

Giới thiệu Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ

Thể loại: Ngôn tình cổ đại

Editor: Phuong Phuong

Beta: Từ La

Số lượng: 277 chương

Khi hắn gặp nàng lần đầu tiên đã nói rằng: "Ta sẽ cưới nàng để nàng trở thành nữ tử tôn quý nhất"

Ngày gặp lại, hắn là thái tử cao cao tại thượng còn nàng là tù nhân. Hắn nhìn từ trên cao nhìn xuống vũng máu nàng nằm, khi đó nàng mới biết rằng hắn đã sớm có người trong lòng.

Vận mệnh trên ngai, một đạo thánh chỉ làm cho nàng và hắn trở thành phu thê. Nàng cùng hắn vào sinh ra tử nhưng cũng chỉ đổi lấy ba thước lụa trắng, toàn bộ gia quyến bị tịch thu tài sản, còn có thai nhi trong bụng trở thành vũng máu loãng.

Khoảnh khắc nàng quyết tuyệt vứt bỏ mọi thứ, hắn lại đem nàng khoá trái vào lồng, tất cả súng ai chỉ dành riêng cho nàng. Là thật lòng? Hay lại là một sự khởi đầu mưu mô khác?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tử tù trong thiên lao (1)

Từng giọt từng giọt máu đỏ tươi theo khóe môi rơi xuống nền đất dơ bẩn. Hít vào trong khoang mũi là không khí nồng nặc mùi máu tanh. Ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua khung cửa sổ, xua tan sự tăm tối trong chốn địa lao.

Nơi đây là địa lao của Đại Lý Tự. Trước khi bước vào nơi này, Thẩm Thiên Dao cũng không biết trên đời lại có loại địa ngục trần gian như vậy. Bảy mươi hai loại hình pháp, mỗi loại đều khiến cho người ta sống không bằng chết. Ở nơi này, mỗi ngày đều có người chết, mặt bị úp lòi đi, y phục vốn đã tả tơi lại vì bị phạt roi mà trở thành mớ vãi rách. Ai có thể ngờ rằng một cô thi thể trông như của một tên khất cái lại đã từng, khi còn sống là một vị quan to hiển hách. Đời người thay đổi khôn lường. Ở đây, mạng người bất quá hèn mọn như cỏ rác.

“Thật dơ dáy.” Trên đầu truyền đến giọng nói ngả ngón bốn cột của nam nhân.

Thiên Dao cố hết sức mở to hai mắt, phản chiếu vào trong đôi mắt là chiếc áo măng bào thiếp vàng màu lam, trên vạt áo là hình ảnh con rồng uốn lượn cuộn bốn chân được tỉ mỉ dùng tơ vàng chỉ bạc thêu lên. Nam tử khoanh tay đứng, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Mà giọng nói bốn cột khi này lại đến từ nam nhân trẻ tuổi đứng bên cạnh hắn, một thân cẩm bào màu tím. Trời sinh hắn có một đôi mắt hoa đào so với nữ nhân còn quyến rũ hơn ba phần. “Miệng vẫn còn cứng nhĩ, vẫn chưa chịu nhận tội?”

Thiên Dao cuộn mình trong góc, mái tóc hỗn độn che đi khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, sớm đã không nhìn rõ dung mạo. Nàng cười càn rỡ, khuôn mặt mặc dù dơ bẩn không sao tả xiết, thế nhưng đôi mắt lại đặc biệt sáng ngời trong veo.

“Ta nên nhận tội gì? An Thanh Vương sẽ không cho là ta ép chết Doãn Hàm U chứ?”

“Láo xược.” Một thân quan bào đỏ thắm đứng một bên, Đại Lý Tự Thiếu Khanh Ngụy Thanh giận dữ nắn. Tuổi tác chưa quá 30, lại trời sinh mặt lạnh, khóe miệng hắn lúc này khễ nở nụ cười ghê sợ. “Phạm nhân Thẩm Thiên Dao bất kính với An Thanh Vương, phạt 20 trượng...”

Nàng ngồi yên ở góc tường, cảm xúc trên mặt không có chút biến hóa nào, tựa hồ như nghe thấy chuyện vợ vẫn không liên quan đến mình, khóe môi thậm chí còn thoáng hiện nụ cười khinh thường. Nàng bị đánh gãy chân, đã là một phế nhân, còn cần phải để tâm đến trận đòn này nữa sao.

Hai tên cai ngục mang theo hình cụ đi đến, động tác thô lỗ ấn nàng xuống đất. Mắt thấy gậy gộc thô ráp chuẩn bị hạ xuống, An Thanh Vương Sở Dục mỉm cười không nói gì, trong ánh mắt lộ vẻ đùa cợt, vẻ mặt hoàn toàn là của một người đang chờ xem kịch vui.

Nam nhân áo lam này giờ vẫn lạnh nhạt không nói gì chậm rãi giơ tay lên, ánh sáng trong đôi mắt đột nhiên mờ mịt. Trong lòng Ngụy Thanh cả kinh, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho cai ngục. Hai tên cai ngục chỉ cho rằng chọc nhầm chánh chủ, sợ tới mức hồn phách lên mây, lão đạo quỳ gối xuống đất.

“Thái tử điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng.”

“Cút.” Một câu tùy ý, nóng lạnh như ngọc.

Hai tên cai ngục ù té, hoảng sợ chạy ra ngoài.

Khóe môi nam tử chậm chậm nhếch lên, thông thả cúi đầu, vươn hai ngón tay nắm chiếc cằm bản vô cùng của Thiên Dao. Nàng bị ép nhìn thẳng mặt hắn, đập vào tầm mắt là ngón tay thon dài sạch sẽ của hắn, xương ngón tay lộ ra, ngay cả bàn tay cũng kiêu ngạo như vậy.

“Còn nhớ rõ cái chết của Hàm U?” Nụ cười của nam tử tươi như hoa, nhưng ý cười nửa phần cũng không sâu tới đáy mắt.

Trong đôi mắt không hề gọn một chút sợ hãi nào của Thiên Dao bỗng lóe lên vẻ kinh hoàng, chỉ trong nháy mắt thế nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của hắn. Nam tử khẽ cười, lộ vẻ khinh thường. Cũng may, nàng vẫn còn biết sợ.

Thiên Dao không thể không sợ, cái chết của Doãn Hàm U rành rành trước mắt, đã từng là cơn ác mộng hàng đêm của nàng. Lúc chết, thân thể trắng như tuyết của Hàm U đầy vết dơ bẩn, móng tay gầy đâm vào lòng bàn tay huyết nhục mơ hồ, về mặt dữ tợn, đôi mắt trừng lớn hoảng sợ. Quả thật là chết không nhắm mắt

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tử tù trong thiên lao (2)

“Thảm Thiên Dao, bốn vương dùng gậy ông đập lưng ông, thế nào?” Mắt phượng thon dài khẽ nheo lại, lộ ra ánh sáng âm lãnh yêu dã.

Thiên Dao sùng sờ một lúc, sau đó trên môi nở nụ cười chua xót “Thực sự yêu nàng ta đến vậy sao? Thậm chí không tiếc..... hủy hoại ta?”

“Người không có tư cách so sánh với nàng.” Hắn chán ghét dời tay khỏi cằm nàng, nhận một chiếc khăn trắng từ trong tay người hầu lau tay, sau đó vứt xuống đất. “Người có thời gian một ngày để cân nhắc, cúi đầu nhận tội? Hay là, bức bốn vương động thủ.”

“Thiên Dao vô tội.” Nữ tử hồ hững nói. Câu trả lời của nàng trước sau như một, chỉ có câu này.

Nàng quả thật có hẹn Doãn Hàm U cùng đi đến núi Phượng Hoa, nhưng thực sự chưa từng làm hại nàng ta. Thiên Dao tuyệt không thể làm con cừu thế tội để hung thủ thật sự nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Tiếng bước chân từ xa vọng lại, một đại hán thân hình cao lớn khôi ngô xuất hiện ở cửa thiên lao, cúi đầu hành lễ “Thái tử điện hạ.”

“Xích Diễm, người không ở trong cung coi chừng, chạy đến đây làm gì?” Sở Dục nhíu mi, mở miệng nói trước.

Đại hán được gọi là Xích Diễm khẽ chau mày rậm, chưa trả lời, mà chỉ cúi người xuống bên cạnh nam tử áo lam, ghé tai nói vài câu. Chỉ thấy mắt phượng của nam tử khẽ nheo lại, khiến người nhìn không rõ tâm tình, sau đó chỉ thấy hắn nhàn nhạt phun ra hai chữ “Hồi cung.”

“Cung tiền thái tử điện hạ.” Trong địa lao nhất loạt quỳ xuống, mà một giọng nữ trong veo đột nhiên cất lên, so với tiếng xu nịnh nhún nhường không hề hợp nhau.

Nàng nói “Sở Diễm”

Ngắn gọn hai chữ, cơ hồ khiến cho tất cả mọi người biến sắc. Ngay cả An Thanh Vương Sở Dục lúc nào cũng bốn cọt cũng thu lại ý cười.

Sở Diễm, tên húy của thái tử đương triều, người có tư cách gọi hai chữ này trong thiên hạ đếm trên đầu ngón tay. Thế mà phạm nhân dơ bẩn bất kham này lại dám lớn mật gọi như thế.

Sở Diễm dừng bước nhưng không hề quay đầu, bóng dáng màu lam trong thiên lao âm u càng lộ ra vẻ băng lãnh cao ngạo.

“Thiên Dao không thể không chết, phải không?” Giọng nói thản nhiên như nước, giống như chỉ đang nói về thời tiết ngày hôm nay.

“Phải.”

Nàng do dự một lúc, lại một lần nữa mở miệng “Lý do?”

Hắn cười khẽ, “Quan trọng sao?”

Nàng nhàn nhạt lắc đầu bật cười, bàn tay ẩn trong ống tay áo từ từ nắm chặt lại, đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay huyết nhục mơ hồ. Quan trọng sao? Thôi vậy, nàng chẳng qua chỉ muốn chết cho rõ ràng.

“Điện hạ....” Xích Diễm lại khom người, thấp giọng thúc giục.

Sở Diễm thu lại sự sắc sảo, xoay người dứt khoát rời đi. Sau đó đoàn người đi theo nối đuôi nhau mà ra. Thiếu Khanh Ngụy Thanh của Đại Lý Tự là người đi ra cuối cùng, hần như có thâm ý nhìn nàng một cái rồi mới xoay người rời đi.

Nhà giam trong nháy mắt khôi phục lại sự tĩnh mịch như chết, bóng tối một lần nữa bao phủ. Thiên Dao cuộn mình nằm trong góc, trong bóng đêm, khoe môi tự phóng thích lên. Ông trời thật là trêu đùa nàng một trận lớn, chỉ trong một đêm khiến nàng mất đi hai thứ quý giá nhất – bằng hữu duy nhất của nàng và tình yêu chân chính của nàng.

Nước mắt như màn sương che lấy đôi mắt, ý thức của Thiên Dao dần trở nên mơ hồ, bóng tối... mà ngày mai, ngày mai lại phải đối mặt với sự tàn khốc thế nào nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tử tù trong thiên lao (3)

Một thùng nước muối lạnh như băng hắt xuống, dội tinh toàn bộ ý thức của Thiên Dao. Thân thể của nàng cuộn lại một chỗ, máu loãng pha lẫn nước muối lưu lại, nàng co thân thể, đau đến co rút thân mình. Gương mặt nhỏ nhắn sớm đã trắng bệch. Đau đến tận cùng, nàng nặng nề thờ dục, thống khổ hít từng ngụm từng ngụm không khí.

Lông mi thon dài khẽ động vài cái, nàng chậm rãi mở hai mắt. Mặc dù bị tra tấn không còn bộ dạng gì nhưng đôi mắt vẫn như trước sáng lấp lánh như ánh sao.

“Tĩnh ngữ?” Lờ mờ, một giọng nói chế nhạo cất lên từ trên đỉnh đầu nàng. Sở Diễm một thân áo choàng đỏ tía, cang tôn lên vẻ thanh quý. “Đã nghĩ rõ ràng chưa? Thâm tứ tiểu thư tự mình động thủ, hay là...”

“Thái tử điện hạ xin cứ tự nhiên.” Giọng Thiên Dao khàn khàn, thân thể khẽ nhúc nhích, cố gắng dựa sát vào vách tường thô ráp.

Khóe môi Sở Diễm khẽ cười, vẻ lãnh liệt trong đáy mắt nổi lên. Hần hờ hững phát phát tay về phía sau. Không quá một khắc, trong thiên lao xuất hiện bóng dáng của năm sáu đại hán cường tráng quỳ rạp dưới chân Sở Diễm, đầu cúi xuống cực thấp.

“Nữ nhân này, ban cho các người hưởng thụ.” Bên khóe môi hần lộ ra nụ cười khinh thường ngả ngớn.

Mấy tên đại hán nhận lệnh, bò tới, vurun bàn tay ngăm đen dơ bẩn về phía Thiên Dao.

Thiên Dao co rút ở góc phòng, giống như con rối không có sinh mệnh, thậm chí không có chút phản kháng. Trong thiên lao tăm tối vang lên tiếng y phục bị xé rách, không lâu sau, y phục của nàng đã không đủ để che thân. Bờ vai mảnh khảnh, mượt mà mềm mại, hai chân thon dài trắng nõn... mặc dù trên thân thể vết thương chồng chất đến chói mắt, nhưng lại không hề làm mất đi vẻ đẹp câu hồn này, thậm chí còn có thêm vài phần quyến rũ.

Sở Diễm khoanh tay đứng, mắt phượng tuyệt mỹ nheo lại, ánh mắt như đêm đen không một tia cảm xúc. Cho đến khi trong thiên lao truyền đến tiếng gào thét chói tai như heo bị giết thịt.

Mấy tên đại hán cường tráng giống như nhìn thấy quỷ, gào thét bò ra khỏi người nữ tử. Hai bàn tay chạm vào da thịt nữ tử từng chút từng chút đỏ tấy thối rữa, chảy ra nước mủ màu đỏ. Bọn họ hoảng sợ, trừng mắt nhìn bàn tay mình dần dần lộ ra xương trắng bên trong.

Thiên Dao cố sức ngồi dậy, chặt vật, cố gắng dùng vài vụn che lấy thân thể. “Mùi vị của Thực Cốt Tán, điện hạ có muốn thử không?” Nàng cười giễu cợt, ánh mắt lại lóe lên tia sáng lấp lánh.

Đôi mắt Sở Diễm trầm xuống, khẽ vẫy cánh tay. Thị vệ đi vào, không lâu sau liền kéo mấy tên đại hán ra ngoài.

Bước chân tao nhã, hần cúi người xuống trước người nàng, đầu ngón tay thon dài khẽ nắm lấy đỉnh cằm thon nhọn của nàng, “Thâm Thiên Dao, người hay lắm, rất hay.”

“Đa tạ thái tử điện hạ khen ngợi, thần nữ xin tiếp nhận.” Nàng ngửa đầu cười lạnh, không hề sợ hãi ngheh đón ánh mắt của hần.

Trong đôi mắt tĩnh mịch của Sở Diễm chợt lóe lên sự tán thưởng, nhanh đến nỗi Thiên Dao căn bản không kịp nhìn thấy. “Đáng tiếc, sự thông minh của người cứu không nổi mạng của người.”

Thiên Dao nở nụ cười nhẹ, tựa hồ sớm đã nhìn thấu sinh tử. “Cho ta một lý do, để ta chết được rõ ràng.”

Hần hừ nhẹ, “Thâm tứ tiểu thư thông minh tuyệt đỉnh, chẳng lẽ đoán không ra nguyên do trong đó?”

Mâu quang Thiên Dao vỡ vụn, giọng nói nhàn nhạt, lúc ẩn lúc hiện như từ phía chân trời, “Nay triều đình phân hai, binh quyền Định Viễn Hầu ở chỗ ta,

ngoại thích của Thục phi can dự triều chính. Mà hai bên thế lực này lại áp chế và cân bằng lẫn nhau, trước khi chưa nắm rõ được tình hình mà hành động, sự cân bằng này không dễ gì phá vỡ.” Thiên Dao dừng lại, cười khổ, cười bản thân, cười vận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tử tù trong thiên lao (4)

“Trong triều không ai không biết, phụ thân ta, đại tướng quân Thẩm Ngạo Phong là thân tín của Định Viễn Hầu. Nếu Thiên Dao gả vào Đông cung, thế lực của Định Viễn Hầu sẽ tăng lên, sự cân bằng tất bị phá vỡ. Thiên Dao là nữ nhi Thẩm gia, cho nên, Thiên Dao hiển nhiên phải chết.”

Cái chết của Doãn Hàm U, nàng bị vu oan. Vỡ kịch trăm ngàn chỗ hở như vậy sao có thể qua được mắt Ngụy Thanh, càng không thể qua được Sở Diễm. Mà Ngụy Thanh một mực bức cung, nàng sớm biết chuyện này không hề đơn giản như bề ngoài. Để nắm thiên hạ, Sở Diễm đem nàng ra làm vật hi sinh chính trị.

Bên tai vang lên tiếng vỗ tay thanh thúy đơn điệu, hần cười một cách trong trẻo nhưng lạnh lùng. Đối với nữ tử nhu mì này lại dâng lên tình cảm tiếc thương. Nếu không phải nữ nhi Thẩm gia, nàng quả thực là nhân tuyến không tồi cho vị trí thái tử phi. Chỉ tiếc, đầu thai nhầm chỗ.

“Sau khi người chết, bốn vương sẽ cho người một danh phận, một trăm năm sau, đem di hài của người hợp táng cùng bốn vương.” Sở Diễm nhàn nhạt nói.

Doãn Hàm U chết oan uổng, mà nàng sao lại có thể không ném chút tội!

Thiên Dao thuận theo cười, giọng nói lạnh nhạt trả lời. “Được. Thiên Dao chỉ có một thỉnh cầu cuối cùng!”

Sở Diễm trầm mặc, chờ nàng nói tiếp.

“Có thể hay không, ban cho ta một bộ y phục đồ tươi?” Nàng không muốn dơ bẩn như vậy mà chết đi.

Chân mày lười mác của Sở Diễm khẽ chau, y phục đồ tươi, đó không phải là – giá y*. Hần phát tay với người hầu bên ngoài lao, trong chốc lát, một bộ giá y đồ tươi chất liệu hoa mỹ, chế tác công phu xuất hiện trước mặt Thiên Dao.

*Giá y: áo cưới

Nàng run run đưa tay ra, khẽ sờ tơ tằm mềm mại, sau đó gắng sức mặc nó lên người.

“Người mặc giá y, muốn cho ai xem?” Hần hồ hững mở miệng.

Thiên Dao khẽ cười, khoe môi trần đầy sự chua xót. “Cho người đáng giá.” Người đó, đã từng hứa với nàng, lấy thiên hạ làm sính lễ, ngênh cười nàng làm nữ tử tôn quý nhất trên đời.

“Sở Diễm.” Khóe môi nàng khẽ run, giọng nói khàn khàn muốn gọi tên hần nhưng lại không phát ra tiếng. Hai mắt ngấn lệ che phủ, dường như quay trở về ngày xuân trăm hoa đua nở, ngày đó, hần vươn tay ra, ấm áp như vậy.

Thiên Dao ngửa đầu ngóng nhìn hần, trong đôi mắt phản chiếu gương mặt anh tuấn, vừa quen thuộc nhưng cũng vừa xa lạ. Nàng vẫn cười như trước, nhưng khóe môi lại tràn ra một ngum máu lớn, trong khoảnh khắc, mảnh áo trước ngực lại mơ hồ không rõ. “Sở Diễm, ta, thành toàn cho dã tâm của chàng.”

Đôi mắt sâu thẳm của Sở Diễm cuối cùng cũng dậy sóng, chân mày lười mác lạnh lùng chau lại. Tự đoạn kinh mạch, khiến máu chảy ngược. Hần chưa từng nghĩ tới nàng lại có thể chọn phương thức quyết tuyệt như vậy.

“A Dao.” Tiếng hô trầm thấp từ ngoài thiên lao vọng vào, một bóng dáng xanh thẫm trong nháy mắt bước tới trước mặt Thiên Dao, đem thân thể bị tàn phá đến không còn hình dạng gắt gao ôm vào trong ngực.

Thiên Dao sớm đã phập phồng thở, đôi mắt xinh đẹp nhắm lại thành một đường thẳng, khóe môi vẫn nở nụ cười thoải mái như trước. Cho dù là chết cũng chưa từng có một chút oán hận, sống như bạch thùy, đại khái hình dung đó là nữ tử như vậy.

“Đại ca. ...” Nàng yếu ớt nói, liền vô lực ho lên, nôn ra một ngum máu lớn.

Thẩm Đông Thần thống khổ ôm nàng vào trong lòng, bàn tay siết chặt, phát ra tiếng xương va vào nhau răng rắc, “Chỉ vì một nam nhân, đáng giá sao!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tử tù trong thiên lao (5)

Thiên Dao cười khổ, trên lông mi run run còn vương giọt lệ trong suốt.

Theo Thẩm Đông Thần đến là Đại thái giám Lưu Hi bên cạnh Thái hậu, trong tay hắn cầm thánh chỉ của Minh Hoàng. Phía sau còn đi theo vài tiểu thái giám, bên cạnh còn có hai ba vị quan viên một thân quan bào đồ thẩm, trong đó có Đại Lý Tự Thiếu Khanh Ngụy Thanh. Người cuối cùng đi vào là An Thanh Vương Sở Dục, hắn khẽ hípc mắt, hiếm khi trên mặt lại mất đi vẻ mặt bồn cọt ngày thường.

“Đại Lý Tự Thiếu Khanh Ngụy Thanh tiếp chỉ.” Lưu Hi the the giọng, mở thánh chỉ của Minh Hoàng ra. Người có mặt trong lao lập tức quỳ xuống, chỉ có Sở Diễm vẫn khoanh tay mà đứng, cười như không cười. Sở Dục bước ra khỏi thiên lao nửa bước, bộ dạng như việc không liên quan đến ta.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết...” Lưu Hi cất giọng nói.

Thánh chỉ chẳng qua là dùng một đồng tử hoa mỹ chau truốt quang minh chính đại xếp lại, nội dung lại hết sức đơn giản. Theo thẩm tra, cái chết của nữ nhi Đại học sĩ Doãn Khuông – Doãn Hàm U do thổ phi gây ra, ngay lập tức phóng thích hiem phạm có liên quan, không được sai sót. Cũng trùng trị Đại Lý Tự Thiếu Khanh Ngụy Thanh tội thất trách, phạt bổng lộc một năm.

“Ngụy Thanh tiếp chỉ.” Ngụy đại nhân tuổi trẻ mà lão luyện, sắc mặt không chút thay đổi đưa tay tiếp chỉ. Một tiếng tiếp chỉ này biểu thị án tử cáo trạng đã khép lại, cũng biểu thị Thẩm Thiên Dao tìm được đường sống trong chỗ chết.

Tay cầm thánh chỉ của Minh Hoàng, hắn đứng dậy, ánh mắt nhìn về hướng Sở Diễm. Mắt phượng tuyệt thế lúc này hípc lại, đáy mắt tối đen như hố sâu khiến người ta không cách nào đoán được cảm xúc trong đó. Mà thái độ của chủ tử càng khó dò, trong lòng Ngụy Thanh càng không biết phải làm sao. Hắn lại chuyển ánh mắt dò xét về hướng Sở Dục, mà An Thanh Vương gia vẫn như trước lộ vẻ mặt bất cần, bất đắc dĩ nhún vai, bộ dạng không quan tâm, vẫn là dáng vẻ xem kịch vui như cũ.

Thẩm Đông Thần nhìn dáng người đang hấp hối trong lòng, hai mắt đều đỏ ửng, trong nhất thời có xu thế muốn giương cung bạt kiếm. Hắn bước tới bên cạnh Ngụy Thanh.

“Ngụy đại nhân tiếp đãi xá muội như vậy, Thẩm Đông Thần nhất định khắc trong tâm khảm.” Hắn giận dữ lạnh lùng nói. Mà Ngụy Thanh là người của thái tử, câu nói này của Thẩm Đông Thần rõ ràng là khiêu khích Sở Diễm.

“Thẩm tướng quân nặng lời rồi, bốn quan chỉ là giải quyết việc công thôi.” Ngụy Thanh mặt không chút cảm xúc khom người thi lễ.

Lập tức, ngọn lửa vô cớ trong lòng Thẩm Đông Thần bốc lên. Nếu hắn thực sự xử lý việc công thì tốt, nhưng Thiên Dao rõ ràng bị hàm oan.

“Ngụy Thanh!” Hắn hét lên một tiếng, bảo kiếm bên hông rút ra khỏi vỏ, lộ ra sự lạnh lẽo. Trong nhất thời, tình thế giương cung bạt kiếm.

Nhìn thấy tình thế không ổn, đại thái giám Lưu Hi vội vàng từ giữa đi ra ngăn cản, đứng lên làm người hòa giải. “Thẩm tướng quân, vẫn nên đưa tứ tiểu thư hồi phủ trước, vết thương không nhẹ, chỉ sợ không thể trì hoãn được.”

Thẩm Đông Thần đứng bất động tại chỗ, lửa giận ngút trời, nắm chặt bảo kiếm trong tay.

“Đại ca.” Tiếng ho kịch liệt cùng với tiếng gọi dịu dàng, bàn tay trắng nõn của Thiên Dao nắm lấy bàn tay lớn đang cầm kiếm của hắn, khẽ lắc đầu. Ánh mắt trong veo của nàng xuyên thấu không gian, mang theo sự mong đợi dừng ở trên người Sở Diễm. Mà hắn lại chỉ khoanh tay đứng nhìn, lãnh mạc lạnh lùng.

Thiên Dao cười khổ, trước mắt dần dần nhòe đi, tối đen...

Trong thoáng chốc, thời gian tựa hồ quay về nửa năm trước, ngày xuân chim én bay lượn, hắn cùng nàng lần đầu tương kiến. Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, Thiên Dao thà rằng an táng vào ngày đó, thời khác đó.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 6: Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ (1)

Đại Hàn Hoàng triều - Văn Đế năm thứ 31. Đầu mùa xuân (nửa năm trước)

Người Hung Nô phương Bắc xâm phạm biên giới Ký Châu, phá vỡ nền thái bình thịnh thế trăm năm qua của Đại Hàn Hoàng triều. Thái tử đương triều Sở Diễm thay Hoàng đế tuổi già ngự giá thân chinh, mười vạn đại quân biên giới đối kháng với trăm vạn hùng binh Hung Nô, lấy một chọi mười. Một trận Ký Châu đánh thật oanh liệt, thầy ngã khắp nơi, máu chảy thành sông.

Thái tử lấy thân dụ địch, chính tay đâm chết đại nguyên soái Y Lỗ của Hung Nô. Cuộc chiến Ký Châu toàn thắng. Mà cái giá phải trả đó là thái tử thân chịu trọng thương rơi xuống vách núi, sống chết không rõ, hoàng đế nổi giận.

Ngoài thành Ký Châu là dãy núi Thiên Sơn quanh co, cao vút trong mây, quanh năm sương mù bao phủ, cách xa trần thế, nghiêm nhiên là tiền cảnh nhân gian. Mà trong biển mây lúc này vang vọng tiếng ca như có như không.

“Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, đẹp không thể giấu. Người ở bên cạnh như Mộc Xuân Quang Ninh, chết không hối tiếc, quốc sắc thiên hương, tùy ý dây dưa chẳng sợ nhân sinh ngắn ngủi. Người tình ta nguyện, người đến ta đi, chờ thế nào mới may mắn thành đôi.”

Đôi chân bạch ngọc bước trên con đường đá xanh, váy lụa trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh xoã tung nơi thắt lưng. Nữ tử kiêu chân hái thảo được trên vách đá dựng đứng, sau đó đặt vào giỏ thảo dược phía sau lưng. Theo động tác của nàng, vòng tay lục lạc bạc trên cổ tay nhỏ nhắn phát ra tiếng kêu thanh thúy, lúc nhíu mày hay lúc cười, trông nàng giống như Tinh Linh ẩn hiện trong mây mù. Nữ tử có cái tên rất đẹp, gọi là Thiên Dao.

Có thể là do bản năng của một đại phu, nàng miễn cảm ngửi được mùi máu nhân nhát trong không khí. Hàng mi Thiên Dao khẽ nhúc, đỉnh Thiên Sơn, nơi này rất ít khi có người ngoài xuất hiện. Từ sự hiếu kỳ, nàng thuận theo ngọn nguồn mùi máu mà tìm đến.

Nước Thiên Trì lạnh thấu tận xương cốt, bốn mùa mặt nước đều có sương mù lơ lửng mờ mờ. Bên hồ nước sừng sững cây ngô đồng xanh mướt, đang độ xuân về trên cây nở chỉ chít hoa màu tím nhạt. Mà dưới gốc cây to chắc, một nam tử bị trọng thương đang dựa lưng vào. Một thân áo giáp vàng, máu đỏ tươi theo viền áo giáp rơi xuống.

Cảm giác được có người đến gần, hắn nắm chặt bảo kiếm Phi hồng trong tay, sắc kiếm chói mắt, hàn khí bức người. Nam tử tuy chật vật nhưng không hề kém nửa phần khí thế.

Thiên Dao đứng trên tảng đá lớn cách hắn ba trượng, lẳng lặng quan sát. Nàng nhìn ra được hắn trúng phải kịch độc, đôi mắt nhắm chặt, mày kiếm nhíu lại. Đại khái là không cảm thấy được sát khí từ trên người nàng, nam tử khẽ thu lại hàn khí, thân thể cao lớn dựa vào gốc cây. Ánh mặt trời xuyên thấu lá cây, để lại những bóng râm loang lổ trên khuôn mặt nghiêng anh tuấn của hắn.

Thiên Dao có chút ngần ngại. Lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy một nam nhân tuyệt mỹ như vậy, hoa đua nhau khoe sắc trên cây cũng không qua được vẻ rực rỡ của hắn.

“Ta rất đẹp sao?” Nam tử nhẹ nhàng cử động khóe miệng, cười trêu đùa, ngữ điệu lười biếng hoàn toàn không giống người bị trọng thương. Hắn không hề mở mắt lại có thể cảm nhận được ánh mắt của nàng, có thể thấy võ công thâm hậu.

“Cũng không tệ.” Thiên Dao tùy ý trả lời một câu, không hề có chút ngượng ngùng, giọng nói trong veo như nước trong khe núi.

Váy trắng khẽ lay động, bất quá chỉ dùng một chút công phu, nàng đã đến trước mặt hắn. Đầu ngón tay hơi lạnh, không giải thích gì mà đặt lên cổ tay hắn, sau đó, hàng mi dần dần chau lại. “Trúng phải Đạt Hồn Song Sát của người Hung Nô mà còn có thể sống tới bây giờ, mạng của ngươi quả thực rất lớn.” Nàng nói xong, đầu ngón tay không biết từ lúc nào đã cầm mấy chiếc ngân châm nhỏ, không sai lệch mà đâm vào đại huyệt trước ngực nam tử. Ngay sau đó một ngụm máu đen từ trong miệng nam tử phun ra.

Từ đầu đến cuối, nam tử hoàn toàn im lặng, mặc nàng tùy ý hành động.

“Không sợ ta giết ngươi?” Thiên Dao cười, động tác nhanh nhẹn thu về ngân châm trên người hắn.

Nam tử hừ nhẹ khinh miệt, “Giết ta? Chỉ bằng ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ (2)

Thiên Dao khẽ bức, nam nhân này, thật đúng là..... tự phụ gần chết.

Ngón tay đang cầm châm đúng lúc này chợt loé ngân quang, ngân châm mảnh nhỏ bất ngờ đâm vào huyệt kinh cù(1) trên cổ tay nam tử. Nếu là người bình thường sớm đã thống khổ không muốn sống, vậy mà nam tử này chỉ khẽ chau mày, nhân nhát hừ lạnh một tiếng.

“Ngây thơ.”

Thiên Dao nhún vai, cũng cảm thấy hành động của mình có chút buồn cười, nhanh chóng rút ngân châm về, diu nam tử đứng lên, từng bước từng bước khó khăn đi về phía trước.

“Nhà của ta ở ngay phía trước, dư độc trong cơ thể ngươi vẫn chưa hết, còn nữa, mắt của ngươi.” Thiên Dao muốn nói lại thôi, độc xâm nhập vào từ hai mắt, đây là mới là vấn đề nan giải nhất.

Đi qua một cây cầu gỗ dài, giày gấm giẫm lên trên phát ra tiếng ma sát cọt kẹt. Phía cuối cây cầu gỗ thấp thoáng có thể nhìn thấy một căn phòng gỗ nhỏ mộc mạc, là nơi nghỉ ngơi thường ngày lúc Thiên Dao hái thuốc.

Nàng diu hần đến bên giường, cảm giác mềm mại dưới thân làm hần không khỏi nhũn mảy. Lại có thể dùng đến da bạch hổ làm nệm giường, nữ tử này ruột cuộc là ai!

Bên tai truyền đến tiếng va chạm chai lọ leng keng, một lúc sau, Thiên Dao lại trở lại bên cạnh hần, động tác nhẹ nhàng cởi áo giáp trên người hần xuống. “Có thể hơi đau, ráng nhịn một chút.”

Thuốc bột màu trắng bôi trên ngực, trong nháy mắt cùng máu loãng hoà vào miệng vết thương, thực sự vô cùng đau đớn. Bàn tay ẩn dưới ống tay áo của nam tử đã nắm chặt thành quyền, gân xanh trên mu bàn tay từng sợi nhô lên. Trên trán hần từng giọt mồ hôi lớn rơi ra, nhưng vẫn như trước không hề kêu đau một tiếng.

Thuốc nàng cho hần dùng, đích thực là loại thuốc tốt nhất đối với vết thương do dao kiếm gây ra, còn có..... bột thuốc mê.

“Ngươi.” Nam tử miễn cưỡng phát hiện, chỉ là đã quá muộn. Hần chỉ kịp thốt lên một tiếng, thân mình cao lớn liền gục xuống.

Thiên Dao cười nhàn nhạt, “Ngủ đi, ngủ rồi sẽ không còn đau nữa.” Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Không nhớ rõ rốt cuộc đã bao nhiêu năm rồi hần mới lại có thể an tâm mà ngủ như vậy. Lúc tỉnh lại, phía trước một mảng tối đen, không biết từ khi nào hai mắt đã bị lụa trắng bịt kín. Trong phòng nồng nặc mùi thuốc, ngoài phòng trời đang mưa tầm tã, mưa rơi vào mái hiên phát ra tiếng lộp bộp.

Thiên Dao thoải mái đứng trước cửa sổ, nghe tiếng mưa rơi ào ạt. Nàng mở lòng bàn tay trắng nõn ra, bên trong là một con chim sơn ca bảy màu đang sợ hãi co tròn thân thể.

“Hôm nay là Kinh chấp (ngày 5-6/3), mưa đương nhiên lớn hơn một chút, đồ nhất gan.” Thiên Dao giữu cột, quay đầu lại đã thấy nam tử trên giường ngồi dậy.

“Tỉnh rồi? Uống thuốc thôi.” Giọng nói êm nhẹ từ bên tai vang lên. Thiên Dao bước qua, đặt chén thuốc vào lòng bàn tay hần.

Nam tử bung bát lên, uống một hơi cạn sạch nước thuốc đen đặc.

“Không sợ ta hạ độc trong thuốc sao?” Thiên Dao cười đùa cợt.

“Nếu ngươi muốn giết ta, hà tất phải chờ đến bây giờ.” Hần lạnh lùng nói.

Mà sự thật chứng minh, Thiên Dao đích thực có động tay động chân trong thuốc. Uống thuốc không được bao lâu, hần liền một lần nữa ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa, ngoài trời sương mù đã dày đặc. Thiên Dao ngồi trên tảng đá lớn bóng loáng phía đầu cầu gỗ, đôi chân trần bạch ngọc tung tăng nghịch nước. Mà không biết từ khi nào, nam nhân đã đến phía sau nàng.

“Ừm, tỉnh lại sớm hơn so với ta tưởng tượng.” Tiếng cười như chuông bạc vang lên, tràn đầy ý đùa cợt.

“Đang làm gì?” Hần lạnh nhạt hỏi một câu, vạt áo khẽ động, ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Ngắm sao.” Thiên Dao ngửa đầu, thuận miệng nói một câu. Bầu trời sau cơn mưa, sao rất ít ỏi.

(1) Huyệt nằm ở rãnh (cử) mạch quay và gân cơ tay, giống như cái rạch ở giữa 2 đường kinh, vì vậy gọi là Kinh Cừ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ (3)

“Ủm, đáng tiếc ta không nhìn được.” Giọng nói ôn hòa của nam tử vang lên bên tai. Mặc dù trên mắt quần một mảnh lụa trắng, nhưng không hề làm giảm đi phong thái phi phàm của hắn. “Đôi mắt của ta khi nào có thể sáng lại?”

Thiên Dao suy nghĩ một hồi, dường như nghiêm túc nói. “Có thể ngay lập tức, cũng có thể vĩnh viễn không cách nào hồi phục, ai biết được.”

Hàn khí lạnh băng kéo đến bên người, không báo trước, hắn vươn cánh tay rắn chắc ra, ngay sau đó, cơ thể mềm mại của Thiên Dao liền sa vào trong ngực hắn. Ngón tay thon dài tinh tế khẽ nâng cằm nàng lên. “Ngươi lại dám trêu chọc ta!”

Hàng mi Thiên Dao chau lại, ngân châm nhỏ kẹp giữa đầu ngón tay chỉ cách người hắn vài tấc, chỉ cần hắn dám lại gần..... “Ta đã cố gắng hết sức.” Nàng nhàn nhạt nói.

Sắc mặt hắn không đổi, chỉ có khóe môi thoáng hiện nụ cười bất đắc dĩ. Đầu ngón tay thon dài khẽ vuốt gò má trắng như tuyết của nàng. “Thật đáng tiếc, vốn nghĩ rằng có thể nhìn thấy dung mạo của ngươi.” Ngữ điệu cực kỳ nghiêm túc, gương mặt nghiêng anh tuấn dưới ánh trăng đêm như lãnh quý, lúc ẩn lúc hiện.

Trong lòng Thiên Dao khẽ động, im lặng ngắm nhìn. Sau đó, nàng nghe thấy chính mình nói, “Ta sẽ chữa khỏi cho ngươi.” Khẩu khí của nàng cứ kiên định như vậy.

Sáng sớm tinh dậy, trong phòng tràn ngập mùi thuốc và mùi máu nhàn nhạt. Hắn nhắm mắt, “Ngươi bị thương?”

“Bị thương ngoài da, không sao cả.” Nàng có chút khó nhọc trả lời. Bàn tay đè chặt lên miệng vết thương trên vai, sắc mặt tái nhợt. Muốn chữa khỏi đôi mắt của hắn, chỉ có thể dùng tuyết ngẫu ngàn năm làm thuốc dẫn, mà tuyết ngẫu lại là vật chí bảo của U Minh cung, cất giấu ở nơi cơ quan trùng trùng. Nhân lúc sơ hở bé quan, nàng len vào mặt thất trộm nó ra.

Mặc dù Thiên Dao am hiểu luật ngũ hành, nhưng vẫn bị cơ quan gây thương tích.

“Uống thuốc đi.” Nàng giống như bình thường, đặt chén thuốc vào lòng bàn tay hắn. Nước thuốc đen đặc vào cổ họng, rõ ràng vị đắng không giống như trước.

Giọng nói êm dịu của nữ tử vang lên bên tai, “Uống xong thuốc, ta sẽ tiễn ngươi rời đi. Tước nhi của ta sẽ đưa ngươi rời khỏi Thiên Sơn. Rời khỏi nơi này, mắt của ngươi sẽ có thể khôi phục lại thị lực.”

“Ủm.” Nam tử vẫn như trước thờ ơ đáp lời.

Sau đó, trầm mặc một hồi lâu, hắn lại mở miệng lần nữa, “Ta không thích mắc nợ, ngươi cứu ta, muốn báo đáp gì?”

“Báo đáp sao?” Thiên Dao cười, lại cao hứng nghĩ ngợi một hồi. “Nhìn diện mạo ngươi không tệ, lấy thân báo đáp thế nào?”

Nam tử hồ hững, bộ dạng bị áp lực mà sắc mặt không thay đổi, thản nhiên nói, “Được.”

“Lấy thiên hạ làm sinh lễ, ta sẽ cưới nàng làm nữ tử tôn quý nhất trong thiên hạ.”

Thiên Dao cứng đờ, cũng không biết kết thúc lời nói đùa này như thế nào.

Thời điểm tiễn hắn đi, bầu trời u ám vô cùng.

Chim son ca là động vật thông linh, vẫn bay lượn xung quanh đỉnh đầu hắn. Giọng nói trong veo như nước chảy của nàng vang lên bên tai, “Cứ đi thẳng, không cần quay đầu.”

Mây kiếm nam tử lạnh lùng nhú lại, đã cảm nhận được mạch nước ngầm bốn phía chuyển động.

Thiên Dao cười nhạt, “Yên tâm, bọn họ không dám dấn thương ta đâu.”

Hắn bán tin bán nghi gật đầu. Mặc dù có vài phần lo lắng nhưng không thể không rời đi. Thế cục trong triều vạn biến, hắn không thể trì hoãn lâu hơn nữa.

“Chờ ta.” Hắn nói, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy tay nàng, ấm áp như vậy.

Thời khắc đó, Thiên Dao bị mê hoặc. Hết sức nghiêm túc gật đầu.

Vốn dĩ chỉ là một hồi vui đùa mà thôi, lại bị lời thề mỹ lệ của hắn làm rung động. Nếu khi đó, hắn nói hắn đã có người trong lòng, nàng tuyệt sẽ không dây dưa. Nhưng hắn cố tình trêu chọc nàng, sau khi ở trong đầm nước sâu làm dậy sóng, lại không chịu trách nhiệm xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Thâm tình không thọ

Tựa hồ đã nằm một giấc mộng rất dài rất dài, mở hai mắt ra, phản chiếu trong mắt lại là song cửa chạm khắc tinh xảo, hàng mi thanh mảnh nhấp nháy vài cái, đôi mắt Thiên Dao tràn ngập sự mê mang.

“A Dao, rốt cuộc muội cũng tỉnh! Muội đã hôn mê suốt bảy ngày.” Bên tai truyền đến giọng nữ nhỏ nhẹ, trong giọng nói còn mang theo vài tiếng nức nở.

“Tỷ...” Run run phát ra một chữ, sau đó mới phát hiện cổ họng khàn khàn vô cùng.

Thẩm Nhược Y hiểu ý liền rót chén nước ấm đưa tới tay nàng. Thiên Dao động đậy muốn đứng dậy, ngoài ý muốn phát hiện đôi chân của nàng lại có chút cảm giác.

“Chân của muội...”

“Phụ thân dùng Hắc Ngọc Đoạn Tục cao nối lại gân mạch cho muội. Dùng một thời gian sau, muội có thể cử động bình thường.” Nhược Y dịu dàng giải thích.

Hắc Ngọc Đoạn Tục cao! Thiên Dao trong phút chốc mơ hồ, mới nhận nhậ nói, “Đó là chỉ bảo gia truyền của Thẩm gia.”

Bàn tay mềm mại của Thẩm Nhược Y đặt lên bàn tay lạnh băng của Thiên Dao, đôi mắt lộ vẻ ấm áp, “Phụ thân nói muội mới là chỉ bảo của Thẩm gia.”

Trong khoảnh khắc, trước mắt Thiên Dao nhòe đi. Nàng cúi đầu thật thấp, mặc dù ở trước mặt tỷ tỷ, cũng không muốn bày ra vẻ mặt yếu ớt.

Cột kẹt một tiếng cửa phòng liền mở ra, một luồng khí lạnh ập vào người. Nữ nhân một thân sa y trắng như tuyết bước vào trong phòng, nàng đến càng gần, hàn khí càng sâu.

“Tuyệt Cơ cung chủ.” Nhược Y đứng dậy, chậm rãi hướng nữ nhân cúi đầu chào hỏi.

“Ừm.” Giọng nói của Tuyệt Cơ so với người nàng còn lạnh hơn, “Bồn tọa có mấy lời muốn nói với A Dao, phiền Nhị tiểu thư tránh mặt.”

Nhược Y khẽ cười, bước chân mềm mại đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa phòng lại cho các nàng.

Tuyệt Cơ khoanh tay đứng, dung nhan tuyệt thế, lạnh lùng như băng. Thiên Dao từ nhỏ lớn lên bên cạnh nàng, lại chưa từng thấy nàng cười qua một lần.

Tuyệt Cơ lạnh lùng liếc mắt nhìn Thiên Dao đang nằm trên giường, hừ lạnh, “Bồn tọa đột nhiên nhớ tới câu chuyện xưa giữa Đông Quách tiên sinh và con sói. Ngươi cứu mạng hắn, hắn lại muốn giết ngươi.”

Thiên Dao trầm mặc, ánh mắt rời rạc dừng ở một chỗ.

“Cùng bồn tọa quay về U Minh cung.” Tuyệt Cơ tiếp tục nói.

Thiên Dao ngược mắt, nhận nhậ lắc đầu.

Lãnh mi Tuyệt Cơ khẽ nhíu, hàn khí càng sâu, “Còn thương nhớ tên nam nhân vô tình vô nghĩa đó ư? Có nhớ bồn tọa đã từng nói gì với ngươi.”

Thiên Dao cười, nàng sao có thể quên được. Sư phụ từng nói: “Thâm tình không thọ.”

Ngày đó, sau khi Sở Diễm rời khỏi, nàng bị bắt về U Minh cung. Trong đại điện, còn chưa đến gần Tuyệt Cơ, một chường trên không liền nhắm trúng ngực nàng. Thiên Dao lao đảo, cổ họng một vị tanh ngọt, một ngụm máu đỏ tươi liền phun ra.

Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên sư phụ động thủ với nàng. Cung nhân hoảng sợ quỳ rạp xuống, Tả sử Dương Văn phủ phục dưới đất, che chắn trước người nàng.

“Cung chủ bớt giận, thiếu chủ tuổi nhỏ không hiểu chuyện.”

Tuyệt Cơ nhất thời lửa giận lán át, một chường kia chém ra xong liền có chút hối hận. Nhưng tuyết ngẫu ngàn năm là chỉ bảo của U Minh cung, nếu không trừng phạt nàng, lấy gì phục chúng. “Đưa nàng tới băng thất, đánh một trăm trượng.”

Dương Văn vẫn còn muốn cầu tình, nhưng lại bị một tiếng quát giận dữ cùng lạnh lùng của Tuyệt Cơ ngăn lại, “Cút ra ngoài, bồn tọa không muốn nhìn thấy ngươi.”

Thiên Dao bị đưa đến băng thắt, roi thép đặc chế quất liên tiếp 100 roi, từ lưng trở xuống bị đánh đến huyết nhục mơ hồ. Không ai dám đến thăm nàng, ở U Minh cung, Thiên Dao vốn cô độc. Nhớ rõ khi còn bé, nàng cùng hai hài tử cùng tuổi chơi đùa, sau khi bị Tuyết Cơ cung chủ biết được, liền ban chết cho hai hài tử kia. Kể từ lúc đó, không ai dám đến gần nàng. Tất cả mọi người đều sợ nàng.

Chỉ có Doãn Hàm U, nàng là nữ nhi của Đại học sĩ đương triều, bởi vì thân thể suy nhược nên mới được đưa lên Thiên Sơn. Nàng dạy Thiên Dao vẽ tranh, thêu thùa, cùng nàng luyện công. Rất nhanh, bọn họ trở thành tri kỷ, không có gì không nói được.

Hàm U phụ trách đưa ba bữa cơm cho nàng, còn len lén đưa một ít thuốc trị thương. Vừa bôi thuốc cho nàng vừa lau nước mắt. “Thiếu chủ hà cớ phải khổ như vậy.”

Thiên Dao cười, nước mắt trong suốt chảy xuống hai gò má, “Hắn nói: Lấy thiên hạ làm sính lễ, sẽ nghênh cưới ta làm nữ nhân tôn quý nhất trên đời.”

Hàm U thở dài, lại nói. “Thiếu chủ vẫn nên nhận sai với cung chủ, cũng đừng làm khó bản thân nữa.”

“Ta không sai, cũng không hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thật sự không hối hận sao?

Thiên Dao cười khổ, không hối hận? Thật sự không hối hận sao?

Nàng gắng gượng cố leo xuống giường, chiếc gương đồng rơi trên sàn phản chiếu một dung nhan khuynh thế. “Nếu Thiên Dao bỏ đi sẽ chỉ liên lụy đến Thẩm gia. Thiên Dao hứa với sư phụ, chờ cho hết thấy kết thúc, con sẽ tự khắc quay trở về U Minh cung.” Nàng nhàn nhạt nói.

U Minh cung, nơi lạnh giá không có chút tình cảm kia nhưng ít ra, ở đó, nàng sẽ không bị tổn thương. Không tổn thương sẽ không đau.

“A Dao.” Tiếng gọi từ ngoài cửa vọng vào. Cửa phòng cọt kẹt một tiếng bị đẩy ra, Tư Đồ Phong phe phẩy chiếc quạt, lười biếng tựa vào khung cửa. “Không ngờ Tuyết Cơ cung chủ cũng ở đây.” Hắn cười cợt, xem như chào hỏi.

“Hóa ra là tiểu Hầu gia.” Tuyết Cơ lạnh nhạt mở miệng.

“Tuyết Cơ cung chủ vẫn khỏe chứ, gia phụ vẫn thường nhắc đến cung chủ.” Bộ dạng hắn cà lơ phát phơ, từng bước đi vào.

Tuyết Cơ lạnh lùng liếc hắn một cái, cũng không có tâm tình trêu đùa cùng hắn, “Chuyển lời cho Tư Đồ Tần, chăm sóc A Dao cho tốt. Nếu nó lại có bất kỳ sơ suất gì, bản tọa muốn gia tộc Tư Đồ người chôn cùng.” Nàng để lại một câu xong liền đi ra ngoài. Đến bên ngoài cửa thì dừng lại, không hề quay đầu, chỉ là giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại một lần nữa vang lên.

“Nhớ kỹ cái chết của mẫu thân ngươi, tránh để nàng lại theo gót.”

Đông Cung - phủ Thái tử. Đêm khuya, màn sương lạnh như nước.

Ngoài thư phòng, bóng dáng hai người đang đứng.

“Ta nói Ngụy Thanh, ngươi muốn chết cũng đừng tiện thể kéo theo ta! Thất ca đang nổi nóng, ngươi muốn đi cầu xin cho mấy tên hộ vệ đó, không phải tìm đường chết là cái gì!” Đầu của Sở Dục lắc như trống bỏi.

Ngụy Thanh không nói gì, vẫn đứng yên bất động ngoài thư phòng như trước. Mấy tên hộ vệ kia bất quá là phụ庸 mệnh hành sự, cũng không hề làm sai.

“Bọn chúng... ngu dốt, tự làm tự chịu.” Sở Dục tiếp tục nói. “Thẩm Thiên Dao trên danh nghĩa tốt xấu gì cũng là nữ nhân của thất ca, mà thất ca, ghét nhất người khác đụng vào đồ của huynh ấy.” Hắn vẫn một bộ dạng trêu đùa như cũ, dùng cùi chỏ huých vào Ngụy Khanh.

“Ta thấy, vẫn là quay về phủ đi. Thất ca trước giờ nhất ngôn cửu đỉnh, cho dù là sai, huynh ấy cũng sẽ không dễ dàng thay đổi đâu.”

Đối với lời nói hươu nói vượn của hắn, Ngụy Thanh nhắm mắt làm ngơ. Khom người đứng ở ngoài cửa giống y như pho tượng.

Sắc trời không tốt, sấm rền mấy tiếng ầm ầm, mưa to tầm tã trút xuống.

“Các ngươi vào đi.” Trong thư phòng truyền ra giọng nói nam nhân trầm thấp khàn đặc. Cửa thư phòng kết một tiếng mở ra, Từ ma ma khoan thai bước

ra ngoài.

“Vương gia, Ngụy đại nhân, điện hạ cho mời.”

“Phiền ma ma rồi.” Sở Dục chấp tay đáp lời. Từ ma ma từng làm thị tì của hoàng hậu Văn Lam, cũng từng là bà vú của Thái tử, địa vị trong cung cực kỳ cao. Cho dù là Sở Dục, đối với bà cũng vô cùng cung kính.

Trong thư phòng, Sở Diễm lười biếng dựa vào nhuễn tháp, ánh mắt chăm chú nhìn tấu chương ở trong tay. Một năm trước, hắn đã thay Văn Đế giám quốc.

“Điện hạ.....” Ngụy Thanh vén vạt áo, quỳ rạp trên đất.

“Người không cần nói, mấy tên hộ vệ kia, nhất định phải chết.” Hắn uể oải kéo dài ngữ điệu, ánh mắt lại vẫn chưa hề rời khỏi tấu chương trong tay.

Sở Dục cười hi hi, ngھềnh đầu bắt chéo chân ngồi xuống chiếc ghế gỗ nâu bên cạnh.

“Bọn họ đối với điện hạ vẫn một lòng trung thành và tận tâm...”

“Ngụy Thanh.” Mắt phượng tuyệt mỹ của Sở Diễm nheo lại, lạnh lùng ngắt lời hắn. “Người có từng nghĩ tới, mấy tên này nếu có kẻ sống sót, chuyện đó truyền tới tai phụ hoàng sẽ như thế nào không?”

Cơ thể Ngụy Thanh rõ ràng cứng đờ, trên thực tế hắn cũng không biết nói gì nữa.

Sở Dục ngồi ở một bên thu hồi chân đang bắt chéo, lắc đầu cười, nói thêm vào. “Ngụy Thanh, người là đồ đầu gối! Thảm Thiên Dao là thái tử phi do hoàng thượng khâm định, nếu trong thiên lao nàng bị xâm phạm, hoàng thượng nhất định sẽ nghi ngờ. Thất ca sao có thể tự tìm phiền phức như vậy. Ý định ban đầu của Thất ca chẳng qua là muốn dọa nàng ta, để nàng tự mình kết thúc. Không nghĩ tới tính tình nữ nhân kia cũng giống thất ca. Càng không ngờ tới, mấy tên ngu xuẩn kia lại thật sự dám đụng vào nữ nhân của thái tử. Nếu bọn chúng không chết, truyền đến tai hoàng thượng, chúng ta không chừng gặp xui xẻo lớn.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hồng nhan bạc mệnh

Ngụy Thanh quỳ cứng ngắc trên mặt đất, tự thấy có chút hổ thẹn. Hắn lòng dạ đàn bà, suýt nữa làm hồng đại sự. “Ngụy Thanh biết sai, xin điện hạ trách phạt.”

“Người lui xuống đi, mấy tên kia, làm cho sạch sẽ một chút.” Sở Diễm vẫn đạm phong khinh phân phó một câu, lại bao hàm sinh tử của nhiều người.

Ngụy Thanh khom người, lui khỏi thư phòng.

Sau khi Ngụy Thanh rời đi, trong phòng chỉ còn hai người Sở Diễm, Sở Dục. Người trước vẫn trầm ngâm lật xem tấu chương, mà người sau, vẫn thảnh thơi bắt chéo chân, ánh mắt nhàn hạ nhìn về phía tấm Mỹ nhân đồ treo trên vách tường đối diện. Màu mực vẫn ảm đạm nhạt, là hôm nay mới treo lên.

Nét vẽ tinh tế tuyệt đẹp, nữ tử nhũ mày cười, làm mê đắm lòng người. Đại hàn đệ nhất mỹ nhân Doãn Hàm U, quả nhiên danh bất hư truyền. Ngày thường tư thế chìm sa cá lặn, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn.

“Tài vẽ của Thất ca, lại tinh tiến không ít.” Sở Dục đưa cọt nhếch khóe môi. “Chỉ đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh.”

Đôi mắt gọn sóng không ngừng của Sở Diễm lộ ra vẻ rung động, ánh mắt đạm nhiên dò từ tấu chương sang bức họa treo trên tường, than nhẹ một câu khó nghe thấy. “Trận Ký Châu, Hàm U cứu mạng bốn vương, bốn vương hứa cho nàng hậu vị. Đáng tiếc, vận mệnh trên người.”

“Thất ca không cần tự trách, hết thấy đều là số mệnh mà thôi.” Sở Dục thụ liễm pha trò, thản nhiên nói, “Chỉ là, Thảm Thiên Dao vô tội phóng thích, thế cân bằng trong điều đình chỉ sợ sẽ bị phá vỡ. Sự tình hơi khó giải quyết, thất ca có nghĩ được đối sách chưa?”

Sở Diễm cười, vẫn vẫn đạm phong khinh như trước. “Còn nhớ Tiêu Trinh Nhi không?”

Tiêu Trinh Nhi, nữ nhi của Hữu tướng đương triều, cháu gái ruột của Tiêu thực phi. Con nhóc ngang ngược đó, Sở Dục muốn quên, chỉ sợ lại phí tâm lực.

“Thất ca muốn cưới Tiêu Trinh Nhi làm phi, duy trì thế cân bằng?”

Sở Diễm khẽ cười, coi như ngầm thừa nhận. Một tay cầm bút lông phê chú trên tấu chương.

“Thật là đối sách vô cùng tốt, chỉ là, đây không phải là đề cơ sở ngầm của Tiêu thực phi công khai đi vào Đông cung ư!” Sở Dục lo lắng nói.

Sở Diễm hừ nhẹ, “Cơ sở ngầm trong cung của bốn vương còn ít sao! Đặt ở chỗ sáng so với sắp xếp ở chỗ bí mật khó lòng phòng bị tốt hơn nhiều.”

Sở Dục gật đầu, cảm thấy câu nói của Sở Diễm rất có đạo lý.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàng hôn đã buông xuống, Sở Dục liền đứng dậy cáo từ. Hắn nhàn nhả bước ra ngoài mà giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Sở Diễm lại vang lên phía sau.

“Ngày đại hôn, bốn vương nhất định sẽ cưới Doãn Hàm Tuyết vào Đông cung. Lúc Hàm U còn sống đã phó thác năng cho bốn vương.”

Cơ thể Sở Dục chấn động, bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay từng sợi gân xanh nổi lên. Hắn sớm biết, Hàm Tuyết ngưỡng mộ thất ca, hắn sớm biết, sẽ có một ngày như vậy.

“Thần đệ nên chúc mừng thất ca mới đúng.” Giọng nói khàn đến cực độ, hắn xoay người vén góc áo, khom người cúi đầu.

--- ----

Bờ sông Tần Hoài, từ xưa đã là nơi đèn hoa giăng lối. Đèn hoa vừa lên, đình đài lầu các hai bên bờ sông truyền ra tiếng ca lúc ẩn lúc hiện.

Trong lầu các Cẩm Tú, thiếu nữ bạch y như tuyết, dựa nửa người trước cửa sổ, ôm trong lòng một cây Thiêu Tào tì bà, ngón tay thon dài trắng nõn, gảy dây đàn, thừ vài âm đơn.

“Thiêu Tào tì bà, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Trên giường quý phi bên cạnh, một nữ tử dung mạo xinh đẹp đang nửa nằm, y phục lụa mỏng bảy màu, điểm lệ bức người.

“Chẳng qua là nhân rồi lấy ra gảy đàn mà thôi, nào dám so với cây Ngọc Bạch tì bà ở phủ của muội muội.”

Nữ tử cười tươi như hoa, hai ngón tay cầm quả vải, dùng móng tay bóc vỏ ra, lộ ra thịt quả trắng nõn mê người.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nhan sắc mất, tình cũng nhạt phai(1)

Nơi này là Kỳ viện lớn nhất thành Doanh Châu – Xuân Phong Lâu. Mà nữ tử này, là ca cơ đứng đầu trong lầu viện, Cẩm Sát.

“Tỷ tỷ cứ nói đùa, nếu thích, A Dao tặng tỷ tỷ là được.” Thiên Dao cười một tiếng, đầu ngón tay như mây bay nước chảy gảy dây đàn.

Cẩm Sát hòa theo cười, nhu mì quyến rũ, “Đó là di vật của mẫu thân muội, ta sao dám đoạt vật yêu thích của người khác.”

Thiên Dao khẽ cong khóe môi, lại không hề tiếp tục đề tài này.

“Thảm tử tiểu thư không ở trong phủ nghỉ ngơi cho tốt, chạy tới chỗ phong nguyệt này của ta, thế là thế nào?” Ánh mắt Cẩm Sát đưa đầy, phong tình vạn chủng, thật sự khiến cho nam nhân mê luyến.

“Nhiều ngày không gặp, Thiên Dao nhớ tỷ tỷ mà thôi.” Thiên Dao trả lời, thản nhiên như nước.

Cẩm Sát cười ha ha, “Ta thấy muội là có dụng ý khác, thái tử điện hạ đang ở trong phòng bị Lam Hình quyến rũ, muội muội là tới đây bắt gian sao?”

Thiên Dao lắc đầu cười nhạt, bắt gian? Nàng không có quyền hạn đó, cũng không có tâm tình làm vậy. Mục đích nàng tới đây, là cùng hắn. ... từ hôn.

Cẩm Sát đương nhiên không biết Thiên Dao đang nghĩ gì, tiếp tục cười trên nói, “Ta thấy muội muội cũng không cần chuốc lấy phiền não làm gì, chỉ cần bỏ đi chiếc mặt nạ này của muội, lấy lại dung mạo khuynh thế, nam nhân trong thiên hạ này, chỉ sợ đều muốn quý gối dưới làn váy của muội.”

Bàn tay Thiên Dao theo bản năng đụng vào mặt nạ da người trên mặt, cười khổ. Lấy sắc mê người, sắc mặt tình cũng phai nhạt.

“Quay về nói với Thẩm Đông Thần nhà muội, cách ả quyến rũ Lam Hình kia xa một chút, nữ nhân này, cũng không đơn giản đâu.” Lời nói của Cẩm Sát lại vang lên bên tai, mang theo vẻ nhắc nhở.

“Ý của tỷ tỷ là” Thiên Dao không hiểu.

“Cầm Sát hừ nhẹ, “Lời ta nói chỉ có vậy, nghe hay không, chỉ xem tạo hóa của hân.”

Tại Lâm Thủy các ở Xuân Phong lầu truyền ra tiếng hoan ái ám muội, đủ thấy hai người trong phòng có bao nhiêu lửa nóng thiêu đốt.

Sau cuộc hoan ái, tấm rèm lụa đỏ được vén lên, nam tử tao nhã đứng dậy, thuận tay mặc cẩm bào. Mâu quang đen lạnh, nhưng lại không có chút sắc dục.

Nữ từ phía sau thở hắt ra đứng dậy, động tác thành thạo sửa sang cẩm bào, “Chủ thượng dường như có tâm sự!”

“Hử? Có thể nhìn ra?” Nam tử lạnh lùng cong khóe môi, nâng gương mặt tuyệt mỹ của nữ tử. Hơi thở ấm áp phảng phất bên tai nàng, hai má Lam Hinh đỏ ửng, e lệ cúi thấp đầu.

“Nô tỳ chỉ cảm thấy hôm nay chủ thượng dường như có tâm sự nặng nề... Á...” Lời còn chưa dứt, cảm đột nhiên đau đớn một trận, hai ngón tay nam nhân bất thành linh dùng lực. Đồng tử khê thu lại, phát ra hàn ý nhàn nhạt.

Lam Hinh không khỏi run rẩy, thân mình đổ trượt xuống giường quỳ gối trước mặt nam nhân. Theo hân nhiều năm, đương nhiên hiểu rõ hân đang tức giận. Hân xưa giờ ghét nhất là nữ tử tự cho mình thông minh.

“Nô tỳ nhất thời lỡ lời, điện hạ, điện hạ tha mạng.”

“Đứng lên đi, nhớ rõ, sau này đừng ngông cuồng phóng đoán tâm tư nam nhân.” Nam tử lạnh nhạt ngồi bên cạnh bàn, Lam Hinh vội vàng từ dưới đất bò dậy, rút chén trà xanh hai tay dâng lên.

“Hôm qua Thảm Đông Thần có tới?” Câu này mặc dù là hỏi nhưng giọng điệu hoàn toàn chắc chắn, Lam Hinh đương nhiên biết được mật thám của hân chỗ nào cũng có.

“Vâng.” Lam Hinh cúi đầu, trả lời vô cùng cẩn thận.

“Ừm.” Sở Diễm gật đầu, hàn ý dần dần mất đi. “Hầu hạ hân cho tốt, quân cờ này, bổn vương còn dùng.”

(1) Sự tích Lý phu nhân của Hán Vũ Đế:

Sau khi Hán Vũ Đế ra về, chị gái của Lý phu nhân có ý trách bà đã làm phật lòng Hán Vũ Đế. Lý phu nhân trả lời: “Đàn bà là kẻ chỉ hay lấy nhan sắc thờ chồng. Nhan sắc kém, tình duyên sẽ phai nhạt. Nhà vua quyến luyến ta chỉ vì nhan sắc xinh đẹp lúc khỏe mạnh. Nay ta đau, nhan sắc suy kém, so với thiên hạ, ta là kẻ xấu hơn. Nhìn mặt ta, nhà vua sẽ chán, thì nào đâu còn tưởng nhớ đến ta mà ban ân huệ cho anh em ta nữa”.

Sắc suy yếu thì là một cùn Hán ngữ, âm độc là sẽ shuāi ài chí, người dựa vào mỹ mạo được sủng ái, một khi tư sắc mất đi, sẽ bị vứt bỏ. Cũng ám chỉ nam tử có mới nói cũ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Hồng nhan thán

Ngoài lầu các truyền đến tiếng đàn lúc có lúc không, ai ai oán oán, bi thương uyển chuyển. Mắt phượng Sở Diễm khê thu lại, đứng dậy đến trước khung cửa sổ.

“Hình như là từ phòng Cầm Sát truyền đến.” Lam Hinh ở phía sau nhàn nhạt nói.

“Hồng nhan thán.” Khóe môi Sở Diễm khê động, nhẹ nói ra ba chữ.

Uổng phí mười năm tương phùng, mây khói tan mờ, ngoái đầu nhìn lại, huyết lệ rơi đọng thành vệt, một khúc hồng nhan thiên hạ thở than..... Là từ khúc mà mẫu hậu hân lúc sinh tiền thích nhất.

“Điện hạ, nên hồi cung rồi.” Ngoài cửa, Xích Diễm giọng nói khàn khàn.

“Ừ.” Sở Diễm thuận theo trả lời, đứng dậy rời đi.

Bên ngoài Xuân Phong lầu, một chiếc xe ngựa đang đứng đợi. Bốn con tuần mã đen thuần, thân ngựa đeo đồ sáng rỡ, cỗ xe sơn đen, trên rèm xe nặng chịch dùng tơ vàng chỉ bạc thêu hình bàn long bốn chân. Không quá mức xa hoa nhưng lại ẩn ẩn hiện hiện khí thế cao ngạo.

Sở Diễm dựa nửa người vào thành xe, nhàn nhã lật sách xem, lại chậm chạp không thấy xe ngựa di chuyển. “Xích Diễm, sao thế?”

“Hồi bẩm điện hạ, phía trước xe có một vị cô nương đang đứng.” Cách một vách xe, giọng nói thô ráp của Xích Diễm truyền vào.

“Hử?” Mây kiếm Sở Diễm khẽ chau, ngón tay thon dài đẩy một góc màn cửa.

Phía trước xe, một nữ tử y phục trắng hơn tuyết, mái tóc dài khê bay. Tuy chỉ xem là dung mạo thanh lệ nhưng lại có loại khí khái khó nói nên lời.

“Thần nữ Thâm Thiên Dao tham kiến thái tử điện hạ.” Giọng nói dứt khoát, như dòng suối trong chảy trên khe núi.

Trong xe, Sở Diễm cười nhẹ, thản nhiên mở miệng. “Thẩm tứ tiểu thư có biết đây là nơi nào không?”

“Dĩ nhiên là biết, Xuân Phong lâu, Kỹ viện lớn nhất thành Doanh Châu.” Sắc mặt Thiên Dao không đổi, lạnh nhạt nói.

Sở Diễm hừ nhẹ, nâng trái lại rất thản nhiên. “Nơi này không phải chỗ nàng nên tới.”

Thiên Dao cười xinh đẹp, ngược mắt, một đôi mắt sáng trong như ngọc, giống như sao sáng đầy trời. “Điện hạ đến được, Thiên Dao vì sao không thể.”

“Láo xược.” Xích Diễm ở một bên quát lớn một tiếng lạnh băng. Lá gan của Thẩm tứ tiểu thư này cũng thật lớn.

Mà bên trong xe, Sở Diễm không tức giận ngược lại cười, nữ nhân này, thật ra có chút thú vị. “Thẩm tứ tiểu thư tìm bốn vương có chuyện gì.”

Thiên Dao khẽ mỉm cười, hai tay dâng lên trang giấy trong tay. Xích Diễm thoáng nghi hoặc, từ trong tay nàng tiếp nhận, trình cho Sở Diễm bên trong xe. Giấy trắng Tuyên Thành, nét chữ nhỏ thanh tú sâu sắc, tinh tế viết: Thư từ hôn.

Sở Diễm không khỏi phá lên cười, mục đích nàng tới đây, lại là muốn bỏ hấn. “Thư từ hôn của Thẩm tứ tiểu thư, bốn vương sợ là không nhận được.” Ngừ khí vẫn lười nhác như trước, mang theo vẻ trêu đùa.

“Vì sao?” Hàng mi Thiên Dao nhú lại.

“Từ xưa hôn nhân theo lệnh phụ mẫu, lời người mai mối. Thánh chỉ tứ hôn do phụ hoàng hạ xuống, phiên tứ tiểu thư mang lá thư từ hôn này trình lên phụ hoàng vậy.”

“Nhưng mà.....” Thiên Dao vừa mới muốn mở miệng phản bác lại, một mũi tên từ trên trời phóng về phía nàng, tiếp đó là cái thứ hai, cái thứ ba, trong giây lát biến thành mưa tên đầy trời.

“Bảo hộ điện hạ.” Thần sắc Xích Diễm khẽ biến, hét lớn một tiếng. Mà chiếc xe ngựa vốn đang yên tĩnh, đột nhiên nổ tung, một bóng dáng màu tím bay lên trời, tay áo vung qua, mưa tên rơi đầy đất.

“Tà tâm bất tử.” Sở Diễm lạnh lùng nói, cổ tay vừa chuyển, vô số cánh hoa quỳnh bay vào trong bóng tối, theo đó truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thập toàn thập mỹ

Thiên Dao thần tốc triển khai bộ pháp Lăng ba vi bộ mới tránh được loạt mưa tên nguy hiểm, mái tóc đen hơi rối loạn. “Xem ra hôm nay không mấy thích hợp để bàn chuyện từ hôn, ngày khác Thiên Dao lại đến bái phỏng. Cáo từ.” Nàng nhàn nhạt nói một câu, không hề muốn dính vào mớ hỗn độn này.

Lúc lui về phía sau, vừa lúc đợt mưa tên khác bay tới, Thiên Dao không nghĩ tới đợt mưa tên thứ hai lại tới nhanh như vậy, hoảng hốt trong nháy mắt, đã tránh không kịp. Thiên Dao trầm lạnh ứng phó, tận lực tránh đi những chỗ hiểm trên cơ thể. Mà bóng dáng màu tím kia lại nhanh như tia chớp tiến lại bên hông nàng, cánh tay rắn chắc kéo nàng ôm vào trong ngực.

“Phiền toái.” Mây kiếm hấn chau lại, lạnh lùng liếc đuôi tên vừa lướt qua ống tay áo.

Đầu Thiên Dao tựa vào ngực hấn, chớp mũi quần quanh mùi mực trúc, gương mặt ửng đỏ, theo bản năng muốn tránh khỏi cái ôm của hấn. “Buông tay.....” Giọng nói đột nhiên ngừng lại, Thiên Dao mở to hai mắt, chỉ thấy một mũi tên màu vàng bay vùn vụt xé gió mà tới giữa lưng Sở Diễm.

Người trong giang hồ nghe đến tên của trận mưa tên này đã sợ mất mật, tên Vô Hư Phát.

“Cẩn thận.” Dường như không cần nghĩ ngợi, Thiên Dao dùng sức đẩy hấn ra, lấy thân mình đón lấy.

Mũi tên màu vàng xuyên vào vai trái, con đầu đón từ mũi tên trên vai tẩn ra. Mà dường như đồng thời, một cánh hoa quỳnh màu trắng bay ra khỏi cổ tay áo Sở Diễm, nhập vào bóng đêm. Một khắc sau, máu đỏ tanh trong bóng đêm văng tung tóe.

“Xen vào việc người khác.” Trước khi mất đi ý thức, đây là câu cuối cùng Thiên Dao nghe được, giọng điệu mang theo vẻ lạnh băng trước sau như một.

Sở Diễm ôm nàng vào trong lòng, trong mắt phượng từng con sóng nổi dậy, lạnh lùng khiến người đoán không được cảm xúc. Là ai muốn nàng xen vào chuyện người khác, mũi tên này, căn bản chẳng mấy may đã thương được hân.

“Điện hạ, là Cơ Vô Mệnh của Vô Cực môn.” Xích Diễm kéo một cổ thi thể đến trước mặt Sở Diễm.

Sở Diễm cười khinh thường, lại có thể mời được Vô Cực môn, xem ra là bỏ hết cả vốn lẫn lời để lấy mạng hân “Thu dọn chỗ này cho sạch sẽ, đừng để lại người sống.” Hân bỏ lại một câu, nhảy lên con tuấn mã, hiên ngang mang Thiên Dao rời đi.

--- ----

Ba ngày sau, đêm khuya, Đông cung phủ Thái tử.

“Thái tử gia, khí trời đã chuyển lạnh, vẫn nên quay về phòng thôi.” Lão thái giám Lưu Trung bên người cầm áo choàng màu trắng vàng đan xen choàng lên vai Sở Diễm.

Sở Diễm cười mà không nói, anh tuấn tuyệt mỹ, ngược lại bớt đi vẻ âm tà ngày thường, tăng thêm vài phần ôn nhu. Tùy ý đặt ống tiêu ngọc lên môi, thổi ra vài nốt nhạc hỗn độn. Trăng thanh gió mát, đáng tiếc cảnh đẹp nhưng tâm tình không có.

Mở lòng bàn tay trắng rập ra, đường vân trên lòng bàn tay rất rõ ràng, đường sinh mệnh dài mà đậm, đường trí tuệ xuyên qua lòng bàn tay. Còn nhớ lúc sinh ra, Phạm Trí đại sư đã đề cập đến số mạng của hân: ‘Thiên sinh tương tài, đế vương chi tôn’(1). Đã là bậc đế vương, lại nói hân việc tốt nào cũng thành, nhưng nhân sinh sao lại có thể thập toàn thập mỹ.

Khóe miệng hân hiện lên nụ cười trào phúng, đường tình duyên bên tay phải bị chà sát mờ hồ không rõ như trước. Số mệnh của hân, miễn cưỡng có thể xem là Thiên Sát Cô Tinh(2), người hân thích, đều không có kết cục tốt đẹp, giống như mẫu hậu, giống như Hàm U.

Vết đen ám trong cổ tay vẫn có thể thấy rõ, kịch độc Lạc Nhạn Sa đã bị áp chế hơn mười năm, mẫu hậu hân cũng đã mất hơn mười năm.

Trong viện phảng phất như có như không mùi hoa ngọc lan, là hoa sinh mệnh của mẫu hậu hân. Hôm nay, là ngày giỗ của bà.

(1)Trời sinh có tài là bậc đế vương

(2)Chỉ sao chiếu mệnh của một người, ý nghĩa của nó là những người thân xung quanh người đó sẽ gặp tai họa

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Âm tình bất định

“Hoàng hậu nương nương biết Thái tử điện hạ nhớ thương ngài như vậy, trên trời có linh thiêng cũng sẽ được an ủi.”

An ủi? Nụ cười trào phúng đọng trên khóe môi hân. Hung thủ hại mẫu hậu hân, đến nay nam nhân kia vẫn còn sủng ái, che chở. Nếu mẫu hậu thực sự trên trời có linh thiêng, chỉ sợ trái tim cũng đã băng giá rồi.

Xương ngón tay cong cong, đột nhiên ấn chặt ngọc tiêu trắng thuần, đôi mắt đen yên tĩnh trong nháy mắt cuộn sóng mãnh liệt, chợt lóe lên hàn quang vương to máu. Mà một lát sau, lại khôi phục lại sự lạnh nhạt như trước. Chỉ làm cho người ta cảm thấy, tia hàn quang vừa nẩy chẳng qua chỉ là ảo giác.

“Nàng tỉnh chưa?”

“Đã tỉnh rồi, điện hạ có muốn qua đó xem không?”

“Ừm.” Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời, đứng dậy rời đi.

Trong phòng ngủ Tây Sương, Thiên Dao đã hôn mê suốt ba ngày ba đêm, sau giờ Ngọ hôm nay liền thanh tỉnh lại. Sở Diễm đẩy cửa bước vào, hình ảnh nhìn thấy là một nữ tử ngã ngổ trên nền gạch ngọc trắng bóng loáng, mái tóc đen xoả tung ra, sa y màu trắng sớm đã bị thấm máu. Có thể nhìn ra nàng muốn rời đi, nhưng bởi vì động mạnh nên lại một lần nữa làm hở miệng vết thương.

“Vẫn cứ bướng bỉnh.” Giọng nói vẫn miễn cưỡng tà mị như trước. Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, nhìn nàng như cười như không.

Thiên Dao lúc này vô cùng chật vật, miệng vết thương chưa khép hẳn lại bị toạc ra đau đớn, nàng mở miệng thở dốc, trên trán sớm đã lấm tấm mồ hôi. Mà hần từng bước lại gần, tản ra khí thể lạnh lùng cao ngạo, làm cho nàng vô có sợ hãi.

Hần cúi người xuống trước người nàng, tao nhã vươn ngón tay ra, đầu ngón tay thon dài đặt vào chỗ vết thương thấm máu của nàng, đột nhiên dùng lực.

“Đau!” Mi tâm xinh đẹp của Thiên Dao chau lại, nhện không được kêu thành tiếng, thân thể không ngừng run lên, trước mắt mờ hồ nhòe đi.

Nàng kinh ngạc nhìn hần, đôi mắt đen như đầm sâu kia chỉ có một mảnh lạnh lùng. Chỉ biết hần là nam tử lạnh lùng, nhưng lại không ngờ có thể là người nhẫn tâm như vậy.

“Còn biết đau?” Hần ngược đãi nàng sau lại cười trừ tức, thu bàn tay về. “Nhớ kỹ lần giáo huấn này, thu về cái ngạo tự cho là đúng, ngươi vẫn chưa có bản lĩnh như vậy.”

Thiên Dao không nói gì, chỉ cắn chặt môi.

Hần khẽ cười, mở bàn tay ra trước mặt nàng, trong lòng bàn tay là một bình sứ trắng toát. “Uống thuốc này vào có thể giảm bớt đau đớn.”

Thiên Dao ngồi cứng đờ dưới đất, để ngoài tai lời nói của hần. Hừ, thế này là sao, vừa đánh vừa xoa! Nàng còn khinh thường sự bố thí của hần.

“Thế nào? Còn muốn bốn vương đút cho ngươi.” Khẩu khí của hần không khỏi lạnh vài phần, hiển nhiên không có kiên nhẫn đối người khác.

Thiên Dao cau mày, biết không thể chọc tức hần, im lặng nhận lấy bình sứ, mở ra, đặt chóp mũi ngửi ngửi. Rõ ràng là Bách Hoa hoàn. Luyện chế từ hơn trăm loại linh dược, trân quý vô cùng, trong hoàng cung bất quá cũng chỉ có mấy viên mà thôi. Thái tử điện hạ ra tay thật là hào phóng.

“Khi nào điện hạ có thể đưa Thiên Dao về nhà?” Nuốt thuốc xong, nàng liền mở miệng hỏi.

“Nếu ngươi còn mạng, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.” Sở Diễm lạnh nhạt phát tay áo bỏ đi.

Thiên Dao ngẩn người nhìn bóng lưng hần, trong đầu đột nhiên lóe lên mấy chữ - âm tình bất định.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: U minh chương

Nàng chật vật leo lên trên chiếc giường lớn, nửa người dựa vào thành giường, làm dịu bớt đau đớn trên miệng vết thương. Đôi mắt sáng như sao khẽ thu lại, đánh giá đồ đạc bên trong phòng. Cảm giác lạnh lùng âm u, tôn quý và không xa hoa, đơn giản mà thâm trầm, thực sự có vài phần giống con người hần.

Con buồn ngủ kéo đến, Thiên Dao lúc này nửa tỉnh nửa mê, ngoài phòng đột nhiên truyền đến giọng nói ồn ào, sau đó, kết một tiếng, cửa bị người ta dùng ngoại lực đẩy ra.

Nam tử xuất hiện ở cửa khiến nàng có chút ngoài dự liệu. “Đại ca!”

“A Dao.” Thảm Đông Thần cả gương mặt lo lắng, không nói lời gì tiến lên đem nàng ôm ngang. “Lại bị thương?” Giọng nói của hần dường như hơi lạnh.

Thiên Dao hờ hững không đáp lời, đầu cúi xuống thật thấp.

Hần khẽ than một tiếng, bước nhanh ra ngoài. Mà làm cho Thiên Dao không tưởng tượng được, phụ thân nàng Thảm Ngạo Phong cũng ở ngoài cửa, một thân áo giáp, bội kiếm cầm trong tay.

“Phụ thân....” Giọng nói Thiên Dao phát ra hơi run run. Mang theo binh khí vào cung là tội lớn không thể tha, phụ thân làm quan bao nhiêu năm sao có thể hồ đồ như vậy.

Sắc mặt Thảm Ngạo Phong cũng vô cùng lạnh lùng, nắm chặt bảo kiếm trong tay. “Về phủ trước.”

“Dạ.” Thảm Đông Thần đáp lời, ôm lấy Thiên Dao, bước chân lướt nhẹ, nháy mắt là có thể ra khỏi Đông cung, mà Sở Diễm một thân măng bào trắng bạc, khoanh tay đứng phía trước cửa cung, giống như chờ đã lâu. Phía sau hần, Xích Diễm cùng Lưu Trung theo sát hai bên trái phải.

Thảm Ngạo Phong tiến lên, khom người cúi đầu, “Lão thần bái kiến thái tử điện hạ.”

“Tướng quân không cần đa lễ.” Khóe môi Sở Diễm nở nụ cười máy móc, “Chỉ là, phụ tử Thảm tướng quân tự tiện xông vào phủ của bốn vương, không

phải nên cho bốn vương một lời giải thích hợp lý?” Ngự điệu ôn nhu lạnh nhạt, lại vẫn mang theo uy nghiêm khó nói nên lời, khiến người ta không dám xem nhẹ.

“Lão thần đến bất quá chỉ là đón tiểu nữ về phủ. Điện hạ giữ tiểu nữ ở Đông cung nhiều ngày, không biết có nên cho vi thần một lời giải thích hợp lý.” Thảm Ngạo Phong không nhanh không chậm nói.

Quả thật là gừng càng già càng cay.

Sở Diễm cười một tiếng, mắt phượng nheo lại, ánh mắt lãnh liệt lạnh nhạt dừng trên lưỡi kiếm sắc bén bên hông Thảm Ngạo Phong. “Thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ, Thảm Thiên Dao đã là người của bốn vương, bốn vương giữ nàng ở trong cung dưỡng thương, đương nhiên hợp tình hợp lý.”

Thảm Ngạo Phong trầm mặc không nói, không có cách nào phản bác.

Sở Diễm lạnh lùng cười, tay áo khẽ phất, nửa khắc sau, Ngự Lâm quân đã bao vây lấy bọn họ.

“Phụ tử Thảm gia tự tiện xông vào Đông cung, ý đồ bất chính, bắt lấy bọn họ.” Xích Diễm ở phía sau hô lớn.

“Ca, để muội xuống.” Thiên Dao yếu ớt mở miệng.

Mây kiếm Thảm Đông Thần cơ hồ chau lại, cẩn thận đặt nàng xuống. Thấy nàng lao đảo tiến về trước vài bước, theo đó là tiếng ho khụ khụ yếu ớt.

Thân hình mảnh mai của nàng trong gió thu lạnh như chiếc lá rụng đơn bạc. Ánh mắt trong suốt rã rời, ngược mắt nhìn về phía Sở Diễm, cô đơn lãnh mạc cười. Sau đó, bước chân nàng xoay tròn, vung chưởng đánh về phía Ngự Lâm quân. Trong khoảnh khắc, hàn khí từ dưới đất vọt lên, lướt qua chỗ nàng, một đám Ngự Lâm quân cứng đờ đổ rạp xuống, rét công lẫn lộn trên mặt đất, cơ thể phủ đầy sương lạnh.

“U Minh chưởng.” Xích Diễm cả kinh nói, trên mặt tràn ngập vẻ không tin. Trên giang hồ có đồn đại về U Minh chưởng, vốn cho rằng người ta chỉ nói cho vui, không ngờ trên đời thực sự có võ công bá đạo như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đại hôn ngày 15

Sở Diễm vẫn khoanh tay đứng như cũ, trong ánh mắt lóe lên thần sắc phức tạp.

Dừng chưởng thức, Thiên Dao đã chống đỡ không nổi, nửa quỳ trên đất. Trên ngực sa y trắng như tuyết bị máu đỏ thấm một mảng. “Hai người đi trước đi.” Nàng lạnh giọng nói với phụ tử Thảm Ngạo Phong ở phía sau.

“A Dao...” Thảm Đông Thần bước chân do dự, sắc mặt Thảm Ngạo Phong lại càng lạnh lùng không chút ấm áp.

Mạo phạm thiên hạ là tội lớn, lại không có cách nào đưa nàng rời đi.

“Điện hạ từng nói, nếu Thiên Dao còn mạng thì có thể rời đi.” Nàng đưa cột nhếch khóe môi, kiều ngạo ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt của hắn. “Nơi này chỉ còn cách cửa cung bất quá một trăm thước, điện hạ cảm thấy, Thiên Dao có thể sống mà rời khỏi? Hay là lưu lại một cỗ thi thể?”

Nàng lao đảo đứng dậy, từng bước gian nan đi về phía cửa cung, phía sau, vết máu tươi kéo lê đến chói mắt.

“A Dao!” Thảm Đông Thần thống khổ rống lên, tiến lên muốn ngăn cản nàng, mà một bóng dáng trắng bạc lại nhanh hơn hắn.

Thiên Dao chỉ cảm thấy dưới chân nhẹ bẫng, cơ thể đã dựa sát vào lồng ngực ấm áp của Sở Diễm. Hắn nhủ mày nhìn nàng, khóe môi hiện nụ cười nghiền ngẫm. Giống như điều hấu gặp con mồi giao hoạt, dạt dào hứng thú.

“Bách Hoa hoàn của bốn vương, xem ra bị lãng phí rồi.” Giọng điệu hân ngả ngón, nghe không ra được chút tiếc thương nào.

Thiên Dao hờ hững không nói.

Hắn cười tươi như hoa, lại nói. “Thánh chỉ đã hạ, ngày 15 tháng sau là ngày đại hôn, bốn vương sẽ ở đây cung kính đợi Thảm tứ tiểu thư.”

Mười lăm! Đại hôn! Trong đầu Thiên Dao ù ù, chung quy, vẫn không thể chạy thoát, là... số mệnh sao!

--- ---

Mười lăm tháng tám âm lịch, ngày lành, thích hợp để kết hôn. Để đô Doanh Châu hoa bay đầy trời, ngược lại càng tăng thêm không khí vui mừng.

Thiên Dao im lặng ngồi trước gương đồng, trên dung nhan tao nhã sạch sẽ lại không có một chút vui mừng e thẹn mà một tân nương nên có. Một mái tóc đen được buộc ở phía sau, bàn tay ngọc ngà của Tam phu nhân cầm chiếc lược gỗ, lần lượt chải mái tóc dài của nàng, trong miệng còn lẩm bẩm không ngừng.

“Một chải đến cùng, hai chải răng long đầu bạc, ba chải con cháu đầy nhà....” Nói tới câu cuối, lại biến thành một tiếng thở dài thườn thượt. Thái tử Sở Diễm không phải người lương thiện, huống chi lại vô cớ vì chuyện của Doãn Hàm U mà gây ra sự việc kia, Thiên Dao gả đi, ngày tháng sau này chỉ sợ không dễ sống.

“Hôm nay là ngày đại hỉ muội muội xuất giá, tam nương vì sao lại than ngắn thở dài.” Nhượng Y đẩy cửa vào, bàn tay cầm hộp gỗ đàn hương lớn, bên trong là cây trâm cài tóc bằng ngọc xanh, chạm trổ tinh tế, ngọc khí ấm nhuận, đúng là cực phẩm. Nhượng Y động tác nhẹ nhàng cài trâm cài vào tóc Thiên Dao. Tóc đen như mực, trâm ngọc xanh trắng, lại vô cùng đẹp.

Thiên Dao theo bản năng đưa tay chạm vào trâm ngọc ấm lạnh đang cài trên tóc, nhất thời hoảng thần. Nửa năm trước, đại ca trong lúc vô ý có được một mẫu ngọc xanh Thập Cát Nhĩ, tự tay điêu khắc một cây trâm.

Nàng nhớ hẳn từng nói: Trâm ngọc xanh cài tóc, tặng cho người yêu thương nhất. Thiên Dao vốn cho rằng đại ca sẽ tặng cho Lam Hình cô nương, không ngờ xoay xoay chuyển chuyển, lại cài trên mái tóc của mình.

“Trâm này....”

“Đại ca nói là lễ vật đại hôn tặng muội.” Nhượng Y lại cười nói, cũng lấy ra giá y hoa lệ tuyệt mỹ choàng lên vai Thiên Dao.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nguyên cử án tề mi(1)

Cầm Ngọc yên lặng mặc đồ cho nàng xong, sau đó, bàn tay khê vuốt gò má nàng. Trước mặt là dung nhan được xưng tụng là thanh tú. “Chiếc mặt nạ da người này, chỉ sợ phải mang cả đời, hải tử, ủy khuất cho con rồi.” Cầm Ngọc nói, vành mắt đỏ lên.

Ngón tay hơi lạnh của Thiên Dao đặt lên mu bàn tay bà, gắng gượng mỉm cười. “A Dao không ủy khuất, cái này..... là mệnh của con.”

“Nương nương, giờ lành đã đến, lão nô cung thỉnh nương nương lên kiệu.” Ngoài cửa, hi nương cung kính khom người mở miệng nói.

“Mau lên kiệu đi, đừng chậm trễ giờ lành.” Cầm Ngọc lau giọt lệ trên mặt, lấy khăn voan cheu chín con phụng bay lên trời phủ lên đầu Thiên Dao. Trước mặt lập tức tối sầm, chỉ thấy một màu đỏ tươi, vô cùng chói mắt.

Cột kết một tiếng, cửa khuê phòng bị đẩy ra, hi nương cùng cung nhân xếp thành hàng dài quỳ ở trong sân, mà ngoài cửa, một bóng dáng màu tím đơn bạc đang quỳ, khoảng mười bảy mười tám tuổi, đáng mạo hết sức xinh đẹp.

“Chủ tử, Từ Y diu người.” Giọng nói rụt rè, Từ Y nhanh chóng đứng dậy, đỡ cánh tay của Thiên Dao.

“Ừm.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lời, không có quá nhiều cảm xúc.

Nữ hài tên gọi là Từ Y này là mấy tháng trước nàng vô tình cứu được. Nàng từng là sát thủ của Thiên Cơ Sát, nhờ vào đao kiếm mà sống, Thiên Dao thương nàng bơ vơ không chỗ nương tựa, liền lưu lại bên cạnh mình.

Bên ngoài cửa phủ đại tướng quân, tiếng nhạc hi không ngừng, pháo nổ ù ù ù ù, quan viên văn võ đến cửa chúc mừng lại càng nối dài không dứt. Trăm loại hư vô che dấu âm mưu cùng sóng lớn.

Kiệu hi ở phía trước, Nhượng Y đặt tay nàng lên tay hi nương, cũng nhàn nhạt nói một câu, “Nguyên cho muội muội cùng vương gia cử án tề mi, bạch đầu giai lão.”

Thiên Dao gật đầu, dưới sự thúc giục của hi nương lại ngồi vào kiệu hi xa hoa. Mà nàng nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới, đây là lần cuối cùng nắm tay tỷ. Thời khắc bước ra khỏi cửa lớn phủ tướng quân, tấm màn âm mưu chính thức được vén ra, cũng là khởi đầu của bi kịch thực sự.

Trong vòng một ngày, Đông cung nghênh cưới ba vị phi tử, cùng xuất giá với nàng là nữ nhi của Đại học sĩ - Doãn Hàm Tuyết và nữ nhi của Hữu thừa tướng - Tiêu Trình Nhi. Thái tử rốt cuộc lại ngồi hưởng tề nhân chi phúc này.

Đại kiệu ba đỉnh tám người nâng chậm rãi hướng về phía hoàng cung mà đi, một đường phía trước chiếu rọi vang trời, dân chúng hai bên đường quỳ

rap xuống.

Thiên Dao đoan đoan chính chính ngồi trong kiệu hỷ, bàn tay tùy ý cầm lấy tua rua bên hông. Ngọc bội Lâm Lang ở bên hông, hoa mai nhỏ được khắc dòng chữ lên trên: ‘Ngã tâm phi thạch, bất khả chuyển dã’(2).

Nghe nói, miếng ngọc bội Lâm Lang này là di vật của mẫu thân nàng, nghe nói là do nam tử yêu thương bà tặng, mà người nọ, lại không phải là phụ thân nàng. Mười năm trước, mẫu thân buồn phiền mà chết, chỉ sợ không thoát được liên can tới nam nhân kia.

Hỏi thế gian tình là gì, mà khiến người sống chết chấp nhận.

Có cơn gió thổi nhẹ qua, thổi tung một góc rèm, xuyên qua khe hở màn kiệu, đôi mắt lạnh lùng của Thiên Dao nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Thoáng chốc đã đến cửa Triều Dương, vào trong đây, chính là hoàng cung vàng son lộng lẫy.

Đây là lần thứ hai nàng bước qua cánh cửa này, lần đầu tiên là ba tháng trước, Văn Đế hạ chỉ tuyển phi cho Thái tử, phẩm là nữ nhi đến tuổi cập kê trong nhà quan viên nhị phẩm trở lên đều được đưa vào danh sách.

Phụ thân của nàng Thẩm Ngạo Phong là tướng quân uy vũ nhất phẩm, mà đầu năm, nàng vừa tới tuổi cập kê. Tên hai tỷ muội Thẩm Nhượng Y, Thẩm Thiên Dao đều nằm trong danh sách trúng tuyển.

Khi đó chỉ nghĩ, người vào cung sẽ là tỷ tỷ.....

(1)Nâng khay ngang mày, vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

(2)Tim ta như đá không thể chuyển dời.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thái tử tuyển phi – Học phủ

Ba tháng trước, Thái tử tuyển phi.

Văn Đế tuổi già nhiều bệnh, việc tuyển tú sớm đã gác lại nhiều năm, mà lần này tuyển phi cho Thái tử, khí thế phô trương có thể nói là lớn chưa từng có.

Thiên Dao xen lẫn trong đám nữ tử, vào cửa Triều Dương, tự động xếp thành hai hàng, dưới sự hướng dẫn của ma ma trong cung đi vào Ngự Hoa viên. Đầu là thiếu nữ đang tuổi xuân thì, ngực nở eo thon, trang điểm lại càng lộng lẫy nhiều vẻ, so với trăm hoa trong Ngự Hoa viên còn có phần chói mắt hơn.

Mà trong vườn hoa muôn hồng nghìn tía này, lại có một đóa hoa trắng rực rỡ, tươi đẹp tha thướt, đẹp nhưng không kiêu, ngược lại rất hợp với câu ‘Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức.’(1)

“Muội muội vốn không cần phải mặc màu trắng thuần như vậy.” Nhượng Y hạ thấp giọng, cau mày liếc nhìn Thiên Dao một thân lụa trắng như tuyết.

“Hoa hồng luôn có lá xanh, hôm nay A Dao sẽ làm lá xanh cho tỷ tỷ.” Nàng khẽ cười, khuôn mặt như nước khe gọn sóng.

“Muội muội thật sự không muốn làm Thái tử phi sao?” Nhượng Y thử dò xét hỏi. Thái tử là hoàng đế tương lai, là nam nhân có tiền đồ nhất thiên hạ. Mà mẫu nghi thiên hạ là giấc mộng của tất cả nữ nhân. Nhượng Y là tài nữ có chút tiếng tăm ở Đế đô, vẫn luôn tâm cao khí ngạo, đối với vị trí Thái tử phi cũng rất kỳ vọng.

Thiên Dao lạnh nhạt, thần sắc trên mặt không đổi, nhẹ giọng nói, “Nguyên chỉ lấy một người, bạc đầu không phân ly. Cái a Dao muốn, hẳn cho không được.” Nàng cười xinh đẹp, bên khóe môi hiện lên lúm đồng tiền nho nhỏ. “A Dao sẽ giúp tỷ tỷ đạt được mong ước.” Nàng nén giọng xuống, bên tai Nhượng Y khẽ gọi một tiếng, “Thái tử phi nương nương.”

“Nói bậy bạ gì đó.” Mặt Nhượng Y ửng đỏ, hờn dỗi một câu.

“Thiếu chủ!” Phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nữ cao vút. Tỷ muội Nhượng Y, Thiên Dao quay đầu, chỉ thấy hai bóng dáng một hồng một tím đang cùng nhau đi tới. Người áo hồng nhạt thì e thẹn mà mỉm cười, người áo tím thì kiêu diễm quyền rũ.

“Hàm U tham kiến thiếu chủ.” Nữ tử áo tím tiến lên một bước, khom người bái.

Thiên Dao vẻ mặt vui mừng, vội vàng một phen, “Hàm U không cần đa lễ, chỗ này không phải Thiên Sơn.”

Trong U Minh cung tại Thiên Sơn, nàng là thiếu chủ, Hàm U là thị nữ của nàng. Vào trong cung, nàng là tú nữ chờ tuyển, Hàm U cũng vậy. Sớm đã

không phân cao thấp, hướng hồ, lúc ở trên Thiên Sơn sớm chiều bầu bạn, nàng đã coi Hàm U là bằng hữu tri kỷ.

“Thiếu chủ, đây là muội muội Hàm Tuyết của ta.” Hàm U kéo tay thiếu nữ áo hồng, chậm rãi nói.

Doãn Hàm Tuyết mặc váy bạch điệp hồng nhạt, khẽ nhún mi cười, dáng vẻ quyền rũ trời sinh, so với vẻ đẹp kiều diễm của tỷ tỷ, cũng không kém chút nào. Hàm Tuyết mặc dù thái độ mềm yếu, tính tình lại cực kỳ ngạo mạn, chỉ nhìn Thiên Dao gật đầu nhẹ một cái.

Thiên Dao ngược lại không quá để ý, khẽ nhún người, coi như đáp lễ.

Ở Ngự Hoa viên đợi hơn nửa canh giờ, lại vẫn không thấy Hoàng thượng, Thái hậu, Thái tử cùng các phi tần cung nữ. Vài thiên kim tiểu thư được chiêu chuộng đã sớm nóng ruột, liền huyền thuyên oán giận không ngớt.

“Đây lại là ý gì chứ?” Nhượng Y khó hiểu nhíu mày.

Thiên Dao ngồi bên bàn đá cạnh nàng, trong tay bưng một chén trà xanh, nhàn nhã uống một ngụm, không có chút nôn nóng, ngược lại ung dung tự tại.

Từ xưa quân tâm khó dò, ai mà biết được. “Lấy bất biến ứng vạn biến.” Nàng nhàn nhạt nói.

Ước chừng thời gian uống xong một tách trà nhỏ, Đại thái giám Lưu Hi bên cạnh Thái hậu mới đi vào Ngự Hoa viên, lấy lệ thỉnh an các vị tiểu chủ. Sau đó, liền truyền ý chỉ của Thái hậu.

Đề thi của cử thử nhất này từ Thái hậu. Đề bài viết: Học phủ.

(1) Nước trong lộ ra hoa sen, đẹp tự nhiên không cần trang sức.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thái tử tuyển phi – Dũng nghị

Từ Ngự Hoa viên thông đến Từ Ninh cung có vài con đường, trên mỗi con đường đều có ma ma trông coi, bên đường có bố trí các câu đố, tú nữ có thể tự mình chọn nhóm, hai người một tổ, ba tổ đến Từ Ninh cung sớm nhất sẽ thắng cuộc, còn lại thì bị loại.

Thiên Dao cùng Nhượng Y một tổ, tỷ muội Hàm Tuyết, Hàm U một tổ, nữ tử khác cũng chia nhau ra kết bạn, hướng về phía câu đố để tìm đường đi.

“Vòng này, tỷ tỷ nắm chắc mấy phần.” Thiên Dao nhàn nhạt hỏi.

Nhượng Y thoáng suy nghĩ, trả lời một câu, “Chín phần.”

Thẩm Nhượng Y, Doãn Hàm Tuyết, nữ nhi Vương Hinh Ngưng của Thái phó cùng An Dương quận chúa của Bình Dương Vương được xưng tụng là tứ đại tài nữ, tướng mạo và tài học ngang nhau. Năm ngoái Quận chúa đã được gả cho ngoại bang, hôm nay có tư cách làm đối thủ của Nhượng Y, cũng chỉ có Doãn Hàm Tuyết và Vương Hinh Ngưng.

Thiên Dao khẽ gật đầu, thản nhiên cười, “Vây lượt này làm phiền tỷ tỷ rồi.”

Cứ như vậy, từ đầu đến cuối, Thiên Dao nghiêm nhiên làm chân gỗ, chỉ phụ trách mở đề bài cho Nhượng Y, hoặc lúc Nhượng Y trả lời đề mục, nói vài lời khen tặng.

Ma ma ở một bên nhìn như bất động thanh sắc nhưng một đôi mắt sáng lạnh lợi không có lúc nào không nhìn chăm chăm các nàng. Nếu đã không có tâm ý vào cung, Thiên Dao cảm thấy mình vẫn nên ít chứng tỏ thì tốt hơn.

Các nàng là tổ thứ ba đến cửa Từ Ninh cung, quả nhiên, hai tổ đến trước phân ra là tỷ muội Hàm U Hàm Tuyết, Vương Hinh Ngưng và một thiếu nữ váy đỏ diễm lệ.

Nhượng Y ghé vào tai nàng thì thầm một câu, “Người mặc váy đỏ là nữ nhi Hữu tướng đương triều, cháu gái ruột của Tiêu thực phi nương nương, Tiêu Trinh Nhi.”

Ma ma phụ trách giám sát ngoài cửa Từ Ninh cung ra đề cuối cùng, nhìn thấy hai tổ trước thuận lợi thông qua, lúc đến lượt tổ của Nhượng Y và Thiên Dao, lại là về trên câu đối.

“Yên tòa liễu trì đường.”

Nhượng Y hơi ngần người, mi tâm xinh đẹp nhíu lại. Câu đối này nhìn thì đơn giản nhưng trong đó lại ẩn hàm Hỏa kim mộc thủy thổ. Đối với tài học của

Nhược Y không phải đối không được, chỉ là, nàng cần thời gian.

Mà nhìn thấy tổ thứ tư đã sắp đến cửa cung, Thiên Dao không kịp suy nghĩ, tiến lên một bước, nhàn nhạt nói. “Pháo trấn hải thành lâu.”

Hòa Kim Thủy Thổ Mộc, vừa vận ứng đối.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay đơn điệu, quay đầu, Tư Đồ Phong một thân cẩm bào hoa lệ không biết từ lúc nào đã đứng phía sau các nàng.

“Tiểu Hầu gia.” Chúng nữ ở đây thi nhau hành lễ.

Tư Đồ Phong cũng không để ý tới các nàng, khẽ nheo mắt lại, cười cười nhìn Thiên Dao. “Câu đối này của A Dao cũng tạm tạm cho qua được.”

“Tiểu Hầu gia quá khen.” Thiên Dao hơi hơi cúi người thi lễ.

Tư Đồ Phong thanh thoi cất bước vào trong cung, lúc đi ngang qua Thiên Dao lại đột nhiên thâm trầm sắc mặt. Dùng giọng nói trầm thấp chỉ hai người có thể nghe thấy nói, “Đeo mặt nạ vào cung là tội khi quân, lá gan của muội thực sự càng ngày càng lớn rồi.”

Thiên Dao mỉm cười, hoàn toàn không để ý. Từ nhỏ nàng đã cùng Tư Đồ Phong giao hảo, giống như huynh muội, một câu này của Tư Đồ Phong, không phải cảnh cáo, chỉ là lo lắng mà thôi. Mà theo Thiên Dao thấy, lo lắng này của hắn hoàn toàn dư thừa, nàng từ nhỏ lớn lên ở Thiên Sơn, trong đó, người đã thấy gương mặt thực của nàng không có mấy người, chờ việc tuyển phi xong rồi, nàng sẽ quay về Thiên Sơn.

Chỉ cần không để lộ dấu vết, tội khi quân này thì có sao!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Giá y nhiễm huyết

Ba tổ, sáu vị thiếu nữ rất cung kính đứng ở ngoài cửa cung, phía xa xa, chỉ thấy Hoàng đế, Thái hậu cùng các phi tần cung nữ an tọa bên trong chánh điện của cung Từ Ninh.

Từ cửa cung đến nội điện, phải đi qua một hồ nước nhỏ nhỏ, so với ngày thường khác biệt ở chỗ trong hồ nước lúc này có rất nhiều con độc xà, có con bò lên đường, có con nằm trên cầu gỗ, đang thè lưỡi đỏ, hung mãnh đáng sợ. Mà bọn họ lại phải đi qua cây cầu gỗ này để tiến vào trong nội điện.

Đây là cửa thứ hai, đề giải: Dừng nghỉ.

Nhược Y là nữ tử yếu đuối, gặp tình huống này, khiếp đảm lùi về phía sau hai bước, được Thiên Dao ở phía sau nhanh tay đỡ lấy.

“Tỷ tỷ, ăn cái này vào.” Thiên Dao đặt một viên thuốc màu trắng vào tay Nhược Y, sau đó nhìn nàng trấn an. Nhược Y nửa tin nửa ngờ nuốt thuốc xuống, lúc đi qua cầu gỗ, quả nhiên những con độc xà không dám lại gần, mà Thiên Dao ở phía sau nàng cũng thuận lợi đi qua.

Doãn Hàm U và Tiêu Trinh Nhi là người luyện võ, đương nhiên có thể dựa vào nội lực đuổi độc xà đi, mà Hàm Tuyết cùng Vương Hinh Ngưng luôn sống trong khuê phòng, yếu đuối. Chưa đi được nửa bước đã sợ tới mức xụi lơ thân thể.

Doãn Hàm U tiến lên dịu muội muội, dịu dàng an ủi. Mà Vương Hinh Ngưng đón nhận lại là cái tát hung hăng của Tiêu Trinh Nhi.

“Đồ phế vật, bản tiểu thư còn bị ngươi liên lụy.”

Wang Hinh Ngưng vốn đã bị dọa không nhẹ, lại nhận một cái tát, càng thêm uỷ khuất, khóc không ngừng.

“Trinh Nhi, chớ có làm càn.” Trong điện, Thục phi quát lớn một câu. Trước mặt Hoàng đế cùng Thái hậu, Tiêu Trinh Nhi đích thực là làm càn.

Tiêu Trinh Nhi bị cô cô răn dạy, giận dữ cúi mặt đứng sang một bên.

Quy tắc của cuộc thi chính là như vậy, hai người cùng một tổ nếu như không thể cùng nhau đi qua, chỉ có thể bị loại. Cuối cùng, người đi đến nội điện cung Từ Ninh chỉ có hai người Nhược Y và Thiên Dao.

Sau khi hành lễ với Thái hậu, Hoàng đế cùng phi tần cung tần, tỷ muội hai người cung kính đứng ở trong điện, tiếp nhận ánh mắt của mọi người. Thiên Dao chỉ cảm thấy mình giống như hàng thượng phẩm đang chờ giá cao để bán, bị người ta bình phẩm từ đầu tới chân, thực sự không được tự nhiên.

Trong điện, Hoàng đế, Thái hậu ngồi ở chính vị, hai bên là Thục phi và Huệ phi đang được thánh sủng. Thục phi phượng bào đỏ thắm trên người, tuy đã có chút tuổi nhưng do được chăm sóc thỏa đáng, hào quang chói lọi. Mà Huệ phi bất quá chỉ mới hơn 20, đoan trang xinh đẹp tuyệt trần.

“Hoàng thượng, ngài xem người thắng cuối cùng lại là một cặp hoa tỷ muội.” Thái hậu cười hiền lành, nghiêng đầu nói với Văn Đế ở bên cạnh.

Văn Đế gật đầu một cái, trên mặt không hề có một chút biểu tình dư thừa.

“Thẩm đại tướng quân lại nuôi dưỡng tốt hai nữ nhi.” Huệ phi khẽ cười, xen vào nói.

“Vây sao?” Thục phi hoàn toàn không xem trọng, hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt khinh thường dừng trên người Thiên Dao. “Vẻ đẹp của Văn Cơ là độc nhất vô nhị. Thẩm tứ tiểu thư còn chưa thừa hưởng được một phần phong thái của nàng.”

Thiên Dao cười nhạt, xoay người chậm rãi cúi người trước Thục phi, không kiêu ngạo không siểm nịnh. “Từ xưa hồng nhan bạc mệnh, bình thường một chút, cũng không có gì không tốt.”

Sắc mặt Thục phi lạnh đi vài phần, lại chưa kịp mở miệng, ngược lại Huệ phi đứng ra giảng hòa.

“Thẩm tứ tiểu thư cũng là huệ chất lan tâm(1).”

Phi tần trong cung lại thêm thêm bớt bớt mấy câu, sau đó là cửa tỷ thí số ba. Sắc mặt tỷ muội hai người thần nhiên, trong lòng các nàng sớm đã định luận, bất kể tỷ thí cái gì, Thiên Dao cũng sẽ không thắng.

Mà lúc Hoàng đế đưa ra đề thi, tỷ muội hai người thực sự cứng đờ. Đề giải cửa thứ ba: Mệnh số.

Hoàng đế sai người viết danh tính sinh thần của hai người lên giấy, số mệnh rục rờ theo trong ống thẻ tre lay động, cái nào rớt ra, liền là người được chọn làm Thái tử phi.

Sắc mặt Thiên Dao lạnh nhạt, mà bàn tay ẩn trong tay áo đã sớm nắm chặt thành quyền, lòng bàn tay kín đầy mồ hôi. Nàng không ngừng trấn an bản thân, ít nhất, xác suất một nửa vẫn là tỷ tỷ.

Mãi cho đến khi miếng giấy viết tên nàng cùng sinh thần bị rơi ra, cao tăng luận mệnh cách, nói nàng là phụng loan chuyển thế, mệnh mẫu nghi thiên hạ.

Ngây đại một lúc, Thiên Dao chỉ nhớ rõ về mặt thất vọng của Nhược Y, mà tiếng hô to của cung nhân vang lên bên tai không ngừng. “Thái tử phi nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Nhược Y nói, “Muội muội không cần tự trách, nếu đã là số mệnh, tỷ sẽ nhận.”

Nhưng mà, sau khi tuyển phi, phụ thân vì nàng đã làm qua tám lần hôn sự, cuối cùng có đi mà không có về. Trong đế đô, bắt đầu nổi lên tin đồn, Đại tiểu thư Thẩm gia gả đi tám lần vẫn không có ai chịu cưới.

Thiên Dao hiểu rõ, trong lòng tỷ tỷ đã có khúc mắc.

Lúc đó, chỉ cho rằng đó là số mệnh, mãi đến sau này, nàng cuối cùng hiểu rõ, Nhược Y cơ bản không có lấy nửa phần cơ hội kia. Từ thời khắc các nàng bước vào cung Từ Ninh, tám màn âm mưu cũng bắt đầu được vén lên.

Hết thấy mọi thứ từ bắt đầu đến kết thúc, Thái tử Sở Diễm không hề xuất hiện, chỉ nghe cung nhân nói: Người hoàng thượng tuyển chọn, đương nhiên là nhân tuyển thích hợp nhất cho vị trí Thái tử phi.

A, Thiên Dao cười giễu, chỉ cảm thấy tất cả chẳng qua chỉ là một trò cười tiếu lâm. Đối với cuộc hôn nhân này, phu quân tương lai của nàng so với nàng lại càng không quan tâm.

--- ----- ---

“Hạ kiệu.” Tiếng cung nhân lạnh lạnh vang lên, kiệu hi chậm chậm hạ xuống. Dưới cái diu của cung nhân, Thiên Dao chậm rãi ra khỏi kiệu, tay nàng được đặt vào bàn tay to lớn khác. Bởi vì tu luyện ở U Minh cung, đầu ngón tay Thiên Dao vĩnh viễn lạnh như băng, mà bàn tay kia lại truyền đến sự ấm áp.

Không thể hoài nghi, chủ nhân của bàn tay kia chính là Thái tử Sở Diễm. Không nghĩ tới nam nhân trời sinh tính cách lạnh lùng, lại có bàn tay ấm áp khiến người an tâm.

Thái tử cưới phi, là đại sự cả nước chúc mừng. Hoàng thượng, Thái hậu cùng các phi tần đoàn tọa trên chính điện Thái Hòa, bá quan văn võ trong điện chỉ chấp tay vái mà thôi. Tình huống như vậy, hai nhân vật chính cũng khó tránh phải an phận, đóng tốt vai nhân vật của mình.

Giao bài xong, Thiên Dao ở trong tiếng chúc tụng được hỉ nường diu vào Đông cung. Đại Hân hoàng triều từ lúc thiết lập tới nay, điện Y Lan chính là chỗ ở của Thái tử phi đương nhiệm.

Trong phòng cưới, hỉ nường cung nhân quỳ đầy trên đất, Từ ma ma và Từ Y mỗi người đứng ở một bên giường. Trên giường, Thiên Dao mũ phượng khăn choàng, không nhúc nhích, như một con rối.

Không khí trong phòng yên tĩnh đến quỷ dị. Nến đỏ đã cháy một nửa, mà Thái tử điện hạ vẫn mãi không xuất hiện.

Từ ma ma khẽ nhíu mi tâm, điện hạ cùng một ngày nghênh cưới ba vị phi tử, nói không chừng đã đi đến cung hai vị nương nương kia, chỉ là... dù sao

cũng không hợp tình hợp lý. Vị ngồi ở trước mặt đây mới là chính chủ.

“Ma ma, chủ tử nhà ta cả một ngày trời vẫn chưa có gì vào bụng, hay để chủ tử nghỉ ngơi, ăn chút gì trước.....”

“Cần rồi gì đó, lúc tiến cung không có ai dạy người cấp bậc lễ nghĩa sao? Khăn voan này chỉ có điện hạ mới có thể vén lên.” Từ ma ma mặt không biểu tình khiển trách.

“Ma ma ở đây là đang giảng cấp bậc lễ nghĩa sao?” Giọng nói thanh thanh lạnh lạnh vang lên, cánh tay ngọc của Thiên Dao giơ lên, khăn voan đỏ tươi trên đỉnh đầu theo tiếng mà rơi, chúng nhân hít sâu một hơi khí lạnh, quả thực bị dọa không hề nhẹ.

“Nương nương, không thể.”

“Nương nương, không thể.”

“Nương nương!” Sắc mặt Từ ma ma trầm xuống, trong giọng nói mang theo vẻ nghiêm nghị.

Thiên Dao khẽ cười, chậm rãi đứng dậy, động tác tao nhã mềm mại coi bỏ giá y đỏ thắm trên người ra, màu đỏ rơi xuống đất, lộ ra bên trong bạch y trắng như tuyết. Ánh mắt sáng như ngọc lạnh nhạt nhìn màu đỏ tươi khắp phòng, chỉ cảm thấy hết sức chói mắt.

“Nến đỏ đã cháy hơn nửa, trăng đã lên trên đỉnh đầu, điện hạ lại mãi chưa về, dám hỏi ma ma, đây lại là cấp bậc lễ nghĩa gì?”

Từ ma ma mặt không đổi sắc, “Lịch trình của điện hạ dày đặc, đương nhiên có đại sự không thể thoát thân.”

Thiên Dao cười trong trẻo lạnh lùng, hẳn không ở đây, tự nhiên sẽ ở chỗ người khác. Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, vẫn thật đúng là không phân thân ra được.

“Thiên Dao muốn nghỉ ngơi, mời các vị cô cô ra ngoài.” Thiên Dao khoanh tay đứng, giọng nói lạnh nhạt, nhưng lại mang khí thế khiến người không thể kháng cự.

“Nương nương...” Từ ma ma vừa muốn mở miệng, lại bị Thiên Dao lạnh lùng chặn đứng.

“Ra ngoài!”

Hì nương cung nhân quỳ đầy trên đất, không ai dám động dậy. Sắc mặt Từ ma ma rất khó coi, trầm mặc giằng co với Thiên Dao. Ở Đông cung, không có ai dám nói chuyện với bà như vậy.

“Khí thế của Thái tử phi thật lớn.” Một giọng nam trầm thấp lãnh mị vang lên ở ngoài cửa, đồng thời nam tử một thân cảm bào đỏ tươi tuyệt mỹ, không vội vàng bước vào trong.

“Điện hạ vạn an!” Cung nhân run rẩy quỳ trên mặt đất.

Hắn đứng lại trước mặt Thiên Dao, mùi rượu nồng nặc ập đến. “Thái tử phi nương nương tôn quý của ta, cảm giác dưới một người trên vạn người, thế nào?”

Thiên Dao khẽ nheo đôi mắt sáng trong lại, như nghĩ tới cái gì, sau đó thân nhiên đáp. “Cao xử bất thắng hàn(2).”

Sở Diễm ngăn người một lúc, sau đó cười vang trong trẻo. Đầu ngón tay thon dài mang theo vài phần lực đạo nâng cảm nàng lên, Thiên Dao bị đau, nước mắt đã đảo quanh trong hốc mắt, nhưng vẫn kiên cường nhìn hắn.

“Người là nữ nhân thông minh, đáng tiếc, vẫn chạy không thoát quân cờ vận mệnh.”

Thiên Dao mờ mịt khó hiểu nhìn hắn, muốn tìm được đáp án từ trên gương mặt tuấn mỹ vô song của hắn. Mà hắn lại cười quý dī, đột nhiên ôm lấy nàng, thô bạo lỗ mãng quăng lên trên giường.

“Người, người muốn làm gì?” Thiên Dao bò dậy rất nhanh, khiếp đảm lùi lại phía sau. Hắn giờ phút này giống như ma quỷ từ địa ngục đến, khiến nàng tự dưng sợ hãi.

“Đêm đại hôn, tân lang với tân nương nên làm cái gì?” Hắn cười tà mị, ngay sau đó tựa như mãnh thú xông lên, thô bạo xé rách sa y trên người nàng. Lụa trắng thuần khiết dưới bàn tay hắn trở thành từng mảnh từng mảnh nhỏ.

(1) Khí chất của hoa huệ, tâm tính của hoa lan

(2) Chỗ cao không thắng được chỗ lạnh

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cửa cung sâu như biển (1)

Thiên Dao chưa bao giờ bị đối xử như vậy, liều mạng giãy dựa khóc lớn. “Buông ta ra, Sở Diễm, tên ma quỷ nhà ngươi!”

Tuy chỉ là một gương mặt bình thường không có gì đặc biệt, nhưng đôi mắt lại trong veo lấp lánh cực kỳ, da thịt trên cánh tay trắng nõn nà, cơ thể mềm mướt, có thể khiến cho máu huyết của bất cứ tên nam nhân nào cũng phải sôi sục. Mà Sở Diễm cao cao tại thượng bắt quả cũng chỉ là một người nam nhân bình thường, bản tính cũng háo sắc.

Hắn vừa cắn vừa hôn lên từng thớ thịt của nàng, Thiên Dao trần trụi nằm dưới người hắn rên rỉ khóc thút thít, bị hắn ép tới gất gao. Hai tay vô lực giãy dựa, mãi đến khi đụng phải cây trâm lạnh băng đang cài trên tóc, dường như không cần nghĩ ngợi gì, đâm thẳng về phía Sở Diễm.

Trong thoáng chốc, Sở Diễm đã cảm thấy vũ khí sắc bén đánh tới, nhanh chóng né đi... chỉ là, thân thể nam nhân đang hăm sâu, phản ứng chung quy cũng chậm nửa nhịp, da thịt trên cánh tay đã bị cây trâm bén nhọn đâm bị thương.

Sức nặng trên người biến mất, Thiên Dao lao đảo bò dậy, cơ thể co vào góc giường, sợ hãi nhìn hắn. Hai bên má vẫn đầy nước mắt chưa kịp khô, bộ dạng vô cùng đáng thương, giống như một con thú nhỏ đang bị thương.

Sở Diễm lạnh lùng nhìn vết thương vẫn đang chảy máu trên cánh tay, bàn tay thon dài không biết khi nào đã siết cổ của Thiên Dao. “Chán sống rồi phải không?”

Thân thể Thiên Dao vẫn trần trụi như cũ, cũng không chút ý muốn phản kháng, lông mi mảnh dài khép lại, từng giọt từng giọt nước mắt như ngọc lặng lẽ chảy xuống. Về ứng đo trên mặt nàng vẫn chưa rút đi, nhưng lại không có một chút biểu tình dư thừa nào, vẫn lạnh nhạt như nước, tựa hồ sớm đã nhìn thấu sinh tử.

Nàng tự nhủ: Như thế, có khi lại tốt hơn, ít nhất là một sự giải thoát.

Một khắc đó, Thiên Dao thật cho rằng mình phải chết, nàng thân nhiên như vậy, thân nhiên chờ cái chết... mà lực đạo trên cổ lại giảm hẳn, thân thể đột nhiên nhẹ tênh. Cả người nàng bị hắn quăng xuống giường, thân thể trần trụi rơi xuống nền nhà cẩm thạch cứng ngắt lạnh băng, đau đớn vô cùng.

“Chu từ.” Từ Y thét một tiếng kinh hãi, bò tới bên cạnh nàng, hốt hoảng cởi áo khoác của mình bọc lấy thân thể nàng.

Hi nương cùng cung nhân sớm đã lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Từ Y và một cung nữ gác đêm khác. Hai người họ bị hù dọa cũng không phải nhẹ, Từ Y càng thêm ôm chặt Thiên Dao khóc rống lên, hai mắt rung rung, nơm nớp lo sợ nhìn Sở Diễm.

“Không có ai dạy ngươi phải hầu hạ nam nhân thế nào sao? Đêm nay bốn vương sẽ giúp ngươi mở mang tầm mắt.” Hắn cười quỷ mị, quần áo có chút xộc xệch, từ trên cao nhìn xuống nàng. Đột nhiên vươn cánh tay kéo lấy cung nữ đang quỳ một bên, đẩy ngã lên chiếc giường rộng lớn.

Bên trong tấm màn lụa đỏ, hắn thô lỗ xé rách y phục trên người cung nữ, nữ nhân không ngừng khóc thút thít, tiếng kêu la, tiếng cầu xin xé toạc màn đêm trong trẻo lạnh lùng.

“Điện hạ, cầu xin người tha cho nô tỳ đi, điện hạ.....”

Tiếng cầu xin tha thứ từ từ biến thành tiếng rên rỉ thống khổ, nam nhân vô tình, nữ nhân kêu đau cùng thở dốc kịch liệt, từng tiếng như mũi kiếm nhọn xuyên thấu trái tim yếu ớt của Thiên Dao, máu tươi đầm đìa.

Thiên Dao có đơn thuần thế nào cũng biết việc này có ý nghĩa gì. Vốn dĩ là đêm tân hôn của nàng, tân lang lại đang cùng một nữ nhân khác trình diễn tiết mục tình cảm mãnh liệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch sớm đã không còn huyết sắc, móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay trắng nõn, lòng bàn tay huyết nhục mơ hồ một mảng, từng giọt máu đỏ tươi theo khe hở tí tách nhỏ xuống, mà nàng lại không cảm thấy một chút đau đớn nào. Cánh môi khẽ run, đôi mắt to tròn một mảnh trống rỗng, đau đớn cực độ là thế nhưng lại khóc không thành tiếng.

Trong lúc thần thờ, âm thanh trên giường dần dần yếu ớt. Sở Diễm đứng dậy, nhanh nhẹn mặc y phục vào.

Đôi giày gấm màu bạc không biết từ khi nào đã đến trước mặt nàng, hắn từ trên cao nhìn xuống, trong đôi mắt vẫn một mảng lạnh lùng. “Người đâu.” Hắn lạnh lùng phun ra hai chữ.

Két một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, hai lão ma ma khom người bước vào, đi vào sau cùng là Từ ma ma, bà vẫn mang gương mặt lạnh, trong tay bưng một chén thuốc đen đặc, vẫn còn bốc hơi.

Ba người quỳ gối hành lễ với Sở Diễm, hắn tùy ý phát tay. Các ma ma hiểu ý, bước nhanh đến bên giường, kéo mạnh cung nữ y phục không chỉnh tề, thô bạo đổ chén thuốc đen đặc vào miệng nàng. Cung nữ trẻ tuổi hoảng sợ giãy dựa, lớn tiếng la lớn, “Điện hạ, tha cho nô tỳ đi, cầu xin ngài, tha cho nô tỳ đi, nô tỳ không muốn chết...”

Bị rớt vào hơn nửa chén thuốc, nữ tử rớt cuộc vùng vẫy thoát khỏi sự khống chế của các ma ma, lao đảo té xuống giường, bò tới trước mặt Sở Diễm, nín vật áo hần kêu khóc. Máu tươi tình hồng theo khóe môi chậm chậm chảy xuống, nữ nhân thống khổ ôm bụng.

Thiên Dao cả kinh, nàng chỉ cho rằng thứ nước các ma ma đổ xuống bất quá chỉ là lạc thai được mà thôi, không nghĩ tới....

Nàng run rẩy bò tới bên cạnh cung nữ, ngón tay trắng nõn áp lên cổ tay nàng. Sau đó, hoảng sợ trừng lớn hai mắt, là Hạc Đình Hồng, máu đã bịt kín cổ họng, căn bản không thể cứu nữa.

“Sở Diễm, đồ ma quỷ nhà ngươi, ta giết ngươi.” Thiên Dao cơ hồ mất khống chế, vươn bàn tay đánh về phía ngực Sở Diễm.

Hắn khí lạnh băng kéo tới, Sở Diễm mặt không đổi sắc, thậm chí khóe môi còn cong lên cười khinh thường. Hắn không may cử động cũng đã chế trụ được cổ tay Thiên Dao, trở tay dùng sức vẩy nàng lại trong ngực, không thể động đậy. Ngón tay thon dài, ám muội vuốt ve theo gò má cong cong mỹ lệ của nàng.

“Nhớ lấy bài giáo huấn hôm nay, là sự tùy hứng của ngươi hại chết nàng ta.” Giọng nói của hắn lạnh băng không chút ấm áp. Nàng trừng lớn hai mắt nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy sự phẫn nộ.

Sở Diễm ngược lại vô cùng thưởng thức bộ dạng giương nanh múa vuốt của nàng. Giống như thợ săn gặp được con hồ ly giả hoạt nhất, sự thú vị không phải ở chỗ đạt được mà là quá trình truy đuổi.

Hắn cười tuyệt mỹ một tiếng, nụ cười với lúm đồng tiền nhưng ý cười như cũ vẫn không đạt tới đáy mắt. “Muốn ở bên cạnh bản vương, phải học cách ngoan ngoãn một chút. Bản vương sẽ không giết ngươi, mà sẽ để ngươi tro mắt nhìn từng người từng người bên cạnh ngươi chết đi.” Hắn nói, ánh mắt giống như có chút khinh thường nhìn Từ Y đang quỳ trên đất.

Sắc mặt Thiên Dao tái nhợt, cắn chặt môi không nói. Nàng biết hắn uy hiếp nàng, nhưng nàng lại không thể không chịu sự uy hiếp của hắn. Nàng có thể không quan tâm tới tính mạng mình, nhưng không thể không quan tâm đến Từ Y, không thể không quan tâm tính mạng của mọi người trong Y Lan điện.

Ngón tay thon dài của hắn khẽ nâng cằm nàng lên, đôi mắt phượng tuyệt thế tà mị nhìn nàng. “Cảm thấy ủy khuất, phải không? Muốn khóc thì khóc đi.”

Hàng mi mảnh dài của Thiên Dao rung rung vài cái, một giọt lệ trong suốt lấp lánh không chịu thua kém roi xuống gò má trắng bệch. Nàng gắt gao cắn chặt môi dưới, bộ dáng kia, quật cường lại nhẹ nhàng động lòng người. Tim Sở Diễm vô cớ run lên. Nữ nhân này, lại có thể dễ dàng lay động tâm tình của hắn.

Nhận thức này khiến hắn khê bực, ngay sau đó, bất ngờ buông tay, đẩy thân thể mềm mại của nàng ra. Không hề dự liệu, thân thể Thiên Dao lại một lần nữa tiếp xúc với nền nhà, mà nàng thân cùng tâm đều đã chết lặng, không còn cảm giác đau đớn.

Kèm theo một vài tiếng động ở cửa, Sở Diễm phất tay áo bỏ đi. Sau đó, các ma ma lại đầu vào đẩy lúi xác cung nữ ra ngoài, động tác nhanh nhẹn lau khô vết máu. Kế đó, Từ ma ma đi đến bên giường, đem tấm lụa trắng nhiễm máu trình nữ nhân cẩn thận thu hồi. Rồi sau đó, Từ Y bò qua, ôm nàng khóc nức nở.

Hết thấy mọi chuyện như một cơn ác mộng, cơn ác mộng không cách nào dừng được.

Nền đỏ đã cháy hết, một tia sáng yếu ớt lặng lẽ len vào trong phòng.

Cửa phòng lần nữa bị đẩy ra, hai hàng cung nữ nối đuôi nhau vào, trong tay cầm cung y hoa mỹ, sang quý gọn gàng. “Nương nương, chúng nô tỳ hầu hạ người thay y phục, kiệu vào Dương cung sớm đã đợi bên ngoài rồi.” Cung nữ dẫn đầu nửa quỳ trên đất, dịu dàng nói.

Thiên Dao nhẹ nhàng lau đôi mắt đỏ ửng, ánh mắt mờ mịt đảo qua cung nữ trang điểm gọn gàng xinh đẹp. Hồi lâu sau, mới cứng nhắc cử động người. Đây khung cửa sổ ra, ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ vừa ló dạng, ngay cả không khí cũng tươi mới, nhưng tại sao, trong lòng lại âm u như vậy.

“Lui ra.” Nàng vô tình nói hai tiếng.

“Nương nương, ngài đừng làm khó chúng nô tỳ, nếu nương nương không chịu thay y phục, điện hạ nhất định sẽ tức giận, chúng nô tỳ chỉ sợ sẽ phải chịu trách phạt.” Chúng cung nữ nơm nớp lo sợ quỳ đầy dưới đất.

Thiên Dao lặng lẽ nhìn các nàng, vô lực nhắm hai mắt lại. Đúng vậy, nàng đây là thế nào, tại sao phải tức giận với những người vô tội này.

“Từ Y, giúp ta thay y phục đi.” Nàng nhẹ giọng nói.

Từ Y có chút miễn cưỡng, từ trong tủ lấy ra một chiếc váy trắng thuần. Rửa mặt chải đầu một phen, không kịp trang điểm, mái tóc rối xõa ở sau lưng, búi tóc chỉ cài một cây trâm thanh ngọc, lại vội vàng đi về phía cửa cung.

Lúc Thiên Dao đi tới cửa cung, Sở Diễm đã chờ tới mức không kiên nhẫn. Một thân mặc bào màu trắng thiếp vàng, thanh quý cao nhã, tăng thêm vài phần khí thế cao ngạo so với ngày thường. Bên trái, Doãn Hàm Tuyết ngoan ngoãn đứng bên cạnh hắn, thân mặc cung trang mầu đơn phú quý tươi đẹp, quyến rũ mềm mại, phong tình vạn chủng. Mà Tiêu Trình Nhi bên phải vẫn một màu cung bào đỏ thắm, huênh hoang giống như con người nàng.

“Điện hạ vạn phúc kim an.” Nàng cúi người thi lễ tượng trưng.

“Thái tử phi thật quá kiêu ngạo rồi.” Hân hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt Thiên Dao vẫn tái nhợt như trước, khẽ cúi đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Bạch y như tuyết, dưới ánh mặt trời lấp lánh rực rỡ cũng giống như đóa cúc họa mi nở rộ dưới ánh dương trời thu, sạch sẽ mà thuần khiết. Trước mặt Doãn Hàm Tuyết phong tình quyến rũ lại không kém phần khí thế.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cửa cung sâu như biển (2)

Ánh mắt Sở Diễm u ám, nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của nàng lại không nhẫn tâm trách cứ. Hân tự giễu hừ một tiếng, bản thân lúc nào đã biết thương hoa tiếc ngọc, buồn cười.

“Ngày ngắn cực khô, nói vậy đêm qua điện hạ đã làm muội muội một chết rồi.” Hàm Tuyết mỉm cười nói, ngược lại vẫn giữ thái độ bình thản.

Nhưng vẫn có người thiếu kiên nhẫn, Tiêu Trinh Nhi lạnh nhạt hừ một tiếng, “Nghe nói đêm qua động tĩnh bên Y Lan điện rất lớn nha, còn gây ra án mạng nữa. Muội muội tuổi nhỏ, hầu hạ điện hạ khó tránh không được chu toàn.”

Thiên Dao cúi đầu trầm mặc, mặt không chút biểu tình. Coi như lời các nàng nói bắt quá là chuyện không liên quan tới mình.

Sở Diễm cười tà mị, tùy ý đưa tay ôm Tiêu Trinh Nhi vào lòng, “Tối nay đến Trinh Nhi thị tẩm, thế nào?”

Tiêu Trinh Nhi vui mừng mở lớn hai mắt, cơ hồ không thể tin được. Thái tử cùng Tiêu Thục phi không đội trời chung, trong triều đây không phải là bí mật gì, mà nàng là chất nữ của Thục phi, gả vào Đông cung, vốn tưởng rằng Sở Diễm sẽ cố ý làm khó làm dễ. Nhưng nằm mơ cũng không nghĩ đến, sau ngày đại hôn, hân lại khâm điểm nàng thị tẩm.

“Dạ” Hai gò má nàng ửng hồng, e lệ gật đầu một cái.

“Trinh Nhi sẽ không làm bốn vương thất vọng chứ.” Khóe môi hân khẽ nhếch, bàn tay ấm áp ấm muội vuốt qua gò má nàng.

Thiên Dao thực sự không có tâm tình nhìn hân với nữ nhân khác ân ái, hơi không kiên nhẫn mở miệng, “Điện hạ, bây giờ có thể khỏi kiệu đi Cảnh Dương cung hay không?”

Sở Diễm cười, phân phó Đại thái giám Lưu Trung, “Mà Tiêu Trinh Nhi bị phá rồi chuyện tốt, mặt mày khó chịu, lờ mờ mắt nhìn bộ váy trắng của Thiên Dao. “Bộ váy này của muội muội cũng quá trắng trong thuần khiết rồi, hôm qua vừa mới đại hôn, cũng không sợ xui xẻo sao.”

“Điện hạ mình giám, chủ tử nhà nô tỳ từ nhỏ chỉ mặc bạch y.” Từ Y thấp thỏm quỳ rạp xuống đất, biện giải.

Sở Diễm lạnh nhạt liếc nàng một cái, không hề trả lời, chỉ nắm tay Tiêu Trinh Nhi đi về phía cổ kiệu. “Trinh Nhi cùng bốn vương ngồi chung kiệu, thế nào?”

Tiêu Trinh Nhi tất nhiên vui mừng, xấu hổ gật đầu.

Sở Diễm không ngồi chung kiệu với nàng, Thiên Dao ngược lại nhẹ nhõm không ít. Trong chiếc kiệu rộng lớn thoải mái, Thiên Dao dựa nửa người vào thành kiệu, thản nhiên đọc sách trong tay.

“Đến Cảnh Dương điện vẫn còn xa, sắc mặt chủ tử không tốt, vẫn nên chợp mắt một chút.” Từ Y đắp tấm chăn mỏng lên người Thiên Dao, thuận tay lấy đi cuốn sách trong tay nàng.

Thiên Dao bật cười, lại không hề phản đối.

Lúc này cổ kiệu lại đột nhiên xóc lên một chút, chậm rãi dừng lại. Thiên Dao khó hiểu, bàn tay trắng nõn đẩy một góc rèm kiệu ra, mà bên ngoài lại vô cùng bình thường. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nô tỳ đi xem xem.” Từ Y đáp lời, mở cửa kiệu đi ra ngoài.

Một hồi lâu sau, cửa kiệu lại phát ra tiếng đóng mở, ngay sau đó, lại chậm rãi chuyển động. Đêm qua giằng co cả một đêm, Thiên Dao thực sự rất buồn ngủ. Nàng dựa vào cái sập mềm chợp mắt, trên người vẫn đắp tấm chăn mỏng, ánh mặt trời xuyên qua mảnh rèm để mở một nửa tòa ra ánh sáng loang lổ, nháy nhót nghịch ngợm trên gương mặt mềm mướt như ngọc, dung nhan đang ngủ an ổn như đứa trẻ kia làm cho người nhìn không được mà sinh lòng thương tiếc.

“Chuyện gì xảy ra?” Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Thiên Dao ưm một tiếng, mà người đi đến không hề đáp lại. Nàng cũng không quá để ý, hàng mi khẽ

run, tự trở mình lại ngủ tiếp. Cổ áo khe hở, lộ ra cấn cổ trắng ngần vẫn còn in dấu hôn nồng sâu không giống nhau, là của hắn lưu lại đêm qua.

Sở Diễm dựa nửa người lên thành kiệu, ánh mắt thâm sâu dừng trên mấy quyển sách y thuật nằm bên cạnh nàng, không để ý lắm khẽ cười. Mật thám trong cung của phụ hoàng rất nhiều, hẳn dù sao cũng phải lưu tâm một chút.

Cổ kiệu của Đông cung đã từ từ qua Võ Hoa môn, ở trước chính cung Cảnh Dương điện thận trọng dừng lại. Thiên Dao ngủ sâu, không có chút dấu hiệu tỉnh lại. Sở Diễm cúi người, nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, nhẹ đến nỗi không có chút trọng lực.

“Điện hạ vạn an.” Tiểu thái giám vội vàng quỳ gối trên đất, dùng lưng làm đệm.

Hai phi tử Tiêu Trinh Nhi và Doãn Hàm Tuyết sớm đã đợi bên cạnh kiệu, thấy Sở Diễm ôm Thiên Dao xuống kiệu, sắc mặt đều khẽ biến. Tiêu Trinh Nhi oán giận nổi cáu, so ra, Hàm Tuyết ngược lại vẫn giữ nét bình thản, cúi đầu xuống cực thấp, thế nên người bên ngoài nhìn không thấu tâm tình của nàng lúc này.

Sở Diễm ôm Thiên Dao thẳng một đường tới chính điện Cảnh Dương cung, cơ thể kiều nhỏ của nàng nằm ngoan ngoãn trong lòng hắn, gương mặt nghiêng dựa vào trong ngực, bộ dáng cực kỳ yên tĩnh.

Trong điện ngược lại vô cùng náo nhiệt, Văn Đế cùng Thái hậu ngồi nghiêm trang trên chính điện, hai bên là Thục phi, Huệ phi cùng các phi tần khác căn cứ vào cấp bậc mà ngồi. Bên cạnh thái hậu, một mỹ nhân da trắng cung trang thanh nhã là Trường công chúa Vô Song, nàng và Huệ phi hai người tuổi tác tương đương, từng là bằng hữu thân thiết, hôm nay lại ngăn cách bởi bối phận, nhưng cũng không phải xa lạ. Ngồi bên cạnh Thục phi là nữ nhi duy nhất của nàng – nữ công chúa Loan Âm, trường bào của công chúa đỏ rực, thừa hưởng nét đẹp mỹ miều của mẫu thân, cũng thừa hưởng sự ngạo mạn của mẫu thân nàng, thậm chí còn bùng bình kiêu ngạo hơn.

Trọng thần trong triều đều ở trên điện, phân làm hai bên trái phải, phụ tử Đình Viễn hầu cùng phụ tử Thẩm gia đứng một chỗ. Mà An Thanh Vương Sở Dục cùng đám người Ngụy Thanh, Xích Diễm đứng một chỗ khác.

“Sở Diễm đến trễ, xin Hoàng tổ mẫu cùng phụ hoàng thứ tội.” Sở Diễm ôn nhu mở miệng, vì ôm Thiên Dao trong lòng nên không thể khom người hành lễ. Tiêu Trinh Nhi và Doãn Hàm Tuyết bên cạnh lại quỳ rạp xuống đất hành lễ.

“Thái tử điện hạ thật là cao giá, lại còn để một đám người chúng ta đợi lâu.” Ngũ công chúa Loan Âm lạnh nhạt mở miệng. Không khí trong điện lập tức trở nên gượng gạo.

“Âm Nhi lắm miệng.” Thục phi mở miệng răn dạy một câu. Vua tôi trên dưới đều biết nàng và thái tử Sở Diễm bằng mặt không bằng lòng, nhưng bất hòa này cũng chỉ có thể giấu ở trong cung, công khai khiêu khích trên điện đơn giản chỉ làm Hoàng thượng và Thái hậu ghét bỏ, Loan Âm đứa nhỏ này càng lớn càng không hiểu chuyện.

“Ngũ hoàng tỷ giáo huấn rất phải, đều là Sở Diễm sai.” Sở Diễm mỉm cười đáp lại, tính tình tốt hiếm thấy. Ngược lại có vẻ Loan Âm lại không thông tình đạt lý.

Loan Âm hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn nữ tử an nhiên ngủ trong lòng hắn. “Thái tử phi đây là làm sao vậy?”

“Dao Nhi mệt mỏi, trên xe chợp mắt một chút, bốn vương không đành lòng đánh thức nàng.” Sở Diễm khẽ cười, nhẹ nhàng lay tỉnh nữ tử trong lòng, động tác dịu dàng đặt nàng xuống, bộ dáng phu thê vô cùng ân ái.

Tư Đồ Phong ở một bên hừ lạnh một tiếng, thâm nghĩ: Diễn xuất của thái tử, diễn càng ngày càng giỏi rồi.

“Điện hạ cùng Thái tử phi phu thê ân ái, cử án tề mi, là phúc của Đại Hàn chúng ta.” Huệ phi cười xinh đẹp, nói vài lời tốt đẹp.

Ý thức Thiên Dao dần dần rõ ràng, im lặng đứng ở trong điện, hồ hững như con rối gỗ. Nàng chẳng qua chỉ muốn làm người ngoài cuộc, thế mà lửa vẫn cố tình đốt tới người nàng.

“Sắc mặt Thiên Dao sao lại tiêu tụy như vậy, sinh hoạt trong cung đã quen chưa?” Thái hậu cười từ ái, đôi mắt nhanh nhẹn quét qua Sở Diễm cùng Thiên Dao.

“Hồi bẩm Hoàng tổ mẫu, hết thảy đều mạnh khỏe.” Thiên Dao thấp giọng trả lời.

Thái hậu nhẹ gật đầu, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, vươn cánh tay già nua về phía Thiên Dao. “Thiên Dao, tới đây, lại bên cạnh Hoàng tổ mẫu.” Thái hậu nghiêng người, để trống một nửa chỗ ngồi.

Sở tọa của Thái hậu là tháp Kim Liên Phụng, nếu Thái tử phi ngồi trên đó lại vượt quá khuôn phép. Chúng nhân tròng lớn hai mắt, lại không có ai dám đứng ra phản bác thánh ý của Thái hậu.

“Hoàng tổ mẫu!” Loan Âm lại không sợ chết đứng dậy. “Di huấn của tổ tiên, chỉ có Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ mới có tư cách ngồi trên tháp phượng, Thái tử phi ngồi lên sợ là không thích hợp.”

“Làm càn, càng ngày càng không có phép tắc.” Thái hậu nghiêm sắc mặt, vỗ một cái thật mạnh trên án gỗ bên cạnh, khí thế uy nghiêm khiến Loan Âm không khỏi lao đao.

“Người là trách cứ ai gia không hiểu quy củ?”

“Loan Âm không dám.” Loan Âm không phục thấp giọng trả lời.

“Mẫu hậu bớt giận, Loan Âm không hề có ý mạo phạm.” Thục phi từ tốn đứng dậy, cười nhẹ nói, ánh mắt hữu ý vô tình liếc về phía Thiên Dao.

“Thái tử phi chính là Hoàng hậu nương nương tương lai, ngồi trên tháp phượng, không thể trách phạt.”

Thái hậu trầm mặc không nói, cánh tay vươn về phía Thiên Dao vẫn không buông, chúng nhân trong điện cũng không đoán được tâm tư của bà.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Thiên Dao, chờ xem phản ứng của nàng. Ngồi trên tháp phượng, sẽ đắc tội Thục phi, không ngồi lại phạt ý Thái hậu. Hành động lần này của Thái hậu chắc chắn đã làm Thiên Dao lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Hoặc là từ lúc bắt đầu tuyển phi, nàng nên học được đạo sinh tồn trong thâm cung. Trong chốn thâm cung này, thế đơn lực bạc không cách nào sinh tồn, liên thủ lại, phúc họa cùng chia là phương thức sinh tồn duy nhất. Mà địa vị lại chỉ có một, cho dù là tỷ muội thủ túc, cuối cùng cũng là người chết ta sống.

Sở Diễm mỉm cười không nói, không chút mảy may có ý giúp nàng. Hắn ngược lại muốn thấy, lúc này đây nàng sẽ hóa giải nguy cơ như thế nào.

Sắc mặt Thiên Dao thân nhiên, khẽ nhấc làn váy, từng bước đi lên, sau đó, dừng trước người Thái hậu nhưng chưa hề ngồi lên tháp phượng, mà là ngồi xõm bên đầu gối Thái hậu.

Trò hay cứ như vậy mà yên lặng kết thúc, vài phi tần chờ xem kịch hay không khỏi có chút thất vọng.

Văn Đế ngồi nghiêm trang trên chính vị vẫn trầm mặc không nói, đột nhiên cất giọng cười, ánh mắt uy nghiêm mang theo mấy phần thương thức. “Thê tử này của lão thất thật thông minh.”

“Nhân quang của phụ hoàng, đương nhiên sẽ không sai.” Sở Diễm trầm giọng đáp lời.

“Diễm nhi thành gia, trăm coi như cũng yên lòng.” Văn Đế phát tay, lệnh Đại thái giám tổng quản nội cung Lý Đức truyền lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hợp hoan

Cung yến hết sức náo nhiệt, ăn uống linh đình, ca múa mừng cảnh thái bình. Yến hội xong, Văn Đế gọi riêng thái tử Sở Diễm vào ngự thư phòng.

Văn Đế ngồi ngay ngắn trên chủ vị, Sở Diễm chưa kịp mở miệng, chén trà nóng hổi đã bay thẳng đến trước mặt hắn. “Hỗn trưởng!”

Sắc mặt Sở Diễm không đổi, khẽ vén vạt áo quỳ một gối xuống. Hắn sớm biết, mặc dù đã xử tử cung nữ kia, cũng tuyệt không giấu được tai mắt của Văn Đế. Nếu đã không thể giải thích, chỉ bằng chủ động thỉnh tội. “Nhi thần biết tội, xin phụ hoàng trách phạt.”

Văn Đế khẽ neho mắt, ánh mắt thâm sâu dừng trên người hắn như nghĩ tới cái gì. Một hồi lâu sau, mới khẽ thở dài. “Nha đầu kia của Thẩm gia dù sao cũng còn nhỏ, người cần gì phải so đo với một đứa trẻ, mọi việc đều phải nhân nhượng một chút.”

“Nhi thần cảm ơn lời phụ hoàng dạy bảo.”

“Ừm. Đứng lên đi.” Văn Đế gạt đầu một cái, chỉ vào ghế ở một bên.

Sở Diễm chậm rãi đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh. Xem ra, Văn Đế lần này gọi hắn tới, cũng không phải chỉ vì trò náo loạn đêm qua.

“Biên cảnh Ung Châu, người Kim làm loạn, trăm vạn đại quân áp sát, chuyện này, con thấy thế nào?”

Đôi mắt thâm thúy của Sở Diễm chớp động rõ ràng, suy xét hồi lâu mới chậm rãi nói. “Người Kim mơ ước lãnh thổ Đại Hàn ta đã lâu, lần này dốc toàn lực, chắc đã trù tính từ lâu. Trận chiến Ung Châu dự là hết sức căng thẳng. Phụ hoàng cần sớm có tính toán mới được.”

Văn Đế gạt đầu tán thành, tiếp theo lại lộ vẻ mặt khó xử. “Trận này liên quan đến quốc mệnh Đại Hàn ta, duy chỉ có con thân chính, trăm mới yên tâm. Nhưng con vừa mới đại hôn.” Văn Đế muốn nói lại thôi, im lặng đánh giá phản ứng của Sở Diễm.

Sở Diễm cười lạnh trong lòng, chỉ sợ đây mới chính là mục đích của Văn Đế. “Nhi thần thân là thái tử Đại Hàn, đương nhiên không thể chối từ, sao có thể để nữ nhi tình trường làm vương bận.”

“Ừm, con có thể lấy đại cục làm trọng thì tốt.” Văn Đế hài lòng gật đầu.

“Thời gian không còn sớm, con lui xuống đi. Ba ngày sau khởi hành, trăm đã hạ mật chiếu, trăm vạn đại quân biên cảnh đều tùy ý con điều khiển.”

“Nhi thần cáo lui.” Sở Diễm đứng dậy, cung kính khom người cúi đầu.

“Thương thế của con thế nào rồi?” Văn Đế lại chêm vào một câu.

“Chỉ bị thương ngoài da, không đáng lo ngại.”

Văn Đế bật cười, nha đầu kia, lại khó thuần vô cùng. “Ừm, không sao thì tốt. Con lui ra đi.”

Sở Diễm bước ra khỏi ngự thư phòng, Sở Dục sớm đã ở bên ngoài này đợi. Trời không biết khi nào lại u ám, mưa phùn bay lất phất, cảm bào của Sở Dục đương nhiên bị ướt.

“Thất ca.” Hần rảo bước về trước.

“Ba ngày sau, khởi hành đi Ung Châu.” Sở Diễm thản nhiên nói.

“Cái gì?” Sở Dục cả kinh, sau khi nặng nề thở dài mới miễn cưỡng khôi phục thần sắc. “Quý khách của nữ nhân kia rốt cuộc vẫn đạt được. Đệ thật sự không hiểu, phụ hoàng anh minh một đời sao có thể chỉ vì một nữ nhân bên gối mà để nhi tử mình lâm vào khốn cảnh.”

Sở Diễm cười khổ, phụ hoàng hần sớm đã bị nữ nhân kia mê hoặc tâm trí. Năm đó, đại ca chết, tam ca tàn phế, hoàng tử nổi dấy trong cung vô có chết yếu, thế nào lại không phải kiệt tác của nữ nhân kia.

“Trận chiến Ký Châu, bốn vương không lưu lại mạng ở Ký Châu, nữ nhân kia đương nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Mây kiếm Sở Dục nhú chặt, “Phần lớn biên cảnh Ung Châu đều là binh mã của Định Viễn Hầu, nữ nhân kia là muốn mượn tay Định Viễn Hầu Tư Đồ Tần trừ bỏ thất ca.”

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng âm u, trận chiến này, đích thực nan giải. “Nhị ca mơ ước vị trí Thái tử đã lâu, mà Tư Đồ Tần lại là thân cữu của nhị ca, hận không thể trừ khử bốn vương cho thống khoái. Binh mã của hần đương nhiên sẽ không nghe theo điều phái của bốn vương. Có thể dùng, chỉ có mười vạn quân đóng ở Ung Châu.”

Sở Dục gật đầu đồng ý, lại vẫn mặt ủ mày chau. “Mộ Dung Phục đóng quân ở biên cảnh Ung Châu nhiều năm, giữ bình làm trọng. Binh mã của hần chỉ sợ cũng không thể sai khiến.”

“Việc này, vẫn cần bàn bạc kỹ hơn.” Sở Diễm lãnh mạc đáp lời, cùng Sở Dục hai người đi dọc theo con đường nhỏ lát đá trong Ngự Hoa viên.

Xa xa, chỉ thấy trong đình giữa hồ, tiểu Hầu gia Tư Đồ Phong cùng Thiên Dao đứng cạnh nhau. Tư Đồ Phong cười nhạt, ngón tay thon dài hữu ý vô ý xuyên qua mái tóc như thác nước của Thiên Dao. Mà nàng lại không có chút mảy may né tránh.

Đôi mắt phượng của Sở Diễm đột nhiên trở nên lạnh lùng, bàn tay ẩn trong ống tay áo theo bản năng nắm chặt thành quyền.

Nhìn theo ánh mắt hần, Sở Dục cũng ngăn người một lúc. Tư Đồ Phong và Thẩm Thiên Dao, chẳng lẽ có tư tình.....

Trong đình giữa hồ, Tư Đồ Phong dịu dàng gỡ chiếc lá rụng dính trên tóc nàng, tùy ý ném vào trong hồ.

“Đêm qua, Vân Kiềm uống say như chết.” Hần thuận miệng nói một câu, bỗng nhiên lại lắc đầu cười khổ. Vân Kiềm, đường đường công tử nhà Thừa tướng, dám yêu mà không dám nói, kết quả chỉ là làm giá y cho người khác.

Thiên Dao hờ hững, nhàn nhạt nói một câu. “Huynh ấy xứng đáng với nữ tử tốt hơn.”

Tư Đồ Phong khẽ thờ dài, lại ân cần hỏi han. “Cuộc sống trong cung, A Dao đã quen chưa?”

“Vẫn tốt.” Thiên Dao không để tâm trả lời một câu.

Khuôn mặt nàng hốc hác, trong lòng Tư Đồ Phong hiểu rõ, câu “Vẫn tốt” này chẳng qua nói cho có lệ.

“Nếu biết sẽ liên lụy đến muội, cho dù không cần quân cờ Thẩm Nhượng Y này, ta và phụ thân cũng sẽ không nhẫn tâm để muội vào cung.”

Thiên Dao ngăn người nhìn hần, nhất thời bừng tỉnh hiểu ra. Thảo nào Sở Diễm lại nói nàng là một quân cờ, hóa ra nữ nhi Thẩm gia vào cung, thực sự là một nước cờ của Định Viễn Hầu. Chỉ có điều, ma xui quỷ khiến, nàng thế thân cho vị trí của Nhượng Y.

“Sở Diễm làm người hung tàn, tâm cơ thâm trầm, tuyệt không xứng với người lương thiện như muội.” Hần bắt đầu dĩ lắc đầu. “Năm kia thái thú Tô Châu mưu nghịch, Thái tử lĩnh mệnh đi bình loạn. Trong một đêm huyết tẩy phủ Thái thú 183 nhân mạng, bao gồm phụ nữ và trẻ con, không một ai may mắn thoát khỏi.”

Thiên Dao gượng cười, thủ đoạn của Sở Diễm, nàng sớm đã lĩnh giáo. Nhưng việc đã tới nước này, nàng còn có cơ hội quay đầu sao!

“Làm đại sự đương nhiên không câu nệ tiểu tiết, tiểu Hầu gia từ khi nào cũng trở thành lòng dạ đàn bà như vậy.” Sau lưng, đột nhiên truyền đến tiếng cười khê của Sở Dục, hai người quay đầu, chỉ thấy Sở Diễm, Sở Dục không biết từ khi nào đã đứng ở góc cuối đình.

Sở Dục tay cầm quạt giấy, bộ dạng nhàn nhả dựa vào cột trụ. “Năm đó nếu thất ca không nhờ cô tận gốc, thủ hạ cũ của Lưu Cảnh tiếp tục phạm thượng tác loạn, chỉ sợ dân chúng lại lầm than.”

Hy sinh một nhà Lưu thị là phương thức rút củi dưới đáy nồi, thoát nhìn thì tàn nhẫn nhưng trong thời gian ngắn dẹp loạn chiến tranh, thương vong hạn chế đến thấp nhất. Bình loạn Tô Châu, thái tử Sở Diễm hành sự quyết đoán tàn nhẫn, khiến vua và dân chấn động. Nhưng mà, hấn đích thực đánh một trận rất đẹp, thể lực phản đối Thái tử trong triều cũng lạng lẹ mà chấm dứt.

Tư Đồ Phong khẽ cười, hoàn toàn không có thái độ quần bách như bị bắt quả tang, hơi nghiêng người chấp tay với Sở Diễm. “Điện hạ nhìn xa trông rộng, ngược lại là Tư Đồ Phong mạo phạm rồi.”

Sở Diễm không hề để ý đến hấn, đôi mắt lạnh lẽo liếc về phía Thiên Dao. “Lại đây.”

Thiên Dao hờ hững không nói, nhưng cũng không cử động gì, rõ ràng là coi lời nói của hấn như gió thổi bên tai.

“Bốn vương có chút chuyện gấp cần thương lượng với tiểu Hầu gia, không biết tiểu Hầu gia có thể rời bước nói chuyện?” Sở Dục hi hi mở miệng lần nữa.

Tư Đồ Phong đương nhiên biết là hấn cố ý muốn mình rời đi, nhưng lại không tìm được lý do tiếp tục ở lại, đành phải theo Sở Dục rời khỏi.

Trong đình chỉ còn lại hai người Sở Diễm và Thiên Dao, hấn lại một lần nữa lạnh băng mở miệng. “Lại đây, đừng để bốn vương nói lần thứ ba.”

Gió lạnh bên hồ thổi qua, khê bay sa y như tuyết của nàng, khuôn mặt Thiên Dao như mặt nước ôn hòa, lại vẫn đứng yên như khúc gỗ. Nàng rất muốn biết, dưới con thịnh nộ hấn sẽ làm gì nàng, một lần nữa muốn bóp chết nàng sao?

Mây kiếm Sở Diễm lạnh lùng chau lại, nữ nhân này lúc nào cũng có dũng khí khiêu chiến tính nhẫn nại của hấn.

Thân hình cao lớn của hấn bước qua, Thiên Dao cảm nhận được trái tim trong lồng ngực mình đập cuồn cuộn. Nàng không biết hấn sẽ làm gì, mà nàng nghĩ tới tất cả các khả năng, chính là không nghĩ tới hấn sẽ hôn nàng.

Hấn vây nàng lại trong ngực, đôi môi lạnh lạnh liền áp lên. Bá đạo mà ngang ngược nay mở cánh môi nàng, quần lấy lưỡi nàng, mút liếm gặm cắn, dùng lực như vậy, thậm chí mang theo hàm ý trừng phạt. Thiên Dao không thể trốn tránh, hô hấp của nàng đều là mùi mực trúc trên người hấn.

Nàng cảm thấy, chính mình sẽ ngạt thở mà chết, bưng tình đại ngộ, hóa ra, muốn giết một người, cũng có thể sử dụng phương thức này.

Phát tiết xong, Sở Diễm chậm chậm buông nàng ra, con ngươi băng lãnh hiếm thấy một tia ấm áp. Ngón tay thon dài chế trụ chiếc cằm của nàng, bức bách nàng nhìn mình. “Nhớ kỹ, người là nữ nhân của bốn vương, an phận một chút. Bằng không.” Lại có người vì sự tùy hứng của nàng mà trả giá.

Thiên Dao quật cường cắn chặt môi, ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt. Nếu có thể lựa chọn, nàng nhất định không làm nữ nhân của hấn.

--- -----

Bờ hồ đối diện, một nam tử trường sam cảm y đang đứng, đôi mắt đẹp u ám, thâm trầm như ao tù nước đọng. Trong đình giữa hồ, hai bóng dáng dây dưa với nhau, đau đớn như kim châm đầu chỉ là mắt của hấn, mà còn là tim của hấn.

“Thầm Thiên Dao đã là nữ nhân của thất ca, sư huynh vẫn nên nghĩ thoáng một chút mới tốt.” Sở Dục phe phẩy quạt hương bồ, cười như không cười nói.

Vân Kiếm khẽ xoay người, khóe môi hiện lên nụ cười chua xót. “Ta chưa từng nghĩ tới muốn có được nàng.”

“Vậy sao?” Sở Dục không hiểu nhìn hấn.

“A Dao đối với ta giống như ánh trăng sáng trên bầu trời. Yêu thì đã sao, chung quy cũng sẽ không thuộc về ta. Việc ta có thể làm, bất quá là bảo hộ nàng.” Dùng sinh mệnh để bảo hộ.

Sở Dục lơ đãng hừ nhẹ, thật nhìn không ra, nha đầu kia có chỗ nào đáng để Vân Kiếm dụng tâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bình an

“Ba ngày sau, thất ca khởi hành đi Ung Châu, chỉ sợ lại là một trận đánh ác liệt.”

Sắc mặt Vân Kiếm cũng lạnh xuống. Thực phi không giờ khắc nào không muốn đưa Sở Diễm vào chỗ chết, nhị Hoàng tử và gia tộc Tư Đồ như hổ rình mồi, vị trí Thái tử này của Sở Diễm như ngồi trên bàn châm.

“Ta đã thỉnh chỉ từ Hoàng thượng, theo quân xuất chinh đi Ung Châu.”

Sở Dục gật đầu tán thành, “Thế cục trong triều vạn biến, bốn vương không tiện rời đi. Sư huynh cùng đi với thất ca, thật tốt.”

Rời khỏi Cảnh Dương điện, vào đêm, Sở Diễm liền ở tại Lan Chi Uyển của Tiêu Trinh Nhi.

Đêm cuối thu thanh lạnh cô tịch, Thiên Dao một thân đơn váy trắng thuần, hai chân trần, buồn chán tựa vào bên cửa sổ, chớp đôi mắt trong veo, lạnh nhạt nhìn sao đầy trời.

Cung nữ quỳ đầy trên đất, buồn bức không nói. Tối nay Thái tử sủng hạnh trác phi, trong lòng vị chính chủ này đương nhiên không thoải mái. Ai ai cũng đều nom nớp lo sợ, chỉ sợ thành môn thất hỏa, tai vạ đến mấy con cá nằm trong chậu như bọn họ.

“Chủ tử, sắc trời đã tối, nô tỳ hầu hạ người đi ngủ.” Từ Y đi tới, cảm áo choàng cảm sắc dây cộm choàng lên vai Thiên Dao.

Thiên Dao nghiêng đầu cười, “Ngươi biết ta không sợ lạnh.”

Từ Y khẽ thở dài, không sợ lạnh không có nghĩa là không lạnh. Nàng ngồi chồm hóm quỳ gối phía trước người Thiên Dao, hai tay nắm lấy bàn tay lạnh băng của nàng, truyền từng cơn ấm áp.

“Chủ tử, nô tỳ biết trong lòng người khổ.”

Đôi mắt trong veo của Thiên Dao hơi nheo lại, dịu dàng mỉm cười. Đau đến tận cùng, ngược lại tê tái không còn cảm giác.

“Từ Y, ngươi đã từng yêu một người?”

Từ Y ngẩn người, trong đôi mắt lóe lên thần sắc ngập ngừng, hồi lâu sau mới chậm rãi lắc đầu.

“Vậy thì, ngươi có từng hận một người?”

“.....” Nàng vẫn lắc đầu.

“Thật tốt.” Thiên Dao lạnh nhạt cười. Không yêu không hận sẽ không bị tổn thương, cũng sẽ không thống khổ.

Một nơi khác, trong Lan Chi uyển.

Trên chiếc giường rộng mềm mại hoa lệ, nữ tử nghiêng người nằm, say giấc nồng, trên gương mặt tinh xảo chưa hết đỏ hồng. Trong lư hương cháy một làn khói nhẹ, hơi khói lượn lờ, hương thơm quanh quẩn.

Sở Diễm xúc chần găm đứng dậy, kéo lấy ngoại bào nhanh nhẹn khoác lên người, đẩy cửa đi ra. Trước giờ hán không có thói quen qua đêm ở tẩm cung của phi tần.

“Điện hạ.” Từ ma ma sớm đã hầu ở ngoài cửa, theo lệ thường ngày trước, phân phó thị nữ dập đi hương liệu vẫn chưa cháy hết trong lư hương. Hương này tên là: Hợp hoan, ý nghĩa như tên, có vài phần tác dụng thúc tỉnh, mà trong hương liệu, phân lượng xạ hương lại cực nặng, đối với nam tử không có gì đáng ngại, với nữ tử, lại có thể thông kinh hoạt huyết, cũng có thể -- vô sinh.

“Điện hạ có phải muốn về Lan Hinh Các nghỉ ngơi?” Từ ma ma thật cẩn thận dâng lên một tách trà.

Sở Diễm ngồi xuống một bàn đá trong vườn, nhận trà của bà, nhàn nhạt uống một ngụm. “Canh mấy rồi?”

“Canh bốn.”

“Trời sắp sáng rồi, bốn vương ngồi ở trong vườn một lát là được.” Hần đạm mạc trả lời, mâu quang khẽ thu lại, nghiêng ngẫm suy nghĩ về tâm tình vô cớ nổi lên trong lòng.

Hần trước giờ không phải là người túng dục, đối với nữ nhân phần lớn đều là qua loa cho xong. Mà mới vừa nãy, lúc hần đi vào thân thể Tiêu Trinh Nhi, trong đầu lại lóe lên gương mặt khóc thút thít của Thiên Dao, như vậy động lòng người, tim hần lại vô cớ xao động.

Bọn họ rõ ràng là người xa lạ, nhưng vì sao, hơi thở của nàng lại quen thuộc như vậy, giống như đã từng quen biết.

“Điện hạ vẫn còn phiền não vì trận chiến Ung Châu?” Giọng nói ân cần của Từ ma ma vang lên bên tai.

Sở Diễm khẽ cười, biết bà hiểu lầm hân.

“Hoàng hậu nương nương trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ phù hộ điện hạ khai hoàn trở về.”

“Ừm.” Đôi mắt đóng băng của Sở Diễm hiếm khi lại thấy được tia ấm áp.

Lâm triều xong, thánh chỉ từ Cảnh Dương cung truyền đến chính điện Đông cung Thái Hòa. Hôm sau khởi hành đi Ung Châu, ngoại trừ Văn Kiếm đi theo, Văn Đế thực sự không cho Sở Diễm một bình một tốt nào.

Trong góc tối thanh u hẻo lánh nhất ở phủ thái tử Đông cung, tọa lạc một tòa lầu các bát giác lịch sự tao nhã, cửa sổ lầu các đóng chặt nhiều năm, bên trong lầu ánh sáng mờ mờ, chỉ có ánh nến lập lòe phát ra trên bàn thờ.

Sở Diễm chấp tay đứng trước hương án, đôi mắt thâm sâu dừng ở bài vị lạnh lẽo trước mặt.

Trên bức tường trắng toát xung quanh treo vô số bức mỹ nhân đồ, trong bức tranh hoặc đứng, hoặc cười, hoặc nằm nghiêng người, hoặc đánh đàn, ngâm thơ đều cùng là một nữ tử, thanh tao như hoa đào. Nàng chính là Hoàng hậu đã khuất – Văn Thế Lan.

Ánh mắt hân thanh lạnh, ngón tay tái nhợt, nắm chặt thánh chỉ Minh Hoàng.

“Mẫu hậu, ngày mai hài nhi lại phải ra trận rồi. Người yên tâm, bất luận lấy 1 địch 10, hay là 1 địch trăm, hài nhi đều sẽ bình an trở về.”

Lầu các âm u, không biết từ chỗ nào thổi đến một cơn gió lạnh, ánh nến lập lòe, sáng tắt bất định, tim đèn phát ra tiếng cháy tách tách, quỷ mị vô cùng khiến người ta sợ hãi.

Sở Diễm đơn độc lạnh lẽo đứng sừng sững, không có chút sợ hãi, lại chậm rãi duỗi cánh tay, dùng đầu ngón tay vuốt lên bài vị lạnh lẽo, thật cẩn thận, giống như đang vuốt lên gương mặt của mẫu thân. Cảnh tượng hơn 10 năm trước lại một lần nữa hiện lên trong đầu.

Mẫu thân ngã trong vũng máu, ánh mắt dịu dàng như nước, không mang chút oán hận. Bà nói: “Diễm nhi, cố gắng sống tốt, sẽ có người thay mẫu thân đến yêu con.”

Hân hỏi, “Yêu là gì?”

Mẫu thân cúi đầu, e thẹn mỉm cười, đó là lần đầu tiên hân nhìn thấy trên gương mặt mẫu thân một thứ gọi là quyến rũ. “Đợi đến một ngày, con gặp được người như thế, sẽ hiểu được.”

Nếu như yêu định trước sẽ đau khổ, hân thà rằng chặt đứt chữ này.

Thời điểm bước ra khỏi lầu các, bầu trời không biết khi nào lại trở nên mù khói, trên không trung rơi xuống mấy bông hoa tuyết nhỏ. Đây là trận tuyết đầu tiên từ lúc vào đông tới nay.

Hàm Tuyết đã đứng dưới bậc thang lầu các, trên người khoác một tấm áo lông cáo dày cộm, tay cầm một chiếc ô giấy, kiều nhu mềm mại, người thấy còn thương xót.

Hân bước lên phía trước, một tay ôm nàng vào lòng, cũng không biết đứng bao lâu, thân thể của nàng đã lạnh ngắt. “Sao lại một mình đứng ở đây, trời lạnh như vậy.”

Hàm Tuyết khẽ cười, đau xót động lòng người ngẩng đầu, “Tuyết nhi biết tâm tình điện hạ không tốt, muốn đến bên cạnh người.”

Lời nói cảm động lòng người biết bao, mà Sở Diễm lại không phải nam nhân dễ dàng cảm động, nữ tử trong lòng hân rất tốt, chỉ đáng tiếc không phải người hân muốn.

Hân thờ dài một tiếng, ôm Hàm Tuyết rồi đi về phía Hạm Tâm các. Đêm đó, hân lưu lại Hạm Tâm các.

Hàm Tuyết ở dưới thân hân, từ một thiếu nữ bình thường lột xác thành một nữ nhân tròn vẹn, thân thể nàng gầy yếu, Sở Diễm cũng chỉ muốn nàng một lần mà thôi. Không mãnh liệt, không cháy bỏng, chỉ là dịu dàng như nước, thậm chí có hơi qua loa có lẽ.

Lúc e lệ, khó tránh mang theo sự thất vọng. Nhưng sự quan tâm dịu dàng của hân lại làm cho nàng không chút trách cứ, nhất định là tự mình nhảy cảm thôi. Một nam nhân oai phong một cõi, chiều ý nàng như vậy, là rất đáng quý.

Nửa đêm, hân liền rời đi. Trong phòng mùi hương quanh quẩn, Hàm Tuyết nằm trần trọc, đêm dài đằng đẵng thanh lạnh, nhất định một mình rất khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau, nữ quyến Đông cung đã sớm hầu trong chính điện.

Dưới ánh mặt trời, nam tử một thân áo giáp vàng, tuần mỷ như một vị thần. Xích Diễm ở phía sau hần, kiếm kê từng vật dụng xuất chinh.

Chuyến này đi liên quan đến sinh tử, không thể có sơ sót.

“Trinh Nhi chúc điện hạ khai toàn trở về.” Tiêu Trinh Nhi quỳ một gối xuống, nâng ly rượu trong tay qua đầu. Nàng một thân sa y đơn giản, đỏ rực như lửa, mang theo vài phần hào sảng, nhìn ra được là người luyện võ công.

Sở Diễm cười một tiếng, nhận ly rượu của nàng, uống một hơi cạn sạch.

Doãn Hàm Tuyết bước nhẹ nhàng đến bên người hần, kiều nhu ngưng ngưng, dịu dàng nói, “Điện hạ, Tuyết nhi sẽ ở đây đợi người trở về.”

“Ngoan.” Hần khẽ cười, bàn tay vuốt lên gò má trắng nõn của nàng.

Trong đám người đó, lại đơn độc không thấy bóng dáng Thiên Dao, mảy kiếm Sở Diễm chau lại, ánh mắt trở nên thâm trầm. “Thái tử phi đâu?”

“Hồi điện hạ, nương nương ở Phật đường.” Từ ma ma khom người nói.

Sở Diễm buồn bực hừ một tiếng, xoay người liền hướng về phía Phật đường mà đi. Chỉ còn hai người Doãn Hàm Tuyết, Tiêu Trinh Nhi đưa mắt nhìn nhau.

Cửa Phật đường mở một nửa, một bóng dáng kiều nhỏ đang quỳ bên trong, y phục như tuyết, tóc đen như mực. Hai tay chấp lại, lẩm bẩm cầu nguyện. Dưới chân nàng rải rác vô số tờ giấy, nét viết lông, hành văn chữ khải, viết vô số chữ ‘Bình an’, gió lạnh thổi qua, giấy tuyên phát ra tiếng lạo xạo.

Sở Diễm bước vào Phật đường, chấp tay đứng phía sau nàng, ánh mắt khẽ thu lại dừng ở tượng Quan âm đại từ đại bi được thờ trước Phật đường.

“Nàng tin thần Phật?” Hần lạnh lùng mở miệng.

Ánh mắt Thiên Dao khẽ thu lại, hàng mi run run, lại trầm mặc, duy trì tư thái ban đầu.

Người viếng thăm lại nhếch môi cười, nói. “Bốn vương phải xuất chinh, không có lời nào nói với bốn vương sao?”

Thiên Dao ngẩng lên, buông bàn tay đang chấp xuống, chậm rãi đứng dậy. Váy dài lê dưới đất, che lấy đôi chân ngọc. Nàng tiến tới trước hần, ngửa đầu nghiêng đón ánh mắt thâm sâu của hần. “Hi vọng ngươi sống sót trở về.” Thân ảnh nàng trong trẻo lạnh lùng, nhưng lại không mang chút cảm xúc. Chỉ có bàn tay nắm chặt ấn trong ống tay áo biểu thị sự quan tâm, sự sợ hãi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Không thể nắm trong tay

Sở Diễm khinh thường hừ lạnh, “Tay không đối kháng trăm vạn hùng binh nước Kim, ngươi cảm thấy bốn vương có thể sống sót trở về?”

Nàng vẫn lạnh nhạt như trước, khom người nửa quỳ dưới chân hần, động tác từ tốn từ trong ngực lấy ra một miếng bùa bình an nho nhỏ, màu đỏ tươi, xếp thành hình tam giác, được buộc lại bằng một sợi dây đỏ.

Thiên Dao động tác nhẹ nhàng đem một góc dây đỏ kia cột lại bên hông Sở Diễm, cực kỳ lạnh nhạt nói, “Ta đợi ngươi trở về.”

Khóe môi hần cong lên hoàn mỹ, trong ánh mắt lộ ra vẻ trào phúng, “Nếu bốn vương không còn sống thì sao?”

Nàng không để ý cười, đôi mắt sáng ngời, chớp động tia sáng, “Ta và ngươi cùng chết.”

Hần cười tà mị, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm nàng. Ánh mắt lãnh liệt dần dần thay thế bằng vẻ trêu đùa, “Cũng không tệ, ít nhất trên đường đến Hoàng Tuyền cũng sẽ không cô đơn.”

Bàn tay ấm áp của hần đột nhiên kéo lấy nàng đi ra khỏi Phật đường.

Mà Thiên Dao quỳ ở trước bàn thờ Phật cả một đêm, hai chân sớm đã tê rần, sao có thể chống lại sự lôi kéo lần này của Sở Diễm, dưới chân nàng lao đảo, té nhào xuống đất.

Đau! Nàng cắn chặt môi, đôi mắt bắt ngờ nhòe đi, nhưng lại ương ngạnh không chịu cầu xin.

“Ngã đau rồi?” Hấn cười đùa cợt, cúi người, dịu dàng hiềm thấy kéo bàn tay bị thương của nàng qua. Từ trong ngực lấy ra khăn gấm lau vết rách trên bàn tay nàng.

Thiên Dao bướng bỉnh rút tay về, cúi mắt xuống, không để ý đến hấn.

Sở Diễm cười một tiếng, đưa tay bế nàng đi ra ngoài, “Nữ nhân thật là phiền phức.” Hấn trầm giọng nói.

“Điện hạ cần gì phải lấy nhiều nữ nhân như vậy.” Thiên Dao nhỏ giọng nói, khuôn mặt tái nhợt dựa vào ngực hấn.

Sở Diễm đột nhiên dừng bước, khóe môi khẽ cười, trong mắt phượng tuyết thể lộ ra vài tia tà khí. “Ghen sao?”

“Không có.” Thiên Dao lạnh nhạt trả lời.

Sở Diễm đem nàng nhét vào bên trong xe ngựa, bố trí trong xe tuy không hoa lệ nhưng cũng coi như thoải mái. “Từ giờ phút này, ta sống, ngươi sống, ta chết, ngươi bồi.”

Bàn tay ấm áp thon dài của hấn mềm mại vuốt lên gò má nàng.

Thiên Dao kinh ngạc ngấm nhìn hấn, ánh sáng dao động trong mắt. Đột nhiên, nhớ tới tuyệt bút lúc lâm chung của mẫu thân, trên đó viết: Ta sống, nguyện cùng chàng sống, ta chết, nguyện cùng tình yêu trường tồn.

--- -----

Xe đi mấy ngày, đã gần đến biên cảnh. Thiên Dao cả ngày bị nhốt trong xe, phần lớn thời gian đều đọc sách giết thời gian. Thỉnh thoảng, sẽ vén màn cửa, quan sát cảnh sắc nơi biên cương.

Càng đến gần vùng biên cảnh, thời tiết càng rét lạnh. Có tùy tùng đưa thêm quần áo tới, đều là màu trắng thuần sạch tinh tươm.

Xe đi tới ngày thứ 10, đến thành trấn lớn nhất ở biên cảnh – Dung Thành.

Xe ngựa chậm chậm dừng lại, có thị tùng vén màn xe ra, cung kính mời Thiên Dao xuống xe. Nam nhân cao lớn khom lưng xuống, lấy thân thể làm đệm cho nàng bước xuống.

“Mời nương nương xuống xe.”

Thiên Dao nhú mày, sừng sốt hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng. “Ngươi đứng lên đi.” Dứt lời, nàng nâng mũi chân, lướt nhẹ, người đã đứng bên cạnh thị tùng.

Cách đó không xa, Sở Diễm cùng Vân Kiếm trầm giọng nói gì đó. Khóe mắt dư quang liếc về phía bóng dáng trắng thuần như tuyết, trong mắt khẽ gọn sóng. Vân Kiếm nhìn theo ánh mắt hấn, ngay sau đó liền cứng đờ tại chỗ. Người trước mặt, lại là người hấn mong nhớ ngày đêm.

Làn váy trắng khẽ bay, không lâu sau Thiên Dao đã đứng trước mặt hai người, chậm rãi khom người bái, “Điện hạ, Vân đại ca.”

“A Dao dường như gầy đi không ít, cuộc sống trong cung đã quen chưa?” Vân Kiếm vội vàng nén lại tâm tình, nhàn nhạt mở miệng.

Thiên Dao cười trả lời, “Mọi thứ đều tốt, làm Vân đại ca lo lắng rồi.”

“Bốn vương lại không biết biểu ca và Thái tử phi có quen biết.” Sở Diễm không để ý lắm mở miệng.

“Bình thủy tương phù, có duyên vài lần.” Vân Kiếm không chút dấu vết giải thích, không hề thêm vào những chi tiết vụn vặt. Mà Thiên Dao khẽ cười, xem như ngầm đồng ý.

“Điện hạ, bữa tối đã chuẩn bị xong.” Xích Diễm khom người nói, đồng thời sai người dắt xe ngựa vào trong khách điểm.

“Ừm.” Sở Diễm gật đầu, đi về phía khách điểm.

Khách điểm cũng không xem là lớn, bày biện đơn giản, lại vô cùng sạch sẽ. Hấn là được bao trọn, ngoài chủ quán và tiểu nhị ra, không hề có một người nào khác. Sở Diễm ngồi xuống vị trí chủ vị, Thiên Dao và Kiếm Vân ngồi hai bên hấn, bầu không khí cực kỳ im lặng.

Đồ ăn phần lớn đều là cá, lại không hợp khẩu vị. Thiên Dao ăn rất ít.

“Chủ quán, cho một đĩa măng xào, thêm một chút rau xanh.” Vân Kiếm đột nhiên mở miệng nói. Chủ quán cười tươi, vội vàng phân phó tiểu nhị chuẩn bị, không dám chậm trễ.

“Cám ơn.” Thiên Dao khẽ cúi đầu, lạnh nhạt cực kỳ nói một câu.

Ánh mắt Sở Diễm u trầm, không hề mở miệng. Chỉ khi đồ ăn được bưng lên bàn, mới gấp một ít đặt vào trong chén của Thiên Dao.

Thiên Dao ngẩn người trong chốc lát, sau đó tiếp tục ăn cơm. Khỏe mới lại vô thức cong lên.

Vào đêm, Thiên Dao được sắp xếp một căn phòng thượng hạng nghỉ ngơi, Sở Diễm ở phòng bên cạnh.

Cộc cộc cộc, ba tiếng gõ cửa vang lên xong, trong phòng truyền ra một giọng nam trầm thấp “Vào đi.”

Vân Kiếm lưỡng lự trong chốc lát, nhưng vẫn đẩy cửa đi vào. Sở Diễm vẫn chưa nghỉ ngơi, mà nửa người đang dựa trên bàn, chuyên chú đọc mật thư từ trong kính gửi đến. Bút lông trong tay không ngừng viết.

“Bỏn vương biết biểu ca nhất định sẽ đến.” Ánh mắt của hắn vẫn dừng trên mật thư, lạnh nhạt nói.

Vân Kiếm ở một bên đẩy chiếc ghế ngồi xuống. Sở Diễm là người thông minh, nói chuyện với người thông minh, cũng không cần quanh co. “Chiến tranh là chuyện của nam nhân, điện hạ hà tất kéo nữ nhân vô tội vào làm gì.”

“Biểu ca không phải đã đoán được lý do? Sao lại tốn công vô ích đến đây chất vấn bỏn vương.” Hắn cười lơ đãng, cơ thể miễn cưỡng dựa vào giường nhỏ mềm mại.

Thẩm Ngao Phong là tâm phúc của Định Viễn Hầu, nếu như có tâm, muốn điều động đại quân ở biên cảnh không phải là khó.

“Tự điều đại quân là tội chết, điện hạ chắc chắn Thẩm tướng quân sẽ vì một nữ nhi mà bất chấp không quan tâm đến cả gia tộc?” Vân Kiếm chau mày.

“Vậy phải xem ông ta yêu nữ nhi này nhiều bao nhiêu.” Ánh mắt Sở Diễm trầm xuống, đứng dậy đi về phía giường, rất rõ ràng, hắn không có ý định tiếp tục vấn đề này.

Phía sau, lại truyền đến giọng nói nhỏ bất đắc dĩ của Vân Kiếm. “Nàng sẽ hận người.”

Sở Diễm khẽ dừng bước, ánh mắt đột nhiên lạnh lùng u tối. “Bỏn vương không quan tâm.”

Ba ngày sau, Sở Diễm một đoàn người ngựa thuận lợi đến được Ung Châu.

Thành tướng Ung Châu Mộ Dung Phục là một nam nhân mặt thô ngoài bốn mươi, ngạo mạn là ấn tượng đầu tiên hắn đem đến cho Thiên Dao. Ngoài mặt thì khiêm tốn khách sáo nhưng lại không hề có chút cung kính.

Lúc này, nàng một thân trường sam trắng thuần sạch sẽ, thân phận là thị vệ bên người Sở Diễm. Dáng người nàng nhỏ nhắn đáng yêu đứng bên cạnh Sở Diễm cao lớn, thay vì nói nàng là người hầu, có thể nói là – nam sủng thì thích hợp hơn.

Ngày thứ ba bọn họ đến Ung Châu, người Kim liền công thành với quy mô lớn. Sở Diễm tận dụng lợi thế hòa công, khéo léo tài tình đánh lui quân địch. Thiên Dao từng xem qua một ít sách lược binh pháp, nghe cổ nhân có nói nhìn trời đoán sao, lại không ngờ trên đời có người hiểu được tri thức này.

Ngày đó, hắn thực sự mượn tay gió đông, gió thổi vùn vụt, hỏa tiễn hỏa cầu vừa bắn ra, lửa cháy lan tràn tới tận doanh trường người Kim, thiêu trụi lều trại cùng lương thảo. Binh lính nước Kim bị chết cháy vô số, trong không khí tràn ngập mùi tro bụi cùng mùi máu tươi nồng đậm.

Đứng trên thành lâu cao, Thiên Dao xoay người, không đành lòng nhìn thấy những người Kim thân thể bị ngọn lửa thiêu sống, lăn lộn thống khổ trên mặt đất.

“Thế nào, sợ rồi?” Ánh mắt thâm trầm của Sở Diễm nhìn xa xăm, nhìn quân địch đại loạn, thật giống như xem một trò cười.

“Rất tàn nhẫn.” Thiên Dao nhàu mày, cắn môi nói ra mấy chữ.

“Tàn nhẫn?” Hắn khinh thường hừ một tiếng, ánh mắt thanh lạnh đảo qua người nàng. “Mấy năm trước, người Kim đánh chiếm Lăng Châu, đốt giết cướp giết, hãm hiếp phụ nữ, đem trẻ sơ sinh chưa đủ tháng lên nướng làm thức ăn. Chưa tới một tháng, Lăng Châu đã trở thành một tòa thành chết...”

Thiên Dao sợ dựng hết cả tóc gáy, thân thể không khống chế được run rẩy. Trận chiến Lăng Châu năm đó, nàng còn nhỏ tuổi, hình như có nghe qua. Nghe nói tướng thành cầu kết với địch phản quốc mới khiến thành Lăng Châu thất thủ, lại không ngờ sự việc lại tàn nhẫn đẫm máu như vậy.

“Nhớ kỹ, nhân nhượng với kẻ địch thường chính là tàn nhẫn với chính mình. Nếu không phải đại hòa ngăn cản người Kim, Ung Châu lúc này sẽ trở thành Lăng Châu thứ hai.”

Ung Châu một trận đánh cho đẹp mắt, nguyên khí người Kim tổn thất nặng nề, trong mấy ngày ngủ nhất định không dám tấn công. Thành Ung Châu lại một lần nữa khôi phục lại cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt ngày xưa.

Sau đại chiến, Thiên Dao liền ở lại sương phòng phủ tướng quân, rất ít đi ra ngoài. Cũng rất hiếm khi nhìn thấy bóng dáng Sở Diễm. Mãi đến lễ hội hoa đăng tháng giêng, Vân Kiếm mới đưa nàng ra khỏi phủ.

“Dù sao ở trong phòng buồn tẻ, thời gian dài sẽ sinh bệnh. A Dao, muội xem, lễ hội hoa đăng biên cảnh, có phải rất náo nhiệt?”

“Ừm.” Thiên Dao không để ý lắm cười cười, khoác tấm áo choàng bằng lông nhung lên. Vào đông, đêm ở biên cảnh càng lạnh lẽo.

“Nơi này là chỗ phồn hoa nhất biên cảnh, hơn nữa vừa đại thắng người Kim, dân chúng vui vẻ vô cùng.” Vân Kiềm cùng nàng sánh vai, xuyên qua đám người nhốn nháo mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Không cần tỉnh lại nữa

Thiên Dao dừng bước ở trước một gian hàng, ngạc nhiên nhìn những chiếc mặt nạ với nhiều sắc thái khác nhau. Thuận tay cầm lên mặt nạ Dạ Xoa xấu xí đeo lên mặt. “Thật thú vị.”

Vân Kiềm khẽ cười, từ trong ống tay áo lấy bạc ra đưa cho ông chủ.

“A Dao từng xem qua một cuốn sách cổ, trên đó nói trong sơn cốc xa xôi có bộ tộc Tây Lăng, người của bộ tộc này vô cùng đặc biệt, tất cả mọi người đều mang mặt nạ, lúc cười thì sẽ mang mặt nạ cười, lúc khóc thì sẽ mang mặt nạ khóc. Lúc đó muội liền nghĩ, nếu như chúng ta cũng giống như người Tây Lăng, đơn giản chỉ lấy hai bộ mặt này làm biểu hiện, như vậy không cần phải hao phí tâm sức đi phán đoán tâm tình của đối phương.”

Vô cớ, nàng lại nhớ tới Sở Diễm, nam nhân đó làm người ta vĩnh viễn không thể nắm trong tay được cảm xúc của hắn. Nụ cười của hắn, vĩnh viễn không đạt tới đáy mắt.

Vân Kiềm khẽ than, “Trên đời này khó nhất là nắm bắt lòng người.”

Thiên Dao bước đi nhẹ nhàng hòa vào dòng người, tóc đen buông xoã, tuyết y khẽ động, thân hình kiều nhỏ nằm gọn trong chiếc áo lông dày, càng lộ vẻ mỏng manh. Mặt nạ đáng sợ đeo trên mặt, ngược lại tăng thêm phần kỳ ảo đơn độc trong đêm.

Cổ tay như ngọc đột nhiên bị một bàn tay nắm mạnh lấy, hàng mi thanh tú khẽ nhú, theo bản năng xoay tay một chưởng đánh vào đối phương, mà đối phương lại tài tình tránh được đòn.

Kính ngạc ngược mắt lên, lọt vào tầm mắt là gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Sở Diễm.

“Là người!”

“Ai cho phép ngươi ra ngoài.” Đôi mắt hắn lạnh như băng, giọng điệu mang theo sự tức giận.

Thiên Dao thoáng bối rối, nàng đeo mặt nạ, hắn lại vẫn có thể nhận ra nàng giữa biển người mênh mông.

Thuận tay tháo mặt nạ trên mặt xuống, Thiên Dao khẽ cười, “Điện hạ cũng không nói là không cho phép....”

“Diễm, vị này là?” Giọng nữ trong trẻo, cắt ngang lời nói của nàng. Thiên Dao lúc này mới chú ý, đứng bên cạnh hắn là một nữ tử trẻ tuổi, thân choàng một tấm áo da cáo đỏ rực, tóc đen, dung nhan mỹ lệ, trên đầu cài nghiêng một cây trâm phù dung bằng vàng, giờ tay nhắc chân đều toát lên vẻ phong tình vạn chủng. Bàn tay nhỏ đang nắm lấy bàn tay hắn.

Diễm! Tiếng xưng hô này mới mờ ám làm sao.

Sở Diễm không hề để ý tới nàng, ánh mắt lạnh lẽo dừng trên người Thiên Dao. “Đưa Thái tử phi hồi phủ.”

“Vâng.” Xích Diễm khom người lĩnh mệnh.

“Ti Ngôn không biết là Thái tử phi nương nương, mong nương nương thứ tội.” Nữ tử cười duyên dáng, nhẹ nhàng cúi đầu.

Ti Ngôn, Mộ Dung Ti Ngôn. Nữ nhi của Mộ Dung Phục, mỹ nhân nổi danh thành Ung Châu. A, Sở Diễm tới thành Ung Châu bất quá chỉ mới 10 ngày mà thôi, không ngờ đã phát triển tới mức nắm tay đi dạo, có phải là nàng nên tán thưởng sức quyến rũ khôn cùng của Thái tử điện hạ không.

“Mộ Dung tiểu thư hữu lễ.” Thiên Dao khẽ khom người đáp lễ.

“Nương nương, xin mời.” Xích Diễm khom người cúi đầu nói.

Thiên Dao lạnh lùng phát tay áo rời đi. Lúc này, Vân Kiềm mới theo gót, đối với tình huống như vậy, tựa hồ cũng không cảm thấy bất ngờ. Hắn hững hờ liếc nhìn Sở Diễm, xoay người theo Thiên Dao rời đi.

Phía trước xe ngựa, hắn ngăn nàng lại, mày kiếm nhíu chặt. “A Dao.....”

“Vân đại ca đưa Thiên Dao ra phủ, chỉ vì muốn thấy trò hay này sao?” Thiên Dao cười trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt u ám đảo qua người Vân Kiếm.

Vân Kiếm trầm mặc không nói, hoặc nói, hẳn cũng không thể nào phân bác. Hắn là nam nhân, hẳn thừa nhận hẳn ghen tị với Sở Diễm, ghen tị đến tột cùng. Chỉ vì, hẳn từng nhìn thấy vẻ đẹp của nàng, từ lúc đó, liền không cách nào buông tay.

Thiên Dao cười khỏ, Thái tử điện hạ cao cao tại thượng, sao có thể cùng nàng một đời một kiếp một đôi. “Vân đại ca hà tất phải làm chuyện dư thừa, A Dao đối với hẳn, trước giờ chưa từng mong đợi gì.”

Sự cô đơn trong mắt nàng, vô cớ làm ngực Vân Kiếm đau nhói như kim châm.

Nàng cúi người bước vào trong xe, xe ngựa chậm chậm chuyển động, lướt qua người Vân Kiếm. Hắn vẫn đứng yên bất động tại chỗ, không mấy may phản ứng. Khóe môi nhếch lên nụ cười tự giễu.

Nhất định là một đêm không ngủ, Thiên Dao ngồi trong đình viện, tùy ý thưởng thức quân cờ bằng ngọc ấm lạnh trên bàn đá. Hai ngón tay trắng nõn kẹp lấy quân cờ màu đen, trong đêm khuya hết sức quý mị.

Trong đêm tối, một bóng trắng bay qua, phát ra tiếng hót trong trẻo, Thiên Dao ngược nhìn, là một con vân điều toàn thân trắng thuần.

Nhất thời cao hứng, ngón tay khê búng, một viên ngọc băng sáng loáng bắn về phía bóng trắng. Cánh vân điều bị thương, vỗ vỗ vài cái, rơi xuống đất.

Nàng ngồi xồm xuống đất ôm lấy con chim bị thương vào trong lòng, cười yếu ớt, “Lúc này chắc ngươi không bay được nữa rồi, ở lại bầu bạn với ta đi.”

Bàn tay khê vuốt vuốt hai cánh của vân điều, kéo móng chân sắc nhọn nghịch nghịch. Vô ý phát hiện một vòng bạc treo trên bàn chân chim, trong vòng bạc cất giấu một tờ giấy mỏng.

Thiên Dao tò mò mở ra, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Lá thư này là của phụ thân nàng hồi đáp Thái tử điện hạ, đồng ý ba ngày sau điều động trăm vạn đại quân biên cảnh chi viện Ung Châu.

Thiên Dao nắm chặt lá thư trong lòng bàn tay, rất nhiều sự việc trong đầu nàng dần dần rõ ràng. A, hóa ra đây mới là mục đích hẳn đưa nàng đến Ung Châu, cái gì mà cùng sống cùng chết, chẳng qua là lời nói gạt người, mà nàng lại thật sự tin tưởng.

Lão đảo hướng về phía viện lạc của Sở Diễm, nha hoàn người hầu bên đường nhìn thấy nàng, rồi rít quỳ rạp xuống đất. Mà Thiên Dao hoàn toàn không có tâm tư để ý.

Trước cửa Thái tử đứng vài tên thị vệ áo xanh, thấy Thiên Dao, vội vàng cúi đầu quỳ lạy. “Thuộc hạ bái kiến Thái tử phi nương nương.”

Thiên Dao nhân lúc này, phát tay áo một cái, đẩy cửa bước vào. Mà một khắc sau, liền cứng đờ tại chỗ.

Trong phòng, giường khám nga voi lộn xộn, Sở Diễm thân mặc trung y màu vàng pha lẫn sắc đỏ, lười biếng dựa trên đầu giường thái phi, trong đôi mắt phượng vô cùng mỹ lệ nhân nhợt nhuộm màu sắc dục. Mà trong lòng hẳn, đang ôm lấy một vị nữ tử từ mỹ mạo, vạt áo trước ngực nàng mở lớn, trên bộ ngực trắng nõn điểm vài dấu hồng hồng.

Đầu óc Thiên Dao trống rỗng, gượng gạo dời mắt đi chỗ khác.

Ánh mắt Sở Diễm u lãnh đảo qua người nàng, vầng trán mang theo vẻ tàn mạn, đầu ngón tay tùy ý vân vê vạt áo trước ngực Mộ Dung Ti Ngôn.

“Có việc gì?” Hắn lười biếng mở miệng, trong ngữ điệu hoàn toàn không có cảm xúc.

Thiên Dao cúi đầu xuống thật thấp, cắn chặt cánh môi. “Vẫn là mời Mộ Dung tiểu thư tránh mặt.”

Khóe mắt Mộ Dung Ti Ngôn liếc về phía Thiên Dao, trong ánh mắt lóe lên vẻ oán giận. “Điện hạ.” Nàng dựa vào ngực Sở Diễm, giọng nói cực kỳ mềm mại ủy khuất.

“Ra ngoài trước đi.” Sở Diễm đẩy nàng từ trong lòng ra, đứng dậy, kéo lấy cẩm bào choàng lên vai.

Ti Ngôn bất đắc dĩ đứng dậy, kéo váy rồi đi, lúc đi ngang qua Thiên Dao lạnh lùng lườm nàng một cái.

Cửa phòng theo tiếng động nhỏ đóng lại, trong phòng trong nháy mắt trở nên yên lặng.

Ánh mắt Sở Diễm u lãnh, từ trên cao nhìn xuống, “Đuổi nàng ta đi, Thái tử phi chắc là muốn thay nàng thị tẩm?” Hắn cười tà mị, đầu ngón tay cột nhà nàng cầm nàng lên.

Thiên Dao nghiêng đầu tránh đi sự khống chế của hắn, tức giận ném lá thư trong tay lên người hắn. Trang giấy mỏng bị vò thành một cục, theo vạt áo hắn trượt xuống. Đôi mắt đen như mực của Sở Diễm trầm xuống, ý cười trên khóe môi từ từ thu lại.

“Đây chính là dụng ý ngươi đưa ta đến biên cảnh?”

“Bằng không? Ngươi tưởng là gì?” Ánh mắt hắn lãnh mạc, giọng nói cũng cực kỳ lạnh nhạt.

Thiên Dao đau đớn nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, trong mắt một mảnh thanh minh. Đúng vậy, nàng còn mong đợi gì nữa? Hắn vốn là người vô tâm!

“Tự điều đại quân là tử tội, Thiên Dao sẽ trở thành tội nhân của Thẩm gia.”

Sở Diễm lạnh nhạt nhìn nàng, hoàn toàn không nhúc nhích.

A, lãnh mạc vô tình, đây mới là bản tính của hắn. Thiên Dao cười khổ, kiêu ngạo ngẩng đầu đối diện với ánh mắt hắn. “Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi đụng đến Thẩm gia, Sở Diễm, đừng ép ta, bằng không, chúng ta ngọc nát đá tan.”

Thiên Dao vung tay áo lên, một dòng khí lạnh từ lòng bàn tay chảy ra, hàn khí cường thế, đánh vào một góc bàn. Bàn gỗ màu nâu đỏ trong nháy mắt vỡ vụn sụp xuống, vụn phồng tứ bảo tràn quý trên kệ án từng cái rơi xuống đất.

Thiên Dao phát tay áo bỏ đi, cánh cửa mở ra rồi đóng lại, phát ra tiếng vang lớn. Sở Diễm khoanh tay đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng mảnh mai biến mất ở góc rẽ, hài hước khẽ cười.

Bộ dạng giương nanh múa vuốt, thật ra rất thú vị.

Sáng sớm hôm sau, Vân Kiếm tìm khắp xung quanh cũng không thấy bóng dáng Thiên Dao.

Theo lời người hầu nói, đêm qua nàng từ viện lạc của Sở Diễm ra, liền đi về hướng hậu viên.

Đi loanh quanh, cuối cùng tìm thấy bóng dáng kiều nhỏ trong vườn hoa phía sau. Nàng cô đơn lẻ loi quỳ trong viện, trên đầu trên người đều ướt đầm. Vân Kiếm bước vội tới, ôm lấy cơ thể mảnh mai yếu ớt vào trong lòng.

“Là hắn khiến muội trở thành bộ dạng này?” Hắn buồn bực hỏi, mày kiếm nhíu chặt, cả người đều khẽ run.

“Không, không phải, là chính muội.” Thiên Dao lắc đầu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hơi thở yếu ớt.

Nước là chính nàng hắt lên trên người, sáng sớm nha dịch mới kéo từ dưới giếng lên, gội lên trên người, lạnh tới tận xương cốt. Nàng nghĩ như vậy mới có thể khiến bản thân tỉnh táo một chút.

“Đồ ngốc!” Hắn đau lòng ôm nàng vào trong lòng, thật chặt.

Thiên Dao giả vờ muốn thoát khỏi cái ôm của hắn, cố gắng gượng dậy từ mặt đất. Khoe môi cong cong thành một góc hoàn mỹ, lại cực kỳ chua sót. “Huynh biết, có đúng không?”

Ánh mắt Vân Kiếm trốn tránh, hắn biết rõ Thiên Dao đang ám chỉ chuyện Thẩm gia, không ngờ tới nàng lại biết nhanh như vậy.

Thiên Dao không ngốc, đương nhiên hiểu rõ ý trốn tránh của hắn nghĩa là gì. Ý cười trên khóe môi càng sâu, lại biểu lộ sự cay đắng. “Hóa ra huynh biết, hóa ra huynh cũng gạt muội.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cũng may, người trúng tên không phải là hắn

Nàng lao đảo lùi về sau, trượt chân lại té ngã một lần nữa trên nền đất cứng. Lòng bàn tay bị rách rướm máu. Nàng cúi đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên bùn đất, xen lẫn với máu tươi, kiêu diễm ma mị. Lúc đau khổ cùng cực, ngay cả khóc cũng không thành tiếng.

“A Dao.” Vân Kiếm đau lòng cất tiếng gọi, muốn tiến lên phía trước lại bị nàng ngăn cản.

“Đừng qua đây.” Nàng gào thét, giận quá hóa cười.

Hắn nói: sẽ nghênh cưới nàng làm nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, nàng liền tin. Hắn nói: sống chết cùng nhau, nàng cũng tin. A, Thẩm Thiên Dao, người thật là đại ngốc đệ nhất thiên hạ.

“Dối trá, tất cả đều là dối trá.” Nàng thống khổ lắc đầu, trước mắt dần dần mờ hồ, tối đen.

Nàng muốn, cứ như vậy mà ngủ đi, không cần tỉnh lại nữa.

Ba ngày sau, Tư Đồ Phong thân soái biên cảnh trăm vạn đại quân, đi vòng qua núi Thanh Nguyên, phá được Trung Đô của nước Kim, đánh thẳng vào Hoàng Long. Đây là kế vây Ngự cứu Triệu, Trung Đô thất thủ, đại quân nước Kim đều tan rã, ào ào rút khỏi biên cảnh Ung Châu. Ngán ngùi chỉ trong vài ngày, tất cả đều kết thúc.

Thiên Dao đứng trên tường thành thật cao, tiếng gió biên cảnh thét gào, lạnh thấu xương khiến người sợ hãi. Nàng theo bản năng kéo chặt áo choàng lông cáo trên người.

“Đang nghĩ gì?” Phía sau vang lên giọng nam trầm thấp ám muội, nàng đương nhiên biết là người nào, lại không thèm quay đầu.

Hắn tiến lên, từ phía sau vòng qua ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, bàn tay sờ lên trán nàng, hoàn hảo, cơn sốt đã qua. Từ hôm rời khỏi tẩm cung của hắn, nàng sốt cao không ngừng, bệnh suốt ba ngày. Mỗi lần hắn đến thăm, nàng đều mê man bất tỉnh.

“Thiên Dao đang nghĩ, tại sao lại có chiến tranh?” Nàng nheo mắt đẹp, lộ ra vẻ mờ mịt.

Hắn trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói. “Biên giới quốc gia, không dễ cho người khác xâm phạm, dù chỉ một tấc.”

Nàng khẽ ngán người, quay đầu, đôi mắt trong veo vô tình lọt vào ánh mắt thâm sâu của hắn. Trong mắt hắn, nàng nhìn thấy một thứ gọi là kiên nghị.

Đúng vậy, nước mất sơn hà còn. Trên vai Sở Diễm còn gánh vác rất nhiều trách nhiệm.

Lại là sự trầm mặc vô tận, nàng bị Sở Diễm ôm ở trong lòng, mà ngực của hắn lại ấm áp như vậy.

Gió lạnh thổi qua làm rối mái tóc dài như thác nước của nàng, tâm tình của hắn dường như rất tốt, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc nàng, vô cùng kiên nhẫn vén những lọn tóc rối ra phía sau tai nàng. Đầu ngón tay hơi lạnh vô tình lướt qua gò má nàng.

Thiên Dao khẽ run, không hề giãy dụa. Nàng ép đầu thật thấp, ánh mắt rũ xuống, lạnh nhạt mở miệng. “Điện hạ nói không sai, biên giới quốc gia, không dễ gì cho người khác xâm phạm. Phu quân của Thiên Dao, cũng không cho người khác nhúng chàm nửa phần.”

Thiên Dao cười duyên dáng, vô cùng đẹp, lại lãnh ngạo. “Nếu Thiên Dao muốn, phải là toàn bộ. Bằng không, ta thà rằng không cần.” Dứt lời, nàng hồ hững xoay người đi, bóng lưng cô đơn mà cao ngạo.

Thiên Dao thừa nhận nàng tham luyến sự ấm áp trong lòng hắn. Mà nàng cũng biết rõ, cái nàng muốn, hắn không muốn cho, cũng cho không được. Nàng chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay hắn, không hơn.

Mắt phượng tuyệt thế của Sở Diễm khẽ nheo lại, ánh mắt nhìn theo bóng lưng nàng rời đi, có chút trầm tư.

Bước nhanh xuống thành lâu, bàn tay Thiên Dao nắm chặt lồng ngực, cảm nhận được sự cuồng dại bên trong trái tim.

“Tham kiến Thái tử phi nương nương” Quan binh thủ thành quỳ rạp xuống lạy.

“Đứng dậy đi.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp lời. Ngược mắt, chỉ thấy cổng thành mở lớn, một chiếc xe ngựa hoa lệ chạy nhanh phía xa.

Chiếc xe ngựa kia cực kỳ xa hoa, trần xe được khảm bích ngọc long châu, ánh sáng chói lòa. Chiếc xe ngựa này lại quá sức quen mắt, là xe ngựa chuyên dụng của Mộ Dung tiểu thư.

Sắc mặt Thiên Dao lo sợ, quân Kim chưa hoàn toàn rút khỏi, lúc này ra khỏi thành không phải tìm cái chết sao. “Mau phái người đuổi theo, mang nàng trở về!” Nàng cao giọng phân phó.

“Không kịp nữa rồi.” Sau lưng, Sở Diễm chậm rãi từ trên thành cao bước xuống, thân nhiên nói. Ánh mắt sâu thẳm của hắn sáng quắc di chuyển, Thiên Dao không thể nhìn rõ cảm xúc của hắn lúc này.

Nàng khẽ thở dài, bàn tay ẩn dưới ống tay áo bất giác nắm chặt thành quyền.

Lúc này, chỉ có thể cầu nguyện, lần này là phúc không phải họa.

Mà thực tế chứng minh, lần này tuyệt đối là họa. Ngày hôm sau, vũ tiễn của người Kim bắn thẳng lên tường thành Ung Châu, trên tiễn cắm một bức thư, nội dung rất đơn giản, nếu muốn mạng sống của Mộ Dung Ti Ngôn chỉ cần Thái tử điện hạ đến núi Nhạn Đãng đón người.

Núi Nhạn Đãng là nơi hiểm yếu, địa thế trắc trở, dễ thủ khó công. Người Kim bị tổn thất nặng nề dưới tay Sở Diễm, đương nhiên muốn lấy Mộ Dung tiểu thư để uy hiếp, nhất định đòi lại nổi nhục. Chuyến này hung hiểm, nghĩ thôi cũng có thể biết.

Bàn tay mở thư của Mộ Dung Phục không ngừng run rẩy, thần khí trước đây không ai sánh bằng toàn bộ đã tan thành mây khói.

“Mộ Dung tướng quân yên tâm, Ti Ngôn đã ủy thân cho bản vương, bản vương đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Sở Diễm ngồi trên ghế chủ vị, khẽ nhấp chén trà xanh trong tay.

Lời hắn nói đường đường chính chính, nhưng trong lòng Thiên Dao lại rõ như gương sáng. Tì Ngôn là nữ nhi duy nhất của Mộ Dung tướng quân, nếu nàng có mệnh hệ gì, dòng họ Mộ Dung tất sẽ tạo phản. Quân Kim vẫn chưa hoàn toàn rút khỏi biên cảnh, giờ phút này nhất định không thể nức thêm phiên toái. Ngoài việc miễn cưỡng đi gặp, Sở Diễm không còn lựa chọn nào khác.

“Người thật sự muốn đi?” Trong phòng chúng nhân đã lui xuống, Thiên Dao chung quy nhịn không được mở miệng hỏi.

Sở Diễm khẽ suy tư một lát, hờ hững gật đầu. “Ừm.”

Thiên Dao khẽ thở dài, lại cười khổ. Biết rõ kết quả, cần gì phải hỏi thêm làm gì. “Đường đến núi Nhạn Đẳng hung hiểm khó dò, điện hạ cẩn thận làm đầu.” Nói xong, nàng liền thân nhiên đứng dậy bước ra ngoài.

Mà động tác của hắn rất nhanh, trong nháy mắt, cánh tay đã vòng qua đặt lên eo nàng, chặn đường đi của nàng.

Đôi môi ấm mềm của hắn liền áp lên tai nàng, hơi thở ấm áp quanh quẩn. “Lo lắng cho bốn vương?” Hắn tà mị cong khóe môi.

“Điện hạ nghĩ nhiều rồi.” Thiên Dao lạnh lùng trả lời.

Hắn không hề tức giận chút nào, đầu ngón tay ấm muội vuốt ve gò má trắng ngần của nàng. “Yên tâm, bốn vương tự có chừng mực.”

Thiên Dao trầm mặc, lại bị hắn xoay người ép đối mặt với hắn. Hắn dịu dàng nâng cằm nàng lên, như chuồn chuồn lướt nước áp một nụ hôn lên môi nàng.

“Người……” Thiên Dao khẽ bức, giãy dụa muốn đẩy hắn ra. Mà cánh tay vây bên hông nàng đột nhiên siết chặt.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn, ôn hòa như nước, lạnh lẽo nhìn nàng. “Cái nàng muốn, bốn vương đích thực không cho được. Nhưng cái bốn vương có thể cho, đều sẽ cho nàng, cũng không dễ để nàng không lấy.”

Giọng điệu của hắn, quyết tuyệt như vậy. Giây phút đó, Thiên Dao lại một lần nữa mê mang……

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Sở Diễm mang theo một toán tùy quân theo cánh trái vào núi, mà Vân Kiếm dẫn đại quân từ cánh phải vào núi, vây Nhạn Đẳng đến con kiến cũng chui không lọt. Nhạn Đẳng là nơi hiểm yếu có tiếng, phong cảnh tuyệt đẹp, vách đá lởm chởm.

Chỉ là lúc này Thiên Dao không có chút tâm tình ngắm cảnh. Nàng một thân nam trang, xen lẫn vào đám tùy quân, từ chân núi leo thẳng một đường lên đỉnh núi.

Vách núi cao vút trong mây, đứng ở đỉnh núi quả thật có thể ngắm những dãy núi nhỏ khác, chẳng qua lúc này hiểu được cảm giác này nhất phải là Mộ Dung Tì Ngôn mới đúng. Nàng bị người Kim trói hai tay lại, dùng dây thừng treo ở vách núi, vách núi đen sâu không thấy đáy, đá rơi xuống lại không nghe thấy tiếng vọng lại. Người thì không cần phải nói.

Bởi vì bị treo trong không trung, cơ thể cứng đờ, cả gương mặt xinh đẹp đã sợ đến trắng bệch. Nhìn thấy đám người Sở Diễm đến đây, cuối cùng có chút sức sống, hơi thở mong manh hồ hoán cứu mạng.

Mà tiếng kêu gào của nàng chỉ làm trò cười cho người Kim. Bọn họ cười trên chiến mã cao cao, cười ồm ồm thô bỉ, tiếng cười rung trời. Mà kẻ dẫn đầu cười to nhất, chính là nguyên soái người Kim, Nam Viện đại vương Gia Luật Sở Lương.

Mộ Dung Phục hai tay nắm chặt, lời nói ra đều có chút rung rung. “Gia Luật Sở Lương, người thật dễ tiện, mau thả nữ nhi của ta ra.”

Dễ tiện sao? Sở Diễm ở bên cạnh cười nhạt như con gió nhẹ, liên quan gì tới việc dễ tiện, phép dụng binh: binh bất yếm trá(1). Không bằng nói rằng, là Mộ Dung Tì Ngôn ngu xuẩn.

“Thả nàng ta? Cũng được, vậy dùng Thái tử điện hạ tới đổi!” Người Kim vây quanh, lại là một trận cười không ngừng.

“Điện hạ.” Trên vách núi, truyền đến tiếng gọi đáng thương của Mộ Dung Tì Ngôn, trong ánh mắt chứa đầy sợ hãi cùng cầu xin. Mà ánh mắt Mộ Dung Phục sáng quắc, bàn tay nắm chặt bội kiếm bên hông.

Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt đều dồn về phía Sở Diễm.

Chỉ thấy hắn nhanh nhẹn xoay người xuống ngựa, mảy kiếm lạnh lùng chau lại, quả quyết nói. “Được.” Giọng nói không lớn nhưng lại rất có lực.

“Thái tử điện hạ cương quyết, bốn vương khâm phục.” Gia Luật Sở Lương vững vàng trên chiến mã, cất tiếng cười to, trong tiếng cười không khỏi có chút đắc ý cùng châm chọc.

“Bây giờ, cho quân đội của người lui lại mười dặm.” Gia Luật Sở Lương lại nói.

Chưa đợi Sở Diễm mở miệng, Mộ Dung Phục đã dẫn đại quân lui về phía sau mười dặm.

Gia Luật Sở Lương hài lòng gật đầu, tay trái phất về phía sau, phó tướng hiểu ý, xuống ngựa đứng bên vách núi.

“Sở Diễm, chỉ cần ngươi qua đây, bốn vương lập tức lệnh cho phó tướng thả nàng ra.”

“Một lời đã định.” Sở Diễm không chút do dự, bước nhanh về phía quân địch.

(1) Chiến tranh không ngại dối lừa

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Hữu tình, vô ý

Ở phía sau, Thiên Dao một mực nhìn chăm chăm bóng lưng hắn, tìm nhói lại. Người Kim xưa nay xảo trá, sao có thể tuân thủ lời hứa, thật sự tha cho Mộ Dung Ti Ngôn.

Đúng như dự đoán, Sở Diễm mới đi được nửa đường, phó tướng của đối phương đột nhiên thôi cây giữ lửa trong tay, châm vào sợi dây thừng đang trói Mộ Dung Ti Ngôn.

Mưa tên đầy trời hướng phía Sở Diễm mà tới. Hắn cực kỳ trấn định, bảo kiếm Phi hồng trong tay không ngừng chuyển động lên xuống, đánh văng mưa tên, bước chân lui về phía vách đá. Ngọn lửa gào thét trong gió bắc vù vù càng cháy càng lớn, đốt cháy từng tác từng tác dây thừng.

Mộ Dung Ti Ngôn sớm đã hoa dung thất sắc, trên mặt giàn dụa nước mắt. Từng tiếng hô khóc thê lương vang lên. “Điện hạ, điện hạ mau cứu thiếp!”

‘Bựt’ một tiếng, toàn bộ dây thừng đều bị đốt cháy, phát ra một tiếng giòn vang. Ti Ngôn thảm thiết gào to một tiếng, cơ thể rơi nhanh xuống dưới. Nhưng rất nhanh lại lơ lửng trong không trung, đầu bên kia, đúng là cánh tay rắn chắc của Sở Diễm đang nắm chặt dây thừng.

Bên kia, hai phe người ngựa chém giết một chỗ, hỗn loạn vô cùng. Trường kiếm trong tay Thiên Dao lượn vòng, lúc đầu chỉ là chém vào tay chân quân địch, không hề lấy mạng. Nhưng lúc quân lính theo cùng từng người từng người bên cạnh ngã xuống, nàng mới giết đỏ cả mắt. Máu tươi bắn tung tóe trên y phục trắng như tuyết, tản ra mùi máu tanh khiến người buồn nôn.

“Sở Diễm!” Nàng hô to tên của hắn, mở một đường máu từng bước đến gần hắn. Lúc cách hắn không đến hai trượng, trong quân địch đột nhiên bay ra một mũi tên. Mũi tên xé gió xuyên vút qua không gian, phát ra tiếng rít gào.

Tên là do Gia Luật Sở Lương bắn ra, dùng hết sức lực. Mũi tên chuẩn xác bay thẳng về phía Sở Diễm, mà hắn đang kéo Mộ Dung Ti Ngôn đang lơ lửng dưới vách đá, trừ phi buông tay, bằng không, không có một chút cơ hội né tránh.

Thiên Dao hoảng sợ, trong thời điểm chỉ mình treo chuông, không hề do dự xông về phía trước, dùng chính cơ thể mình cản lại mũi tên đang lao vút trong không trung kia.

Mũi tên xuyên vào trong ngực, lực đạo cắm vào rất lớn. Thân thể Thiên Dao văng ra ba trượng, nặng nề rơi trên tảng đá lớn sát vách núi, một ngụm máu tươi bắt nguồn từ trong miệng phun ra. Nàng cố gắng muốn chống tay đứng dậy, mới phát hiện nửa người đã bắt đầu tê rần, máu đen nhuộm một mảng lớn trên vạt áo trước ngực. Tên này, có độc.

Xa xa, nàng nhìn về phía hắn, mà hắn cũng nhìn nàng, chỉ là trước mắt dần dần mờ hồ, nàng không nhìn rõ biểu tình lúc này của hắn, là kinh ngạc, bối rối hay là vẻ thờ ơ trước sau như một?!

Thân dưới cũng bắt đầu nhuộm vệt máu lớn, lại là cảm giác tê liệt không chút đau đớn. Mí mắt bắt đầu trở nên nặng trĩu khác thường, ý thức mờ hồ không rõ. Khóe môi Thiên Dao lại cong lên, hiện ra nụ cười như có như không, trong lòng vô cùng thản nhiên.

Cũng may, người trúng tên không phải là hắn!

A, lần này, hắn sẽ không nói nàng thích xen vào chuyện người khác chứ.

Ý thức chìm chìm nổi nổi, là ai lớn tiếng ở bên tai gọi tên của nàng, “Thắm Thiên Dao, nếu nàng dám chết, có tin hay không bốn vương sẽ bắt cả gia tộc Thắm thị chôn cùng…….”

Ồn ào, ồn ào quá. Nàng vô thức cau mày, không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi chỗ ồn ào chói tai này. Mà lồng ngực như bị tảng đá ngàn tấn đè phải, đau đến thở không được.

Y phục trên ngực đột nhiên bị xé ra, là ai cắn ngực của nàng, đau, đau đến tận xương tủy quét qua toàn thân, nàng không ngừng rên rỉ, nước mắt rơi lã chã. Lại một lần nữa, trong đau đớn, mất đi ý thức.

Tỉnh lại, cũng là bừng tỉnh trong đau đớn.

Trong phòng là một mảng tối đen, thậm chí không có ánh trăng, không nhìn thấy cả năm ngón tay. Thiên Dao có chút sợ hãi, nàng không có cách nào xác định được tình cảnh của bản thân. Cố gắng ngồi dậy, lại đụng đến vết thương.

“A...” Nàng đau tới mức hít một hơi lạnh, một lần nữa té xuống giường.

“Thái tử phi nương nương tỉnh rồi, mau đi báo cho điện hạ!” Là giọng nói lạnh lạnh của nha hoàn, kèm theo tiếng mở rồi đóng cửa.

Một bên giường lồm xồm, thị nữ bưng tới một chén thuốc vừa mới sắc xong. “Nương nương, người cuối cùng cũng tỉnh rồi, uống trước chén thuốc này đi.” Nàng đặt chén thuốc Bạch Đề Lam Hoa trước mặt Thiên Dao.

“Ừm.” Thiên Dao khẽ gật đầu, đôi mắt trong veo theo bản năng quan sát chung quanh. Chóp mũi tràn đầy mùi thuốc đắng, nhưng mà, trong phòng toàn một màu đen. “Sao lại không thắp nến? Tối như vậy sao ta uống thuốc được?”

Thắp nến? Bây giờ rõ ràng là buổi trưa.

“Nương nương?” Thị nữ dò xét đưa tay hươu hươu trước mắt nàng nhưng nàng lại không có bất kỳ phản ứng nào, đôi mắt to mờ mịt mà trống rỗng. Chén thuốc trong tay rơi xuống đất choang một tiếng, vỡ tan tành. “Người đâu, mau truyền quân y, mắt của nương nương không nhìn thấy rồi...” Thị nữ thất kinh hét to.

Đối với sự hốt hoảng của thị nữ, Thiên Dao đang dựa nửa người trên giường lại vô cùng bình tĩnh. Nàng dùng mu bàn tay xoa nhẹ hai mắt, nhắm lại rồi mở ra, lại nhắm lại rồi mở ra, bất kể là thử bao nhiêu lần, phía trước vẫn là một mảng tối đen. Nàng không cách nào chấp nhận được sự thật này, mặc dù rất tàn nhẫn.

Nàng, bị mù rồi.

Trong phòng bắt đầu ồn ào, rất nhiều người vào vào ra ra, tiếng bước chân không ngừng.

Trong lòng Thiên Dao rất loạn, đầu óc cũng loạn, nàng yếu ớt nằm xuống chiếc giường mềm, mờ to đôi mắt. A, bây giờ mờ mắt hay nhắm mắt cũng không có gì khác biệt. Nàng chẳng qua muốn chứng minh nàng vẫn còn sống.

Có quân y tiến vào bắt mạch cho nàng, nàng không nhìn thấy vẻ mặt hắn, lại có tiếng thở dài bất đắc dĩ như có như không len vào trong tai. Sau đó, có người ngồi xuống bên giường, nắm tay nàng, sự ấm áp đó rất quen thuộc, là Vân Kiếm. Hắn dùng bàn tay còn lại chạm vào đôi mắt nàng, mặc dù không nhìn thấy, nàng cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng lo lắng và đau lòng của hắn.

“Thiên Dao, nói cho huynh biết, còn chỗ nào đau, chỗ nào không thoải mái không?”

Nàng hồ hững hờ lắc đầu, khoe môi khẽ cong, “Muội rất khỏe, để cho muội yên tĩnh một mình đi.”

Mi tâm Vân Kiếm nhíu chặt, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống. Nhưng vẫn gật đầu thuận theo, đồng thời đuổi hết mọi người trong phòng ra.

Bên trong phòng lại một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh. Đầu ngón tay trắng nõn của Thiên Dao đặt vào cổ tay, sau đó, khoe môi nhếch lên một nụ cười giễu cợt. Trúng phải độc Thất Tinh Hải Đường, nàng còn có thể sống mà tỉnh lại, cũng đã xem là may mắn.

Lúc Sở Diễm bước vào, tình cảnh trong phòng chính là như vậy.

Thiên Dao cuộn mình dựa vào góc tường, trên gương mặt nhỏ tái nhợt vẫn còn đọng lại nước mắt chưa khô, miệng vết thương bị rách, một mảng sa y trước ngực bị thấm đẫm nước mắt, khiến người đau lòng. Đầu ngón tay nàng sưng đỏ, khẽ run rẩy. Nền trên bàn, ly tách rơi đầy trên nền nhà, ánh nến sớm đã tắt. Có lẽ, do nàng không cẩn thận đụng phải.

“Ai?” Nàng hoảng sợ hỏi, thân thể theo bản năng lùi về sau. Bộ dáng khiếp nhược lúc này, đâu còn là Thảm tử tiểu thư kiêu ngạo không ai bì nổi.

Trái tim, không khỏi đau đớn.

Sở Diễm kiểm chế hơi thở, không muốn để nàng phát hiện sự tồn tại của hắn. Đôi mắt đen thẫm như hố sâu lại không hề chớp mắt nhìn nàng.

Lúc này, thị nữ bưng chén thuốc trở về, nhìn thấy Sở Diễm, cũng giật mình. “Điện...” Sở Diễm quăng ánh mắt lạnh lùng, thị nữ cứng đờ nuốt nửa câu sau xuống.

“Dưới đất lạnh, sao nương nương lại ngồi ở dưới đất.” Thị nữ luống cuống tay chân dìu nàng lên giường.

“Có ai vừa mới đến sao?” Thiên Dao nhàn nhạt mở miệng.

Thị nữ nghiêng đầu nhìn Sở Diễm cả mặt âm lãnh, sau đó run giọng trả lời, “Không, không có ai, nương nương nghe nhầm rồi.”

Thiên Dao trầm mặc, nhận lấy chén thuốc thị nữ đưa tới, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Vị đắng của thuốc lan ra trong miệng, nàng theo bản năng chau mi tâm.

Uống thuốc xong, sau khi thị nữ hầu hạ nàng đi ngủ mới rón rén đi ra ngoài. Lúc đó, dáng người cao to cô độc lạnh lùng của Sở Diễm đã đứng ở ngoài

cửa, trên người mặc một chiếc áo choàng bằng da cáo trắng như tuyết. Mà Vân Kiếm không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh hắn.

“Điện hạ tha mạng.” Thị nữ lão đạo tể quy xuống đất, thân thể run rẩy không ngừng. Chỉ là đi đến được phòng lấy thuốc mà thôi, ai ngờ thái tử phi sẽ té ngã chứ.

“Phạt 50 trượng, đuổi ra khỏi phủ.” Hắc lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói không mang một chút cảm xúc nào.

Thị nữ còn chưa kịp cầu xin, đã bị Xích Diễm đánh bất tỉnh, kéo xuống giống như kéo một thi thể.

Sở Diễm ngồi xuống bàn đá ở trong viện, trắng tròn trên bầu trời tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt, chiếu vào người hắn, càng tăng thêm vẻ tĩnh mịch kỳ ảo.

Vân Kiếm theo sau đến, khẽ nhắc vạt áo, ngồi xuống bên cạnh hắn. Nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, trong mắt khó nén sự ân cần. “Thân thể thế nào?”

“Không có gì đáng ngại.” Hắn tùy ý cười một tiếng, bàn tay nắm lại che ở trước miệng, buồn bực ho khan một tiếng. “Nữ nhân kia còn chưa chết, bốn vương sao có thể chết trước mặt nàng.”

Mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay hắn lên những đường sâu màu đen. Hút máu độc trên miệng vết thương của Thiên Dao dẫn phát Lạc Nhạn Sa còn lưu lại trong người hắn, mặc dù đã dùng nội lực để áp chế xuống, nhưng độc tính vẫn ăn vào máu, đau thấu tận tâm can.

“Thiên Dao thế nào rồi?”

“Không tốt, nhưng ít ra không mất đi tính mạng.” Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời.

Hai mắt bị mù, quân y không có cách chữa. Nữ tử kiều ngao như vậy, trong lòng đương nhiên sẽ không quá tốt.

Vân Kiếm trầm mặc, một hồi lâu sau mới mở miệng nói. “Điện hạ không nên mạo hiểm như vậy.” Hắn ám chỉ là việc hút độc cho Thiên Dao.

Sở Diễm nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng dừng trên người hắn, hờ hững cười một tiếng. “Nàng là nữ nhân của bốn vương.”

Nữ nhân của hắn? Vân Kiếm lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Một chữ tình

Nữ nhân của Sở Diễm rất nhiều, nhưng không phải ai cũng đáng để hắn mạo hiểm. Vân Kiếm càng ngày càng không đoán ra được tâm tư của vị biểu đệ này. Đối với Thiên Dao, hắn rốt cuộc là có tình? Hay là vô tình?

“Gia Luật Sở Lương bị bắt, không lấy được thuốc giải từ miệng hắn sao?”

“Thuốc giải không có trên người hắn, huống hồ, hắn bây giờ đã là người chết.” Sở Diễm lạnh nhạt trả lời, cứ như vậy mà bình luận sống chết của một người. Mà người này, còn từng là nhân vật oai phong ở nước Kim.

Dùng hết tất cả các loại hình pháp, cắt đứt kinh mạch, kim châm thấu xương, thậm chí đập bể xương bánh chè hai chân của hắn, hắn cũng không rên một tiếng. Cuối cùng, Sở Diễm sai người đem người Kim bắt được trên núi Nhạn Đẳng chặt đầu từng người từng người trước mặt hắn, rốt cục, Gia Luật Sở Lương cũng có phản ứng. Đầu tiên hắn ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó cắn lưỡi tự vẫn.

Đối với hán tử ý chí kiên cường như vậy, Sở Diễm ngược lại vô cùng bội phục, sai người đem thi thể của hắn trả về nước Kim để an táng.

Xâm lược, dã tâm, gây nên sinh linh đồ thán, cái chết chính là quả báo đắc ứng của bọn họ. Không để Gia Luật Sở Lương chết tha hương xứ người, điều này đã là sự nhân từ cuối cùng của Sở Diễm đối với hắn rồi.

“Ngày mai lên đường hồi kinh, biểu ca vẫn nên quay về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ngày mai? Sao lại nhanh như vậy! Nhưng mắt của Thiên Dao....” Vân Kiếm muốn nói lại thôi.

“Thế lực trong triều vạn biến, bốn vương không thể vì một nữ nhân mà bỏ lỡ tiên cơ.” Lời ra khỏi miệng trong trẻo lạnh lùng, không mang chút ám áp hay tình cảm nào.

Nhi nữ tình trường, anh hùng nhụt chí. Lời này chính là lời của nam nhân cao cao tại thượng đó từng nói, thời khắc nào Sở Diễm cũng ghi nhớ. Thù hận, sẽ khiến rất nhiều thứ trở nên khắc sâu trong lòng.

Nhìn bóng lưng cô đơn lạnh giá của hân đi xa, Vân Kiềm thở dài một tiếng như có như không. Sau đó, quay đầu lại nhìn thấy ánh nến sáng trong phòng Thiên Dao, bóng dáng yếu ớt kia, đang nhu nhược đứng trong gió cách đó không xa. Trong mắt là một mảng mờ mịt.

Trong lòng hân đột nhiên căng thẳng, chắc hẳn, nàng đã nghe thấy.

“A Dao, có những lúc, mắt thấy tai nghe cũng không nhất định là sự thật.” Hân đứng trước mặt nàng, cúi đầu chăm chú nhìn nàng. Đến biên cảnh chỉ mới hơn tháng mà thôi, nàng đã gầy đi rất nhiều.

“Vân đại ca nghĩ nhiều rồi, A Dao không nghe thấy gì đâu.” Nàng cười nhẹ, hai tay sờ soạng rời đi.

Vân Kiềm thở dài, trong giọng nói khó nén sự chua xót. “A Dao, muội có từng hối hận không?”

Thiên Dao khẽ run, theo bản năng dừng bước. Sau đó, cười khổ. “Quốc gia thiên hạ, A Dao chẳng qua chỉ là một nữ nhân, sao có thể so sánh với giang sơn vạn dặm.”

Xe ngựa đi mấy ngày cuối cùng đã vào tới địa phận đế đô Doanh Châu. Trời trong không một gợn mây, Sở Diễm cho nhân mã dừng tại trạm dịch ngoại ô nghỉ ngơi. Đột nhiên một bóng người và ngựa từ hướng Hoàng thành phi như bay tới, rất nhanh xuất hiện bóng một nữ tử áo gấm hoa phục, khí chất khó nén sự nuông chiều cao quý. Tiếng vỗ ngựa lại gần, bọn họ mới nhìn rõ người đi tới hóa ra lại là Ngũ công chúa Loan Âm.

“Làm phiền Hoàng tỷ ra khỏi thành nghênh đón, Sở Diễm thật là thụ sủng nhược kinh.” Sở Diễm nở nụ cười, nói câu khách sáo với Loan Âm.

Chóp mũi Loan Âm phát ra tiếng hừ lạnh, sau đó quay đầu đưa mắt chăm chú nhìn Vân Kiềm, “Vân ca ca, lâu ngày không gặp, huynh có nhớ Loan Âm không?”

Vân Kiềm vẻ mặt lạnh nhạt, cũng không trả lời nàng ngay. “Công chúa thân thể thiên kim, sao có thể tự mình ra khỏi cung?”

“Bỏn cung đương nhiên là nhớ Vân ca ca rồi!” Cánh tay nàng tự nhiên ôm lấy cánh tay Vân Kiềm.

Nhìn sắc mặt Vân Kiềm lại không dễ coi, hân thật sự bất đắc dĩ, vị công chúa này giống như thuốc cao bôi lên da chó vậy, bao nhiêu năm rồi cũng không vứt bỏ được.

Sở Diễm cười một tiếng, chấp tay nói. “Thần đệ bồi Ngũ Hoàng tỷ đến trạm dịch nghỉ ngơi trước, thế nào?”

Loan Âm hừ một tiếng, héch mũi lên trời. “Đi thôi, bỏn cung quả thực có chút mệt mỏi.”

Sở Diễm ở phía trước, dẫn Loan Âm công chúa thẳng một đường đến phòng hảo hạng ở khu nhà hướng Đông. Cửa phòng lặng lẽ đóng lại, Loan Âm ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, vẻ mặt hờ hững, giống như trong nháy mắt biến thành một người khác.

Sở Diễm mỉm cười, cung kính cúi đầu. “Hoàng tỷ tùy ý rồi cung, không lẽ trong kinh có biến?”

“Ừ.” Loan Âm gật đầu, “Bỏn cung nếu không tới, con đường về kinh lúc này của ngươi, chỉ sợ không được yên ổn.”

Sở Diễm trầm mặc, đương nhiên hiểu được ý tứ của Loan Âm. Hân đánh bại quân Kim, Long nhan Văn Đế hớn hờ, sau khi hồi kinh không thể thiếu ban thưởng một phen. Thực phi đương nhiên khó mà ngồi yên, động thủ trên đường hồi kinh cũng là điều dễ hiểu.

“Ngươi yên tâm, có bỏn cung, đương nhiên sẽ bảo hộ ngươi bình an hồi kinh.” Dù sao, hồ dữ cũng không ăn thịt con.

“Nếu vậy, chỉ sợ Thực phi nương nương sẽ sinh nghi.” Sở Diễm cau mày nói.

Loan Âm cười, “Yên tâm, bỏn cung vừa mới làm loạn với bà một phen. Bà chỉ cho rằng bỏn cung si mê cuồng dại, vì theo đuổi Vân Kiềm mới tới.” Nàng thở dài như có như không, giả làm một nàng công chúa điều ngoa bốc đồng si mê, thật không dễ.

Sở Diễm nhếch khóe môi, nhàn nhạt nói. “Chẳng lẽ không phải sao?”

“Sở Diễm.” Loan Âm lạnh lùng trừng mắt nhìn hân. Nàng đúng là có tình ý với Vân Kiềm, đáng tiếc, thần nữ có lòng, tương vương vô mệnh.

“Trận đánh Ung Châu, nghe nói Thái tử phi bị thương ở mắt?”

“Ừ.” Sở Diễm lạnh nhạt đáp một tiếng.

Loan Âm thở dài, “Không thuốc nào chữa được sao?”

Sở Diễm hờ hững, ánh mắt lạnh lùng.

Trầm mặc hồi lâu, cửa phòng bị người bên ngoài gõ, giọng nói trầm thấp của Xích Diễm vang lên. “Điện hạ, Ngũ công chúa, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

“Bốn cung biết rồi, lui xuống đi, tránh làm phiền người khác.” Loan Âm cất cao giọng trả lời.

Giữa chánh đường, chiếu theo cung quy, bữa tối được chuẩn bị rất thịnh soạn.

Sở Diễm ngồi ở vị trí chủ vị, bên trái là Loan Âm và Vân Kiềm ngồi theo thứ tự. Mộ Dung Ti Ngôn được người hầu đầu khoan thai bước vào, vén váy ngồi xuống bên phải Sở Diễm, làm như không thấy hai người Loan Âm cùng Vân Kiềm.

Loan Âm lạnh lùng liếc nàng một cái, choang một tiếng quăng đôi đũa trong tay xuống đất. Hai người Sở Diễm và Vân Kiềm đã sớm quen nên không hề hoảng sợ, mà Mộ Dung Ti Ngôn lại cả kinh.

“Thứ đồ không hiểu phép tắc, đó cũng là chỗ cho người ngồi sao.”

Ti Ngôn nhúm mày, khuôn mặt thanh tú nhuốm vẻ không vui. “Người...” Ở đâu xuất hiện một Trình Giao Kim.

“Ti Ngôn, trước mặt Ngũ công chúa, không được làm càn.” Sở Diễm nhân nhạ mở miệng, ngữ điệu bình tĩnh, nhưng lại mang theo sự trầm trọng không thể kháng cự được.

Trong nháy mắt sắc mặt Ti Ngôn trắng bệch, cuống quýt quỳ gối xuống đất. “Ti Ngôn lỗ mãng, kính xin Ngũ công chúa thứ tội.”

Loan Âm khinh miệt hừ một tiếng, thậm chí không thèm nhìn thẳng nàng. Nghiêng đầu nói với Sở Diễm, “Lão thất, thê tử của người đâu?”

Sở Diễm khẽ cười, ánh mắt quét về phía Xích Diễm đứng ở cửa. “Thái tử phi đâu?”

“Hồi điện hạ, thị nữ bẩm lại, nói thái tử phi nương nương đã ngủ rồi.” Xích Diễm chấp tay nói.

Sở Diễm khẽ chau mày, như đang suy nghĩ gì. Một lúc sau lại nói, “Đề nàng ngủ đi.”

Một bữa cơm, ba người ăn vô cùng im lặng. Mà từ đầu đến cuối, Mộ Dung Ti Ngôn vẫn ai ai oán oán quỳ trên mặt đất. Ngũ công chúa Loan Âm, thật là cho nàng một bài học sâu sắc.

Sau khi vào kinh, Mộ Dung Ti Ngôn được phong làm trắc phi của thái tử, ở Cẩm Tú điện trong Đông cung. Sở Diễm chẳng qua là giữ lời cho nàng một danh phận mà thôi, cuộc chiến Ung Châu giành thắng lợi, nàng đã không còn giá trị lợi dụng. Trong phủ thái tử, Doãn Hàm Tuyết chuyên sủng, dường như không ai có thể lung lay được địa vị của nàng. Ngay cả Tiêu Trinh Nhi vẫn luôn phách lối, cũng phải thu lại sự kiêu ngạo.

Thiên Dao từ ngày hồi cung, liền không ra khỏi Y Lan điện nửa bước. Thình thoảng truyền đến tin tức Mộ Dung Ti Ngôn kiêu căng gây loạn bị thái tử trách phạt, Thiên Dao chỉ cười nhạ một tiếng mà thôi.

“Chủ tử, uống thuốc thôi.” Từ Y đặt chén thuốc vào tay Thiên Dao.

Nàng nhận lấy, cũng không hỏi gì, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Sau khi hồi cung, phương thuốc ngự y kê ra toàn là thuốc bổ ôn hòa, đây cũng chính là tuyên bố mất của nàng không có thuốc hay châm nào có thể chữa được. Lúc đầu nàng cũng len lén đổ thuốc vào chậu hoa, sau đó chuyện này không biết thế nào lại truyền đến tai Sở Diễm, Từ Y liền bị lôi ra phạt đánh 20 đại bản, đánh đến nổi mấy ngày sau cũng không thể xuống giường. Sau lần đó, nàng cũng không dám làm bừa nữa.

“Nghe nói hôm qua Mộ Dung trắc phi đến viện của Doãn trắc phi gây chuyện, bị điện hạ phạt quỳ một đêm.” Từ Y vừa thu dọn giường chiếu, vừa vô tình nói. Thiên Dao ngồi bên cửa sổ im lặng nghe, cũng không mở miệng.

“Vội tính khí đại tiểu thư kiêu căng của Mộ Dung trắc phi, thứ nhất không có chỗ dựa, thứ hai lại không được thánh sủng, sau này ở trong cung sao có thể sinh tồn.”

“Đó không phải chuyện chúng ta nên bận tâm.” Lời của nàng nhân nhạ, mang theo vẻ bất đắc dĩ. Một chữ tình, thật làm khổ không ít người. Mộ Dung Ti Ngôn, cũng là kẻ đáng thương.

Ở nơi khác, trong Từ Ninh cung, Thái hậu dựa vào người ngồi xuống, bên cạnh bà là Sở Diễm một thân triều phục màu vàng đỏ. Vừa hạ triều, hần liền bị Thái hậu gọi vào trong cung.

“Điện hạ lần này tới, thái hậu cuối cùng có thể yên tâm rồi.” Đại thái giám Lưu Hỉ mang đến hai chén Hoàng Sơn Mao Tiêm thượng hạng, mở miệng nịnh nọt.

“Đề Hoàng tổ mẫu nhớ thương là Tôn nhi bất hiếu.” Sở Diễm cười dịu dàng, nhận lấy chén trà, nhân nhạ nhấp một ngụm.

“Nuôi con một trăm tuổi, lo âu 99 năm, sao mà không nhớ cho được.” Lời Thái hậu nói trong lời có ý, khéo mắt dư quang lẳng lẳng quét qua người tôn tử. “Chút nữa vào điện của Phụ hoàng con vẫn an đi, trong lúc con xuất chinh Hoàng thượng nhắc con không ít.”

Sắc mặt hần vẫn bình thản như cũ, khéo môi khẽ nhếch, vân đạm phong khinh khiến người không nhìn rõ được tâm tình. “Vừa mới bái kiến qua trên triều, phụ hoàng gần đây quốc sự bận rộn, Tôn nhi không tiện quấy rầy.”

Chương 31: Họa bích

Đôi mắt lạnh lợi sắc bén của Thái hậu hơi nheo lại, như có điều suy nghĩ, trên gương mặt già nua lại vẫn duy trì nụ cười. Khẽ phát tay với Lư Hỉ, người phía sau hiểu ý, đi qua bên cạnh bùng đến một hộp gấm màu đen, khom người cung kính trình tới trước mặt Sở Diễm.

“Nghe nói mắt Thái tử phi bị thương, đây là Thiên Sơn Tuyết Liên, thuốc giải độc cực tốt, liền ban cho nha đầu Thiên Dao đó đi.”

Sở Diễm khẽ cười, thản nhiên nhận lấy. “Đa tạ Hoàng tổ mẫu lo lắng.”

Thái hậu cười an hòa, trên gương mặt già nua tràn ngập sự mệt mỏi. “Ai gia mệt rồi, con cũng sớm trở về đi.”

Sở Diễm đứng dậy, vẻ mặt vẫn bình thản không chút sợ hãi như trước, nhàn nhạt nói, “Tôn nhi cáo lui.”

Đưa mắt nhìn bóng dáng cao ngát của Sở Diễm biến mất ngoài cửa điện, Thái hậu mới chống người dậy, lạnh nhạt mở miệng, “Ra đi.”

Chỉ thấy, sau tấm bình phong bước ra một nam tử khôi ngô, một thân măng bào cẩm ngọc, mặc dù tuổi đã trung niên, mà phong thái vẫn còn rất lớn.

“Đồ vật ai gia cũng đã đưa, bây giờ người cũng có thể an tâm rồi.”

“Đa tạ cô mẫu thành toàn.” Định Viễn hầu Tư Đồ Tẫn khom người cúi đầu nói.

Thái hậu thờ dãi bất đắc dĩ, khẽ lắc đầu. “Ai gia đã hỏi qua thái y, trừ phi có thuốc giải, nếu không mắt của A Dao...” Thái hậu lại thờ dãi, “Thiên ý trên người mà.”

“Phong Nhi truyền về tin tức, ở địa giới người Kim, tìm kiếm thuốc giải dường như còn có một thể lực khác, cũng không biết là nhân lực phương nào?”

Thái hậu hừ nhẹ, “Trừ Sở Diễm ra, còn có ai có năng lực đó.”

Tư Đồ Tẫn cả kinh, “Điện hạ đối với A Dao, chẳng lẽ động...”

“Ai biết. Tình tình đứa bé đó giống Hoàng đế nhất, hi vọng không bao giờ lộ ra, tâm tư càng khó dò.” Thái hậu trầm tư nói.

“Thái tử đại thắng trở về, trong lòng Hoàng thượng vui mừng vô cùng, đã ban 10 vạn ngự lâm quân trong kinh cho ngài, như vậy, Thái tử như hổ mọc thêm cánh.” Tư Đồ Tẫn cau mày nói. Cũng hơi có chút không hiểu. Hoàng thượng vẫn luôn kiêng kỵ hoàng tử tự mình dụng binh, bây giờ lại ra quyết định như vậy.

Thái hậu khẽ gật đầu, hừ lạnh một tiếng. Nếu nói hiểu con không ai bằng cha, Sở Diễm có bản lĩnh lớn thế nào, trong lòng Hoàng đế tỏ tường nhất. 10 vạn Ngự lâm quân kia chỉ sợ đã chuẩn bị trước cho Sở Diễm, chỉ đợi một lý do danh chính ngôn thuận để giao cho hắn mà thôi.

“Hoàng đế đối với đứa con trai này cũng không phải không thêm đề ý như biểu hiện ngoài mặt, người cho rằng Văn Thế Lan vì sao mà chết.”

Tư Đồ Tẫn lại cả kinh, “Chẳng lẽ...” Giết mẫu mà cũng cố tử (1).

Thái hậu buồn bực trả lời, khẳng định suy nghĩ trong lòng ông. Lại thờ dãi. “Hoàng đế chọn A Dao làm Thái tử phi, chỉ sợ cũng đã có dụng ý khác. Nếu sớm biết được thân thế của đứa bé đó, ai gia có nói gì cũng sẽ ngăn cản.”

Tư Đồ Tẫn trầm mặc không nói, bây giờ, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.

“Sở Diễm mặc dù lấy Thiên Dao làm thê tử, nhưng hắn chung quy vẫn là người ngoài, sẽ không một lòng cùng chúng ta. Sở Hạo mới là hi vọng của dòng họ Tư Đồ chúng ta, trên người hắn có huyết mạch của dòng họ Tư Đồ.”

Tư Đồ Tẫn sao lại không hiểu lời nhắc nhở của Thái hậu, vội vàng chấp tay cúi người. “Tư Đồ Tẫn sẽ dốc toàn lực phụ tá Nhị điện hạ.”

Thái hậu hài lòng gật đầu, “Người hiểu được thiệt hơn trong đó thì tốt.” Nói chuyện quá lâu, Thái hậu hiển nhiên mệt không chịu nổi, khoát tay với Tư Đồ Tẫn một cái, “Ai gia mệt rồi, người lui xuống đi.”

Tư Đồ Tẫn thi lễ, khom người lui ra ngoài.

Lúc đi ra Từ Ninh cung, trên trời lơ lửng vài bông tuyết nhỏ. Quý thần xui khiến, Sở Diễm lại bất tri bất giác đến trước Y Lan Điện.

Thiên Dao một mình ở trong vườn, đếm bước chân dưới con đường nhỏ, sờ soạng hai bên đường mà đi. Đường thẳm tuyết trơn trượt, không cẩn thận vấp chân trên bậc thang, không kịp đề phòng liền ngã xuống đất.

Chóp mũi truyền đến mùi mực trúc như có như không, đỉnh đầu là tiếng hít thở đều đều. Mùi hương quen thuộc dị thường, hơi thở quen thuộc, bước chân quen thuộc, chết tiệt, nàng lại quen thuộc hết thảy của hắn.

“Điện hạ có chuyện gì sao?” Thiên Dao mở miệng, ngữ điệu bình thản hết sức không hợp với bộ dáng chật vật của nàng.

“Bốn vương hình như nên nhắc nhở nàng, nơi này là Đông cung.” Âm thanh lười biếng vang lên trên đỉnh đầu. Địa bàn của hắn, tư thái làm chủ của hắn.

Thiên Dao khẽ cười, cố gắng từ mặt đất đứng dậy, hồ hững xoay người, tiếp tục đếm ô vuông phía dưới chân. “Vậy mời điện hạ cứ thoải mái.”

“Nàng mấy ngày nay lại tự đắc làm vui sao.” Sở Diễm hừ nhẹ.

Thiên Dao dừng bước, lại mỉm cười. “Nếu không thì?” Chẳng lẽ nàng nên cùng mấy nữ nhân vô vị đó tranh đoạt tình yêu?

Nhưng, lời vừa dứt, bên hông đột nhiên thắt chặt, thân thể vô lực ngã về phía trước, chóp mũi va vào lồng ngực rắn chắc của hắn, hơi đau. Nàng có chút tức giận ngẩng đầu. Đôi mắt to mặc dù trống rỗng lại trong veo như mặt nước.

“Nàng có biết mùi vị lạnh nhạt là thế nào không?” Hắn khẽ nheo mắt phượng, mang theo vẻ tà mị.

Cái gì? Thiên Dao về mặt mờ mịt.

“Không quan tâm” Mấy lời này của hắn nói rất mạnh.

Thiên Dao cười, mang theo chút bất đắc dĩ. Nam nhân này lúc nào đã bắt đầu để tâm thái độ của nàng.

“Thiên Dao từng ở Phật đường nhìn thấy một câu: ‘Người ở trong ái tình, tự đến tự đi, tự sinh tự diệt, vui sướng tự chịu, sao lại trách người’.”

Thời gian như trôi qua trong mắt Sở Diễm, đột nhiên hắn đẩy mạnh nàng ra. Phía dưới chân mất thăng bằng, cả người Thiên Dao lại ngã nhào xuống đất. Nàng cười, giống như bị té đau là người khác vậy.

“Nàng yêu bốn vương?” Hắn khẽ nheo mắt, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Mi tâm A Dao khẽ nhú, trong nháy mắt, khôi phục lại vẻ lạnh lùng. “Quan trọng sao?” Nàng nhàn nhạt một câu. “Yêu hay không yêu, đều là chuyện của một mình Thiên Dao, có liên quan gì đến điện hạ.”

Hắn chau mày suy tư, trong đôi mắt đen sâu thẳm như hố vằn bình tĩnh vô cùng. “Không tệ, đúng là tự mình hiểu mình.” Ngữ điệu lười biếng, lại lộ ra vẻ lạnh lùng như có như không.

Đối với âm tình bất định của hắn, Thiên Dao dường như đã sớm thành thói quen. Nàng cứng rắn chống người từ mặt đất đứng dậy, từng bước sờ soạng về phía trước mà đi, hoàn toàn coi hắn ở phía sau lưng như vật trang trí.

“Ngày mai Thái hậu đi Già Diệp tự lễ Phật, nàng cũng phải đi cùng.” Phía sau, giọng hắn trong trẻo lạnh lùng bỏ lại một câu.

Thiên Dao khẽ đứng lại, lắng nghe tiếng bước chân đã đi xa, quay đầu hoảng hốt, ánh mắt tìm hướng hắn rời đi. Trước mắt, vẫn là một mảng tối đen.

Già Diệp tự, nơi đó, nàng đích thực nên đến một chuyến.

Già Diệp tự, Vãng sinh điện.

Thiên Dao quỳ ở trong điện dâng hương, làn khói trắng tỏa xung quanh trước gò má của nữ tử thanh lệ.

Vãng sinh điện là nơi siêu độ vong linh, dân chúng quen lập bài vị trường sinh cho người thân đã mất ở trước Phật điện, hi vọng linh hồn của họ được siêu thoát.

“Chủ từ đang cầu siêu vong linh cho người nào?”

“Cho những người Kim đã chết dưới kiếm của ta.” Thiên Dao nhàn nhạt nói, biểu tình lạnh nhạt, hoàn toàn không hợp với lời nói của nàng lúc này.

Từ Y tròn to đôi mắt, cũng không dám lên tiếng.

“Từ Y, lúc giết người thì có cảm giác gì?” Hồi lâu, nàng lại đột ngột mở miệng.

Từ Y khẽ ngẩn người, biểu tình trên mặt trở nên mơ hồ, dường như đi vào hồi ức sâu kín, “Thực ra, nô tì cũng không nhớ. Nhưng nô tì không giết bọn

họ, nó thì sẽ chết.”

Trong thâm cốc núi Từ Sái, là trụ sở bí mật huấn luyện sát thủ của Thiên Cơ Sát. Một ngàn người đi vào trong đó, lại chỉ có một có thể trở ra. Tỷ lệ sống sót của nàng chỉ có một phần ngàn. Nếu nàng không giết người khác, chỉ có thể trở thành ma dưới đao của kẻ khác.

Gần trong gang tấc, Thiên Dao có thể cảm nhận được sự run rẩy không dễ thấy của nàng. Vươn cánh tay đặt lên bả vai nàng, như an ủi. “Từ Y, đó không phải là lỗi của ngươi. Tội ác đó là của người đã ra lệnh ngươi đi giết người.”

Từ Y nhìn nàng, có chút luống cuống cúi thấp đầu, dường như đang trốn tránh cái gì. “Kỳ thực, chủ thượng hấn cũng là bất đắc dĩ.” Giọng nói của nàng rất nhỏ, khó có thể nghe thấy được.

Mất đi đôi mắt, thính lực của nàng đã trở nên cực kỳ tốt, nàng không phải không nghe thấy lời Từ Y, nàng chỉ không hiểu, không hiểu vì lý do gì, lại khiến Từ Y bênh vực cho tên ác ma đó.

“Chủ tử, lúc người giết những người Kim đó có phải rất sợ?” Từ Y trở tay nắm lấy tay Thiên Dao, ngón tay nàng lạnh đến kinh người.

Thiên Dao chau mày, biểu tình có chút ngần ngại, dường như đang rất cố gắng nhớ lại. Nhưng trong đầu lại trống rỗng. Chỉ nhớ máu tươi trên người đổ đến chói mắt. Những thi thể đó từng người từng người một ngã trước mặt nàng, mặt mày dữ tợn, nàng không dám nhìn bộ dạng của họ, cũng không biết người ngã xuống tiếp theo đó có phải là mình không.

“Đều đã qua rồi, chủ tử.” Từ Y không để ý kéo nàng ôm vào lòng. Không có ai có thể hiểu được sự sợ hãi bất an của Thiên Dao lúc này bằng nàng. Lúc nàng giết người lần đầu tiên, cả ngày lẫn đêm đều không dám ngủ, bộ dạng chết không nhắm mắt của bọn họ vẫn ám ảnh trong đầu nàng. Các nàng cũng không muốn giết người, các nàng chỉ vì sinh tồn mà thôi.

“Nữ thí chủ, trụ trì mời ngài đến thiền viện một chuyến.” Một vị chú tiểu đẩy cửa bước vào, cung cung kính kính hành Phật lễ.

Từ Y đỡ Thiên Dao đứng dậy, nàng khẽ cúi người đáp lễ với chú tiểu. “Kính xin tiểu sư phụ dẫn đường.”

(1) Thời tiền Hán, Nữ vương Lã thị cầm quyền, đời sau vua phục lập - Hiếu Văn Đế, hậu Hán cố kỵ việc nữ vương cầm quyền, nếu như lập thiếu quân, sẽ giết kỳ mẫu, để tránh ngoại thích lộng quyền.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Sở dĩ, người dám

Chú tiểu chấp tay, làm tư thế mời. Từ Y cẩn thận dìu nàng đi theo sau chú tiểu.

Đi qua một hành lang dài, bên tai loáng thoáng tiếng tụng kinh Phật. Một bên hành lang là một bức họa vẽ trên tảng đá lớn, mặc dù trải qua trăm năm tang thương, lại khó giấu được vẻ đẹp vô song. Từ Y hiểu kỳ mở to mắt, trầm tư suy nghĩ.

Tám bức họa rất đẹp, mây mù bay lượn, tiên cảnh Dao Trì. Nữ tử xinh đẹp chơi đùa trong nước, nam tử anh tuấn ôm đàn đi đến, dịu dàng mỉm cười.

“Bức bức họa này thật kỳ lạ, tựa hồ như muốn nói lên điều gì?”

Chú tiểu nghe vậy cười nhẹ, cúi người hành lễ nhưng lại không mở miệng. Người mở miệng lại là Thiên Dao, giọng nói nhàn nhạt, ngay cả gương mặt cũng hết sức bình thản.

“Có nước Bắc Địch. Cháu của Hoàng đế tên Thủy Quân, Thủy Quân sinh ở Bắc Địch, danh hiệu là Trường Cầm Thái tử. Bức bức họa này nói về một câu chuyện ngụ ngôn cổ xưa, ngàn năm trước, Trường Cầm Thái tử và Liên Hoa tinh linh yêu mến nhau, thần tiên và yêu tinh có thù oán, cuối cùng, cả người lẫn thần đều chết.”

“Lại là một đoạn nghiệt duyên.” Từ Y thương xót nói.

Thiên Dao lạnh nhạt, tình cảnh trong bức họa này, từng xuất hiện trong giấc mộng của nàng không ít lần. Vô Vọng đại sư nói, tên của bức bức họa này là: Kiếp này kiếp trước. Nhưng đây lại là kiếp trước của ai? Có liên quan gì với nàng? Vô Vọng khẽ cười, chỉ nói: Thiên cơ bất khả lộ.

--- -----

Thiền viện, cây cổ thụ che trời, Thiên Dao cùng Vô Vọng đại sư ngồi đối diện nhau. Nàng theo bản năng nhìn xung quanh, sau đó lại bất đắc dĩ lắc đầu một cái, sao lại quên mất, bản thân bây giờ là một người mù.

“Thái tử phi nương nương gần đây khỏe không?”

“Người xem ta nhìn giống rất khỏe sao.” Thiên Dao khẽ cười, đùa nghịch chỉ chỉ vào đôi mắt mình.

“Nhìn không thấy chính là không khỏe sao?” Vô Vọng cũng cười.

Thiên Dao chau mày suy tư một lúc, lại mở miệng. “Cũng không hẳn, không muốn quên những thứ không muốn thấy cũng ở trong lòng, không muốn gặp, bây giờ ngược lại có thể nhắm mắt làm ngơ.”

Vô Vọng đại sư cười lớn, “Mắt nương nương mặc dù bị mù, tâm lại không hề mù.”

Nàng cười nhàn nhạt, đưa tay sờ tìm chén trà trên bàn, nhấp một ngụm, vị ngọt thấm vào lòng người, hiển nhiên là Đại hồng bào thượng hạng.

“Tâm tình hiện tại của nương nương dường như rất bình tĩnh.”

“Ừm, ta rất khỏe.” Nàng đứng dậy, ngửa đầu cảm nhận ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua lá cây, rơi vào trên gương mặt ấm áp.

Lúc mới bị mù, nàng cũng từng hoang mang, nàng cũng muốn như nữ nhân bình thường gào khóc một trận, nhưng nàng không có tư cách gào khóc. Không ai ép nàng làm gì, tất thấy đều là nàng tự nguyện, nếu đã là tự nguyện thì phải chịu lấy hậu quả.

“Nhìn thế giới này, cũng không nhất định phải dùng mắt, cũng có thể dùng trái tim. Trong tim Thiên Dao là sự thuần khiết.”

Vô Vọng đại sư tán thưởng gật đầu.

Gió lạnh thổi lướt qua, lá vàng khẽ rơi xuống, phủ đầy con đường nhỏ lát đá. Phát ra tiếng xào xạc. Cảnh vật vắng lặng nhưng tuyệt mỹ.

“Là tiếng gió.”

“Gió cũng có tiếng sao?” Thiên Dao khẽ cười. “Gió thổi lay động cây, cây lay động phát ra tiếng; gió vốn dĩ không có tiếng, cây cũng không có tiếng. Chỉ là gió thổi lay cây liền phát ra tiếng. Đại sư nói, là tiếng cây hay là tiếng gió?”

Hai bàn tay Vô Vọng đại sư tạo thành hình chữ thập, niệm A Di Đà Phật. “Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi thai, vốn là vật vô tri, sao lại vương trăn ai! Đạo ngộ của nương nương thật cao.”

“Đại sư quá khen, Thiên Dao chính là có một chuyện không hiểu, vẫn xin đại sư chỉ điểm mê lầm.”

Vô Vọng đại sư cười một tiếng, hiển nhiên biết nàng ám chỉ đến bức bích họa. “Nương nương vẫn còn canh cánh trong lòng tấm bích họa sao?”

Thiên Dao hờ hững, hồi lâu sau mới nói. “Cái đó, là kiếp trước của ta đúng không?”

Vô Vọng vẫn mỉm cười, “Nương nương tin rằng con người có kiếp trước sao?”

Ánh mắt Thiên Dao thu lại, chuyện chưa từng thấy qua, sao lại có thể dám kết luận xằng bậy. Nhưng nếu không phải, cảnh mộng kỳ quái xuất hiện trong đầu nàng kia, lại giải thích thế nào!

“Thiên cơ bất khả lộ, nương nương việc gì phải chấp niệm.” Vô Vọng đại sư nhắm mắt lại, cao thâm khó dò chấp tay hành lễ.

Lúc quay trở về phòng ngủ, đã là tối khuya.

Từ Y sớm đã chuẩn bị vật dụng tắm rửa. Thùng nước to lớn đặt ngang trong phòng, ở giữa ngăn cách bằng một tấm bình phong thủy mặc. Trong phòng tỏa ra hơi nước ấm áp cùng hương thơm của hoa. Thiên Dao nhẹ nhàng cởi ra đai lưng bên hông, xiêm y trong nháy mắt trượt xuống chân, để lộ ra thân hình lung linh hoàn mỹ của nữ tử.

Đôi chân thon dài trước sau bước vào trong nước, Thiên Dao lười biếng dựa vào thành thùng gỗ, tùy ý đùa nghịch với cánh hoa trôi lơ lửng trên mặt nước.

Từ Y vẫn giữ cửa bên ngoài, nhàn chán đá mấy cục đá dưới chân. Đá vụn lăn xuống mấy cái, cuối cùng rơi xuống trước một đôi giày gấm đen.

Hai mắt nàng từ phía đôi giày hướng lên phía trước, nhất thời kinh hãi. “Thái, thái tử điện hạ.”

“Nàng đâu?”

Nàng, hiển nhiên là nói Thiên Dao.

“Nương nương đang tắm.” Từ Y không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Ừm.” Sở Diễm ừ hừ một tiếng. “Ngươi lui xuống đi.”

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Từ Y đáp ứng trả lời, ánh mắt vô tình hay cố ý liếc vào bên trong phòng, sau đó, lo lắng không yên lui xuống.

Thời điểm Sở Diễm bước vào trong phòng không hề thấy bóng dáng của Thiên Dao, y phục nằm rải rác đầy đất bên cạnh thùng nước tắm, mà mặt nước lại tĩnh lặng đến lạ thường, chỉ nhẹ nhàng phủ một lớp hoa hồng phấn.

Hắn đưa mắt nhìn hồi lâu, suy nghĩ chỗ nàng đi. Đột nhiên, mặt nước vỡ ra, nữ tử như tinh linh trong nước rẽ nước mà ra, làm bắn nước tung tóe lên mặt. Tóc đen má hồng, làn da trắng như tuyết, hơi nước lượn lờ như sương khói, như mộng như ảo.

Thùng nước tắm rất lớn, hẳn là nàng ngụp lặn dưới nước chơi đùa. Sở Diễm im lặng đứng tại chỗ, kiềm chế hơi thở, ánh mắt dừng trên màu mắt kiều diễm của nàng.

“Từ Y, giúp ta thay y phục đi.” Giọng nói nhỏ nhẹ nhu mì, trong veo. Chỉ là, đợi hồi lâu sau, lại vẫn không nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc của Từ Y. Nàng lắc đầu khẽ cười, cũng không quá mức để ý. Cần thận nhớ lại vị trí của y phục, vận nội lực, hai tay dùng lực đánh về phía mặt nước, trong nháy mắt hoa nước trong thùng văng cao cả trượng, tạo thành một bức tường nước. Từng đốm hoa lẫn vào trong nước, quả thật như dẹt hoa trên gấm, đẹp không tả xiết.

Lúc bức tường nước hạ xuống, Thiên Dao đã đứng ở một bên, trên người đã khoác tấm sa y đơn bạc như tuyết, che lấp thân thể. Mà dáng người hoạt bát lại như ẩn như hiện, càng mê hoặc lòng người.

Ánh mắt hắn dừng trên người nàng, vẻ mắt hững hờ lại biến thành sâu xa. Khóe môi giương lên độ cong tuyệt mỹ, hai tay hợp lại, phát ra tiếng vỗ tay thanh thúy đơn điệu.

Gương mặt Thiên Dao lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ điềm tĩnh. “Điện hạ đêm khuya đến đây, không biết là vì chuyện gì?”

Lời vừa dứt, thân thể đột nhiên nhẹ bẫng, lại bị hắn ôm lấy. Thân thủ của hắn nhanh như vậy, nàng cơ hồ không nhận biết được hắn làm thế nào mà đến bên cạnh mình. “Bổn vương đương nhiên là quay về nghỉ ngơi.” Giọng nói trầm thấp mỉa mai vang trên đỉnh đầu.

“Cái gì?” Thiên Dao hoang mang khó hiểu.

Doãn Hàm Tuyết quyền rũ dịu dàng, hắn không đi tìm nàng ta, chạy đến chỗ người mù như nàng có gì vui.

Kinh ngạc một hồi, nàng đã bị hắn ôm đến bên chiếc giường rộng rãi êm ái, thân thể nặng nề của hắn một khắc sau đã áp lên người nàng.

“Sở Diễm!” Thiên Dao kinh hoàng gọi một câu.

Giọng hắn cười buồn bức, “Trong Đông cung, chỉ có nàng dám trực tiếp gọi tục danh của bổn vương.”

Cánh tay rắn chắc của Sở Diễm giữ chặt nàng ở phía dưới, nhưng cũng không hề có ý xâm phạm. Ngón tay thon dài của hắn vô tình vô ý miết trên xương quai xanh của nàng. Sở Diễm tự nhận đã thương qua vô số mỹ nhân, nhưng chưa từng thấy nữ tử nào có xương quai xanh giống như nàng vậy.

Bàn tay thuận theo xương quai xanh dôi xuống, dừng trên cánh tay trắng ngọc như tuyết của nàng. Chỗ áp chế dưới bàn tay là một nốt ruồi son đỏ như máu. Đó là năm nàng cập kê, tam nương tận tay điểm lên. Tam nương nói: Nha đầu con thường đi vào thanh lâu, vẫn là điểm thứ này lên, ta thấy trong lòng cũng an tâm.

“Thứ đồ này ở trên người sớm muộn gì cũng rước lấy tai vạ.” Giọng hắn trầm trầm vang lên bên tai.

Trong lòng Thiên Dao cả kinh, trước kia không suy nghĩ nhiều, hôm nay nghĩ đến cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh. Đại hôn đã mấy tháng mà nàng vẫn còn hoàn bích, nếu như có người có dụng tâm phát hiện thì sẽ khơi mào rắc rối, ngược lại lại vô cùng phiền toái.

“Kỳ thực, muốn nó biến mất cũng không khó.” Hắn lại mở miệng lần nữa, hơi thở ấm nóng phả bên gò má nàng, mang theo vẻ ám muội vô cùng. Ngón tay thon dài đã đẩy vạt áo trên ngực nàng ra, làm lộ ra mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Trong đầu đột nhiên hiện lên sự vũ nhục đêm tân hôn, Thiên Dao nhất thời lửa giận dâng trào. Giương bàn tay lên tấn công về phía ngực hắn, “Sở Diễm, ngươi dám!”

Thiên Dao hoàn toàn không biết hắn ra tay thế nào, chỉ thấy bên hông nhói lên, thân thể trong nháy mắt tê liệt.

Khóe môi hắn quỷ mị cong lên, thô bạo như mãnh thú một lần nữa áp nàng xuống. “Bổn vương có gì mà không dám?” Ngừ điệu thờ ơ, lại lộ ra cái lạnh quỷ dị như băng.

Hắn cười tà mỉa nâng cằm nàng lên, bàn tay ấm áp trượt trên xương quai xanh của nàng, tham lam dò xét vào khuôn ngực cao vút của nàng, bàn tay mạnh mẽ vuốt lấy. Thiên Dao đau đớn hét một tiếng, chỉ cảm thấy bản thân giống như con cá nằm trên thớt, không thể động đậy, chỉ có thể mặc hắn chiếm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Mục tiêu công kích

Đôi mắt nàng mở to trống rỗng, nổi xấu hổ tức giận xông lên tận não, không quay đầu, giọt lệ ủy khuất liền rơi xuống trên cánh tay hần, lạnh lẽo đến ghê người.

“Đừng quên, nàng là nữ nhân của bốn vương.” Hần vĩnh viễn là kẻ lãnh mạc, khiến người ta đoán không ra tâm tình.

Thiên Dao bị hần khống chế ở bên dưới, bất động không nói tiếng nào, trong đôi mắt sáng chỉ toàn sự không khuất phục cùng căm hận.

Giằng co hồi lâu, hần mới lật người, khoảng giường êm ái bên cạnh trong nháy mắt lún xuống, hần nằm ngả sang một bên. “Thôi vậy, bốn vương trước giờ không ép buộc nữ nhân.”

Thiên Dao quay lưng lại, cứng rắn lấy tay lau đi nước mắt trên mặt. Trong phòng nhất thời rơi vào sự yên lặng đáng sợ. Hần vẫn yên tĩnh nằm bên cạnh, không hề có ý rời đi.

“Tại sao không đến chỗ Doãn Hàm Tuyết mà ngủ?”

“Bốn vương không muốn nàng ấy khó xử.” Trầm mặc hồi lâu, giọng nói trầm thấp đáp lại.

Sau đó, lại một lần nữa rơi vào yên lặng. Thiên Dao mệt mỏi khép đôi mắt lại, trái tim không khỏi đau buồn.

Hần đến đây bất quá là muốn nàng phối hợp diễn một vở tuồng. Trong Đông cung, Doãn Hàm Tuyết chuyên sùng, Thái hậu đối với việc này sớm đã có chút phê bình. Dưới con mắt của Thái hậu, ân ái triều miên cùng Doãn Hàm Tuyết sẽ chỉ chọc giận Thái hậu, giận cá chém thớt với Hàm Tuyết.

Sở Diễm, người đứng thật là quan tâm chu đáo mà.

Sáng sớm ngày hôm sau, bên người đã trống không. Thiên Dao bật cười, nói không ra tư vị trong lòng. Hần phải gấp rút như vậy mà rời đi sao!

“Chủ tử, người đã dậy chưa?” Từ Y ở ngoài cửa gõ mấy tiếng.

“Vào đi.” Thiên Dao khẽ trả lời.

Từ Y đẩy cửa đi vào, trên tay bưng chậu nước bằng đồng, trên mặt tràn đầy vui vẻ. “Nô tỳ chúc mừng chủ tử.”

“Chúc mừng cái gì?” Thiên Dao cười tự giễu, ngồi dậy xuống giường.

Trên người nàng chỉ mặc một lớp lụa đơn bạc, cánh tay ngọc như sen lộ ra ngoài, Từ Y ngẩng đầu, chỉ thấy nốt ruồi son đỏ đến chói mắt trên tay nàng.

Một nơi khác, Tây Sương biệt viện.

“Thần Hoàng Khắc Thành tham kiến Thái tử điện hạ.” Nam tử quỳ trên đất, cúi đầu phục tùng.

“Được rồi, đứng lên đi.” Sở Diễm lười biếng dựa vào thành ghế, cười tà mị.

“Tạ Điện hạ.” Hoàng Khắc Thành đứng dậy.

Xích Diễm bước tới, vỗ vào vai Hoàng Khắc Thành. “Thành tử, cuối cùng cũng đợi được người từ biên quan trở về.”

“Ừm.” Hoàng Khắc Thành gật đầu, “May mắn không hề nhục sứ mệnh, Hoàng thượng triệu ta hồi kinh, nhận chức Binh Bộ Thị Lang.”

“Có người bên cạnh Thẩm Ngao Phong, bốn vương yên tâm rồi.”

“Điện hạ hoài nghi Thẩm tướng quân?” Hoàng Khắc Thành cau mày.

Sở Diễm cười lạnh, hoài nghi Thẩm Ngao Phong đâu chỉ có mình hần, thân tín của phụ hoàng đã bí mật điều tra lâu rồi. Trên dưới triều đình, bất kỳ động tĩnh nhỏ nào cũng đều thoát khỏi đôi mắt cáo già kia.

“Nếu Thẩm gia không may xảy ra chuyện, vậy Thái tử phi...” Xích Diễm muốn nói lại thôi.

Sở Diễm lạnh lùng liếc hần một cái, Xích Diễm lập tức câm miệng, “Là Xích Diễm quá phận, xin chủ thượng thứ tội.”

“Xích Diễm, người theo bốn vương đã lâu, nên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Bốn vương không hi vọng có lần sau.” Ngự diệu Sở Diễm trầm chậm, lại mang theo sự lạnh lẽo tới tận xương cốt, đủ khiến cho hần tử thiết huyết như Xích Diễm phải run rẩy.

“Thuộc hạ đã rõ.” Xích Diễm cúi đầu.

Ngoài cửa, mặt thám phong trần mệt mỏi, khom người chờ đợi. Xích Diễm đi ra ngoài, mặt thám ghé vào tai hắn nói vài câu, lúc quay lại, sắc mặt có hơi khó coi.

“Điện hạ, Mạc Tranh đã chết.”

“Ừm.” Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời, không hề có chút cảm xúc. “Thuốc giải thì sao?”

Xích Diễm bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Sở Diễm mệt mỏi dựa đầu vào thành ghế, ngón tay day vào huyệt thái dương, phát phát tay với mấy người trong phòng.

Mọi người hiểu ý, cúi người lui ra ngoài.

Bên trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, mắt phượng khẽ nhắm, rơi vào trầm tư.

Cốc cốc cốc, cửa một lần nữa bị gõ vang lên, cắt đứt suy nghĩ của hắn. Chân mày Sở Diễm khẽ nhíu, có chút không kiên nhẫn, lạnh lùng nói. “Vào đi.”

Cửa khẽ đẩy ra, một dáng người mảnh khảnh xuất hiện ở ngoài cửa, trên khay đồ đặt ngay ngắn một chén trà thơm.

“Trẻ như vậy, sao còn chưa đi ngủ?” Sắc mặt Sở Diễm lạnh nhạt, khoe miệng khẽ mỉm cười, đưa cánh tay về phía nàng.

Doãn Hàm Tuyết nhẹ nhàng bước vào, đem chén trà trong tay đặt lên bàn, mở nắp trà lên, hương trà tỏa ra. Là trà Vũ Tiên thượng hạng. “Không phải Điện hạ cũng chưa ngủ sao!” Nàng hồn dỗi đáp một câu, đặt chén trà trước mặt hắn.

“Là sương mai!” Hắn khẽ cười, nhấp một ngụm.

“Ừm, là trà xanh dùng sương mai để nấu mà tỷ tỷ thích.” Hàm Tuyết khẽ gật đầu, cười xinh đẹp, đôi mắt sáng lấp lánh.

Sở Diễm cười, trong lòng dậy sóng không thôi.

Doãn Hàm Tuyết là nữ nhân thông minh, yêu ai yêu cả đường đi, điểm này bị nàng lợi dụng vô cùng khéo léo.

Sở Diễm cười ôm nàng vào trong lòng, nàng ngồi trên đùi hắn, cánh tay mềm mại vòng qua cổ hắn, khẽ ngẩng đầu lên, đôi môi mỏng chạm vào môi hắn. Cánh tay hắn ôm chặt, ngược lại chủ động hôn nàng. Nữ tử trong lòng hắn thờ gáp liên hồi.

“Điện hạ, Thái hậu nương nương mời ngài cùng Doãn trắc phi cùng đến chánh điện lễ Phật.” Giọng nói the thé của đại thái giám Lưu Hi vang lên ở ngoài cửa.

Sở Diễm tùy ý đẩy nữ nhân trong lòng ra, trả lời lạnh nhạt. “Ừm, bẩm vương biết rồi.”

Sở Diễm và Doãn Hàm Tuyết là người cuối cùng bước vào Đại hùng bảo điện của Già Diệp tự, trong điện tùy tùng đi theo Thái hậu ngược lại vô cùng áp đảo. Phi tần được sủng ái trong hậu cung, công chúa cơ hồ đều đến đông đủ.

“Điện hạ, hôm nay là ngày Lạt ma Mông cổ cùng đại sư Già Diệp tự trao đổi Phật pháp.” Xích Diễm khom người, nói thầm bên tai hắn.

“Ừm.” Sở Diễm hiểu ý. Thảo nào lại bày binh bố trận như vậy, hóa ra là muốn thể hiện cái uy của Thiên triều thượng quốc của Đại hàn ta.

Mông Cổ tôn sùng Phật giáo, địa vị của Lạt ma trong nước vô cùng cao, được vạn dân quỳ lạy. Mấy vị đại Lạt ma khoác áo cà sa vàng lấp lánh, đầu đội mũ mào gà, tay lắc chuỗi kinh luân, chỉ cao khí ngang, từng bước khoan thai bước vào trong điện.

“Nhân Ba Thiết Lạt ma.” Vô Vọng đại sư chấp tay thành hình chữ thập, khẽ cúi người.

Nhân Ba Thiết cũng chấp tay đáp lễ, hướng về phía Vô Vọng. Thái hậu cùng các phi tần bái lễ. Vì biểu hiện Đại Hàn là nước lễ nghi, nữ nhân trong hậu cung dưới sự chỉ đạo của Thái Hậu đều vô cùng lễ phép đứng dậy lễ Phật.

Lễ hoàn tất, đại Lạt ma Nhân Ba Thiết ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng, mở miệng nói. “Lão nạp nghe nói Già Diệp tự là Quốc tự của Đại Hàn, Đại Hàn đất rộng của nhiều, cơ sao Phật Uyên lại nhỏ như vậy. Nghĩ tới Quốc Thần tự của Đại Mông cổ ta, chỉ riêng tượng Phật đã cao hơn 70 trượng.” Ông liếc mắt về phía tượng Phật vàng kim trước mặt, hết sức khinh thường.

Vị Lạt ma Mông Cổ này vừa mở miệng là giương oai múa kiếm, sắc mặt Thái hậu tối đi mấy phần. Vô Vọng đại sư chấp tay lại, khẽ niệm câu A Di Đà Phật.

Thiên Dao yên lặng đứng ở một bên, Từ Y theo cạnh nàng.

Nàng biết rõ Vô Vọng là cao tăng đắc đạo, trước giờ không tranh cao thấp trong lời nói với người. Nhưng việc này liên quan đến thiên uy Đại Hàn, ông nhẫn được, Thiên Dao nhẫn không được. Ai, chung quy tuổi trẻ háo thắng, dễ bị kích động.

Từ Y dịu dàng bước ra, đối diện Lạt ma Mông Cổ cúi chào. “Lời Lạt ma Nhân Ba Thiết nói vậy là không đúng rồi, thần dân Đại Hàn ta lạy là Phật, không phải tượng Phật, Phật ở trong lòng, mà lòng cũng chỉ to bằng nắm tay mà thôi.”

Nhân Ba Thiết sùng sốt, khí thế rõ ràng bị áp chế đôi chút. Mà Thái hậu lại mỉm cười gật đầu, thật hài lòng.

“Tên của Tụ này đề Già Diệp Tụ, người thờ cúng có phải là Già Diệp tôn giả?”

“Quả thực là vậy.” Vô Vọng Đại sư đáp. “Phật tổ niêm hoa kỳ chúng, hỏi chúng đệ tử là ý gì, chỉ có Già Diệp tôn giả lúc đó tươi tỉnh khẽ cười. Phật tổ viết: Đắc ngã đạo giả, duy ma ha Già Diệp.” (Hiểu được đạo của ta, chỉ có tôn giả Già Diệp)

Vô Vọng Đại sư nói xong gật đầu khẽ cười, rất có khí khái của Già Diệp Tôn Giả.

“Vậy dám hỏi sao lại nói như thế?” Nhân Ba Thiết mở miệng lần nữa.

Vô Vọng định mở miệng trả lời, lại bị Nhân Ba Thiết ngăn cản. “Người lão nạp hỏi là vị nữ thí chủ này.” Tay của ông chỉ thẳng về phía Thiên Dao.

Mỉ tâm Từ Y nhú lại, lẳng lặng kéo vạt áo Thiên Dao.

Thiên Dao khẽ nhếch miệng, mặc dù không cần Từ Y nhắc nhở, nàng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt từ bốn phương tám hướng dồn tới. Nàng lắc đầu cười, vị đại hòa thượng này là người xuất gia, lại cũng “có thù tất báo”.

“Đạo là ở trong trời đất, đạo là tiếng cười giữa Niêm Hoa, đạo ở trong nhất niệm. Trong nhất niệm, thiện và ác, tốt và xấu, phải và trái, cái gọi là nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma, đó chính là đạo.”

“Nói rất hay.” Thái hậu cười, nhưng người trong cả điện này cũng chỉ có mình bà cười, sắc mặt của cung phi khác đều rất khó coi. Nổi bật quá mức, ngược lại dễ dàng trở thành cái đích chỉ trích của mọi người.

“Miên miên âm vũ nhị nhân hành, Nại Hà thiên bất lâm nhất nhân.” Nhân Ba Thiết lại đặt câu hỏi. (Mưa dầm rả rích hai người đi, trời Nại Hà chỉ xối nước một người.)

“Phật dạy: Chúng sanh bình đẳng, trời chỉ xối nước một người là bởi vì bọn họ đều bị dính.” Thiên Dao trả lời không nhanh không chậm.

Từ Y nhìn trái nhìn phải, đưa tay kéo kéo ống tay áo nàng. Nếu như ánh mắt có thể giết được người, chủ tử nhà nàng sớm đã chết không toàn thây.

Thiên Dao bật cười, nàng sao không biết mình đã thành cái đích cho mọi người chỉ trích, chẳng qua là, nàng đã leo lên lưng cọp khó mà xuống được.

Đột nhiên có một cơn gió thổi vào Phật điện, ánh nến trước điện dập dềnh. Ngón tay của Nhân Ba Thiết chỉ vào ánh nến mở miệng. “Lúc này là gió động hay là ánh nến động?”

Thiên Dao cười, khẽ nheo đôi mắt đẹp, nghe thấy ánh nến cháy phát ra tiếng nổ tí tách. “Hai mắt Thiên Dao bị mù, không hề nhìn thấy gió động, cũng không thấy nến động. Kỳ thực, gió không động, nến không động chỉ có trái tim Đại sư động mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ảo ảnh

Tiếng nói trong veo cất lên, Thiên Dao khẽ nghiêng đầu, vô tư ngược về phía Sở Diễm. Nàng mở to đôi mắt xinh đẹp, mà trong đôi mắt đó lại trống rỗng, ai nhìn thấy đều phải nói một tiếng tiếc hận.

Mắt phượng hân u lãnh, bình tĩnh trước sau như một. Doãn Hàm Tuyết yên tĩnh đứng bên cạnh hân, cúi đầu xuống, tâm tình không lý giải nổi, chỉ có bàn tay ẩn dưới tay áo đã nắm chặt thành quyền, đầu ngón tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Lạt ma Nhân Ba Thiết khẽ sùng sờ, sau đó háng giọng cười to, “Đại Hàn hoàng triều quả nhiên người tài ba xuất chúng, tài trí của nữ thí chủ, lão nạp bái phục.”

“Đại sư quá khen.” Thiên Dao ngược lại hết sức khiêm tốn.

Sau khi đoàn người Lạt ma Nhân Ba Thiết rời khỏi, Thái hậu vui mừng hơn hờ, không thiếu một phen phong thưởng, một mình Thiên Dao nhận hết, lại

bồi Thái hậu dùng cơm chay, mới quay trở lại chỗ ở của mình.

Đêm, màn sương lạnh, cô tịch.

Thiên Dao ngồi một mình bên bàn đá trong thiền viện, tay cầm bút lông sói, tùy ý viết chữ trên giấy Tuyên Thành trắng.

Đêm tối như mực, không một ánh nến, lối đi chỉ có ánh trăng lạnh lẽo. Có điều trời sáng đêm tối đối với một người mù mà nói có gì khác biệt.

“Đêm đông cô đơn lạnh giá, Thái tử phi ngược lại rất có tâm tình.” Sau lưng truyền đến giọng nói trầm ổn của nam nhân.

“Nhất thời cao hứng mà thôi.” Nàng lạnh nhạt đáp lời, lại rất nhanh che đi mặt trước của tờ giấy. Chỉ là, động tác của nàng có nhanh cỡ nào cũng không qua được ánh mắt hắn.

Mặc dù mù, nét chữ của nàng vẫn uyển chuyển rõ nét như cũ, cũng giống như con người nàng vậy.

Ánh mắt hắn đột nhiên lạnh lùng, lộ ra chút cảm xúc. Chỉ vì, giấy trắng mực đen, viết: "Từ khi nhập cung thâm sâu như biển, từ đó Tiêu lang như kẻ qua đường." (một câu thơ trong bài thơ Tặng Tỳ của Thôi Giao)

“Tiêu lang?” Hắn quỷ mị cười một tiếng, ngón tay thon dài nâng cầm nàng lên.

Một đôi mắt xinh đẹp nhưng trống rỗng, vẻ mặt nàng lạnh nhạt, ngay sau đó vân đạm phong khinh cười một tiếng, hoàn toàn không có cảm giác hốt hoảng vì bị bắt quả tang, "Tiện tay viết mà thôi, điện hạ để ý sao?"

Sở Diễm cười một tiếng, thâm nghĩ: Nữ nhân thông minh. Hắn nếu trả lời là để ý, đồng nghĩa với việc hắn quan tâm nàng. Mà nếu hắn không thèm để ý, tự nhiên cũng không có lý do gì để tức giận.

Ánh mắt hắn u lãnh, hai ngón tay hơi dùng sức. Thiên Dao chỉ cảm thấy cảm dưới đầu đòn vô cùng, xương giống như bị hắn bóp vỡ vụn. Đau đớn khiến mi tâm nàng chau lại, nhưng vẫn như cũ chưa từng cầu xin tha thứ.

"Nàng rất thông minh, bất quá Bôn vương muốn nhắc nhở nàng, chớ có động lòng với bôn vương." Dứt lời, hắn vô tình đẩy nàng ra.

Thoát khỏi kiềm chế của hắn, nàng theo bản năng lấy tay sờ chỗ cảm bị đau. Mà giọng nói trong trẻo lạnh lùng của hắn lại một lần nữa vang lên trên đỉnh đầu.

"Theo bôn vương trở về phòng nghỉ ngơi."

Thiên Dao sững sờ, thông minh như nàng, trong lúc nhất thời cũng tìm không được lý do từ chối. Đêm khuya ngồi ở đây chính là không muốn cùng hắn đồng giường cộng chẩm. Nàng không chọc nổi hắn, cũng chưa từng muốn, cho nên cũng trốn không thoát.

Chính vào lúc này, tiếng bước chân quen thuộc từ xa đến gần, là Từ Y đến đây tìm nàng, "Nô tỳ tham kiến điện hạ." Nàng cúi người thi lễ, đi tới trước người Thiên Dao đem nàng đỡ lên.

"Thiên Dao hôm nay thân thể khó chịu, sợ là hầu hạ không được điện hạ." Nàng nhàn nhạt mở miệng.

"Khó chịu? Vậy thì truyền thái y tới." Hắn lạnh lẽo đáp trả, không có chút ý muốn bỏ qua cho nàng.

"Cũng không đáng ngại, không nhọc điện hạ lo lắng."

"Nếu đã vậy, tối nay thị tắm." Ánh mắt Sở Diễm sâu thẳm đen như mực, tâm tình khó đoán.

"Thị tắm", hai chữ này khiến cho Thiên Dao cả kinh, bàn tay theo bản năng nắm chặt, đầu ngón tay hăm sâu vào lòng bàn tay. "Ta..." Nàng cắn chặt môi, giọng nói không kèm được có chút run rẩy.

"Mắt không nhìn thấy chẳng lẽ lỗ tai cũng điếc?" Thanh âm của hắn nặng trĩu mấy phần, ánh mắt lạnh lẽo quét qua Từ Y bên cạnh nàng, "Từ Y, chủ tử ngại hình như không nghe thấy lời bôn vương. Ngươi nói lại cho nàng biết đi."

"Bịch" một tiếng, Từ Y té quỵ xuống đất, "Điện hạ minh giám, chủ tử nhà nô tỳ đúng là thân thể khó chịu."

"Vậy sao?" Khoé môi hắn khẽ cong một cách quỷ mị, lại nói. "Người đâu, truyền thái y, nếu nô tỳ này có nửa phần dối trá, đánh chết tại chỗ."

"Vâng." Cách đó không xa, thị vệ khom người lĩnh mệnh.

Từ Y kinh hoàng quỳ trên mặt đất, ngửa đầu thấp thỏm nhìn về phía Thiên Dao. Người ở sau chẳng qua chỉ nhợt nhạt cười một tiếng, đạm thanh nói, "Đợi chút."

"Nương nương còn có gì phân phó?" Thị vệ chấp tay hỏi.

Thiên Dao cười một tiếng, động tác nhu hoà chậm rãi vươn cánh tay ra, rút trăm cài tóc, sau đó, ngoài dự liệu của mọi người đâm mạnh vào cánh tay.

Máu đỏ tươi như từng viên ngọc châu theo cánh tay trắng nõn của nàng một giọt lại một giọt rơi trên đất, trên mặt nàng lại không chút sợ hãi, thật giống như bị thương cũng không phải là tay nàng. "Hiện tại, người đi truyền thái y đi." Nàng lạnh nhạt mở miệng.

Thị vệ cứng đờ tại chỗ, ánh mắt tìm kiếm nhìn về phía Sở Diễm.

Sở Diễm tuần nhan lạnh lùng, phát tay, thị vệ hiểu ý, khom người lui xuống. Này thái y, tự nhiên cũng không cần phải truyền nữa.

"Cút." Hắn lạnh lùng ném ra một chữ, Từ Y cả kinh, lao đảo từ dưới đất bò dậy, cũng lui xuống.

Trong lúc nhất thời, trong vườn liền yên tĩnh một cách quỷ dị, gió đêm lạnh thấu vù vù thổi qua.

Thiên Dao cứng ngắc đứng tại chỗ, mặc cho máu tươi từng giọt từng giọt chảy xuống. Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng cảm giác được hơi thở của hắn đến gần. Sở Diễm không tiếng động kéo cánh tay bị thương của nàng qua, từ trong ngực lấy ra kim sang được rắc trên miệng vết thương. Bột thuốc màu trắng ngay lập tức dung nhập vào máu, đau buốt như khoét da thịt. Thiên Dao cũng hít một ngụm khí lạnh, cắn chặt răng, trên trán đã thấm mồ hôi lạnh.

"Cũng biết đau?" Hắn hừ lạnh một tiếng, động tác lại chậm rãi ôn nhu hơn rất nhiều. "Nhớ, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng."

Thiên Dao cười khổ, cũng không cãi lại.

Nàng làm sao lại không biết, thủ đoạn lừa bịp như vậy chỉ có thể dùng một lần. Thái tử điện hạ cao cao tại thượng, đương nhiên sẽ không thích bị người khác cản trở. Một lần, hắn hoặc giả cảm thấy mới mẻ, nếu còn có lần sau nữa, hắn tự nhiên mất đi tính nhẫn nại.

Đêm đó, Sở Diễm vẫn như trước ở lại nghỉ ngơi trong phòng nàng, cũng vẫn như cũ chưa từng đụng qua nàng.

Chuyện lạ là, ngày hôm sau, nàng tỉnh dậy trong lòng Sở Diễm.

"Đã tỉnh?" Hắn miễn cưỡng mở miệng, ánh mắt hơi tà khí nhìn tiểu nữ nhân tao nhã trong ngực. Thân thể của nàng ôn lãnh mềm mại, giống như một khối mỹ ngọc cực phẩm.

Lông mi dài mảnh của Thiên Dao khẽ rung động, có chút mê mang. "Ừ" Nàng không thể không nghe mà đáp lời.

Sở Diễm biếng nhác đứng dậy, động tác lưu loát kéo áo choàng khoác lên người.

"Canh mấy rồi?"

"Canh mấy?" Hắn khẽ hừ một tiếng, "Đã qua giờ Thìn."

Thiên Dao cười khổ, mắt mù, quả nhiên bất tiện. "Điện hạ không lâm triều sao?"

"Đã qua canh Thìn." Hắn hờ hững trả lời.

"Điện hạ, tấu chương trong kinh đã đưa tới." Thanh âm trầm ổn của Xích Diễm vang lên ngoài cửa.

"Ừ, cầm vào đi." Sở Diễm đạm thanh nói.

Thời gian dài đằng đẵng trôi qua, Sở Diễm đều ở đây chuyên chú phê duyệt tấu chương. Bút chu sa trong tay thỉnh thoảng chuyển động, thỉnh thoảng hắn lại cau mày suy nghĩ sâu xa.

Bức rèm thủy tinh được đưa, phát ra tiếng va chạm thanh thủy dễ nghe. Thiên Dao chậm rãi bước vào, đến trước bàn hắn thì dừng lại, không tiếng động đem chén trà trong tay đặt ở trên mặt bàn, sau đó xoay người, cũng không có ý tứ lưu lại.

"Tới đây." Hắn đột nhiên mở miệng, giọng nói vẫn thờ ơ như cũ.

"Chuyện gì?" Thiên Dao sững sờ, sau một khắc, thân thể chợt nhẹ, đã đụng vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

Hắn đem nàng ôm vào trong ngực, bỏ tấu chương trong tay xuống, động tác ưu nhã bụng chén trà tinh xảo màu trắng bằng sứ lên, một ngụm uống cạn, sau đó, ánh mắt khẽ biến. Lại là, "Sương mai?"

"Ừ, là sương mai. Sương buổi sớm pha ra, lưu giữ hương lâu, bỏ tâm bỏ phế." Thiên Dao hí mắt lại, nhàn nhạt nói.

Sở Diễm cười một tiếng, khó trách trà của Doãn Hàm Tuyết lại mất vị, rõ ràng cũng dùng loại trà xuân thượng đẳng, thì ra bí quyết ở nước pha.

"Bồn vương từng nghe Hàm U nhắc đến, sương mai đến từ Thiên Sơn." Giọng nói hắn thông thả, tựa hồ như nói đến chuyện nhà.

"Ừ." Thiên Dao khẽ đáp lời.

Ánh mắt Sở Diễm sáng quắc khẽ động, tựa như có điều suy nghĩ.

Trầm mặc một lúc, Sở Diễm đem thân thể hơi lạnh của nàng khoá vào trong ngực, chuyên chú phê duyệt tấu chương. Bên trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng lật tấu chương nho nhỏ.

Thiên Dao không giống những nữ nhân khác, nàng sẽ không được cưng chiều mà kiêu, lại càng không tìm cách tranh thủ tình cảm. Từ lúc đầu tới giờ, nàng ở trong ngực hắn cực kỳ an tĩnh.

Mà ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, mang theo hương thơm tươi mát. Sở Diễm cười một tiếng, khó có dịp tâm tình thật tốt như lúc này.

Nghiêm chỉnh phê duyệt tấu chương cả một buổi sáng, chẳng biết lúc nào, nàng đã ở trong ngực hắn ngủ thật say. Sở Diễm đem nàng ôm trở về giường, cũng cẩn thận đắp chăn cho nàng, bản thân hắn cũng không nhận thức được sự dịu dàng của mình.

"Điện hạ." Thanh âm Xích Diễm vang lên ở ngoài cửa, nhưng lại mang theo mấy phần nặng nề.

Mây kiếm Sở Diễm khẽ nhướn lên, trong lòng đã có mấy phần hiểu rõ.

--- -----

Trời đã sáng, hắn tịch mạch ngồi ở trong viện, trong tay an nhiên cầm một bình sứ nhỏ màu trắng. Không có ai biết, cái bình nhỏ này phải nhuộm máu tươi của biết bao nhiêu người mới có thể tới tay hắn.

"Lục Ngạc như thế nào?"

"Không thể trở về." Giọng nói buồn bã của Xích Diễm đáp lại.

Sở Diễm mặt không đổi sắc, trong lúc nhất thời Xích Diễm cũng không rõ ý định của chủ tử, nửa chữ cũng không dám nhiều lời.

Mạc Tranh, Lục Ngạc đều đã mất, vì viên giải dược nho nhỏ này, Sở Diễm lại không tiếc tổn hại hai tinh anh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thuỷ quân là ai?

"Đem bọn họ an táng đi." Hồi lâu mới nghe được câu trả lời của hắn. "Bảo cho ám sát doanh, chọn 2 người thay thế."

"Dạ."

"Đem nó đưa cho nàng đi." Sở Diễm tùy ý đem bình sứ nhỏ ném cho hắn.

"Vâng." Xích Diễm vứng vàng tiếp được bình sứ, khom người cáo lui.

Trong vườn u lãnh cô tịch, hắn tùy ý bung chén trà lên, uống một ngụm, sau đó mới nhân nhạ nói: "Phải chăng bốn vương đang hành động theo cảm tính." Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng, tựa hồ như nói cho bóng đêm nghe.

Mà trong thoáng chốc, một đạo hắc ảnh nhẹ nhàng rơi xuống, thật giống như từ trên trời rơi xuống vậy, khom người quỳ trước mặt Sở Diễm: "Huyền Ảnh bất quá là bóng dáng của chủ thượng, làm sao dám vọng tưởng suy đoán ý định của chủ thượng. Chủ thượng cảm thấy đáng giá, vậy thì nó đáng giá."

Sở Diễm đưa mắt nhìn nam nhân trẻ tuổi trước mặt, lạnh lùng cười một tiếng. "Còn có cái gì mà ngươi không dám."

Huyền Ảnh cũng cười. Hắn mặc hắc bào rộng thùng thình, chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt bệnh hoạn tái nhợt, mà ngũ quan trên mặt lại tuần mỹ không thôi.

"Huyền Ảnh chỉ cảm thấy nàng ở trong lòng chủ thượng, đã khác xưa."

Ánh mắt thâm thúy của Sở Diễm lạnh nhạt rơi trên người hắn, "Ngươi đang lo lắng chuyện gì?" Vẫn là ngữ điệu thờ ơ như trước, lại mang theo khí thế không giận mà uy, "Lo lắng cho sự tồn tại của nàng sẽ uy hiếp được Linh Lung?"

Huyền Ảnh cả kinh, lần nữa quỳ gối mà lạy, "Xá muội thuờ nhỏ theo ở bên người điện hạ, cũng đã có hơn mười mấy năm tình cảm, người khác há có thể tùy ý thay thế được."

Sờ Diễm im lặng, trên mặt hiện ra mấy phần mệt mỏi lười biếng, ống tay áo khẽ vung. Chẳng mấy chốc, Huyền Ảnh đã biến mất tung tích. Hết thấy khôi phục như lúc ban đầu, sự xuất hiện của hắn cũng giống như tên của hắn, bất quá chỉ là huyền ảnh mà thôi.

Tây Sương biệt uyển.

Lúc giải dược được đưa đến tay Thiên Dao, nàng cơ hồ không dám tin, tay nắm bình sứ không tự chủ mà run rẩy.

"Chủ tử, mau uống đi." Từ Y lấy nước, thúc giục nàng, trong mắt tràn đầy sự vui mừng. Sau đó, nhìn Thiên Dao đem thuốc nuốt vào bụng.

Có điều, sau khi uống thuốc, mắt vẫn như cũ không thấy chút ánh sáng nào, ngược lại quanh thân bắt đầu đau đớn. Mới bắt đầu chỉ là một chút đau nhói nhẹ, sau đó lại như bị ngàn vạn con kiến cắn xé thân thể, đau đến không muốn sống.

Thiên Dao ngồi ở mép giường, ngón tay trắng nắm chặt áo ngủ bằng gấm. Chỉ trong chốc lát thời gian, vảy sam đều đã ướt đẫm, cả người tựa như vớt từ trong nước ra. Thiên Dao mặc dù quật cường, nhưng cũng không cách nào chịu đựng nỗi đau đớn hành hạ như vậy, đau đến kêu thành tiếng. Cánh môi hồng đã bị nàng cắn đến huyết nhục mơ hồ.

"Đau, đau quá." Thiên Dao giãy dụa, lăn lộn té xuống giường.

Từ Y hốt hoảng ôm lấy thân thể của nàng, hoảng sợ không nhẹ. Nhìn về phía Xích Diễm chất vấn. "Tại sao có thể như vậy? Người rốt cuộc đưa tới thuốc gì?"

Xích Diễm thần sắc khẽ biến, trên trán gân xanh nổi lên. Chẳng lẽ, thuốc này là giả?

Lúc này, Thiên Dao vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, nàng nắm chặt tay, thống khổ rên rỉ thờ dốc, hồi lâu, mới phát ra tiếng nói vỡ vụn, "Đừng, đừng sợ. Ta không sao, thuốc này dùng Bích Xà Đản để luyện thành, vốn có mang kịch độc, đau là lẽ hiển nhiên."

Mẫu thân từng nói thể gian vạn vật tương sanh tương khắc, độc và thuốc vốn cũng không có gì khác nhau. Độc cũng có thể là thuốc, mà thuốc cũng có thể là độc.

Bên tai, thanh âm Từ Y khóc từ từ mơ hồ, cuối cùng, Thiên Dao hoàn toàn bất tỉnh.

Dường như nằm một giấc mộng rất dài, trong mộng đình đài lâu tạ, như mộng như ảo.

Ánh mắt như sóng nước dập dềnh, hồng y diễm lệ như lửa, nữ tử trỗi lên khỏi mặt nước, giọng nói như hoàng oanh xuất cốc. "Ngươi là ai? Ta chưa từng gặp ngươi."

"Thủy Quân." Môi mỏng khẽ nhúc nhích, ngón tay thon dài của nam tử xẹt qua dây đàn của cây Thất huyền cầm trong ngực.

"Thì ra ngươi chính là Trường Cầm Thái tử. Không nghĩ tới Tây Thiên vương Chúc Dung tình tình bốc lửa đó lại có thể có được một nhi tử dịu dàng như ngọc." Tiếng cười như chuông bạc không ngừng.

"Còn ngươi?" Thủy Quân theo bản năng hỏi ngược lại.

"Vì sao phải nói cho ngươi biết?" Nữ tử kiêu ngạo hừ một tiếng, bướng bỉnh làm đầy lên một ngọn sóng, bắn tung toé lên người Thủy Quân.

Ánh mắt hắn trầm xuống, không giận mà uy. Ống tay áo khẽ chuyển, áo bào trong nháy mắt khô ráo. "Trái lại rất giáo hoạt." Cổ tay hắn khẽ trở, cũng không biết là dùng pháp thuật gì, nàng chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, mới phát hiện đã trở về lại nguyên hình, bị hắn kẹp giữa hai ngón tay.

"Ta tưởng là gì, hoá ra là Liên Hoa (hoa sen) tinh linh." Hắn tựa tiểu phi tiểu, vẻ mặt nghiền ngẫm. "Ngươi tên gì?"

"Tại sao phải nói cho ngươi biết?" Nàng quật cường cãi lại.

"Không nói?" Hắn tràn trề hứng thú, đem bông hoa sen ướt át để giữa lòng bàn tay, làm bộ nắm chặt tay muốn bóp vỡ nàng.

Tiểu Liên hoa hoảng sợ run rẩy vài cái, thanh âm sợ hãi. "Ta, ta tên Liên Y."

"Ừ." Hắn lạnh nhạt đáp lời, lần nữa đem nàng thả vào trong nước. Cánh hoa gấp nước, trong chốc lát liền biến trở lại thành bộ dáng nữ tử lúc đầu. Nàng chớp đôi mắt trong suốt, nằm trên đóa sen nhìn hắn.

Thủy Quân lại hồ hững đứng dậy rời đi.

"Thủy Quân, Thủy Quân." Phía sau vang lên thanh âm trong trẻo thanh thúy của nữ tử. Gương mặt đẹp tràn ngập thất vọng, nàng vẫn rất cô đơn, khó có dịp gặp được một người, hắn vậy mà cứ thế rời đi.

"Thủy Quân, Thủy Quân..." Sau khi giãy giụa, Thiên Dao đột nhiên từ trên giường bật dậy, tinh thần vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, thờ dốc. Một lát sau, bình tĩnh lại. Bàn tay trắng nõn đưa lên trán, đúng là có một tầng mồ hôi mỏng.

"Thủy Quân là ai?" Đinh đầu vang lên giọng nam trầm ôn, mang theo ba phần lười biếng bảy phần tà mị. Theo phương hướng thanh âm phát ra mà nhìn, phản chiếu trong mắt là khuôn mặt tuần tú phóng đại.

Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng nâng cằm nhỏ của nàng lên, "Đôi mắt này, có ánh sáng thật là tốt."

Nàng ngược đầu, lưu quang dao động trong mắt, ánh sáng phân tán như sương mờ. Đã không nhớ rõ bao lâu rồi, hắn mới được nhìn thấy lại bóng mình trong đôi mắt trong suốt của nàng.

Giống như bị đầu độc, đầu ngón tay lạnh lùng của hắn ma sát qua lại da thịt trơn mượt trên gò má nàng, rồi cuộc làm đầy lên dục vọng của hắn. Giờ khắc này, hắn chỉ muốn.....

Không có chút nào báo trước, hắn cúi người hôn lên môi nàng.

Đôi môi lạnh lùng dịu dàng thăm dò, đầu lưỡi linh xảo trượt vào trong miệng hút lấy hơi thở mùi đàn hương của nàng, hương vị chính là sự ngọt ngào như ý nghĩ.

Một khắc đó, Thiên Dao mờ mịt mà kinh ngạc, mắt mở thật lớn, đối với tình huống đột nhiên xuất hiện này trở nên luống cuống.

Da thịt trắng nõn như tuyết, cũng không hề giống một loại hoa nào, nhưng so với bất kỳ loại hoa nào lại vô cùng câu hồn. Cái hôn ngây ngô lại tràn đầy mê hoặc của nàng để cho lý trí của hắn trong lúc này toàn bộ thất thủ.

Dung nhan nhiễm lệ nhuộm một màu hồng mê người, nàng đột nhiên dùng sức đẩy hắn ra. Tay để trước ngực, miệng mở to dùng sức thở dốc. Ngực dồn dập phập phồng, sa y đơn bạc lấm tấm mồ hôi dán chặt ở trước ngực, xinh đẹp một cách quý mị.

"Không thờ sao?" Hắn tà mị cười một tiếng, nàng quả thật ngoài ý muốn khiến tâm tình hắn thật tốt.

"Người..." Thiên Dao ủy khuất nhìn chăm chăm hắn, nhịp tim cuồng loạn, trong miệng, trong mũi đều tràn đầy mùi vị của hắn.

Hắn đột nhiên lại lần người tới trước, dùng tay nâng cằm nàng lên, "Thủy Quân là ai?"

Thiên Dao kinh ngạc, chắc là hắn nghe được nàng ní non trong mộng. "Hắn..."

"Nghĩ kỹ rồi hãy nói, ngàn vạn lần đừng làm cho Bôn vương tìm ra được chút sơ hở. Hậu quả, nàng nên biết..." Hắn tà mị cười, ngón tay êm ái vuốt ve gò má da thịt nõn nà của nàng.

Ánh mắt Thiên Dao hơi tối lại, tựa như lâm vào trầm tư.

"Còn chưa nghĩ ra?" Hắn cười lạnh. Thẩm tứ tiểu thư thông tuệ như vậy, viện một cái lý do cần thời gian lâu như vậy sao.

"Có nước Bắc Địch. Cháu của Hoàng đế tên Thủy Quân, Thủy Quân sinh ở Bắc Địch, danh hiệu là Trường Cẩm Thái tử." Thiên Dao không quay đầu, ánh mắt rời rạc rơi vào một chỗ, lạnh nhạt mở miệng.

"Hết rồi?" Sở Diễm cười lạnh, hơi khinh thường đem nàng đẩy ra. "Bôn vương không có hứng thú nghe nàng đọc 'Son Hải kinh'."

Hắn đứng dậy, tính rời đi, liền bị Thiên Dao đưa tay kéo lấy vạt áo.

"Sở Diễm, đi theo ta." Nàng sửa sang lại áo ngủ bằng gấm trên người, hết sức tự nhiên dắt tay hắn đi ra ngoài cửa.

Bước nhanh xuyên qua hành lang, hai người dừng trước bức bích họa. Trải qua trăm năm tang thương, màu sắc của bức họa đã phai nhạt, nhưng nhân vật phong cảnh trên bức họa lại loáng thoáng có thể thấy được. Thật là kỳ diệu.

Đầu ngón tay của Thiên Dao run rẩy vuốt ve văn tự khắc sâu trên vách đá, con người trong suốt từ từ bị sương mù bao phủ.

Ngày tháng kia, ta dịch chuyển tất cả ống đồng, không vì siêu độ, chỉ vì được chạm vào đầu ngón tay nàng; Năm kia, ta dập đầu nằm rạp trên con đường núi, không vì yết kiến, chỉ vì kẻ cận sự âm áp của nàng; Cả đời kia, ta đòi non lấp biển hộ Pháp, không vì thay đổi thế giới, chỉ vì cùng nàng tương kiến trên dòng đời.

"Thủy Quân." Đôi môi Thiên Dao run rẩy, thống khổ nhắm hai tròng mắt lại. Rất nhiều trí nhớ quanh quẩn trong đầu, rõ ràng như vậy, rõ ràng đến nỗi đau triệt tâm can.

Trên lá sen to lớn, một tiểu bóng dáng lười biếng đung đưa, sam y thất sắc lấp lánh, một đôi chân ngọc trong suốt lay động trong nước, tạo nên từng con sóng nhỏ. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế nhắn lại, thỉnh thoảng than nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thiên thượng nhân gian

"Người cũng có lúc có tâm sự nặng nề ư, thật là hiếm thấy." Bên người, nam tử mỉm cười một tiếng, ngón tay khẽ động, cổ cầm trong ngực phát ra vài thanh âm rời rạc.

"Hôm nay là sinh nhật ta." Liên Y chớp chớp mắt, mở miệng nói.

"Ồ? Đây hẳn là chuyện tốt rồi." Hân cũng cười.

"Lúc sáng, Phật tổ đã tới, người hỏi Liên Y muốn lễ vật gì."

Thủy Quân hiểu ý gật đầu một cái, mặc dù chỉ là Tiểu yêu không có tiếng nói trong Dao Trì, nhưng lại được Phật tổ quan tâm, chắc là Phật tổ có lòng tặng nàng pháp vật, giúp nàng sớm tu thành chánh quả. Chỉ sợ là nàng lại làm hỏng mỹ ý của Phật tổ.

"Thế nào, công phu sư tử ngoan?" Hân mỉm cười trêu chọc nàng.

Liên Y lắc đầu, tâm tình vẫn không tốt như cũ. "Ta nói với Phật tổ, ta nghĩ muốn một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm."

Thủy Quân sùng sốt, ánh mắt lạnh nhạt từ từ trở nên sâu thẳm. "Phật tổ đáp ứng?"

"Phật tổ nói: Người biết rồi." Liên Y bĩu môi, bộ dáng thật là uỷ khuất. Đôi mắt trong suốt nhìn về phía hân. "Thủy Quân, người luôn luôn thông minh, có đoán được tâm ý Phật tổ không?"

Nam tử cũng không lên tiếng, chẳng qua là cúi đầu chăm chú nhìn nàng hồi lâu, sau đó, đột nhiên xoay người rời đi.

"Thủy Quân, Thủy Quân." Như thế nào lại bỏ đi vậy, Liên Y không hiểu ra sao, bĩu đôi môi đỏ mọng, ánh mắt khó nén sự mất mát.

"Nàng đưa bốn vương tới đây, chính là vì nhìn cái này?" Thanh âm đơn độc lạnh lẽo vang lên bên tai, ánh mắt khinh thường liếc về phía bức hoạ trên vách tường.

Lời nói lạnh như băng của hân kéo Thiên Dao trở về thực tại, nàng ngửa đầu, ánh mắt chờ đợi nhìn hân hồi lâu, hai tay cầm tay hân đã lạnh như băng. "Sở Diễm, người xem những thứ này một chút, thật sự một chút kỷ ức cũng không có sao?" Lòng mi dài như cánh bướm của Thiên Dao nhuộm ánh sáng như ngọc châu, sáng ngời mê người.

"Bốn vương nên nhớ cái gì?" Hân không kiên nhẫn hừ một tiếng, lãnh mạc hất tay nàng ra.

Hân cũng không có nhân hạ thoải mái bởi Thảm tử tiểu thư đánh giá những thứ thần thoại tình yêu nhàm chán này.

"Nếu không có chuyện gì khác, bốn vương muốn đi phê duyệt tấu chương." Hân lạnh nhạt bỏ lại một câu, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Thiên Dao nhìn bóng lưng cô độc lạnh lùng của hân đi xa, không khỏi lắc đầu, thân thể không ngừng lao đảo lui về sau, cho đến khi đụng vào thạch bích lạnh như băng, không còn đường lui nữa.

Là nàng sai lầm rồi sao? Hân cũng không phải là Thủy Quân của nàng.

"Chủ tử". Thân ảnh Từ Y từ xa lại gần, đến bên người nàng thì dừng bước, đưa tay đỡ lấy cánh tay nàng. "Chủ tử, bệnh nặng mới khỏi, thân thể người còn suy nhược, Từ Y đỡ người về nghỉ ngơi nhé."

"Ừ." Thiên Dao thần thờ gật đầu một cái. Theo đường cũ mà về.

Có lẽ ở trong bóng tối khá lâu, mặt trời mùa đông lại khiến cho Thiên Dao cảm thấy hết sức ấm áp. Trong sân trong trẻo lạnh lùng, Thiên Dao bình yên nằm ở trên ghế quý phi, trong ngực ôm một cây bạch ngọc tỷ bà. Tiếng đàn đứt quãng theo ngón tay nàng vang lên.

Bạch ngọc tỷ bà, thân cầm làm bằng bạch ngọc, dây đàn làm bằng huyền thiết trên Thiên Sơn. Âm sắc thuần khiết, là vật báu hiếm thấy trên đời.

"Chủ tử, người đã lâu không đàn nó rồi."

Thiên Dao cười một tiếng, bàn tay nhỏ yếu tí mỉ vuốt ve thân cầm. Tỷ bà này từng là tâm can bảo bối của mẫu thân, khi còn bé, nàng cũng từng ngồi trong lòng mẫu thân học đàn. Sau lại, nàng trưởng thành, mẫu thân đã không còn. Nàng chỉ có thể thông qua phương thức như vậy, cảm nhận sự ấm áp của mẫu thân.

Nàng tùy ý đàn mấy khúc, dừng lại, sau đó lại lắc đầu bật cười. Nhiều ngày không đàn, quả thật có chút không quen tay.

"Cát đi." Nàng lạnh nhạt mở miệng, đem bạch ngọc tỷ bà giao cho Từ Y.

Thấy vật nhớ người, chỉ tiếc, đã sớm cảnh còn người mất.

"Có vài người đã ở trong lòng mình, không phải chỉ cần không nghĩ tới thì họ sẽ không tồn tại." Thanh âm tà mị lười biếng truyền đến, theo phương hướng của thanh âm, chỉ thấy Từ Đồ Phong tay cầm chiết phiến, bóng dáng phiêu dật từ xa mà đến.

"A Dao, đã lâu không gặp." Hắn khẽ cười, ngồi xuống đối diện nàng, tùy ý bung lên chén trà xanh trên bàn đá, uống một ngụm.

Thiên Dao mỉm cười, "Từ Đồ ca ca tới thật đúng lúc." Mấy ngày trước đây, mặc dù tới, nàng cũng không nhìn thấy. Hôm nay, không phải là đúng dịp sao.

"Tới sớm không bằng tới đúng lúc, bên ngoài Già Diệp tự trọng binh bao vây, ta nếu không tới, A Dao muốn rời đi chỉ sợ không dễ." Hắn vẫn như cũ bung chén trà, ung dung tự tại nói.

Thiên Dao nhỏ giọng cười yếu ớt, từ nhỏ đến lớn, Từ Đồ Phong là người hiểu tâm ý nàng nhất, thậm chí, bọn họ có thể tâm linh tương thông. Nàng chính xác là muốn đi ra nơi này, bởi vì ngày mai là ngày giỗ của Doãn Hàm U.

Xe ngựa một đường chuyển động trên con đường núi nhỏ, Thiên Dao ngồi yên bên cạnh Từ Đồ Phong, vẫn như cũ một bộ bạch y.

"Đường núi khó đi, chỉ sợ phải đi thêm một đoạn thời gian, muội nghỉ ngơi một lát đi." Từ Đồ Phong động tác êm ái, đem áo choàng lông cáo khoác lên người nàng, sau đó, dùng đầu ngón tay đẩy màn xe ra, đưa mắt ngắm cảnh trí ngoài cửa sổ.

"Cảm ơn." Khoé môi Thiên Dao khẽ nhếch, nhàn nhạt thốt ra hai chữ.

Ngoại thành phía Tây của Đế đô có thể coi như vùng đất phong thủy trù phú, đồi núi liên miên chập chùng, mộ phần nối tiếp nhau như không có ranh giới. Đúng vậy, những linh hồn đã mất chính là chủ nhân nơi đây.

Thiên Dao cùng Từ Đồ Phong một trước một sau đi vào trong đây, cảm thụ hoang vu cùng cô độc. Gió nổi lên, một số chiếc đèn chiều hồn cắm ở một số ngôi mộ theo đó lay động, tro bụi của giấy tiền vàng bạc bay lên không trung rồi rơi xuống, mơ hồ ngửi được mùi cháy khét.

Thiên Dao dừng chân trước một ngôi mộ mới, nói là ngôi mộ mới bởi vì bia mộ đều mới tinh, bên trên có viết: Ái nữ Doãn thị - Hàm U chi mộ.

Thiên Dao đứng chấp tay trước bia mộ, dung nhan lạnh nhạt chưa từng có thay đổi.

Chuyện cũ như một giấc mộng, giống như mới chỉ hôm qua. Chỉ là thoáng cái, giữa các nàng xác thực đã cách nhau hai chữ sinh tử.

Nàng chậm rãi ngồi xổm người xuống, từ trong ngực lấy ra một cảm khăn trắng noãn, cẩn thận lau chùi bụi bặm. Sự lạnh nhạt trên khuôn mặt khó có lúc nhuốm vẻ tịch mịch, "Hàm U, thật xin lỗi."

"Rõ ràng không phải là muội hại nàng, cần gì phải tự trách." Thanh âm vân đạm phong khinh của Từ Đồ Phong vang lên bên người.

Thiên Dao hờ hững, nhàn nhạt nói, "Muội không giết bá nhân, bá nhân lại vì muội mà chết, đều là lỗi của muội."

Thiên Dao nhớ, Hàm U từ trước đến nay đều rất thích náo nhiệt, hôm nay một người cô linh nằm ở chỗ này, nàng nhất định rất sợ. Nếu không phải nàng kêu Hàm U đi Già Diệp tự ở, nàng cũng sẽ không phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Cuối cùng, nàng khó tránh khỏi tự trách.

"Sinh tử có mệnh. Cho dù muội không bảo nàng đi Già Diệp tự, hung thủ vẫn sẽ tìm cơ hội khác hại nàng." Từ Đồ Phong ngồi xổm, ở trước mộ phần đốt nhang đèn, lại đốt chút tiền vàng bạc.

Án đường Thiên Dao khẽ cau lại, "Rốt cuộc là người nào hại nàng?" Lại dùng phương thức tàn nhẫn như vậy. Trước khi chết, Hàm U đã phải chịu hành hạ cùng khuất nhục to lớn. Nàng có phải rất đau hay không, có phải rất sợ?

"Doãn Hàm U chết, ai là người được lợi nhiều nhất? Người kia chính là hung thủ." Từ Đồ Phong im lặng mở miệng.

Thiên Dao cười khổ, thấp giọng nói, "Là muội!"

Doãn Hàm U chết, nàng mới không có chút trở ngại nào ngồi lên vị trí Thái Tử phi, mặt ngoài xem ra, nàng chính xác là người được lợi nhất từ cái chết

của Hàm U. Thế cho nên, sau khi Hàm U chết, tất cả mũi nhọn đều chỉ về nàng.

Tư Đồ Phong hừ một tiếng, rất không nghiêm túc nói, "Nhưng khi đó muội còn không biết nàng là nữ nhân yêu mến của Sở Diễm."

Đúng vậy a, không biết!

Đây cũng chính là chỗ Thiên Dao không thể lý giải được. Nàng và Hàm U dường như không có gì giấu nhau, nhưng nàng có nam nhân yêu mến, lại không tiết lộ đôi lời cho nàng biết. Nếu như biết hẳn là người Hàm U yêu, Thiên Dao thế nào có thể để bản thân mình động tâm.

Giữa mùa đông, hàn mai bắt đầu nở rộ. Gió đông thổi quét tất cả, từng cánh hoa màu hồng theo gió bay lượn trong núi. Thiên Dao nhìn hoa bay đầy trời, tim không biết vì lý do gì trở nên nặng nề.

Ông tay áo khẽ động, tiện tay rút nhuyễn kiếm bên hông Tư Đồ Phong, cổ tay xoay tròn mấy đường kiếm, chân lướt như không, thân di chuyển như chim yến. Sở trường của Thiên Dao không phải múa kiếm, bộ Chi Thủy kiếm này là tuyệt kỹ của Hàm U. Hàm U thường làm bạn với nàng cùng luyện công, nhìn nhiều, đại khái cũng biết được võ công của nhau, học lẫn nhau.

Người cùng kiếm hợp nhất như một, ánh sáng trắng của kiếm quanh quần quanh thân. Bạch y trắng tuyết, không nhiễm một chút bụi bẩn thế gian, tà váy tung bay, nhẹ nhàng giữa biển hoa, hoàn toàn không giống chốn nhân gian.

Kiếm thức từ từ thu liễm, Thiên Dao nhẹ nhàng đứng lên, cổ tay xoay nhẹ, mũi kiếm lướt trên mặt đá như nước chảy mây bay. Hành thư tiêu sái hiện ra trên thạch bích: Độc tự mạc bằng lan, vô hạn quan sơn. Biệt thì dung dịch kiến thi nan. Lưu thủy lạc hoa xuân khứ dã, thiên thượng nhân gian. (Một mình cô độc, quan san vô cùng. Biệt ly dễ mà tương kiến vô trùng. Nước chảy hoa trôi xuân đi mất, thiên thượng nhân gian).

Như chim bay trên trời, hai cánh tay khẽ giương, nàng chậm rãi hạ xuống mặt đất. Tay áo vừa động, kiếm bạc trong tay đã chớp động, bảo kiếm giống như có linh hồn vậy, không chệch một ly bay vào chui kiếm bên hông của Tư Đồ Phong. Một loạt động tác kết thúc vô vùng tiêu sái tự nhiên.

Thiên Dao đứng chấp tay, cảm hơi ngẩng, hàng mi dài khẽ rung động, đau buồn không lời nào tả được hiện trên gương mặt yên tĩnh như nước. Bầu trời đầy hoa rơi, tóc đen, hoa đỏ, dưới ánh mặt trời, cả bóng hình xinh đẹp dường như phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

"Thầm Thiên Dao, tại sao là ngươi?" Một giọng nữ bén nhọn vang lên phá vỡ không gian yên lặng trên núi. Doãn Hàm Tuyết thay đổi bộ dạng ôn uẩn hiền thực thường ngày, giống như con báo tức giận mà lao đến, cặp mắt đều là màu máu đỏ, một phen rút ra ba nén hương trước mộ phần, dùng sức nhét lên người Thiên Dao.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Không hiểu phong tình

Tàn nhang theo vạt áo rơi xuống đầy đất, vẫn đục bạch y như tuyết. Về mặt Thiên Dao hồ hững, hoàn toàn bất vi sở động. "Tư Đồ Phong, chúng ta đi." Nàng nhàn nhạt mở miệng, xoay người lại, thấy Sở Diễm đứng cách đó không xa, phía sau còn có vài thị vệ theo cùng.

Ánh mắt ngăn ngại giao nhau trong không gian, con ngươi hấn thâm thúy, sâu thẳm, lãnh mạc. Thiên Dao hồ hững không quay đầu lại, tiếp tục bước đi, hướng đường phía trước mà đi. Mà sau lưng Doãn Hàm Tuyết cũng không chịu buông tha. Nàng bước nhanh ngăn ở trước người nàng, bắt được cánh tay Thiên Dao, dùng sức lắc.

"Tại sao ngươi có thể xuất hiện ở nơi này? Là ngươi hại chết tỷ tỷ, tỷ ấy vẫn coi ngươi là người tri kỷ. Ngươi sao có thể nhẫn tâm như vậy!" Hai mắt của nàng đỏ ngầu, thân thể lúc này không ngừng run rẩy. Trái ngược với thái độ cuồng loạn của nàng, Thiên Dao trước sau như một vẫn tỏ ra hồ hững.

"Ta không có!" Trong tiếng nói nhàn nhạt lại kèm theo tiếng tát tay thanh thúy. Trong cơn giận, Doãn Hàm Tuyết vung tay tát mạnh vào mặt Thiên Dao.

Thật không có cách nào tưởng tượng được, một tiểu nữ nhân như vậy lại có lực đạo như thế. Dấu năm ngón tay ở trên gương mặt trắng nõn của Thiên Dao hết sức rõ ràng.

"Doãn Hàm Tuyết, tên điên nhà ngươi." Tư Đồ Phong không thể nhịn được nữa, sải bước tiến lên, ngăn ở trước người Thiên Dao. Hấn lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàm Tuyết.

Doãn Hàm Tuyết cánh tay run rẩy đưa ra, lớn tiếng chất vấn chỉ trích. "Ngươi hại chết tỷ tỷ, sau khi tỷ ấy chết công khai chiếm đoạt hết thấy những thứ vốn là của tỷ ấy. Thầm Thiên Dao, ngươi còn có lương tâm không? Ngươi trả tỷ tỷ lại cho ta, trả tỷ tỷ lại cho ta." Nàng khóc nháo, lần nữa nhào lên, bắt lấy Thiên Dao mà đánh.

Tư Đồ Phong mặc dù ngăn ở trước người Thiên Dao, nhưng nàng vẫn như trước bị Hàm Tuyết đã mất đi lý trí đã thương gương mặt. Dưới cơn thịnh nộ, Tư Đồ Phong bắt lấy cánh tay Doãn Hàm Tuyết, dùng sức đem nàng đẩy ra.

Hàm Tuyết lao đảo mấy bước, ngã xuống trên mặt đất cứng rắn, thê lương khóc thút thít, đáng thương gọi Sở Diễm "Điện hạ..."

Sở Diễm đi tới, cũng không quá vội vàng, động tác êm ái kéo nàng ôm vào lòng. Doãn Hàm Tuyết dựa vào lồng ngực bền chắc của hắn, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Thiên Dao.

Thiên Dao đưa tay tùy ý lau đi vết máu dính trên mặt, khoé môi gợi lên một chút cười khổ. Trong đầu đột nhiên thoáng qua lời nói của Tư Đồ Phong: Doãn Hàm U chết, ai là người được lợi nhiều nhất? Người kia chính là hung thủ. Chẳng lẽ... Không, không thể nào. Nàng rất nhanh bỏ đi suy nghĩ này. Huyết mạch chí thân, nhất định không phải là Hàm Tuyết hại chết Hàm U, huống chi, nàng cũng không có bản lĩnh này.

"Thái tử điện hạ, xin trông nom tốt nữ nhân của người, đừng khiến nàng giống như chó điên cắn loạn." Tư Đồ Phong cắn răng khắc ra mấy chữ, đưa tay ra ôm Thiên Dao vào trong lòng. Ánh mắt tràn đầy đau lòng.

Mắt phượng Sở Diễm híp lại, chợt loé lên chút lạnh lùng. Trong giây lát, khuôn mặt tuấn tú xuất hiện một nụ cười, quả thật còn nhanh hơn đổi mặt. "Tư Đồ Phong, ngươi cảm thấy người có tư cách gì cùng bốn vương nói những lời này?"

"Người..." Tư Đồ Phong tức giận gầm lên, bàn tay ẩn trong ống tay áo đã siết chặt thành quyền, có thể nghe thấy tiếng xương va chạm vào nhau kêu răng rắc.

Thiên Dao cả kinh, theo bản năng kéo lấy một bên vạt áo của hắn, mi tâm siết chặt, nhìn hắn lắc đầu một cái.

Tư Đồ Phong hừ lạnh một tiếng, đột nhiên cúi người đem nàng ôm lấy, xoay người rời đi.

"Tư Đồ Phong!" Thiên Dao ngạc nhiên, vừa muốn giãy giụa, lại nghe thanh âm trầm thấp của hắn vang lên trên đỉnh đầu.

"Nếu như vậy mà hắn cũng không quan tâm, muội nên sớm chết tâm đi."

Thiên Dao ở trong ngực hắn từ từ yên tĩnh lại. Nàng thừa nhận, đối với Sở Diễm, nàng vẫn còn ôm chút hy vọng. Chỉ tiếc, hắn lại một lần nữa đập tan giấc mộng của nàng.

Cho đến lúc bọn họ biến mất khỏi tầm mắt, Sở Diễm vẫn như cũ không nhúc nhích.

Hàm Tuyết vui ở trong ngực hắn thấp giọng khóc thút thít, "Điện hạ, là Tuyết Nhi nhất thời mất khống chế. Nhưng mà tỷ tỷ...."

"Bốn vương hiểu." Sở Diễm cắt đứt lời nàng, mỉm cười dịu dàng, ở trên trán nàng ấn xuống một nụ hôn, coi như là an ủi.

Trên đường trở về, Sở Diễm cũng không đi cùng, hắn giống như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, đối với việc này Doãn Hàm Tuyết sớm đã thành thói quen. Bên trong xe ngựa rộng lớn xa hoa, thiếp thân tỷ nữ Như Ý nửa quỳ ở trước mặt nàng, cẩn thận bôi thuốc trong lòng bàn tay nàng.

"Nhẹ một chút, người làm đau chết ta a." Doãn Hàm Tuyết cau mày khiển trách.

"Nô tỳ đáng chết." Như Ý trong lòng run sợ, cái trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Thuở nhỏ nàng đi theo hầu bên người Doãn Hàm Tuyết, đối với tính tình của nàng nàng hiểu rất rõ. Tiểu thư nhà nàng, cũng không phải giống như biểu hiện ngoài mặt ôn uyển hiền lương như vậy.

Lòng bàn tay Doãn Hàm Tuyết cũng sưng đỏ một mảng, có thể tưởng tượng được, Thiên Dao bị một tát kia sẽ đau như thế nào.

"Nương nương đừng trách nô tỳ lấm mồm, hôm nay thật không nên ở trước mặt điện hạ mất khống chế."

"Người thì biết cái gì." Doãn Hàm Tuyết hừ lạnh một tiếng, nàng cũng không muốn ở trước mặt Sở Diễm tự hủy đi hình tượng, nhưng điệu múa kiếm mê hoặc kia của Thẩm Thiên Dao... Ánh mắt Sở Diễm nhìn nàng, không thể không khiến Hàm Tuyết nghi ngờ.

Trở lại biệt viện Già Diệp tự, Doãn Hàm Tuyết liền phân phó nô tỳ chuẩn bị nước tắm rửa thay y phục, ăn vận tỉ mỉ. Hôm nay nàng bị uy khuất, buổi tối, Sở Diễm xong công vụ nhất định sẽ tới bồi nàng.

Nhưng đã hơn nửa đêm, Sở Diễm vẫn không xuất hiện. Doãn Hàm Tuyết trông mòn con mắt, chờ được cũng là tin tức hắn qua đêm ở viện của Thẩm Thiên Dao.

Cung nhân cùng nô tỳ quỳ đầy đất, từng người một đều run sợ trong lòng. Bên trong phòng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng gào thét bén nhọn của nữ nhân cùng tiếng đồ sứ vỡ vụn giòn tang.

Ở một nơi khác, Tây Sương biệt viện.

Thiên Dao bước vào trong vườn, đập vào mi mắt là thân thể đơn bạc của Từ Y đang quỳ củ quỳ gối trên nền tuyết lạnh băng.

"Từ Y, tại sao ngươi lại quỳ ở chỗ này? Xảy ra chuyện gì?" Thiên Dao cúi người ở bên người nàng, túm mi khẽ cau.

Ý thức Từ Y đã bắt đầu mơ hồ, đôi môi bị đông lạnh đến tím bầm, thân thể run rẩy lợi hại, "Chủ tử đừng lo lắng nô, nô tỳ còn chịu được."

"VẬY sao?" Đinh đầu truyền đến giọng nói biếng nhác của nam nhân, chẳng biết từ lúc nào Sở Diễm đã đi tới sau lưng Thiên Dao, ánh mắt lãnh ngạo nhìn nàng. "Nàng ta đã quỳ suốt năm canh giờ, nàng nghĩ xem nàng ta còn có thể chống đỡ được bao lâu?"

Bàn tay ẩn trong ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, Thiên Dao đột nhiên đứng dậy, mở to hai tròng mắt nhìn chăm chăm hắn, "Không biết Từ Y đã phạm phải lỗi gì mà điện hạ muốn trừng phạt nàng?"

Sở Diễm cười một tiếng, vân đạm phong khinh. Mạng của nàng ta, đối với hắn cũng như cỏ rác mà thôi.

"Nàng tự mình rời đi Già Diệp tự, chính là tội lớn." Đầu ngón tay thon dài của hắn tùy ý nâng cằm nàng lên, khoé môi không đứng đắn khẽ nhếch, "Bổn vương không nổi phạt nàng, không thể làm gì khác hơn là phạt nô tài bên cạnh nàng."

Đôi mắt trong suốt của Thiên Dao nhuộm đầy tức giận, môi mím chặt. "Sai lầm của Thiên Dao làm sao có thể để người khác gánh chịu, ta nguyện nhận trừng phạt. Xin điện hạ tha thứ cho Từ Y." Lời vừa nói ra, Thiên Dao khuất phục quỳ gối trước mặt hắn, thân thể lại thẳng tắp, cái quý này, thật sự rất có khí phách.

"Chủ tử, người đừng xen vào chuyện của Từ Y. Nô tỳ mệnh tiện, không đáng giá." Từ Y lão đạo bò tới, phủ phục ở dưới chân nàng.

Thiên Dao cười khổ, vạn vật sinh ra đều ngang hàng, mệnh chỉ có một, làm sao phân biệt được đất rêu.

Sở Diễm ở trên cao nhìn xuống quan sát nàng, con người đen cô độc lạnh lùng, hoàn toàn bất vi sở động. "Thâm Thiên Dao, bổn vương từng nói qua, thủ đoạn như thế này chỉ có thể dùng một lần. Nếu muốn quỳ liền quỳ đi."

Hắn xoay người, phẩy tay áo bỏ đi.

Gió đêm lạnh thấu xương, Thiên Dao mặc bộ y phục đơn bạc mỏng manh, an tĩnh quỳ gối trong vườn, giống như một pho tượng.

Cái quý này, quỳ suốt một đêm. Mà bên trong phòng ngọn đèn dầu âm ỉ cũng sáng suốt một đêm, Sở Diễm vẫn lật xem sách, hay có thể nói, hắn vẫn đang chờ, chờ nàng mở miệng cầu xin tha thứ. Nhưng nàng quá mức quật cường, làm sao chịu cúi đầu khuất phục.

Ánh mặt trời đầu tiên ở phía chân trời phía Đông ló dạng, Sở Diễm đẩy cửa phòng ra, trong viện, bóng dáng nhỏ xinh vẫn như cũ cứng ngắc quỳ tại chỗ.

Ánh mắt hắn chợt gọn sáng, hai bước cũng thành ba bước đi tới bên nàng, cõng xuống áo khoác lông cáo bao lấy thân thể sớm đã lạnh như băng của nàng.

Ý thức Thiên Dao vẫn còn thanh tỉnh, một đôi mắt trong suốt không chút sợ hãi nhìn hắn, sau đó nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài như có như không.

"Muốn nàng cúi đầu, thật sự khó như vậy sao."

Hắn quả thực nóng giận với nàng, nhưng cũng không phải bởi vì nàng tự ý rời đi, mà.... bởi vì Tư Đồ Phong.

Thiên Dao xụi lơ tựa vào trong ngực hắn, khoé môi gợi lên nụ cười nhẹ với lúm đồng tiền. Sở Diễm, chàng đang đau lòng sao?

Hắn cúi người, đem nàng ôm lấy. Thân thể của nàng vô cùng mềm, cũng rất nhẹ. Cơ hồ không có chút sức nặng.

"Sở Diễm." Nàng yếu ớt mở miệng, hàng mi dài như cánh bướm rung động mấy cái. "Người có nghe, thanh âm hoa nở."

Sở Diễm dừng lại cước bộ, lúc này có gió thổi qua, cuốn rơi vài cánh hoa. Trong viện, hồng mai nở đỏ rực trong tuyết, xinh đẹp phóng khoáng. Rất đẹp, vô có lay động mắt người.

"Không phải là thấy được sao, hoa nở không phải là nghe được, mà là phải dùng mắt nhìn."

Thiên Dao bất đắc dĩ cười khẽ, muốn thấy hoa nở thì cần phải chờ đợi, mà hắn từ trước đến nay không có kiên nhẫn.

"Người coi như, là thói quen của ta đi." Khoé môi Thiên Dao hiện lên vài tia khổ sở, nhàn nhạt nói. Thanh âm hết sức yếu ớt, đến cuối cùng bất tỉnh ở trong ngực hắn.

Thiên Dao cảm nhiễm phong hàn, sốt cao không hạ, lại dẫn phát bệnh cũ, ở trong biệt viện điều dưỡng mấy ngày, thân thể mới có chút khỏi sắc.

Mà Thái tử quốc sự bề bộn, tự nhiên cũng không thể ở phạt môn thanh tịnh quá lâu. Một đạo thánh chỉ, triệu Sở Diễm lập tức hồi kinh. Thái hậu đồng tình, mệnh Đông cung phi tử tất cả theo hồi cung.

Thái hậu tự mình đưa tiễn. Ở trước mặt Hoàng tổ mẫu, Sở Diễm hết sức nhập vai, hắn dắt tay Thiên Dao cùng nhau ngồi vào xe ngựa, các phi tần khác lại được tỷ nữ đưa vào trong xe của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Máu chảy thành sông (1)

Đọc theo đường đi, hai người nhìn nhau không nói gì. Hần đọc sách, nàng cũng đọc sách. Hần đọc "Trì Quốc Chi Thiên", nàng xem "Huyền Hoàng Chi Thuật", không khí trái lại rất hoà hợp.

Có lẽ do mệt mỏi, hắn để sách xuống, ngón tay thon dài xoa xoa hai bên huyệt thái dương. Ngược mắt, nhìn nữ tử mặc y phục trắng đối diện đang chuyên chú nhìn cuốn sách óng vàng trong tay, hơn nửa đường như rất có hứng thú.

"Đang đọc gì?" Giọng nam trầm thấp phá vỡ sự yên tĩnh...

Thiên Dao trầm tư, hồi lâu, tầm mắt mới chuyển từ trang sách sang người hắn, lạnh nhạt mở miệng. "Linh Xu Cứu Quyển."

"Vô vị." Hần hừ lạnh một tiếng.

Thiên Dao cười một tiếng, hàng mi dài như cánh bướm khẽ động, mâu quang nhàn nhạt rơi trên cuốn sách "Tur Trì Thông Giám" bên cạnh hắn. "Điện hạ, quyển sách kia rất hay phải không? Hay là đổi xem"

Nàng tức giận nói lời trẻ con khiến hắn rất vui vẻ. Sở Diễm cười sang sảng, đột nhiên cánh tay vươn ra đem nàng ôm vào trong lòng. Con sót đã sớm hết, thân thể nàng lại khôi phục lại sự ôn lành mềm mại như xưa, khiến cho người ta không ngừng muốn sưởi ấm cho nàng.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, mang theo hương thơm nhàn nhạt, Sở Diễm vui vẻ cười một tiếng, tiện tay nắm lấy một luống tóc nàng thưởng thức.

Lông mi như cánh bướm của Thiên Dao rung động, mâu trung thoáng chốc có chút kinh ngạc. Hắn không phải đang tức giận với nàng sao? Đây lại đang diễn màn diễn gì nữa? Đúng là một nam nhân âm tình bất định khiến người không hiểu được.

"Đang suy nghĩ gì?" Thanh âm thanh nhuận vang lên trên đỉnh đầu, mang theo vài tia hài hước.

"Điện hạ không phải đang tức giận Thiên Dao sao?" Nàng ngưng ngưng ở trong ngực hắn vận vẹo.

"Phải." Mâu trung của hắn nhuộm màu sắc ảm áp mập mờ, đầu ngón tay tựa như vô ý ma sát qua lại chỗ xương quai xanh xinh đẹp của nàng. "Có nghĩ ra cách nào khiến Bồn vương hết giận không?"

Đôi mắt trong veo của nàng rũ xuống, hạ giọng nói. "Điện hạ cứ tức giận đi."

Sở Diễm trong trẻo cười một tiếng, nói: "Không hiểu phong tình."

Thiên Dao im lặng, lặng lẽ tránh ra khỏi ngực hắn. Vị ở trong xe phía sau kia, ở trong mắt hắn mới là nữ tử phong tình vạn chủng.

Trong ngực mất đi nhiệt độ trong trẻo lạnh lùng, Sở Diễm chợt cảm thấy mất mát. Ngón tay thon dài nâng cằm thon nhỏ của nàng lên, ngón tay ma sát gò má nàng. "Thật muốn xé nát mặt nạ giả dối này đi, xem bộ dạng nàng như thế nào."

Thiên Dao cả kinh, con ngươi trong suốt chợt leo lên vẻ hoảng sợ, lại cố tự trấn định. "Thiên Dao không hiểu điện hạ đang nói gì."

"Không hiểu?" Hần tà mị cười một tiếng, con ngươi sâu thẳm, khó phân biệt tâm tình. Nhưng mà, sau một khắc, nụ cười đột nhiên cứng ngắc ở trên mặt hắn. Tuấn nhan trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía, giống như con báo mãnh liệt nhào tới, đem Thiên Dao đè ở phía dưới.

"Ngươi muốn làm...". Lời nói chưa hết đã bị một mũi tên cắt ngang. Thiên Dao giật mình, chỗ tên đâm thủng chính là chỗ nàng vừa ngồi. Lông vũ trắng trên tên đã nhuộm màu máu đỏ tươi nhưng nàng không bị thương, vậy là hắn!

"Ngươi bị thương?" Giữa lúc kinh hoàng, Thiên Dao sờ soạng lung tung trên ngực hắn.

"Sờ cái gì?" Hần tà khí nhếch môi, bàn tay chế trụ tay nhỏ bé không an phận của nàng, ngọn lửa dục vọng trong mắt đột nhiên như thiêu đốt.

Thiên Dao bỗng nhiên luống cuống. "Ngươi..." Lời còn chưa dứt đã bị đôi môi lạnh như băng của hắn che lại. Nàng kinh ngạc tròn to mắt, không thức thời cắn chặt hàm răng, cự tuyệt hắn cầu hoan. Phụng mầu của hắn thu lại, cắn lên môi mềm của nàng. Thiên Dao bị đau, kinh sợ kêu thành tiếng. Đầu lưỡi linh hoạt của hắn liền thuận thế chui vào trong miệng nàng, không chút kiêng kỵ chiếm đoạt.

Nụ hôn của Sở Diễm cường thế lại bá đạo. Một tay hắn đặt sau ót nàng, một tay kia trượt vào trong cổ áo, bàn tay mang theo nhiệt độ nóng bỏng, thiêu đốt trước ngực mềm mại. Chưa bao giờ bị vuốt ve như vậy khiến nàng không khống chế được mà giãy giụa, mà nàng càng giãy giụa, càng khiến cho hắn sinh ra khoái cảm chinh phục, cách y phục đơn bạc, hạ phúc của hắn nóng bỏng khiến cho nàng hoảng sợ.

Trận đấu giữa nam nhân cùng nữ nhân này, hắn cường thế, để cho nàng nhất định trở thành người thua cuộc.

"Sở Diễm, người cái người điên này." Ánh mắt tràn đầy tức giận, nàng đột nhiên nâng tay lên, nhưng chỉ trong chớp mắt liền bị hấn chế trụ.

Hấn tà mị cười một tiếng, yêu dã như hoa. "Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu."

"Nhưng mà ta không muốn chết." Thiên Dao gắt gao nhìn chăm chăm hấn.

Hơi thở ảm áp của hấn phun ra nuốt vào ở căn cổ nàng, mập mờ nói. "Tối nay hồi cung, Bốn vương phải có được nàng."

Giương mặt Thiên Dao đỏ lên, cả giận nói. "Vậy cũng phải còn mạng mà trở về."

Lúc này, ngoài xe ngựa truyền đến tiếng ngựa hí vang, thân ngựa trúng tên, tuần mã nổi điên chạy loạn, cơ hồ như muốn làm long nóc xe lên.

Sở Diễm gặp biến không chút sợ hãi, ôm chặt nữ tử trong ngực, giờ tay chường lên cửa xe, hai người phi thân nhảy xuống xe ngựa. Phía trước chính là vực sâu, tuần mã thông linh, hí một tiếng rồi dừng bước trước vách đá.

Ngoài xe đã sớm là cảnh hỗn độn, Ngự Lâm quân cùng thích khách áo đen đang đánh nhau. Tệ nhất chính là bọn họ nhìn thấy bên vách núi, Doãn Hàm Tuyết đang bị hai người áo đen kèm hai bên, mũi kiếm lạnh như băng gác ở trên cổ mảnh khảnh của nàng.

"Điện hạ, điện hạ cứu thiếp." Khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn của Doãn Hàm Tuyết đã sợ đến trắng bệch, giọng nói cũng mang theo tiếng nức nở.

"Còn không bảo bọn họ dừng tay, Thái tử điện hạ." Thích khách áo đen cười gian, cổ tay khẽ động, trên cổ trắng nõn của Hàm Tuyết lập tức hiện ra một vết máu thật sâu.

Sở Diễm đứng chấp tay, sắc mặt lạnh lùng. Hướng phía sau lưng phát tay áo, Ngự Lâm quân lập tức ngừng chiến, quỳ gối đầy đất chờ chủ tử chỉ thị.

"Thả người ra." Hấn lạnh nhạt nói, cũng không muốn tốn nhiều nước miếng với bọn thích khách.

Thích khách áo đen hiển nhiên đối với biểu hiện của Sở Diễm rất hài lòng, nhìn không được ngửa mặt lên trời cười to. "Muốn thả mỹ nhân này cũng dễ thôi, chỉ cần Thái tử điện hạ nhảy xuống vực, ta lập tức thả người. Nếu không, mỹ nhân yêu kiều này đành phải hương tiêu ngọc nát."

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lẽo, đùa cợt nói. "Bốn vương tại sao phải tin người?"

Thích khách cũng không hoảng hốt, xem ra đối với lai lịch của Sở Diễm đã sớm rõ như lòng bàn tay, biết rằng Doãn Hàm Tuyết chính là điểm yếu của hấn. "Mỹ nhân này ở trong tay ta, Thái tử điện hạ còn có thể cò kè mặc cả sao?" Thích khách cười chối tai.

"Thật là ngu không ai bằng, nếu Bốn vương chết, nàng còn sống trên đời làm gì!"

Lời của hấn nói vẫn đậm phong khinh, nhưng Thiên Dao lại thấy bàn tay ẩn trong ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, hấn đã ở cực độ ảm nhẫn.

Sau khi Hàm U chết, hấn đem toàn bộ áy náy đối với Hàm U chuyển sang trên người Doãn Hàm Tuyết, hết sức sùng ái. Không phải vạn bất đắc dĩ, hấn chắc chắn sẽ không bỏ nàng.

Mà Thiên Dao cũng tuyệt sẽ không để cho hấn đi mạo hiểm như vậy. Vực sâu vạn trượng, đừng nói là người, coi như một con chim rớt xuống cũng thịt nát xương tan.

Nàng là nữ lưu, tự nhiên cũng sẽ không có ai chú ý tới cử động của nàng. Phi thân nhảy lên vách đá, đi vòng qua sau lưng thích khách áo đen. Tất cả chú ý của người nọ đều rơi vào trên người Sở Diễm phía trước, hoàn toàn không có lưu ý phía sau.

Nhân cơ hội này, Thiên Dao xuất toàn lực, một chưởng đánh vào gáy thích khách áo đen. Thích khách áo đen cảm giác được hàn khí ép tới phía sau, trong khoảnh khắc lắc mình tránh thoát. Trong lúc hấn còn hốt hoảng, Thiên Dao nhanh tay kéo Doãn Hàm Tuyết, đẩy về hướng Sở Diễm.

"Mang nàng đi." Nàng hô to.

Sở Diễm đón lấy Hàm Tuyết, ánh mắt chợt loé lên thần sắc không thể tin. Nàng dứt khoát quả đoán, đúng là ngoài dự liệu của hấn.

Mất thấy mất đi lá bài Doãn Hàm Tuyết, thích khách áo đen then quá hoá giận, giờ kiếm chém về phía Thiên Dao. Kiếm pháp nhanh chuẩn, cũng rất ngoan tuyệt.

Chân váy Thiên Dao lướt nhẹ, nhanh chóng xoay tròn thân hình, lão đảo lui về phía sau mới tránh khỏi một kiếm. Nhưng mà, nàng cũng quên mất, sau lưng chính là vực sâu vạn trượng.

"A!" Một tiếng thét chói tai, cục đá dưới chân trượt ra, thân thể đã ngã xuống dưới.

Thế nhưng, giữa lúc sinh tử, một cánh tay ảm áp lại có lực đã nắm được nàng.

"Sở Diễm..." Nàng ngửa đầu, cổ hết sức gọi một tiếng, cảm giác ảm áp trong tim dâng lên, thậm chí mang theo vài phần vui sướng. Hấn cuối cùng có quan tâm, mà hấn quan tâm khiến cho nàng cảm thấy bỏ ra hết thảy đều là đáng giá.

Thật giống như trở lại cái ngày hoa xuân đầy trời, hân nắm tay nàng, cũng ấm áp như vậy.

Mà thực tế, phần ấm áp này cũng vỡ vụn trong khoảnh khắc này. Bàn tay ấm áp đang nắm tay nàng trong lúc bất chợt bỗng buông ra, hân trở mắt nhìn nàng rơi xuống đáy vực.

"Thiên Dao..." Tiếng hét thê lương điên cuồng vang lên, Sở Diễm cứng ngắc đứng bên vực sâu, giống như hoá đá. Ông tay áo đã che lấp bàn tay nắm chặt, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Cách xa vài trượng, một làn mưa tên xuyên không bay thẳng về phía Doãn Hàm Tuyết. Nàng chạy về phía hân, lớn tiếng khóc kêu: "Diễm... Cứu thiếp..."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Máu chảy thành sông (2)

Mâu quang Sở Diễm lạnh lùng, dường như không chút chần chừ phi thân lên, bay đến phía sau lưng Doãn Hàm Tuyết, nắm lấy vòng eo mềm mại của nàng, thay nàng ngăn cản mưa tên bay đến.

"Điện hạ, Hàm Tuyết biết người sẽ không bỏ rơi thiếp." Hàm Tuyết nhu nhược tựa vào trong lòng ngực hân, thái độ mềm mại.

Sở Diễm lạnh nhạt đẩy nàng ra, lạnh lùng nói với thị vệ sau lưng, "Hộ tống Doãn trắc phi hồi cung."

"Điện hạ." Doãn Hàm Tuyết yếu điệu gọi, mà hân lại không nhúc nhích chút nào.

"Nương nương, xin mời!" Thị vệ chấp tay nói.

Doãn Hàm Tuyết cắn chặt môi dưới, bộ dáng cực kỳ uỷ khuất, nhưng vẫn rời đi dưới sự thúc giục của thị vệ.

Mất đi lợi thế là Doãn Hàm Tuyết, thích khách áo đen rất nhanh bị chế phục. Xích Diễm khom người cúi đầu, chờ chỉ thị của Sở Diễm.

"Không chứa một tên!" Sở Diễm lãnh tuyệt phun ra bốn chữ, quanh thân tản ra hàn khí kinh người.

Xích Diễm sững sờ trong chốc lát, sau đó mới khom người lĩnh mệnh.

Trong thoáng chốc, trong sơn cốc máu chảy thành sông, tiếng kêu la thảm thiết. Máu chảy lênh láng trên đất, cảnh tượng kinh khủng dọa người.

Thái tử phi mất tích, đây là chuyện lớn cỡ nào. Ngự Lâm quân được phái ra hết nhóm này tới nhóm khác, nhưng không có chút tin tức nào của Thiên Dao. Sống không thấy người, chết không thấy xác.

Trong thư phòng ở Đông cung, Sở Diễm hồ hững tựa ở trên nhuyễn tháp, mâu trung một mảnh lạnh lẽo. Tay trái nắm chặt thành quyền, ở nơi xương cổ tay, ba giọt máu chu sa vô cùng chói mắt.

Ba cây châm đồ ác liệt đâm vào huyệt Thái Uyên trên cổ tay, một khắc kia, cả cánh tay cũng mất đi tri giác. Hân sao có thể nghĩ tới việc buông tay, căn bản là hân bắt không được nàng.

Một đạo bóng đen ở trong góc lay động, Huyền Ảnh quỳ một gối xuống đất, đầu cúi tới cực thấp.

"Là hân ra tay?" Ngữ điệu sâu lạnh, tuy là câu hỏi nhưng giọng nói lại vô cùng khẳng định.

Huyền Ảnh quỳ trên đất, im lặng không nói, mà sự trầm mặc này chính là câu trả lời.

Khoé môi Sở Diễm giễu cợt khẽ nhếch, tay siết chặt, phát ra tiếng xương đụng vào nhau giòn tang. Trong đêm tối, nói không ra được sự quý mị kinh người.

"Hân vẫn không chịu buông tha! Có phải Bồn vương đối tốt với ai, người đó sẽ gặp phải xui xẻo?"

Hân cắn chặt hàm răng, cực độ ần nhẫn lửa giận. Mâu quang lạnh lẽo như băng nhìn về phía nam tử đang quỳ trên đất.

"Người tại sao lại không ra tay?"

Trong mắt Huyền Ảnh chợt loé lên chút bất an thấp thòm, lại cố tự trấn định nói: "Huyền Ảnh là ám vệ của Chủ thượng, trong lòng Huyền Ảnh chỉ có an nguy của Chủ thượng..."

Một loạt tiếng "bộp" cản đứt lời nói của hắn. Đang lúc nổi giận, Sở Diễm vung tay áo, đem văn phòng tứ bảo trên bàn quét hết xuống đất.

"Nếu hôm nay rơi xuống vực là Linh Lung, ngươi còn có thể nói những lời miễn cưỡng đường hoàng này với Bôn vương? Linh Lung là nữ nhân đầu tiên của Bôn vương, Bôn vương cho phép nàng ba nghìn sủng ái. Sự tồn tại của Thẩm Thiên Dao sẽ không uy hiếp được nàng nửa phần. Nhưng ngươi lại thấy chết mà không cứu."

Đối mặt với chất vấn của Sở Diễm, Huyền Ảnh không cách nào phản bác. Hắn thừa nhận, hắn xác thực có chứa tư tâm. "Điện hạ bớt giận."

Bớt giận! Sở Diễm cười lạnh. Đúng vậy a, hắn nên bớt giận. Thẩm Thiên Dao rơi xuống vực, hết thảy đều không cách nào thay đổi.

"Thái tử điện hạ, lão nô phụng mệnh Thái Hậu, xin điện hạ dời chiếc tới Từ Ninh cung." Ngoài điện, giọng nói bén nhọn của Đại thái giám Lưu Hi vang lên.

"Cút." Khoé mắt Sở Diễm lạnh lùng quét qua Huyền Ảnh đang quỳ trên đất.

Huyền Ảnh cúi đầu, thân hình thoáng cái liền biến mất.

Trong Từ Ninh cung, từ khi Thiên Dao mất tích, cũng chưa từng thấy Thái hậu nở nụ cười.

"Hoàng tổ mẫu không cần lo lắng, không tìm được thi thể chứng tỏ còn có hy vọng sống sót." Sở Diễm đứng bên cạnh bà, khom người đưa tới một chén canh.

"Ngươi thật biết nghĩ, sợ là nàng chết mới đúng tâm ý của ngươi." Thái hậu giữu cọt hừ một tiếng, hờ hững đẩy ra chén canh hắn đưa tới.

Lần này, Thái hậu thật sự là thương tâm. Đứa bé kia ngược lại đáng thương, tự đứng lại bị cuốn vào trong vũng nước xoáy, hôm nay, lại vô có mất đi tính mạng. Chỉ đành phải nói một câu, ông trời ghét phận má hồng.

Sở Diễm cười nhẹ, lần nữa đem canh đưa tới trước mặt bà. "Hoàng tổ mẫu coi như là tức giận với tôn nhi, cũng không thể không quan tâm thân thể mình. Canh này không uống sẽ lạnh mất."

"Ai gia nào phải tức giận, ai gia là thương tâm." Thái hậu cúi đầu, lau nước mắt.

Một người đang yên đang lành, nói mất liên mất sao. Huống chi, đứa bé kia còn là...

Một tiếng nặng nề thờ dài, Thái hậu mệt mỏi, không kiên nhẫn khoát tay với Sở Diễm một cái. "Lui ra đi, ai gia đang mệt."

"Hoàng tổ mẫu phải bảo trọng thân thể, tôn nhi xin cáo lui." Sở Diễm bình tĩnh đem chén canh đưa cho thái giám bên cạnh, khom người thối lui.

Mới vừa bước ra cửa, thanh âm giữa nua của Thái hậu lại lần nữa vang lên. "Thiên Dao nếu đã mất, chuyện Thẩm gia, ngươi đừng nhúng tay vào."

Sở Diễm trong trẻo lạnh lùng cười một tiếng, câu này chính là cảnh cáo, mới thực sự là mục đích bà tuyên hắn tới đây.

"Tôn nhi cẩn tuân lời dạy bảo của Hoàng tổ mẫu."

Vừa ra khỏi Từ Ninh cung, Xích Diễm liền tiến lên đón. "Điện hạ..." Hắn muốn nói lại thôi.

"Vẫn không có tin tức?" Giọng nói lạnh nhạt không mang chút tâm tình của Sở Diễm vang lên.

Xích Diễm lắc đầu. "Dường như đã lục tung cả đáy vực nhưng vẫn không có chút tung tích của Thái tử phi."

"Ừm." Hắn nhẹ đáp lại, không tìm được thi thể cũng xem như là tin tốt. Hắn bắt quả cũng chỉ có thể dùng cách này an ủi mình. Từ khi Thiên Dao mất tích đến bây giờ, suốt ba ngày ba đêm, hắn chưa từng chợp mắt.

"Sai người đến thôn trấn dưới chân núi tìm kiếm, nếu vẫn tìm không được thì rút về đây đi." Cuối cùng hắn phân phó.

Rút về? Chẳng lẽ muốn bỏ cuộc?

Xích Diễm có chút chần chờ, nhưng vẫn khom người lĩnh mệnh, lui xuống.

Ngày thứ hai, thánh chỉ từ Cảnh Dương cung truyền ra, lúc này Xích Diễm mới hiểu được chủ ý của chủ tử mình. Đúng là không cần tìm, bởi vì Thẩm gia

đã xảy ra chuyện, chỉ cần Thảm Thiên Dao còn sống, nàng nhất định sẽ hiện thân.

Lúc thủy triều lên, trên mặt biển xanh sâu thẳm, từng con sóng lớn hết con này tới con khác. Trên bờ, có một nữ tử trẻ tuổi đang ngồi trên một tảng đá lớn, dung nhan như tuyết, tóc đen như mực. Một thân vải thô màu trắng, nhưng không cách nào che giấu được dung nhan khuynh thành.

Ánh mắt nàng mờ mịt ngắm nhìn mặt biển, đồng màu như mực nhưng lại không có chút thần sắc.

Phía trước là biển rộng, phía sau là thôn xóm chằng chịt nhà ở. Sự tồn tại của nàng, hẳn là nhỏ bé như vậy. Bên tai gió biển gào thét, trí nhớ lại quay về thời khắc kia lúc nàng rơi xuống vực....

Thân thể nhanh chóng rơi xuống, gió bên tai gào thét, quất vào da thịt đau đớn nhưng nàng cũng không cảm thấy sợ. Cuối cùng, rơi vào đầm sâu lạnh như băng. Nước lạnh thấu xương, Thiên Dao lại không chút nào gãy gục, mặc cho thân thể chìm xuống.

Đầm sâu lặng ngắt như chết, giống như hết thảy mọi thứ xung quanh đều ngưng hô hấp. Rất nhanh, nàng cũng sẽ như vậy, tịch mịch, hít thở không thông cùng hơi thở từ vong đem nàng bao vây tầng tầng lớp lớp.

Đều nói con người trước thời khắc sinh tử sẽ hoài niệm hết thảy mọi thứ khi còn sống. Khi ý thức của nàng hấp hối, một khắc đó, trong đầu nàng, hẳn là... tuấn nhan lạnh như băng kia của Sở Diễm.

"A Dao, thủy triều gió lớn, đừng để thân thể bị cảm lạnh." Sau lưng truyền đến tiếng một phụ nhân, cũng cắt đứt dòng suy nghĩ của Thiên Dao.

Nàng quay đầu lại, đối với phụ nhân không còn trẻ sau lưng cười nhạt một tiếng. Sau đó đứng dậy, từng bước một bước xuống tảng đá gồ ghề. "Ta tìm con cá một buổi sáng. Đứa nhỏ này, bỏ đến phía trên đó làm cái gì, cùng ta về nhà." Phụ nhân cầm áo khoác bằng vải thô, khoác lên trên người Thiên Dao.

Lúc cứu nàng, đứa nhỏ này dường như đã ngưng thở, ngủ mê man ba ngày ba đêm. Nếu không phải là mạng lớn, chỉ sợ thật vĩnh viễn cũng không tỉnh lại. Nàng lão bà từ sống hơn nửa đời người chưa từng gặp qua nha đầu nào đẹp như vậy. Hướng chi, bà cùng bạn già đến nay không có con cái, chỉ cho là trời cao ban thưởng hải tử cho bọn họ, nhìn Thiên Dao liền yêu thương hết lòng.

Trở lại nhà của Lý thẩm, Lý lão hán đã sớm làm xong điểm tâm, chờ lão bà từ cùng nha đầu trở lại. "Các người mà không trở lại, món ăn sẽ nguội mất." Khuôn mặt hàm hậu của ông tươi cười, đem thức ăn bung lên bàn, còn cố ý mức tô canh cá đưa tới cho Thiên Dao.

"Nha đầu, phải ăn nhiều, thân thể mới mau chóng khỏe lại."

"Cám ơn Lý bá." Thiên Dao cười yếu ớt.

"Cám ơn cái gì, chúng ta cũng không xem con là người ngoài."

"Lý thẩm, ta đem cá tới cho người." Ngoài cửa viện đột nhiên truyền đến giọng nói của một nam tử trẻ tuổi, hẳn là con trai thôn trưởng, người trong thôn gọi hắn là tiểu Tam tử.

Tiểu Tam tử cũng không khách khí, vừa kêu xong liền tự đẩy cửa đi vào, hướng phu thê Lý gia mà quơ quơ con cá lớn trong tay. Mà hai con người cũng chăm chú nhìn Thiên Dao, nhưng lại không có nửa phần tục tĩu.

Thiên Dao cười yếu ớt, không để ý lắm. Rơi xuống đầm nước chảy xiết, mặt nạ da người sớm đã mất, hôm nay, cũng chỉ có thể dùng diện mạo thật để gặp người.

"Ta nói tiểu tử nhà người có dụng ý khác thì có. Con cá này là đưa cho ta hay là đưa cho A Dao nhà ta a." Lý thẩm trêu ghẹo nói.

Mà Tiểu Tam tử vừa nghe lời này, ngay cả bên tai cũng đỏ ửng, hốt hoảng cúi đầu, cũng không dám nhìn Thiên Dao. Trong thôn này, da mặt nam tử ngược lại rất mỏng.

"Lý thẩm, nhà ta còn có chút chuyện, ta đi trước." Hắn như chạy trốn mà đi, tựa như nghĩ tới điều gì, tới cửa lại đột nhiên dừng bước, xoay người nhấc nhò.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chờ một người

"Lý thẩm, nếu không có chuyện gì, gần đây cũng không nên vào thành. Nghe nói để đô xảy ra đại sự, Thảm tướng quân mưu nghịch, Hoàng thượng đã

hạ chỉ cho tịch thu gia sản giết kẻ phạm tội. Hôm nay đề độ rất loạn."

"Người nói gì?" "Bốp" một tiếng, đôi đũa trong tay Thiên Dao rơi xuống. Nàng không cách nào duy trì sự lạnh nhạt thường ngày, đứng dậy đi tới bên người Tiểu Tam tử, dùng sức kéo lấy cánh tay hắn.

"Người nói gì, nói lại lần nữa xem." Thanh âm nàng run rẩy, gần như khàn khàn mà hỏi.

Tiểu Tam tử không hiểu ra sao, nói: "Thẩm Ngao Phong, Thẩm đại tướng quân tạo phản, cả nhà đã bị tổng giam vào ngục..."

Không chờ hắn đem lời nói hết, Thiên Dao đã thất kinh chạy ra khỏi viện.

Đại tướng quân Thẩm Ngao Phong cầu kết Hung Nô, bán nước cầu vinh, ý đồ mưu phản, chuyện này đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Thẩm gia cả nhà bị tổng giam, phủ Thẩm tướng quân thường ngày đông như trẩy hội, hôm nay lại là bộ dáng tan hoang đổ nát.

Thiên Dao đứng ở bên ngoài cửa phủ, nhìn giấy niêm phong lạnh như băng dán trên cửa cùng Ngự Lâm quân tuần tra bốn phía, trong lòng nhất thời có cảm giác phức tạp. Lúc đi ra khỏi thôn, nàng còn có một tia hy vọng, hy vọng đây hết thảy chỉ là thủ đoạn của Sở Diễm nhằm ép nàng hiện thân. Đối mặt với đại môn đóng chặt, nàng mới phát hiện mình ngây thơ buồn cười cỡ nào. Sớm nên biết rõ chứ! Nàng cũng không quan trọng tới mức để hắn phải dùng tới thủ đoạn này để lừa bịp.

Bàn tay trong ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, đầu ngón tay đâm vào da thịt nhưng lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

A, người mất nhà tan, không còn lại gì.

"Mau lại xem, xe tù Thẩm gia lại bắt đầu diễu hành." Không biết là giọng nói chói tai của ai vang lên.

Cách đó không xa, đám người bắt đầu tuôn ra. Hai bên đường phố đông nghịt đầu người, Ngự Lâm quân mặc kim khôi giáp màu vàng, tay cầm bội kiếm, đem đám người nhốn nháo dạt sang hai bên mới miễn cưỡng có đường đi.

Tướng quân phụ trách xe tù cười ở trên con đại mã, diện mục uy nghiêm. Phía sau hắn là xe tù bằng gỗ, phụ tử Thẩm Ngao Phong, Thẩm Đông Thần bị nhốt trong xe tù, áo quần rách nát, mà phía sau xe tù, phụ nữ cùng trẻ con Thẩm gia cúi đầu đi theo, trên chân đeo gông xiềng nặng nề, tiếng kêu khóc không ngừng.

Dân chúng ngu ngốc đem những đồ ăn thối rửa quăng vào trên người, trên mặt bọn họ, tức miệng mắng to, "Giặc bán nước."

Sắc mặt Thiên Dao như tro tàn, thân thể không ngừng run rẩy, những người này đều là người nhà của nàng, thân nhân của nàng.

Đột nhiên, tiểu hài tử chưa đủ năm tuổi của Thẩm gia ngã nhào trên đất, tiểu hài tử vô tri kêu khóc. Tướng quân dẫn đầu hét lớn một tiếng, tay gươm rơi lên vùng xuống.

Mắt thấy roi sắp rơi xuống, một đạo bóng trắng nhanh nhẹn đem hài tử ôm lấy, lui ra xa vài trượng.

"Tiểu hài tử vô tội, tướng quân, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, Thiên Dao ngửa đầu, vô lễ nhìn thẳng vào ánh mắt tướng quân.

Roi gươm cao liền như vậy cứng ngắc ở trong không trung, miệng mở lớn, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chú vào Thiên Dao. Trong thoáng chốc, chỉ cảm thấy là cửu thiên tiên nữ hạ phạm.

"Ai cho người xen vào việc của người khác." Một giọng nói bén nhọn đột nhiên vang lên, một phụ nhân lao ra từ trong đám tù nhân, chính là Tam phu nhân Cẩm Ngọc. Nàng một tay kéo lấy hài tử từ trong ngực Thiên Dao ra, hai mắt tròn to, tràn đầy khiếp sợ.

Cẩm Ngọc ôm lấy hài tử, ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi Thiên Dao, cuồng loạn hô: "Người đi, đi càng xa càng tốt."

Thiên Dao cắn chặt môi, run rẩy tiến lên, mà cánh tay lại đột nhiên bị người từ phía sau kéo lấy, quay đầu lại, là Cẩm Sát.

Nàng không nói gì chỉ lắc đầu một cái, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía tướng quân đang ngồi trên lưng ngựa, quynh rũ cười một tiếng, "Trần tướng quân, khí thế thật lớn, sợ là đã dọa sợ tiểu nữ từ rồi."

Tướng quân này cũng thường ra vào chốn trăng hoa, tự nhiên nhận biết Cẩm Sát. "Hóa ra là Cẩm Sát cô nương."

"Đúng vậy a, ta cùng muội muội ra ngoài đi dạo, thật trùng hợp lại gặp được tướng quân, đúng là nhân sinh có tương phùng". Cẩm Sát che miệng cười, thật là quynh rũ lòng người.

Trần tướng quân theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, trước mặt mọi người, cũng không dám đánh mất uy nghi. "Tỷ muội các người mau tránh ra, chớ cản Bôn tướng quân thi hành công vụ."

Cẩm Sát cười một tiếng, khẽ cúi người, một phen kéo Thiên Dao qua, trầm giọng nói: Chớ sanh sự, muội không cứu được bọn họ đâu.

Tìm Thiên Dao đau xót, không thôi quay đầu lại, chỉ thấy trong đám tù nhân, hai gò má Nhược Y đầy lệ, đôi môi run rẩy, không tiếng động nói với nàng:

Cách xa để đồ, sống cho thật tốt.

Vào đêm, Xuân Phong lầu vẫn náo nhiệt phồn hoa như xưa.

Lầu các của Cẩm Sát cửa đóng chặt, nàng dùng lý do thân thể khó ở mà từ chối khách.

"Muội có dự định gì?" Cẩm Sát nửa dựa vào nhuễn tháp, mi tâm nhũu chặt.

Thiên Dao ngồi yên ở trước cửa sổ, mâu quang lạnh nhạt nhìn vầng trăng tròn ngoài cửa, dung nhan khuynh thành, tĩnh mịch như mặt nước phẳng lặng.

Đôi mắt Cẩm Sát trầm hơn mấy phần. "A Dao, ta khuyên muội sớm bỏ đi những ý niệm không nên có kia. Nếu muội muốn rời đi, ta sẽ thay muội an bài hết thảy mọi chuyện."

"Ai nói muội muốn rời khỏi." Mâu quang Thiên Dao lạnh nhạt nhìn Cẩm Sát, cười yếu ớt.

Tay bụng chén trà của Cẩm Sát run lên, bỗng có một loại dự cảm xấu.

Ngoài cửa sổ, bên bờ sông Tần Hoàng, ngọn đèn dầu rực rỡ ánh vào trong đôi mắt trong suốt của Thiên Dao, lấp lánh chói mắt. "Thời gian A Dao ở đế đô không nhiều lắm, cũng chưa từng nhìn thật kỹ cảnh trí đế đô. Ngày mai tỷ tỷ cùng A Dao đi dạo một chút trên đường có được không?"

Sắc mặt Cẩm Sát trầm xuống. "Muội lại có chủ ý gì vậy?"

Khoé môi nở nụ cười lúm đồng tiền của Thiên Dao từ từ biến mất, đôi con ngươi sâu thẳm thêm mấy phần, nhàn nhạt nói: "Muội đang đợi một người."

Cẩm Sát nhăn mày trầm tư, tựa như nghĩ đến cái gì, lộ ra thần sắc kinh ngạc. "Muội phải đợi Sở Diễm?"

Thiên Dao cười khổ. Nếu như cõi đời này còn có người có thể cứu Thẩm gia, người kia chính là đương triều Thái tử Sở Diễm. "Nếu như ngay cả hắn cũng không cứu được, số mệnh của Thẩm gia xem như đã hết."

Cẩm Sát bất đắc dĩ thở dài, "Hắn cứu được hay không là một chuyện, hắn có chịu ra tay cứu hay không lại là chuyện khác. A Dao, muội đừng ngây thơ, nếu như hắn tuyệt tình, đem muội giao ra tranh công thì sao?"

Thiên Dao im lặng, một lúc sau, mới nói. "Đó cũng là mệnh của Thiên Dao."

"Muội..." Cẩm Sát cắn răng, thật là không còn biện pháp, bất đắc dĩ lắc đầu. "Vậy muội ngoan ngoãn chờ ở chỗ này, mừng một hàng tháng, hắn cũng sẽ tới Xuân Phong lầu tìm Lam Hinh cảm dỗ kia."

Thiên Dao hờ hững, từ nay đến mừng một, còn có hơn mười ngày, cũng không biết còn có thể chờ lâu như vậy.

Ngày hôm sau, Thiên Dao liền lấy thân phận là cô nhi ở lại Xuân Phong lầu. Ban ngày, nàng sẽ cùng Cẩm Sát đi dạo trên đường, nếu như vận khí tốt, có thể gặp được Sở Diễm.

Đáng tiếc, sự thật chứng minh, vận khí của nàng cũng không tốt.

"Con đường này chúng ta đi tới đi lui không dưới mười lần, tỷ tỷ thật xác định hắn sẽ xuất hiện sao?" Thiên Dao dịu dàng hỏi.

Cẩm Sát quyền rũ phong tình lắc lắc vòng eo, thân nhiên tiếp nhận ánh mắt kinh diễm của người qua đường. "Thái tử điện hạ ngày thường cũng không thường ra cung. Chúng ta chỉ có thể trông chờ vận khí, nếu như vận khí không tốt thì đành chờ tới mừng một vậy."

Thiên Dao hờ hững, gật đầu một cái.

Cẩm Sát dặt tay nàng, đến trước một gian hàng bày đầy châu báu đồ trang sức đeo tay rực rỡ đủ loại khiến cho người ta yêu thích không buông tay thì dừng bước. Cẩm Sát tiện tay chọn một cây trâm bằng ngọc trai cài lên tóc Thiên Dao. "Thật đẹp."

Thiên Dao bật cười, đưa tay đem trâm cài tóc gỡ xuống, tóc đen như mực chỉ dùng một cây trâm Thanh Ngọc để cài. "A Dao không thích."

"Muội đó!" Cẩm Sát bất đắc dĩ cười một tiếng. Dung nhan khuynh thành nhưng lại không có nửa phần hiểu được thể nào là phong tình. "Mỹ nhân đầu gối."

Thiên Dao vẫn lơ mơ như trước, không chút để tâm.

Hai bên đường phố, tiệm rượu cửa hàng mọc lên san sát, một cảnh phồn hoa nơi đế đô Doanh Châu. Con ngươi trong suốt của Thiên Dao nhuốm vài tia u sầu. Giờ phút này, nàng chỉ hy vọng mình là một trong những người dân thường nơi đây, bình thần mà sống qua ngày, cả ngày vì củi gạo dầu muối mà bôn ba. Quốc gia thiên hạ, cùng nàng có quan hệ gì đâu.

Lúc này, cách đó không xa có một chiếc xe ngựa đang lao đến, làm rối loạn cả con đường đông đúc. Người đánh xe ngựa giờ roi ngựa xua đuổi người đi đường, lớn tiếng quát. "Xa giá của Vinh Thân Vương, nhanh chóng tránh ra."

Đường phố phồn hoa nhất thời bị làm cho rối loạn, xe ngựa một đường chạy thẳng tới, người đi đường kinh hoàng né tránh, nhưng cũng có người không kịp tránh.

Một tiểu nữ hài tử như hoá đá đứng giữa đường, chỉ sợ là đã bị làm cho kinh hoàng, kêu khóc, "Mẫu thân".

Lông mày Thiên Dao chau lại, cơ hồ là không chút nghĩ ngợi liền phi thân bay đến.

"Chớ gây thêm chuyện." Cẩm Sát vội vàng nói, đưa tay cản nhưng lại chậm một bước.

Thiên Dao phi thân ngăn ở trước tiểu nữ hài, sau một khắc, xe ngựa đã tới trước mặt, tránh né không kịp. Nàng giờ một tay tung chưởng, đánh vào trên thân ngựa, hàn khí xông tới, tuần mã thống khổ hí vang, vó trước nâng lên, khiến phu xe khiếp sợ cũng không cách nào trấn tĩnh được tuần mã.

Sườn xe bị rung động kịch liệt, dường như sắp rơi ra. Mui xe đột nhiên nổ tung, một cảm y nam tử từ trong xe phi thân bay lên, khinh công rất cao, không chút bị thương đáp xuống đất.

Phía sau hắn, chẳng biết lúc nào đã có thêm một đội thiết giáp quân, khí thế phô trương thật lớn.

Thiên Dao không chút để tâm, cúi người trấn an tiểu nữ hài vài câu, một lát sau, tiểu nữ hài nín khóc mỉm cười chạy đi.

"Người nào dám lớn mật như vậy, còn dám cản xa giá của Vinh Thân Vương." Thủ lĩnh thiết giáp quân lớn tiếng quát.

Thiên Dao nghe vậy, hồ hững xoay người, trong trẻo lạnh lùng cười một tiếng, cao ngạo không ai bì nổi. "Vương gia chẳng lẽ không nhìn thấy, xe ngựa của ngài suýt nữa đụng vào con dân của ngài sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Chỉ có thể nói: Khuynh quốc khuynh thành

"Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh

Lục cung phần đại vô nhan sắc."(1)

Đại đế cũng không gì hơn cái này. Đôi mắt phượng thon dài của Sở Hạo khó nén được sự kinh diễm. Hắn tự nhận đã gặp qua vô số mỹ nhân, nhưng chưa từng thấy qua nữ nhân nào xuất trần như vậy.

Phượng mâu Sở Hạo hí lại, cùng Sở Diễm ngược lại có vài phần tương tự. Chỉ bất quá thiếu đi chút khí thế vương giả bẩm sinh như Sở Diễm, nhiều thêm chút âm nhu tà mỹ.

Thiên Dao thu lại hàn khí, hồ hững xoay người, phẩy tay áo bỏ đi. Mới vừa đi được hai bước, liền cảm giác tiếng gió nổi lên sau lưng, vòng eo đã bị một cánh tay có lực nắm lấy, bàn long bốn móng quanh quẩn trên vân tay áo. Ấn đường của nàng nhú lại, xoay người tung chưởng đánh úp về phía mặt Sở Hạo, lại bị hắn dễ dàng tránh né.

Đầu ngón tay thon dài khẽ nâng cằm nàng lên, Sở Hạo tà mị cười một tiếng, "Dùng loại phương thức này khiến Bồn vương chú ý? Bồn vương không thể không thừa nhận, nàng thành công rồi."

Thiên Dao khinh miệt cười một tiếng, "Vương gia có thể tiếp tục tự luyện." Tay áo như tuyết giương lên, hàn khí tụ lại, sau một khắc nàng đã thoát khỏi sự kiềm chế của hắn. Thiên Dao đứng chấp tay, cao ngạo ngược cảm lên.

Sở Hạo tự tin cười một tiếng, bàn tay giờ lên, thiết giáp quân sau lưng liền đem Thiên Dao bao vây.

Ánh mắt lãnh ngạo của Thiên Dao quét qua bốn phía, trong trẻo lạnh lùng nói, "Ban ngày ban mặt, chẳng lẽ Vương gia tính cường ngạnh cướp đoạt dân nữ sao?"

Khoé môi Sở Hạo tà mị nhếch lên, "Nàng đã xuất hiện ở trước mặt Bồn vương, Bồn vương sao có thể bỏ qua."

Thiên Dao lạnh lùng cười một tiếng, giống như hồng mai kiều ngạo nở trong tuyết, quanh thân hàn khí bao phủ, không có bất cứ người nào có thể đến gần nửa bước. "Vương gia là người, không phải thần, cõi đời này luôn có những chuyện Vương gia không cách nào nắm trong tay, có những người không cách nào chiếm được." Lời nói trong trẻo lạnh lùng vừa dứt, mũi chân Thiên Dao điểm nhẹ, phi thân bay đi, chớp lát, liền biến mất không thấy

bóng dáng.

"Vương gia..." Thủ lĩnh thiết giáp quân khom người cúi đầu.

Sở Hạo cười khẽ, hiếm khi thấy hứng thú như vậy "Ngược lại thú vị, sai người đi tra một chút lai lịch của nàng." Đối với nàng, hẳn nhất định phải có được.

"Hồi cung đi, đừng để Hoàng tổ mẫu chờ lâu."

Chánh điện Từ Ninh cung

"Tôn nhi tham kiến Hoàng tổ mẫu." Sở Hạo quỳ một chân trên đất, cực kỳ cung kính.

"Hạo Nhi mau đứng dậy đi, nhìn con bình an trở lại, ai gia an tâm rồi." Trong mắt Thái hậu tràn đầy từ ái.

"Để cho Hoàng tổ mẫu nhớ mong, là Tôn Nhi bất hiếu." Sở Hạo đứng dậy trả lời sau đó hướng về phía Tư Đồ Tấn cùng Tư Đồ Phong chấp tay nói.
"Cửu cửu cùng biểu đệ vẫn khoẻ chứ?"

Tư Đồ Tấn sắc mặt lãnh thâm, đạm nhạt trả lời, mà người luôn tươi cười Tư Đồ Phong nhưng lại không có nửa phần cảm xúc.

Mây kiếm Sở Hạo nhú lại "Xảy ra chuyện gì?"

Thái hậu buông tiếng thở dài, "A Dao nha đầu kia, cửu cửu người đang khổ sở trong lòng."

"A Dao? Nha đầu được nuôi dưỡng trên Thiên Sơn kia sao?" Sở Hạo vận mi. Mơ hồ nhớ tới Tư Đồ Phong từng nói có một muội muội có vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, lấy danh nghĩa Thẩm gia nuôi ở trên Thiên Sơn, đợi trưởng thành sẽ gả cho hắn làm phi tử, chờ tương lai thành đại sự, cố thủ trong cung làm hậu, như thế mới có thể giữ được cơ nghiệp muôn đời của Tư Đồ nhất tộc.

"Người chết không thể sống lại, cửu cửu nén bi thương."

Tư Đồ Tấn gật đầu thờ dài, "Là A Dao của bốn hầu không có phúc khí."

"Biểu ca một đường khổ cực, đã xử lý tốt lũ lụt ở Giang Nam khiến cho dân chúng miễn được nổi khổ sống lưu lạc. Hoàng thượng hết sức vui vẻ, đương nhiên không thiếu được một phen phong thưởng." Tư Đồ Phong nói xen vào.

Sở Hạo lạnh giọng cười một tiếng, "Xử lý lũ lụt Giang Nam nào hơn được đại thắng trăm vạn hùng binh người Kim. Huống chi, trận lũ lụt Giang Nam như 'chặn lũ thượng nguồn', đây vốn là kế sách của Sở Diễm. Hắn hao tổn tâm cơ hiểm kế, không phải là muốn đem Bồn vương điều ly khỏi kinh thành! Hôm nay mười vạn ngựa lâm quân để đồ đã ở trong tay hắn, Thất đệ này của Bồn vương thật không đơn giản."

"Hoàng thượng đối với Tư Đồ nhất tộc ta kiêng kỵ đã lâu, hôm nay hạ ngục cả nhà Thẩm gia, Hoàng thượng chính là mượn việc này để diệt trừ thế lực Tư Đồ gia." Tư Đồ Tấn lạnh lùng nói.

Thái hậu tán đồng gật đầu, lại lo lắng mở miệng, "Thẩm gia có khai ra Tư Đồ nhất tộc ta hay không? Ai gia đã cảnh cáo Sở Diễm, để hắn chớ nhúng tay vào chuyện này."

Sở Hạo cười một tiếng, "Hoàng tổ mẫu yên tâm, hắn sẽ không hành động. Thất đệ rất khôn khéo, nếu không nắm chắc phần thắng, hắn sẽ không khinh cử vọng động."

"Ừ." Thái hậu gật đầu, hơi yên tâm chút. Ánh mắt từ ái lại rơi vào trên người Sở Hạo, "Khó có dịp vào cung, đến điện phụ hoàng con xem một chút đi."

Sở Hạo cười một tiếng, hết sức càn rỡ. "Phụ hoàng từ trước đến nay cũng chẳng mong gặp Tôn nhi, cần gì làm những thứ chỉ có bề ngoài. Hoàng tổ mẫu sớm nghỉ ngơi đi, Tôn nhi xin được cáo lui trước."

Dứt lời, hắn khom người hành lễ, liềm lui ra ngoài. Sau lưng, Thái Hậu bắt đắc đi thở dài. "Con, đứa nhỏ này..."

Mới vừa đi ra cửa điện Từ Ninh cung, thiếp thân thị vệ Văn Thanh liền tiến lên đón. "Vương gia."

"Ừ, có tin tức sao?"

Văn Thanh cúi đầu, "Nàng kia là ca cơ mới tới ở Xuân Phong lầu."

"Ca cơ?" Sở Hạo cau mày, mang theo vài phần hoài nghi. Với tính tình ngạo mạn như vậy, thân thủ lại cao, như thế nào lại là ca cơ ở Xuân Phong lầu.

"Đúng lúc hôm nay là mừng một, nàng sẽ lên đài diễn hát. Vương gia nếu không tin, có thể tự mình đi nhìn một chút."

Sở Hạo trầm mặc không nói, chỉ cần là vì nàng, dầm rông hang ổ hắn cũng muốn đi.

Đối diện Xuân Phong lầu là Thủy Các lầu, cửa sổ được chạm khắc mở to, bên trong phòng lượn lờ hơi khói, như mộng như ảo.

Sở Diễm một thân cảm bão màu đỏ tía, bình yên ngồi ở bên cạnh bàn, trong tay là chén bằng ngọc bích, là trà Long Tỉnh thượng hạng ở Tây hồ, uống một hớp, răng môi lưu hương. Tuấn nhan không hé lộ một chút cảm xúc dư thừa nào, ánh mắt sâu thẳm, dường như đang lâm vào trầm tư.

Lam Hình nửa quỳ ở dưới chân hán, một bộ y phục lụa mỏng che thân, dáng người uyển chuyển, như ẩn như hiện. "Điện hạ, nô tỳ hầu hạ ngài..." Lời còn chưa dứt đã bị Sở Diễm lãnh mạc đẩy ra.

Lam Hình cứng ngắc quỳ trước mặt hán, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Lần đầu tiên hán tìm đến nàng nhưng lại không muốn thân thể nàng. Từ lúc hán đi vào nơi này, đơn giản hỏi thăm tin tức tình báo gần đây, sau đó liền trầm mặc ngồi ở bên cạnh bàn thưởng thức trà. Chẳng lẽ, hán đối với thân thể nàng đã mất đi hứng thú sao? Biết được điều này không khỏi khiến nàng rơi vào sợ hãi.

"Điện hạ!" Nàng mềm mại thấp giọng gọi, đánh bạo lần nữa bò lổm ngổm trước người hán, run rẩy đưa tay thò vào trong áo hán.

Sở Diễm cũng không tức giận, chẳng qua là ánh mắt lạnh lẽo quét qua nàng, Lam Hình không tự chủ được rung mình một cái. "Điện hạ."

Khoé môi hán lạnh lùng cong lên, lần nữa đem cánh tay đẩy nàng ra. "Lam Hình, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn."

"Nô tỳ không dám."

"Không dám? Bồn vương thấy lá gan của ngươi thật ra rất lớn đó." Hán tà mị cười một tiếng, đưa tay nắm cầm nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Hình tràn ngập thấp thòm. "Nếu thích hầu hạ nam nhân như vậy, trong quân Bồn vương đang thiếu quân kỹ, không bằng ta cho ngươi đi."

"Nô tỳ biết sai, cầu xin chủ thượng khai ân." Thanh âm Lâm Hình cũng mang theo nức nở, thân là một người trong Thất Sát, đã sớm nhìn thấu sinh tử. Nàng không phải không sợ người nam nhân này, thủ đoạn của hán đủ để cho ngươi sống không bằng chết.

Sở Diễm vẫn duy trì tư thái lúc ban đầu, uống cạn trà trong chén. Một lúc sau mới hờ hững nói, "Đứng lên đi."

"Dạ." Lam Hình run rẩy đứng dậy, thối lui đến một bên, không dám càn rỡ nửa phần.

Chính là lúc này, lầu các truyền ra tiếng hát như có như không, như mộng như ảo.

"Chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn đẹp không thể giấu, người ở bên mình như cánh xuân mộng chết không hối tiếc, quốc sách thiên hương mặc do đây đưa vương mặc, chỉ sợ đời người ngắn ngủi, chàng tình thiệp nguyện chàng đến thiệp ở sao có thể chờ thành đôi "

"Đây là?" Con ngươi Sở Diễm co rút lại, trong lúc mơ hồ chỉ cảm thấy tiếng hát hết sức quen thuộc, mà lần tìm, lại tìm không được nửa phần dấu vết.

"Là ca cơ mới tới của Xuân Phong lầu, xinh đẹp cực kỳ, hôm nay là lần đầu tiên lên đài."

Sở Diễm trầm mặc, đặt chén trà trong tay xuống, nhanh nhẹn đứng dậy. Thật giống như bị mê hoặc, hán đẩy ra cửa phòng lầu các.

--- -----

Tối nay Xuân Phong lầu phá lệ náo nhiệt, cơ hồ không còn chỗ ngồi. Lý do, dĩ nhiên chính là vị tuyệt y bồng bênh trên đài kia, nữ nhân tuyệt sắc ôm trong ngực tỷ bà. Mái tóc đen dài tới thắt lưng, ánh mắt khép hờ, không chút bụi trần, để lộ ra dung nhan khuynh thế như mặt nước lạnh nhạt. Tim khắp thể gian từ ngữ xinh đẹp nhất cũng không cách nào hình dung được vẻ đẹp của nàng, chỉ có thể nói là: Khuynh quốc khuynh thành.

"Đề thiệp chấp tay vái Hà Sơn tìm niềm vui cho chàng, vạn chúng cùng hát vang lời truyền thiên cổ, chàng xem Viễn Sơn mỉm cười nước trời dạt dào, đời đời kiếp kiếp sống cận đá mòn, một ngày có chàng một ngày say..."

Hát đến đoạn ưu thương, nước mắt nữ tử lăn dài, khiến tâm hồn người xao động.

Sở Diễm đứng chấp tay trên lầu các, vị trí đối diện với nàng. Đôi mắt phượng sâu thẳm của hán không hề chớp lấy một cái, chỉ chặt chẽ khoá lại tiểu bóng dáng yêu kiều của nàng. Trong ánh mắt sự kinh diễm chợt lóe rồi biến mất, thay vào đó là sâu không lường được, làm cho người ta hoàn toàn không nhìn ra tâm tình.

Mặc dù thay đổi diện mạo, thế nhưng đôi mắt sáng như ánh sao trời kia, hán làm sao có thể nhận nhầm! Ẩn trong ống tay áo, bàn tay đã nắm chặt thành quyền, thậm chí khẽ run.

Thảm Thiên Dao, nàng rốt cuộc đã xuất hiện.

Tựa như cảm ứng được ánh mắt thâm thúy của hán, Thiên Dao hờ hững ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt cùng hán giao nhau trong không trung. Nàng cũng không có chút nào tị hiềm, thân nhiên đón lấy ánh mắt thâm trầm của hán, trong ánh mắt đen trong suốt như nước khe gọn sóng, xen lẫn sự khản thiết cùng... xa cách

(1) Hai câu thơ trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị

Nàng liếc mắt lại, nở một nụ cười, trầm vẻ đẹp phát sinh.

Khiến cho các phi tần trong sáu cung đều như không có nhan sắc.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ham muốn

Giữa thiên địa vạn vật dường như chỉ còn hai người bọn họ tồn tại. Khoé môi Sở Diễm giương lên một độ cong hoàn mỹ, từ trên cao hạ mắt nhìn nàng.

Mặc dù trải qua sinh tử, Thẩm Thiên Dao, nàng vẫn như cũ chưa từng thay đổi, vẫn kiêu ngạo không ai bì nổi. Mà hắn, lại cứ thích nàng ngạo mạn cùng quật cường như vậy.

Trong một gian phòng khác, Sở Hạo ngồi ở trước bàn, sau lưng là mấy tên tùy tùng một tác cũng không rời.

Thông qua cửa sổ mở lớn, hoàn toàn có thể nhìn thấy Thiên Dao biểu diễn ở trên đài. Tiếng hát nhẹ nhàng như có như không kia, thật giống như muốn lấy đi linh hồn của người khác, dễ dàng câu đi tâm cùng hồn hắn. Chỉ một cái nhìn, hắn liền biết, nàng chính là nữ nhân mà kiếp này hắn muốn.

"Vương gia, có cần phải thuộc hạ động thủ?" Tùy tùng bên người khom người dò hỏi.

Sở Hạo lắc đầu bật cười, lạnh nhạt trả lời. "Không cần!"

Mạnh mẽ đoạt lấy bất quá cũng chỉ là thân thể của một nữ nhân mà thôi, cái hắn muốn chính là tâm của nàng. Nữ nhân này với hắn mà nói, rất đặc biệt.

Lầu dưới đột nhiên truyền đến tiếng huyền ảo, một nam nhân thân hình cao lớn, say khướt lắc lắc người đi lên đài, nhìn Thiên Dao bằng ánh mắt si mê dơ bẩn. Khuôn mặt nam nhân này cũng không xa lạ gì, Bình bộ Thượng thư Thích Uy. Hắn ở Doanh Châu nổi danh là tửu quý, sắc quý. "Mỹ nhân này, tối nay bán đại gia muốn." Mồm miệng bị rượu cồn làm tê dại, hắn mơ hồ không rõ khắc ra một câu.

"Cái gì gọi là người muốn, nàng là bán đại gia nhìn thấy trước." Một giọng nam khác vang lên, chủ nhân của thanh âm này là một nam nhân gầy, một thân hoa phục cao quý, thân phận dĩ nhiên bất phàm. "Bỏn thiếu gia ra một vạn lượng mua mỹ nhân này một đêm."

Doanh Châu thủ phó Vạn gia công tử, ra tay rộng rãi. Cũng thật là một đêm ** trị giá nghìn vàng a.

Mắt thấy cục diện có chút mất khống chế, ma ma trên mặt một tầng phấn dày cộm vừa cười vừa nói. "Thích tướng quân, Vạn công tử, hai vị nghe lão thân giải thích, A Dao cô nương là người bán nghệ không bán thân."

"Này, thôi thôi..." Vạn gia công tử ngược lại thương hương tiếc ngọc, chẳng qua chỉ đưa ra bộ mặt tiếc hận. Mà Thích tướng quân say rượu tức miệng mắng to.

"Vào cửa Xuân Phong lầu, không phải là bán ư! Cái gì mà bán nghệ không bán thân, đã làm kỹ nữ còn đòi giữ trinh tiết, đại gia tối nay chính là muốn ngủ với nàng, xem ai dám ngăn cản!"

Trong nháy mắt trên lầu, người hầu khom người cúi đầu nói. "Vương gia, có muốn hay không..."

"Không cần." Sở Hạo cười một tiếng, nụ cười lúm đồng tiền lộ vẻ nghiền ngẫm. Hắn cũng muốn nhìn một chút, nàng còn có thể khiến hắn ngạc nhiên thế nào.

Lời Thích tướng quân càng mắng càng khó nghe, vẻ mặt Thiên Dao cũng không chút thay đổi, mắt điếc tai ngơ. Nàng cầm tỳ bà trong tay đặt một bên, nhanh nhẹn đứng dậy, tính rời đi. Lại bị Thích tướng quân đưa ra cánh tay trắng kiện cản đường.

Thiên Dao cười nhạt một tiếng, rất là khinh thường, chậm rãi mở miệng nói. "Vị tướng quân này, người uống say rồi, không bằng tiểu nữ từ giúp tướng quân giải rượu." Vừa dứt lời, Thiên Dao vung tay áo, bung qua bầu rượu bích ngọc ở một bên, toàn bộ đổ lên mặt Thích tướng quân.

Mọi người trong lầu không khỏi hít một hơi khí lạnh, âm thầm đổ mồ hôi hột vì nàng.

Thích tướng quân trong nháy mắt thanh tỉnh hơn nhiều, khuôn mặt đỏ lên, đã sớm tức giận tới cực điểm. "Con kỹ nữ thôi, muốn chết sao!" Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, vung bàn tay lên trước mặt Thiên Dao mà nàng vẫn im lặng đứng tại chỗ, không có chút ý tứ tránh né. Con người trong suốt giống như xuyên qua không gian và thời gian, rơi vào bóng dáng Sở Diễm ở lầu trên. Nàng bắt lực cười khổ, a, lại đang mong đợi gì đây? Thế nhưng lại lấy mạng của mình làm tiền đặt cược.

Mắt thấy bàn tay sắp rơi vào trên mặt Thiên Dao, trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông ấy, ông tay áo Sở Diễm nâng lên, một cánh hoa quỳnh bay ra khỏi ông tay áo, trong chớp lát đã ngay tắp đăm vào bàn tay đang giơ lên của Thích tướng quân, đi kèm theo đó là tiếng gào thét thống khổ thê lương.

Mũi chân Sở Diễm khẽ nhún, phi thân xuống, bóng dáng màu nguyệt sắc giống như tiên nhẹ nhàng đáp xuống. Hắn bay xuống bên cạnh Thiên Dao, cánh tay vừa chuyển động, đã đem nàng ôm vào trong ngực.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, nhiệt độ lạnh lùng trong trẻo trong ngực lại chân thật như vậy. Trong lúc này, trái tim đột nhiên xuất hiện cảm giác mừng như điên khi mất đi mà tìm lại được. Mặc dù biết sự xuất hiện của nàng tất nhiên có ý đồ trong đó, mặc dù biết mục đích nàng trở lại bên cạnh hắn cũng không đơn thuần, nhưng giờ khắc này, hắn sẽ không buông nàng ra.

"Đã chịu trở lại?" Vẫn là ngữ điệu tàn mạn như trước, hắn tà khí khẽ nhếch môi.

Lần nữa bị hắn vây trong ngực, gối lên lồng ngực bền chắc của hắn, nghe được tiếng tim đập có lực, trong lòng Thiên Dao nhất thời nhiều cảm xúc phức tạp. Nàng rất muốn hỏi hắn một câu: Khi đó, hắn làm thế nào lại buông tay!

Suy nghĩ hồi lâu, nàng dùng sức cắn môi dưới, nhàn nhạt đáp lời. "Ừ." Lời kia, vẫn không hỏi ra miệng.

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng quét về phía Thích tướng quân bên kia, không nóng không lạnh nói "Thích Uy, nữ nhân này Bồn vương muốn, ngươi có điều dị nghị?"

Thích Uy lão đảo té quỵ xuống đất, cũng không biết là bởi vì đau đớn hay là sợ đến mất mật, thân thể không ngừng run rẩy. "Mặt tướng ngu độn lại dám giành người với điện hạ, mong điện hạ thứ tội."

Bên trong một gian phòng ở trên, sắc mặt Sở Hạo đã sớm xanh mét.

"Vương gia, đây là...." Tuỳ tùng bên cạnh thấp thòm khom người, chờ đợi chỉ thị của hắn.

Sở Hạo nắm ly rượu trong tay, từ từ bóp chặt lại, trong giây lát, một tiếng thanh thủy vang lên, ly rượu trong tay đã vỡ vụn, mảnh sứ sắc bén đâm vào lòng bàn tay, máu đỏ tươi nhỏ giọt chảy ra. Mu bàn tay Sở Hạo từng đường gân xanh nổi lên, cho thấy hắn đang cực độ tức giận cùng ẩn nhẫn.

Đồng cung, Lăng Tiêu điện.

Sở Diễm một cước đá mở cửa phòng, sai bước mà vào.

Đây là lần đầu tiên Thiên Dao tiến vào điện của hắn, bên trong điện bày trí hết sức đơn giản, trên giá sách cao lớn chất đầy sách muôn hình vạn trạng. Ánh nến cháy lung bùng trên chiếc bàn gỗ liềm, ánh lửa theo gió khẽ nhúc nhích tạo ra ánh sáng lơ mơ, mông lung mập mờ trong điện.

Động tác hắn nhẹ nhàng chậm chạp đem nàng đặt xuống giường, sau một khắc, thân thể nặng nề liền đè lên. Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, đầu ngón tay hơi lạnh mà sát gương mặt trong suốt như ngọc của nàng.

"Thật đẹp." Hắn tà khí cười một tiếng. Hắn từng vô số lần tưởng tượng dung mạo chân thật của nàng, mà gương mặt trước mắt này lại vượt xa tưởng tượng của hắn. Hắn thừa nhận, nàng xác thực khiến hắn ngạc nhiên. Dung nhan tuyệt thế như vậy, thử hỏi thế gian, chỉ sợ không có một nam nhân nào có thể chống được sự hấp dẫn của nàng.

Ngọn lửa đục trong thân thể Sở Diễm điên cuồng cháy, huyết dịch toàn thân sôi trào thiêu đốt, liều mạng gặm thết muốn tìm nơi phát tiết.

Thiên Dao an tĩnh nằm ở dưới hắn, hô hấp từ từ hỗn loạn, dồn dập. Nếu như nói bộ phận dễ dàng tiết lộ tâm tình chân thật nhất của một người thì đó chính là ánh mắt, như vậy, vào giờ phút này, nàng từ ánh mắt Sở Diễm thấy được, không có chút nào che giấu dục vọng.

"Xệt" một tiếng giòn vang, y phục đã bị hắn xé ra. Dáng người tuyệt vời hiển lộ, một cái chớp mắt kinh diễm khiến cho hô hấp của hắn thoáng chốc dừng lại. Hắn vùi vào ngực nàng, hôn nàng.

Trong nháy mắt giống như bị sét đánh trúng, Thiên Dao chỉ không ngừng run rẩy, cắn chặt hàm răng, thừa nhận ham muốn của hắn.

Thân thể của nàng tuyệt mỹ như vậy, da thịt trong suốt trơn bóng, nơi tay chạm vào, mềm mại như tơ tằm, khiến cho người ta muốn ngừng mà không được. Cánh tay có lực siết chặt ở eo nàng, những nụ hôn cuồng liệt rơi trên mỗi tấc da thịt của nàng. Hắn khẩn cấp tìm kiếm, động tác gần như thô bạo.

Mà thân thể của nàng vẫn lạnh, vô luận hắn vuốt ve như thế nào, cũng không đốt lên được nửa phần lửa nhiệt. Khuôn mặt tuần tú mang theo vài phần không kiên nhẫn. Bàn tay di chuyển xuống phía dưới, thon dài đầu ngón tay, không chút báo trước chuyển động.

"A." Đau đớn khiến cho nàng không khống chế được mà thét thành tiếng, hai tay nắm chặt ga trải giường, theo bản năng thân thể khẽ cong, đôi con ngươi trong suốt từ từ mơ hồ, ướt át.

Thiên Dao trong lòng tê lương, nhưng không có nửa phần phản kháng, chỉ mong mỗi cơn ác mộng này có thể mau chóng kết thúc.

Thiên Dao mới quen chuyện ân ái, hắn cũng không sót ruột, mà cúi người hôn cánh môi mềm mại của nàng. Trong lúc vô tình, lại đụng vào khoé mắt ướt

át của nàng. Trong nháy mắt, toàn bộ dục vọng bị lửa giận thay thế.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập tức giận. "Bỏn vương muốn nàng như vậy, có khác gì muốn một khúc khổ đầu."

Hắn đột nhiên lật người, nhanh chóng phủ thêm áo choàng.

Sức nặng trên người đột nhiên biến mất, Thiên Dao cả kinh, hốt hoảng ngồi dậy, bắt được cánh tay hắn, vội vàng nói. "Sở Diễm đừng đi."

Hắn xoay người lại, bàn tay nâng lên cầm khéo léo của nàng, mắt phượng híp lại, tà mị nhìn nàng.

Bởi vì thấp thòm, ngực nàng kịch liệt phập phồng, một đôi mắt sáng như ngọc, tràn đầy nước mắt uy khuất. Thanh âm run rẩy, lần nữa nói. "Sở Diễm đừng đi."

Hắn hừ lạnh một tiếng, "Thắm Thiên Dao, đã có việc cầu xin Bỏn vương, vậy cũng nên có chút thành ý, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Thay bọn họ tiếp tục sống

Đôi mắt hàm chứa lệ khê nhảm, nàng quật cường cắn môi dưới, ngốc nghếch hồi lâu mới chậm rãi đứng dậy.

Mặc dù đối mặt với việc bị hắn làm nhục, nàng cũng không thể lùi bước, nếu không, Thắm gia sẽ không thể cứu được.

Tuyết trắng sa y tầng tầng rơi xuống đất, giống như lần lượt vạch ra từng cánh hoa, cuối cùng, lộ ra thân hình hoàn mỹ như ngọc của nữ nhân. Tóc dài xoả ở thắt lưng làm nổi bật da thịt trắng nõn nhu mì như ngọc, hai chân thon dài cuộn tròn quỳ trước mặt hắn, nàng run rẩy đưa ra đầu ngón tay, cời bỏ thắt lưng cho hắn.

Nước mắt uy khuất mà lạnh như băng từng giọt chảy xuống, đẩy ra áo choàng nguyệt sắc của hắn, trong nháy mắt lộ ra một mảng da thịt.

Ánh mắt hắn sâu thẳm, ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt, mà thân thể lại tản ra hàn khí kinh người. Đầu ngón tay thon dài lần nữa nâng cầm nàng lên, khiến cho nàng đối diện với hắn. Cặp mắt trong suốt kia nhuộm hơi nước, như Viên Sơn ngâm than, đẹp tới mức không chân thật.

"Cứ như vậy không cam lòng sao?" Thanh âm của hắn lạnh lùng.

"Không, không phải." Nàng nghẹn ngào, ánh mắt tránh né nhìn về phía bên hông.

Bàn tay có lực của hắn nắm lấy cổ tay nàng, tay áo vung lên, lần nữa đem nàng đẩy ngã. Thiên Dao lão đảo té ngã trên đất, thân thể không mảnh vải dính vào mặt đất cứng ngắc, đau đớn.

"Bỏn vương không cần một nữ nhân tâm bất cam tình bất nguyện như vậy." Hắn lạnh như băng bỏ lại một câu, sau đó mở cửa ra ngoài.

Thân thể nhỏ bé của Thiên Dao co rút ở góc, run rẩy kéo áo khoác bao lấy thân thể đang bị phơi bày, một khắc kia chu sa trên cánh tay ngọc đỏ tươi như máu. Hắn mặc dù không chiếm lấy nàng, nhưng nàng bị hắn đối đãi như vậy, Thiên Dao còn dám nói mình trong sạch ư!

Hai cánh tay vô lực ôm lấy thân thể, nàng cắn chặt cánh môi, không để cho tiếng khóc truyền ra. Thân thể của nàng không cách nào ức chế run rẩy, lệ, chưa bao giờ có một khắc dừng lại.

Sở Diễm chỉ cho nàng một cơ hội này, bỏ lỡ, hắn liền không gặp lại nàng.

Sau mỗi một đêm, hắn đều ngủ lại ở Hạm Tâm các của Doãn Hàm Tuyết, hắn căn bản không gặp nàng.

Mà hắn không gặp, nàng liền quỳ gối ở bên ngoài Hạm Tâm các, cũng để cho cung nữ thông truyền. Hắn một ngày không gặp, nàng liền quỳ một ngày, hắn mười ngày không gặp.... Không, không thể đợi được mười ngày, thánh chỉ đã hạ, bảy ngày sau, toàn tộc của nàng sẽ bị xử trảm.

Cũng không biết có phải trời cao đang trêu chọc nàng không, ngày thứ hai, bầu trời bỗng chuyển, bắt đầu có tuyết rơi. Thân thể đơn bạc của Thiên Dao quỳ gối trong tuyết, bông tuyết rơi xuống khắp người, xa xa nhìn lại, chỉ thấy như một người tuyết.

Bão tuyết liên tiếp hai ngày, mà trong lúc vô tri vô giác, đỉnh đầu bỗng nhiên tối lại. Thiên Dao ngẩng đầu, phát hiện tán dù làm bằng giấy dầu màu vàng dạt đang che ở trên, nắm cán dù chính là cánh tay già nua.

Mà chủ nhân cánh tay này lại là Từ ma ma, bà vẫn như trước mang vẻ mặt nghiêm túc, không có chút cảm xúc dư thừa.

"Cảm ơn." Nàng yếu ớt mở miệng, nhàn nhạt nói.

Ánh mắt của Từ ma ma đậm nhạt rơi về phía trước, chậm rãi mở miệng. "Nương nương tội gì làm khó mình, nương nương, cần gì làm khó điện hạ."

Từ ma ma không nhịn được thở dài. "Điện hạ là người không phải thần, người cũng có bất đắc dĩ của mình."

Giờ phút này ở trong Hạm Tâm các, lư hương bằng gỗ tử đàn, một luồng khói mù lượn lờ, mùi thơm quanh quẩn. Phía sau tấm màn lụa mỏng là cảnh sắc kiều diễm ướt át. Sở Diễm nửa ngồi trên giường, Doãn Hàm Tuyết vấy sam nửa mở, tựa vào lồng ngực hắn, đầu ngón tay mảnh khảnh tùy ý trêu đùa bộ ngực hắn. Trên cổ trắng nõn lưu lại vết hôn khi hoan ái.

"Điện hạ, Thái tử phi còn quý ngoài điện kia." Nàng vừa nói, không dấu vết quan sát phản ứng của hắn.

Hắn tiện tay kéo bàn tay đang làm việc xấu của nàng qua, đặt ở bên môi hôn. "Thì sao? Nàng ta muốn quý thì quý đi."

"Điện hạ, dù sao nàng cũng là ân nhân cứu mạng của Hàm Tuyết, bên ngoài lạnh như vậy, Hàm Tuyết sợ thân thể nàng bị lạnh cóng mất." Nàng thấp giọng nói, ánh mắt cũng không che dấu được sự vui vẻ. Thì ra Thẩm Thiên Dao ở trong lòng hắn bất quá chỉ có vậy mà thôi.

"Là nàng mềm lòng." Sở Diễm cung chiều nheo nheo chớp mũi nàng, lật người đem nàng đặt ở phía dưới. Tuy ở bên trong thân thể nàng hết sức hoan ái, mà đôi mắt, cũng là một mảnh lạnh như băng.

Thiên Dao ở trước cửa điện Hạm Tâm các quý bảy ngày bảy đêm. Sáng sớm ngày thứ bảy, hắn rút cuộc xuất hiện trước mặt nàng. Một thân đai ngọc áo măng bào, búi tóc thật cao, lông mày lười lác, bộ dáng giống như khi nàng gặp hắn lần đầu, đẹp rực rỡ.

Lúc này hai chân Thiên Dao đã sớm đau đến chết lặng, không cách nào đứng thẳng. Nàng bám vào chân hắn, cố hết sức kéo lấy vạt áo hắn, tựa như bắt được gốc cây cứu mạng cuối cùng.

"Sở Diễm, cầu xin người..." Thanh âm của nàng khàn khàn, ngay cả khóc thút thít cũng là hữu khí vô lực.

"Cầu xin Bồn vương cái gì?" Hắn trong trẻo lạnh lùng cười, hai ngón tay cứng nhắc nâng cằm nàng.

"Thiên Dao nguyện làm nô tỳ, cầu xin điện hạ cứu Thẩm gia một trăm tám mươi ba mạng người."

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, con ngươi lãnh âm, không có một tia nhiệt độ.

"Tự làm bậy không thể sống! Bồn vương tại sao phải cứu bọn họ? Chỉ bằng một gương mặt điên đảo chúng sinh này của nàng ư?"

Thiên Dao ngốc lăng nhìn hắn, ánh mắt tuyệt vọng.

"Thẩm Thiên Dao, tiết kiệm chút sức lực đi, nàng bây giờ nên lo lắng không phải là Thẩm gia mà chính là nàng. Có một phụ thân mưu nghịch tạo phản, vị trí Thái tử phi này của nàng còn có thể giữ được sao?" Hắn trên cao nhìn nàng, ánh mắt cực kỳ khinh thường.

Nàng cố hết sức khề nhếch khoé môi, cười đến tê lương tuyệt vọng. "Ta không cần."

Ánh mắt sắc bén của hắn rơi trên người nàng, lạnh kinh người. "Nhanh như vậy liền không cần? Chẳng lẽ quên, vị trí Thái tử phi là đổi lấy từ tay Hàm U sao?"

Thiên Dao trong đầu ong một tiếng vang dội, thì ra hắn luôn luôn oán hận.

"Chuyện của Hàm U đến chết cũng không liên quan gì tới ta." Nàng gào thét thành tiếng, nhưng sau một khắc, lại điên cuồng liều mạng gât đầu. "Phải, là ta hại chết nàng. Sở Diễm, ta đền mạng cho nàng, chỉ cầu người cứu tánh mạng người nhà ta."

"Nàng..." Tuấn nhan Sở Diễm trở nên rét lạnh, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, giăng co một lát sau, hắn phẩy tay áo bỏ đi.

"Sở Diễm!" Không biết lấy đâu ra khí lực, Thiên Dao từ dưới đất đứng dậy, thân hình đơn bạc như lá rụng tàn trong gió.

"Sở Diễm, người có từng quan tâm một ai sao? Người có hiểu được việc mất đi sao? Nếu như hôm nay bị đẩy ra pháp trường chính là tiên hoàng, người còn có thể không quan tâm như vậy hay không?" Nàng cuồng loạn chất vấn.

Hắn dừng bước, chậm rãi xoay người. Mỗi một động tác đều hết sức ưu nhã, mà trong mắt phượng tuyết mỹ lại tản ra hàn quang.

"Thẩm Thiên Dao, chỉ bằng câu nói này, đủ cho nàng chết một trăm lần."

Thiên Dao cười khổ, sống không thể yêu, chết thì sao. "Vậy ngươi giết ta đi."

"Nàng thật cho là Bồn vương không dám giết nàng!" Sau một khắc, bàn tay có lực đã dùng sức siết chặt cổ nàng. Sở Diễm lửa giận sôi trào, cặp mắt nhuộm một màu đỏ tươi.

Thiên Dao bình tĩnh khép mắt lại, lông mi như cánh thiệp run rẩy, một chuỗi nước mắt trong suốt lã lã rơi.

"Điện hạ, nương nương còn nhỏ tuổi, tha cho nàng một lần đi." Từ ma ma vươn cánh tay, giữ ở cổ tay hắn, khuôn mặt nghiêm túc lần đầu hiện ra thần sắc cầu khẩn. "Điện hạ mau buông tay, nàng sẽ chết, nàng thật sẽ chết."

Nước mắt lạnh như băng rơi trên cánh tay hắn, lạnh thấu xương. Sở Diễm có chút xúc động, chậm rãi buông lỏng tay.

Trước một khắc hít thở không thông, hắn buông nàng ra. Thân thể nặng nề ngã trên mặt đất, cũng đập nát tất cả ảo tưởng của nàng với hắn. Người nam nhân này, hắn là thiên tính của hắn vốn bạc bẽo như vậy.

Nàng không nhìn được ho khan, trước mắt mờ hồ một mảnh, chỉ mờ hồ nhìn thấy một đôi giày màu trắng trước mặt. Đinh đầu truyền đến thanh âm không có nhiệt độ. "Niệm tình nàng đã quý bảy ngày bảy đêm, Bồn vương liền cho phép nàng giữ lại một mạng, nói cho Bồn vương biết nàng muốn người nào sống?"

Sống hay chết, ở trong miệng hắn hắn là vân đạm phong khinh như vậy.

"Đa tạ ý tốt của Thái tử điện hạ, Thiên Dao không cần." Nàng lão đảo bò dậy, khoe môi nở nụ cười khổ. Thẩm thị nhất tộc, không thể cùng sinh, vậy thì cùng chết thôi.

Hắn lơ đãng cười khê. "Hiện tại cách giờ hành hình còn có một canh giờ, nếu là nghỉ xong, có thể tìm đến Bồn vương bất kỳ lúc nào."

Một canh giờ, hoàn hảo, còn có một canh giờ.

Thiên Dao một đường lão đảo, xông phá tầng tầng trở ngại trốn ra Đông cung. Lướt qua gò núi này, chính là pháp trường Huyền Vũ Môn. Đứng ở chỗ cao, nàng nhìn thấy bên ngoài pháp trường đầy nghẹt người.

"A!" Không nhớ rõ đây là lần thứ mấy ngã xuống, nàng giống như ngọn đèn cạn dầu, chỉ dựa vào ý chí để chống đỡ. Trong lúc vật lộn, trước mắt lại xuất hiện đôi cảm giày màu trắng không nhiễm một hạt bụi.

"Còn muốn đi đâu? Nếu là xem hình, nơi này vừa vặn thích hợp." Ánh mắt hắn nhân nhợt liếc về phía dưới, không chút lo lắng, giống như là đang thưởng thức phong cảnh.

Nàng lão đảo bò dậy, run rẩy vươn cánh tay, ánh mắt lửa giận thiêu đốt. "Sở Diễm, tránh ra."

Tuần mã ngày đi vạn dặm của Thái tử điện hạ tự nhiên không phải là thanh nhân tới ngắm cảnh. Chỉ có một khả năng duy nhất là hắn muốn ngăn cản nàng. Mỗi một ngày, cùng nhau sống, chẳng lẽ muốn cùng chết với người nhà, lại khó khăn vậy sao?

"Nàng phải biết, ta ở chỗ này, nơi đó nàng có muốn cũng không đi được." Hắn lạnh lùng đứng tại chỗ, không có chút ý tứ lùi bước.

Nhìn thời gian sắp đến, nàng thật là bị chọc giận. "Cút ngay." Kèm theo tiếng nói là một luồng mang theo hàn khí lạnh thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Giang sơn mỹ nhân

Sở Diễm hơi chuyển thân hình liền dễ dàng tránh được, ngược lại, Thiên Dao một kích không trúng lại lão đảo té ngã lăn nhừ trên đất. Một ngụm máu tanh ngọt liền phun ra.

"Sở Diễm, đừng ép ta hận ngươi."

Hắn yên lặng, ánh mắt u ám loé lên. Hồi lâu mới chậm rãi mở miệng. "Nếu như nàng muốn, hoàn toàn có thể."

Cõi đời này người hận hắn, muốn hắn chết có quá nhiều, thêm nàng, hắn cũng không ngại.

Buổi trưa tiếng kèn lệnh vang lên, người Thẩm gia lần lượt bị đẩy lên đài, người già có trẻ nhỏ có, trên người bọn họ đều bị gông xích nặng nề, mặt xám như tro tàn.

"Không, đừng..." Nàng hướng về phía chân núi gào thét, thân thể lại bị Sở Diễm vây ở trong ngực.

Đao giờ lên rồi hạ xuống, máu tươi văng tung toé khắp nơi. Thảm gia toàn tộc một trăm tám mươi mạng, không một ai may mắn thoát khỏi. Chạng vạng, máu chảy thành sông. Khắp bầu trời cát vàng tung bay, nàng tro mắt nhìn thân nhân từng người một ngã trong vũng máu.

Thiên Dao thống khổ quỳ rạp xuống nền tuyết trắng, hai tay gắt gao bầu chặt lấy tim. Kết thúc rồi, hết thấy đều đã kết thúc. Người phụ thân coi nàng như trân bảo, tam nương thương yêu nàng, tỷ tỷ gả tám lần vẫn không gả được, còn có vị đại ca cưng chiều nàng hết mực. Bọn họ đều đã chết hết, nhưng mà, tại sao nàng còn sống.

Quỹ bảy ngày bảy đêm trong bão tuyết, lại tro mắt nhìn thân nhân chết thảm trước mặt, cho dù là hán tử bằng sắt cũng không chịu nổi, huống hồ là một nữ tử yếu đuối. Nàng giãy giụa, cuối cùng bất tỉnh ở trong ngực Sở Diễm.

Hắn ôm chặt nàng, đầu ngón tay dịu dàng xoa khuôn mặt ướt nhoè nước mắt của nàng.

"Bọn họ đều chết hết, nhưng mà nàng còn sống. Như vậy, hãy thay bọn họ tiếp tục sống cho tốt." Hắn thì thầm. Loại đau đớn này, không ai có thể hiểu rõ bằng hắn.

Bên tai vọng về chất vấn của nàng lúc trước: Chẳng lẽ người cũng chưa từng mất đi sao? Hắn có, cho nên, hắn hiểu được.

Trên cổ mảnh khăn của nàng vẫn còn lưu lại vết hằn do bị siết cổ, hắn cúi đầu, đau lòng hôn lên vết thương đó.

Mẫu phi vẫn là một cái gai trong lòng hắn, vừa chạm vào liền đau tận xương cốt. Mà nàng, lại to gan như vậy! Một khắc kia, hắn đối với nàng thật sự là động sát tâm, chẳng qua là, hắn cũng biết mình cần bản hạ thủ không được.

Bắt đầu từ lúc nào, nàng đối với hắn đã trở nên khác biệt? Mà hắn, ghét loại thay đổi này.

Thừa Càn điện, cửa cung đóng chặt, ngoài điện chỉ có hai gã thân vệ trông chừng. Trong điện, Thục phi ngồi ở trên nhuyễn tháp, lòng mi thanh tú khẽ chau, khuôn mặt lộ vẻ u sầu.

"Ca ca lần này quá mức gấp gáp, sao có thể ở dưới chân núi Già Diệp tự động thủ, hôm nay đã thảo kinh xà, hoàng đế đã phái người điều tra kỹ chuyện này." Thục phi liên tiếp quở trách.

Tiêu Hữu tướng, khuôn mặt khoảng gần năm mươi, thân thể mập mạp, có lẽ là được nuôi dưỡng đúng cách.

"Lần này là cự thần sơ sót, vốn tưởng rằng bắt được Doãn Hàm Tuyết là có thể khống chế Thái tử, chưa từng nghĩ tới đại kế kia lại bị nha đầu Thẩm gia phá hư."

Thục phi hừ lạnh. "Coi như không có Thẩm Thiên Dao, Sở Diễm cũng tuyệt không vì một nữ nhân mà chịu bức hiếp, đấu nhiều năm như vậy, ca ca còn không biết con người hắn sao!"

"Cũng may những người hôm đó đều đã giết sạch."

Thục phi thờ dãi, lắc đầu một cái. "Chính là chết không có đối chứng mới khó giải quyết hơn." Hôm nay, Văn đế tức giận, Sở Diễm lại ở một bên nói vào, đối với Tiêu gia mà nói càng thêm bất lợi.

Tiêu Hữu tướng lộ vẻ mặt khó xử, khom người nói: "Nương nương có đối sách?"

"Ca ca yên tâm, có Bôn cung ở đây, hoàng thượng sẽ không động tới Tiêu gia." Thục phi đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Hữu tướng, giảm thấp thanh âm. "Chuyện này chỉ sợ phải ủy khuất Thích tướng quân."

Chân mày Tiêu Hữu tướng khẽ chau, lập tức hiểu được ý tứ của Thục phi. Chuyện này suy tính cho cùng, chỉ có "Thí Xe giữ Tượng" đem Thích tướng quân đẩy ra gánh tội thay. "Cự thần hiểu rõ, lập tức đi làm ngay."

"Ừm." Thục phi gạt đầu, một mồi khoát tay áo một cái.

"Cự thần cáo lui." Tiêu Hữu tướng hết sức thức thời khom người lui ra ngoài.

Hôm sau lâm triều, Hoàng thượng lấy tội mưu nghịch Thái tử, đem Thích tướng quân đẩy ra Ngọ môn chém đầu, Thích gia toàn tộc bị lưu đày biên quan.

Thư phòng Đông cung Thái tử, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười buồn bực của nam nhân.

"Hôm nay Thích gia bị loại bỏ, Thục phi càng đứng là mất đi cánh tay đắc lực, không biết là gây ra sóng gió bão táp gì nữa." Sở Dục không chút lo lắng dựa vào trên ghế, thưởng thức trà thơm trong tay.

Sở Diễm im lặng liếc nhìn tấu chương trong tay, một lúc sau mới mở miệng nói.

"Chuyện Hoàng Khắc Thành, làm tới đâu rồi?"

"Thất ca yên tâm, tấu chương tấn thăng hấn làm Binh bộ Thượng thư đã đưa lên. Theo lý mà nói, lục bộ tấn thăng trực thuộc quyền hạn của Thừa tướng, chỉ cần vị Tả tướng cửu cửu kia của Thất ca không cản là được." Sở Dục lờ đễnh bắt chéo hai chân.

Sở Diễm cau mày trầm tư. Văn thừa tướng tuy là hôn cửu của hấn, lại là người cương trực công chính, muốn từ ông mà đi đường tắt nhất định không được. "Đệ có biết chức Binh bộ Thượng thư này, ai có khả năng được tấn phong nhất không?"

Sở Dục thu hồi về mặt đùa bỡn lại, hơi suy tư. "Nạp Lan Thiếu Khang?"

"Hấn ở Binh bộ nhậm chức nhiều năm, là người trầm ổn, tâm tư kỹ càng. Vốn rất được cửu cửu coi trọng. Mà Hoàng Khắc Thành mặc dù chiến công hiển hách, nhưng dù sao mới vừa điều nhiệm về kinh thành không lâu, cửu cửu đối với hấn vẫn có chỗ cổ kỵ. Nếu là Bôn vương đoán không lầm, cửu cửu nhất định sẽ đề cử Nạp Lan Thiếu Khang nhận chức Binh bộ Thượng thư." Sở Diễm không nhanh không chậm nói.

"Như thế chẳng phải là sẽ làm hư đại sự." Sở Dục mày kiếm chau lại, nhìn lại Sở Diễm, vẫn là một bộ ung dung.

"Thật ra thì chuyện này cũng không khó khăn, chỉ cần trước khi Nạp Lan Thiếu Khang nhậm chức lộ ra một ít chuyện..."

"Tỷ như?"

"Tỷ như lương thảo lại bị giặc cỏ cướp..." Khoé môi Sở Diễm tà khi giờ lên, Binh bộ Thượng thư trông coi mười vạn binh mã ở kinh đô, mười vạn đại quân này, hấn nhất định phải có được.

Mấy ngày trước Nạp Lan Thiếu Khang phụng mệnh vận chuyển lương thảo tới biên cảnh Tây Nam. Hôm nay vừa lúc tiến vào Giang Chiết mà Giang Chiết là địa phương giặc cỏ thường hoạt động. Sở Dục vỗ ột một cái, nhất thời hiểu rõ, nói: "Muru kế của Thất ca thật lợi hại."

"Được rồi, đi làm việc đi." Sở Diễm cười một tiếng, ánh mắt lại rơi vào trên tấu chương.

Nhưng Sở Dục vẫn như cũ ngồi lý trên ghế, không có chút ý tứ rời đi.

"Còn có chuyện?"

Sở Dục quanh co nửa ngày mới trầm giọng nói. "Nghe nói Thất tẩu trở lại."

Sở Diễm cười một tiếng, lờ đễnh hỏi. "Thất tẩu nào?"

"Thất ca biết thần đệ đang nói tới Thẩm Thiên Dao, hôm nay Thẩm gia diệt môn, Thất ca tính toán an trí cho nàng thế nào?"

Ánh mắt Sở Diễm đột nhiên lạnh lẽo, phát ra vài tia hàn khí khiến Sở Dục không khỏi rung mình một cái.

"Tứ Dục biết đây là chuyện nhà Thất ca, thần đệ vốn không nên hỏi tới, chẳng qua là, chuyện này tuy lớn mà nhỏ, Thất ca nhất định phải suy tính thích đáng, nếu bởi vì một nữ nhân mà bị Thực phi bắt được nhược điểm..."

"Được rồi." Sở Diễm lạnh lùng cắt đứt lời hấn. "Bôn vương tự có chủ ý."

Thân thể cao lớn của Sở Dục giằng co hồi lâu, mới chấp tay cúi người. "Là thần đệ vượt quá khuôn phép, thần đệ cáo lui." Vừa nói liền xoay người hướng ra phía ngoài.

"Đi xem Hàm Tuyết một chút đi, các người đã lâu không gặp, nàng đối với đệ cũng hết sức mong nhớ." Sau lưng lại truyền tới thanh âm đậm mực. Sở Dục khẽ dừng bước, một lát sau mới lần nữa cất bước rời đi.

Trong đầu thoáng qua khuôn mặt từng người một, trước mặt khắc bọn họ vẫn còn cười với nàng, sau một khắc liền biến thành từng cỗ thi thể lạnh băng. "Phụ thân, tam nương, đại ca, tỷ tỷ..." Nàng liềm mạng la lên, nhưng mà bọn họ không nghe được, cũng vĩnh viễn không nghe được nữa.

"Chủ tử, chủ tử người tỉnh a, đừng dọa Tử Y." Tử Y ngồi ở mép giường, không ngừng lắc lắc thân thể của nàng.

Thiên Dao rốt cuộc tỉnh lại, một đôi mắt to mờ mịt mà trống rỗng. Nàng miễn cưỡng đứng dậy, nắm thật chặt tay Tử Y. "Là mộng, tất cả đều là mộng, thật đáng sợ. Ta nằm mơ thấy người Thẩm gia đều chết hết, thật là một giấc mộng cổ quái."

"Chủ tử, đó không phải là mộng...." Thanh âm Tử Y run rẩy, ánh mắt khóc đến đỏ hoe.

Thì ra là, tất cả đều là thật! Ánh mắt Thiên Dao ngây ngốc, thân thể nặng nề tựa vào bên giường, khép hờ mắt, nước mắt liền chảy xuống.

Ngoài trời, gió lạnh gào thét, cửa sổ không đóng lại bị gió thổi 'lạch cạch' kêu vang. Ánh mắt Thiên Dao chăm chú vào bên ngoài cửa sổ, thật lâu không cách nào bình thường trở lại. Hôm nay, nàng cuối cùng hiểu, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn phụng dưỡng mà cha mẹ không còn.

"Chủ tử, tới giờ uống thuốc rồi, để lạnh sẽ không tốt."

Thiên Dao trầm mặc lắc đầu.

"Chủ tử, ăn chút đồ đi."

Nàng vẫn trầm mặc như trước.

"Chủ tử..."

Nàng vẫn trầm mặc, ánh mắt lạnh nhạt tịch mịch không có chút hồn phách. Nếu không phải thỉnh thoảng chảy xuống vài giọt lệ, người khác sẽ lầm tưởng nàng chẳng qua chỉ là một tượng gỗ mà thôi.

Từ ngày Thẩm gia bị diệt môn tới nay đã ba ngày. Mỗi ngày Thiên Dao đều nửa mê nửa tỉnh, vô tri vô giác sống qua ngày.

Mà trong ba ngày này, tần phi Đông cung suốt nửa đêm ngưỡng cửa Y Lan điện đập đồ. Đầu tiên là vì vẻ đẹp mỹ miều của nàng, sau đó liền bắt đầu chê cười, bỏ đá xuống giếng. Mà Thiên Dao đối với chuyện này, chỉ cười trừ, tưởng đồ bìm leo, nàng sớm đã quen chuyện này.

Mà cuối cùng Doãn Hàm Tuyết xuất hiện. Nàng được tỳ nữ đỡ vào, bước đi nhẹ nhàng vào trong điện. Nàng so với những nữ nhân khác thông minh hơn, lại lấy một cái cơ danh chánh ngôn thuận mà vào. Trâm cài tóc của nàng bị mất, được điện hạ cho phép, tìm kiếm ở tất cả các điện khác.

"Tủ đồ của chủ tử lớn, tủ đồ của nô tỳ cũng không nhỏ nha." Doãn Hàm Tuyết đứng ở cửa, cười tươi như hoa, cho dù là lời lẽ cay nghiệt nói ra khỏi miệng nàng cũng nhu tình như nước.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Lãnh cung vu hăng điện

Từ Y rất không thích Hàm Tuyết, nhưng nàng cũng biết nữ nhân này không thể đắc tội được. "Nô tỳ ra mắt Doãn trắc phi, không biết Trắc phi tới Y Lan điện có gì chỉ giáo?"

"Chỉ giáo thì ta không dám nhận." Hàm Tuyết uyển chuyển cười một tiếng. "Chẳng qua là Bôn cung mất món trang sức, muốn đến phòng Thái tử phi tìm một chút." Nàng dứt lời, nha hoàn bên cạnh đã đưa mắt ra hiệu.

Mấy nha hoàn khác xông lên lục lọi, Từ Y dĩ nhiên là không đồng ý. "Trong phòng chủ tử nhà ta không có món đồ mà Trắc phi nương nương muốn tìm, chỉ sợ nương nương tìm sai chỗ rồi."

"Có hay không phải tìm qua mới biết, nương nương chúng ta đã được điện hạ đáp ứng." Chủ tử được thế, ngay cả nha hoàn cũng phách lối hơn hẳn. Đầy Từ Y sang một bên, bắt đầu động thủ tìm kiếm trong rương đồ.

"Các người dừng tay, tất cả dừng tay." Từ Y gấp đến độ giậm chân.

"Từ Y." Bên trên tháp truyền đến thanh âm nhàn nhạt. Khó có được Thiên Dao có chút phản ứng, nàng ngược mắt quét qua mọi người trong nhà, giống như đang nhìn một cuộc nháo kịch, bọn họ thật sự ồ ồ "Để cho bọn họ tìm đi, tìm xong rồi thì đi, đỡ ồ ồ."

Theo phương hướng của thanh âm nhìn lại, đập vào mắt chính là dung nhan khuynh thành, Doãn Hàm Tuyết không khỏi hít một hơi khí lạnh. Tỷ tỷ khi còn sống từng nói, trên Thiên Sơn, Thiếu chủ xinh đẹp nghiêng nước. Hôm nay, nàng mới hiểu được.

Ánh mắt nàng hung hăng chăm chú nhìn Thiên Dao, giận dữ cắn môi dưới. Thẩm Thiên Dao, dù chết vật như vậy, người vẫn còn có thể kiêu ngạo. Xinh đẹp khuynh thành thì thế nào, hôm nay bất quá chỉ là một con chó nhà có tang, nàng cũng muốn nhìn một chút nàng ta còn có thể kiêu ngạo tới khi nào.

Mấy nha hoàn lần lượt lục tung rương đồ, cố ý đem đồ vứt khắp nơi. Thiên Dao cũng không thèm để ý, ánh mắt chuyên chú nhìn ngọc trâm trong tay, chỉ sợ không cẩn thận, nó sẽ biến mất dạng. Hàm Tuyết tự nhiên cũng chú ý đến đồ vật trong tay nàng, ra dấu cho nha hoàn bên cạnh r. Như Ý là tâm phúc của nàng, tự nhiên hiểu ý chủ tử, đột nhiên đi tới bên tháp, nhanh tay đoạt lấy trâm cài tóc trong tay Thiên Dao.

Thiên Dao đề nén lửa giận trong tim, nhìn chăm chăm nàng. "Đem cây trâm trả lại cho ta."

"Hung cái gì mà hung, ta xem một chút có phải là cây trâm chủ tử nhà ta bị mất hay không." Như Ý hừ một tiếng. "Cũng có mấy phần giống nhau nha."

"Trả ta!" Thiên Dao không tự chủ đề cao âm lượng, người cũng từ trên tháp đứng lên.

"La gì chứ, một cây trâm rách, cũng như chủ nhân nó vậy." Như Ý đem cây trâm quăng xuống đất, trâm ngọc chạm phải mặt đất cứng rắn vỡ làm đôi. Thiên Dao vội vàng cúi người nhặt lại.

Một mảnh ngọc vỡ vụn rơi bên chân Hàm Tuyết, Thiên Dao chưa kịp nhặt lên đã bị Doãn Hàm Tuyết khinh thường đạp ở dưới chân. Nàng từ trên cao nhìn xuống, trong mắt đều là khiêu khích.

Lần này, nàng thật sự đã chọc giận Thiên Dao, bị nàng giẫm dưới chân không chỉ là một nửa cây trâm ngọc mà đó là thân tình nàng quý trọng nhất cũng là tôn nghiêm cuối cùng của nàng.

Không có chút nào báo trước, Thiên Dao giơ tay, một cái tát rơi trên khuôn mặt Hàm Tuyết. Dưới cơn thịnh nộ, lực đạo kia không hề nhẹ. Thân thể Hàm Tuyết vốn mảnh mai, lao đảo té xuống đất, khoé miệng có vài tia máu.

"Doãn Hàm Tuyết, ngươi nghe kỹ cho Bồn cung. Bồn cung mặc dù không được sủng ái, nhưng vẫn là Thái tử phi do Hoàng thượng phong hàm, không thể để ngươi ở trước mặt Bồn cung can rở phách lối."

Mỗi người đều có một thứ mà họ muốn dùng tánh mạng để thủ hộ, không chịu được bất luận kẻ nào ô nhiễm chà đạp. Thiên Dao không cùng nàng tranh đoạt, cũng không có nghĩa là nàng sợ.

"Khá khen cho khí thế của Thái tử phi." Sở Dục sai bước mà vào, hài hước vỗ tay mấy cái. Nhìn thấy Thiên Dao xinh đẹp, ánh mắt nghiền ngẫm thêm phần hứng thú.

Thiên Dao cau mày, lãnh mặc liếc về phía cửa. Đi theo Sở Dục mà vào còn có hai người Văn Kiếm cùng Sở Diễm.

"Có ai có thể nói cho Bồn vương, nơi này xảy ra chuyện gì?" Sở Diễm quét mắt trong phòng một lượt, mày kiếm khẽ chau.

"Điện hạ, người phải làm chủ cho nương nương nhà nô tỳ." Như Ý kêu khóc, té quỵ xuống đất.

Nhìn lại Doãn Hàm Tuyết, hai tròng mắt rung rung, điềm đạm đáng yêu dịu dàng hô tên của hắn. Nàng là một nữ nhân xinh đẹp, hơn nữa, nàng vô cùng hiểu được phải lợi dụng sự xinh đẹp của mình như thế nào.

"Không cần hỏi, là ta đánh nữ nhân của ngươi." Thiên Dao đi tới trước mặt hắn, không chút sợ hãi ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt hắn.

Nữ nhân của ngươi, mấy chữ này nghe vào trong tai Sở Diễm, cực kỳ chói tai.

"Thái tử điện hạ muốn trị tội ta sao? Chém đầu ta, hay là tru di cửu tộc của ta?" Nàng cười lạnh. "Quên mất, ta đã không còn cửu tộc."

"Nàng nhất định phải dùng giọng điệu này nói chuyện với Bồn vương sao?" Mắt phượng hắn nheo lại, mơ hồ lộ ra hàn quang.

"Vậy ta nên nói thế nào? Quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nói không phải ta cố ý." Nàng khép mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập kiêu ngạo cùng quật cường. Muốn nàng cúi đầu, chỉ sợ so với muốn mạng nàng còn khó hơn.

"Lý do?" Thanh âm của hắn hơi hoà hoãn xuống.

"Điện hạ không phải là thấy được sao?" Nàng hừ nhẹ, liếc mắt nhìn đồng bùa bộn đầy đất.

Thiên Dao xưa nay thích sạch sẽ, phòng ốc luôn gọn gàng, hôm nay trông giống như bị cướp ghé qua. Đúng là có chút quá đáng, bất quá đây tuyệt đối không phải lý do khiến nàng tức giận, hẳn biết.

"Tuyệt nhiên, nàng giải thích thế nào?"

"Tuyệt nhiên chẳng qua là tới tìm trâm cài tóc bị mất, cũng không biết thế nào liền chọc giận Thiên Dao muối mè, điện hạ chớ truy cứu nữa..." Gò má tròn trĩnh còn treo nước mắt, Doãn Hàm Tuyết nhờ vào nha hoàn đỡ mới miễn cưỡng đứng dậy, đi tới trước mặt Sở Diễm. Một đôi tay nhỏ bé đáng thương kéo vạt áo hắn.

Bộ dáng như thế, cho dù ai nhìn cũng muốn động lòng. Hắn đưa ngón tay thon dài, động tác êm ái vì nàng lau khô nước mắt.

"Xem ra Thiên Dao còn phải cảm kích Doãn trắc phi khoan hồng độ lượng." Thiên Dao khinh thường cười, nhìn thấy cảnh bọn họ ân ái ái ái. Đã vậy, liền nhắm mắt làm ngơ. Nghĩ như vậy, liền cất bước ra ngoài.

"Đi đâu?" Bên ngoài gió lạnh gào thét, liếc nhìn y phục đơn bạc trên người nàng, Sở Diễm không khỏi cau mày.

Nàng lạnh như băng cười một tiếng. "Đi chỗ nào có liên quan gì đến điện hạ đâu!"

Ánh mắt Sở Diễm sâu thẳm, ẩn ẩn gọn sóng, trên mặt cũng là một mảnh lạnh nhạt, thậm chí, khoé môi nhếch lên, gọi ra một nụ cười lúm đồng tiền xinh đẹp tà mị. "Bồn vương đã từng hứa cho nàng giữ lại một mạng, nàng không chọn, Bồn vương đã thay nàng chọn. Rồi đi nơi này trước, chẳng lẽ không muốn biết Bồn vương chọn là người nào sao?"

Hai tròng mắt Thiên Dao hàm chứa lệ, bất động chờ hắn nói hết lời.

Mày kiếm Sở Diễm khẽ chau, lạnh nhạt nói "Vậy thì nói một tiếng xin lỗi với Hàm Tuyết đi, một tát vừa rồi của nàng đánh cũng không nhẹ, Bồn vương cũng đau lòng thay nàng."

Thiên Dao cười một tiếng, khoe môi từ từ dâng đầy khổ sở, nàng sớm nên biết, nàng đánh nữ nhân hán quan tâm, hán như thế nào dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người cũng rơi vào trên người nàng, muốn nhìn một chút Thái tử phi ngày thường kiêu ngạo sẽ như thế nào cúi đầu nhận lỗi.

Sở Dục hơi híp đôi mắt đẹp lại, tựa như có điều suy nghĩ. Người khác có thể không hiểu, nhưng hán bắt quá hiểu rõ Thất ca. Rõ ràng là quan tâm, lại cứ cố tình sát muối vào tim nàng. Có lúc, đau chính là yêu.

Thiên Dao ở dưới ánh mắt mọi người chậm rãi đi về phía Doãn Hàm Tuyết, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, quỳ gối trước mặt nàng, cái quỳ này, thật giống khí phách quật cường.

"Doãn trắc phi, người đại nhân đại lượng, đừng so đo với Thiên Dao. Thiên Dao thỉnh tội với người." Nàng quỳ gối dưới chân Doãn Hàm Tuyết, trán liền tiếp đập vào nền đá cẩm thạch trên đất, mới mấy cái đã rách da chảy máu. Nàng cúi đầu tới cực thấp, mọi người không thấy được nét mặt của nàng, nhưng lại cảm thụ được đau thương thê lương.

Đối với một người kiêu ngạo như vậy, khuất nhục này nhiều đến thế nào!

"Đủ rồi, Sở Diễm." Vân Kiếm sai bước tiến lên, một tay kéo Thiên Dao từ trên đất đứng dậy, bảo hộ ở trong ngực. Cho dù là trừng phạt, cũng nên có cực hạn, thật là muốn nàng chết mới cam tâm sao.

"Thái tử điện hạ, hiện tại người có hài lòng không?" Mối mong Thiên Dao hơi rung rung, cái trán bị rách chảy máu. Trong tay nắm chặt nửa đoạn trâm ngọc, sắc bén đâm vào da thịt, lòng bàn tay trắng nõn sớm đã huyết nhục mơ hồ.

Ánh mắt hán u ám chớp động, trên mặt vẫn như cũ không thay đổi, không nhìn ra buồn vui "Thẩm Đông Thần còn sống, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, nói không chừng còn có thể nhìn thấy hán."

Dứt lời, hán ôm Hàm Tuyết hướng ngoài điện mà đi. Hàm Tuyết núp trong ngực hán, khó nén được vẻ đắc ý.

Ở cửa điện, tựa hồ nghĩ tới điều gì, hán dừng lại cước bộ, quay đầu lại. "Bổn vương nhớ nàng từng nói không cần vị trí Thái tử phi, vậy cũng đừng làm nữa."

Lời này vừa nói ra, tất cả cung nhân đều ngây người, chẳng lẽ chỉ vì tât Doãn trắc phi một bạt tai liền bị tước đi vị trí Thái tử phi. Doãn Hàm Tuyết nữ nhân này, quả thật không thể đắc tội.

Sở Dục cũng thờ phào nhẹ nhõm, giang sơn mỹ nhân, thật may là, Thất ca lựa chọn về trước.

Đau vô cùng, ngược lại không khóc nổi. Thiên Dao tựa vào trong ngực Vân Kiếm cười khẽ, tiếng cười thật là thê lương. "Thiên Dao tạ ơn Thái tử điện hạ."

Đồng cung Thái tử, Thư phòng.

Sở Diễm ưu nhã ngồi trên ghế, lật xem tấu chương trước mặt. Bên tay phải là một chén trà xanh sương mai, lại không đụng đến một giọt. Chẳng biết từ lúc nào, hán bỗng cảm thấy trà của Doãn Hàm Tuyết đã không còn mùi vị.

Cửa thư phòng bị đẩy ra, một đạo bóng dáng cao lớn đi tới trước mặt hán, thật lâu lại không nói lời gì.

"Biểu ca là tới đây vấn tội?" Hán trong triều lạnh lùng cười một tiếng, chậm rãi buông tấu chương xuống.

"Cần gì phải đối với nàng như thế, không sợ nàng hận ngươi sao?" Vân Kiếm thờ dãi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Nhưng mà, ta muốn (1)

Ánh mắt Sở Diễm trong nháy mắt tối lại, hồi lâu, mới chậm rãi nói. "Nếu như có thể, thì hận đến khắc sâu một chút. Chỉ lúc hận mới khiến cho người ta trở nên kiên cường." Ngừ điệu trong triều lạnh lùng, lại mang theo nồng đậm đau thương.

Một tiếng thờ dãi nặng nề, Vân Kiếm bất đắc dĩ lắc đầu. "Diễm, đối tốt với một người, không phải là dùng phương thức như thế để đối đãi."

Sở Diễm đùa cợt cười một tiếng, giống như nghe được câu chuyện cười buồn cười nhất. "Bổn vương vốn đã quên phải đối tốt với người thế nào."

"Đôi trắng thay đen, cứu Thảm Đông Thần, chẳng lẽ không phải vì Thiên Dao sao? Nếu bị Thực phi hoặc những người khác nắm được nhược điểm, người chính là đồng mưu mưu nghịch với Thảm gia. Đến lúc đó, chỉ sợ cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được."

Sở Diễm thu lại nụ cười, không chút lưu tâm. Hắn dám đôi trắng thay đen, tự nhiên sẽ làm đến giọt nước cũng không lọt. Muốn bắt cái đuôi hắn, bọn họ còn non lắm.

"Đồng mưu của Thảm Ngao Phong cũng không phải là Bồn vương."

"Cái gì?" Vân Kiếm cau mày "Ý của người là..... Ta cũng cảm thấy kỳ hoặc, Thảm Ngao Phong bắt quả chính là nhất phẩm tướng quân, từ đâu lại có can đảm cấu kết cùng Hung Nô phạm thượng làm loạn, hóa ra là hắn thay chủ từ nhận tội."

"Bất quá là thí Xe giữ Tượng mà thôi" Sở Diễm khinh thường hừ lạnh.

"VẬY HOÀNG THƯỢNG...."

"Lão hồ ly kia trong lòng hiểu rất rõ, chỉ bất quá trước mắt hắn không động được vào người họ, bất quá là gỡ sơn chân hổ mà thôi." Sở Diễm ôn hòa nói.

"Nhưng lòng lang dạ sói như vậy vẫn cứ dễ mắc?" Như thế chẳng phải là càng nguy hiểm hơn.

Sở Diễm lười biếng thay đổi tư thế, tiện tay lại mở ra một quyển tấu chương. "Biểu ca quá lo lắng, chỉ cần thể cân bằng không bị phá vỡ, đối với hoàng quyền sẽ không tạo thành uy hiếp." Ngữ điệu hắn trong trẻo lạnh lùng mấy phần, bàn tay đã nắm chặt thành quyền trong ống tay áo.

Tiêu gia cùng Tư Đồ nhất tộc, một người hắn cũng sẽ không bỏ qua. Hôm nay chờ đợi, bất quá là một cơ hội mà thôi.

Một nơi khác, Hạm Tâm các.

Nữ nhân đứng trước cửa sổ, cúi đầu nghiêm túc cắt tỉa chậu hoa, dáng người thướt tha, chỉ một bóng lưng liền khiến người say mê.

"Nương nương, An Thanh Vương cầu kiến." Tỳ nữ cúi người hồi bẩm.

Động tác trên tay Hạm Tuyết hơi chậm lại, người liền đã tới. "Hiện nay nên xưng hô như thế nào? Trắc phi nương nương? Hay là Thất tẩu?" Hắn cố ý kéo dài giọng điệu.

Hạm Tuyết quay đầu lại, đối với nha hoàn sau lưng phân phó. "Đều lui cả ra đi."

Cung nhân lĩnh mệnh, dưới sự hướng dẫn của đại nha hoàn Như Ý rồi rút lui ra ngoài. Hạm Tâm các lớn như thế, nhất thời chỉ còn lại Hạm Tuyết cùng Sở Dục.

Nàng không xoay người lại, hắn đứng sau lưng nàng cũng không lên tiếng, phảng phất như đang so xem ai có kiên nhẫn hơn. Cuối cùng vẫn là hắn mềm lòng trước, bước đi thông thả đến trước mặt nàng. "Chậu quân tử lan này đã không thể cứu nữa rồi, cần gì lãng phí tâm lực vào nó."

Nữ nhân sâu kín thờ dài, đôi mắt sáng ánh lên một tầng hơi nước, u buồn, đa sầu đa cảm làm đau lòng người. Nữ nhân phong hoa tuyết nguyệt như vậy, nam nhân nào có thể bỏ qua.

"Bụi quân tử lan này là vật phẩm gọi là Không Tước, là cực phẩm của các loại lan. Sở Diễm dùng vạn kim mới mua được. Nhưng ở trong tay ta chưa tới hai tháng đã....." Lông mi thật dài của Hạm Tuyết buông xuống, nhuộm chút lệ, càng khiến người đau lòng.

"Cho nên mới nói có một số thứ không phải cứ cưỡng cầu là được." Hắn rất là nhẹ nhàng buông một câu.

Nhưng mỹ nhân lại đổi sắc. "An Thanh Vương tới tìm ta chính là muốn nói những chuyện này?" Cánh tay nàng run lên, cây kéo sắt trong tay liền cắt phải đầu ngón tay trắng nõn. Đôi mi thanh tú vì đau đớn mà nhú chặt lại.

"Sao lại không cẩn thận như vậy." Hắn đi tới, không chút nghĩ ngợi đem ngón tay chảy máu của nàng bỏ vào trong miệng ngậm.

"Sở Dục." Hạm Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận, đẩy hắn ra, đem hai tay giấu ở phía sau.

Hắn tà mị cười một tiếng, tiện tay quệt đi vệt máu dính bên mép, ánh mắt chợt lóe lên chút tịch mịch. "Giận cái gì? Trước đây không phải đã từng như vậy."

"Ta..."

"Nàng bây giờ là nữ nhân của Thất ca, Bồn vương biết." Hắn vẫn giữ dáng vẻ can rở như trước "Yên tâm, Bồn vương sẽ không đối với nàng như vậy nữa." Huống chi, nếu thật muốn như thế, cũng sẽ không chờ tới bây giờ.

Hắn tiện tay đùa nghịch chậu lan. "Thật là đúng dịp, mấy ngày trước đây, trong phủ cũng có một chậu Không Tước, nếu nàng thích, Bồn vương sai người

đưa tới."

Ánh mắt Hàm Tuyết tối sầm lại, nhàn nhạt lắc đầu. "Đa tạ ý tốt của Vương gia, Hàm Tuyết cũng không cần. Cho dù tặng ta một bụi, cũng không phải là bụi cây này. Có một số thứ cuối cùng cũng không thể thay thế được....."

Nàng quý trọng há có thể là một bụi hoa lan nho nhỏ, mà chính là tâm ý của Sở Diễm.

"Thì ra là nàng cũng hiểu đạo lý này." Sở Dục ôn hoà nói một câu.

"Ngươi..." Hàm Tuyết tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ bừng. Nàng đích xác là bóng dáng Doãn Hàm U, nhưng như vậy thì thế nào, hấn đau, cung chịu, ôm lấy đều là nàng. Cũng qua lâu rồi, hấn chung quy vẫn nhớ Hàm U. Hơi ấm của nàng trong lòng hấn mới là thứ chân thật nhất.

"Ngươi nhất định phải khiêu khích ta như vậy mới vừa lòng đúng không?"

"Bốn vương chỉ là muốn cho nàng nhận rõ sự thật." Hấn khó có lúc thu lại đáng vẻ bốn cột.

"Sự thật ngươi đã thấy được, Sở Diễm thương ta, yêu ta."

"Nhưng Bốn vương cũng thấy được huynh ấy đối với Thẩm Thiên Dao... Bốn vương là nam nhân, bất quá ta hiểu rõ, ánh mắt Thát ca nhìn Thẩm Thiên Dao..." Đó mới là ánh mắt một nam nhân nhìn một nữ nhân. "Ít nhất huynh ấy chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng." Thậm chí là Doãn Hàm U, cũng chưa từng có.

"Là Vương gia nhìn lầm rồi." Hàm Tuyết bình tĩnh mở miệng. Nàng không tin, nếu Sở Diễm đối với Thẩm Thiên Dao thật sự có tình, sao có thể quở trách nhục mạ nàng.

"Nàng có thể tiếp tục tự dối người dối mình." Ánh mắt hấn thâm sâu khó lường, thu lại tất cả tâm tình, lạnh lùng có chút đáng sợ, so với bộ dạng hi hi ha ha thường ngày của hấn giống như hai người khác biệt.

Nàng thì hiểu thế nào được, với tác phong làm việc của Thát ca, Thẩm gia diệt môn, hấn tuyệt sẽ không thu lưu Thẩm Thiên Dao. Nhưng hôm nay hấn che chở nàng, điều này chứng minh cái gì?

"Nàng tin cũng được, không tin cũng được. Lời Bốn vương nói tốt nhất nàng nên để trong lòng, tránh cho sau này lại hối hận." Ánh mắt hấn đậm nhạt rơi vào trên người nàng, tựa như có chút suy nghĩ.

"Bốn vương biết nàng vẫn còn vì việc Thát ca phé bỏ Thẩm Thiên Dao mà đắc chí, có điều cho dù nàng ta không phải Thái tử phi, vị trí kia cũng tuyệt không tới phiên nàng."

Hàm Tuyết cau mày, lạnh nhạt nói. "Ngươi biết cái gì?"

Sở Dục cười, nàng cũng coi như là một nữ nhân thông minh. "Bốn vương biết cái gì không quan trọng, quan trọng là.... đừng tiếp tục một giấc mộng không có thực."

"Ngươi im miệng." Nàng hiển nhiên mất khống chế, không tự chủ la to. "Hấn nói sẽ vĩnh viễn sùng ái ta."

"Là cung chịu hay là yêu, nàng hãy phân cho rõ." Hấn nhàn nhạt nói, mang theo vô tận giễu cợt.

Lần này, hấn thật sự chọc giận Doãn Hàm Tuyết, nàng run rẩy cánh tay chỉ ra ngoài cửa. "Ngươi đi đi, ta không muốn gặp lại ngươi."

Hấn khinh thường liếc mắt ngoài cửa, cũng không thêm để ý. "Nếu Trắc phi nương nương không hoan nghênh Bốn vương, Bốn vương đi là được." Một bộ y phục màu lam sướt qua người nàng, chỉ nghe hấn thấp giọng nói một câu.

"Hãy quý trọng tất cả, đừng quên, những thứ này là dùng mạng của Hàm U mà đổi lấy."

Sắc mặt Hàm Tuyết trong nháy mắt trắng bệch, lao đảo lui về phía sau, vịn một bên bàn mới đứng vững được. Thân thể vẫn còn không tự chủ run rẩy. Hấn, rốt cuộc đã biết những gì.

Thân phận bị phé bỏ, tự nhiên không thể tiếp tục sống ở Y Lan điện. Ngày hôm sau, nàng cùng Từ Y bị đuổi đến Vu Hằng điện. Nơi đó, theo tin đồn chính là lãnh cung.

Cách bởi một vách tường cao cao, cung điện bị vứt bỏ đồ nát không chịu nổi, cửa sổ bị tàn phá đến cơ hồ không cách nào che mưa che gió. Bốn phía hoang vu, cỏ dại mọc lan tràn. Thực sự rất hợp với chữ Vu Hằng.

Mấy ngày không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, lúc này Thiên Dao yếu ớt vô cùng. Từ Y đỡ nàng, bước qua con đường nhỏ, nàng lao đảo đi.

Đẩy cửa điện ra, mới phát hiện bên trong điện thậm chí còn đồ nát hơn so với bên ngoài. Gia cụ, vật dụng thường ngày rách nát, lại bám đầy bụi bẩn, trên giường ngay cả chăn đệm cũng không có, chỉ có một lớp rom rạ thật mỏng.

"Chủ tử, vậy phải làm sao bây giờ?" Từ Y nôn nóng đến độ muốn bật khóc.

"Thế nào? Chỗ này không phải rất thanh tịnh sao?" Thiên Dao yếu ớt mở miệng.

Lúc này, một tiểu thái giám khoan thai đi vào, tiện tay đem hai tấm chăn mỏng vứt trên đất, thanh âm dìu dặt thường bén nhọn. "Chúng ta là công công ở Vu Hằng điện, sau này có chuyện gì các người có thể tìm chúng ta. Bất quá có thể giải quyết hay không là do chúng ta định đoạt."

Thiên Dao cười khổ, hiển nhiên hiểu được ý trong lời hần nói. "Sau này làm phiền công công chiếu cố."

Tiểu thái giám hừ lạnh một tiếng, nghênh ngang phát tay áo bỏ đi.

Từ Y khom người, nhặt lên chăn bị vứt trên đất, một cái trải ra trên đồng rom rạ, một cái đắp trên người Thiên Dao. Cũng gần đến đông chí, là lúc trời lạnh nhất trong năm, lúc này lãnh cung mới chính thức gọi là lãnh cung. Giọt nước rơi trên mặt đất, chốc lát liền kết thành băng trong suốt.

Thiên Dao cả ngày đờ đẫn tựa vào giường, bất động, cũng vô cùng kiệt lực.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nhưng mà, ta muốn (2)

Rơi vào hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, cũng giống như muốn lấy mạng vậy. Chỉ có duy nhất một chiếc chăn mỏng, bên trong ngay cả một chút bông cũng không có, làm sao có thể dùng để chống lạnh. Chỉ mới mấy ngày, tay chân nàng vì lạnh mà sưng đỏ một mảnh, thậm chí còn bị nứt da.

Từ Y đau lòng hỏi, "Chủ tử, đau không?"

Thiên Dao lắc đầu, "Không đau."

Chỉ với câu này, hốc mắt Từ Y liền đỏ ửng, nói không đau, ai tin.

"Ngày mai, ta phải tới Thái Y viện lấy một chút cao trị thương do giá rét." Từ Y cẩn thận vén tay chân Thiên Dao bỏ vào trong chăn mỏng.

"Nha đầu ngọc, cần gì phải tự tìm phiền phức." Giọng nói của nàng, nhỏ đến mức cơ hồ không nghe thấy.

Từ Y nhất thời lòng chua xót.

--- -----

Qua buổi trưa sẽ có người bưng cơm tới. Cơm trưa là một chén cháo, bên trong chỉ có vài miếng rau, mà hai người lại chỉ có một chén.

"Chủ tử, ăn cơm đi."

Thiên Dao cười yếu ớt, trước sau như một lắc đầu. "Ta không đói bụng, người ăn đi."

Nàng ăn, ít nhất còn có thể chịu đựng qua mùa đông này, còn có thể, sống sót mà trở ra.

Hai tròng mắt Từ Y đầy lệ, một chén cháo kia, cuối cùng, không người nào ăn.

Giữa trưa ánh mặt trời rất ấm, Thiên Dao tựa vào trước cửa sổ sưởi ấm. Nàng khép hờ mắt, cánh môi rung động mấy cái, buồn bã nói: "Đi ra đi, nếu tới, cần gì lên lút."

Trong giây lát, hai bóng dáng màu bạch y nhanh nhẹn từ trên mái nhà nhảy xuống. Từ Y kinh hãi, nỗ lực của nàng luôn không tệ, thế mà lại không cảm giác được sự tồn tại của hai người này cho thấy võ công của họ không thể khinh thường. Nàng không dấu vết che chắn trước người Thiên Dao.

"Thuộc hạ tham kiến Thiếu chủ." Ngoài dự liệu, hai người này lại quỳ một chân xuống đất trước mặt Thiên Dao.

"Đã lâu không gặp, Như Băng, Tư Băng." Thiên Dao chậm rãi mở mắt, tùy ý mà cười. Sau đó quay đầu nhìn về phía Từ Y, "Người đi xuống trước đi."

Từ Y do dự một chút, nhưng thấy hai người kia cũng không có địch ý, mới yên tâm ra ngoài.

Tỷ muội hai người đứng dậy, ánh mắt lơ đãng liếc thấy chén cháo trên bàn, gương mặt xinh đẹp khẽ cau lại, lạnh lùng nói: "U Minh Thiếu chủ của chúng ta, thân phận tôn quý bậc nào, lại bị đối đãi như thế."

Thiên Dao im lặng không nói, ngồi ở chỗ đó tựa như một pho tượng đá.

Tỷ muội hai người nhìn nhau, Tư Bãng không nén được khom người nói. "Chúng thuộc hạ cung thỉnh Thiếu chủ hồi cung."

Thiên Dao hí mắt lại, trầm giọng cười. "Các người đi đi, ta sẽ không rời đi."

Nếu muốn rời khỏi đây, có mấy người có thể cản được nàng. Nhưng, mạng của đại ca, mạng của Từ Y, mạng của mọi người ở Vu Hằng điện này đều ở trong tay nàng, nàng sao có thể tiêu sái rời đi.

"Cung chủ phân phó, nếu không thể thỉnh Thiếu chủ trở về, tỷ muội chúng ta phải đưa đầu tới gặp." Như Bãng lần nữa khom người cúi đầu.

"Việc đó có quan hệ gì tới ta đâu?" Thiên Dao cười khê. Như Bãng cùng Tư Bãng rất được lòng sự phụ, đưa đầu tới gặp, bắt quá chỉ là thuận miệng mà nói thôi.

"Xem ra chủ ý của Thiếu chủ đã định!" Như Bãng khê nhủ mảy, "Vậy tỷ muội chúng ta xin đắc tội."

Muốn động thủ? Thiên Dao lạnh lùng cười một tiếng. "Bằng các người cũng muốn uy hiếp ta!"

Nếu là ngày thường, tỷ muội hai người đương nhiên không phải là đối thủ của Thiên Dao, chỉ là nàng của bây giờ bộ dạng ốm yếu bệnh tật không có gì để nói.

Tư Bãng đưa tay muốn kéo Thiên Dao, nữ tử thân hình hơi đổi, phi thân lên. Ba đạo bóng dáng trong nháy mắt dây dưa một chỗ.

Một chương hàn băng cơ hồ là dùng hết toàn lực, thân thể Thiên Dao run rẩy vịn vào cạnh bàn, một ngụm máu đỏ tươi không chút báo trước phun ra ngoài.

"Thật vô dụng!" Nàng tự giễu cười một tiếng, tiện tay lau vết máu bên môi.

"Thiếu chủ đừng tiếp tục phí sức, cùng chúng ta rời khỏi nơi này đi!"

"Rời đi? Chi sợ các người ai cũng không đi được!" Ổ cửa điện, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một thân hình nam nhân cao lớn. Một thân cẩm bào màu đỏ tía, đứng chấp tay, tóc dài trong gió tung bay, hết sức đẹp mắt.

Nam nhân này lớn lên vô cùng đẹp, tỷ muội Như Bãng Tư Bãng không khỏi kinh diễm.

Thiên Dao vân đạm phong khinh cười một tiếng, mâu trung lại nhuốm chút ưu buồn. Có hấn ở đây, Như Bãng Tư Bãng muốn toàn thân trở ra, nói dễ hơn làm.

"Điện hạ đêm khuya tới đây không biết có gì chỉ giáo?"

"Bốn vương không có hứng thú chỉ giáo nàng, ngược lại đối với các nàng ấy hết sức tò mò." Hấn nhìn tỷ muội bạch y hai người, nụ cười lúm đồng tiền nơi khoe môi càng thêm sâu.

Mà Thiên Dao lại đột nhiên sinh ra một loại dự cảm xấu.

"Người chính là Thái tử Sở Diễm? Chúng ta muốn dẫn Thiếu chủ hồi Thiên Sơn, thức thời thì mau tránh ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí." Trường kiếm trong tay Tư Bãng thẳng tắp chỉ hướng Sở Diễm.

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, mắt phượng hí lại, lộ ra tia nguy hiểm. Từ khi lọt lòng mẹ tới nay chưa có ai dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với hấn, nữ nhân này, chán sống!

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay hấn lại xuất hiện một ống tiêu bạch ngọc. Ống tiêu toàn thân trắng thuần, ở dưới ánh trăng lại tản ra vẻ lạnh lùng sáng bóng.

Hai tỷ muội Như Bãng Tư Bãng sợ hãi, mà trong nháy mắt đó, chỉ thấy cổ tay hấn chuyển động, mắt phượng lạnh lùng nhìn chăm chăm hai người, ngọc tiêu đột nhiên từ trong tay bay ra, phá không mà bay về phía hai người, phát ra một trận tiếng gió vèo vèo.

Bất quá chớp mắt một cái, trong ống tiêu lại bay ra vài ngọn phi đao, toát ra hàn quang lạnh lẽo. Tỷ muội Như Bãng Tư Bãng kinh hãi, liền tiếp lui về sau tránh né, mà phi đao kia như có mắt dài quấn lấy thân người hai tỷ muội.

Sở Diễm đột nhiên phi thân lên, một chương đánh về phía tim Như Bãng, xuất thủ nhanh như chớp, lực đạo ngoan tuyệt, không lưu chút đường sống. Một chương này đánh xuống, mệnh của Như Bãng xem như kết thúc.

Trong lòng Thiên Dao cả kinh, nhanh chóng xoay mình, đưa ra song chương nghênh đón. Trong lúc đó sấm sét vang trời, hậu quả của việc đón lấy một chương của hấn chính là thân thể bay thẳng ra ngoài.

Nàng té quy dưới đất, cắn chặt răng nuốt xuống ngụm máu vừa trào ra nơi cổ họng. Bị chương phong của hấn gây thương tích, ngực đau dữ dội.

Hấn cau mày, con người trở nên sâu lãnh. Nữ nhân điên này, thật là không biết sống chết. Nếu không phải hấn kịp thời thu hồi lực đạo, hiện tại nàng đã

là một người chết.

"Để các nàng rời đi." Giọng nói Thiên Dao yếu ớt, sau đó không nhận được bất đầu ho khan.

"Nàng còn chưa có tư cách ra lệnh cho Bồn vương." Hần hừ lạnh một tiếng. "Hôm nay, bọn họ nhất định phải để mạng lại..." Chỉ bằng nàng mới vừa thay bọn họ nhận một chương kia, các nàng nhất định phải chết.

Nhưng mà lời hần nói còn chưa dứt, chỉ thấy trong tay Thiên Dao đột nhiên xuất hiện một thanh dao găm, đúng là phi đao trong ngọc tiêu của hần bay ra.

Lưỡi đao sắc bén lạnh như băng liền dừng ở trên cổ mãnh khách, hơi lệch một chút, một vết máu đỏ tươi xuất hiện. "Điện hạ muốn giết các nàng, trước hết phải bước qua xác của Thiên Dao."

"Nàng uy hiếp Bồn vương?" Mâu trung phát ra hàn quang lạnh thấu xương.

"Không phải là uy hiếp, là khẩn cầu." Thiên Dao cười khổ một tiếng.

Sở Diễm đứng chấp tay, trên người tản mát hàn khí, hồi lâu, mới lạnh như băng khắc ra một chữ. "Cút."

Nghe thấy câu này của hần, Thiên Dao cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía hai người Như Băng Tư Băng. "Còn không mau đi."

Hai người nhìn nhau, sau đó phóng qua Sở Diễm vội vã rời đi.

Bên trong nhà nhất thời lại rơi vào tĩnh mịch, nhất thời chỉ còn nghe thấy tiếng gió thổi.

Thiên Dao lao đảo từ dưới đất đứng dậy, lần nữa ngồi trở lại trên tháp, kéo qua chăn mỏng đắp lên thân thể. Lại không cách nào ngăn được thân thể run lẩy bẩy.

"Nàng rất muốn rời khỏi Bồn vương?" Ngữ điệu lười biếng, mang theo tức giận mơ hồ.

Thiên Dao thê lương cười một tiếng, trốn sao? Một khắc kia khi nàng rơi xuống vách núi, thế gian liền không còn Thẩm Thiên Dao. Nàng còn sống, bất quá chỉ là một cái xác mà thôi, ở đâu làm gì đã chẳng còn quan trọng.

Nàng suy yếu ngồi đó, thân thể vẫn như cũ không ngừng run rẩy, ý thức có chút rời rạc. "Đáy vực nước lạnh quá, ta liên tục chìm xuống, hít thở không thông cùng tư vị của sự chết chóc, thật là đáng sợ." Tựa hồ như nhớ tới một chuyện hết sức thống khổ, nàng nắm chặt chăn mỏng trên người, đầu ngón tay co quắp một chỗ.

Thân thể Sở Diễm rõ ràng cứng đờ. Liên tục chìm xuống, ở đáy vực! Nàng thế nhưng bỏ qua việc cầu sinh. Ai cho phép nàng buông bỏ, cái đứa ngốc này!

"Sở Diễm, trò chơi, đã sớm kết thúc."

Trò chơi truy đuổi lần này, đã sớm kết thúc, nàng thua, thua hoàn toàn.

"Thẩm Thiên Dao, nàng đừng mơ tưởng." Hần cũng không biết vì sao mình phải tức giận như thế, nhưng hần đích xác là tức giận, bởi vì, nàng muốn buông tay.

"Nàng là nữ nhân của Bồn vương, cũng chỉ có thể ở bên người Bồn vương. Trừ phi, Bồn vương chết." Con ngươi đen hần tia máu đỏ, hần tức giận gào thét, giống như con thú bị vây khốn.

"Nữ nhân của người?" Thiên Dao mắt không chế cười, đột nhiên dùng sức xé rách sam y bên ngoài, thân thể gầy yếu nhẹ nhàng run rẩy trong gió, trên cánh tay trắng nõn, một viên chu sa chí hồng chói mắt.

"Sở Diễm, ta không phải là nữ nhân của người, cho tới bây giờ cũng không phải."

Mắt phượng lạnh nhạt rơi vào chấm đỏ chói mắt kia, mâu trung dậy sóng. "Nàng muốn làm nữ nhân của Bồn vương? Được lắm, Bồn vương thành toàn cho nàng." Thân thể nặng nề của hần áp tới, đem nàng gắt gao vây ở bên dưới.

"Buông ta ra, đồ cảm thú!" Thiên Dao dùng hết khí lực giãy giụa.

Hần ngăn chặn hai chân đang vùng vẫy của nàng, tàn bạo xé rách váy, trong chốc lát, đơn bạc sa y của nàng trong tay hần hoá thành mảnh vụn. "Cảm thú? Hôm nay Bồn vương sẽ cho nàng biết thế nào là cảm thú!"

Hần vùi vào trong ngực nàng, dọc theo cần cổ găm cần thân thể nàng. Thiên Dao đau không ngừng giãy giụa kêu khóc, lại không thể tránh được. Ở chỗ này, ở Đông cung, người nam nhân này chính là thần, không người nào có thể cứu được nàng.

Bàn tay nóng bỏng của hần kèm chế nàng, dùng sức giống như muốn đem nàng bóp vỡ vụn trong lòng bàn tay. Đầu của hần chôn ở ngực nàng, cắn xé. Thiên Dao không ngừng run rẩy, hàm răng đem môi anh đào cắn đến chảy máu, giọt lệ khuất nhục theo khoeo mắt chảy xuống.

Chương 48: Có thể không yêu người nữa

Môi của hắn lướt qua, hôn nàng, không đếm xỉa đến mùi máu tanh nuốt vào bụng. Hắn không chút kiêng kỵ cướp đoạt thân thể nàng, trên người nàng còn sót lại cũng chỉ là mùi thuốc về hắn. Nàng chán ghét, nàng phản hận nhưng không cách nào chạy trốn.

Một tay hắn đè lại thân thể nàng, một tay kia ưu nhã cởi ra áo khoác trên người. Phượng mẫu đen như mực nhìn sâu vào trong đáy mắt nàng. Nàng nhìn lại mắt hắn, trong đôi mắt xinh đẹp đó chỉ thấy được dục vọng cuồng liệt như bão táp, nhưng chỉ là dục vọng trần trụi, không có chút nhiệt độ nào.

Sau đó bàn tay nóng bỏng của hắn thăm dò vào trong thân thể nàng.

"Không, không muốn.... Van cầu người, buông ta ra...." Thiên Dao thất kinh cuộn tròn thân thể, nước mắt rơi càng nhiều, thậm chí khóc xin tha thứ.

"Nhưng mà, ta muốn." Hắn nghiêng thân thể đè xuống...

"A!" Phía cửa đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai, tiếp đó là tiếng chén đĩa rơi xuống đất loảng xoảng. Từ Y hét hoảng té quy xuống đất, đầu cúi cực thấp. "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết."

"Cút cho Bồn vương!" Hắn gầm nhẹ một tiếng.

Từ Y bị dọa sợ đến run người, có chút ngốc lăng, như có chút không cam lòng.... nhưng vẫn lao đảo lui ra ngoài.

Sở Diễm với lấy cảm bào trên đất, tiện tay khoác lên người. Sắc mặt lạnh như băng dị thường khó coi. Chuyện như vậy bị quấy rầy, bình thường cũng không có tâm tình gì tiếp tục, huống chi, phía dưới lại là một nữ nhân bị ép buộc.

Sức nặng trên người đột nhiên biến mất, Thiên Dao nhanh chóng bò dậy, dùng chân che lại thân thể lộ liễu. Bởi vì giây phút quá độ, hai gò má đỏ ửng, ngực kịch liệt thở dốc, pháp phòng không ngừng, mà đôi mắt lại dè phòng nhìn hắn.

"Tới đây!" Hắn ngồi ở một bên, hướng nàng đưa tay. Sự sợ hãi dâng lên trong đôi mắt từ từ giãn ra.

Thiên Dao run rẩy lui về sau, gắt gao trốn ở góc tường, tránh hắn như tránh hồng thủy mãnh thú.

Mày kiếm Sở Diễm khẽ nhướn, mang theo mấy phần không vui. Nàng sợ hắn, ai cho phép nàng sợ hắn. "Tới đây, đừng để Bồn vương nói lần thứ ba."

Nàng vẫn như cũ vui ở nơi đó, không nhúc nhích. Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở đầu gối, run rẩy nói. "... Y phục..."

Hắn liếc mắt nhìn y phục rách vụn nằm rải rác trên đất, sắc mặt lạnh như băng có mấy phần hoà hoãn, cởi xuống áo khoác ném cho nàng. "Mặc vào."

Thiên Dao nhận lấy, luống cuống tay chân khoác lên người. Cảm bào của hắn rất lớn, mặc lên người có chút tức cười. Mới vừa mặc xong y phục, liền bị cánh tay dài của hắn ôm vào trong ngực.

"Sở Diễm, không cho phép người..." Nàng cắn cắn môi, "không cho chạm vào ta" mấy chữ cuối cùng không có nói ra.

"Không cho cái gì?" Sở Diễm cười nhẹ, cũng không truy cứu tới cùng. Hắn đem nàng ôm lấy sải bước ra ngoài điện.

Nàng rất an tĩnh, tựa vào lồng ngực hắn, cứ mặc cho hắn ôm, cũng không hỏi thăm hắn muốn ôm nàng đi đâu. Mãi cho đến khi bọn họ bước vào Lăng Tiêu điện, mâu thuẫn có mấy phần xúc động.

"Nơi này..."

Khoé môi Sở Diễm tà khí giương nhẹ, nụ cười lúm đồng tiền xen lẫn vài tia nghiền ngẫm. Móng tay phát qua gương mặt đầy nước mắt của nàng. "Thật bản."

Đi qua bình phong cao lớn, bên trong là Hoa Thanh Trì. Hắn dịu dàng đem nàng đặt ở bên cạnh hồ. "Nàng tự mình tắm hay là để Bồn vương làm giúp?" Hắn cười hỏi hột, ý tứ không đứng đắn.

Thiên Dao có chút buồn bực, không chậm trễ chút nào lật người xuống nước, thậm chí y phục cũng không cởi ra.

Bên cạnh hồ là tiếng hắn cười vui vẻ, nàng chật vật lại một lần nữa khiến hắn vui vẻ.

Lăng Tiêu điện là tâm cung của Sở Diễm, bên trong cung bày trí mộc mạc tao nhã, từng cọng cây ngọn cỏ cũng được tỉ mỉ cắt tỉa, từng cái đĩa cái tách

đều được làm rất tinh xảo, không khỏi cho thấy tiêu chuẩn thưởng thức cao nhã của chủ nhân. Hoa Thanh Trì được xây ở bên trong tấm điện, dẫn nước từ suối bên ngoài mà vào.

Sở Diễm cũng không phải là người túng dục, lại cực kỳ thích sạch sẽ, trong ngày thường, Hoa Thanh Trì này cũng chỉ có hần sử dụng, Thiên Dao là nữ nhân đầu tiên tới đây.

Một đạo bình phong chia cách, bên trong hồ Thiên Dao nghịch nước chơi đùa, ở bên ngoài bình phong, Sở Diễm ngồi yên cạnh bàn, nhàn nhã thưởng thức trà xanh. Trên bàn bày rượu và thức ăn tinh xảo, hần rất hào hứng chờ nàng cùng dùng bữa tối. Nhưng trái chờ phải chờ, người này lại không có ra ngoài, thậm chí tiếng nghịch nước bên trong cũng ngừng lại.

Mi tâm nhú lại, đặt chén trà xuống, bước vào phía bên trong bình phong. Đập vào mắt là sương mù lượn lờ quanh quẩn, nữ tử như ngọc nằm ở bên hồ, thân thể trắng nõn như ngọc trong nước như ẩn như hiện, hai cánh tay khoác ở trên bờ, ngủ say. Khuôn mặt điềm tĩnh an nhiên ngủ, lông mi thật dài tạo một vệt bóng mờ, so với điệu bộ quật cường thường ngày không biết khá ái gấp bao nhiêu lần.

"Nàng nếu vĩnh viễn như vậy thì tốt biết bao." Hần lắc đầu bật cười, cánh tay đỡ nàng từ trong ao kéo lên, ôm ái ôm vào trong ngực. Cổ trắng nõn của nàng rải rác dấu hôn của hần lưu lại, thật có chút nhìn mà đau lòng. Nốt son trên cánh tay ngọc lọt vào mắt càng thêm chói mắt.

Hồi tưởng lại, hần không khỏi ảo não, thiếu chút nữa đã cưỡng bạo đối với nàng. Luôn luôn kiêu ngạo tự chủ như hần, cư nhiên ở trước mặt nàng hoàn toàn mất khống chế.

Từ trong giấc mộng tỉnh lại, nhìn hoàn cảnh xa lạ bốn phía, Thiên Dao trong chốc lát có chút mờ mịt. Không phải Y Lan điện, càng không phải là lãnh cung, gõ gõ đầu hồi tưởng lại, cuối cùng trí nhớ dừng lại ở Hoa Thanh Trì..

Hoa Thanh Trì! Thiên Dao giật mình, vội vàng vén lên áo ngủ bằng gấm trên người, áo ngủ tuyết trắng chỉnh tề mặc trên người, đã có người giúp nàng mặc, là ai? Chẳng lẽ là hần? Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"Tình liền ngắn ngủi, đang nhớ tới Bồn vương?" Bức rèm đung đưa, Sở Diễm một thân áo măng bào hạnh hoàng, ưu nhã đi vào.

Hần cực hiếm khi ăn mặc trịnh trọng như thế, chắc là mới vừa hạ triều.

"Vương gia nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi." Nàng cười hờ hững, đứng dậy bước xuống giường, dừng lại trước mặt hần. Gương mặt trắng thanh nhã, mái tóc khẽ động, giống như tinh linh trên trời giáng xuống nhân gian. Trăm hoa thế gian ở trước mặt nàng đều mất hết màu sắc.

Sở Diễm cau mày, cúi đầu nhìn đôi chân trần của nàng. "Người đâu, đem thảm nhung tới đây." Hần trầm thấp mở miệng. Một lát sau có nô tỳ đem thảm nhung thật dày vào đặt dưới chân Thiên Dao. Ấm áp mềm mại, ngược lại rất hợp ý nàng.

"Bồn vương đói bụng, truyền lệnh đi." Sở Diễm dứt lời, tùy ý ngồi xuống.

Trong chốc lát, trà bánh tinh xảo liền được dọn lên. Thiên Dao an tĩnh đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời, nhưng lại đoán không ra tâm tư của hần.

"Còn đứng ngốc ở đó làm gì, không mau qua đây chia thức ăn cho Bồn vương." Ánh mắt của hần nhàn nhã liếc nàng một cái. Đầu ngón tay thon dài chỉ xuống vị trí bên cạnh.

Thiên Dao nhẹ nhàng bước tới bên người hần, lặng lẽ ngồi xuống. Chẳng qua là, chia thức ăn? Nàng cầm đĩa dừng ở giữa không trung, nàng nào biết hần thích ăn cái gì.

Sở Diễm tự nhiên hiểu sự do dự của nàng, vân đạm phong khinh cười một tiếng. Gấp chút điểm tâm nhẹ đặt vào chén của nàng. "Ăn đi."

Thiên Dao có chút sững sờ, sau đó cái miệng nhỏ động đậy, động tác an tĩnh ưu nhã, không một chút ngại ngùng.

Sở Diễm lại gấp thêm vài món đặt vào trong chén nàng, bản thân cũng không ăn lấy một miếng. Lẽ ra là nàng chia thức ăn cho hần, nhưng rõ ràng là hần lại đang hầu hạ nha đầu này.

"Thời gian ở Vu Hằng điện không dễ sống rồi." Hần nhẹ giọng nói, giọng nói bình thản giống như đang nói về khí trời hôm nay.

Thiên Dao cười một tiếng, cũng lơ đãng nói. "Thảm Thiên Dao của ngày hôm nay, còn sống bất quá chỉ là một cái xác mà thôi, ở đâu có gì khác biệt."

Con người Sở Diễm trầm xuống, sắc mặt lại không có chút nào biến hoá.

Trầm mặc một thời gian, hần ưu nhã uống trà, màu trung sắc lạnh từ từ hoà hoãn, trở nên có chút lười biếng tùy ý. Thiên Dao đặt chén đĩa xuống, an tĩnh ngồi ở chỗ cũ, giống như bức tượng điêu khắc bằng ngọc, mặc dù bất động không nói lời nào nhưng cũng vô cùng đẹp mắt.

"Điện hạ!" Giọng nói của Đại thái giám Lư Trung ở Đông cung vang lên, rót cuộc phá vỡ sự tĩnh lặng như chết nơi đây. Hần đi tới, trên tay kéo ra một hộp gấm màu đen nhỏ khé.

"Ừm." Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời, nhận lấy cái hộp hần đưa tới. Sau đó vẫy tay, Lư Trung hết sức thức thời khom người lui ra ngoài.

Sở Diễm cầm hộp gấm, nhìn Thiên Dao nói. "Tới đây." Trước sau như một vẫn là giọng nói mệnh lệnh.

Thiên Dao nghiêng đầu, có chút mờ mịt nhìn hắn. Hồi lâu mới đứng dậy, hồ hững đứng trước người hắn. Hắn cao hơn nàng rất nhiều, trong khoảnh khắc, liền che đi ánh sáng trên đỉnh đầu.

Hộp gỗ màu đen trong lòng bàn tay hắn mở ra, bên trong là một cây trâm cài tóc bằng ngọc xanh biếc, màu xanh nhạt như sóng nước trong hồ động lại. "Đây là..." Mâu trung Thiên Dao thoáng qua vẻ kinh ngạc, đây rõ ràng là cây trâm bị gãy của nàng, tại sao lại ở trong tay hắn.

Khoé môi hắn khẽ nhếch, đem ngọc trâm cài vào trên tóc nàng, cúi đầu, mâu quang dịu dàng nhìn nàng. Lần đầu tiên, Thiên Dao thấy được cái gọi là dịu dàng sâu trong mắt hắn.

"Cây trâm này rất hợp với nàng."

Nàng trầm mặc, cẩn thận chạm vào ngọc trâm kia. Cây trâm trải qua tay nghề tu bổ của thợ giỏi, nếu không nhìn kỹ, rất khó nhận thấy vết nứt.

Hắn kéo lấy tay nàng cầm ở lòng bàn tay, nhiệt độ bàn tay lại chân thật như vậy. "Thiên Dao, cây trâm mặc dù đã sửa chữa nhưng vẫn còn vết nứt. Tựa như người đã chết không cách nào sống lại được."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tân nhậm thái tử phi

Đây chính là cách an ủi độc nhất chỉ thuộc về Sở Diễm, nhân nhạ, lại ảm áp đau khổ.

Thiên Dao trầm mặc, cước bộ lại theo bản năng lui về phía sau hai bước. Mâu trung trong suốt, ánh mắt sáng ngời. Nàng cúi đầu tới cực thấp, cũng không dám ngẩng nhìn ánh mắt hắn. Nàng có thể chịu được hắn vô tình, có thể tiếp nhận thực tế tàn nhẫn, nhưng không cách nào đối mặt hắn đối xử tốt, hắn dịu dàng, như vậy sẽ chỉ làm nàng tiếp tục trầm luân.

Bởi vì đã từng cảm thụ sự ảm áp, mới có thể sợ rét lạnh.

Sở Diễm, sao ngươi có thể hiểu được. Ta sợ ngươi âm tình bất định, sợ giờ khắc này được ngươi ôm vào lòng, sau một khắc, lại bị ngươi đẩy ra. Ta cuối cùng vẫn không phải là người kia trong lòng ngươi, ta đã chấp nhận mỗi duyên này sớm định sẽ không khai hoa kết quả, nên để cho nó kết thúc đi, ta mệt quá, mệt quá rồi.

Thiên Dao cắn chặt cánh môi, quật cường không để cho lệ chảy xuống hốc mắt.

"Cảm ơn điện hạ chiều đãi, ta cần phải trở về."

Trở về? Đi Vu Hằng điện? Phượng mâu Sở Diễm híp lại, ánh mắt không hề chớp chăm chú nhìn trên người nàng, dịu dàng tan hết, thay vào đó là băng hàn lạnh thấu xương. Hắn hừ lạnh một tiếng, tà khí câu khôi khoé môi. "Nàng nếu chịu cầu xin Bốn vương, Bốn vương có thể để cho nàng ở lại Lăng Tiêu điện."

"Không cần." Thiên Dao hoàn toàn cự tuyệt.

"Ồ?" Sở Diễm cười một tiếng, ngón tay thon dài mập mờ nâng cằm nàng lên. "Lý do?" Lý do vội vã muốn rời đi.

Thiên Dao lạnh nhạt quay đầu, cũng không nhìn tới ánh mắt hắn, nhân nhạ nói. "Cần gì chứ, Sở Diễm, ngươi cũng không yêu ta, tội gì phải đem ta giam cầm ở bên ngươi."

Yêu? Sở Diễm cười lạnh, lời nói mới buồn cười làm sao. Hắn nguyện thương nàng, cưng chiều nàng đã là ơn huệ lớn nhất.

"Nhưng nàng yêu Bốn vương, không phải sao?" Hắn cười quý mị, đầu ngón tay mát hững dửng dưng sức giống như muốn đem cằm nàng bóp nát.

Lông mi Thiên Dao rung động, một giọt lệ vô thanh vô tức chảy xuống. Chữ tình nan giải, không phải bởi vì nàng yêu hắn mà vì hắn có thể không chút kiêng kỵ chà đạp tình yêu của nàng.

"Sở Diễm, ta có thể không yêu ngươi nữa." Nàng cắn chặt phiến môi, vờ vụn phun ra mấy chữ. Tâm lại đau như dao cắt. Lúc này mới phát hiện, thì ra yêu cùng không yêu, đều thống khổ chật vật như vậy.

"Vậy sao?" Hắn khinh thường hừ lạnh, đẩy nàng ra. Thiên Dao đột nhiên mất đi chỗ đứng, vốn là thân thể nhu nhược cứ vậy lão đảo ngã xuống đất. Sở Diễm mất lạnh quan sát, cũng không có nửa phần xúc động.

"Chờ nàng không còn yêu nữa, Bốn vương tự nhiên sẽ thả nàng đi."

Thiên Dao cười một tiếng, ánh mắt một mảnh thê lương. "Một lời đã định."

"Nếu không muốn ở lại Lăng Tiêu điện, liền trở về Vu Hằng điện đi, Bồn vương không muốn nhìn thấy nàng nữa."

Từ ngày Thẩm gia toàn tộc bị xử tử đến nay đã được 7 ngày. Hay nói cách khác, hôm nay là ngày cúng tuần cho toàn tộc Thẩm thị.

Sáng sớm tinh mơ bầu trời quang đãng, thế nhưng đến giờ Ngọ đột nhiên lại xuất hiện bão tuyết. Thiên Dao một thân sa y như tuyết, thân thể nhỏ bé quỳ gối trên mặt tuyết, trước người là giấy tiền vàng bạc cùng nhang đèn.

Tù nhân bị đẩy ra Huyền Vũ môn chém đầu, theo lệ thường, sau khi chết thi thể cũng bị ném vào bãi tha ma ngoài thành. Trước đó Thiên Dao từng đi tìm hài cốt người nhà, mà nơi đó, so với tưởng tượng của nàng càng kinh khủng hơn...

Trong hố sâu hơn trượng, thi thể nằm ngổn ngang không đếm hết được, máu tươi vẫn chảy, có kẻ sớm đã xương cốt trắng bệch. Phần lớn khác thân thể đã sớm dị dạng, có kẻ huyết nhục mơ hồ ở trạng thái mục rữa. Mùi máu tanh nồng đậm cùng mùi từ thi thể rửa khiến người ta buồn nôn.

Ngày đó, cũng có bão tuyết đầy trời, tuyết cùng máu dung hợp ở cùng một chỗ, dung mạo của thi thể càng không cách nào phân biệt được. Nàng như người điên lật tìm ở bãi tha ma mấy canh giờ, nhưng những khuôn mặt dữ tợn kia đều xa lạ. Cuối cùng, Từ Y quỳ gối khóc trước mặt nàng, nói với nàng: "Chu tử, lão gia cùng phu nhân thân thể không trọn vẹn, người làm sao tìm được! Nô tỳ van cầu người, đừng lãng phí chính mình nữa."

Thiên Dao rốt cục ngừng lại, thân thể trượt xuống nền đất. Nửa quỳ ở trong tuyết khóc lớn. Nàng làm sao không biết hành động này như mò kim đáy bể. Nàng chẳng qua là không cam lòng, chẳng qua là không đành lòng để bọn họ không nơi an nghỉ.

"Ta là nữ nhi bất hiếu nhất trên đời này, ta ngay cả an táng cho mọi người cũng không làm được." Thiên Dao quỳ gối trên tuyết, hướng về nơi đốt nhang đèn không ngừng dập đầu. Từ Y can cũng không được, liền giống như nàng vừa quỳ vừa khóc.

"Cảnh tượng này thật là cảm động đến rơi lệ a." Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nữ hài hước, Thiên Dao mờ mịt quay đầu, chỉ thấy nơi cửa, Mộ Dung Ti Ngôn lắc lắc vòng eo, được tỷ nữ dìu vào.

Gương mặt Thiên Dao vẫn còn vương nước mắt, lại vẫn đạm phong khinh cười, được Từ Y đỡ đứng dậy nhàn nhạt nói. "Mộ Dung tỷ tỷ có chuyện ư? Thiên Dao hôm nay không tiện tiếp đãi tỷ tỷ."

Mộ Dung Ti Ngôn nhủ mi tâm, ánh mắt có chút khinh thường liếc nhìn cung điện đồ nát. Lãnh cung là nơi vắng vẻ, nàng còn ngại bị vận xui đeo đuổi. "Muội muội lâu ngày sống nơi vắng vẻ cũng có chút xa cách. Ta lần này tới trước là mang cho muội hai tin tức." Mộ Dung Ti Ngôn dừng một chút, ánh mắt có tình liếc qua Thiên Dao, mà sau đó, chỉ là một gương mặt tái nhợt, không chút biểu tình.

"Một tin tức tốt, một tin tức xấu, muội muội muốn nghe cái nào trước?"

Thiên Dao cười một tiếng, dù sao cũng muốn nghe, trước sau có gì khác biệt. "Tùy tỷ tỷ."

Mộ Dung Ti Ngôn hơi khinh thường hừ một tiếng, cất bước đi tới chỗ nhang đèn phía trước. "Muội muội có lẽ còn không biết, cửu cửu ta ở Hộ bộ đảm nhiệm chức Liêm thi (thu dọn xác chết)."

Dung nhan lạnh nhạt của Thiên Dao rốt cuộc có một chút dao động, ánh mắt sáng quắc tao nhã nhìn Mộ Dung Ti Ngôn chờ nàng nói nốt.

Mộ Dung Ti Ngôn đắc ý cười, nàng biết lần này đã bắt được điểm yếu của Thiên Dao. "Muội muội từng cứu Ti Ngôn một mạng, Ti Ngôn vẫn cảm kích trong lòng, cho nên ta liền khẩn cầu cửu cửu đem hài cốt Thẩm tướng quân hoá táng, hơn nữa ta có thể đem tro cốt Thẩm tướng quân trả lại cho muội muội."

Thân thể Thiên Dao không ngừng run rẩy, bàn tay ẩn trong ống tay áo đã nắm chặt thành quyền. "Điều kiện?" Nàng trong trẻo lạnh lùng hỏi, tự nhiên hiểu thiên hạ không có gì là miễn phí cả.

Mộ Dung Ti Ngôn chau mày, "Ta muốn người giúp ta một lần nữa lấy được sủng ái của điện hạ."

Thiên Dao không khỏi cười ra tiếng, tựa hồ nghe đến chuyện buồn cười. "Muội muội thân mang tội, chỉ sợ không giúp được tỷ tỷ." Một lần nữa được sủng ái? Thiên Dao tự nhận không có bản lĩnh kia.

"Muội muội không cần vội trả lời, ta có thể cho người thời gian suy tính." Mộ Dung Ti Ngôn không nhanh không chậm, tựa hồ đã nắm chắc được nàng. "Chúng ta đi thôi." Nàng nắm lấy tay tỷ nữ, dáng người lay động hướng ngoài cung mà đi, tựa hồ nghĩ đến cái gì, cước bộ dừng lại, xoay người nói.

"Nói vậy, muội còn không biết, Doãn Hàm Tuyết sáng nay ở trong viện ngắt xiu, hiện nay Thái y cũng chạy tới. Nàng độc hường cung chịu bấy lâu, đoán chừng tin vui này rất nhanh sẽ truyền ra."

Đây chính là tin tức xấu nàng muốn nói sao?

Trong đầu Thiên Dao nổ ầm một tiếng, thân thể thật giống như bị nổ tung, chết lặng không chút tri giác nào. Ý thức duy nhất còn lại đó chính là Doãn

Hàm Tuyết mang thai hài tử của Sở Diễm. Bóng lưng của Mộ Dung Ti Ngôn trong mắt nàng từ từ mờ hồ, ý thức sau cùng của Thiên Dao đó là tiếng khóc hoảng sợ ở bên tai của Từ Y.

Tin vui trong Hạm Tâm các chậm chạp không có truyền ra, các nữ nhân trong phòng cũng đều thờ phào nhẹ nhõm. Người nhìn có chút hả hê cũng không ít.

Trong điện, hương vụ quanh quẩn. Doãn Hàm Tuyết dựa trong ngực Sở Diễm, mặt dính đầy nước mắt. Hôm nay, chỉ sợ nàng đã thành trò cười trong chốn hậu cung.

Nàng thuở nhỏ thân thể mảnh mai, sáng sớm đã bắt đầu thấy không khỏe, thậm chí té xỉu ở trong điện. Đám nô tỳ kia không có chừng mực, lại nóng lòng nịnh bợ chủ nhân liền la lên nung nung có hi rồi. Trong lòng nàng cũng là đắc chí, cùng Sở Diễm thành thân mấy tháng, hàng đêm thừa hoan, trong thời gian dài sớm nên nước chảy thành sông, ngờ đâu lại là chuyện không vui.

"Đã khóc một ngày, khóc hại thân thể Bôn vương sẽ đau lòng." Sở Diễm khoé môi mỉm cười, nhẹ nhàng dỗ dành mấy câu.

"Điện hạ..." Giọng nói Hàm Tuyết run rẩy, nước mắt lại chảy xuống, thật giống như bị uy khuất cực lớn.

"Lê hoa đại vũ, Tuyết Nhi là cố ý dẫn dụ Bôn vương?" Đầu ngón tay thon dài Sở Diễm mập mờ mà sát đôi môi Hàm Tuyết.

Hai gò má Hàm Tuyết ửng hồng, rớt cuộc phá lệ mỉm cười, thẹn thùng tựa vào ngực hắn. "Điện hạ, ngày sau Tuyết Nhi nếu có may mắn hạ sinh hoàng tử, điện hạ sẽ sắc phong hắn làm Thái tử sao?" Nàng ngửa đầu, đôi mắt đẹp lưu chuyển, mang theo tha thiết chờ đợi.

Sở Diễm lạnh nhạt mà cười, ý giễu cợt trong mắt chợt loé rồi biến mất, nhanh đến khiến người ta không cách nào phát giác. "Bôn vương lại muốn một nữ nhi thông tuệ xinh đẹp như nàng."

Vẫn là giọng nói dịu dàng như ngọc, mang theo vô tận cung chiều. Nhưng Hàm Tuyết lại nghe ra được ý cự tuyệt. Nàng là nữ nhân thông minh, tự nhiên sẽ không tiếp tục truy hỏi, chẳng qua là e lệ cười một tiếng, đem mặt đẹp chôn vào trong ngực hắn.

"Điện hạ, Vân Kiếm đại nhân cầu kiến." Xích Diễm đi tới, khom người hồi bẩm.

Vân Kiếm? Trẻ như thế, hắn tới làm gì. Sở Diễm im lặng đẩy nữ nhân trong ngực ra, trầm giọng nói. "Mời biểu ca vào đi."

Vân Kiếm mặt lạnh đi tới, không để ý quân thần chi lễ, cũng hoàn toàn không để ý tới Doãn Hàm Tuyết ở một bên. Hắn nhìn về phía Sở Diễm, chỉ lạnh lùng nói một câu. "Nàng ở Vu Hưởng điện sắp chết, cứu hay không là chuyện nhà Thái tử điện hạ, vì thân không dám xen vào."

"Biểu ca không phải đã đặt mình trong đó sao?" Sở Diễm tà mị cười khê, ưu nhã đứng dậy. Mà sâu trong đáy mắt lại cuộn cuộn cơn sóng, cũng không giống như sự bình tĩnh trên mặt. "Theo Bôn vương đi thăm nàng một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đoàn tụ tán

"Điện hạ". Trơ mắt nhìn Sở Diễm rời đi, Doãn Hàm Tuyết cắn chặt cánh môi, ánh mắt phần hận từ từ ngưng tụ.

Vị kia ở Vu Hưởng điện sốt cao không lui, Từ Y kêu khóc ở ngoài điện quỳ mấy canh giờ, nàng cũng phải người ngăn cản. Lại không nghĩ rằng, Vân Kiếm lại thích quản việc của người khác tới làm đục nước.

Đêm hôm đó ở Đông cung, đèn đuốc sáng choang như ban ngày. Tất cả thái y đang làm nhiệm vụ ở Thái Y viện cũng bị tuyên vào Vu Hưởng điện. Từ khi lập quốc đến nay, đây chỉ sợ là một đêm náo nhiệt nhất trong lãnh cung, trước đây chưa từng có tiền sử.

Thiên Dao nằm trên giường hẹp rách nát, đau đớn gãy giữa, ý thức lại chưa từng thanh tỉnh. Hắn ôm thân thể nóng bỏng của nàng, mi tâm nhũn chặt cũng chưa từng giãn ra.

Thái y quỳ đầy đất, từng người một đều nom nớp lo sợ.

"Hồi bẩm điện hạ, nương nương bị trúng gió rét, bởi vì không chữa trị kịp thời, hàn khí xâm nhập vào trong phổi, hạ quan chỉ có thể trước kê chút thuốc hạ sốt cho nương nương dùng, nhưng muốn hồi phục như trước chỉ sợ không phải là chuyện một sớm một chiều...."

"Bỏn vương không muốn nghe người nói nhảm, Bỏn vương chỉ muốn nàng khoẻ lại." Mát lạnh của hân đảo qua, thái y quý trên đất bị dọa sợ đến cả người run rẩy.

Vân Kiếm vẫn an tĩnh đứng ở một bên, Sở Diễm lo âu, bất an che giấu cực tốt nhưng không qua được mắt hân. Hân từng yêu, cho nên, hân hiểu được.

"Nương nương khi nào mới có thể tỉnh lại?" Vân Kiếm hướng thái ý hỏi thăm.

"Uống qua thuốc, rất nhanh sẽ tỉnh lại."

"Được, tất cả đều lui đi." Vân Kiếm liếc mắt hai người đang ôm nhau, hết sức thức thời dẫn mấy vị thái y khom người lui ra.

Bên trong nháy mắt lại yên tĩnh, Sở Diễm ôm chặt thân thể mềm mại của Thiên Dao, cách một lớp y phục vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, đôi mi thanh tú vẫn chặt, trong miệng không ngừng tự lầm bầm, rồi lại nghe không ra nàng đang nói gì.

Cứ như vậy giầy vò đến khuya, Thiên Dao cuối cùng tỉnh lại.

"Là người." Giọng nói phát ra khàn khàn, con người trong suốt của nàng mang theo mấy phần lạnh nhạt.

"Nàng hy vọng người ôm nàng là ai? Vân Kiếm sao?" Hân tà mị cười một tiếng, đầu ngón tay ngả ngón nâng cằm nàng.

Thiên Dao cũng không trả lời mà kịch liệt ho khan, thật giống như muốn đem tim phổi ho ra ngoài. Hai tròng mắt ánh lệ, bộ dáng thật là chọc người thương tiếc. Sở Diễm lập tức lại mềm lòng mấy phần. Mát lạnh nhìn hoàn cảnh ác liệt bốn phía, chậm rãi nói. "Ngày mai về lại Y Lan điện dưỡng bệnh đi."

Thiên Dao trầm mặc, đôi mắt đẹp híp lại, trong lúc nhất thời không đoán ra được tâm tư của hân.

Tiếng pháo vang dội phá vỡ suy nghĩ của nàng, Thiên Dao có chút mờ mịt nhìn về phía ngoài cửa sổ, hi nhạc pháo trúc nghe rất quen thuộc, lúc nàng gả vào Đông cung chính là như thế.

"Điện hạ." Ngoài cửa truyền đến giọng nói già nua của Từ ma ma, tựa như thúc giục.

"Bỏn vương biết rồi." Trong giọng nói của Sở Diễm mang theo vài tia không kiên nhẫn, động tác êm ái buông Thiên Dao ra. "Buổi tối Bỏn vương sẽ trở lại thăm nàng."

"Ừ." Thiên Dao không để ý lắm lên tiếng, khoé môi có chút giễu cợt.

Sau khi Sở Diễm đi, Thiên Dao cố hết sức lật người xuống giường. Bởi vì vừa mới hạ sốt, thân thể mềm yếu vô lực, chân lão đảo vài cái, liền ngã xuống đất, lại đụng rơi chén trà trên bàn, phát ra tiếng chaoang giòn tang.

"Chủ tử, người làm sao vậy?" Từ Y đẩy cửa vào, thấy Thiên Dao té trên đất thì giật mình, luống cuống tay chân đem nàng dìu đến bên cửa sổ.

"Ta không sao." Nàng an ủi cười một tiếng, được Từ Y dìu đứng bên cửa sổ, song cửa sổ nửa mở, bên ngoài tiếng pháo phá lệ rõ ràng.

Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của hân! Như thế nào có thể tới thăm nàng! Sớm biết, lời nói của nam nhân là không thể tin.

Khoé môi Thiên Dao nở nụ cười khổ, đột nhiên nhớ lại một câu nói: Thấy người mới cười, nghe người cũ khóc.

"Từ Y, nói cho Mộ Dung trắc phi biết, điều kiện của nàng ta đáp ứng."

Ban đêm, tuyết bay đầy trời.

Thiên Dao một mình ngồi trong sân, chén trà xanh trong tay đã sớm lạnh.

Bức tường cũ kỹ ngăn cách hi khí bên ngoài, hân giờ phút này hân là đang động phòng hoa chúc, ôm mỹ nhân vào lòng. Nghĩ đến đây, nàng cười khổ lắc đầu, bàn tay theo bản năng đặt lên tim, mới phát hiện, tâm lại đau như vậy.

"Chủ tử, ngoài đây lạnh, nên trở vào trong thôi." Sau lưng, Từ Y che dù, chặn lại tuyết trên đầu nàng.

"Trong phòng ấm áp ư?" Thiên Dao lắc đầu, khổ sở cười một tiếng.

"..." Từ Y cứng họng.

"Người trở về đi thôi, ta muốn ở một mình."

Phía sau là tiếng thở dài, Từ Y bất đắc dĩ xoay người rời đi.

Tuyết càng rơi càng lớn, không có chút dấu hiệu ngừng nghỉ. Thiên Dao ngửa đầu, đưa tay đón bông tuyết rơi.

Cách đó không xa lại lần nữa vang lên tiếng bước chân, đến phía sau lưng nàng thì dừng lại. Thiên Dao cũng không quay đầu, cứ cho là Từ Y quay lại.

"Tuyết rơi." Nàng nhàn nhạt mở miệng, "Phụ thân nói, ngày ta ra đời, trời nổi bão tuyết một ngày một đêm."

Nàng cúi đầu, khoé môi nở nụ cười khổ, nhàn nhạt nói, "Hôm nay là sinh nhật ta." Cũng là ngày hân cưới người khác, nghĩ đến có bao nhiêu giễu cợt.

Sau, là trăm mặc kéo dài.

Tuyết rơi không tiếng động, rơi vào trên y phục đơn bạc của nàng, ướt một mảnh. Sau đó, áo khoác lông cừu dày cộm nặng nề lặng yên không tiếng động phủ lên bà vai yếu ớt của nàng.

"Cảm ơn người, Từ Y." Thiên Dao cười một tiếng, kéo chặt áo khoác.

"Thì ra nàng cũng biết nói tiếng cảm ơn." Giọng nam hơi giễu cợt ở phía sau lưng vang lên, Thiên Dao quay đầu lại, đập vào mắt là bóng dáng nam tử tuấn lãng cao lớn, một thân hi phục đồ tươi, ở dưới trời tuyết vô cùng chói mắt.

"Sở Diễm." Nàng kinh ngạc, nghênh đón mực mầu có chút hài hước của hắn.

"Trẻ như thế không đi ngủ, ở chỗ này làm cái gì?" Hắn đến gần, ngón tay chạm vào gương mặt trắng mịn như mỡ dề của nàng. Mùi rượu nồng đậm đập vào mặt.

"Người say rồi" Nàng cúi mắt, muốn tránh né hắn.

Hắn hiển nhiên không cho phép nàng tránh né, cánh tay duỗi ra đem nàng ôm vào trong ngực. "Vậy thì như thế nào?" Hắn tà khí cười. Không có chút báo trước cúi đầu bá đạo hôn nàng.

Thiên Dao kinh ngạc tròn to cặp mắt, trong miệng phát ra vài tiếng rên rỉ ngắn ngủi, ở trong ngực hắn giãy giụa, lại không cách nào lay chuyển ngược lại còn bị hắn ôm chặt hơn. Hắn hôn vô cùng bá đạo, thậm chí là đã man cán müt môi nàng, răng môi dây dưa, hơi thở hoà quyện. Thiên Dao khó khăn hô hấp, lực đạo giãy dụa càng ngày càng yếu ớt, bên trong thân thể một ngọn lửa vô danh điên cuồng cháy, lớn đến mức cháy lan ra đồng cỏ.

"Các người đang làm gì?" Một giọng nữ bén nhọn vang lên, trong nháy mắt dập tắt ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Thiên Dao như một hải tử làm chuyện sai, hốt hoảng tựa đầu vào ngực Sở Diễm. Trái tim điên cuồng đập loạn. Ánh mắt theo giọng nói kia mà tìm kiếm, nữ tử đội mũ phương khăn quảng vai, cao quý đoan trang, kia là một bộ đồ đồ tươi, vô cùng chói mắt.

"Nàng đang chất vấn Bồn vương sao?" Sở Diễm đem Thiên Dao che chở trong ngực, mầu quang sâu lạnh xem xét nữ tử vừa tới.

"Phương Phi không dám." Nữ nhân hơi thu liễm sự kiêu căng, khẽ cúi người. Phương Phi, nữ nhân Định Viễn hầu Tư Đồ Phương Phi, Thái tử phi tân nhiệm của Sở Diễm.

"Nếu đã không có chuyện gì, nàng trở về Thương Lan điện đi." Sở Diễm mở miệng không mang theo chút nhiệt độ, vẫn ôm lấy Thiên Dao. Nàng an tĩnh tựa trong ngực hắn, mầu quang tan rã, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lạnh mạp.

Tư Đồ Phương Phi cắn môi, mặc dù không cam lòng, lại che giấu cực tốt, ngược lại đưa mắt nhìn Thiên Dao. "Đã lâu không gặp, A Dao muội muội đã trở thành mỹ nhân như hoa như ngọc."

Bị chỉ mặt gọi tên, Thiên Dao tự nhiên không thể tiếp tục làm ngơ. Nàng trong trẻo lạnh lùng cười một tiếng, nhàn nhạt mở miệng, "Phương Phi tỷ tỷ, gần đây vẫn khỏe chứ?"

Phương Phi mỉm cười, vừa tính mở miệng lại bị Sở Diễm cắt lời. "Thiên Dao bệnh nặng mới khỏi, không nên ở đây chịu lạnh. Tối nay Bồn vương cùng nàng ngủ lại Y Lan điện, ngày khác lại tới thăm nàng."

"Điện hạ..." Phương Phi uỷ khuất gọi, lại không ngăn được cước bộ của hắn.

Rời đi bất quá mấy ngày mà thôi, Y Lan điện hết thấy lại trở nên xa lạ như thế. Sở Diễm nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, cũng ở bên người nàng nằm xuống.

"Ngaoan, đi ngủ sớm một chút, Bồn vương ngủ cùng nàng."

"Điện hạ diễn vẫn chưa diễn xong sao?" Lòng mi Thiên Dao run rẩy mấy cái, lời nói ra miệng không có chút cảm xúc. "Tâm lòng tốt của điện hạ, Thiên Dao cảm thấy không bằng...."

Thẩm gia cùng Tư Đồ nhất tộc có quan hệ sâu xa, Thiên Dao cùng Tư Đồ Phương Phi mặc dù cũng chưa tới mức tỷ muội tình thâm nhưng thuở nhỏ có quen biết. Ở trong cung vốn dĩ nên nâng đỡ lẫn nhau, mà hành động này của Sở Diễm lại hoàn toàn đánh gãy tình cảm giữa các nàng. Trải qua chuyện này, trong lòng Phương Phi tất sinh hiềm khích, thậm chí, coi nàng là địch.

Sở Diễm cười khẽ, phượng mâu híp lại, mâu quang lạnh lùng quan sát nàng. "Nữ nhân quá thông minh, có lẽ cũng không phải là chuyện tốt."

Thiên Dao tự giấu cười một tiếng, sự khổ sở lan tràn bên mép. Nếu như nàng hồ đồ một chút, đem sự dịu dàng của hắc giờ phút này làm một loại vinh quang cung chịu, như vậy, ít nhất lúc này đây, nàng hẳn là hạnh phúc.

Đáng tiếc, hạnh phúc giả dối, có được thì có ích lợi gì! Nàng không lừa được trái tim mình.

Con đường nhỏ uốn khúc âm u, cuối đường là một hồ nước, mặt nước lượn lờ sương mù quanh quất, hẳn là một hồ nước nóng. Bên hồ một cây ngô đồng cao lớn, lá đỏ rơi xuống, trải đầy trên mặt đất. Dưới gốc cây ven hồ, một bộ y phục trắng như tuyết phát phơ trong gió, mái tóc đen nhánh, trên đầu cài một cây trâm ngọc xanh, không cần điểm xuyết thêm bất kỳ vật gì, tinh khiết không nhuốm chút bụi trần.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Trở thành giải được của hắc

"Thẩm Thiên Dao, sáng sớm người dẫn ta đến chỗ quái quỷ này, không phải là để ngắm phong cảnh chứ?" Sau lưng, Ti Ngôn bắt mắt oán trách.

Nàng xoay người, cười nhạt một tiếng. "Con đường mòn trước mặt kia là đường điện hạ hạ triều nhất định sẽ đi qua. Tỷ tỷ không phải là muốn lấy lại thánh sủng sao, ngay cả việc này cũng không biết."

Ti Ngôn liếc nhìn con đường mòn trước mắt, lơ đãng nói. "Vậy thì sao?"

Thiên Dao cũng lười giải thích cùng nàng, đầu ngón tay mảnh khảnh chỉ chỉ món đồ bên cạnh ao. "Đó là cho tỷ tỷ."

Ti Ngôn hơi không hiểu, nhặt món đồ trên đất lên, là một chiếc váy bách điệp do thợ may tinh tế làm ra, mặc dù tinh xảo nhưng lại không tới mức xinh đẹp long lẫy. So sánh với y phục trên người mình nghiêm nhiên kém hơn. "Người muốn ta mặc cái này?" Nàng khinh thường hừ một tiếng.

"Tỷ tỷ có từng đi qua Hạm Tâm các?"

"Đương nhiên có, Doãn trắc phi quả thật rất xa hoa." Ti Ngôn chế giễu nói.

Thiên Dao bất đắc dĩ bật cười, đây chính là nữ nhân a. "Trừ xa hoa, tỷ tỷ có còn chú ý tới, đồ trang sức trong phòng nàng phần lớn là lấy Hồ Điệp làm ý tưởng?"

Ti Ngôn cẩn thận hồi tưởng, quả thật như thế. Chẳng lẽ Hồ Điệp này còn có dụng ý khác.

"Hồ Điệp là vật yêu mến của Doãn Hàm U. Hàm Tuyết rất thông minh, hiểu được yêu ai yêu cả đường đi." Thiên Dao chậm rãi giải thích. Sau đó, ngửa đầu ngắm nhìn sắc trời, bầu trời quang đãng, xem ra ông trời cũng có ý giúp người hoàn thành ước vọng.

"Hiện tại cách giờ hạ triều còn hai canh giờ, thời gian chuẩn bị của tỷ tỷ không nhiều." Nàng thông thả bước tới trước người Ti Ngôn, trên dưới quan sát nàng một phen. "Không cần trang điểm quá cầu kỳ, trang điểm cầu kỳ ngược lại tâm thường. Trang sức trên người cũng không cần nhiều quá, điện hạ nhìn là người, cũng không phải y phục, đồ nhiều ngược lại làm chủ nhân lu mờ."

"Hy vọng biện pháp của người hữu hiệu." Ti Ngôn bán tín bán nghi ôm lấy y phục.

Hai canh giờ sau, Mộ Dung Ti Ngôn quay lại, trang điểm thanh tú nhẹ nhàng, Thiên Dao vẫn lạnh nhạt như cũ ngồi bên cạnh bàn đá, chẳng qua là trên bàn nhiều thêm 3 chén trà cùng một cây tỷ bà bạch ngọc.

Ti Ngôn ngồi xuống đối diện nàng, váy sam ôm lấy cơ thể. "Nói đi, trong hồ lô của người rót cuộc đựng thuốc gì?"

Thuốc? Thiên Dao lạnh nhạt mà cười, đích xác là có thuốc. Nàng không nhanh không chậm từ trong ngực lấy ra một bình sứ bằng bạch ngọc nhỏ, ngay trước mặt Ti Ngôn đem thuốc đổ vào trong 2 chén trà.

"Đây là thuốc gì?" Ti Ngôn không rõ hỏi.

"Đoàn tụ tán." Sắc mặt nàng bình thản, chậm rãi nhả ra ba chữ.

"Cái gì? Người thật không muốn sống nữa rồi." Ti Ngôn kinh hãi, nàng nào dám ở trong trà Thái tử điện hạ hạ xuân được, nếu bị lộ, đó là tội lớn.

"Từ xưa phú quý từ gian nguy mà có, tỷ tỷ nếu sợ, hiện tại rồi đi vẫn chưa muộn." Thiên Dao mỉm cười, vân đạm phong khinh nói.

Bàn tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, cho thấy nàng khẩn trương cùng thấp thỏm. Trên mặt lại cố làm ra vẻ trấn định, không chịu thua nửa

phần khí thể. "Mộ Dung Ti Ngôn ta cho tới bây giờ cũng không biết chữ sợ viết như thế nào."

Trong lòng nàng trù tính, dù sao thuốc là do Thẩm Thiên Dao hạ, nếu sự việc bại lộ, nàng vẫn có thể đẩy tội một cách sạch sẽ.

Thiên Dao cũng không phải là không biết suy nghĩ trong lòng nàng, chỉ vì đạt được mục đích, nhất định phải mạo hiểm một chút.

Nàng tiện tay ôm cây tỷ bà bạch ngọc ở một bên qua, mười ngón tay khẽ chuyển, một khúc nhạc chậm rãi lưu loát vang lên.

Trắng sáng khi nào xuất hiện? Nàng cố hỏi trời thanh. Không biết cung điện trên trời, chiều nay là của năm nào. Ta mong theo gió trở về, lại sợ cung điện ngọc ngà, cao xù bất thẳng hàn. Điều múa lướt qua thanh ảnh, giống gì ở nhân gian. Người có bi hoan ly hợp, trăng có lúc tỏ lúc mờ, việc này khó vẹn toàn. Nhưng nguyện người lâu dài, thêm ngàn dặm thiên duyên.

Khúc "Thủy Điều Ca Đầu" này là khúc tỷ bà Hàm U thích nhất, không chỉ là khúc này, còn có trà xanh sương mai trên bàn, vẩy bách điệp trên người Ti Ngôn, đều là những thứ Hàm U thích nhất. Yêu ai yêu cả đường đi, nàng cũng không phải không hiểu được, chẳng qua là khinh thường mà thôi.

Hết thấy đều ở trong dự liệu, vừa vận một khúc nhạc kết thúc, bóng dáng tuấn lãng đã dừng lại ở sau lưng nàng, hai tay vỗ vào nhau phát ra mấy tiếng giòn vang. "Hay cho một câu 'Nhưng nguyện người lâu dài, thêm vạn dặm thiên duyên'."

"Điện hạ." Sắc mặt Thiên Dao thản nhiên, chậm rãi cúi người thi lễ. "Ta cùng Ti Ngôn tỷ tỷ ở chỗ này phẩm trà, không nghĩ tới sẽ ngẫu nhiên gặp được điện hạ."

Ngẫu nhiên? Thật đúng là đủ trùng hợp! Sở Diễm liếc mắt nhìn chén trà trên bàn cùng vẩy bách điệp trên người Ti Ngôn, ý cười nơi khóe môi càng sâu.

"Không biết điện hạ có nhã hứng cùng tỷ muội bọn ta thưởng trà?" Nàng khéo léo xinh đẹp, cúi người chờ hần đáp lại.

Nàng đã khổ tâm làm ra những thứ này, nếu hần không ở lại, không phải là lãng phí tâm ý của nàng. Sở Diễm mỉm cười, nhắc vạt áo, ưu nhã ngồi trên ghế.

Đầu ngón tay trắng nõn cầm chiếc ly sứ Thanh Hoa, bạch lan tương kiến, màu trắng lại phát ra không chút bụi nhiễm, hoa lan lại lộ rõ xanh biếc sâu xa. Thiên Dao tự rót uống một mình, ý cười nơi khóe môi nhạt nhẽo. "Tỷ tỷ không châm trà cho điện hạ ư?" Ánh mắt nhàn nhạt như nước rơi vào trên người Mộ Dung Ti Ngôn.

"Điện hạ, mời dùng trà." Đầu ngón tay Mộ Dung Ti Ngôn trắng bệch, cánh tay khẽ run, hơi có chút bồn chồn lo sợ.

Sở Diễm không để ý lắm tới việc nhận lấy chén trà, ánh mắt thâm thúy như có như không rơi trên mặt Thiên Dao. Nàng nhẹ bụng chén trà, làm động tác mời với hần.

Sở Diễm cười một tiếng, đưa chén lên môi uống cạn một hớp.

Biết rõ trong trà có huyền cơ, trong lòng Ti Ngôn có quý, gương mặt đỏ ửng, miệng uống trà ngược lại có vài phần lúng túng.

Mắt thấy chén trà đã thấy đáy, Thiên Dao nhẹ nhàng đặt chén trà trên mặt bàn, trong lòng tính toán thời gian được hiệu phát tác.

"Đường như thân thể tỷ tỷ khó chịu, xem ra phải phiền điện hạ đưa tỷ tỷ trở về tẩm cung." Thiên Dao cười, đơn giản rõ ràng ném ra một câu.

Ti Ngôn khẽ ngây ngốc nhưng rất nhanh liền hiểu ý. Bàn tay trắng nõn đặt trên huyệt Thái Dương, phối hợp với dáng vẻ nhu nhược yếu đuối. "Đầu thần thiếp đột nhiên hơi đau."

"Vậy ư?" Sở Diễm tà mị nhắc khóe môi, đứng dậy kéo Ti Ngôn vào trong ngực, mâu quang sâu thẳm lại rơi trên người Thiên Dao. "Nàng hy vọng bốn vương đưa nàng ấy rời đi?"

Thiên Dao cúi sát đầu, cho tới khi hần không thấy được biểu hiện trên mặt nàng. Giọng nói vô cùng nhỏ lại rất kiên định. "Nàng là phi tử của điện hạ."

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, bốn phía nhất thời trở nên im lặng, chỉ còn tiếng nước chảy róc rách. Bàn tay nắm chặt trong ống tay áo chậm rãi buông ra, sau một khắc, lại đột nhiên nắm chặt lại, ngực không biết vì sao lại có chút phiền muộn. Thiên Dao lắc đầu cười khổ, đem nam nhân mình yêu đưa đến trên giường một nữ nhân khác, nàng chưa bao giờ biết mình còn có thể rộng rãi như vậy.

Cởi giày ra, Thiên Dao ngồi trên tảng đá lớn cạnh ao, một đôi chân ngọc xinh xắn khuấy động trong nước, tạo nên tầng tầng bọt nước.

Từ xa nhìn lại, rơi vào trong mắt Sở Diễm một bức họa mỹ lệ như thế. Mây mù lượn quanh nữ tử đang nghịch nước, gió nhẹ thổi tung mái tóc đen dài của nàng, theo gió lay động uyển chuyển. Lộ ra khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, lúc không cười lại giống như đang cười, lúc cười lại nhuộm chút sầu bi.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Thiên Dao quay đầu lại. Trong khoảnh khắc thấy Sở Diễm, tất cả biểu cảm trên mặt liền cứng đờ.

Hần đi rồi quay lại, một người.

"Người, tại sao lại ở chỗ này?" Trái tim Thiên Dao nặng trĩu, có một loại dự cảm xấu đột nhiên xuất hiện.

"Bốn vương nên ở nơi nào? Trên giường Mộ Dung Ti Ngôn?" Hấn ưu nhã đứng cạnh bàn đá, bùng lên chén trà mới vừa uống khi này, lạnh giọng cười một tiếng.

"Người biết?" Sắc mặt Thiên Dao lạnh nhạt, ẩn trong ống tay áo, ngón tay đã sớm hăm sâu vào lòng bàn tay. Là nàng quá mức tự cho là đúng, ngây thơ cho rằng có thể tính kế hấn.

Sở Diễm ở chỗ này, như vậy Ti Ngôn..... Thiên Dao cả kinh, giật dử xoay người. Mới vừa bước được một bước, cánh tay liền bị lực đạo đột nhiên xuất hiện bắt được, lực đạo kia quá mức mãnh liệt khiến Thiên Dao lao đảo vài bước, suýt nữa ngã quỵ.

"Đi đâu?" Khoé môi hấn tà khí khê nhếch.

"Người đã làm gì Ti Ngôn?" Con người không chút sợ hãi cuối cùng cũng cuộn cuộn gọn sóng, Thiên Dao xoay tay lại tung chiêu, hướng phía tim Sở Diễm mà đánh.

Hấn vẫn đứng tại chỗ như cũ, không hề bối rối, gờ tay lên liền dễ dàng hoá giải được thế công của Thiên Dao, thậm chí thân hình cũng không động. Hấn xuất thủ rất nhanh, Thiên Dao cơ hồ không kịp phá chiêu, đã bị chiêu phong của hấn đẩy tới cây ngô đồng bên cạnh ao.

Cây ngô đồng kịch liệt rung lắc, nhiều bông hoa trên cây rơi rớt xuống, phong phú rơi tán lác trên y phục tuyết trắng của nàng, điểm xuyết thêm sắc đỏ, càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp của nàng. Ngón tay thon dài của hấn điểm ở huyệt Khí Hải, nhất thời, nàng mất đi khí lực giây giũa, thân thể mềm nhũn tựa vào trên cây, chỉ có đôi mắt sáng như ngọc kinh ngạc nhìn chăm chăm hấn.

"Nàng bây giờ nên lo cho chính mình mới phải." Hấn càn tà mỉ cười, đầu ngón tay thon dài ngạo mạn chạm tới khuôn mặt trắng nõn mềm mại của nàng, một đường xuống phía dưới, theo xương quai xanh, dễ dàng đẩy ra y phục trên ngực nàng.

Tâm tình dao động, Thiên Dao dồn dập thở dốc, ngực phập phồng không ngừng. "Người muốn thế nào?"

"Nàng ở trong trà Bốn vương bỏ cái gì, chẳng lẽ không nhớ rõ, hử?" Giọng nói của hấn nhân nhã, động tác trong tay cũng không nhu hoà chậm rãi. Một tiếng "xẹt" vang dội, sa y tuyết trắng của Thiên Dao trong tay hấn hoá thành mảnh vụn.

Ngọn lửa dục trong cơ thể hấn âm ỉ kêu gào, cách y phục mỏng manh, nàng cảm nhận được nhiệt độ thân thể nóng bỏng của hấn.

"Người biết rõ trong trà có thuốc, tại sao còn uống?"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ấn ký của sở diễm

"Không uống thì sao có thể trúng kế của nàng?" Không trúng kế thì làm thế nào tương kế tựu kế.

"Người..." Thiên Dao kịch liệt run rẩy, thân thể không thể vận dụng được nửa phần khí lực. Hàm răng cắn chặt cánh môi, "Sở Diễm, Đồng cung còn nhiều nữ nhân nguyện ý làm giải dược cho người..."

Hấn tà mỉ cười, động tác ưu nhã, vẻ mặt bình tĩnh. Chỉ có đôi mắt sâu thẳm hừng hực dục hoá âm ỉ bùng cháy. "Thuốc là do nàng hạ, tự nhiên phải do nàng tới giải, Bốn vương làm việc luôn luôn công bình."

"Đừng, đừng mà..." Giọng nói vỡ vụn chưa hết lời liền bị hấn che kín. Nụ hôn nóng bỏng đột ngột ập tới, so với trước đây càng thêm điên cuồng, lưỡi hấn tiến quân thần tốc, liếm lấy môi răng của nàng, tựa hồ muốn từ nụ hôn này buông thả nhiệt lượng thân thể. Ngọn lửa nguyên thủy, ở trên thân thể trẻ tuổi đang lúc hừng hực.

Thân thể đột nhiên nhẹ tênh, Sở Diễm đã đem nàng ôm lấy, có chút thô lỗ đặt nàng vào trong ao. Sóng nước dịu dàng bồng bềnh, thân thể mềm mại trở nên mẫn cảm dị thường. Hấn nghiêng thân đè xuống, hô hấp không vững vàng giống như khi này, nhiệt độ thân thể nóng kinh người. Nước làm ướt sợi tóc đen nhánh của hấn, một giọt nước trong suốt theo sóng mũi hấn rơi vào trên da thịt trắng nõn của nàng, không tiếng động chảy xuống, điểm dứa lẳng lơ quý mị.

Một đôi cánh tay ngọc vô lực của Thiên Dao đặt trên lồng ngực bền chắc của hấn, không biết là khước từ hay là muốn ngênh hớp, chớp mũi quanh quẩn mũi mực trúc nhân nhạt, làm mê loạn lòng người.

So với mũi mực trúc càng làm mê loạn lòng người chính là những cái hôn triền miên của Sở Diễm. Hấn nắm lấy tay nàng, nụ hôn từng cái từng cái rơi trên đầu ngón tay mảnh khảnh, cũng thuận thế mà hôn lên trên, hôn qua cánh tay, xương quai xanh, đầu ngón chân, hôn từng tấc da thịt của nàng. Một nam nhân nhìn chúng sinh từ trên cao, hết sức kiêu ngạo lại phủ phục lên người nàng, dây dưa muốn tất cả của nàng. Đầu ngón tay thon dài du sâu trên người nàng, Thiên Dao không ngừng run rẩy, trong miệng khê rên rì.

Thân thể của nàng đã bán đứng nàng.

Sương mù quanh quẩn bên mặt hồ, nhẹ nhàng lượn lờ, thoáng như không phải chốn nhân gian.

Hắn tiện tay đánh rớt y phục rườm rà trên người, nghiêng người về trước..... Trong phút chốc đau đớn, thân thể như bị tê liệt. Thiên Dao thống khổ giãy dụa, hai chân trần theo bản năng đá vào người đang chèn ép ở trên.

Trong miệng tiếng khóc vỡ vụn, cũng bị hắn toàn bộ nuốt vào trong miệng. Nàng mang cho hắn cảm giác như điên cuồng.

Một khắc kia, không gian yên lặng, thời gian dừng lại.

Một khắc kia, gió ngừng động, mây ngừng trôi, cái động chỉ là hai trái tim đang nóng bỏng cùng thân thể không ngừng nhấp nhô không ngừng của hắn.

"Không muốn, đau...." Nàng khóc kêu cầu xin tha thứ, bàn tay đắm vào bộ ngực hắn. Mỗi cử động của hắn, đối với nàng mà nói là đau khổ vạn phần, là đau đến tê tâm liệt phế.

Một mảnh hồng hồng từ phía dưới tràn ra, theo nước trôi đi. Thì ra, đây chính là nam nữ hoan ái, thật thật là đau, thật là đau.

Hắn ở trên người nàng như hồng thủy mãnh thú, tham lam cướp đoạt. Một đôi mắt thâm thúy như biển sâu, thật sâu ngắm nhìn nàng, dường như muốn đem hồn phách của nàng hút vào trong đó. Hắn nâng mặt nàng lên, dịu dàng hôn đôi mắt trong suốt của nàng, gương mặt trắng mịn, đôi môi anh đào, chiếm trọn nàng, từng tác từng tác dầy vò nàng, mà thân thể lại càng điên cuồng chuyển động.

Hắn từng có rất nhiều nữ nhân, hắn muốn thân thể các nàng, nhưng không có lần nào lại điên cuồng mất khống chế như vậy. Một khối thân thể trúc trắc như vậy lại khiến hắn muốn ngừng mà không được, một lần lại một lần, không biết thế nào là thỏa mãn.

Thiên Dao thỉnh thoảng rên rỉ, lần đầu trải qua việc thân thể thừa nhận hắn mạnh mẽ đoạt lấy, đầu ngón tay bám vào da thịt hắn, thống khổ rên rỉ, giống như dạo chơi giữa biển lớn và ngọn lửa, đau nhưng hạnh phúc.

Đầu ngón tay thon dài luồn vào tóc nàng, êm ái vuốt ve sợi tóc mềm mại. Trong lúc lơ đãng, chạm phải khoé mắt ướt át, mày kiếm nhíu lại, một ngọn lửa vô danh trong lòng nổi dậy. Vùi vào trong căn cổ của nàng, hung hăng cắn lên đầu vai nàng, cho đến khi giữa răng môi lan tràn mùi máu tươi mới buông ra.

"Thật đau, Sờ Diễm, Sờ Diễm..." Nàng tùy tiện gọi tên hắn, lệ càng rơi càng nhiều.

"Ngaoan, đừng khóc." Hắn dịu dàng dụ dỗ, nhìn bộ dáng hoa lệ đài vũ của nàng, bỗng dưng lại đau lòng.

Hắn rời khỏi, kéo qua cảm bào bao lấy thân thể nàng, một đường ôm nàng trở về Lăng Tiêu điện. Nàng tựa vào lồng ngực hắn, vẫn luôn rất an tĩnh, một Thiên Dao ôn thuận như vậy thật khiến hắn luyến tiếc.

"Tại sao không nói chuyện?" Hắn ôm nàng ngồi trên đầu gối, tùy ý thưởng thức một lọn tóc đen của nàng.

Thiên Dao mệt chết đi, cũng rất loạn, trong lúc nhất thời không biết nên đối mặt như thế nào. Nàng vốn có thể bình tĩnh không chút tạp niệm, không quan tâm nhưng hắn cứ hết lần này đến lần khác làm dậy sóng.

Hôm nay giao ra tâm, giao ra thân, giao phó hết thảy, nàng phải làm sao đây?

"Ta đang nghĩ tới Ti Ngôn..." Đôi môi mỏng khẽ run.

"Nàng thật đúng là sát phong tình." Sờ Diễm cười một tiếng, tay ôm nàng lại chặt thêm mấy phần. "Yên tâm, sẽ có người thay nàng ta giải được, đây không phải là chuyện nàng nên quan tâm."

"Nhưng mà, chỉ cần người kia không phải nguoi, nàng chính là mang tử tội." Gò má Thiên Dao tái nhợt, giọng nói lạnh nhạt mang theo vài tia bất đắc dĩ cùng áy náy.

Sờ Diễm cười, ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên. Đôi mắt đẹp lưu chuyển, long lanh ánh nước, so với tính tình kiêu ngạo quật cường thường ngày không biết khá ái gấp bao nhiêu lần. "Yên tâm, Bồn vương tạm thời không cần mạng của nàng."

"Bởi vì nàng còn có giá trị dụng, đúng không?" Một đôi mắt trong suốt chống lại ánh mắt hắn.

"Ồ? Làm sao thấy được?" Lời của nàng khiến Sờ Diễm thấy thú vị, hắn ngược lại muốn nhìn một chút nha đầu này đến tột cùng có thể hiểu được mấy phần.

Thiên Dao cau mày, nhàn nhạt nói. "Điện hạ sắc phong Ti Ngôn làm trác phi, coi trọng không phải là mười vạn đại quân biên cảnh sao?"

"Ừ, sau đó thì sao?"

Thiên Dao trầm tư chốc lát, sau lại nói. "Thậm chí, Mộ Dung Ti Ngôn ra khỏi thành gặp nạn, người Kim dùng nàng uy hiếp... đều trong dự đoán của điện hạ. Mục đích, chính là để cho Mộ Dung Phục buông xuống phòng bị."

Sở Diễm cười sang sảng, cung chiều véo véo gò má nàng. "Đúng thật là quý tinh ranh."

Thiên Dao bật cười, ánh mắt khỏ sở. "Thiên Dao nếu thông minh, sẽ không hết lần này tới lần khác bị điện hạ lợi dụng."

"Nếu không phải nàng có lòng tính toán Bồn vương, sao có thể bị Bồn vương lợi dụng, tự làm tự chịu nha đầu à." Hấn tà mị cười, kéo qua một lọn tóc đen của nàng, đặt ở bên môi hôn một cái. Lại cảm thấy không đủ, kéo nàng qua, cúi đầu hôn lên cánh môi hồng, thật lâu mới bằng lòng buông ra.

"Còn đau không?" Hấn mỉm cười hỏi.

Thiên Dao gạt đầu một cái, lại nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên lắc đầu. Khuôn mặt đỏ bừng một mảnh, vấn đề này, trả lời như thế nào cũng không đúng.

"Nghĩ gì thế, Bồn vương là hỏi vết thương trên vai nàng." Hấn kéo vạt áo nàng ra, kiểm tra thương thế trên vai, lại không có chút ý tứ nào muốn giúp nàng thoa thuốc.

"Ừ." Án đường nàng nhú lại, đậm nhạt trả lời.

Hấn mỉm cười, dịu dàng kéo lại y phục cho nàng. "Vết thương này là dấu vết không cách nào xoa được, Thẩm Thiên Dao, đây là ấn ký của Bồn vương, kiếp này nàng chính là nữ nhân của Bồn vương."

Hấn bá đạo ngang ngược, Thiên Dao đã sớm thành thói quen. Nàng thuận theo tựa đầu chôn vào ngực hấn, phảng phất như vậy có thể gần sát lòng hấn. Câu "Nữ nhân của Bồn vương" lần nữa khoá lại lòng nàng.

Sợ nhất là động tâm, lại hết lần này tới lần khác rơi vào bẫy yêu. Một chữ "tình" có độc không thể giải.

Bàn tay hấn lạnh yên không tiếng động dờ lên bụng nàng, êm ái xoa. "Còn nơi này, đau không?"

"Sở Diễm." Nàng nhìn chăm chăm hấn, gò má tái nhợt ửng hồng xinh đẹp.

"Làm thêm vài lần sẽ không đau." Lời nói mập mờ từ trong miệng hấn nói ra lại như đang nói đến chuyện thường ngày.

"Nàng cứ nghỉ ngơi trong điện Bồn vương trước đã, bữa tối, Bồn vương trở lại với nàng." Hấn nói xong, động tác êm ái đem Thiên Dao ôm đến giường, tỉ mỉ đắp chăn cho nàng.

Sở Diễm đứng dậy, tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, dừng lại cước bộ. "Chuyện Mộ Dung Ti Ngôn, nàng cũng không cần quá mức đau lòng. Coi như các nàng không tự cho là mình thông minh, Bồn vương sớm muộn cũng sẽ xuống tay với nàng ấy."

Mười vạn đại quân biên cảnh, hấn nhất định phải lấy được.

--- ---

Ngự thư phòng Đông cung.

Lúc Sở Diễm bước vào, Sở Dục đang cà lơ phát phờ ngồi ở trước bàn, vẻ mặt treo nụ cười nịnh hót.

"Thất ca ngược lại phong lưu khoái hoạt, thần đệ đợi đến mỗi mắt."

"Thế ư? Nhưng Bồn vương thế nào lại nghe nói đệ mới từ Hạm Tâm các tới đây." Phượng mâu Sở Diễm híp lại, lộ ra vài tia tà mị. Nhắc vạt áo, ở bàn ngồi xuống, một tay ưu nhã bưng chén trà trên bàn lên, uống cạn một hớp. Một tay tùy ý mở sách ra xem.

Sắc mặt Sở Dục biến đổi, buồn bực không nói. Hấn làm thế nào có thể quên, nơi này là Đông cung, có chuyện gì mà có thể qua mắt được Thất ca hấn.

"Mộ Dung Ti Ngôn bên kia thế nào?"

"Còn có thể như thế nào, tiện nghi cho tên tiểu tử Xích Diễm kia." Sở Dục cười ha hả một tiếng, mới vừa rồi buồn rầu liền bị quét sạch.

Sở Diễm cười, ánh mắt rơi trên người hấn có vài tia nghiền ngẫm. "Bồn vương cũng không phải là chưa cho đệ cơ hội."

"Mộ Dung Ti Ngôn, hay là thôi đi. Đổi một cái văn thành." Sở Dục nửa nghiêm túc nửa cười giỡn nói, mơ hồ cũng mang theo mấy phần dò xét. Hấn quen tính thuở nhỏ, ở trước mặt Sở Diễm càng thêm không hiểu việc thu liêm, huống chi việc hấn thích Doãn Hàm Tuyết cho tới bây giờ không phải bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Yêu?

Động tác Sở Diễm nhẹ nhàng thả sách trong tay xuống, thân thể biếng nhác dựa vào trên nhuyễn tháp, ánh mắt sâu thẳm khiến cho người ta không nhìn ra tâm tình, cũng hoặc là hấn vốn cũng không có chút tâm tình nào. "Nếu có một ngày, nàng muốn rời khỏi thâm cung, Bôn vương sẽ thành toàn cho các người."

"Sẽ không có ngày đó." Sở Dục cười khô.

Hàm Tuyết yêu Sở Diễm quá sâu, thậm chí.... Nàng sao có thể chịu rời đi. Thành toàn cái gì? Vinh viễn cũng sẽ không có một ngày như vậy.

"Tin tức trắc phi của Thái tử thất tiết, đệ đã sai người truyền ra ngoài. Thất ca khẳng định Mộ Dung Phục nhất định sẽ đi vào khuôn khổ?"

Sở Diễm cười lạnh, tiện tay ném cho hấn một phong thư. Trên thư cũng không có ký tên, Sở Dục đột nhiên hiểu rõ, hấn là bút tích của Mộ Dung Phục, nội dung rất đơn giản, đại khái chính là nguyện lấy mười vạn đại quân biên cảnh để đổi lấy mạng Ti Ngôn.

"Tin tức lại truyền đi nhanh như vậy sao?"

"Dùng bỏ câu đưa tin, từ Đông cung tới biên cảnh, không quá nửa ngày mà thôi." Sở Diễm bình thản nói.

"Kể từ khi Mộ Dung Ti Ngôn vào cung, Mộ Dung Phục liền phái người trà trộn vào, vô luận trong cung gió thổi cỏ lay, bọn họ cũng đều sẽ truyền tin về biên cảnh."

Sở Dục cả kinh, "Mộ Dung Phục thật là to gan."

"Một đám ô hợp mà thôi." Sở Diễm khinh thường cười một tiếng.

Nếu không phải còn có giá trị lợi dụng, hấn làm sao lại để người của Mộ Dung Phục vào Đông cung. Hấn không rảnh để ý, cũng không có nghĩa là hấn để mặc cho bọn họ làm bừa. Nếu mất đi giá trị, hấn tự nhiên sẽ trừ khử hết thầy bọn họ, dọn dẹp sạch sẽ.

"Mộ Dung Phục giao ra binh quyền, biên cảnh mười vạn đại quân, Thất ca tính toán phái người nào đi trước tiếp quản?" Sở Dục mỉm cười, thật ra thì đến biên cảnh ngây ngốc một chút cũng không tồi, có một số việc, có vài người, không thấy, không nghĩ tới, ngược lại đối với tất cả mọi người là chuyện tốt.

"Đại cục còn chưa định, đệ tạm thời vẫn không thể rời để đó." Sở Diễm miễn cưỡng mở miệng.

Một chút tâm tư liền bị Sở Diễm nhìn thấu, sắc mặt Sở Dục tái nhợt mấy phần.

"Hai ngày sau, Thảm Đông Thần sẽ xuất phát tới biên cảnh, tài năng của hấn không kém Mộ Dung Phục."

"Hấn?" Sở Dục cau mày, ngược lại là một nhân tài. "Người này nếu chúng ta có thể dùng dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng hấn dù sao cũng là người của Thảm gia."

Sở Diễm lãnh mị cười, khí định thần nhàn. "Chỉ cần Thảm Thiên Dao còn ở trong tay Bôn vương, hấn có thể trung thành hơn so với bất luận kẻ nào."

Ở một nơi khác, trong Lăng Tiêu điện, trước cửa sổ mở rộng, một bóng dáng tuyết trắng.

Hấn nói, sẽ cùng nàng dùng bữa tối, nàng liền chờ. Thức ăn nóng hổi trên bàn đã nguội lạnh, cũng đã hâm lại mấy lần, hấn vẫn chưa trở về.

Cho đến đêm khuya, mới có Đại thái giám tới bẩm báo, hấn tới Hạm Tâm các của Hàm Tuyết qua đêm.

Thiên Dao vẫn không ăn cơm, ngây ngốc tựa vào trước cửa sổ, ánh trăng cô lãnh rất giống với tâm tình nàng. Nàng ghét hấn như vậy, thật ra thì, hấn có thể không hứa, như vậy nàng sẽ không có ảo tưởng.

Trong viện lạnh lùng trong trẻo đột nhiên bị một giọng nữ thê lương đánh vỡ, hấn là Mộ Dung Ti Ngôn bắt kẻ thị vệ ngăn trở mà xông vào.

Nên tới, sau tất cả vẫn sẽ tới.

Thiên Dao giấu cợt cười một tiếng, kéo lại y phục, đẩy cửa ra.

"Chủ tử, người nên trở vào trong, để tránh ngộ thương người." Từ Y lo lắng ngăn ở trước người nàng.

Thiên Dao lạnh nhạt lắc đầu. "Ta cuối cùng cũng phải đối mặt với nàng."

Trong vườn, Mộ Dung Ti Ngôn sớm đã bị thị vệ bắt lại, chặt vật tể xuống đất. Nàng vẫn tiếp tục giằng giằng, móng tay cào trên đất, trong đất bùn lẫn vài vệt máu đỏ tươi.

"Dừng tay, buông nàng ra." Thiên Dao đứng trước mặt mọi người, lạnh lùng nói. Giọng nói không lớn, lại rất có khí thế.

Cung nhân gác cửa hai mặt nhìn nhau, giằng co một lát sau mới buông Ti Ngôn ra.

Mộ Dung Ti Ngôn lao đảo từ dưới đất bò dậy, đi tới trước người Thiên Dao, không nói hai lời giờ tay tát nàng một cái. Lực đạo kia không nhẹ, móng tay bén nhọn sượt qua da thịt vô cùng mịn màng. Mà Thiên Dao lại không có ý tứ tránh né, trực tiếp chịu đòn.

Từ Y cả kinh, mặt lạnh nhìn chằm chằm cung nhân ở một bên, lớn tiếng nói. "Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau bắt ả."

"Dừng tay." Con người lạnh nhạt của Thiên Dao quét qua mọi người. "Tất cả lui ra đi."

"Chuyện này..." Mọi người có chút do dự, sau đó vẫn chấp tay lùi sang một bên.

"Chủ tử!" Từ Y có chút sốt ruột.

"Người cũng lui ra đi." Thiên Dao nhàn nhạt nói. Từ Y cắn răng một cái, quay đầu chạy ra ngoài.

Thấy không có người ngăn trở, Mộ Dung Ti Ngôn điên cuồng cười to, tay giờ lên, lại một cái tát nặng nề rơi trên mặt Thiên Dao. "Thảm Thiên Dao, con tiện nhân nguoi hại ta. Ta muốn giết nguoi, ta muốn cùng nguoi đồng quy vu tận..." Nàng đã sớm mất đi lý trí, nhào lên thân thể đơn bạc của Thiên Dao mà đánh. Nàng không tránh không né, chấp nhận tùy ý nàng ta gây xéo.

Cung nhân bị Thiên Dao ra lệnh lại không dám khinh cử vọng động, chỉ đành phải tro mắt nhìn.

Quyển cước rơi trên người đau đớn, về mặt Thiên Dao vẫn bình tĩnh, không một chút thay đổi, thật giống như đau đớn kia là rơi vào trên thân thể của người khác. Nàng cũng không đánh trả, thậm chí chưa từng tránh né, máu tinh ngọt trên mặt chảy xuống.

"Cần rồi, dừng tay lại cho Bồn vương." Một giọng nam từ ngoài điện truyền đến, lạnh đến kinh người, mang theo uy hiếp cùng không dung tha. Từ Y đi theo sau đó, trên mặt tràn ngập lo âu.

Hắn đi tới, Thiên Dao chỉ cảm thấy dưới chân chột nhẹ, thân thể đã rơi vào trong ngực hắn. Đập vào mi mắt là khuôn mặt lạnh như băng, ánh mắt thâm thúy có một loại "tiếc thương" gì đó.

Khoé môi nàng nhàn nhạt nở nụ cười lúm đồng tiền, Sở Diễm, nguoi hắn là quan tâm ta, thật tốt!

"Người đâu, đem Mộ Dung Ti Ngôn xuống đánh năm mươi trượng." Giọng nói phát ra vẫn như trước không mang theo một chút cảm xúc.

"Không, không cần." Thiên Dao tựa vào trong lồng ngực hắn, thân thể có mấy phần run rẩy, tay nhỏ bé bắt được vạt áo hắn. Đôi mắt trong suốt mang theo vài tia khẩn cầu.

"Dám dă thương nàng, sẽ phải bị trừng phạt." Giọng nói của hắn quyết tuyệt, không mang theo nửa phần thương lượng. Hắn ôm nàng, xoay người hướng phía trong điện.

Sau lưng, truyền đến tiếng mộc côn rơi trên người, còn có tiếng nữ nhân khóc lóc thê lương nguyên rủa. "Thảm Thiên Dao, con tiện nhân này, ta thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho nguoi." Nàng giằng giằng hướng trong điện, không biết khí lực từ đâu tới, đột nhiên từ dưới đất bò dậy, lần nữa nhào về phía Thiên Dao.

Sắc mặt Sở Diễm sùng sốt, xoay người lại tung một cước rơi vào trên bụng nàng, đem nàng cả người đá bay ra ngoài. "Cần rồi."

Máu tươi từ miệng nàng trào ra, Mộ Dung Ti Ngôn đã sớm mất đi lý trí, lao đảo bò dậy, trong tay chẳng biết từ lúc nào có thêm một thanh đoản kiếm lạnh như băng. "Thảm Thiên Dao, ta và nguoi đồng quy vu tận." Nàng nhào lên, nhưng ngay cả vạt áo của Thiên Dao cũng không chạm tới.

Từ Y phi thân tới ngăn, nắm chặt cánh tay cầm kiếm của nàng, hơi dùng lực một chút. Đoản kiếm trong tay Mộ Dung Ti Ngôn bay ra ngoài, chuôi kiếm thật sâu cắm vào bụi hoa, chỉ lộ ra thân kiếm lạnh như băng.

Mộ Dung Ti Ngôn cũng chưa từ bỏ ý định, vẫn giãy giụa phản kháng, Từ Y bắt đắc dĩ, một chưởng đánh bay thân thể của nàng ra ngoài. Trùng hợp là thân thể nàng té trong bụi hoa, tìm bị thân kiếm đâm xuyên.

Máu tươi từ ngực Mộ Dung Ti Ngôn chảy xuống, nàng hoảng sợ tròn to cặp mắt, miệng đau đớn há to thờ dốt.

"Mộ Dung Ti Ngôn." Thiên Dao cả kinh, tránh thoát khỏi cái ôm của Sở Diễm, nửa quỳ trước người Mộ Dung Ti Ngôn. Hai tay nắm lấy mu bàn tay đã mất đi nhiệt độ của nàng.

Ánh mắt Mộ Dung Ti Ngôn tròn to, phản chiếu tuần nhan của Sở Diễm, cánh tay nàng run rẩy đưa về hướng hắn, cổ sức ni non. "Phụ thân nói, ý cười của người vĩnh viễn không đạt tới đáy mắt, nam tử như thế nào có thể thật lòng. Nhưng mà, thiếp không tin. Phụ thân nói, người chẳng qua là lợi dụng thiếp, người muốn là biên cảnh mười vạn đại quân, thiếp cũng không tin. Nhưng hôm nay, thiếp tin, là Mộ Dung Ti Ngôn ta sai lầm rồi.... Người...."

Sở Diễm từ trên cao quan sát nàng, phượng mâu sâu thẳm không chút biến đổi. Thật đúng là bạc bẽo lạnh nhạt.

Máu tươi từ trong miệng trào ra, Mộ Dung Ti Ngôn nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Dao, trong mắt đều là hận. "Thắm Thiên Dao, ta nguyện rửa người, nguyện rửa người không chết từ tế được.... Ha ha..."

Tiếng cười từ từ yếu ớt, cuối cùng im bật. Mộ Dung Ti Ngôn chết trong tiếng cười.

"Đem nàng lôi ra ngoài an táng đi, chớ để lộ tin tức." Sở Diễm lạnh lùng nói.

"Dạ." Người hầu cung kính lĩnh mệnh.

Sở Diễm sai bước tới, đem Thiên Dao lần nữa ôm lấy, hướng trong điện mà đi. Váy sam trắng của Thiên Dao dính một mảng máu, ánh mắt nàng mờ mịt nhìn chăm chăm màu máu đỏ, trước mắt từ từ mờ hồ.

Nàng không biết, hôm nay là Mộ Dung Ti Ngôn, ngày mai có thể là Thắm Thiên Dao hay không. Nếu mất đi giá trị, điều này cũng hứa hẹn kết quả của chính nàng.

Trong Y Lan điện, cung nhân sớm được cho lui, bên trong điện không khí an tĩnh quý dị, ngay cả tiếng hít thở nhẹ cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Sở Diễm ngồi ở trước giường, đem Thiên Dao ôm vào trong ngực, đầu ngón tay thon dài lạnh lùng chạm tới vết máu ghê rợn trên mặt nàng. Mày kiếm khẽ nhúc nhích, giọng nói lạnh nhạt. "Tự mình chuốc khổ."

Lúc này, Thiên Dao vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt có chút ngốc trẻ từ chuyện của Mộ Dung Ti Ngôn, trên người khắp nơi đều là vết thương, vốn là thân thể suy nhược, lần nữa trở nên nóng sốt.

"Dao Nhi." Hần thấp giọng gọi, bàn tay che ở trán nàng, chạm phải nhiệt độ nóng phỏng người. Mi tâm hần nhăn chặt, tuấn nhan nổi lên vài tia sầu lo. "Người đâu, truyền thái y."

Tinh khí thái tử điện hạ, trong cung không người nào không hiểu. Không tới thời gian nửa chum trà, thái y đang làm nhiệm vụ ở Thái Y viện đã chạy tới Y Lan điện trong Đông cung, không chút nào chậm trễ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Canh lạc tử

Bên trong phòng, không khí gấp gáp có chút nghẹt thở, thái y run lấy bầy đứng ở hai bên, mỗi một câu nói đều hết sức cẩn thận, chỉ sợ chọc giận chánh chủ.

"Hồi bẩm điện hạ, nương nương chẳng qua chỉ bị thương ngoài da mà thôi, bởi vì dẫn phát bệnh cũ nên mới sốt cao không hạ..."

"Ừm" Sở Diễm lạnh nhạt đáp lại, sắc mặt nặng nề. Thiên Dao nửa tựa vào trong ngực hần, đã lâm vào hôn mê.

"Bốn vương không muốn nghe lý do, Bốn vương chỉ cần nàng khoẻ lại." Một câu nói không chút gọn sóng, lại khiến thái y nghe được mà kinh hồn táng đảm. Lời này ngụ ý chính là Thiên Dao tốt, mọi người đều sống an ổn vô sự. Thiên Dao không tốt, người nào cũng đừng hòng sống tốt.

"Điện hạ, nương nương phần lớn là ngoại thương, cũng có thể dùng thuốc hoà vào nước tắm thử một lần." Lưu thái y đã cao tuổi run giọng mở miệng, những thái y khác suy xét trong chốc lát, cũng rối rít đồng ý.

Nếu nói tới thuốc này chính là đem dược liệu thượng hạng bỏ vào trong nước chưng lên, đợi dược tính thấm vào trong nước xong lại dùng nước làm nước tắm.

Thiên Dao giờ phút này hôn mê bất tỉnh, Sở Diễm liền ôm nàng cùng nhau tắm rửa, nàng nhắm chặt cặp mắt, hàng mi thanh dài phản chiếu trên thân thể nhợt nhạt như cánh quạt mỹ lệ. Nữ tử hoàn mỹ không mảnh vải ở trong nước như ẩn như hiện. Ngực mềm mại dán chặt lồng ngực hần, phía dưới lại sinh ra phản ứng.

Nếu không phải nàng vẫn hôn mê như trước, giờ phút này chỉ sợ sớm bị hần đè ở phía dưới. Chưa bao giờ nghĩ tới một nữ tử non nớt như vậy, một khối thân thể trắng trẻo nhưng lại khiến cho hần nhớ mãi không quên như thế.

"Thắm Thiên Dao, nàng thật đúng là tai hoạ." Chỉ trong chốc lát, nàng đã có thể đem mình làm cho vết thương đầy người.

Sương mù quanh quẩn mang theo nhàn nhạt mùi hương thảo dược, hiệu lực của dược hoá giải đau đớn thấu xương, trong hơi nước lượn lờ, Thiên Dao mềm mại thở ra một tiếng khoan khoái. Trong lòng Sở Diễm vừa động, vô ý thức đưa ra đầu ngón tay nâng cảm nàng lên, đôi môi đỏ bừng hơi rung động, giống như đang gọi mời.

Hắn cúi đầu, bắt lấy hai cánh môi mềm mại, thỏa thích hôn. Lúc đầu chỉ như chuồn chuồn lướt nước, từ cạn đến sâu, dịu dàng mà triền miên, lưỡi linh xảo cạy ra hàm răng nàng, cùng chiếc lưỡi khéo léo của nàng đẩy đưa, hương thơm của nàng chung quy có thể câu động bản năng nguyên thủy nhất của hắn.

Cảm giác được hơi thở yếu ớt của nàng, Sở Diễm mới lưu luyến rồi đi môi nàng. Lông mi như cánh bướm run rẩy, nàng mở ra đôi mắt lấp lánh, mờ mịt luống cuống nhìn hắn.

"Tĩnh rồi?" Hắn rõ ràng cười, mâu trung nhuộm chút sắc dục.

"... Người..." Tĩnh dậy, phát hiện mình trần như nhộng tựa vào lồng ngực nam nhân, Thiên Dao hé ra mặt đẹp xấu hổ đỏ bừng. Nàng nhanh chóng quay mặt, giằng giăng muốn thoát khỏi ngực của hắn.

"Chớ lộn xộn." Hắn gầm nhẹ một tiếng, trong giọng nói mang theo mấy phần ản ản. Cánh tay cứng rắn đem nàng gắt gao giam ở trong lồng ngực.

Thật là một tiểu yêu tinh biết giãy vò, nếu nàng tiếp tục giãy giụa, hắn cũng không đảm bảo đảm còn có thể ản ản.

Hắn kéo qua áo lông cừu ở một bên đem nàng bao lấy, ôm vào tấm điện.

Bên trong màn lụa xanh mỏng, hắn ôm nàng cùng với y phục mà nằm. Thiên Dao an tĩnh gối đầu lên cánh tay hắn, lông mi như cánh bướm chớp chớp, hẳn là không chút nào buồn ngủ.

"Còn chưa ngủ? Chẳng lẽ muốn làm chút gì?" Khoé môi hắn giương lên, giọng điệu mập mờ.

"Cái gì?" Khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Dao tràn ngập ngây ngốc cùng mờ mịt. Đầu óc chưa thanh tỉnh, nhất thời cũng không phân biệt ra ý tứ trong lời nói của hắn.

Mà nữ nhân càng thuần khiết, đối với nam nhân càng thêm câu hồn nhiếp phách. Thái tử điện hạ cao cao tại thượng thì như thế nào, Sở Diễm cuối cùng bất quá cũng chỉ là một nam nhân.

Từ xưa, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Hắn đột nhiên lật người, trong khoảnh khắc đem nàng đè ở phía dưới. Nhiệt độ rút đi, thân thể nàng lại khôi phục sự ôn lành ngày thường, ôm vào trong ngực như một khối ngọc cực phẩm, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

"Dao Nhi." Giọng khàn khàn trầm thấp, là lướt như tiếng trời. Chỉ cảm thấy tim đập loạn xạ, thật giống như lúc nào cũng có thể nhảy ra ngoài, lần đầu tiên, nàng cảm thấy cảm động như vậy khi nghe tên mình.

Khoé môi hắn nở nụ cười tà mị, ánh mắt đen khó nén tia tình dục. Đầu ngón tay thon dài xẹt qua gương mặt hoàn mỹ như ngọc của nàng, cũng thuận thể đòi xuống, lưu luyến ở xương quai xanh xinh đẹp của nàng.

"Sở Diễm." Thiên Dao ở phía dưới hắn khẽ run, một đôi tay nhỏ bé luống cuống bắt lấy vạt áo trước ngực hắn.

"Sợ, hử?" Hắn nâng cằm nhỏ của nàng lên, ở trên môi nàng ấn xuống một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước. Đầu ngón tay thon dài thuận thể đi xuống, ngựa quen đường cũ đẩy ra y phục trước ngực nàng, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn trong suốt. Bàn tay của hắn trên da thịt mềm nhẵn của nàng du đầu, mập mờ trên chọc.

"Ưm a... Sở Diễm." Trong miệng Thiên Dao bật ra tiếng rên rỉ, dưới sự hướng dẫn của tay hắn, chậm rãi đem nàng tách ra, thân thể hơi uốn lên, ở phía dưới hắn nở rộ như một đoá hoa.

Sở Diễm tà mị cười, cánh tay giương lên, nguyệt sắc cảm bảo nhẹ nhàng rơi xuống đất, hắn áp sát thân thể của nàng.

"Đau, không muốn." Mi tâm xinh đẹp Thiên Dao nhíu lại, trí nhớ thống khổ lại lần nữa nổi lên. Một đôi mắt trong suốt như mặt nước thẳng tắp đối diện với đôi mắt đen thâm thúy như đại dương của hắn. Sau đó, thất thủ, sau đó, lạc lối.

"Ngoan, sẽ không làm nàng đau nữa." Hắn thấp giọng dụ dỗ, thân thể đột nhiên hướng phía trước.

Nhiệt độ nóng bỏng của hắn đang thiêu đốt thân thể nàng. Đầu ngón tay trắng nõn của nàng buộc chặt, cắm vào da thịt trên bả vai hắn, hô hấp từ từ lộn xộn. Nàng cắn chặt cánh môi mới có thể kiềm chế bật lên tiếng rên rỉ.

Sở Diễm tà khí cười, đầu ngón tay ma sát trên cánh môi hồng mềm mại của nàng, giọng trầm thấp, như ma quỷ niệm chú đầu độc nàng. "Ngoan, chớ chịu đựng, gọi ra. Ta thích nghe giọng nói của nàng."

Hai gò má Thiên Dao ửng hồng, e lệ nghiêng đầu, hết sức quật cường không chịu phát ra âm thanh.

Hắn cũng không giận, khoé môi nở nụ cười lúm đồng tiền tà mị sâu hơn, thân thể chậm rãi giật giật, từ từ rời đi. Đột nhiên trống rỗng khiến cho Thiên Dao luống cuống, nàng đáng thương nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy vô tội. Nhưng sau một cái chớp mắt, hắn lần nữa đè xuống. Hắn tựa hồ hết sức hiểu rõ thân thể nàng, mỗi một lần đều tiếp xúc đến nơi mẫn cảm nhất của nàng, khiến nàng không kiềm hãm được mà liên tục thờ gáp.

"Dao Nhi, nói cho ta biết, nàng muốn." Hắn dẫn dụ nàng, đầu ngón tay thon dài theo cánh môi trượt vào trong khoang miệng mang hơi thở mùi đàn

hương của nàng, dây dưa với cái lưỡi của nàng.

"Ừm...a..." Nàng bắt lực thờ dốc rên rì, cánh tay mềm mại ôm cổ hắn, kéo hắn gần lại, cùng thân thể mềm mại của nàng chặt chẽ kết hợp. Nàng dùng hành động trả lời hắn. Nàng muốn hắn, bởi vì, hắn là Sở Diễm, là nam nhân duy nhất trong cuộc đời nàng, là nam nhân nàng yêu.

Có được câu trả lời của nàng, Sở Diễm lúc này như ngựa hoang được cỡi trời, hết sức đoạt lấy nàng. Thân thể của nàng trúc trắc, cũng không biết cách đáp lại như thế nào lại vẫn như trước khiến hắn điên cuồng mê muội. Sở Diễm không phải không thừa nhận, hắn cực kỳ yêu thân thể này.

Thiên Dao bị hắn vây ở phía dưới, thừa nhận hắn vô độ đòi lấy, ánh mắt sưng mù nhiễm một tầng hơi nước. "Sở Diễm, người yêu ta sao?" Cánh môi yếu ớt hơi rung động. Nàng biết vấn đề này rất ngu xuẩn, nhưng nữ nhân ở trước tình yêu, luôn là ngu ngốc như vậy.

"Bốn vương bây giờ không phải đang yêu nàng sao?" Hắn tà khí cười, cũng không dùng lại động tác điên cuồng.

"Người biết, ta không phải có ý này." Nàng khẽ nhếch cằm, ánh mắt trong suốt thẳng tắp nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn.

Hắn yên lặng cười, tiếng cười cùng nhiệt độ nóng bỏng trong điện hoàn toàn không hợp nhau. Ánh mắt sâu thẳm nhàn nhạt lướt qua cửa sổ, ngoài cửa, ánh trăng kia cô độc lạnh lẽo. "Yêu? Tháng sáu có tuyết, bốn vương sẽ yêu nàng."

Lời nói vân đạm phong khinh lại khiến tâm Thiên Dao nguội lạnh. Một đôi cánh tay ngọc của nàng vô lực trượt xuống lồng ngực hắn, đầu ngón tay tái nhợt nắm chặt khăn trải giường màu hạnh hoàng phía dưới, thống khổ thừa nhận hắn công thành đoạt đất. Mái tóc đen tán lác ở trên giường làm nổi bật da thịt như ngọc, xinh đẹp quyến rũ. Nàng hơi nghiêng mặt sang bên, lông mi dài như cánh bướm rung động, một giọt nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Nàng sớm nên biết, hắn cũng không thương nàng.

Nhưng mà, làm sao bây giờ? Sở Diễm, ta yêu chàng.

Hắn ôm chặt nàng, hai cổ thân thể trẻ tuổi dây dưa ở trên giường lớn lẫn lộn, hắn muốn nàng một lần lại một lần, thật giống như vĩnh viễn cũng muốn không đủ, cho đến hắn đòi hỏi vô độ khiến cho nàng liên tục bất tỉnh ở phía dưới.

Ôm lấy thân thể trơn bóng của nàng, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng đang ngủ yên trong ngực mình. Da thịt phía dưới lụa trắng hiện đầy vết hôn sâu cạn không đồng nhất, những thứ kia là căn cứ xác thực cho việc bọn họ triển miên hoan ái.

Bộ trung y màu vàng đỏ nhàu nhĩ trên người Sở Diễm một nửa nằm trên thấp giường, đầu ngón tay thon dài vén làn tóc ướt đẫm mồ hôi trên trán nàng. Da thịt nàng như một miếng ngọc đẹp ánh nhuận, trong suốt sáng bóng.

Nữ nhân xinh đẹp, Sở Diễm thấy quá nhiều. Mà Thiên Dao lại đẹp đến mức tận cùng như vậy, cũng chỉ là có thể gặp mà không thể cầu. Nữ nhân như vậy, trời sinh liền có ma lực làm điên đảo chúng sanh.

Lúc này, Thiên Dao ở trong ngực hắn bất an cựa quậy, hàng mi thanh dài vương lấy giọt châu lấp lánh, dưới ánh nến tỏa ra ánh sáng chói mắt. Trái tim Sở Diễm vừa động, cúi người, in xuống một nụ hôn ở trên trán nàng, ánh mắt dịu dàng mà đến chính hắn cũng chưa hề phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Thù không đội trời chung (1)

"Điện hạ." Cửa điện bị gõ vang, tiếp đó là âm thanh già nua nghiêm túc của Từ ma ma. "Điện hạ, nương nương còn chưa dùng qua bữa tối. Lão nô đã phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị cách thủy tổ yến cho nương nương."

"Ừ, vào đi." Sở Diễm thấp giọng trả lời.

Từ ma ma đẩy cửa vào, trong tay bưng một lư hương bằng đồng. Cước bộ của bà nhẹ vô cùng, không tiếng động đem lư hương đặt ở trên bàn, sau đó châm lửa.

"Không cần." Sở Diễm lên tiếng, giọng nói vẫn như trước trầm thấp lãnh mạc, lại mang theo một chút khẩn cấp không dễ phát giác.

"Đoàn tụ" mặc dù không phải độc dược nhưng hấp thụ lâu dài đối với thân thể nữ tử vẫn có hại. Trong đó có một vị xạ hương, theo thời gian dài tích tụ trong cơ thể nữ tử, dẫn đến vô sinh.

"Điện hạ!" Từ ma ma nhíu chặt mi tâm, rất không hiểu nhìn hắn. Điện hạ từ trước đến nay lý trí, hôm nay nhưng lại không có chừng mực như vậy. Chẳng lẽ, hắn thật muốn Thâm Thiên Dao sinh hạ hài tử cho hắn?

Sở Diễm bất đắc dĩ bật cười, hắn cũng không biết mình đây là thế nào, hắn lại không cách nào tổn thương nàng.

Đang lúc trầm mặc, nữ nhân trong ngực lại không an phận giãy giụa mấy cái, sau đó, chậm rãi mở mắt ra. Sở Diễm cúi đầu nhìn nàng, chỉ cảm thấy, một khắc kia, thật giống như tất cả ánh sao đầy trời đều bị nàng hút vào trong đôi mắt ấy, rực rỡ chói mắt.

"Từ ma ma." Thiên Dao nửa ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía lão phụ nhân đứng cúi đầu bên giường.

"Nương nương, người còn chưa dùng qua bữa tối. Lão nô có lệnh cho ngự thiện phòng chưng chút tổ yến." Từ ma ma mặt không đổi sắc chấp tay nói. Lúc này thị nữ ngoài điện hết sức có nhân lực đem tổ yến đã chưng xong bung vào.

"Thật uống phí tâm tư ma ma, Thiên Dao không đói." Nàng nhẹ giọng nói, về mặt vẫn nhàn nhạt như vậy.

Sở Diễm ôm thân thể của nàng, ngửi điệu biếng nhác tà mị. "Tại sao không dùng bữa tối? Không có Bồn vương liền không có khẩu vị?"

Nàng cũng không đáp lại, cúi đầu tới cực thấp. Hắn không cách nào nhìn thấy vẻ mặt nàng giờ phút này, chỉ mơ hồ cảm giác được từ trên người nàng tản mát một chút tịch tịch.

Thị nữ đem tổ yến bung vào, Thiên Dao nhận lấy nhưng chỉ cầm trên tay, ngần ngừ mà nhìn.

"Thế nào, không hợp khẩu vị?" Ánh mắt hắn không khỏi sâu thêm mấy phần, tựa như có điều suy nghĩ.

Thiên Dao nhàn nhạt lắc đầu, hàng mi rung động vài cái, sau đó ngược đôi mắt đẹp lên, lẳng lặng ngắm nhìn hắn. "Sở Diễm có thể đáp ứng ta một chuyện?"

"Ừ." Hắn cơ hồ là không chút nghĩ ngợi đáp lời, thậm chí cũng không hỏi xem nàng muốn là cái gì. Sở Diễm cam đoan, một khắc kia, cho dù nàng muốn toàn bộ thế giới, hắn cũng sẽ cho nàng.

Hắn dứt khoát khiến cho Thiên Dao kinh ngạc trong chốc lát, sau đó, mới chậm rãi mở miệng. "Sở Diễm, hứa với ta, nếu không làm được thì đừng bao giờ.... hứa hẹn với ta."

Hắn cau mày, thật lâu không trả lời. Hắn tự nhiên biết nàng nói là chuyện tối nay, hắn cũng không nhớ đã đáp ứng chuyện của nàng, chẳng qua là lúc chàng vụng, cung nhân Hạm Tâm các tới báo, nói thân thể Hạm Tuyết khó chịu, đã có lần ở trong điện bất tỉnh. Hắn vội vã chạy tới, mới phát hiện "thân thể khó chịu" bất quá là cái cố Hạm Tuyết muốn giữ lấy hắn.

Lại là một nữ nhân tự cho là thông minh, hắn có chút chán ghét nhưng Hạm Tuyết khóc suốt mướt hô "Tỷ tỷ." Nghĩ đến Doãn Hạm U vô tội chết thảm, hắn mềm lòng.

"Được." Hồi lâu, hắn nhàn nhạt trả lời, nhận lấy tổ yến trong tay Thiên Dao, múc một muỗng đặt ở bên môi thổi nguội, sau đó mới đưa tới môi nàng. "Ngoan, uống hết canh đi, nàng đói bụng Bồn vương sẽ đau lòng."

Thiên Dao lắc đầu, ánh mắt lấp lánh dao động. Nàng thật là không ăn được, đói qua canh giờ ngược lại không còn cảm giác đói bụng.

Sở Diễm tà mị cười, đột nhiên nghiêng người về trước, môi mềm kề sát vào tai nàng, nhàn nhạt nói. "Nếu nàng không ăn, Bồn vương muốn đổi một phương pháp khác để dứt nàng."

"Cái gì?" Thiên Dao trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra ý tứ trong lời nói của hắn, mà trong nháy mắt ngốc lăng đó, hắn đã đem muỗng canh đưa vào trong miệng mình, sau một khắc, hai cánh môi lạnh liền in lên môi nàng, cũng thông qua loại phương thức này đem canh trong miệng mình chuyển sang cho nàng.

Thiên Dao khiếp sợ tròn to cặp mắt, một lúc sau, mới bắt đầu giãy giụa, quyền từng cái một rơi vào trên lồng ngực hắn. Ngay trước mặt Từ ma ma cùng cung nhân, hắn lại dám....

"Là tự mình uống hay để Bồn vương tiếp tục dứt cho nàng?" Khoé môi hắn giương cao nụ cười, đem canh tổ yến đưa tới trước mặt nàng.

Thiên Dao nhanh tay đoạt lấy, giống như uống thuốc ừng ực nuốt xuống.

"Như vậy mới ngoan." Hắn mỉm cười, cung chiều néo chớp mũi khéo léo của nàng. Sau đó lật người xuống giường, kéo qua áo khoác, luột khoác lên người.

"Ngủ đi, ngày mai Bồn vương dẫn nàng ra ngoài cung một chút."

"Ừ." Trên giường, Thiên Dao nhàn nhạt gật đầu.

Cửa phòng đóng lại, khoá lại không gian an tĩnh, trong không khí còn sót lại hơi thở kiêu diễm. Thiên Dao an tĩnh nằm ở trên giường, hai cánh tay ôm chặt thân thể, trong lòng chưa bao giờ lại thấy trống rỗng như vậy. Sau khi vui vẻ hoan ái xong, hắn đi, vẫn như trước bỏ lại nàng một mình.

Mà ngoài cửa, Sở Diễm đứng đó, sau lưng, Từ ma ma theo sau. "Lệnh Thái y viện chuẩn bị thuốc, ngày mai đem cho nàng." Lời nói trong trẻo lạnh lùng cũng không có chút nhiệt độ.

Từ ma ma khom người lĩnh mệnh, nàng tự nhiên hiểu được thuốc theo lời Sở Diễm là canh Lạc Từ. "Lão nô lập tức đi làm."

"Sở Dục đâu?"

"Vương gia ở trong thư phòng, đã chờ lâu rồi."

"Ừ." Hần lạnh nhạt đáp lời, cất bước hướng thư phòng Đông cung.

Đẩy cửa vào, Sở Dục vẫn như trước hai chân bắt chéo, không có chút hình tượng ngồi tựa vào nhuyễn tháp. Thấy hắn đi vào, khoé môi nở nụ cười. Lời nói ra cũng rất trang nghiêm, không có nửa phần nghiêng ngả. "Nữ nhân quả thật là hoạ thủy, Thất ca lưu luyến ôn hương, chỉ đành lỡ đại sự. Nếu có lần sau nữa, thân đệ liền thay Thất ca kết liễu nàng, để tránh ngày sau trở thành mối hoạ."

Sở Diễm vân đạm phong khinh cười một tiếng, nhắc vạt áo ngồi vào ghế chủ vị. "Bổn vương để lỡ chuyện gì?"

Sắc mặt Sở Dục lạnh đi mấy phần, lần này không có, không có nghĩa là lần sau cũng không, những lần sau nữa cũng sẽ không có. Nếu yêu, nữ nhân chỉ sẽ trở thành vết thương trí mệnh của nam nhân.

"Hết thầy đều đã an bài thoả đáng, lần này nhất định phải bắt được cái đuôi lão hồ ly Tư Đồ."

Sở Diễm cười, khẽ lắc đầu. "Kế hoạch có biến."

"Cái gì?" Mây kiếm Sở Dục chau lại.

Trong tay Sở Diễm chẳng biết lúc nào lại có thêm một chiếc ngọc bội, đầu ngón tay thon dài tùy ý ma sát thưởng thức.

"Lâm Lang hoàn bội!" Sở Dục kinh ngạc. Lâm Lang hoàn bội là chí bảo gia truyền của Tư Đồ nhất tộc, làm sao có thể xuất hiện ở trên tay Thất ca "Đây là..."

"Vật này từ trên người Thẩm Thiên Dao rơi xuống." Sở Diễm nhàn nhạt nói, đôi mắt u tối bỗng sáng quắc lên.

Sở Dục khinh thường hừ lạnh một tiếng. "Tám phần là Tư Đồ Phong đưa cho nàng, xem ra bọn họ quả thật có tư tình."

Khoé môi Sở Diễm khẽ nhếch để lộ nụ cười lúm đồng tiền nguy hiểm, cả người trở nên quý mị đáng sợ. "Hoặc giả, cũng không đơn giản như vậy."

"Ý Thất ca...." Sở Dục không hiểu hỏi.

Có một số việc hắn chưa có đầu mối rõ ràng, trong lúc nhất thời cũng không dám suy đoán bừa bãi. Sở Diễm cười một tiếng. "Ngày mai, Bổn vương sẽ mang Thiên Dao cùng tới Tư Đồ Hầu phủ."

"Ừ, đệ sẽ an bài, sẽ không dả thương nữ nhân của huynh." Nữ nhân của huynh, bốn chữ này, hắn nghiêng răng rất chặt, mang theo chút tâm tình giận dữ.

Sở Diễm cười mà không nói, chỉ nhàn nhạt phẩy tay. Sau đó mở ra tấu chương ở một bên nghiêm túc xem. "Đệ sớm trở về đi thôi."

Thiên Dao cũng không biết hắn ra cung chính là cùng Tư Đồ Phương Phi trở về thăm Định Viễn Hầu phủ. Nàng lại càng không biết hắn vì sao phải mang theo mình. Khi nàng mặc một bộ cung trang trắng thuần xuất hiện trước mặt Tư Đồ Phương Phi, nàng thấy được sự phản hận ở trong mắt nàng ấy.

"Thiên Dao đến phủ quấy rầy, kính xin tỷ tha lỗi." Thiên Dao cúi người, nhàn nhạt nói.

Tư Đồ Phương Phi nhất định là đại gia khuê tú, hận ý kia biến mất rất nhanh, trên mặt mang theo vui vẻ nguy trang cực tốt. "Muội muội nói thế là sao, nhiều người ngược lại càng náo nhiệt."

"Không nghĩ tới tẩu tẩu lại hiếu khách như thế, vậy Sở Dục đến làm khách trong phủ, tẩu tẩu nhất định cũng hoan nghênh." Giọng nói cà lơ phát phơ của Sở Dục truyền đến từ cách đó không xa, Sở Diễm đứng bên cạnh hắn, hai người đều là một thân áo măng bào cao quý chói mắt.

"An Thanh vương đại gia hàn xá, thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này." Tư Đồ Phương Phi ưu nhã cười.

Từ Đông cung đến Định Viễn Hầu phủ, một đường an tường vô sự. Thiên Dao cùng Tư Đồ Phương Phi ngồi chung một xe ngựa, một đường trầm mặc. Trong một chiếc xe ngựa khác, Sở Diễm lật xem tình báo trong tay, Sở Dục không lo lắng tựa vào sườn xe.

"Hết thầy đều đã chuẩn bị thoả đáng, Thất ca cứ yên tâm."

"Ừ." Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời. Sở Dục làm việc, hắn luôn yên tâm.

Ánh mắt Sở Dục vẫn rơi trên người hắn, do dự đến tận cùng phải mở miệng như thế nào.

"Còn có việc?" Cảm giác được ánh mắt của hắn, Sở Diễm lạnh lùng mở miệng hỏi.

"Nghe nói, từ khi Tư Đồ Phương Phi gả vào Đông cung, Thất ca liền không chạm qua nàng."

"Có cái gì không đúng sao?" Ánh mắt Sở Diễm sâu thẳm rơi trên người Sở Dục, người sau không tự chủ được rung mình một cái.

"Như thế chỉ sợ sẽ chọc giận Tư Đồ Tần."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thù không đợi trời chung (2)

Sở Diễm lạnh lùng cười một tiếng, "Bốn vương chính là muốn chọc giận hắn." Ánh mắt vốn sâu thẳm của hắn nay lại càng sâu không lường được. "Người chỉ có lúc bị chọc giận mới có thể dễ dàng lộ ra sơ hở."

"Điện hạ, phía trước chính là Tư Đồ phủ." Giọng nói của Xích Diễm từ ngoài xe truyền vào, nhắc nhở bọn họ.

Cửa phủ Định Viễn Hầu mở rộng, người hầu nữ quỳn trong nhà dưới sự hướng dẫn của Tư Đồ phụ tử xếp thành hai hàng ở ngoài cửa.

Sở Diễm cùng Sở Dục xuống xe trước, sau đó cung nhân dìu Tư Đồ Phương Phi xuống từ chiếc xe ngựa thứ hai.

"Vi thần tham kiến Thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế." Mọi người trong Tư Đồ phủ rối rít quỳ lạy.

"Tư Đồ Hầu gia không cần đa lễ." Sở Diễm mỉm cười, chấp tay đem Tư Đồ Tần đỡ dậy, hướng Tư Đồ Phong cùng đám nữ quỳn nhân nhạ gật đầu một cái.

"Nữ nhi tham kiến phụ thân, đại ca." Tư Đồ Phương Phi cử chỉ tao nhã thi lễ trước phụ tử Tư Đồ Tần.

"Thái tử phi không cần đa lễ." Tư Đồ Tần cười, nâng nữ nhi lên.

Vốn là không khí hoà thuận vui vẻ lại đột ngột xuất hiện một tiểu thái giám, hắn ở bên tai Sở Diễm thì thầm gì đó, chỉ thấy mày kiếm hắn nheo lại, khuôn mặt tươi cười từ từ ngưng đọng.

Sau đó không nói lời gì xoay người đi.

"Điện hạ...." Tư Đồ Phương Phi lúng túng gọi, hắn lại không chút nào dừng bước.

Mọi người trong Tư Đồ phủ ngơ ngác nhìn nhau.

Không lâu sau, Sở Diễm quay trở lại, trong ngực lại nhiều thêm một nữ nhân nhu mì.

"Thất ca, nàng sao rồi?" Sở Dục liếc thấy Thiên Dao trong ngực hắn, mở miệng hỏi thăm.

"Sốt cao không dứt, hôn mê trong xe ngựa." Hắn nhân nhạ trả lời, cũng không dấu vết quan sát phản ứng của Tư Đồ phụ tử. Tư Đồ Tần bình thản ung dung, coi như vớ vẩn, ngược lại sắc mặt Tư Đồ Phong có chút khó coi, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía tiểu nữ nhân đang hôn mê bất tỉnh trong ngực hắn.

"Là Phương Phi sơ ý, kính xin Điện hạ thứ tội. Dọc đường đi, muội muội đều ngủ, Phương Phi cũng không biết là nàng hôn mê." Tư Đồ Phương Phi tiến lên, hơi áy náy mở miệng. Ở trong mắt người ngoài, nàng là người khoan dung lễ độ, mười phần phong cách quý phái.

"Nàng ấy không sao, Phương Phi cũng không nên tự trách." Sở Diễm tùy ý an ủi một câu, quay đầu nhìn về phía Tư Đồ Tần. "Dao Nhi của Bốn vương gần đây nhiễm phong hàn, Bốn vương không yên tâm để nàng ở lại trong cung liền mang ra ngoài. Ngược lại phải quấy rầy Tư Đồ Hầu gia mấy ngày rồi."

"Điện hạ quá lời." Tư Đồ Tần bộ dáng sợ hãi, vội vàng chấp tay. Đồng thời phân phó người hầu đi thỉnh đại phu.

Hậu viên Tư Đồ phủ, đình đài lầu các, quanh co thăm thẳm.

Tư Đồ Phong vội vàng sai bước trên hành lang, cuối cùng lại bị Tư Đồ Tần ngăn lại.

"Con muốn đi đâu?"

"A Dao bệnh không nhẹ, con muốn đi gặp muội ấy." Trên khuôn mặt anh tuấn khó nén vẻ lo lắng. Hắn cũng không phải là người không biết nặng nhẹ,

chẳng qua là huyết mạch thân tình, hấn không cách nào thờ ơ lạnh nhạt được.

"Không được đi." Tư Đồ Tần lớn tiếng khiển trách. "Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, sao vẫn thiếu kiên nhẫn như vậy?"

"Phụ thân...."

"Sở Diễm hao tâm điển tưởng vui này chính là muốn dò xét thái độ của chúng ta đối với A Dao. Hôm nay người nào thiếu kiên nhẫn trước sẽ mất tiên cơ."

Tư Đồ Tần lẩn lộn trong triều đình cũng nhiều năm, sớm tu luyện thành tinh. Những chuyện này thấu hiểu rất rõ ràng.

"Nhưng A Dao..." Tư Đồ Phong muốn nói lại thôi.

"Đại phu đã khám qua rồi, chỉ là bệnh cũ, uống thuốc xong đã hạ sốt. Sở Diễm đang ở trong phòng nàng trông chừng, con đi ngược lại gây thêm phiền toái." Tư Đồ Tần buông tiếng thờ dài gần như không thể nghe thấy.

"Dạ." Tư Đồ Phong cân nhắc, gật đầu một cái.

"Phương Phi ở thư phòng, trước theo ta tới thư phòng đi." Dứt lời, Tư Đồ Tần sai bước, Tư Đồ Phong liền theo sau.

Tư Đồ Phương Phi đã sớm chờ ở thư phòng, thấy Tư Đồ phụ tử tới liền vội vàng đứng dậy thi lễ.

"Đều là người trong nhà, Phương Phi không cần đa lễ." Tư Đồ Tần không nhanh không chậm ngồi ở vị trí chủ vị. "Con vào cung những ngày qua đã dò la ra được gì chưa?"

Sắc mặt Phương Phi nặng trĩu mấy phần, hàm răng cắn ở cánh môi. Nàng phải mở lời như thế nào đây. Từ lúc vào cung đến nay, ngay cả một vạt áo của nàng Sở Diễm cũng không có chạm qua.

"Ngày hôm trước, Mộ Dung trắc phi chết ở Đông cung. Điện hạ đã sai người phong toả tin tức." Tư Đồ Phương Phi đắn đo trả lời.

"Ồ? Thế nhưng lại có chuyện này?" Tư Đồ Phong hừ lạnh một tiếng. Sở Diễm dùng mạng của Mộ Dung Ti Ngôn để uy hiếp Mộ Dung Phục giao ra binh quyền của mười vạn đại quân biên cảnh, tính toán đúng ý như vậy, xem ra là không thành rồi. "Chết tốt lắm, ta cũng muốn xem xem, lần này, Sở Diễm sẽ thu dọn tàn cuộc thế nào."

Tư Đồ Tần cũng lộ vẻ mặt vui mừng, trầm giọng mở miệng. "Phong Nhi, đêm mai xuất phát đi biên cảnh, đem tin tức này báo lại cho Mộ Dung Phục."

"Phụ thân yên tâm, chuyện này hài nhi sẽ đích thân làm ổn thoả."

"Ừm." Tư Đồ Tần gật đầu một cái, ánh mắt ôn hoà lại rơi trên người Phương Phi. "Trong điện Thương Lan chỉ sợ có không ít cơ sở ngầm của Thái tử, con làm việc phải ngàn vạn lần cẩn thận, không thể khinh cử vọng động."

"Nữ nhi hiểu." Tư Đồ Phương Phi mỉm cười nói. Nàng là thứ xuất chi nữ 1, ở trong phủ nàng cùng mẫu thân luôn không được coi trọng. Đây còn là lần đầu tiên phụ thân dùng ánh mắt ôn hoà như thế nhìn nàng.

Trầm mặc hồi lâu, Tư Đồ Tần mở miệng hỏi thăm lần nữa. "Quan hệ giữa Thái tử cùng Thiên Dao như thế nào?"

Cái gì? Tư Đồ Phương Phi kinh ngạc, không hiểu vì sao phụ thân lại đột nhiên nhắc tới một người không quan hệ gì như Thẩm Thiên Dao. Nhưng nàng lại không dám hỏi nhiều nữa câu. "Thái độ của Điện hạ đối với Thiên Dao thật ra khiến cho người ta khó hiểu, lúc tốt lúc xấu, trước một khắc ôm nàng tới Lăng Tiêu điện cung chịu che chở, sau một khắc lại ném vào lãnh cung."

Tư Đồ Tần nhíu mi trầm tư, sắc mặt trở nên lạnh hơn vài phần.

"Con lui ra trước đi, ở chỗ này lâu quá khó tránh khỏi bị hoài nghi." Sau một hồi, Tư Đồ Tần lại phân phó nói.

"Dạ, nữ nhi cáo lui trước." Tư Đồ Phương Phi lại thi lễ, xoay người rời đi, tại cửa lại khom người với Tư Đồ Phong.

"Phụ thân phí hết tâm tư đưa nàng vào Đông cung, cũng bất quá chỉ nhằm mục đích thăm dò tin tức." Tư Đồ Phong ngồi một bên, khinh thường hừ một tiếng.

"Sở Diễm là người ra sao, như thế nào lại dễ dàng tìm được sơ hở." Tư Đồ Tần hỏi hột nói, bưng trà lên uống.

Trà là trà Long Tinh thượng hạng ở Tây Hồ, nước cũng là sương sớm, mùi vị này so với sương mai trà xanh của nhà đầu kia, quả là chênh lệch khá xa.

"Phương Phi chỉ cần không phạm phải sai lầm lớn, ổn định vị trí Thái tử phi là được. Hiện tại vẫn chưa tới thời điểm dùng nàng." Lòng mảy Tư Đồ Tần vẫn nhíu chặt. "Phụ thân vẫn lo lắng cho A Dao nha đầu kia. Sở Diễm còn trẻ khinh cuồng, lâu ngày sinh tình là chuyện khó tránh khỏi."

"Ý phụ thân là Sở Diễm đối với A Dao động tình...." Làm sao có thể? Tư Đồ Phong hoảng hốt.

Tư Đồ Tần thờ dài một tiếng, hấn cũng hy vọng là hấn đa tâm. Nếu chỉ là do A Dao nha đầu kia tự mình đa tình thì tốt, nếu là lưỡng tình tương duyệt,

chuyện này thực sự phiền toái.

Hỏi thế gian tình là gì! Thông minh tuyệt đỉnh thì như thế nào, cuối cùng cũng chạy không khỏi một chữ tình.

Đêm tình tịch.

Lúc Tư Đồ Phong trở lại phòng của mình đã là đêm khuya. Lúc cửa phòng được đẩy ra, đập vào mắt lại là một bóng dáng tuyết trắng. Nàng hết sức thoải mái ngồi ở bên cạnh bàn, đầu ngón tay khẽ chạm vào chén trà bằng sứ để trên bàn.

"A Dao." Khuôn mặt Tư Đồ Phong lộ ra chút vui mừng, lại mang theo chút kinh ngạc. "Sao muội lại ở trong phòng ta?"

"Thế nào, không hoan nghênh muội?" Thiên Dao mỉm cười, nghiêng đầu nhìn hân.

Tư Đồ Phong cười, sai bước đi tới trước người nàng. "Bệnh của A Dao đã đỡ chưa?" Bàn tay dày rộng của hân vuốt ve trán nàng, chạm tay tới nhiệt độ mát mẻ như ngọc, hân mới yên lòng một chút.

Thiên Dao lạnh nhạt kéo tay hân ra, đạm thanh nói. "Muội không có bệnh."

Nàng đích xác là không có bệnh, nàng chỉ là không biết nên dùng tâm tình như thế nào để đối mặt với Tư Đồ nhất tộc. Vì vậy mới lựa chọn phương thức rất đa điều đó. Đối với Thẩm Thiên Dao mà nói, dùng chút thủ đoạn nhỏ để cho nhiệt độ tăng cao cũng không phải là việc khó gì.

"Tư Đồ ca ca, uống trà." Nàng đứng dậy, cầm chén sứ ấm áp trong tay đưa tới trước mặt hân.

Tư Đồ Phong mỉm cười, nhận lấy chén trà, uống vài hớp. Trà sương mai của Thiên Dao vẫn là món trà mà Tư Đồ phụ tử hân thích nhất.

Thiên Dao khéo léo xinh đẹp, nhưng ý cười không tới đáy mắt. "Tư Đồ ca ca không sợ Thiên Dao hạ độc trong trà sao?"

Tư Đồ Phong suýt nữa bị lời nàng nói làm sặc, tiếp theo cười ha ha đứng lên. "A Dao làm sao sẽ hại Tư Đồ ca ca đây, A Dao cũng không có lý do gì để hại ta."

Ánh mắt Thiên Dao u lãnh, bước đi thong thả tới trước cửa sổ, đưa ra cánh tay trong suốt như ngọc, đẩy cửa mở. Trên trời, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, mà giọng nói của nàng so với ánh trăng còn lạnh hơn. "Thù diệt tộc, không đợi trời chung. Tư Đồ ca ca còn có thể cho là, Thiên Dao không có lý do hại người sao?"

‘Choang’ một tiếng thanh thủy, chén trà trong tay Tư Đồ Phong rơi xuống đất. Hân khiếp sợ nhìn khuôn mặt xinh đẹp khuynh thành của nữ nhân trước mặt, mặt nàng vẫn bình tĩnh như mặt nước, lại thêm phần lãnh mạc trước giờ chưa bao giờ có.

"A Dao, muội biết được gì?"

Thiên Dao khổ sở cười một tiếng, gió đêm xuyên thấu qua cửa sổ, thổi bay mái tóc đen nhánh, lại thêm một chút kỳ ảo "Lúc đầu, khi Thẩm gia gặp chuyện không may, muội cũng không suy nghĩ nhiều. Khi đó Thiên Dao vẫn còn đắm chìm trong nỗi thống khổ mất đi người thân. Nhưng mà, sau khi tỉnh táo lại, rất nhiều chuyện ở trong đầu cũng từ từ rõ ràng. Phụ thân muội dù gì cũng là nhất phẩm tướng quân, như thế nào lại có bản lĩnh thông thiên cầu kết Hung Nô, ý đồ phạm thượng. Trừ phi, có người giật dây. Mà chuyện bại lộ, liền thay người chịu tội."

(1) Nữ nhi của thiếp thất

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Ta muốn nàng

Tư Đồ Phong cười lạnh, "Mặc dù Thẩm tướng quân bị oan, nhưng chuyện này thì có quan hệ gì với Tư Đồ nhất tộc?"

Thiên Dao bước đi thong thả tới trước người hân, khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, kiêu ngạo cô lãnh nhìn thẳng vào mắt hân. Đôi con ngươi trong suốt kia quá mức sắc bén, tựa hồ xuyên thấu hết thấy, khiến hân theo bản năng né tránh.

"Phụ thân hàm oan mà chết, cũng không từng kêu qua một câu oan khuất. Như vậy, người nhất định là cam tâm tình nguyện chịu chết. Phụ thân thường nói người từng nhận ơn của Tư Đồ Hầu gia, ngày khác tất kết cỏ ngậm vành. Thẩm gia 183 mạng người hân là chết oan dưới hai chữ "ân nghĩa" kia. Tư Đồ Phong, ngươi không cảm thấy rất nực cười sao?"

"Thật là một nha đầu thông minh." Cửa phòng "két" một tiếng được người đẩy ra, Tư Đồ Tấn vững vàng bước vào, ánh mắt ông nhìn Thiên Dao trước sau như một, đều là từ ái nhu hòa.

Thiên Dao mặt không đổi sắc, lạnh nhạt mở miệng. "Tur Đồ Hầu gia."

Là Tur Đồ Hầu gia mà không phải là Tur Đồ bá bá. Xưng hô này rõ ràng đã kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Tur Đồ Tần so với nàng lại càng bình tĩnh, thậm chí hào phóng thừa nhận. "Không sai, Thẩm Ngạo Phong chính xác là thay bốn hầu gánh chịu phần tội lỗi này. Thẩm gia 183 mạng người vô tội. Nhưng con có từng nghĩ tới, nhân mạng của Tur Đồ nhất tộc gấp bao nhiêu lần Thẩm gia?"

Thiên Dao lạnh lùng. "Đã làm sai chuyện ắt bị trừng phạt."

"Sai?" Tur Đồ Phong từ trong mũi phát ra tiếng hừ khinh thường. "Hoàng quyền tranh đấu chưa bao giờ có đúng sai. Từ xưa, thắng làm vua thua làm giặc."

Thiên Dao trầm mặc, tranh đoạt là chuyện giữa nam nhân nàng không hiểu, cũng không muốn hiểu. "Lấy ý tứ tiểu Hầu gia, nghĩa là không có người nào có thể lấy lại công đạo cho Thẩm gia ta?"

Tur Đồ Tần cười một tiếng, sắc mặt vẫn bình thản hiền lành như cũ. "Nha đầu, chẳng lẽ con muốn đi tố cáo Tur Đồ bá bá sao?"

Trong mắt không tự chủ có chút hơi nước, Thiên Dao gắt gao cắn môi dưới, nói không ra lời.

Nàng sao có thể không nhớ, thuở nhỏ ở Tur Đồ phủ chơi đùa, Tur Đồ Tần đối với nàng không khác gì nữ nhi ruột thịt. Tur Đồ Phong thương nàng, cung chiều nàng, chỉ còn thiếu nỗi hải trắng sáng trên bầu trời cho nàng.

"Thiên Dao biết nhiều chuyện không nên biết như vậy, Tur Đồ bá bá muốn đem Thiên Dao diệt khẩu?" Nàng lạnh nhạt cười một tiếng, không đáp mà hỏi ngược lại.

"A Dao, trong thiên hạ này người không đánh lòng tổn thương muội nhất chính là ta cùng phụ thân. Muội chẳng lẽ đã quên, khi muội còn nhỏ ngã bệnh, là phụ thân ta cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà ôm muội, nhiều đêm liền không hề chợp mắt. Thẩm gia, trong lòng muội chỉ có Thẩm gia sao? Cậu kết Hung Nô, mặc dù Thẩm Ngạo Phong không phải là chủ mưu, nhưng cũng coi là đồng lõa. Nếu Tur Đồ nhất tộc ta thất bại, kết quả của Thẩm gia so với hiện tại cũng không khác gì. Nếu không phải nhờ phụ thân che chở, hai mươi mấy năm trước Thẩm Ngạo Phong đã chết...."

"Phong Nhi, im miệng." Tur Đồ Tần cau kinh quát lớn. Ngược lại khi nhìn về phía Thiên Dao, ánh mắt trong nháy mắt nhu hòa rất nhiều. "Tur Đồ bá bá biết, A Dao là hài tử thông minh, mối quan hệ lợi hại trong này không cần bá bá nói, con cũng hiểu được. Mặc dù Thẩm gia không còn nhưng bá bá sẽ che chở cho con, xem con như nữ nhi thân sinh."

Thiên Dao cười khổ. "Không cần." Nàng cự tuyệt hoàn toàn, nâng đôi mắt trong suốt lên chống lại ánh mắt Tur Đồ Tần. "Thiên Dao có thứ bảo vệ không nhiều lắm, ta đã không che chở được cho Thẩm gia, vậy thì...." Giọng nói nàng dừng một chút, sương mù trong đôi mắt chợt tan hết. "Vậy thì ta sẽ bảo hộ Sở Diễm."

"Thẩm Thiên Dao!" Tur Đồ Phong cũng không kìm nén được tâm tình nữa, một tay kéo lấy cổ tay mảnh khảnh của Thiên Dao. "Muội tại sao cho rằng mình có đủ sức bảo vệ hần?"

Thiên Dao cười một tiếng, nụ cười lúm đồng tiền mang theo hơi lạnh thấu xương. "Tiểu Hầu gia nên nghe qua bốn chữ này "Lưới rách cá chết"."

Tur Đồ Phong biết nàng đang uy hiếp hần. "Lưới rách cá chết" bốn chữ này biểu thị quá rõ ràng, chỉ cần bọn họ động tới Sở Diễm, nàng sẽ tố cáo bọn họ.

"Thẩm Thiên Dao, muội điên rồi!" Tur Đồ Phong dường như là từ trong kẽ răng rít ra mấy chữ. "Thẩm Thiên Dao, thông minh cơ trí của muội đây ư? Đi nơi nào rồi? Chẳng lẽ muội không nhìn ra Sở Diễm hần chẳng qua chỉ là đang lợi dụng muội? Ở lại bên cạnh hần, chỉ sợ muội lại trở thành một Mộ Dung Ti Ngôn thứ hai thôi."

Thiên Dao không hề chớp mắt nhìn chằm chằm hần, ánh mắt từ từ trở nên thâm thúy. "Không nghĩ tới, cơ sở ngầm của Tur Đồ Hầu gia đã sớm cắm ở Đông Cung." Nàng lạnh như băng hất tay Tur Đồ Phong ra, sai bước hướng ngoài cửa.

"A Dao..." Trực giác Tur Đồ Phong thấy không ổn, bước nhanh đuổi theo, trở tay ngăn nàng mà Thiên Dao phản thủ một chưởng, hần khí đập vào mắt, đem hần bức lui. Sa y như tuyết lướt qua, trong chớp lát, biến mất không tung tích.

"A Dao!" Tur Đồ Phong buồn bực hết lớn.

"Bỏ đi, để nàng đi!" Tur Đồ Tần thở dài một tiếng.

"Nàng biết quá nhiều chuyện không nên biết." Tur Đồ Phong dường như là cắn răng nghiêng lợi, từ nhỏ đều xem nàng là một tiểu muội muội hết mực cung chiều che chở, thế nhưng lại vì một tên nam nhân không chút quan hệ rút dao tương trợ.

Tur Đồ Tần cười khổ, thật đúng là nữ nhi lớn rồi không thể lưu lại. "Thiên Dao biết cái gì nên nói cái gì không nên nói. Nàng tới tìm con là có mục đích, bất quá là uy hiếp mà thôi. Xem ra tình cảm của nàng đối với Sở Diễm sâu hơn so với ta tưởng tượng."

"Thật không biết Sở Diễm đến tột cùng đã cho nàng uống cái gì."

"Vạn bất đắc dĩ, ta sẽ cho nàng biết thân thể của mình." Tư Đồ Tấn trầm giọng nói.

"Nhưng mà, phụ thân đã đáp ứng Tuyệt Cơ cung chủ, tuyệt đối không tiết lộ thân thể Thiên Dao."

Tư Đồ Tấn trầm mặc, con ngươi thâm trầm. Một lúc sau, chậm rãi nói. "Trên người nàng dù sao cũng có dòng máu Tư Đồ gia, một ngày nào đó cũng phải nhận tổ quy tông."

Thiên Dao gần như một đường lao đảo chạy ra khỏi hậu viện Tư Đồ phủ, mấy lần suýt nữa ngã nhào, còn đụng phải nha đầu Minh Ngọc dưới trướng Từ mã mã.

"Nương nương, người sao vậy?" Minh Ngọc nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thân thể lay động không ngừng của nàng.

Thiên Dao lao đảo mấy bước, hất tay nàng ra, một đôi mắt mờ mịt mà trống rỗng. "Điện hạ đâu?"

"Điện hạ ở trong phòng cùng đám người An Thanh Vương nghị sự..." Lời Minh Ngọc còn chưa dứt, Thiên Dao đã sớm rời khỏi.

Ngoài phòng Sở Diễm chỉ có Xích Diễm cùng với mấy tên thị vệ tụm lại, thấy nàng tới, Xích Diễm khom người thi lễ, nhưng lại không có nửa phần ngăn trở, những thị vệ khác càng thêm không dám nhiều chuyện.

Thiên Dao đẩy cửa phòng ra, bên trong phòng Sở Diễm ngồi ở ghế chủ vị, Sở Dục đứng bên cạnh hắn, còn có mấy người nam tử mặc thường phục rất lạ mặt. Nàng lại nhớ mang máng bọn họ đều là những nhân vật hết sức quan trọng trong triều.

Nàng mắt tự nhiên đứng tại chỗ, khẽ cúi đầu, mái tóc đen nhánh rủ lên nửa gương mặt, sắc mặt hết sức tái nhợt, tựa như bị một uy khuất cực lớn lại đang cực độ ảm đạm.

Mắt phượng Sở Diễm híp lại, ánh mắt rời rạc rơi trên người nàng như có điều suy nghĩ, sau đó khoát tay đối với mọi người. Mọi người hiểu ý, khom người lui ra ngoài, cũng thức thời đóng cửa lại.

Bên trong phòng nhất thời trở nên yên lặng, yên lặng giống như chết. Thiên Dao cắn cánh môi dưới, cấp bách rồi lại không mất tinh táo mở miệng nói. "Sở Diễm, mau phong toả Tư Đồ phủ."

"Ồ?" Mấy kiếm hán neho lại, mang theo vài phần biếng nhác nhưng lại hiểu được dụng ý của nàng.

"Nếu không, tin tức Mộ Dung Ti Ngôn chết rất nhanh sẽ bị lộ ra ngoài."

"Vậy thì như thế nào?" Hắn lơ đãng cười, không suy nghĩ đưa tay kéo nàng vào lòng. Hơi thở ấm áp phớt qua gò má nàng, lộ ra một chút mập mờ. "Đang lo lắng cho ta?"

Thiên Dao ngây ngốc trong giây lát, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, sự lo lắng của nàng là dư thừa. Đúng là phòng ngừa chu đáo, Sở Diễm đã sớm sai người dịch dung thành Mộ Dung Ti Ngôn, đi theo cùng Thẩm Đông Thần.

Cánh tay mềm mại của Thiên Dao không tiếng động ôm lấy hông hắn, cũng từ từ buộc chặt. Gò má nàng dán vào lồng ngực hắn, giọng nói trầm thấp mềm mại lại kiên định.

"Sở Diễm, vô luận phát sinh cái gì, ta cũng sẽ bảo vệ chàng."

Sở Diễm mỉm cười không nói, con ngươi đen như mực loé lên thần sắc quý dị. Vô luận phát sinh cái gì! Ý tứ trong những lời này chính là có chuyện gì xảy ra, nàng sẽ bảo vệ hắn. Ngược lại hắn có mấy phần mong đợi.

Mật thám của hắn vẫn quan sát nhất cử nhất động trong Tư Đồ phủ, từ lúc Tư Đồ Phụng Phi bí mật mưu đồ cùng Tư Đồ phụ tử, cho tới Thiên Dao hôm nay một mình tới phòng Tư Đồ Phong, hết thảy cũng không tránh khỏi mắt hắn. Chỉ là tính cách của Tư Đồ phụ tử rất cao, mật thám không dám dựa vào quá gần, bởi thế cũng không rõ nội dung họ nói chuyện.

Nàng nói nàng sẽ bảo vệ hắn, thật là một lời thề đẹp, đã từng có người nói với hắn lời giống vậy, người nọ là mẫu hậu hắn. Bà nói: Diễm Nhi, cho dù là chết, hôn phách mẫu hậu cũng sẽ bảo vệ con.

Cảm động, thường thường chỉ trong nháy mắt, cho dù là lời nói dối, giờ khắc này, hắn cũng nguyện ý tin tưởng nàng.

Ngồi ở cuối bàn hắn ôm lấy nàng, sải bước hướng vào gian phòng phía trong. Thiên Dao tựa vào lồng ngực hắn, gò má tái nhợt hiện lên rặng mây đỏ. "Không, không muốn."

"Không muốn cái gì?" Đôi mắt hắn neho lại, biết rõ còn hỏi.

Thiên Dao cắn cắn môi, ánh mắt phút chốc ảm đạm. Nàng biết mình không nên tự cho là đúng mà đi đoán tâm ý hắn. "Thiên Dao biết sai."

Hắn bật cười, nhanh nhẹn đặt nàng ở trên giường lớn, ồng tay áo vung lên, màn lụa mỏng rơi xuống. "Lần này không sai, Thiên Dao, ta muốn nàng."

Thân thể nặng nề của hắn ép xuống, ẩm áp hôn vào môi nàng, dùng sức hút đuối, bàn tay cũng dò vào bên trong áo, tùy ý khiêu khích nàng, cũng một đường thăm dò xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tín vật định tình (1)

Trong miệng Thiên Dao tràn ra tiếng rên rỉ, trức trặc đưa lưỡi dò vào trong miệng hắn, phía dưới hình như có gì đó tuôn ra. Nàng mờ mịt luống cuống nhìn hắn, trong đôi mắt lạnh lẽo sâu thẳm như đại dương, mang theo tia lửa ** nóng bỏng thiêu đốt.

Đột nhiên xông vào, mang theo chút đau đớn cùng vui thích, thân thể Thiên Dao theo bản năng trở nên căng thẳng, cũng vì hắn dịu dàng hôn cùng vuốt ve mà lần nữa thả lỏng.

Rên rỉ, tiếng thở dốc liên tiếp.

"Dao Nhi..." Hắn dịu dàng như nước gọi tên nàng. Động tác phía dưới lại càng lúc càng nhanh, giống như một con ngựa hoang đang rong ruổi.

Ánh mắt Thiên Dao mê ly, thừa nhận hắn cướp đoạt.

Gió thổi vào từ ô cửa sổ nửa mở, lay động màn lụa mỏng, hiện rõ cảnh quan mơ hồ kiêu diễm lúc đó. Trong gió tựa như xen lẫn như có như không âm thanh vui vẻ, uyển chuyển đau thương.

Sau khi hoan ái xong, Thiên Dao mệt mỏi tựa vào lồng ngực hắn, mái tóc đen nhánh ướt đầm mồ hôi, tản mát ở trên giường, lộ rõ vẻ quyến rũ.

Nàng tùy ý nắm lấy một luống tóc của hắn thưởng thức. Hắn mới đầu bất động thanh sắc, tùy ý cho nàng càn quấy, lại phát hiện nàng được voi đòi tiên, nhưng lại lấy sợi tóc hắn cạ ở trên mặt làm nhột hắn.

Sở Diễm bất ngờ lật người lại, một lần nữa đặt nàng ở phía dưới. Thiên Dao bị hắn vây ở trong ngực, xinh đẹp nõ nà cười yếu ớt. Lăn lộn vài cái, sợi tóc tán loạn lại dây dưa ở cùng một chỗ. Hắn có chút buồn bực muốn tháo ra, lại bị Thiên Dao ngăn lại.

"Dân gian có câu: Kết tóc làm phu thê, ân ái không rời" Thiên Dao mỉm cười ngược mắt, nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hắn. Con người này so với đại dương còn sâu hơn, nàng chưa bao giờ đọc hiểu, lại dễ dàng thất thủ.

Nàng từ dưới gối lấy ra một cây đoản kiếm tinh xảo đem sợi tóc dây dưa của hai người cắt đứt, cẩn thận đặt vào trong ngực.

Hắn cau mày, lạnh lùng đem đoản kiếm trong tay nàng vứt qua một bên. "Mang theo đoản kiếm sắc bén tới thị tẩm, không sợ Bôn vương trị tội nàng?"

"Vậy chàng trị tội đi!" Nàng hờn dỗi nói, đưa ra cánh tay mềm mại vòng qua cổ hắn. Đầu ngón tay tùy ý du tẩu trên ngực hắn, vừa giống như khiêu khích lại vừa giống như trêu đùa.

Hắn vẫn tùy ý để nàng quấy rối, lại có chút hơi thiếu kiên nhẫn, bắt lấy ngón tay nhỏ dài đang làm bậy kia đặt ở bên môi hôn, lại cảm thấy không đủ, lật người đem nàng lần nữa đè ở phía dưới.

"Nàng thật đúng là được sủng mà kiêu." Hắn tà khí nhếch môi, đột nhiên cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng quật cường của nàng. Bàn tay ẩm áp lại ngựa quen đường cũ lần nữa cời ra y phục của nàng.

Thiên Dao ngạc nhiên, hắn thế nhưng, lại tới? Hắn có biết mệt hay không a!

Thiên Dao vô lực giùng giàng, mà nàng càng giãy giụa, càng có thể khơi mào lửa nóng của hắn. Thiên Dao nói gì cũng không chịu cho hắn, mà hắn thật giống như quen thuộc mỗi một chỗ nhạy cảm trên người nàng. Nàng bị hắn làm cho thở gấp liên tục, ở dưới thân hắn trần trọc, vừa cười, vừa nháo. Một trận giãy vò này xong, đã là đêm khuya.

Thiên Dao chỉ cảm thấy cả người đau nhức vô cùng, mệt mỏi liền ngủ thiếp đi...

Mà trong sân, Sở Dục cùng đám người Xích Diễm đã chờ đến sốt ruột. Sắc mặt Sở Dục càng thêm khó coi. Xa xa, ánh đèn trong nhà chính tắt ngóm, cửa phòng mở ra rồi đóng lại, bóng dáng cao lớn của Sở Diễm xuất hiện trước cửa, sai bước hướng phía họ mà tới.

"Thần đệ còn tưởng rằng, Thất ca say hương mỹ nhân, không bỏ ra được." Sở Dục ôn hoà mở miệng.

Sở Diễm cũng không để ý tới hắn, chỉ lạnh nhạt hỏi một câu. "Đã chuẩn bị xong chưa?"

"Đã xong!" Xích Diễm gạt đầu một cái, đưa y phục dạ hành đang cầm trong tay cho Sở Diễm. Hắn nhận lấy, hết sức lưu loát mặc lên người.

Mà Sở Dục lại đổi thành cảm bào của hắn, mặt nạ da người thật mỏng bao trùm lấy gò má. Trong chốc lát, hắn đã hoá thân thành bộ dáng Sở Diễm. Mặc dù mặt nạ da người này giống như đúc nhưng nếu là người tỉ mỉ, nhất định có thể nhìn ra chỗ sơ hở.

Sở Dục miễn cưỡng đứng dậy, hướng phòng ngủ Sở Diễm mà đi. "Mỹ nhân ở bên trong, Thất ca không lo lắng thần sắc tâm nổi lên?"

Khoé môi Sở Diễm nhếch lên, ánh mắt sắc lạnh "Đệ nếu có can đảm, cũng không ngại thử một lần?"

Sở Dục đẩy cửa vào, ánh nến lờ mờ trong nhà khiến hắn có chút ngạc nhiên. Chẳng lẽ, Thất ca không có đốt mê hương? Nghi ngờ, hắn đi vào nội thất, cảnh trí trước mặt thật sự khiến mắt người mê loạn, cũng đầu độc lòng người.

Nữ tử y phục như tuyết, mái tóc đen xoã xuống, nàng đứng trước cửa sổ, ánh nến lay động phản chiếu dung nhan như ngọc, dáng vẻ khuynh thành, một chữ "mỹ" há có thể hình dung. Trước rèm cài hoa chúc, hương vây vũ khỏi. Sở Dục chỉ cảm thấy hết thảy trước mắt chợt như mộng.

"Sao còn chưa ngủ?" Hắn bước đi thong thả về phía nàng, nhàn nhạt mở miệng. Bàn tay vô ý thức chạm vào sợi tóc nàng, một khắc đó, giống như bị bỏng mà rút lại.

Nàng mỉm cười xoay người, con ngươi trong suốt nhìn vào đáy mắt hắn, cũng sau một khắc, ánh mắt khẽ thay đổi, theo bản năng lui về sau hai bước, kéo ra khoảng cách với hắn.

Ánh mắt như nước lẳng lẳng rơi trên người hắn, phần môi nhẹ nhàng rung động. "Ngươi, ngươi là ai? Sở Dục, Xích Diễm, hay là..." Án đường nàng khẽ chau lại, cho dù là bộ dáng trầm tư cũng là cực kỳ mê người. Sở Dục đột nhiên có chút hiểu sự không đành lòng của Thất ca. Nếu đổi lại là hắn, hắn thậm chí cam nguyện vì nàng đối địch với thiên hạ.

Sau chốc lát ngốc lảng, Sở Dục khôi phục vẻ hài hước thường ngày, cười hi hi một tiếng. "Tẩu tẩu thật đúng là thông tuệ."

Thiên Dao lạnh nhạt cười, dịu dàng nói. "Trên người ngươi không có mùi của chàng."

Khoảng cách gần như thế, nàng lại không ngửi được mùi mực trúc duy nhất thuộc về Sở Diễm. Thế nên nàng liền kết luận hắn nhất định không phải là Sở Diễm. Hơn nữa, Thiên Dao cũng không cảm giác được hơi thở nguy hiểm từ trên người hắn, như vậy, người này, nhất định là bạn không phải địch.

"Vậy ư?" Sở Dục lơ đãng nhún vai, đỉnh đầu xoay người nằm lên giường. "Ngược lại đáng tiếc, vốn tưởng rằng có thể ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực."

Sở Dục theo quán tính, lời nói ra từ trước đến nay không phân biệt nặng nhẹ. Mà Thiên Dao đối với lời đùa cợt của hắn cũng không có nửa phần phản ứng, chỉ nhàn nhạt hỏi. "Chàng đâu?"

Sở Dục nhắm mắt giả vờ ngủ say, hô hấp đều đều, cũng không có ý trả lời.

Thiên Dao lạnh lùng cười một tiếng trong trẻo, nàng sớm biết, Sở Diễm tới Tư Đồ phủ có mục đích, tuyệt không phải chỉ là thăm viếng đơn giản như vậy. "Cấm địa Tư Đồ phủ, cơ quan trùng điệp, từ trước đến nay có vào không ra. Ngươi cho là, hắn thật có bản lĩnh thông thiên, có thể bằng năng lực một người, phá Thái cực bát quái trận."

Sở Dục vẫn trầm mặc như trước nhưng đôi mắt đen lại đột nhiên mở ra.

"Chàng quả thật đi nơi đó!" Thiên Dao lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

"Thẩm Thiên Dao, ngươi..." Ngươi lại dám coi thường bản gia.

Lúc này, trong cấm địa Vô ảnh lâu của Tư Đồ phủ, Sở Diễm mặc bộ y phục dạ hành, khăn che mặt màu đen che hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt sáng tỏ. Hắn mở ra lần lượt một cái lại một cái hộp gỗ đàn hương màu đen, động tác lưu loát tìm kiếm đồ. Trong một hộp gỗ, có để mấy phong mật thư, mượn cây môi lửa phát ra ánh sáng yếu ớt, hắn nhanh chóng mở ra xem, là mật thư tới lui giữa Sở Hạo cùng Hung Nô Vương.

Sở Diễm lạnh lùng nhếch môi, xem ra, Tư Đồ Tần đối với Sở Hạo cũng không phải hoàn toàn tín nhiệm. Nếu không cũng sẽ không đem nhược điểm của Sở Hạo gắt gao nắm trong tay.

Đây chính là một phát hiện ngoài ý muốn, nhưng mà cũng không phải là vật hắn muốn. Hắn cũng không muốn đã tháo kính xà, liền đem thư nguyên vẹn để lại trong hộp. Đang lúc hắn định đưa tay muốn mở ra hộp gỗ cuối cùng, lỗ tai bên cạnh nghe được tiếng động rất nhỏ truyền đến từ chỗ tối. Hắn cũng không lên tiếng, ngược lại thu liễm hơi thở, cánh hoa quỳnh trong ống tay áo vận sức chờ phát động.

"Sở Diễm, là chàng sao?" Giọng nữ nhu hoà dè dặt, trong veo như nước.

Mây kiếm của hắn nhú lại, trầm giọng nói. "Nàng tới đây làm gì?" Dứt lời, động tác lưu loát đem hộp gỗ cuối cùng mở ra, đem lệnh bài được chế tạo khéo léo lấy ra, nghiêm túc nhìn, một lúc sau, lại bỏ trở lại.

"Cơ quan trong mật thất, cứ cách mỗi nén nhang, sẽ đồng loạt bắn tên. Sở Diễm, chúng ta mau rời khỏi nơi này." Thiên Dao có chút vội vàng, tiến lên kéo cánh tay của hắn hướng phía ngoài mà đi. Sở Diễm trầm mặc, mặc cho nàng lôi kéo.

Chưa đi tới cửa, trong vách tường đã truyền ra tiếng cọt két. Ánh mắt Thiên Dao trầm xuống, dừng lại cước bộ. Nàng biết cơ quan đã bắt đầu khởi động. Đường như là không chút nghĩ ngợi, nàng xoay người ôm hắn, cố gắng dùng thân thể của mình bảo vệ hắn.

"Nha đầu ngốc." Hắn cúi đầu ở bên tai nàng trầm thấp nói một câu, hơi nhếch môi cười. Mũi chân điểm nhẹ, tiếp theo một cái chớp mắt đã bay lên không.

Vô ảnh lâu tổng cộng có bảy tầng, chính giữa toà nhà là khoảng không. Cánh tay Sở Diễm ôm hông nàng, thi triển khinh công, dễ dàng từ khung cửa sổ trên nóc nhà bay ra ngoài. Thiên Dao tròn to cặp mắt, kinh ngạc chăm chú nhìn hắn. Cũng không biết, khinh công của Sở Diễm lại xuất thần nhập hoá đến trình độ này.

Đây cũng chính là nguyên nhân Sở Diễm lệnh cho Sở Dục dịch dung thành bộ dáng của mình canh giữ ở trong phòng, còn hắn lại đích thân tới Vô Ảnh lâu. Trừ hắn ra, không ai có thể toàn thân thoát ra khỏi Thái cực bát quái trận.

Bọn họ đáp xuống ở lầu các bên cạnh Vô Ảnh lâu, Sở Diễm buông lỏng cánh tay đang chế trụ hông nàng ra. "Nàng không nên tới." Thanh âm trong trẻo lạnh lùng, không mang theo một tia cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tín vật định tình (2)

"Ừ." Thiên Dao thấp giọng trả lời, khẽ sờ cười một tiếng, đích xác là nàng đã xen vào việc của người khác. Nàng bước đi thông thả về phía trước, định rời đi, chân vừa trượt không cẩn thận làm rơi một mảnh ngói kinh động thị vệ tuần tra phủ Tư Đồ.

"Ai đó?" Nhất thời ánh mắt thị vệ cũng dò xét về hướng này.

Mi tâm Sở Diễm nhú chặt, cánh tay lần nữa ôm ở eo nàng, phi thân lên. Tức khắc bốn phía trên nóc nhà có rất nhiều đạo bóng đen chuyển động, đó là ảnh vệ do Sở Diễm âm thầm an bài nhằm giúp hắn phân tán một chút sự chú ý của thị vệ. Thế nhưng vẫn có một nhóm thị vệ đuổi theo tới đây.

Bọn họ dừng bước ở hành lang dài sau vườn, Sở Diễm rõ ràng phát hiện phía ống quần của nàng nhuộm một mảng đỏ tươi, nghĩ đến nhất định là do chân bị thương mới không đứng vững.

"Nàng bị thương?"

"Chỉ bị thương nhẹ mà thôi. Chẳng đi trước đi, đừng để ý tới ta. Chẳng không thể bị bọn họ phát hiện." Thiên Dao loạng choạng dựa vào trụ hành lang bên cạnh, đau đớn khiến cho trán nàng thấm đầy mồ hôi.

Cách đó không xa, tiếng bước chân thị vệ ngày càng gần. Con ngói đen như mực của Sở Diễm sáng lên, đột nhiên dùng sức xé bỏ y phục dạ hành quăng vào một góc tối gần đó, lộ ra y phục màu xanh nhạt, cũng đem Thiên Dao ôm ngang, ống tay áo vừa vịn che được ống quần nhuộm máu của nàng.

"Sở Diễm?" Thiên Dao không hiểu lên tiếng hỏi.

"Im miệng." Hắn lạnh lùng nói, mà cái chớp mắt tiếp theo, thị vệ của phủ Tư Đồ đã tới, đi đầu chính là tiểu Hầu gia Tư Đồ Phong.

"Tham kiến Thái tử điện hạ." Hắn cùng thị vệ cung kính cúi người thi lễ.

"Tiểu Hầu gia không cần đa lễ." Sở Diễm cười một tiếng, nhàn nhạt nói.

Khoé mắt Tư Đồ Phong không dấu vết dò xét hai người, sau đó chấp tay nói. "Đêm khuya sương nặng, không biết điện hạ muốn đi đâu?" Giọng nói ôn hoà nhưng rõ ràng lại mang theo ý chất vấn.

Sở Diễm cũng không giận, ôn hoà mỉm cười, ánh mắt nhu hoà ngưng mắt nhìn nữ tử trong ngực. "Bổn vương đại khái là đã làm Dao Nhi mệt muốn chết rồi, đêm khuya tình lại nàng liền ôn ào muốn ăn chút gì đó. Bổn vương đưa nàng đến nhà bếp tìm một chút đồ ăn thôi."

Lời nói mập mờ, lại được hắn nói rất nghiêm trang, một giọt nước cũng không lọt. Con đường này chính là đường đi thông giữa phòng Sở Diễm và phòng ăn, mà nơi phía cổ áo hơi mở của Thiên Dao để lộ những vết hôn sâu cạn không đồng nhất cùng với lớp mồ hôi mỏng trên trán, đều là căn cứ minh xác cho việc sau hoan ái mà ra.

Ánh mắt Tư Đồ Phong tối đi mấy phần, khom người cúi đầu, lại nói. "Tối nay trong phủ có thích khách, thân thể điện hạ tôn quý, không thể có nửa phần

sơ xuất. Nương nương muốn ăn gì, Tư Đồ Phong sẽ sai người mang vào phòng cho điện hạ."

Sở Diễm cười khê, cũng không phản bác, chỉ cúi đầu nói với nữ tử trong ngực. "Bỏ vương dẫn nàng trở về phòng, là khách vẫn nên nghe lời chủ, đừng quấy rầy tiểu Hầu gia truy bắt thích khách."

"Ừ." Thiên Dao thuận theo gật đầu, khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực hắn.

Trong phòng ngủ, Sở Diễm nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, cởi quần dài lộ ra hai chân trắng nõn thon dài. Bên bắp chân bên trái có một vết máu, vết thương không tính là sâu nhưng lại không ngừng chảy máu. Sắc mặt Thiên Dao tái nhợt như tờ giấy, hàm răng cắn chặt ở môi, thân thể không ngừng run rẩy. Nàng đã ăn nhấm cực độ nhưng không cách nào khắc chế được đau đớn như khoét thịt này.

Mày kiếm Sở Diễm khoá chặt. "Bị thương lúc nào?"

"Lúc vừa vào Vô Ảnh lâu, không cẩn thận bị tên làm bị thương." Nàng cố sức trả lời.

"Mùi tên có độc, phải không?"

Thiên Dao cười yếu ớt, khê lắc đầu, mồ hôi lạnh toát ra, cơ hồ là xuyên thấu qua sa y đơn bạc. "Sẽ không mất mạng, chẳng qua là có chút đau mà thôi. Ta nghỉ ngơi chút sẽ không sao. Sở Diễm, chàng đi ra ngoài trước có được hay không?" Giọng nói của nàng cực kỳ yếu ớt, mà con ngươi trong trẻo cơ hồ cầu khẩn nhìn hắn.

Ánh mắt Sở Diễm phức tạp, dò xét nhìn nàng một lúc, mới trầm thấp lên tiếng. "Được, vậy nàng nghỉ ngơi cho tốt đi." Hắn đứng dậy, dứt khoát rời đi.

Cửa phòng bằng gỗ phát ra tiếng động, bóng dáng cao lớn của hắn biến mất ở bên trong phòng.

"A!" Thiên Dao phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, thân thể vô lực tê liệt ngã xuống giường. Đau đớn tận xương cốt, khiến cho nàng không ngừng giãy giụa ở trên giường.

Ám tiến trong Vô Ảnh lâu đều được ngâm qua dược vật đặc thù, tuy không mất mạng nhưng có thể làm cho người ta đau đớn đến không muốn sống, cuối cùng đau đớn mà chết.

Nàng muốn Sở Diễm rời đi, thứ nhất vì không muốn cho hắn nhìn thấy bộ dạng chật vật giờ phút này của nàng. Nữ nhân mà, lúc nào cũng muốn để cho nam nhân mình yêu mến thấy được mặt tốt đẹp nhất. Thứ hai, nàng không muốn trở thành gánh nặng của hắn, để cho hắn có điều áy náy.

Mà lúc này, cửa phòng lần nữa bị người bên ngoài đẩy ra, tiếng "két" thanh thúy vang lên. Thiên Dao cố hết sức chống người dậy, ánh mắt nhuộm đầy sự cảnh giác.

Ngoài dự liệu, người đến là Tư Đồ Phong. Hắn quét mắt nhìn dáng vẻ chật vật của nàng, bắt đầu dĩ khê thở dài, sau đó, vén vạt áo ngồi xuống bên giường.

"Không nghĩ tới người xông vào Vô Ảnh lâu lại là muội." Hắn lạnh lùng nói, từ trong ống tay áo lấy ra một bình sứ trắng, từ trong bình đổ ra một viên thuốc màu trắng, đưa tới trước mặt Thiên Dao. "Rất đau, uống thuốc đi, một lúc sau đau đớn sẽ từ từ biến mất."

Thiên Dao chậm rãi vươn tay, suy nghĩ trong chốc lát, mới đưa thuốc vào trong miệng. "Sao huynh lại nhìn ra được manh mối?"

Tư Đồ Phong lắc đầu bật cười. "Nha đầu, ta nhìn muội lớn lên. Muội bị thương lẽ nào ta lại nhìn không ra."

Thiên Dao trầm mặc, cúi đầu thật thấp, cho tới khi Tư Đồ Phong hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt nàng.

Một tiếng nặng nề thở dài, hắn đưa ngón tay thon dài khê búng lên trán nàng. "Muội muốn gì, chỉ cần mở miệng, ta và phụ thân sẽ đáp ứng muội. Chẳng qua là, vì một người nam nhân đáng giá sao? Sở Diễm hắn căn bản không có tâm, thì sao sẽ thật lòng đối với muội."

Thiên Dao nhắm hai mắt lại, nước mắt trong suốt theo hàng mi không tiếng động chảy xuống. Nàng làm sao không biết hắn vô tâm, chỉ là, lòng của nàng đặt ở trên người hắn, không cách nào thu hồi được.

"Ca, thật xin lỗi." Giọng nói của nàng khàn khàn run rẩy.

"Nha đầu ngốc." Tư Đồ Phong dịu dàng vuốt ve mái tóc nàng. "Trong Vô Ảnh lâu cũng không thiếu sót vật gì, ca biết, muội sẽ không hại Tư Đồ gia, có đúng không?"

Thiên Dao nghẹn ngào, gật đầu một cái. Nàng nếu thật muốn tố cáo Tư Đồ nhất tộc để báo thù cho Thẩm gia, sao lại phải chờ tới bây giờ. Chẳng qua là, trong Vô Ảnh lâu không mất gì cả, là do Sở Diễm không có đắc thủ hay là hắn vào Vô Ảnh lâu với mục đích khác? Thiên Dao có chút mờ mịt.

"A Dao, muội phải nhớ kỹ, ta xem muội như muội muội ruột thịt để yêu thương, phụ thân cũng là thật tâm đối với muội."

"Ừ."

"Tốt lắm, nghỉ ngơi sớm đi. Xem muội đã biến thành cái dạng gì rồi!" Tư Đồ Phong vừa nói, động tác lại dịu dàng kéo qua chăn bông đắp lên người Thiên Dao.

Thiên Dao nghe lời nhắm hai mắt lại, nàng sớm đã bị được vật giầy vò đến kiệt sức, trong vô tri vô giác lại lần nữa rơi vào mộng cảnh.

Mộng cảnh duy mỹ, hoa nở rực rỡ trong vườn, nam tử nắm chặt tay nữ tử, cánh hoa màu hồng phấn rải rác trong đêm tối, xinh đẹp không thể tả được.

"Thủy Quân ca ca, huynh làm đau ta." Nàng giùng giàng, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hắn.

Sắc mặt hắn rất khó nhìn, nắm cánh tay nàng chặt hơn, không có chút ý định buông lỏng. "Muội muốn xuống nhân gian?" Lời nói ra lạnh lùng, mơ hồ mang theo vài phần tức giận.

"Phật tổ nói dưới nhân gian mới có tình yêu khắc cốt铭心" Nàng ngẩng đầu lên, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường đầy kiên định.

"Thật muốn tình yêu sao?"

"Ừm..."

Lời còn chưa dứt, cánh tay hắn bắt ngờ đem nàng ôm vào lòng, nụ hôn ấm áp không có báo trước rơi trên đôi môi mềm mại của nàng, từ từ ma sát, đầu lưỡi tình xảo dò vào trong miệng nàng. Lúc bắt đầu chỉ nhẹ nhàng sau đó lại điên cuồng lực đoạt mỗi một tắc ngọt ngào của nàng.

Tim đập loạn, một đôi cánh tay ngọc luống cuống vịn ngực hắn, đôi mắt mở to không biết làm sao, chỉ mặc cho hắn đòi lấy.

Một phen liều chết dây dưa, nàng mở to miệng thở dốc, thân thể xụi lơ tựa vào lồng ngực hắn. Hắn dịu dàng ôm nàng vào ngực, đầu ngón tay nâng cằm nàng lên, thấp giọng nói. "Cùng ta trở về Tây Thiên Vương cung, ta cho nàng một tình yêu."

"Thủy Quân." Trong giấc mộng, nàng nhẹ nhàng lên tiếng, mi tâm xinh đẹp hơi nhú lại.

Bên cạnh giường, nam tử mặc bộ trường sam màu xanh nhạt, mắt phượng tuyết thể phát ra ánh sáng như ngọc, tao nhã như có điều gì suy nghĩ, nhìn nàng. Đầu ngón tay thon dài, dịu dàng lau đi mồ hôi thấm ướt trán nàng.

"Thủy Quân?" Hắn ní non lặp lại. Nam nhân gọi là Thủy Quân đó, đến tột cùng là người nào? Lại có thể khiến nàng nhớ mãi không quên.

Trong lòng bàn tay trái là một chiếc bình sứ màu trắng, là Cửu Tiêu Vũ Lộ, được làm từ một trăm loại độc nhưng cũng dị thường trân quý. Trong tay Sở Dục cũng chỉ có một viên này, đòi hắn lấy giống như muốn tính mạng hắn vậy.

Khoé môi Sở Diễm nở nụ cười lúm đồng tiền tự giễu, hôm nay xem ra thuốc này không cần đến rồi. Khi hắn trở về, đúng lúc bắt gặp Tư Đồ Phong đi ra. Sở Diễm ẩn thân ở sau trụ hành lang, cũng không cùng hắn đối mặt, cho đến khi bóng dáng Tư Đồ Phong biến mất ở trong vườn.

Lần nữa trở lại trong phòng, Thiên Dao đang ngủ mê man trên giường, khuôn mặt an tĩnh, nói vậy, Tư Đồ Phong tới đây là để đưa giải dược. Tiểu Hầu gia Tư Đồ Phong này, đối với nữ nhân của hắn thật dễ tâm.

Trong lúc đang suy nghĩ, lông mi thật dài của nữ tử trên giường khẽ run, sau một khắc, đôi mắt đầy mờ mịt mở ra. "Sao lại là chàng?" Đôi mắt nàng đảo động, mang theo chút mê man. Có chút cố sức chống thân mình, ngồi tựa vào đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Ta sẽ không để chàng mất mặt

"Nàng hy vọng là ai? Tư Đồ Phong ư?" Hắn tà mị cười một tiếng, ngữ điệu khinh bạc, nhưng cũng không có ý tức giận.

Thiên Dao im lặng, cũng không phản bác lại.

Sở Diễm mỉm cười, từ bên hông tháo xuống ngọc bội đưa tới trước mặt nàng. "Chàng?"

"Lâm Lang hoàn bội tại sao lại ở trong tay chàng?" Thiên Dao có chút kinh ngạc, đưa tay đón lấy, không ngờ, hần lại đột nhiên thu tay về. Mắt phượng tà mị đầy ý cười, ánh mắt lạnh nhạt rơi vào trên hoàn bội.

"Lòng ta như đá không thể chuyển dời, lòng ta như chiếu không thể cuốn đi. Hoàn bội này là tín vật định tình."

Thiên Dao hơi không hiểu nhìn hần, chỉ thấy hần lại đem hoàn bội đeo vào trên hông, không có ý tứ muốn trả lại. Suy tư chốc lát, Thiên Dao mới chậm chạp hiểu ra, hần là đòi nàng tặng tín vật. Nghĩ đến đây, gò má Thiên Dao không khỏi ửng hồng.

"Chàng nếu thích, vậy cứ giao cho chàng bảo quản đi. Lâm Lang hoàn bội là di vật của mẫu thân ta, hy vọng chàng hiểu tầm quan trọng của nó mà quý trọng." Giọng nói Thiên Dao ấm áp, nhàn nhạt nói.

Sở Diễm cười khế, đầu ngón tay cứng chiu vuốt ve trán nàng. Sau đó kéo nàng cùng hần nằm xuống. "Trời sắp sáng rồi, cùng Bồn vương ngủ một chút đi."

Cánh tay có lực đem thân thể ôn mềm của nàng ôm vào trong ngực. Gò má Thiên Dao dán chặt vào lồng ngực hần, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực của hần. Sự ấm áp của hần bao quanh nàng, ngay cả hơi thở hít vào thở ra cũng là mùi của hần, mùi mực trúc nhàn nhạt.

"Tại sao không đến phòng Phương Phi? Điện hạ là bồi nàng về thăm nhà cơ mà." Thiên Dao chôn trong ngực hần, nhẹ giọng nói.

"Nàng hy vọng Bồn vương đi không?" Hần tà khí cười, đầu ngón tay nâng cằm nhỏ của nàng lên, cúi đầu, in xuống một nụ hôn trên môi nàng. Thiên Dao tròn to đôi mắt sáng như ngọc, lẳng lặng ngắm nhìn hần, sau đó, chậm rãi lắc đầu. Lòng của nữ nhân đều rất nhỏ, người nào lại nguyện ý đem nam nhân mình yêu giao cho nữ nhân khác.

Khoé môi Sở Diễm nở nụ cười lúm đồng tiền sâu hơn, cánh tay lần nữa siết chặt, thật giống như muốn đem nàng hoà tan vào trong người. "Nàng trái lại rất thành thực."

Thiên Dao trầm mặc, cánh tay mềm mại ôm lấy eo hần. Đỉnh đầu lần nữa vang lên giọng nói trầm thấp từ tính của hần. "Nàng ấy không cần Bồn vương, mà Bồn vương trước mắt cũng không cần nàng ấy."

Mi tâm Thiên Dao nhíu lại, con ngươi trong suốt mang theo nhàn nhạt lạnh lẽo cùng ưu thương.

Tur Đò Phương Phi, lại thêm một nữ tử đáng thương.

Ở một nơi khác, vườn riêng của phủ Tur Đò, một góc vắng.

Tur Đò Phương Phi ngồi yên bên cạnh giường, trên giường là một phụ nhân bị bệnh nặng quán thân. Mặc dù đã có tuổi nhưng lại loáng thoáng có thể thấy được từng là một mỹ nữ. Bên trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở dốc cùng ho khan của phụ nhân.

"Nương nương, thuốc của phu nhân đã nấu xong rồi." Thị nữ bưng một chén nước thuốc đen đặc vào trong phòng.

"Đưa cho ta." Tur Đò Phương Phi bưng chén thuốc, kiên nhẫn chờ. Sau khi nguội mới đưa tới bên môi phụ nhân. "Mẫu thân, uống thuốc đi."

Thân thể phụ nhân yếu ớt tựa vào đầu giường, cố hết sức vươn tay đẩy chén thuốc ra. "Thân thể hư nhược này của mẫu thân cũng chống đỡ không được bao lâu nữa. Thuốc này có uống cũng vô dụng thôi."

Tur Đò Phương Phi cắn chặt môi dưới, ánh mắt không tự chủ đỏ lên. "Mẫu thân, đừng bi quan như vậy."

"Thân thể của ta, ta rõ nhất. Mẫu thân chống đỡ không được bao lâu, nữ nhi, chỉ là uỷ khuất cho con rồi." Phụ nhân liền tiếp thở dài. "Nếu không phải mẫu thân liên lụy con, con cùng Yến công tử, đã sớm cao bay xa chạy..." Lời còn chưa dứt, phụ nhân lại liều mạng ho khan.

"Mẫu thân, đừng nói nữa. Đây là mệnh của con. Có trách, chỉ trách con cùng chàng hữu duyên vô phận." Về mặt Phương Phi không khỏi âm ảm mấy phần.

"Nương nương." Thiếp thân thị nữ Bội Tâm xuất hiện ở cạnh cửa, ánh mắt nhìn phụ nhân trên giường muốn nói lại thôi.

Tur Đò Phương Phi hiểu ý, ưu nhã đứng dậy. "Mẫu thân, ngày mai nữ nhi lại tới thăm người."

"Ừ." Phụ nhân lạnh nhạt gật đầu, vô lực nằm lại trên giường.

Đi ra ngoài viện vắng lặng, Phương Phi mới dừng cước bộ, đối với thị nữ sau lưng dò hỏi. "Thế nào?"

"Nương nương, Yến công tử bên kia truyền đến tin tức." Bội Tâm giảm thấp giọng trả lời.

"Yến đại ca thế nào?" Giọng nói Tur Đò Phương Phi có chút run rẩy.

"Yến công tử biết được nương nương gả vào Đông cung, bị phần không chịu nổi, ngày hôm trước đã lên đường chạy về đế đô."

"Cái gì?" Sắc mặt Tur Đò Phương Phi đại biến.

Không chịu làm tri phủ Dương Châu lại cứ phải chạy về kinh giao du với mấy kẻ xấu, Yến Nam Phi, chàng sao lại ngốc như vậy. Nàng đã không còn là Tư Đồ Phương Phi trước đây nữa rồi.

"Nương nương chẳng lẽ không ngăn cản Yến công tử sao?"

Tư Đồ Phương Phi cười khò, tính khí kia của hắn, ai có thể ngăn được. "Quên đi, là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi."

"Nương nương..."

"Còn có việc?"

Bội Tâm như tên trộm liếc nhìn chung quanh, giọng nói đè ép tới cực thấp. "Nghe nói, vào đêm có người xông vào Vô Ảnh lâu."

"Ồ, đã bắt được chưa?"

Bội Tâm lắc đầu một cái. "Nghe thị vệ bên cạnh tiểu Hầu gia nói, cũng không mất thứ gì."

Tư Đồ Phương Phi cau mày như có điều suy nghĩ. "Vô Ảnh lâu là cấm địa của Tư Đồ gia, mặc dù không mất món gì, đối với phụ thân, chỉ sợ đại ca không tiện giải thích."

"Ta giải thích với phụ thân thế nào, cũng không liên quan gì tới ngươi, Tư Đồ Phương Phi." Tuấn nhan Tư Đồ Phong trước sau như một lạnh băng cùng khinh thường.

Mẫu thân Phương Phi là ca cơ trong cung, là do Văn Đế ban thưởng làm nữ nhân Tư Đồ Hầu gia, không chỉ có thân phận hèn mọn, thậm chí còn bị hoài nghi là tai mắt nằm vùng của Văn Đế. Ngày tháng mẫu tử Phương Phi ở trong phủ cũng không tốt đẹp gì.

"Phương Phi không dám." Nàng hèn mọn cúi người, thấp giọng trả lời.

Cầm giày màu trắng của Tư Đồ Phong giẫm trên đường mòn đá xanh cũng không nhuộm chút bụi bẩn. Hắn thẳng tắp đứng trước người nàng, cơ hồ là từ trên cao cúi đầu nhìn nàng, ngạo mạn đó cùng khinh thường như thế cũng không chút nào che giấu. "Đừng quên thân phận của mình, nếu không ngoan ngoãn nghe lời, nữ nhân bên trong kia tùy thời đều có thể không thấy được mặt trời mọc ngày mai."

"Phương Phi cần tuân đại ca dạy bảo." Hàm răng Tư Đồ Phương Phi cắn chặt, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn cố sức ỉn nhẫn.

Tư Đồ Phong hừ lạnh một tiếng, đối với câu trả lời của nàng coi như hài lòng. "Nếu là ngươi có nửa điểm dị tâm với Tư Đồ gia, ta bảo đảm ngươi nhất định sẽ chết rất khó coi." Hắn nói xong, lạnh lùng xoay người, lại như nghĩ đến cái gì, đột nhiên dừng bước. "Nữ nhân tranh đấu chốn hậu cung ta mặc kệ, nhưng ngươi nếu dám làm tổn thương Thiên Dao, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Dạ, Phương Phi hiểu." Nàng hèn mọn cúi đầu, cho đến khi bóng dáng Tư Đồ Phong biến mất trong tầm mắt.

Bội Tâm đi tới, diu cánh tay nàng. "Nương nương, người không sao chứ?"

Tư Đồ Phương Phi nhàn nhạt lắc đầu, hàm răng cắn chặt môi dưới, cơ hồ cắn ra máu. Lửa giận kia vô luận như thế nào cũng không che dấu được.

"Nương nương dù thế nào cũng là muội muội của tiểu Hầu gia, mà Thẩm Thiên Dao bắt quá chỉ là một ngoại nhân mà thôi. Tiểu Hầu gia vì sao phải che chở nàng ta như thế chứ?" Bội Tâm tức giận, bất bình nói thắm.

Nghe thấy lời ấy, Tư Đồ Phương Phi giẽu cợt cười một tiếng. "Một người nam nhân muốn bảo hộ một nữ nhân, cho tới bây giờ đều không cần lý do."

Hạ triều, Sở Diễm liền trở lại thư phòng Đông cung, tay cầm bút lông sói, nghiêm túc phác thảo trên giấy. Sở Dục đẩy cửa vào, trên mặt vẫn là nụ cười bất cần đời như trước. "Ngày mai là sinh thần của Thái Hậu, Từ Ninh cung lại sắp náo nhiệt đây."

Sở Diễm cười một tiếng, hoàn toàn không để tâm. "Sau khi Nhị ca hồi kinh, Từ Ninh cung vẫn luôn rất náo nhiệt."

"Chỉ sợ náo nhiệt không chỉ có Từ Ninh cung, còn có triều đình." Sở Dục cà lơ phát phờ ngồi ở một bên, như muốn ám chỉ điều gì.

Hôm nay trọng thần trong triều như đang đánh cược, do dự giữa Thái tử cùng Vinh thân vương. Sở Diễm trong tay có mười vạn Ngự Lâm quân để đó, mà Sở Hạo lại có Thái Hậu cùng Tư Đồ nhất tộc làm hậu thuẫn, thế lực hai vị hoàng tử ngang nhau.

"Ngày mai là sinh thần của Hoàng tổ mẫu, lễ mừng đã chuẩn bị xong xuôi?" Sở Diễm đạm thanh hỏi, ưu nhã thả bút lông sói trong tay xuống.

"Hàm Tuyết tự mình đốc thúc, hao phí đại lượng kim ngân, nhưng vẫn là những món đồ hào nhoáng bên ngoài mà thôi. Hoàng tổ mẫu khi nào lại quan tâm quá những thứ này, bất quá chỉ hòa theo diễn mà thôi" Sở Dục hừ nhẹ, tùy ý nhún vai một cái.

Sở Diễm lạnh nhạt không nói, cầm giấy Tuyên Thành chưa khô mực đưa cho Sở Dục. "Dùng vàng ròng chế tạo, sai người mau chóng làm xong. Có lẽ,

rất nhanh sẽ cần đến."

Sở Dục nhận lấy, ánh mắt toát ra mấy phần vui mừng. Thất ca luôn luôn đã gặp qua liền không quên được, lần này mạo hiểm lên vào Vô Ảnh lâu, mục đích chính là tấm Hồ phù này.

"Lão hồ ly Tư Đồ Tần kia quả thật xa xỉ, lại dùng vàng ròng chế tạo Hồ phù. Bất quá, có vật này, chúng ta có thể điều động trăm vạn hùng binh."

Sở Diễm mỉm cười không nói, thắng không kiêu bại không nản, hi giận không hiện ra mặt, đó mới là đạo lý chân chính của một vị vua. Đây chính là lời dạy bảo của nam nhân cao cao tại thượng kia.

Sinh thần của Thái hậu, chung quanh Từ Ninh cung giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt. Quần thần hành lễ, hậu cung phi tần càng thêm ăn mặc lộng lẫy, mượn cơ hội khó được để nịnh hót.

Thiên Dao vẫn mặc một bộ cung trang trắng thuần như trước, cùng bốn phía màu sắc chói mắt hoàn toàn không phù hợp. Bên người, Sở Diễm một thân triều phục màu hạnh hoàng, hẳn cực ít ăn mặc trịnh trọng như thế, mà hôm nay cũng không hề thua kém

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Một khúc thức tỉnh người trong mộng

"Trong vạn khóm hoa sắc sở diễm chút trắng, nàng ngược lại trở nên đặc biệt." Sở Diễm cười một tiếng, ánh mắt có chút nghiền ngẫm nhẹ nhàng rơi trên người nàng. Trang diễm nhẹ nhàng, dung nhan như một cánh hoa đào, nhìn thế nào cũng không chán mắt.

Thiên Dao bật cười, tỉnh lặng tựa mặt nước. "Điện hạ chẳng lẽ không cảm thấy được thân phận Thiên Dao là nữ nhi tội thần, xuất hiện ở nơi này bản thân cũng rất đặc biệt ư?"

Mâu quang Sở Diễm trầm xuống mấy phần, khoé môi lạnh lùng kiêu ngạo nhếch lên. "Thân phận của nàng, chính là nữ nhân của Bồn vương." Cánh tay bên trái của hắn không dấu vết ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, môi lạnh kề sát tai nàng, hơi thở lạt phất bên tai có chút ngứa ngáy, vô cùng mập mờ.

"Dao Nhi quan tâm danh phận sao? Nếu nàng muốn, Bồn vương liền cho."

Thiên Dao lạnh lùng cười một tiếng trong trẻo, một đôi con ngươi trong suốt thẳng dò vào mắt hắn. "Thiên Dao muốn, trước nay chưa từng thay đổi."

Nàng bước nhẹ nhàng thoát khỏi ngực hắn, đứng cách hắn vài bước ngừng đầu lẳng lẳng nhìn hắn. Khoé môi nàng tràn ra nụ cười lúm đồng tiền, tuyệt mỹ lại chua xót. "Thiên Dao biết, điện hạ cho không nổi, ta cũng không dám hy vọng xa vời. Cuộc đời này, kia bất quá chỉ là một giấc mộng của Thiên Dao, xa vời không thành hiện thực."

"Thì ra điện hạ cùng muội muội ở chỗ này, làm Phương Phi tìm mãi" Cửa cung, Tư Đồ Phương Phi một thân cung trang đỏ tươi, màu sắc chói mắt, phía sau nàng là Doãn Hàm Tuyết cùng Tiêu Trinh, mà hai vị trắc phi này cũng đều mặc những bộ cung trang đẹp đẽ, chói lọi.

"Điện hạ, thọ yến sắp bắt đầu." Tư Đồ Phương Phi dịu dàng nhắc nhở.

"Theo Bồn vương vào điện." Sở Diễm lạnh nhạt nói.

Mọi người trong phủ Thái tử cũng coi như là tới trễ, khi vào tới chánh điện Từ Ninh cung, hậu cung tần phi cùng quan viên đã sớm an tọa. Chủ vị, Thái hậu cùng Văn Đế cùng ngồi, cũng là một hình ảnh mẫu tử từ hiếu.

Vinh Thân Vương Sở Hạo từ trước đến nay được Thái hậu sủng ái, tặng lễ vật cũng có một phong cách riêng, đó là bốn vị đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, tên gọi: Cẩm Kỳ Thư Hoa. Bốn vị nữ tử yếu điệu đứng trong điện, một người gảy đàn khúc 'Cao Sơn Lư Thủy' thanh thúy dễ nghe. Một người vẽ tranh, bức 'Phú Quý Mẫu Đơn' hết sức xinh đẹp trên giấy. Một người ngâm thơ làm phú, một người bài biện văn cừ, tại chỗ cũng có không ít người biết kỹ nghệ, đối với văn cừ thâm ảo kia cũng liên tiếp khen ngợi.

"Lễ vật này của Tôn nhi, Hoàng tổ mẫu có hài lòng không?" Sở Hạo cúi người chấp tay, bộ dáng cung khiêm.

Thái hậu từ ái cười. "Ai gia cả ngày sống trong Từ Ninh cung, đúng là phiền muộn, bốn nha hoàn này đúng lúc có thể bồi ai gia giải buồn. Lễ thọ này của Hạo nhi, ta rất hài lòng."

"Hoàng tổ mẫu thích là được rồi." Sở Hạo cười yếu ớt, ánh mắt chợt lóe, mở miệng lại nhắm thẳng vào Sở Diễm. "Nghe nói Doãn trắc phi của Thất đệ là nữ nhi của đương triều Đại học sĩ, tài trí hơn người. Các nàng bốn người chỉ mới tập tành, rất mong trắc phi nương nương chỉ giáo đôi điều."

Rất hiển nhiên Sở Hạo đang gây hấn. Chỉ giáo, bất quá giải thích một cách uyển chuyển thì kỳ thực chính là thi đấu, không chỉ đơn giản cuộc thi tài giữa nữ nhân mà vô luận thắng thua, cũng liên quan đến mặt mũi nam nhân.

Bị chỉ mặt gọi tên, Doãn Hàm Tuyết ngạc nhiên trong chốc lát, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ tái nhợt. Nàng xác thực có chút tài văn chương nhưng mình có bao nhiêu cân lượng, nàng bất quá hiểu rõ. Bốn nữ tử trong điện là do Sở Hạo phí hết tâm tư tìm từ các nơi tới, nàng muốn lấy lực của một người chiến thắng bốn người này, căn bản là không tương.

Đổi mặt với ánh mắt sáng quắc của Sở Hạo, Hàm Tuyết cúi đầu cực thấp. "Điện hạ." Dịu dàng gọi một tiếng, nàng cầu cứu kéo lấy vạt áo hấn.

Nụ cười trên mặt Sở Diễm không đổi, lo dềnh đứng dậy. "Tuyết Nhi kém cỏi, Nhị ca cần gì làm khó một nữ nhân. Hôm nay là sinh thần Hoàng tổ mẫu, đừng để nàng làm hỏng tâm tình lão nhân gia"

Lời nói của Sở Diễm rất chặt chẽ, nếu là kiên trì nữa, khó tránh khỏi có vẻ không lưu tình. Sở Hạo nhất thời cứng họng, mi tâm nhíu lại. Cũng là đang ngồi an vị trên ghế chủ vị, Thái hậu đột nhiên mở miệng.

"Trợ hứng mà thôi, Diễm Nhi cũng đừng trì hoãn nữa. Ai gia cũng muốn biết một chút về phong thái của tài nữ đệ nhất đế đô."

Ánh mắt Sở Diễm chợt loé hàn quang, sắc mặt lại không thay đổi, khoé môi nhếch cao, lại chấp tay nói. "Hồi bẩm Hoàng tổ mẫu..."

"Hồi bẩm Thái hậu, tỷ tỷ Hàm Tuyết thân thể khó chịu, không bằng để nô tỳ thay tỷ ấy hưởng mấy vị tỷ tỷ lãnh giáo một chút." Một giọng nói trong suốt, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cắt ngang lời hấn. Thiên Dao một thân bạch y nhẹ nhàng bước vào điện. Lúc đi ngang người Sở Diễm, nàng dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được nói. "Ta sẽ không để cho chàng phải mất mặt."

Ánh mắt Sở Diễm sâu thẳm, lưu quang sáng quắc, không vui cũng không buồn, thâm thúy làm cho người ta không nhìn ra tâm tình.

"Người là?" Thái hậu nhìn nàng hồi lâu, dung nhan tuyệt thế này lại thật xa lạ.

"Hồi bẩm Thái hậu, hoàng thượng, nô tỳ A Dao, là thị thiếp của Thái tử điện hạ." Giọng nói nhu thuận, không chút gọn sóng.

Khuôn mặt trước mắt này, không có thân phận càng không có danh phận.

"Một thị thiếp mà thôi, cũng không nhìn một chút thân phận của mình. Đông cung không còn người sao? Nhưng lại để cho một thị thiếp ra mặt." Trắc phi Như Yên của Sở Hạo khinh thường hừ ra tiếng.

"Bốn vị này nếu là ngay cả thị thiếp của Đông cung cũng không bằng, theo Loạn Âm thấy, lễ vật này của Nhị ca cần phải thay đổi rồi." Lên tiếng chính là Loạn Âm công chúa, nàng vẫn như cũ điệu ngạo ngạo mạn, lời nói ra làm Như Yên bị chặn họng.

Phượng mâu Sở Hạo híp lại, ánh mắt nóng rực quán lấy Thiên Dao, lãnh mị cười một tiếng. "Cầm kỳ thư họa, A Dao cô nương muốn tỷ thí loại nào trước?"

Sắc mặt Thiên Dao lạnh nhạt, cước bộ nhẹ nhàng làm tung lán váy, ngồi xuống trước bàn cờ, sau đó khiêu khích nói ra hai chữ. "Cùng lúc."

Vừa dứt lời, mọi người ở đây đều lộ ra thần sắc kinh ngạc. Giờ phút này chỉ có thể dùng hai chữ "cuồng vọng" để hình dung về Thiên Dao.

Thiên Dao cầm trong tay cờ trắng, hơi suy tư về ván cờ, bên tai lại truyền đến thanh âm bài "Cao Sơn Lư Thủy" dễ nghe, nữ tử khác ở một bên nghiêm túc vẽ tranh.

Một khúc 'Cao Sơn Lư Thủy', bao hàm đất trời rộng lớn, non nước hữu tình, tiếng đàn réo rắt, tựa như ảo mộng.

Một khúc kết thúc, Thiên Dao đem một con cờ trắng cuối cùng đặt xuống bàn cờ, nhàn nhạt nói. "Vị tỷ tỷ này, đa tạ."

Nữ tử kinh ngạc nhìn bàn cờ, hồi lâu, mới khẽ hoàn thần, đứng dậy thi lễ. "Cô nương kỳ kỳ cao cực kỳ, tiểu nữ tử thua tâm phục khẩu phục."

Thiên Dao cung khiêm mỉm cười, đứng dậy đi tới trước thư án. Tờ giấy trắng dài hơn trượng, trăm sợi phát ra hào quang, là bức "Thương Hải Nhật Xuất", người cùng phong cảnh trong tranh giống như in, đủ để khen ngợi tài nghệ của người vẽ tranh.

Thiên Dao suy tư trong chốc lát, nhẹ vén lên ống tay áo, cầm bút lông sói chấm lên màu vẽ, lại nhìn bức họa đã hoàn thành, phác họa tiếp trên đó. Trong chốc lát, một bức "Thương Hải Nhật Xuất" đã trở thành "Lạc Nhật Hoàng Hôn". Phía ngoài tranh thì xa hoa rực rỡ, bên trong lại là ánh chiều tà, tựa hồ mang theo sự ảm áp.

"Hay cho một bức 'Lạc Nhật Hoàng Hôn', nữ tử này thật đúng là huệ chất lan tâm." Văn Đế hắng giọng mà cười.

"Hoàng thượng tán thưởng, A Dao không dám nhận."

"Một khúc 'Cao Sơn Lư Thủy', kính xin cô nương bình luận." Nữ tử gảy đàn cung kính đứng dậy, làm động tác mời.

Thiên Dao cười một tiếng, thâm vận nội lực, đem bút lông sói ném về phía dây đàn. Bút lông đụng phải dây đàn phát ra một tiếng "tùng" chói tai. "Đây là

khúc ‘Kính mộng’, là danh gia Cao Tiệm Ly thời nhà Tần viết nên, khúc này có 7 âm vực, âm vực rộng lớn, mới có thể làm cho người ta thức tỉnh."

Nữ tử gây đàn tròn to đôi mắt, kinh ngạc nhìn nàng. Người tỉnh thông cảm kỹ như thế nào lại không biết "Kính mộng". Thân trong mộng do chưa tỉnh, một khúc thức tỉnh người trong mộng. Đây còn là tác phẩm tuyệt thế. Chỉ một khúc này, nàng cũng đã thua.

Tay áo Thiên Dao nhanh nhẹn, ngồi yên trước cổ cầm. Ngón tay như nhành lan, câu động cảm huyền, dư âm réo rắt, trong veo mà không nhuộm chút bụi thế gian. Trong thoáng chốc, mọi người còn tưởng mình ở trên đỉnh Cao Sơn, đắm mình bên bờ Khê Thủy.

“Chỉ cao vợi vợi nơi Cao Sơn, cuộn cuộn như nước chảy. Tự khúc ‘Cao Sơn Lưu Thủy’, quý ở tâm tình. Tỷ tỷ cảm kỹ thông thạo, chỉ tiếc tâm tình không hẳn, làm mất đi ý cảnh.”

Đầu ngón tay xanh mượt như ngọc, Thiên Dao đứng dậy, bước thong thả tới trước người Sở Hạo, nhẹ nhàng thi lễ. "A Dao tài sơ học thiên, lần này quả thật may mắn không ít."

Sắc mặt Sở Hạo nặng nề, khoé môi gợi lên chút ý cười tà mị, thấp giọng nói. "Trò chơi cũng chưa kết thúc, bắt quá mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi. Bồn vương đã nói, sớm muộn nàng cũng sẽ là của Bồn vương."

Một lần ở Xuân Phong lâu, hần cùng nàng bỏ mất dịp may. Sở Hạo vẫn nhớ mãi không quên, hần muốn nàng, hôm nay, càng thêm chắc chắn.

Thiên Dao cười một tiếng, vân đạm phong khinh, dịu dàng trả lời. "Đây chẳng qua là trò chơi của một mình Vương gia mà thôi, thứ cho A Dao không phụng bồi."

Nàng nhẹ nhàng bước trở lại bên người Sở Diễm, khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, đối với hần nở nụ cười xinh đẹp. Mà sắc mặt Sở Diễm chưa từng thay đổi, ánh mắt lộ ra hàn quang lạnh lùng.

Thiên Dao không hiểu, mi tâm nhíu lại. Nàng thay hần bảo vệ thể diện của hần, hần lại nổi giận là thế nào? Nam nhân này, đúng là không thể nói lý.

"Lễ tạ này của Nhị ca, cũng chưa ra hồn gì nha." Loan Âm châm biếm hừ một tiếng.

"Loan Âm, chớ có vô lễ." Sắc mặt Thục phi trầm xuống, lạnh lùng khiển trách một câu. Ai không biết Thái hậu sủng ái Sở Hạo, lễ vật này có được hay không, không khiến người khác xen vào. Loan Âm nha đầu này, thật là càng ngày càng không hiểu quy cũ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Cam nguyện liên đáng giá

Tĩnh tình Loan Âm công chúa luôn vô pháp vô thiên, nàng lơ đãng hừ một tiếng, chuyển sang nhìn về phía Sở Diễm. "Lễ tạ của Thái tử điện hạ đâu? Cũng nên lấy ra để chúng ta nhìn một chút chứ."

Sở Diễm mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm rơi vào trên người Doãn Hàm Tuyết. Hàm Tuyết không chút nào dám chậm trễ, lệnh cho cung nhân sau lưng dâng lên ống cuộn quần vải bố.

Một bên, Sở Hạo đứng chấp tay, khoé môi nở nụ cười mang theo phần tà mị, cười lạnh nói. "Lễ tạ của Thất đệ, không nên làm Hoàng tử mẩu thất vọng mới phải."

Đối kháng nhiều năm, vẻ mặt Sở Hạo lúc này là một loại tín hiệu nguy hiểm. Mây kiếm Sở Diễm nhíu lại, trầm nghĩ không tốt, nhưng cuốn tranh đã chậm rãi mở ra.

Đây là bức tranh trăm điều hương phượng dài hơn trượng, toàn bộ dùng tơ vàng ngân tuyến mà may, là dưới tay nghề của tú nương giỏi nhất trong cung mà thành, cả một bức tranh mỹ lệ vô cùng, màu sắc chói mắt. Phượng Hoàng cánh màu vàng kim, ngửa đầu hát vang.

Mà khiến cho mọi người khiếp sợ, cũng không phải là vẻ đẹp của bức họa mà là ở phía dưới môi Phượng Hoàng, một chấm đỏ tươi chói mắt. Phượng Hoàng khóc ra máu, báo hiệu điềm bất hạnh. Ở chủ vị, sắc mặt Thái Hậu lập tức trở nên âm lãnh.

"Xin Thái hậu thứ tội." Doãn Hàm Tuyết bị hù dọa không phải nhẹ, "bịch" một tiếng quỳ gối trên đại điện.

Mà mọi người trong điện, vô luận tần phi hay quan viên, đều là bộ dáng xem kịch vui. Sở Hạo càng thêm nắm chắc phần thắng, chỉ chờ Thái hậu trách phạt. Lần này, hần nhất định phải hoà nhau một lần.

Thái hậu dựa trên ghế, lời nói ra cũng mang theo ý trách cứ. "Thứ tội?" Nàng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Sở Diễm. "Diễm Nhi, nàng là phi tử của con, con nói cho ai gia xem, tội này thì thứ cho như thế nào?"

Sở Diễm lạnh nhạt ngẩng đầu, ngược lại không hề sợ hãi, mặt không đổi sắc. Một đôi con ngươi sâu thẳm chăm chú nhìn bức tranh thêu, một lát sau, hướng bên người Thiên Dao thấp giọng nói. "Trên người nàng có tơ tằm không?"

"Cái gì?" Thiên Dao không hiểu.

"Trên bức tranh này đúng lúc là 99 con tước điều."

99 con? Trăm điều hướng phượng? Thiên Dao cười một tiếng, nhất thời hiểu ra. Tiến lên từng bước, khom người nói. "Cẩn thận thế nào cũng có lúc sơ sót, A Dao nghĩ, nhất định là trong lúc tú nương thêu thùa không cẩn thận đâm phải đầu ngón tay, mới làm vết máu nhuộm phải. Thái hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, lòng dạ từ bi, mong người hãy tha thứ cho khuyết điểm của tú nương."

Hồi hột một câu, liền đem trách nhiệm từ trên người Hàm Tuyết chuyển sang trên người tú nương.

Thiên Dao nhẹ nhàng bước tới trước, ở trước bức tranh thêu thì dừng lại, dùng lực kéo một đoạn tơ trong ống tay, thăm dùng nội lực, đặt tơ lên tấm tranh thêu. Trong chớp lát, một con chim non sống động giương cánh bay hiện ra trước mắt mọi người, vừa vụn che lại vết máu ban đầu.

Thiên Dao cúi rạp trong điện, cung kính quỳ lạy. "Hồi bẩm Thái hậu nương nương, bức tranh thêu này vốn là 99 con tước điều, cộng thêm một con này, vừa vụn 100 con. Trăm điều hướng phượng, Thái hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, thọ dữ thiên tề."

Thấy vậy, chúng thần cũng rồi rít quỳ lạy, hô to. "Thái hậu nương nương vạn thọ vô cương."

Đến đây, một hồi nguy cơ đã được hoá chuyển.

Sở Diễm mỉm cười, nhìn nữ tử đang quỳ rạp trên đất, ánh mắt khó có được nhu tình. Mà Sở Hạo ở bên kia, mâu quang lạnh lùng, nắm tay đã siết chặt thành quyền trong ống tay áo, cực độ ẩn nhẫn. A Dao? Được, nàng được lắm.

Xe ngựa lão đảo lắc lư, một đường đi về hướng Đông cung. Trong xe, Sở Diễm nửa tựa vào vách xe, nhắm mắt trầm tư. Trong ngực hắt, Thiên Dao mềm nhũn dựa vào lồng ngực hắt, tóc đen tán lác, lộn xộn mà vẫn xinh đẹp.

"Cầm kỳ thư hoạ, không gì không biết. Bỏn vương hôm nay mới biết, Dao Nhi hẳn là nữ tử học cao, tài trí hơn người". Đầu ngón tay thon dài của Sở Diễm tùy ý xuyên thấu qua sợi tóc mềm mại của nàng.

Thiên Dao cười tươi, "Điện hạ cũng chưa từng hỏi thăm xem Thiên Dao có biết cầm kỳ thư hoạ không. Chẳng lẽ muốn ta như hiện vật quý chạy tới trước mặt điện hạ nói: "Thái tử điện hạ, ta tài hoa xuất chúng"."

Ngữ điệu nàng khinh bạc, rõ ràng mang theo vài tia trêu đùa. Mây kiếm Sở Diễm nhíu lại, không chút báo trước lật người đem nàng vẩy ở dưới. Sau một khắc, đôi môi lạnh lùng liền hạ xuống. Cái hôn này, bá đạo lại cậy mạnh, dường như mang theo ý trừng phạt. Nàng sớm nên biết được, người nam nhân áp ở trên người mình lúc này, nếu để cho nàng nói chuyện được dễ dàng, dĩ nhiên là muốn ở chỗ khác đòi lại.

Thiên Dao bị hắt hôn đến hít thở không thông, nàng ở phía dưới hắt giãy giụa vô lực, lại không lay chuyển được nửa phần. Sau một hồi, hắt mới rút cuộc bỏ qua môi nàng, bàn tay thô ráp xé lấy vạt áo trước ngực nàng, cánh môi in lại một nụ hoa hồng phấn, hút dẫn, gặm cắn.

"Sở Diễm, buông ta ra, thật là đau." Thiên Dao như bị điện giật, ở phía dưới hắt run rẩy, ánh mắt trong suốt lấp lánh như ánh sao sáng trong bầu trời đêm.

"Đau không? Bất quá cho nàng một bài học mà thôi." Hắt tà mị cười một tiếng, ưu nhã ngồi dậy, lần nữa dựa vào trên vách xe. Cánh tay bao quát đem thân thể ôn mềm của nàng vào trong ngực. Giọng nói trong trẻo lạnh lùng trầm thấp vang trên đỉnh đầu nàng. "Bỏn vương không sợ đắc tội Thái hậu cùng Nhị ca, chuyện ngày hôm nay, nhất định không được phép có lần thứ hai."

Chỉ có hắt mới có tư cách thưởng thức vẻ đẹp của nàng. Thật muốn cứ như vậy đem nàng giấu đi.

"Tại sao?" Thiên Dao không hiểu, nàng giúp hắt ngược lại thành nàng có lỗi.

Sở Diễm trầm mặc, bàn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc của nàng lên, lẳng lẳng ngắm nhìn. Bởi vì, nàng quá mức tốt đẹp, bởi vì, ánh mắt Nhị ca nhìn nàng, quá nguy hiểm. Hắt là nam nhân, hắt như thế nào lại không hiểu. Lúc Sở Hạo nhìn nàng, trong mắt đều là dục vọng.

"Không có tại sao, nàng ngoan ngoãn nghe lời là được." Giọng nói Sở Diễm không khỏi lạnh thêm mấy phần, mà cánh tay bên hông nàng lại càng siết chặt.

Đối với sự bá đạo của hắt, Thiên Dao đã sớm tập thành thói quen. Nàng ôn thuận ôm lấy cánh tay hắt, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Xe ngựa lão đảo lắc lư suốt chặng đường, trong lúc vô tri vô giác rốt cuộc dừng lại. Thiên Dao được Sở Diễm ôm xuống xe ngựa, mở đôi mắt mờ sương ra mới phát hiện nơi này cũng không phải là Đông cung. Cửa cung màu đỏ chói, tấm bảng đen như mực với ba chữ to màu vàng "Ứng Hoà Cung".

"Đây là nơi nào?"

"Là tằm cung mẫu hậu ta." Sở Diễm nhàn nhạt nói, trên mặt vẫn như cũ không có chút tâm tình nào.

Cửa cung chậm rãi mở ra, Sở Diễm ôm nàng một đường bước qua đường mòn vào trong chánh điện. Trong điện lạnh lùng vắng lặng, không một bóng người, lá roi đầy trong viện, bàn ghế bày biện trong điện bám đầy bụi bặm. Xem ra đã lâu chưa có người tới.

"Nơi này hoang phế thật lâu." Thiên Dao nhẹ giọng mở miệng, tránh khỏi ngực hần. Đầu ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng quét qua mặt bàn, lấy dính một ít bụi bẩn.

"Ừ. Sau khi mẫu hậu qua đời, nơi này trở thành cấm địa của phụ hoàng, không ai dám tới."

"Còn chàng?" Thiên Dao nghiêng đầu nhìn hần.

Sở Diễm cười một tiếng. "Tính thêm lần này, đã là lần thứ 2 Bôn vương bước vào Ung Hoà cung. Trước 7 tuổi, Bôn vương sống cuộc sống ở ngoài cung, nơi này đối với ta mà nói rất xa lạ."

Ký ức về khoảng thời gian trước khi 7 tuổi đối với hần mà nói, là thống khổ, nhưng đó chỉ là sự bắt đầu của khổ nạn mà thôi. Khi đó hần bị cưỡng bức là Vân thừa tướng vây hãm... bị người đó tôi luyện đằng đằng bảy năm trời, khi đó, chỉ có Linh Lung cùng hần sống nương tựa lẫn nhau, mà Huyền Ảnh phụ trách bảo vệ an toàn cho hần.

Mẫu hậu một năm chỉ gặp hần một lần, mỗi một lần đều xem vết thương của hần rồi buồn bã khóc ròng không ngừng, nhưng bà vẫn nhẫn tâm, không dẫn hần rời đi. Bà nói với hần: 'Diễm Nhi, hãy làm một nam tử hán đỉnh thiên lập địa.'

"Vân hoàng hậu, bà chết như thế nào?" Suy tư hồi lâu, Thiên Dao cắn môi hỏi. Nàng biết, hoặc giả nàng không hỏi, nhưng mà nàng không nhận được. Tổng cảm thấy tất cả đau thương cùng lãnh mạc của hần căn nguyên chính là do cái chết của Vân Thế Lan.

Sở Diễm lạnh nhạt cười một tiếng, mực mâu trong nháy mắt trở nên âm lãnh, phượng mâu hip lại, lộ ra nguy hiểm.

"Chuyện đã lâu lắm rồi còn nhắc lại làm gì." Hần vẫn đạm phong khinh nói, tránh né đề tài.

Thiên Dao cũng không hỏi nữa, trầm mặc trong chốc lát xong, hần đột nhiên lại bỏ lại một câu. "Tối nay, nàng ở lại chỗ này."

Thiên Dao hơi kinh ngạc, nhưng vẫn là nhu thuận gật đầu một cái. "Được."

Hần ở trong điện đốt một ngọn nến, cởi ra áo khoác lông cáo ném cho nàng, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Thiên Dao đem áo lông cáo ôm vào trong ngực, phía trên còn sót lại nhiệt độ của hần. Khoé môi nàng tràn ra nụ cười bất đắc dĩ, nam nhân này, luôn không thể giải thích được như vậy.

Gió đêm gào thét, từ song cửa xập xệ thổi vào, sách trên mặt bàn bị thổi tán loạn. Trong đêm tối càng thêm quỷ dị kinh người. Thiên Dao dùng áo khoác lông cáo bọc lấy thân thể, lạnh nhạt ngồi ở bên cạnh bàn, đầu ngón tay mảnh khảnh, nghiêm túc lật từng trang sách.

Đây là thư viết tay của Vân hoàng hậu, nét chữ triện như hoa mai hết sức xinh đẹp. Miêu tả cuộc sống sau khi vào cung, bà từ một thiếu nữ ngây ngô lột xác thành một nữ nhân hoàn chỉnh, từ nữ tử đơn thuần ngu ngốc trở thành một oán phụ có tâm cơ, tranh vị tranh tình cảm chốn thâm cung. Từ trong bản thư tay này có thể nhìn thấy được Vân hoàng hậu là một nữ tử thông minh lanh lợi, bà cũng không phải là cam nguyện, là vì lợi ích của gia tộc, lần lượt bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió của quyền lợi.

Bà thông minh, cũng không phải không biết Thực phi có ý mưu hại bà. Bà luôn chờ đợi, chờ người nam nhân bà yêu đến cứu bà, nhưng mà, mãi cho đến chết, bà cũng không đợi được.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Không tha thứ cho nam nhân thứ hai

Thiên Dao thương cảm thở dài, cũng không biết là vì mình hay là vì Vân hoàng hậu.

Nơi cuối thư, có viết đôi câu thơ: 'Hoa rơi hữu ý, ý ở đồng sinh cộng tử. Nước chảy vô tình mà tình đã đứt.'

Vết mực nơi hai câu thơ có vết nước làm nhoè đi, nghĩ đến, có lẽ khi viết xuống hai câu thơ này Vân hoàng hậu nhất định đã rơi lệ. Văn đế vô tình, ở trong mắt bà lại hoá thành bất đắc dĩ. Có thể thấy, tình yêu của bà đối với Văn đế, từ lâu đã khắc vào xương tủy.

Ánh ban mai đầu tiên xuyên thấu qua cửa sổ, ảm áp rơi trên người Thiên Dao thành những hình ảnh loang lổ. Trong lúc vô tình, lại trải qua được một đêm ở đây.

Cửa cung chậm rãi mở ra, Thiên Dao kéo lại áo khoác lông cáo, từ trong điện đi ra. Bên ngoài cửa cung, Sở Diễm một thân triều phục màu hạnh hoàng, đứng chấp tay. Mà phía sau hắn, là Tổng quản thái giám Cảnh Dương cung Tô Phúc.

"Chúng ta phụng khấu dụ hoàng thượng, mời A Dao cô nương đến ngự thư phòng kiến giá." Tô Phúc nửa khom người, kéo cao âm điệu.

Hai cung nữ lanh lợi một trái một phải đi tới bên người Thiên Dao, khom người đỡ cánh tay nàng. "Cô nương, xin mời."

Mỉ tâm Thiên Dao nhíu lại, ánh mắt tìm kiếm nhìn về phía Sở Diễm. Chỉ thấy tuần nhan hắn trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt khẽ nhíu lại, bước chân vững vàng, ở trước người nàng dừng bước, khẽ cúi người, đưa tay cẩn thận khoác lại áo lông cáo một lần nữa cho nàng. Môi của hắn kề sát bên tai nàng, mấp mí nói.

"Phụ hoàng là người thông minh, cho nên, ở trước mặt người thông minh không cần nói dối."

Thiên Dao ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt dò xét nhìn hắn. Chỉ thấy đôi con ngươi thâm thúy, trong trẻo lạnh lùng cùng trầm tĩnh của hắn. "Nhớ, 'Hoa rơi cố ý, ý là đồng sinh cộng tử, Nước chảy vô tình mà tình đã đứt'. Tuyệt bút của mẫu hậu, có lẽ, có thể cứu nàng một mạng."

Thiên Dao lẳng lặng ngưng mắt nhìn hắn, như có điều suy nghĩ. Hồi lâu, mới nhẹ gật đầu, "Ừ."

"A Dao cô nương, xin mời." Tô Phúc khom người nhắc nhở.

Thiên Dao dưới sự diu dắt của cung nữ ngồi vào trong kiệu. Kiệu chậm rãi chuyển động, bóng hình xinh đẹp nhỏ yếu của Thiên Dao trong tầm mắt hắn từ từ nhỏ dần, rồi biến mất. Tuần nhan hắn tuy bình tĩnh nhưng ẩn trong ống tay áo, nắm tay đã nắm chặt thành quyền.

Mẫu hậu, nếu người trên trời có linh thiêng, xin người hãy phù hộ cho Thiên Dao bình an trở lại bên cạnh hài nhi.

Trong ngự thư phòng, Văn Đế một thân hoàng bào nửa tựa vào nhuyễn tháp, mặt tái nhợt do bệnh, thỉnh thoảng kèm theo vài tiếng ho nhẹ. Từ khi bắt đầu vào đông, bệnh cũ của Văn Đế lại tái phát, cực ít trông nom chuyện triều chính.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Đông cung A Dao cô nương cầu kiến."

"Ừm, dẫn vào đi."

Cửa ngự thư phòng chậm rãi mở ra, Thiên Dao nhẹ nhàng bước vào, không nhanh không chậm. "Tội thần chi nữ Thẩm Thiên Dao tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn phúc kim an."

Văn Đế cười một tiếng, mặt mũi bình thần cũng không giận dữ. "Người rất thành thực."

"Thiên Dao tự biết nghiệp chướng nặng nề, không dám khi quân phạm thượng." Thiên Dao cúi đầu tới cực thấp, cung kính trả lời.

"Không dám khi quân? Trẫm thấy lá gan của ngươi cũng không nhỏ." Văn Đế cười lạnh một tiếng, nặng nề đặt chén sứ thanh hoa tinh xảo xuống bàn. "Ngẩng đầu lên."

Thiên Dao cả kinh, cố gắng tự trấn tĩnh. Một lát sau mới chậm rãi ngẩng đầu lên, bình tĩnh đón nhận ánh mắt của Văn Đế. Nàng xác thực thông minh hơn người, thế nhưng vẫn là nữ tử non nớt. Nàng thừa nhận, nàng thấp thòm lo sợ, nhưng lại không thể không đối mặt.

"Khá khen cho một dung mạo khuynh nước khuynh thành, so với mẫu thân ngươi, chỉ có hơn không có kém." Trong nụ cười của Văn Đế mang theo vài tia khinh thường.

"Thiên Dao có tội." Nàng thu lại ánh mắt, hờ hững, cũng không lên tiếng giải thích. Ban đầu mang theo mặt giả vào cung đích xác là đã phạm tội khi quân, không thể nào giải thích nữa.

"Có tội không chỉ một mình ngươi mà Diễm Nhi của trẫm cũng có tội bao che. Trẫm luôn luôn thưởng phạt phân minh, sẽ không thiên vị bất luận kẻ nào." Sắc mặt Văn Đế uy nghiêm, trầm giọng nói.

Thiên Dao cười khẽ, lại to gan đứng dậy. "Hoàng thượng nếu là định truy cứu như vậy, như thế, nuôi dưỡng mà không dạy, hoàng thượng chẳng phải cũng có tội."

Văn Đế ngốc lăng trong chốc lát, tiếp theo hắng giọng cười to. "Hay cho một nha đầu miệng mồm lanh lợi. Ngươi lớn mật như thế, không sợ trẫm trị tội ngươi?"

"Tội của Thiên Dao đã không thể tha thứ, bất quá chết một lần là thôi. Ta chỉ hy vọng, hoàng thượng không giận chó đánh mèo mà trị tội Thái tử điện hạ."

Văn Đế nhíu mày, suy nghĩ trong chốc lát lại nhàn nhạt nói. "Được." Sau đó, hướng ngoài điện lạnh lùng nói. "Người đâu, đem tội thần chi nữ Thẩm Thiên Dao giải vào thiên lao, buổi trưa ngày mai xử trảm."

Thiên Dao vẫn đậm phong khinh cười, thật giống như đã nhìn rõ sinh tử. Nàng cúi người thi lễ, dập đầu tạ ơn. "Thiên Dao tạ ơn hoàng thượng thành toàn."

Nàng ở dưới sự dẫn dắt của thị vệ chậm rãi đi ra phía ngoài, chưa bước ra khỏi cửa điện, sau lưng lần nữa vang lên giọng nói già nua của Văn đế. "Thẩm Thiên Dao, ngươi thật sự không sợ chết sao?"

Thiên Dao quay đầu lại cười một tiếng, dịu dàng nói. "Sợ."

Văn đế cau mày, giống như trầm tư.

"Nếu Thiên Dao chết có thể đổi lấy bình an cho điện hạ, vậy Thiên Dao cam nguyện."

Hồi lâu, Văn đế thờ dài một tiếng. "Đáng giá không?"

Nụ cười khổ sở lan tràn trên khoé môi Thiên Dao. "Không có cái gọi là đáng giá hay không, chỉ có có nguyện ý hay không thôi. Cam nguyện liền đáng giá. Thiên Dao nguyện làm Văn Đế Lan hoàng hậu của điện hạ."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Văn đế đại biến, "choang" một tiếng, chén trà bằng sứ xanh bị ông không cẩn thận đựng ngã trên đất. "Ngươi đều đã biết?"

Thiên Dao cung kính đứng ở trong điện cười nhạt, lắc đầu một cái. "Hoàng thượng không cần quá lo lắng, Thiên Dao cái gì cũng không biết. Tội thân chỉ là trong lúc vô tình, ở tam cung Hoàng hậu nương nương đọc được hai câu thơ: 'Hoa rơi có ý, ý ở đồng sinh cộng tử. Nước chảy vô tình mà tình đã đứt.' Thiên Dao nghĩ, Hoàng hậu nương nương nhất định rất yêu Hoàng thượng."

Văn đế như lâm vào trầm tư, hồi lâu không nói gì.

Thiên Dao an tĩnh đứng ở trong điện, nhưng trong lòng thì thấp thỏm lo âu, nắm tay siết chặt thành quyền trong ống tay áo. Hy vọng, Hoàng hậu nương nương ở trên trời có linh, có thể giúp nàng vượt qua kiếp này.

A, rất buồn cười đi, biểu hiện đại nghĩa như vậy. Nàng sẽ đau, sẽ sợ, nàng còn trẻ, nàng cũng không muốn chết. Nàng cùng Sở Diễm, còn có một con đường thật dài phải đi. Bởi vì yêu, cho nên, muốn làm bạn với hắn lâu hơn.

"Ngươi cũng cảm thấy nàng yêu trầm sao?" Văn đế mở miệng lần nữa, giọng nói không còn lạnh như băng, ngược lại xen lẫn vài tia nhu tình.

"Nương nương yêu kiên trì chấp nhất, Hoàng thượng nhất định cảm thụ được. Chẳng qua là, người trong cuộc mơ hồ."

"Ừ." Văn đế gật đầu, ánh mắt lại trở nên mờ mịt.

Thời gian như chết lặng, Thiên Dao vẫn đứng ở trong điện, duy trì tư thái lúc ban đầu, thậm chí, ngay cả thở mạnh cũng không dám. E rằng, một câu nói trong lúc lơ đãng cũng có thể lấy đi mạng nhỏ của nàng. Gần vua như gần cọp, hôm nay, nàng cuối cùng đã lĩnh hội.

Sau một hồi, Văn đế lần nữa mở miệng phá vỡ trầm mặc.

"Ngươi nghĩ muốn làm Thế Lan hoàng hậu của hắn?" Văn đế hơi khinh thường cười một tiếng. "Vậy ngươi có biết kết quả của Thế Lan? Làm nữ nhân đế vương cũng không phải đơn giản như ngươi tưởng tượng. Kết quả của Thế Lan, có lẽ sẽ là kết cục sau này của ngươi."

Thiên Dao cười khẽ, kiều ngạo ngược cảm lên, ánh mắt sáng quắc. "Thiên Dao không oán, cũng không hối."

Văn đế trầm mặc, ánh mắt sắc bén rơi trên người nàng, như có điều suy nghĩ. Một lúc sau, lại hắng giọng mà cười. "Hay cho một câu không oán, hay cho một câu không hối." Ông phất ống tay áo, thị vệ bên người Thiên Dao hiểu ý, khom người lui ra ngoài. Thiên Dao vẫn lạnh nhạt như cũ đứng ở trong điện, chờ Văn đế xử trí. Nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm, ít nhất, cái mạng này coi như là nhặt trở lại.

"Truyền ý chỉ của trẫm, Thẩm thị Thiên Dao, kiên trì thuần khiết, sắc phong làm trắc phi của Thái tử, gia phong Nhất phẩm phu nhân."

Thiên Dao kinh ngạc, trong hậu cung, chỉ có hoàng phi mới được phong Nhất phẩm phu nhân. Trong lúc nhất thời, nàng nhưng lại không nghĩ ra ý định của Văn đế. Nàng cũng không lĩnh chỉ tạ ơn, trên mặt vẫn bình tĩnh như nước, thậm chí không có chút gợn sóng. Nàng an tĩnh đứng tại chỗ, lạnh nhạt mở miệng. "Xin hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban, Thiên Dao không dám nhận."

Văn đế cười một tiếng, đem thân thể mệt mỏi dựa vào sau nhuyễn tháp. Cặp mắt sắc bén kia, chỉ một cái liền xem thấu tâm tư nàng. "Diễm Nhi của trẫm cần người đến yêu thương hắn. Trẫm hy vọng, ngươi có thể làm được."

Thiên Dao thoải mái cười, cung kính quỳ lạy. "Thiên Dao khấu tạ hoàng ân."

"Ừ." Văn đế gật đầu, khoát tay áo với nàng. "Trẫm mệt mỏi, ngươi lui xuống trước đi."

Thiên Dao cung kính cúi người, lui ra ngoài.

Ánh trăng trong trẻo, gió lạnh thổi tới, Thiên Dao theo bản năng lôi kéo áo khoác lông cáo trên người.

"Nương nương, lão nô sai người dùng phượng liễn đưa ngài trở về." Tô Phúc khom người mở miệng.

Thiên Dao cười một tiếng, nhàn nhạt lắc đầu. Giờ phút này tuy là thân phận đã khác, nhưng cuối cùng cũng có chút khoảng cách với phượng liễn. "Không làm phiền Tô công công, Thiên Dao cảm thấy có chút phiền muộn, muốn đến Ngự hoa viên ngồi một chút."

"Lão nô cung tiễn nương nương."

Rời khỏi ngự thư phòng, Thiên Dao không mục đích đi dạo quanh đường đá lục giác, đêm lạnh cô độc, xung quanh im lặng như tờ. Nàng dừng bước bên hồ sen trong ngự hoa viên, tùy ý ngồi tựa vào trụ hành lang. Thời tiết mùa đông, ao nước đóng băng, cảnh trí điêu tàn.

Mà cuộc sống lại tựa như sự luân phiên giữa các mùa, thay đổi nhanh chóng. Trước một khắc, sinh tử một đường, sau một khắc, cũng là cao nhất vinh quang cùng sủng ái. Thiên Dao nghĩ, nếu không phải là tìm mình tốt, chỉ sợ trái tim đã sớm tiêu tụy mà chết.

[b]CHƯƠNG 64: ĐIỂM YẾU TRÍ MẠNG (1)[/b]

Gió lạnh thổi qua, thổi bay gấu quần lụa trắng, Thiên Dao bất đắc dĩ cười khẽ, đứng dậy tính toán rời đi. Mà giờ khắc này, trong thủy tạ không xa thoáng qua hai đạo bóng dáng, chính là hai người không có chút mối quan hệ thân thiết nào, Vinh Thân vương Sở Hạo cùng Huệ phi.

Lúc Thiên Dao nhìn hắt, đồng thời Sở Hạo cũng nhìn thấy nàng. Khoé môi hắt nở nụ cười tà mị, phất tay áo lên, hướng nàng đi tới. Chỉ trong chớp lát, người đã tới trước mặt.

"Chúng ta lại gặp mặt."

Thiên Dao cười một tiếng, nụ cười trong trẻo lạnh lùng. Cúi người tượng trưng hành lễ. "Vinh Thân vương."

"Thọ tịch Hoàng tổ mẫu, nàng biểu hiện rất tốt." Sở Hạo nhếch khoé môi, sau một khắc, cánh tay đã nắm lấy cổ tay mảnh khảnh như ngọc của nàng, ánh mắt khinh bạc du tẩu trên người nàng. "Nữ nhân thông minh, Bôn vương gặp qua không ít. Nữ nhân vừa thông minh lại xinh đẹp, ngược lại hiếm hoi."

Thiên Dao nhàn nhạt cười, âm thầm dùng sức muốn tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, mà bàn tay hắn lại càng siết chặt hơn, thật giống như muốn bóp vỡ xương nàng vậy. Ánh mắt Thiên Dao có chút tức giận, lạnh lùng nói. "Vương gia chẳng lẽ chưa nghe qua, càng xinh đẹp lại càng nguy hiểm sao?"

"Vậy ư? Vậy Bôn vương ngược lại muốn hiểu thêm một chút về..." Sở Hạo không để ý lắm cười, mà sau một khắc, nụ cười cương lại trên mặt. Một ngân châm mảnh khảnh chẳng biết lúc nào lại cắm vào huyệt khẩu(1) của hắn, dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, cây châm trở nên sáng bóng lạnh băng. Sở Hạo chỉ cảm thấy cả cánh tay cũng mất đi tri giác.

Thiên Dao cười tươi như hoa, mang theo vài tia ngạo mạn. Mà hành động này của nàng thật sự chọc giận Sở Hạo.

"Thầm Thiên Dao, Bôn vương chính là thích tính cách kiêu ngạo này của nàng." Ngực điệu lãnh mị, cánh tay đột nhiên ôm lấy eo nàng, dùng sức một chút, chớp mắt thân thể Thiên Dao liền ngã vào trong lòng ngực hắn.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, mang theo hương thơm mê người khiến cho bản năng nguyên thủy nhất của người nam nhân trong Sở Hạo trở dậy. Nếu không phải là thời gian và hoàn cảnh không phù hợp, hắn thật muốn lập tức muốn nàng.

Thầm vận nội lực bức ra ngân châm nơi huyệt khẩu, cánh tay từ từ khôi phục lại tri giác, bàn tay có lực của hắn nắm lấy cằm nàng, ánh mắt nóng bỏng không cách nào che giấu dục vọng. "Hôm đó ở Xuân Phong lâu, nếu không phải Sở Diễm giành trước một bước, nàng đã sớm thuộc về Bôn vương."

Mi tâm Thiên Dao nhú chặt, không nghĩ tới Sở Hạo lại lớn mật tới như vậy, nơi này là ngự hoa viên, mà nàng là nữ nhân của Sở Diễm, hắn lại dám đối với nàng.... Ngân châm giữa hai đầu ngón tay trong trẻo lạnh lùng loé sáng, hắn nếu tiếp tục động tay, nàng sẽ lấy tính mạng hắn. Mặc dù ngọc đá cùng vỡ, lòng của nàng, thân thể của nàng tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ cho người nam nhân thứ hai chạm vào.

"Có điều không sao, nàng trốn không thoát lòng bàn tay Bôn vương, trở lại bên người Bôn vương chẳng qua chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi." Thon dài đầu ngón tay của hắn vô tình hay cố ý xẹt qua khuôn mặt trắng nõn như ngọc của nàng.

"Vương gia, xin buông tay." Thiên Dao lạnh lùng ném ra một câu, nàng đã ở cực độ ần nhẫn.

"Nếu Bôn vương không buông thì sao?" Cánh tay ôm eo nàng từ từ buộc chặt. Thiên Dao hí lại mắt đẹp, trong mắt là ánh sáng lãnh ngạo. Chỉ ngay lúc ngân châm một tác nữa sẽ tới sát thân thể Sở Hạo, hướng về phía tử huyệt của hắn...

"A Dao!" Một giọng nam hùng hậu ở phía sau vang lên, Tư Đồ Phong sải bước đi tới trước, bàn tay nắm lấy cổ tay nàng, không dấu vết rút ra ngân châm, sau đó, cánh tay dùng lực, đem nàng kéo ra khỏi cái ôm của Sở Hạo.

"Không biết A Dao làm thế nào đắc tội biểu ca? Biểu ca đại nhân đại lượng, đừng cùng tiểu nha đầu so đo." Tư Đồ Phong ha ha cười một tiếng, tứ lạng bạt thiên cân hoá giải được cục diện lúng túng.

Sở Hạo tà khí nhếch môi, ánh mắt nóng rực vẫn như cũ khoá chặt trên người Thiên Dao. "Nàng đích xác là đắc tội Bôn vương, hơn nữa, Bôn vương tính cả đời cũng không buông tha nàng."

Biểu đạt chiếm hữu quá mức khiến cho Tư Đồ Phong có chút kinh ngạc, nhưng trong chớp lát, liền khôi phục vẻ mặt cười đùa. "Biểu ca nói đùa rồi."

"Vĩnh Thân vương nói đùa tựa hồ cũng chẳng chút buồn cười." Giọng nữ thật trầm dịu dàng, ôn mềm tựa như tiếng nước chảy vang lên. Ba người quay đầu lại, chỉ thấy Huệ phi không biết từ lúc nào đã tới phía sau bọn họ. Nàng cười dịu dàng, dừng bước trước người Thiên Dao, đưa tay dắt lấy tay nàng. "Bổn cung vẫn muốn mời Thảm trắc phi đến trong cung ta ngồi một chút, chọn ngày không bằng ngẫu nhiên. Không biết Thảm trắc phi có thể hay không nể mặt Bổn cung?"

"Nương nương quá lời, Thiên Dao thụ sủng nhược kinh." Thiên Dao hồ hững cười một tiếng, hạ thấp tầm mắt, lưu quang chuyển động không ngừng.

Chuyện này của Thảm Thiên Dao biết được cũng không có nhiều người, tứ phong trắc phi của Thái tử cũng bắt quá ngắn ngủi nửa canh giờ trước, tin tức của Huệ phi nương nương tựa hồ quá linh thông.

"Nghe nói Thảm trắc phi tự tay pha trà, phá lệ tính khiết thơm vô cùng, không biết Bổn cung có thể có vinh hạnh thưởng thức được hay không?"

"Vì nương nương pha trà là vinh hạnh của Thiên Dao." Thiên Dao hơi cúi người, sau đó theo Huệ phi đến cung của nàng.

Nhìn bóng lưng hai người biến mất trong tầm mắt, Tư Đồ Phong từ từ thu liễm vẻ mặt cười hi hi, nghiêng đầu nhìn về phía Sở Hạo. "Biểu ca thật đúng là lớn mật, nơi này chính là hoàng cung."

"Thế thì sao?" Sở Hạo cuồng vọng hừ một tiếng. "Bổn vương không sợ phụ hoàng, lại càng không e ngại Sở Diễm."

"Biểu ca cũng nên thu liễm một chút cho thoả đáng, ít nhất trước mắt chúng ta còn chưa có năng lực đối kháng cùng hoàng thượng. Chớ lấy trứng chọi đá." Tư Đồ Phong như có như không thở dài, hần cùng với Sở Hạo từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đối với tính tình bướng bỉnh của hần hần hiểu rõ nhất. Sự tự phụ của hần, sớm muộn cũng sẽ ảnh hưởng tới tính mạng hần.

Sở Hạo lơ đãng cười khê, vươn tay vỗ xuống bả vai Tư Đồ Phong. "Yên tâm, trong lòng Bổn vương hiểu rõ. Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không vì một nữ nhân mà động tới Bổn vương, Sở Diễm, hần lại càng không vì một nữ nhân mà công khai tuyên chiến với Bổn vương, khiến cho bản thân gặp hiểm cảnh."

"Nhưng người sẽ hại chết Thiên Dao, bởi vì người muốn nàng, vô luận hoàng thượng hay là Sở Diễm, cũng sẽ không tha thứ cho nàng." Tư Đồ Phong không tự chủ nâng cao âm lượng.

Ánh mắt Sở Hạo chăm chú quan sát Tư Đồ Phong, khinh bạc nhếch khóe môi. "Bổn vương cũng không biết, Phong đối với nàng...."

"Nàng là muội muội của ta." Giọng nói Tư Đồ Phong trong trẻo lạnh lùng, một chữ một chữ nói ra phá lệ dùng sức. "Nàng là muội muội cùng cha khác mẹ của ta. Cho nên, đừng làm tổn thương nàng, coi như là ta cầu xin người."

Sở Hạo khiếp sợ, trong lúc nhất thời cũng không biết phản ứng thế nào. Thì ra nàng chính là hải tử Thảm gia nuôi dưỡng, là nữ tử cừu cừu từng có ý gả cho hần. Thảm Thiên Dao, nàng so với hần tưởng tượng, còn tốt đẹp hơn thế.

"Người yên tâm, Bổn vương tuyệt sẽ không dả thương nàng nửa phần. Bổn vương đối với nàng cũng không phải là cao hứng nhất thời, vô luận nàng từng là nữ nhân của người nào, ngày khác đại sự thành, nàng sẽ là Hoàng hậu duy nhất của Bổn vương." Giọng nói Sở Hạo chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này.

Tư Đồ Phong cau mày nhìn hần, cơ hồ là không thể tin được.

Một nơi khác, trong Vĩnh Hoà cung của Huệ phi, Thiên Dao cùng Huệ phi Tô Oánh ngồi đối diện nhau, trên bàn, bày những chén trà bằng sứ hoa mỹ tinh xảo. Đầu ngón tay trắng nõn như ngọc của Thiên Dao lấy xuống từng cánh hoa bách hợp cùng với lá trà xanh biếc đặt vào trong chén, sau đó dùng nước suối hảo hạng ngâm.

"Đáng tiếc trong cung nương nương không có sương sớm, sương mai trà xanh này chỉ sợ mùi vị sẽ không giống."

"Bổn cung vốn không phải người giỏi phẩm trà, bất quá là tham gia náo nhiệt mà thôi. Nghe nói sương mai là dùng cánh hoa mới nở bào chế, Bổn cung không thích hoa, mấy đoá bách hợp này vốn dĩ là mấy ngày trước Thục phi sai người đưa tới."

Thiên Dao lạnh nhạt cười. "Không sao, thưởng thức trà coi trọng tâm ý."

Nàng bung chén trà ấm áp trong tay đưa tới trước mặt Huệ phi. "Nương nương, mời thưởng thức."

Huệ phi mỉm cười nhận lấy, uống cạn một hớp. Quả thật ngọt lạnh ngon miệng, răng môi lưu hương. "Trà ngon."

"Đa tạ nương nương tán thưởng." Thiên Dao mỉm cười, chậm rãi đứng dậy. "Sắc trời không còn sớm, Thiên Dao xin phép cáo lui."

"Ừ, Bổn vương cũng không lưu người lại nữa, làm vậy Thái tử điện hạ cũng sẽ lo lắng."

Rời khỏi Vĩnh Hoà cung, Thiên Dao không dám chậm trễ trở về Đông cung. Chẳng biết tại sao, nàng trong lúc bất chợt rất muốn gặp Sở Diễm, chưa bao giờ lại nhớ hần tới như vậy.

Trong Y Lan điện, Sở Diễm ngồi ngay ngắn ở cạnh bàn, ánh mắt chuyên chú rơi vào trong tấu chương trên tay. Xích Diễm đã truyền tin tức về, Thẩm Thiên Dao an toàn, chỉ bấy nhiêu thôi cũng khiến cho hắn thở phào nhẹ nhõm.

Người nam nhân kia đối với mẫu hậu, cuối cùng vẫn có áy náy, chính là sự áy náy này đã để cho ông thả Thiên Dao một con đường sống.

Thiên Dao đẩy cửa vào, một khắc nhìn thấy hắn kia, dung nhan tuyệt thế khó nén nổi sự vui sướng. "Ta đã trở về." Nàng mỉm cười nói nhỏ.

"Ừ." Sở Diễm lạnh nhạt trả lời, ánh mắt lạnh lùng quét qua dung nhan xinh đẹp của nàng. "Nên chúc mừng nàng mới đúng, Nhất phẩm phu nhân."

"Thiên Dao cũng không quan tâm những thứ này." Nàng khẽ cười, đi tới trước người hắn, hất cằm lên lẳng lẳng đối diện hắn, ánh mắt trong suốt như mặt nước tinh khiết.

Sở Diễm cũng không để ý tới nàng, lạnh nhạt đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, đã canh ba. "Sớm đi nghỉ ngơi đi, Bồn vương trở lại thư phòng." Hắn đặt tấu chương trong tay xuống, ưu nhã đứng dậy.

"Sở Diễm." Nàng gọi hắn, ánh mắt khẽ thu lại, từ trước đến nay không chút sợ hãi lại nhuộm chút e lệ độc thuộc nữ nhi. "Tại sao muốn cứu ta?"

"Nàng là nữ nhân của Bồn vương." Sở Diễm khẽ cười, cũng không dừng bước. Mà trước một khắc hắn bước ra khỏi cửa, Thiên Dao lại đột nhiên từ sau ôm lấy hắn, cánh tay mềm mại buộc thật chặt hông hắn.

(1) Khe hở giữa ngón cái và ngón trỏ

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Diễm yếu trí mạng (1)

Gió lạnh thổi qua, thổi bay gấu quần lụa trắng. Thiên Dao bắt đầu cười khẽ, đứng dậy tính toán rồi đi. Mà giờ khắc này, trong thủy tạ không xa thoáng qua hai đạo bóng dáng, chính là hai người không có chút mối quan hệ thân thiết nào, Vinh Thân vương Sở Hạo cùng Huệ phi.

Lúc Thiên Dao nhìn hắn, đồng thời Sở Hạo cũng nhìn thấy nàng. Khoé môi hắn nở nụ cười tà mị, phát tay áo lên, hướng nàng đi tới. Chỉ trong chớp lát, người đã tới trước mặt.

"Chúng ta lại gặp mặt."

Thiên Dao cười một tiếng, nụ cười trong trẻo lạnh lùng. Cúi người tượng trưng hành lễ. "Vinh Thân vương."

"Thọ tiệc Hoàng tử mẫu, nàng biểu hiện rất tốt." Sở Hạo nhếch khoé môi, sau một khắc, cánh tay đã nắm lấy cổ tay mảnh khảnh như ngọc của nàng, ánh mắt khinh bạc du tấu trên người nàng. "Nữ nhân thông minh, Bồn vương gặp qua không ít. Nữ nhân vừa thông minh lại xinh đẹp, ngược lại hiếm hoi."

Thiên Dao nhàn nhạt cười, âm thầm dùng sức muốn tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, mà bàn tay hắn lại càng siết chặt hơn, thật giống như muốn bóp vỡ xương nàng vậy. Ánh mắt Thiên Dao có chút tức giận, lạnh lùng nói. "Vương gia chẳng lẽ chưa nghe qua, càng xinh đẹp lại càng nguy hiểm sao?"

"Vậy ư? Vậy Bồn vương ngược lại muốn hiểu thêm một chút về..." Sở Hạo không để ý lắm cười, mà sau một khắc, nụ cười cương lại trên mặt. Một ngón châm mảnh khảnh chẳng biết lúc nào lại cắm vào hõm khẩu(1) của hắn, dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, cây châm trở nên sáng bóng lạnh băng. Sở Hạo chỉ cảm thấy cả cánh tay cũng mất đi tri giác.

Thiên Dao cười tươi như hoa, mang theo vài tia ngạo mạn. Mà hành động này của nàng thật sự chọc giận Sở Hạo.

"Thẩm Thiên Dao, Bồn vương chính là thích tính cách kiêu ngạo này của nàng." Ngữ điệu lãnh mị, cánh tay đột nhiên ôm lấy eo nàng, dùng sức một chút, chớp mắt thân thể Thiên Dao liền ngã vào trong lòng ngực hắn.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, mang theo hương thơm mê người khiến cho bản năng nguyên thủy nhất của người nam nhân trong Sở Hạo trỗi dậy. Nếu không phải là thời gian và hoàn cảnh không phù hợp, hắn thật muốn lập tức muốn nàng.

Thầm vận nội lực bức ra ngón châm nơi hõm khẩu, cánh tay từ từ khôi phục lại tri giác, bàn tay có lực của hắn nắm lấy cổ nàng, ánh mắt nóng bỏng không cách nào che giấu dục vọng. "Hôm đó ở Xuân Phong lâu, nếu không phải Sở Diễm giành trước một bước, nàng đã sớm thuộc về Bồn vương."

Mỉ tâm Thiên Dao nhú chặt, không nghĩ tới Sở Hạo lại lớn mật tới như vậy, nơi này là ngự hoa viên, mà nàng là nữ nhân của Sở Diễm, hắn lại dám đối với nàng.... Ngón châm giữa hai đầu ngón tay trong trẻo lạnh lùng loé sáng, hắn nếu tiếp tục động tay, nàng sẽ lấy tính mạng hắn. Mặc dù ngọc đá cùng vỡ, lòng của nàng, thân thể của nàng tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ cho người nam nhân thứ hai chạm vào.

"Có điều không sao, nàng trốn không thoát lòng bàn tay Bồn vương, trở lại bên người Bồn vương chẳng qua chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi." Thon dài đầu ngón tay của hắn vô tình hay cố ý xẹt qua khuôn mặt trắng nõn như ngọc của nàng.

"Vương gia, xin buông tay." Thiên Dao lạnh lùng ném ra một câu, nàng đã ở cực độ ảm nhẫn.

"Nếu Bồn vương không buông thì sao?" Cánh tay ôm eo nàng từ từ buộc chặt. Thiên Dao híp lại mắt đẹp, trong mắt là ánh sáng lãnh ngạo. Chỉ ngay lúc ngân châm một tắc nữa sẽ tới sát thân thể Sở Hạo, hướng về phía tử huyệt của hắn...

"A Dao!" Một giọng nam hùng hậu ở phía sau vang lên, Tư Đồ Phong sải bước đi tới trước, bàn tay nắm lấy cổ tay nàng, không dấu vết rút ra ngân châm, sau đó, cánh tay dùng lực, đem nàng kéo ra khỏi cái ôm của Sở Hạo.

"Không biết A Dao làm thế nào đắc tội biểu ca? Biểu ca đại nhân đại lượng, đừng cùng tiểu nha đầu so đo." Tư Đồ Phong ha ha cười một tiếng, tứ lạng bạt thiên cân hoá giải được cục diện lúng túng.

Sở Hạo tà khí nhếch môi, ánh mắt nóng rực vẫn như cũ khoá chặt trên người Thiên Dao. "Nàng đích xác là đắc tội Bồn vương, hơn nữa, Bồn vương tính cả đời cũng không buông tha nàng."

Biểu đạt chiếm hữu quá mức khiến cho Tư Đồ Phong có chút kinh ngạc, nhưng trong chốc lát, liền khôi phục vẻ mặt cười đùa. "Biểu ca nói đùa rồi."

"Vinh Thân vương nói đùa tựa hồ cũng chẳng chút buồn cười." Giọng nữ thật trầm dịu dàng, ôn mềm tựa như tiếng nước chảy vang lên. Ba người quay đầu lại, chỉ thấy Huệ phi không biết từ lúc nào đã tới phía sau bọn họ. Nàng cười dịu dàng, dừng bước trước người Thiên Dao, đưa tay dắt lấy tay nàng. "Bồn cung vẫn muốn mời Thảm trắc phi đến trong cung ta ngồi một chút, chọn ngày không bằng ngẫu nhiên. Không biết Thảm trắc phi có thể hay không nể mặt Bồn cung?"

"Nương nương quá lời, Thiên Dao thụ sủng nhược kinh." Thiên Dao hồ hững cười một tiếng, hạ thấp tầm mắt, lưu quang chuyển động không ngừng.

Chuyện này của Thảm Thiên Dao biết được cũng không có nhiều người, tư phong trắc phi của Thái tử cũng bắt quá ngắn ngủi nửa canh giờ trước, tin tức của Huệ phi nương nương tựa hồ quá linh thông.

"Nghe nói Thảm trắc phi tự tay pha trà, phá lệ tinh khiết thơm vô cùng, không biết Bồn cung có thể có vinh hạnh thưởng thức được hay không?"

"Vi nương nương pha trà là vinh hạnh của Thiên Dao." Thiên Dao hơi cúi người, sau đó theo Huệ phi đến cung của nàng.

Nhìn bóng lưng hai người biến mất trong tầm mắt, Tư Đồ Phong từ từ thu liễm vẻ mặt cười hi hi, nghiêng đầu nhìn về phía Sở Hạo. "Biểu ca thật đúng là lớn mật, nơi này chính là hoàng cung."

"Thế thì sao?" Sở Hạo cuồng vọng hừ một tiếng. "Bồn vương không sợ phụ hoàng, lại càng không e ngại Sở Diễm."

"Biểu ca cũng nên thu liễm một chút cho thoả đáng, ít nhất trước mắt chúng ta còn chưa có năng lực đối kháng cùng hoàng thượng. Chớ lấy trứng chọi đá." Tư Đồ Phong như có như không thờ dãi, hẳn cùng với Sở Hạo từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đối với tính tình bướng bỉnh của hắn hẳn hiểu rõ nhất. Sự tự phụ của hắn, sớm muộn cũng sẽ ảnh hưởng tới tính mạng hắn.

Sở Hạo lơ đãng cười khê, vươn tay vỗ xuống bả vai Tư Đồ Phong. "Yên tâm, trong lòng Bồn vương hiểu rõ. Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không vì một nữ nhân mà động tới Bồn vương, Sở Diễm, hẳn lại càng không vì một nữ nhân mà công khai tuyên chiến với Bồn vương, khiến cho bản thân gặp hiểm cảnh."

"Nhưng người sẽ hại chết Thiên Dao, bởi vì người muốn nàng, vô luận hoàng thượng hay là Sở Diễm, cũng sẽ không tha thứ cho nàng." Tư Đồ Phong không tự chủ nâng cao âm lượng.

Ánh mắt Sở Hạo chăm chú quan sát Tư Đồ Phong, khinh bạc nhếch khoé môi. "Bồn vương cũng không biết, Phong đối với nàng..."

"Nàng là muội muội của ta." Giọng nói Tư Đồ Phong trong trẻo lạnh lùng, một chữ một chữ nói ra phá lệ dùng sức. "Nàng là muội muội cùng cha khác mẹ của ta. Cho nên, đừng làm tổn thương nàng, coi như là ta cầu xin người."

Sở Hạo khiếp sợ, trong lúc nhất thời cũng không biết phản ứng thế nào. Thì ra nàng chính là hài tử Thảm gia nuôi dưỡng, là nữ tử cữu cữu từng có ý gả cho hắn. Thảm Thiên Dao, nàng so với hắn tưởng tượng, còn tốt đẹp hơn thế.

"Người yên tâm, Bồn vương tuyệt sẽ không đá thương nàng nửa phần. Bồn vương đối với nàng cũng không phải là cao hứng nhất thời, vô luận nàng từng là nữ nhân của người nào, ngày khác đại sự thành, nàng sẽ là Hoàng hậu duy nhất của Bồn vương." Giọng nói Sở Hạo chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này.

Tư Đồ Phong cau mày nhìn hắn, cơ hồ là không thể tin được.

Một nơi khác, trong Vinh Hoà cung của Huệ phi, Thiên Dao cùng Huệ phi Tô Oánh ngồi đối diện nhau, trên bàn, bày những chén trà bằng sứ hoa mỹ tinh xảo. Đầu ngón tay trắng nõn như ngọc của Thiên Dao lấy xuống từng cánh hoa bách hợp cùng với lá trà xanh biếc đặt vào trong chén, sau đó dùng nước suối hảo hạng ngâm.

"Đáng tiếc trong cung nường nường không có sương sớm, sương mai trà xanh này chỉ sợ mùi vị sẽ không giống."

"Bồn cung vốn không phải người giỏi phẩm trà, bất quá là tham gia náo nhiệt mà thôi. Nghe nói sương mai là dùng cánh hoa mới nở bào chế, Bồn cung không thích hoa, mấy đoá bách hợp này vốn dĩ là mấy ngày trước Thục phi sai người đưa tới."

Thiên Dao lạnh nhạt cười. "Không sao, thường thức trà coi trọng tâm ý."

Nàng bung chén trà ầm áp trong tay đưa tới trước mặt Huệ phi. "Nường nường, mời thưởng thức."

Huệ phi mỉm cười nhận lấy, uống cạn một hớp. Quả thật ngọt lạnh ngon miệng, răng môi lưu hương. "Trà ngon."

"Đa tạ nường nường tán thưởng." Thiên Dao mỉm cười, chậm rãi đứng dậy. "Sắc trời không còn sớm, Thiên Dao xin phép cáo lui."

"Ừ, Bồn vương cũng không lưu ngời lại nữa, làm vậy Thái tử điện hạ cũng sẽ lo lắng."

Rời khỏi Vĩnh Hoà cung, Thiên Dao không dám chậm trễ trở về Đông cung. Chẳng biết tại sao, nàng trong lúc bất chợt rất muốn gặp Sở Diễm, chưa bao giờ lại nhớ hần tới như vậy.

Trong Y Lan điện, Sở Diễm ngồi ngay ngắn ở cạnh bàn, ánh mắt chuyên chú rơi vào trong tấu chương trên tay. Xích Diễm đã truyền tin tức về, Thẩm Thiên Dao an toàn, chỉ bấy nhiêu thôi cũng khiến cho hần thở phào nhẹ nhõm.

Người nam nhân kia đối với mẫu hậu, cuối cùng vẫn có áy náy, chính là sự áy náy này đã để cho ông thả Thiên Dao một con đường sống.

Thiên Dao đẩy cửa vào, một khắc nhìn thấy hần kia, dung nhan tuyệt thế khó nén nổi sự vui sướng. "Ta đã trở về." Nàng mỉm cười nói nhỏ.

"Ừ." Sở Diễm lạnh nhạt trả lời, ánh mắt lạnh lùng quét qua dung nhan xinh đẹp của nàng. "Nên chúc mừng nàng mới đúng. Nhất phẩm phu nhân."

"Thiên Dao cũng không quan tâm những thứ này." Nàng khẽ cười, đi tới trước người hần, hất cằm lên lẳng lẳng đối diện hần, ánh mắt trong suốt như mặt nước tinh khiết.

Sở Diễm cũng không để ý tới nàng, lạnh nhạt đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, đã canh ba. "Sớm đi nghỉ ngơi đi, Bồn vương trở lại thư phòng." Hần đặt tấu chương trong tay xuống, ưu nhả đứng dậy.

"Sở Diễm." Nàng gọi hần, ánh mắt khẽ thu lại, từ trước đến nay không chút sợ hãi lại nhuộm chút e lệ độc thuộc nữ nhi. "Tại sao muốn cứu ta?"

"Nàng là nữ nhân của Bồn vương." Sở Diễm khẽ cười, cũng không dừng bước. Mà trước một khắc hần bước ra khỏi cửa, Thiên Dao lại đột nhiên từ sau ôm lấy hần, cánh tay mềm mại buộc thật chặt hông hần.

(1) Khe hở giữa ngón cái và ngón trỏ

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Điểm yếu trí mạng (2)

"Sở Diễm, chàng quan tâm, có đúng hay không?"

Sở Diễm lạnh nhạt, khoe môi có chút ý cười. "Nàng muốn nghĩ thế nào thì tùy."

Gò má Thiên Dao dán chặt sau lưng hần, tựa hồ chỉ có ôm lấy hần mới có thể chân thật cảm giác được hần. "Sở Diễm, đừng đi." Giọng nói nàng nhẹ vô cùng, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng một mảnh.

Sở Diễm xoay người lại, nghiêng ngả nâng cằm khéo léo của nàng lên. "Dao Nhi đang nói gì?"

"Ta..." Ánh mắt Thiên Dao né tránh, giống như hải tử làm sai chuyện, không dám nhìn thẳng vào mắt hần.

Ý cười nơi khoe môi Sở Diễm từ từ hoà lẫn, nàng then thùng nhưng tựa hồ khiến cho tâm tình hần thật tốt. "Còn có hai canh giờ sẽ phải lâm triều, Bồn vương chỉ có thể ngủ cùng nàng một lát mà thôi." Hần vừa nói, vừa ôm lấy nàng, dịu dàng đặt trên giường, sau đó, nằm xuống cạnh nàng.

Thiên Dao được hần ôm trong ngực, trong hơi thở tràn đầy mùi mực trúc độc thuộc về hần, loại cảm giác ầm áp mà an tâm này trong lúc vô tình, lại khiến nàng trầm luân vào trong mộng cảnh.

Cảm giác được hô hấp của nữ tử trong ngực trở nên đều đều, Sở Diễm mở hai mắt ra, trong mắt là một mảnh sáng tỏ, không có nửa phần dấu hiệu say

ngủ. Đầu ngón tay thon dài nhẹ vuốt ve khuôn mặt mềm mịn như ngọc, ánh mắt từ từ trở nên thâm thúy.

Hạ triều, Sở Dục vội vã chạy tới thư phòng Đông cung, sắc mặt thật là khó coi. Vẻ mặt cười đùa hàng ngày đã sớm tan thành mây khói.

"Trời sắp xuống sao? Luôn thiếu kiên nhẫn như vậy." Sở Diễm nhàn nhạt nói một câu, ưu nhã đặt sách trong tay xuống, bưng lên chén trà xanh uống cạn một hớp.

"Tin tức từ Lam Hinh từ trước đến nay sẽ không sai, Sở Hạo cùng Hung Nô vương âm thầm cấu kết. Hôm qua, Hung Nô vương bí mật đưa biên quan bỏ phòng đồ đến để đồ." Sở Dục thở dài nói. "Đồ vốn đã đắc thủ, ai ngờ nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim."

Hung Nô vương vì muốn biểu đạt thành ý liên minh, đưa ra bản đồ biên quan bỏ phòng. Đêm qua nếu đám người Sở Dục đắc thủ, khả năng lớn là giết được Hung Nô ai cũng trở tay không kịp, giá họa cho Sở Hạo. Thật là một hòn đá ném hai con nặc. Chỉ tiếc, bộ ngựa bắt ve chim sẽ ở sau, giữa đường xuất hiện một đôi hắc y nhân, dám đem đồ cướp đi.

"Mất đồ, hôm nay người gấp gáp chính là Nhị ca, mà không phải chúng ta." Sở Diễm vân đạm phong khinh cười một tiếng, cũng không quá mức để ý.

Sở Dục nhú chặt mi tâm. "Thất ca cảm thấy, là người phương nào gây nên?"

Mâu quang Sở Diễm sâu thẳm, như có điều suy nghĩ. "Khó mà nói, có lẽ là Thục phi, có lẽ.... là phụ hoàng."

"Cấu kết Hung Nô, tư thông với địch phản quốc là tội lớn, nếu đồ thật ở trong tay phụ hoàng, hôm nay lúc lâm triều, mặt rồng nên giận dữ mới đúng."

Sở Diễm trong trẻo cười một tiếng. "Quần tâm khó dò, ai biết được phụ hoàng lại đang tính toán cái gì."

"Bước kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?"

Mây kiếm Sở Diễm khẽ nhú, trầm tư trong chốc lát. "Bất kể bản đồ ở trong tay người nào, Nhị ca cũng sẽ đem vấn đề này bày ra trên đầu Bôn vương. Nếu Bôn vương đoán không lầm, trong vòng hai ngày sẽ có người đem khuya xông vào Đông cung. Để đem người an bài một chút, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ."

"Được, đệ lập tức đi làm." Tiếng nói Sở Dục vừa dứt, một tiếng "bộp" thật lớn vang lên, cửa phòng bị người bên ngoài đụng mở, một đạo bóng dáng mềm mại nhỏ bé xuất hiện trước mặt hai người. Sau đó, "bịch" một tiếng quỵ xuống đất, trên mặt ràn rụa nước mắt. Sở Dục chăm chú nhìn nàng, đó là thiếp thân thị nữ Từ Y của Thiên Dao.

"Điện hạ, mau cứu chủ tử nhà ta. Nàng bị thị vệ trong Từ Ninh cung của Thái hậu dẫn đi, nói là nàng hạ độc mưu hại Huệ phi, luận tội xử chém."

Mây kiếm Sở Diễm nhíu chặt, trong trẻo lạnh lùng nói. "Bãi chiếu Từ Ninh cung."

Trên mặt Sở Dục lại khôi phục vẻ cười đùa như trước, một bộ chờ xem kịch vui, vội vàng bước nhanh theo.

Trong Từ Ninh cung, Thái hậu an tọa trên phượng tháp. Bên người ngồi đầy hậu cung tần phi, khí thế hội thẩm vô cùng lớn.

Thiên Dao đứng mực quý gối ở giữa. Sở Diễm cùng Sở Dục là hai người cuối cùng tiến vào, tùy ý ngồi ở bên người Thái hậu, bởi vì cũng không biết nguyên do trong đó, đều không mở miệng.

"Thiên Dao, ai gia tin tưởng người sẽ không hại Huệ phi, người nói cho ai gia biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Người này lòng dạ đen tối, đều là chuyện không thể nói" Một tần phi chen lời, bị Thái hậu trừng mắt, lại vội vàng cúi đầu ngậm miệng lại.

"Mẫu hậu, cũng không phải là thâm vấn phạm nhân, để cho Thẩm trắc phi đứng lên trả lời đi, đã quý lâu như vậy." Thục phi mỉm cười mở miệng, tuy là cầu xin tha thứ nhưng nụ cười nơi khoe môi lại mang theo vài phần âm lãnh không dễ phát giác.

Thái hậu gật đầu, ý bảo ma ma bên người đem Thiên Dao đỡ dậy.

"Thiên Dao cùng Huệ phi nương nương thường ngày không oán không thù, cũng không có lý do để hại nàng." Thiên Dao lạnh nhạt mở miệng. Nàng đứng ở nơi đó, ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ để lại một bóng lưng thật dài, vô cùng tịch mịch.

Trời vừa sáng, thị vệ Từ Ninh cung đột nhiên vọt vào, nói là Huệ phi nương nương thân trúng kịch độc, hôn mê bất tỉnh. Cung nhân Vinh Hoà cung kinh sợ vô cùng, liền đem Thiên Dao bẩm báo với Thái hậu, dứt khoát cho rằng trong trà Thiên Dao có độc, cố ý mưu hại Huệ phi. Cứ như vậy, nàng bị bắt đưa tới Từ Ninh cung thẩm vấn.

Thiên Dao cười khổ, họa trên trời giáng xuống, đại để là nói đến tình huống như thế này đi.

"Khởi bẩm Thái hậu nương nương, Trương ngự y đã đợi ngoài điện." Đại thái giám Lưu Hi phục mệnh trở lại.

"Mau để cho hấn vào."

Không lâu lắm, Trương ngự y vác hòm thuốc đứng ở trong điện. "Cựu thần tham kiến Thái hậu nương nương, Thái tử điện hạ...."

"Nói mau, tình huống Huệ phi là như thế nào?" Thái hậu trực tiếp hỏi.

"Khỏi bẩm Thái hậu nương nương, nương nương đã tỉnh lại. Nói là bản thân không cần thận ăn phải gì đó, chuyện này không liên quan tới Thẩm trắc phi." Trương ngự y cúi người, trả lời rõ đầu đuôi.

Tàng đá lớn trong lòng Thái hậu cuối cùng cũng được đặt xuống. "Ai gia đã nói tuyệt không phải là Thiên Dao gây nên, lần này bỗng dưng lại oan uổng nàng."

"Phải đó, Thẩm trắc phi thuần hậu thiện lương, lại như thế nào làm ra chuyện hại người. Có trách phải trách nha hoàn của Huệ phi muội muội không phân tốt xấu." Thực phi ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng, ngữ điệu lạnh lẽo, ánh mắt càng thêm ngoan lệ.

"Người đâu, đem tiện tỳ dám tố loạn kia lôi ra ngoài phạt đánh 50 trượng cho ai gia." Sắc mặt Thái hậu lạnh nhạt phân phó. Ma ma lĩnh mệnh liền tính ra ngoài bắt người, lại bị Thiên Dao ngăn lại.

"Hoàng tử mẫu, nô tỳ này cũng là có tâm hộ chủ mà thôi, tạm tha nàng lần này đi."

Thái hậu hơi suy xét. "Được rồi, tùy ý người." Bà nghiêng đầu nhìn về phía Sở Diễm ở một bên, cười nói. "Thiên Dao hôm nay bị uy khuất, Diễm Nhi phải an ủi thật tốt mới phải."

"Dĩ nhiên ạ!" Sở Diễm cười một tiếng, ưu nhã đứng dậy đi tới trước người Thiên Dao. Trước mặt mọi người, đem nàng ôm lấy, sai bước ra ngoài điện.

"Hoàng tử mẫu, Sở Dục đột nhiên nhớ tới trong phủ còn có chút chuyện, không quấy rầy tử mẫu."

"Đi đi, chớ trì hoãn chánh sự." Thái hậu êm ái phát tay.

Phụ thân của Sở Dục cũng không phải do Thái hậu sanh ra, đối với tôn tử trên danh nghĩa này, thái độ của bà cũng ôn hoà. Huống chi, hấn còn là trợ thủ đắc lực của Sở Diễm, cũng không thể để bà sử dụng.

Sở Dục sai bước đuổi theo Sở Diễm, ôn hoà liếc mắt nhìn nữ tử trong ngực hấn, cười đùa nói. "Thất tẩu xinh đẹp khuynh thành, một cái nhãn mày một nụ cười có thể chống được thiên binh vạn mã. Thất ca có thể tử như thế, nam nhân khác cậu còn không được."

Trong giọng nói của hấn không giấu được châm chọc, Sở Diễm lạnh lùng tròn mắt nhìn hấn một cái, ở cửa điện đặt Thiên Dao xuống. "Bổn vương muốn xuất cung một chuyến, nàng tự trở về Y Lan điện đi. Buổi tối Bổn vương tới tìm nàng."

"Ừ." Thiên Dao thuận theo gật đầu, lui về phía sau nửa bước, đối với hấn cùng Sở Dục khẽ cúi người.

"Thất tẩu không cần đa lễ." Sở Dục nghiêng người tới trước, cố ý đưa tay nắm lấy cổ tay Thiên Dao. Nàng theo bản năng rút tay về, lui về sau từng bước.

Sở Diễm cúi đầu đứng ở bên người Sở Dục, ánh mắt lạnh băng theo dõi hấn, không nói một câu.

Sở Dục lại giống như không có chuyện gì, cười hi hi một tiếng. "Thất tẩu tựa hồ không muốn nhìn thấy Bổn vương."

Thiên Dao cười một tiếng, vân đạm phong khinh. Đôi mắt đang cúi xuống hơi nâng lên, hàng mi run rẩy, lưu quang trong mắt tràn đầy. "Vương gia quá lo lắng, Thiên Dao đối với Vương gia cũng không có địch ý, chúng ta, bất quá là người xa lạ mà thôi."

Dứt lời, nàng nhanh nhẹn xoay người, tuyết y theo gió tung bay, tựa như sương mù, tựa như mây.

Sở Dục trầm ngâm nhìn bóng dáng nàng đi xa, ánh mắt nguội lạnh. Nữ nhân này không thể lưu, sớm muộn có một ngày, nàng sẽ trở thành điểm yếu trí mạng của Thất ca.

"Đệ diễn hát xong chưa?" Bên người truyền đến giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Sở Diễm.

Ý cười nơi khoé môi Sở Dục từ từ thu lại, vẻ mặt hiếm khi nghiêm túc. "Lợi dụng sự áy náy của phụ hoàng đối với Vân hoàng hậu để cứu Thẩm Thiên Dao một mạng, tâm lòng của Thất ca, Sở Dục tự thấy hổ thẹn."

Sắc mặt Sở Diễm hơi lạnh, ánh mắt hồ hững roi trên người hấn. "Đệ muốn nói gì?"

"Không có gì." Sở Dục cười lạnh một tiếng. "Đệ chỉ là muốn nhắc nhở Thất ca một câu, đừng để cho một nữ nhân trở thành nhược điểm trí mạng của người. Chúng ta tuyệt không thể thua, cũng không thể thất bại."

Mặt khác, một mình Thiên Dao đi trên đường cung vắng lạnh, cách cửa cung không xa, một ma ma xa lạ khom người mà đứng, hiển nhiên chờ nàng đã lâu. "Lão nô ra mắt Thảm trắc phi."

"Ma ma tìm ta có việc?" Thiên Dao nhận nhặt hỏi thăm. Ma ma này nàng biết, là ma ma chương sự của Vĩnh Hoà cung.

"Nương nương nhà ta mời Thảm trắc phi đến Vĩnh Hoà cung một chuyện."

Huệ phi tìm nàng? Ánh mắt Thiên Dao hạ thấp, dung nhan tĩnh lặng nhuộm vài tia khó xử. "Xin ma ma dẫn đường."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đánh cuộc sinh mạng

"Nương nương, mời!"

Chánh điện Vĩnh Hoà cung, khói xanh lượn lờ trong lư hương, Huệ phi nằm trên giường lớn, trên người đắp chiếc chăn bông bằng gấm vóc, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Nhìn thấy Thiên Dao tới, nàng khó khăn mở miệng, hướng về phía nàng đưa cánh tay ra.

"Ngươi đã đến rồi."

"Ừm, nương nương, thân thể của người như thế nào?" Thiên Dao lạnh nhạt mỉm cười, ngồi xuống bên mép giường, đầu ngón tay trắng nõn không dấu vết đặt lên cổ tay nàng. Tiếp theo một cái chớp mắt, ánh mắt bình tĩnh có vài tia gọn sóng.

Huệ phi căn bản không phải trúng độc, mà là bởi vì một vài nguyên nhân dẫn phát bệnh cũ. Hơn nữa bệnh này rất nặng, suýt nữa lấy mạng của nàng.

"Ủy khuất ngươi rồi. Nếu không phải Bôn cung mạng lớn, lần này, thật sự thành môn phát hỏa, liên lụy người vô tội." Ánh mắt Huệ phi lấp lánh như ánh sao, nụ cười vô cùng khổ sở. "Bôn cung khi còn bé ham chơi, từng rơi vào trong hàn đàm. Mặc dù may mắn nhất trở về một mạng, nhưng lại để lại bệnh căn, không thể đụng vào những vật mang tính hàn. Nàng giả mù sa mưa sai người tặng hoa, Bôn cung còn tưởng rằng đó là hảo tâm của nàng, thế nhưng nàng lại thoa được vật mang tính hàn lên cánh hoa."

Thiên Dao trầm mặc, mi tâm nhíu lại. Nàng nhớ Huệ phi từng nói qua, hoa bách hợp kia là do Thục phi đưa tới.

Được vật thoa trên cánh hoa vô sắc vô vị, từ từ phát huy trong không khí, xâm nhập thân thể con người, thần không biết quỷ không hay. Nếu không phải nàng biến khéo thành vụng, đem cánh hoa pha trà, chỉ sợ Huệ phi đến chết cũng không biết vì sao mình chết.

"Nương nương nếu biết hung thủ là người nào, vì sao không tố giác nàng?"

Huệ phi cười, nụ cười tái nhợt vô lực, ánh mắt buồn bã nhìn chằm chằm hình chim đại bàng chạm khắc trên trần nhà. "Ta vừa không có chứng cứ chứng minh thuốc là do nàng hạ, huống chi, có hoàng thượng che chở, cho dù có chứng cứ xác thật, ta có thể làm gì được nàng. Năm đó, nàng có thể dốc toàn lực đánh bại Vân hoàng hậu, làm sao lại e ngại một phi tần nhỏ nhỏ như Bôn cung!"

"Vân hoàng hậu?" Thiên Dao cau mày, như có điều suy nghĩ.

Huệ phi nắm lấy cánh tay nàng, vô lực than nhẹ. "Năm đó Vân hoàng hậu bị người bỏ thuốc, bị thị vệ cưỡng bạo, lại vừa khéo bị hoàng thượng bắt gian tại trẫm. Aizz, thủ đoạn thấp kém như thế làm sao có thể qua mắt được hoàng thượng. Nhưng người vẫn như cũ bao che hung thủ, khiến cho Vân hoàng hậu hàm oan mà chết."

Thiên Dao tròn to đôi mắt sáng, khiếp sợ không biết phải phản ứng như thế nào. Nàng là một nữ tử đơn thuần, thì như thế nào có thể nghĩ tới Vân hoàng hậu lại chết thế thảm như thế.

"Từ ngày tổ tiên dựng nước tới nay, nữ nhân hậu cung tranh đấu chưa từng ngừng nghỉ. Tranh thủ tình cảm, tranh địa vị, vì lợi ích gia tộc, liều mạng người chết ta sống. Không đánh mà thắng, hậu cung tranh đấu, so với trước kia thậm chí còn đáng sợ hơn." Giọng nói Huệ phi bất đắc dĩ, đau thương, từng chữ từng câu, khốc thâm rơi lệ.

"Thiên Dao, ngươi là một nữ tử tốt. Bôn cung thật không đành lòng xem ngươi bị cuốn vào vòng nước xoáy chốn thâm cung." Nàng cầm bàn tay Thiên Dao, không khỏi siết chặt mấy phần.

Thiên Dao cười khổ. "Ta không có lựa chọn nào khác."

Huệ phi cũng cười. "Xem ra, ngươi thật sự yêu Sở Diễm." Dứt lời, nàng liền nặng nề ho khan.

Ngân châm chột lóe nơi đầu ngón tay Thiên Dao, đâm vào mấy huyết đạo trên tay nàng. Một lát sau, Huệ phi mới ngừng ho khan, yếu ớt cười. "Nha đầu

ngốc, làm nữ nhân đế vương cũng không phải dễ dàng như người tưởng tượng đâu. Vĩnh viễn không chiếm được chân ái, không chiếm được duy nhất."

Thiên Dao dịu dàng mỉm cười, nụ cười lúm đồng tiền khó tránh khỏi có chút khổ sở. Những chuyện này nàng cũng không phải không hiểu, chỉ là, tâm đã trao cho hắn thì như thế nào lấy trở về.

"Nương nương, người nghỉ ngơi thật tốt đi, Thiên Dao sẽ trở lại thăm người." Nàng ưu nhã đứng dậy, hướng Huệ phi hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

Huệ phi nhìn bóng lưng mảnh khảnh của nàng biến mất ở trong điện, ánh mắt nặng nề bất đắc dĩ cùng tiếc hận.

Trở lại Y Lan điện, Thiên Dao đã kiệt sức.

Ngoài cửa sổ bóng đêm bao phủ, bên trong nhà đốt một cây nến. Nàng dừng bước ở bên cạnh bàn, rót chén trà xanh, uống cạn một hớp.

Gió lạnh theo khe cửa sổ khẽ mở thổi vào, ánh nến trong gió chập chờn, ánh sáng lúc sáng lúc tối, không khí có chút quỷ mị.

Thiên Dao nhàn nhạt nở nụ cười, chậm rãi để chén trà trong tay xuống. Một khắc khi bước vào phòng kia, nàng liền ngửi được mùi băng tuyết trên Thiên Sơn.

Aizz, một tiếng thở dài bất đắc dĩ. Tỷ muội Như Băng Tư Băng thật đúng là âm hồn không tan.

"Nếu đã tới, cần gì trốn trốn tránh tránh."

Thiên Dao vừa dứt lời, cửa "kẹt" một tiếng bị người từ ngoài đẩy ra. Khuôn mặt lạnh nhạt của Như Băng Tư Băng như hai vị thần giữ cửa xuất hiện ở bên cạnh cửa.

Thiên Dao vẫn nở nụ cười như cũ, chậm rãi xoay người nhìn về phía hai tỷ muội kia. "Còn dám xông vào Đông cung? Không phải lần nào cũng may mắn như vậy, có thể toàn thân trở ra ngoài."

Đối với lời của nàng, tỷ muội Như Băng Tư Băng hoàn toàn không có phản ứng, vẫn như cũ an tĩnh đứng ở bên cạnh cửa. Sau đó, một bóng dáng khác xuất hiện. Nụ cười của Thiên Dao trong nháy mắt cương cứng trên mặt.

"Su... sư phụ."

Khó trách Như Băng Tư Băng lại kính cẩn như thế, hóa ra là Tuyết Cơ cung chủ tự mình tới.

Tuyết Cơ bước nhẹ nhàng đi vào trong phòng, phát tay áo, cửa trong nháy mắt đóng lại. Như Băng Tư Băng cũng bị chặn ở ngoài cửa.

"Thiên Dao tham kiến sư phụ." Thiên Dao tiến lên, rất cung kính quý gối trước mặt nàng. "Sư phụ, sao người lại tới đây?"

"Như Băng Tư Băng không mời nổi con, Bồn toạ chỉ có thể tự mình tới." Sắc mặt băng hàn của Tuyết Cơ cung chủ không nhanh không chậm mở miệng. "Cùng Bồn toạ quay về Thiên Sơn." Lời nói ra hoàn toàn không có để lại chút ý tứ thương lượng.

"Sư phụ, thật xin lỗi." Thiên Dao cúi đầu, lạnh nhạt trả lời.

"Cần rồi!" Tuyết Cơ cung chủ không tự chủ được nâng cao thanh âm. "Cũng không cho phép con tiếp tục hồ đồ nữa, hôm nay Bồn toạ nhất định phải dẫn con đi."

Thiên Dao trầm mặc, ánh sáng trong mắt cũng là kiên định dị thường.

Ánh mắt Tuyết Cơ lạnh lẽo, nâng tay lên hướng về phía Thiên Dao. Tình càng sâu, càng sẽ vạn kiếp bất phục. Hôm nay, bà nhất định phải mang nàng rời khỏi chỗ thị phi này. Nếu nàng rượu mời không uống, thế thì đành uống rượu phạt vậy.

Sắc mặt Thiên Dao đại biến, nàng không nghĩ tới Tuyết Cơ thật sự sẽ động thủ với nàng. "Sư phụ!"

"Thăm Thiên Dao." Chính là lúc này, ngoài cửa vang lên một giọng nữ bén nhọn. Thiên Dao nhận ra đây là giọng nói của Tư Đồ Phương Phi.

Đôi mi thanh tú của Tuyết Cơ híp lại, kịp thời thu chương. Ánh mắt nàng quét qua Thiên Dao một cái, sau đó phi thân lên, từ cửa sổ mở rộng bay ra ngoài, trong nháy mắt, bóng dáng đã biến mất.

Thiên Dao thoáng ổn định tinh thần, vội vàng ra mở cửa. Ngoài cửa, Tư Đồ Phương Phi một thân hoa phục, trước sau vẫn ngạo mạn cao quý như vậy. Đi theo phía sau nàng là thị nữ Bội Tâm.

"Sắc trời đã tối, tỷ tỷ tìm Thiên Dao có chuyện?" Thiên Dao cung kính đứng ở cửa, hơi cúi người thi lễ, lại cũng không có chút ý tứ muốn mời Phương Phi tiến vào.

"Đêm dài đằng đẵng, một người cô gia tịch mịch, muốn tìm muội muội thưởng thức trà ôn chuyện mà thôi." Tư Đồ Phương Phi dứt lời, tự mình đi vào

bên trong nhà.

Thiên Dao bắt đầu đi bật cười, đi theo mà vào. Lại thấy Tư Đồ Phương Phi ngồi ngay ngắn trên ghế, sắc mặt ngưng trọng, khoé môi nở nụ cười lạnh lùng. Thị nữ Bội Tâm hết sức thức thời canh giữ ở ngoài cửa.

Thiên Dao cười giễu, bước thong thả tới trước người nàng. "Tỷ tỷ tìm đến Thiên Dao không phải chỉ đơn giản là thưởng trà ôn chuyện cũ vậy chứ."

Tư Đồ Phương Phi nhìn nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt thật là châm chọc. "Thật không nghĩ tới, người lại là con riêng của Tư Đồ gia." Vừa dứt lời, một phong thư do chính tay Tư Đồ Tấn viết được ném tới trước mặt Thiên Dao. Miệng phong thư đã bị xé rách, hiển nhiên, phong thư đã bị Tư Đồ Phương Phi xem qua, mà gương mặt nàng thản nhiên, tựa hồ cũng không cảm thấy hành động này có bao nhiêu tro trên.

Thiên Dao cầm phong thư trong tay khẽ run, nàng hoàn toàn không thể tin được lời của Tư Đồ Phương Phi. Cái gì con riêng của Tư Đồ gia, thật là chuyện buồn cười nhất thiên hạ.

Phong thư được chậm rãi mở ra, trên giấy trắng Tuyên Thành là nét chữ cứng cáp có lực của Tư Đồ Tấn, từng chữ từng câu, đều đã nói cho nàng biết, trên người nàng chảy chính là huyết mạch của Tư Đồ gia.

"Không, ta không tin." Thiên Dao lão đảo hai bước, hốt hoảng đem phong thư đến trước nến đốt cháy, nhìn nó từ từ hoá thành tro bụi.

Tư Đồ Phương Phi buồn cười trước hành động của nàng, khinh thường hừ nhẹ. Nàng có thể thiêu huỷ phong thư, nhưng không cách nào thay đổi huyết dịch đang chảy trong thân thể. "Thắm Thiên Dao, người cho rằng phụ thân và đại ca vì sao khắp nơi bảo hộ người? Lâm Lang hoàn bội là truyền gia chi bảo của Tư Đồ nhất tộc, tại sao lại đeo ở trên người người? Thắm gia diệt tộc, vì sao phụ thân sẽ lưu lại người mà không nhớ cội nguồn?"

Nàng từng bước ép sát hỏi, mà Thiên Dao từng bước lui về phía sau, đã sớm mất đi sự bình tĩnh thường ngày. "Im miệng, đừng nói nữa." Thiên Dao thống khổ che tai lại, nàng rất muốn phản bác, nhưng mà, trong thư chuyện xưa của Tư Đồ Tấn hoàn hảo không chê vào đâu được, để cho nàng không tìm ra được chút sơ hở nào.

Giằng co hồi lâu, giọng nói Tư Đồ Phương Phi hoà hoãn xuống, nhân nhật mở miệng. "Tư Đồ Phong đêm khuya xông vào Đông cung, bị ảnh vệ của Sở Diễm bắt. Tình cảnh của ta bây giờ còn khó bảo toàn, căn bản không cứu được hắn. Cho nên chỉ có thể dựa vào người. Thắm Thiên Dao, người cũng không muốn nhìn đại ca chết trên tay Sở Diễm chứ?"

Thiên Dao khiếp sợ mờ mịt nhìn khuôn mặt đoan trang kiều diễm kia của Tư Đồ Phương Phi. Thì ra đây mới là mục đích nàng từng bước bức bách mình. Nàng hoặc là Tư Đồ Tấn, muốn lợi dụng mình để cứu Tư Đồ Phong.

"Đây mới là mục đích hôm nay người tới!" Giọng nói lạnh như băng từ phía sau vang lên, chẳng biết từ lúc nào Tuyết Cơ cung chủ đã xuất hiện ở trong phòng. "Trước khi Bồn toạ còn chưa tức giận, mau rút ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tàn nhẫn yêu (1)

Tư Đồ Phương Phi cả kinh, nàng biết Tuyết Cơ vốn rất lợi hại. Ánh mắt lạnh lẽo quét qua Thiên Dao một cái, sau đó nhanh chóng rời đi. Mà giọng nói lạnh như băng ở phía sau lại lần nữa vang lên.

"Nói cho Tư Đồ Tấn biết, hắn đã vi phạm cam kết ban đầu, Bồn toạ tuyệt sẽ không bỏ qua cho hắn."

Sau khi Tư Đồ Phương Phi rời đi, một khoảng thời gian thật dài sau, bên trong phòng giống như chết lặng. Ánh mắt Thiên Dao rời rạc, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không chút huyết sắc. Nàng chậm rãi ngước mắt lên, nở một nụ cười khổ. "Là thật có đúng hay không?"

Tuyết Cơ đứng chấp tay, trầm mặc không nói. Mà sự trầm mặc này chính là ngầm thừa nhận.

Thiên Dao cười, cười đến tái nhợt vô lực. "Tại sao có thể như vậy?"

"Con không cần biết những thứ này, việc con nên làm bây giờ chính là theo Bồn toạ về Thiên Sơn, cách xa thị phi, làm thiếu chủ U Minh người người hâm mộ."

Thiên Dao bất lực nhắm mắt lại, một hàng nước mắt theo mi mắt chảy xuống. Nàng sớm bị cuốn vào vũng nước xoáy này, làm sao có thể tiêu sái phẩy tay áo bỏ đi. "Người cảm thấy con có thể rời đi sao? Mạng của Tư Đồ Phong, mạng của Thắm Đông Thần đều ở trong tay Sở Diễm."

"Bọn họ thì quan hệ gì tới con?" Tuyết cơ hừ lạnh một tiếng.

"Bọn họ là thân nhân của con."

"Từ nay về sau, Bồn toạ là người thân duy nhất của con." Tuyết Cơ lướt xuống, ồng tay áo phát lên hướng về phía tìm Thiên Dao. Bà không muốn tốn nước miếng với nàng, chỉ bằng phong bế huyết đạo, trực tiếp đem người rời đi.

Mà ngoài dự liệu, phản ứng của Thiên Dao rất nhanh nhẹn, nàng đột nhiên đứng dậy, nâng tay đánh trả.

Trong nháy mắt, hàn quang bắn ra bốn phía. Sắc mặt Tuyết Cơ trắng bệch "A Dao, con muốn động thủ với sư phụ?"

"Con xin lỗi." Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết mỹ của Thiên Dao khôi phục sự lạnh nhạt trước giờ. Hết thảy mọi thứ phát sinh tới nay đối với nàng là một đả kích quá lớn, nhưng mà, chuyện xảy ra nàng không có cách nào xoay ngược thời gian, không có biện pháp thay đổi được, trong thân thể của nàng chảy dòng máu của người nam nhân kia. Thì ra là, người nam nhân mẫu thân yêu và hận, lại là Tư Đồ Hầu gia.

"Con muốn lưu lại cứu Tư Đồ Phong."

Tuyết Cơ hơi khinh thường cười một tiếng. "Con cho rằng Sở Diễm sẽ để con dễ dàng cứu người như vậy ư?"

"Vậy thì dùng mạng của con đổi cho huynh ấy." Ngữ điệu Thiên Dao ngạo mạn, dường như đã sớm nhìn thấu sinh tử. Vô luận phải trả bằng bất cứ giá nào, nàng nhất định phải cứu Tư Đồ Phong một mạng. Không nói đến việc hấn là ca ca ruột của nàng, chỉ bằng tình thân những năm gần đây, nàng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

"Nếu như hôm nay ta nhất định phải dẫn con đi thì sao?" Ánh mắt Tuyết Cơ ngưng trọng nhìn nàng.

Thiên Dao cười một tiếng. "Sư phụ là người hiểu rõ A Dao nhất, chuyện con đã quyết định tuyệt đối sẽ không thay đổi. Trừ phi, lão nhân gia người muốn mang đi một cô thi thể."

Quanh thân Tuyết Cơ cung chủ tản ra hàn khí lạnh băng, bà biết Thiên Dao đang uy hiếp bà, lấy mạng nàng ra để thoả hiệp, bà không thể không đồng ý. Tuyết Cơ bắt đầu dĩ thời dài. "Thật không muốn cùng Bồn toạ quay về Thiên Sơn sao?"

Ánh mắt long lanh nước chớp chớp, lời nói ra vô cùng khổ sở. "Sau khi cứu Tư Đồ Phong, nếu như Thiên Dao còn mạng, nhất định trở về Thiên Sơn làm bạn cùng sư phụ."

Tuyết Cơ cung chủ thở dài một tiếng, một lát sau, phẩy tay áo bỏ đi. Bà dám chắc Sở Diễm sẽ không cần mạng Thiên Dao. Hôm nay, bà nên làm chính là đi tìm tên nam nhân Tư Đồ Tấn kia tính sổ.

Một nơi khác, địa cung Đông cung

Có rất ít người biết, bên dưới Đông cung là một địa cung không thấy ánh mặt trời, cũng là một nhà lao xa hoa. Trong lồng giam màu đen, Tư Đồ Phong giống như một con thú bị vây khốn, bị xích sắt khoá tay chân, treo ở giữa không trung. Tư thái như vậy chẳng tốt đẹp gì.

Bên ngoài phòng giam, Sở Diễm một thân cẩm bào màu đỏ tía, đứng chấp tay. Bên người hấn, sắc mặt Sở Dục biếng nhác, hài hước mỉm cười.

"Không nghĩ tới tự chui đầu vào lưới sẽ là Tư Đồ tiểu Hầu gia, giam giữ người, một vốn một lời vốn không có chỗ lợi gì."

Bị treo ở giữa không trung quá lâu, sắc mặt Tư Đồ Phong cũng có chút trắng bệch, nhưng vẫn là bộ dáng thờ ơ. "Vậy ư? Xem ra còn phải phiên toái Vương gia phóng thích ta, thật là cực khổ."

Sắc mặt Sở Dục trầm xuống, lại cũng không cãi lại.

"Đích xác là vô dụng, bất quá dùng người tới đổi Tư Đồ Tấn, vẫn có khả năng. Cũng hoặc là, lấy người đem làm mồi câu một con cá lớn." Mục mẫu Sở Diễm trong treo lạnh lùng, khoé môi nở nụ cười lúm đồng tiền tà mị.

Tư Đồ Phong liếc mắt, thức thời lựa chọn câm miệng. Sở Diễm là ai hấn bất quá hiểu rõ. Ở dưới tay hấn, Tư Đồ Phong biết mình không chiếm được ưu thế.

"Điện hạ." Thân ảnh cao lớn của Xích Diễm xuất hiện ở cửa cung, ánh mắt quét qua Tư Đồ Phong đang bị treo giữa không trung. "Thái Tử phi đến Y Lan điện."

"Ừm." Sở Diễm lạnh nhạt ứng tiếng, mà Sở Dục ở bên cạnh hấn rõ ràng cảm giác được hơi lạnh đập vào mặt.

Hấn hài hước cười một tiếng, mở miệng nói. "Hôm nay chuyện vui lại đặc biệt nhiều."

Sở Diễm trầm mặt, ánh mắt cô độc lạnh rơi trên người hấn.

"Thất ca, không bằng chúng ta đánh cược, như thế nào?" Sở Dục lại nói.

"Đánh cược gì?" Giọng nói Sở Diễm cô độc lạnh lùng, cơ hồ không có một tia nhiệt độ.

"Đánh cuộc Thảm Thiên Dao đối với huynh trung thành. Nếu như thua, cuộc đời này của Sở Dục vì thất ca sai đâu đánh đó." Khuôn mặt Sở Dục tìm không ra một chút dấu vết nói đùa, đối với trận đánh cuộc này vô cùng nghiêm túc.

"Nếu Bồn vương thua?"

Ánh mắt Sở Dục u lẩn, chậm rãi nói. "Đệ muốn mạng của Thảm Thiên Dao."

Mực máu Sở Diễm thâm sâu. Một lúc sau, mới chậm rãi khắc ra một chữ. "Được." Sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Trong Y Lan điện, không khí an tĩnh cực kỳ. Cửa sổ mở rộng, Thiên Dao an tĩnh ngồi tựa trước cửa sổ, đỉnh đầu là một vầng trăng sáng, tản ra trong trẻo lạnh lùng cô tịch quang mang. Qua tối nay, không biết còn có cơ hội tạm biệt ánh trăng ôn nhả như vậy hay không.

"Dao Nhi." Kèm theo tiếng cửa mở ra đóng vào, Sở Diễm sai bước vào trong. Lát sau đã tới bên người nàng, từ phía sau đem nàng ôm vào trong ngực. Ông tay áo nhấc lên, cửa sổ liền bị đóng lại.

"Gió đêm lạnh lẽo, nếu là cảm nhiễm phong hàn thì phải làm sao?" Hắn dịu dàng mỉm cười, ôm nàng đến trên giường. Tiếp theo một cái chớp mắt, thân thể nặng nề liền đè ép xuống, cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại của nàng.

"Sở Diễm." Thiên Dao thấp giọng gọi, hai gò má đỏ bừng, lại ôn thuận đón nhận nụ hôn của hắn. Nụ hôn của hắn dịu dàng lưu luyến, đầu lưỡi linh xảo liếm hôn cánh môi anh đào của nàng, đầu lưỡi dây dưa với lưỡi nàng. Mùi vị của nàng trước sau đều đậm mỹ như vậy, khiến cho hắn muốn ngừng mà không được.

Cánh tay giương lên, cảm bào vương bận trên người nhanh chóng vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, sau đó rơi xuống đất. Bên trong màn lụa đỏ, hắn đem nàng vây ở phía dưới. Thân thể nữ nhân hoàn mỹ như ngọc lộ ra dưới mắt hắn, đầu ngón tay thon dài dịu dàng lướt qua da thịt nhẵn nhụi của nàng. Thiên Dao nằm ở dưới khe run, xấu hổ xoay mặt sang chỗ khác.

Ánh mắt dục vọng của Sở Diễm càng cháy mãnh liệt, hắn nghiêng người tới trước, không có chút nào báo trước, đầu gối khiến cho nàng theo bản năng cong người lên.

"Ưm....." Hai tay Thiên Dao gắt gao nắm chặt ga giường, thống khổ nhận lấy động tác của hắn. Ánh mắt nhuộm một tầng hơi nước, con ngươi trong suốt từ từ trở nên mờ lung, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống.

Hắn ở trong thân thể ấm áp của nàng lại cũng không vội vã hành động tiếp. Đôi môi mềm mại hôn xương quai xanh của nàng, khuôn mặt, sau đó chạm phải giọt nước mắt khô sở lạnh như băng của nàng. Động tác Sở Diễm rõ ràng hơi chậm lại, con ngươi sâu thẳm thâm tình nhìn ngắm nàng. Đầu ngón tay thon dài dịu dàng lau giọt nước mắt còn sót lại trên gò má nàng. "Ta làm đau nàng sao?"

Hắn đau lòng hôn môi nàng, lại muốn lui ra ngoài.

"Đừng, đừng mà." Nàng có chút vội vàng mở miệng, cánh tay mềm mại ôm lấy cổ hắn. Đầu gối thoáng giảm nhẹ, hai gò má Thiên Dao đỏ hồng, ửng người tới gần hắn hơn, cổ gồng phồng hóp.

"Đừng cái gì?" Sở Diễm tà khí cười, tự nhiên hiểu rõ ràng ám hiệu của nàng có hàm ý như thế nào.

"Sở Diễm, ôm ta có được không?" Nàng sợ hãi mở miệng, đem gương mặt chôn ở trong ngực hắn, ánh mắt không tự chủ lại có chút ướt át. Cô lẽ, đây là một lần cuối cùng cùng hắn ôm nhau, nàng muốn quý trọng.

"Dao Nhi, lưu lại bên cạnh ta, ta sẽ thử yêu nàng."

Giọng nói trầm thấp mỉa mai của hắn ở bên tai nàng trần trọc. Hắn nói có thể thử yêu nàng. Khoé môi Thiên Dao nở nụ cười đẹp, chỉ câu này, cuộc đời này liền không luyến tiếc.

Cảm giác được nàng động tĩnh, hắn không hề ẩn nhẫn nữa. Bên trong phòng, một màn kiều diễm, không khí hoan ái tràn ngập cả gian phòng. Mà hoan ái kịch liệt như thế nhưng lại không đốt lên được chút nhiệt độ nào trong mắt hắn, mắt phượng tuyệt mỹ như vậy lại tỉnh táo đến đáng sợ.

Sau khi hoan ái xong, Sở Diễm ngủ thật say, Thiên Dao tựa vào trong ngực hắn, nước mắt lạnh ngắt làm ướt trung y của hắn. Đầu ngón tay trắng nõn của Thiên Dao vuốt ve từng góc cạnh trên khuôn mặt hắn. "Sở Diễm, thật xin lỗi, ta không có lựa chọn nào khác."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tàn nhẫn yêu (2)

Giọng nói nàng khẽ run, một giọt nước mắt rơi trên gương mặt hần, xuống trên da thịt, sau đó lăn xuống.

Thiên Dao mặc thêm sa y, từng bước hướng ngoài điện mà đi, cũng là cẩn thận từng bước. Đối với hần, nàng cuối cùng không cách nào dứt bỏ, nhưng không thể không buông tay. Sở Diễm không có nàng, vẫn là một thái tử điện hạ cao cao tại thượng, nhưng Tư Đồ Phong không có nàng, sinh mạng cũng không còn.

Trên người của nàng có tấm mê hương, lúc mới hoan ái xong, sẽ xâm nhập thân thể hần. Trước khi mặt trời mọc, hần chắc chắn sẽ không tỉnh dậy, mà nàng muốn thừa dịp này cứu Tư Đồ Phong ra.

Một lần cuối cùng, thật sâu ngắm nhìn hần, nàng ở trong lòng nói với hần: "Sở Diễm, hẹn gặp lại, hoặc có lẽ, không bao giờ.... gặp nhau nữa."

Kèm theo tiếng cửa mở ra đóng vào, bóng dáng tuyết trắng của Thiên Dao biến mất ở trong phòng. Mà nam tử vốn nên ngủ say trên giường lại chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt sáng tỏ.

Lúc Thiên Dao xuất hiện ở địa cung, Tư Đồ Phong cơ hồ là không thể tin được. Hần trọn to mắt nhìn chăm chăm nàng, hồi lâu mới tức giận rống lên một câu. "Ai cho muội đến đây, mau rời đi, nếu không muội sẽ không thể trở về bên cạnh Sở Diễm được nữa."

Bộ dáng Thiên Dao có chút chật vật, sa y tuyết trắng nhuộm một màu đỏ tươi chói mắt. Muốn đi vào địa cung không phải là chuyện dễ dàng, nàng ít nhiều bị chút vết thương ngoài da. Mà một đôi mắt trong suốt lại tàn ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng.

"Kể từ khi ta biết trên người mình chảy dòng máu của Tư Đồ gia, ta đã không thể trở về được nữa rồi." Ánh mắt nàng trầm xuống, nâng tay lên, hàn khí màu trắng lạnh như băng phá huỷ nhà tù bằng sắt thép cứng rắn.

"Muội... muội đã biết rồi." Tư Đồ Phong khiếp sợ nhìn nàng, thật lâu không nói.

Kèm theo tiếng "loảng xoảng", mấy cây cột sắt âm âm gãy lìa, Thiên Dao bước vào phòng giam, cời trói cho Tư Đồ Phong. "Nơi này không phải chỗ nên ở lâu... đại ca."

Một tiếng đại ca này khiến cho Tư Đồ Phong cảm khái ngàn lần.

Nếu có thể xông vào địa cung, như vậy rồi đi đối với Thẩm Thiên Dao mà nói cũng không phải chuyện khó khăn lắm. Mà lúc bọn họ ra khỏi địa cung, một nhóm lớn Ngự lâm quân đã sớm chờ sẵn ở bên ngoài. Sở Dục đứng đầu, vẻ mặt đùa cợt hoàn toàn là bộ dáng xem kịch vui. Mà bên cạnh hần, Sở Diễm đứng chấp tay, ánh mắt lạnh lùng.

"Đêm hôm khuya khoắt, thất tẩu không ở trong Y Lan điện nghỉ ngơi, chạy đến nơi này làm cái gì? Chẳng lẽ, Thất ca chưa thoả mãn tẩu cho nên mới tới đây tìm kiếm an ủi?"

"Sở Dục, người cảm miệng. Nàng cuối cùng vẫn là nữ nhân của thái tử, còn chưa tới phiên người có quyền bình phẩm." Tư Đồ Phong giận dữ quát lớn.

Sở Dục lơ đãng hừ cười, ánh mắt hài hước quét qua bên người Sở Diễm. "Thất ca, huynh thua. Nữ nhân này bắt đầu từ bây giờ giao cho đệ xử trí."

Phượng mâu Sở Diễm hip lại, trầm mặc không nói. Mà hần trầm mặc, ở trong mắt Sở Dục chính là đồng ý.

Ở phía xa, ánh mắt Thiên Dao như nước chuyên chú rơi vào trên người hần, ánh mắt thư thái. Nàng đau lòng bởi vì hần bỏ qua nàng, nhưng mà nàng không cách nào trách cứ hần. Nàng biết Sở Diễm đã cho nàng cơ hội, chẳng qua là, nàng không cách nào đón nhận được.

Đây là mệnh, nàng tự biết.

"Thất tẩu, Sở Dục đắc tội." Cánh tay Sở Dục vung lên, nhóm lớn Ngự lâm quân như nước thủy triều trào dâng xông về phía trước.

Ánh mắt Thiên Dao không thay đổi, hoàn toàn bình tĩnh không giống với một nữ tử chỉ mới 16 tuổi. "Huynh đi trước đi." Nàng nói với Tư Đồ Phong ở sau lưng.

"Muội nói gì, ta làm sao có thể bỏ muội lại." Tư Đồ Phong có chút nóng nảy.

"Bây giờ không phải là lúc nên hành động theo cảm tính, còn tiếp tục trì hoãn, chúng ta ai cũng không đi được." Ánh mắt nàng kiên định, không cho phép kháng cự. "Muội cam đoan với huynh, muội sẽ sống sót."

Tư Đồ Phong suy nghĩ trong chốc lát, cắn răng một cái, phi thân bay ra ngoài cung.

"Ngăn hần lại!" Sở Dục lạnh lùng mở miệng.

Ngự Lâm quân tay cầm trường kiếm đuổi theo phương hướng Tư Đồ Phong vừa mới bỏ chạy. Mà bóng dáng tuyết trắng của Thiên Dao lướt qua, ổng

tay áo khẽ phất, hàn quang hiện ra, dễ dàng ngăn bọn họ lại.

Mây kiếm Sở Dục chau lại, vỗ tay, lại có nhóm lớn Ngự lâm quân xông tới.

Khoé môi Thiên Dao nở nụ cười khinh thường, cánh tay nâng lên, ống tay áo tung bay. Trong nháy mắt, gió cuốn mây tan, mái tóc đen tung bay theo gió, quyến rũ xinh đẹp. Dòng nước lạnh như băng như sóng biển hết con này tới con khác ập tới, trong khoảnh khắc, đánh Ngự lâm quân tan rã.

Đây mới là uy lực chân chính của U Minh chương, thức thứ 9 - Kinh Đào Hải Lăng.

Ánh mắt Sở Dục chợt loé lên vẻ khiếp sợ, sau một khắc, phi thân lên, trường kiếm trong tay nhắm thẳng vào cổ họng Thiên Dao.

Váy Thiên Dao tung bay, dễ dàng tránh thoát thế công của hắn, cũng trở tay đánh một chương, hướng về phía tim Sở Dục. Chiêu thức lưu loát, tốc độ nhanh như chớp, hắn hoàn toàn không còn kịp tránh né.

Mà bàn tay nàng trước người hắn một tác đột nhiên dừng lại. Chẳng biết từ lúc nào Sở Diễm đã ở phía sau nàng, một trường đánh vào giữa lưng. Một ngụm máu tinh ngọt không chút báo trước phun ra.

Thiên Dao quay đầu lại, không thể tin nhìn hắn. Tuấn nhan tuyệt thế kia, lạnh như băng không một chút nhiệt độ.

Bên môi nàng dính vết máu, khoé miệng câu lên nụ cười nhạt đùa cợt. Ở trước mặt hắn, thân thể từ từ xụi lơ. Nàng cố chống đầu gối, quật cường không chịu ngã xuống. "Chàng, thật muốn giết ta?"

Sở Diễm trầm mặc, từ trên cao nhìn nàng, quanh thân tản ra hàn khí kinh người.

Nụ cười khổ sở lan tràn bên khoé môi. Một chương này, hắn thật sự đã đã thương lòng nàng. Thức thứ 9 của U Minh chương, bởi vì lệ khí quá nặng, đã thương người 7 phần, đã thương mình 3 phần. Thời điểm Thiên Dao đang thi triển, kinh mạch đã bị tổn thương, một chương kia hướng Sở Dục căn bản sẽ không lấy mạng hắn. Hơn nữa, Sở Dục có năng lực né tránh, nhưng mà, hắn không có, hắn dùng phương thức như thế ép Sở Diễm ra tay.

Thiên Dao rốt cuộc nhận rõ, ở trong lòng Sở Diễm, nàng không bằng Sở Dục, thậm chí, không bằng cả Doãn Hàm Tuyết. Nàng bắt quả chỉ là một trong số đông đảo nữ nhân của hắn, không hơn.

"Giải nàng vào địa cung." Thanh âm lạnh băng từ đỉnh đầu nàng vang lên, sau một khắc liền có thị vệ lôi nàng từ đất lên, giải vào địa cung.

Hai tay hai chân bị gông xiềng khoá lại, xích sắt nơi mắt cá chân ma sát da thịt đến chảy máu. Sa y tuyết trắng nhuộm một mảng máu lớn, phá lệ chói mắt. Thiên Dao bị khoá trong nhà giam nước ở địa cung, nước lạnh như băng xấp xỉ vòng eo nàng. Thân thể nàng bị treo lên, giống như một cái tượng gỗ rách nát, không có sức sống.

Bị nhốt 3 ngày 3 đêm như thế. Đến sáng ngày thứ 4, kèm theo tiếng vang của xích sắt, cửa tù được mở ra, có thị vệ bước vào trong đem nàng kéo lên.

Thiên Dao xụi lơ trên đất, hơi thở mong manh, nhưng ý thức lại thanh tỉnh. Ánh mắt mờ sương hơi nheo lại, đập vào mắt chính là bóng dáng cao lớn của Sở Diễm. Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng, khoé môi gợi ý cười đùa cợt, vô cùng chói mắt.

"Mùi vị nước tù như thế nào?" Thanh âm trong trẻo lạnh lùng, không mang theo một tia nhiệt độ.

Thiên Dao cười một tiếng. "Điện hạ nếu muốn biết, sao không đích thân ném thử." Cho dù là chặt vật như thế, Thẩm Thiên Dao vẫn như trước kiêu ngạo không ai bì nổi.

Sở Diễm lãnh mị nhếch môi, trầm giọng hỏi. "Không có gì muốn nói với Bôn vương sao?"

Ánh mắt Thiên Dao trong trẻo, một mảnh坦然 nhiên, dịu dàng nói. "Không có."

"Nghĩ cho kỹ, Bôn vương chỉ cho nàng một cơ hội này thôi."

Trầm mặc một lát sau, Thiên Dao bật cười. "Điện hạ muốn từ trong miệng Thiên Dao biết chuyện gì?"

"Miệng thất tử vẫn còn cứng như vậy, xem ra không chịu chút nỗi khổ da thịt chắc là sẽ không nói thật." Tiếng cười hài hước của Sở Dục ở cách đó không xa vang lên, hắn tự nhiên bước vào đi tới cạnh Sở Diễm. Một lát sau, liền có thị vệ khom người cúi đầu đưa lên một chiếc roi sắt đặc chế, thân roi có gai nhọn, đánh vào trên người trong nháy mắt sẽ đâm thủng da thịt.

"Thất ca không đành lòng động thủ, không thể làm gì khác hơn là để thần đệ làm thay." Động tác hắn ưu nhã đón lấy roi sắt mà thị vệ đưa tới, mà Sở Diễm lại nhanh tay hơn hắn một bước, lấy ra trường tiên, tiếng "chát" thanh thúy, roi thẳng tắp roi trên thân thể nhỏ bé của Thiên Dao.

Trong nháy mắt, sa y tuyết trắng nhuộm một vết máu thật sâu. Thiên Dao chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều đau đớn, đau đến đỏ mặt hơi lạnh. Mà nàng quật cường không chịu kêu thành tiếng, một đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm Sở Diễm, là buồn bã, là tuyệt vọng. Đầu ngón tay trắng nõn bầu chặt mặt đất cứng rắn, trong chốc lát, móng tay gãy lìa, huyết nhục mờ mờ.

"Nữ nhân của Bồn vương, Bồn vương tự xử trí, không cần người ngoài nhúng tay vào." Ánh mắt hần lạnh lùng quét qua Sở Dục, tay nâng, roi roi, một cái lại một cái rơi vào phần lưng của Thiên Dao.

Sở Dục không để ý lắm nhún vai, hai cánh tay khoanh trước ngực, bộ dáng xem kịch vui.

Roi roi xuống trên người, đau đớn trong cơ thể Thiên Dao từ từ lan tràn, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt. Nước lạnh thấu xương đã làm tiêu hao hết thể lực của nàng, căn bản không cách nào sử dụng nội lực để giảm bớt đau đớn. Nóng lạnh giao tranh trong thân thể, Thiên Dao đau đến co rút người, không ngừng giãy giụa trên mặt đất lạnh như băng. Chẳng mấy chốc, mồ hôi đã thấm ướt cơ thể. Sa y tuyết trắng dán chặt vào thân thể, hiện ra đường cong quyến rũ.

Sở Diễm nửa đứng ở trước người nàng, ánh mắt lạnh băng di chuyển trên thân thể nàng. Ánh mắt lạnh lùng dần dần bị dục hỏa xua tan. Sau đó hần vươn tay, động tác chậm rãi rơi ra sa y trên người nàng, lộ ra mảng lớn da thịt trắng nõn trước ngực.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Thiếu

Nguồn nhảy chương cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tàn nhẫn yêu (4)

Thiên Dao cắn chặt môi, làn môi mềm mại sớm đã bị cắn đến huyết nhục mơ hồ. “Sở Diễm, cầu xin ngươi, dừng tay đi. Ngươi giết ta, giết ta đi.”

“Giết nàng? Bồn vương sao đành lòng.” Hần cười quý dị, đôi môi ấm lạnh chạm vào vành tai nàng, dịu dàng nói: “Bồn vương còn chưa để nàng chịu hết giày vò.”

Thiên Dao bị hần vây chặt ở dưới, mặc cho hần hôn, cắn từng tấc da thịt. Nàng không còn chút sức lực phản kháng, chỉ có lúc đau đến tận cùng, chịu không nổi mới kêu lên thành tiếng. Nàng thật sự muốn chết đi, nhưng mà, ngay cả sức lực kết thúc sinh mạng này nàng cũng không có.

Sở Diễm thật sự muốn nàng nhận một bài học sâu sắc, để nàng thật sâu cảm nhận được, thế nào gọi là muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Như thường lệ, sau khi hoan ái xong, Sở Diễm lấy ra một cây roi sắt bên người, không chút lưu tình vung xuống đánh nàng. Mỗi lần đánh đều sẽ hỏi cùng một câu: “Có muốn cầu cứu Tư Đồ Phong không?” Mà đáp án của nàng, vĩnh viễn chỉ là trầm mặc.

Từ trước tới nay, Sở Diễm cùng Tư Đồ nhất tặc vẫn duy trì cục diện đối lập. Khi thời cơ chín muồi, chỉ sợ sẽ thành kết cục ta sống ngươi chết. Nàng yêu Sở Diễm, nhưng nàng lại là nữ nhi của Tư Đồ gia.

Hận sao, nếu có cũng chỉ là hận vận mệnh trên người.

Sau khi bị đánh xong, Từ Y vẫn như trước đem bình dược đi vào, thuốc mỡ lạnh băng bôi lên miệng vết thương, có phần làm giảm bớt sự đau đớn. Thiên Dao mở to đôi mắt đen láy, không hề chớp mắt nhìn động tác của Từ Y.

“Chủ tử, thế nào rồi?” Từ Y rụt rè hỏi một câu.

Thiên Dao đạm mạc lắc đầu, có lẽ, chỉ là nàng quá đa tâm thôi. Từ Y biết rõ dược đã bị người động tay động chân vậy mà mỗi ngày vẫn mang vào cho nàng sử dụng. Là lực bất tòng tâm hay tâm ý nàng là như vậy? Thiên Dao có chút mờ mịt.

“Chủ tử, đau lắm sao?”

“Ừm, vẫn ổn, ít nhất vẫn còn chịu đựng được.” Thiên Dao cố gắng nhếch khóe môi, kéo lấy cảm bào màu xanh nhạt Sở Diễm lưu lại, bao bọc thân thể trần trụi. “Ngươi đi đi, ta muốn yên tĩnh một mình.”

Từ Y gật đầu, cũng không nhiều lời, cung kính lui ra ngoài.

Thiên Dao nằm ngửa trên nền đất bằng cảm thạch sáng bóng, ánh mắt ngốc trệ nhìn lên trần nhà, giống như một tượng gỗ vỡ vụn, mất đi sinh khí.

Mà giờ khắc này, ngoài địa cung, cũng không hề bình lặng.

Đối với Đông cung, đình đài lầu các, thủy tạ phong đình, Vân Kiếm cũng không còn xa lạ. Hắn bước nhanh xuyên qua, trong đầu không ngừng tính toán xem Sở Diễm sẽ nhốt Thiên Dao ở chỗ nào. Lẽ nào là địa cung sao?! Nghĩ đến đây, hắn khẽ dừng bước, hướng về phía địa cung mà đi, nhưng lúc đi qua con đường mòn tĩnh mịch lại bị một đạo bóng dáng ngăn lại.

“Sư huynh vội vàng như vậy là muốn đi đâu?” Sở Dục vẫn bộ dạng hi hi ha ha như cũ, bộ mặt cợt nhả.

Vân Kiếm muốn cứu Thiên Dao, việc này Sở Dục biết rõ, hắn cũng không có ý định giấu giếm. “Vương gia đã biết rõ hà tất còn cố hỏi.”

Sở Dục hé ra khuôn mặt tươi cười đùa nhưng giọng nói lại âm lãnh đáng sợ. “Ta khuyên sư huynh vẫn không nên uổng phí tâm sức, huynh cứu không nổi nàng ta đâu.”

“Cứu được hay không, chung quy cũng phải thử mới biết.” Mây kiếm Vân Kiếm nhú chặt, lại không có nửa phần ý định thoái lui. “Mời Vương gia tránh ra, ta không muốn động thủ với người, tránh dẫm thương tình đồng môn.”

Sở Dục tùy ý nhún vai, làm động tác mời. Hắn biết lúc này Sở Diễm đang ở địa cung. Tình huống hai người này gặp nhau, giường cung bật kiếm, hắn là vô cùng hoành tráng. Hiếm khi có kịch hay mà không mất tiền, hắn đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Ẩn trong chỗ tối, cửa lớn địa cung chậm chậm mở ra, bên trong cửa, Sở Diễm hồ hững đứng chấp tay. Ngoài cửa, Vân Kiếm cả người nóng ruột, hận không thể lập tức xuất hiện ngay bên cạnh Thiên Dao. Thiên Dao là ánh trăng sáng trong lòng hắn, hắn muốn dùng cả sinh mạng của mình để bảo vệ nàng, che chắn cho nàng.

“Thế nào? Tư Đồ Phong không có can đảm tới cứu người liền giật giây để biểu ca đến sao?” Sở Diễm lạnh lùng cười, đối với sự xuất hiện của hắn, không hề có chút bất ngờ.

“Thiên Dao đâu? Người thật sự đem nàng nhốt ở trong địa cung?”

“Nếu vậy thì sao?” Sở Diễm lạnh lùng nói.

Vân Kiếm giống như một mũi tên, liều mạng xông vào trong địa cung.

Bên trong cung điện hết sức xa hoa, Thiên Dao nằm trên mặt đất cảm thạch lạnh như băng, trên người quấn cảm bào màu xanh nhạt của Sở Diễm, con rồng bốn chân thêu bên trên, trang trọng uy nghiêm, so với thân thể nhỏ nhắn nhu nhược của Thiên Dao, tạo thành sự tương phản rõ ràng. Nàng như chiếc lá khô héo trong gió, yếu ớt cơ hồ mất đi sức sống.

“A Dao!” Vân Kiếm thống khổ gào lên một tiếng, ngồi xuống ôm nàng từ dưới đất lên. Nàng nhẹ như vậy, ôm vào trong lòng, cơ hồ không có trọng lượng.

Vừa mới trải qua sự chiếm đoạt tàn nhẫn, Thiên Dao sớm đã mất đi ý thức. Mái tóc rơi tán loạn trên trán bị mồ hôi thấm ướt, sắc mặt trắng bệch cùng mái tóc đen như mực tương phản, càng phát ra vẻ tái nhợt vô lực.

“Người đã làm gì nàng?” Giọng nói của Vân Kiếm cơ hồ là chất vấn.

Sở Diễm tà mị nhếch khóe miệng, “Chuyện nam nữ hoan ái, biểu ca cũng cần phải hỏi tới sao?”

Hai cánh tay Vân Kiếm khẽ run lên, hắn chưa bao giờ luống cuống như vậy. “Sở Diễm!”

Ánh mắt Sở Diễm lóe lên sự lạnh lùng, hắn tôn trọng Vân Kiếm, nhưng không có nghĩa hắn có thể phóng túng Vân Kiếm muốn làm gì thì làm. Sở Dục vẫn đứng ở phía sau hai người, sắc mặt cũng thay đổi mấy phần. Trong lúc nhất thời, không khí trở nên vô cùng lúng túng.

“Cần rõ.” Một giọng nữ bén nhọn phá vỡ sự trầm mặc quý dị. Ngũ công chúa Loan Âm một thân váy trắng dài xếp tầng, đi nhanh vào trong điện.

Loan Âm? Trên vẻ mặt anh tuấn của Vân Kiếm lộ vẻ kinh ngạc, nàng làm sao có thể biết được địa cung này.

“Vân Kiếm, huynh thật cần rõ. Tục danh của Thái tử điện hạ, cũng chỉ có huynh tùy ý gọi như vậy.” Khuôn mặt Loan Âm trầm tĩnh, giọng nói lạnh lẽo. Đây là lần đầu tiên nàng đối với Vân Kiếm nghiêm nghị như vậy.

Sở Diễm cung kính khẽ cười, nhân nhạ gọi một tiếng. “Ngũ tỷ.”

Loan Âm liếc hắn một cái, sắc mặt cũng không có chút thay đổi. “Sở Diễm, đệ nhớ kỹ, cho dù là máu mủ chí thân, đệ là quân, bọn họ là thần, quân thần khác biệt, ranh giới này vĩnh viễn không thể vượt qua.”

Ý cười của Sở Diễm không đổi, khom người nói. “Sở Diễm cần tuân Ngũ tỷ dạy bảo.”

“Ừm.” Loạn Âm gật đầu, chậm rãi đi tới trước mặt Vân Kiềm, khẽ nheo đôi mắt đẹp, có chút đắm chiêu nhìn vào người mê man không tỉnh trong lòng hắn. Nàng thật sự rất đẹp, da trắng như tuyết, mi mục như họa. Cho dù chặt vật như vậy nhưng một chút cũng không ảnh hưởng tới vẻ sắc đẹp khuynh thành của nàng. Loạn Âm là nữ tử, ngay cả nàng suýt nữa cũng không chống lại được mà bị quyến rũ.

“Nàng rất đẹp, phải không?” Loạn Âm nhân nhặt mở miệng, khóe môi thoáng hiện nụ cười giễu cợt.

Vân Kiềm trầm mặc không nói, cánh tay theo bản năng siết chặt lại vài phần.

Loạn Âm ngược đôi mắt trong sáng lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Vân Kiềm, lạnh giọng nói. “Nhưng nàng là nữ nhân của Sở Diễm, huynh không thể có được. Vẫn là buông tay đi.”

Vân Kiềm kinh ngạc trong chốc lát, nữ nhân trước mặt hắn, thật là công chúa náo loạn si mê kia sao!

“Nàng là nữ nhân của ai cũng không quan trọng, quan trọng là... ta sẽ không để nàng chịu tổn thương.”

Loạn Âm cười trào phúng, ánh mắt hung hãn bức người. “Vân Kiềm, huynh có tư cách và lập trường gì để bảo vệ nàng? Thầm Thiên Dao là nữ nhân hoàng gia, huynh đụng vào một sợi lông của nàng đã là phạm thượng làm loạn, Bôn cung lúc nào cũng có thể sai người bắt huynh lại.”

Thân thể cao lớn của Vân Kiềm cứng ngắc đứng ở một chỗ, từng câu từng chữ của Loạn Âm đều giống như đâm vào trái tim hắn, máu chảy đầm đìa.

Mà lúc này, Thiên Dao được hắn bảo hộ trong ngực mở đôi mắt mông lung, ánh mắt dờ dẩn từ từ trở nên trong suốt. Vào khoảnh khắc Vân Kiềm ôm lấy nàng ở trong lòng, nàng sớm đã tỉnh rồi, chỉ là, có lẽ nàng ở trong sự rét lạnh quá lâu quá lâu rồi nên nàng mới tham luyến nhiệt độ ấm áp trong lòng hắn. Mà Loạn Âm từng bước ép sát khiến nàng hiểu được rằng, nàng không thể liên lụy Vân Kiềm.

“Đây mới thật sự là Loạn Âm công chúa.” Thiên Dao yếu ớt cười, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía Vân Kiềm, dịu dàng mở miệng. “Vân đại ca, để Thiên Dao xuống đi, muội tốt hơn rồi.” Nàng có thể một mình đối diện với tất cả sóng gió, bảo vệ hết thảy những gì nàng quan tâm.

Vân Kiềm lạnh lùng chau mày, nhưng vẫn nhẹ nhàng để nàng xuống.

Có lẽ do nằm quá lâu, trong lúc nhất thời, Thiên Dao có chút không cách nào thích ứng được cảm giác hai chân chạm đất, thân thể hư nhược vẫn còn khẽ run. “Loạn Âm công chúa giả lâm địa cung, Thiên Dao ngược lại thụ sủng nhược kinh. Chẳng qua là, địa cung lạnh lẽo, công chúa lá ngọc cành vàng nếu ở lại quá lâu sẽ tổn hại phượng thể.”

Loạn Âm sùng sốt, nàng không nghĩ tới Thiên Dao mở miệng lại là những lời này. Đối với cuộc đối thoại giữa nàng và Vân Kiềm trong lúc đó lại không có đôi lời giải thích.

“Thầm Thiên Dao, người thật sự rất đặc biệt.” Khẽ kinh ngạc xong, Loạn Âm khẽ cười, đồng thời theo bản năng kéo chặt lại áo choàng trên vai.

Thiên Dao cười, “Thiên Dao có thể coi đó là một lời khen ngợi sao?”

Loạn Âm mỉm cười không nói, trong ánh mắt lại không giấu được vẻ tán thưởng.

Thiên Dao lại nghiêng đầu nhìn về Vân Kiềm bên cạnh, cười tươi như hoa. Mà nụ cười này rơi vào trong mắt Sở Diễm lại cực kỳ chói mắt. Ai cho phép nàng nở nụ cười với nam nhân khác, ai cho nàng cái quyền như vậy.

“Vân đại ca, làm phiền huynh đưa công chúa trở về.”

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Vân Kiềm muốn nói lại thôi. “Nhưng mà muội...”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Nhớ kỹ, nàng là của ta (1)

Thiên Dao mỉm cười lắc đầu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, một đôi mắt sáng ngời lại lóe lên vẻ kiên định. “Vân đại ca, muội rất ổn.”

Vân Kiềm do dự hồi lâu nhưng vẫn không buông nàng ra. Hắn biết, mình mang nàng đi không được, ở lại ngược lại lại khiến nàng khó xử.

Trong khoảnh khắc ngăn ngừa Loạn Âm cảm khái vô cùng, nàng biết trong lòng Vân Kiềm có người, nhưng trước giờ không nghĩ tới người đó là Thầm Thiên Dao, là đối thủ cường đại mà hoàn mỹ đến như vậy. Không cần tranh đoạt, nàng cũng đã thua rồi. Hơn nữa, trong cuộc chiến này, không có người thắng, bởi vì Vân Kiềm cùng Thầm Thiên Dao tuyệt đối sẽ không có tương lai.

Ánh mắt của nàng di chuyển qua lại giữa Thiên Dao và Sở Diễm, cuối cùng dừng ở trên người Sở Diễm, mập mờ mở miệng. “Sở diễm, ‘bài học’ của ngươi hôm nay chắc cũng hoàn thành rồi chứ, cùng bốn cung đến thư phòng.”

Vài người đang có mặt đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Loạn Âm nhưng lại phản ứng khác nhau. Sắc mặt Vân Kiếm lại càng lạnh đi mấy phần, Sở Dục lúng túng ho nhẹ, sắc mặt Sở Diễm vẫn nhàn nhạt không đổi. Mà hai gò má của Thiên Dao lại ửng hồng, đầu cúi xuống cực thấp, trên người nàng còn khoác tấm áo choàng của Sở Diễm, mà thân thể bên trong áo choàng vẫn còn đang trần trụi, càng làm cho nàng có cảm giác có tật giật mình.

“Đi thôi.” Loạn Âm dứt khoát phun ra hai chữ, phá vỡ bầu không khí ngưng ngừng, sau đó xoay người rời đi. Nếu cứ tiếp tục trì hoãn, chỉ sợ trời sẽ sáng, nàng không thể ở lại Đông cung quá lâu, cơ sở ngầm của mẫu phi ở khắp nơi.

Trong thư phòng Đông cung.

Loạn Âm ngồi ở vị trí chủ vị, Sở Diễm cung kính đứng bên cạnh nàng. Đối với vị Ngũ tỷ này hắn luôn luôn tôn trọng. Thực phi là kẻ thù của hắn nhưng Loạn Âm không phải. Nàng từng nói: ‘Ta mặc kệ giữa mẫu phi và hoàng hậu Vân Thế Lan có ân oán gì, ta chỉ biết là, đệ là đệ đệ của ta, ta sẽ bảo vệ đệ.’

Sở Diễm nói với nàng: ‘Hiện tại, tỷ bảo vệ ta, tương lai ta sẽ bảo vệ tỷ.’

“Ngũ hoàng tỷ đêm khuya đến đây, chắc là phát sinh đại sự gì?”

“Ừm.” Loạn Âm yên lặng gật đầu, sắc mặt ngưng trọng. “Dự Nam Vương muốn tuyển phò mã cho Quận chúa Đông ca, mẫu phi đã âm thầm gặp mặt Dự Nam Vương, quyết định chọn Đại biểu ca của ta - Tiêu Thác.”

Mây kiếm Sở Diễm lạnh lùng chau lại, như có điều gì suy nghĩ.

Sở Dục ngược lại đã bắt đầu mất kiên nhẫn. “Thế lực của Dự Nam Vương không thể khinh thường, nếu cấu kết cùng Tiêu gia, đối với chúng ta cực kỳ bất lợi.”

“Ừm, điều bốn cung lo lắng chính là chuyện này.” Loạn Âm nặng nề thở dài một tiếng, lại đột nhiên đổi chủ đề. “Quận chúa Đông Ca là hòn ngọc quý trên tay Dự Nam Vương, từ nhỏ đã tài hoa, giờ lại công khai kén rể, chọn người có đức hạnh tài năng để gả. Dự Nam Vương hết sức cưng chiều nàng, dự tính trong mai viên Kinh Giao thiết yến khoản đãi anh tài trẻ tuổi trong đế đô. Dự là không bao lâu, chuyện này sẽ truyền khắp đế đô.”

“Nói như vậy, Tiêu Thác chưa chắc có thể ôm được mỹ nhân về.” Sở Dục ngấm ngấm hừ một tiếng.

Ánh mắt Loạn Âm di chuyển qua lại giữa Sở Dục và Vân Kiếm, lại nói. “Sở Diễm không tiện ra mặt, ta hi vọng các ngươi có thể nắm được trái tim Quận chúa Đông Ca.”

Vân Kiếm lạnh lùng không nói, Sở Dục vẫn một mặt cười cười như cũ. “Sur huynh để lại cho Ngũ tỷ đi, hậu viện của Sở Dục đang cần một mỹ nữ, đệ thấy Quận chúa Đông Ca này thật thích hợp.”

Loạn Âm liếc hắn một cái, lạnh lùng nói. “Đừng đắc ý, tương lai có khi tới lượt ngươi phải chịu.”

“Ngũ hoàng tỷ, sắc trời không còn sớm, sớm hồi cung đi, tránh để Thực phi nghi ngờ.” Sở Diễm cung kính nói.

Loạn Âm hừ cười một tiếng. “Bốn cung vừa mới náo loạn với bà một trận, bà chỉ cho rằng ta tức giận chạy ra ngoài thôi.”

Sở Diễm khẽ cười, nhưng không hề nhiều lời. Lý do Loạn Âm và Thực phi cãi vã, phần lớn đều là vì Vân Kiếm. Loạn Âm tuổi tác cũng đã hơn 24, lại chưa xuất giá, thân làm mẫu thân, sao lại không lo lắng.

Loạn Âm liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, đích xác là nên trở về cung. Nàng đứng dậy, lúc đi ngang qua Vân Kiếm, hạ thấp giọng nói. “Mẫu phi đã thuyết phục Phụ hoàng chỉ hôn cho ta và chàng, nếu không muốn lấy ta, trong buổi thiết yến ở mai viên, có thể cùng Sở Dục tranh tài cao thấp.”

Sau khi Loạn Âm đi, trời dường như cũng đã sáng, Sở Diễm không buồn ngủ nhưng lại bất tri bất giác đi vào địa cung. Trên nền đá bằng cẩm thạch, thân thể yếu ớt của Thiên Dao cuộn tròn lại, yên tĩnh ngủ say.

Sở Diễm chậm rãi đi tới, cúi người trước mặt nàng. Bàn tay chạm vào làn da trên gò má nàng, thế nhưng lại lạnh như băng. Trong lòng có hơi đau nhói.

“Điện hạ còn muốn tiếp tục sao?” Giọng nói trong veo mà lạnh lùng vang lên, nàng chậm rãi mở đôi mắt sáng, hơi cố gắng chống người dậy, lấy ra một cây roi sắt nhuộm máu, hai tay giơ lên trước mặt hắn.

Chẳng biết tại sao, Sở Diễm lại không hề tức giận, một tay hất cây roi trong tay nàng ra, thân thể nặng nề trong khoảnh khắc bao trùm lên, đem nàng áp chặt ở phía dưới.

Mi tâm Thiên Dao khẽ nhú lại, nhắm chặt hai mắt, hai tay nắm chặt thành quyền, đầu ngón tay ghim thẳng vào lòng bàn tay, cũng không còn cảm thấy đau đớn. Nàng cam chịu nằm ở phía dưới hắn, giống y một con rối gỗ vậy, không chút giãy giụa phản kháng. Nàng không phải chưa từng phản kháng qua, nhưng cho dù có giãy giụa cỡ nào cũng chỉ là trò cười trong mắt hắn mà thôi.

Hắn không hề xé rách quần áo của nàng như thường ngày mà chỉ dịu dàng ôm nàng vào lòng, dùng độ ấm của cơ thể sưởi cho thân thể lạnh băng của nàng. “Bốn vương khiến nàng thống khổ như vậy sao?”

Đã không còn nhớ rõ bao nhiêu ngày rồi, không nghe được giọng nói ôn hòa của hắn. Thiên Dao không thể tin được mở mắt ra, lưu quang trong mắt sáng chói, ngập lệ. “Ta nói đau, người sẽ bỏ qua cho ta sao!” Giọng nói nhẹ yếu ớt, lại mang theo mấy phần trào phúng.

Ánh mắt Sở Diễm thâm sâu đi mấy phần, đầu ngón tay thon dài gạt mở vạt áo trên ngực nàng, da thịt hoàn mỹ như ngọc hiện ra những vết roi nông sâu không giống nhau, vết thương cũ chưa lành đã chồng thêm vết thương mới, từng lần từng lần máu, nhìn thấy ghê người.

“Nàng phản bội Bốn vương, giờ Bốn vương bỏ qua cho nàng thế nào đây, hử?” Hắn nâng chóp cằm của nàng lên, động tác lại dịu dàng giống như xem nàng là một con búp bê bằng sứ, nếu hơi dùng lực một chút thì sẽ vỡ vụn. Lúc này, Sở Diễm không hề ý thức được, hành động như vậy rõ ràng là thương tiếc.

Ánh mắt Thiên Dao khẽ động, thấp giọng nói. “Ta không có.”

“Không có? Vậy chuyện của Tư Đồ Phong, giải thích thế nào? Chuyện của Vân Kiếm, lại giải thích thế nào?” Giọng nói của Sở Diễm không khỏi lạnh đi mấy phần.”

“Thiên Dao không muốn giải thích, Điện hạ nếu như không muốn làm nhục A Dao, xin hãy quay về đi, ta mệt rồi!” Thiên Dao khẽ nhắm mắt lại, hơi thở mong manh. Cái nàng muốn chỉ là sự tin tưởng của hắn, mà hắn thì lại không cho nàng.

Cảm thấy thân thể được vây ở trong lòng đã khôi phục lại sự ấm áp, Sở Diễm lạnh lùng đứng dậy, muốn đẩy nàng ra lại phát hiện nàng đã bất tỉnh trong lòng hắn, hít thở thì ít mà thở ra lại nhiều. Ánh mắt Sở Diễm trầm xuống, đầu ngón tay thon dài đặt ở bên trong cổ tay nàng, sau đó, mi tâm nhú chặt.

Tâm mạch của nàng lại bị tổn hại, bị nội thương nghiêm trọng như vậy, lại cả ngày bị quá roi tàn bạo, thật không thể hiểu nha đầu này sao có thể chống đỡ được.

“Tư Đồ Phong đối với nàng thật quan trọng vậy sao? Không tiếc vì hắn mà hy sinh cả tính mạng.” Sở Diễm bắt đầu dĩ nhiên, bàn tay đặt trên ngực nàng, nội lực cuộn cuộn không ngừng được truyền vào cơ thể nàng. Cuối cùng, vẫn không nỡ để cho nàng chết, nếu không, cũng sẽ không nhốt nàng vào địa cung, tránh cho Sở Dục nhúng tay vào. Nếu thật đem nàng giao cho Sở Dục, hôm nay, đã thành một người chết.

Thời điểm rời khỏi địa cung, trời đã sáng hẳn. Một lúc sau là đến thời gian lâm triều. Từ ma ma đã sớm hầu bên ngoài cửa cung, tay cầm triều phục màu hạnh hoàng, một mực cung kính mặc chỉnh tề cho Sở Diễm.

Lúc này, Từ Y tay cầm bình dược màu đen, từ bên hông hắn quỳ xuống, cung kính cúi người thi lễ. “Thái tử điện hạ vạn an.”

Sở Diễm lạnh lùng liếc nàng một cái, trầm giọng nói. “Mang đồ xuống đi, không cần nữa.”

Từ Y khẽ ngẩng người, mới an phận gập đầu. Mà giọng nói lãnh trầm lại một lần nữa vang lên trên đỉnh đầu.

“Nàng bị nội thương nặng như vậy, sao không bẩm báo? Ngươi nên biết, bộ dạng này của nàng, căn bản không chống chọi được bao lâu!”

Từ Y trong lòng cả kinh, lao đảo quỳ xuống đất, ngay cả bình dược trong tay cũng không cầm chắc, choang một tiếng rơi xuống đất, dược bắn tung tóe. “Điện hạ thứ tội, Từ Y...” Trong lúc nhất thời lại không tìm được lý do giải thích. Sở Diễm là người thông minh, ở trước mặt người thông minh, giải thích nhiều đều là che giấu.

Hắn than nhẹ một tiếng, bắt đầu dĩ nhiên. “Ngươi thay đổi rồi.”

Lâm triều xong, Tư Đồ Phong lại công khai xuất hiện ở phủ Thái tử. Hắn coi như cũng không ngu ngốc, trước mặt bao người tiến vào Đông cung, như vậy, Sở Diễm cũng không thể làm gì hắn.

“Tiểu hầu gia đại giá quang lâm Đông cung, không biết còn có gì chỉ giáo?” Sở Diễm tà mị cười, chén trà xanh trong tay là trà Vũ Tiên thượng hạng, chỉ là, mùi vị còn lâu mới bằng trà sương mai của Thiên Dao.

Tư Đồ Phong hiển nhiên mất kiên nhẫn, gấp gáp mở miệng. “Thiên Dao đâu? Ngươi đã làm gì nàng rồi?”

Sở Diễm phá lên cười, “Nếu bốn vương nói, nàng đã chết thì sao?”

“Ngươi...” Tư Đồ Phong khiếp sợ trợn trừng mắt, không khống chế được đứng dậy, một lúc sau tinh thần mới ổn định. Không, sẽ không đâu, muốn lấy mạng Thiên Dao, đối với hắn không có chút ích lợi gì. Sở Diễm sẽ không làm loại chuyện không lợi lộc gì như vậy.

“Điện hạ không cần nói gởn như vậy.” Tư Đồ Phong chậm rãi ngồi lại chỗ cũ, bụng lên chén trà bằng sứ Thanh Hoa trên bàn, uống cạn một hơi, đè nén sự hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Nhớ kỹ, nàng là của ta (2)

Sở Diễm cười, bút Lang Hào trong tay khẽ chấm mực đỏ, nghiêm túc phác thảo trên tấu chương. Cố ý không để mắt tới Tư Đồ Phong, tựa hồ coi hắn giống như không khí.

Trầm mặc hồi lâu, Tư Đồ Phong cuối cùng thiếu kiên nhẫn, đứng lên nói. “Ta muốn gặp nàng một chút.”

Bút Lang Hào trong tay Sở Diễm khẽ khựng lại, khoe môi cong lên nụ cười tà mị, mắt phượng lạnh lùng híp lại, khoe mắt dư quang lạnh lùng liếc hắt một cái, thanh lạnh nói. “Người không có tư cách gặp nàng.”

Tư Đồ Phong cũng là kiểu người kiêu ngạo, nếu không phải vì A Dao, hẳn tất nhiên không cần phải bị Sở Diễm khó dễ như vậy. Hắn đè nén tính khí, chấp tay mở miệng. “Điện hạ nhất định hiểu lầm rồi, Tư Đồ Phong không hề có ý khác, ta chỉ là muốn xem xem nàng sống có tốt hay không.”

Sở Diễm không nhanh không chậm đặt cây bút Lang Hào trong tay xuống, ánh mắt lười biếng lại rơi trên người Tư Đồ Phong. “Nàng là trắc phi của bốn vương, tiểu hầu gia có thể cho bốn vương một lý do để người gặp nàng không? Một lý do hợp lý.”

Tư Đồ Phong trầm mặc, hẳn là đại ca của Thiên Dao, đây là lý do có sức thuyết phục nhất, nhưng mà, hắn không thể nào để cho Sở Diễm biết. Thân thế của Thiên Dao, càng ít người biết đối với nàng càng an toàn.

Trầm mặc một hồi sau, Tư Đồ Phong thở dài mấy tiếng không thể nghe thấy, từ trong tay áo lấy ra một hộp gấm màu đen đặt lên bàn trước mặt Sở Diễm. Mắt phượng Sở Diễm tà mị, đầu ngón tay thon dài đẩy nắp hộp ra, trong hộp gấm màu đen lặng lẽ nằm một thẻ bài bằng vàng sáng chói, khiến mắt hắn lóe ra vẻ kinh ngạc, lại có thể là kim bài miễn tử.

Từ thời tổ tiên gây dựng cơ nghiệp, Tư Đồ nhất tộc lập được nhiều đại công, tổ tiên ngự ban Kim bài miễn tử. Vật này được truyền lại cả trăm năm trong Tư Đồ nhất tộc, là chỉ bảo của tộc Tư Đồ, đến nay, cũng sớm trở thành vật hoàng gia kiêng kỵ.

Sắc mặt Sở Diễm lạnh nhạt, khẽ cười đóng hộp gấm lại. Hắn đại khái đã đoán ra được ý tứ của Tư Đồ Phong, lại vẫn hỏi. “Tiểu hầu gia thế này là ý gì?”

“Ta biết Thiên Dao bảo ta rời đi, Điện hạ sẽ không dễ gì tha cho nàng. Dùng kim bài miễn tử này đổi lấy bình an cho nàng, vụ làm ăn này, ta nghĩ điện hạ hẳn là có hứng thú.” Tư Đồ Phong hiển nhiên nắm chắc phần thắng trong tay, bởi vì, đồ hắn đưa ra thực sự rất có sức cám dỗ.

Văn Đế đối với Tư Đồ nhất tộc sớm đã có kiêng kỵ, đối với kim bài miễn tử lại càng thêm kiêng kỵ. Chỉ cần giao vật này ra, nhất định Văn Đế sẽ tán thưởng, địa vị của Thái tử Sở Diễm sẽ càng vững chắc.

Sở Diễm ôn nhã mỉm cười, thành công che giấu đi vẻ lạnh lùng trong đôi mắt đen. Hắn không ngờ tới mạng của Thẩm Thiên Dao trong mắt Tư Đồ Phong lại đáng giá như vậy, mà Tư Đồ Phong càng quan tâm, càng chọc tức hắn. “Nghe qua, đích thực rất cám dỗ.”

“Ta muốn gặp nàng.” Tư Đồ Phong lại một lần nữa nhắc lại.

Mắt phượng Sở Diễm híp lại, như có điều gì suy nghĩ, hồi lâu sau mới nhả ra một chữ. “Được.”

Sở Diễm đương nhiên sẽ không đưa Tư Đồ Phong tiến vào địa cung, Tư Đồ Phong ở Y Lan Điện chờ thật lâu, cơ hồ sắp mất đi sự nhẫn nại Sở Diễm mới xuất hiện ở cửa điện, trong ngực hắn ôm lấy Thiên Dao đang ngủ say không tỉnh.

“A Dao!” Tư Đồ Phong bước nhanh tới trước người hắn, đưa cánh tay ra muốn đón lấy nữ tử trong lòng hắn, mà lại bị Sở Diễm không chút dấu vết né ra, cánh tay đưa ra liền cứ như vậy dừng ở giữa không trung.

“Tư Đồ Phong, ngươi càng ngày càng không có khuôn phép rồi.” Sở Diễm vẫn như cũ giữ nụ cười nhẹ, lời nói lạnh lùng, không phần nộ mà uy nghiêm.

Sắc mặt Tư Đồ Phong tối đi mấy phần, lúng túng thu cánh tay lại, ánh mắt đau lòng khóa chặt trên người Thiên Dao. Sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, dù ở khoảng cách xa vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo trên thân thể nàng, trên nửa cánh tay ngọc lộ ra vết roi ghê rợn bất mãn. Thiên Dao hôn mê bất tỉnh, thậm chí hơi thở mong manh.

“Nàng làm sao vậy? Sở Diễm, ngươi đã làm gì với nàng!” Tư Đồ Phong không cách nào đè nén, giữ chặt cánh tay của Thiên Dao. Chạm tay vào nhiệt độ lạnh băng khiến trong lòng hắn cả kinh.

Tiếng rống giận dữ của hắn lại đánh thức Thiên Dao khỏi cơn ác mộng, mi tâm xinh đẹp của nàng khẽ rung, hàng mi dài run run mấy nhịp sau đó mới mở đôi mắt xinh đẹp ra. Lúc nhìn thấy Tư Đồ Phong, rõ ràng sững sờ trong chốc lát. Không lẽ, là mộng cảnh sao!

“A Dao, thật xin lỗi, ta không nên bỏ lại muối.” Tư Đồ Phong nắm lấy tay nàng, run rẩy. Hắn còn coi là nam nhân gì, coi là ca ca gì, lại có thể để muối muối của mình lại, một mình đối mặt với tên ác ma Sở Diễm này.

Thiên Dao nhàn nhạt cười, không có một chút oán trách, thậm chí còn mang theo vẻ ân cần. “Muối không sao, huynh đi đi.”

Tư Đồ Phong lại đau lòng, nàng đã thành ra bộ dạng này vẫn còn lo lắng cho hắn, chẳng lẽ, đây chính là máu mủ tình thâm sao. “A Dao, huynh sẽ không bỏ rơi muối nữa đâu...”

Tư Đồ Phong lại nói thêm gì đó nhưng Sở Diễm đã không thèm để ý, chẳng qua hé ra tuần nhan càng ngày càng lạnh, cơ hồ lạnh tới cực điểm. Hắn đặt Thiên Dao trên giường, Tư Đồ Phong muốn ở lại nhưng lại bị hắn ngăn cản. “Người người cũng đã gặp rồi, nội viện Đông cung, tiểu hầu gia không thích hợp ở lâu.”

Tư Đồ Phong lạnh lùng đứng tại chỗ, lại không có chút ý muốn rời đi. Thiên Dao mềm mại nằm ở trên giường, lắc đầu cười yếu ớt, ý bảo hắn: ‘Muối rất tốt’. Tư Đồ Phong bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là chấp tay cáo từ, lại là đi một bước ngoảnh đầu ba lần. Thiên Dao có hơi cố sức nâng mình lên, dựa vào đầu giường, tinh quang trong ánh mắt lấp lánh, hướng về bóng lưng hắn, dùng khẩu hình gọi một tiếng: ‘Đại ca.’

“Khóc cái gì? Không nhớ xa hắn?” Sở Diễm lãnh mị cười, đầu ngón tay bóp cằm nàng, bức bách nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

Vừa vận một giọt nước mắt long lanh như ngọc rơi trên gương mặt trắng nõn, dường như không chút nghĩ ngợi, Sở Diễm cúi đầu, hôn lên giọt nước mắt lạnh lẽo đó. Vị mặn cùng sự chua xót tan ra nơi đầu lưỡi, khiến tim hắn vô cớ nhói đau. Cảm giác bị nàng không chế cảm xúc như vậy khiến cho Sở Diễm có chút căm tức, hắn chuẩn xác bắt được đôi môi mềm mại của nàng, hung hăng hôn xuống.

Vẫn là nụ hôn bá đạo ngang ngược, không cho nàng bất kỳ hơi thở nào, đầu lưỡi dài ngang tâng đảo lượn trong khoang miệng đàn hương của nàng, Thiên Dao nghẹn ngào, đầu lưỡi lui lại nhiều lần, nhưng nàng tránh né tựa hồ chọc giận hắn. Răng môi dùng sức, hắn thế nhưng lại tàn phá bờ môi nàng, mùi máu tinh ngọt lan tràn ra lẫn lộn giữa răng môi.

“Nhớ kỹ, nàng là của ta, chớ nghĩ đến nam nhân khác.” Đồ của hắn, bất luận kẻ nào cũng đừng hòng mơ tưởng, kẻ nào động đến hắn sẽ phá hủy kẻ đó.

Thiên Dao cố sức đẩy hắn ra, lạnh nhạt thu lại ánh mắt. “Có thể đưa ta trở về địa cung chưa?” Nàng sợ mình tham luyến sự ấm áp giờ phút này, một khi mất đi ý chí, nàng không có cách nào sinh tồn trong sự lạnh lẽo.

Nhưng mà, nàng nhất định phải cố gắng sống tiếp. Nếu như nàng thật sự chết trong tay Sở Diễm, Tư Đồ gia tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ. Nàng không thể trở thành gánh nặng của hắn.

Sở Diễm cười khế, “Nếu đã rời đi, thì không cản trở về nữa. Ngoan ngoãn ở lại Y Lan điện dưỡng thương, mấy ngày nữa, Bôn vương dẫn người ra ngoài cung giải sầu.”

Thiên Dao ngu ngơ nhìn hắn, nàng đương nhiên biết, Sở Diễm sẽ không vô cớ bỏ qua cho nàng. “Tư Đồ Phong đã hứa với người lợi ích gì?” Nàng khế cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

Sở Diễm vẫn cười như cũ, nụ cười lúm đồng tiền xen lẫn vài tia lãnh ý. “Đây không phải là chuyện nàng nên biết. Thâm Thiên Dao, nàng chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh Bôn vương, làm nữ nhân của Bôn vương là tốt rồi.”

Thiên Dao trào phúng cười, giùng giàng bước xuống giường, lảo đảo hai bước suýt nữa thì ngã xuống. “Sở Diễm, ta không phải đồ chơi của người, vui thì đùa giỡn, không vui thì vứt sang một bên.”

Sở Diễm khế cười tà mị, cánh tay mở rộng lại một lần nữa ôm nàng vào lòng, đầu ngón tay thon dài nâng cằm của nàng lên, bức nàng nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hắn. “Làm nữ nhân của Bôn vương là như thế. Cam nguyện cũng được, không muốn cũng thế. Thâm Thiên Dao, nàng không có lựa chọn.”

Hắn lại một lần nữa ôm nàng trở về giường, một khắc sau, thân hình cao lớn liền áp xuống. Hơi thở đan xen vào nhau, trong hơi thở đều là mùi mực trúc độc thuộc về hắn. Thiên Dao cam phận nhắm hai mắt lại, hai tay nắm chặt tấm ga giường bên dưới, đã chuẩn bị tinh thần chịu đựng bão tố một lần nữa. Mà thống khổ cùng xâm phạm trong tưởng tượng lại không hề xảy ra, hắn hơi hôn lên môi nàng một cái, liền lật người xuống, vẫn mặc y phục nằm xuống bên cạnh nàng, đồng thời ôm lấy thân thể mềm mại hơi lạnh của nàng vào trong lòng. Ôn hương nhuyễn ngọc ở trong lòng mà lại không được làm gì, Sở Diễm có chút khổ sở, nhưng thân thể Thiên Dao quá suy nhược, hắn không thể tùy ý xằng bậy.

Thiên Dao bị hắn ôm ở trong lòng, có chút nghi hoặc ngửa đầu nhìn hắn. Đôi mắt khế khép của Sở Diễm, hàng mi dài dưới ánh nến yếu ớt phát ra bóng ẩn hiện, nam nhân đẹp đến mức này thật là hiếm có.

Hắn mặc dù nhắm hai mắt nhưng lại cảm nhận được ánh mắt nàng ở trên mặt mình. “Nếu nàng không ngủ, Bôn vương cũng không bảo đảm không làm gì nàng.”

Thiên Dao trầm mặc, lại thuận theo nhắm mắt lại.

Tư Đồ Phong trở lại phủ Định Viễn Hầu, tiến thẳng vào gian phòng trong biệt uyển của Tư Đồ Tấn. Bên trong phòng đèn đuốc sáng choang nhưng không có một nha đầu theo hầu.

Tư Đồ Tần sắc mặt trắng bệch, nửa người dựa vào thành giường ho khan kịch liệt. Tuyết Cơ cung chủ đứng chấp tay bên cạnh ông, toàn thân trong trẻo mà lạnh lùng, thậm chí, lời nói ra khỏi miệng cũng lạnh như băng không có chút nhiệt độ. “Tại sao không đánh trả?”

Tư Đồ Tần cười một tiếng, “Là bồn hầu mắc nợ nàng, cho dù nàng có muốn mạng của bồn hầu, ta cũng hai tay dâng lên, sao có thể động thủ với nàng.” Trong tiếng nói khàn khàn kèm theo tiếng ho khan nhẹ. Ngữ điệu nam nhân nói chuyện rất là thâm tình mà đôi mắt cũng là tiếng hừ lạnh khinh thường của Tuyết Cơ.

“Lời này của Hầu gia nên giữ lại đến địa ngục nói cho Vân Cơ nghe đi.”

Ánh mắt Tư Đồ Tần âm thầm đi mấy phần, “Đều là lỗi của bồn hầu, bồn hầu không nên say rượu mất lý trí, nhận nhầm Vân Cơ là nàng.”

“Tư Đồ Tần, ngươi câm miệng.” Giọng nói của Tuyết Cơ không tự chủ được cao lên mấy phần, dung nhan tuyết thể lạnh như băng, rốt cục có chút rung động. “Nếu đã sai vì sao không sai đến cùng, ngươi muốn nàng rồi lại phụ bạc nàng. Vân Cơ yêu ngươi sâu đậm mà lại rơi vào kết cục ô nhục mà chết.”

CHƯƠNG 73: MỸ NHÂN NHƯ NGỌC KIẾM NHƯ HỒNG

“Bồn hầu giải thích thế nào nàng cũng không tin, ban đầu Bồn hầu đưa Vân nhi vào Thẩm phủ đúng là vì an toàn của nàng.”

“Bồn tọa không muốn nghe lời ngụy biện của ngươi. Chuyện của Vân Cơ tạm thời không nhắc đến, ngươi đã đáp ứng ta, tuyệt không tiết lộ thân thế của Thiên Dao, rồi lại làm trái lời hứa. Tư Đồ Tần, ngươi muốn ta phải tin tưởng ngươi thế nào đây!” Tuyết Cơ cực kỳ tức giận, nâng lên một chưởng đánh về phía mặt Tư Đồ Tần, mà hắn vẫn như cũ không hề né tránh, thậm chí thần nhiên nhắm mắt lại, chờ nàng lấy đi tính mạng của mình.

Chưởng này cách mặt ông một tấc thì dừng lại, Tuyết Cơ tức giận rút tay về. Chung quy, vẫn không xuống tay được.

Tư Đồ Tần mở hai mắt ra, khoe miệng khê nờ nự cười an ủi, “Tình cảm của A Dao với Sở Diễm sâu đậm vô cùng, nếu không cho nó biết thân thế của nó, ngày sau, nha đầu đó nhất định sẽ đối đầu với Tư Đồ nhất tộc. Về chuyện cứu Phong Nhi, đều do Phương Phi tự chủ trương, bồn hầu tự nhiên sẽ xử lý.”

Sắc mặt Tuyết Cơ thoáng hòa hoãn, lạnh lùng nói. “Bồn tọa tạm thời tin ngươi một lần nữa.”

“Phụ thân.” Tư Đồ Phong lỗ mãng đẩy cửa vào, nhìn thấy Tuyết Cơ một lần nữa lại không tỏ vẻ bất ngờ. Chuyện trải qua giữa phụ thân và tỷ muội Tuyết Cơ Vân Cơ, hắn đại khái cũng biết được.

“Đồ con đã đưa, cũng đã gặp được A Dao, muội ấy bị chút thương tổn, không đáng lo ngại. Phụ thân và cung chủ có thể yên tâm.” Tư Đồ Phong tránh nặng tìm nhẹ nói.

Tư Đồ Tần gật đầu một cái, ánh mắt thận trọng thăm dò nhìn về Tuyết Cơ. “A Dao là huyết mạch của ta, bồn hầu sẽ không để nó rơi vào hiểm cảnh.”

Tuyết Cơ hừ lạnh một tiếng, hờ hững phát tay áo bỏ đi.

Trải qua mấy ngày nghỉ dưỡng, thân thể Thiên Dao đã khôi phục hơn nửa. Sở Diễm cho nàng dùng đều là dược liệu trân quý nhất trong cung, có lúc thậm chí ngay cả nàng cũng cảm thấy là một loại xa xỉ.

Sở Diễm nói sẽ đưa nàng ra ngoài giải sầu, Thiên Dao lại chẳng ngờ đến lại là tiên cảnh nhân gian Mai viên như vậy. Để thuận tiện hành sự, nàng mặc nam trang tuyết trắng tao nhã, ống tay áo nhẹ bay giữa hoa mai, giống như tiên giáng trần vậy.

“Tâm tình của nàng dường như rất tốt.” Sở Diễm ôn nhã cười, cánh tay kiên cố không dấu vết nắm lấy eo nàng. Giờ phút này, toàn thân nàng là nam trang, tư thế hai người lại ái muội, quả thật là không được tự nhiên. Huống chi, đám người Sở Dục cùng Vân Kiếm lại đi theo ở phía sau.

Đôi má Thiên Dao ửng đỏ, giung giàng muốn thoát khỏi lồng ngực của hắn. “Điện hạ tự trọng.”

Sở Diễm cười tà khí, đột nhiên nghiêng người về phía trước, hơi thở ấm áp phả ra bên tai nàng. “Tự trọng cái gì? Cơ thể nàng từ trên xuống dưới còn chỗ nào bồn vương chưa thấy chưa chạm qua nữa.” Giọng của hắn hạ thấp tới cực độ, chỉ đủ hai người có thể nghe thấy. Nhưng Thiên Dao cả mặt đỏ bừng, xoay người đi sâu vào trong vườn mai. Phía sau lưng vang lên tiếng cười sảng khoái của Sở Diễm, trêu đùa nàng xong, tâm tình lúc nào cũng tốt.

Đêm qua tuyết vừa rơi một trận lớn, giày gấm gấm trên tuyết phát ra tiếng kít kít. Gió bắc thổi qua, cánh mai hồng rơi như mưa trên vạt áo trắng như tuyết mà Thiên Dao đang vén lên, trong lúc giật mình, đẹp đến nỗi không giống nhân gian.

Nhất thời cao hứng, Thiên Dao bẻ một cành mai, nhanh nhẹn giữa biển tuyết múa kiếm. Đường kiếm “Chi thủy kiếm” nhu mỹ, đồng thời hạ xuống, từng cánh từng cánh hoa rơi như mưa. “Cuối con đường ẩn hiện hương thơm, biển tuyết phiêu nhiên, hoa mai vẫn ở mà tuyết không thể tìm.”

Tiếng tiêu uyển chuyển phiêu đảng giữa rừng mai, Sở Diễm đứng cách đó không xa, một cây tiêu bạch ngọc đặt trên khoe miệng, một khúc Phượng Cầu Hoàng, giai điệu du dương, hòa hợp với đường kiếm của Thiên Dao.

Có mỹ nhân, gặp rồi không quên. Một ngày không thấy, nhớ thương vô cùng. Cánh phượng nghiêng lượn, tìm người tứ hải. Nguyện lời cùng đức, nắm tay cùng đi. Không thể cùng bay, khiến ta héo mòn... Khúc âm kèm theo kiếm thế, sâu triền miên, đại khái đến chết mới thôi.

“Có câu mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng.” Sở Dục hi hi ha ha cười, chấp tay hành lễ, giọng nói thanh thúy mà đơn bạc phát ra.

Thuận theo khúc âm cuối cùng phát ra, Thiên Dao thu hồi kiếm thế, cười nhạt một tiếng. Ánh mắt như nước ở khoảng cách xa xa đặt trên người Sở Diễm, thật lâu vẫn chưa từng rời đi.

Sở Diễm một bộ cẩm bào nguyệt sắc, người khoác áo lông cáo dày cộm, càng lộ rõ khí chất trong trẻo lạnh lùng. Hắn đứng chấp tay, mắt phượng mỉm cười, thâm sâu khiến người không thể dò ra tâm tình.

“Điện hạ.” Xích Diễm từ xa bước đến, khom người cúi đầu, ghé sát tai Sở Diễm nói mấy câu.

Mây kiếm Sở Diễm khẽ nhú lại, quay sang nói với Sở Dục bên cạnh, “Phụ hoàng triệu kiến, Bôn vương hồi cung trước, nơi này giao cho đệ.”

“Vâng.” Sở Dục cười đáp ứng.

Sở Diễm mới vừa bước ra khỏi vườn mai, phía sau liền có người đi vào. Đi đầu chính là một thiếu nữ tuổi thanh xuân, váy dài hồng phấn chạm đất, áo choàng cẩm ngọc ở dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói lọi. Đi phía sau nàng là mấy người thị nữ, đều là dung mạo tuyệt mỹ. Thiếu nữ này, chính là Quận chúa Đông ca của Dự Nam vương.

Hôm nay là ngày phụ vương thay nàng kén rể, mới sáng sớm nàng đã ở bên vườn mai bồi hồi, trái tim thiếu nữ, nói không thấp thỏm thì đó là gặt người, người được chọn hôm nay là người cùng nàng nắm tay một đời. Trong lúc bất giác, trong rừng mai đột nhiên truyền đến tiếng tiêu phiêu diêu, giống như âm thanh của trời đất. Nàng bị tiếng tiêu hấp dẫn, đi vào trong rừng, chỉ thấy một thiếu niên áo trắng, tay áo phấp phới, đón gió múa kiếm. Một khắc tuyệt mỹ kia làm sáng ngời đôi mắt nàng, nàng nghĩ: ‘Chính là hắn, hắn là người mà nàng muốn tìm.’

“Công tử thơ hay, kiếm giỏi, thật tài ba.” Đông ca bước đến nhẹ nhàng, đối với mọi người có hơi thất lễ. Ánh mắt sâu kín lại rơi trên người Thiên Dao.

“Cô nương quá khen.” Thiên Dao đáp lễ tượng trưng.

Giương mặt Đông Ca ửng đỏ, lại chậm rãi mở miệng, “Tiểu nữ từ tài hèn học ít, không dám ý kiến, mong lãnh giáo công tử một phần.”

Thiên Dao ngẩn người, trực giác thấy không ổn. Ánh mắt thăm dò nhìn về phía Sở Dục, cố ý cầu cứu, mà An Thanh Vương vẫn một bộ dạng chuyện không liên quan tới ta, rõ ràng muốn xem kịch vui. Thiên Dao giận dữ trừng mắt nhìn hắn một cái, quay lại nhìn Đông Ca. “Xin cô nương chỉ giáo.”

“Tắc đất xây tự, bên tự một dòng thơ, thơ viết: Ngày mai tiễn tặng về lại cỏ tự.”

“Hai cây thành rừng, cuối rừng là ngăn cấm, cấm nói: búa rìu đang vào núi rừng.” Thiên Dao tiếp lời.

Đông Ca hỏi: “Muốn quên đi thế tình sự đời, nguyện một giấc mộng hồ điệp”.

Thiên Dao tiếp: “Sự học muốn như Cao Thích, đến già vẫn muốn làm Phụng Hoàng”.

“Thiên cổ tuyệt đối thiên cổ đúng, đúng sai thiên cổ anh hùng vô số”. Đông Ca lại nói, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Thiên Dao, rõ ràng mang theo chút mong đợi.

Thiên Dao cau mày, ngừng nghĩ một hồi mới nói. “Trăm năm tình ái trăm năm yêu, yêu hận trăm năm mỹ nhân nguyện mấy phần”.

Lời vừa nói ra, gương mặt Quận chúa Đông Ca đỏ bừng, từ bên hông kéo xuống ngọc bội tùy thân, hai tay bày ra trước mặt Thiên Dao. “Công tử kính tài xuất chúng, tiểu nữ bội phục. Đây là vật tùy thân của ta, lúc yến hội, phiền công tử giao lại cho Dự Nam Vương gia.”

Ánh mắt Thiên Dao theo đó rơi trên ngọc bội, trầm mặc không nói. Bên cạnh, Sở Dục vẫn gương mặt cười đùa như cũ, thì ngược lại Vân Kiếm có chút thiếu kiên nhẫn, vừa muốn mở miệng đã bị Sở Dục không dấu vết ngăn lại.

Một lúc sau, Thiên Dao mới nhận lấy ngọc bội thiếu nữ đưa tới. “Đa tạ ý tốt của cô nương”.

Đông Ca then thùng cười một tiếng, mang theo thị nữ tùy thân ra khỏi vườn mai.

“Thất tẩu quả thật sức quyến rũ vô biên, nam nữ đều thích nha.” Sở Dục cười nắc nẻ.

Thiên Dao trừng hắn một cái, đem ngọc bội trong lòng bàn tay đưa tới trước mặt Sở Dục. “Phần còn lại, làm phiền Vương gia rồi.”

Sở Dục nhận lấy ngọc bội trong tay, tùy ý nhún vai một cái. Nghĩ là Thất ca sớm đã dự liệu Quận chúa Đông Ca đang ở ngoài vườn lo lắng, không muốn nước lấy phiền toái nên đã sớm thôi lui. Chỉ có điều, người tính không bằng trời tính, ánh mắt của Quận chúa si hoa kia chỉ hướng đến vật gì đẹp nhất, Sở Diễm vừa đi, ngược lại lại nhìn Thẩm Thiên Dao.

“Thật ra thì, trong phủ bốn vương không thiếu nữ nhân, không bằng sư huynh...”

“Ta không có hứng thú.” Vân Kiếm lạnh lùng cắt ngang lời hắn, xoay người đi ra ngoài. Sở Dục hớn hờ đi theo sau hắn.

Thời điểm ra khỏi vườn mai, vô tình nhìn thấy Sở Diễm chờ ở ngoài rừng, trong tay người hầu tùy tùng đang cầm váy dài lụa tuyết. “Theo bốn vương đi

thay y phục.” Sở Diễm kéo tay nàng, sau đó đi về phía sau vườn.

Hắn đưa nàng vào một căn phòng bố trí hoa mỹ tinh xảo, ngăn cách bằng một bức bình phong thủy mặc, Thiên Dao ở bên trong thay y phục, Sở Diễm ngồi trên ghế ngoài phòng thưởng thức trà.

“Ngươi sớm biết Quận chúa Đông Ca ở ngoài vườn mai, có đúng không?”

“Ừm.” Sở Diễm vô tình thấp giọng trả lời.

“Có phải nếu ngươi không đi, mục tiêu của nàng chính là ngươi?” Giọng nói nhàn nhạt của Thiên Dao một lần nữa vang lên.

Sở Diễm tùy ý cười một tiếng, “Có thể mà cũng có thể không, tránh đi một chút cũng tốt.”

Thiên Dao không tiếp tục nhiều lời, từng lớp từng lớp cởi xuống trường sam tuyết trắng trên người. Ánh nến chiếu chập chờn, bóng của nữ tử xinh đẹp phản chiếu trên bức bình phong thủy mặc. Mắt phượng Sở Diễm híp lại, nhuộm vài tia mập mờ.

Bên trong phòng dù có đốt lửa, thời tiết mùa đông vẫn lạnh. Thân thể trần trụi của Thiên Dao vừa mới lấy y phục lụa tuyết, chưa kịp mặc vào thì vòng eo mảnh khảnh đã bị người ở phía sau ôm lấy, nhàn nhạt mùi mực trúc, ấm áp ôm lấy nàng. Giọng nói Thiên Dao đỏ lên, khước từ nói. “Sở Diễm, đừng như vậy”.

“Như vậy là như thế nào?” Hắn cười tà mị, đầu ngón tay thon dài tùy ý trêu đùa.

Thiên Dao ở trong lòng hắn giãy giụa lung tung. Mây kiếm Sở Diễm cau lại, gắt gao vây lấy nàng ở trong ngực.

“Nàng mà lộn xộn nữa, có tin hay không bốn vương lập tức muốn nàng.” Sở Diễm buồn bực hừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng

“Bốn hầu giải thích thế nào nàng cũng không tin, ban đầu Bốn hầu đưa Vân nhi vào Thẩm phủ đúng là vì an toàn của nàng.”

“Bốn tọa không muốn nghe lời nguy biện của ngươi. Chuyện của Vân Cơ tạm thời không nhắc đến, ngươi đã đáp ứng ta, tuyệt không tiết lộ thân thể của Thiên Dao, rồi lại làm trái lời hứa. Từ Đồ Tẫn, ngươi muốn ta phải tin tưởng ngươi thế nào đây!” Tuyệt Cơ cực kỳ tức giận, nâng lên một chưởng đánh về phía mặt Từ Đồ Tẫn, mà hắn vẫn như cũ không hề né tránh, thậm chí thần nhiên nhắm mắt lại, chờ nàng lấy đi tính mạng của mình.

Chương này cách mặt ông một tắc thì dừng lại, Tuyệt Cơ tức giận rút tay về. Chung quy, vẫn không xuống tay được.

Từ Đồ Tẫn mở hai mắt ra, khoe miệng khe nở nụ cười an ủi, “Tình cảm của A Dao với Sở Diễm sâu đậm vô cùng, nếu không cho nó biết thân thể của nó, ngày sau, nha đầu đó nhất định sẽ đổi đầu với Từ Đồ nhất tộc. Về chuyện cứu Phong Nhi, đều do Phương Phi tự chủ trương, bốn hầu tự nhiên sẽ xử lý.”

Sắt mặt Tuyệt cơ thoáng hòa hoãn, lạnh lùng nói. “Bốn tọa tạm thời tin ngươi một lần nữa.”

“Phụ thân.” Từ Đồ Phong lỗ mãng đẩy cửa vào, nhìn thấy Tuyệt Cơ một lần nữa lại không tỏ vẻ bất ngờ. Chuyện trải qua giữa phụ thân và tỷ muội Tuyệt Cơ Vân Cơ, hắn đại khái cũng biết được.

“Đồ con đã đưa, cũng đã gặp được A Dao, muội ấy bị chút thương tổn, không đáng lo ngại. Phụ thân và cung chủ có thể yên tâm.” Từ Đồ Phong tránh nặng tìm nhẹ nói.

Từ Đồ Tẫn gạt đầu một cái, ánh mắt thận trọng thăm dò nhìn về Tuyệt Cơ. “A Dao là huyết mạch của ta, bốn hầu sẽ không để nó rơi vào hiểm cảnh.”

Tuyệt Cơ hừ lạnh một tiếng, hờ hững phát tay áo bỏ đi.

Trải qua mấy ngày nghỉ dưỡng, thân thể Thiên Dao đã khôi phục hơn nửa. Sở Diễm cho nàng dùng đều là dược liệu trân quý nhất trong cung, có lúc thậm chí ngay cả nàng cũng cảm thấy là một loại xa xỉ.

Sở Diễm nói sẽ đưa nàng ra ngoài giải sầu, Thiên Dao lại chẳng ngờ đến lại là tiên cảnh nhân gian Mai viên như vậy. Để thuận tiện hành sự, nàng mặc nam trang tuyết trắng tao nhã, ông tay áo nhẹ bay giữa hoa mai, giống như tiên giáng trần vậy.

“Tâm tình của nàng dường như rất tốt.” Sở Diễm ôn nhã cười, cánh tay kiên cố không dấu vết nắm lấy eo nàng. Giờ phút này, toàn thân nàng là nam trang, tư thế hai người lại ái muội, quả thật là không được tự nhiên. Huống chi, đám người Sở Dục cùng Vân Kiếm lại đi theo ở phía sau.

Đôi má Thiên Dao ửng đỏ, giùng giàng muốn thoát khỏi lồng ngực của hắn. “Điện hạ tự trọng.”

Sở Diễm cười tà khí, đột nhiên nghiêng người về phía trước, hơi thở ầm ập phả ra bên tai nàng. “Tự trọng cái gì? Cơ thể nàng từ trên xuống dưới còn chỗ nào bốn vương chưa thấy chưa chạm qua nữa.” Giọng của hắn hạ thấp tới cực độ, chỉ đủ hai người có thể nghe thấy. Nhưng Thiên Dao cả mặt đỏ bừng, xoay người đi sâu vào trong vườn mai. Phía sau lưng vang lên tiếng cười sảng khoái của Sở Diễm, treu đùa nàng xong, tâm tình lúc nào cũng tốt.

Đêm qua tuyết vừa rơi một trận lớn, giày gấm giẫm trên tuyết phát ra tiếng kít kít. Gió bắc thổi qua, cánh mai hồng rơi như mưa trên vạt áo trắng như tuyết mà Thiên Dao đang vén lên, trong lúc giật mình, đẹp đến nỗi không giống nhân gian.

Nhất thời cao hứng, Thiên Dao bẻ một cành mai, nhanh nhẹn giữa biển tuyết múa kiếm. Đường kiếm “Chỉ thủy kiếm” nhu mỷ, đồng thời hạ xuống, từng cánh từng cánh hoa rơi như mưa. “Cuối con đường ẩn hiện hương thơm, biển tuyết phiêu nhiên, hoa mai vẫn ở mà tuyết không thể tìm.”

Tiếng tiêu uyển chuyển phiêu đảng giữa rừng mai, Sở Diễm đứng cách đó không xa, một cây tiêu bạch ngọc đặt trên khoe miệng, một khúc Phượng Cầu Hoàng, giai điệu du dương, hòa hợp với đường kiếm của Thiên Dao.

Có mỹ nhân, gặp rồi không quên. Một ngày không thấy, nhớ thương vô cùng. Cánh phượng nghiêng lượn, tìm người tứ hải. Nguyên lời cùng đức, nắm tay cùng đi. Không thể cùng bay, khiến ta héo mòn... Khúc âm kèm theo kiếm thế, sâu triền miên, đại khái đến chết mới thôi.

“Có câu mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng.” Sở Dục hi hi ha ha cười, chấp tay hành lễ, giọng nói thanh thúy mà đơn bạc phát ra.

Thuận theo khúc âm cuối cùng phát ra, Thiên Dao thu hồi kiếm thế, cười nhạt một tiếng. Ánh mắt như nước ở khoảng cách xa xa đặt trên người Sở Diễm, thật lâu vẫn chưa từng rời đi.

Sở Diễm một bộ cảm bảo nguyệt sắc, người khoác áo lông cáo dày cộm, càng lộ rõ khí chất trong trẻo lạnh lùng. Hắn đứng chấp tay, mắt phượng mỉm cười, thâm sâu khiến người không thể dò ra tâm tình.

“Điện hạ.” Xích Diễm từ xa bước đến, khom người cúi đầu, ghé sát tai Sở Diễm nói mấy câu.

Mây kiếm Sở Diễm khẽ nhíu lại, quay sang nói với Sở Dục bên cạnh, “Phụ hoàng triệu kiến, Bôn vương hồi cung trước, nơi này giao cho đệ.”

“Vâng.” Sở Dục cười đáp ứng.

Sở Diễm mới vừa bước ra khỏi vườn mai, phía sau liền có người đi vào. Đi đầu chính là một thiếu nữ tuổi thanh xuân, váy dài hồng phấn chạm đất, áo choàng cảm ngọc ở dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói lọi. Đi phía sau nàng là mấy người thị nữ, đều là dung mạo tuyệt mỹ. Thiếu nữ này, chính là Quận chúa Đông ca của Dự Nam vương.

Hôm nay là ngày phụ vương thay nàng kén rể, mới sáng sớm nàng đã ở bên vườn mai bồi hồi, trái tim thiếu nữ, nói không thấp thỏm thì đó là gạt người, người được chọn hôm nay là người cùng nàng nắm tay một đời. Trong lúc bất giác, trong rừng mai đột nhiên truyền đến tiếng tiêu phiêu diêu, giống như âm thanh của trời đất. Nàng bị tiếng tiêu hấp dẫn, đi vào trong rừng, chỉ thấy một thiếu niên áo trắng, tay áo phấp phới, đón gió múa kiếm. Một khắc tuyệt mỹ kia làm sáng ngời đôi mắt nàng, nàng nghĩ: ‘Chính là hắn, hắn là người mà nàng muốn tìm.’

“Công tử thơ hay, kiếm giỏi, thật tài ba.” Đông ca bước đến nhẹ nhàng, đối với mọi người có hơi thất lễ. Ánh mắt sâu kín lại rơi trên người Thiên Dao.

“Cô nương quá khen.” Thiên Dao đáp lễ tượng trưng.

Gương mặt Đông Ca ửng đỏ, lại chậm rãi mở miệng. “Tiểu nữ từ tài hèn học ít, không dám ý kiến, mong lãnh giáo công tử một phần.”

Thiên Dao ngẩn người, trực giác thấy không ổn. Ánh mắt thăm dò nhìn về phía Sở Dục, có ý cầu cứu, mà An Thanh Vương vẫn một bộ dạng chuyện không liên quan tới ta, rõ ràng muốn xem kịch vui. Thiên Dao gợn dử từng mắt nhìn hắn một cái, quay lại nhìn Đông Ca. “Xin cô nương chỉ giáo.”

“Tắc đất xây tự, bên tự một dòng thơ, thơ viết: Ngày mai tiễn tặng về lại cổ tự.”

“Hai cây thành rừng, cuối rừng là ngăn cấm, cấm nói: búa rìu đang vào núi rừng.” Thiên Dao tiếp lời.

Đông Ca hỏi: “Muốn quên đi thế tình sự đời, nguyện một giấc mộng hồ điệp”.

Thiên Dao tiếp: “Sự học muốn như Cao Thích, đến già vẫn muốn làm Phượng Hoàng”.

“Thiên cổ tuyệt đối thiên cổ đứng, đứng sai thiên cổ anh hùng vô số”. Đông Ca lại nói, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Thiên Dao, rõ ràng mang theo chút mong đợi.

Thiên Dao cau mày, ngừng nghĩ một hồi mới nói. “Trăm năm tình ái trăm năm yêu, yêu hận trăm năm mỹ nhân nguyện mấy phần”.

Lời vừa nói ra, gương mặt Quận chúa Đông Ca đỏ bừng, từ bên hông kéo xuống ngọc bội tùy thân, hai tay bày ra trước mặt Thiên Dao. “Công tử kinh tài xuất chúng, tiểu nữ bội phục. Đây là vật tùy thân của ta, lúc yến hội, phiên công tử giao lại cho Dự Nam Vương gia.”

Ánh mắt Thiên Dao theo đó rơi trên ngọc bội, trầm mặc không nói. Bên cạnh, Sở Dục vẫn gương mặt cười đùa như cũ, thì ngược lại Vân Kiếm có chút

thiếu kiên nhẫn, vừa muốn mở miệng đã bị Sở Dục không dấu vết ngăn lại.

Một lúc sau, Thiên Dao mới nhận lấy ngọc bội thiếu nữ đưa tới. “Đa tạ ý tốt của cô nương.”

Đông Ca thẹn thùng cười một tiếng, mang theo thị nữ tùy thân ra khỏi vườn mai.

“Thất tẩu quả thật sức quyến rũ vô biên, nam nữ đều thích nha.” Sở Dục cười nắc nẻ.

Thiên Dao trừng mắt nhìn một cái, đem ngọc bội trong lòng bàn tay đưa tới trước mặt Sở Dục. “Phần còn lại, làm phiền Vương gia rồi.”

Sở Dục nhận lấy ngọc bội trong tay, tùy ý nhún vai một cái. Nghĩ là Thất ca sớm đã dự liệu Quận chúa Đông Ca đang ở ngoài vườn lo lắng, không muốn nước lấy phiền toái nên đã sớm thôi lui. Chỉ có điều, người tính không bằng trời tính, ánh mắt của Quận chúa si hoa kia chỉ hướng đến vật gì đẹp nhất, Sở Diễm vừa đi, ngược lại lại nhìn Thẩm Thiên Dao.

“Thật ra thì, trong phủ bốn vương không thiếu nữ nhân, không bằng sư huynh. . .”

“Ta không có hứng thú.” Văn Kiếm lạnh lùng cắt ngang lời hắn, xoay người đi ra ngoài. Sở Dục hớn hờ đi theo sau hắn.

Thời điểm ra khỏi vườn mai, vô tình nhìn thấy Sở Diễm chờ ở ngoài rừng, trong tay người hầu tùy tùng đang cầm váy dài lụa tuyết. “Theo bốn vương đi thay y phục.” Sở Diễm kéo tay nàng, sau đó đi về phía sau vườn.

Hắn đưa nàng vào một căn phòng bố trí hoa mỹ tinh xảo, ngăn cách bằng một bức bình phong thủy mặc, Thiên Dao ở bên trong thay y phục, Sở Diễm ngồi trên ghế ngoài phòng thưởng thức trà.

“Ngươi sớm biết Quận chúa Đông Ca ở ngoài vườn mai, có đúng không?”

“Ừm.” Sở Diễm vô tình thấp giọng trả lời.

“Có phải nếu ngươi không đi, mục tiêu của nàng chính là ngươi?” Giọng nói nhàn nhạt của Thiên Dao một lần nữa vang lên.

Sở Diễm tùy ý cười một tiếng, “Có thể mà cũng có thể không, tránh đi một chút cũng tốt.”

Thiên Dao không tiếp tục nhiều lời, từng lớp từng lớp cởi xuống trường sam tuyết trắng trên người. Ánh nến chiếu chập chờn, bóng của nữ tử xinh đẹp phản chiếu trên bức bình phong thủy mặc. Mắt phượng Sở Diễm hít lại, nhuộm vài tia mập mờ.

Bên trong phòng dù có đốt lửa, thời tiết mùa đông vẫn lạnh. Thân thể trần trụi của Thiên Dao vừa mới lấy y phục lụa tuyết, chưa kịp mặc vào thì vòng eo mảnh khảnh đã bị người ở phía sau ôm lấy, nhàn nhạt mùi mực trúc, ấm áp ôm lấy nàng. Gương mặt Thiên Dao đỏ lên, khước từ nói. “Sở Diễm, đừng như vậy”.

“Như vậy là như thế nào?” Hắn cười tà mị, đầu ngón tay thon dài tùy ý trêu đùa.

Thiên Dao ở trong lòng hắn giãy giụa lung tung. Mây kiếm Sở Diễm cau lại, gắt gao vây lấy nàng ở trong ngực.

“Nàng mà lộn xộn nữa, có tin hay không bốn vương lập tức muốn nàng.” Sở Diễm buồn bực hừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nhìn lên

Thân thể Thiên Dao run lên, lại cũng không dám lộn xộn, an phận dựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn. “Sở Diễm đừng náo loạn nữa, đây là chỗ của Dục Nam Vương.” Nàng sợ hãi nói.

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, trong thiên hạ chỗ nào chẳng phải đất vua, nơi này là địa bàn của Sở gia hắn. Hắn cúi người xuống nhặt lấy chiếc váy lụa trắng rơi trên nền đất, động tác dịu dàng khoác lên vai nàng, nếu thân thể trần trụi của nàng vẫn ở trong ngực hắn, hắn cũng không dám bảo đảm sẽ không đụng nàng. Dù hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo về sự tự chủ của mình nhưng lần nào cũng vỡ vụn trước mặt nàng.

“Quận chúa Đông Ca đã vừa ý nàng, thay sang nữ trang mới có thể tránh được nàng.”

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu, hiểu được lo lắng của Sở Diễm.

Hắn dắt tay nàng đi vào nội viện, một lần nữa trở lại mai viên, yến hội đã sớm bắt đầu.

Điều khiến Thiên Dao kinh ngạc chính là, yến hội long trọng xa hoa đến mức độ như thế. Số thanh niên tài giỏi tuần tú trong kinh thành đếm được đầu đã đến, bao gồm diệt tử của Thục phi Tiêu Thác, thậm chí, còn có Sở Hạo và Tư Đồ Phong. Xem ra, thế lực của Dự Nam Vương không thể khinh thường.

“Thất đệ quả thật cao hứng, hiềm khi xuất môn, lại mang theo cả Thảm trắc phi.” Sở Hạo hắng giọng cười, ánh mắt như có như không rơi trên người Thiên Dao. “Thất đệ hình như quên mất, hôm nay là ngày Dự Nam Vương kén rể cho Quận chúa Đông Ca, đệ mang nữ nhân tới là có ý gì thế!”

Sở Diễm cười lạnh nhạt, thoải mái nói. “Bổn vương đã có chính phi, đương nhiên không thể ỷ khuất Quận chúa Đông Ca. Lần này bắt quả là đáp ứng lời hứa với Dự Nam Vương, tới góp vui thôi.” Hắn giang tay ra, trước mặt tất cả mọi người, ôm lấy Thiên Dao vào lòng, tư thái hết sức mập mờ. “Gần đây thân thể Dao Nhi không tốt, dính lấy Bổn vương vô cùng, vì vậy mới mang nàng cùng đến.”

“Thảm trắc phi dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, chẳng trách nữ tử khác không lọt được vào mắt điện hạ.” Một giọng nói trong trẻo vang lên, thuận theo giọng nói tìm kiếm, lại là người ở bên cạnh Sở Hạo. Một nam tử áo xanh, dung mạo tuần tú, tư thái giờ tay nhắc chân lại vô cùng văn nhã.

Một câu đơn giản của hắn nhưng lại ẩn giấu huyền cơ. Sở Diễm đưa nữ nhân tới tham gia yến hội vốn cũng không có gì, nhưng qua lời hắn nói như thế là có ý hướng sự chú ý của mọi người tới Thảm Thiên Dao. Ám chi Sở Diễm không để Dự Nam Vương trong mắt.

Ý cười của Sở Diễm không thay đổi, lại không hề lọt tới đáy mắt. Ánh mắt lạnh lẽo rơi trên người nam tử mặc áo xanh. “Hóa ra Bổn vương trong lòng Yến công tử lại là người phụ thiện như vậy. Nữ nhân có đẹp cũng chỉ là bên ngoài mà thôi. Quận chúa Đông ca là hòn ngọc quý trên tay Dự Nam Vương, thân phận tôn quý, thiên hạ có mấy nữ nhân có thể bì được.”

Yến Nam Phi hiển nhiên không ngờ tới Sở Diễm sẽ nói như vậy, sau khi kinh ngạc một hồi, rất nhanh liền khôi phục thần sắc, lại chỉ mỉm cười không hề nhiều lời nữa.

Ở vị trí chủ vị, Dự Nam Vương ha ha cười lớn, “Thái tử điện hạ khách sao rồi.” Ông vừa chấp tay liền sai người lấy ghế cho Sở Diễm ngồi. Sở Diễm dặt tay Thiên Dao ngồi ở một bên, chỉ lo ân ái trên đũa Thiên Dao, rõ ràng không có chút hứng thú với não nhiệt ngày hôm nay.

Trong bữa tiệc, Quận chúa Đông Ca cũng không xuất hiện, chỉ phái thị nữ đến trước, thị nữ kia ở bên tai Dự Nam Vương nói mấy câu liền lui xuống. Dự Nam Vương đầu tiên là cau mày, sau lại bắt đầu cười phá lên làm cho mọi người đều không hiểu ra sao. Mà Sở Dục Sở Diễm hai người đưa mắt nhìn không chút dấu vết, Sở Dục hiển nhiên một bộ dáng đã có dự liệu trước.

Sau yến tiệc, Dự Nam Vương liền gọi An Thanh Vương Sở Dục vào nội đường nói chuyện. Giờ phút này, trong lòng mọi người đã rõ ràng, nhưng lại băn khoăn, tri hoãn không muốn rời đi. Mượn cơ hội ngắm cảnh trong vườn mai tìm cơ hội.

Sở Diễm nắm tay Thiên Dao dạo bước trong phía sau hậu viên, hồng rơi đầy đất, ao hồ núi giả trong viện còn xa hoa hơn so với trong cung, ngược lại càng thêm thanh u hiem thấy.

“Chuyện tựa hồ còn thuận lợi hơn trong tưởng tượng.” Thiên Dao nhàn nhạt mở miệng, nghiêng đầu nhìn về phía Sở Diễm bên cạnh.

Hắn vẫn ôn nhã mỉm cười như cũ, trong đôi mắt đen sâu thẳm vẫn lạnh băng một mảng. “Chưa tới giây phút cuối cùng tuyệt không thể lơ là. Nhị ca cùng Tiêu gia cũng không phải ngồi không.”

Thiên Dao cười khẽ, đột nhiên dừng lại cước bộ. “Điện hạ vì sao lại không tranh một chuyến? Cơ hội của người còn lớn hơn An Thanh Vương.”

Sở Diễm bật cười, cung chiều vuốt ve gương mặt mềm mại của nàng. “Gấp như vậy đã muốn đẩy nam nhân của mình đi?”

Mắt Thiên Dao ám đạm đi mấy phần, khoé môi chứa ý cười chua xót. “Điện hạ cũng không thuộc về Thiên Dao.”

“Nhưng Thảm Thiên Dao lại chỉ có thể thuộc về bổn vương.” Hắn bá đạo nói, cánh tay dùng sức, Thiên Dao liền rơi vào trong lòng ngực hắn. Đầu ngón tay thon dài của Sở Diễm xuyên qua mái tóc như thác nước của nàng, hơi thở ấm áp phả bên tai nàng, dịu dàng nói. “Muội muội của Dự Nam Vương quận chúa Lưu Châu từng là phi tử của phụ hoàng, chi tiết vào cung chưa tới một năm đã chết trong đó. Bổn vương là thái tử đương triều, ngày khác tất kế thừa đế vị, Dự Nam Vương sao có thể để con gái của mình bước theo vết xe của Quận chúa Lưu Châu.”

Thì ra là vậy! Ánh mắt Thiên Dao không khỏi mờ đi. Đột nhiên nhớ tới lời của Huệ phi: ‘Làm nữ nhân của đế vương, há dễ dàng như vậy. Tranh đấu hậu cung, không ngừng không nghỉ.’

“Thiên Dao vô tâm tranh đấu, ngày đó điện hạ đăng cơ, có thể thả Thiên Dao rời đi không?” Ánh mắt trong suốt của Thiên Dao mang theo vài tia khẩn cầu.

Trong ánh mắt Sở Diễm chợt lóe lên vẻ tịch mịch, mẫu hậu hắn cũng là vô tâm tranh đấu với người, cuối cùng lại không thể tránh được kiếp số. Hắn cười, cúi đầu hôn phớt lên cánh môi phấn nộn của nàng. “Dao Nhi là muốn bổn vương nuôi nàng ở ngoài cung sao? Nhưng thế nào mới được đây, bổn vương muốn ngày ngày thấy nàng.”

Gò má Thiên Dao đỏ lên, e lệ đẩy hắn ra. “Thiên Dao không hiểu điện hạ đang nói gì.”

“Thật không hiểu?” Sở Diễm tà mị cười một tiếng, đầu ngón tay khinh bạc khẽ nâng cằm nàng.

Hai vành tai Thiên Dao đỏ ửng lên, dùng sức đẩy Sở Diễm ra, chạy về phía sau núi giả. Vạt áo tung bay, trong lúc vô ý lướt qua gò mà Sở Diễm, mang theo hương thơm nhàn nhạt. Sở Diễm khẽ cười, bước nhanh theo.

Thiên Dao xuyên qua con đường mòn bằng đá, dùng bước ở phía sau núi giả. Nàng dựa thân thể trên thạch bích, tay phải che chặt lấy miệng, trái tim đập loạn như nai con. Nam nhân kia, luôn luôn có thể nói những lời ba hoa kia làm xao động trái tim nàng.

Mà lúc này, bên kia núi giả truyền đến tiếng nói chuyện thấp nhẹ, âm thanh không lớn, nhưng bởi vì thạch bích có hiệu quả truyền âm, khiến cho giọng nói càng phá lệ rõ ràng.

“Vì sao lại tới kinh thành, chàng điên rồi phải không!” Thanh âm nữ tử rõ ràng có chút kích động.

Nam tử lãnh ngạo cười, nắm chặt tay nữ tử, vây nàng giữa thạch bích và lồng ngực của mình. “Ta đích xác là điên rồi, điên vì nàng.”

Thiên Dao cứng đờ tại chỗ, mi tâm xinh đẹp khẽ nhú lại, nguyên nhân không phải hấn, chỉ vì giọng nói của nữ tử này hết sức quen thuộc. Suy nghĩ một lát, sắc mặt đại biến. Giọng nói này, là của Tư Đồ Phương Phi. Nàng không muốn sống nữa sao, lại dám một mình xuất cung.

Chẳng biết từ lúc nào, Sở Diễm đã đến bên cạnh nàng, cánh tay giang ra ôm lấy nàng vào ngực. Đầu ngón tay thon dài đặt trên môi nàng, ý bảo nàng đừng lên tiếng.

Chỗ khác của thạch bích, nam nhân cùng nữ nhân vẫn thấp giọng ní non như cũ.

“Chàng thật khờ, ta không đáng để chàng làm vậy.” Trong giọng nói của Tư Đồ Phương Phi đã mang theo tiếng nước nỏ.

Bàn tay nam nhân vuốt ve gò má nàng, dịu dàng nói. “Nàng không ngọc sao, cung phi tự mình xuất cung là tử tội, nàng vẫn vì ta mà mạo hiểm.”

“Ta không quản được trái tim mình, Nam Phi, ta chỉ muốn gặp chàng.”

Yến Nam Phi tà khí cười khê, thân thể dán chặt lấy nàng. “Nhưng ta muốn nhiều hơn nữa.” Dứt lời, hấn cúi xuống bắt được cánh môi đỏ hồng của nàng.

Nhất thời, truyền ra tiếng răng môi dây dưa, cùng với tiếng rên rỉ thật thấp của nữ nhân. Gương mặt Thiên Dao đỏ bừng, nhịp tim càng đập nhanh hơn. Nàng sợ hãi ngẩng đầu nhìn Sở Diễm, chỉ thấy tuần nhan hấn đậm mực, mâu quang sâu thẳm tựa như có thâm ý nhìn nàng, dục vọng khê dấy lên trong mắt.

Không có chút báo trước, hấn cúi thấp đầu xuống, bắt lấy cánh môi mềm mại của nàng, khê hôn. Bàn tay bé nhỏ vô lực của Thiên Dao nắm lấy vạt áo của hấn, không dám phát ra chút tiếng động, chỉ có thể mặc hấn tùy ý. Nhưng trong lòng lại thầm nhủ: ‘Tư Đồ Phương Phi rõ ràng đang cảm sùng hấn mà nam nhân này lại bình tĩnh như vậy.’

Bên kia thạch bích, tiếng rên thình thoảng đột nhiên dừng lại, thay vào đó là tiếng thét của nữ tử. Mặc dù hết sức đè nén, nhưng ở thạch bích an tĩnh lại rõ ràng cao vút. Hóa ra là Yến Nam Phi xé lấy váy sam của Phương Phi, đầu ngón tay từ từ thăm dò vào trong.

“Đừng, đừng như vậy. Hiện tại không được.”

“Tại sao không được?” Giọng nói Yến Nam Phi có chút ám muội, muốn mà không được khiến sắc mặt hấn cực kỳ khó coi.

Ánh mắt Phương Phi mờ mịt, thật là treu người, lời nói ra khỏi miệng lại ấp úng. “Hấn, hấn chưa chạm qua ta. Ta vẫn còn thân hoàn bích.”

“Cái gì?” Yến Nam Phi kinh hãi, ngón tay đi vào thân thể nàng chậm rãi rút ra, khó trách cảm thấy có chỗ không đúng, hấn là như thế. Nếu nàng vẫn một thân hoàn bích, hấn dĩ nhiên không dám, nếu không, một ngày sự việc bại lộ, Tư Đồ Phương Phi phải chết là chuyện không thể nghi ngờ.

Mà kinh ngạc đầu chỉ có Yến Nam Phi, Thiên Dao trọn to đôi mắt trong veo, không thể tin được nhìn Sở Diễm mà hấn bắt quả chỉ lơ đãng cười khê.

Cánh tay đặt lên vòng eo mảnh khảnh của nàng, ôm ngang nàng lên, không chút tiếng động bay ra khỏi núi giả. Thiên Dao hết sức an tĩnh ở trong lòng hấn, hai cánh tay ôm lấy lồng ngực hấn, mặc cho hấn mang mình đi.

Xe ngựa Đông cung sớm đã đợi ở ngoài vườn mai, Sở Diễm phân phó mấy câu với Xích Diễm ở phía sau lưng, để cho hấn chuyển lời với Dự Nam Vương rằng trong cung có chuyện nên rời đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Bốn vương không cần nàng phối hợp (1)

Trong xe ngựa trải một tấm lông cáo dày cộm, lại có bếp than cháy ấm áp, tạo thành sự tương phản rõ rệt với giá lạnh bên ngoài xe. Thiên Dao với sa y đơn bạc được Sở Diễm ôm vào trong ngực cũng không cảm thấy lạnh. Nàng yên tĩnh tựa đầu vào lồng ngực hấn, lưu quang trong đôi mắt sáng rực rỡ.

Sở Diễm từ trong tay áo rút ra một bình sứ màu trắng, từ trong bình đổ ra một viên thuốc màu đỏ như máu, đưa tới bên miệng Thiên Dao. “Ngoan, uống thuốc đi.”

Từ lúc rời khỏi địa cung, Thiên Dao tổng cảm thấy rất nhiều thứ biến hóa vi diệu, tỷ như, hần bắt đầu nói những lời nhỏ nhẹ ở trước mặt nàng. Thiên Dao cơ hồ không chút nghĩ ngợi mở miệng ra, ngậm thuốc vào trong miệng. Vị đắng chát hơi lạnh lan trên đầu lưỡi, đan được được tinh luyện từ Thiên Sơn Tuyết Liên, đối với điều trị nội thương vô cùng công hiệu.

Đầu ngón tay thon tài của Sở Diễm lần dò trên xương quai xanh xinh đẹp của nàng, đồng thời ung dung tùy ý đẩy ra sa y trên ngực nàng, da thịt trắng như tuyết vẫn sáng bóng ónh nhuận như cũ, vết roi màu đỏ đã đỡ hơn nhiều, chỉ còn sót lại chút dấu mờ mờ, dùng không bao lâu sẽ khôi phục lại như cũ. “Lúc đó hần là rất đau đi.”

“Ừm.” Thiên Dao vô thức đáp lời, tựa hồ như phản ứng kịp gì đó, lại thêm vào. “Cũng còn tốt.” Khi đó, chỉ cảm thấy đau lòng, những cái khác đều mơ hồ.

Trên đầu là tiếng thờ dài như có như không của hần, sa y mở rộng trên ngực không chút dấu vết được khép lại.

Trầm mặc một hồi lâu, Thiên Dao ở trong ngực hần tìm một tư thế thoải mái nhất, mới chậm rãi mở miệng, “Điện hạ sớm đã biết Tư Đồ Phương Phi với người tình của nàng tư thông?” Tuy là câu nghi vấn nhưng giọng điệu lại khẳng định. Từ phản ứng bình tĩnh mới vừa rồi của Sở Diễm, nàng đại khái đã đoán được. Nàng chỉ là đoán không ra tâm tư của hần, là một nam nhân, sao có thể dễ dàng tha thứ cho thê tử của mình cùng người khác có tư tình riêng mà không chút cảm xúc.

Là không yêu, không quan tâm, hay còn có mục đích khác?!

“Dao Nhi muốn biết cái gì?” Sở Diễm tà mị cười, hơi khinh bạc đưa ngón tay ra nâng cằm nàng lên. “Hay là, nàng muốn cầu xin tha thứ cho Tư Đồ Phương Phi?”

Thiên Dao suy nghĩ một lúc, cắn chặt môi dưới mới mở miệng nói. “Điện hạ có thể tha cho Phương Phi một mạng sao?”

Khóe môi nở nụ cười lúm đồng tiền của Sở Diễm không đổi, chỉ thêm vào vài tia lãnh ý, mắt phượng tuyết mỹ lóe lên lưu quang sáng quắc, lại mang theo chút khinh thường. “Tư Đồ Tần đưa nàng ấy vào Đông cung đã không muốn cho nàng một cơ hội sống sót.”

“Cái gì?” Thiên Dao khó hiểu tào nhả nhìn hần, ánh mắt trong veo như nước, không nhiễm chút bụi trần.

Sở Diễm mỉm cười, cúi đầu hôn lên môi nàng một cái. “Nàng không cần biết việc này quá nhiều, biết nhiều đối với nàng cũng không có gì tốt.”

Mặc dù trong lòng có hàng ngàn nghi vấn, Thiên Dao cũng không tiếp tục nhiều lời mà an phận nằm trong ngực hần. Xe ngựa một đường chậm rãi tiến vào Đông cung.

Sở Diễm không đưa nàng về Y Lan điện mà trực tiếp ôm nàng về Vân Tiêu điện. Bởi vì bệnh nặng mới khỏi, cộng thêm trong thuốc lại có thêm thành phần an thần, phần lớn thời gian Thiên Dao đều cảm thấy mơ mơ hồ hồ. Sở Diễm ôm nàng vào trong lòng, một mặt nghiêm túc xem tấu chương. Thiên Dao ở trong lòng hần vô cùng ngoan ngoãn, phần lớn thời gian đều nhắm mắt nghỉ ngơi, mặc dù tỉnh lại cũng không ít lần, chỉ là chớp đôi mắt sáng, lẳng lặng nhìn hần. Trong trí nhớ, hần tựa hồ lúc nào cũng có tấu chương chưa duyệt xong, công vụ bận rộn.

“Tỉnh rồi! Đói bụng không? Để Ngự thiện phòng làm chút điểm tâm đưa tới, có được không?” Sở Diễm nhẹ nhàng cười, giọng nói trầm nhẹ, chỉ sợ lớn tiếng một chút sẽ dọa sợ nàng.

“Ừm.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lời.

Chỉ một lúc sau, đại thái giám Lưu Trung đã bung vài đĩa điểm tâm tinh xảo và một chút đồ ăn vặt tiến đến, cùng một bầu rượu ngon vừa hâm nóng. Sở Diễm bế Thiên Dao đến bên cạnh bàn, đầu ngón tay thon dài gấp một miếng bánh Phù Dung cao đến bên miệng Thiên Dao. Gương mặt Thiên Dao đỏ bừng, khẽ mở miệng cắn một miếng, mà Sở Diễm ở chỗ nàng vừa mới cắn, đưa bánh ngọt vào miệng mình.

“Người...” Thiên Dao hờn dỗi một câu, ánh mắt liếc về phía Lưu Trung đang khom người đứng ở một bên.

“Còn có việc?” Mây kiếm Sở Diễm khẽ nhủ, nhìn về phía Lưu Trung.

“Hồi bẩm Điện hạ, Doãn trắc phi đã ở ngoài điện đợi gần nửa canh giờ.” Lưu Trung cúi người chấp tay.

Thiên Dao trầm mặc, gương mặt vì e lệ mà ửng đỏ dần dần trở nên tái nhợt. Mâu quang hạ thấp, hàng mi thon dài run run, dưới ánh nền chớp động nhẹ nhàng. Trái tim Sở Diễm khẽ nhói, cánh tay lại ôm chặt hơn mấy phần.

“Thân thể Hàm Tuyết không tốt, sai người đưa nàng về Hạm Tâm các đi. Một chút nữa Bôn vương sẽ đi thăm nàng.” Sở Diễm nhàn nhạt nói.

“Vâng.” Lưu Trung khom người lĩnh mệnh, chậm rãi lui ra. Mà hần chưa bước ra khỏi cửa điện, nha đầu thiếp thân của Doãn Hàm Tuyết Như Ý đã chạy vào. Phịch một tiếng quỳ rạp trước mặt Sở Diễm, thất kinh lớn tiếng kêu khóc.

“Điện hạ, nương nương nhà nô tỳ té xỉu ngoài điện, điện hạ mau cứu người đi.”

Sở Diễm cũng không đứng dậy, đôi mắt phượng híp lại, sâu thẳm làm cho người ta không nhìn thấu tâm tình. Thiên Dao khẽ thở dài một tiếng, khoe miệng bất đắc dĩ cười, sau đó đứng dậy. “Nếu Doãn tỷ tỷ bệnh rồi, điện hạ vẫn nên ở bên cạnh nàng đi.”

Sở Diễm đứng dậy, đưa tay nâng cằm nàng lên, dịu dàng nói. “Buổi tối bồn vương. ...”

“Điện hạ.” Ngón tay nhỏ nhắn thon dài của Thiên Dao đặt lên môi lạnh của hắn, ngăn lại lời nói phía sau. Nàng sợ, hắn cho nàng hi vọng, lại một lần nữa thất tín.

Tựa như đoán được tâm tư của nàng, Sở Diễm cười một tiếng, kéo cổ tay của nàng xuống hôn nhẹ một cái. “Bồn vương đã hứa với nàng, nhất định sẽ giữ lời.”

Cửa điện vừa mở ra đã đóng lại, bên trong phòng khôi phục lại sự lạnh lùng trong trẻo. Trái tim Thiên Dao buồn bực đau nhói, nhất thời không nói ra được gì. Nàng biết, nàng không nên ích kỷ như thế, nhưng tâm tư thật sự của nàng vẫn hi vọng hắn có thể lưu lại.

Trong Hạm Tâm các, Doãn Hàm Tuyết yếu ớt nằm trên giường, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tờ giấy. Sở Diễm đẩy cửa vào, ngồi xuống bên cạnh giường nàng, đưa tay khẽ vuốt vầng trán sáng mượt của nàng, dịu dàng mở miệng. “Thân thể nàng lúc nào cũng không tốt, sao còn ở bên ngoài chịu gió lạnh. Đã tìm ngự y xem qua chưa?”

Doãn Hàm Tuyết nhu mì cười một tiếng, đưa tay kéo lấy cánh tay hắn đang đặt trên trán. “Điện hạ yên tâm, Tuyết Nhi không sao.”

Sở Diễm lạnh lùng đáp lại, nghiêng đầu nhìn về phía Như Ý ở một bên, “Biết rõ thân thể nương nương không khỏe, còn không ngăn lại, giữ lại thứ nô tài như các người có tác dụng gì. Người đầu, lời thị nữ này ra ngoài đánh 50 trượng.”

Như Ý phịch một tiếng quỳ xuống đất, sợ hãi không hề nhẹ. Nàng là một nữ nhân yếu đuối, 50 trượng còn mạng để sống sao. “Điện hạ tha mạng, nương nương, người cứu nô tỳ.”

Doãn Hàm Tuyết cố hết sức chống thân mình lên, dựa thân thể mềm mại vào ngực Sở Diễm, giọng nói thật thấp và dịu dàng. “Điện hạ đừng trách tội Như Ý, đều là lỗi của thiếp. Điện hạ lâu ngày không ghé Hạm Tâm các, Hàm Tuyết nhớ thương Điện hạ, không chịu được mới đi Vân Tiêu điện, muốn nhìn điện hạ một chút rồi rồi đi, nhưng Lưu Trung nói điện hạ đang bận, thiếp liền đợi ở bên ngoài.”

“Đưa gối.” Sở Diễm cung chiều néo mũi nàng một cái. Thấy nàng mặc dù yếu ớt nhưng cũng không quá mức nghiêm trọng liền tính toán rồi đi. “Nàng nghỉ ngơi thật tốt, Bồn vương còn chút tấu chương chưa phê duyệt, ngày khác sẽ trở lại thăm nàng.”

“Điện hạ vừa tới đã muốn đi sao?” Doãn Hàm Tuyết lưu luyến, đôi tay mềm mại ôm lấy vòng eo của hắn, cả thân thể ôn mềm dán vào người hắn. “Điện hạ ở lại với Hàm Tuyết có được không?” Nàng dịu dàng nhỏ nhẹ nói, gần như cầu khẩn.

Sở Diễm cười, lẳng lặng đẩy nàng ra. “Hàm Tuyết của bồn vương luôn là nữ tử ôn thuận biết đạo lý, từ khi nào đã trở thành người dây dưa như vậy.” Ngực khí hắn vẫn mang theo sự cung chiều như cũ, nhưng Hàm Tuyết cũng cảm thấy chút mất kiên nhẫn như có như không. Nàng cuối cùng vẫn là nữ tử biết tiến biết lùi, không dây dưa nhiều.

“Hàm Tuyết cung tiễn điện hạ.” Nàng giùng giàng muốn xuống giường, lại bị Sở Diễm ngăn lại.

“Thân thể nàng khó chịu, nghỉ ngơi cho thật tốt đi.”

“Ừm.” Hàm Tuyết gật đầu, tro mắt nhìn hắn rồi đi. Bàn tay ẩn dưới áo ngủ bằng gấm sớm đã nắm chặt thành quyền.

Đại nha đầu Như Ý quỳ gối bên giường, gặm dừ mở miệng. “Đều là vị kia ở Ý Lan điện dụ dỗ quyến rũ linh hồn của Điện hạ.”

Tú mi Doãn Hàm Tuyết nhú chặt, “Ý là thế nào?”

“Lúc nô tỳ xông vào Vân Tiêu điện, vị tiểu chủ kia đang vui trong ngực điện hạ, còn tìm mọi cách ngăn trở điện hạ rồi đi. Nếu không phải nô tỳ nói người bị bệnh, chỉ sợ điện hạ cũng không đến đây.” Như Ý còn thêm dầu vào lửa nói. “Điện hạ hứa với nàng, không có ở Hạm Tâm các chúng ta qua đêm. Không phải vì vậy mới vội vàng vàng rồi đi sao.”

Doãn Hàm Tuyết cười không thành tiếng, hàm răng nghiến chặt. Thấm Thiên Dao tên dụ dỗ kia, nhìn thì như không tranh giành với đời, kỳ thực lại giả ngu ngốc ngây thơ nị hoặc điện hạ. “Ngày tháng còn dài, Thấm Thiên Dao, chúng ta cứ chờ mà coi.”

Lúc Sở Diễm trở lại Vân Tiêu điện, Thiên Dao đã sớm ngủ. Hắn nhẹ nhàng cởi áo khoác ra, nằm xuống bên cạnh nàng, ôm lấy thân thể ôn lạnh mềm mại của nàng vào trong lòng. Chóp mũi quần quanh hương thơm nhàn nhạt mê người, bàn tay chạm phải là da thịt mềm mượt hơn tơ lụa, làm người ta yêu thích mãi không buông tay, hận không thể đem thân thể mềm mại của nàng hòa làm một.

Thân thể Thiên Dao vốn lạnh, trong giấc mộng theo bản năng nhích tới gần ngọn nguồn ấm áp. Trong lúc vô thức, bầu ngực mềm mại dính chặt vào lồng ngực hắn. Chỗ nào đó của Sở Diễm cảm nhận được sự cám dỗ của nàng, bản năng trỗi dậy, khẽ rên một tiếng, sau đó lật người nàng đặt ở phía dưới.

Ý thức Thiên Dao mơ hồ, trên người đột nhiên có sức nặng đè xuống làm thức tỉnh. Bên trong nhà không đốt một ánh nến, một mảnh u ám, chỉ nhờ ánh trăng mờng lung, nàng mới nhìn rõ tư thái mập mờ dính vào nhau của hai người. Sau khoảnh khắc, gương mặt đỏ bừng. “Chàng, chàng trở lại rồi.”

Chương 76: Bốn vương không cần nàng phối hợp (2)

“Không muốn Bốn vương trở lại sao?” Hắc tà khí hồi, chuẩn xác hôn lên cánh môi mềm mại của nàng, nhưng chỉ lướt qua rồi dừng lại. Sở Diễm ghé môi hôn lên vành tai nàng, hơi thở có chút hỗn loạn. “Vết thương trên người thế nào rồi?”

Sở Diễm vẫn bận tâm thương thế của nàng, không dám mạnh mẽ ép buộc. Câu hỏi này, nghe thì giống như quan tâm thương thế của nàng, kỳ thực là đang cầu hoan. Thông minh như Thiên Dao tự nhiên sẽ nghe được thâm ý trong đó.

“Ta, ta mệt rồi.” Nàng thốt ra một câu, ngay cả vành tai cũng đỏ ửng lên.

Sở Diễm bật cười, hai bàn tay lại không đành lòng di chuyển dọc theo cong tuyệt mỹ. “Bốn vương không cần nàng phối hợp.” Hắc lại ngựa quen đường cũ cời bỏ ý phục làm vương vớ lẫn nhau.

Thiên Dao bất quá chỉ là nữ tử mới quen với việc hoan ái, sao có thể chịu được sự khiêu khích của hắc, thân thể xinh xắn ở phía dưới hắc mềm mại như nước. “Sở Diễm, Sở Diễm.” Hai cánh tay mềm mại của nàng vòng qua cổ hắc, líu ríu gọi tên hắc.

Sở Diễm tà khí nhếch khóe môi. Thiên Dao vỡ vụn hỗn loạn rên rỉ, thừa nhận sự chiếm đoạt như cuồng phong vũ bão của hắc. Sở Diễm thích bộ dáng an phận thuận theo của nàng, khiến hắc có kiểu kích động muốn đem nàng hòa vào tận xương cốt. Trong ý thức của hắc, nữ nhân có thể kiêu ngạo nhưng nhất định phải ngoan ngoãn. Điều này xem chừng rất mâu thuẫn, kỳ thực lại không mâu thuẫn chút nào.

Sau khi hoan ái sung sướng thỏa thuê xong, Sở Diễm ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng nói lời trấn an. Thiên Dao đặc biệt ngoan ngoãn, tựa vào lồng ngực hắc, hơi thở có chút dồn dập. “Ta tưởng là người không trở lại.”

Sở Diễm cười, “Nhớ nàng tự nhiên sẽ trở lại thôi.”

Gương mặt Thiên Dao ửng đỏ, thân thể lại sát gần hắc mấy phần. “Sáng mai ta vẫn nên quay về Y Lan điện thôi, ở đây chung quy cũng không thuận tiện.” Nếu tiếp tục ở lại nàng sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Hôm nay là Doãn Hàm Tuyết đợi ở ngoài điện, ngày mai nói không chừng là Tiêu Trinh Nhi tới nháo loạn. Nơi có nhiều nữ nhân, thị phi cũng nhiều. Huống chi, các nàng lại chung một trượng phu.

“Ba ngày sau là ngày săn bắt mùa đông, hoàng tử cùng phi tần hậu cung đều sẽ theo phụ hoàng ra bãi săn thú. Hai ngày này nàng cứ ở lại đây trước, đợi quay về hãy nói sau.”

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu, cũng không phản bác gì.

Tổ tiên Đại hàn hoàng triều là ở trên lưng ngựa đoạt được thiên hạ, chẳng biết từ lúc nào liền có quy định này, ngày đông chí hàng năm sẽ đến bãi săn hoàng gia săn thú, phi tần hậu cung, nữ quyền của hoàng tử cũng không ngoại lệ, đều phải đi theo. Cung phi biết hay không biết bản cung đều mặc trang phục cưỡi ngựa như nhau.

Sáng sớm, Từ Y liền bắt đầu thay y phục cho Thiên Dao, trang phục cưỡi ngựa màu trắng, ống tay áo dùng tơ bạc thêu hoạ tiết mây, vô cùng xinh đẹp khác biệt. Chuẩn bị xong hết thảy, liền theo xe ngựa Đông cung lên đường hướng về bãi săn hoàng gia. Sở Diễm không ngồi xe cùng nàng, mà cưỡi ngựa đi ở phía trước, đi ngay đầu đoàn. Từ Đông cung đến bãi săn hoàng gia, đường xá xa xôi, bọn họ cơ hồ không gặp mặt nhau.

Lúc đó, bên ngoài bãi săn đã được Ngự lâm quân vây chặt đến giọt nước cũng không lọt. Các cung tần phi tử theo tước vị ở trong lầu lớn bên ngoài cánh rừng nghỉ ngơi. Buổi trưa vừa qua, tiếng hiệu lệnh vang lên, buổi săn mới tính là chính thức bắt đầu. Sau đó Hoàng thượng sẽ đem nhân mã chia thành mấy nhóm, tổ nào săn được nhiều nhất sẽ đạt được giải thưởng săn bắt của năm nay. Hoàng thượng sẽ khen thưởng, nhưng thưởng gì, thì phải coi Văn Đế cao hứng thế nào. Năm ngoái Sở Diễm chiến thắng, phần thưởng chính là – Thái tử giám quốc.

Lần săn này phân thành ba nhóm, rốt cuộc lại giống trong suy nghĩ. Thái tử Sở Diễm cùng An Thanh Vương Sở Dục một nhóm, mỗi người dẫn theo vài người săn bắt thiện nghệ trong phủ. Sở Hạo cùng phụ tử Tư Đồ tộc một nhóm, ngoại thích Tiêu gia tự thành một nhóm, ngũ công chúa Loan Âm một thân trang phục cưỡi ngựa đồ tươi cũng đi theo nhóm đó.

Mà phần thưởng Văn Đế đưa ra lần này, lại là Binh Phù Hồ Quân.

Binh mã Đại hàn phần lớn đều nằm trong tay Tư Đồ nhất tộc, số ít còn lại phân cho đại tướng nơi biên quan, mà nắm chặt trong tay hoàng đế cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của hoàng đế là Hồ Quân, do thân vệ của hoàng đế suất lĩnh. Sở dĩ gọi là Hồ Quân đó là do tướng sĩ quân đội này đều là trăm dặm mới tìm được một người, năng lực tác chiến, khí thế hùng vĩ không phải người khác có thể bì được. Mười vạn đại quân này lại có thể chống lại trăm vạn hùng binh.

Không thể ngờ, Văn Đế lại ném ra một phần thưởng hấp dẫn lớn như vậy. Biểu hiện của ba nhóm mặc dù rất bình tĩnh, nhưng sớm đã nóng lòng muốn tỷ

thí.

Nữ quyền Đông cung dưới sự dẫn dắt của Tư Đồ Phuong Phi, đều mặc cung trang hoa mỹ rườm rà, ngay cả Tiêu Trinh Nhi biết võ nghệ cũng mặc quần dài, việc này khiến Thiên Dao có phần bất ngờ. Sau đó từ miệng cung nhân mới biết, trong bãi săn hoàng gia, thường có mãnh thú qua lại, nữ hậu cung rất ít người mạo hiểm, cho dù là mặc trang phục cưỡi ngựa, cũng bất quá là lúc mới xuất hiện nhằm dẫn tới sự chú ý của hoàng đế mà thôi.

Sở Diễm thúc ngựa đi tới trước mặt Thiên Dao, mắt phượng tuyệt mỹ khẽ híp lại, ánh mắt rơi trên người nàng mang vài tia suy ngẫm. Khóe miệng lúm đồng tiền ngạo nghễ, mở miệng nói mang theo mấy phần khiêu khích. “Sợ sao?”

Thiên Dao kiêu ngạo ngửa đầu nhìn thẳng hấn, dịu dàng nói. “Thiên Dao ngay cả Điện hạ còn không sợ, sao lại có thể e ngại rắn độc mãnh thú.”

Sở Diễm ngăn người trong chốc lát, rồi hắng giọng mà cười. Thân thể hơi nghiêng, cánh tay đặt lên vòng eo mãnh khách của nàng, dùng lực kéo nàng ôm lên trên ngựa, vây ở trong lòng mình. Đầu ngón tay thon dài vô tình hay cố ý lướt nhẹ qua gò má mịn màng của nàng. “Thật đẹp.” Giọng nói trầm thấp mà mị văng lên bên tai, hơi thở ấm áp, vừa thốt ra nơi cần cổ làm ngựa ngáy một chút. Gương mặt Thiên Dao nhất thời đỏ lựng.

Cùng Thái tử điện hạ cười chung một ngựa, lại còn tư thế ôm nhau mập mờ như thế, thật đúng là mơ ước của bao nhiêu nữ quyền Đông cung. Tư Đồ Phuong Phi ngược lại vẫn một phong thái cao quý, mặc dù căm tức nhưng không nhiều lời. Tiêu Trinh Nhi châm chọc khiêu khích nói một câu, “Thảm muội muội được ngàn vạn sủng ái, thật là khiến người hâm mộ.” Ngay sau đó, đề tài được chuyển, nhắm thẳng vào Doãn Hàm Tuyết.

“Đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Ban đầu là Doãn muội muội được tháng ngày cung chiều, nhưng mà đã đi không trở lại.”

Sắc mặt Doãn Hàm Tuyết biến sắc mấy phần, cả gương mặt trắng bệch như tờ giấy. Nàng cắn cắn cánh môi, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. “Tiêu tỷ tỷ sao lại nói vậy, Thảm trác phi xinh đẹp khuynh thành, vừa được hoàng thượng sắc phong làm nhất phẩm phu nhân, địa vị còn trên cả Lăng gia và Thái tử phi, Hàm Tuyết đương nhiên không thể so sánh được.”

Hàm Tuyết không chút dấu vết ném quả bóng sang cho Tư Đồ Phuong Phi. Sắc mặt Phuong Phi trầm xuống, ánh mắt liếc nhìn mấy nữ nhân bên cạnh, lạnh giọng nói. “Thảm Thiên Dao được chuyên sủng, đó cũng coi như bản lĩnh của nàng, các người nếu như ghen tỵ, có thể dùng khả năng đi đoạt lại điện hạ, đứng ở trước mặt bản cung ghen tuông ăn nói linh tinh, có lợi ích gì.”

“Lời của Thái tử phi thật đúng.” Tiêu Trinh Nhi không mặn không nhạt hỏi lại một câu, “Lúc Doãn muội muội được chuyên sủng ở Đông cung, cũng chưa sinh được cho Điện hạ một hài tử, quả thực là không có phúc khí. Bây giờ Thảm Thiên Dao ngày ngày ân ái cùng điện hạ, nói không chừng qua một thời gian sẽ truyền ra tin tức tốt đấy.”

Doãn Hàm Tuyết im lặng trầm mặc, bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã sớm nắm chặt thành quyền.

Tiêu Trinh Nhi lại giễu cợt một tiếng, tiếp tục nói. “Bất quá nói đi cũng nói lại, không có phúc khí dù sao so với người ngay cả cơ hội cũng không có vẫn tốt hơn nhiều. Thái tử phi tỷ tỷ còn mòn mỏi trông mong điện hạ tới Thương Lan điện qua đêm a!” Nàng che miệng châm biếm, dưới sự nâng đỡ của thị nữ đi về phía lều lớn.

Tư Đồ Phuong Phi cứng đờ tại chỗ, thân thể tức giận khẽ run lên. Thị nữ Bội Tâm vội vàng nâng nàng lên, thấp giọng trấn an nói, “Nương nương đừng chấp nhặt với nàng ta, không phải ý vào hậu thuẫn của Tiêu gia muốn làm gì thì làm sao! Sớm muộn cũng tới lượt nàng ta.”

“Trời lạnh, Thái tử phi cũng nên vào lều cho ấm.” Doãn Hàm Tuyết ngược lại hiểu lẽ nghĩa cúi người đáp lễ, mới cùng thị nữ đi vào lều lớn.

Mấy nữ nhân tranh giành tình nhân này tạm thời không nhắc đến, chỉ nói trong bãi săn, mấy nhóm nhân mã đã phân tán bên trong cánh rừng.

Sở Diễm ôm lấy Thiên Dao, ngược lại không chút nóng lòng săn bắn, con ngựa một đường lác lác đi về phía trước, cực kỳ giống như cưỡi ngựa xem hoa ngắm phong cảnh. “Dao Nhi có am hiểu về cung tiến?” Hắn dịu dàng hỏi, gỡ xuống cung tiến trên lưng, nắm lấy bàn tay nhỏ của Thiên Dao, kéo căng mũi tên.

“Không biết.” Thiên Dao hết sức khiêm tốn trả lời.

Sở Diễm khẽ cười, “Bổn vương còn tưởng rằng Dao Nhi của ta không gì không thể làm.”

Thiên Dao ở trong ngực hắn, hờn dỗi hừ một tiếng.

Lúc này, đúng lúc một đàn hồng nhạn bay ngang qua đỉnh đầu, mắt phượng Sở Diễm híp lại, gương cung lên, đầu ngón tay bắn ra, song tiễn xoạt một tiếng bay cao lên trời, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, chim đầu đàn đã rơi thẳng xuống đất. “Bắn trúng rồi! Tài bắn cung của điện hạ thật cao.” Sau lưng mấy tên tướng lĩnh a dua nịnh hót hoan hô, người hầu có nhãn lực tốt đã thúc ngựa phi ra ngoài, một lát sau, liền thu trở về con chim nhạn bị bắn trúng.

Khuôn mặt Sở Diễm lạnh nhạt, ý cười rõ ràng ở một bên. “Thịt hồng nhạn rất ngon, để tối nướng cho Dao Nhi ăn, được không?”

“Ừm.” Thiên Dao không quá để ý đáp lời. Ngựa đầu nhìn trời cao, ánh mắt buồn bã như mất mát. Trên không, đàn chim mất đi chim đầu đàn, thất kinh bay tứ tán, vỡ tan tác. Không cần nghĩ nhiều cũng biết được chúng nó sẽ gặp phải số mạng như thế nào.

“Thất ca lại hứng thú như vậy, đệ thấy không cần chờ đến tối đâu, đệ cũng đang đói, bây giờ nướng ăn luôn, thế nào?” Sở Dục vẫn luôn thúc ngựa ở phía sau đột nhiên mở miệng, nói xong, đã xoay người nhảy xuống ngựa, sai người nhóm lửa.

Sở Diễm mỉm cười, cũng xuống ngựa, đưa hai tay cho Thiên Dao, ra hiệu muốn ôm nàng xuống. Mà đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, cuối cùng vẫn cứng ngắc ở trên ngựa. “Điện hạ không phải nên lấy sẵn bắt làm đầu sao? Bình Phù Hồ Quân kia...”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Chàng càng cần người

“Đang lo lắng cho bốn vương sao?” Sở Diễm tà mị nhếch khóe miệng.

Ánh mắt trong veo của Thiên Dao nhìn thẳng vào đôi mắt sâu như vực của hắn, khe khẽ gật đầu. “Bình phù không thể để rơi vào tay người khác.”

“Yên tâm, bốn vương tự có định đoạt.” Hắc mỉm cười, ôm Thiên Dao xuống ngựa.

Bên kia, Sở Dục đã sớm nổi được đồng lửa, thành thời ngồi bên đồng lửa nướng hồng nhạn, thỉnh thoảng lại truyền ra mùi thịt nướng thơm ngào ngạt. Sở Diễm cùng Thiên Dao sóng đôi ngồi ở một bên khác, hai cánh tay Thiên Dao vòng qua đầu gối, thân hình nhỏ xinh cuộn lại. Ánh lửa đỏ lập lòe chiếu trên gương mặt trắng nõn của nàng phá lệ rực rỡ.

“Thất ca đối với chuyện này thấy thế nào?” Sở Dục cột nhà nói, gảy gảy nhánh củi trong tay làm ngọn lửa cháy bùng lên.

Trong đôi mắt đen sâu của Sở Diễm là ánh lửa cháy bùng nóng rực, tuần nhan lạnh nhạt tựa như có điều suy nghĩ. “Bốn vương nhất thời cũng chưa đoán ra được tâm tư của phụ hoàng, nhưng chuyện binh phù kia, thà tin là có còn hơn không. Nếu để rơi vào tay Sở Hạo hoặc người của Tiêu gia, lại khó giải quyết.”

Mi tâm Sở Dục nhú chặt, lại nói. “Hoàng thượng gần đây kiêng kỵ nhất chuyện hoàng tử tự dụng binh, hôm nay lại bày ra chuyện như thế.”

Sở Diễm khẽ cười, “Đi một bước tính một bước vậy.”

“Thất ca trái lại rất thành thoi. Các nhóm khác lúc này chỉ sợ thu hoạch không ít, chúng ta thì hai tay vẫn trống trơn.” Sở Dục khẽ hừ một tiếng.

Nghe Sở Dục nói, Thiên Dao cũng vô cùng lo lắng. “Điện hạ có nắm chắc thắng được nhóm khác không?”

Sở Diễm chưa mở miệng, ngược lại Sở Dục đã cướp lời, “Tiêu gia căn bản không đủ trình, tài nghệ bắn cung của Sở Hạo cũng thuộc dạng thượng thừa nhưng thất ca trước giờ cũng không xem vào mắt.”

Sở Diễm lạnh lùng liếc hắn một cái, “Kỵ xạ của Nhị ca không bằng bốn vương, nhưng lại có những lợi thế khác, huống hồ, lại có sự tương trợ của phụ tử Tư Đồ. Lần này muốn thắng cũng không dễ dàng.”

“Binh tới tướng chặn, nước tới bờ chặn, bất luận thế nào cũng phải lấy được binh phù.” Mây kiếm Sở Dục nhú lại, một bộ khí thế như tình thế bất buộc.

Sở Diễm cười, tùy ý ném cành củi vào đồng lửa. “Nếu phụ hoàng vốn không có ý định giao ra binh phù thì sao?”

Sở Dục sừng sốt, “Ý thất ca là...” Chẳng lẽ hành động này của hoàng đế chỉ là dò xét!

Thịt trên đồng lửa đã chín, tỏa ra mùi thơm nồng đậm. Thiên Dao lạnh nhạt nghe cuộc nói chuyện giữa hai người nhưng cũng không nhiều lời. Đưa ra bàn tay ngọc trắng nõn, bẻ một chân chim đưa tới trước mặt Sở Dục. “Vương gia không phải đói bụng sao? Ăn trước một chút đi.”

Bàn tay dài nhỏ trắng nõn bày ra trước mặt, nữ tử mi mắt như tranh, ánh mắt khẽ động, một cái nhìn một nụ cười như tranh sơn thủy lạnh lùng, đẹp đến mức không thật. Trong lúc nhất thời, Sở Dục lại nhìn đến ngây dại. Trong đôi mắt đen sâu của hắn hoàn toàn không thấy sự tồn tại của thức ăn, chỉ có nữ tử với chân mày như núi ở xa vậy.

Thấy hắn thật lâu không có phản ứng gì, Thiên Dao lại dịu dàng gọi. “Vương gia.”

“Sở Dục thất lễ, mong Thất tẩu thứ tội.” Sở Dục ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng nhận lấy miếng thịt trong tay nàng, há to miệng cắn. Khóe mắt dư quang không chút dấu vết liếc nhìn Sở Diễm. Mà người sau thì tuần nhan lạnh lùng, đôi mắt sâu thẳm, vẫn như cũ sâu không thấy đáy.

Cả một con hồng nhạn căn bản cũng không cắn được mấy miếng, sau thời gian một chum trà, Sở Diễm lạnh nhạt đứng dậy, trong tròng lạnh lùng nói. “Đi săn thôi, thời gian của chúng ta không còn nhiều. Nhớ, săn nhiều mảnh thú chim quý hiếm, những thứ khác phụ hoàng nhìn không thuận mắt.”

Sở Diễm xoay người nhảy lên tuần mã, roi ngựa nâu đỏ vung lên, liền thúc ngựa nghênh ngang mà đi. Lại để Thiên Dao và Sở Dục lọt lại ở phía sau.

Thiên Dao đứng cứng đờ tại chỗ, gương mặt khó xử. Nàng tự nhiên cảm giác được sự tức giận của Sở Diễm, chẳng qua là, không biết hắn vì chuyện gì

mà tức giận. Mới vừa rồi rõ ràng còn như keo như sơn, nam nhân này quả thật âm tình bất định.

Sở Dục nhún vai, về cột nhả lại mang theo vài tia bất đắc dĩ, hạ thấp giọng nói một câu. “Lòng yêu cái đẹp ai cũng có. Nếu như sợ người khác dòm ngó, thế thì dứt khoát giấu đi cho rồi. Thất ca ghen tuông thế này thật là không hiểu nổi.” Dứt lời, cũng phi thân lên ngựa, nghênh ngang mà đi.

Thị vệ cũng theo đó mà tản đi, trong lúc nhất thời, chỉ để lại Thiên Dao lẻ loi một mình. Bên người là tiếng lửa cháy tách tách. Nghe nói, trong rừng này có nhiều mãnh thú thường lui tới, Thiên Dao không khỏi cảm thấy gió lạnh thổi vù vù.

Thiên Dao hít một hơi thật sâu, một lúc sau mới bình tĩnh lại. Cơ hội chỉ có một lần, bất luận chuyện binh phù là thật hay giả, nàng đều phải ra sức đánh một trận. Nhưng nàng đi đâu sẵn chứ, trong tay vừa không có cung tiễn binh khí, nội lực cũng chưa khôi phục, không dám mạnh động. Chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, bắt những con chim quý tương đối hiếm hoi một chút.

Mà ở một nơi khác, Sở Dục thúc ngựa đuổi theo Sở Diễm, hai người một trước một sau đi săn con mồi của mình. Sở Diễm một tên bắn xuyên tim một con gấu đen xong, trong lúc lơ đãng quay đầu, lại thấy Sở Dục cười ngựa một mình, không hề thấy bóng dáng Thiên Dao, này kiểm theo bản năng chau lại.

“Thầm Thiên Dao đâu?”

“Sao đệ biết được, Thất ca không phải tức giận sao, đệ nào dám ở chung một chỗ với nàng ta.” Sở Dục lơ đãng nhún vai một cái.

Hắn lại dám bỏ Thiên Dao lại một mình! Mi tâm Sở Diễm cơ hồ chau lại một chỗ, sắc mặt nhất thời lạnh xuống. Sở Dục vẫn là lần đầu tiên thấy hắn tức giận như vậy.

“Võ công thất tẩu giới như vậy, thất ca còn lo lắng gì sao.”

“Nàng bị nội thương nghiêm trọng, căn bản không thi triển võ công được.” Sở Diễm rống lên, giục ngựa quay đầu trở về. Chưa kịp tới, liền nghe thấy gió lạnh thổi vù vù ở nơi xa, kèm theo tiếng mãnh thú gào rống.

“Hình, hình như có mãnh thú xuất hiện.” Sở Dục có chút nóng nảy, nếu Thiên Dao thật sự không thể vận dụng nội lực, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Hắn khí quanh thân Sở Diễm bức người, hung hăng quát xuống roi ngựa. Mà sau lưng, một con tuần mã khác từ xa xa đuổi tới, là Xích Diễm. “Điện hạ, bãi săn có thích khách, hoàng thượng bị tập kích, người đang trong hiểm cảnh.”

“Cái gì?” Sở Diễm luôn luôn trầm ổn cũng có chút không giữ được bình tĩnh, quan tâm tắc loạn. “Phụ hoàng có bị thương không?”

“Vẫn chưa biết.” Xích Diễm hấp tấp nói.

Sở Dục thúc ngựa theo sau, mở miệng hỏi. “Thất ca, bây giờ làm thế nào mới được?”

Sở Diễm cân nhắc một lúc, “Bỏ vương dĩ nhiên phải đi cứu phụ hoàng.”

“Thất ca có nghĩ tới, đây có thể là kế điệu hổ ly sơn không, nếu thất ca không ở đây, chúng ta tuyệt không thể giành phần thắng. Nếu binh phù rơi vào tay Sở Hạo thì phiền rồi.” Sở Dục vội vàng nói.

“Việc này cũng có thể là phụ hoàng thử dò xét, bất luận thế nào, Bỏ vương nhất định phải đến bên cạnh phụ hoàng.” Sở Diễm xiết chặt dây cương, đầu ngựa đã thay đổi phương hướng. “Thiên Dao liền giao cho đệ, bỏ vương muốn nàng còn sống trở lại bên cạnh ta.”

Lúc Sở Dục đuổi tới chỗ sâu trong rừng rậm, Thiên Dao đang bị mãnh hổ ép từng bước lui về phía sau. Nàng cũng coi như trấn định, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, áo quần trắng tuyết trên người bị mãnh thú cào rách mấy đường, nhiễm màu máu đỏ tươi. Mà nàng từng bước lui về phía sau, mãnh hổ từng bước ép sát, ‘gr’ một tiếng nhảy bỏ về phía Thiên Dao.

Nàng linh hoạt khéo léo lách người, né tránh trong gang tấc, lại sớm vì một mồi mà thờ dốc. Không thể sử dụng khí lực, chỉ đành phó mặc cho số phận.

Cũng may, mạng của nàng vẫn chưa tuyệt, Sở Dục chạy tới coi như kịp thời, một mũi tên xuyên không lao tới ngay giữa trái tim mãnh hổ. Mãnh hổ rống lên một tiếng, thân thể nặng nề ở trước mắt Thiên Dao ngã xuống.

Thiên Dao chậm rãi đứng dậy, thân hình nhỏ xinh suy nhược đứng yên tại chỗ. Ngược mắt liền thấy Sở Dục đang cười trên con ngựa cao to, tay giương cung, hết như thiên thần từ trên trời bay xuống.

Nàng cười tươi, mang theo sự thoải mái khi sống sót sau tai nạn.

Sở Dục xoay người xuống ngựa, đi nhanh tới trước người nàng, quan sát trên dưới một phen, phát hiện nàng vẫn bình yên vô sự mới thở phào nhẹ nhõm. “Mới vừa rồi thật là nguy hiểm. Thất tẩu nếu có chuyện gì bỏ vương cũng không thể giải thích với Thất ca được.” Hắn mỉm cười nói xong, từ trong ngực lấy ra khăn tay sạch sẽ, giờ tay lau đi vết bẩn trên má nàng.

Thiên Dao có chút lúng túng lui về phía sau một bước, cứng nhắc trong chốc lát mới nói, “Đa tạ vương gia cứu giúp.”

Sở Dục cũng sững sốt, hậu tri hậu giác cũng thấy mình đích thực hơi mạo phạm. Sau đó vô cùng ảo não, hôm nay thật là bị quý ám mà. “Thất tẩu không cần khách khí, Bôn vương được thất ca nhờ vả, tất nhiên sẽ bảo vệ người chu toàn.”

Thiên Dao cười khẽ, ngồi xuống nhỏ lấy mũi tên cắm trên thân hổ, khoe môi cong cong, thật là đơn thuần ngây thơ. “Có con mãnh hổ này, phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn nhiều.” Nàng lại chỉ chỉ mấy con chim quý hiếm ở một bên, “Bắt những thứ này thật là phí sức lực.”

Sở Dục bật cười, khó trách nàng lại chặt vật như vậy, hẳn là tay không bắt... ác diệu. “Thất tẩu đối với thất ca thật có lòng...”

Lời hẳn còn chưa dứt, đột nhiên bị Thiên Dao cắt đứt. Nàng đẩy hẳn ra, đem thân thể che trước người hẳn. “Vương gia cẩn thận.”

Một mũi tên như bay bắn thẳng vào ngực nàng. Mũi tên lao nhanh về phía trước, căn bản không còn kịp né tránh. Thiên Dao chịu đựng đau đớn, ném tên nắm trong tay ra, một tiếng kêu thảm thiết thê lương, một tên hắc y nhân từ trên cây rơi xuống. “Vương gia, có mai phục, người đi mau.”

“Thất tẩu, thương thế của người thế nào rồi?” Sở Dục còn quan mai phục gì nữa, chỉ biết vết thương của Thiên Dao tuôn ra máu tươi không ngừng, khiến hai mắt đau đớn.

“Người đi mau, ta chỉ có thể ngăn cản một thời gian.” Thiên Dao cố hết sức rút tên trong ngực ra, lại phun ra một dòng máu khác. Mũi tên này rõ ràng không phải là bắn trúng mình, nhưng hẳn lại cảm thấy trái tim đau đớn kịch liệt. Hẳn nửa ôm Thiên Dao vào trong lòng, phong bế một số đại huyết trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Chàng hiểu được (1)

“Thẩm Thiên Dao, ngươi nhất định phải trụ vững. Ngươi không được phép chết, có nghe hay không!” Hắc khản giọng gào thét thê lương, bộ dáng bá đạo ngược lại giống Sở Diễm như đúc.

Mà lúc này, hàng loạt hắc y nhân từ trên không nhảy xuống, vây bọn họ thành một vòng.

Đôi mắt Sở Dục đỏ ngầu, trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh. Quả thực là kẻ điều hổ ly sơn, chẳng qua là ngay cả Thất ca cũng không dự liệu được, mục tiêu của bọn chúng lại là hẳn – Sở Dục.

“Vương gia, không thể ham chiến.” Thiên Dao cố hết sức nói, dùng chút sức lực cuối cùng thăm vận nội lực, bàn tay nâng lên, trong chốc lát hàn khí dâng lên đánh về phía bốn phía hắc y nhân. Sau tiếng kêu thảm thiết, hắc y nhân từng người từng người đổ xuống, đều bị đông lạnh thành người băng.

“Thẩm Thiên Dao, ngươi điên rồi.” Sở Dục lớn tiếng gầm thét, ôm chặt lấy thân thể tê liệt ngã xuống của nàng vào trong lòng. Thất ca nói nàng không thể tiếp tục vận nội lực, nếu không, chính là tìm đường chết. Mà bây giờ, nàng chính là đang tự tìm đường chết, vì cứu hẳn, nàng lấy một mạng đổi một mạng.

Sở Dục không dám tiếp tục trì hoãn, ôm lấy Thiên Dao phi thân lên. Không ai dám bảo đảm liệu có còn nhóm hắc y nhân nào khác hay không. Yếu không địch lại mạnh, điều duy nhất hẳn có thể làm lúc này là tìm một nơi an toàn để ẩn náu.

Sâu trong rừng, tìm được một sơn động để ẩn nấp, hẳn ở trước cửa động để lại tín hiệu. Sở Diễm nhìn thấy, tự nhiên sẽ biết mà tìm được bọn hẳn.

Lúc hẳn ôm Thiên Dao vào trong động, hơi thở của nàng đã hết sức mỏng manh. Nàng yếu ớt giống như một búp bê bằng sứ, sắc mặt tái nhợt như tuyết, đôi môi ónh nhuận cũng không còn chút huyết sắc, gần như trong suốt. Bên trong động yên tĩnh có chút đáng sợ, Sở Dục ôm chặt lấy nàng, thân thể của nàng lại lạnh băng như vậy, hẳn cảm giác được rõ ràng, tính mạng của nàng đang từng chút từng chút một trôi đi.

“Thất tẩu, người tỉnh lại đi.” Hắc lắc lắc thân thể của nàng, mà nàng lại không có chút phản ứng. Sở Dục hết sức nóng lòng, “Thẩm Thiên Dao, Thiên Dao, ngươi tỉnh lại đi, đừng chết, van xin ngươi, đừng chết.” Lần đầu tiên, Sở Dục hiểu được trên đời còn tồn tại hai chữ ‘sợ hãi’ này.

“Lạnh, lạnh quá.” Trong hôn mê, Thiên Dao rì rầm ni non, tựa hồ thống khổ vô cùng, thân thể của nàng không ngừng run rẩy, mi tâm nhú lại, vô thức tìm kiếm nơi ấm áp.

Sở Dục không suy nghĩ thêm nhiều, liền cởi hết tất cả y phục trên người ra, bao lấy thân thể của nàng, ôm nàng thật chặt trong lòng. Lòng ngực trần của hẳn tỏa ra nhiệt độ khiến nàng dần dần an ổn. Nhưng một lát sau, nàng lại bắt đầu ho khan kịch liệt, một ngụm máu to theo khoe môi tràn ra. Mi tâm nàng nhú chặt, hàng mi dài vẫn còn vương giọt nước trong suốt, run rẩy mấy nhịp mới chậm rãi mở ra. Mà đập vào mắt chính là gương mặt tuần tú lo lắng của Sở Dục.

“Thẩm Thiên Dao, ngươi là đồ ngọc sao. Không phải là ngươi không muốn gặp ta nữa sao, cần gì phải liều mạng cứu ta, hay là ngươi thiên bẩm đã thương người như vậy.” Sở Dục gầm thét, một đôi mắt đen lại không tự chủ được ướt ướt. Hẳn ôm chặt quá, Thiên Dao ở trong ngực hẳn có chút thở không thông.

“Tùy Vương gia muốn nghĩ thế nào.” Nàng yếu ớt cười một tiếng, tựa hồ không chút để ý đến chuyện sinh tử. Mà bàn tay Sở Dục áp vào ngực nàng, không ngừng truyền nội lực cuộn cuộn vào thân thể nàng. Nàng muốn nói thêm gì nữa mới phát hiện ra giọng nói có chút khàn khàn. Mà cho dù là suy yếu chột vật đến vậy, đôi mắt nàng vẫn trong veo như cũ.

Nàng khẽ nhìn hắn, có chút khó khăn nói. “Vương gia không cần hao phí nội lực của mình, Thiên Dao chống đỡ không được bao lâu nữa.”

“Ngươi cảm miệng, ai cho phép ngươi chết. Nếu ngươi dám chết, Bồn vương nhất định không bỏ qua cho ngươi.”

Thiên Dao cười khổ, yếu ớt thốt ra hai chữ. “Thật giống.” Bộ dáng bá đạo của hắn giờ phút này, ngược lại có mấy phần giống như Sở Diễm. “Thiên Dao đã quen với bộ dạng bất cần đời của Vương gia. Người bây giờ, không giống người một chút nào.” Có lẽ là nói quá lâu, Thiên Dao lại bắt đầu không ngừng ho khan, khỏe miệng lại trào ra một ít máu tươi.

Sở Dục chỉ cảm thấy trước mắt đều là màu đỏ, bàn tay ấm áp qua loa lau vết máu trên khóe môi nàng. Hắn tự lừa dối bản thân, cho rằng không nhìn thấy thì những vết máu kia không tồn tại. Nàng vẫn ổn, không có bị thương, cũng tuyệt đối có hy vọng. Nghĩ đến đôi mắt trong sáng như ngọc sẽ không bao giờ mở ra nữa, hắn thống khổ giống như vạn tiễn xuyên tim.

“Thầm Thiên Dao, ngươi nhất định phải cố trụ vững. Thất ca rất nhanh sẽ đến cứu chúng ta thôi, không phải ngươi rất yêu huynh ấy sao? Ngươi sẽ không rời bỏ huynh ấy đâu, đúng không?” Sở Dục cảm thấy lời nói của mình có chút lộn xộn, nhưng hắn chỉ cần nàng khỏe lại, giảm thọ mười năm cũng được, muốn hắn lấy mạng đổi lại cũng được, chỉ cần nữ nhân trong lòng này khỏe lại.

Thiên Dao chỉ cảm thấy mí mắt ngày càng nặng nề, nàng thật mệt mỏi quá, yêu cũng mệt mỏi quá, đau đến mệt mỏi. Cứ như vậy đi, kết thúc cũng tốt.

“Chàng, càng cần người hơn.” Đây là câu nói sau cùng lưu lại trước khi Thiên Dao bất tỉnh.

“Thiên Dao, Thầm Thiên Dao!” Sở Dục luống cuống, dùng hết sức lắc lắc thân thể của nàng, nhưng nàng lại không chịu tỉnh lại.

Sở Dục ôm chặt nàng, cảm giác được thân thể nàng đang từ từ lạnh buốt, trái tim cơ hồ ngừng đập. Nội lực cuộn cuộn vẫn không ngừng được đưa vào thân thể nàng, nhưng vẫn như cũ không chút dấu hiệu biến chuyển tốt. Hắn dốc hết toàn lực, cũng chỉ có thể bảo vệ được hơi thở yếu tàn cuối cùng của nàng.

Trong cuộc đời Sở Dục có quá nhiều nữ nhân, nhưng trước giờ chưa từng gặp một người dũng cảm kiên trung như Thầm Thiên Dao. Hắn rốt cục cũng hiểu được tất cả do dự cùng không đành lòng của thất ca. Cả đời có được hồng nhan tri kỷ bầu bạn, chết cũng không hối tiếc.

Trong lúc tuyệt vọng, ngoài động truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, tim Sở Dục căng thẳng, một tay ôm chặt lấy Thiên Dao một tay cầm chặt bảo kiếm, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên. Hắn không dám khẳng định, người tới là địch hay bạn. Chỉ có thể trong tình huống xấu nhất, buông tay đánh một trận.

Mà khi bóng dáng cao lớn của Sở Diễm xuất hiện trước mặt, hắn cảm giác giống như nhìn thấy ánh mặt trời, ý niệm đầu tiên lóe qua trong đầu chính là Thiên Dao được cứu rồi. “Thất ca.” Hắn khàn giọng kêu lên một tiếng.

Mà sắc mặt Sở Diễm lại lạnh kinh người, gằn nhẹ một câu với người phía sau lưng. “Tất cả rút hết ra ngoài cho bồn vương.”

Trong ấn tượng, Sở Dục vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Thất ca nổi nóng đến như vậy. Một tiếng rống này mới khiến cho Sở Dục kịp tỉnh ngộ, bản thân giờ phút này nhếch nhác như thế nào. Mà tình cảnh thế này trong mắt người khác, nhất là trong mắt Sở Diễm, sẽ nghĩ như thế nào.

Sở Dục lao đảo từ dưới đất bò dậy, trong ngực vẫn ôm lấy Thiên Dao đang hấp hối. Mở miệng là giọng nói khàn khàn kịch liệt, ánh mắt tràn đầy khẩn cầu. “Thất ca, đệ sẽ giải thích sau, mau cứu cứu nàng, cầu xin huynh cứu lấy nàng.”

Sở Diễm trầm mặc nhận lấy Thiên Dao từ trong ngực hắn, sắc mặt vẫn cực kỳ khó coi. Sở Dục là người biết chừng mực, Sở Diễm tự nhiên sẽ tin tưởng hắn và Thiên Dao là trong lúc đó là trong sạch. Hướng hồ, tình huống trước mặt, cũng không cho phép bọn họ phát sinh chuyện gì.

Nhưng mà, Sở Dục, hắn chung quy vẫn có tâm tư không nên có, một chữ ‘cứu’ kia, tiết lộ quá nhiều tâm ý.

Cánh tay hắn giương lên, kéo chiếc áo khoác trên người Thiên Dao ném trở lại trên người Sở Dục. “Mặc vào.” Âm thanh thốt ra không có chút nhiệt độ. Sau đó, hắn gỡ xuống áo khoác dày bằng lông cáo trắng như tuyết trên vai xuống, bao lấy thân thể nhỏ bé yếu ớt của Thiên Dao. Không hề có chút trì hoãn, sai bước hướng ra ngoài động.

Thương thế của Thiên Dao rất nặng, vị trí mũi tên xuyên qua cách tim không quá nửa tấc, chảy máu quá nhiều, áo lông cáo màu trắng vừa mới đắp lên người liền bị nhuộm đỏ. Mà nghiêm trọng hơn nữa là nội thương của nàng, vốn là vết thương cũ chưa lành, lại vọng động nội lực, kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng. Sở Diễm nhất thời có chút tay chân luống cuống, nhưng hắn cũng coi như trấn định, cho nàng uống thuốc trị nội thương, lại dùng nội lực giữ trụ tâm mạch cho nàng, máu nơi vết thương mới miễn cưỡng ngừng lại.

Xe ngựa hồi cung chạy thật nhanh, mà tình huống của Thiên Dao rõ ràng không chống đỡ lâu được như vậy, thân thể của nàng lại lạnh giống như băng. Máy kiếm Sở Diễm nhích chặt, nhanh chóng cời y phục trên người nhau ra, khóa chặt nàng ở trong lòng. Cầm bảo rộng lớn che kín hai thân thể trần trụi, Sở Diễm dùng nhiệt độ của chính mình để sưởi ấm cho nàng.

Nhưng như vậy vĩnh viễn cũng không đủ, Thiên Dao tu luyện U Minh chương nhiều năm, thân thể vốn là băng hàn, ngày thường cũng không có gì đáng lo

ngại, nhưng trọng thương trong người ngày hôm nay, nhiệt độ thấp như vậy lại là đòn trí mạng. “Dao Nhi, ngoan, tỉnh lại, nhìn ta này.” Hấn dịu dàng nhẹ giọng gọi, nhưng nàng vẫn như cũ không có chút phản ứng.

Sở Diễm bất đắc dĩ thở dài, hôm nay, cũng chỉ có thể...

Hấn lật người nàng đè ở phía dưới, cũng không dám dùng sức quá nhiều, dù sao trên người nàng vẫn còn có vết thương. Hấn dịu dàng hôn lên đôi môi trong suốt tái nhợt của nàng, tìm lấy vẻ ngọt ngào trong hơi thở mùi đàn hương của nàng. Bàn tay ấm áp, di chuyển dọc theo đường cong thân thể nhỏ xinh của nàng, ý đồ thông qua phương thức như thế nâng cao nhiệt độ của nàng. Mà những vuốt ve động chạm như thế cũng khiến hấn sinh ra rung động bản năng nhất.

Thiên Dao rốt cuộc cũng có chút phản ứng, trong miệng bật ra một tiếng rên rỉ. Thân thể mềm mại không tự chủ được dán lên người hấn, bàn tay ngọc vô thức sờ soạng trên thắt lưng chắc chắn của hấn. Thân thể của nàng lạnh, mà da thịt chạm vào lại mềm mại nhẵn bóng như tơ lụa. Sở Diễm dịu dàng cười khẽ, bàn tay nóng bỏng dọc theo hai bên má đùi trong của nàng, khiêu khích.

“Dao Nhi, có thể sao?” Hấn dịu dàng thấp giọng hỏi, đầu ngón tay mềm mại vén tóc trên trán nàng.

“Ừm a.” Khẽ đau nhói khiến ý thức Thiên Dao từ từ thanh tỉnh. Hàng mi như cánh quạt run rẩy mấy cái, nàng đột nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt lập tức phản chiếu gương mặt của hấn. Bốn mắt nhìn nhau trong khoảnh khắc, cả hai đều có chút kinh ngạc trong giây lát. Nàng đẹp tới mức khiến hấn nghẹt thở, còn hấn thâm tình khiến nàng đắm chìm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chàng hiểu được (2)

Nhiệt độ thân thể bổ sung cho nhau, kèm theo mỗi một cử động của hấn, thân thể Thiên Dao từ từ ấm lại, hai gò má hiện lên chút hồng nhuận. “Sở, Sở Diễm.” Nàng dịu dàng gọi, đầu ngón tay hơi lạnh bám trên bả vai hấn, ngón tay nắm chặt.

“Tĩnh rồi?” Khóe miệng hấn nhếch lên tà khí, bàn tay vuốt ve gương mặt nàng, động tác êm ái dị thường. “Nhận ra ta là ai, biết ta đang làm gì không?”

Thiên Dao e lệ quay mặt đi, thân thể không chút sức lực ở phía dưới hấn, mềm mại như nước. “Sở Diễm, ta tưởng sẽ không còn được gặp lại chàng nữa.”

“Nha đầu ngốc.” Hấn hôn nhẹ một cái trên cánh môi mềm mại của nàng, cánh tay của nàng lại buộc chặt vài phần. Động tác bên dưới lại không hề nhanh hơn. Trên người nàng có thương tích, hấn chung quy cũng có chút cố kỵ. Hoan ái bình thân như nước lại vẫn khiến hấn muốn ngừng mà không được. Thiên Dao rõ ràng là nữ tử trúc trắc, không biết phối hợp đón ý, nhưng hấn lúc nào cũng muốn nàng không đủ.

Nóng bỏng ngay trong cơ thể Thiên Dao bộc phát, Sở Diễm nằm trên người nàng, nặng nề thở dốc, say sưa hôn lên đôi môi nàng, đầu lưỡi linh hoạt khiêu khích đầu lưỡi nàng, hút dẫn về ngọt ngào trong miệng nàng. Thiên Dao bị hấn hôn sâu đến mức thở không thông, một quyền đánh vào lồng ngực hấn lại không có chút lực sát thương nào. Hấn đẩy đưa với đầu lưỡi nàng một hồi lâu sau mới buông ra.

Thiên Dao bị hấn chế trụ cổ tay, ở trong ngực hấn ‘um’ vài tiếng.

Sau khi đòi hỏi xong, Sở Diễm mới lưu luyến buông nàng ra, mắt phượng mỉm cười, từ trên cao nhìn xuống gương mặt tuyệt mỹ của nàng. “Đừng lộn xộn, cẩn thận động tới vết thương.”

“Chàng, buông ra.” Giọng nói Thiên Dao trầm thấp uyển chuyển, nghe mà khiến lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

Sở Diễm khẽ cười, từ trên người nàng xoay mình xuống.

Hoan ái xong, thân thể Thiên Dao khôi phục lại sự ấm áp, hai gò má ửng hồng, vui trong ngực hấn như một con búp bê bằng sứ tinh xảo. Đầu ngón tay trắng nõn của nàng không chút dấu vết đặt lên cổ tay hấn, mi tâm hơi nhú lên. “Thương thể của điện hạ cũng không nhẹ.”

Hấn dịu dàng cười một tiếng, kéo cổ tay của nàng qua, hôn nhẹ một cái.

“Thay phụ hoàng cần một kiếm, không có thương tổn đến chỗ hiểm.”

“Vậy chàng còn...” Thiên Dao cắn nhẹ môi dưới, e lệ không nói tiếp nửa câu sau.

“Còn cái gì?” Sở Diễm tà mị cười một tiếng, có ý trêu đùa nàng.

Nàng xoay người lại, không để ý tới hắn. Mà hai cánh tay rắn chắc của hắn vòng từ phía sau lên. Thân thể ấm áp của nàng khiến cho hắn có cảm giác chân thật. “Dao Nhi, vì sao phải lừa mình cứu Sở Dục?”

Trầm mặc trong chốc lát, Thiên Dao nhàn nhạt trả lời. “Điện hạ hiểu được.”

Lại trầm mặc thật lâu sau, Thiên Dao nghe thấy tiếng thờ dài trên đỉnh đầu truyền đến như có như không. Giọng nói của hắn vẫn dễ nghe mà còn từ tính đến như vậy. “Bốn vương đích thực có quan tâm Sở Dục, nhưng, bốn vương cũng không đành lòng mất nàng.”

Thiên Dao bị hắn ôm ở trong ngực, an tĩnh ngoan ngoãn, trái tim cũng ấm áp. Vết thương lại dần dần nhói đau, ý thức của Thiên Dao lại chìm vào mờ mịt.

“Điện hạ, trước mặt chính là cửa cung Đông cung.” Bên ngoài xe ngựa, giọng nói Xích Diễm vang lên trầm thấp, hiển nhiên là đang nhắc nhở. Tốc độ xe cũng từ từ chậm lại.

Sở Diễm tranh thủ chút thời gian sửa sang lại y phục của mình, lại dùng áo khoác lông cáo bao lấy thân thể Thiên Dao. Xe ngựa ngừng lại, có người hầu khom lưng làm bậc thang. Sở Diễm ôm lấy Thiên Dao nhanh chóng bước về hướng Vân Tiêu điện. “Mau truyền ngự y.”

“Tuân lệnh.” Xích Diễm khom người nói.

Ban đêm, trong Vân Tiêu điện, ngự y quỳ đầy trên đất. Thiên Dao nằm trên chiếc giường rộng lớn, trên người đang đắp chăn gấm màu vàng xen đỏ, dùng chỉ vàng dệt thành, dưới ánh nến chập chờn, toát ra vẻ long lanh thanh lạnh mà trong trẻo. Sở Diễm an tĩnh ngồi ở bên mép giường, tuấn nhan không chút biểu tình, hai tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thiên Dao.

“Tại sao vẫn còn chưa tỉnh?” Giọng nói lạnh lùng trong veo, không mang chút nhiệt độ.

“Hồi, hồi bẩm điện hạ, thương thế của nương nương quá nặng, lại mất quá nhiều máu. Mặc dù đã cầm máu, cũng dùng thuốc trị nội thương tốt nhất. Thế nhưng nguyên khí lại bị tổn thương nặng nề. Vì thần đã dùng nhân sâm thượng hạng để khí cho nương nương, chỉ cần qua được ải này, nương nương nhất định sẽ bình an vô sự.” Trưởng Thái y viện quỳ gối ở phía trước, run giọng đáp.

Tính khí của Thái tử điện hạ trong cung không ai không biết, nếu chọc giận hắn, chính là đầu dọn đi chỗ khác.

“Bốn vương không muốn nghe những lời nói nhảm này, Bốn vương chỉ muốn biết khi nào nàng tỉnh lại.”

“Cái này... trước hừng đông sáng mai.” Ngự y nhắm mắt trả lời.

Hừng đông? Sở Diễm theo bản năng quay đầu nhìn về phía cửa sổ, trăng trên đầu liễu, cách trời sáng ít nhất cũng năm sáu canh giờ, thật sự là dày vò dài đằng đẳng. Mà một câu nói của ngự y, lại làm cho hắn sợ hãi cùng nỗi giận.

“Sau khi trời sáng, nếu nương nương vẫn chưa tỉnh lại, chỉ sợ, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.” Ngự y run rẩy nói, trên trán đã sớm lấm tấm mồ hôi.

Yên lặng trong chốc lát, trên mặt Sở Diễm vẫn không có chút gợn sóng, mà âm thanh phát ra cũng vô cùng lạnh, làm cho người ta như bị đẩy vào băng tuyết, mà nội dung câu nói, chính là khiến đám ngự y quỳ trên đất không rét mà run. Hắn nói, “Bốn vương biết rồi, đều lui ra ngoài điện chờ đi. Trước khi trời sáng nếu Vương phi không tỉnh lại, các người hết thảy đều bồi táng.”

“Điện hạ, điện hạ tha mạng.” Ngự y bị dọa không nhẹ, không ngừng dập đầu xin tha mạng.

Sở Diễm nghe thấy phiền, tay phát một cái, ngự y quỳ đầy trên đất không dám khinh suất, liền lui ra ngoài.

Bên trong phòng trong nháy mắt yên tĩnh lại, đầu ngón tay thon dài của Sở Diễm lướt qua gò má tái nhợt của nàng, nhẹ nhàng ma sát trên cánh môi mềm của nàng. “Dao Nhi, đừng ngủ, cảnh đêm rất đẹp, bốn vương cùng nàng đi xem tuyết ngắm trăng sáng, có được không?”

Đáp lại hắn chỉ là sự trầm mặc yên tĩnh.

Hắn cười khò, cũng cùng nàng im lặng, an tĩnh ngồi bên cạnh giường, nhìn nàng, trông chừng nàng, tựa hồ như vậy có thể qua một đời. Mà ngồi như vậy lại suốt cả một đêm. Sáng sớm, ánh sáng nhàn nhạt chiếu từ ngoài cửa sổ vào, ánh mắt Sở Diễm lạnh băng nhìn về phía cửa sổ, mày kiếm nhíu chặt, đầu ngón tay hơi run rẩy vươn ra.

“Dao Nhi, thật sự rất mệt sao? Không muốn mở mắt dậy nhìn ta ư?” Nụ cười chua xót tràn ra trên khóe môi, Sở Diễm thờ dài, mắt phượng tuyệt mỹ khẽ khép lại rồi mở ra. “Được rồi, Dao Nhi, nàng ngủ đi, bốn vương không quấy rầy nàng nữa, cũng không bức bách nàng nữa.”

Hắn nghiêng đầu, trầm giọng nói với ngoài điện. “Đem đám ngự y ngoài điện hết thảy xử tử.”

Nhất thời, ngoài điện là một trận tiếng kêu khóc. Mà Sở Diễm lại để ngoài tai, hắn nắm chặt cổ tay trắng ngọc của Thiên Dao, cúi đầu xuống hôn, giọng nói thốt ra lại dịu dàng như giọt nước. “Dao Nhi, bốn vương để bọn chúng đi cùng nàng, có được không? Như vậy, đường xuống hoàng tuyền sẽ không còn cô đơn nữa. Nàng đừng ghét bỏ bọn chúng vụng về, ngay cả một bệnh nhân cũng không trị được.”

Ánh mắt hần chuyên chú nhìn nàng, ngay cả chớp mắt cũng không chớp, chỉ sợ bỏ lỡ một tia biểu tình của nàng. Thiên Dao trời sinh bản tính lương thiện, tuyệt không để vì mình mà liên lụy tới người khác, huống chi là có tới vài sinh mạng vô tội. Nếu như, nàng không tỉnh lại như vậy, đó chính là ý trời.

Sở Diễm luôn cho mình là siêu phàm, tự nhận nắm hết thảy mọi thứ trong tay. Nhưng cuối cùng, ý trời khó phạm. Bất lực như vậy, tựa hồ đã từng trải qua, nhưng hần lục lọi trong trí nhớ, nghĩ thế nào cũng không ra.

Chẳng lẽ, là kiếp trước sao?! Nghĩ đến đây, hần không khỏi bật cười.

Mà Thiên Dao lúc này đang chìm sâu vào con ác mộng. Nàng dùng hết sức lực giãy giụa, nhưng trước sau vẫn không cách nào thoát khỏi.

“Hóa ra người ở nơi này, Hằng Nga tỷ tỷ đang tìm người khắp nơi a.” Một đôi tay ngọc ngà ôm lấy thỏ ngọc từ dưới đất lên, sa y màu đỏ trên người cùng thỏ ngọc trắng toát tạo thành phong cảnh rực rỡ. Bước chân nhẹ nhàng, nàng ôm thỏ ngọc ngồi bên cạnh Thiên Trì, ánh mặt trời vừa khéo chiếu lên trên người, ấm áp.

Cây ngô đồng cao lớn cạnh hồ che khuất bóng hình xinh đẹp của nữ tử, tiểu tiên đồng, tiên nga lướt qua cũng không chú ý tới sự tồn tại của nàng.

“Nghe nói gì chưa? Thái tử điện hạ sắp đại hôn rồi, nghênh cưới Bồng Lai tiên nữ.” Hai tiểu tiên nga châu đầu ghé tai nói.

“Hôn sự này đã định tám trăm năm trước rồi, có gì đâu mà ngạc nhiên.” Một người khác hét sức lơ đãng nói.

“Cái vị trong điện chúng ta... là do điện hạ đưa về, nghe nói được sủng ái vô cùng.”

“Chỉ bằng tiểu yêu đó sao?” Tiểu tiên nga khinh thường hừ một tiếng, “Chỉ dựa vào một chút sắc đẹp liền tưởng thật có thể trở thành nương nương sao? Điện hạ trẻ tuổi bông bột, bất quá là nhất thời thích mới mẻ...”

Tiếng bàn luận xôn xao càng lúc càng xa, cho đến khi hoàn toàn biến mất, Liên Y mới từ sau gốc cây đi ra, chiếc váy đỏ tươi trên người bị gió thổi tung, nét mặt của nàng thần thờ. Thỏ ngọc trong lòng chẳng biết lúc nào đã trốn mất dạng.

Hần muốn cưới nữ nhân khác làm thê tử sao? Không, nàng không tin, những chuyện này không phải thật.

Nàng lão đạo chạy trở về Thiên điện, nàng muốn chính miệng hần nói cho nàng biết. Các nàng đều là gạt người, người Thủy Quân yêu là Liên Y, người chàng muốn cưới cũng là Liên Y.

Trong Thiên điện an tĩnh cực kỳ, cửa điện đóng chặt. Liên Y nhẹ nhàng đi tới bên cửa, vờ muốn đẩy cửa ra liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đối thoại, thanh âm kia rất quen thuộc, là của phụ tử Tây Thiên vương Chúc Dung và Thái tử Trường Cầm.

“Ngày mai Bồng lai tiên chúa sẽ cử Thiên nữ tới đây hòa thân, tính tình phóng túng của con cũng nên thu lại, nếu để cho người không liên quan phá hỏng đại hôn ngày mai, đừng trách bốn vương không nể mặt.” Ngự khí của Tây Thiên Vương Chúc Dung ôn hoà nhưng rõ ràng mang theo ý cảnh cáo.

“Hài nhi biết chừng mực.” Thái độ của Thái tử Trường Cầm ôn thuận, ánh mắt khẽ nheo lại, trong đôi mắt sâu thẳm lại là sầu lo hiếm thấy.

Tây Thiên vương hừ lạnh một tiếng, “Con nếu biết chừng mực, cũng đã không đưa tiểu yêu đó về đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Bá đạo

Trường Cầm cười, nụ cười nhạt với má lúm đồng tiền vẫn hài hòa mê mị chúng sanh. “Phụ vương cũng đã nói, chi là một tiểu yêu mà thôi. Nhi thần chẳng qua là thích sự mới mẻ, đợi chán rồi tự nhiên sẽ thả nàng đi. Nếu phụ vương vẫn chưa yên tâm, có thể đánh nàng trở về nguyên hình.”

Hần nói vân đạm phong khinh mà lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi. Tây Thiên Vương đối với lời giải thích của hần tự nhiên cũng bán tin bán nghi, nhưng lại không tìm ra được chút sơ hở nào, đành phải thôi. Suy tu trong chốc lát mới mở miệng lần nữa.

“Thôi vậy, tìm thời gian thích hợp tiễn nàng ta là được. Dù gì cũng là tiểu yêu tu hành bên cạnh Phật chủ.”

“Vâng.” Thái tử Trường Cầm khom người cúi đầu, cùng Tây Thiên vương đi ra phía ngoài điện. Cửa điện chậm rãi mở ra, một bóng dáng mảnh mai liền đập vào mắt hai người.

Nàng ngẩn người, hai gò má tái nhợt tràn đầy nước mắt.

Khỏe mặt Tây Thiên Vương liếc qua nhi tử bên cạnh, khẽ hừ một tiếng. Mà gương mặt Thái tử Trường Cầm hồ hững như không có chuyện gì đi lướt qua người nàng.

Vô tri vô giác, Liên Y không biết mình làm thế nào trở về được tẩm cung. Đây là một tòa Thủy Tinh cung, xa hoa mỹ lệ, là hân vi nàng mà xây nên, ngay giữa cung điện là chiếc giường được làm từ vàng ròng. Gió từ cửa sổ thổi vào, tấm màn màu vàng kim theo gió lay động, đẹp đến chói mắt. Hân nói muốn ‘Kim ốc tàng kiều’(1)!

Liên Y cười lạnh, hân thật sự muốn giấu đi tâm tư với nàng, thân phận của yêu nhi vốn không thể thấy ánh sáng, nhưng nàng lại vọng tưởng có thể làm phi tử của hân, thật là vô cùng nực cười.

Một giọt nước mắt lạnh lẽo theo gò má trượt xuống, nhưng lại không rơi xuống nền thủy tinh bóng loáng, mà rơi trên một bàn tay trắng. Trường Cầm không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt nàng.

Hân nắm chặt bàn tay, giữ lấy giọt nước mắt lạnh như băng kia. Trái tim không khỏi đau nhói, cần trọng như vậy, rốt cuộc vẫn làm tổn thương nàng.

“Đừng khóc, Liên Y, những lời kia không phải là thật.” Hân bắt đầu dĩ thử dài. Ở trước mặt phụ vương, hân càng biểu hiện quan tâm nàng, nàng sẽ càng gặp nguy hiểm. Hân thật sự không biết phải làm sao.

“Thế cái gì mới là thật đây?” Liên Y cười lạnh, vẻ mặt lạnh lùng muốn từ chối người xa ngàn dặm. “Sự dịu dàng của chàng, sự lạnh lùng của chàng, cái nào mới là thật?” Nàng cười, mà nụ cười lại khiến người phát lạnh.

“Liên Y, đừng như vậy.” Hân tiến lên một bước, muốn ôm chặt nàng vào lòng nhưng lại bị nàng lắc mình né tránh.

“Thực xin lỗi, thái tử điện hạ, ta không còn tin người nữa. Ta muốn rời đi.”

“Không được đi, không cho phép nàng rời đi.” Ngữ khí của hân vẫn nhàn nhạt như cũ, lại có khí thế hoàn toàn không để người kháng cự.

Liên Y cau mày, lạnh lùng nhìn hân. “Ta có tự do, chàng không có quyền nhốt ta.”

“Ta nói không được chính là không được.” Trường Cầm rốt cuộc nổi nóng, tay áo vung lên, bên ngoài Thủy Tinh cung trong nháy mắt bị bao bọc bởi một tầng kết giới. Như vậy, Liên Y dù có chấp cánh cũng không thể bay được.

“Thế nào? Rốt cuộc là thẹn quá hóa giận? Hay là ích kỷ bá đạo mới đúng thật là chàng?” Nàng không giận không cười, lệ lại nhòe đôi mắt.

“Rốt cuộc phải như thế nào mới thả ta đi?” Hàm răng nàng cắn chặt môi, thân thể run lên không ngừng. Bị lừa gạt, bị tổn thương, nàng gần như đã sụp đổ.

“Bởi vì không chiếm được, cho nên mới không chịu buông tay sao? Ta chẳng qua chỉ là một tiểu yêu mà thôi, nếu điện hạ muốn, ta cho chàng là được.” Nàng nói xong, không chút cố kỵ xé rách áo khoác trên người.

“Nàng cảm miệng.” Trường Cầm gào lên, lần này hân thực sự bị chọc giận. Cánh tay dài vươn ra, đem cả người nàng ôm vào trong lòng, bá đạo hôn lấy đôi môi nói liên hồi của nàng. Mà nụ hôn này cũng không dịu dàng, mang theo ý vị trừng phạt, bá đạo chiếm đoạt.

Liên Y ở trong lòng hân, cũng không giãy giụa phản kháng, khỏe miệng thậm chí còn nhếch lên nụ cười khinh thường.

Sự bất cần của nàng một lần nữa làm hân đau nhói. Trường Cầm đẩy nàng ra khỏi ngực.

Trên mặt nàng vẫn còn nước mắt chưa khô, nhưng vẫn đang cười, nụ cười hết sức thê lương. “Như thế nào? Thử qua rồi cũng chỉ có thể thôi đúng không? Điện hạ có phải cực kỳ thất vọng...”

“Nàng tự chuốc lấy.” Thái tử Trường Cầm cơ hồ nghiêng rặng nặn ra từng chữ, sau đó không chút báo trước ôm ngang lấy nàng, ném lên giường vàng rộng lớn.

Nàng bị thân thể nặng nề của hân đè ở phía dưới, giờ khắc này, Liên Y sợ. Nàng khẽ run rẩy, hai tay gắt gao chống trước ngực hân.

“Có được rồi, thả ta tự do, có được hay không?” Nàng gần như cầu xin nói.

Hân cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời, bắt đầu điên cuồng xé rách váy sam trên người nàng, cuồng nhiệt hôn cắn từng tác da thịt trên người nàng. Liên Y ép buộc mình không được phản kháng, thuận theo nằm phía dưới hân như tượng gỗ, tùy ý hân câu hoan.

Nàng ngây ngô như thế, lúc bắt đầu hân dịu dàng mà chậm rãi. Mặc dù việc này đối với hân mà nói là một sự hành hạ vô tận.

Nhưng Liên Y vẫn là đau đến toàn thân phát run, nước mắt cũng chưa từng dừng lại. Dịch thể màu đỏ tươi từ nơi nào đó lan ra, nhuộm đỏ tấm đệm vàng óng phía dưới.

“Tránh ra, chàng làm đau ta.”

Hân cười khê, ngừng động tác phía dưới, dịu dàng lau đi nước mắt trên gò má nàng, “Chỉ lần này thôi, Liên Y, sau này sẽ không bao giờ làm nàng đau,

làm nàng khóc nữa.”

“Lừa đảo, ta không bao giờ muốn tin chàng nữa.” Nàng khóc, tay nắm lên lồng ngực của hắn.

Trường Cửu cũng không giận, mỉm cười nâng đầu nàng lên, nhẹ nhàng hôn. Khó có được Liên Y không hề giãy giụa, ngoan ngoãn nhận lấy, cũng từ từ đáp lại nụ hôn của hắn.

“Liên Y, ta muốn bắt đầu, kiên nhẫn một chút, rất nhanh sẽ qua thôi.” Ngực khí của hắn dịu dàng đến mức có thể hòa tan băng tuyết. Mà Liên Y cũng hết sức u mê mãi cho đến khi hắn bắt đầu động tác điên cuồng, mỗi lần cử động mang đến cho nàng đều là thống khổ vô cùng. Nàng ở phía dưới hắn thút thít khóc, mà hắn lại không chút ý tứ muốn dừng lại.

Cuối cùng đau đớn lại biến thành khoái cảm, nàng không cách nào hình dung được cảm giác đó, giống như phiêu du ở trong mây, dù cho đôi tay đau đớn to lớn hơn nữa, cũng nguyện ý.

Hắn dày vò suốt một đêm, Liên Y mấy lần bất tỉnh lại bị sự điên cuồng của hắn làm tỉnh dậy. Tiếng thở dốc nặng nề của hắn vang bên tai nàng, mang theo tiếng nỉ non thật thấp.

“Còn muốn rời đi sao?”

Nàng mê man nhìn hắn, cũng không biết nên đi nơi nào.

Hắn liền cười, nụ cười điên đảo chứng sanh. “Từ nay về sau nàng là của ta, cho dù chết, cũng phải chết trong lòng ta.”

Hai cổ thân thể trần trụi như nước với cô dây dưa một chỗ, lại một lần nữa trong đau đớn đạt tới đỉnh điểm, đến chết không rời.

“Đau, đau quá.” Thiên Dao vùng vẫy, khoé mắt ươn ướt nước.

Phản ứng yếu ớt của nàng khiến cho Sở Diễm như được trùng sinh. Hắn đỡ thân thể của nàng dậy, nửa ôm vào trong ngực, đau lòng khẽ gọi tên của nàng. “Dao Nhi, nàng đã tỉnh rồi phải không, nàng mở mắt nhìn ta một chút, có được không?”

Thiên Dao bị hắn vây ở trong ngực, vẫn nhỏ giọng khóc thút thít, sau đó chậm rãi mở đôi mắt sáng ra, có chút cố sức xòe bàn tay ra chạm tới khuôn mặt hắn. “Thủy, Thủy Quân.”

Trong nháy mắt, Sở Diễm thay đổi sắc mặt, nắm chặt lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, lực đạo mơ hồ. “Thủy Quân là ai?” Hắn đã không chỉ một lần nghe được cái tên này từ trong miệng nàng.

Ý thức của Thiên Dao vẫn có chút mơ hồ, tựa hồ đang nhìn hắn, lại giống như xuyên thấu qua hắn nhìn người khác. “Thủy Quân.” Nàng rõ ràng lại gọi.

“Thầm Thiên Dao, nàng tỉnh lại cho bốn vương.” Sở Diễm lạnh lùng tức giận rống lên một tiếng, buông tay ném nàng xuống giường.

‘Bịch’ một tiếng vang lên, gáy Thiên Dao đụng vào vách giường gỗ lim khắc hoa cứng nhắc. “Đau.” Mi tâm Thiên Dao nhú lại, theo bản năng đưa tay xoa xoa gáy, thể nhưng lại sờ ra một tay toàn máu. Mà đau đớn cũng làm ý thức nàng thanh tỉnh lại.

Mây kiếm Sở Diễm chau lại, trong lúc vô tình làm nàng bị thương, có chút đau lòng. Hắn dang tay ra, động tác dịu dàng ôm nàng vào trong lòng, âm thanh phát ra mang theo chút lạnh lùng tức giận. “Đừng để cho bốn vương nghe thấy hai chữ ‘Thủy Quân’ này. Dám mơ tưởng đến nữ nhân của bốn vương, bốn vương tuyệt sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Thiên Dao cau mày nhìn hắn chằm chằm, hừ một câu. “Bá đạo.”

“Biết bốn vương bá đạo thì bớt làm mấy chuyện khiến bốn vương mất hứng đi.” Bàn tay ấm áp của hắn đặt lên cái ót bị thương của nàng, cũng may vết thương không sâu, chẳng qua là bị trầy xước da thịt chút thôi.

“Người đâu, truyền ngự y.”

Chỉ trong chốc lát, Lưu Trung liền bước vào trong điện. “Hồi bẩm điện hạ, ngự y trực ban cùng mấy vị ngự y khác đã bị đẩy ra ngoại môn, những ngự y khác vào cung cần chút thời gian.”

Lông mày Thiên Dao khẽ nhú lại, ánh mắt sáng quắc ngưng trọng nhìn hắn, tựa hồ như hiểu điều gì. “Sinh tử có mệnh, điện hạ cần gì phải làm khó ngự y.”

Sở Diễm bật cười, nói với Lưu Trung. “Thả đám phế vật kia đi, Dao Nhi của bốn vương bị thương, để bọn chúng tới chữa bệnh.”

“Dạ.” Lưu Trung lĩnh mệnh, khom người lui ra ngoài.

Thiên Dao bị Sở Diễm ôm vào trong ngực, đầu ngón tay thon dài của hắn hữu ý vô ý gạt đi những sợi tóc rơi trên trán nàng. “Còn chỗ nào khó chịu không? Vết thương của nàng quá nặng, chỉ sợ muốn khôi phục cũng mất một thời gian.” Cũng may thương thể có thể từ từ điều dưỡng, hôm nay tìm

được đường sống trong chỗ chết, cũng coi như trong cái rủi còn có cái may.

(1) Kim ốc tàng kiều: Chuyện tình cảm của vị minh quân này với các hậu phi trong cung cũng để lại nhiều câu chuyện ly thú. Người phụ nữ có ảnh hưởng rất lớn với sự nghiệp của Hán Vũ đế là Trần A Kiều, con gái của công chúa trưởng Lư Phiếu. Nhà sử gia Ban Cố trong “Hán thư” chỉ rõ, Hán Vũ đế Lư Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông vương. Một lần, ông được mẹ nuôi, tức công chúa trưởng Quán Đào Lư Phiếu, ôm vào lòng rồi hỏi: “Con có muốn lấy vợ không?”. “Có”, Hán Vũ đế đáp lại.

Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gọi ý tiếp: “Muốn người nào?”. Vũ đế ngây ngây lắc đầu, tỏ ý không ưng. Lư Phiếu vội chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiều, rồi hỏi: “Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng?”. Hán Vũ đế Lư Triệt nhoen cười đáp: “Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở”. Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc: “Kim ốc tàng kiều” (nhà vàng cất người đẹp). Dù câu chuyện có yếu tố thêm bớt nhưng theo những ghi chép của sử sách, khi lên 6 tuổi, Hán Vũ đế đã đính ước với A Kiều (lúc này tròn 10 tuổi). Sau khi lên ngôi trị vì, ông đã lập nàng làm hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Thăm dò

Mấy vị ngự y lại run rẩy đi vào trong điện, lão đảo quỳ xuống. “Tham kiến điện hạ, tham kiến nương nương.”

“Nếu Dao Nhi đã tỉnh rồi, tạm thời tha cho các người một mạng. Thân thể Dao Nhi của bốn vương suy yếu, các người phải tận lực chăm sóc, bốn vương muốn nàng khôi phục như ban đầu.” Sở Diễm lạnh lùng nói, giọng điệu lạnh nhạt, không giận mà uy.

“Chúng thần nhất định không phụ sự mong đợi của điện hạ.” Ngự y chấp tay, tiến lên bắt mạch cho Thiên Dao. Thân thể mặc dù suy yếu, nhưng đã không còn ảnh hưởng tới tính mạng.

“Lão nô Tô Phúc tham kiến thái tử điện hạ.” Bên ngoài cửa điện đột nhiên truyền đến giọng nói bén nhọn của Đại thái giám Tô Phúc ở Cảnh Dương cung.

Lư Trung liếc mắt nhìn Sở Diễm, hiểu được ý tứ trong mắt hắn, mới khom người đi mời Tô Phúc vào.

“Chưa đến giờ lâm triều, Tô công công tới Lãng Tiêu điện, không biết vì chuyện gì?” Sở Diễm khẽ cười, ngữ điệu bình thản.

Tô Phúc cung kính cúi đầu khom người, “Hoàng thượng cho mời điện hạ tới Cảnh Dương cung một chuyện.”

“Ừm, phiền Tô công công chuyển lời đến phụ hoàng, bốn vương sẽ đến ngay.”

Sau khi Tô Phúc đi, Sở Diễm thay một thân măng bào tím sạch sẽ, hình rồng cuộn tròn bốn chân nơi đầu vai, hiện rõ khí thái cao quý trong trẻo lạnh lùng. Hôm qua găng co suốt một đêm, thi ra là cẩm bào vốn màu xanh lam đã nhuộm một mảng máu lớn, đã sớm nhếch nhác không chịu nổi. Bởi vì Thiên Dao hôn mê không tỉnh, hắn trông chừng suốt một đêm cũng chưa kịp thay y phục, hôm nay cũng không thể nhếch nhác như vậy đi gặp hoàng thượng.

Vừa ra đến cửa Lãng Tiêu điện, Sở Dục liền tiến lên nghênh đón, gương mặt tuấn tú tràn ngập mệt mỏi, trong mắt hiện đầy vân đồ, câu đầu tiên mở miệng ra lại là, “Thất ca, nghe nói Thiên Dao đã tỉnh lại?”

Thiên Dao? Mắt phượng Sở Diễm lạnh lùng híp lại, như không nghe thấy hừ một tiếng, “Đã tỉnh, đệ muốn vào thăm sao?”

Sở Dục sững sốt, mới biết bản thân vượt khuôn phép. Quan tâm tắc loạn, hắn lại ở trước mặt Thất ca gọi thẳng khuê danh của Thiên Dao. “Thần đệ nhất thời lỡ lời, mong Thất ca thứ tội. Thất tẩu liệu mạng cứu giúp, Sở Dục cảm kích trong lòng.”

Mắt phượng Sở Diễm lạnh băng, đen sâu thăm thẳm không thấy đáy. Ngữ điệu tùy ý lại mang theo lãnh ý. “Đệ không cần tự trách, nàng là vì bốn vương mới liều mạng cứu đệ.”

Ánh mắt Sở Dục không khỏi mờ đi mấy phần. “Thần đệ biết.” Cũng bởi vì biết nên mới cảm thấy đau lòng.

“Nghe Xích Diễm nói Thất ca bị thương, không biết có nghiêm trọng hay không?” Sở Dục lại hỏi.

“Không chết được.” Hắn không nặn không nhạt đáp lời. Sai bước về trước mà đi, để Sở Dục lại ở phía sau. Đi đến ngoại viên, đột nhiên nhớ đến gì đó, mới chậm rãi dừng bước. Hắn cũng không quay đầu lại, nhưng lại có âm thanh lạnh băng truyền đến.

“Mục tiêu của thích khách là đệ, bây giờ hành sự phải cẩn thận chút, không phải lần nào cũng đều may mắn như vậy.”

--- ----

Trong Cánh Dương điện, Văn Đế lười biếng ngồi trên ghế chủ vị, trong tay là một chén trà Vũ Tiễn ấm nóng.

Sở Diễm cung kính quỳ gối trong điện, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Đứng lên đi.” Văn Đế cười nói, phân phó Tô Phúc mang một chiếc ghế dài mềm hẹp đến cho Sở Diễm ngồi, sau đó có thị nữ bưng đến kim sang được thượng hạng. Văn Đế ngồi xuống bên cạnh ghế Sở Diễm, động tác nhẹ nhàng chậm chạp đưa tay cời cằm bảo của Sở Diễm, hẳn là muốn ngó qua vết thương của hắn, bôi thuốc cho hắn.

“Phụ hoàng, không thể.” Sở Diễm cả kinh, vội vàng xuống ghế, nửa quỳ trước người Văn Đế.

Văn Đế cười một tiếng, trong ánh mắt là sự từ ái, đưa tay ra kéo hắn từ đất dậy. “Trẫm nhớ, trước kia con đều gọi trẫm là phụ thân.”

Thời điểm Sở Diễm vừa mới vào cung, mới bảy tuổi, một đôi mắt trong veo cứng cỏi. Hắn không hề giống những hài tử khác cố lấy lòng ông, khắp nơi nịnh nọt. Hắn đọc sách giỏi nhất, võ công cũng tốt nhất, chỉ là tính tình có chút cao ngạo. Hắn không gọi ông là phụ hoàng, chỉ đồng ý gọi là phụ thân. Mà Văn Đế lại vô cùng thích đứa nhỏ này, cơ hồ như từ lần đầu nhìn thấy đã thích, cũng vì sự yêu thích này, sự trân ái này, khiến ông không tiếc hy sinh Thế Lan vô tội.

Mấy đời nhà Văn gia, địa vị ở trong triều không thể khinh thường. Giả như sau này Sở Diễm đăng cơ, thế lực Văn gia sẽ giống như mặt trời buổi trưa. Ông quyết không cho phép trong triều xuất hiện thêm một Tư Đồ gia thứ hai. Ông sẽ vì Diễm Nhi của ông mà dẹp bỏ toàn bộ chướng ngại.

Đại để cũng từ khi đó, đứa nhỏ này liền hận ông. Ông cũng không còn nghe hắn gọi qua một tiếng phụ thân thêm lần nào nữa.

“Phụ hoàng không chỉ là phụ thân của nhi thần, còn là bậc cừu ngu chí tôn. Nhi thần lúc đó còn bé không hiểu chuyện, hôm nay không dám vượt quá khuôn phép.” Nói cách khác, bọn họ không chỉ là phụ tử mà còn là quân thần.

“Con đứng lên đi, ngồi bên cạnh trẫm.” Văn Đế hiền hậu nói, mà Sở Diễm vẫn quỳ gối tại chỗ, không nhúc nhích.

Văn Đế cũng không tức giận, lại nói. “Bây giờ Diễm Nhi đã trưởng thành, không nghe lời phụ thân nữa. Cánh cửa thái tử điện hạ cứng cáp rồi, đã biết kháng chỉ không tuân.”

“Nhi thần không dám.” Sở Diễm cung kính đáp lại, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế.

Áo bào rườm rà trên người từng lớp từng lớp được cởi ra, hiện ra một vết thương thật sâu, từ ngực kéo dài đến thắt lưng. Máu mặc dù đã ngừng chảy, vết thương vẫn chưa hề khép miệng, thậm chí bên trong da lộ ra mảng huyết nhục.

Lúc ấy, tình hình ở bãi săn chỉ có thể dùng bốn chữ “nhìn thấy ghê người” mà hình dung. Thích khách áo đen tiến lên mãnh liệt như thủy triều, vây quanh Văn Đế cùng đoàn ngự lâm quân đi theo. Nếu không phải Sở Diễm kịp thời chạy đến, thay ông đỡ một kiếm trí mạng, hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

Mây rậm Văn Đế chau lại, cẩn thận nghiêm túc bôi thuốc lên trên người Sở Diễm. Thuốc chạm đến vết thương, đau đến tận xương cốt, mà Sở Diễm lại không kêu một tiếng, bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã sớm nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, trên trán đã toát mồ hôi lạnh.

Mà mấy vết cào trên lưng, lại rất rõ ràng. Rất hiển nhiên đây là dấu vết của nữ nhân lưu lại. Văn Đế dùng đầu ngón tay đụng vào vết cào còn vương tia máu, mây rậm chau lại. “Đã lúc nào rồi còn làm xằng làm bậy.”

Sở Diễm trầm mặc, trong đôi mắt sâu thẳm không chút gợn sóng.

“Thực sự thích nha đầu kia rồi hả?” Mắt phượng Văn Đế nheo lại, lộ ra vài tia lãnh ý.

Ánh mắt Sở Diễm khẽ thu lại, lạnh nhạt mở miệng. “Phụ hoàng quá lo lắng rồi, Thẩm Thiên Dao đối với nhi thần, bất quá chỉ là một bộ y phục xinh đẹp quang lệ, so với những nữ tử trong cung khác có bề ngoài mỹ lệ hơn mà thôi. Nhưng có xinh đẹp cũng chỉ là một bộ y phục.”

“Ừm.” Văn Đế gật đầu, hết sức hài lòng với câu trả lời của hắn, nhưng cũng không phải hoàn toàn tin tưởng. Dù sao thì Sở Diễm có tình lực, Thẩm Thiên Dao lại là nữ tử tốt đẹp như vậy. Từ cổ chí kim anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

“Trẫm bỏ qua cho nàng một lần nhưng không có nghĩa trẫm sẽ không động đến nàng nữa. Muốn giữ mạng cho nàng, Diễm Nhi cũng nên biết phải làm thế nào.” Ngữ điệu lạnh nhạt của Văn Đế lại ngầm có ý cảnh cáo.

“Hài nhi hiểu rõ.” Khuôn mặt Sở Diễm không chút biểu tình nhưng trong đôi mắt sâu thẳm đã gợn sóng dữ dội.

Sau khi băng bó kỹ vết thương, Văn Đế lại ân cần dặn dò mấy câu, sau đó liền nói vào vấn đề chính. “Việc ở bãi săn đã làm con chịu khổ rồi, lòng hiếu thảo của con trẫm cũng nhìn ra. Binh phù Hồ Quân trẫm nên thưởng cho con, chờ đến sinh thần của con, trẫm sẽ đem nó làm quà sinh thần cho con.”

“Kính xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nhi thần không thể gánh vác.” Sở Diễm dứt lời, muốn đứng dậy nhưng lại bị Văn Đế ngăn lại.

Văn Đế cười một tiếng, “Con là nhi tử của trẫm, của trẫm sớm muộn cũng là của con. Chẳng qua là, Sở Diễm, con phải nhớ cho kỹ, trẫm cho con mới là của con, trẫm không cho, con không thể cướp đoạt được.”

Sở Diễm là người thông minh lanh lợi thế nào, đương nhiên hiểu được lời cảnh cáo của Văn Đế, một mực cung kính đáp lại một câu. “Nhi thần cẩn tuân lời dạy bảo của phụ hoàng.”

“Còn việc Sở Hạo tư thông với địch phản quốc, trẫm biết con luôn âm thầm điều tra nghe ngóng tung tích bản đồ bố phòng của biên quan Hung Nô, vật kia nằm trong tay trẫm. Tương lai, trẫm cũng sẽ giao lại cho con.” Văn Đế chậm rãi nói.

Sở Diễm cũng đã suy đoán được mấy phần, cũng không quá khiếp sợ, chỉ an tĩnh chờ ông nói tiếp.

“Trẫm không làm gì tên súc sinh kia bởi vì thời điểm chưa tới, bây giờ chưa phải thời cơ tốt nhất diệt trừ Tư Đồ nhất tộc. Nhớ rõ, người muốn thành đại sự, phải nhẫn hơn bất kỳ kẻ khác.”

“Vâng.” Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời.

“Ừm, sắp lâm triều rồi, con lui xuống trước đi.”

“Vâng, nhi thần cáo lui.” Sở Diễm khom người, chậm rãi thối lui ra khỏi điện.

Sau khi Sở Diễm rời đi, một đạo bóng dáng cao lớn từ bên hông tấm bình phong đi ra, thì ra là Dự Nam vương gia. “Hoàng thượng.”

“Ừm, ngồi đi.” Văn Đế tùy ý chỉ vào một chiếc ghế. “Người cũng thấy đấy, đã bao nhiêu năm, đứa nhỏ này đối với trẫm vẫn giữ thái độ không nóng không lạnh.”

Dự Nam vương cười một tiếng, “Thái tử điện hạ là người trọng tình, hẳn còn vì hoàng thượng đỡ một kiếm trí mạng.”

Nghe lời này, sắc mặt Văn Đế lại hòa hoãn mấy phần, nhiễm lên chút yêu thương. “Lần này ngược lại là trẫm sơ sót, suýt nữa để lại mạng mình ở bãi săn.”

Dự Nam vương không nói gì, nhũn mày suy nghĩ sâu xa. Chuyến đi săn này, Văn Đế lấy binh phù Hồ Quân làm mồi nhử, nhằm thăm dò sự trung thành của Sở Diễm với ông, hoặc cũng có thể nói là phụ thân thăm dò sự hiếu tâm của nhi tử. Bọn họ trước đó ở trong rừng mai phục một nhóm người, giả dạng làm thích khách, nhưng ai có thể ngờ, ngày đó, lại có một nhóm nhân mã khác, thực sự muốn lấy tính mạng ông.

Cũng may, Sở Diễm cũng không để ông thất vọng, giữa quyền vị cùng tình thân, hẳn chọn cái sau.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Đất bằng dậy sóng

“Hoàng thượng có nghĩ được là ai gây ra không?”

Văn Đế hừ lạnh một tiếng. “Việc này trong lòng trẫm đã nắm chắc. Một trong nhóm người đó là nhân mã của Sở Hạo, chẳng qua là phô trương thanh thế, muốn mượn việc này để ly gián sự chú ý của Sở Diễm. Luận về bản cung, Sở Diễm hơn một bậc, hẳn đã bắt đầu giờ tiêu xảo rồi, chẳng thanh cao gì. Mà một nhóm người khác...” Đôi mắt sắc lạnh của Văn Đế lóe lên tia u lãnh. Ông không ngờ tới, năng ta lại dám lấy mạng ông.

“Trẫm nghe nói bên phía Sở Dục cũng xảy ra chuyện, xem ra là có người không muốn người thuận lợi gả nữ nhi rồi.”

Dự Nam Vương lắc đầu bật cười. “An Thanh Vương đích thực là sự lựa chọn tốt. Đông Ca lại có ý với vương gia, vì thần nhất định sẽ tận lực thúc đẩy hôn sự này. Đợi hai người thành thân xong, vì thần cũng danh chính ngôn thuận giúp Thái tử điện hạ một tay.”

“Ừm.” Văn Đế đồng ý gật đầu, lại nói tiếp: “Vẫn là không nên làm quá lộ liễu, phía bên Tiêu gia, người vẫn nên trấn an Ứng Thừa Chiêu.”

“Vi thần hiểu rõ.”

Một nơi khác, trong Thờ Càn cung, cửa cung đóng chặt. Thị vệ nghiêm chỉnh đứng canh trước cửa điện, bất luận ai cũng không được vào.

Trong chánh điện, Thục phi cùng Tiêu Hữu tướng đang nghị sự trong điện.

Trang phục dung mạo Thục phi tinh tế, mặc dù không còn trẻ, nhưng vẫn là phong hoa đại nguyệt. Mà giờ phút này, dung nhan tuyệt mỹ lộng lẫy đó lại nhuốm đầy tức giận.

“Đại ca từ lúc nào đã biết tự chủ trương, chuyện hành thích vua, vì sao không cùng bốn cung thương lượng!” Giọng nói bà bén nhọn, chiếc tách sứ bạch

ngọc trong tay ném mạnh trên mặt đất, phát ra tiếng choang thanh thúy. Tiêu Hữu tướng đứng ở trong điện không khỏi sợ run cả người, trong lòng lại nói thầm: ‘Nhất dạ phu thê bách dạ ân, nếu thương lượng với muội, hành động này tuyệt đối không thể tiến hành được.’

Nhân mã của bọn họ mai phục ở trong rừng, mục tiêu chẳng qua là Sở Dục, chỉ muốn mạng của hắn, như vậy vị trí phò mã của Quận chúa Đông ca mới rơi vào người Tiêu gia. Nhưng lúc hành động ông lại thay đổi chủ ý, ra lệnh hành thích Văn Đế.

“Nương nương bớt giận, vì thần cũng là nhất thời này sinh chủ ý. Lúc đó trong rừng còn có một nhóm nhân mã hành thích khác, vì thần cho rằng đây chính là cơ hội của chúng ta, nếu đạt được thì không còn gì tốt hơn, cho dù thất bại, chúng ta cũng có thể phui tay sạch sẽ.”

“Cho nên huynh liền điều động số lượng lớn nhân mã hành thích hoàng thượng, để Sở Dục có thể tháo chạy?” Thêu mi Thực phi khẽ nhủ, lộ ra vẻ lạnh lẽo. Bây giờ lại thành trộm gà không được còn mất nắm gạo.

“Vì thần biết sai, hiện giờ, vẫn mong nương nương chỉ rõ.” Tiêu Hữu tướng khom người cúi đầu, không dám tiếp tục chọc giận bà.

Thực phi cười lạnh, việc đã đến nước này, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, bà cũng không có năng lực xoay chuyển tình thế. “Hoàng thượng đã tính từ hôn Loan Âm cho Văn Kiềm, giờ chỉ có thể nhờ hôn sự này mượn sức Văn gia.”

Ý cười trên mặt Tiêu Hữu tướng có chút cứng ngắc, chỉ khom người đáp. “Như vậy thật tốt.”

“Sắp phải lâm triều rồi, đại ca nên sớm rời đi. Lần sau, nếu đại ca vẫn còn tự chủ trương, đừng trách bôn cung không khách khí.”

“Vì thần không dám.” Tiêu Hữu tướng khom người lui ra ngoài.

Sau khi trở về từ Cảnh Dương cung, Sở Diễm thuận tiện bế Thiên Dao trở về Y Lan điện.

Thương thế của nàng rất nặng, chỉ yên lặng nằm trong lòng hắn, quay mặt kề sát vào ngực hắn, tùy ý để hắn đưa mình trở về Y Lan điện. “Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng nhẹ nhàng mở lời.

“Không phải Dao Nhi từng nói không thích ở Lăng Tiêu điện, bốn vương đưa nàng trở về, không tốt sao?” Hắn dịu dàng mỉm cười, động tác dịu dàng đặt nàng lên trên chiếc giường mềm mại, cũng cẩn thận kéo chăn đắp cho nàng. “Ngoan, nàng nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối bốn vương sẽ lại quay lại thăm nàng.”

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu nghe lời, khép đôi mắt lại.

Sở Diễm chỉ để lại một câu người lại không thấy bóng dáng đâu. Mà thời gian trôi nhanh, loáng một cái đã hơn tháng, dưới sự điều trị tỉ mỉ của ngự y, vết thương của Thiên Dao đã khỏi bảy tám phần.

Sáng sớm trời vẫn quang đãng, thế mà sau giờ Ngọ tuyết đã bắt đầu rơi lất phất. Thiên Dao nửa người dựa ở trước cửa sổ, chiếc cảm xinh xắn tựa bên khung cửa, dáng bộ lơ lửng, cực kỳ giống chú mèo làm nũng. Từ Y từ phía sau đi tới, không chút tiếng động khoác áo lông cáo dày nặng lên vai nàng.

“Thân thể chủ tử chưa lành, cẩn thận nhiễm phong hàn.”

Thiên Dao quay đầu nhìn nàng, cười thanh nhã. “Cảm ơn người, Từ Y.”

Lửa than cháy đỏ hồng đặt trong bồn bạc ở giữa phòng, nhiệt độ trong phòng cực ấm, so với bên ngoài, quả thật là hai tầng lửa và băng. Thiên Dao thuận tay cầm lấy bức tranh thêu vẫn chưa hoàn thành, tỉ mỉ thêu từng mũi kim cọng chỉ. Thất thái Hồ điệp đã lộ ra hình dáng ban đầu, giống như đang nhảy múa giữa vườn hoa.

“Doãn trắc phi đối xử với người như vậy, chủ tử hà tất phải bỏ tâm tư chuẩn bị lễ vật sinh thần cho nàng?” Đôi môi đỏ mọng của Từ Y chu lên, giọng điệu mang theo vài phần không vui vẻ.

Thiên Dao thân nhiên bật cười, lại cũng chưa dùng động tác trên tay. “Hồ điệp là cái Hàm U thích nhất, nàng không còn nữa, cho Hàm Tuyết là lẽ đương nhiên.” Có điều như vậy có chút miễn cưỡng biện hộ, Thiên Dao thường nghĩ, tình cảm của Sở Diễm đối với Hàm Tuyết có phải giống như nàng không.

Sinh thần của Hàm U rơi vào cuối năm, sinh thần của Hàm Tuyết cũng vậy.

Từ Y đem bồn lửa than đặt bên chân Thiên Dao, ngồi xuống bên cạnh người nàng. “Điện hạ dường như đã lâu rồi chưa đến Y Lan điện, nương nương chẳng lẽ không nhớ sao?”

Thiên Dao cười nhạt không nói, tiếp tục động tác trên tay. Nhớ chứ, trong lòng có giờ nào phút nào không bận tâm đến hắn. Mà nhớ đâu phải thứ có thể viết lên mặt. Thiên Dao nghĩ, Sở Diễm không đến đương nhiên có lý do của hắn.

Thời gian Từ Y đi theo nàng không ngắn, sớm đã quen với sự lãnh mạc của nàng, lại tiếp tục làm bấm một mình. “Cũng may, điện hạ không đến đây, cũng không qua đêm ở phủ của các nương nương khác.”

Động tác trên tay Thiên Dao ngừng lại, đầu kim sắc nhọn suýt nữa đâm vào đầu ngón tay. Đối với chuyện của hắn, Từ Y tựa hồ còn quan tâm hơn cả nàng.

Cửa phòng kết một tiếng bị người từ bên ngoài đẩy ra, tiểu cung nữ hỗn hỗn chạy vào, không kịp thở. “Nurong nurong, Doãn trác phi mang theo thị nữ xông vào, nhóm nô tỳ thực sự không ngăn lại được...”

Thiên Dao cười, khoát tay với nàng. “Cần gì phải ngăn cản, mời nàng vào đi.”

Ở trước mặt Sở Diễm, Doãn Hàm Tuyết vẫn đóng vai dịu ngoan hiền lương, mà nhiều ngày liên tiếp vò vớ một mình, khiến nàng mất đi sự kiên nhẫn, ần ần đến tột độ lại thành bùng nổ, bùng nổ hoàn toàn.

Doãn Hàm Tuyết dưới sự điều khiển của thị nữ Như Ý bước vào trong, sắc mặt so với sắc trời bên ngoài còn thâm trầm hơn. Mà trong phòng ngủ của Thiên Dao lại ấm áp như mùa xuân, lại càng làm nàng bưng bưng lửa giận. Hạm Tâm Các của nàng chưa từng có hậu đãi như vậy. Ở trong cung, nữ nhân chính là phụ thuộc vào nam nhân mà sống, một khi thất sủng, ngay cả một nô tài cũng không bằng.

“Doãn tỷ tỷ ngồi đi.” Thiên Dao tùy ý chỉ vào chiếc giường gỗ lim ở một bên, ý nói Doãn Hàm Tuyết ngồi xuống, lại lệnh cho Tử Y dâng trà.

Doãn Hàm Tuyết nghiêm mặt ngồi xuống, nhìn thấy vẻ thanh thoi của Thiên Dao lại càng nổi nóng. Lúc này, Tử Y đang dâng trà lên, nàng đưa tay ra nhận, không ngờ tách sứ cực nóng. Theo bản năng nàng rút tay về, choang một tiếng giòn vang, tách sứ rớt xuống đất, nước trà nóng bắn tung tóe lên người nàng. Chiếc váy bạch điệp đẹp đẽ tinh tế do thợ thủ công làm trở nên chật vật nhếch nhác.

Doãn Hàm Tuyết vốn một bụng lửa giận, giờ lại càng căm phẫn, cơ hồ là không nghĩ ngợi gì giờ tay tát một cái vào mặt Tử Y. Một tiếng ‘bốp’ chói tai đến Thiên Dao cũng kinh ngạc.

“Tỷ tỷ vậy là muốn làm gì?” Thiên Dao đứng dậy, gương mặt thanh tú chau lại, đưa tay kéo Tử Y qua, xem qua bên má nàng. Lực đạo của Doãn Hàm Tuyết không nhẹ, khuôn mặt thanh tú của Tử Y hẳn rõ năm dấu tay. Mà giờ phút này, ánh mắt của Tử Y lại khiến Thiên Dao cảm thấy xa lạ như vậy. Ánh mắt nàng rét lạnh mà đáng sợ.

“Bồn cung không đánh người được, chẳng lẽ đến giáo huấn một đứa nô tỳ cũng không có tư cách sao!” Doãn Hàm Tuyết cười nhạo một tiếng, cơn giận cũng giảm xuống hơn nửa. Trước khi đi vẫn bỏ lại một câu, “Thảm Thiên Dao, đừng trách ta không cảnh cáo người trước, trèo càng cao té càng đau.”

Thiên Dao lắc đầu bật cười, không để ý lắm đến lời nói của nàng. Cả người nàng toàn là vết thương, còn có đau đớn gì mà nàng chưa từng trải qua. Quả thật, lúc đó nàng vẫn chưa ý thức được nguy hiểm cận kề, lúc thực sự trải qua, Thiên Dao mới rõ ràng, thống khổ thực sự chính là đau đến khóc không thành tiếng.

“Đau không?” Nàng kéo Tử Y đến bên giường, đồng thời lấy ra thuốc mỡ làm giảm sưng, cẩn thận thoa lên má nàng. Lúc này, vẻ đáng sợ trong mắt nàng đã mất, khôi phục lại sự khiếp nhược như trước.

“Tử Y không sao, cũng may cái tát này không đánh trên mặt chủ tử.” Tử Y nhút nhát nói một câu, đáng vẻ xinh đẹp đau buồn động lòng người. “Doãn trác phi đã trút giận, lát nữa chắc sẽ không đến làm khó nữa chứ.”

Thiên Dao mỉm cười không nói, chỉ cần ở trong hậu cung, tranh đấu vĩnh viễn sẽ không ngừng nghỉ.

Trò cười phát sinh tại Y Lan điện, Doãn Hàm Tuyết đương nhiên sẽ không nói cho Sở Diễm biết, mà Thiên Dao cũng không phải người thích đi cáo trạng. Sở Diễm vẫn ở trong phòng Thiên Dao như cũ, chỉ đến trước ngày sinh thần Doãn Hàm Tuyết, mới đến Hạm Tâm Các một chuyến. Hẳn nhớ rõ sinh nhật của Hàm U, tiện thể cũng biết được ngày sinh của Doãn Hàm Tuyết.

Liên tiếp mấy ngày tuyết rơi lớn mà bên trong vẫn ấm áp như mùa xuân. Doãn Hàm Tuyết thân mặc sa y đơn bạc, bóng dáng vui vẻ hoạt bát lúc ẩn lúc hiện. Nàng phủ phục trong lòng Sở Diễm, yếu đuối không xương. “Điện hạ cuối cùng cũng nhớ đến Hàm Tuyết rồi.” Nàng hờn dỗi nỉ non một câu, lại cũng không dám oán giận gì nhiều. Tính tình Sở Diễm, nàng ít nhiều biết được vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Thử thuốc (1)

“Ừm, hôm nay là sinh thần của nàng.” Hần nhẹ nhàng bằng quơ đáp một câu, lại hạ thấp giọng nói. “Hai ngày nữa là sinh thần của Hàm U.”

Doãn Hàm Tuyết vẫn mỉm cười dịu dàng, trong ánh mắt lại hiện lên vẻ mù mịt. Nàng bầu bạn bên cạnh hần lâu như vậy, lại cũng không sánh bằng một người đã chết. “Tỷ tỷ trên trời có linh thiêng, biết điện hạ vẫn còn nhớ đến tỷ, cũng sẽ thấy thanh thần.”

“Bồn vương đã chọn chút lễ vật cho nàng, chút nữa sẽ cho người đưa đến cho nàng.”

Nói là chọn lễ vật không bằng nói là sai người lựa ra vài món ở Tàng Bảo các. Thái tử điện hạ bận rộn trăm công ngàn việc đương nhiên không có tâm tư

cung phụng nữ nhân. Mà Hàm Tuyết đương nhiên không biết, chỉ cho rằng Sở Diễm đối đãi với nàng chung quy vẫn có vài phần chân tình, cười như mơ cờ trong bụng.

“Khởi bẩm điện hạ, thị nữ của Thảm Trắc Phi Từ Y ở ngoài điện cầu kiến.”

“Ừm, cho nàng ta vào đi.” Sở Diễm thuận miệng đáp lời.

Từ Y một thân cung trang màu tím nhạt, dáng vẻ yếu đuối, cực kỳ giống một đóa hoa bách hợp nở rộ trên đất hoang, mặc dù không xinh đẹp nhưng cũng cực kỳ thanh lịch. Nàng cung kính đi vào trong điện, trong tay vẫn cầm một cái khay thật lớn, bên trên đặt một chiếc váy bách điệp hoa mỹ dùng chỉ bảy màu thêu thành, dưới ánh nền lay động tán ra ánh sáng lóa mắt.

“Nô tỳ Từ Y tham kiến điện hạ, tham kiến nương nương.” Từ Y nửa quỳ ở trong điện, khay cầm trong tay giơ cao qua đỉnh đầu. “Chừ từ nhà nô tỳ sai nô tỳ đến tặng váy bách điệp, chúc Doãn trắc phi phúc thọ khang niên.”

Sở Diễm khẽ cười, cánh tay vòng bên eo Doãn Hàm Tuyết. “Dao Nhi vẫn là có lòng, váy bách điệp này chính là cái nàng thích nhất.”

Hàm Tuyết cũng cười theo, trong ánh mắt mang theo vẻ khinh thường. Thảm Thiên Dao tặng đồ cho nàng, chỉ sợ là chồn chúc té gà, không có gì tốt. Trong lòng nàng mặc dù bất mãn, nhưng trên mặt không thể không tỏ vẻ đón nhận. “Thiên Dao muội muội đích thực là lanh lợi khéo tay, điện hạ xem hồ điệp thật sự rất sống động.” Hàm Tuyết đứng dậy đi tới phía trước Từ Y, trước mặt nàng cời áo tháo dây, theo động tác của nàng, tấm lưng trắng như tuyết từ từ lộ ra.

Hàm Tuyết quay đầu, nhìn về phía Sở Diễm cười xinh đẹp, cực kỳ mỉa mai. Nàng nâng váy bách điệp liên khoác lên vai. Doãn Hàm Tuyết đích thực là mỹ nhân, mặc dù không thể nào so với Thiên Dao khuynh nước khuynh thành nhưng cũng là dung nhan kiều mị, dưới sự phụ trợ của trang phục càng thêm người.

Ánh mắt sâu thẳm của Sở Diễm nhìn nhặt rơi trên người nàng, vẫn mỉm cười không nói.

Từ Y vô cùng biết điều, vẫn cúi đầu đến cực thấp, thế nên người khác không cách nào nhìn thấy biểu tình của nàng lúc này.

“Chiếc váy này cực kỳ hợp ý bổn cung, thay ta cảm ơn chủ tử nhà ngươi.” Doãn Hàm Tuyết tùy ý qua loa một câu, bộ dáng cao cao tại thượng.

“Dạ, vậy nô tỳ xin cáo lui trước.” Từ Y khom người, chậm rãi thôi lui ra ngoài.

Sở Diễm không hề tính qua đêm tại Hạm Tâm các, sau khi quan hệ thân mật xong hần đấm bảc đứng dậy, kéo lấy áo bào chuẩn bị rời đi. Cánh tay mềm mại của Hàm Tuyết từ phía sau vòng lên, nũng nịu ôm lấy eo hần. Hần trấn an vài câu, nàng cũng nghe lời buông tay ra. Mà lúc này, nàng đột nhiên lại đau bụng đến khó nhịn, chỉ trong chốc lát đã đau đến mức ngã xuống giường, mồ hôi lạnh trên trán tứa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch cơ hồ không có chút huyết sắc.

Vài vị ngự y đang trực vội vàng chạy tới, sau một phen chẩn đoán đều thay đổi sắc mặt, lão đạo quỳ rạp xuống đất.

Mà lúc này, Doãn Hàm Tuyết đã uống thuốc giảm đau Sở Diễm cho nàng, yếu ớt vô lực nằm ở trên giường, lệ rơi đầy mặt, bộ dạng thật là chật vật.

“Điện hạ, điện hạ cứu Hàm Tuyết.”

“Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu.” Sở Diễm trầm giọng an ủi một câu, trong lòng hần biết rõ, thuốc giảm đau không chống chọi được lâu, đợi thuốc hết tác dụng nàng vẫn đau đớn như cũ.

“Doãn trắc phi là trúng độc sao?” Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng dò xét nhìn ngự y. Bệnh trạng nàng lúc này, ngoại trừ trúng độc, hần không thể nghĩ tới được cái khác.

Ngự y do dự một lúc mới nói. “Cũng không phải như vậy. Nương nương trời sinh thể chất hư hàn, lại trùng hợp tiếp xúc với dược lạnh, mới trở nên như vậy. Bây giờ, thân thể nương nương đã bị hàn khí tổn thương, chỉ sợ...” Ngự y do dự một lúc mới run giọng mở miệng. “Chỉ sợ cả đời này không cách nào có thai.”

Lời này vừa thốt ra, trong phòng trong nháy mắt như chết lặng. Một lát sau mới truyền ra tiếng gào khóc. Doãn Hàm Tuyết nửa nằm sấp trên giường, lệ như suối tuôn trào. Hai tay gắt gao nắm lấy chân váy ngủ bằng gấm, thân thể không ngừng run rẩy. So với sự đau đớn thể xác trái tim nàng còn đau hơn. Nàng nằm mơ cũng muốn sinh hài tử cho nam nhân trong lòng này, cũng chỉ có sinh hài tử, địa vị trong cung của nàng mới có thể củng cố. Mà bây giờ, xong rồi, tất thấy đều xong rồi.

“Có cách nào cứu chữa không?” Sở Diễm ôm nàng vào trong lòng, lạnh giọng hỏi.

Các ngự y đưa mắt nhìn nhau, mặt mày ảm đạm.

“Một đám phế vật.” Sở Diễm nổi giận gầm lên một tiếng. Lại nhìn xuống Như Ý quỳ trên mặt đất. “Ngươi không biết thân thể nương nương hư hàn sao? Sao lại để nàng tiếp xúc với đồ có tính hàn!”

Giọng nói Sở Diễm không lớn, nhưng lại không giận mà uy. Như Ý hoảng sợ không nhẹ, phủ phục tại chỗ, không ngừng dập đầu. “Hồi bẩm điện hạ, nô tỳ từ nhỏ đã đi theo nương nương, sao lại không biết nương nương thể chất hư hàn. Đồ ăn thức uống trang phục hằng ngày đều do tận tay nô tỳ chuẩn bị đặc biệt cẩn thận, tuyệt đối không thể có sơ xuất như thế...” Giọng nói Như Ý đột nhiên dừng lại, tựa hồ như nghĩ tới cái gì đột nhiên đứng dậy, từ trong

tủ quần áo lấy ra chiếc váy bách điệp bảy màu chói lọi kia, hai tay nâng lên trước mặt Sở Diễm

“Điện hạ, nhất định là cái váy này có vấn đề. Đồ vật trong phòng nương nương, chỉ có chiếc váy này là vật bên ngoài.” Như Ý khóc nhèe hết mặt, hai tay bưng lấy chiếc váy cũng run run.

Ánh mắt Sở Diễm liếc nhìn đám ngự y, trưởng Thái y viện mới lao đảo từ mặt đất đứng lên tiếp nhận váy, cẩn thận quan sát lại đặt lên chóp mũi ngửi. Một lát sau mới chấp tay nói. “Điện hạ, chiếc váy này bị bôi Cực địa thảo.”

“Cực địa thảo.” Sở Diễm lầm rầm một câu, mày kiếm lạnh lùng chau lại. Loại cỏ này sinh trưởng ở vùng đất khô hàn, âm khí của trời, là vật cực hàn trong thế gian. Hẳn đối với thứ này không hề xa lạ, trong thâm cốc núi Từ Sá có thể tùy ý tìm thấy Địa Cực thảo.

Doãn Hàm Tuyết vực dậy chút sức lực, nằng yếu ớt từ trên giường chống người dậy, vô cùng đáng thương giữ chặt cánh tay Sở Diễm. “Là Thảm Thiên Dao, là nàng ta muốn hại tính mạng thiếp. Điện hạ, người phải làm chủ cho Hàm Tuyết.”

Ánh mắt Sở Diễm trầm lạnh, nói với thị vệ gác ngoài điện. “Đi mời Thảm trác phi tới.”

Một lúc sau, Thiên Dao dưới sự dìu đỡ của Từ Y đi vào trong điện. Nàng vẫn một tấm váy lụa trắng đơn bạc, tóc đen, dung nhan thanh lệ, đẹp đến mức khiến người thờ không thông. Bởi vì thân thể vẫn chưa khỏi hẳn, nàng vẫn suy yếu như trước, lại càng thêm hình thái của bệnh nhân mỹ lệ động lòng người.

“Điện hạ cùng Doãn tỷ tỷ tìm Thiên Dao không biết có việc gì?” Thiên Dao chậm rãi mở miệng, đậm mạc như trước.

Mà không chờ Sở Diễm mở miệng, Doãn Hàm Tuyết đã bước nhanh xuống giường đi tới trước mặt Thiên Dao. Cũng không biết sức lực lấy từ đâu, giờ tay tát một cái. Chỉ là Thiên Dao không có phòng bị, bị tát một cái vô cùng mạnh, mà Hàm Tuyết lại cũng không hề bỏ qua, tiếp tục điên cuồng đánh tới. Về hiện thực dịu dàng thường ngày sớm đã bị nàng vứt ra sau.

“Thảm Thiên Dao, đồ tiện nhân nhà ngươi, là ngươi hại ta. Ngươi không chết từ tởm đâu!”

“Doãn trác phi nương nương bớt giận, xin đừng đánh chủ tử nhà nô tỳ!” Từ Y hét hoảng che chắn trước người Thiên Dao, thay nàng đỡ mấy đòn của Hàm Tuyết. Thống khổ nửa ngồi trên mặt đất gào khóc.

Thiên Dao nhủ mi, trong lòng có chút tức giận. Đôi mắt sáng không chớp nhìn Sở Diễm mà sắc mặt hần lạnh lùng, trong đôi mắt sâu thẳm không có chút bóng dáng của nàng. Thiên Dao thừa nhận, nàng có giận, tay áo giương lên đẩy Hàm Tuyết ra, ngồi xuống nâng Từ Y từ mặt đất dậy, dịu dàng hỏi. “Có bị thương không?”

“Không, nô tỳ không sao.” Từ Y thấp giọng nói, ánh mắt lại mơ hồ né tránh.

Thiên Dao kiêu ngạo giương cằm lên, nhìn thẳng vào mắt Sở Diễm. “Điện hạ có thể nói cho Thiên Dao biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Thảm Thiên Dao, ngươi còn giả vờ.” Doãn Hàm Tuyết thê lương nói một câu, té sấp dưới chân Sở Diễm khóc khàn cả giọng. “Điện hạ, Thảm Thiên Dao lòng dạ rắn rết, nàng ta hại thiếp thật thê thảm. Điện hạ, người phải trả lại công đạo cho Hàm Tuyết.”

Sở Diễm cúi người ôm Hàm Tuyết trở về giường, ánh mắt băng lãnh lướt qua Thiên Dao. “Chiếc váy bách điệp nàng tặng đã bị bôi cực địa thảo lên, cả đời này Hàm Tuyết sẽ không sinh được hài tử nữa.”

Cực địa thảo? Trên chiếc váy bách điệp sao có thể dính phải thứ đồ này?! Thiên Dao nhủ mi lại, nàng là thầy thuốc đương nhiên biết đó là gì. Cũng chẳng qua là đồ có tính hàn, bình thường có dính phải, tối đa bất qua chỉ nằm trên giường bệnh mấy ngày, sao có thể nghiêm trọng như vậy.

Lúc này, Doãn Hàm Tuyết lại phát bệnh, thống khổ lăn lộn trên giường, không ngừng kêu khóc. “Điện hạ, điện hạ cứu thiếp, điện hạ, cứu thiếp.”

Thảm Thiên Dao đi tới bên giường, đầu ngón tay ấn lấy bên trong cổ tay Doãn Hàm Tuyết, sau đó thêu mi nhủ chặt. Doãn Hàm Tuyết bầm sinh thể chất hư hàn, không thể đụng vào vật lạnh lẽo, khó trách lại như vậy.

“Từ Y, chuẩn bị bút mực.”

“Dạ.” Từ Y khom người đáp lại, một lúc sau đặt văn phòng tứ bảo lên bàn. Thiên Dao cầm bút suy xét một hồi sau, nét chữ xinh đẹp liên tục viết trên giấy Tuyên Thành.

Viết xong phương thuốc, nàng lệnh Từ Y đưa cho ngự y trong phòng. “Theo phương thuốc này đi bốc thuốc đi, uống xong sẽ không còn đau nữa.”

Ngự y tiếp nhận phương thuốc, sau khi xem qua đều gật đầu đồng ý nhưng lại lo lắng tròng trùng. “Phương thuốc này của nương nương đích thực cao minh, nhưng mà, cũng vô cùng nguy hiểm.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Thử thuốc (2)

Thiên Dao lạnh nhạt nói, “Bộ dạng này của nàng cũng không chống đỡ được bao lâu, thử hay không thử, tùy các người.” Dung nhan thanh lệ của nàng đậm nhạt như nước, ánh mắt xa xôi dò xét nhìn Sở Diễm, lại nói tiếp, “Ta không có hại nàng, tùy người tin hay không.”

Nàng xoay người tỉnh rồi đi lại nghe giọng nói lạnh như băng của Sở Diễm gọi lại. “Nàng ấy còn chữa được không?”

Thiên Dao dừng bước, nhàn nhạt nói. “Không thể.” Thân thể của Hàm Tuyết đã bị tổn hại, nàng không phải là thần tiên, không thể xoay chuyển.

Mây kiếm Sở Diễm chau lại, thờ dài nặng nề, hẳn chưa từng nghĩ sẽ muốn một đứa trẻ, ít nhất, trước mắt hẳn không cần. Nếu là nữ nhân khác, hẳn sẽ mặc kệ, nhưng nàng là Doãn Hàm Tuyết, là muội muội của Hàm U, lại là người trong lòng của Sở Dục. Hẳn thậm chí đã nghĩ tới khi đại cục đã định, để nàng cùng Sở Dục rời đi. Nhưng hôm nay, Hàm Tuyết xem như đã xong rồi. Là sự sơ suất của hắn làm hại nàng. Hẳn đã phụ sự phó thác của Hàm U, cũng cô phụ sự tín nhiệm của Sở Dục.

Hiệu suất của ngự y ngược lại rất cao, một chén thuốc nhỏ đã được bùng lên. Cung nhân nửa quỳ gối ở trước giường, chờ mệnh lệnh của Sở Diễm.

“Điện hạ, dược tính này cực mạnh, tuy là hiệu quả lấy độc trị độc nhưng lại là phương thức nguy hiểm.” Ngự y chấp tay hồi bẩm.

Hàm Tuyết đau đến mức hít một hơi lạnh, gối đầu trên chân Sở Diễm, trên mặt toàn là nước mắt. “Điện hạ, thiếp không uống, rõ ràng là nàng ta muốn đưa thiếp vào chỗ chết.” Nàng thê lương chỉ trích, đau đến cơ hồ muốn ngất lịm.

Quanh người Sở Diễm tỏa ra hàn khí, gương mặt dò xét nhìn Thiên Dao, đôi mắt như hố sâu không chút nhiệt độ. “Đưa thuốc cho Thẩm trắc phi, để nàng thử thuốc cho Hàm Tuyết.”

Mọi người trong phòng kinh sợ, ngự y đồng loạt quỳ rạp xuống. “Điện hạ, tuyệt đối không thể. Thuốc này người bình thường uống vào sẽ cực kỳ hại thân thể. Huống chi thân thể Thẩm nương nương vẫn chưa phục hồi, lại càng không được.”

Thiên Dao đứng chết trân tại chỗ, đồng tử đen nheo lại, thu lại ánh mắt, bàn tay ẩn dưới tay áo đã nắm lại thành quyền. Nàng cảm thấy mình giống như một con rối chỉ đợi chủ nhân tuyên án. Mà trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, Sở Diễm trước giờ nhất ngôn cửu định, lời hắn đã nói cho dù là sai cũng không thay đổi. Thiên Dao biết, mình chỉ là vũng vầy giấy chết mà thôi. Nàng đánh cược một chút thương tiếc sau cùng của Sở Diễm đối với nàng.

Đáng tiếc, nàng thua.

“Lỗi tại nàng diếc sao! Không nghe thấy lời của bản vương phải không!” Sở Diễm giận dữ gầm lên một tiếng, một cước đá vào bả vai của cung nữ đang dâng thuốc. Cung nữ kia lao đảo ngã xấp xuống làm thuốc cũng văng đầy trên đất.

Cung nhân có đầu óc ngay lập tức bùng lên một chén khác, hai tay dâng đến trước mặt Thiên Dao.

Đối với sự lạnh lùng của Sở Diễm, Thiên Dao đã sớm tâm tàn ý lạnh. Nàng đau đớn nhắm chặt hai mắt lại, một dòng nước mắt theo khóe mắt tràn ra, sau đó run rẩy giờ tay bùng chén thuốc lên.

Ánh mắt của mọi người trong phòng đều đặt trên người nàng, Sở Diễm lạnh lùng, Hàm Tuyết đạt được mục đích, ngự y bất an, còn Từ Y, đôi mắt xinh đẹp của nàng lại khiến Thiên Dao không nhận ra được cảm xúc.

Thiên Dao chỉ thấy nàng bò qua, gắt gao kéo lấy cổ tay mình, khóc lóc thật thảm thiết. “Chủ tử, người không thể uống, để Từ Y uống thay cho người.”

“Không cần.” Nàng lạnh lùng trong veo thốt ra hai chữ, sau đó ngửa đầu rót thuốc xuống, không chừa một giọt.

Choang một tiếng giòn tan, chén thuốc không từ trong tay rót xuống, khóe môi Thiên Dao hiện một nụ cười khổ mê mỵ, thân thể mảnh mai như tờ giấy trắng, giống như đóa hoa lụi tàn trong gió. Tuyệt đẹp mà thê lương. Giọng nói thốt ra lạnh như băng. “Bây giờ điện hạ đã vừa ý chưa?”

Sở Diễm trầm mặc, sắc mặt yên lặng. Bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã nắm chặt lại thành quyền, trên mu bàn tay từng đường gân xanh lộ ra.

“Từ Y, chúng ta đi thôi.” Nàng như một con gió nhẹ phiêu nhiên rời đi. Từ Y lao đảo đứng dậy, theo bước nàng rời đi.

Thiên Dao đi rồi, sắc mặt Sở Diễm trở nên khó coi dị thường. Lại im lặng ôm Hàm Tuyết vào trong lòng, cẩn thận cho nàng uống thuốc.

Sau khi uống thuốc, bệnh tình đau đớn của Hàm Tuyết có chuyển biến tốt rõ rệt, nhưng nàng lại khóc lóc không ngừng, nhất quyết chất vấn không tha. “Điện hạ lại dễ dàng bỏ qua cho con tiện nhân đó như vậy sao? Hàm Tuyết cả đời này kiếp này đã không thể làm mẫu thân rồi, rốt cuộc thiếp đã làm sai chuyện gì mà phải nhận lấy đau khổ như vậy!”

Nàng liều mạng bò xuống giường, tóc dài xổ tung ở sau ót, quần áo lộn xộn ngửa mặt lên trời khóc lớn. “Tỷ tỷ, tỷ ở trên trời có linh thiêng thì nhìn Tuyết Nhi đi. Muội đau lòng quá, thật sự đau quá.”

Sở Diễm bước nhanh tới ôm nàng vào lòng, dịu dàng an ủi. Hẳn biết, nếu không xử trí Thiên Dao, Hàm Tuyết tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ, Đồng cung chỉ

sợ vĩnh viễn không có ngày yên ổn. Huống chi, Hàm Tuyết chịu phải tổn thương lớn như vậy, cuối cùng cũng phải có người chịu trách nhiệm. Nếu không phép tắc trong Đông cung không còn đáng nói.

“Người đâu, để Thảm trắc phi quỳ ngoài điện sám hối, đến khi nào nàng nhận sai mới thôi.”

Ở một nơi khác, Thiên Dao vừa bước vào Y Lan điện lại cảm thấy chệnh choáng, thân thể bủn rủn không chút sức lực. Nàng dựa vào hành lang, miệng thở dốc. Từ Y từ phía sau dìu nàng dậy, lo âu nói. “Chủ tử, nô tỳ đi tìm ngự y đến kiểm tra cho người.”

“Không cần đâu.” Thiên Dao dòi thân thể nặng nề đến bên hành lang, thống khổ nhắm hai mắt lại. Trái tim đã chết còn giữ lại thân xác này làm gì.

Gương mặt nhỏ nhắn của Thiên Dao không chút huyết sắc, trắng bệch như tờ giấy. Từ Y thật sự hơi sợ, mà tính tình Thiên Dao quật cường, chuyện gì nàng đã quyết định không ai có thể thay đổi.

Nàng yếu ớt dựa vào hàng lang, hàng mi dài như cánh bướm rung rung, nước mắt trong suốt óng ánh từng giọt từng giọt lăn xuống. Nàng khẽ rên rỉ, ngay cả ngữ điệu cũng thê lương. “Tại sao lại đối xử với ta như vậy, tại sao?”

“Chủ tử, chủ tử người đừng dọa nô tỳ.” Từ Y nửa quỳ trước người nàng, khóc thút thít.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân nhỏ. Đại thái giám Lư Trung vội vàng bước đến, cách một khoảng xa trước người Thiên Dao thì dừng bước. “Lão nô tham kiến nương nương.”

Thiên Dao an tĩnh ngồi tựa vào hàng lang, gió nhẹ lạnh lùng lướt qua mái tóc đen của nàng, đôi mắt vẫn như cũ, làn môi mỏng khẽ run. “Thái tử điện hạ còn có phân phó gì sao?”

Lư Trung khẽ khom nửa người, giọng điệu cũng có chút bất đắc dĩ. “Điện hạ lệnh cho nương nương quỳ gối ngoài Hạm Tâm các sám hối, cho đến... cho đến khi nương nương nhận sai mới thôi.”

Trầm mặc hồi lâu, Thiên Dao không mở miệng, Lư Trung cũng không dám nhiều lời. Vẫn cứ khom người trước mặt Thiên Dao.

Trong vườn, tiếng gió khẽ rít.

Không biết qua bao lâu, Thiên Dao mới chậm rãi mở đôi mắt sáng rõ, ánh mắt tản ra không chút thần sắc. “Vậy sao? Vậy đi thôi.” Thiên Dao khẽ cười, giọng nói hết sức nhẹ nhàng. Sau đó có chút gắng sức đứng dậy, dựa vào hành lang từng bước một đi về phía Hạm Tâm các.

“Chủ tử, chủ tử, người không thể đi, thân thể người không thể chịu được...” Từ Y quỳ rạp xuống trước người nàng khóc lóc, nắm lấy vạt áo của nàng ý đồ ngăn cản nàng rời đi. Bên ngoài trời vừa có tuyết lớn, rét lạnh thấu xương. Quý ở bên ngoài cho dù không chết cũng mất nửa cái mạng.

“Từ Y, buông tay ra đi. Người biết không giữ được ta, hà tất phải níu kéo như vậy.” Thiên Dao cười thê lương, lạnh lùng đẩy Từ Y ra, từng bước một tiếng về phía trước, mà mỗi một bước đều nặng ngàn cân.

Từ Y xụi lơ tại chỗ, thất thần nhìn bóng dáng đơn bạc như tờ giấy của nàng trong tầm mắt, từ từ biến mất. “Chủ tử, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Nàng thì thào tự nói, nước mắt lăn dài trên gò má. Nàng thật sự không phải cố ý, nàng không biết sự tình lại biến thành như vậy.

Đêm tuyết cô lãnh, ngoài Hạm Tâm các, Thiên Dao cứng ngắc quỳ ở ngoài điện, mặc dù chật vậy nhưng vẫn giữ nét cao ngạo. Sa y đơn bạc trong gió lạnh khẽ bay. Cái quỳ này vừa quỳ liền là hai canh giờ. Thiên Dao không có lúc nào không bị đau đớn hành hạ thân thể, bụng dưới của nàng lại quặn đau như tê liệt, đau đến tận cùng. Giữa lúc mơ hồ, Thiên Dao thậm chí cho rằng linh hồn đã bay ra khỏi thân thể.

Trời vào đêm, hoa tuyết nhỏ lại nhẹ nhàng rơi, Thiên Dao mờ mịt nhìn, vô thức vươn bàn tay trắng nõn ra. Bông tuyết sáu cánh rơi trong lòng bàn tay sau đó bị nhiệt độ của cơ thể làm tan ra, biến thành giọt nước óng ánh, liền như nước mắt của người ra đi. Có lẽ, nàng phải rời khỏi đây thôi, như vậy cũng được, chí ít là được giải thoát.

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu bầu trời quang đãng, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt như sương mù chớp động sáng quắc. Phía sau, Từ ma ma giữ chiếc ô giấy, cúi người choàng tấm áo lông cáo dày lên vai nàng. “Nương nương việc gì phải khổ sở như vậy, điện hạ bất quá chỉ muốn tìm công đạo cho trác phi. Nương nương chỉ cần nhận sai, việc này không phải sẽ xong sao. Hà tất lại bướng bỉnh để cho mình chịu khổ.” Từ ma ma thở dài nói lời sâu xa.

Thiên Dao cười khổ, giọng nói yếu ớt. “Thiên Dao không sai, ta sẽ không cúi đầu trước hân.” Thân thể của nàng run run, cố gắng duỗi tay kéo chiếc áo lông cáo mềm mại ấm áp ra. Nàng mặc dù yếu ớt xanh xao nhưng ánh mắt lại sáng quắc kiên định.

Từ ma ma lắc đầu bất đắc dĩ, đối với nữ tử yếu ớt kiên định này cũng sinh ra lòng thương tiếc. “Nương nương, coi như lão nô cầu xin người. Người nhận sai với điện hạ đi. Điện hạ cũng có nỗi khổ của người, người coi như thông cảm cho điện hạ đi.”

Có nỗi khổ! Thiên Dao cười giễu cợt, giống như nghe được truyện cười trong thiên hạ vậy. “Hắn có người hắn muốn bảo vệ, ta cũng có kiên định của ta. Ta chưa từng hãm hại Doãn Hàm Tuyết, cho dù là quỳ chết ở ngoài điện, Thiên Dao tuyệt cũng không nhận tội.”

“Nương nương.” Từ ma ma thở dài nặng nề, duỗi cánh tay ôm thân thể Thiên Dao vào trong lòng. Mà nhiệt độ băng lãnh của nàng khiến Từ ma ma kinh hãi. Thiên Dao yếu ớt dựa đầu vào vai bà, hơi thở mong manh, trước mắt từ từ trở nên mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Mất đi

“Đau, đau quá.” Thiên Dao mơ hồ ní non, con co rút ở bụng dưới cứ một lần lại thêm một lần. Đầu ngón tay của nàng bấu chặt ở trên bụng, khớp xương gật gật trắng bệch. Thân thể run rẩy kịch liệt.

Từ ma ma đương nhiên phát hiện vẻ khác thường của nàng, vội vàng hỏi: “Nương nương, người làm sao vậy?”

“Không, không có gì.” Thiên Dao kiên cường cắn chặt môi, giọt máu đỏ tươi theo khóe miệng tràn ra.

Lúc này, tiếng bước chân của Lưu Trung từ xa tiến lại, đến trước mặt Thiên Dao thì ngừng lại. Ông đến lần này tất nhiên là nhận lệnh của Sở Diễm. Hắn biết Thiên Dao tính tình quật cường, nàng không chịu cúi đầu, hẳn liền sai Từ ma ma và Lưu Trung đến khuyên nhủ.

“Điện hạ có lệnh...”

“Mau đi thông truyền cho điện hạ, nương nương không trụ được nữa rồi...” Từ ma ma lớn tiếng quát, hung bạo ngắt lời của ông. Lưu Trung là người thông minh, biết tình thế không ổn, lập tức quay trở về điện không dám trì hoãn phút nào.

“Nương nương, nương nương, người đừng dọa lão nô.” Gương mặt lạnh băng như núi bất biến của Từ ma ma rốt cuộc cũng có biểu tình của một người thường.

“Ma ma, ta đau quá.” Thiên Dao bóp chặt bụng dưới, há miệng thở dốc. Đầu ngón tay trắng xanh run rẩy đặt bên trong cổ tay... Ngay sau đó, gương mặt nhợt nhạt trở nên trắng bệch. “Không, không phải, sao lại thế này.” Nước mắt lạnh lẽo trong nháy mắt tuôn rơi, nàng vốn tưởng rằng nước mắt mình sớm đã cạn khô, hiện tại lại phát hiện, bản thân còn có thể đau đớn, còn có thể khóc, còn có thể... sợ.

Trong người nàng còn có một mạch đập khác vẫn đang đập yếu ớt. Nàng đã có thai, chỉ là, hài tử chưa đủ tháng, nàng là thầy thuốc mà lại sợ ý chưa từng phát hiện ra. Nàng uống qua kịch dược của Hàm Tuyết, lại quý trong đêm tuyết trồn vẹn hai canh giờ, Thiên Dao biết những thứ này đối với hài tử đều là nguy hiểm trí mạng.

Từng con co rút ở bụng dưới lại nhắc nhở nàng, tiểu sinh mệnh yếu ớt vô tội đang từng phút từng phút mất đi.

Chớp mắt, Sở Diễm đã bước nhanh ra ngoài điện. Vội vã đi tới trước mặt Thiên Dao, giờ tay kéo nàng vào trong lòng, trên gương mặt tuấn tú hiện đầy lo lắng. “Dao Nhi, Dao Nhi.”

“Sở, Sở Diễm, cứu lấy con, cầu xin người, cứu lấy con của chúng ta...” Nàng nắm chặt cánh tay hắn, bắt lực cầu xin. Đây là lần đầu tiên Sở Diễm nghe được một chữ ‘cứu’ này từ trong miệng nữ tử quật cường cao ngạo này.

Ý thức Thiên Dao từ từ mơ hồ, nàng không chút sức lực khép mắt lại, khuôn mặt tái nhợt vẫn vương nước mắt, cánh môi đỏ thắm bị nàng cắn đến rướm máu.

Sở Diễm không chút trì hoãn, một tay ôm lấy Thiên Dao từ dưới đất lên. Đồng thời nghe thấy tiếng hô hốt hoảng của Từ ma ma. “Máu, máu nhiều quá.”

Trên nền tuyết ở phía dưới người Thiên Dao là một mảng máu đỏ tươi, ngay cả váy tuyết trắng trên người nàng cũng nhuộm một mảng lớn, giữa đêm khuya băng lãnh tản ra mùi tanh ngai ngái. Sở Diễm chỉ cảm thấy trong lòng không ngừng ngọt ngào đau xót, trước mắt tựa hồ đều là màu đỏ tươi nhìn thấy mà đau lòng, đến nỗi không nhìn thấy màu sắc khác.

“Truyền ngự y cho bốn vương!” Sở Diễm nổi giận rống lên một tiếng, đi nhanh về hướng Lăng Tiêu điện.

Trong Lăng Tiêu điện, Sở Diễm ngồi canh ở trước giường Thiên Dao, nắm chặt bàn tay lạnh buốt của nàng, tuấn nhan tràn ngập thương xót. Ngự y viện truyền đến ngự y có tiếng, bất luận có đang trực hay không đều lập tức truyền vào Đông cung. Nghe nói Thẩm Thiên Dao xảy ra chuyện, đám nữ nhân náo nhiệt trong Đông cung đều nhanh chóng tới nhưng là đứng ở ngoài điện không dám đi vào.

Chỉ nghe trong điện thỉnh thoảng truyền ra tiếng rống giận dữ của Thái tử điện hạ.

“Dao Nhi của bốn vương làm sao? Tại sao lại ra nhiều máu như vậy?”

“Hồi bẩm điện hạ, nương nương, nương nương đã có thai. Nhưng, hài tử đã bị kịch dược tổn thương, đã...”

“Bốn vương không muốn nghe giải thích, không cứu được hài tử của bốn vương trở về, bốn vương sẽ cho toàn tộc các người chôn cùng.” Sở Diễm tức giận rống lên, ôm lấy nữ tử đang bất tỉnh hôn mê vào trong lòng. “Dao Nhi, nàng gắng gượng lên, hài tử sẽ không có chuyện gì đâu, bốn vương không muốn các nàng có chuyện. Dao Nhi, nàng mau tỉnh lại nhìn bốn vương đi!”

Đối mặt với sinh tử, Sở Diễm lần đầu tiên cảm thấy được sự bất lực của chính mình. Đứng ở vị trí một thái tử đầy quyền lực, vậy mà bảo hộ không được con của chính mình.

“Cái gì mà vô lực hồi thiên, một đám phế vật.”

Ngự y sợ tới mức hồn vía lên mây, lao đảo quỳ xuống đất dập đầu. “Điện hạ thứ tội, nương nương đã sẩy thai, chúng thần thực sự bất lực. Có điều, nương nương còn sẽ, sẽ vẫn còn có thể có hài tử.”

Sở Diễm cười khổ, thật sự sẽ có nữa sao? Với tình hình của Thiên Dao, chỉ sợ sẽ hận hán đến chết, há lại sẽ cho hán cơ hội. Trong đầu, một mảnh đỏ tươi chói mắt không chút tiêu tan. Khó trách, giây phút đó, trái tim hán lại đau đớn như vậy, bởi vì hài tử của hán đã không còn, là hán chính tay giết chết con mình.

Một tay hán giữ chặt lấy ngực, cánh tay kia đưa ra, ngón tay thon dài run rẩy chạm vào gò má cơ hồ không còn huyết sắc, “Đồ ngốc, có thai vì sao không nói cho bốn vương? Giữa chúng ta lại không tin tưởng vậy sao?”

Trong lúc mơ màng, Thiên Dao thống khổ nhủ chặt mi tâm. Nhưng hán không cách nào an ủi nàng.

Sở Diễm bắt mình phải tỉnh táo lại, trầm giọng hỏi. “Thân thể của nàng thế nào? Có trở ngại gì không?”

“Thân thể nương nương chỉ sợ đã bị thương tổn nặng, phải điều dưỡng một thời gian.” Ngự y thấp thỏm trả lời.

“Ừm.” Sở Diễm gật đầu, trầm mặc một hồi sau lại mở miệng. “Mấy ngày trước, ngự y điều dưỡng thân thể cho nương nương là người nào?”

Các ngự y đưa mắt nhìn nhau, sau đó, có ba người run run rẩy rẩy đi ra. “Hồi bẩm điện hạ, là chúng vi thần.”

Phượng mâu Sở Diễm nheo lại, lời nói ra lạnh vô cùng, không mang chút thương lượng đường sống. “Xích Diễm, đem ba tên này ra ngoài, đánh chết.”

Ba người hoảng sợ không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ. “Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng!”

“Tha mạng?” Sở Diễm đứng dậy, mắt phượng tuyết mỹ lạnh lùng không chút nhiệt độ, bất ngờ nhắc chân dùng lực đá lên bả vai của một vị ngự y. Vị ngự y kia ngã nhào xuống đất, đau đến nỗi không còn sức cầu xin tha mạng.

“Các người còn dám cầu xin bốn vương tha mạng! Các người vẫn luôn coi sóc thân thể trách phi sao lại không biết nàng đã mang thai, là ai cho các người gan lớn tay trời lừa trên gạt dưới.” Sở Diễm cơ hồ phẫn nộ tới cực điểm, hai mắt đều là màu đỏ.

Xích Diễm không dám trì hoãn, phân phó vài tên thị vệ lôi mấy ngự y phạm tội ra ngoài.

Các vị ngự y khác quỳ gối trong phòng lại càng hoảng sợ, run rẩy viết đơn thuốc, thật cẩn thận sai người hầu sắc thuốc. Không bao lâu sau, thang thuốc nóng được bung vào, nồng nặc mùi thuốc đắng. Mà Thiên Dao căn bản không uống thuốc được, miễn cưỡng ép uống cũng đều chảy ra từ khóe môi.

Sở Diễm ngược lại vô cùng kiên nhẫn, tiếp nhận lấy chén thuốc từ trong tay thị nữ, uống thuốc vào trong miệng rồi miệng đối miệng mớm cho Thiên Dao. Cứ như vậy nhiều lần mới miễn cưỡng cho nàng uống thuốc được. Mà Thiên Dao lại vẫn chưa tỉnh, nàng tựa hồ vẫn còn trong ác mộng, không ngừng giãy giụa, nước mắt theo khóe mi tràn ra không ngừng.

Sở Diễm liền canh chừng bên cạnh nàng, thậm chí không lâm triều. Hán biết phụ hoàng sẽ vì vậy mà tức giận, nhưng hán đã không còn bận tâm nhiều đến vậy.

Tin tức Thẩm Thiên Dao sẩy thai truyền đi rất nhanh trong Đông cung. Hậu cung là nơi tình người bạc lạnh, mỗi ngày đều có người chết vì những nguyên nhân khác nhau, không ai sẽ vì một tiểu sinh mệnh vô tội mà tiếc thương. Hơn nữa, nữ nhân lại càng vui sướng khi người gặp họa.

Thiên Dao tỉnh lại đã là ba ngày sau đó. Nàng nằm thờ thẫn trên giường, ánh mắt vẫn không động đậy nhìn chăm chăm lên trần nhà, nếu không phải nước mắt trên khóe mắt không ngừng rơi, ai cũng nghĩ rằng nàng là một tượng gỗ không có sinh mệnh. Đầu ngón tay mảnh khảnh áp vào bên trong cổ tay, trong cơ thể rớt cuộc không cảm giác được nhịp đập yếu ớt kia. Hài tử của nàng đã không còn nữa.

Thiên Dao gắng sức chống người dậy, cuộn tròn co rúc vào góc giường. Mái tóc dài đen như mực rối tung, bộ dạng yếu ớt của nàng cực kỳ giống một hài tử bất lực. Bất kể là chất vật như thế nào, đôi mắt của nàng vẫn trong suốt mà sáng ngời, thế nhưng lúc này ánh mắt nàng tan rã, đã mất đi tất cả thần sắc, trống rỗng một mảnh.

Tiếng đóng cửa cọt kẹt vang lên, Sở Diễm đẩy cửa vào, nhìn thấy Thiên Dao đã tỉnh lại, tuấn nhan lộ vẻ vui mừng. Hán bước nhanh tới ngồi bên giường, dịu dàng vờn cánh tay ra, ý định vuốt ve gương mặt tái nhợt của nàng nhưng lại bị Thiên Dao né tránh. Nàng trừng lớn đôi mắt, hoảng sợ nhìn hán, làm như hán là mãnh thú rắn độc vậy.

“Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người.”

Sở Diễm thở dài bất đắc dĩ, ngược lại nổi lên chút đau đớn. “Dao Nhi, đừng vậy, bồn vương sẽ đau lòng.”

Thiên Dao thống khổ dùng hai tay che lấy lỗ tai, liều mạng lắc đầu. Nàng không muốn nghe thấy giọng nói dịu dàng của hắn, không muốn lại bị hắn mê hoặc. Nàng một lần lại một lần lựa chọn tin tưởng hắn, nhưng đôi lại là cái gì? Thiên Dao chậm rãi đưa tay đặt lên bụng nàng, hài tử của nàng cũng đã rời khỏi nàng. Nghĩ đến đây, hàng lệ trong suốt lại chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Hài tử đã chết, lòng của nàng cũng đã chết theo.

“Dao Nhi đừng khóc, vừa mới tỉnh lại đã khóc sẽ tổn hại thân thể.” Sở Diễm đau lòng trấn an, cũng không dám lại gần. Giờ phút này Thiên Dao giống như con thú nhỏ bị thương, hành vi quá khích nào cũng sẽ làm hại đến chính nàng.

“Điện hạ, thuốc của nương nương đã xong rồi.” Từ Y khom người bước vào, đem chén thuốc ấm đưa tới trước mặt Sở Diễm. Hắn nhận lấy, dùng thìa múc thuốc đặt lên môi thử, thấy nhiệt độ vừa phải mới đưa tới bên môi Thiên Dao.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Tâm được

“Nàng uống thuốc trước đi, nguội rồi sẽ mất đi được hiệu.”

Thái tử điện hạ cao cao tại thượng vẫn là lần đầu tiên hầu hạ người khác, nhưng Thiên Dao không nghe lời, nàng khễ nghiêng đầu đi, tầm mắt cúi thấp không muốn để ý tới hắn, trong trẻo mà lạnh lùng nói. “Mang đi đi.”

Sở Diễm kiềm nén tính tình, lúc đồng tiền nơi khoé miệng vẫn không đổi. “Dao Nhi, đừng tùy hứng nữa, uống thuốc rồi thân thể mới khỏe được.”

Thiên Dao cắn chặt môi, thân thể yếu ớt khễ run. Nàng chán ghét sự giả dối của hắn, nàng đã chịu đủ rồi, khi thì đưa nàng lên tới thiên đường khi lại đẩy xuống địa ngục. ‘Choang’ một tiếng giòn tan, nàng giương cánh tay lên đánh đổ chén thuốc trong tay Sở Diễm.

Cùng lúc với tiếng chén sứ vỡ là một giọng nữ hét lên. Từ Y bị một mảnh sứ văng vào cánh tay bị thương.

Sắc mặt Sở Diễm có chút khó coi nhưng vẫn chưa nổi giận với Thiên Dao. Ngược lại hắn lạnh lùng nhìn lướt qua Từ Y “Cút ra ngoài.”

Sắc mặt Từ Y trắng bệch, lao đảo thối lui ra ngoài. Mà không lâu sau, thị nữ lại lần nữa bưng chén thuốc ấm khác tiến vào.

Sở Diễm cũng không còn kiên nhẫn dỗ ngọt Thiên Dao, nàng không muốn uống, hắn liền dùng sức mạnh. Hắn bưng chén thuốc lên giũ đầu đổ vào trong miệng mình, sau đó một tay kéo thân thể mảnh mai của nàng vào trong lòng, đôi môi in lên môi nàng, linh hoạt cạy mở hàm răng của nàng, cứ thế trút thuốc vào trong miệng nàng.

Thiên Dao ở trong lòng hắn không ngừng giãy giụa, bị hắn hôn đến hít thở không thông, bị ép nuốt xuống thuốc hắn truyền vào. Sau khi mục đích đạt được, hắn mới buông nàng ra. Thiên Dao ho kịch liệt, khễ hít thở, liền giương tay dùng hết sức tát Sở Diễm một cái.

“Hài tử của ta đã không còn, uống những thứ này có tác dụng gì! Sở Diễm, vì cái gì ngươi không chịu buông tha ta, ngươi rốt cuộc muốn ta như thế nào! Có phải muốn ta chết...”

“Nàng im miệng!” Sở Diễm tức giận gầm lên một tiếng, cắt đứt lời nói tiếp theo của nàng. Hắn lại ôm nàng vào lòng, ôm thật chặt, hận không thể đem nàng hoà nhập vào sinh mệnh của chính mình. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến muốn nàng chết, chưa bao giờ nghĩ tới. “Bồn vương biết lòng nàng có oán hận.”

“Ta không nên hận sao? Sở Diễm, ta hận không thể giết ngươi, nhưng mà, ngươi chết rồi, hài tử của ta sẽ trở lại sao?” Thiên Dao nằm ở góc giường, đau đớn nức nở. Nàng rất muốn gào khóc một trận, nhưng mà, đôi mắt khô khốc đau đớn, mới vừa rồi, nước mắt đã cạn. Nàng tình nguyện tắt thở chỉ là một con ác mộng, sau khi tỉnh mộng, trong sinh mệnh của bản thân chưa từng có tiểu sinh mệnh kia tồn tại. Nếu định trước phải mất đi, nàng tình nguyện chưa từng có.

Sở Diễm cứng ngắc ngồi bên giường, im lặng không nói. Bên mặt đau rát nhưng hắn lại không để tâm. Aiii, Sở Diễm hắn cũng có ngày bị nữ nhân đánh, nhưng mặc dù là vậy, hắn cũng không nổi nóng với nàng. Đứa bé kia căn bản là ngoài ý muốn, khi đó nàng bị ôm, hắn muốn nàng chẳng qua là muốn sưởi ấm thân thể nàng. Mà sau đó, nàng lại một lần nữa hôn mê bất tỉnh, tâm tư Sở Diễm đều đặt ở trên thương thể của nàng nên cũng xem nhẹ việc này.

Hài tử đó vốn không nên tồn tại, nhưng nó lại xuất hiện, lại giống như sao băng lạng yên mất đi, khắc một vết thương thật sâu trong lòng Sở Diễm cùng Thiên Dao.

Thiên Dao mệt mỏi dựa vào thành giường, hai mắt nhắm nghiền, hàng mi dài trên gương mặt trắng nhợt lưu lại một vệt bóng mờ. Đôi môi mỏng của nàng khễ run, giọng nói yếu ớt không chút sức lực mang theo bi thương vô tận. “Ta biết, ngươi chưa từng muốn có hài tử này, cho dù không có chuyện ngoài

ý muốn, người tuyệt cũng không dung thứ cho sự tồn tại của nó.”

Sở Diễm trầm mặc bởi vì lời của nàng khiến hần không thể nào phản bác. Hiện giờ thế cục trong triều rối ren, Tư Đồ tộc cùng Tiêu gia như hổ rình mồi, hần không thể có nhược điểm, nếu không, sẽ bị người khác khống chế. Hần thừa nhận những gì Thiên Dao nói đều đúng, cho dù không có việc ngoài ý muốn hần cũng sẽ không để đứa bé đến cõi đời này.

Nhưng mà, tại sao nước mắt của Thiên Dao lại khiến trái tim hần đau đến như vậy. Trong khoảnh khắc lúc nàng khỏ sở cầu xin hần cứu lấy hài tử của hai người, Sở Diễm thực sự nghĩ tới việc lưu lại đứa bé này. Nhưng thương thế của nàng quá nặng, hài tử chung quy cũng không cách nào giữ được.

“Sở Diễm, ta không hận người, chỉ là, ta mệt mỏi rồi...” Thiên Dao hời hợt nỉ non.

Bỉ thương đến chết tâm, tâm đã chết, nàng không còn sức lực để tiếp tục yêu hần.

Sở Diễm sao có thể không hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, so với sự lạnh nhạt, hần tình nguyện để nàng hận hần, tình nguyện để nàng gào thét khóc lóc như những nữ nhân bình thường khác, ít nhất như vậy còn có thể cho hần cảm giác được nàng chân thật, nhưng bây giờ, nàng đã dứt bỏ hết thảy của mọi chuyện, thậm chí đến cả cảm xúc cũng không có. Trạng thái hiện tại của Thiên Dao chính là ngồi chờ chết mà thôi.

“Được rồi, nàng mệt thì hãy ngủ một giấc cho tốt, bốn vương không quấy rầy nàng nữa.” Sở Diễm cố tình hiểu sai ý tứ của nàng, duỗi cánh tay ra muốn ôm nàng vào lòng. Mà nàng lại một lần nữa né tránh, bàn tay gắt gao nắm lấy cổ áo.

Thiên Dao không chớp mắt nhìn hần, ánh mắt bị sương mù hơi nước bao phủ. Hần nhất định bức nàng phải nói lời tuyệt tình sao? “Sở Diễm, ta phải rời khỏi Đông cung.”

Sở Diễm không nói gì, mắt phượng tuyết thế gắt gao nhìn nàng chằm chằm, cơ hồ là nghiêng răng phát ra hai chữ, “Mơ tưởng.” Trên người hần phát ra nộ khí lạnh băng, lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

“Khởi bẩm điện hạ, đại nha đầu Như Ý của Hạm Tâm các đang chờ ở ngoài điện, nói là Doãn trắc phi bị ngất ở trong phòng...” Vừa lúc bóng dáng đại thái giám Lưu Trung xuất hiện ngoài điện.

“Vậy thì đi tìm ngự y, chạy đến chỗ bốn vương làm gì, bốn vương cũng không biết trị bệnh.” Sở Diễm giận dữ nói, dọa tới mức Lưu Trung khom người lui ra ngoài. Thầm nghĩ: Đúng là thành môn thất hoả, ương cấp trì ngự*.

Trong nháy mắt trong phòng trở nên yên tĩnh, Sở Diễm kiềm nén cơn giận, ánh mắt sâu thẳm rơi trên người Thiên Dao, cảm xúc không đoán được. Một lúc lâu sau mới mở miệng. “Bốn vương khuyên nàng vẫn nên sớm bỏ đi ý nghĩ này, cho dù là chết, nàng cũng phải chết ở Đông cung.” Hần cười tà mị, ngón tay thon dài vuốt ve đôi má mềm mại tinh tế của nàng. “Có điều bốn vương sẽ không để nàng chết, không muốn uống thuốc phải không? Bốn vương có rất nhiều phương pháp đưa nàng vào khuôn khổ.”

Thiên Dao trừng lớn mắt, trong mắt dần dần hiện vẻ bất an. Ngay sau đó, chỉ nghe Sở Diễm vân đạm phong khinh nói: “Đem tất cả nô tỳ của Y Lan điện ra vườn đánh, đánh đến khi nào trắc phi đồng ý uống thuốc mới thôi.”

Thiên Dao phản hận nhìn hần, hận không thể lập tức xé nát hần ra. Hần luôn luôn như vậy, nhẹ nhàng băng quơ mà nắm được điểm yếu của nàng để uy hiếp.

“Biết hận rồi à? Ừm, không tồi.” Khóe môi Sở Diễm quý mị cong lên, tựa hồ thực sự thương thức biểu tình căm hận của nàng. Hận cũng được, ít nhất có thể giúp nàng sống sót.

“Điện hạ buông tha cho bọn họ đi, Thiên Dao sẽ uống thuốc.” Nàng hạ thấp tầm mắt, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn phải cúi đầu nhận mệnh.

“Như vậy mới ngoan.” Hần cười, hôn lên môi nàng một cái. Thiên Dao không hề né tránh nhưng trong ánh mắt lóe lên sự chán ghét. Sở Diễm cũng không phải không biết, hần chỉ là cố gắng xem nhẹ.

Sau đó liên tiếp mấy ngày, Thiên Dao đích thực có nghe lời uống thuốc nhưng cơ thể lại không hề thấy chút chuyển biến tốt đẹp nào. Theo như lời ngự y, đã là tâm bệnh cần có tâm dược. Sở Diễm hiểu rõ, tâm bệnh của Thiên Dao chính là do mất đi hài tử. Vì vậy, buổi tối lúc lưu lại Y Lan điện nghỉ ngơi, hần thì thầm bên tai nàng nói: “Dao Nhi, hài tử sẽ có lại thôi. Chỉ cần nàng muốn, bốn vương sẽ cho nàng.”

Mà lời âu yếm dịu dàng ảm áp của hần đôi lúc cũng chỉ là sự khinh thường cùng lạnh lùng của Thiên Dao.

Hần muốn trấn an nàng, bàn tay ảm áp vuốt ve từng tác da thịt lạnh băng của nàng, ý đồ muốn thiêu đốt nhiệt độ cơ thể nàng. Thiên Dao cứng đờ bị hần áp ở bên dưới, không hề có chút phản kháng, trong lòng nàng hiểu rõ, có phản kháng cũng không có tác dụng gì, hà tất sợ gãy gãy, vô duyên vô cớ làm chuyện cười cho người ta xem.

Nàng nghiêng đầu, cắn chặt môi, bàn tay gắt gao nắm lấy chân gấm bên dưới. Nàng tự nhủ trong lòng: Thầm Thiên Dao, nhịn một chút, sẽ qua nhanh thôi.

Sở Diễm dịu dàng hôn lên từng tác da thịt của nàng, Thiên Dao lại run rẩy ở phía dưới hần, nhưng lại không từ từ mềm mại như nước giống như trước đây, ngược lại cứng đờ chặt chẽ vô cùng. Ở trên người một nữ nhân như vậy có khác nào giao hoan với xác chết. Sắc mặt Sở Diễm lạnh đi vài phần, nhưng vẫn cố gắng kiềm nén cơn giận, ra sức bắt lấy cánh môi mềm mại của nàng, nhưng đến khi hôn tới giọt nước mắt băng lãnh đó thì toàn bộ động tác của hần dừng lại.

Đầu lưỡi nếm thấy vị chua xót trở thành kíp nổ bạo phát. Hấn đột nhiên xoay người đứng dậy, kéo cảm bào một bên ra, động tác lưu loát mặc lên người. Sở Diễm hẳn là ai, là thái tử điện hạ cao cao tại thượng, tương lai sẽ là hoàng đế, vậy mà hết lần này tới lần khác phải bỏ xuống sự tự cao trước mặt một nữ nhân. Hấn xác thực là thua thiệt nàng, nhưng không có nghĩa là từ nay về sau nàng có thể tùy ý làm bậy.

Hấn lạnh lùng cười nhạt một tiếng, từ trên cao nhìn xuống nữ nhân trên giường bộ dạng giống như cá chết. Váy lụa trắng trên người nàng cũng chưa hoàn toàn cởi hết, thân thể trắng mịn như ngọc như ẩn như hiện, hẳn thừa nhận thân thể của nàng rất đẹp, nhưng mà đã không gọi lên được hứng thú của hắn nữa rồi. Hấn xòe bàn tay ra, mạnh mẽ nâng cằm nàng lên. “Đừng làm ra vẻ như bốn vương muốn ép uống nàng, nếu như nàng đã không muốn, từ giờ trở đi bốn vương sẽ không bao giờ đụng vào nàng.”

Hấn lãnh mị quyết tuyệt xoay người, mang theo lửa giận ngút trời, sau đó, ‘bịch’ một tiếng thật lớn, cửa phòng đóng lại.

Khuôn mặt Thiên Dao lạnh nhạt, an tĩnh nằm ở góc giường. Nàng biết chính mình tạm thời an toàn, nên vui mừng không phải sao? Nàng rút cuộc cũng thoát khỏi ma trảo, nhưng vì cớ gì trong lòng lại đau xót như bị ai cắt một nhát dao, máu tươi chảy đầm đìa. Nàng vươn đầu ngón tay trắng nõn quệt đi nước mắt lạnh băng trên mặt. Đúng vậy, rất lạnh, lạnh đến thấu xương.

Chú thích:

*Thành môn thất hoả, ương cập trì ngư: có nghĩa tương tự với câu trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Trời cao biển rộng

Mặt khác, Sở Diễm bước nhanh ra khỏi Y Lan điện, mà bên ngoài điện thị nữ Như Ý của Doãn Hàm Tuyết đang quỳ ngay gần ở đó, trời rét lạnh đất đóng băng, cũng không biết rốt cuộc nàng quỳ bao lâu, đôi môi đã có chút tím tái. Hấn không phải là người dễ mềm lòng, chỉ là, đáng và chặt vật bất lực của Như Ý khiến hắn bất giác nhớ đến việc Thiên Dao quỳ gối trong băng tuyết, cũng yếu ớt như vậy, giống như bông tuyết chạm vào sẽ tan biến.

“Nô, nô tỳ tham kiến thái tử điện hạ.” Như Ý nhìn thấy Sở Diễm giống như nhìn thấy ánh rạng đông đầy hi vọng, bỏ tới dưới chân hắn. “Điện hạ, nương nương nhà nô tỳ bị bệnh, người muốn gặp mặt điện hạ.” Giọng nói Như Ý run run, miễn cưỡng lắm mới nói hết câu.

Sở Diễm lãnh mị cười khê, chỉ sợ bệnh là giả, muốn mượn cớ gặp hắn mới là thật. “Vậy sao? Vậy đưa bốn vương đi xem sao.”

Tựa hồ không ngờ tới sự việc lại thuận lợi như vậy, Như Ý cơ hồ không tin được trọn to hai mắt, hồi lâu sau mới kịp phản ứng, lao đảo từ mặt đất đứng lên, theo Sở Diễm đi về hướng Hạm Tâm các. Đêm nay, rốt cuộc không bị đánh nữa, Như Ý theo bản năng nhớ lại, vết thương hôm qua vẫn còn chưa khép miệng.

Tuy là mùa đông giá rét nhưng bên trong Hạm Tâm các lại ấm áp như ngày xuân. Bởi vì có quan hệ với Hàm U, ở Đông cung Doãn Hàm Tuyết được hưởng thụ đãi ngộ ưu ái mà ít người có thể có. Thậm chí, Sở Diễm từng hứa hẹn qua, hẳn còn sống ngày nào thì nàng còn được tận hưởng cuộc sống nhưng lạ ngày ấy.

“Nương nương, thái tử điện hạ đến rồi.” Như Ý bước chậm vào trong điện, Doãn Hàm Tuyết đang nửa nằm trên giường, vẻ mặt không tin. Lờ ra khỏi miệng chính là, “Nha đầu chết tiệt, đừng tưởng hôm nay còn có thể nói dối cho qua chuyện.” Nàng tức giận đứng dậy, giờ tay vừa muốn giáng xuống mặt Như Ý, lại nhìn thấy bóng dáng cao lớn thoáng hiện ở ngoài cửa.

“Lại là chuyện gì khiến Tuyết Nhi không vui đây?” Sở Diễm tà mị cong khóe môi, nụ cười lúm đồng tiền lại mang vài tia lãnh ý.

Biểu tình trên mặt Hàm Tuyết lập tức trở nên dịu dàng, bước chân nhẹ nhàng, mềm mại không xương dựa vào trong ngực Sở Diễm. Một đôi mắt đẹp trong vắt chớp động. “Điện hạ rút cuộc cũng chịu đến gặp Tuyết Nhi rồi, thiếp còn tưởng người không còn muốn thiếp nữa chứ.”

Sở Diễm cười, cúi xuống ôm nàng lên, đặt xuống chiếc giường rộng rãi, trong lòng thầm nhủ: Trong Đông cung còn nhiều nữ nhân ngoan ngoãn biết nghe lời, hẳn hà tất không tự trọng đắm đầu vào chỗ Thẩm Thiên Dao. “Đã khỏe hơn nhiều chưa?” Hấn dịu dàng mở miệng, đầu ngón tay khê vén lọn tóc rơi lộn xộn trên trán nàng.

Doãn Hàm Tuyết bị hắn tùy ý chạm ngò, đôi má nhất thời đỏ ửng, lại to gan giữ chặt tay hắn đặt lên môi hôn. Sở Diễm giấu cợt cong khóe môi, Doãn Hàm Tuyết đích thực là nữ nhân thông minh, bất luận cái gì cũng học rất nhanh, thậm chí chỉ sau vài lần hoan ái liền biết được làm cách nào hấp dẫn nam nhân.

Hắn qua loa cùng nàng triển miên một lúc, kỳ thật, hắn đã không còn nhiều hứng thú, bất quá chỉ vì để chứng minh không chỉ có mình Thẩm Thiên Dao nàng mới được. Mà sự thực chứng minh, hắn thất bại rồi. Mặc dù ở trong thân thể Doãn Hàm Tuyết, trong đầu hắn toàn là kiều nhan hoa lệ đài vũ của Thiên Dao, cũng chỉ lúc nghĩ tới Thiên Dao hắn mới có thể hưng phấn.

Hoan ái xong, Sở Diễm lạnh lùng đứng dậy, vẫn theo thói quen trước đây hấn không tính qua đêm tại Hạm Tâm các. Cánh tay mềm mại của Doãn Hàm Tuyết đột nhiên từ phía sau vòng lên, bầu ngực mềm mại áp sau lưng hấn, “Điện hạ không lưu lại bầu bạn với Tuyết Nhi sao?”

Trong mắt Sở Diễm tỏ ra mất kiên nhẫn, lại miễn cưỡng áp chế tính tình. “Bốn vương còn công vụ cần xử lý.”

Mà Doãn Hàm Tuyết lại bướng bỉnh, nói cái gì cũng không chịu buông tay. “Điện hạ lưu lại có được không, Tuyết Nhi rất sợ. Chỉ cần nhắm mắt lại, thiếp liền thấy Thảm Thiên Dao muốn đến hại thiếp, tâm nàng ta như rắn rết, vì sao điện hạ vẫn cứ bao che cho nàng? Tuyết Nhi không còn có thể sinh hài tử cho điện hạ, chẳng lẽ điện hạ không đau lòng sao?”

Ánh mắt Sở Diễm lãnh trầm vài phần, khóe môi nhếch lên nụ cười trào phúng. Nàng cũng xem như thông minh, thế nhưng cuối cùng vẫn phạm phải sai lầm mà tất cả nữ nhân đều mắc phải. Dựa vào sự sủng ái nhất thời mà đắc ý vênh vác. “Bốn vương từng nói qua, chuyện này đã kết thúc rồi. Bốn vương không muốn tiếp tục truy cứu.”

“Vì sao lại không truy cứu nữa?” Giọng nói của Hàm Tuyết không khỏi tăng cao. Y phục hỗn độn phủ phục dưới chân Sở Diễm, trong mắt lấp lánh vô số ánh sao, nhưng lại là dáng vẻ khổ sở động lòng người. Chỉ đáng tiếc, Sở Diễm trước nay không để mình bị đẩy vào trông.

“Tiện nhân Thảm Thiên Dao kia hại thiếp thảm như vậy, điện hạ vì sao không xử tử nàng ta để hả giận, điện hạ không phải sủng ái Tuyết Nhi nhất sao, điện hạ...”

Hai chữ tiện nhân kia ở trong tai Sở Diễm đặc biệt chói tai. Đúng vậy a, hấn đích thực là vì trút giận cho Doãn Hàm Tuyết mới thương tôn tới Thiên Dao, hại hài tử của bọn họ. Nhưng bây giờ, nữ nhân trước mặt này vẫn còn bất mãn, xem ra phải đẩy Thiên Dao vào chỗ chết mới được.

Ngón tay thon dài của hấn nâng cằm nàng lên, sự lạnh lẽo trong mắt khiến cho Hàm Tuyết không khỏi cả kinh. “Hàm Tuyết, bốn vương thương nàng, bởi vì nàng là nữ tử thông minh, vậy nàng nên hiểu phải dừng lại đúng lúc. Hài tử nối dõi của bốn vương chẳng lẽ chưa đủ bồi thường cho nàng sao?” Hấn lạnh lùng đẩy nàng ra, phất tay áo bỏ đi.

“Điện hạ, điện hạ.” Doãn Hàm Tuyết lớn tiếng khóc, bỏ lê kéo lấy góc áo của Sở Diễm, khổ sở cầu xin. “Điện hạ, là lỗi của Hàm Tuyết, thiếp không tranh nữa, điện hạ tha thứ cho Tuyết Nhi lần này có được không?”

Sở Diễm lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống nàng, lại không hề nhúc nhích. “Nếu đã biết sai, liền cầm tức một tháng, ở Hạm Tâm các ngoan ngoãn phản tỉnh lại đi.”

“Điện hạ?” Hàm Tuyết không dám tin nhìn hấn, thân thể trong nháy mắt xụi lơ. Từ cổ tới kim nam nhân bội bạc, hôm nay, xem như đã hiểu. Chẳng qua chỉ là một hồi nam nữ hoan ái mà thôi, từ đầu đến cuối, động tâm động lòng, có lẽ chỉ có mình nàng mà thôi.

Từ ngày đó Sở Diễm rời đi liền chưa bước vào Y Lan điện nửa bước. Tuy nhiên cơm áo sinh hoạt thường ngày của nàng, việc nào cũng đều có cung nhân hồi báo, nhưng vẫn như cũ không cách nào ngăn được sự nhớ thương như thủy triều.

Trong thư phòng, tấu chương trên bàn chồng chất như núi, Sở Diễm lật từng bản từng bản xem, tay cầm bút lông sói, suy xét đặt bút. Sở Dục cung kính đứng bên cạnh hấn, mặt như gió xuân.

“Đầu tháng sau, Dự Nam Vương sẽ đưa quận chúa Đông ca đến phủ đệ của đệ, có thêm sự hiệp trợ của Dự Nam Vương, phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn nữa.”

“Ừm.” Sở Diễm nhận nháp đáp lại một câu, bút lông sói trong tay bỗng dừng lại. “Trước mắt, cũng không phải lạc quan như vậy. Đệ hấn nên biết Dự Nam Vương nghe lệnh ai?”

“Cái gì?” Sở Dục khó hiểu.

Sở Diễm khẽ cười, động tác nhẹ nhàng, chậm chậm đặt bút lông sói trong tay xuống. “Hấn là tâm phúc của phụ hoàng.”

Mày kiếm Sở Dục nhíu lại, biểu tình thật sự giật mình. Nhiều năm qua, Dự Nam Vương đều ở thế trung lập, cũng không phải là bề tôi được Văn Đế sủng ái, lời này của Thất ca rốt cuộc từ đâu mà có. “Xin Thất ca chỉ giáo cho!”

Sở Diễm mỉm cười, ánh mắt u lãnh thu lại, đại khái nói rõ tình huống hôm đó.

Ngày đó, hấn được phụ hoàng truyền vào Cảnh Dương cung, lúc nói chuyện với Văn Đế, hấn liền cảm giác sau bức bình phong có sự tồn tại của một người khác, tuy người kia thu lại hơi thở nhưng hấn vẫn cảm giác được. Hấn cũng rất tò mò, rốt cuộc là người phương nào lại khiến phụ hoàng tín nhiệm như vậy. Thế cho nên, sau khi bước ra khỏi Cảnh Dương cung, hấn vẫn chưa rời đi mà nấp sau núi giả sau hồ. Mãi đến khi một bóng người cao lớn từ trong điện yên lặng đi ra, người nọ, quả thực cũng làm Sở Diễm lấy làm kinh hãi, không ngờ lại là Dự Nam Vương.

Sở Diễm cười lạnh một tiếng, phụ hoàng của hấn quả nhiên là thâm tàng bất lậu.

“Hiện giờ lại phải làm thế nào mới tốt? Văn thành Thất ca chỉ dạy cho.” Sở Dục khom người cúi đầu nói.

Mày kiếm bên trái Sở Diễm nhíu lại, cười nhạo một tiếng. “Đệ trước trấn an quận chúa Đông ca, những chuyện khác, chỉ có thể đi một bước nhìn một

bước.”

“Vâng.” Sở Dục cung kính đáp lời.

Sở Diễm lại cầm bút lông sói lên, tiếp tục lật xem tấu chương, tình huống thế này, nếu là trước đây, Sở Dục đã sớm thức thời mà cáo từ. Mà lúc này, hấn vẫn như cũ cung kính đứng yên tại chỗ, không có ý muốn rời đi. “Vẫn còn có việc?” Khóe mắt Sở Diễm lướt qua hấn một cái.

Sở Dục lộ vẻ mặt khó xử, nhưng vẫn mở miệng nói. “Nghe nói Thất tấu sảy thai rồi. Nhưng ngự y trong cung cố ý che giấu chuyện Thất tấu có thai?”

“Ừm.” Sở Diễm không chút dao động đáp lại.

“Ngự y sao lại lớn mặt như vậy, chỉ sợ là có người xúi giục. Thất ca đem ba tên ngự y tử hình, đích thật có chút qua loa. Như vậy sao có thể tra ra hung thủ?” Sở Dục cau mày.

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng âm u vài phần, khóe môi thoáng ý cười thâm trầm. “Có thể sai khiến ngự y, lại khiến bọn chúng cam tâm gánh tội, nhìn khắp thiên hạ có ai có thể làm được?”

“Chẳng lẽ là... hoàng thượng!” Sở Dục không khỏi cả kinh. “Con nói dối của Thất ca là hoàng tôn của hoàng thượng, ngay cả huyết mạch hoàng gia người cũng không bỏ qua.”

Sở Diễm yên lặng, đôi mắt lạnh trầm như hàn đàm, sâu không thấy đáy. Hấn ban chết cho ba tên ngự y dĩ nhiên là chọc giận Văn Đế. Nhưng hấn không cách nào bận tâm nhiều đến chuyện này. Cuối cùng cũng phải có người chết để bồi tội cho hài tử của hấn.

“Bốn vương biết đệ lo lắng cho nàng, muốn thăm, thì đi thăm đi.”

Lời của hấn lại khiến Sở Dục nhất thời không kịp phản ứng, cứng ngắc một hồi sau mới chấp tay thối lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Cường đoạt (1)

Lúc Sở Dục bước vào Y Lan điện chỉ thấy Thiên Dao đang ngồi yên tĩnh trong vườn, y phục màu bạch sa đơn bạc, yếu đuối khiến người thương tiếc. Nàng ngồi cạnh bàn đá, một tay chống má, giống như đang rơi vào trầm tư không biết xử trí thế nào. Mà trước mặt nàng là một bàn cờ trắng đen.

“Sở Dục bái kiến Thất tấu.” Hấn chậm rãi đi tới trước người Thiên Dao, chấp tay lại.

Thiên Dao khẽ nâng mắt, nhàn nhạt cười một tiếng. “Vương gia không cần đa lễ.”

Sở Dục cười đáp lại, yên lặng cời ra áo choàng lông cáo dày nặng khoác lên vai Thiên Dao. Sau đó, khẽ nhắc vạt áo ngồi xuống ghế đá đối diện với nàng, ánh mắt nghiêng ngăm nhìn về bàn cờ đen trắng xen kẽ. “Thất tấu vẫn rất có nhã hứng.”

Thiên Dao cười nhẹ, không chút dấu vết cời chiếc áo lông cáo trên vai đặt xuống bên hông bàn. Mọi quan hệ giữa nàng và Sở Dục vô cùng nhạy cảm, bất luận là một hành vi vô ý nào cũng đều có thể bị người có tâm lợi dụng. “Chẳng qua chỉ là một nước cờ chết mà thôi.”

“Nước cờ chết?” Sở Dục cười tà mị, ngón tay thon dài cầm một quân cờ đen lên. “Không bằng, thần đệ bồi Thất tấu giải quyết nước cờ chết này, thế nào?”

Thiên Dao lơ đãng cười nhẹ, hiển nhiên không tin lời Sở Dục. Ngón tay trắng nõn của nàng cầm lên một quân cờ trắng, suy nghĩ một hồi mới hạ xuống bàn cờ. “Vậy thì làm phiền Vương gia rồi.” Nàng quả thực có chút tò mò, trái lại muốn xem Sở Dục làm thế nào giải được thế cờ chết này.

Đang đẳng cả một buổi trưa, thế cờ chết đã một công một thủ dần dần sáng tỏ. Phương pháp của Sở Dục là lấy lui làm tiến, nhìn như từ địa nhưng dưới từng bước thoái lui của hấn lại tìm được đường sống. Lúc quân cờ cuối cùng hạ xuống trên bàn cờ, khóe môi Thiên Dao khẽ nở một nụ cười, lạnh nhạt khẽ nói.

“Kỳ nghệ của Vương gia thật tốt, Thiên Dao bội phục.”

Sở Dục cười đùa, “Thất tấu thông minh tuyệt đỉnh, không phải nhìn không thấy ảo diệu trong đó. Chỉ là, Thất tấu bức mình quá chặt, ngược lại sơ suất, lui một bước trời cao biển rộng.”

Thiên Dao nhú mày suy tư, một lúc sau mới cười. “Nghe lời này của Vương gia, quả thực khiến Thiên Dao sáng tỏ.”

“Thất tấu nặng lời rồi.” Sở Dục chấp tay cười. “Không biết cơ thể Thất tấu đã có chuyển biến tốt gì chưa, trong phủ bốn vương mới có được một cây

nhân sâm ngàn năm, bổ huyết dưỡng khí rất tốt, chờ chút ta sẽ phái người đưa đến cho Thất tẩu.”

“Vô công bất thụ lộc, Thiên Dao không dám nhận đại lễ của Vương gia.” Thiên Dao khách sáo khéo léo từ chối.

“Sở Dục nợ Thất tẩu một mạng, cho dù có vì Thất tẩu mà chết cũng không hối tiếc.” Sở Dục không chút nghĩ ngợi đáp lời.

Thiên Dao hơi ngần người, lông mày từ từ siết chặt. Lời này từ miệng hắn nói ra, chung quy vẫn không thích hợp. Thiên Dao miễn cưỡng cười, khéo léo né tránh đề tài. “Vương gia nói đùa rồi.”

Biểu tình Sở Dục nghiêm lại, sau đó lập tức cười, “Thất tẩu cứ coi như bốn vương đang nói đùa đi.”

Thiên Dao vẫn chưa đáp lại, ánh mắt cúi thấp như đang rơi vào trầm tư. Trong lúc này, hai người rơi vào trầm mặc.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân nhỏ, từ xa lại gần rồi dừng lại trước mặt Thiên Dao. “Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Từ Y khom người hành lễ, sau đó mới nói với Thiên Dao. “Chủ tử, người nên uống thuốc rồi.”

“Ừm.” Thiên Dao khẽ đáp, để Từ Y cúi đứng dậy. Sở Dục đương nhiên là người thức thời, hắn mỉm cười đứng dậy, khẽ chấp tay.

“Thần đệ cáo lui trước, ngày khác lại tới thăm thất tẩu.”

Thiên Dao cười, xem như là đáp lời.

Sở Dục đi không lâu sau, An Thanh Vương phủ liền phái người đưa nhân sâm tới. Thiên Dao nhìn nhân sâm trong hộp gắm ngàn người hồi lâu, sau đó đóng hộp gắm lại, đưa cho Từ Y. “Cứ cất trước đi.”

Từ Y khẽ ngần người, khó hiểu mở miệng. “Chủ tử, nhân sâm ngàn năm này thích hợp cho chủ tử bổ khí, sao lại cất đi?”

Thiên Dao cười nhạt, dịu dàng nói: “Từ Y chẳng lẽ chưa từng nghe qua ‘Của biếu là của lo của cho là của nợ’ sao? Ta không nhận nổi ân tình của hắn.”

“Vậy tại sao lại không cho người trả lại nhân sâm này.” Từ Y lại hỏi.

Thiên Dao trầm mặc, mâu quang thu lại, suy tư một lúc mới mở miệng một lần nữa. “Chung quy vẫn là tâm ý, ta không nhẫn tâm từ chối ý tốt của hắn.”

Từ Y không hề mở miệng nữa, chỉ khom người thối lui ra ngoài.

Trong phòng nháy mắt lại yên tĩnh trở lại.

Thiên Dao đến trước cửa sổ, đưa tay đẩy cửa sổ ra, bên ngoài cửa vàng trắng sáng treo cao, toả ánh sáng thanh lạnh. Nàng khẽ thở dài, trong lúc vô tri vô giác lại một ngày nữa trôi qua. Mỗi ngày nàng đều bị giam ở Y Lan điện, giống như hoàng yến bị nhốt trong lồng, hưởng thụ những đãi ngộ tốt nhất, nhưng vĩnh viễn mất đi tự do. Cái nàng yêu, cái nàng thích, cái nàng muốn có hết thảy đều rồi bỏ nàng mà đi.

Từ ngày mất đi hải tử, Thiên Dao liền không thể ngủ được một giấc yên ổn, trước mắt đều là màu đỏ chói mắt sau đó là tiếng thét chói tai, sau đó hoảng sợ tỉnh lại... Rất lâu rất lâu sau nàng cũng không dám ngủ tiếp. Nàng biết đây là cơn ác mộng, nhưng mà, nàng không cách nào thoát khỏi.

Một tiếng ‘cọt kẹt’ nhỏ vang lên, nàng đẩy cửa phòng bước chân trần ra ngoài.

Đêm trăng cô đơn lạnh lẽo, ánh trăng nhàn nhạt âm u rơi trên sa y như tuyết không có một chút nhiệt độ. Hơi lạnh như băng từ lòng bàn chân truyền đến, ngược lại càng làm cho đầu óc thanh tỉnh. Thiên Dao mờ mịt đứng ở trong vườn, sa y trắng tùy ý phát phơ trong gió.

Lời của Sở Dục đích thực khiến nàng thông suốt. Cho tới nay, là chính nàng bức mình đến bên bờ vực tình yêu, có lẽ ngày tháng ở U Minh cung quá băng lãnh tịch mịch, sự xuất hiện của Sở Diễm tựa như ánh mặt trời, không hề báo trước chiếu sáng sinh mệnh của nàng. Bây giờ hồi tưởng lại, Thiên Dao thậm chí mơ hồ, nàng không biết bản thân mình rốt cuộc là yêu Sở Diễm... hay là yêu cái gọi là tình yêu.

Sở Dục nói rất đúng, lui một bước trời cao biển rộng. Bây giờ, nàng đã không còn đường nào để đi, không bằng quay về điểm xuất phát, lui về thời điểm chưa từng có Sở Diễm, làm U Minh thiếu chủ thể nhân cực kỳ hâm mộ. Sự phụ tùng nói: ‘Tình thâm không thọ’. Thiên Dao đã từng cho rằng, những ngày tháng không có tình yêu mới đáng sợ, hiện giờ rốt cuộc hiểu được, không có tình yêu mới có thể không đau.

Thiên Dao khẽ ngẩng đầu, nghiêng đón ánh trăng lạnh giá. Từ giờ trở đi, nàng muốn quen với nhiệt độ giá lạnh này. Đau đớn do tên xuyên qua người, sợ hãi khi bị mất đi đôi mắt, còn có sự tuyệt vọng của sinh mệnh vừa mới thai nghén đã rời khỏi cơ thể... Hết thảy nàng đã trải qua. Ngán ngùi nhân sinh mười sáu năm của nàng tựa như đã trải qua hết tang thương chốn nhân thế.

Khóe môi nhếch lên ý cười tuyệt mỹ mà đau khổ, nàng tự nói với bản thân: Thắm Thiên Dao, thừa nhận đi, mày thua rồi, thua triệt để.

Cho dù cùng hắn vào sinh ra tử, cho dù buông bỏ sinh mệnh của nàng, vẫn như cũ không cách nào trở thành người kia trong lòng hắn. Ra đi mới chính là lựa chọn duy nhất của nàng.

Có một người sẽ dạy người yêu là gì nhưng người đó không hề yêu người. Thiên Dao nghĩ, Sở Diễm chính là người đó của nàng. Từ hôm nay trở đi, nàng phải học cách không tiếp tục yêu hắn nữa.

Hàng mi dài khê run, một giọt nước mắt lỏng lẻo trong suốt theo lông mi rơi xuống. A, hóa ra buông tay cũng đau đến như vậy. Đôi chân trần đạp trên mặt tuyết, nhiệt độ dưới chân rét đến tận xương, bàn chân ónh như ngọc bị đông lạnh đau đến cứng ngắc. Thiên Dao nghĩ, thế xác đau, có lẽ tâm sẽ không đau.

Có lẽ sự đau đớn phân tán sự chú ý, Thiên Dao lại không chút để ý đến tiếng bước chân trầm nặng từ xa lại gần, mãi đến khi hấn mang theo sự tức giận từ phía sau ôm lấy nàng hết lớn: “Thắm Thiên Dao, cứ như vậy đứng ở trong tuyết, nàng không muốn sống nữa phải không?”

Ánh vào trong mắt là tuần nhan mang theo sự vội vàng cùng tức giận của Sở Diễm, Thiên Dao dịu dàng khê cười, thờ ơ nói: “Mạng là của Thiên Dao, có liên quan gì đến điện hạ.”

“Thắm Thiên Dao”. Ba chữ này hấn như nghiêng rặng mà nói. Ánh mắt thâm thúy nguy hiểm hấn không thể đem nàng phân ra rồi nuốt vào trong bụng.

Đối với sự tức giận của hấn, Thiên Dao làm như không thấy, biểu tình trên mặt lạnh nhạt. “Buông ta ra, Sở Diễm.”

“Nàng là nữ nhân của bốn vương, bốn vương ngay cả đựng nàng cũng không được sao?” Hấn lạnh giọng mở miệng, hơi thở phun ra cùng không khí lạnh gặp nhau tạo thành làn sương trắng mờ.

Thiên Dao trào phúng cười, nâng mắt lên, ánh mắt sắc quắc nhìn hấn, gần từng chữ nói, “Sở Diễm, ta không phải chim hoàng yến ngơ ngốt trong lồng, ta muốn rời khỏi Đông cung, từ nay về sau, Thiên Dao không muốn làm nữ nhân của người nữa.”

“Nàng nói cái gì?” Mây kiếm hấn lạnh lùng chau lại, sự tức giận trên người so với đêm đông càng làm người ta sợ hãi.

“Ta nghĩ ta đã nói rất rõ ràng rồi.”

Sở Diễm cười lạnh, “Được, Thắm Thiên Dao, xem ra thật sự bốn vương đã chiều hư nàng rồi.” Hấn ôm nàng, đi nhanh về phía trong điện, một cước đá cửa phòng ra, cũng bắt chập thương hương tiếc ngọc, một tay ném nàng xuống chiếc giường rộng lớn. Mặc dù trên giường đã phủ áo lông cáo mềm mại, nhưng sự va chạm mạnh mẽ vẫn gây ra đau đớn.

Mà Thiên Dao lại không kịp bận tâm đến sự đau đớn thân thể bởi vì ngay sau đó thân thể nặng nề của Sở Diễm đã ép xuống, cơ thể hấn tỏa ra khí thế bức người, trong mắt phượng tuyết thế là sự lạnh lùng khát máu. Một tay hấn đem đôi bàn tay đang phản kháng của nàng áp trên đỉnh đầu, một cánh tay kia không chút lưu tình xé rách sa y đơn bạc trên người nàng.

Hấn hung hãn như dã thú, mặc cho Thiên Dao vùng vẫy đâm đá thế nào, vẫn như cũ không lay chuyển hấn được nửa phần.

“Sở Diễm, buông ta ra, tên điên nhà người.”

“Nàng có thể tiếp tục mắng, mắng càng lớn tiếng càng tốt, so với nàng trước đây không nóng không lạnh nằm dưới thân ta, bộ dạng bây giờ mới càng dễ khiến người hưng phấn.” Sở Diễm cười lạnh, cúi đầu gặm cắn lấy bờ vai trắng mềm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Cường đoạt (2)

Thiên Dao bị đau, sau khi hét lên một tiếng liền mắng: “Vô sỉ.”

“Hôm nay Bốn vương sẽ vô sỉ cho nàng xem.” Hấn vừa dứt lời, cánh tay đã dùng lực kéo nội y bên dưới người nàng ra.

Nước mắt theo khoé mắt lẳng lẳng chảy xuống, trong lòng nàng cười khổ. Vì sao lần nào hấn cũng dùng thủ đoạn tồi tệ như vậy để ép buộc nàng? “Đừng, Sở Diễm, buông ta ra.”

Hấn cười tà mị, môi mỏng áp trên tai nàng, đầu lưỡi trơn ẩm hữu ý vô ý mon trớn vành tai nhạy cảm của nàng, “Còn nói đừng, nàng có biết là nàng có bao nhiêu ** hay không?”

“Người cầm miệng.” Thiên Dao xấu hổ, giận dữ quay đầu đi, không chịu được nhắm hai mắt lại. Thân thể vẫn như cũ không ngừng vùng vẫy. Biết rõ phản kháng cũng không được gì nhưng nàng lại không cam lòng khuất phục như vậy.

Mà nàng càng phản kháng càng làm cơn giận của Sở Diễm tăng cao. Hấn không kiên nhẫn áp thân thể xuống, cả người dán lên người nàng khiến cho hai thân thể càng dính chặt vào nhau.

Thân thể Thiên Dao trong nháy mắt trở nên cứng đờ, tất cả phản kháng ngay lập tức dừng lại. Đầu ngón tay mảnh khảnh nắm chặt chấn gấm dưới người, thống khổ cắn chặt môi, thậm chí, cắn đến chảy máu. Nước mắt khuất nhục chảy xuống thấm đẫm chăn gấm.

“Thẩm Thiên Dao, mở to mắt nhìn bốn vương, nói cho bốn vương biết nàng là nữ nhân của ai?” Ngón tay thon dài của hắn nâng cằm nàng lên, ép nàng đối mặt với hắn.

Thiên Dao rút cuộc mở đôi mắt sương mù của mình ra, chỉ là bên trong toàn là nước mắt, toàn là thống hận. Lần này, nàng thật hận hắn. “Không muốn, ta không muốn làm nữ nhân của ngươi.” Nàng vỗ vụn nói, quyết tuyệt mà bùng bình.

Sở Diễm ẩn hai vai nàng xuống, bắt đầu điên cuồng. Vốn dĩ bận tâm đến thương thế của nàng, hắn nhìn không đựng vào nàng, thậm chí, vì thương thế của nàng, mấy ngày nay, hắn chưa từng xuất hiện trước mặt nàng, chỉ có thể thông qua lời của cung nhân biết về tình trạng gần đây của nàng. Vốn cho rằng hai bên đã bình tĩnh lại, nàng sẽ thuận theo nhưng nàng lại lớn mật muốn rời đi. Sao hắn có thể cho phép, hắn cũng vừa mới học cách quan tâm nàng.

Điên cuồng hoan ái, Thiên Dao nhất thời lại nhận biết rõ ràng, không chút mê loạn, ngoại trừ đau đớn, thân thể của nàng không có bất kỳ cảm giác nào khác. Mỗi đến khi hắn thỏa mãn, Thiên Dao mới lao đảo đứng dậy, nhanh chóng lấy tấm chăn mỏng quấn lấy người, một đôi mắt sáng phản hận trừng mắt nhìn hắn. Sau đó, gờ tay tát vào khuôn mặt anh tuấn của hắn một cái.

Nam nhân sau khi hoan ái, phản ứng chung quy cũng chậm một chút, hắn bị nàng mạnh mẽ tát một cái. Theo như tính khí của Sở Diễm ngày xưa, không bóp chết nàng cũng coi như nàng mạng lớn. Hôm nay nhìn bộ dáng hoa lệ đài vũ của nàng, đau khổ đáng thương cùng thân thể run rẩy, hắn không cách nào tức giận, ngược lại đau lòng gờ tay lau nước mắt trên má nàng.

Hành động dịu dàng này của hắn làm chính hắn cũng giật mình. Chẳng lẽ thật sự bị bàn tay của nữ nhân này đánh nhiều lần, đã dần quen bị coi thường rồi ư?

“Đừng đụng vào ta.” Thiên Dao cũng không cảm kích, đẩy tay hắn ra, lúc này khí huyết công tâm, liều mạng ho, máu đỏ tươi theo khóe miệng chảy xuống.

“Dao Nhi, nàng sao vậy?” Sở Diễm cả kinh, cũng không để ý sự phản kháng của nàng, ôm nàng vào trong ngực, bàn tay áp vào ngực nàng, đem nội lực không ngừng truyền vào cơ thể nàng. Ho ngừng, máu cũng ngừng chảy, nàng lại không chút sức lực xụi lơ trong lòng hắn, cả gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch tựa hồ không chút huyết sắc.

“Người đâu, mau truyền ngự y.” Sở Diễm hướng ngoài cửa gầm lên một tiếng.

Một tiếng ‘cót két’, cửa bị người ngoài đẩy ra. Từ Y bước loạt xoạt tới, khẽ cúi người xuống, về mặt sót ruột nhìn về phía Thiên Dao hỏi: “Chủ tử sao vậy?”

Thiên Dao đẩy Sở Diễm ra, cố gắng chống người dậy. Sau khi hoan ái kịch liệt, thân thể đau đớn tê liệt, trên người nàng đều lấm tấm mồ hôi lạnh, làm thấm ướt cả tấm lụa trắng trên người. Vài sợi tóc dính trên khuôn mặt trắng bệch, càng tăng thêm vài phần tuyệt mỹ. Mà vẻ thanh lạnh trong đôi mắt nàng lại không hợp với sự yếu ớt lúc này.

“Chủ tử? Từ Y, người gọi nhầm rồi, hắn, mới là chủ tử của ngươi.” Nàng run rẩy gờ cánh tay ra, đầu ngón tay trắng nõn không lệch một chút nào chỉ về phía Sở Diễm.

Từ Y kinh ngạc cứng ngắc tại chỗ, khẽ liếc về phía Sở Diễm rồi sau đó khóe môi mỉm cười, ánh mắt dịu dàng ân cần trước sau vẫn chưa từng rời khỏi Thiên Dao.

“Chủ tử, người nói gì Từ Y không hiểu...”

“Nàng từ lúc nào bắt đầu hoài nghi nàng ấy?” Sở Diễm trầm giọng ngắt lời nàng.

Thiên Dao dựa nửa người vào thành giường, bàn tay giữ chặt lồng ngực phát đau. Hơi thở mong manh mà từng câu từng chữ lại nói ra vô cùng rõ ràng. “Không thể không thừa nhận, diễn xuất của nàng cực kỳ tốt, một lần đã khiến ta tín nhiệm nàng như vậy. Nhưng mà, sau đó phát sinh quá nhiều chuyện khiến ta không thể không bắt đầu hoài nghi nàng ta.”

Nàng hít một hơi thật sâu, đôi mắt tuyệt mỹ neho lại, ánh mắt tàn mạt mà không chút tiêu cự. “Ngày đó Thẩm gia diệt môn, có vô số đường đi ra pháp trường, mà điện hạ không chút sai lệch ngăn cản ta. Về sau, hai tỷ muội Như Băng Tư Băng đêm khuya thăm dò lãnh cung, tính toán đưa ta rời đi, mà bọn họ vừa đặt chân đến thì điện hạ lại đến ngay sau đó, có phải là trùng hợp quá hay không?” Nàng cười lạnh, hòa hoãn trong chốc lát mới tiếp tục mở miệng.

“Khi đó Thiên Dao chìm trong thống khổ mất đi thân nhân vẫn chưa suy xét quá nhiều. Mỗi cho tới hôm nay, ta giữa đêm khuya đứng trong trời tuyết, nếu không phải có người báo tin, điện hạ sao có thể biết được việc này. Một lần hai lần còn có thể cho là trùng hợp, nhưng đến ba lần bốn lần còn trùng hợp được sao? Ta không cách nào thuyết phục chính mình nữa, mà có thể làm được những việc này chỉ có một mình Từ Y.”

Sở Diễm khẽ cười, trong ánh mắt tà mị mang theo vài phần tàn thương. “Dao Nhi của bốn vương quả thực thông minh tuyệt đỉnh.”

Thiên Dao cười khổ, thông minh tuyệt đỉnh? Bốn chữ này trái lại vô cùng châm chọc. “Nếu Thiên Dao thông minh, sao có thể mất đi hài tử.”

Nhắc tới hài tử đã mất, đôi mắt sáng của Thiên Dao lại nhòe đi. Là nàng nhất thời sơ sót làm hại tính mạng hài tử. Nếu như nàng kiên cường một chút, nếu như nàng cẩn thận một chút, hài tử có phải sẽ giữ được hay không?

“Chiếc váy bách điệp kia từ Y Lan điện trực tiếp đưa tới Hạm Tâm các, ngoại trừ ta và Từ Y, chưa từng qua tay người khác. Mà chiếc váy vô duyên vô cớ lại dính Địa Cực Thảo, việc này làm ta không thể không hoài nghi. Sau đó ta nhớ tới trước đó không lâu, ở Y Lan điện Doãn Hàm Tuyết đã tắt Từ Y một cái, lúc đó ánh mắt Từ Y hoàn toàn không phải bộ dạng ngày xưa của nàng. Cũng là khi đó, ta giật mình tỉnh ngộ. Từng là nữ sát thủ, sao có thể khiếp nhược như vậy.”

Từ Y khẽ cười, lúc này sớm đã không còn phủ phục trên đất, nàng đã đứng khoanh tay trước mặt Thiên Dao, đôi mắt sáng khó nén sự ngạo mạn. “Những điều này có thể nói lên điều gì chứ? Chẳng qua đều là nương nương suy đoán mà thôi. Nô tỳ đối với người quả thật có chút giấu diếm, đó chẳng qua cũng vì nô tỳ muốn cho êm chuyện nên mới làm ra vẻ yếu đuối vậy thôi. Không lẽ như vậy cũng là tội hay sao?”

Từ Y không hề ngu ngốc, nhẹ nhàng bằng quơ phui trách nhiệm về cái chết của đứa trẻ.

Thiên Dao cười khở, đây mới là dáng vẻ thực sự của nàng. Nghĩ lại thật đáng sợ, là người bầu bạn với mình lâu như vậy mà vẫn mang bộ mặt giả nhân giả nghĩa. “Có phải chỉ cần đưa ra chứng cứ, người sẽ đền mạng cho hài tử của ta?”

Sắc mặt Từ Y khẽ biến, ánh mắt nhanh chóng đảo qua Sở Diễm.

“Kỳ thực, từ lúc Doãn Hàm Tuyết gặp chuyện ta đã biết là người động tay động chân, không chỉ ta biết mà điện hạ cũng biết. Hẳn hiểu Thiên Dao, biết rằng với tính cách của Thiên Dao tuyệt không bao giờ làm những việc như vậy. Vì vậy, để che chở người, hẳn không hỏi lấy nửa câu liên định tội Thiên Dao.” Thiên Dao bỗng nhiên cười, ánh mắt âm u thăm thẳm rơi trên người Từ Y, tiếp tục nói, “Người không phải muốn bằng chứng sao? Được, ta cho người.”

Nàng khẽ vỗ tay vài cái, một tiểu cung nữ rụt rè xuất hiện tại cửa. Từ Y nhận ra, tiểu nha đầu này gọi là Liên Tinh, mấy hôm trước vừa mới được đưa vào Y Lan điện. Chỉ thấy, hai tay nàng giờ cao, trong tay nâng lên chính là mấy cọng Địa Thảo héo khô.

“Hồi bẩm thái tử điện hạ, Cực Địa Thảo trong tay nô tỳ chính là lục soát được trong phòng Từ Y cô nương.”

“Làm càn, người lại dám lục lọi đồ của ta.” Ánh mắt Từ Y sừng sốt, quát lớn.

Lá gan Liên Tinh cơ hồ rất nhỏ, bị Từ Y dọa sợ, sắc mặt đã trắng bệch. “Cô nương đừng trách, nô tỳ cũng chỉ là phụng mệnh hành sự.”

“Đều lui ra đi, ồn ào làm bẩn vương bực mình.” Sở Diễm nhất mực trầm mặc rồi cực cũng mở miệng, tư thái lười biếng lại vẫn không giận mà uy. Mọi người đương nhiên không dám làm trái lời hần, nhao nhao thối lui ra ngoài. Từ Y trước khi rời đi nhìn vào ánh mắt hần, mang theo vài tia ai oán cùng thấp thòm.

Bên trong phòng trong nháy mắt trở nên yên lặng, Thiên Dao dựa nửa người vào giường, ánh mắt rời rạc rơi vào một chỗ, giống như đang suy tư, lại giống như không nghĩ ngợi gì.

Sở Diễm thờ dài, sau đó chậm rãi mở miệng. “Từ Y đích thực là ám vệ của bốn vương, nhưng nàng ta ở bên cạnh nàng không hề có ác ý. Hôm nay nàng chân trần đứng trên nền tuyết, nếu không có nàng ấy đến thông báo cho bốn vương, nàng bây giờ không biết đã lạnh thành bộ dạng gì rồi.”

“Vậy ư?” Thiên Dao cười trào phúng, “Thế điện hạ chắc cũng biết Thiên Dao đứng ngoài trời tuyết bao lâu? Trọn vẹn ba canh giờ.” Sau ba canh giờ Sở Diễm mới xuất hiện, nếu như Từ Y thật lòng đối với nàng, từ thời điểm nàng mở cửa ra khỏi phòng đã đi tìm Sở Diễm đến ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Nữ anh vàng*

Ánh mắt Sở Diễm thâm trầm như có điều suy nghĩ, một lúc sau mới mở miệng nói. “Bốn vương biết bởi vì chuyện của hài tử nàng oán hận nàng ấy. Từ Y từ nhỏ đã theo bốn vương, chưa từng chịu ủy khuất. Nàng ấy không hề biết thân thể Hàm Tuyết thuộc tính hàn, ý định ban đầu của nàng ấy chỉ là giáo huấn Hàm Tuyết mà thôi, không nghĩ tới lại gây ra chuyện lớn như vậy, làm hại hài tử của chúng ta...”

Thiên Dao cười lạnh, “Chuyện cũ đã qua, ta không muốn nghe điện hạ giải thích. Ta chỉ muốn rời khỏi nơi này, quên đi tất cả, bắt đầu cuộc sống một lần nữa.”

Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, có chút tức giận khóa chặt nàng vào lòng, cánh tay vòng bên hông nàng càng thu chặt lại, tựa hồ khiến Thiên Dao không thể thờ. “Trừ cái này ra, cái gì bốn vương cũng đều có thể đáp ứng nàng.”

“Thật sao?” Thiên Dao cười khở, nhàn nhạt nói, “Vậy thì, ta muốn mạng Từ Y.”

Thiên Dao cảm nhận được cánh tay bên hông mình khẽ động, hần vẫn duy trì tư thái như ban đầu, làn môi ẩm áp dòi về khóe môi nàng, nhẹ nhàng hôn lên. “Dao Nhi nhất định phải khiến bốn vương khó xử sao? Nàng ấy cũng là nữ nhân của bốn vương.”

Thiên Dao cười, xinh đẹp mà thô lương. Câu trả lời của hắn khiến nàng chẳng chút may mắn kinh ngạc, giống như đã sớm dự liệu được tất cả chuyện này. “Vậy điện hạ có gì lại làm khó ta?”

“Thiên Dao biết, từ khoảnh khắc điện hạ che chở cho nàng ta là muốn bảo vệ nàng chu toàn. Cũng như vậy, nếu Thiên Dao đã muốn rời khỏi chính là đã hạ quyết tâm, không thể thay đổi.” Nàng ngửa đầu, đôi mắt sáng lấp lánh như ngọc xuyên qua khung cửa sổ nhìn về phía bầu trời, mặc dù mặt đất bị bóng tối che phủ, bầu trời ngoài kia vẫn tự do bao la đến như vậy.

“Bổn Vương không cho phép.” Hắn cố chấp phun ra một câu, cánh tay đặt bên hông Thiên Dao buông lỏng vài phần, một tay nâng cằm nàng lên, cúi đầu xuống hôn. Lúc này, Thiên Dao không hề né tránh, mà khoanh khắc đầu lưỡi hắn tiến vào thăm dò, nàng liền dùng lực cắn xuống. Trong khoảnh khắc, vị tanh ngai ngái lan tràn trong miệng.

Sở Diễm buồn bực hừ một tiếng, vẫn chưa buông tha nàng mà bá đạo giằng vò đôi môi nàng, hút lấy mật ngọt trong miệng nàng. Thiên Dao bị hắn hôn đến hít thở không thông, bắt đầu ra sức vùng vẫy đánh loạn, đầu ngón tay sắc nhọn thậm chí bấm sâu vào bờ vai hắn.

“Thật là một con báo nhỏ đầy sức sát thương.” Sở Diễm cười nhẹ buông nàng ra, đầu lưỡi liếm cánh môi dưới của mình. “Hóa ra máu của bổn vương có vị như vậy.” Hắn một lần nữa kéo nàng vào trong lòng, dùng nhiệt độ thân thể mình ủ ấm cho nàng. Đầu tựa sát vào hõm vai nàng, cực kỳ ái muội.

“Dao Nhi đừng hồ nháo nữa, bổn vương cũng rất mệt mỏi, hải tử không còn bổn vương cũng đau lòng. Vậy nên, ta không thể mất thêm nàng nữa.”

Thiên Dao trầm mặc, ánh mắt thanh lạnh. Lời nói ấm áp ái muội của hắn lại không thể làm nàng ấm áp được nữa.

“Nếu nàng đã không thích Từ Y, vậy để cung nữ tên Liên Tinh kia ở lại hầu hạ nàng đi, ngày mai bổn vương sẽ phái thêm vài người đến bảo vệ nàng.” Hắn dịu dàng mỉm cười, đầu ngón tay lại mon trón cánh môi mềm mại của nàng.

Khóe môi Thiên Dao khẽ cong mang theo chút châm biếm “Lần này đưa tới là ám vệ của điện hạ, hay là nữ nhân của điện hạ?”

“Đích thật là ám vệ của bổn vương.” Sở Diễm lơ đãng cười, sủng nịnh nheo nheo chớp mũi nàng. “Nàng lúc nào cũng muốn trốn, bổn vương đương nhiên phải phái người đến trông chừng nàng.”

Thiên Dao không nói gì, thầm nghĩ hắn muốn thế nào thì thế ấy. Nếu như nàng muốn rời khỏi ai cũng không thể ngăn cản.

“Bổn vương còn chút tấu chương chưa phê duyệt, Dao Nhi muốn nghỉ ngơi một chút hay bồi bổn vương đến thư phòng?”

Thiên Dao chậm chạp nhắm mắt lại, một lúc sau mới nhàn nhạt nói: “Thiên Dao mệt rồi.”

“Ừm.” Sở Diễm đáp lời, bế nàng đặt lên giường, cũng cẩn thận đắp chăn cho nàng rồi mới rời đi.

Bên ngoài thư phòng, Từ Y mặc một chiếc áo choàng lông cáo màu đỏ tươi, sớm đã chờ lâu. Thấy Sở Diễm tiến đến, ánh mắt nhất thời trở nên vui mừng. “Điện hạ.” Nàng tượng trưng khẽ cúi người thi lễ.

“Đêm đông giá lạnh sao lại đợi ở ngoài phòng?” Sở Diễm mỉm cười nói một câu, cánh tay ôm lấy vai nàng, hai người sánh bước vào thư phòng.

Sở Diễm ngồi ở vị trí chủ vị, Từ Y rất tự nhiên dựa vào ngực hắn. “Điện hạ có giận thiếp không?”

Sở Diễm khẽ cười, nhẹ giọng nói, “Linh Lung sao lại nói ra lời này?”

Từ Y, không, là Linh Lung. Nàng khẽ nâng mày, ánh mắt long lanh, thật là dịu dàng đến động lòng người. “Là Linh Lung nhất thời tùy hứng, hại Doãn trắc phi cả đời vô sinh, cũng hại điện hạ mất con nối dõi. Mà Linh Lung vô tâm, không biết thân thể Doãn trắc phi cực hàn, lại càng không biết Thảm nương nương có thai.”

“Không biết không có tội, bổn vương không hề trách nàng.” Sở Diễm cười nhạt, giọng điệu trước sau vẫn dịu dàng không đổi.

Linh Lung e thẹn mỉm cười, hai tay vòng qua cổ Sở Diễm. Nàng sớm biết, hắn sẽ không trách mắng nàng. Bọn họ từ nhỏ làm bạn, tình cảm Sở Diễm đối với nàng, nàng hiểu hơn ai hết. Ban đầu Sở Diễm đưa nàng đến bên cạnh Thiên Dao cũng là vì sự an toàn của nàng. Khi đó, hoàng thượng đã nhận thấy hắn có người trong lòng, mà chuyện tư tình nữ nhi là chuyện hoàng thượng hoàn toàn không cho phép. Vì bảo hộ chu toàn cho nàng, hắn thậm chí hi sinh Doãn Hàm U, để nàng ta trở thành người chịu tội thay cho nàng.

Không sai, đây chính là nguyên nhân hắn vẫn luôn che chở cưng chiều Doãn Hàm Tuyết, bởi vì hắn thẹn với Doãn Hàm U. Nàng cứu hắn một mạng mà hắn lại lấy oán trả ơn, oan uổng lấy đi tính mạng của nàng.

“Linh Lung chỉ sợ không cách nào quay về bên cạnh Thảm trắc phi nữa rồi.” Nàng dịu dàng nói một câu.

Sở Diễm nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, thân nhiên cười. “Vậy thì ở bên cạnh bổn vương, bổn vương có thể cho nàng một danh phận. Đây không phải là điều Linh Lung muốn sao?”

Linh Lung khẽ cười quyến rũ, làm nũng nức trong lòng hắn. “Nhưng mà, hoàng thượng...” Nàng muốn nói lại thôi.

“Yên tâm, tâm tư của phụ hoàng đều đặt trên người Thiên Dao, sẽ không hoài nghi đến nàng đâu.”

Linh Lung cười thư thái nhưng trong ý cười lại mang chút xót xa. “Nhưng mà Linh Lung nhìn ra được điện hạ thật tâm thích Thẩm trắc phi.”

Sở Diễm mở một bản tấu chương ra, tùy tiện đáp một câu, “Quả thật là thích.”

Hắn cũng không kiêng dè trước mặt nàng nhắc đến nữ nhân khác, làm nữ nhân của Sở Diễm nên tự mình hiểu rõ điều này, cũng cần có sự rộng lượng. Cho dù hắn có yêu nàng, nàng cũng sẽ không là duy nhất.

Ánh mắt Linh Lung âm thầm vài phần, lại vẫn mỉm cười xinh đẹp, khẽ ngẩng đầu lên, làn môi mềm mại áp lên môi hắn. Vừa hôn nhẹ lên môi hắn thì hắn lại nghiêng đầu tránh đi. Linh Lung khẽ kinh ngạc, trên mặt tràn ngập mờ mịt.

“Bỏn vương mệt rồi.” Hắn nhàn nhạt nói, đồng thời thả lỏng cánh tay trên eo nàng ra.

Linh Lung ngăn người trong giây lát, nhớ tới vừa nãy hắn mới muốn Thẩm Thiên Dao ở Y Lan điện. Lúc đó nàng đang canh ở ngoài điện, tiếng khóc của Thiên Dao ở trong phòng mãi không dừng, một người kiêu ngạo như hắn lại có thể dùng sức mạnh với nữ nhân. Linh Lung nghĩ, Thẩm Thiên Dao đối với hắn đã khác biệt rồi.

“Bỏn vương sai người đưa nàng về Ý Hà điện, nơi đó từng là nơi ở của mẫu hậu, nàng sẽ thích thôi, trắc phi nương nương của ta.” Ngón tay thon dài của Sở Diễm lướt nhẹ qua hai gò má của nàng, sau đó, gọi Từ ma ma hộ tống nàng về Ý Hà điện.

Từ ma ma từng là thị nữ của Văn hoàng hậu, đã quá quen thuộc với Ý Hà điện. Bà dẫn Linh Lung vào trong phòng, mọi thứ trong phòng đều không thay đổi, lúc Văn Đế vẫn còn là thái tử, Văn Thế Lan đã cùng ông ở tại nơi này.

“Nương nương còn cần thêm gì cứ nói cho lão nô biết là được, Hồng Mai và Ngao Tuyết đều là thị nữ lâu năm trong cung, từ giờ về sau sẽ do hai người các nàng hầu hạ nương nương.” Khuôn mặt Từ ma ma như núi tuyết, lúc nói chuyện chỉ có môi mấp máy, trên mặt không chút biểu tình dư thừa nào.

Linh Lung ôn nhã cười, cúi người thi lễ với Từ ma ma. “Làm phiền Từ ma ma, người là vú nuôi của điện hạ, về sau Linh Lung nhất định sẽ phụng dưỡng người như mẫu thân.”

“Nương nương quá lời rồi.” Từ ma ma đáp lễ, trên mặt vẫn không chút biểu tình. Bà sống hơn nửa đời người, những lời nói ngoài mặt đẹp dễ thể này nghe đã quá nhiều rồi.

Linh Lung quay người nhìn hai người Hồng Mai, Ngao Tuyết, cũng khẽ cúi người thi lễ, “Từ giờ về sau, sinh hoạt hằng ngày của Linh Lung làm phiền hai vị tỷ tỷ rồi.”

“Chúng nô tỳ sẽ tận tâm hầu hạ nương nương.” Hồng Mai và Ngao Tuyết quỳ gối nói, thời gian các nàng vào cung không ngắn, thâm nghĩ vị nương nương trước mặt này không phải người bình thường, nàng chắc sẽ có tiền đồ vô lượng.

“Nương nương sớm nghỉ ngơi, lão nô cáo lui.” Dặn dò xong mọi thứ, Từ ma ma liền không lưu lại thêm. Hai người Hồng Mai, Ngao Tuyết cũng khom người thối lui ra ngoài.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, Linh Lung đi đến bên giường, giơ tay đẩy song cửa sổ ra, đối diện cửa sổ là một hồ nước cùng núi giả vô cùng đẹp. Ban đêm gió lạnh thổi vào mặt, nàng theo bản năng kéo tấm áo choàng lại. Trong lúc này tâm tình lại trở nên vui tươi cởi mở. Ngày tháng ở bên cạnh Thẩm Thiên Dao cũng không dễ dàng, mỗi ngày nhìn nam nhân trong lòng mình cùng nữ tử khác vui vẻ, cho dù nàng có độ lượng thế nào đi nữa cũng không thể không để ý.

“Đang nghĩ gì vậy?” Phía sau đột nhiên vang lên giọng nam thanh lạnh. Linh Lung cũng không hề bị giọng nói đột ngột này dọa sợ, bởi vì giọng nói này quá quen thuộc đối với nàng.

“Đại ca.” Nàng quay đầu, cười một cách xinh đẹp, khẽ gọi người mới đến. Vị đại ca này của nàng, đến không hay đi không biết, thật sự không thấy bóng dáng.

Huyền Ảnh một tấm trường bào đen, sắc mặt vẫn trắng như tuyết.

“Đại ca, từ giờ về sau, Linh Lung là chủ nhân của nơi này rồi.” Linh Lung cười nhẹ, bàn tay ngọc khẽ nắm cánh tay đại ca mình.

Chú thích

*Nữ vàng anh: nữ hài thời ấu thơ

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Giết hẳn rồi sẽ được tự do

Sắc mặt Huyền Ảnh bình tĩnh, vẫn không biểu hiện nửa phần vui mừng, chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu. “Đúng vậy, chỉ có muối mới xứng trở thành chủ nhân nơi này.”

Linh Lung cười, lại mở miệng hỏi: “Điện hạ đã sủng ái và cho muối một danh phận, như vậy đại ca còn phản đối Linh Lung ở cùng điện hạ không?”

Linh Lung một lòng đều đặt ở trên người Sở Diễm, Huyền Ảnh từng một lần phản đối. Từ xưa cửa cung thâm sâu như biển, làm nữ nhân của hoàng đế có mấy người có được hạnh phúc chân chính, hẳn không nở nhìn muối muối lao đầu vào lửa. Mà Linh Lung tính tình quật cường, làm gì nghe lọt vào tai lời hấn khuyến nhủ.

“Muối sớm đã là nữ nhân của điện hạ, ta phản đối có tác dụng gì.” Huyền Ảnh lạnh lùng hừ một tiếng. “Đường là do chính muối chọn, bất luận tốt xấu gì muối cũng phải đi. Ta đến, chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở muối, cẩn thận Thẩm Thiên Dao.”

Linh Lung cười nhẹ, “Đại ca yên tâm, nàng ta cũng không uy hiếp được muối. Điện hạ đích thực có thích nàng một chút, có điều, điện hạ là người trọng tình, muối với điện hạ có tình cảm hơn mười mấy năm, chẳng lẽ lại không bằng mấy tháng nàng ta ở cùng điện hạ sao? Huống hồ, điện hạ thích nữ nhân dịu dàng ngoan ngoãn, tính tình Thẩm Thiên Dao cao ngạo khó thuần, điện hạ chẳng qua là nhất thời cảm thấy mới mẻ, qua một thời gian sẽ chán thôi.”

“Linh Lung, bất kỳ thời điểm nào cũng không được khinh địch. Muối không hề hiểu nam nhân, nhưng ta hiểu. Ánh mắt điện hạ nhìn Thẩm Thiên Dao mới đúng là ánh mắt một nam nhân nhìn nữ nhân. Ngài dứt bỏ không được tình cảm trước đây với muối nhưng muối và Thẩm Thiên Dao, nữ anh vàng, ngài đều có thể song toàn.” Huyền Ảnh nói không chớp mắt, mắt sáng nheo lại, đen sâu như giếng cạn.

Đôi mắt Linh Lung khẽ nheo lại, trầm tư trong giây lát, mới gật đầu. “Ừm, đại ca yên tâm, Linh Lung nhất định sẽ cẩn thận.”

Đầu ngón tay trắng xanh của Huyền Ảnh chạm vào đôi gò má trắng nõn của Linh Lung, ánh mắt dần dần ôn nhuận vài phần. Muối muối duy nhất của hẳn, hẳn nhất định sẽ bảo hộ nàng. “Nếu như có một ngày, Thẩm Thiên Dao kia thực sự uy hiếp địa vị của muối, đại ca nhất định sẽ thay muối trừ bỏ nàng.”

Linh Lung cười, dựa vào ngực hẳn. “Muối biết đại ca thương muối nhất.”

Ngày hôm sau, Sở Diễm liền hướng Văn Đế thỉnh chỉ sắc phong Linh Lung làm trắc phi. Trong lúc này, Đông cung cơ hồ như nổ tung. Có điều, Ý Hà điện của Linh Lung không mấy náo nhiệt, ngược lại chỗ của Thiên Dao lại đông như trẩy hội.

Thẩm trắc phi vừa mới sảy thai, chỉ trong một đêm, thị nữ thiếp thân lại biến thành trắc phi của điện hạ, chuyện này cơ hồ trở thành đề tài nói chuyện trà dư tửu hậu của đám nữ nhân trong cung. Lời khó nghe đều có, thậm chí có người hoài nghi, đây chẳng qua là mánh khóe tranh sủng của Thẩm Thiên Dao, chính nàng đem Linh Lung đưa đến bên giường Sở Diễm.

Đối với lời đồn đãi vô căn cứ, Thiên Dao mặc kệ, có cung phi đến xem chuyện vui nàng cũng lấy lý do thân thể không khỏe rồi đuổi đi.

Sau khi Từ Y rời đi, ngày thứ hai, Sở Diễm lại tuyển vài thị nữ lanh lợi đưa đến Y Lan điện, trong số đó, Yêu Nguyệt là người lớn tuổi có tố chất nhất, cùng với Liên Tinh làm thị nữ thiếp thân của nàng.

Thiên Dao đối với việc này cũng không hề để tâm, ngày ngày vẫn vô tri vô giác. Nàng dường như chân không rời khỏi phòng, có khi lại ngần ngại trước cửa sổ, có khi lại thêu thùa một chút hoa văn đơn giản giết thời gian.

Vào đêm, Thiên Dao tựa đầu trước cửa sổ, ánh mắt mờ mịt nhìn trời, phía sau một đôi tay rắn chắc đột nhiên vòng qua eo nàng, hơi thở ấm áp phả bên tai nàng. “Dao Nhi đang nhìn gì thế?”

Thiên Dao ngẩn người, hôm nay là ngày Từ Y phong phi, mà hẳn lại tới nơi này. “Không có gì, đang nhìn sao.”

“Đẹp không?” Sở Diễm khẽ cười, theo hướng ánh mắt nàng nhìn trăng sáng sao thưa, sao trên trời lấp lánh.

“Giết thời gian mà thôi.” Nàng tùy ý đáp lời, không chút dấu vết tránh đi cái ôm của hẳn, thản nhiên nói, “Điện hạ hình như đi nhầm chỗ rồi.”

“Ồ? Dao Nhi cảm thấy bốn vương nên ở đâu?” Hẳn tà mị cười, lại một lần nữa ôm nàng vào trong lòng, ní non bên tai. “Ta nhớ nàng.”

“Nhưng mà ta mệt rồi.” Thiên Dao nhẹ giọng nói, biểu tình lạnh nhạt.

“Ừm.” Sở Diễm khẽ cười gật đầu, cúi xuống bế nàng đến bên giường, “Nghe người trong cung nàng nói, buổi tối Dao Nhi ăn rất ít.”

Thiên Dao trầm mặc không nói, sắc mặt tái nhợt vài phần.

Sáng sớm, thị nữ Yêu Nguyệt bụng chén thuốc bổ ấm tiến vào. Thân thể nàng khôi phục cũng không ít, thuốc sớm nên ngừng lại, việc này khiến nàng không hiểu được, uống một ngụm mới phát hiện thực ra thuốc có tác dụng hỗ trợ có thai.

Nàng tùy ý viện cớ nói thuốc quá đắng liền không phải uống nữa. Yêu Nguyệt cũng không miễn cưỡng, bưng thuốc xuống. Vốn tưởng rằng sự tình như vậy sẽ xong, kết quả đến bữa tối, Thiên Dao phát hiện những thứ thuốc đó lại được trộn vào thức ăn hàng ngày, nàng ăn vài miếng liền không có khẩu vị.

“Người đâu, bưng canh củ sen lại đây.” Sở Diễm phân phó một câu, chỉ một lúc Yêu Nguyệt liền bưng canh củ sen táo đỏ tiến vào, nửa quỳ bên cạnh giường, dâng chén canh lên cao trước mặt Sở Diễm.

Hắn nhận lấy chén sứ được chế tác tinh xảo, dùng muỗng sứ múc canh thử một ngụm xong mới đưa đến miệng Thiên Dao. “Ngoan, uống canh nào.”

Thiên Dao đương nhiên nghĩ thấy mùi thuốc bổ nồng đậm trong chén canh, bàn tay dưới ống tay áo đã sớm nắm chặt lại thành quyền.

Nhưng nàng lại không thể không ngoan ngoãn mở miệng uống canh. Không phải Thiên Dao học được nhẫn nhục chịu đựng mà bắt đầu hiểu được phải tránh sóng gió. Nàng có thể không uống nhưng Sở Diễm lại có nhiều cách ép nàng uống.

Thiên Dao có thể lựa chọn rượu mời không uống uống rượu phạt, nhưng mà, vậy thì có ý nghĩa gì chứ, kết quả không phải chỉ có một hay sao, đó chính là uống.

Bộ dạng thuận theo của nàng làm tâm tình Sở Diễm rất tốt, hắn đưa chén không một lần nữa đưa cho Yêu Nguyệt. Yêu Nguyệt vô cùng thức thời bưng lấy chén canh, mang theo cung nhân trong phòng lui ra ngoài, đồng thời nhẹ nhàng đóng cửa lại. Bọn họ cũng không phải ngày đầu hạ trong cung, rất dễ dàng đoán ra được kế tiếp Sở Diễm muốn làm gì.

Trong phòng nháy mắt trở nên yên tĩnh, Thiên Dao có chút luống cuống, lòng bàn tay nắm chặt toàn là mồ hôi lạnh. Nàng biết Sở Diễm muốn làm gì mà nàng cũng biết bản thân không thể né tránh. Chỉ là nàng --- không nguyện ý.

“Ngon không?” Hắn tà khí cong khóe môi, ngón tay dịu dàng nâng cằm nàng lên.

“Ừm.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại.

“Bổn vương cũng muốn nếm thử.” Hắn cười đến tà mị, lời vừa dứt hai cánh môi đã đặt lên môi nàng, hôn nhẹ nhàng. Sau đó, thản nhiên nói. “Thật ngọt.”

Hô hấp Thiên Dao dồn dập, nàng muốn lùi về sau, mà vòng eo lại bị hắn gắt gao ôm lại, ngón tay thon dài của hắn mò mẫm xương quai xanh mỹ lệ của nàng, thẳng một đường xuống dưới, ngứa quen đường cũ đẩy làn váy đơn bạc của nàng ra.

“Sở Diễm, ta...” Thiên Dao chỉ cảm thấy trái tim đập nhanh lợi hại, bàn tay trắng nõn của nàng nắm lấy bàn tay đang xằng bậy của hắn. Nàng sợ, sợ hắn đụng vào nàng.

“Ngoan, đừng chọc giận bổn vương.” Ngữ khí của hắn mềm mại, nhưng Thiên Dao lại nghe ra ý vị cảnh cáo. Nàng nếu như không nghe theo hắn đại khái có thể tiếp tục dùng vũ lực.

Thiên Dao trần trụi nằm ở dưới thân hắn, tùy ý cho hắn đòi lấy, màn lụa đỏ khẽ lay động trong gió. Thiên Dao nghiêng đầu nhìn xuyên qua tấm màn lụa đang bay, nhìn vầng trăng trong treo mà lạnh lùng bên ngoài cửa sổ. Bên ngoài, có khát vọng tự do của nàng.

Nước mắt theo hàng mi dài chảy xuống bị cánh môi ấm áp của hắn hôn tới. Động tác của Sở Diễm dịu dàng hiếm thấy, mặc dù thời điểm lúc lên đỉnh cũng không mạnh bạo đoạt lấy, hắn vẫn bận tâm thân thể của nàng, để cho mỗi động tác của hắn đều mang lại khoái lạc cho nàng.

Mặc dù dưới sự môn trớn cao siêu của hắn, thân thể Thiên Dao trở nên vô cùng mềm mại, nhưng vẫn lạnh, giống như hàn băng vậy, mặc dù là một khắc ** kia, nàng khóc rên rỉ bên dưới hắn nhưng thân thể vẫn không chút ấm áp. Chẳng lẽ thật là tâm lạnh, thân thể cũng lạnh theo?

Hoan ái xong, hắn ôm Thiên Dao vào trong lòng, để đầu nàng gối lên cánh tay mình, trên gương mặt nàng vẫn còn vương những giọt nước mắt long lanh, hắn đau lòng hôn đi mới phát hiện nước mắt vào trong miệng lại chua xót lạ thường. Sở Diễm hiểu, bây giờ quả thực nàng bị tổn thương quá sâu, muốn vết thương khép lại nói dễ hơn làm.

“Ba ngày sau là ngày tuyển tú, đợt tuyển tú xong bổn vương phải đi sứ Mông Cổ, nàng đi cùng bổn vương được không? Nơi đó thảo nguyên rộng lớn, Dao Nhi nhất định sẽ thích.”

Cặp mắt sáng của Thiên Dao ngạc nhiên, chỉ có hàng mi ẩm ướt hơi rung rung. “Đến nơi đó, Thiên Dao có thể có tự do sao?”

Lòng ngực Sở Diễm cảm thấy chua xót, sau khi thờ dài xong mới mở miệng nói, “Trong phạm vi cho phép của bổn vương, có thể.”

Thiên Dao trầm mặc, nghĩ thầm, Sở Diễm quả thật tính giam cầm nàng cả đời, nhưng mà nàng không cam lòng. Nàng nhất định phải trốn đi. Có thể do bị Sở Diễm dày vò đến mệt mỏi, vô tri vô giác nghĩ ngợi rồi cũng rơi vào giấc mộng.

Ôn hương nhuyển ngọc trong lòng, Sở Diễm ôm lấy nàng cũng một đêm ngon giấc.

Mà ở nơi khác, trong Ý Hà điện, Linh Lung lại cả đêm không ngủ. Nàng trong treo mà lạnh lùng ngồi ở trong sân, bắt đầu nhớ lại lời nói của Huyền Ảnh. Song toàn? Thật sự có thể song toàn sao? Trái tim nam nhân không phải chia đều, rốt cuộc sẽ bên nặng bên nhẹ. Vào ban ngày, Sở Diễm cho người đưa đến vô số ngân lượng, tơ lụa vàng bạc châu báu cơ hồ khiến nàng hoa cả mắt.

Cái Linh Lung muốn không phải là châu báu mà là tâm ý của Sở Diễm, mặt trời theo ngày lặn xuống nàng một mực chờ hắn tới, mà người tới lại là đại thái

giám Lưu Trung bên cạnh hắn đến truyền lời: “Điện hạ nghỉ ngơi ở Y Lan điện, dặn dò nương nương sớm nghỉ ngơi, ngày khác điện hạ sẽ đến thăm người.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Động vật máu lạnh vô tình

Trong lòng nàng chưa xót nhưng vẫn mỉm cười đáp lời: Làm phiền điện hạ lo lắng, Linh Lung sẽ chăm sóc tốt bản thân.

Thời gian đầu Lưu Trung theo bên cạnh Sở Diễm có chút giao tình với Linh Lung, ông buông tiếng thở dài, hạ giọng trấn an, “Nương nương đừng trách nô tài lảm nhảm, trong lòng điện hạ vẫn có nương nương, người ở trong Ý Hà điện không khác nào ở trong lòng điện hạ. Chỉ là Thẩm trắc phi vừa mới mất hài tử, điện hạ dù sao bên ngoài cũng phải thể hiện một chút.”

Linh Lung cười, lạnh nhạt gật đầu.

“Nương nương.” Phía sau, Ngao Tuyết thấp giọng gọi cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Quay đầu, chỉ thấy Ngao Tuyết bước nhỏ đi tới, trong tay cầm áo choàng lông cáo màu đỏ rực khoác lên vai nàng. “Đêm đã khuya, nương nương sớm nghỉ ngơi đi.”

“Bồn cung không buồn ngủ.” Linh Lung nhàn nhạt đáp lời, bàn tay trắng nõn tỉ mỉ vuốt ve áo lông cáo mềm mại. Đây là da của một con cáo lửa, là con mồi lần đầu tiên Sở Diễm săn được. Nàng nói thích hẳn liền sai người may áo choàng lông cáo tặng nàng, cũng nói với nàng: Nếu như bồn vương không có bên cạnh nàng, để áo lông cáo này làm nàng ấm áp.

Linh Lung bắt đầu dĩ vãng, áo lông cáo chung quy vẫn là vật chết sao có thể so được với sự ấm áp của hắn. Đêm dài mệnh mạng mà cô đơn lạnh lẽo, mà hắn lại bầu bạn bên cạnh một nữ nhân khác.

Cứ như vậy si ngốc oán giận đợi đến bình minh, có cung nhân tiến đến hầu hạ nàng tắm rửa thay y phục, sau đó vẫn là chờ đợi. Ngao Tuyết nói, đây chính là mệnh của nữ nhân hậu cung, mặc dù là Tiểu Phong chuyên sủng, điện hạ vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về một người.

Bất quá chỉ là một đêm mà thôi, Linh Lung lại cảm thấy dài như một đời, có điều chỉ mới bắt đầu nàng đã cảm thấy chán ghét. Đây rõ ràng chính là tất cả những gì nàng từng mong chờ, Sở Diễm cho nàng rồi mà nàng lại đột nhiên phát hiện, tất cả những thứ này không giống như trong tưởng tượng.

Tào triều xong, Sở Diễm mới đến Ý Hà điện thăm nàng. Linh Lung không hề biểu hiện ra một tia oán giận, thậm chí còn thân thiết hỏi thăm bệnh tình Thiên Dao. Sở Diễm ôm nàng vào trong ngực cười nhẹ nói: “Hậu cung này chỉ sợ rốt cuộc không tìm thấy nữ tử nào độ lượng hơn Linh Lung rồi.”

Linh Lung cười yêu kiều, đầu ngón tay vẽ vài vòng trên ngực hắn, ái muội dụ dỗ, mày kiếm bên trái của Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, mắt phượng tuyệt mỹ và miệng cắn lấy ngón tay không an phận của nàng, thuận thể kéo nàng đến sát thân thể mình, đôi môi ấm áp áp lên của nàng...

Linh Lung mười lăm tuổi đã theo Sở Diễm, đăng đăng năm năm, hôm nay đối với chuyện hoan ái có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Nàng đáp lại nụ hôn của hắn, đôi bàn tay như ngựa quen đường cũ cời cảm bả trên người hắn. Sở Diễm không hề nhiệt tình, không nóng không lạnh hưởng thụ sự hầu hạ của nàng. Hắn từ trước đến giờ không phải người tung dục, duy nhất chỉ có một người khiến hắn không thể không chế được là nữ nhân không an phận Thẩm Thiên Dao kia.

Nói nàng không an phận nàng liền gây chuyện cho hắn. Linh Lung vừa mới cời áo hắn xuống một nửa, cửa đột nhiên bị một người bên ngoài mở ra, Yêu Nguyệt của Y Lan điện bước nhanh tới, ‘phịch’ một tiếng quỳ rạp trước điện.

“Điện hạ...”

Linh Lung hết hồn, sắc mặt cực kỳ khó coi. Sở Diễm coi như trấn định, động tác lưu loát lấy y phục rồi xuống phủ lên vai nàng, ánh mắt lạnh lùng lướt qua cung nữ đang quỳ trên đất. “Ai cho phép người xông vào?”

“Sự tình khẩn cấp, mong điện hạ thứ tội. Y Lan điện có người lạ xâm nhập, nhìn giống như muốn đưa nương nương nhà nô tỳ rời đi...”

Lời nàng còn chưa dứt, Sở Diễm đã khoác lên ngoài bào bước nhanh ra khỏi điện. Linh Lung ngồi yên trên giường rộng lớn, ánh mắt mờ mịt nhìn bóng lưng hắn đi xa, khóe môi nhếch lên nụ cười trào phúng. Hắn đối với Thẩm Thiên Dao chỉ là chơi đùa thôi sao? Linh Lung phát hiện, lý do này không cách nào khiến nàng thuyết phục được chính mình.

Y Lan điện đích thực có người lạ đến, mục đích của bà cũng đích thực là muốn dẫn Thiên Dao rời đi.

“Thiên Dao bá kiến sự phụ.” Thiên Dao mặc một bộ sà y màu tuyết, cung kính quỳ một chân dưới đất trước mặt Tuyết Cơ cung chủ.

Tuyết Cơ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh nhạt rơi trên người nàng. “Mục đích bồn tọa tới đây con chắc cũng đã rõ, ta đã cho con quá nhiều thời gian, nếu như con vẫn không chịu theo bồn tọa quay về Thiên Sơn, cũng đừng trách bồn tọa không khách khí với con.”

Thiên Dao cười, quyết đoán nói: “Không, Thiên Dao đã đợi sự phụ rất lâu rồi, con nguyện ý cùng sự phụ trở về Thiên Sơn, kể tục U Minh nhất mạch.”

Câu trả lời của nàng rõ ràng nằm ngoài dự liệu của Tuyết Cơ, Tuyết Cơ ngạc nhiên trong khoảnh khắc sau đó lại cười, “Con nghĩ thông suốt rồi thì tốt, hoàng cung là nơi không có nhân tính vốn không thích hợp với con.”

“Bồn vương cực kỳ muốn biết nơi nào mới thích hợp với Dao Nhi của bồn vương?” Phía sau truyền đến giọng nói thanh lạnh của Sở Diễm, hần mặc mềnh bảo màu đỏ tía, khoanh tay đứng, cao ngạo không ai bì nổi.

“Sở Diễm?” Đôi mắt đẹp của Thiên Dao nheo lại, lộ ra vẻ khó hiểu. Sự phụ hành sự luôn luôn cẩn thận, trước khi vào điện hần đã đánh thuốc mê toàn bộ người trong điện của nàng mới đứng. Đang lúc khó hiểu, phía sau Sở Diễm bước ra một bóng hình nhỏ xinh, hóa ra là Yêu Nguyệt. Nàng quý gối xuống đất, giọng nói tri hoãn.

“Nương nương thứ tội, nô tỳ chỉ là lo lắng cho an nguy của nương nương.”

Tuyết Cơ liếc Yêu Nguyệt, hừ lạnh một tiếng, “Hóa ra trên đời thực sự có người bách độc bất xâm.”

Yêu Nguyệt cúi đầu im lặng, xem như ngầm thừa nhận. Nàng từ nhỏ đã ném qua bách thảo, đích xác bách độc bất xâm, cũng không bị khói mê của Tuyết Cơ cung chủ gây thương tích.

Tuyết Cơ không muốn để ý tới một đứa con gái, ánh mắt lạnh nhạt đánh giá Sở Diễm. Đây là nam tử đứng ở đỉnh cao quyền lực, anh tuấn trầm ổn, bên trong sắc sảo, đích xác không tồi, khó trách nha đầu Thiên Dao lại động tâm. “Ông trời bất công, cái lão háo sắc Văn Đế kia lại có thể có một nhi tử ưu tú như vậy.”

Mây kiếm Sở Diễm chau lại, lạnh lùng nói: “Cần rồi.”

Tuyết Cơ không kiềm được cười, “Cần rồi? Chẳng lẽ bồn tọa nói sai sao? Trong cung không phải muốn tuyển tú ư? Một lão già đã hơn 50 tuổi lại còn muốn chà đạp thiếu nữ tuổi mới lớn, người trong hoàng gia các người, người nào người nấy xảo trá. Bồn tọa sẽ không để cho A Dao lưu lại chỗ thị phi này.”

“Không phải do bà quyết định là được, nàng là nữ nhân của bồn vương, chỉ có thể ở bên cạnh bồn vương.” Sở Diễm phát tay áo một cái, ngực lâm quân ngoài cửa đã bao vây Y Lan điện, người người tay cầm cung tiễn sắc nhọn, kéo căng cung tên chờ lệnh.

Tuyết Cơ hừ lạnh một tiếng, ở trong mắt bà, thế trận đơn giản như vậy chỉ là chút tài mọn. “U Minh nhất tộc của ta, từ trước đến nay kiêu ngạo. Người muốn lưu lại U Minh thiếu chủ của ta, chúng quy phải cho bồn tọa một lý do thuyết phục, chẳng lẽ người yêu nàng rồi?”

Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, trầm giọng mở miệng: “Yêu hay không yêu là chuyện giữa ta và nàng. Bồn vương không cần phải trả lời bất luận kẻ nào.”

Cực kỳ rõ ràng, hần đang né tránh vấn đề. Tuyết Cơ giấu cợt cười, ánh mắt yên lặng thăm dò nhìn về phía Thiên Dao, chỉ thấy ánh mắt nàng hạ xuống, da thịt trắng xanh gần như trong suốt, dung nhan đậm nhạt tuyệt mỹ lộ ra tia ưu thương.

“Nam nhân đều là loài động vật nông cạn, người muốn lưu lại nàng chẳng qua vì dung nhan khuynh thế, bồn tọa bây giờ sẽ phá hủy nó. Ta ngược lại muốn thấy, thái tử điện hạ cao cao tại thượng còn có thể muốn nàng hay không.” Tuyết Cơ dứt lời, trong tay không biết lúc nào đã có thêm một thanh đoản kiếm. Kiếm phong chớp lóe hướng về phía hai gò má của Thiên Dao.

“Dừng tay.” Sở Diễm lạnh lùng quát một tiếng, tới bên cạnh Thiên Dao trước bà một bước, đoản kiếm dừng lại trước mặt Thiên Dao nửa tấc, là hần dùng tay nắm lấy thân kiếm. Máu đỏ tươi sền sệt theo mũi kiếm tí tách chảy xuống.

Tuyết Cơ châm biếm, ánh mắt dò xét nhìn Thiên Dao. “Hiện tại, Thiên Dao còn tin tưởng nam nhân? Hần thích bất quá chỉ là gương mặt của con. Thanh xuân dễ dàng biến mất, nữ nhân mỹ lệ nào cũng có một ngày phải già đi, mà lòng yêu cái đẹp của hần vĩnh viễn không bao giờ già. Đại Hân từ lúc kiến tạo đến nay, để vương nào cũng đều như vậy. Hần là thái tử Đại Hân, ngày hần lên ngôi có ba ngàn mỹ nữ, con như thế nào có thể là duy nhất!”

“Bà im miệng.” Sở Diễm trầm giọng quát lớn, đoản kiếm mơ hồ chớp lóe ánh bạc, mũi kiếm lại nhắm ngay cổ Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ cung chủ cả kinh, hần vậy mà lại biết Cần khôn đại nãi di. Sau khoảnh khắc kinh ngạc, khóe môi Tuyết Cơ cung chủ mỉm cười, giọng nói tri hoãn. “Điện hạ vẫn nên để ý chút, đao kiếm không có mắt.”

Mây kiếm Sở Diễm nhú lại, cúi đầu nhìn về ngực mình, một mũi kiếm băng lãnh thẳng tắp chỉ vào ngực hần mà chuôi kiếm lại nằm trong tay Thiên Dao. Dung nhan tuyệt mỹ của nàng lạnh lùng không chút biểu tình. “Buông sự phụ ra, thả cho chúng ta rời đi.”

Bây giờ Sở Diễm quả thật bị nàng chọc giận, hai mắt đỏ ngầu, trong mắt nổi lên lửa giận động trời. “Bồn vương đã nói, nàng đừng mơ.”

“Sở Diễm, đừng ép ta. Người nghĩ rằng ta thật sự không dám giết người có phải hay không?” Thiên Dao nắm chặt bảo kiếm trong tay, giọng điệu băng lãnh mà cánh tay giữ bảo kiếm lại nhẹ nhàng run.

Sở Diễm cười lạnh, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng. Bàn tay nắm lấy mũi kiếm, để cho mũi kiếm nhắm thẳng vào ngực. “Được, vậy nàng dùng

lực đâm xuống chỗ này, giết bốn vương rồi nàng sẽ được tự do.”

Thiên Dao trừng lớn đôi mắt sáng, một giọt nước mắt lạnh lóng lánh trong khoé mắt rơi xuống. “Đừng ép ta.”

“Thắm Thiên Dao, nàng động thủ đi!” Sở Diễm gầm thét, “Giết ta, nàng có thể rời đi, giết ta, nàng có thể báo thù cho hài tử của nàng...” Đang nói đột nhiên im bặt, lồng ngực đột nhiên truyền đến đau đớn bén nhọn. Sở Diễm cúi đầu, chỉ thấy mũi kiếm đã biến mất trong lồng ngực, máu đỏ theo thân kiếm bạc tí tách chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Không có chọn lựa (1)

Khóe môi hần khẽ gợi lên nụ cười lạnh tà mị, chỗ mũi kiếm đâm vào sớm đã lệch so với vị trí ban đầu, tránh được vị trí nguy hiểm ở tim. Nàng chung quy không nhẫn tâm. Sở Diễm một churòng nắm lấy thân kiếm, cầm lấy bảo kiếm chậm rãi kéo ra khỏi người. Thời khắc mũi kiếm rời khỏi thân thể, máu tươi tung tóe, trảng điện chỉ có thể dùng bốn chữ ‘nhìn thấy ghê người’ mà hình dung. Cánh tay kia của hần nắm chặt lấy cổ tay Thiên Dao, cánh tay đang rộng ôm nàng vào trong lòng, vấy trắng như tuyết của nàng nhiễm một mảng đỏ tươi, cực kỳ chói mắt, khiến cho Thiên Dao đột nhiên bật khóc, nước mắt không thể khống chế nổi lặng lẽ chảy xuống.

“Vì sao, vì sao lại không thả ta đi?”

Sở Diễm cười nhẹ, đầu ngón tay nhuộm máu khẽ vuốt đôi má tuyệt mỹ của nàng. “Mặc kệ nàng có tin hay không, cho dù không có gương mặt kiều diễm như hoa này, bốn vương vẫn sẽ không cho nàng rời đi.”

Hần mặc dù bị trọng thương nhưng đôi mắt vẫn sắc bén, hần nhìn Tuyết Cơ, băng lãnh mà sắc sảo. “Hôm nay bà không mang nàng đi được, bốn vương cho bà hai lựa chọn. Bà muốn tự mình rời đi? Hay là muốn bốn vương cho ngự lâm quân đuổi đi?”

Tuyết Cơ ngạo mạn hừ lạnh, cũng không để ý hần, ngược lại nhìn về phía Thiên Dao. “Con thật sự không cùng bốn tọa rời đi?”

Mắt Thiên Dao đầm nước, bắt lực lắc đầu. “Thật xin lỗi, sư phụ.” Nàng không đành lòng bỏ lại hần bị thương nặng như vậy.

Tuyết Cơ cười khổ, “A Dao, một ngày nào đó khi con thương tích đầy mình sẽ hiểu rõ nam nhân đều là loài động vật máu lạnh vô tình, khi đó chỉ tiếc hối hận cũng không kịp.” Tuyết Cơ cung chủ phát tay áo, sương mù bốc lên khiến cho người không mở mắt ra được, sau đó toàn bộ khôi phục yên tĩnh, trong phòng đã không còn bóng dáng của bà.

“Điện hạ vì sao không né?” Hai mắt Thiên Dao đầm nước, nhanh chóng phong bế mấy đại huyệt trên vết thương của hần.

Sở Diễm mỉm cười nắm lấy cổ tay nàng nhưng lại không có chút ý tứ buông ra. Nếu như hần không bị thương làm sao có thể lưu nàng lại. Hần luôn tự cho mình là siêu phẩm, cho rằng khổ nhục kế là kế sách ngu xuẩn nhất, mà giờ mới hiểu được, ngu xuẩn mới chân thực nhất để cho người tin tưởng.

Vết thương của Sở Diễm không nhẹ, hôn mê đằng đẳng hai ngày. Văn Đế biết được việc này mặt rồng giận giữ, đem Thiên Dao nhốt trong Y Lan điện, không cho bất luận kẻ nào thăm hỏi. Với tính tình của Văn Đế sớm đã đem Thiên Dao băm vằm thành từng mảnh, mà lúc Sở Diễm ngất đi đã để lại một câu: “Ngoại trừ bốn vương, không ai được phép đụng vào nàng, cho dù là phụ hoàng cũng không được.”

Trong Văn Tiêu điện, Sở Diễm an tĩnh nằm trên giường rộng màu vàng đỏ, sắc mặt tái nhợt. Linh Lung vẫn canh chừng bên cạnh hần, hai tay nắm chặt lấy bàn tay hần. Ngự y nói, Sở Diễm bất quá chỉ là bị thương ngoài da, cũng không ảnh hưởng tính mạng, chỉ là mất máu quá nhiều cần phải điều trị.

Sáng sớm ngày thứ ba, Sở Diễm rốt cục tỉnh lại, Linh Lung vui mừng phát khóc, giọng nói không ngừng run rẩy. Trong trí nhớ của nàng Sở Diễm rất ít khi bị thương nặng như vậy, mà tất cả chuyện này đều do Thắm Thiên Dao ban tặng.

“Điện hạ làm Linh Lung sợ rồi.”

Sở Diễm khẽ cười, chống giường ngồi dậy, bàn tay vuốt ve gương mặt đầm lệ của nàng. “Yên tâm, bốn vương không còn đáng ngại nữa rồi.” Thân thể hần dựa vào thành giường hít sâu một hơi, mở miệng lần nữa hỏi. “Thiên Dao đâu?”

Đến tình cảnh thế này rồi cái hần tâm tâm niệm niệm vẫn là Thắm Thiên Dao. Trong lòng Linh Lung không chút cảm xúc, nhưng vẫn nhàn nhạt đáp, “Nàng bị hoàng thượng giam trong Y Lan điện.”

“Ừm.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lời, lại nói: “Cho người gọi nàng tới.”

Linh Lung hơi giận, lần này cũng không có ý thuận theo hần. “Chẳng lẽ điện hạ cũng bị sắc đẹp mê hoặc? Nàng ta làm điện hạ thương tổn thành như vậy, điện hạ vẫn còn giữ nàng bên người, người không sợ nàng ta lại đâm thêm một dao trước ngực điện hạ nữa sao!”

Sở Diễm ngược mắt, ánh mắt u ám nhàn nhạt rơi trên người nàng, không kiềm được cười. “Bộ đáng Linh Lung khi ghen rất đáng yêu.” Hắn ho nhẹ lại tiếp tục nói: “Trong lòng bốn vương hiểu rõ, nếu nàng thực sự muốn lấy mạng bốn vương, một kiếm kia sẽ không đâm trật rồi. Cho người dẫn nàng qua đây, vốn nàng làm bốn vương bị thương, bốn vương muốn nàng chăm sóc cũng không quá.”

Linh Lung lạnh nhạt gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài điện.

Sau đó không lâu, cửa điện đang đóng lại được mở ra, một người sai bước vào trong điện. Chỉ là người đến không phải Thiên Dao mà là Văn Đế. Sắc mặt Sở Diễm bình tĩnh, đứng dậy xuống giường, một gối chầm đất, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Văn Đế lạnh lùng liếc hắn một cái, nhấc vạt áo ngồi xuống bên giường, lại không có chút ý tứ nào cho Sở Diễm đứng dậy. Nếu hắn đã muốn làm anh hùng thì cũng nên có bản lĩnh gánh vác hậu quả, nếu không, cũng không có tư cách kiêu ngạo của thái tử hoàng triều. “Trăm hôm nay mới biết, con lại là người đa tình.”

Sở Diễm trầm mặc, lời của ông xác thực không thể nào cãi lại, hà tất phải đổ dầu vào lửa. Mà hắn không mở miệng, Văn Đế cũng không nói gì, bình thản ung dung, chỉ một đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn Sở Diễm. Miệng vết thương hắn chưa lành, quý một lúc miệng vết thương đã nứt ra, một mảng đỏ tươi chói mắt thấm qua ngực áo, Sở Diễm vẫn nghiêm chỉnh quý tại chỗ không nhúc nhích, trên trán đã rịn mồ hôi lạnh.

“Đứng lên đi.” Văn Đế trầm giọng mở miệng, chung quy vẫn mềm lòng vàiphản.

“Tạ phụ hoàng.” Sở Diễm một tay ấn lấy vết thương, có chút dùng sức chống người dậy ngồi vào bên giường.

“Thương thế thế nào?” Văn Đế mở miệng, trong giọng nói khó nén sự thân thiết.

Khoé môi Sở Diễm hơi tái nhợt, “Cũng không đáng ngại, phụ hoàng không cần lo lắng.”

“Ừm.” Văn Đế gật đầu, vừa nặng nề buông tiếng thở dài. “Thật sự thích nha đầu kia như vậy?”

“Nàng không phải là phi tử phụ hoàng tuyển chọn cho nhi thần sao? Ánh mắt của phụ hoàng đương nhiên là tốt.” Sở Diễm cười, khéo léo né tránh đề tài.

“Con bớt quan co với trăm đi, mặc dù là người trăm tuyển chọn cũng quyết không cho con động tâm với nàng. Thân là đế vương, vĩnh viễn không thể để cho nữ nhân trở thành nhược điểm của mình. Bây giờ tạm thời trăm không truy cứu, nếu như còn có lần sau trăm sẽ không chút lưu tình.”

“Vâng.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lại một câu.

“Bị thương như vậy, chuyện đi sứ Mông Cổ, trăm phái người khác đi.”

“Vương tử Mông Cổ A Lang là sư đệ của nhi thần, việc này chỉ có nhi thần đi là thích hợp nhất.” Sở Diễm nhạt giọng giải thích.

“Ừm, vậy trăm phái Sở Dục đi cùng con.” Văn Đế lại nói.

“Khỏi bận phụ hoàng, nhi thần hi vọng có thể mang theo Thẩm Thiên Dao...” Sở Diễm mở miệng thăm dò.

Văn Đế nheo mắt, trầm tư hồi lâu mới chậm rãi đáp lời, “Cũng được, tùy ý con.”

Văn Đế ở trong điện của Sở Diễm không lâu thì cửa điện chậm rãi mở ra. Văn Đế bước ra chính điện chỉ thấy Thiên Dao sớm đã đợi ở ngoài điện, nàng vẫn một thân y phục màu trắng đơn thuần, yên lặng đứng ở một bên, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, dung nhan đậm nhạt, không vui không buồn.

“Thiên Dao tham kiến hoàng thượng.” Nàng khẽ cúi người thi lễ.

Văn Đế hừ nhẹ một tiếng, “Làm bị thương Diễm Nhi của trăm mà vẫn còn sống, ngươi là người đầu tiên.”

Thiên Dao cung kính đứng tại chỗ, đậm nhạt không nói, đầu cúi xuống cực thấp, vì thế cho nên không ai thấy rõ biểu tình trên mặt nàng.

“Ngươi vào đi, chăm sóc thái tử cho tử tế, nếu như còn có sơ sót trăm nhất định không tha cho ngươi.”

“Thiên Dao tuân mệnh.” Nàng nhẹ giọng đáp lại, xoay người hướng về phía điện mà đi.

Khi Thiên Dao tiến vào nội điện, Sở Diễm đã nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt không chút huyết sắc. Thiên Dao im lặng ngồi bên giường hắn, đầu ngón tay trắng nõn đặt bên trong cổ tay hắn. Một lúc sáu mới nhẹ nhàng thở ra. Nàng vừa mới thu lại ngón tay thì cổ tay nàng lại bị hắn cầm lấy, Sở Diễm chậm rãi mở mắt phượng, mỉm cười ngó nhìn nàng.

“Điện hạ, buông tay.” Thiên Dao xấu hổ nói thẳm.

“Không buông, bốn vương chỉ cần buông tay, nàng liền muốn bỏ trốn.” Hắn có chút mệt mỏi cười, lời nói ra vẫn mang vài phần trẻ con.

Thiên Dao im lặng, “Điện hạ yên tâm, trước khi thương thế của người tốt lên, Thiên Dao sẽ không bỏ đi.” Nói cách khác, chỉ cần thương thế của hắn khỏi nàng vẫn sẽ rời xa hắn.

Mắt phượng Sờ Diễm nheo lại, thâm sâu như mực bắt đầu gọn sóng.

“Nương nương, được đã sắc xong.” Tỳ nữ Liên Tinh đẩy cửa vào, trong tay bưng một chén thuốc vừa mới sắc xong vẫn còn không ngừng bốc khói. Cù nhân sâm ngàn năm của Sờ Dục cũng được bỏ vào trong thuốc, đối với thương thể của Sờ Diễm vô cùng có hiệu quả.

“Ừm, đưa cho ta.” Thiên Dao tiếp nhận chén thuốc, mỗi một muỗng đều thổi nguội rồi mới dứt cho hần. Sờ Diễm cũng cực kỳ phối hợp, uống sạch thuốc.

“Chuyến đi Mông Cổ, bốn vương đã thỉnh chỉ phụ hoàng cho nàng đi theo.”

“Ừm.” Nàng nhàn nhạt đáp lời, cảm xúc không chút dao động, đối với chuyện này cũng không chút vui thích. “Khi nào khởi hành?”

“Đầu tháng sau.”

“Được.” Nàng đáp lời, kéo lại chăn đắp cho hần chuẩn bị rời đi thì lại bị Sờ Diễm nắm lấy tay.

“Không thể ở lại bồi bốn vương sao?”

Thiên Dao trầm mặc, lại vẫn duy trì tư thái ban đầu, lộ ra vẻ lạnh lẽo người sống chớ lại gần. Giằng co một hồi, Sờ Diễm khẽ thở dài, bắt đầu dĩ buông nàng ra. “Nàng trở về nghỉ ngơi đi, canh năm tới gọi bốn vương dậy.”

Thiên Dao khẽ thi lễ, sau đó xoay người rời đi, lạnh lùng tựa như người băng không có tình cảm.

Sáng sớm hôm sau Thiên Dao lại xuất hiện trong điện của hần, cực kỳ an phận hầu hạ hần thay y phục, rửa mặt. Hôm nay là ngày Văn Đế tuyển tú, vốn không có chuyện gì của Sờ Diễm, nhưng theo quy định trong cung, hoàng tử cung phi hậu cung tất phải tham dự.

“Điện hạ vốn nên nằm trên giường tĩnh dưỡng, tùy ý làm vậy như vậy chỉ sợ vết thương lại không dễ dàng hồi phục.” Thiên Dao nhẹ giọng nói, cánh tay vòng qua eo Sờ Diễm đeo thắt lưng cho hần. Tư thái như vậy ái muội giống như đang ôm nhau. Sờ Diễm ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên tóc nàng, thay đổi nét mặt, giờ tay ôm nàng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Không có chọn lựa (2)

“Sờ Diễm.” Nàng lạnh lùng gọi một tiếng, bận tâm trên người hần có thương tích lại không dám vùng vẫy lung tung.

“Nàng là phi tử của bốn vương, chẳng lẽ quyền lợi ôm nàng bốn vương cũng không có sao?” Hần dịu dàng khẽ cười, đầu ngón tay vuốt ve đôi má non mềm của nàng. “Chuyện bốn vương bị thương trong cung đã truyền ồn ào huyền ảo, bất quá bọn họ cũng chỉ là suy đoán, cũng không có chứng cứ rõ ràng. Nếu bốn vương không tham dự, chẳng khác nào xác nhận lời đồn đó. Bốn vương quyết không thể yếu thế trước mặt người bên ngoài, để cho bọn họ lợi dụng thời cơ.”

Thiên Dao im lặng, một lúc sau mới hòa hoãn nói, “Đấu đá nhau như vậy điện hạ không mệt sao?”

Hần bắt đầu dĩ cười, “Bốn vương là thái tử Đại Hàn, có nhiều khi ta không có chọn lựa.”

Ba năm tuyển tú một lần là quy củ lưu lại của tổ tông, may mà Văn Đế tự mình hiểu lấy chỉ chọn hơn mười người tú nữ, những người khác đều cho xuất cung. Cung yến buổi tối vô cùng náo nhiệt, tú nữ cùng thi triển tài nghệ cũng chỉ để giành lấy ưu ái của Văn Đế.

Hoàng tử phi tần hậu cung mỗi người ngồi vào vị trí được phân, Sờ Diễm ngồi phía dưới Văn Đế, Tư Đồ Phương Phi cùng Thiên Dao ngồi ở hai bên hần, phía sau là Linh Lung, Tiêu Trinh Nhi, Doãn Hàm Tuyết theo thứ tự mà ngồi. Sờ Dục đưa theo Đông Ca quận chúa tiến đến, rõ ràng là yến tiệc tân hôn mà quận chúa lại mang bộ mặt sầu thảm, so với lần trước tương kiến ở vườn mai tựa hồ gầy đi rất nhiều. Sờ Hạo không có chính phi, bên cạnh chỉ có trắc phi Như Yên bầu bạn.

Yến tiệc ca múa cảnh thái bình, hơn mười người tú nữ y phục gấm hoa, múa một khúc ‘Nghe thường vũ y’, xoay vòng từng tầng từng tầng. Có điều, nữ nhân có đẹp thế nào, trước mặt Thiên Dao cũng mất đi nhan sắc.

Thiên Dao xem diễn trò như thưởng thức, mà bàn tay ẩn dưới ống tay áo đột nhiên bị nam tử bên cạnh cầm lấy. Thiên Dao khẽ ngẩng người, nghiêng đầu nhìn về phía Sờ Diễm bên cạnh.

Sắc mặt hần có chút khó coi, trầm giọng nói bên tai nàng, “Đỡ bốn vương rời khỏi, vết thương muốn rách ra rồi.”

Ánh mắt Thiên Dao biến sắc vài phần, đưa mắt nhìn mọi người chung quanh may mà cũng không có ai để ý đến bọn họ. Nàng giống như ái muội nắm lấy cánh tay hắn, cùng Sở Diễm đi ra ngoài hướng về Cảnh Dương cung. Khi đến Ngự hoa viên, vết thương của Sở Diễm quả thật rách ra, máu tươi nhuộm đỏ một mảng nơi ngực áo măng bào màu tím.

Thiên Dao từ trong ngực lấy ra một viên đan dược cầm máu đưa vào trong miệng hắn, ánh mắt tràn đầy sự thân thiết. “Sở Diễm.”

“Lo lắng cho ta?” Hắn cười tà mị, đầu ngón tay khẽ nâng cằm nàng lên, mà nháy mắt tiếp theo trong mắt đột nhiên u lãnh, hắn thấp giọng nói. “Có người đến.”

Thiên Dao cũng nghe được tiếng bước chân từ xa lại gần, hơn nữa không chỉ có một người. Đôi mắt thanh tú của nàng nhú lại, dưới tình thế cấp bách kiễng chân lên hôn lấy làn môi lạnh lạnh của hắn, khéo léo dùng thân thể che đi vết máu trên ngực hắn. Trong mắt Sở Diễm chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó ánh mắt chậm rãi nổi lên ý cười, cánh tay đặt lên gáy nàng từ từ làm sâu thêm nụ hôn này.

Người đến phân thành hai tốp, trước là Sở Hạo cùng Tư Đồ Phong, theo sau đích thị là Sở Dục và Đông Ca quận chúa. Mục đích của Sở Hạo và Tư Đồ phong đương nhiên là dò xét thực hư chuyện của Sở Diễm, còn Sở Dục là lo lắng cho Sở Diễm nên tự mình tới.

Thấy tình cảnh như vậy bốn người tiến đến đều sững sốt, đây hoàn toàn ngoài dự kiến của mọi người. Ai lại nghĩ đến thái tử rời tiệc chỉ vì hoan ái cùng trắc phi của hắn, thực sự để cho mọi người muốn rút cả mắt.

Trong vườn trăm hoa, hai bóng người ôm nhau uyển chuyển, bốn người lòng mang tư vị khác nhau. Sở Hạo đương nhiên là phẫn hận, Tư Đồ Phong bắt đắc dĩ, Sở Dục im lặng, trực tiếp cảm thấy trong lòng không chút tư vị, Đông Ca quận chúa hai má ửng đỏ, e lệ không dám nhìn tiếp, nhẹ giọng nói với Sở Dục: “Vương gia, chúng ta vẫn nên quay trở về đi.”

Sở Dục gật đầu cười nhẹ, ánh mắt cân nhắc dò xét hướng về phía Sở Hạo. “Bốn vương bắt quả cảm thấy trong điện yên tĩnh, ra ngoài hít thở chút, Nhị ca thì sao?”

“Không có gì, bốn vương cùng tiểu Hầu gia Tư Đồ chẳng qua ra ngoài đi lại một chút.” Sở Hạo ôn hòa đáp lại một câu.

“Nơi này tựa hồ không thích hợp lưu lại rồi.” Sở Dục nói xong, có chút liếc nhìn hai người khó phân ở góc sâu trong vườn hoa kia.

Sở Hạo hừ lạnh một tiếng liền phát tay bỏ đi. Sở Dục cũng không tiếp tục ở lại kéo Đông Ca quận chúa rời đi.

Ngự hoa viên lại khôi phục sự yên lặng lúc nãy, Sở Diễm lưu luyến buông Thiên Dao ra, ngón tay thon dài vẫn mon men trên đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của nàng. “Thật ngọt.” Hắn tà mị cong khóe môi.

Biểu tình Thiên Dao lạnh nhạt, lui lại một bước, gơ tay nâng cánh tay hắn lên. “Thiên Dao diu điện hạ về Lăng Tiêu điện nghỉ ngơi.”

“Ừm.” Hắn nhẹ giọng đáp, cũng không bức nàng. Mặc dù mới vừa hôn nhau triền miên như vậy hắn cũng không hề làm nàng ảm áp lên, xem ra lần này hắn đích thực đã tổn thương nàng quá nặng.

Trong Lăng Tiêu điện, Sở Diễm dựa nửa người trên giường, nhắm mắt ngủ, Thiên Dao ngồi bên cạnh hắn, trong tay cầm một quyển y thuật xem vô cùng chăm chú. Song cửa sổ mở rộng, gió theo cửa sổ thổi tới làm mấy sợi tóc mềm của Thiên Dao bay lất phất. Nàng dùng ngón tay tùy ý vén tóc ra sau tai, động tác vô cùng thành thực tự nhiên.

Mà không khí an tĩnh cuối cùng bị một ám khí bạc bay tới cắt ngang. ‘Cạch’ một tiếng, phi tiêu bằng bạc từ cửa sổ lao vào, không lệch một chút nào cắm vào đầu giường của Sở Diễm. Trên phi tiêu có cắm một lá thư. Hàng mi của Thiên Dao nhú lại, đứng dậy nhỏ phi tiêu xuống, nghi hoặc mở lá thư ra. Là một đoạn thất ngôn tứ tuyệt, viết vô cùng mờ mờ, vừa xem không thể nào hiểu được huyền cơ trong đó.

Sở Diễm không biết từ lúc nào đã mở mắt, ánh mắt sâu thẳm. “Đó là viết cho bốn vương, với tài trí thông minh của Dao Nhi, chẳng lẽ đoán không ra huyền cơ trong đó sao?”

Thiên Dao cẩn thận đọc lại một phen, mới hiểu ra một vài ý, là một bài thơ giấu đầu giấu đuôi: ‘Người mới đắc sủng, vạn sự thuận lợi.’

“Trong nhóm tứ nữ có ám vệ của người?” Tuy là câu hỏi nghi vấn nhưng ngữ điệu lại khẳng định. Người trong hoàng gia thâm trầm nóng vội, mặc dù là phụ tử thân sinh cũng vẫn nghi kỵ lẫn nhau. Thiên Dao đi đến bên cạnh ánh nến, đem lá thư đốt cháy. Thứ này nếu bị người ngoài phát hiện sợ sẽ sinh chuyện.

Sở Diễm cười nhẹ, “Đầu chỉ có bốn vương, chỉ sợ không thiếu ám vệ của Nhị ca. Trong lòng phụ hoàng cũng biết rõ.”

“Vậy điện hạ hà tất phải làm việc thừa.” Thiên Dao thì thầm một câu, lại cầm sách ở một bên lên.

“Dao Nhi không mệt sao? Qua đây bồi bốn vương một chút.” Sở Diễm dịu dàng mở miệng, chừa ra một chỗ trống bên cạnh mình.

Thiên Dao ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn, chỉ thản nhiên nói: “Thiên Dao không mệt.”

Nàng lạnh lùng cự tuyệt làm cho ngực Sở Diễm hơi đau, mà trên người hắn dù sao cũng có thương tích không thể dùng sức với nàng. Đêm dài miên man, hắn chỉ có thể cùng nàng tiêu hao, Thiên Dao đọc sách hắn lại dùng ánh mắt ôn hòa nhìn nàng. Mỗi đến khi Thiên Dao mệt quá nửa dựa vào ghế ngủ, Sở Diễm bất đắc dĩ lắc đầu, bước dậy xuống giường bế nàng lên đặt xuống chiếc giường mềm mại rộng rãi.

Ngón tay thon dài vuốt ve gò má trắng nõn của nàng, cũng đặt xuống một nụ hôn trên trán nàng. “Nếu nàng mãi mãi ngoan ngoãn thế này thì tốt biết mấy.”

Sở Diễm ôm nàng vào trong lòng mãi đến khi trời sáng. Sáng sớm hôm sau Thiên Dao lại tỉnh dậy trong lòng hắn, ngược mắt lên liền thấy ánh mắt thâm trầm như hải dương của hắn. Sau đó, đắm chìm vào.

“Tỉnh rồi?” Sở Diễm ôn nhu cười nhẹ, đặt một nụ hôn xuống mắt nàng.

Thiên Dao bối rối đứng dậy, theo bản năng kéo chặt y phục trên người lại. Sa y tuyết trắng không có nếp nhăn, chỉnh tề như lúc đầu.

Sở Diễm cười khỏ, đứng dậy xuống giường. “Trên người bốn vương có thương tích, chẳng lẽ còn cưỡng bức được nàng sao?”

Thiên Dao trầm mặc nhanh chóng xuống giường, như thường ngày hầu hạ hắn thay y phục. Thuốc hắn dùng đều là thuốc hay hiếm có thượng hạng, vết thương khép lại cực kỳ nhanh, sau mấy ngày sẹo đã bắt đầu kết vảy.

“Vết thương của điện hạ đã kết vảy, thêm một tháng nữa có thể khôi phục lại như lúc đầu.” Thiên Dao nhàn nhạt nói, cúi đầu chăm chú chỉnh lại cẩm bào cho hắn. Mà Sở Diễm lại đột nhiên bắt lấy cổ tay ngọc của nàng.

“Thương thế của bốn vương tốt rồi nàng liền rời khỏi đây đúng không?”

“Đúng.” Thiên Dao trả lời không chút do dự.

“Bốn vương khuyên nàng sớm từ bỏ ý định này, bốn vương sẽ không cho nàng rời khỏi đây.” Cánh tay hắn giang ra liền ôm nàng vào lòng.

Thiên Dao không hề né tránh, hạ thấp ánh mắt, sắc mặt lạnh nhạt. “Giữ được người Thiên Dao cũng không giữ được trái tim Thiên Dao. Điện hạ giữ một cái xác để làm gì.”

Sở Diễm cười tà mị, làn môi mềm mại áp lên bên tai nàng. “Thân thể mỹ lệ như vậy, bốn vương vẫn chưa hưởng thụ đủ, sao có thể buông tay?”

“Người...” Thiên Dao cắn chặt môi, trong mắt có chút tức giận.

Cánh tay Sở Diễm vòng qua eo Thiên Dao, trói chặt nàng trong lòng. “Bốn vương vẫn là thích bộ dạng hiện tại của nàng.”

“Sở Diễm, buông tay.” Thiên Dao không kiên nhẫn vùng vẫy, xem ra thương thế của hắn đã không còn đáng ngại, lại dễ dàng chế phục nàng.

“Điện hạ, xe ngựa đã chuẩn bị xong. An Thanh Vương gia lệnh cho lão nô hỏi điện hạ khi nào khởi hành?” Ngoài điện, Lưu Trung khom người cúi đầu nói.

Mày kiếm Sở Diễm nhíu lại, khóe môi nhếch lên nụ cười tà mị, đùa giỡn nói, “Tối thật không đúng lúc.”

Hắn buông tay đang vòng bên hông Thiên Dao ra, giọng nói lạnh lùng hướng ra ngoài điện, “Lập tức khởi hành.”

“Lập tức khởi hành?” Thiên Dao ngẩn người, “Không phải ba ngày sau sao?” Thiên Dao vừa dứt lời đã bị Sở Diễm điểm trúng huyệt trên ngực, nàng trùng lớn mắt tức giận nhìn hắn.

“Thảo nguyên Mông Cổ rộng lớn, Dao Nhi nhất định sẽ thích.” Hắn cúi xuống bế nàng lên, thẳng bước qua chính điện Đông cung. Trong chính điện, phi tần Đông cung sớm đã hầu ở ngoài điện, thấy hắn bế Thiên Dao một đường đi tới sắc mặt đều thay đổi. Tiêu Trinh Nhi hừ lạnh một tiếng, Đoãn Hàm Tuyết cắn chặt môi dưới cũng không dám gây thêm chuyện thị phi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Gặp chuyện

Linh Lung ngược lại bước tới trước người Sở Diễm, sắc mặt khó coi, mắt lạnh lùng liếc nhìn Thiên Dao trong ngực hắn.

"Miệng vết thương của điện hạ hôm qua mới bị rách ra, mọi sự cẩn thận là hơn."

Sở Diễm nhẹ cười, đặt Thiên Dao xuống, cũng giải huyệt đạo cho nàng. Thiên Dao thoát khỏi kiềm chế của hắn, cuống quýt lui ra sau vài bước, duy trì

khoảng cách với hắn.

"Sở Dục, dẫn Dao Nhi vào trong xe ngựa." Sở Diễm nhẹ giọng phân phó, ý đồ cực kỳ rõ ràng, ý muốn Sở Dục trông coi nàng.

"Thất tẩu, mời." Sở Dục chấp tay nói.

Thiên Dao khẽ rũ tầm mắt, sắc mặt bình tĩnh như nước, đi theo sau lưng Sở Dục.

Thiên Dao rời đi, Linh Lung liền dựa vào trong ngực Sở Diễm, không chút cố kỵ ánh mắt hâm mộ hoặc ghen ghét của mọi người trong Đông cung.

"Bốn vương phải rời khỏi mấy tháng, Linh Lung sẽ nhớ Bốn vương sao?" Hắn ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói.

Linh Lung xấu hổ cười, "Vương gia có mỹ nữ làm bạn, mấy tháng sau, e rằng đã sớm bỏ Linh Lung ở phía sau rồi."

"Đồ ngốc, bốn vương với nàng có tình ý mười mấy năm, lại có thể nói quên liền quên sao? Mông Cổ là nơi hung hiểm, bốn vương không nỡ để nàng mạo hiểm." Sở Diễm dịu dàng nói, đầu ngón tay ái muội miết trên đôi má non mềm của nàng. "Ngoan ngoãn ở trong cung chờ bốn vương trở về, biết không?"

Linh Lung quay mặt kẻ sát trong ngực hắn, nghe tiếng trái tim đập mạnh mẽ mà vững vàng của hắn, dịu dàng nói: "Linh Lung đã đợi điện hạ mười mấy năm, có hơn nữa vẫn sẽ đợi. Linh Lung không cầu ngàn vạn sủng ái, chỉ cầu có được vị trí riêng trong lòng điện hạ."

"Nàng không phải đã ở trong lòng bốn vương rồi sao?" Sở Diễm mỉm cười, ấn xuống một nụ hôn trên trán nàng, lại mở miệng nói. "Bốn vương phải đi rồi."

"Vâng." Linh Lung gật đầu, thuận theo buông cánh tay hắn ra, hơi cúi người thi lễ. "Linh Lung cung tiễn điện hạ."

Người hầu đã dắt con ngựa Hãn Huyết Xích Thố của Sở Diễm tới, hắn xoay mình lên ngựa, nắm chặt dây cương, sau đó hét to với thống lĩnh Ngự Lâm quân: "Xuất phát". Mà xen lẫn trong tiếng hét lớn còn có một tiếng gọi sợ hãi, ai oán.

"Điện hạ!" Doãn Hàm Tuyết không để ý người hầu ngăn trở, chắn ở trước ngựa Sở Diễm.

Sở Diễm có thâm ý khác liếc nhìn nàng một cái, một lát sau, mới mở miệng. "Nàng trở về đi, bốn vương đã phân phó ngự y chăm sóc sức khỏe cho nàng. Áo com cùng sinh hoạt của Hạm Tâm các vẫn sẽ không thay đổi. Hàm Tuyết, nàng là nữ nhân thông minh, nên hiểu rõ làm thế nào mới có thể sinh tồn trong cung."

Hai trông mắt Doãn Hàm Tuyết rung rung, chậm rãi cúi người quỳ lạy. "Hàm Tuyết hiểu được, Hàm Tuyết chúc điện hạ lên đường bình an." Sau khi quỳ lạy, nàng đứng dậy thối lui sang một bên, nhìn theo đại quân đi xa.

Xe đi một ngày, qua đêm tại thị trấn ở vùng ngoại ô cách đế đô mười dặm. Sở Diễm lệnh cho quân lính ở bên ngoài trấn hạ trại, dẫn theo Sở Dục cùng Thiên Dao cùng mấy người hầu thiếp thân ở tại trong khách điểm trong trấn. Khách điểm cũng không lớn, bày trí lại cực kỳ gọn gàng sạch sẽ. Sở Dục bao toàn bộ khách điểm, thế cho nên nguyên một toà tiểu lâu chỉ có mấy người bọn họ cộng thêm ông chủ khách điểm và tiểu nhị.

Cưỡi ngựa cả một ngày, miệng vết thương của Sở Diễm lại thấm máu, Thiên Dao đỡ hắn vào trong phòng, im lặng xử lý miệng vết thương cho hắn, lần nữa đắp được. Nàng cực kỳ chăm chú, động tác cũng vô cùng nhẹ nhàng, chỉ là, từ đầu đến cuối chưa từng mở miệng nói với hắn một câu. Sau khi xử lý ổn thỏa miệng vết thương, nàng đứng dậy tính rời khỏi, lại bị Sở Diễm đột nhiên cầm lấy cổ tay ngọc.

Ánh mắt Thiên Dao sâu thẳm, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. "Điện hạ nghỉ ngơi trước đi, Thiên Dao đi chuẩn bị bữa tối cho ngài."

Hắn than nhỏ một tiếng, mới nói. "Dao Nhi nhất định phải dùng phương thức như vậy ở cùng bốn vương sao?"

Thiên Dao cười nhạt, nét cười nhưng lại lộ ra vẻ lạnh lùng "Điện hạ hy vọng ở chung như thế nào?"

Sở Diễm đành chịu, mày kiếm nhíu cao vài phần, mới buông cánh tay nàng ra, lần nữa mở miệng nói. "Bốn vương không đói bụng, hầu hạ bốn vương tắm rửa."

Thiên Dao không nói gì, đẩy cửa đi ra, lệnh cho tiểu nhị chuẩn bị nước ấm. Động tác của tiểu nhị vô cùng nhanh nhẹn, chỉ trong chốc lát, thùng tắm cùng nước ấm đã được nâng vào phòng. Thiên Dao thử độ ấm của nước, giúp Sở Diễm cởi ngoại bào, đỡ hắn tới cạnh thùng tắm, sau đó buông tay. "Thiên Dao đợi ở ngoài cửa, điện hạ cứ thoải mái tắm rửa, khi nào xong thì gọi ta." Nàng lạnh nhạt nói, vừa dứt lời liền tính xoay người rời đi.

Cánh tay Sở Diễm đột nhiên từ phía sau vòng ra, hơi chút dùng lực, liền kéo nàng vào trong ngực. "Dao Nhi tắm cùng bốn vương."

"Không muốn." Nàng lạnh nhạt phun ra hai chữ, thậm chí còn cho hắn một ánh mắt khinh thường.

Sở Diễm vẫn chưa trả lời, mà đột nhiên ôm lấy thắt lưng của nàng quăng vào trong nước. Thiên Dao bị bắt ngờ, sau một tiếng "bùm" vang lên, nàng đã ở trong nước vẫy vùng. Cánh tay Sở Diễm từ phía sau vòng ra trước, kéo nàng ra khỏi mặt nước. Nàng uống mấy ngụm nước, đứng bên cạnh thùng tắm ho khan.

"Bị sặc rồi hả?" Hắn tà mị nhẹ cười, cánh tay nhẹ vỗ về lưng nàng, cũng thuận tiện vuốt đi y phục trên người nàng. Thiên Dao phản kháng vài lần, trong nước liền trôi nổi vài tia máu đỏ tươi, vẻ mặt hắn vô tội nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu có thể chảy ra nước. Tiếng nói trầm thấp âm áp khẽ gọi nàng. "Dao

Nhi..."

Thiên Dao nghĩ, một khác kia, nàng nhất định là bị mê hoặc, bởi vì nàng phát hiện bản thân đã không có năng lực phản kháng. Nàng rúc trong ngực hắn, tùy ý hắn cời sạch y phục vướng bận trên người, tùy ý để đầu ngón tay hắn du tẩu trên mỗi tắc da thịt trên thân thể nàng. May mà thương thể của hắn không tiện, chỉ ôm hôn nàng, cũng không thật sự làm gì nàng. Sau cùng, chính hắn ôm nàng từ trong nước lên, đặt ở trên giường mềm mại.

Trước khi vào giấc ngủ, bọn họ lại triển miên một hồi. Sở Diễm ôm nàng hôn môi, tựa hồ cho dù như thế nào cũng đều hôn nàng không đủ vậy. Thân thể lạnh lẽo của Thiên Dao rốt cuộc ấm áp vài phần, lại sau khi mọi chuyện toàn bộ bình ổn, một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Sở Diễm nằm ở bên người nàng ngủ say, y phục nửa mở, băng vải trắng trên người nhiễm chút vết máu. Hắn tuy hứng như vậy, miệng vết thương hết lần này tới lần khác nứt ra, muốn hoàn toàn khôi phục, chỉ sợ phải mất một thời gian rồi. Thiên Dao mở to cặp mắt sáng, con ngươi rõ ràng lẳng lẳng rơi vào khuôn mặt anh tuấn của Sở Diễm. Bàn tay nàng theo bản năng vuốt ve vị trí ngực hắn, đầu ngón tay run nhè nhẹ.

Thật muốn, moi tìm hắn ra, nhìn xem bên trong tới cùng có sự tồn tại của nàng hay không.

Nước mắt nóng hổi theo khoé mắt chảy xuống, mang theo nhiệt độ băng lãnh. Nàng hiểu rõ, hắn không yêu nàng, như vậy, hà tất phải cường ngạnh giam nàng vào trong lòng. Mà Sở Diễm bướng bỉnh lại giống như một đứa bé, biết rõ lưu nàng lại, bất quá chỉ là hành hạ lẫn nhau, khiến cho hai bên bị thương tổn, thương tích đầy mình.

Nước mắt băng lãnh rơi trên cánh tay hắn, mày kiếm Sở Diễm nhíu lại, một lát sau, mắt phượng tuyết mỹ mở ra, ánh vào đôi mắt đó là bộ dáng hoa lệ đài vũ của Thiên Dao. Ngực hắn tê rần, ôm nàng càng chặt. "Đang êm đẹp, sao lại khóc rồi?"

Thiên Dao lắc đầu, dùng mu bàn tay lau nước mắt nơi gò má, xoay lưng lại, giọng khàn khàn nói. "Không có gì, ngủ đi."

Sở Diễm làm sao có thể ngủ được, miệng vết thương bị nứt ra, vốn đã đau nhức khó chịu, ngày hôm nay Thiên Dao lại len lén khóc trong lòng hắn. Hồi thờ ấm áp của hắn thối ở bên tai nàng, vờn cánh tay xoay thân thể của nàng lại, để cho nàng đối diện với chính mình. "Nói cho ta biết, vì sao lại khóc?"

Khoảng cách của bọn họ rất gần, Thiên Dao chỉ cần ngẩng đầu, chớp mũi liền đụng phải cằm của hắn. Đôi mắt nàng nhòe lệ, khổ sở động lòng người, trong sự tuyệt mỹ lại lộ ra nhàn nhạt ưu thương. "Phụ thân ta có rất nhiều nữ nhân, mẫu thân ta chỉ là một trong số đó. Ông không yêu mẫu thân, nhưng mẫu thân lại dồn hết tình yêu của một đời cho ông, mãi đến khi tình cảm không còn nữa, ông cũng không đồng ý để cho bà tự do. Mẫu thân ta vì uất ức mà chết, khi đó, bà mới hai mươi mấy tuổi."

Sở Diễm an tĩnh nghe, cũng không nói gì.

"Sở Diễm, người và phụ thân ta là cùng một loại người. Ta chung quy cũng trốn không thoát được vận mệnh của mẫu thân ta."

Mi tâm Sở Diễm khẽ nhíu, cánh tay đặt tại eo nàng vẫn chưa từng buông ra nửa phần. Rất lâu sau, hắn mới trầm giọng nói một câu. "Sẽ không." Đáp án của hắn vô cùng mập mờ, sẽ không cái gì? Hắn sẽ không tuyệt tình như phụ thân nàng, hay là sẽ không để nàng phải uất ức mà chết giống mẫu thân nàng?

Suốt cả một đêm, không ai có thể yên giấc, tuy là ôm chặt nhau, nhưng Sở Diễm hiểu rõ, lòng của nàng đã cách hắn càng ngày càng xa.

Ngày hôm sau, Sở Diễm đổi một thân trang phục cùng xe ngựa, chỉ dẫn theo Sở Dục, Thiên Dao cùng mấy tên ám vệ thân thủ bất phàm, chạy tới Mông Cổ trước một bước. Cũng lệnh thân tín cải trang thành bọn họ, theo đại quân cùng nhau xuất phát.

Trong xe ngựa, Sở Diễm mặc một bộ trường bào màu xanh, bớt đi chút sắc sảo, giống như một thư sinh nho nhã. Thiên Dao đổi sang váy dài màu trắng, tóc đen dài, giữa tóc cài một cây trâm ngọc màu xanh lam đồ trang sức. Ngoài xe, Sở Dục cùng vài tên ám vệ cải trang cười ngựa theo sát phía sau.

"Vì sao phải đi trước một bước?" Thiên Dao nửa dựa vào xe, lạnh nhạt hỏi.

"Tình thế Mông Cổ có biến, bôn vương muốn đến trước một bước để lo liệu. Huống chi, bôn vương rồi cung, chính là thời cơ tốt cho những kẻ có tâm lợi dụng. Bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội khó có được lần này." Mắt phượng Sở Diễm khép lại, kiên nhẫn giải thích.

Hiện giờ, hắn có thương tích trong người, không muốn cùng bọn chúng cứng đối cứng.

"Uhm." Thiên Dao lạnh nhạt đáp lời, vẫn không tiếp tục hỏi nhiều.

Xe đi hơn mười ngày, đã tới biên cảnh Mông Cổ, leo lên núi cao phía trước, đó chính là thảo nguyên Mông Cổ. Vương tử Mông Cổ A Lang đã phái người tiếp ứng bọn họ ở chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Giam giữ một đời một kiếp

Vào đêm, bọn họ dừng xe dưới chân núi nghỉ ngơi, ba người ngồi bên cạnh đồng lửa nướng món ăn thôn quê, trông rất thanh thoi. Thiên Dao lại rõ ràng cảm giác được không khí thay đổi. Sắc mặt các ám vệ đều ngưng trọng, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ gặp phải một hồi đại chiến.

Sở Diễm nửa ôm nàng vào trong ngực, đưa một viên thuốc trắng tới bên môi nàng. Thiên Dao hé miệng nuốt viên thuốc vào, lại không hỏi nữa câu.

“Ngoan.” Sở Diễm nhẹ cười, ở bên môi nàng hôn trộm một cái, lại hoàn toàn không để ý ở bên cạnh còn có Sở Dục. Rồi sau đó người nào đó giả vờ hi hi ho hai tiếng, về mặt vẫn hài hước như trước.

Đôi mi thanh tú của Thiên Dao khẽ nhắm lại, không dấu vết tránh thoát cái ôm của Sở Diễm, lạnh nhạt mở miệng. “Leo lên ngọn núi cao này, xem như đạt được mục đích sao?”

“Ừ, leo lên núi Tang Điền, là đại doanh của Mông Cổ.” Sở Diễm mỉm cười đáp lời.

“Tang Điền?” Thiên Dao nhớ kỹ hai chữ này, ánh mắt tĩnh mịch chuyển động.

Sở Diễm cười, “Núi này tên gọi là Tang Điền, nghe nói mấy trăm năm trước, nơi này vẫn còn là biển cả xanh rộng. Mấy trăm năm thay đổi, lại biến thành một ngọn núi nguy nga, cũng không rõ là bắt đầu từ thế hệ nào, mọi người liền đặt cho ngọn núi này cái tên Tang Điền, ngụ ý: vật đổi sao dời, thế sự xoay vần.” Thời điểm hắn nói câu này, ánh mắt vẫn khoá trên người Thiên Dao, hết sức ôn nhu.

“Ừ.” Thiên Dao chỉ nhàn nhạt đáp lại, kể đó lại nói, “Trên Tang Điền này chỉ sợ không dễ chịu.”

“Đừng sợ, bốn vương sẽ bảo vệ nàng chu toàn.” Sở Diễm ôn nhu nói.

Thiên Dao lãnh mị cười, ánh mắt chống lại hắn. “Thiên Dao một thân một mình, còn có gì phải sợ.”

Ngoài dự kiến của Thiên Dao, Sở Diễm lại muốn thừa lúc đêm xuống đi vào núi Tang Điền. Trong núi này địa thế hiểm yếu, rừng dày rậm, rất có khả năng đã có người mai phục. Sở Diễm lại nói: Trong núi sương mù dày đặc, ban ngày cũng không thấy được có bao nhiêu an toàn, huống chi, đối phương tuyệt đối không ngờ tới hắn sẽ nhân đêm tối mà xông vào, hiện giờ là cơ hội thuận lợi để tập kích bất ngờ.

Bọn họ vút bỏ xe ngựa, Thiên Dao cùng Sở Diễm cưỡi cùng một con ngựa, hắn che chở nàng ở trong ngực. Tuấn mã phi như bay, Thiên Dao nhắm chặt hai mắt, chỉ có thể nghe tiếng gió gào rít bên tai. Trong rừng rậm, tối đen đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, đám người Sở Diễm cùng Sở Dục chỉ có thể dựa vào tín hiệu truyền lại báo bình an. Đi được nửa chặng đường, cũng không phát hiện dấu hiệu không ổn, thậm chí, Sở Diễm ái muội dán môi trên cổ nàng, gọi lên vài phần ngứa ngáy.

“Sợ sao?” Hắn ôn nhu hỏi.

“Không có.” Thiên Dao đậm mực trả lời. Nàng thật chưa từng sợ hãi, không biết vì sao, ở trong ngực hắn nhưng lại hoàn toàn an tâm.

Sau đó, nháy mắt tiếp theo, không khí lại đột nhiên ngưng trọng, hơi thở của hắn trở nên dồn dập nặng nề, cánh tay thay đổi, đặt nàng ở phía sau mình. Thiên Dao khẩn trương hơn rất nhiều, cánh tay ôm chặt eo hắn. “Sở Diễm...”

“Ôm chặt ta, bất luận phát sinh chuyện gì, cũng không được buông tay.” Thanh âm ép tới cực thấp, lại mang theo uy hiếp cực kỳ. Giờ phút này, Thiên Dao có thể cảm nhận được sát khí rõ ràng trên người hắn, rét lạnh làm cho người ta sợ hãi. Bên hông, Phi Hồng bảo kiếm đã được rút ra khỏi vỏ, trong đêm tối, thân kiếm tản ra hàn quang u lãnh. Dưới thân, Xích Thổ tựa như cũng cảm giác được nguy hiểm, móng ngựa mạnh mẽ dẫm trên đất, tăng tốc chạy.

Ngay sau đó, mưa tên bay đầy trời. Bảo kiếm trong tay Sở Diễm khuấy động, mũi tên đánh lên thân kiếm, phát ra tiếng kêu ‘leng keng’ thanh thúy cùng tia lửa loá mắt. Thiên Dao ôm chặt eo hắn, không dám làm bừa. Tai lại nghe được thanh âm có cây lay động. Có người đang tiến sát về phía bọn họ, hơn nữa số lượng không ít.

Sở Diễm đột nhiên nghiêng người, ôm nàng vào lòng, từ trên lưng Xích Thổ lăn xuống. Trước khi nhảy xuống ngựa, dùng lưng kiếm hung hăng quất xuống móng ngựa. Xích Thổ thông linh, hiểu được tâm ý chủ nhân, móng trước giờ lên, hí vang một tiếng chói tai, sau đó nhanh như chớp chạy vào trong rừng sâu, thành công dẫn dắt một lượng lớn thích khách rời đi.

Mà Sở Diễm cùng Thiên Dao ôm nhau lăn vào trong bụi cỏ dại, ngay sau đó, hắc y nhân liền xuất hiện.

Bóng tối bao phủ, đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ có thể dựa vào nhĩ lực chém giết. Một cánh tay Sở Diễm ôm chặt bên hông Thiên Dao, bảo kiếm trong một tay khác vù vù khuấy động một trận máu tanh. Ở chỗ ánh kiếm loé sáng, Thiên Dao nhìn thấy trong đêm tối, như yêu quái tới từ địa ngục. Nơi bảo kiếm đi qua, máu tươi bắn tung toé, mùi máu tươi nồng đậm làm cho người ta buồn nôn, thỉnh thoảng, còn có tiếng kêu chết chóc thê lương thảm thiết.

Đây là một ván cờ sinh tử, Thiên Dao biết, dưới loại tình huống như vậy, nàng chỉ trở thành gánh nặng cho Sở Diễm. “Sở Diễm, buông.” Nàng ghé vào lỗ tai hắn nói. Chỉ là, thật lâu vẫn không nghe được câu trả lời của hắn, ngược lại cánh tay bên hông càng siết chặt. Nàng chưa bao giờ gặp qua một Sở

Diễm như lúc này, giống như Ma vương tóit từ địa ngục, mang theo lực lượng tà ác có thể cắn nuốt toàn bộ mọi thứ.

Thanh âm giết chóc từ từ biến mất, bên tai rõ ràng là tiếng thở dốc trầm nặng của hắn. Hắn vẫn như cũ ôm chặt nàng, mũi chân lầy đà nhẹ, bay về phía sâu trong rừng. Thiên Dao nhắm chặt hai mắt, bị hắn ôm tiến về phía trước. Tốc độ cực nhanh, cũng không thua gì Xích Thổ. Tận sâu trong rừng rậm lại ẩn giấu một căn nhà gỗ cũ kỹ, Sở Diễm đá mở cửa phòng, đập vào mặt là hương vị cỏ khô, có thể thấy, căn nhà này đã bị bỏ hoang rất lâu.

Hắn đặt Thiên Dao ở trong góc, chính mình lại tựa bên người nàng thở dốc nặng nề. Nhìn ra được, cuộc chém giết vừa nãy đã hao hết tâm lực của hắn.

Trong phòng cũng tối đen như mực. Thiên Dao không thấy rõ dáng vẻ của hắn giờ phút này, lại ngửi được trên người hắn mùi máu tanh nồng đậm, trong lúc này lại luống cuống tay chân, thân thể không ngừng run rẩy. Nàng mò lên ngực hắn, run giọng hỏi. “Sở Diễm, người bị thương ở chỗ nào?”

“Lo lắng cho ta sao?” Đinh đầu truyền đến tiếng hắn cười tà mị, trầm thấp ôn nhu, mang theo vài tia cân nhắc. Nhưng thật ra khó có được giờ phút này, hắn còn có thể thoải mái như vậy.

Hắn nắm chặt cổ tay đang làm bậy của nàng, thoáng dùng lực, liền ôm nàng vào trong lòng. “Ta không bị thương, là máu của thích khách.”

Đối với lời hắn nói, Thiên Dao tất nhiên là không tin, đầu ngón tay mò mẫm đặt bên trong cổ tay hắn. Một lát sau, mới nhẹ nhàng thở ra. Vết thương kết vảy của hắn vẫn chưa bị nứt ra, hơn nữa, không có thêm vết thương mới, lần này, Sở Diễm không có gạt nàng.

“Bồn vương là người không đáng cho nàng tin tưởng đến vậy sao?” Hắn lại cười, làn môi hơi lạnh liền áp bên tai nàng, hơi thở của hắn đều đều, mang theo hơi ẩm ái muội.

Thiên Dao trầm mặc không nói, lại vùng vẫy giãy giụa trong ngực hắn. Hắn từng bước ép sát, nàng lùi từng bước. Mãi đến khi thân thể mềm mại đụng phải vách tường thô ráp, không thể lui nữa.

“Nàng sợ bồn vương?” Hắn lại tiến tới, trong giọng nói xen lẫn vài tia lãnh mị.

Thiên Dao vẫn như cũ không nói, lông mi thon dài nhiễm hơi nước. Thân thể nhỏ xinh của nàng co rúc thành một khối, kề sát vách tường. Bàn tay ấm áp của Sở Diễm vuốt ve đôi má mềm nhũn như tơ gấm của nàng, tự nhiên cũng chạm phải nước mắt bên má nàng. Hắn nghiêng người tới trước, cúi đầu hôn đi vết tích rơi lệ, thanh âm trầm thấp ám khàn, nhẹ nhàng nói. “Dao Nhi, ta sẽ không tổn thương nàng nữa.”

Hắn xoay người một cái, đã đè nàng ở dưới thân, không để ý vùng vẫy của nàng cời ra y phục trên người, hôn mỗi tấc da thịt trần cảm của nàng. Trong bóng đêm, ngón tay thon dài như một nhà mạo hiểm, tìm kiếm thân thể của nàng.

“Không, đừng mà, buông ra...” Tiếng ní non vỡ vụn, ngay một khắc sau toàn bộ đều bị hắn nuốt vào trong miệng. Sở Diễm cường thế, ví như hắn quả thật muốn, lại há có thể để Thiên Dao có quyền nói không.

Hắn lại một lần nữa cưỡng bức nàng, mà nàng chỉ biết bất lực khóc dưới thân hắn.

Sau khi hoan ái cuồng nhiệt qua đi, bọn họ cũng không ngủ. Sở Diễm ôm lấy nàng ngồi ở một chỗ, trong tay nắm chặt bảo kiếm Phi Hồng.

Thiên Dao nằm ở trong ngực hắn, cực kỳ an tĩnh, nếu không phải nghe được tiếng hít thở cùng nhiệt độ thân thể của nàng, hắn thậm chí nghĩ trong lòng đang ôm chỉ là một cái tượng gỗ mà thôi.

“Hận ta sao?” Sở Diễm nhàn nhạt mở miệng, hắn nói ‘Ta’ mà không phải là ‘Bồn vương’.

Thiên Dao vẫn trầm mặc như cũ, một lúc sau, mới chậm rãi mở miệng. “Ta hận, vậy thì có thể làm gì?”

Khoé môi Sở Diễm nở một nụ cười khổ, lại mở miệng nói. “Vậy thì hận đi, ít nhất, có thể chứng minh đã từng yêu.”

Thiên Dao rất muốn nói hắn vô sỉ, nhưng mà, nàng đã không còn sức lực rồi. Bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, nhưng không cách nào phát tiết thừa nhận thống khổ. Có lẽ, nàng lại một lần nữa sai lầm rồi, ngày ấy không nên vì mềm lòng mà lưu lại. Lúc ấy tình ý rối loạn, có lẽ vì Sở Diễm trọng thương mà bị mê hoặc, thông minh như Thiên Dao, sau khi bình tĩnh lại, sao lại không nghĩ ra, việc kia bất quá chỉ là hắn diễn khổ nhục kế mà thôi.

Mặt trời từ từ ló dạng, ánh rạng đông đầu tiên xuyên thấu qua song cửa sổ tiến vào trong, chiếu sáng sườn mặt tuấn mỹ của nam tử, cũng chiếu sáng dung nhan tuyệt mỹ của nữ tử, da thịt như tuyết, trắng đến trong suốt. Thiên Dao suy nhược gối lên ngực hắn, trên hàng lông mi run rẩy vẫn còn lay dính nước mắt, đáng vẻ đau buồn khiến người yêu mến. Ngực Sở Diễm tê rần, cúi đầu hôn lên má nàng.

“Dao Nhi thật đẹp.”

Thiên Dao im lặng, phản ứng chậm nửa nhịp mới nâng mắt lên nhìn hắn. Ánh sáng chuyển động trong đôi mắt, hai bên má sau khi hoan ái ửng hồng, đẹp đến khiến người ta hít thở không thông. Làn môi đỏ hồng hơi rung rung, trong khoảnh khắc, Sở Diễm nghĩ, chỉ cần nàng nói với hắn muốn toàn bộ thế giới, hắn cũng cam tâm tình nguyện dâng cho nàng.

“Sư phụ nói, hồng nhan rồi cũng phai tàn. Có phải đợi đến khi Thiên Dao già đi, diện hạ mới bằng lòng buông tay không?”

Chương 97: Công chúa thấp na

Mây kiếm Sở Diễm nhủ lại, đột nhiên khăn trương ôm nàng, siết chặt đến mức nàng cơ hồ không thở nổi. Hắn trầm giọng mở miệng, ánh mắt rơi vào trên mặt nàng sáng quắc mà kiên định. "Nếu như bốn vương nói, muốn giam nàng một đời một kiếp?"

Thiên Dao vốn là sừng sốt, một lát sau, lắc đầu cười khổ, "Người sẽ không." Trong lòng hắn có Doãn Hàm U, bên người lại có Linh Lung cùng Doãn Hàm Tuyết, làm sao có thể cùng nàng một đời một kiếp.

"Ta sẽ." Hắn nhấn mạnh hai chữ, hận không thể đem nàng dung nhập vào trong huyết mạch.

Thiên Dao cười tươi như hoa, đôi má lạnh nhạt đã có nước mắt sáng long lanh chảy xuống. Sở Diễm lần đầu tiên hiểu rõ, hóa ra khóc mà cười, mới đúng là đau nhất. Hắn rất muốn hỏi nàng muốn cái gì, nhưng mà, trong lòng hắn cũng đã rõ, nàng muốn, là thứ duy nhất hắn không cho nổi.

"Thiên Dao muốn không phải là một đời một kiếp, mà là duy nhất. Dù cho một tháng, một ngày, một khắc cũng được, giữa người và ta chỉ có lẫn nhau, không còn người khác."

"Dao Nhi..." Sở Diễm ôm lấy nàng, thấp giọng gọi, lại cảm thấy tắc nghẽn tại yết hầu, rốt cuộc không phát ra tiếng.

Ngoài phòng, đột nhiên truyền đến tiếng vỗ ngựa từ xa lại gần, Thiên Dao cả kinh, hoảng hốt ngẩng đầu nhìn hắn, đã thấy Sở Diễm mặt không đổi sắc, khoe môi thoáng hiện nét cười tà mị. "Đừng sợ, là Xích Thổ của bốn vương."

Quả nhiên, sau khi tiếng vỗ ngựa ngừng lại, Xích Thổ ngoan ngoãn hí một tiếng. Ngay sau đó kèm theo tiếng của Sở Dục cùng ám vệ. Tuấn mã thông linh, tự nhiên nó ngửi được hơi thở của Sở Diễm, đưa đám người Sở Dục tới.

"Sở Dục đến chậm, mong Thất ca chớ trách."

"Mặt tướng đến chậm, thỉnh diện hạ thứ tội."

"Được rồi." Sở Diễm ôm Thiên Dao từ trên mặt đất đứng dậy, chỉnh lại y phục của hai người, sau đó hướng ra ngoài nói. "Tất cả vào đi."

Sở Dục dẫn đầu đi vào, liếc mắt thấy y phục nhăn nhoe của hai người, sau đó ái muội cười. "Thất ca hăng hái như vậy, có lẽ không bị thương tổn gì, làm hại thần đệ lo lắng cả một đêm."

Thiên Dao cúi đầu tới cực thấp, đôi má sớm đỏ bừng. Ngược lại Sở Diễm mặt không đổi sắc, trầm giọng chuyển đề tài. "Có thương vong không?"

"Không có, Thất ca có ý dẫn dắt thích khách rời đi, đệ cùng những người khác vẫn chưa bị tập kích." Sở Dục không vội vàng trả lời.

"Ừ." Sở Diễm gật đầu. "Thích khách không đắc thủ được, chỉ sợ vẫn chưa đi xa, hôm nay tất yếu phải leo lên núi Tang Điền, tiến vào phạm vi thế lực của người Mông Cổ."

"Thần đệ hiểu rõ." Sở Dục thu hồi trêu chọc, trầm giọng trả lời. Một lúc sau, lại mở miệng lần nữa. "Doanh trường của đại quân đêm qua bị tập kích, ám vệ giả dạng Thất ca bị ám sát. Mặt khác vài tên thủ vệ cũng đã chết, ngoài ra cũng không còn thương vong nào khác." Cực kỳ hiển nhiên, đám thích khách kia nhắm về phía Sở Diễm.

Sở Diễm vẫn chưa biểu hiện chút kinh ngạc nào, tựa hồ toàn bộ đều nằm trong dự đoán của hắn. "Chắc là kiệt tác của nữ nhân kia, không cần để ý bà ta."

"Đêm qua Thất ca gặp phải thích khách, có phải là cùng một người gây nên?" Sở Dục lại hỏi.

"Ám sát bốn vương đêm qua chỉ sợ là người của Nhị ca. Nhị ca hiểu bốn vương, hắn tự nhiên đoán được bốn vương sẽ không ngồi trong quân chờ chết, cho nên sai người chặn lại ở cửa sau cùng trước khi tới Tang Điền." Sở Diễm nói đầu vào đấy. Tiểu gia bất quá là tôm tép nhai nhép mà thôi, hắn chưa bao giờ để vào mắt. Chân chính đối với ngôi vị hoàng đế tạo thành uy hiếp là Nhị ca bưng bưng dă tâm kia của hắn cùng Tư Đồ tộc tay cầm trọng binh.

Vượt qua núi Tang Điền chính thức tiến vào lãnh thổ Mông Cổ, tình cảnh này khiến cho Thiên Dao thực sự chấn động. Đại thảo nguyên không ranh giới, cùng những con tuần mã thoải mái rong ruổi. Một đoàn kỵ binh Mông Cổ đã sớm chờ dưới chân núi Tang Điền, cầm đầu là một nam tử anh tuấn trẻ tuổi, lông mày lười mác, có được sự hào phóng cùng nhiệt tình của người Mông Cổ. Người này, là sư đệ của Sở Diễm, vương tử Mông Cổ A Lang.

Nhóm người Sở Diễm vượt qua núi Tang Điền, hội họp cùng quân đội Mông Cổ. A Lang thấy Sở Diễm đi tới, trên mặt treo đầy ý cười vui sướng, xoay người xuống ngựa, chấp tay thi lễ. Sở Diễm phi thân xuống ngựa, đi tới trước người A Lang, hạ xuống một quyền dưới đầu vai của hắn. Hai người cười sáng khoái, dùng tiếng Mông Cổ đối thoại, chuyện trò vui vẻ.

Sau một hồi, ánh mắt A Lang hữu ý vô ý liếc về phía Thiên Dao đang ngồi trên Xích Thổ, nàng quá mức chói mắt, ở tại thảo nguyên bao la bát ngát giống như một chấm nhỏ vô cùng rực rỡ. Sở Diễm theo ánh mắt của A Lang tìm kiếm, ánh vào trong mắt là dung nhan đậm nhạt của Thiên Dao. Hắn ôn nhu cười, hai ngón tay đặt bên môi, một tiếng huýt gió thanh thúy, Xích Thổ liền giẫm trên đất vài cái, sau đó lộc cộc lộc cộc chạy tới bên người Sở Diễm.

"Dao Nhi, xuống đây." Sở Diễm vươn cánh tay ra, ôm Thiên Dao từ trên ngựa xuống, cũng sử dụng tiếng Mông Cổ nói với A Lang. "Nàng là phi tử của bốn vương, tên là Thẩm Thiên Dao."

Vương tử A Lang cười, chấp tay thi lễ, lời nói ra lại là tiếng Trung Nguyên lưu loát. "A Bất Nhĩ Tử Lang gặp qua sư tẩu."

Thiên Dao hơi sững sờ, trên mặt tràn ngập mờ mịt.

Sở Diễm cười, ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu giải thích. "Dao Nhi, hắn là sư đệ của bốn vương, vương tử Mông Cổ A Bất Nhĩ Tử Lang, nàng gọi hắn A Lang là được."

Thiên Dao khẽ cúi đầu, thi lễ với A Lang. "Vương tử A Lang, hữu lễ rồi."

"Sư tẩu không cần đa lễ." A Lang sang sảng mà cười, cánh tay vươn ra đặt lên người Thiên Dao. Thiên Dao nhú mi, không dấu vết lui về phía sau nửa bước. Người Mông Cổ vốn hào sảng, không đề tâm tới lễ nghi phiền phức, mà Thiên Dao lại là nữ tử Trung Nguyên yếu điệu, thuở nhỏ đã được dạy: "Nam nữ thụ thụ bất thân."

"A Lang." Ánh mắt Sở Diễm trầm xuống, thời gian A Lang ở Trung Nguyên không ngắn, nên hiểu được lễ tiết người Trung Nguyên, hành động vừa rồi đích thật là thất lễ.

A Lang lơ đãng cười, lại dùng tiếng Mông Cổ nói. "Sư huynh chớ trách, lòng thích cái đẹp ai cũng đều có. Tuy là quốc sắc thiên hương nhưng nàng là nữ nhân của sư huynh, A Lang tuyệt không dám mơ tưởng."

Sở Diễm sáng khoái cười, ở trên ngực A Lang không nặng không nhẹ hạ xuống một quyền. "Sư đệ còn có tâm tư trêu chọc lúc này, theo bốn vương thấy, nghịch tặc A Lặc Xích Chân nổi loạn đối với hoàng tộc Mông Cổ uy hiếp cũng không lớn. Xem ra, bốn vương có thể mang đại quân dẹp đường hồi phủ rồi."

"Là A Lang nhất thời lỡ lời, sư huynh chớ trách. Hiện giờ tình thế nguy cấp, mẫu hậu ta cùng hoàng đệ đều bị phản tặc A Lặc Xích Chân bắt nhốt, phụ vương ưu tư thành bệnh, trước mắt, hoàng tộc Mông Cổ ta lòng người hoảng sợ, rút dây động rừng." Mấy kiếm A Lang nhú chặt, vẻ mặt nghiêm nghị, Sở Diễm cũng không có tâm trạng cùng hắn vui đùa nữa.

"Đi thôi, đưa bốn vương đi gặp Mông Cổ Vương."

"Sư huynh, mời." A Lang chấp tay, nhường đường.

"Ừm." Sở Diễm gật đầu, quay đầu nhìn Thiên Dao cùng Sở Dục ở phía sau. "A Lang, người phái người dàn xếp cho trác phi của bốn vương cùng đường đệ."

"Sư huynh yên tâm, lều ni thượng đẳng, A Lang sớm đã sai người thu xếp thoả đáng." A Lang vội vàng trả lời.

Sở Diễm gật đầu, hướng lều lớn của Mông Cổ Vương mà đi.

Ngắn ngủn hai ngày, Sở Diễm đã chỉ huy quân đội Mông Cổ cùng với phản quân A Lặc Xích Chân giao chiến vài lần, hai bên đều không dễ dàng gì. A Lặc Xích Chân từng là tâm phúc của Mông Cổ Vương, dụng binh như thần, nếu không có dã tâm bùng bùng, cũng là một hiền tướng khó có được.

Sở Diễm dường như rất bận rộn, mỗi ngày lúc hắn rời đi Thiên Dao chưa tỉnh lại, lúc hắn trở về nàng sớm đã ngủ. Mông Cổ ở phía Bắc Trường thành, nhiệt độ trong ngày chênh lệch thật lớn, đêm khuya lạnh khủng khiếp, Sở Diễm theo thói quen ôm nàng đi vào giấc ngủ, sưởi ấm cho thân thể ôn lành của nàng.

Hắn coi ngoại bào nằm ở bên người nàng, như thường ngày ôm nàng vào lòng, mà cặp mắt Thiên Dao lại mở to, một mảnh thanh minh. "Sao không ngủ?" Sở Diễm nhẹ cười, đầu ngón tay ma xát đôi má mềm mại tinh tế của nàng.

"Ta đang đợi người." Thiên Dao nhàn nhạt trả lời.

Sở Diễm cười, hóa ra cảm giác có người chờ lại ấm áp như vậy. "Có chuyện muốn nói với bốn vương?"

"Ừ." Thiên Dao gật đầu. "Nội loạn Mông Cổ cực kỳ khó giải quyết sao?"

"Vấn ôn, A Lạc Xích Chân là một tướng tài, bổn vương vẫn không đành lòng xuống tay thương tổn hắn." Sở Diễm ôn nhu nói.

Thiên Dao gổi lên cánh tay hắn, lông mi dài như cánh bướm khẽ rung động. "Điện hạ tiếc người tài, cho nên muốn thu phục hắn, đúng không?"

"Người hiền ta cũng là Dao Nhi." Sở Diễm nhẹ cười, cúi đầu hôn cánh môi đỏ hồng của nàng. "Dao Nhi đợi bổn vương, hắn không phải vì nói những thứ này chứ?"

Thiên Dao nhẹ nhàng lắc đầu, lại sợ hãi mở miệng. "Thiên Dao chỉ muốn hỏi điện hạ, ngày mai Thiên Dao có thể rời khỏi lều lớn ra ngoài hít thở không khí không?"

Từ khi tới Mông Cổ, hai ngày này nàng chưa từng bước ra lều lớn nửa bước, ngoài lều không chỗ nào không có ám vệ. Bên ngoài trời xanh rộng lớn cùng thảo nguyên mênh mông bát ngát rốt cuộc lại trở thành hy vọng xa vời, lều lớn hoa lệ tinh mỹ lại trở thành một nhà giam khác.

"Dao Nhi nhất định buồn bức tới hỏng rồi, ngày mai bổn vương dẫn nàng ra ngoài cưỡi ngựa." Sở Diễm ôn nhu cười, không hề báo trước đề nàng ở dưới thân thể. Khoé môi hiện lên nụ cười tà mị. "Bổn vương chiều theo tâm ý của nàng, Dao Nhi có phải cũng nên cho bổn vương chút ngon ngọt hay không, hử?"

Ngón tay thon dài của hắn hữu ý vô ý khiêu khích vạt áo trước ngực nàng. Hai ngày này bận rộn, khi hắn trở về, nàng sớm đã ngủ. Sở Diễm không đành lòng quấy nhiễu mộng đẹp của nàng, vẫn chịu đựng chưa từng chạm vào nàng.

Thiên Dao bị hắn áp ở dưới thân, biết rõ phản kháng cũng không được gì, liền an phận tùy ý hắn muốn làm gì thì làm. Nàng giống như một con rối, nhắm chặt hai mắt, cứng nhắc nằm dưới thân hắn. Lông mi hơi hơi rung động, hơi nhòe nước. Sở Diễm hôn nàng, nhưng cũng tiếp xúc với ánh mắt băng giá ngăn nước, thân thể cao lớn chấn động, ngay sau đó, từ trên người nàng lật người xuống

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Hàm tuyệt đã đến

Thiên Dao nghe thấy tiếng thở dài như có như không truyền đến từ đỉnh đầu, sau đó, bị hắn ôn nhu ôm vào lòng. "Ngủ đi, bổn vương sẽ không ép buộc nàng nữa."

Ngày hôm sau, Thiên Dao thức dậy rất sớm, thay đổi trang phục của người Mông Cổ, vẫn như cũ toàn thân một màu trắng thuần, tóc đen như mực bện thành bím, đeo trang sức bằng lông mao trắng như tuyết, tinh xảo duy mỹ như búp bê sứ.

Sở Diễm ngồi ở một bên, thành thói uống trà xanh, trong ánh mắt thâm thúy chỉ có mỹ nhân như ngọc.

"Chúng ta có thể xuất phát chưa?" Thiên Dao ôn nhu cười yếu ớt, ánh mắt mang theo chút chờ mong, như vì sao phát ra ánh sáng rực rỡ, đẹp đến chói mắt.

Sở Diễm nhất thời động tình, duỗi tay ôm nàng vào lòng, hôn trộm lên môi nàng một cái, sau đó nhàn nhạt đáp lại. "Được."

Hắn ôm lấy nàng, mới vừa ra lều lớn, Sở Dục liền chặn đường hai người, ánh mắt lúc nhìn thấy Thiên Dao khẽ kinh diễm nhưng rất nhanh liền khôi phục trấn định, hướng Sở Diễm chấp tay nói. "Thất ca, binh mã A Lạc Xích Chân lại rục rịch. Vương tử A Lang đã mang binh chuẩn bị ngăn địch."

Ánh mắt Sở Diễm trầm xuống, lạnh lùng hừ một tiếng. "Thật đúng là không biết an phận, đệ hãy đi trước, chờ chút bổn vương sẽ đến."

"Vâng ạ." Sở Dục lĩnh mệnh, xoay người rời đi.

Sở Diễm hơi bất đắc dĩ cảm hai tay Thiên Dao, áy náy đặt xuống một nụ hôn. "Chỉ sợ bổn vương không cách nào cùng Dao Nhi đi cưỡi ngựa, thảo nguyên ở chung quanh lều lớn vẫn cực kỳ an toàn, nhớ rõ, đừng đi quá xa. Đợi bổn vương xử lý tốt mọi chuyện liền trở về với nàng, được không?"

"Ừm." Thiên Dao gật đầu. "Vậy điện hạ có phải cũng nên để cho ám vệ rời khỏi? Thiên Dao không phải là tù nhân của người."

Sở Diễm lắc đầu bật cười, hóa ra, nàng lại nghĩ hắn như vậy. "Dao Nhi hà tất xuyên tạc ý tứ của bổn vương, những ám vệ này chỉ là để bảo vệ an toàn cho nàng. Nếu không có chuyện quan trọng, sẽ không đi ra quấy rầy nàng. Bổn vương lệnh cho bọn họ đi theo từ xa, thế nào?"

Thiên Dao lại gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy.

Dưới sự dẫn dắt của người hầu nàng đi vào chuồng ngựa, trong số những con tuấn mã tùy ý chạy băng băng, nàng liếc mắt liền thấy được Xích Thổ của Sở Diễm, cũng như chủ nhân của nó ngạo mạn chói mắt. Hai tay Thiên Dao đặt bên môi, cất tiếng gọi, "Xích Thổ." Nó liền nhấc chân đi đến bên người

Thiên Dao, vui vẻ đảo quanh người nàng.

Người hầu vẫn là một hài tử choai choai, không nhẹ không nặng vui đùa nói. “Dung mạo nương nương như tiên trên trời, ngay cả Xích Thổ cũng thích người nữa.”

Thiên Dao dịu dàng cười, thuận tay dắt dây cương Xích Thổ, lại cũng không cười, chỉ là dắt nó, một người một ngựa dạo bước trên thảo nguyên rộng lớn. Gió thổi mang theo hương cỏ xanh nhàn nhạt. Thiên Dao tùy ý nằm trong bụi cỏ, làn môi như cánh hoa đỏ hồng ngậm một nhành cỏ xanh. Xích Thổ canh giữ ở bên người nàng, một tác cũng không rời.

Thiên Dao nheo hai mắt lại, hưởng thụ ánh mặt trời nơi thảo nguyên. Bầu trời trong cung chỉ có một mảnh nhỏ trên đầu, mà bầu trời chốn thảo nguyên, nhìn không thấy ranh giới. Nàng đột nhiên nhớ tới Thiên Sơn, U Minh cung tuy rằng băng lãnh, nhưng nàng lại chưa bao giờ bị trời buộc tay chân. Bầu trời trên đỉnh Thiên Sơn xanh thẳm, ánh mặt trời buổi sớm chiếu trên người cực kỳ ấm, chưa bao giờ có một khắc nàng lại nhớ nơi đó như lúc này vậy.

Xích Thổ bên người vốn cực kỳ dịu ngoan, lại đột nhiên cúi kính gầm chân, trong miệng thỉnh thoảng lại phát ra tiếng hí.

“Làm sao vậy?” Thiên Dao ngồi dậy, khó hiểu hỏi, mới phát hiện cách đó không xa mấy con tuần mã chạy băng băng từ xa mà đến. Cực kỳ rõ ràng là đang chạy đua. Hóa ra, Xích Thổ hiểu chiến không nên được khát khao rồi.

“Đi chơi cùng bọn chúng thôi.” Thiên Dao cười, xoay mình lên ngựa, giục ngựa đuổi theo.

Xích Thổ là Hãn Huyết Bảo Mã do tiểu quốc Lâu Lan tiến cống, ngàn dặm mới tìm được một, những con ngựa khác tự nhiên không cách nào so sánh được. Lăn vào trong đàn ngựa, trong chốc lát, liền một mình độc chiếm, bỏ xa những con ngựa. Lúc chạy qua điểm cuối, phía sau một con tuần mã màu trắng gắt gao đi theo, trên tuần mã là một nữ tử tuổi trẻ còn xinh đẹp hơn cả con ngựa trắng, ăn mặc hoa mỹ, vừa thấy liền biết xuất thân cao quý.

“Người là ai, sao ta chưa bao giờ gặp qua người?” Nữ tử thân mật cười, dùng tiếng Mông Cổ hỏi. Ánh mắt tò mò nhìn chăm chăm vào con ngựa của Thiên Dao. “Ngựa người cười là Hãn Huyết Bảo Mã trong truyền thuyết sao? Lại có thể vượt qua Kỳ Tuyết của ta.”

Thiên Dao mỉm cười, dùng tiếng Mông Cổ lưu loát trả lời. “Nó gọi là Xích Thổ, ta gọi là A Dao, là người Trung Nguyên.” Tam nương Cẩm Ngọc của nàng là người Mông Cổ, lúc còn rất nhỏ, Thiên Dao đã học được tiếng Mông Cổ.

Nữ tử cao giọng mà cười. “Ta là Tháp Na, phụ thân ta là Mông Cổ Vương. Người nhất định là người Trung Nguyên đi theo Thái tử điện hạ mà tới rồi.”

“Đúng vậy.” Thiên Dao gật đầu.

Tháp Na lại cười, lúc cười, hai mắt híp lại. Ánh mắt nhìn Thiên Dao tràn đầy hâm mộ. “Nữ nhân Trung Nguyên các người, người nào cũng xinh đẹp giống người sao?”

Thiên Dao e lệ cười, chậm rãi mở miệng. “Công chúa xinh đẹp như hoa, nữ tử Mông Cổ thật mỹ lệ phong tình.”

Tháp Na thoải mái cười, giục ngựa đi tới bên cạnh Thiên Dao. “Người hẳn là lần đầu tiên tới thảo nguyên Mông Cổ của chúng ta, đi, ta dẫn người đi xem quang cảnh thảo nguyên.”

“Vậy làm phiền công chúa rồi.” Thiên Dao lễ phép cảm ơn.

Hai người một đường giục ngựa rong ruổi, Tháp Na trở thành người dẫn đường vô cùng tốt cho Thiên Dao. Mãi đến khi mặt trời lặn hoàng hôn buông xuống, hai người thậm chí vẫn chưa chơi đã.

Rất xa, truyền đến tiếng ca to rõ, là một khúc dân ca thảo nguyên. Tiếng nam tử ca chất chứa thâm tình.

“Ánh trăng ngày mười lăm trên trời kia, vì sao bên cạnh không có mây. Ta cùng đội cô nương mỹ lệ nha, nàng vì cái gì vẫn còn chưa đến a...”

Tiếng ca rất quen thuộc, cùng tiếng ca trong trí nhớ của Tam nương giống nhau như đúc.

“Nếu trên trời không có mưa, hoa hải đường hẳn sẽ không tự mình nở, chỉ cần ca ca người kiên nhẫn chờ đợi a, người trong lòng người sẽ xuất hiện a.”

“A Dao, người hát thật là dễ nghe.” Tháp Na không chút bẽn lẽn khen ngợi nàng.

Tiếng ca sạch sẽ thuần mỹ của Thiên Dao, mà một mặt khác lại chậm chạp không ai đáp lại. Thiên Dao nhẹ cười, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người Tháp Na. “Tiếng ca của Thiên Dao cho dù có hay cũng không phải là đối tượng mà đối phương chờ mong kia. Công chúa, người nói có đúng không?”

Đôi má Tháp Na nhất thời đỏ bừng một mảnh, ánh mắt si ngốc nhìn xa xa về phương hướng truyền đến tiếng ca. “A Dao người thật thông minh, chuyện này cũng không giấu được người. Hẳn là A Bố Ca của ta, là Đệ nhất dũng sĩ của bộ lạc Mông Cổ chúng ta.”

Thiên Dao thích tâm tư đơn thuần của Tháp Na, tất cả tâm tư của nàng đều được viết ở trên mặt. Không giống nữ nhân trong cung, mặt ngoài dịu ngoan khiêm tốn, mà bên trong lại tâm cơ thâm trầm, khó lòng phòng bị.

“Công chúa ngây thơ thiện lương, nam tử trong thiên hạ đều sẽ vì công chúa mà động tâm.”

“Ta không cần nam nhân trong thiên hạ động tâm, ta chỉ muốn cùng A Bó Ca của ta bên nhau dài lâu.” Tháp Na thẹn thùng cười, lấy roi ngựa trên tay quật mạnh vài cái. Con ngựa đau đớn, bốn vó giờ lên, băng băng chạy.

Thiên Dao mỉm cười, giục ngựa đuổi theo.

Hai người trở lại bộ lạc, tộc nhân đang mổ trâu làm thịt, gác lên lửa trại, chúc mừng dừng sĩ Mông Cổ dưới sự dẫn dắt của thái tử Sở Diễm đại thắng phản quân A Lạc Xích Chân.

“Là thái tử điện hạ cùng ca ca ta đánh thắng trận đó!” Tháp Na vui sướng không thôi, kéo tay Thiên Dao, chạy đến bên lửa trại, cùng tộc nhân nắm tay, nhảy lên vũ điệu vui mừng. Trên mặt Thiên Dao vẫn nở một nụ cười xinh đẹp, khuôn mặt tuyệt mỹ dưới ánh lửa bập bùng, đẹp đến có chút không chân thực.

Đoàn người Sở Diễm, Sở Dục dưới sự vây quanh của Mông Cổ Vương, Vương tử A Lang cùng người hoàng tộc đi ra lều lớn, đi tới bên lửa trại. Sở Diễm vừa mới đi vào, liền nhìn thấy Thiên Dao cười múa vui vẻ bên lửa trại. Nàng chói mắt như thế, mặc dù là ẩn trong đám người, nhưng vẫn không bị che lấp.

Khoé môi hần mỉm cười, đi nhanh về phía Thiên Dao, không e dè ở trước mặt mọi người ôm nàng vào lòng.

“A...” Thân thể Thiên Dao đụng vào trong ngực hần, phát ra tiếng kêu.

Tháp Na cả kinh, gặp người xa lạ mạnh mẽ ôm lấy Thiên Dao, lạnh lùng nói. “Người là ai, mau buông nàng ra!”

Sở Diễm lãnh mị cười, mở miệng nói, “Ta là ai không quan trọng, quan trọng là... nàng là nữ nhân của ta.”

“Cái gì?” Tháp Na trừng lớn hai mắt, miệng mở to hết mức.

Thiên Dao cúi đầu không nói, muốn tránh thoát cái ôm của hần, bất đắc dĩ cánh tay hoàn bên hông nàng giống như tường đồng vách sắt. Nàng không lay chuyển được nửa phần.

A Lang bước tới, kéo Tháp Na sang một bên, trầm giọng nói. “Tháp Na, không thể vô lễ với Thái tử điện hạ.” Sau đó lại chuyển hướng Sở Diễm, “Xá muội trẻ người non dạ, mong sư huynh đừng trách cứ.”

Sở Diễm nhẹ cười, trên mặt cũng không có nửa phần tức giận.

Tháp Na từ trong con chán kinh hồi phục lại tinh thần, lễ phép thi lễ với Sở Diễm, lại nói với Thiên Dao. “A Dao, hóa ra ngươi là thê tử của thái tử điện hạ Trung Nguyên à.”

“Ừ.” Thiên Dao nhàn nhạt trả lời, cúi đầu cực thấp. Hai chữ ‘thê tử’ nghe vào trong tai Thiên Dao lại đặc biệt chói tai.

“Điện hạ, Thiên Dao hơi mệt, muốn trở về nghỉ trước.”

Sở Diễm mỉm cười gật đầu, sủng nịch vuốt vuốt chóp mũi nàng. “Ừ, hôm nay nàng ở bên ngoài chơi một ngày rồi, hần là mệt mỏi, bốn vương dẫn nàng về lều lớn nghỉ ngơi.” Dứt lời, hần đã bế nàng lên, nghiêng đầu nhìn A Lang ở một bên. “Ngày mai đại quân của bốn vương sẽ vượt qua núi Tang Điền tiến vào biên giới Mông Cổ, nếu muốn chúc mừng, liền chờ đến ngày bắt được A Lạc Xích Chân đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Duyên tàn tắn*

“Được.” A Lang chấp tay cúi đầu.

Sở Diễm cùng Thiên Dao rời đi, Sở Dục cười hi hi kéo bà vai A Lang, hần không hề biết tiếng Mông Cổ, may mà A Lang nói tiếng Trung Nguyên lưu loát, “Thất ca ta hiện tại là thê tử quán chặt, đừng để ý đến huynh ấy, chúng ta đi uống rượu.”

Về mặt A Lang mờ mịt, thê tử quán chặt, bốn chữ kia thực khiến cho hần không hiểu. Có điều Sở Diễm bảo hộ thê tử, hần nhìn ra được, “A Lang đã chuẩn bị rượu tốt thượng đẳng, hôm nay nhất định sẽ cùng Vương gia không say không về.”

Ngày kế, đại quân Sở Diễm tiến vào địa giới Mông Cổ, người Mông Cổ nhiệt tình hiếu khách vừa múa vừa hát nghênh đón. Thiên Dao đi theo phía sau đám người Sở Diễm, Sở Dục, Mông Cổ Vương cùng Vương tử A Lang, nghênh đón đại quân. Mà khiến cho nàng kinh ngạc, người cầm đầu là Văn Kiếm.

“Vân Kiềm tham kiến Thái tử điện hạ, gặp qua Mông Cổ Vương.” Vân Kiềm chấp tay thi lễ.

Mông Cổ Vương cười, “Vân đại nhân không cần đa lễ, đại nhân đường xa mà đến, là vinh hạnh của Mông Cổ ta.”

“Mông Cổ Vương khách khí.” Vân Kiềm lễ phép đáp lời.

“Biểu ca vất vả rồi.” Sở Diễm nhẹ cười mở miệng.

Vân Kiềm lại cúi đầu, nói. “May mắn không nhục sứ mệnh, chỉ là...” Hắn dừng nói, giọng nói có chút do dự, sau đó, chỉ thấy phía sau hắn một người vóc dáng nhỏ xinh đi tới, toàn thân ăn mặc như thị vệ, bộ dáng lại đặc biệt tuấn tú.

“Điện hạ!” Nàng khẽ cúi đầu, nũng nịu gọi một tiếng. Hoá ra là — Doãn Hàm Tuyết.

Ánh mắt Sở Diễm âm trầm, Sở Dục cùng Thiên Dao lại càng chấn kinh. Nàng vốn nên ở trong cung mới đúng, sao lại xuất hiện ở chỗ này?

“Ừm.” Sở Diễm lạnh nhạt đáp lời, mặt không đổi sắc, thậm chí lại không liếc nhìn nàng một cái. “Theo bốn vương đi tới lầu lớn.” Hắn xoay người mà đi, Sở Dục, Vân Kiềm cùng Thiên Dao theo sát phía sau. Hàm Tuyết cúi đầu tới cực thấp, cũng theo sau mọi người đi vào.

Mông Cổ Vương cùng A Lang đều là người thức thời, thấy không khí không ổn, trong lòng biết là chuyện nhà của người Trung Nguyên, không dám đi theo.

Trong lầu lớn, chỉ có mấy người Sở Diễm, Sở Dục, Vân Kiềm cùng Thiên Dao, Hàm Tuyết. Âm vệ đều đã âm thầm canh giữ ở ngoài lầu.

Sở Diễm ngồi ở vị trí chủ vị, một chương đập trên bàn. Doãn Hàm Tuyết sợ không nhẹ, quỳ gối xuống đất, ánh mắt rung rung, một bộ dáng chinh tề đáng thương. Bởi vì đi đường dài, y phục vải thô trên người nhuộm đầy bụi, đích xác có vài phần chật vật. “Điện hạ, Hàm Tuyết biết sai rồi.”

“À...? Vậy nàng nói cho bốn vương nghe, sai ở đâu?” Sở Diễm cũng không giận, ngược lại tà mị nhếch môi.

Doãn Hàm Tuyết cắn chặt làn môi, nước mắt tức tức chảy xuống, lại không nói một câu.

Sở Diễm trầm ổn ngồi tại chỗ, thanh thai bung chén trà xanh ở một bên lên, uống một ngụm. Nàng không mở miệng, hắn cũng không mở miệng, tựa hồ liền tính toán dây dưa như vậy với nàng, so sánh định lực. Trong lầu giống như chết lặng, đối với Doãn Hàm Tuyết mà nói không thể nghi ngờ gì tương đương lãng trí xử tử vậy.

Sau cùng, Sở Dục thật sự không đành lòng, mở miệng phá vỡ yên lặng, chấp tay hướng Sở Diễm nói. “Mong Thất ca khoan thứ, Doãn trắc phi tuy có sai, nguyên nhân cũng vì quá mức thương nhớ Thất ca, về tình có thể tha thứ. Thần đệ lập tức sai người hộ tống nàng về đế đô.” Cung phi một mình xuất cung, chính là tội lớn không thể tha, Hàm Tuyết liều chết, hắn cũng không thể trở mặt nhìn nàng oan uổng mất tính mạng.

Trên mặt Sở Diễm rốt cục có biến hoá, khoé môi lạnh lùng nhú lại, mở miệng nói. “Lỗi duy nhất của nàng đó là quá mức tự cho là đúng.”

Người nàng ở đây thì có thể thế nào, nếu như trong lòng hắn không có nàng, liều chết đến đây thì có thể thay đổi được gì.

“Biểu ca, không có gì muốn giải thích với bốn vương sao?” Mấy kiếm Sở Diễm nhíu lại, ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên người Vân Kiềm.

Vân Kiềm cúi người chấp tay, trầm giọng nói. “Điện hạ thứ tội, vì thần cũng là đến dưới chân núi Tang Điền mới phát giác ra nương nương trà trộn trong đại quân. Nơi đây cách kinh thành ngàn dặm xa xôi, vì thần không dám mạo muội quyết định đưa nương nương về, đành phải dẫn nàng tới, thỉnh điện hạ xử trí.”

Sở Diễm lạnh lùng cười. “Từ đế đô đến biên giới Mông Cổ, hành quân hơn một tháng, biểu ca cũng không từng phát hiện có nữ tử lẫn vào trong quân, nếu như nàng không phải là vương phi của bốn vương mà là gian tế thì sao? Hậu quả chỉ sợ không thể tưởng tượng nổi rồi.”

Thân thể Vân Kiềm chấn động, ngay sau đó quỳ một gối xuống đất. “Là vì thần nhất thời sơ sót, thỉnh điện hạ giáng tội.”

“Phạt bổng lộc ba năm coi như răn đe. Đứng lên đi...” Sở Diễm lạnh lùng phun ra một câu, hoàn toàn giải quyết việc công, không vì tình riêng mà khoan dung. Vân Kiềm đứng dậy, đứng sang bên cạnh, không dám tiếp tục nhiều lời. Mà Doãn Hàm Tuyết vẫn quỳ trên đất như cũ, chờ đợi nam nhân cao cao tại thượng kia phán quyết.

“Thất ca...” Sở Dục do dự mà kiên trì gọi.

Sở Diễm khẽ hừ một tiếng, hắn tự nhiên hiểu rõ Sở Dục muốn nói cái gì. “Đệ không cần nhiều lời, khoảng cách từ Mông Cổ tới đế đô ngàn dặm xa xôi, mạo muội đưa nàng trở về, nếu trên đường bị người nào đó cướp mất, lại còn tạo thêm thị phi. Đệ yên tâm, đầu óc Doãn trắc phi thật sự rất tốt, nàng tuy tiện cũng đuổi được đến đây, trong cung tự nhiên đã an bài hết sức cẩn thận rồi.”

Nghe được lời ấy, Doãn Hàm Tuyết hiểu rõ, hắn đã tính toán lưu nàng lại, trong lòng xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi. “Không dám lừa gạt điện hạ, Hàm Tuyết mua chuộc ngư y, đối với bên ngoài tuyên bố tiếp bị nhiễm bệnh đậu mùa, sẽ lây bệnh. Hiện giờ hoàng thượng đã hạ chỉ phong toả Hạm Tâm các, người ngoài không thể nào đến gần nửa bước.”

Người ngoài không cần nhiều lời, thăm nghĩ Doãn trắc phi thật là có vài phần can đảm cùng mưu lược. Cũng là một nữ tử đáng cho người ta yêu thương.

“Nàng đi xuống đi, bốn vương sẽ sai người an bài một lều trại riêng cho nàng. Nhớ kỹ, trước khi hồi cung, thân phận của nàng là người hầu của Vân đại nhân.” Sở Diễm nhàn nhạt nói.

“Vâng, Hàm Tuyết hiểu.” Có lẽ do quý lâu quá, khi Hàm Tuyết đứng lên có chút khó khăn, lao đảo vài cái mới đứng vững. Sở Diễm lạnh lùng ngồi tại chỗ, giống như người ngoài cuộc, không có nửa phần giúp đỡ, mà hần bất động, những người khác lại càng không dám.

Doãn Hàm Tuyết đi rồi, Sở Diễm tiện tay lấy biên cảnh bố phòng đồ của Mông Cổ mở ra, cùng Sở Dục và Vân Kiếm thương thảo quân sự. Thiên Dao thấy thế, đứng dậy hơi cúi đầu với ba người, xoay người liền rời khỏi, chưa từng nghĩ tới lại bị Sở Diễm gọi về.

“Đi đâu?”

“Về lều.” Nàng đậm mặt trả lời.

Sở Diễm khẽ nhếch khoé môi, vươn tay về phía nàng. “Lại đây.”

Đơn giản hai chữ nhưng lại là giọng điệu mệnh lệnh, Thiên Dao trầm mặc trong chốc lát, nhưng vẫn nhận mệnh đi tới trước mặt hắn. “Điện hạ còn có gì phân phó?” Nàng vừa dứt lời, ngay sau đó liền bị Sở Diễm kéo vào trong lòng. Chóp mũi đụng vào bờ ngực rắn chắc của hắn, hơi đau. Thiên Dao tức giận, tròn to mắt trừng hắn.

Cánh tay Sở Diễm đặt trên eo nàng, để cho nàng ngồi trên chân mình, một cánh tay kia lại chỉ vào trong bố phòng đồ, sắc mặt thật sự nghiêm túc. Coi như trong lòng có thêm nữ nhân, đối với hắn cũng không có nửa phần ảnh hưởng. Mà hắn thần nhiên, sắc mặt ba người khác lại khác nhau.

Ở trước mặt người ngoài bị hắn ôm ở trong ngực, Thiên Dao vừa thẹn vừa cáu, nhưng không cách nào thoát được, khuôn mặt sung huyết đỏ bừng. Sắc mặt Vân Kiếm có chút trắng, tròn mắt giống như rơi xuống bố phòng đồ vậy, không dám dò xét chỗ bên cạnh. Mà Sở Dục thỉnh thoảng ho nhẹ vài tiếng, đầu cúi tới cực thấp, thế cho nên người ngoài không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn.

Hành động lần này của Sở Diễm đích xác vờ vịt gạt người, tâm tư Vân Kiếm cùng Sở Dục, có lẽ giấu diếm được người khác nhưng không qua được mắt hắn. Hắn không làm khó dễ, nhưng không có nghĩa là hắn tùy ý bọn họ làm bậy.

“Bốn vương cùng A Lạc Xích Chân giao chiến vài lần, người này đích thực là dũng mãnh thiện chiến, nếu dùng sức mạnh, chỉ sợ thương vong không nhỏ.” Sở Diễm trầm ổn mở miệng.

“Vậy ý Thất ca như thế nào?”

Sở Diễm cười, đầu ngón tay tùy ý chỉ một vị trí trên bố phòng đồ. “Bốn vương muốn bắt ba ba trong rọ.”

Hai người Sở Dục Vân Kiếm vừa thấy chỗ hắn ngụ ý lại chính là đại doanh Mông Cổ. “Ý Thất ca là... Nếu A Lạc Xích Chân là người thông minh lanh lợi, muốn dẫn hắn sập bẫy chỉ sợ không dễ.”

“A Lạc Xích Chân này có tính đa nghi, muốn dẫn dụ hắn đích xác không dễ, xem ra bốn vương cùng A Lang phải diễn một vở Song Hoàng* rồi.” Sở Diễm lãnh mị mà cười, ánh mắt thâm sâu hiện lên hàn quang rét lạnh.

Hai người Sở Dục cùng Vân Kiếm đi rồi, Thiên Dao mới có thể tránh khỏi cái ôm của Sở Diễm. Nàng đứng ở bên cạnh hắn, trên người toả ra chút hàn khí. “Điện hạ trình diễn xong rồi sao? Bây giờ Thiên Dao có thể về lều nghỉ ngơi rồi chứ?” Về mặt nàng vẫn lạnh nhạt như cũ, coi như vô luận hắn làm gì, lại không cách nào tác động đến cảm xúc của nàng.

Sở Diễm cười, tao nhã đứng dậy, đầu ngón tay ngả ngón nâng cằm nàng lên. “Nếu như bốn vương nói chưa xong, thì sao?” Hắn dứt lời, thỉnh thoảng cúi đầu bắt lấy cánh môi đỏ hồng của nàng, ngậm ở trong miệng, tùy ý hấp dẫn.

Thân thể Thiên Dao cứng ngắc, hai tròng mắt trừng lớn nhìn tuần nhan gần trong gang tấc. Nàng vẫn chưa dự liệu tới hắn đột nhiên hôn nàng, phản ứng rõ ràng chậm nửa nhịp, chờ nàng phản ứng kịp khi đó Sở Diễm đã rời khỏi môi nàng. Cúi người vùi vào trong mái tóc nàng, làn môi hơi lạnh dán tại bên tai nàng, hơi thở ấm áp ái muội phun ra nuốt vào, “Chúng ta về lều tiếp tục được không?”

“Người, người đã nói không ép buộc ta.” Thiên Dao lao đảo lui về phía sau hai bước, tay khăn trương nắm chặt vạt áo trước cổ, sợ hắn lại lần nữa xâm phạm.

Chú thích

*Duyên Tần Tấn (Tần Tấn chi hảo) là một thành ngữ tiếng Hán, đọc là qín jìn zhī hǎo ý nghĩa là quan hệ thông gia hai nhà.

*Song Hoàng: hai bè (hát đôi, một người biểu diễn động tác, người kia ở bên trong sân khấu hát hoặc nói)

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chịu tội thay

Sở Diễm mỉm cười, nhưng cũng không làm khó dễ nàng, chỉ duỗi cánh tay mềm nhẹ ôm nàng vào lòng. “Bốn vương bé nàng về lâu lớn nghỉ ngơi. Yên tâm, nếu như nàng không nguyện ý, bốn vương sẽ không cưỡng rấn làm tới.”

Thiên Dao gật đầu, tùy ý hân ôm nàng về lâu. Hân như thường ngày ôm nàng vào trong ngực, Thiên Dao không buồn ngủ một chút nào.

“Điện hạ tính toán an trí Doãn Hàm Tuyết như thế nào, chẳng lẽ cứ như vậy lạnh nhạt nàng sao?”

“Chẳng thế thì sao? Dao Nhi hy vọng thế nào?” Sở Diễm tà mị cười, cánh tay đặt trên eo nàng càng siết chặt. Hàm Tuyết đã đến, đích xác sẽ tạo nên chút phức tạp. Nàng với Thiên Dao không giống nhau, Thiên Dao ít nhất còn có năng lực tự bảo vệ mình, mà Hàm Tuyết lại là nữ tử tay trái gà không chặt.

“Nàng là nữ nhân của điện hạ, Thiên Dao không nên xen vào.” Nàng khép lại cặp mắt sáng, xoay lưng đi, không tiếp tục mở miệng. Sở Diễm cũng không giận, từ phía sau bò tới, đem nàng ôm vào ngực, thoả mãn khép lại mắt phượng. Chẳng biết từ lúc nào hân đã hình thành nên thói quen này, chỉ có ôm nàng mới có thể an ổn đi vào giấc ngủ.

Giờ ngo ngày hôm sau, Mông Cổ Vương tổ chức yến hội chào mừng các tướng lĩnh từ Trung Nguyên xa xôi đến, nâng cốc nói cười. Trên yến hội, nữ tử Mông Cổ vừa múa vừa hát, công chúa Tháp Na toàn thân hoa phục tinh mỹ, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, dưới ánh lửa bập bùng càng lộ vẻ quyến rũ. Nàng một bên khiêu vũ, một bên choàng tặng khăn ha-đa* cho chúng tướng sĩ. Khi đi tới bên người Sở Diễm, nguyên nhân là vì thể tử của hân là A Dao, Tháp Na liền nán lại nhìn hân lâu một chút. Có thể do rất ít khi nhìn thấy nam tử anh tuấn như vậy, Tháp Na nhất thời ngại ngùng, đôi má ửng đỏ, cúi đầu lui xuống.

Mà hành động này trong mắt Mông Cổ Vương lại có ý tứ sâu xa khác, ông cao giọng mà cười, giờ ly rượu trong tay hướng về phía Sở Diễm. “Điện hạ đường xa mà đến, lại vì sự tình ở Mông Cổ ta mà vất vả, bốn vương cùng bộ tộc Mông Cổ cảm kích vô cùng.”

“Mông Cổ Vương khách khí, bộ lạc Mông Cổ đối với Đại Hàn xưng thần, Đại Hàn hoàng triều ta đương nhiên phải bảo hộ.” Sở Diễm cũng giờ ly rượu lên, khách sáo đáp lễ.

Chẳng qua Mông Cổ Vương khách sáo, nhưng là khéo léo dẫn dắt về sau, ông sang sáng cười, cho gọi công chúa Tháp Na. Tháp Na giống như con chim nhỏ, khoác lên người bộ lông vũ màu sắc rực rỡ, vui vẻ đi tới bên cạnh phụ thân, khoát tay ông. “Phụ vương.” Nàng thanh thủy gọi.

Mông Cổ Vương cười, từ ái vuốt ve đầu nữ nhi, lại nghiêng đầu nhìn về phía Sở Diễm. “Thái tử điện hạ đối với Mông Cổ ta có ân tái tạo, bốn vương không cách nào hồi báo, nữ nhi Tháp Na của ta là viên minh châu chói mắt nhất thảo nguyên chúng ta. Bốn vương nguyện đem hòn ngọc quý này dâng tặng cho thái tử điện hạ. Hy vọng bộ tộc Mông Cổ ta cùng Đại Hàn hoàng triều kết duyên Tần Tần, hai nước vĩnh viễn hoà bình.”

“Tâm ý Mông Cổ vương bốn vương xin nhận. Bốn vương đã có phi tử, không nghĩ muốn uỷ khuất công chúa Tháp Na.” Sở Diễm mỉm cười, thuận thế đem người Thiên Dao ở bên cạnh kéo vào trong ngực. Ý tứ của hân tự nhiên là muốn Thiên Dao giải vây, thông minh như nàng, lại như thế nào không hiểu ý tứ của hân. Mà nàng vẫn cúi đầu, lạnh nhạt trầm mặc, hoàn toàn là bộ dáng của người ngoài cuộc.

Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, ánh mắt rơi vào trên người nàng lộ ra vài phần nguy hiểm.

Mông Cổ Vương đem nữ nhi yêu thương như lễ vật hai tay dâng lên bắt quá là chính sách dụ dỗ mà thôi. Tình thế Mông Cổ bây giờ lửa sém lông mày, đại quân Sở Diễm gia nhập, chỉ cần hân ra lệnh một tiếng, liền có thể tháo gỡ tình thế hiện nay của Mông Cổ Vương. Ông chủ động cầu thân cũng chẳng có gì lạ. Nếu như đổi lại là ngày xưa, Sở Diễm xuôi dòng đầy thuyền, đáp ứng thật cũng chẳng sao. Chỉ là hiện giờ, hân đã mất đi chút hứng thú kia. Huống chi, không có công chúa Tháp Na dệt hoa trên gấm, hân cũng có thể nắm bộ lạc Mông Cổ trong lòng bàn tay.

Mông Cổ Vương cũng cười sáng khoái, hơi hơi xua tay. “Lời đã nói ra làm sao có thể thu hồi được, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường. Tâm ý bốn vương đã quyết, điện hạ không cần từ chối.”

“Phụ vương.” Tháp Na nhút nhát gọi, ni tâm xinh đẹp cơ hồ nhú chặt lại một chỗ.

Bởi vì Mông Cổ Vương và Sở Diễm nói chuyện với nhau bằng tiếng Mông Cổ, cho nên hai người Sở Dục cùng Vân Kiếm đều mờ mịt, ngược lại Doãn Hàm Tuyết ở sau lưng bọn họ đã đoán được vài phần manh mối. Nàng là nữ nhân, lại là nữ nhân của Sở Diễm, đối với loại sự tình này vô cùng miễn cảm. Theo biểu tình của Mông Cổ Vương và Sở Diễm, lại thêm công chúa Tháp Na nũng nịu, nàng cơ hồ xác định ý nghĩ trong lòng.

“Nếu Hàm Tuyết đoán không sai, Mông Cổ Vương muốn gả công chúa Tháp Na cho điện hạ.” Nàng trong trẻo mà lạnh lùng mở miệng, bàn tay nắm chặt thành quyền dưới ống tay áo, đầu ngón tay sớm đâm vào da thịt.

Vương tử A Lang ngồi ở một bên hơi sững sờ, mỉm cười cúi đầu, lời nói ra lại lưu loát tiếng Trung Nguyên. “Không thể tưởng được Vân đại nhân lại có một người hầu thông minh như vậy.”

“Vương tử A Lang quá khen.” Vân Kiềm ngại ngùng chấp tay đáp lễ.

Yến hội vát vả lăm mới kết thúc, Thiên Dao đậm mặc đi về phía lều. Nàng chán ghét những khuôn mặt giả dối này, lại càng không nhẫn tâm nhìn thấy bộ dáng uỷ khuất của công chúa Tháp Na, đau xót cho nàng bị người khác bài bỏ vận mệnh.

“Thẩm Thiên Dao.” Cổ tay đột nhiên bị người từ sau cầm lấy, ngay sau đó, thân thể ngã vào một khuôn ngực cứng rắn.

Thân thể bị đụng trúng phát đau, mà Thiên Dao chỉ nhẹ chau mày lại, sau đó liền khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, nhẹ giọng mở miệng. “Điện hạ có việc?”

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, tay to nâng cằm nàng lên, bức bách nàng đối diện với chính mình. “Thẩm Thiên Dao, đừng có giả bộ với bốn vương, nàng thông tuệ như vậy nhất định đoán ra vừa rồi Mông Cổ Vương cùng bốn vương nói gì. Dao Nhi của bốn vương thật là rộng lượng, lại khản trương đem phu quân của chính mình giao cho nữ nhân khác.” Phụng mầu của hắn lạnh lùng nheo lại, ngón tay không dấu vết dùng lực làm đau Thiên Dao, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, lại quật cường không chảy xuống.

Nàng cười thanh lạnh, dùng tiếng Mông Cổ lưu loát đem từng chữ Mông Cổ Vương vừa nói một lần nữa lặp lại không sót chữ nào.

Ánh mắt Sở Diễm chợt loé lên kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục sự lạnh lùng, nhàn nhạt hừ cười. “Hoá ra nàng biết tiếng Mông Cổ.”

Thiên Dao yên lặng, nhìn ánh mắt của hắn, dần dần ngừng ngàng. “Thiên Dao nói không cần là có thể ngăn cản Tháp Na trở thành nữ nhân của điện hạ sao? Thiên Dao nói không muốn, giữa người và ta có thể không còn người khác sao?” Nàng cười khổ, lệ ướt cuộc vẫn tràn mi, rơi vào trên mu bàn tay sạch sẽ của hắn, mang theo nhiệt độ băng lãnh.

Ánh mắt Sở Diễm càng trầm xuống, yên lặng nhìn nàng thật lâu sau, mới mở miệng lần nữa, giọng điệu cũng đã nhu hoà rất nhiều. “Đi theo bốn vương, Dao Nhi cảm thấy uỷ khuất đúng không?” Hắn ôn nhu đem nàng ôm vào lòng, đầu ngón tay tùy ý xuyên qua mái tóc mềm mại của nàng, dịu dàng nói. “Bốn vương sẽ không lấy Tháp Na.”

Thiên Dao tựa đầu trên ngực hắn, lạnh nhạt gật đầu. “Nàng là con điều hậu tự do bay lượn trên thảo nguyên, nếu bẻ gãy cánh, giam cầm trong nhà giam hoàng cung, nàng sẽ chết rất nhanh.”

Sở Diễm nhẹ cười, đầu ngón tay tùy ý ma xát khuôn mặt nàng. “Dao Nhi của bốn vương thật là thiện lương.”

Thiên Dao nhú mi, trong lòng suy nghĩ: Mông Cổ Vương đã ở trước mặt hoàng thân Mông Cổ cùng tướng lĩnh Đại Hàn tuyên bố hôn sự, há lại có thể để cho Sở Diễm nói huỷ hôn liền huỷ hôn sao. Nếu là bởi vì vậy mà ảnh hưởng hoà khí của hai nước, ngược lại mất nhiều hơn được.

Thiên Dao ở trong ngực hắn trần trọc, cơ hồ một đêm không ngủ, mà sáng sớm hôm sau tỉnh lại, tất cả những băn khoăn của nàng cũng không còn là băn khoăn nữa. Bởi vì lúc màn đêm buông xuống đã xảy ra một sự kiện kinh thiên động địa. Công chúa Tháp Na làm chuyện gian dâm ngay trong lều của mình.

Lúc đám người Sở Diễm, Thiên Dao đi tới, lều trại của công chúa Tháp Na đã bị trọng binh canh giữ. Mông Cổ Vương vẫn chưa đi vào, sắc mặt dị thường khó coi, Vương phi đứng ở bên cạnh ông, không ngừng lau nước mắt.

Mấy người dừng bước, trao đổi ánh mắt lẫn nhau, trong lòng biết tình hình lúc này bọn họ không thích hợp đi vào. Sắc mặt Thiên Dao u trầm, mới vừa muốn tiến lên liền bị Vân Kiềm kéo cánh tay lại, hắn lắc đầu với nàng. Thiên Dao lại không nghe khuyên bảo, hất tay của Vân Kiềm đang chế trụ mình ra. Vân Kiềm muốn tiến lên, lại bị ánh mắt của Sở Diễm ngăn cản.

Thiên Dao đi tới trước lều, thi lễ với Mông Cổ Vương cùng Vương phi, sau đó, xốc cửa lều lên đi vào bên trong. Phía sau truyền đến tiếng hừ lạnh của Doãn Hàm Tuyết. “Quả thật không nhìn ra, Thẩm trắc phi lại là người thích xem náo nhiệt.”

Bên trong lều giống như chết lặng, công chúa Tháp Na tựa vào trên giường, tóc tai hỗn độn, y phục nhăn nhoe, như một cái tượng gỗ, chỉ có nước mắt không tiếng động lặng lẽ chảy xuống. Hai thị nữ phủ phục ở dưới đất, thân thể đều run nhè nhẹ. Vương tử A Lang ngồi ở bên giường nàng, cúi đầu, cũng áp úng không nói. Chỉ có bàn tay hắn nắm chặt mới có thể nhìn ra sự phẫn hận cùng lửa giận của hắn.

Thiên Dao đỡ nhẹ nhàng đi tới bên giường, nửa ngồi bên người Tháp Na, tay vuốt ve bàn tay nhỏ lạnh băng của nàng, đầu ngón tay không dấu vết đặt vào bên trong cổ tay nàng. Ánh mắt Tháp Na ướt cuộc có vài tia tiêu cực, trong mắt nàng, Thiên Dao thấy được hình ảnh phản chiếu của chính mình.

“Không phải chàng, thật sự không phải chàng. Ta làm sao có thể nhận sai người? Ta thật hận, thật hận bản thân ta...” Tháp Na nhỏ nhẹ nỉ non, mỗi tiếng lại càng yếu ớt hơn, cho đến khi lâm vào hôn mê.

Thiên Dao yên lặng đứng dậy, đôi mắt đã ẩm ướt, nàng nghĩ nàng có thể hiểu nỗi bi thương của Tháp Na. Trong cơ thể Tháp Na còn sót lại hợp hoan tán, một khắc kia nàng là bị mê hoặc, nam nhân trong mắt nàng là người trong lòng nàng, khi được lực thối lui, tỉnh mộng, hiện thực lại vô tình xé rách tâm nàng... Là ai? Mà lại có thể tàn nhẫn như vậy.

Mông Cổ Vương giận dữ, thế phải tìm cho ra thủ phạm, đem hắn băm thây vạn đoạn. Sau đó, ba ngày sau, kỵ binh Mông Cổ tại vùng ngoại ô phát hiện thi thể hung thủ, độc phát bỏ mình. Cự kỳ hiển nhiên là bị người giết người diệt khẩu. Mọi người trong lòng đều rõ, chuyện công chúa Tháp Na thất thân cùng chuyện hứa hôn kia không thoát khỏi can hệ, trong lúc này mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Thiên Dao, chỉ là, đau khổ vì không có chứng cứ. Mà trên đời này lưới trời thưa mà khó thoát, người Mông Cổ cũng không phải là đồ ngốc, nếu tiếp tục truy cứu nhất định sẽ tìm được dấu vết còn sót lại.

Chú thích

*Khăn ha-đa: là loại khăn được dệt bằng tơ lụa của người Tạng và một số người Mông Cổ ở Trung Quốc, dùng để tặng nhau khi gặp mặt, tỏ ý kính trọng và chúc mừng, cũng dùng trong các buổi lễ tế thần.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thân bất do kỷ (1)

Khi Doãn Hàm Tuyết trở lại trong lều của mình, Sở Diễm đã sớm ngồi chờ bên cạnh bàn. Ngón tay thon dài của hắn cầm chén trà sứ Thanh Hoa tinh xảo, tao nhã thường thức nước trà xanh trong chén. Hắn vẫn ôn nhã cao quý như trước, quanh thân lại tản ra khí tức áp bách khiến cho người ta sợ hãi. Doãn Hàm Tuyết cúi thấp đầu, trong lòng trầm xuống. Nên tới, chung quy sẽ tới.

“Điện hạ.” Nàng nhẹ nhàng bước tới, quỳ gối dưới chân hắn. “Hàm Tuyết biết sai.”

Sở Diễm trong triều mà lạnh lùng cười, thần nhiên nói. “Sai? Bốn vương thấy nàng không phải là phạm sai lầm, mà là đang tìm đường chết.”

Doãn Hàm Tuyết trầm mặc không nói, nàng vốn không thể nào phản bác. Nàng làm sao không biết đây là tử tội, nhưng nữ nhân thông minh cũng có lúc ngu ngốc. Nàng bắt quả chỉ là muốn đánh cuộc một lần, mặc dù giá đặt cược là chính mạng sống của mình. Nàng cũng muốn đánh cuộc một tia thương hại cuối cùng của Sở Diễm đối với nàng, hay đúng hơn là đối với Doãn Hàm U.

Công chúa Tháp Na lúc này gặp chuyện không may, tất cả ánh mắt đều nhằm vào phía Thảm Thiên Dao, bởi vì ở trong mắt người Mông Cổ, bên người Sở Diễm, trước mắt chỉ có nữ nhân này. Chỉ cần trong lòng Sở Diễm có nàng, chỉ cần hắn có lòng bảo hộ nàng, chỉ cần hắn đem việc này áp chế xuống, nàng liền có thể bình yên vô sự. Giả như hắn không có ý bảo hộ nàng, như thế, nàng cũng hiểu được, hắn nếu như thật sự tuyệt tình như vậy, nàng như một con thú đã chết, vậy thì có ý nghĩa gì.

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay thon dài tùy ý nâng cầm nàng lên, trong mắt nàng lấp lánh vô số ánh sao, cũng vô cùng đáng thương. Nhưng nếu nàng đã làm chuyện đó, quả nhiên là tội không thể tha. “Tuyệt Nhi nếu nhận tội, về lý nên gánh vác hậu quả. Bốn vương sẽ giao nàng cho người Mông Cổ, về phần sống chết, đành nghe theo mệnh trời vậy.” Dứt lời, hắn đứng dậy làm bộ rời đi, lại bị Doãn Hàm Tuyết kéo lấy một mảnh góc áo.

“Không, điện hạ, Hàm Tuyết không muốn chết.” Nàng từng bước một quỳ gối đi tới bên chân hắn, khóc thê thảm. “Điện hạ cứu lấy Hàm Tuyết, cầu điện hạ nể tình tỷ tỷ của thần thiếp, khoan dung cho Hàm Tuyết một lần này đi. Tỷ tỷ chỉ có một người muội muội là Hàm Tuyết, điện hạ chẳng lẽ đã quên rồi sao. Tỷ tỷ trước khi chết, đã kéo lấy tay điện hạ, khẩn cầu điện hạ bảo hộ Hàm Tuyết cả đời.”

Sở Diễm từ trên cao nhìn xuống nàng, mực mâu sâu không thấy đáy. “Doãn Hàm Tuyết, Bốn vương trái lại hy vọng Hàm U chưa bao giờ có người muội muội như ngươi. Ngươi đã làm hao mòn hết tất cả áy náy của Bốn vương đối với Hàm U.”

“Áy náy?” Thân thể Hàm Tuyết chấn động, giống như ngũ lõi oanh đỉnh mà bùng nổ. Hắn nói ‘áy náy’ mà không phải là ‘yêu’, chẳng lẽ hắn chưa bao giờ yêu Hàm U sao? Không, nàng không tin, điều này sao có thể.

Sở Diễm lạnh lùng không có nửa câu giải thích.

Doãn Hàm U đối với hắn bất quá chỉ là cảm kích, mà không phải là yêu say đắm. Trên Thiên Sơn, hắn quyến luyến sự ảm áp ngăn ngại mà nàng cho hắn. Chỉ là, điều này không đủ cho hắn yêu nàng. Hắn hứa cho nàng Hậu vị, bất quá là vì một câu vui đùa kia của nàng ‘Lấy thân báo đáp’. Nàng cứu hắn một mạng, hắn không nghĩ muốn thua thiệt nàng.

Nhìn bóng dáng cao lớn quyết tuyệt rời đi của hắn, Doãn Hàm Tuyết xụi lơ tại chỗ, run rẩy vô lực khóc. Sớm nên biết, hắn trời sinh tính tình lạnh bạc như vậy, sao có thể thật tâm, cái gọi là sủng ái, bất quá là do nàng tự mình dối mình mà thôi.

Khi Sở Diễm trở lại lều của mình, Sở Dục sớm đã ở trong chờ lâu. Sở Diễm nhìn thoáng qua hắn, làm như không thấy. Hắn tới cái ghế dựa lót da hổ ngồi xuống, tiện tay mở một quyển sách, thật sự chăm chú đọc.

“Thất ca...” Sở Dục chấp tay, lại bị cánh tay của Sở Diễm đưa ra ngăn cản.

“Đệ không cần phải nói, bây giờ nàng ta gây họa lớn, Bốn vương cũng không bảo vệ được nàng.” Sở Diễm trong triều mà lạnh lùng mở miệng, thậm chí còn keo kiệt cho hắn một ánh mắt.

Sở Dục cười khổ, Thất ca của hắn năng lực lớn cỡ nào, người khác có lẽ không biết, nhưng hắn lại quá rõ ràng. Trên đời này chỉ có chuyện hắn không muốn làm, hiếm có chuyện hắn không làm được.

“Thất ca.” Hắn thấp giọng gọi một tiếng, lại không nhiều lời, vén vạt áo, quỳ gối xuống đất. Một quỳ này, coi như ăn nói khép nép.

Cánh tay cầm sách của Sở Diễm chấn động, chậm rãi nâng mắt nhìn về phía hắn. Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên Sở Dục quỳ trước mặt hắn, vậy mà, là vì một nữ nhân.

“Đứng lên đi.” Hắn lạnh lùng quăng sách trên mặt bàn. “Đừng có nói cho Bôn vương biết nếu ta không đáp ứng chuyện đệ liền không đứng lên. Bôn vương không quan tâm uy hiếp này đâu.”

Sở Dục cúi đầu, áp ứng không nói. Thân thể lại vẫn thẳng tắp quỳ nơi đó.

Sở Diễm nửa tựa trên giường, ánh mắt sâu xa cụt hứng rơi trên người hắn, làm cho người ta không phân biệt rõ cảm xúc. Sau khi trầm mặc một hồi, hắn mới chậm rãi mở miệng. “Cho Bôn vương một lý do thuyết phục.”

Sở Dục chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc chớp động. “Đệ thừa nhận, đệ từng yêu nàng. Sở Dục không học được sự tuyệt tình giống Thất ca, đệ không thể, cũng không nhẫn tâm nhìn nàng chịu chết.”

“Yên tâm, người Mông Cổ có việc cầu Bôn vương, bọn hắn không muốn mạng của Doãn Hàm Tuyết.” Sở Diễm lạnh nhạt nói.

“Người Mông Cổ hắn không muốn mạng của nàng, nhưng một mình xuất cung là trọng tội, hiện giờ lại gây ra họa lớn như vậy. Thái hậu cùng Hoàng thượng cũng sẽ không tha cho nàng.” Sở Dục tiếp tục nói, ít đi sự vui cười ngày xưa, thật sự giống như biến thành một người khác. Hay nói là, hiện tại Sở Dục mới chân chính là hắn.

“Hàm Tuyết cho dù có nhiều chuyện không phải, nàng vẫn là muội muội duy nhất của Doãn Hàm U. Thất ca thiếu Doãn Hàm U một phần ân tình, vậy coi như trả lại trên người Hàm Tuyết đi.”

Sau đó lại là sự trầm mặc như tờ, đôi mắt đen thâm thúy của Sở Diễm như đại dương. Sở Dục hoàn toàn nhìn không thấu tâm tư của hắn, sự trầm mặc này cơ hồ hao hết tính nhẫn nại của hắn. Ngay tại khi hắn thấy tuyệt vọng, Sở Diễm rốt cuộc mở miệng.

“Đệ đứng lên đi. Nói cho Doãn Hàm Tuyết biết, đây là lần cuối cùng.”

Sở Dục cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn quỳ thời gian không ngắn, lúc đứng dậy, hai chân có chút vô cảm rồi. “Thất ca có biện pháp cho Hàm Tuyết toàn thân mà lui ư?”

Mắt phượng Sở Diễm nhíu lại, lạnh nhạt nói. “Bôn vương đã có đối sách, đệ trở về đi.”

Sở Dục hiểu tính tình Thất ca, cũng không dám hỏi nhiều, cúi đầu nói. “Thần đệ cáo lui.”

“Sở Dục.” Phía sau, lại vang lên giọng nói trong veo mà lạnh lùng của Sở Diễm. “Đệ vẫn còn yêu nàng sao?”

Sở Dục dừng cước bộ, nhưng không quay đầu nói. “Yêu hay thích, đã không còn quan trọng nữa rồi.” Trong lòng hắn đã có nữ tử khác cư ngụ.

Đêm, lạnh như nước.

Thiên Dao một mình ngồi trong lều, thương thức quân cờ âm lạnh trước mặt.

Cửa lều đột nhiên bị người xốc lên, Sở Diễm đi vào, mang theo một làn gió lạnh. Trên người Thiên Dao chỉ có một bộ sa y đơn bạc, nàng theo bản năng rụt vai lại.

“Lạnh không?” Sở Diễm cười, cời xuống áo lông cáo trên người khoác lên trên vai nàng, ngồi xuống đối diện với nàng.

“Điện hạ hôm nay hình như trở về hơi sớm.” Thiên Dao nhàn nhạt mở miệng, con cờ trong tay tùy ý rơi trên bàn cờ. Mà Sở Diễm lại đột nhiên cảm lấy bàn tay hơi lạnh của nàng, giữ chặt trong lòng bàn tay. Thiên Dao cả kinh muốn tránh thoát, hắn ngược lại càng nắm càng chặt.

“Dao Nhi, Bôn vương có một chuyện muốn thương lượng cùng nàng.”

“Ừ.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp lại, an tĩnh chờ lời nói tiếp theo của hắn.

“Chuyện của công chúa Thập Na, người Mông Cổ chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ...”

Thiên Dao cười. “Điện hạ có phải muốn nói nếu như tiếp tục điều tra, chỉ sợ sẽ liên lụy tới Doãn Hàm Tuyết.”

Sở Diễm cũng cười. “Dao Nhi thông minh, có lẽ cũng đã nghĩ tới chuyện Bôn vương phải làm như thế nào rồi.”

Thiên Dao trầm mặc, chậm rãi rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay hắn. Im lặng thật lâu, lúm đồng tiền chưa sót theo khoé môi tràn ra. “Điện hạ là muốn Thiên Dao gánh tội thay sao?”

Sở Diễm đạm mạc gật đầu. “Doãn Hàm Tuyết một mình xuất cung, đã là từ tội. Thân phận của nàng không thể công khai. Mà nàng là phi tử của Bôn vương, nữ tử tranh giành tình nhân, hành vi quá khích chút về tình cũng có thể tha thứ. Hơn nữa, Bôn vương có lý do danh chính ngôn thuận bảo vệ nàng. Người Mông Cổ có việc cầu Bôn vương, bọn họ không dám làm gì nàng đâu.”

Thiên Dao trầm mặc, sắc mặt lạnh nhạt, giống như chuyện hắn đang nói chỉ là chuyện không quan hệ gì tới mình. Mà bàn tay nắm chặt thành quyền dưới ống tay áo đã sớm bán đứng nàng. Không muốn vì hắn mà đau khổ, nhưng mà trái tim, lại đau đớn như bị dao cắt.

Im lặng thật lâu sau, nàng mở miệng lần nữa. “Nhưng mà Thiên Dao vì sao phải làm như vậy? Làm như vậy đối với ta có gì tốt?”

Phượng mâu Sở Diễm nheo lại, trực giác hắn thấy có gì đó không đúng, “Dao Nhi muốn thế nào, Bồn vương sẽ tận lực thỏa mãn nàng.”

Thiên Dao nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, chậm rãi mở miệng, gần từng chữ, đặc biệt dùng lực nói. “Hưu thư.”

Mây kiếm Sở Diễm nhú lại, “Ngoại trừ chuyện này, ngoại trừ cái này chuyện gì cũng đều được.”

“Thiên Dao chỉ muốn cái này, điện hạ vẫn có thời gian suy xét. Nghĩ kỹ rồi thì hãy trở lại tìm Thiên Dao.” Nàng lạnh lùng đứng dậy, làm bộ như rời đi, lại bị cánh tay Sở Diễm ngăn lại.

“Được, ta đáp ứng nàng.”

Ngày kế, trong lều lớn của hoàng tộc Mông Cổ, trước mặt mọi người, Thiên Dao nhận hết mọi tội lỗi.

“Sư tẩu, người nói cái gì, người nói lại lần nữa xem?” Vương tử A Lang không thể tin, tay phải nắm chặt bội kiếm bên hông, trên mu bàn tay gân xanh nổi đầy, cho thấy hắn cực độ ân hận phần nộ. Tháp Na, muội muội của hắn, so với giọt sương còn đẹp hơn, lại bị huỷ trên tay nữ nhân tâm như xà hạt này.

“Ta nghĩ ta đã nói rõ ràng rồi, là ta hạ được trong trà của công chúa Tháp Na, là ta sai người phi lễ với nàng. Chẳng lẽ vương tử vẫn còn muốn biết chi tiết sao?” Khuôn mặt Thiên Dao đạm mạc, từng chút một nói.

“Thảm Thiên Dao, ta giết người!” Vương tử A Lang rống lên một tiếng, rút ra bội kiếm bên hông đâm về phía Thiên Dao, mà Sở Diễm lại đi trước hắn một bước, che trước người Thiên Dao, dùng thân thể mình che chở cho nàng. A Lang kinh hãi, bối rối thu hồi chiêu thức, hai mắt màu đỏ nhìn hắn. “Sư huynh!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Thân bất do kỷ (2)

“A Lang, vô luận nàng làm sai chuyện gì, nàng vẫn là phi tử của Bồn vương. Có Bồn vương ở đây, bất luận kẻ nào cũng không được động đến nàng.” Sở Diễm khoanh tay đứng, không giận tự uy.

A Lang và Tháp Na huynh muội tình thâm, lúc này sớm mất đi lý trí. Hắn nắm chặt bảo kiếm trong tay, mũi kiếm chỉ thẳng vào yết hầu Sở Diễm. “Nữ nhân lòng dạ rắn rết này, tội không thể tha. Nếu như sư huynh vẫn cố ý bảo vệ nàng, chớ trách A Lang đối với sư huynh vô lễ.”

Sở Diễm lãnh ngạo cười. “Dựa vào người cũng xứng động thủ cùng Bồn vương sao?” Đầu ngón tay hắn chế trụ mũi kiếm, nhẹ nhàng bắn ra, tia lửa loé lên, thân kiếm liền bị đứt thành hai đoạn. A Lang bị nội lực Sở Diễm làm dao động, lao đảo lui về phía sau mấy bước, mới có thể đứng vững.

“A Lang, chớ có làm càn.” Mông Cổ Vương quả mắng, sai người đỡ A Lang sang một bên. Ông phải lấy đại cục làm trọng, dù sao nội loạn chưa bình, ông vẫn còn phải dựa vào lực lượng của Sở Diễm.

“A Dao, muội có biết chính mình đang nói gì không?” Vân Kiếm đi nhanh tới trước người Thiên Dao, cánh tay nắm lấy vai nàng, ánh mắt ngưng trọng nhìn nàng. Vân Kiếm hiểu rõ tính tình Thiên Dao, nàng nhìn giống như lạnh lùng nhưng lại vô cùng lương thiện hồn nhiên. Bất luận như thế nào hắn vẫn không tin nàng lại có thể làm ra chuyện thương tổn Tháp Na.

“Vân đại ca, Thiên Dao vốn là nữ tử có tính đồ kỵ. Thiên Dao không có tốt như trong tưởng tượng của Vân đại ca như vậy đâu.” Thiên Dao đạm mạc, dường như không có cảm xúc gì nói, giống như người đang nhắc tới là một người ngoài không quan trọng.

Sở Dục đứng bên cạnh Vân Kiếm, đầu ép tới cực thấp, không dám nhìn Sở Diễm, lại càng không dám đối diện với ánh mắt Thiên Dao. Ẩn trong ống tay áo, bàn tay nắm chặt thành quyền, thậm chí còn phát ra tiếng khớp xương va chạm vào nhau. Hoá ra, biện pháp vạn toàn của Thất ca chính là muốn Thiên Dao gánh tội thay, đích xác, chỉ có Thảm Thiên Dao đứng ra, Thất ca mới có thể danh chính ngôn thuận bảo hộ nàng.

Mà lúc này, Doãn Hàm Tuyết giả trang nam tử, đứng ở một góc. Không khí trong lều lớn ngưng trọng, giờ phút này, cũng chỉ có nàng là người duy nhất cười được. Có thể nói sự tình phát triển hoàn toàn ngoài dự kiến của nàng, thậm chí có thể nói là còn tốt hơn so với tưởng tượng. Sở Diễm chẳng những bảo vệ nàng, thậm chí không tiếc hy sinh Thảm Thiên Dao. Trong lòng nàng, giờ phút này, Sở Diễm nhìn như vô tình, kỳ thực lại thâm tình.

Mông Cổ Vương buông tiếng thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, một lúc sau mới mở miệng lần nữa. “Công chúa Tháp Na của Bồn vương mặc dù không dám xưng Kim Chi Ngọc Diệp, nhưng cũng là viên minh châu trên đại thảo nguyên của ta, hiện giờ bị huỷ trong tay vương phi, điện hạ phải như thế nào để

cho Bốn vương một cái công đạo đây?”

Chưa đợi Sở Diễm mở miệng, Thiên Dao đã bước lên trước một bước, hơi hơi cúi đầu trước Mông Cổ Vương và Vương tử A Lang. Quyền lực của Sở Diễm hoàn toàn có thể ngăn chặn người Mông Cổ, như vậy người Mông Cổ nhất định có lòng không phục, ngày khác nhất định sinh hiềm khích, mà phương thức giải quyết tốt nhất, đó là...

“Ai làm người đó gánh, Thiên Dao hy vọng câu trả lời này có thể khiến Vương gia cùng Vương tử A Lang hài lòng.” Dứt lời, chỉ thấy ống tay áo trắng nhanh nhẹn, thân hình nàng nhanh như vậy, chỉ trong nháy mắt đã đi tới bên cạnh A Lang, rút ra bội kiếm bên hông hất hướng phía cổ mà cắt xuống. Mà Sở Diễm dường như đã sớm dự liệu được chuyện này, mọi người căn bản chưa thấy rõ hất xuất thủ như thế nào, một đoá hoa quỳnh trắng đã bay ra khỏi cổ tay áo, không nghiêng không lệch ngăn lại thân kiếm.

‘Keng’ một tiếng, bảo kiếm rơi xuống đất, thân kiếm nhiễm vài giọt máu đỏ tươi. Trên cần cổ trắng như tuyết của Thiên Dao vẽ ra một đường máu nhọt nhạt, cũng không đáng lo ngại. Sở Diễm một tay bảo hộ nàng ở sau người, màu quang đột nhiên rét lạnh, trầm giọng mở miệng. “Nàng là nữ nhân của Bốn vương, vô luận nàng làm sai chuyện gì, Bốn vương nguyện một mình gánh chịu.”

“Vậy xin hỏi sư huynh Tháp Na phải an trí như thế nào đây?” Vương tử A Lang mở miệng, trong giọng nói vẫn như cũ khó nén tức giận.

“Mông Cổ Vương đã đem Tháp Na công chúa gả cho Bốn vương, cho dù phát sinh chuyện gì, nàng đã là người của Bốn vương. Bốn vương sẽ dẫn nàng hồi kinh, cũng hướng phụ hoàng thỉnh chỉ sắc phong làm phi.” Như vậy, toàn bộ lại khôi phục như ban đầu. “Hơn nữa, Bốn vương đồng ý, nội trong mười ngày, nhất định bình định thế lực phản loạn A Lạc Xích Chân, đem lại thái bình cho Mông Cổ.”

Câu sau cùng này đối với người Mông Cổ mà nói đích xác rất có lực hấp dẫn. Mông Cổ Vương trầm tư hồi lâu, rốt cục gật đầu.

Sở Diễm ôm Thiên Dao rời khỏi lầu lớn của Mông Cổ Vương, dọc theo đường đi, sắc mặt của hắn rất khó coi.

“Bốn vương đã nói sẽ bảo vệ nàng chu toàn, ai cho phép nàng tự chủ trương!”

Lông mi thon dài của Thiên Dao rung rung vài cái, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng, lạnh nhạt mở miệng. “Thiên Dao chỉ là muốn giúp Điện hạ thoát khỏi tình huống phiền toái không cần thiết mà thôi. Huống chi, một kiếm này, Thiên Dao nghĩ muốn hoàn lại sự thương tổn mà công chúa Tháp Na đã phải chịu đựng, chẳng thế thì, Thiên Dao không thể vượt qua cửa ải này rồi.”

Sở Diễm trầm mặc, thật lâu không nói. Nếu như nàng không phải lương thiện hồn nhiên như vậy, hắn sao lại đối với nàng muốn buông mà không được.

Chuyện công chúa Tháp Na thất trinh, bị Sở Diễm khéo léo sử dụng. Người nam nhân này, tổng có biện pháp đem nguy cơ hoá giải. Hắn giả bộ bị Vương tử A Lang ra tay quá nặng, đại quân Đại Hàn rút khỏi biên cảnh Mông Cổ. Mặt ngoài nhìn vào, hoàng tộc Mông Cổ lúc này đúng là yếu ớt, là thời cơ tốt nhất để vây công. A Lạc Xích Chân quả nhiên trúng kế, mang theo người ban đêm tập kích lầu lớn bộ lạc Mông Cổ. Vương tử A Lang giả vờ chống cự, dụ nhân mã A Lạc Xích Chân vào trong núi Tang Điền. Cũng tại đây tiêu diệt địch, chỉ có một số ít kỵ binh của A Lạc Xích Chân chạy thoát, còn lại toàn bộ hầu như chết không còn ai.

Mông Cổ đại thắng, thật đáng kinh ngạc.

Sau khi chiến tranh kết thúc, nhân dân Mông Cổ vừa múa vừa hát, chúc mừng Đại Hàn tướng sĩ cùng dũng sĩ Mông Cổ chiến thắng trở về. Chuyện của công chúa Tháp Na tựa hồ sớm đã bị vứt sau đầu. Nhân tình ấm lạnh, bất quá là vậy. Không có kẻ nào có trách nhiệm gánh vác thương thế của người mà đau khổ. Điều này làm cho Thiên Dao đột nhiên nhớ tới một câu: ‘Như người uống nước, ấm lạnh tự biết.’

Sau khi gặp chuyện không may, đây là lần thứ hai Thiên Dao đi vào lều của Tháp Na. Nàng tựa hồ không được tốt lắm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, giống như huyết quý ẩn nấp trong bóng tối không thấy ánh mặt trời. Khi thấy Thiên Dao tới, cũng không có phản ứng quá khích gì, giống như hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

“Ta biết người không muốn nhìn thấy ta, ta chỉ là muốn đến thăm người mà thôi. Không bao lâu nữa, chúng ta sẽ rời đi. Mông Cổ cách Đại Hàn ngàn dặm, người phải chăm sóc bản thân thật tốt mới có thể rời đi.” Thiên Dao ngồi xuống bên giường Tháp Na, nhân nhợt mở miệng. Đã từng, nàng thật sự coi Tháp Na là bằng hữu, đáng tiếc, về sau xảy ra quá nhiều chuyện, cắt đứt tình hữu nghị vừa mới nảy sinh.

Tháp Na hừ lạnh một tiếng. “Các người làm ta thảm hại như vậy, lại không hề áy náy xoay người rời đi. Chẳng lẽ đây gọi là phong phạm của một quốc gia lớn sao? Ta sẽ không đi cùng các người, cho dù là chết, ta cũng phải chết trên thảo nguyên.”

Ánh mắt Thiên Dao co lại, như có như không thờ dài. “Tháp Na, đừng tùy hứng, rất nhiều chuyện, chúng ta không thể lựa chọn.”

Tháp Na đột nhiên điên cuồng cười to, nước mắt lại theo gò má chảy xuống. “Vậy ư, không có lựa chọn nào khác. Các người làm chuyện tàn nhẫn với ta, nhưng mà, vì cái gì lại hạ được trong rượu, vì cái gì lại để cho ta nhìn thấy bộ dáng của A Bố Ca, vì cái gì để ta cho rằng chính mình đang ở trên thiên đường, đến khi tỉnh lại mới phát hiện, hoá ra đó là địa ngục.”

Sau khi khàn giọng kêu khóc, cảm xúc của Tháp Na từ từ bình tĩnh lại, nàng nhìn chằm chằm đôi mắt tuyệt mỹ của Thiên Dao, gần từng chữ, đặc biệt nói rõ ràng. “Ta biết không phải là người làm, người biết rõ Tháp Na đã có nam nhân trong lòng, nhất định sẽ không cùng người tranh giành tình cảm. Người không có lý do xuống tay với ta, bởi vì ta đối với người căn bản không tạo được uy hiếp. Ta chỉ là không nghĩ ra, người vì sao phải đứng ra gánh tội thay, vì sao phải bao che cho hung phạm!”

Thiên Dao im lặng, không nói gì phản bác. “Từ xưa vô tình nhất là bậc đế vương, có một số việc, không phải do ta nói không.” Thiên Dao, bắt quá là thân bất do kỷ.

Sau đó lại là sự im lặng kéo dài, ánh mắt Thiên Dao mờ mờ rơi ở một góc, trong đầu trống rỗng. Tháp Na nửa tựa ở trên giường, giống như tượng gỗ, hai mắt trống rỗng nhìn chằm chằm màn trướng nơi đỉnh đầu.

“Người đi đi, ta không cần người Trung Nguyên các người thương hại.” Sau một hồi, Tháp Na mở miệng phá vỡ sự trầm mặc.

Thiên Dao im lặng đứng dậy, đi ra ngoài. Có lẽ, nàng vốn không nên tới, nàng không có cách nào thay nàng trừng trị hung phạm, thậm chí, cái gì cũng không thể làm vì nàng.

Cổ tay trắng nõn chạm vào trên cửa lều, phía sau đột nhiên vang lên lời nói lạnh nhạt của Tháp Na. Nàng nói, “A Dao, sự tình cũng chưa có chấm dứt.” Thiên Dao đưa lưng về phía nàng, thế cho nên không nhìn thấy được sự lạnh lùng nghiêm nghị loé lên trong mắt Tháp Na.

Chưa có chấm dứt? Bốn chữ này khiến cho Thiên Dao mờ mờ.

Mà màn đêm buông xuống, công chúa Tháp Na nhảy hồ tự sát. Ngày thứ hai được người Mông Cổ vớt lên, khi đó đã là một thi thể cứng ngắt lạnh như băng. Ngâm trong hồ băng một đêm, thân thể bành trướng, dường như hoàn toàn thay đổi, vô cùng thê thảm.

Nhìn thấy thi thể kia của nàng, Thiên Dao mới giật mình tỉnh ngộ. ‘Chưa có chấm dứt’, Tháp Na ngụ ý chính là chuyện này. Người nào từng nghĩ tới, nữ tử tuổi đẹp tựa như bầu trời kia, vậy mà lại lựa chọn phương thức kết thúc sinh mệnh của mình quyết tuyệt như vậy. Hiện giờ, mới chân chính tính là kết thúc, cũng là giải thoát.

Chuyện xảy ra bất ngờ, đám người Sở Diễm lát sau đi tới, nhìn thấy gương mặt vô tội của Doãn Hàm Tuyết khi đó, Thiên Dao rốt cuộc đè nén không được lửa giận. Nàng đi qua, ngoài dự kiến của mọi người, đưa tay tát Hàm Tuyết một cái. Lực đạo rất lớn, Hàm Tuyết chống đỡ không được, lao đảo té ngã trên đất, khoé môi dính một tia máu. Nàng trừng lớn hai mắt, căm giận nhìn chằm chằm Thiên Dao.

Sở Diễm, Sở Dục tất nhiên là hiểu rõ nguyên nhân trong đó, đều trầm mặc không nói. Vân Kiếm hơi kinh ngạc, nhưng hắn là người thông minh, không bao lâu liền nghĩ thông suốt huyền cơ trong đó.

Trong lúc này, biểu tình của mọi người khác nhau. Nhưng không ai tiến lên ngăn trở. Người Mông Cổ lại càng thêm mờ mờ, Thái tử phi vô có xuất thủ với một thị vệ, mặc dù nghi hoặc, nhưng không ai nguyện xen vào việc của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Không thể chết sớm

Thân thể Thiên Dao run run, nàng cắn chặt môi, lại không nói một câu. Trong lòng không muốn, lại làm với người khác. Doãn Hàm Tuyết được xưng là một trong bốn tài nữ của Đế đô, quả nhiên là phú hoài công đọc sách thánh hiền.

“Đáng chết không phải là nàng, mà là người. Nếu người còn có lương tâm, hy vọng người biết sám hối.” Nàng lạnh lùng bỏ lại một câu, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tuyết đêm cô lãnh, bầu trời tuyết rơi như lông ngỗng.

Thiên Dao một mình đứng ở bên ngoài lều lớn như pho tượng, ngửa đầu nhìn trời đêm đen như mực, một tầng bông tuyết rơi xuống sa y trắng thuần. Sở Diễm đi tới, từ phía sau ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng. Hắn cởi ra áo lông cáo trên người, bao lấy thân thể băng lãnh của nàng.

“Đứng ở chỗ này làm gì?” Hắn ôn nhu mở miệng.

“Ngắm tuyết, ngắm trăng.” Thiên Dao nhàn nhạt trả lời, không dấu vết cởi áo lông cáo của hắn ra.

“Tối nay có trăng sao?” Sở Diễm nhẹ cười, ôm nàng vào trong lòng. Nếu nàng không cần áo lông cáo, hắn liền dùng thân thể của chính mình tới sưởi ấm cho nàng.

Thiên Dao ngẩng cao đầu, một đôi mắt bỏ câu hoàn toàn trống rỗng. “Trăng luôn ở trên trời, cho dù chúng ta thấy hay không, nó đều ở đó.” Nàng nhàn nhạt nói xong, vươn lòng bàn tay ra, đón được một bông tuyết rơi xuống. Bông tuyết sáu cánh bị nhiệt độ lòng bàn tay hoà tan, hoá thành một giọt nước óng ánh trong suốt như sương châu, giống như giọt nước mắt đau buồn. Thiên Dao nghĩ có lẽ bản thân chính là bông tuyết yếu ớt, mà Sở Diễm là ngọn nguồn ấm áp. Nàng tham luyến ấm áp của hắn, mà sự tham luyến này chỉ làm nàng chết không chỗ chôn.

“Dao Nhi khi nào lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy rồi.” Sở Diễm cười, đầu ngón tay đẩy ra vạt áo trước ngực nàng, mềm nhẹ vuốt ve vết thương nhọt nhạt kia. “Qua hai ngày nữa, vết sẹo sẽ hoàn toàn biến mất.”

Thiên Dao nhanh tay kéo cổ áo lại, giọng nói lạnh lùng. “Điện hạ cực kỳ để ý cái này sao?”

“Nữ nhân luôn luôn yêu thích mỹ mạo, Dao Nhi không quan tâm, Bôn vương đành phải thay nàng để ý rồi.” Sở Diễm nghiêm túc xoay người nàng lại, kéo ra vạt áo trước ngực, cúi đầu hôn lên vết thương trên cổ nàng.

“Sở Diễm, buông tay.” Thiên Dao bối rối vùng vẫy, tiếc rằng cánh tay ôm eo nàng của hắn càng siết chặt, dường như khiến Thiên Dao không thở nổi.

Nụ hôn của hắn dọc theo xương quai xanh của nàng hướng lên phía trên, dừng lại trên làn môi mềm mại, ôn nhu lưu luyến. Sau đó, mới kéo vạt áo của nàng lại, cũng sử dụng áo lông cáo đem thân thể nhỏ xinh của nàng bao lấy. “Bôn vương còn có chút chuyện phải xử lý, Dao Nhi về lầu trước đi.”

“Ừ.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp lại, nhanh chân rời đi.

“Nhìn chưa đủ sao? Ra đi.” Sở Diễm khoanh tay đứng, thân thể cao lớn trong đêm tuyết càng thêm lãnh ngạo.

Lời nói biến mất, trong bóng đêm xuất hiện một bóng dáng, khom người cúi đầu. “Nhĩ lực của Thất ca thật tốt. Mỹ nhân như ngọc, phong tình vạn chủng, thần đệ vẫn...”

“Có chuyện gì sao?” Sở Diễm hơi không kiên nhẫn, lạnh giọng hỏi.

“Chuyện của Hàm Tuyết, đa tạ Thất ca thành toàn. Chỉ là, lần này uy khuất Thất tẩu, không biết thương thế của người như thế nào?”

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, chỉ e Sở Dục cảm tạ hắn là giả, hỏi thăm thương thế Thiên Dao mới là thật. Hắn đã không chỉ một lần bồi hồi ở ngoài lầu của Thiên Dao, đều bị ám vệ của Sở Diễm ngăn lại. “Thiên Dao không phải là người đệ nên quan tâm, Sở Dục, nàng không phải Doãn Hàm Tuyết. Đối với nàng, Bôn vương tuyệt đối không buông tay.”

Sắc mặt Sở Dục hơi trầm xuống, chấp tay nói. “Thần đệ không dám có ý nghĩ không an phận.”

“Điện hạ.” Ám vệ của Sở Diễm vội vàng đến, quỳ gối cúi đầu, hơi bận tâm liếc nhìn Sở Dục một bên.

“Cứ nói đừng ngại.” Sở Diễm lạnh giọng mở miệng.

“Điện hạ, nương nương bị Vương tử A Lang cướp đi. Nhóm người ty chức nhất thời lo lắng...”

“Cái gì? Một đám phế vật.” Phượng mẫu Sở Diễm lạnh lùng nheo lại, bàn tay nắm chặt thành quyền dưới ống tay áo, phát ra tiếng khớp xương va vào nhau răng rắc. Là hắn quá mức sơ suất, A Lang cùng Tháp Na huynh muội tình thâm, Tháp Na chết, A Lang sớm ghi hận trong lòng. Sở Diễm vốn tưởng rằng có hắn ở đây, A Lang ít nhiều sẽ có điều cô kỵ. Là hắn đã xem nhẹ A Lang.

“Thất tẩu võ công không kém, lại có ám vệ bảo hộ, như thế nào lại bị A Lang cướp được?” Sở Dục khẽ kinh ngạc.

“Thiên Dao không có tâm phòng bị với A Lang, ám vệ của Bôn vương cũng không nghi ngờ hắn, như vậy mới khiến cho hắn hành động được. Trước mắt quan trọng nhất là phải tìm kiếm tung tích của Thiên Dao.” Mâu sắc Sở Diễm thâm trầm như hàn đàm, lạnh giọng phân phó. “Sở Dục, mang đại quân vây khốn đại doanh Mông Cổ. Bôn vương muốn bức A Lang xuất hiện.”

“Được.” Sở Dục đáp lại, nhanh chân rời đi, không dám trì hoãn.

Thiên Dao bị A Lang đánh bất tỉnh. Khi tỉnh lại, thân thể ở trong một thạch động tối tăm. Bên cạnh là một hồ nước bên trong toả ra hàn khí sùng sục, âm trầm làm cho người ta sợ hãi. Thiên Dao chỉ cảm thấy thân thể dị thường băng lãnh, thậm chí muốn vận nội lực điều tức, mới phát hiện huyết đạo bị chế trụ.

“Sư tẩu đã tỉnh?” Thân thể cao lớn của A Lang đứng ở bên cạnh nàng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm nàng.

Thiên Dao đạm mạc cười, hơi ngồi dậy, vỗ nhẹ nếp gấp nơi ống quần lụa mỏng, hết sức lạnh nhạt.

“Sư tẩu quả nhiên không giống người thường, khó trách sư huynh tình nguyện đắc tội người Mông Cổ chúng ta cũng phải che chở cho người.” A Lang ôn hoà mà trào phúng nói.

Thiên Dao cười. “Vương tử A Lang dẫn ta tới đây hẳn không phải là vì khen tặng Thiên Dao chứ?”

Vương tử A Lang hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tùy ý nhìn về phía mấy đại hán vạm vỡ ở một góc trong động. “Tháp Na từng bị vũ nhục, ta muốn đòi lại từng cái một trên người ngươi.”

Mâu sắc Thiên Dao khẽ biến, hiện lên một tia sợ hãi, không dấu vết lui về phía sau.

A Lang cười lạnh. “Hóa ra người cũng biết sợ. Độc phụ nhà người, cho dù bị lạng nhục đến chết cũng là trừng phạt đúng tội. Người Mông Cổ chúng ta luôn luôn quang minh lỗi lạc, sẽ không giống người Trung Nguyên các người đề tiện như vậy. Huống chi, người chung quy là nữ nhân của sư huynh, ta không nghĩ muốn vũ nhục sư huynh.”

Thiên Dao nghe vậy nhếch khoé môi, lạnh lùng mà cười. Hắn bắt giữ nàng, thủ đoạn quả thật quang minh lỗi lạc mà.

“Người đầu, đánh nàng ta 100 gậy, ném vào trong hàn trì.” A Lang không tiếp tục đông dài, lạnh giọng phân phó mấy gã đại hán trong động.

Vài đại hán Mông Cổ lĩnh mệnh, tay cầm gậy gỗ thô ráp, đánh liên tiếp lên thân thể Thiên Dao. Công lực Thiên Dao bị quản chế, hoàn toàn không có năng lực phản kháng, nàng co rút thành một khối, tùy ý để gậy gỗ đánh trên người. Gậy gỗ thô ráp có gai roi ở trên người, da tróc thịt bong. Trong chốc lát, quần lụa như tuyết của Thiên Dao nhiễm một mảng lớn đỏ tươi.

Nàng cắn răng chống đỡ, chỉ khi đau đến không chịu được mới kêu lên vài tiếng. Máu đỏ tươi theo khoé môi chảy ra, thân thể nhỏ xinh của Thiên Dao đau đến co giật, không ngừng lăn lộn trên mặt đất. Trong động tối đen vang lên tiếng lẫn mình cùng tiếng ‘bộp, bộp’ của gậy gỗ. Thiên Dao nằm tại mặt đất lạnh băng, khó khăn hít thở từng ngụm, đau đến vô cùng nhưng lại không phát ra tiếng động nào, mái tóc đen ẩm ướt dán chặt trên gò má, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như giấy.

“Vương tử, có còn phải đánh tiếp không?” Sau khi đánh xong 100 gậy, đại hán Mông Cổ thăm dò hỏi, trong mắt vậy mà lại mang theo vài phần không đành lòng. Nữ nhân nhỏ xinh suy nhược như vậy, chịu trận đòn hiểm này, mặc dù không chết, cũng xem như mất nửa cái mạng.

A Lang dường như không cần nghĩ ngợi gì, chỉ xuống hàn trì ở một bên. “Ném nàng vào trong hàn trì. Nếu như nàng mạng lớn không chết, ta sẽ không nhắc lại chuyện cũ. Còn nếu như nàng chết, cũng xem như trừng phạt đúng tội.”

“Vâng ạ!” Đại hán Mông Cổ lĩnh mệnh, động tác lưu loát ném nàng vào trong hàn trì.

‘Tôm’ một tiếng, bọt nước văng lên. Thiên Dao đã bị ném vào trong hồ, giống như chưa từng vùng vẫy, lập tức rơi xuống đáy hồ.

“Chúng ta đi thôi.” A Lang bỏ lại một câu, liền dẫn thị vệ xoay người rời đi.

Yên lặng như chết, hít thở không thông cùng cái chết bao vây nàng trùng điệp, băng hàn rét thấu xương vây khốn tay chân nàng. Ý thức kêu gào vùng vẫy, nhưng mà, nàng thật sự đã không còn sức lực. Giữa lúc hoảng hốt, trong đầu lại xuất hiện đoàn chim oanh bay liện, hắn đứng ở dưới cây ngô đồng cao lớn, đoá hoa màu tím nhạt rơi trên đầu vai hắn, hắn ôn nhu cười, nhàn nhạt gọi nàng: “Dao Nhi.”

A, thật là châm chọc cỡ nào, mỗi một lần vùng vẫy bên bờ vực sinh tử, trong đầu đều xuất hiện người nam nhân khiến cho nàng yêu đến khắc cốt, lại đau đến mức tận cùng.

Bên tai, tựa hồ vang lên tiếng mẫu thân trầm nhẹ khẽ gọi. Trong đầu, hình ảnh thay đổi, mẫu thân nắm chặt tay nhỏ của nàng, bà nói: “A Dao, con là sinh mệnh kéo dài của mẫu thân. Phải sống thật tốt, con còn sống, tức là mẫu thân còn sống.”

Đúng vậy, phải sống! Ý thức Thiên Dao từ từ thanh tỉnh vài phần, băng hàn rét thấu xương vây quanh nàng. Nàng liếc mắt vùng vẫy, tạo thành bọt nước mãnh liệt trong nước. Mặc dù tứ chi đều đã cứng ngắc, nhưng may mà kỹ năng bơi của nàng vô cùng tốt, vùng vẫy một hồi, hao phí một phen sức lực, đầu cuối cùng cũng nổi lên mặt nước. Sương mù băng lạnh trên mặt hàn trì làm mờ hồ hai mắt, Thiên Dao không nhìn rõ, chỉ có thể dựa vào trí nhớ, cật lực bơi về bờ. Cảm giác quanh co bên bờ sinh tử thật sự cực kỳ đáng sợ, trong sự sợ hãi vô cùng, nàng rốt cục cũng lên đến bờ.

Ngực kịch liệt phập phồng lên xuống, Thiên Dao mở to miệng thở dốc, phun ra vài ngụm nước lạnh. Thân thể dường như cứng ngắc, nàng thống khổ hoạt động thân thể. Trên nhام thạch thô ráp cứng rắn trên đất lưu lại một vết máu thật dài, ý thức lại bắt đầu từ từ mờ hồ. Cuối cùng, nàng ngất xỉu ở trong động. Bàn tay duỗi ra chính là hướng về ánh sáng mỏng manh chiếu vào cửa động.

Một mặt khác, A Lang trở lại doanh trường Mông Cổ, liền phát hiện quân Đại Hàn đã vây khốn nơi đây. Trong lều của Mông Cổ Vương, Sở Diễm khoanh tay đứng. Ánh sáng buổi sớm nhàn nhạt rơi trên khuôn mặt tuấn tú của hắn, lại xua không được sương lạnh phát ra toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Lựa chọn (1)

“Sư huynh, đây là ý gì?” Trong giọng nói của Vương tử A Lang có ý chất vấn.

Sở Diễm hiển nhiên không có tính nhẫn nại cùng hắn vòng vo, gọn gàng dứt khoát mở miệng. “Thăm Thiên Dao đâu?”

Trong lòng Vương tử A Lang biết không thể gạt được Sở Diễm, đơn giản thẳng thừng thừa nhận. “Ta ném nàng vào trong băng trì rồi.”

“Cái gì?” Sở Diễm gần từng chữ từ trong kẽ răng, bàn tay nắm chặt thành quyền ẩn trong ống tay áo, mu bàn tay nổi đầy gân xanh. Hàn trì nước lạnh rét thấu xương, người thường ngâm trong hàn trì chưa tới một canh giờ sẽ mất mạng. A Lang, hán dám... Hán quả thực là chán sống rồi.

“Thực xin lỗi, sư huynh.” A Lang buồn bực trả lời, ở trong lòng hắn đã chắc chắn là Thiên Dao bị trừng phạt đúng tội, dĩ nhiên hắn sẽ không dễ dàng buông tha nàng. Trong núi Tang Điền, có vô số băng trì lớn nhỏ, nếu là tìm từng cái một, chỉ sợ tìm được cũng phải là mười ngày nửa tháng sau. Khi đó, Thẩm Thiên Dao sớm đã là một cỗ thi thể.

Mắt đen sâu thẳm của Sở Diễm đột nhiên gọn sóng quay cuồng, bảo kiếm Phi Hồng trong tay chớp loé, mũi kiếm đã trực chỉ yết hầu A Lang. “Đừng làm cho Bôn vương phải hối người lần thứ 3, nàng ở đâu?”

A Lang vẫn như cũ áp úng không nói, rất có tư thái thấy chết không sờn. Mà mâu quang Sở Diễm lại lạnh thấu xương, cổ tay vừa động, kiếm đã cắt qua da cổ hắn. Vậy mà A Lang vẫn như cũ không động đậy, hán tử Mông Cổ, đều mạnh mẽ cứng cỏi như vậy. “Sư huynh, cho dù huynh giết A Lang, ta cũng sẽ không nói cho huynh biết chỗ của nàng. Tháp Na chết thảm, ta không thể để cho linh hồn của muội ấy không thể yên nghỉ.”

Sở Diễm cô lãnh cười, hán hiểu rõ cá tính A Lang, nếu như hắn không muốn nói, cho dù giết hắn cũng vô dụng. Có điều, là người chung quy sẽ có nhược điểm, Sở Diễm tự có biện pháp đối với hắn.

“Yên tâm, người là sư đệ của Bôn vương. Bôn vương sẽ không giết người. Đại quân của Bôn vương đã vây khốn đại doanh Mông Cổ, Bôn vương trái lại muốn xem một chút, người không cần mạng của mình, có phải hay không cũng không cần mạng của phụ hoàng mẫu hậu mình.” Khoé môi Sở Diễm treo một nụ cười lãnh mị, hướng phía ngoài lều phân phó. “Truyền lệnh bốn vương, nếu như Vương tử A Lang không chịu mở miệng, cách thời gian một chén trà, bốn vương sẽ giết một người.”

“Sư huynh!” A Lang trừng lớn hai mắt, trong mắt che kín tơ máu đỏ tươi. Thân thể không nhịn được run rẩy, hắn biết Sở Diễm, hắn nói được liền nhất định làm được.

Sở Diễm lạnh lùng cười, tuấn nhan tuyệt mỹ, lại giống như ma quỷ tới từ địa ngục. “Mạng của mẫu hậu cùng vương đệ của người là do bốn vương cứu, vậy thì bắt đầu từ bọn họ đi.”

Sở Diễm vừa dứt lời, đã có thị vệ đem đệ đệ của A Lang kéo vào, đẩy ngã trên đất, đao liên kề ở trên cổ hắn. Đó chỉ là một hài tử còn rất nhỏ, quỳ gối trên đất, run rẩy khóc rống, dùng tiếng Mông Cổ kêu to, “Ca ca cứu đệ.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Sở Diễm liếc sang A Lang, giống như tùy ý nói. “A Lang, thời gian cho người cân nhắc không nhiều.”

Trên trán A Lang đỏ mồ hôi lạnh, giằng co trong chốc lát, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống đất, đầu ép tới cực thấp, giọng nói khàn khàn. “Thạch động thứ hai dưới chân núi Tang Điền.”

Hắn vừa dứt lời, Sở Diễm không chút do dự hướng ngoài lều mà đi, sau đó chỉ nghe tiếng vó ngựa ‘lộc lộc’ rất nhanh rời đi.

Khi Sở Diễm dẫn người đi vào trong động, Thiên Dao nằm trên nam thạch cứng rắn trên đất, sớm bất tỉnh. Sa y đơn bạc nhiễm một mảng lớn đỏ tươi, ướt sũng dán trên thân thể nàng. “Dao Nhi.” Sở Diễm khàn giọng gọi, bước nhanh tới, ôm thân thể băng lãnh của nàng vào trong ngực. Đúng vậy, băng lãnh, hoàn toàn mất đi nhiệt độ, thậm chí, đã không còn hơi thở.

“Dao Nhi, nàng tỉnh lại đi.” Con người sâu thẳm nhiễm tia máu đỏ, hán lớn tiếng gọi tên nàng, tay dán lên trước ngực nàng, liên tục truyền nội lực vào trong thân thể nàng.

Thiên Dao rốt cuộc có chút phản ứng mỏng manh, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú cau chặt, ho khan vài tiếng, sau đó, máu loãng từ trong miệng mạnh mẽ trào ra. Nàng nhỏ giọng nói, “Đau, đau quá.”

“Dao Nhi.” Sở Diễm cũng luống cuống, xem ra, nàng không chỉ đơn giản là bị ném vào trong hàn trì, nàng bị nội thương rất nặng, chỉ sợ tâm mạch đã bị tổn thương. “Dao Nhi, nàng cố gắng lên. Ta dẫn nàng rời khỏi chỗ này, không có việc gì, Bôn vương sẽ không để nàng có việc gì.”

Thiên Dao được hán ôm trong lòng, lại mất đi tri giác, may mà nàng còn thở, mặc dù hơi thở cực kỳ mỏng manh.

Sở Diễm ôm nàng trở lại lều lớn ở Mông Cổ, lệnh cho người hầu chất đầy lò than trong lều, nhiệt độ trong lều ấm áp như ngày xuân. Vì thân thể Thiên Dao bị băng lãnh mà cứng đờ, hán xoay mình lên giường nhỏ, dường như là không chút chần chờ cởi xuống y phục trên người. Đập vào mắt là vết bầm tím cùng vết máu che kín trên da thịt trắng nõn của Thiên Dao, giống như dây leo trên thân thể nàng, màu máu làm cho người ta sợ hãi. Sở Diễm chỉ cảm thấy con người cay cay, thoáng cảm tức cúi đầu hôn từ vết thương trên vai nàng, thấm vào trong miệng là mùi máu tươi ngai ngái.

Hai cỗ thân thể trần trụi triền miên, Thiên Dao thỉnh thoảng rên rỉ, vô thức áp sát nơi phát ra hơi ấm, cánh tay gắt gao ôm chặt eo hắn. Ở trong rét lạnh quá lâu, sẽ càng khát vọng sự ấm áp. Đôi môi lạnh ngắt bị hán bỏ vào cắn lấy, nụ hôn của hán thật cẩn thận, sợ làm tổn thương tới tiểu nhân nhi yếu ớt như gôm sứ trong lòng. Sở Diễm hán chinh chiến một đời, dồn hết vào thiên hạ, lại bảo hộ không được nữ nhân của chính mình. Nàng mang vết thương chồng chất, hán làm sao lại không đau lòng.

“Dao Nhi, tỉnh lại là tốt rồi.” Hắn nâng cằm của nàng lên, từ trong bình sứ màu trắng đỏ ra một viên thuốc màu đỏ, miệng đối miệng đút cho nàng, đồng thời sử dụng nội lực thay nàng hoà tan dược vật trong thân thể. Thân thể Thiên Dao trong ngực hắn từ từ ấm áp mềm mại, chỉ là, thương tổn quá nặng, chỉ sợ phải điều dưỡng một thời gian rất dài.

Sở Diễm ôm chặt nàng trong ngực, ngón tay thon dài dính thuốc mỡ cẩn thận thoa lên vết thương trên người nàng. Thiên Dao gồng đầu lên cánh tay hắn, đa số thời gian đều an phận, chỉ là khi bị hắn làm đau mới thút thít khóc vài tiếng. Sở Diễm đau lòng hôn môi nàng, ôn nhu trấn an.

Thiên Dao mê man một đêm, ngày thứ hai tỉnh lại, trong đầu trống rỗng. Trí nhớ sau cùng của nàng dừng lại trong hàn tri, sau đó, nàng hình như nghe thấy tiếng mẩu thân. Trí nhớ sau lúc đó hết thảy trống rỗng. Nàng muốn động đậy thân thể, mới phát hiện vòng eo bị một cánh tay rắn chắc giam cầm. Mà chủ nhân cánh tay này, vẫn đang ngủ say như trước. Về mặt khi ngủ của hắn an tĩnh mà vô hại, so với nam tử sắc bén ngày thường, hoàn toàn là hai người khác nhau.

“Sở, Sở Diễm” Nàng đẩy đẩy hắn, cổ họng hết sức khô rát.

Lông mi dài của hắn run rẩy vài cái, sau đó hai mắt mở ra, ánh mắt thâm thúy sáng quắc nhìn chăm chăm nàng. “Rốt cục cũng tỉnh.” Hắn nhàn nhạt nói, ngón tay thon dài vuốt ve đôi má mềm mại tinh tế giống như sứ trắng của nàng.

“Ừ.” Thiên Dao gật đầu, thân thể lui về sau một chút. Mặc dù được chắn mỏng bao quanh thân thể, bọn họ vẫn tương đối trần trụi, trên người nàng có thương tích, biết rõ Sở Diễm hẳn thật sự sẽ không làm chuyện gì đối với nàng, nhưng vẫn không được tự nhiên khi ở chung như vậy. “Thả, buông.” Nàng phát hiện thanh âm chính mình run run đến vậy.

Sở Diễm tà mị cười, đầu ngón tay lại nắm cằm của nàng. “Đêm qua mới vừa ăn Bồn vương sạch sành sanh, Dao Nhi đây là muốn qua cầu rút ván sao?”

“Người...” Thiên Dao nhú mi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Rõ ràng là hắn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cư nhiên được tiện nghi lại còn khoe mẽ.

Bộ dáng xấu hổ của nàng dường như khiến hắn vui vẻ, Sở Diễm cười sáng khoái đứng dậy, thân thể cao lớn rắn chắc trần trụi phô bày trước mặt nàng. Thiên Dao cúi đầu cực thấp, nào còn dám nhìn hắn. Chỉ nghe tiếng mặc y phức xột xoạt vang lên.

“Nàng ngoan ngoãn nghỉ ngơi, buổi tối Bồn vương sẽ trở về thăm nàng.” Trước khi đi, hắn không quên đặt một nụ hôn xuống môi nàng.

Mà về mặt Thiên Dao lạnh nhạt, cũng không nói được hay không được. Trong lòng nhớ nhung mà: Nếu có thể, vĩnh viễn không gặp lại. Nàng sao có thể quên vết thương chong chóng toàn thân này là do người nào ban tặng. Hắn vì bảo hộ một nữ nhân khác, lại một lần nữa thương tổn nàng.

Trên người tuy đã bôi thuốc nhưng miệng vết thương vẫn đau như trước, khiến cho lục phủ ngũ tạng cũng đau theo. Thiên Dao biết bản thân bị nội thương rất nặng, muốn khôi phục chỉ sợ không dễ. Nàng cảm thấy mệt chết đi được, rất muốn có được cảm giác thoải mái một chút, nhưng mà thân thể đau đớn lại khiến cho nàng càng thanh tỉnh, mồ hôi lạnh sớm đã ướt đầm y phục.

Cửa lều đột nhiên bị người ngoài nhấc lên, Thiên Dao theo bản năng tưởng rằng là Sở Diễm, vội vàng quán chắn che kín người, ngược mắt, mới phát hiện người đến là Doãn Hàm Tuyết, mà nàng giờ phút này lại thay đổi một thân nữ trang.

“Doãn tỷ tỷ có việc gì sao?” Nàng có chút vô lực mở miệng, đúng vậy, vô lực. Giờ phút này nàng mỗi một không chịu nổi, không có tâm lực cùng Doãn Hàm Tuyết vòng vo.

Doãn Hàm Tuyết cười quyến rũ, ngồi xuống bên cạnh giường nàng. “Muội muội nói gì vậy, chẳng lẽ không có chuyện thì không thể tới chỗ muội ngồi chút sao? Ta nên cảm tạ muội muội mới đúng, nếu không có muội muội thay ta nhận tội, hiện giờ chịu khổ, chỉ sợ là Hàm Tuyết rồi.”

Thiên Dao im lặng, hàng mi thon dài run nhẹ. Trong bông có kim, hiện giờ xem như chuẩn xác mở mang tầm mắt rồi. Tuy là lời tăng bốc, nhưng mà chữ chữ nói ra, lời nói đâm vào ngực Thiên Dao. So với Doãn Hàm Tuyết giờ phút này, Thiên Dao ngược lại thích năng sắc bén của trước kia, ít nhất, so với hiện tại vẫn chân thật hơn.

Có lẽ trong mắt Doãn Hàm Tuyết nàng chật vật không chịu nổi, ngược lại khiến nàng càng tùy tiện không để ý. Thiên Dao chậm rãi nhắm mắt lại, không chút sức lực tựa vào trên giường mềm. Nếu nàng ta muốn xem thì để cho nàng ta vui mừng triệt để đi.

“Thương thế của ngươi cực kỳ nghiêm trọng đúng không?” Doãn Hàm Tuyết thăm dò hỏi, nàng tự nhiên sẽ không xốc lên y phục Thiên Dao để xem xét thương thế, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng không khó nhận ra.

“Vẫn tốt, làm phiền tỷ tỷ quan tâm rồi.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp lại, cũng không có cảm xúc gì.

Doãn Hàm Tuyết ngồi bên cạnh nàng, câu được câu không nói. Thiên Dao lại trầm mặc không nói, xem nàng như không khí. Cũng chỉ đến khi nàng đề cập về công chúa Tháp Na, Thiên Dao mới mở mắt ra, trong mắt hiếm thấy vài tia gọn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Lựa chọn (2)

“Điện hạ thỉnh pháp sư Mông Cổ siêu độ cho công chúa Tháp Na.”

“Tháp Na vô tội bị liên lụy, hy vọng kiếp sau nàng có thể đầu thai làm người trong một gia đình bình thường, không chút lo lắng.” Làn môi Thiên Dao rung động vài cái.

“Vài ngày trước ta liên tục gặp ác mộng, hẳn là quỷ hồn của công chúa Tháp Na quấy nhiễu. Điện hạ thay nàng làm lễ cúng bái, mấy ngày nay cũng coi như yên tâm”

Một đôi con ngươi trong suốt của Thiên Dao mờ mờ nhìn chăm chăm đỉnh đầu, nhàn nhạt mở miệng. “Ác giả ác báo, tỷ tỷ người nói có đúng không?”

Doãn Hàm Tuyết cắn chặt môi, sắc mặt hung dữ vài phần.

“Tỷ tỷ nói xong chưa? Thiên Dao mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.” Nàng mở miệng lần nữa, giọng điệu gần như mỏng manh. Mệt, là thật, cũng không phải nói cho có lệ.

Doãn Hàm Tuyết đứng dậy, khẽ hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Cuối cùng cũng khôi phục an tĩnh, Thiên Dao mới vừa khép mắt lại, ngoài lều lại truyền ra một tiếng hô nhỏ thê lương, thanh âm không lớn, mà Thiên Dao nghe được rõ ràng, là Doãn Hàm Tuyết.

“Doãn Hàm Tuyết.” Nàng gọi, nhưng không ai đáp lại. Vì thế, có chút khó khăn xoay người xuống giường. Mới vừa xốc cửa lều lên, sau gáy liền truyền đến một trận đau đớn, ngay sau đó, người liền mất đi tri giác.

Lại từ trong bóng tối tỉnh lại, người đã ở trên đỉnh núi cao, gió lạnh thổi qua sa y đơn bạc, xé rách miệng vết thương, đau đớn vô cùng. Thiên Dao cật lực nhúc nhích thân thể, mới phát hiện hai tay đã bị trói chặt. Phóng mắt nhìn đi, màn đêm buông xuống, bầu trời có vài ngôi sao nhỏ ít ỏi.

“Doãn Hàm Tuyết.” Nàng dùng thân thể đụng vài cái vào nữ nhân đang bất tỉnh bên cạnh.

Doãn Hàm Tuyết chậm rãi mở hai mắt, nhìn đến hoàn cảnh lúc này, chán kinh không nhỏ. May mà, nàng coi như bảo trì được sự bình tĩnh, cũng không có lên tiếng la lớn. “Ta, chúng ta đang ở đâu?”

Thiên Dao vẫn chưa đáp lại, mà lão đạo đứng dậy, đứng ở vách núi đen từ trên cao nhìn xuống. Gió lạnh gào thét, màn đêm bao phủ xuống núi Tang Điền, quỷ mị nói không nên lời. Phía sau cách xa vài trượng, kỳ bích hắc y tay cầm cung, hướng về phía các nàng.

“Bốn soái chinh chiến cả đời, trái lại lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân trần định như vậy.” Phía sau truyền đến giọng cười sáng khoái ồm ồm của nam tử.

Thiên Dao chậm rãi quay đầu, đập vào mắt là bốn mươi tên nam tử ở hai bên, thân hình cao lớn, sắc mặt tối đen. “Chẳng lẽ sợ hãi thì ngươi có thể thả chúng ta sao? A Lặc Xích Chân tướng quân!” Lời nói ra thấp phần lưu loát tiếng Mông Cổ, nàng tận lực nhấn mạnh mấy chữ sau cùng.

Không chỉ có A Lặc Xích Chân, ngay cả Doãn Hàm Tuyết cũng không khỏi kinh ngạc. Khá khen cho một Thẩm Thiên Dao, khá khen cho một nữ tử thâm tàng bất lộ. “Ngươi, ngươi biết tiếng Mông Cổ?”

Thiên Dao không nói, sóng lưng đứng thẳng tắp. Mái tóc đen theo gió khẽ bay.

Dưới chân núi truyền đến tiếng vó ngựa hỗn loạn, Sở Diễm dẫn theo một đội quân tinh nhuệ, từ xa mà đến. A Lặc Xích Chân cười ha ha, lớn tiếng nói với đám người Sở Diễm. “So với tướng tượng của bốn soái, thái tử điện hạ tới quả thật rất nhanh.”

Sở Diễm chưa mở miệng, Sở Dục đã kìm nén không được. “A Lặc Xích Chân, giờ âm mưu quỷ kế, ngươi còn là nam tử đại trượng phu sao? Mau thả các nàng ra. Nếu không, Bốn vương sẽ đem ngươi băm thây vạn đoạn.”

A Lặc Xích Chân cười lạnh. “Nếu không có quỷ kế của người Trung Nguyên các ngươi, Bốn soái cũng sẽ không lưu lạc tới kết cục như vậy. Hiện giờ, Bốn soái chỉ dùng đạo người trả lại cho người mà thôi.”

“Ngươi!” Sở Dục căm tức nhưng lại không có cách nào phản bác lại. Từ xưa ‘Bình bất yếm trá’, Thất ca dùng kế dụ địch, A Lặc Xích Chân tự nhiên cũng dùng Thiên Dao, Hàm Tuyết để áp chế lại.

Sắc mặt Sở Diễm không thay đổi, giục ngựa tiến lên vài bước. “A Lặc Xích Chân, chiến tranh là chuyện của nam nhân, hà tất phải kéo nữ nhân vào. Có bản lĩnh liền tìm Bốn vương.”

A Lặc Xích Chân hừ cười. “Bốn soái đích thực không có năng lực đối kháng cùng ngươi, bất quá, cho dù là chết, ta cũng cần phải lôi kéo nữ nhân của ngươi cùng xuống địa ngục, để cho thái tử điện hạ nếm thử mùi vị mất mát.” Hắn âm trầm cười, thuận tay đem Doãn Hàm Tuyết từ trên mặt đất kéo lên, nắm lấy mái tóc dài của nàng, bức bách nàng ngẩng đầu đối diện chính mình. Lòng bàn tay thô ráp ma sát vài cái trên đôi má non mềm của nàng. “Chỉ là đáng tiếc, mỹ nhân yêu diệu như vậy, liền phải táng thân dưới đáy vực, thật đúng là đáng tiếc rồi.”

Doãn Hàm Tuyết bị kéo da đầu đau đớn, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cổ hết sức khốc hô. “Điện hạ, cứu ta.”

“A Lạc Xích Chân, thả nữ nhân của Bồn vương ra, Bồn vương cho người một con đường sống.” Giọng nói Sở Diễm lạnh lùng.

A Lạc Xích Chân ngửa mặt lên trời cười dài, hấn chinh chiến cả đời, cho dù có chết, cũng sẽ không làm chó chết chủ. “Được a! Vậy bồn soái liền cho thái tử điện hạ một cơ hội cứu lấy một nữ nhân. Bồn soái có một người tương đối là đủ rồi, nữ nhân quá nhiều, đến Âm Tào Địa phủ cũng không thể nào yên tĩnh.”

Lời này vừa nói ra, không khí tựa hồ trong nháy mắt lâm vào tĩnh mịch. Trên đỉnh núi chỉ còn lại tiếng gió gào rít. Phượng mẫu Sở Diễm nheo lại, màu sắc càng thêm thâm trầm. Doãn Hàm Tuyết bị A Lạc Xích Chân kiềm chế, khuôn mặt hoa lệ đái vũ, trong mắt tràn đầy khát cầu. Mà Thiên Dao chấp tay đứng trên dốc núi, dung nhan tuyệt mỹ, vẫn như cũ không có nửa phần cảm xúc.

Trầm mặc thật lâu sau, tất cả mọi người dường như ngừng thở chờ câu trả lời của Sở Diễm. Sở Diễm xoay người xuống ngựa, bỏ dây cương ra, bước lên trước hai bước, cánh tay đuổi hướng Hàm Tuyết, trầm giọng nói. “Trả nàng lại cho Bồn vương.”

Sở Dục cũng không tình thông tiếng Mông Cổ, đành phải hỏi A Lang ở bên cạnh. “Bọn họ đang nói gì?”

Vương tử A Lang hơi sững sờ, ập a ập ứng nói lại sơ lược ý chính, cũng nói cho hần biết, Sở Diễm lựa chọn Doãn Hàm Tuyết.

Đôi môi Sở Dục nhếch lên, bàn tay nắm chặt thành quyền ẩn dưới ống tay áo, cũng không nhiều lời.

Hàm Tuyết mặc dù bị A Lạc Xích Chân kiềm chế, thống khổ không chịu nổi, nhưng khoé môi lại hơi hơi lên. Sở Diễm, chung quy trong lòng hần có năng.

Sắc mặt Thiên Dao cũng khẽ biến, một đôi mắt trong trẻo như xuyên thấu thời gian không gian, đối diện với ánh mắt thâm thúy trong không trung của hần. Giờ phút này, năng thật sự mờ mịt rồi.

A Lạc Xích Chân coi như là hần tử đáng mặt, hần ra hạ sách này bắt quá chỉ muốn trả thù Sở Diễm, không hề muốn lấy mạng người. Thiên Dao nghĩ mục tiêu của hần chỉ là chính mình mà thôi, chỉ là âm kém dương sai, bắt luôn cả Doãn Hàm Tuyết. Hiện nay, A Lạc Xích Chân vẫn chưa nhận ra đâu mới đúng là nữ nhân của Sở Diễm, hần để cho Sở Diễm lựa chọn, bắt quá là muốn từ miệng Sở Diễm nói ra người nào mới đúng là nữ nhân của hần, mà hần nói ra người nào, người đó sẽ chết.

Mà Thiên Dao có thể đoán ra, Sở Diễm lại như thế nào không thể đoán được. Hần cư nhiên vì năng, vứt bỏ Doãn Hàm Tuyết.

“Được, bồn soái hiện tại trả nàng lại cho người.” A Lạc Xích Chân cười ha ha, lại làm bộ đẩy Doãn Hàm Tuyết xuống vách núi đen.

“Doãn Hàm Tuyết!” Thiên Dao hô một tiếng, thi triển nội lực cắt đứt dây trời cổ tay, phi thân hướng chỗ Hàm Tuyết rơi xuống, cũng thuận thế kéo lấy cánh tay năng, lôi nàng từ vách núi đen bên cạnh lôi trở về. A Lạc Xích Chân đích thị muốn mạng của năng, năng lại như thế nào nhẫn tâm để cho Doãn Hàm Tuyết trở thành con cừu chết thay.

“Dao Nhi cẩn thận.” Sở Diễm bay lên, hướng dốc núi mà tới. Bọn hần vừa có hành động, thiết kỵ của A Lạc Xích Chân cũng kéo động cung tiễn, tên bay đầy trời.

“Bảo hộ điện hạ.” Sở Dục hô lớn một tiếng, mang theo đội quân tinh nhuệ cùng phản quân của A Lạc Xích Chân chém giết. Giờ phút này, trên dốc núi diễn ra cảnh tượng chém giết hỗn loạn.

A Lạc Xích Chân thấy kế sách không thực hiện được, lại càng thẹn quá thành giận. Hần không giết được Doãn Hàm Tuyết, quay người phát tiết tức giận trên người Thiên Dao, một chương tập kích ngay ngực Thiên Dao. Thiên Dao bị nội thương chưa lành, căn bản không cách nào ngăn cản, bị nội lực của A Lạc Xích Chân làm tổn thương, thân thể lập tức bay ra khỏi dốc núi.

Toàn bộ mọi chuyện phát sinh quá nhanh, Thiên Dao chỉ kịp phát ra một tiếng kinh hô mỏng manh. “Sở Diễm cứu ta!”

“Dao Nhi!” Sở Diễm nổi giận gầm lên một tiếng, cơ hồ là không cần nghĩ ngợi, bóng dáng màu nguyệt sắc như mũi tên lao ra khỏi đỉnh núi, nhảy xuống theo phương hướng của Thiên Dao.

“Thất ca!”

“Sư huynh!” Sở Dục, A Lang hai người đuổi tới vách đá lại chụp hụt. Cánh tay Sở Dục cứng còng đuổi ở giữa không trung, thật lâu không cách nào thu hồi lại.

Thiên Dao nhắm chặt hai mắt, bên tai là tiếng gió gào rít, thổi qua gò má đau rát. Tốc độ rơi xuống cực nhanh, Thiên Dao giang tay ra, cảm thấy chính mình giống như con bướm bướm, ở đoạn cuối của sinh mệnh, nở rộ một lần cuối cùng.

Một khắc trước khi rơi xuống vực, một cánh tay mạnh mẽ nắm lấy tay nàng, ngay sau đó, nàng rơi vào trong một lồng ngực ấm áp rắn chắc.

Rừng rậm dày đặc dưới đáy vực, lại vào đông, tuyết trắng phủ một vùng. May mà tuyết dày, giảm bớt lực đạo rơi xuống, Sở Diễm nội lực thâm hậu, bảo vệ được tâm mạch. Nếu không, từ trên vách núi cao vọt xuống mà rơi xuống, phải chết là lẽ hiển nhiên. Sở Diễm bảo hộ Thiên Dao ở trong ngực, nhánh cây khô héo cắt qua sống lưng của hắn, áo dài xanh nhạt nhuộm đầy vết máu, may mà cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

“Dao Nhi.” Hắn lắc lắc nữ tử đang hôn mê bất tỉnh trong lòng, hoảng loạn dùng đầu ngón tay lau vết máu trên môi nàng. Hoảng loạn, đúng vậy, cuộc đời hắn chưa bao giờ có hoảng loạn. Có bao nhiêu buồn cười cơ chứ, mười mấy năm âm mưu thủ đoạn, vết đao liếm máu, hắn vậy mà lại vẫn tồn tại loại cảm xúc bén nhọn không nên có này. Hắn là Sở Diễm, là thái tử Đại Hàn, hoảng loạn đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ gì là điểm trí mạng. Nhưng kể từ khi hắn gặp Thẩm Thiên Dao, nữ tử này đã định trước sẽ làm đảo loạn quỹ đạo cuộc sống của hắn, để cho toàn bộ mọi thứ chệch khỏi quỹ đạo lúc ban đầu.

“Dao Nhi, nàng mau tỉnh, không thể ngủ.” Hắn rút cuộc căng thẳng ôm nàng vào trong ngực, liên tục không ngừng truyền nội lực vào trong thân thể nàng, nhưng mà, không có, nàng không có nửa phần phản ứng. Nàng ở trong ngực hắn, giống như một pho tượng nát vụn, một con búp bê sứ.

Bị thị vệ của A Lang dùng gậy đánh, lại bị đẩy vào hàn trì, nàng vốn bị nội thương nghiêm trọng. Trước khi rơi xuống lại còn bị A Lặc Xích Chân một chương làm tổn thương tâm mạch. ... Tiếp tục như vậy, Sở Diễm không dám tưởng tượng tiếp. Hắn cơ hồ cảm giác được, sinh mệnh nữ tử trong lòng đang dần dần trôi đi. Hoảng loạn qua đi, là sợ hãi, sợ hãi dưới áp lực tâm tột.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Tuyệt cảnh

Sở Diễm không dám xác định đáy vực trắng như tuyết này có mãnh thú sinh sống hay không, hắn không hề tri hoãn ôm lấy Thiên Dao, tìm một sơn động kín đáo ẩn thân. Hắn dùng áo choàng lông cáo bao lấy thân thể mảnh mai của nàng, ôm chặt trong lòng. May mà sau khi liên tục truyền nội lực không ngừng vào người nàng, thân thể Thiên Dao đã ấm lại. Sở Diễm cũng bị thương, không cách nào vận công lâu được, cho nên, hắn lo sợ nàng lại bị tổn thương.

Trên người chỉ còn một viên đan dược trị nội thương, hắn dùng miệng đôi miệng đút cho nàng, lại hôn đắm đuối trên đôi môi nàng. Thật lâu sau, Thiên Dao rốt cuộc cũng có chút phản ứng yếu ớt, trong miệng ni non, “Nước, nước.”

Đây là đáy vực bị bao phủ bởi tuyết trắng, vừa nhìn đã không thấy đỉnh, hắn đến đâu tìm nước cho nàng. Mi tâm Sở Diễm nhíu lại, ôm nàng đến cửa động, trên chạc cây ở cửa động bao phủ một lớp tuyết đọng thật dày, hắn đi qua, dùng đầu ngón tay nhẹ bóc một nắm tuyết, sau đó đưa vào trong miệng mình hòa tan, sau đó dùng miệng đút cho nàng. Như vậy vài lần, Thiên Dao rốt cuộc mở hai mắt ra, mặc dù chặt vật như vậy mà đôi mắt sáng kia vẫn trong suốt sáng ngời động lòng người như trước. Có lẽ ngay từ những ngày đầu, hắn đã bị một mảnh thanh u này đã động, vì vậy, lại càng không cách nào buông tay.

“Tỉnh rồi?” Hắn cười ôn nhu, giống như những buổi sớm tinh mơ ngày thường, tựa như không rơi xuống vách núi, không có đau đớn thương tổn, cũng không có liên quan sinh tử.

“Ừm.” Thiên Dao nhẹ giọng đáp lại, cảm xúc lên xuống không nhiều. Hàng mi dài rung rung đánh giá hoàn cảnh. “Là đáy vực sao?”

“Ừm.” Sở Diễm đáp lại.

Đôi mi thanh tú của Thiên Dao nhíu chặt, đôi mắt trong veo chứa sự phiền muộn. Vực sâu vạn trượng, bọn họ muốn đi lên, chỉ sợ khó hơn lên trời.

Sở Diễm dịu dàng cười, cũng đã nhìn thấu tâm sự của nàng, nhân nhật mở miệng. “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Lúc Thiên Dao nhìn hắn có mang theo chút mờ mịt. “Sao người lại ở đây?”

Mắt hắn đen sâu thẳm, “Dao Nhi hi vọng là ai? Vân Kiếm, hay là Sở Dục?”

Thiên Dao trầm mặc, là ai cũng được, chỉ là, không nên là hắn, cũng không thể là hắn. Bình tĩnh tự phụ như Sở Diễm, hắn vốn không nên làm chuyện lỗ mãng như vậy. “Điện hạ chẳng lẽ không lo lắng sao? Có lẽ, chúng ta vĩnh viễn cũng không thể đi lên được.”

“Vậy sao?” Hắn lơ đãng cười, ngữ điệu thậm chí còn mang theo vài tia ngả ngón nghiền ngẫm. “Vậy chúng ta cứ ở đây một đời một kiếp đi.”

Một đời một kiếp? Từ ngữ có bao nhiêu mê người mà lại châm biếm làm sao. Sự chua xót tràn ra trên khóe môi Thiên Dao, thương tổn của nàng, bản thân nàng tự biết. Nàng căn bản chống đỡ không được bao lâu, nàng sẽ chết, Thẩm Thiên Dao không có một đời một kiếp rồi. Những cái này đối với Thiên Dao đã trở thành xa xỉ. Nước mắt trong suốt óng ánh mang theo lạnh giá theo gò má chảy xuống, nữ tử hoa lệ đài vũ mềm mại khiến cho người ta không đành lòng nặng nề trách móc.

“Đang êm đẹp, lại khóc cái gì! Có phải trên người bị đau rồi không?” Mi tâm hắn cơ hồ chau lại một chỗ, khi nói chuyện tay đã đặt lên ngực nàng một lần nữa truyền nội lực vào trong người nàng.

Thiên Dao ho khan vài tiếng, vài tia máu tươi lại tràn trên khóe miệng. Nàng có chút cật lực giữ chặt bàn tay hắn, yếu ớt lắc đầu. “Tiết kiệm chút sức lực đi, đừng làm chuyện vô nghĩa.”

Sự lạnh nhạt trước sau như một của nàng rốt cuộc chọc giận hắn, nàng mới bao lớn, mười sáu tuổi, ngây thơ như hoa cỏ, lại nhìn thấu rõ sinh tử, nàng làm sao có thể, sao có thể lạnh nhạt đến như vậy. Có ý trừng phạt, hắn hôn lên môi nàng, liếm láp sự ngai ngái trong miệng nàng, đầu lưỡi linh hoạt ngang ngược xông vào, cùng nàng sống chết dây dưa. Thiên Dao bị hắn hôn đến thở không nổi, hai gò má đỏ bừng cuộc hơi ừng ừng, thoi khắc hắn buông miệng nàng ra thở dốc, ngực phập phồng kịch liệt.

Khóe môi Sở Diễm mỉm cười, mang theo vài phần đắc ý thích thú. Bàn tay nâng cằm nàng lên, bức nàng nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thúy của hắn. “Thắm Thiên Dao, bốn vương làm cái gì, cũng không tới phiên nàng chỉ bảo. Nhớ kỹ, nàng là của ta, không có sự cho phép của ta, nàng ngay cả chết cũng không có tư cách.”

Thiên Dao cười trào phúng, có chút mệt mỏi khép mi lại. Haiz, Sở Diễm mãnh liệt bá đạo như vậy sớm đã nhìn quen rồi, cũng không có tâm tư tranh cãi với hắn. Cũng không cần tranh cãi gì, giây phút khép lại đôi mắt, Thiên Dao thậm chí suy nghĩ, bản thân còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai hay không. Tự do, nàng cực kỳ muốn tự do, không biết sau khi chết có thể đạt được hay không.

Không rõ mê man trong bao lâu, lúc ý thức thanh tỉnh trở lại là do tiếng chim đánh thức. Ánh mặt trời mờ mờ chiếu trên mặt trên người, cực kỳ ấm, cực kỳ ấm. Thiên Dao mở đôi mắt sáng, ánh vào đôi mắt đích thị là tuần nhan phóng túng của Sở Diễm. Hắn chuyên chú nhìn nàng, chấp nhất như vậy, giống như chỉ cần hắn bắt cần một chút nàng sẽ biến mất vậy. Quả thật, nàng cũng không nhớ rõ, đêm qua nàng sốt cao không ngừng, hơi thở mong manh, vòng vo hai lần trước quỷ môn quan mới nguy hiểm trở về. Cả một đêm Sở Diễm cũng chưa từng chợp mắt, độ khí cho nàng, truyền nội lực vào cho nàng, lẫn lộn một đêm nàng cuối cùng đã tỉnh.

Thiên Dao cố gắng cử động thân thể, phát hiện mình đang ngủ trong lòng hắn, trong một đêm, vẻ mặt hắn có phần tiều tụy. “Làm sao vậy?”

Sở Diễm vẫn cười dịu dàng như cũ, bớt đi vẻ lạnh lùng ngày xưa, so với ánh nắng ngoài động còn tươi đẹp chói mắt hơn nhiều. “Không có gì, chỉ muốn nhìn nàng.” Sau đó là im lặng, một lát sau hắn lại mở miệng, lòng bàn tay vuốt ve đôi má mướt mà của nàng. “Tỉnh lại thì tốt rồi.”

“Khát.” Nàng líu ríu mở miệng, ánh mắt chằm chằm lưu động.

Sở Diễm thoáng chần chờ, khóe môi nở nụ cười không nghiêm túc, “Vẫn muốn uống nước?”

Vẫn muốn? Thiên Dao khó hiểu nhíu mày, sau đó, chỉ thấy hắn như cũ cào một bông tuyết đọng, ngậm vào trong miệng, môi mỏng bị tuyết lạnh ảnh hưởng có hơi tái đi. Khuôn mặt tái nhợt của Thiên Dao nhất thời đỏ lên, xem ra, hắn cũng không phải là lần đầu cho nàng uống nước rồi.

Hắn ôm lấy nàng, môi in lên môi nàng. Thiên Dao lúc tỉnh ngược lại không an phận như khi hôn mê, gầy dựa vài cái trong ngực hắn mới miễn cưỡng nuốt lấy nước trong miệng hắn, phút cuối lại không biết nặng nhẹ đánh vào ngực hắn một cái. Hắn bắt lấy bàn tay nhỏ của nàng, đặt lên môi hôn, trong ánh mắt lại có vài tia đau lòng. Nàng vốn không nên lưu lạc đến đây, nếu không gặp Sở Diễm hắn, Thắm Thiên Dao vẫn là thiếu chủ U Minh cao ngạo không ai bì nổi, là thần nữ vạn người sùng bái.

“Đưa ngốc! Ở dốc núi nàng rõ ràng biết bốn vương sẽ chọn nàng, cần gì phải rắc rối như vậy.”

Thiên Dao bất đắc dĩ cười, “Ta không thể trở mắt nhìn Hàm Tuyết mất đi tính mạng.”

“Mạng của nàng ta, bốn vương có thể không cần.” Cơ hồ là không cần nghĩ ngợi, Sở Diễm dứt khoát nói.

“Nàng là nữ nhân của người a.”

“Nhưng ta chỉ cần nàng.” Hắn đột nhiên ôm chặt nàng vào trong lòng, vùi đầu vào cổ nàng, thế nên Thiên Dao không cách nào nhìn được cảm xúc của hắn, chỉ nghe thấy tiếng tim hắn đập mạnh, bối rối vô chừng.

Trong lúc vô tri vô giác, Thắm Thiên Dao lại mê man trong lòng hắn. Nàng thường xuyên hôn mê, hơn nửa mỗi lần lại ngủ lâu hơn lần trước. Sở Diễm biết nàng chống đỡ không được bao lâu, nếu như không ra khỏi nơi này, nàng thật sự phải táng thân ở đây vục rồi.

Sở Diễm hao phí khí lực một phen mới lay tỉnh Thiên Dao lần nữa, hơi thở của nàng càng lúc càng mỏng manh, sắc mặt trắng như tuyết. “Trời đã sáng sao?” Nàng mờ mịt hỏi một câu, hỗn loạn, sớm đã không nhận ra ánh mặt trời ban ngày.

“Hiện tại là ban ngày, Dao Nhi, chúng ta phải rời khỏi đây.” Sở Diễm dịu dàng giải thích, đặt nàng lên lưng mình. “Ngoan, đừng ngủ, chúng ta rất nhanh sẽ có thể ra ngoài.”

“Ừm.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại, thuận theo nằm trên lưng hắn, chỉ là mi mắt vẫn nặng trĩu như cũ.

Trên người Sở Diễm cũng có vết thương, tuyết dày cơ hồ không quá đầu gối, hắn cõng Thiên Dao bước thấp bước cao gian nan tiến về trước, trên tuyết đọng lại một đường máu dài, có của hắn, cũng có của nàng. Sở Diễm trước giờ ít lời, cả đoạn đường này lại phá lệ nói không ngừng. Bọn họ đều hiểu rõ, nếu như nàng một lần nữa thiếp đi, chỉ sợ cũng không cách nào tỉnh dậy.

“Dao Nhi, hát cho ta nghe.” Ngữ điệu của hắn dịu dàng, lời nói vẫn mang tính mệnh lệnh như cũ.

Thiên Dao bất đắc dĩ cười, cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng, lúu rúu nhẹ.

“Chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn đẹp không thể giấu. Người ở bên mình như cảnh xuân, chết không hối tiếc. Quốc sắc thiên hương tùy ý vương mắc, lo gì nhân sinh ngắn ngủi. Chàng tình thiếp nguyện, không đợi may mắn thành đôi. Để thiếp chấp tay son hà tìm niềm vui cho chàng, muốn người đồng thanh hát vang bài thiên cổ. Chàng xem viễn sơn mỉm cười nước chảy dài, đời đời kiếp kiếp sông cạn đá mòn...”

Sở Diễm cảm thấy tiếng ca của nàng quen thuộc, lúc này hoàn toàn vang lên là tiếng ca của Hàm U.

“Là Hàm U dạy nàng hát à?”

Thiên Dao cười, nhàn nhạt lắc đầu, “Là mẫu thân dạy ta, ta dạy lại Hàm U.”

“Rất êm tai.” Hần dụ dằng đáp lời.

Phía trước vẫn là tuyết trắng không thấy cuối đường. Thiên Dao tựa đầu trên lưng hần, lưng hần rộng lớn ấm áp, trong trí nhớ nam nhân kia cũng từng cồng nàng như vậy, khi đó, nàng còn không biết ông là phụ thân của mình.

“Sở Diễm, nếu có thể như vậy mãi thì tốt biết bao.”

“Đồ ngốc.” Hần khẽ quờ một câu, không biết vì sao, tầm mắt đã có chút mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Người thương nhất

Ý thức của Thiên Dao lại bắt đầu hỗn loạn không rõ, nàng thê, nàng đã cực kỳ cố gắng duy trì thanh tỉnh. Càng hi vọng không có cuối đường, nhưng hi vọng chỉ là hi vọng. Nàng biết bản thân đã đi tới cuối đường.

“Sở Diễm, ta nhớ mẫu thân.”

Cước bộ của hần bỗng chậm lại, chân chừ nói, “Ừm, bà đang ở trên trời nhìn nàng.”

Nàng tiếp tục ní non, “Sở Diễm, ta muốn về nhà.”

“Dao Nhi, ta đưa nàng về nhà.” Không tự chủ, giọng nói có chút khàn khàn.

Thiên Dao cười, cũng không nói nữa. Nàng là người không có nhà, Thảm gia diệt môn, Tư Đồ gia, nàng không thuộc về nơi đó. Mà Đông cung, nơi đó có quá nhiều nữ nhân, đó là nhà giam, không phải nhà.

Rất lâu, nữ tử trên lưng không còn tiếng động, Sở Diễm luống cuống lớn tiếng gọi, “Dao Nhi, Dao Nhi, đừng ngủ, trăm ngàn lần không được...”

“Ừm, ta ở đây.” Trên lưng truyền đến giọng nói mỏng manh, nàng ở trên lưng hần cựa quậy, hai tay choàng lên cổ hần.

Trái tim đang treo lơ lửng của Sở Diễm mới coi như hạ xuống, “Ngoan, đừng ngủ, chúng ta rất nhanh liền có thể ra ngoài.”

Thiên Dao có chút giấu cợt cười, “Ừm, chỉ cần bỏ ta xuống, điện hạ rất nhanh có thể đi ra ngoài...”

“Thảm Thiên Dao, nàng ngâm miệng lại cho bản vương.” Hần gượng gạo ngắt lời của nàng.

Thiên Dao vẫn cười như cũ, đối mặt với cái chết, nữ tử chỉ mới mười sáu tuổi này lại không có chút sợ hãi. “Kỳ thật, chết ở đây cũng không sao. Sở Diễm, nếu ta chết, người sẽ nhớ đến ta như nhớ Hàm U sao?”

Thiên Dao nghĩ, người là động vật kỳ quái nhất trên thế gian, cái trân quý nhất không chiếm được, lại mất đi. Hần không cách nào quên Hàm U, đại để là như thế, bởi vì thiên nhân vĩnh viễn xa cách, bởi vì không cách nào có được, cho nên nhớ mãi không quên.

“Sẽ không.” Nam nhân trả lời kiên quyết, không chút dãi dòng. Bởi vì, hần tuyệt đối không để nàng chết.

Thiên Dao không hề biết suy nghĩ trong lòng hần, chỉ bị hai chữ này dập tắt tất cả hi vọng trong lòng. Ở trong lòng hần, nàng chung quy vẫn không bằng Doãn Hàm U.

“Không, không sao, Thiên, Thiên Dao không trách người...” Đứt quãng một câu, sau đó không còn âm thanh nào.

“Dao Nhi, Dao Nhi.” Hắn hoảng sợ đặt nàng xuống, mới phát hiện mặt nàng trắng bệch, mạch đập mỏng manh, cơ hồ không chút hơi thở. “Thắm Thiên Dao, nàng tỉnh lại, bổn vương lệnh cho nàng tỉnh lại...” Hắn khàn giọng gào thét, rút mạnh cây trâm trên mái tóc nàng xuống, cắt đứt mạch trong cổ tay, đem máu tươi mớm vào miệng nàng, bổ sung thêm cho nàng huyết khí. Lại cắn răng gắng gượng truyền thêm nội lực cho nàng, nhưng nàng vẫn như cũ không có dấu hiệu tỉnh lại.

Sở Diễm ngược mắt nhìn, chỗ bọn hắn ở tuyết trắng phau phau, không có tận cùng. Chẳng lẽ, thật sự là son cùng thủy tận, đã đến bước đường cùng sao?

Hắn có chút vô lực nhắm mắt lại, rút ra ngọc tiêu trắng bên hông, khẽ đặt bên môi. Tiếng tiêu du dương uyển chuyển chậm rãi phát ra, mang theo sự thê lương bất tận. Trên bầu trời đột nhiên xẹt qua một con chim ưng trắng, phát ra vài tiếng kêu. Đôi mắt như được hướng về phía Sở Diễm lướt nhẹ xuống, vẩy cánh đậu trên vai Sở Diễm.

Đau, đau đớn kịch liệt kéo tới, Thiên Dao nhíu chặt mi, theo bản năng rên rỉ. Mà thân thể lại gất gao bị giữ lại, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng gầm thét trầm thấp của nam tử.

“Dao Nhi đã có ý thức rồi, còn không dừng tay cho bổn vương.” Sở Diễm gầm thành tiếng, một tay đẩy ngực y ra.

Bước chân ngực y lao đảo, khom người đứng ở một bên, thái tử đang trong cơn thịnh nộ, lửa không đốt cũng đã dễ dàng tự cháy, ai cũng không dám chuốc họa vào thân.

“Dao Nhi, cố gắng một chút, rất nhanh sẽ không đau nữa.” Hắn ôm lấy thân thể mềm mại của nàng trong lòng, bàn tay kéo lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng. Đầu ngón tay trắng bệch, cảm giác châm thật nhỏ. Từ đáy vực đưa nàng lên, Thiên Dao chỉ còn một hơi thở, dùng hết linh đan diệu dược cũng không cách nào thức tỉnh nàng. Bất đắc dĩ chỉ có thể đưa ra hạ sách này, dùng đau đớn đến cực độ để thức tỉnh ý thức của nàng.

Tay đứt ruột xót, nghĩ cũng đã biết đau đớn thế nào. Mà Sở Diễm lại cảm thấy mỗi một ngàn châm giống như ghim vào trong lòng hắn, đau đến cơ hồ hít thở không thông. Hắn đường đường là thái tử Đại Hàn, dưới một người trên vạn người, lại không bảo hộ được một nữ nhân, hân hận a.

Thiên Dao trong lòng hắn hơi run rẩy, trên trán trơn mượt rịn ra mồ hôi, trong miệng thì thảo không ngừng gọi, “Đau, Sở Diễm, đau quá...”

“Điện hạ, ý thức nương nương đã thanh tỉnh, châm trên đầu ngón tay vẫn nên sớm rút ra mới được.” Trương ngực y chấp tay nói.

“Ừm.” Sở Diễm muộn phiền hừ một tiếng, sắc mặt trầm lại giống như ngày mưa. Bàn tay hắn nâng tay nàng lên, đặt ở bên giường. Mà mấy ngực y đều nom nớp lo sợ, chậm chạp không chịu tiến lên. Rút châm ra cũng đau không kém lúc đâm vào, vị Thắm nương nương này vừa đau, tính khí thái tử đã tăng vọt.

Sự kiên nhẫn của Sở Diễm dường như đã hết, lạnh lùng liếc nhìn ngực y trước mặt, mấy người nhìn nhau, trưởng ngực y kiên trì, run rẩy đi đến bên giường. Thật cẩn thận cầm lấy ngàn châm mảnh khảnh, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, nhưng Thiên Dao vẫn bị đau rồi.

“A...” Nàng kêu đau một tiếng, sau đó liền im bặt.

“Dao Nhi.” Bộ dạng Sở Diễm cũng đau đớn giống như nàng vậy, gất gao ôm nàng trong lòng, chỉ sợ vừa buông tay nàng sẽ biến mất. “Một đám phế vật, đều cút ra ngoài cho bổn vương.”

Biết rõ đau đớn là không thể tránh được, hô hấp của người trong lòng đã từ từ bình ổn, nhưng hắn vẫn không khống chế nổi tức giận. So với tức giận ngực y, chẳng bằng nói là căm giận chính mình. Hắn càng ngày càng không giống Sở Diễm, thậm chí, xa lạ đến bản thân cũng sợ hãi.

“Vi thần cáo lui.” Các ngực y lão đảo, từng người theo nhau ra ngoài.

Trong lều nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ có tiểu nữ nhân trong lòng nhẹ nhàng thở, nàng xinh đẹp thanh tú cau mày, ngủ không yên ổn. Sở Diễm thay đổi tư thế để cho nàng ngủ được thoải mái một chút, đầu nàng gối lên cổ tay hắn, khuôn mặt tái nhợt dần dần khôi phục lại chút huyết sắc.

“Thất ca.” Sở Dục xóc màn lều mà vào, động tác vô cùng chậm.

“Ừm.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lời, từ đầu đến cuối ánh mắt chưa từng rời khỏi nữ tử trong lòng.

Sở Dục vẫn chưa mở miệng mà đưa một viên thuốc màu vàng tới trước mặt hắn. “Thất ca, vết thương của huynh cũng không nhẹ.”

Sở Diễm cũng không đòi co, nhận lấy viên thuốc ngửa đầu nuốt xuống. Nuốt thuốc vào, có chút chua chua và mát rượi, hắn thăm vận nội lực, đích thực thông thuận rất nhiều.

“Thất ca, A Lặc Xích Chân đã bị bắt, không biết thất ca tính xử trí thế nào? Hay là, giao cho người Mông Cổ?”

“Loạn côn đánh chết.” Giọng nói Sở Diễm trong veo mà lạnh lùng, mắt đen không chút gợn sóng.

“Vâng.” Sở Dục đáp lại cũng không phản bác.

“Gian tế trong doanh trại Mông Cổ đã tìm thấy chưa?” Sở Diễm lại mở miệng, nếu không có gian tế trong doanh trại Mông Cổ, A Lạc Xích Chân sao có thể dễ dàng bắt cóc Thiên Dao.

“Đã tìm được, gọi là A Bô, nghe nói là người trong lòng của công chúa Tháp Na.”

Mây kiểem Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, đôi mắt sâu không thấy đáy, trầm tư một hồi mới mở miệng, “Giao hấn cho người Mông Cổ xử trí đi.” Như vậy, là tính cho A Bô một con đường sống rồi.

“Đại quân đã chờ xuất phát, không biết thất ca tính khi nào khởi hành?” Sở Dục mở miệng lần nữa hỏi.

“Hai ngày sau.” Sở Diễm nhìn nữ tử trong lòng, hai ngày sau, tình hình của nàng có thể ổn định lại. “Mang Ba Nhã theo.”

Ba Nhã là con thứ của Mông Cổ Vương, bảo đệ của A Lang.

“Chuyện này..” Sở Dục thoáng chần chờ, nhưng vẫn đáp lời. “Vâng, thần đệ sẽ đi làm.”

Trong lều khôi phục lại sự yên tĩnh, Thiên Dao ngủ thiếp đi, Sở Diễm mới lưu luyến buông nàng ra, đứng dậy ngồi xuống bàn bên cạnh. Mắt tích hai ngày, trên bàn đã chất đầy tấu chương lớn lớn nhỏ nhỏ. Sở Diễm cười khổ, ngàn dặm truyền thư, phụ hoàng của hấn quả thực một khắc cũng không cho hấn được an nhàn.

Yên tĩnh cũng không được lâu, màn trướng lại một lần nữa bị người xốc lên, người xông vào mang theo một cỗ khí lạnh lẽo. Sở Diễm nhú mày, theo bản năng nhìn nữ tử đang ngủ yên trên giường.

“Sur huynh đây là ý gì? Vì sao phải mang Ba Nhã đi Đại Hân.” Vương tử A Lang giọng điệu cấp bách, cơ hồ như chất vấn.

“Người chẳng lẽ không hiểu sao?” Sở Diễm thâm thúy nhếch khóe môi. Vương tử Ba Nhã nhập kinh, không thể nghi ngờ là trở thành con tin Mông Cổ tại Đại Hân.

A Lang cũng ý thức được chính mình luống cuống, vội vàng thu hồi lại tâm tình. Về công, Mông Cổ thần phục Đại Hân hoàng triều, Sở Diễm là quân, hấn là thần. Về tư, hấn là sur huynh, hấn cũng nên cung kính.

“A Lang nhất thời luống cuống, mong sur huynh thông cảm. Chỉ là, Ba Nhã tuổi nhỏ, không thích hợp lặn lội đường xa. Mong sur huynh thu hồi mệnh lệnh đã ban. A Lang lấy sinh mệnh ra thề, chỉ cần một ngày có A Lang, Mông Cổ nguyện thần phục Đại Hân hoàng triều, chịu sự che chở của Đại Hân. Chẳng lẽ, sur huynh vẫn không tin A Lang sao?”

Sở Diễm tùy ý bỏ tấu chương trong tay xuống, thanh lạnh cười, “Tin? Bỏn vương chính là quá tin người nên mới không đề phòng, để người có cơ hội tổn thương Dao Nhi. Ý bỏn vương đã quyết, người không cần nói nữa.”

“Sur huynh!” A Lang chưa từ bỏ ý định, lại cũng không dám nói thêm. Tĩnh tĩnh Sở Diễm hấn ít nhiều hiểu được, chuyện hấn quyết định cho dù là sai cũng tuyệt không thay đổi.

Về mặt A Lang chán chường bước ra ngoài, Sở Dục đã đứng ngoài lều, tiến lên vỗ vỗ vai hấn. Có chút đồng tình, nhưng trách được ai, lần này A Lang quả thật đã chọc phải ô kiến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Cái gọi là chân tướng

“Người cũng thấy đấy, ở trên dốc núi, Thất ca sống chết theo Thảm Thiên Dao, chúng ta ngăn cũng ngăn không được. Vì cứu nàng, dù nội lực bị tiêu hao Thất ca vẫn dám sử dụng thuật truyền âm ngàn dặm, nếu không có Vân điều tìm thấy bọn họ trước một bước, hậu quả thực không tưởng tượng nổi.” Nhắc đến chuyện này, Sở Dục thậm chí vẫn còn thấy sợ.

Vương tử A Lang trầm mặc không nói, sắc mặt hết sức khó coi.

“Thảm Thiên Dao là người thương nhất của Thất ca, người làm nàng bị thương, Thất ca đương nhiên tức giận. Người yên tâm, đề qua thời gian, Thất ca hết giận bỏn vương sẽ ở giữa chu toàn, đưa Ba Nhã trở về Mông Cổ. Người cùng Thất ca chung quy vẫn có tình đồng môn, Thất ca tuyệt sẽ không làm hại Ba Nhã.”

A Lang trầm tư trong giây lát, sau khi thở dài mới chấp tay nói, “Vậy làm phiền An Thanh Vương rồi.”

Sở Dục bắt đầu cười, lại vỗ vỗ bờ vai hấn. “Có lẽ người không biết, Thiên Dao chưa từng hại công chúa Tháp Na.”

“Ừm.” A Lang nặng nề đáp lại. Hắn biết, trên dốc núi, thời khắc Thẩm Thiên Dao lao ra cứu Doãn Hàm Tuyết, hắn liền biết mình sai rồi. Nữ nhân lương thiện như vậy làm sao có thể đi hại người!

Ngày khởi hành, Thiên Dao cuối cùng cũng tỉnh lại. Sở Diễm bế nàng vào xe ngựa, vách xe tối đen, nhà xe bằng vàng, bốn ngựa kéo ở phía trước, mặt ngoài với lúc đến không giống. Bên trong lại như bông lạt tiên cảnh, xa hoa đến không tưởng tượng được. Hắn đặt nàng trên nệm nhung thật dày, cũng cẩn thận kéo chăn lại cho nàng, sau khi làm xong một loạt việc như tối qua, mới ngồi xuống bên cạnh nàng, không nói một câu chăm chú xem sách.

Xe ngựa đi với tốc độ thông thả, Thiên Dao cũng không cảm thấy xóc nảy, chỉ là, thân thể vẫn đau đớn rõ ràng như cũ, vài lần mơ màng thiếp đi, đều bị đau mà tỉnh dậy. Gió lạnh ngoài cửa thổi bay một góc rèm, ánh mặt trời theo khe hở len vào chiếu loang lổ trên gương mặt anh tuấn của hắn. Thiên Dao nhìn, trong lúc này lại có chút không đời được tầm mắt.

“Tỉnh rồi?” Hắn cười nhẹ một tiếng, lại như ánh nắng ấm áp.

“Ta ngủ rất lâu sao?” Thiên Dao đưa tay, bóp trán đang đau.

“Ừm, Dao Nhi, nàng nên ra ngoài hít thở không khí rồi.” Hắn buông sách trong tay ra, cất tiếng phân phó ngoài xe. Xe ngựa chậm rãi dừng lại, hắn bồng nàng lên ôm ra ngoài xe.

Xe đi một ngày, hoàng hôn đã ngã về Tây, ở phía Tây, ánh tà dương nhuộm một vầng sáng màu vàng, nhuộm đỏ nửa bầu trời. Hoá ra vẫn chưa ra khỏi địa giới Mông Cổ, liếc mắt nhìn một cái, vẫn là đại thảo nguyên mênh mông vô bờ.

Thân thể Thiên Dao vẫn suy yếu, chỉ có thể miễn cưỡng đứng thẳng. Nàng vươn hai tay ra ngửa đầu hưởng thụ ánh mặt trời chiếu rọi, hít lấy không khí tươi mát, tưởng tượng chính mình là một con chim nhỏ có thể tùy ý bay lượn phía chân trời.

Sở Diễm cách nàng cả trượng, khoanh tay đứng nhìn, ánh mắt ôn nhuận rơi trên người nàng. Hắn không phải không biết, Thiên Dao khao khát tự do biết bao, chỉ là, mong tha thứ cho sự ích kỷ của hắn, đối với nàng, hắn không cách nào buông tay.

“Đêm khuya sương lạnh, quay về thôi.” Hắn từ phía sau vòng lên, kéo nàng vào lòng.

“Sở Diễm, ta nhớ đến công chúa Tháp Na. Người nói xem, sau khi nàng mất, có thể hóa thành chim ưng trên thảo nguyên hay không?” Nàng lạnh nhạt nói xong, ngửa đầu nhìn bầu trời rộng lớn.

“Có lẽ vậy.” Sở Diễm tùy ý đáp lại một câu.

“Linh hồn của nàng, nhất định sẽ canh giữ thảo nguyên Mông Cổ, phù hộ tộc nhân của nàng.” Thiên Dao dựa vào ngực hắn, dịu dàng thì thầm. “Nghe nói, điện hạ muốn mang Vương tử Ba Nhã về để đô sao?”

Sở Diễm nhíu mày, lạnh giọng đáp lại.

“Bởi vì A Lang làm ta bị thương sao?” Thiên Dao ngửa đầu, ánh mắt trong veo thăm dò đôi mắt thâm thúy của hắn.

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng, cũng không trả lời, tính giữ im lặng.

“Đưa hắn trở về, có được hay không?” Thiên Dao lo sợ mở miệng, bộ dạng thật cẩn thận, vốn thân hình mảnh mai, giọng nói phát ra lại càng làm cho người ta thương tiếc. Thậm chí làm cho người ta cảm thấy rằng, cự tuyệt nàng là một điều tàn nhẫn.

Trầm mặc hồi lâu, Sở Diễm liền gật đầu đáp lại. “Được.”

Xe đi hơn mười ngày thì vào Hoàng thành. Đi xe ngựa một nhọc hơn mười ngày, mặc dù được chăm sóc kỹ càng, Thiên Dao vẫn mệt mỏi vô cùng, trở lại Y Lan điện nàng lại bắt đầu mê man. Mãi đến khuya mới thoáng tỉnh dậy. Gian phòng to như vậy, trống không, an tĩnh có chút khiến người hít thở không thông.

Hóa ra, hắn lại không ở lại. Vô cớ, trong lòng có chút mất mát.

“Liên Tinh.” Nàng yếu ớt gọi, cửa phòng theo tiếng mở ra, tiểu nha đầu vội vàng đi vào.

“Nương nương, làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không khỏe hay không, nô tỳ đi tuyên ngự y.” Liên Tinh vẻ mặt quan tâm, giống như còn khăn trương hơn nàng.

“Không có.” Nàng nhàn nhạt đáp lại, được Liên Tinh nâng dựa vào đầu giường.

Liên Tinh mới nhẹ thở ra, lại vô ý mở miệng. “Nô tỳ còn tưởng nương nương muốn hỏi điện hạ cơ. Hồi cung xong, điện hạ đi Y Hà điện, dự tính ngày mai mới có thể trở lại.”

“Ừm.” Thiên Dao nhìn như không để tâm đáp lại, trong lòng lại cười khổ. Y Hà điện, Từ Y, a, lòng vòng một hồi lại trở về xuất phát điểm.

Một chỗ khác, trong Ý Hà điện.

Sở Diễm dựa nửa người trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt. Linh Lung thuận theo nửa quỳ bên người hắn, thật cẩn thận cho hắn uống thuốc. Sở Diễm ôn nhuận mỉm cười, giờ tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng. “Nếu như bốn vương không đến, có phải Linh Lung tính quỳ ở ngoài điện không dậy hay không?”

Linh Lung cười, đầu từ từ tựa sát vào ngực Sở Diễm, hờn dỗi mở miệng, “Điện hạ có phải thấy Linh Lung cố tình gây sự rồi không?”

Sở Diễm nhẹ cười lắc đầu, bàn tay dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của nàng. Hắn thích cảm giác ở cùng Linh Lung, dịu dàng tựa như nước, đôi bên hiểu nhau, bao dung. Mà thời điểm ở cùng Thiên Dao lại như lửa lớn cháy thân, đau đến kịch liệt. Sự lạnh lùng của nàng tựa như lưỡi dao sắc bén vô tình, từng nhát cứa vào tim hắn. Nhưng mặc dù đau đớn, lại không nhìn được muốn tới gần, như thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Linh Lung không phải nữ tử cố tình gây chuyện.” Nếu không, hắn đã không thích nàng như vậy rồi. Nàng dịu hiền, hiểu chuyện, cũng cực kỳ hiểu tâm ý hắn.

Linh Lung cười quyến rũ, nâng bàn tay hắn lên, đặt chính khuôn mặt mình vào bàn tay hắn, ầm ập lại không kém phần ái muội. Đôi mắt đẹp di chuyển nhẹ nhàng, có thêm vài phần u oán. “Đại ca nói điện hạ bị thương, Linh Lung lo lắng cho chàng, nếu như không gặp mặt một lần để xác định điện hạ bình yên, Linh Lung sao có thể an tâm?”

“Bốn vương không sao.”

Linh Lung ngửa đầu ngóng nhìn hắn, mi tâm nhíu lại. “Hiện giờ là thời điểm máu chót, điện hạ không thể hành sự lỗ mãng.”

“Ừm.” Sở Diễm mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán nàng.

“Hồi bẩm điện hạ, Thảm nương nương đã tỉnh.” Ngoài điện, Lưu Trung khom người nói.

“Ừm.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lại, trên mặt không chút biểu tình, lại đứng dậy.

“Điện hạ.” Linh Lung nũng nịu gọi, cực kỳ hiền nhiên, nàng muốn giữ hắn lại.

Sở Diễm cười, mang theo chút áy náy. “Bốn vương ngày khác sẽ quay lại với nàng.”

“Điện hạ.” Linh Lung lại cất giọng gọi, mang theo vài phần khóc nức nở. Cánh tay từ phía sau vòng lên, ôm chặt lấy eo hắn. “Điện hạ để Linh Lung làm nữ tử cố tình gây chuyện một lần đi, tối nay điện hạ không được đi đâu hết.”

Tuần nhan Sở Diễm hơi mất kiên nhẫn, trầm giọng nói, “Thiên Dao vẫn đang ốm, bốn vương phải ở bên cạnh nàng.”

“Nhưng thương thế của điện hạ cũng không nhẹ, chàng cực nhọc ngày đêm, không nghỉ ngơi yên ổn mà chăm sóc nàng như vậy, chỉ làm hại đến thân thể của mình. Điện hạ không phải ngự y, người đi cũng chỉ vô ích thôi. Đáp ứng Linh Lung, tối nay ở lại đây nghỉ ngơi, có được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Lung dán phía sau lưng hắn, trong khoảnh khắc, nước mắt đã làm ướt y phục. Tuy có chút diễn trò nhưng đau lòng vì hắn cũng xuất phát từ chân tâm.

Sở Diễm khẽ buông tiếng thở dài, xoay người ôm lấy thân thể nhỏ xinh của nàng vào trong lòng, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt bên má nàng.

Linh Lung thở nhỏ đi theo hắn, nàng là nữ nhân đầu tiên của hắn, nàng dịu dàng thuận theo, vĩnh viễn đi theo bước chân hắn, ngửa đầu nhìn hắn. Nữ nhân như vậy, có thể thỏa mãn tất cả kiêu ngạo của nam nhân.

“Điện hạ nếu không đồng ý, Linh Lung liền chết trước mặt chàng.” Nàng ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn, hoa lê đài vũ, khổ sở động lòng người, ánh mắt kiên định lạ thường.

“Được rồi.” Sở Diễm cười khổ, gật gật đầu.

Hắn lưu lại, mục đích của nàng đã đạt được, không phải sao?!

Nhưng mà, nhìn gương mặt nam nhân đang ngủ trên giường, nội tâm Linh Lung lại nói không nên lời là tư vị gì. Chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày nàng cần thủ đoạn nũng nịu để lưu lại hắn, hắn từ trước không phải như vậy, hắn đối với mọi người lạnh lùng, lại dịu dàng với một mình nàng. Nàng muốn ở lại bên cạnh hắn, hắn đồng ý. Nàng muốn làm nữ nhân của hắn, hắn cũng thỏa mãn nàng. Hắn cho nàng bao dung vô hạn cùng sủng nịch, nàng cho rằng hắn yêu nàng. Mà hôm nay mới phát hiện có lẽ nàng sai rồi.

Có lẽ, việc kia là thói quen, không phải yêu.

Cùng với tiếng đóng mở cửa rất nhỏ, Linh Lung kéo váy dài bước vào đại điện, gió đêm cô lãnh, thân thể nàng gầy yếu đứng ở trong sân, vô cùng tiêu điều.

“Đang suy nghĩ gì?” Phía sau đột nhiên vang lên giọng nam trầm thấp quen thuộc, quay đầu, ánh vào mắt đích thị là dung mạo trắng bệch như giấy, toàn thân mặc trường bào lóa mắt.

Chương 109: Rõ ràng là vô lại (1)

“Đại ca.” Linh Lung thấp giọng gọi.

“Điện hạ ngủ rồi?”

“Ừm.” Linh Lung nhàn nhạt đáp lời, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp cũng đã mất sắc.

Huyền Ảnh trào phúng nở nụ cười, “Giữ được người, không giữ được tâm, còn có tác dụng gì.”

Linh Lung trầm mặc, sắc mặt lại trắng xanh. “Hành trình đi Mông Cổ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Huyền Ảnh trầm tư giây lát mới mở miệng, “Thẩm Thiên Dao bị phản tướng Mông Cổ đánh rơi xuống vách núi, điện hạ vậy mà lao theo, ngay cả ta cũng không ngăn được. Thậm chí, điện hạ không tiếc tự thương hại tâm mạch, sử dụng truyền âm ngăn chặn vì cứu mạng Thẩm Thiên Dao.”

“Chẳng lẽ, người thật sự yêu Thẩm Thiên Dao sao?” Linh Lung thì thào tự nói.

Huyền Ảnh lại hừ một tiếng, “Bao nhiêu năm vết đao liếm máu như vậy, huynh cho rằng điện hạ đã đủ bình tĩnh tự chủ, lại không ngờ vì một nữ nhân mà mất đi lý trí.”

Linh Lung cười khò, “Vậy chỉ có thể nói, nữ nhân kia ở trong lòng người không giống như vậy.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, sự lạnh lùng lóe lên trong ánh mắt. “Chuyện của Thẩm Thiên Dao, Linh Lung sẽ xử lý. Hiện giờ trên người điện hạ có thương tích, đại ca cần lưu ý nhiều hơn an nguy của điện hạ.”

“Ừm.” Huyền Ảnh làm như không nghe thấy đáp lời. Điều này tất nhiên không cần nàng nói, hắn là cái bóng của chủ nhân, mạng của chủ nhân chính là mạng của hắn.

Hôm sau, nhân lúc lâm triều không bị ngăn cản, Linh Lung dưới sự hầu hạ của thị nữ đi đến Y Lan điện. Trong vườn, hoa xuân bắt đầu nở, trời đông giá rét sắp qua đi, mùa xuân liền muốn ủa về. Mà trong phòng ngủ của Thiên Dao vẫn đốt nhiều chậu than, mới vừa bước vào cửa hơi ấm đã đập vào mặt.

Thiên Dao tựa hồ thương tổn rất nặng, dung nhan tuyệt thế vẫn trắng xanh như tuyết. Linh Lung chậm rãi bước tới giường nàng, khẽ cúi người gọi khẽ: “Chủ tử.”

Thiên Dao an tĩnh nằm ở trên giường nệm, hàng mi hơi rung động, một lúc sau mở đôi mắt sáng, ánh mắt có chút mờ mịt. “Một câu ‘chủ tử’ này của Trắc phi nương nương, Thiên Dao nhận không nổi.” Nàng có chút gắng sức ngồi dậy, chỉ chỉ ghế nệm ở một bên, “Ngồi đi.”

Linh Lung dịu dàng cười nhẹ, an thuận ngồi ở một bên, lại nhẹ giọng mở miệng, “Chủ tử vẫn còn trách Linh Lung ư?”

Mâu quang Thiên Dao nhàn nhạt rơi trên người nàng, lạnh nhạt như nước. “Ta không biết Linh Lung.”

Linh Lung khẽ sững người, một lát sau lại khôi phục vẻ mặt tươi cười. “Vậy chủ tử coi ta vẫn là Từ Y đi.”

“Rời khỏi Y Lan điện, trên đời này không còn người gọi là Từ Y rồi.” Dung nhan tuyệt mỹ của Thiên Dao vẫn như cũ không chút biểu tình. Thiên Dao cảm nhận được nữ tử trước mặt tựa hồ có ngàn tấm mặt nạ, nàng nhận không ra người nào mới thực sự là nàng ấy.

“Linh Lung cũng được, Từ Y cũng được, ta vẫn là ta, cũng vẫn xem người là chủ tử của ta. Bất luận chủ tử có tin hay không, lúc trước ta cùng chủ tử gặp nhau, chỉ là cơ duyên xảo hợp, không phải sắp xếp.”

Thiên Dao trầm mặc, ánh mắt bình tĩnh như nước. Những gì đã qua đều không còn quan trọng.

Nhưng mà, người nghe vô tâm người nói vẫn là hữu ý. Mặc dù chỉ là kịch một người diễn, Linh Lung vẫn như cũ tiếp tục diễn.

“Ngày đó Linh Lung đi làm nhiệm vụ bị thương, được chủ tử cứu, thương thế khôi phục vốn nên rời đi, nhưng điện hạ lo lắng cho an nguy của Linh Lung, nên tương kế tựu kế để cho Linh Lung lưu lại bên cạnh chủ tử. Linh Lung không phải cố ý lừa gạt chủ ý, cũng không cố ý tổn hại Doãn Hàm U.” Linh Lung nói ra câu này, ánh mắt lại yên lặng đánh giá phản ứng của Thiên Dao.

Như trong dự kiến, ánh mắt Thiên Dao khó mà không dậy sóng, đôi mi thanh tú nhú chặt một chỗ. “Người nói cái gì?”

“Ta...” Linh Lung dùng lực cắn môi dưới, vẻ mặt tiếc hận. “Chủ tử có lẽ không biết, hoàng thượng không cho phép điện hạ yêu một nữ nhân nào, mà

trong lòng điện hạ có Linh Lung, hoàng thượng cũng phát hiện được. Vừa khéo, nữ nhi của đại học sĩ Doãn Hàm U sinh lòng ái mộ với điện hạ. Điện hạ vì bảo hộ Linh Lung, mới, mới hi sinh Doãn Hàm U...”

“Người im miệng, đừng nói nữa.” Lần đầu tiên, Thiên Dao ở trước mặt nàng lại không khống chế được như vậy. Nàng rất muốn nói với chính mình, toàn bộ lời nói của Linh Lung đều là giả dối, nhưng mà cái chết của Doãn Hàm U cùng với thời gian Từ Y đến bên cạnh nàng, trùng hợp không thể chê vào đâu được.

A, hóa ra đây là cái mà Sở Diễm gọi là yêu sao? Vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn, lại càng không tiếc hi sinh một nữ nhân ái mộ hẳn. Đối với Doãn Hàm U như vậy, đối với nàng cũng như vậy. Thiên Dao nhắm chặt mắt, một dòng nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Hàm U, muội chết thật sự vô tội biết bao.

“Người tới chỉ để nói cho ta những thứ này sao? Nếu đã nói xong, người có thể rời đi rồi.” Thiên Dao lạnh lùng mở miệng, thậm chí chán ghét không muốn nhìn nàng thêm chút nào.

Thông minh như Thẩm Thiên Dao sao lại đoán không ra động cơ của Linh Lung. Chẳng qua là để cho nàng hiểu được Sở Diễm đối với nàng là sủng ái thế nào, để cho nàng biết khó mà lui. Biết rõ là mưu kế mà Thiên Dao vẫn cứ mắc bẫy của nàng. Đây là thâm cung mưu kế trùng trùng, không có nửa phần nhân tính, nàng một khắc cũng không muốn ngu ngốc nữa.

Cảm xúc bất ổn đối với thương thế của Thiên Dao ảnh hưởng rất lớn, đêm khuya Sở Diễm trở lại Y Lan điện, Thiên Dao lại bắt đầu sốt cao không ngừng. Sở Diễm ôm nàng, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Một nhóm ngự y nom nớp lo sợ, cũng không dám mở miệng.

“Bệnh tình của Dao Nhi không phải đã ổn định rồi sao? Sao lại tái phát?”

“Hồi bẩm điện hạ, nương nương chỉ sợ là tâm nặng khó giải, bệnh tình mới trở nặng.” Ngự y thật cẩn thận trả lời.

Tâm nặng khó giải? Sở Diễm nhíu mày trầm tư. Nàng vốn là vận mệnh suốt ngày bay lượn, lại luôn bị hấn nhót trong cung nuôi thành chim hoàng yến, khó trách nàng luôn buồn bực không vui.

“Ừm, bôn vương biết rồi. Đều lui ra đi.”

“Chúng thần cáo lui.” Các ngự y cuối cùng thở dài nhẹ nhõm, lần lượt chấp tay thối lui ra ngoài.

Sở Diễm ôm nàng vào giấc ngủ, gần lúc trời sáng, cơn sốt cuối cùng cũng lui, sa y trên người Thiên Dao đã bị mồ hôi thấm ướt. Sở Diễm lo lắng nàng lại bị phong hàn, liền chủ động cởi y phục cho nàng, có thể là động tác quá mạnh nên đánh thức nàng.

“Sở Diễm, người buông tay.” Thiên Dao có chút kích động đẩy hẳn ra, quán chân lui vào góc giường. Một đôi mắt sáng như bị thương nhìn hẳn, giống như hẳn phạm phải mười tội nặng nhất vậy.

Sở Diễm cười tà mị, duỗi cánh tay ôm nàng vào lòng, há lại cho nàng trốn. “Nàng còn chỗ nào bôn vương chưa thấy qua, bây giờ lại làm kiêu rồi.”

Thiên Dao trừng mắt nhìn hẳn, cắn giận cắn môi dưới. Hẳn sao có thể vô sỉ đến như vậy.

“Ồ Mông Cổ một thời gian, tâm tình Dao Nhi cũng thoải mái rồi, nhất định cảm thấy trong cung ngọt ngào. Ngày mai, bôn vương đưa Dao Nhi xuất cung cưỡi ngựa, được không?” Hẳn dịu dàng mở miệng, có chút lấy lòng nàng.

“Ta không muốn đi.” Ai nghĩ tới, Thiên Dao căn bản không chút cảm kích.

Sắc mặt Sở Diễm khẽ biến, giờ tay nâng cằm nàng lên, “Ngày mai bôn vương mang nữ quyến Đông cung đi ngoại ô cưỡi ngựa, Thẩm trắc phi, nàng có ý khác?”

Thiên Dao nheo mắt lại, tránh thoát sự kiểm chế của hẳn, nhàn nhạt đáp lời. “Thiên Dao không dám.”

“Lá gan Dao Nhi cũng lớn lắm.” Sở Diễm cười tà mị, lại vây nàng vào lòng ôm ấp, thân thể trần như nhộng của nàng kề sát vào ngực hẳn, sắc mặt Thiên Dao đỏ lên, khó xử xoay đầu. Ngón tay thon dài của Sở Diễm lại lưu luyến trên xương quai xanh xinh đẹp của nàng, một đường thẳng xuống dưới.

“Đừng, không muốn.” Thiên Dao bối rối bắt lấy bàn tay hẳn, đôi mắt xinh đẹp sợ hãi nhìn hẳn.

Sở Diễm cười, trở tay bắt lấy cổ tay nàng, giữ trong lòng bàn tay. “Không muốn cái gì?” Hẳn khẽ nhếch môi, cúi đầu hôn trộm lên mu bàn tay trắng nõn của nàng. Sau đó, xoay người nằm xuống bên cạnh nàng, ôm lấy thân thể trần trụi của nàng vào lòng. “Nàng mới vừa ra mồ hôi, thân thể đều ướt sũng. Bôn vương mới cởi y phục của nàng ra.”

“Ừm.” Nàng nhẹ giọng đáp lại, hóa ra là vậy.

“Dao Nhi lại tưởng bôn vương muốn làm gì? Trên người nàng còn có vết thương, bôn vương sẽ không miễn cưỡng làm tới.” Hẳn nhẹ giọng giải thích, vùi đầu vào cổ thơm mát của nàng. Hơi thở ấm áp liền phả bên tai nàng. “Ngủ đi, ngày mai bôn vương đưa nàng xuất cung.”

Hôm sau tỉnh lại, thị nữ Yêu Nguyệt cùng Liên Tinh hầu hạ nàng thay y phục. Vẫn là sa y tuyết trắng, trên vai choàng một chiếc áo lông cáo trắng như

tuyệt, lông tơ dày nặng che lấy căn cổ mảnh khảnh, da thịt trắng nõn oánh nhuận động lòng người.

“Vẻ đẹp của nương nương đứng đầu lục cung.” Liên Tinh nịnh nọt, đem trâm gài xanh ngọc cài lên mái tóc búi của Thiên Dao.

“Vậy sao?” Thiên Dao lơ đãng cười nhẹ, giờ tay đụng vào trâm ngọc lạnh lẽo trên mái tóc, khóe môi nở nụ cười trào phúng. “Hong nhan dễ già, hoa đẹp thế nào cũng có ngày héo tàn.”

“Nương nương đang tuổi tươi đẹp, hà tất than trời thương người.” Yêu Nguyệt mỉm cười, nâng tay Thiên Dao. “Nương nương, xe ngựa xuất cung đã hầu ở ngoài cung rồi.”

“Ừm, đi thôi.”

Thiên Dao khoan thai đến chậm, không ngoài ý muốn lại dẫn tới một con sông không lớn không nhỏ.

“Giờ được điện hạ sủng ái, Thảm muội muội giá lại càng lúc càng lớn, mới có hai ngày, chỉ sợ ngay cả Thái tử phi cũng không để trong mắt rồi.” Tiêu Trinh Nhi xen vào châm chọc.

Tư Đồ Phương Phi mặc trường bào đồ tươi, quả nhiên phong thái Thái tử phi, “Tiêu muội muội sao lại nói vậy, Thảm muội muội vốn là chánh phi nhất phẩm, tất nhiên là ngang vai vế với bốn cung.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Rõ ràng là vô lại (2)

Từ Mông Cổ trở về, Doãn Hàm Tuyết đích thực không sinh sự mấy ngày, bây giờ, cũng cúi đầu không nói gì.

Linh Lung vẫn như cũ khéo léo tươi cười, dịu dàng mở miệng. “Chủ tử là người thương nhất của điện hạ, điện hạ thương, sủng cũng đúng thôi. Tỷ muội chúng ta cùng nhau hầu hạ điện hạ, nên cùng nhau thân thiết, điện hạ mới có thể không lo lắng.”

Tư Đồ Phương Phi đưa cọt nhếch khóe môi, vẫn không nhiều lời. Ngược lại Tiêu Trinh Nhi lại gan lớn làm càn. “Người thì tính là gì, chẳng phải chỉ là con chó trước đây của Thảm Thiên Dao.”

Hàn quang trong ánh mắt Linh Lung chớp lóe, khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười. “Linh Lung thân phận hèn mọn, tất nhiên là không thể so với Tiêu tỷ tỷ xuất thân danh môn.”

“Người...” Tiêu Trinh Nhi muốn mở miệng, lại bị Sở Diễm lạnh lùng cắt ngang.

“Tiêu Trinh Nhi, năng càng ngày càng nhiều lời rồi.”

Tiêu Trinh Nhi dùng giọng mũi hừ một tiếng, không dám nói nữa.

Từ đầu đến cuối, Thiên Dao đứng ở một bên, vẻ mặt không đếm xỉa. Chỉ chờ những nữ nhân nhảm chán này sớm kết thúc trận võ mồm.

“Dao Nhi hôm nay có thấy không khỏe không?” Sở Diễm bước nhanh tới trước người nàng, trước mặt mọi người duỗi tay ôm nàng vào lòng.

Thiên Dao vĩnh viễn là đáng vẻ lạnh nhạt, không vùng vẫy cũng không thân thiết. “Chẳng lẽ Thiên Dao nói không khỏe thì có thể không cần đi sao?”

“Không thể.” Sở Diễm từ chối rõ ràng, bế nàng đi tới xe ngựa.

Xe ngựa chạy chậm chậm một đường, Thiên Dao dựa nửa người trên thành xe, đầu ngón tay trắng nõn tùy ý vén góc màn, bầu trời ngoài cung tựa hồ đặc biệt xanh.

“Về sau mỗi tháng bốn vương đều đưa Dao Nhi xuất cung đi dạo, được không?” Cánh tay Sở Diễm từ phía sau vòng lên, làn môi hơi lạnh khế hôn môi nàng một cái.

Thiên Dao yên lặng không nói, không nói được, cũng không nói không được.

Sau khi đến nơi, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Sở Diễm lại bế Thiên Dao xuống xe ngựa.

Ngoài xe là thảm cỏ xanh mượt, mặc dù không bì được với thảo nguyên Mông Cổ rộng lớn, đầu mùa xuân hoa cỏ xanh trải dài, cũng khiến tâm tình người thật tốt. Thị vệ sớm đã dắt ngựa đến, mấy người nữ quyến cũng chỉ có Tiêu Trinh Nhi giới cưỡi ngựa, nàng chọn một con tuần mã màu nâu, trên thảm cỏ thử chạy vài vòng.

Mấy con tuấn mã khác đều đang cúi đầu ăn cỏ, Xích Thổ đứng lẫn trong đó, đặc biệt bắt mắt, giống như hạc giữa bầy gà vậy.

“Xích Thổ.” Thiên Dao trầm giọng gọi, Xích Thổ liền vui mừng chạy đến bên cạnh Thiên Dao, vô cùng thân thiết cọ đầu vào mái tóc dài của nàng.

Đứng ở một chỗ xa, ánh mắt Sở Diễm dịu dàng vây quanh nàng. Linh Lung đứng ở bên người hần nhìn thấy hết toàn bộ, bàn tay ẩn dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền.

“Hần tuyệt bảo mã của điện hạ vẫn uy vũ như vậy.” Linh Lung mỉm cười đi đến bên cạnh Xích Thổ, giờ tay vuốt bờm ngựa màu nâu của Xích Thổ. Mà Xích Thổ tựa hồ không thích nàng đụng vào, liền đá chân né tránh.

“Điện hạ, Linh Lung cũng muốn cưỡi ngựa, có thể mượn Xích Thổ của điện hạ hay không?” Linh Lung yêu kiều xấu hổ mà cười, trong mắt sáng lấp lánh.

Sở Diễm nhẹ cười, gật đầu.

Linh Lung kéo lấy dây cương, dắt Xích Thổ qua. Mà Xích Thổ không thích nàng, vẫn bị nàng kéo về phía trước. Linh Lung là người luyện công phu, tự tin có thể thu phục được một con vật. Có điều, nàng cũng không ngờ tới, Xích Thổ thông minh, không phải người nào cũng có thể cưỡi. Nàng xoay mình lên ngựa, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, roi ngựa trong tay giờ cao vung lên, roi vào người Xích Thổ.

Tính tình Xích Thổ cũng cực kỳ ngạo mạn, chạy một vòng xong chân trước đột nhiên nhấc lên, lớn tiếng hí một tiếng. Linh Lung nhất thời lúng túng, kinh sợ hô lên một tiếng, té từ trên ngựa xuống.

“Linh Lung.” Sở Diễm cả kinh tiến nhanh về trước, ôm lấy Linh Lung đang bị thương lên.

Thêu mi Linh Lung nhú chặt, trên người vài chỗ đã chảy máu. May mà nàng xuất thân tập võ công, chỉ là bị thương da thịt chút, vẫn chưa tổn hại đến gân cốt. “Điện hạ, đau quá.” Linh Lung nũng nịu hô đau.

Sở Diễm giận dữ trừng mắt nhìn Xích Thổ. Xích Thổ hiểu được tâm ý chủ nhân, cũng biết mình gây họa, cúi đầu xuống, hai chân trước giẫm trên cỏ xanh.

“Người đâu, đem Xích Thổ ra đánh 50 roi.” Sở Diễm lạnh giọng bỏ lại một câu.

“Vâng.” Thị vệ chấp tay lĩnh mệnh, giờ roi dài trong tay lên, ‘chát’ một tiếng roi vào người Xích Thổ, một roi đã thấy máu. Xích Thổ bị đau bốn vó đập lung tung, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng hí đau đớn.

“Dừng tay, đừng đánh nữa.” Thiên Dao tiến lên, dắt dây cương của Xích Thổ, ngăn cản thị vệ. Đôi mắt sáng mang theo tức giận, trừng mắt nhìn Sở Diễm.

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng, trầm giọng quát lớn. “Lỗ tai ngươi điếc rồi hả? Không nghe thấy mệnh lệnh của bốn vương?”

“Ty chúc có tội.” Thị vệ khom lưng cúi đầu, vẻ mặt khó xử, “Mời nương nương tránh ra, để tránh ngộ thương thân thể thiên kim của nương nương.” Thị vệ dứt lời, lại giờ roi đánh lên lưng Xích Thổ, hạ xuống từng roi từng roi vết máu nông cạn không đồng nhất. Xích Thổ lớn tiếng hí vang, đánh được một nửa đã không chịu nổi đau đớn, bốn vó khụy xuống, thân hình nặng nề ngã xuống đất. Mà lệnh vua làm khó, người hầu không có ý may mắn dừng tay.

“Đừng đánh nữa.” Roi vào đường cùng, Thiên Dao cúi người ôm lấy Xích Thổ, dùng thân thể của mình chặn lấy roi sắt. “Á!” Nàng cắn răng kêu một tiếng đau đớn, nằm trên lưng Xích Thổ miệng thờ dốc. Roi sắt thi hình là đặc chế, đánh trên người Xích Thổ còn thấy máu, huống hồ là nữ tử mềm mại như Thiên Dao. Hơn nữa, nội thương nàng chưa lành, chỉ cảm thấy trong miệng vị tanh ngai ngái dâng lên.

Thiên Dao đưa tay quệt đi vết máu trên khóe môi, động tác dịu dàng vuốt ve phần lưng bị thương của Xích Thổ. “Xích Thổ đừng sợ, ta mang ngươi đi chữa thương.” Nàng có chút cật lực đứng dậy, tay cầm dây cương, lao đảo đi về phía xe ngựa.

“Điện hạ, có tiếp tục hay không?” Thị vệ khom người, nom nớp lo sợ hỏi.

“Cút.” Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, nhìn về phía một người một ngựa ở đằng trước, mắt đen từ từ thâm thúy.

Thiên Dao buộc Xích Thổ bên cạnh xe ngựa, lấy thuốc mỡ từ trên xe, thật cẩn thận bôi lên miệng vết thương của Xích Thổ. Vết thương của nó rất nặng, phủ phục trên mặt đất nặng nề thờ dốc. Bôi được xong, nàng lại tìm chút dược thảo đắp cho nó, Xích Thổ bị thương nặng, ăn cực kỳ ít.

“Xích Thổ ngoan, ăn những dược thảo này, không tới hai ngày miệng vết thương sẽ lành.” Thiên Dao nửa dựa bên cạnh nó, đôi má áp vào đầu Xích Thổ, đôi mắt khép hờ hơi thở mong manh.

“Hần hần sao? Ngươi đối với hần trung thành tận tâm, hần lại đối xử với ngươi tàn nhẫn như vậy.”

“Tàn nhẫn? Nó đã làm chuyện sai nên chịu trừng phạt.” Giọng nói Sở Diễm đột nhiên vang lên từ phía sau, ngay sau đó, cánh tay rắn chắc đã vòng qua eo Thiên Dao. “Đối với một con vật lại dễ tâm như vậy, đừng quên trên người nàng cũng có thương tổn.”

Về mặt Thiên Dao đậm mạc, thanh lạnh mở miệng. “Nó tuy là con vật lại có máu có thịt. Bị đánh nó cũng sẽ đau. Linh Lung xuất thân luyện công phu, cho dù ngã ngựa, nhiều lần cũng chỉ trầy xước mà thôi, mà điện hạ lại ra tay với Xích Thổ nhẫn tâm như vậy. Chẳng lẽ nó trung thành với điện hạ, người

liền có thể tùy ý chà đạp!”

Sở Diễm tà khí cười, ngồi xuống ôm nàng lên, tiếng cười ôn nhuận vang trên đỉnh đầu nàng, “Dao Nhi là nói Xích Thổ, hay là đang nói chính nàng?”

Ánh mắt Thiên Dao lạnh nhạt, im lặng không nói.

“Bỏn vương giận nó không phải vì nó làm bị thương Linh Lung, mà là nó không chịu nghiêng ngả tâm ý chủ tử, cố tình làm vậy, nên phạt.”

Thiên Dao hừ nhẹ, “Xích Thổ là ngựa quý Lương Câu, tính tình vốn kiêu ngạo, điện hạ nếu không thích, ban đầu không nên thuận phục nó, chẳng bằng cho nó tự do.”

Sở Diễm khẽ cười, đặt nàng lên đùi mình, đẩy vạt áo nàng xem xét vết thương. Trên lưng tuyết trắng nổi lên một vết máu dài đặc biệt chói mắt, mây kiếm Sở Diễm nhú lại, khẽ khép lại sa y của nàng.

“Ngạo mạn khó thuận mới đúng là ngựa quý Lương Câu, kiêu ngạo quật cường mới đúng là mỹ nhân tuyệt thế. Quá dễ dàng đạt được, bỏn vương ngược lại không thấy hiếm lạ.” Khóe môi hân tà mị cong lên, bàn tay áp vào ngực Thiên Dao, truyền nội lực vào cơ thể nàng.

Thương thế của Thiên Dao vốn chưa lành, vết thương trên lưng lại cực kỳ đau, ngoan ngoãn ở trong lòng Sở Diễm, ý thức từ từ mơ hồ, miệng thì thảo nói nhỏ, “Ta không phải Xích Thổ, ta không muốn bị người thuận phục...”

“Dao Nhi là nữ nhân của bỏn vương, nàng phải nghe lời, bỏn vương mới có thể thương nàng hơn.” Hân nhẹ cười, ngón tay tùy ý luồn qua tóc mềm của nàng.

Thiên Dao quay mặt tựa vào trong ngực hân, lông mi thon dài rung rung, trên hàng mi vẫn dính giọt nước mắt long lanh. Thiên Dao nghĩ, đã đến lúc nên rời đi rồi. Nàng từng bị hân thu phục, thậm chí bỏ cả tự tôn cùng kiêu ngạo của mình, nhưng hân tổn thương nàng quá nặng, vết thương chồng chất không chỉ có thân, còn có tâm.

“Điện hạ đã đáp ứng Thiên Dao, chỉ cần Doãn Hàm Tuyệt vô sự, sẽ cho Thiên Dao hưu thư. Bây giờ, điện hạ nên thực hiện lời hứa rồi.” Giọng nói của nàng cực nhẹ, tựa hồ như nói một chuyện không quan trọng.

Mây kiếm Sở Diễm nhú lại, đôi mắt sâu thẳm rét lạnh. “Nàng muốn rời khỏi?”

“Ừm.” Sở Diễm hừ lạnh, cánh tay trên eo nàng đột nhiên siết chặt lại, cơ hồ là nghiêng răng rít ra ba chữ, “Nàng mơ tưởng.”

Thiên Dao nhú mi, đôi mắt sáng chăm chú nhìn hân. “Điện hạ nhất ngôn cửu đỉnh, sao có thể lật lọng. Người đã hứa cho Thiên Dao hưu thư.” Nàng vùng vẫy, thoát khỏi cái ôm của hân.

Sở Diễm hừ lạnh, đầu ngón tay nắm lấy cằm của nàng, tà khí cười, “Bỏn vương cũng không nói khi nào thì cho nàng, cùng bỏn vương ở sau trăm tuổi rồi hãy nói.”

“Người...” Thiên Dao nhất thời chán nản, hân rõ ràng là vô lại. Nàng ngửa mặt cười khỏ, giọng nói lạnh lùng, “Đường đường là thái tử một nước mà lại nói không giữ lời. Sở Diễm, bất luận có hưu thư hay không, ta đều sẽ rời đi, bất luận phải trả giá lớn thế nào.” Bàn tay ẩn dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền, quanh người tản ra hàn khí âm lãnh. Trong lúc này, gió thổi mây tan, mái tóc đen theo gió tung bay.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Kim ốc tàng kiều

“Dao Nhi, dừng tay.” Sở Diễm lạnh lùng gắt một tiếng, tay áo phất lên, cánh hoa quỳnh trong tay áo bay ra, đánh vào huyệt đạo trên vai Thiên Dao. Thiên Dao bị đau, trước mắt tối tăm mơ hồ, thân thể trong nháy mắt liền đổ gục xuống. Thân hình Sở Diễm chớp lóe, trước khi nàng ngã xuống đã ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào trong lòng, ánh mắt thâm thúy khó nén sự đau lòng.

“Tâm mạch bị hao tổn còn dám dùng nội lực, nàng thật sự không muốn sống nữa rồi.” Hân bất đắc dĩ than nhẹ, ánh mắt liếc qua Xích Thổ đang quỳ trên mặt đất. Nó mở to mắt, điềm đạm đáng yêu nhìn hân.

Sở Diễm cúi người, vuốt tay vuốt vai cái trên đầu nó. “Lần sau ngoan ngoãn một chút, đã thương người, bỏn vương sao lại không đau lòng.”

Xích Thổ hí hí mấy tiếng, coi như đáp lại. Đầu ngựa lấy lòng cọ cọ vào cằm bảo xanh nhạt của Sở Diễm.

Sở Diễm cười, ôn nhu nói, “Người so với nàng nghe lời hơn nhiều, người nói xem, bỏn vương phải làm thế nào mới tốt cho nàng? Nàng không nghe lời như vậy, không bằng giam nàng lại?”

Xích Thỏ lại hí hí mấy tiếng.

“Người cũng cảm thấy bốn vương xử trí nàng như vậy là tốt nhất đúng không?” Sở Diễm cười, nhẹ nhàng ôm lấy nữ tử trong lòng đi nhanh về hướng xe ngựa.

Phía sau truyền đến tiếng hí không ngừng của Xích Thỏ. Hẳn rõ ràng là xuyên tạc ý của nó.

Lúc Thiên Dao tỉnh lại đã thấy mình ở một nơi xa lạ. Gian phòng không lớn nhưng lại lộng lẫy, rõ ràng là dùng vàng thật đúc ra. Trong phòng tắm tới một mảng, không có cửa sổ, phân không rõ ban ngày hay ban đêm, trên vách tường khảm vài viên dạ minh châu tán ra ánh sáng lấp lánh.

Sa y trên người Thiên Dao sớm đã được người thay đổi, áo tơ bằng gấm trắng cùng với sắc vàng trong phòng lại hoàn mỹ hợp lại thành một thể, không có chút nào đối lập. Thiên Dao dùng sức đứng dậy, xúc lại chân gấm màu vàng hơi đỏ trên người, đi chân trần xuống giường, đánh giá hoàn cảnh lạ lẫm bốn phía.

Vách tường sắc vàng, mặt đất, dụng cụ, màn che giường, toàn bộ ở đây đều dùng vàng ròng tạo ra, hết sức xa hoa. Chỉ là không cửa ra vào, không cửa sổ, giống như nhà giam bằng vàng đem nàng vây khốn ở trong đó.

“Đã tỉnh?” Phía sau truyền đến giọng cười nhẹ tà mị của Sở Diễm, trong tay hắn bùng một chén ngọc trắng, trong chén là dược chất đen đặc vẫn còn khói trắng bốc lên. “Qua đây uống thuốc đi.”

Thiên Dao vẫn đứng yên tại chỗ, ánh mắt lạnh nhạt. “Đây là nơi nào?”

Hắn cười nhẹ, “Kim ốc của bốn vương.”

Ánh mắt Thiên Dao khe khẽ di chuyển, lại lạnh nhạt mở miệng, “Sao ta lại ở trong này?”

“Kim ốc tàng kiều, chẳng lẽ Dao Nhi chưa từng nghe qua sao?” Sở Diễm mỉm cười, ôm nàng vào trong lòng.

“Điện hạ hình như bắt nhầm đối tượng rồi, người ngài nên giấu là Linh Lung.” Thiên Dao bị hắn vây ở trong lòng, dung nhan thanh lạnh, không chút cảm xúc. Quả nhiên, hắn vẫn coi nàng như sủng vật nuôi nhốt.

Sở Diễm cũng không giận, đưa chén thuốc đang cầm trong tay đến trước mặt nàng. “Ngoan, uống thuốc trước đã, cho dù phải rời khỏi cũng cần phải hồi phục sức khỏe rồi hãy nói.”

Thiên Dao cười lạnh, ngược mắt nhìn bốn phía. Nhà giam này từ vàng ròng làm ra, so với tường đồng vách sắt còn chắc chắn hơn, cho dù nàng có khôi phục được công lực cũng không có khả năng ra khỏi nơi này. “Như vậy, điện hạ muốn giam Thiên Dao ở chỗ này bao lâu?”

“Khi nào nàng biết ngoan ngoãn, không muốn rời xa bốn vương nữa, bốn vương sẽ thả nàng ra ngoài.” Sở Diễm dịu dàng dỗ dành, đặt thuốc lên miệng thổi cho nguội mới đưa cho nàng.

Thiên Dao lạnh nhạt đẩy ra, một lần nữa nằm lên giường vàng, kéo chăn gấm qua đỉnh đầu. “Thiên Dao mệt rồi, mời điện hạ ra ngoài đi.”

“Nơi này là cung vàng điện ngọc của bốn vương, bốn vương đi hay ở há người khác có thể sai khiến.” Hắn hừ nhẹ một tiếng, ngồi xuống bên người nàng. “Sự kiên nhẫn của bốn vương không nhiều cho nên Dao Nhi tốt nhất đừng thử sự kiên nhẫn của bốn vương.”

Lại là sự kiên nhẫn của hắn! Thiên Dao chán ghét, cũng giận rồi. Nàng đột nhiên ngồi dậy, trừng lớn đôi mắt đẹp chứa đầy lửa giận. Tay áo giương lên, ‘xoảng’ một tiếng, chén thuốc bằng ngọc trắng trong tay Sở Diễm rơi xuống, nước thuốc cùng mảnh vỡ văng tung tóe trên sàn.

“Điện hạ không phải là thích bức bách nữ nhân sao? Thiên Dao bị nhốt ở chỗ này, bất luận làm gì cũng chẳng qua là một con thú khốn khổ. Bây giờ điện hạ muốn thế nào thì cứ tùy ý, Thiên Dao cũng không phản kháng nữa, đây không phải là cái ngài muốn sao?”

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng, bàn tay nắm chặt cầm nàng, không chút nào thương hương tiếc ngọc. “Không phản kháng phải không? Vậy bốn vương muốn xem nàng có thể thuận theo đến mức nào.” Dứt lời, hắn quăng nàng ngã trên giường, thân thể nặng nề đè áp xuống. Hai tay Thiên Dao bị tay hắn kiềm chế trên đỉnh đầu không thể nào nhúc nhích, chỉ nghe thấy tiếng y phục loạt xoạt, cảm giác được thân thể bị găm cắn đau đớn. Hắn thậm chí còn biết rõ thân thể của nàng hơn nàng, bàn tay nóng bỏng du tấu trên mỗi điểm nhạy cảm của nàng, muốn khơi dậy cảm xúc nguyên thủy nhất trên thân thể nàng.

Thiên Dao nhắm chặt hai mắt, nước mắt tùy ý chảy thành dòng. Cánh môi đỏ hồng cơ hồ bị cắn đến huyết nhục mơ hồ mới có thể ngăn lại tiếng rên rỉ xầu hổ.

“Kêu lên đi? Bốn vương thật muốn xem nàng có thể chịu đến khi nào.” Tuấn nhan hắn lãnh mị, dùng lực lời nội y của nàng ra, ngón tay lặn vào bên trong.

“Á...” Thiên Dao kêu lên một tiếng đau đớn, theo bản năng thân thể co chặt lại. Nàng muốn khép hai chân lại lại bị thân thể nặng nề của hắn đè chặt không thể nhúc nhích.

“Dao Nhi thật chặt.” Hắn cúi người dán môi lên vành tai nàng, ái muội phun ra một câu. Thiên Dao xấu hổ chịu không nổi, nước mắt lại càng nhiều. Nhưng hắn không có ý buông tha cho nàng, Thiên Dao hơi cong hai chân, chỉ có thể chấp nhận sự tàn sát bừa bãi vô tình của hắn. Chỉ hy vọng cơn ác mộng này nhanh kết thúc một chút.

Mà biểu hiện của Sở Diễm đối với nàng tựa hồ cũng có chút bất mãn, muốn nàng như vậy có khác gì nằm trên một khúc gỗ đầu.

“Thắm Thiên Dao, mở to mắt ra nhìn ta! Nhìn cho rõ chúng ta đang làm gì, nhìn xem là ai đang muốn nàng!” Một tay hắn kéo xuống màn vàng, lộ ra vách tường bằng vàng rờn bóng loáng chiếu rõ bóng người. Hắn nâng cằm của nàng lên, bức nàng mở to hai mắt ra, hai cổ thân thể trần trụi lộ rõ ảnh ngược trên vách tường.

Thiên Dao như bị điện giật, thân thể run rẩy kịch liệt, ức chế không nổi khóc cầu xin tha thứ. Nụ hôn của hắn từ từ dời lên trên bụng bằng phẳng của nàng, hai tay Thiên Dao gắt gao nắm lấy chân găm dưới thân, mu bàn tay hiện rõ từng đường gân xanh.

Ấn nhẫn đến tận cùng, hắn lật người nàng qua, sau khi toàn thân kêu rên, Thiên Dao lại không có bất kỳ một phản ứng nào. Không ai thích bị ép buộc, huống chi kiều ngạo như Thắm Thiên Dao. Thân thể nàng cứng ngắc, mỗi một lần mang đến cho nàng chỉ là thô rất đau đớn.

Không có âu yếm dịu dàng, hắn chỉ dựa vào bản năng rong ruổi, mặc dù chỉ mang lại thống khổ cùng thương tổn cho nàng lại không may có ý dừng lại. Mà Thiên Dao ngoại trừ chấp nhận cũng không thể làm gì hơn. Mặc dù loại chấp nhận này vẫn không thể chịu nổi.

Đầu ngón tay bầu chặt vào chân găm trong nháy mắt buông lỏng, chân găm che kín gò má sớm đã bị nước mắt làm ướt đẫm. Vô tình làm nhục rốt cuộc cũng có hồi kết. Mà trọng lượng nặng trên người vẫn không biến mất, hắn vuốt ve tấm lưng trơn bóng của nàng, đẩy tóc sang hai bên, lưu luyến hôn lên cổ nàng.

Thiên Dao vùng vẫy thoát khỏi sự giam cầm của hắn, đưa tay kéo lấy chân găm bao lấy ngực. Nàng lao đảo lui về phía sau, co người vào một góc giường, bờ vai nhỏ bé và yếu ớt cùng đôi chân dài trắng nõn trần trụi ở bên ngoài, dưới ánh vàng óng ánh chiếu xuống càng làm bóng nhuần làn da như ngọc. Thiên Dao cũng không biết nữa che nữa hở như vậy lại cực kỳ kích thích bản năng của nam nhân.

Bộ dáng nàng hoa lệ đài vũ, đôi mắt đẹp được nước mắt cọ rửa càng trở nên trong suốt sáng ngời, Sở Diễm hận không thể tiếp tục đè nàng ở dưới thân, hung hăng chiếm lấy.

“Làm đau nàng rồi sao?” Sở Diễm dịu dàng mở miệng, giọng điệu mang theo sự ảo não. Hắn biết rõ thủ đoạn như vậy ti tiện ích kỷ biết bao nhiêu, biết rõ nàng đã nản lòng thoái chí, không còn chống cự nhưng hắn vẫn không thể khống chế được bản năng nguyên thủy của mình, tham lam giữ lấy nàng.

Thiên Dao dựa sát đầu vào vách tường bằng lãnh, đôi mắt bỏ câu trống rỗng đáng sợ, có thể thấy được vết hôn sưng đỏ khắp người. Nàng cuộn mình lại như một con thú nhỏ bị thương, giọng điệu thốt ra cơ hồ không chút nhiệt độ. “Điện hạ đã có được cái ngài muốn, có thể thả Thiên Dao đi được không?”

Trong lòng Sở Diễm vừa dâng lên sự thương xót lại bị lời nói băng lãnh của nàng dập tắt. Mắt đen thâm thúy gọn sòng, hai cánh tay giang ra ôm lấy thân thể mảnh mai của nàng vào lòng. Thân thể co cụm của nàng run rẩy trong ngực hắn, yếu ớt giống như tiếp xúc với búp bê sứ đã vỡ, làm người ta nhìn không được mà thương xót, cảm thấy việc làm tổn thương nàng thật không thể tha thứ.

Sở Diễm khẽ than thở, ôm nàng ngồi trong lòng, giọng nói không khỏi dịu dàng. “Bốn vương hỏi nàng có đau không, vì sao không trả lời ta?”

Thiên Dao chậm chạp ngược mắt, sau một hồi ánh mắt mờ mịt mới có chút tiêu cự. “Ta nói đau, điện hạ sẽ dừng tay sao?”

“Sẽ không.” Hắn trả lời rõ ràng cơ hồ không cần suy nghĩ, “Lúc nàng đau, bốn vương cũng không thoải mái. Dao Nhi, chúng ta nhất định phải hành hạ nhau vậy sao? Nói cho ta biết, nàng muốn thể nào mới bằng lòng ngoan ngoãn ở bên cạnh ta.”

Thiên Dao cười lạnh, đôi mắt xinh đẹp neho lại, ánh mắt tản ra vẻ lạnh lùng. “Những lời này phải là Thiên Dao hỏi điện hạ mới đúng. Điện hạ rốt cuộc phải thể nào mới bằng lòng thả Thiên Dao rồi đi?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Vĩnh biệt người thương

“Thật là không ngoan.” Khóe môi Sở Diễm cong lên hiện ra nụ cười tà mị, ngón tay thon dài đẩy tấm lụa mỏng trên ngực nàng, cúi đầu vùi vào thân thể mềm mại của nàng. Vừa mới trải qua một hồi hoan ái kịch liệt, thân thể Thiên Dao đã cực kỳ mỏi mệt, nàng cắn chặt môi dưới, đè nén cảm xúc khác thường bên trong mình.

Sở Diễm xoay người lại một lần nữa vây nàng ở phía dưới. Thiên Dao nhắm chặt hai mắt, hơi thở hỗn độn mà dồn dập, thân thể lấm tấm một tầng mồ hôi mỏng, mái tóc dài tán mát trên nệm giường sắc vàng, xinh đẹp quý mị. Nàng vẫn như cũ không chút phản kháng, tùy ý hắn chiếm đoạt cơ thể mình, mỗi động tác mãnh liệt đi qua như gió bão mưa rào ngấm chiếm lấy nàng.

Không biết qua bao lâu hắn phát tiết xong, rút cục buông nàng ra. Thiên Dao chậm chạp ngồi dậy, tuyệt vọng nhìn hắn. Nước mắt đã cạn, đau đến tận cùng, hận đến tận cùng, ngay cả khóc cũng trở nên yếu ớt bất lực.

“Bỏn vương biết nàng sẽ hận, nhưng cho dù là hận, nàng cũng đừng mơ tưởng rời khỏi đây.” Hắn một lần nữa mặc cẩm bào lên người, động tác cực kỳ tao nhã.

Thiên Dao cười khổ, nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Nàng lấy mu bàn tay quệt mạnh đi. “Có phải chết đi mọi thứ mới có thể kết thúc hay không?” Nàng ni non, ngay sau đó, thân thể lao tới vách tường đúc bằng vàng lạnh cứng.

“Dao Nhi!” Sở Diễm cả kinh, đứng lên ngăn lại nhưng vẫn chậm một bước. Mặc dù ngăn được một ít lực đạo, Thiên Dao vẫn bị đập đầu đến chảy máu.

Hắn ôm chặt nữ tử trong lòng, hơi thở mỏng manh, khóe môi lại nở một nụ cười thỏa mãn. “Như vậy, có thể kết thúc ác mộng hay không?”

Ác mộng?! Hóa ra, hắn ở trong lòng nàng, chỉ là một con ác mộng đáng sợ.

Sở Diễm trầm mặc, mắt đen sâu không thấy đáy. Sau một hồi, mới chậm rãi mở miệng, “Bỏn vương cho nàng một cơ hội, trong vòng ba ngày, nếu nàng có thể rời khỏi nơi này, bỏn vương sẽ buông tay. Nếu không thể, nàng vĩnh viễn phải ở bên cạnh bỏn vương, cho đến chết.”

Thiên Dao cười, trước mắt từ từ tối lại.

Cùng Thiên Dao lẫn lộn một đêm, Sở Diễm cơ hồ tâm lực lao lực quá độ. Trong thư phòng, hắn dựa nửa người trên ghế, lật xem đồng tấu chương chồng chất như núi. Hiện giờ, đi ngược dòng, không tiến sẽ lùi, không cho phép hắn có khoảnh khắc lơ đãng nào.

“Thất ca.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Sở Dục. Sau một tiếng ‘cột kẹt’ nhỏ vang lên, Sở Dục bước vào phòng rồi dừng lại trước mặt hắn.

“Có việc?” Sở Diễm thuận miệng hỏi một câu, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi tấu chương.

“Ừm.” Sở Dục gật gật đầu, sắc mặt ngưng trọng. “Người của chúng ta đêm qua thị tẩm, thân thể hoàng thượng đã cực kỳ suy nhược, bất quá chỉ chống được một hồi, căn bản không cách nào làm chuyện nam nữ. Sở Hạo cùng Tư Đồ tộc tựa hồ đã sớm nhận được tin tức, hiện giờ đã có hành động. Bảy giờ trong cung hơn một nửa đã thay bằng người của bọn họ.”

“Vậy sao?” Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không để ý. “Lần này Nhị ca trái lại thiếu kiên nhẫn rồi.”

“Điện hạ, Tô công công đã chờ ở ngoài điện, nói là hoàng thượng tuyên người đến ngự thư phòng kiến giá.” Ngoài cửa, Lưu Trung khom người cúi đầu.

“Thay bỏn vương bẩm lại, một chút nữa ta sẽ tới.” Sở Diễm bỏ lại tấu chương trong tay, lười biếng đứng dậy, bước nhanh ra ngoài. “Mọi thứ đợi bỏn vương quay về rồi nói.”

“Thất ca.” Sở Dục một lần nữa lên tiếng giữ lại hắn.

“Còn việc khác?” Sở Diễm xoay người, mắt phượng nheo lại, trong lòng đã rõ vài phần.

“Thất ca đem Thất tẩu nhốt trong kim ốc ở Lăng Tiêu điện?”

Sở Diễm hừ nhạt một tiếng, “Sở Dục, đệ đối với phi tử của bỏn vương có phải quan tâm thái quá rồi không?”

“Thần đệ không dám.” Sở Dục chấp tay, “Thần đệ chỉ là không rõ, chẳng lẽ Thất ca thực sự muốn giam nàng cả đời sao?” Kim ốc Lăng Tiêu điện do phương thợ khéo léo tỉ mỉ tạo ra, có thể nói là nhà giam đệ nhất thiên hạ.

Yên tĩnh trong khoảnh khắc, Sở Diễm mới mở miệng, “Nếu như nàng cố ý như vậy, giam cả đời cũng không sao.”

Trong ngự thư phòng, Văn Đế tuổi già sức yếu ngồi dựa vào chiếc giường êm, trước mặt bày một bàn cờ.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Sở Diễm bước nhanh vào, cung kính quỳ một gối xuống.

“Ừ, đứng lên đi. Tới vừa đúng lúc, bồi trẫm đánh cờ.” Văn Đế cười hiền từ, vẫy vẫy tay với hắn.

“Vâng.” Sở Diễm nhấc vạt áo, ngồi xuống đối diện Văn Đế, cầm con cờ đen đặt lên trên bàn cờ. Lúc này, bàn cờ đen trắng giao nhau, tạo nên thế trận chém giết vô hình. Xuống vài quân cờ, không phải là binh kỳ mà là Sở Diễm đã thua nửa quân cờ.

Văn Đế lắc đầu cười, khoát tay. “Thôi, trẫm già rồi. Diễm Nhi cùng trẫm chơi cờ nhất định một chết, mỗi lần đều phải hao tâm tổn sức làm sao mới có thể chỉ thua trẫm nửa quân cờ, lại không để lại dấu tích.”

Sở Diễm khẽ cười nhưng không phản bác. Văn Đế lệnh cho Tô Phúc dọn bàn cờ xuống, đổi thành hai chén trà nóng.

“Sở Hạo đã động thủ rồi, trong Cảnh Dương cung này, hơn phân nửa đều là người của hắn. Con lại án binh bất động, trái lại bảo trì bình thân.” Văn Đế bụng trà nóng, nhẹ nhấp vài ngụm.

Sở Diễm lạnh nhạt, chậm rãi mở miệng, “Phụ hoàng đã nói: ‘Người ban cho nhi thần cái gì thì mới là của nhi thần. Phụ hoàng không cho, nhi thần không thể cướp được’.”

Văn Đế hừ một tiếng, lắc đầu bật cười. “Bây giờ con lại nghe lời như vậy, không sợ sai sót tiên cơ sao?”

“Tất cả mọi chuyện trong thế gian đều nằm trong lòng bàn tay phụ hoàng, nhi thần chỉ cần làm tốt chuyện trong bốn phận của mình là được.” Sở Diễm mỉm cười, nhấp trà xanh trong chén. Trong lúc này, hương trà tỏa bốn phía.

“Con đó.” Văn Đế bật cười, dùng ngón tay chỉ chỉ hần. Hiểu con không ai bằng cha, mặc dù Sở Diễm ở trước mặt ông thu lại sự sắc sảo, nhưng vẫn là một mảnh hồ có móng vuốt sắc bén.

“Cần tần mới vào cung là người của con, ngược lại là người thông tuệ, thời gian này ở cùng lão già như trẫm, ừy khuất rồi.”

Sở Diễm cười, phong thái vẫn ung dung như cũ. “Phụ hoàng là nam nhân tôn quý nhất thiên hạ, có thể gả cho phụ hoàng là phúc khí tích được ba đời của nàng.”

Văn Đế nói thẳng, “Đừng vòng vo với trẫm nữa, nàng ta chắc đã nói cho con rồi, thân thể trẫm đã từ từ suy yếu, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu. Nếu không tên Sở Hạo súc sinh kia cũng không dám động tay động chân.”

“Phụ hoàng phúc thọ tề thiên...”

“Được rồi, trẫm tìm con không phải để nghe những lời đẹp đẽ này.” Văn Đế ra tiếng ngắt lời hần, từ bên người lấy ra hai cuốn thánh chỉ minh hoàng đưa cho Sở Diễm.

Sở Diễm hơi nghi hoặc mở ra, sau khi xem qua lại đem thánh chỉ cuộn lại, sắc mặt lạnh như nước. “Nhi thần ngu dốt, thỉnh phụ hoàng chỉ bảo.”

Hai đạo thánh chỉ sắc phong, một là đem Ngũ công chúa Loạn Âm tứ hôn cho nhi tử của tả tướng Văn Kiềm, mà cái còn lại là đưa Loạn Âm đi Tây Hạ hòa thân.

“Trẫm không có thời gian vòng vo với con, hai đạo thánh chỉ này, chỉ có thể đưa ra một, về phần đưa ra cái nào thì do chính con quyết định. Hôm sau, Vương tử Tây Hạ sẽ mang theo sứ giả vào kinh, thời gian suy xét của con cũng không nhiều.”

“Vâng.” Sở Diễm đem thánh chỉ bỏ vào trong ống tay áo.

“Trẫm biết con cùng Loạn Âm tỷ đệ tình thâm, nhưng con phải nhớ kỹ, người muốn thành đại sự, không thể hành động theo cảm tính.”

“Nhi thần hiểu rõ.” Sở Diễm trong lòng cười lạnh, haiz, lại là thăm dò. Sở Diễm tự biết đưa Loạn Âm đi Tây Hạ hòa thân sẽ có được sự ủng hộ của vua Tây Hạ, chính là thượng sách. Nhưng việc này nhất định phải hi sinh hạnh phúc nửa đời sau của Loạn Âm. Văn Đế tất nhiên không hi vọng hần hành động theo tình cảm.

“Sắc trời đã tối, phụ hoàng sớm nghỉ ngơi, nhi thần nên cáo lui rồi.” Sở Diễm đứng dậy, cung kính chấp tay nói.

Văn Đế nhạt nhạt đáp lời, sau lại mở miệng, “Đại tướng quân Trần Viễn là tâm phúc của trẫm, tay giữ mười vạn đại quân, giờ ông ta nguyện thần phục con. Trẫm đã hạ chỉ để nữ nhi Tiết Oánh của vợ cả ông ta gả cho con làm trắc phi.”

“Nhi thần tuân chỉ.” Sở Diễm một chân khụy xuống, cúi người bái, sau đó mới chấp tay rời khỏi điện.

Rời khỏi Cảnh Dương cung, Sở Diễm vẫn chưa trở lại Đông cung mà đi Thừa Càn điện của Thục phi.

Đẩy cửa vào, Ngũ công chúa Loạn Âm đang chải mái tóc dài như thác nước ở trước gương đồng. Hình ảnh phản chiếu trong gương lại là bóng dáng cao lớn màu tím của nam tử. “Ban đêm xông vào Thừa Càn điện, lá gan của đệ càng lúc càng lớn rồi!”

“Đêm khuya quấy rầy, Ngũ tỷ chớ trách tội mới phải.” Sở Diễm nhẹ cười, khẽ chấp tay.

“Chuyện gì?” Loạn Âm đứng dậy, gợn gòang dứt khoát hỏi. Sở Diễm rất ít khi tới Thừa Càn điện, nói vậy sự tình không nhỏ.

Sở Diễm không nói, từ trong ống tay áo rút ra hai đạo thánh chỉ, đưa tới trước mặt Loạn Âm. “Hai đạo thánh chỉ, chỉ có thể xuất một, Sở Diễm thỉnh Ngũ hoàng tỷ chỉ bảo.”

Loạn Âm nhìn thánh chỉ, khóe môi treo một nụ cười trào phúng. Từ xưa nhà đế vương vô phụ tử, nàng là công chúa địa vị cao quý, nói khó nghe chút, bất quá chỉ là một quân cờ trong việc tranh đoạt hoàng quyền mà thôi.

“Trong lòng đệ sớm đã có đánh giá, hà tất làm điều thừa đến tìm bốn cung.”

“Điều Sở Diễm chọn đều không phải là Ngũ tỷ lựa chọn, việc này liên quan đến chung thân của Ngũ tỷ, Sở Diễm không dám tự chủ trương.” Hần đưa hai đạo thánh chỉ đến trước mặt nàng. Loạn Âm giễu cợt, thuận tay rút ra một phong, mở ra thật sự là thánh chỉ đem nàng tứ hôn cho Văn Kiềm. Loạn Âm cầm chặt nó trong tay, giống như cầm hạnh phúc chung thân. Đây không phải là cái nàng mong chờ từ trước đến nay sao? Rõ ràng là gần trong gang tấc lại vĩnh viễn không thể chạm đến.

Sở Diễm chấp tay đứng tại chỗ, sắc mặt không chút dao động. Nếu như là lựa chọn của nàng, hẳn cũng tiếp nhận.

Loan Âm đẩy tấm lụa mỏng, lay động đến ánh nến bên cạnh, ánh lửa sáng ngời chiếu lên khuôn mặt tươi đẹp động lòng người. “Sở Diễm, nhớ kỹ, lựa chọn của đệ cũng là lựa chọn của hoàng tử.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Ta muốn trái tim của người

Loan Âm cầm thánh chỉ mình hoàng trong tay đặt trên ngọn nến, châm lửa đốt cháy thành tro. Ánh mắt nàng mờ mịt nhìn tro đen rơi là tả trên mặt đất, trong mắt khẽ ngấn nước. Vân Kiếm, vĩnh biệt rồi, người ta yêu nhất.

“Hoàng tử, chẳng lẽ không hỏi hận sao?”

“Nếu như đệ không lên ngôi được, bốn cung mới hỏi hận. Đến lúc đó, chúng ta nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt.” Loan Âm phát tay áo một cái, bộ dáng già vờ ngang ngược. “Bốn cung mệt rồi, đệ cũng sớm trở về đi. Hành sự cẩn thận chút, đừng để mẫu phi ta tóm được cán chuỗi.”

“Những gì hoàng tử làm cho Sở Diễm, Sở Diễm khắc cốt ghi tâm” Sở Diễm chấp tay cúi đầu, xoay người mà đi.

Ngay lúc cửa vừa đóng lại, nước mắt Loan Âm rơi như mưa. Giữa tình thân và tình yêu, nàng chọn cái đầu. Giữa đại nghĩa và tư tình, nàng vẫn chọn cái đầu. Nàng tin tưởng, Sở Diễm sẽ là một hoàng đế tốt.

Loan Âm đứng dậy, từ trong tủ lấy ra một hộp gấm tinh xảo, trong hộp là một con châu châu bằng tre khéo léo. Nàng tùy ý đặt vào lòng bàn tay ngắm nghía. Đây là lễ vật sinh nhật của nàng, là Sở Diễm vào cung năm đó tận tay làm cho nàng. Nàng nhận được rất nhiều lễ vật sinh nhật, trong đó không thiếu kỳ trân dị bảo. Nhưng những cái đó đều là đồ vật băng lãnh không có sinh mệnh, nhưng con châu châu cỏ này lại làm cho nàng cảm thấy ấm áp.

“Diễm Nhi, Ngũ tỷ tin tưởng đệ nhất định sẽ thành công.”

Khi Sở Diễm trở lại Lăng Tiêu điện, trời đã gần sáng. Cơ hồ là vô ý thức, hắn đi vào kim ốc.

Trong phòng, Thiên Dao an tĩnh ngủ trên chiếc giường vàng, khuôn mặt tuyệt thế nhỏ nhắn trắng như tuyết. Hắn ngồi xuống bên giường nàng, bàn tay ấm áp nhẹ vuốt đôi mắt tuyệt mỹ đang nhắm của nàng, cực kỳ dịu dàng, giống như vuốt ve trân bảo.

Thiên Dao ngủ không sâu, hàng mi dài rung động vài cái, liền mở mắt ra. “Là người.” Nàng lạnh nhạt nói một câu, có chút găng sức ngồi dậy, Bởi vì buồng bình không chịu uống thuốc, thân thể của nàng so với ban đầu càng hư nhược. Sở Diễm không phải không đau lòng, chỉ là, đối với nàng thực sự thất thủ vô sách, tóm lại không thể việc gì cũng dùng sức mạnh ép nàng. Nàng chán ghét, hắn cũng mệt mỏi.

“Đã là giờ nào rồi?” Thiên Dao nheo mắt lại, nhàn nhạt hỏi. Trong kim ốc không có ban ngày hay ban đêm, nàng cơ hồ sắp quên đi ánh nắng mặt trời là như thế nào.

“Canh năm rồi.” Sở Diễm thuận miệng trả lời, đột nhiên duỗi cánh tay ôm nàng vào lòng, khoe môi tà mị cong lên, dịu dàng nói bên tai nàng, “Dao Nhi nếu đồng ý thuận theo, bốn vương sẽ thả nàng ra ngoài, hửm?”

Thiên Dao cười thanh lạnh, mang theo chút châm chọc. “Thuận theo? Thuận theo cái gì, điện hạ nếu như muốn cưỡng bức, Thiên Dao sao có thể phản kháng.”

“Lại muốn chọc giận bốn vương?” Ánh mắt Sở Diễm hơi trầm xuống, giọng điệu vẫn như cũ không mất đi sự dịu dàng. Trên đôi môi mềm mại của nàng khẽ hôn xuống. “Dao Nhi, ở lại bên cạnh bốn vương không tốt sao? Có bốn vương sủng nàng, yêu nàng.”

Ánh mắt sáng ngời của Thiên Dao chớp động nhưng lại lạnh lẽo. “Điện hạ hứa cho Hàm U hậu vị, hứa cho Linh Lung muốn vãn sủng ái, lại có thể hứa cho Thiên Dao cái gì chứ?”

Ngón tay Sở Diễm xuyên qua mái tóc xoắn của nàng, đột nhiên xoay người đè nàng ở phía dưới, khoe môi ý cười càng sâu. “Dao Nhi muốn cái gì?”

Thiên Dao trầm mặc. Nàng muốn rời khỏi đây, hắn đồng ý cho nàng tự do sao?

“Dao Nhi, sinh hài tử cho ta đi.” Hắn tựa đầu nằm trên ngực nàng, hôn lên làn da trắng mịn của nàng, đầu ngón tay thon dài như ngựa quen đường cũ đây sa y tuyết trắng trên người nàng ra. Trong trí nhớ, ngoài giá y nhuộm máu kia, nàng chưa bao giờ mặc một màu khác. Cũng không có gì so được với màu trắng thánh khiết, càng thích hợp với sự thanh cao của nàng.

Thiên Dao bị hấn đè ở bên dưới như khúc gỗ, bộ dạng thấy chết không sờn. Bất luận là hấn ôm hôn, khiêu khích thế nào, thân thể của nàng cũng không chút phản ứng, đôi mắt tuyệt đẹp mở to trống rỗng nhìn chăm chăm một mảng sắc vàng chói mắt trên đầu.

“Hắn bốn vương đến như vậy sao?” Hắn đột nhiên lật người lại, nhanh nhẹn mặc lại y phục vừa mới cởi ra, khoe môi hiện lên nụ cười tự cao. Sự lạnh nhạt của nàng như cơn mưa trút nước xối lên dục vọng vừa mới cháy lên của hắn.

Thiên Dao lạnh lùng từ trên giường bò dậy, động tác chậm chạp kéo vạt áo che ngực lại, hừ lạnh một tiếng. “Không phải hận, chỉ là không yêu thôi.”

“Thật sự không yêu sao?” Hắn nghiêng người tới đưa tay nâng cằm nàng lên, cũng không mất đi sự dịu dàng, khoe môi cười tà mị.

“Đúng.” Ánh mắt nàng lạnh nhạt lại không hề nhìn thẳng vào mắt hắn.

Sở Diễm hừ cười, bá đạo mở miệng, “Bốn vương sẽ khiến nàng yêu lại một lần nữa.”

Thiên Dao trầm mặc, bàn tay ẩn dưới ống tay áo nắm chặt lấy chiếc khăn sắc vàng.

“Trong khoảng thời gian bốn vương rời đi, nàng chắc hẳn đã xem xét kim ốc một lần? Xem ra, không thu hoạch được gì!” Sở Diễm khẽ cười, ngữ điệu thật là tùy ý, ngả nghiêng.

Thiên Dao tiếp tục im lặng, đúng vậy, nàng đã kiểm tra mỗi góc ngách của kim ốc nhưng vẫn không tìm được gì. Đây là ‘nhà giam’ hoàn mỹ cơ hồ không chèn vào đâu được. Nàng thuở nhỏ thông hiểu ngũ hành bát quái lại vẫn không thể nhìn ra được quy luật trong đó.

Đừng nói là ba ngày, cho dù là ba tháng, ba năm nàng cũng đừng mơ thoát ra khỏi, trừ phi...

“Điện hạ không phải hỏi Thiên Dao muốn cái gì sao? Có phải ta muốn gì điện hạ cũng đều sẽ cho hay không?”

Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, có vẻ dăm chiêu. Sau đó trầm giọng nói: “Nếu nàng muốn, bốn vương có thể cho.”

Thiên Dao cười, trong sự tuyệt mỹ lại mang theo vẻ thô lương vô hạn. Đầu ngón tay trắng nõn đặt trên ngực hắn, “Ta muốn trái tim của ngươi.” Ngữ điệu tàn nhẫn kéo dài.

Khoe môi Sở Diễm mỉm cười, bàn tay ấm áp nắm lấy ngón tay băng lãnh của nàng, kéo lên bên môi khẽ hôn. “Được.” Vừa dứt lời, mi tâm hắn đột nhiên chau lại, cúi đầu, ngực đã cắm một cây trâm cài tóc. Nắm chặt cây trâm đích thị là một bàn tay trắng nõn thon thả, mà chủ nhân của bàn tay này, thân thể hơi run rẩy, ánh mắt sáng quắc nhưng kiên định.

Máu đỏ tươi đang theo trâm cài tóc từng giọt rơi xuống, thậm chí nhuộm đỏ ngón tay trắng nõn của nàng. Trông đỏ giao nhau có loại cảm giác đẹp lộng lẫy.

Mắt Sở Diễm không đổi sắc, thậm chí nở nụ cười còn sâu hơn. Hắn cầm lấy tay nàng, dùng lực đâm cây trâm của nàng vào sâu hơn. Giống như đau đớn thương tổn đều không phải nằm trên người hắn.

“Như vậy không quá quyết, ngược lại không giống nàng rồi. Phải đâm sâu mới có thể móc tim ra được.” Hắn giơ tay lên, vuốt ve đôi má mềm nhũn của nàng, động tác nhẹ nhàng như tơ. “Dao Nhi muốn trái tim của bốn vương? Hay là muốn biết trong lòng bốn vương có nàng hay không?”

Thiên Dao yên lặng, lưu quang lấp lánh dao động trong ánh mắt. Nàng cắn chặt răng, nhẫn tâm rút cây trâm ra khỏi ngực hắn, cũng mang theo cả một cột máu.

“Điện hạ có thể rời đi chưa? Thiên Dao mệt rồi.” Nàng lạnh lùng đứng dậy, xoay lưng lại, quanh người tản ra sự lạnh lùng xa cách. Ở góc Sở Diễm không thể nhìn tới, nước mắt rơi lã chã.

Sở Diễm trầm mặc, mắt đen thâm thúy gọn sóng. Sau đó đầu ngón tay khẽ điểm nhẹ lên vai nàng, thân thể Thiên Dao liền mềm nhũn ngã xuống. Hắn ôm nàng vào lòng, trong đôi mắt sâu thẳm khó biết. “Dao Nhi, Dao Nhi...” Hắn đau lòng níu non.

Thiên Dao an tĩnh nằm trên giường, xung quanh yên lặng như tờ. Hàng mi dài hơi rung rung, chậm chậm mở hai mắt ra, trong mắt thanh tĩnh. Tính toán bây giờ hẳn là giờ Sở Diễm vào triều sớm, cũng là thời cơ tốt nhất rời khỏi.

Thiên Dao xoay người xuống giường, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt đất sắc vàng lạnh băng, trên nền đất còn vương vết máu chưa khô. Nàng lần theo vết máu đi đến tận cùng vách tường lạnh giá.

Vết máu liền biến mất ở đây, lòng bàn tay mềm mại của Thiên Dao chạm vào vách tường băng lãnh làm bằng vàng ròng, mặt tường bóng loáng đến mức thường nhìn không chèn vào đâu được, tình tế chạm vào lại cảm nhận được vết tích tiềm tàng. Khoe môi Thiên Dao hơi động, hóa ra đó chính là cửa ra của nơi này. Nàng lui về phía sau hai bước, bàn tay khẽ giương lên, thăm vận nội lực mà ngực lại truyền đến một trận co rút đau đớn. Nàng theo bản năng dùng tay giữ ngực, mi tâm xinh đẹp nhú lại.

Tâm mạch bị thương ở trên dốc núi vẫn chưa khôi phục, bây giờ lại vận nội lực, ngực liền đau đớn chịu không nổi. Trán Thiên Dao lấm tấm mồ hôi lạnh, cắn chặt răng gắng sức vận công. Hân khí giữa bàn tay tụ lại đánh vào vách tường cứng, một tiếng ‘ầm’ vang thật lớn, vách tường vàng sụp đổ, ánh mắt trời bất ngờ áp vào mặt khiến hai mắt đau đớn. Thiên Dao theo bản năng dùng bàn tay che mắt lại, mặt nhăn lại.

Ở trong bóng tối quá lâu khiến nàng cơ hồ quên đi ánh mặt trời ấm áp. Hoà hoãn rất lâu cuối cùng mới thích ứng được. Chậm rãi mở mắt ra, chiếu vào đôi mắt đích thị là bóng hình cao lớn anh tuấn của Sở Diễm. Hắn khoanh tay đứng, ánh mắt thâm thúy làm cho người không phân biệt rõ được cảm xúc. Máu trên ngực chưa khô, cực kỳ rõ ràng, hắn vẫn chờ ở chỗ này.

Đôi mắt đẹp của Thiên Dao nhắm lại, khóe môi hiện lên nụ cười trào phúng. Tự cho mình là đúng bây giờ rốt cuộc có thể thoát khỏi hắn, kết quả là, trong mắt hắn bất quá chỉ là chuyện cười. Hà tất mỗi lần cho nàng một hi vọng lại dứt khoát làm nó vỡ vụn.

Nàng trầm mặc xoay người trở vào. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh nhàn nhạt không chút cảm xúc. Mả vòng eo lại đột nhiên bị lực giữ lấy, tám lưng đụng vào bộ ngực rắn chắc. Mùi trúc hương quen thuộc vây lấy nàng, hơi thở ấm áp vồn bên tai.

“Nhất định phải rời khỏi sao?” Hắn nhạt giọng hỏi, bởi vì đưa lưng ra sau, Thiên Dao nhìn không thấy vẻ mặt không nở cùng sự đau lòng không cách nào che dấu trong mắt hắn.

“Đúng vậy.” Thiên Dao gật đầu, cơ hồ không cần nghĩ ngợi.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài như có như không, sau đó, một viên thuốc đỏ đặt bên môi. Thiên Dao không hề nói gì, há miệng nuốt viên thuốc vào. Bị nhốt mấy ngày nay nàng búống bình không chịu uống thuốc, Sở Diễm lại cho nàng ăn đan hoàn có tiếng là được vật tinh luyện, thuốc trị thương tốt nhất. Nàng cũng cần dưỡng thân thể cho tốt, mới có sức lực bỏ trốn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Đêm trăng một cơn mộng u ám (1)

“Rời khỏi bốn vương rồi thật sự không hối hận sao?” Hắn vẫn áp bên tai nàng, đem thân thể nhỏ xinh của nàng trói chặt trong ngực.

Thiên Dao cười, nhạt như gió nhẹ. “Có lẽ sẽ, có điều đã không còn quan trọng nữa.”

Ngực Sở Diễm chua xót, cánh tay đặt trên eo nàng càng thu lại chặt hơn, hận không thể đem nàng dung nhập vào chính cơ thể mình. Trầm mặc rất lâu sau, bên tai là tiếng gió gào rít. Gió xuân vào tận xương cốt, càng thêm ai oán.

“Nếu đây là cái nàng muốn, bốn vương thả tự do cho nàng.” Sau khi trầm mặc thật lâu, Sở Diễm khàn khàn mở miệng, cánh tay đặt trên eo nàng chậm rãi buông ra. Hắn nghĩ lần buông tay này có lẽ chính là mất đi.

Hắn biết nàng yêu hắn, nhưng nếu tình yêu này để cho nàng thương tổn chồng chất, hắn không thể tiếp tục ích kỷ nữa. Lúc hứa hẹn với nàng, hắn làm sao không biết đây chính là cảnh cáo chính mình, nếu nàng có thể ra khỏi kim ốc, lần này hắn đồng ý buông tay. Chỉ là không nghĩ tới nàng lại dùng phương thức quyết tuyệt như vậy. Trong nháy mắt lúc cây trâm đâm vào trong ngực, hắn mới hiểu được cái gì gọi là ‘đau đớn.’

“Người nói cái gì?” Thiên Dao xoay người, cơ hồ là không thể tin nhìn hắn. Hắn một tay giữ ngực, mi tâm nhú chặt, không biết là bởi sự đau đớn của vết thương hay là... nàng không muốn nghĩ nữa.

“Bốn vương cho nàng đi, trước khi bốn vương chưa đổi ý.” Hắn xoay lưng lại, bàn tay ẩn dưới ống tay áo nắm lại thành quyền.

Thiên Dao có chút mờ mịt, sau đó lao đảo từng bước lui về phía sau. Mu bàn tay che lại đôi môi cánh hoa mới có thể ngừng khóc. Giờ phút này, bóng lưng cao lớn của hắn lọt vào trong mắt, thê lương mà cô đơn như thế. Nàng ở trong lòng thầm nói với hắn: ‘Sở Diễm, tha thứ cho sự ích kỷ của ta. Có lẽ, ta cũng không yêu chàng như trong tưởng tượng.’

Thương tổn không ngừng, mãi mãi không thể là duy nhất đã khiến ta mất đi sức lực yêu chàng. Vĩnh biệt Sở Diễm, nếu có thể, chúng ta sinh tử không cần tương kiến.’

Thi triển khinh công, rất nhanh đã rời khỏi Đông cung, ngoài cửa cung Xích Diễm sớm đã chờ lâu. Bên cạnh là xe ngựa chuyên dụng của Đông cung.

“Nương nương, điện hạ lệnh cho vi thần đưa nương nương xuất cung.” Xích Diễm khom người cúi đầu.

“Làm phiền rồi.” Thiên Dao ngồi vào trong xe, thân thể mềm mại tựa vào thành xe, xuyên qua màn xe mở rộng, ánh mắt mờ mịt nhìn phong cảnh ngoài xe không ngừng lướt qua, xa lạ lại quen thuộc. Xe ngựa chậm rãi mà đi, trong lúc đó khoảng cách giữa nàng và Sở Diễm càng lúc càng xa. Có lẽ, bọn họ vốn là hai đường thẳng song song không hề giao nhau, là vận mệnh xáo trộn quỹ đạo cuộc đời vốn đang vận hành của bọn họ, làm cho chúng sai lệch mà gặp nhau. Mà hiện giờ, nên để cho sự sai lệch đó kết thúc, bọn họ lại trở về quỹ đạo trước đây, cuộc đời này không còn giao nhau nữa.

Chỉ là vì cái gì, trái tim lại đau như vậy. Lệ nhoe hai mắt. Thiên Dao biết nàng không thể nào trở về như lúc trước được nữa.

Thiên Dao như u hồn lang thang trên ngã tư đường náo nhiệt. Nàng tự do rồi, không phải sao? Nhưng mà vì sao con đường phía trước lại trở nên xa vời

như vậy. Đột nhiên trong lúc đó, nhân sinh giống như đã không còn phương hướng.

“A Dao.” Mu bàn tay đột nhiên bị người phía sau kéo lấy. Quay đầu, hóa ra là Cẩm Sắt.

Thiên Dao ở trong lòng cười khỏ, dường như mỗi lần tinh thần sa sút không chịu nổi đều sẽ gặp phải nàng. “Tỷ tỷ, thật khéo.”

Cẩm Sắt liếc nàng một cái, vừa lồi vừa kéo, nhét nàng vào trong kiệu. “Đề gương mặt này gây chú ý khắp nơi, muội không sợ rước họa vào thân sao.”

“Dưới chân thiên tử, chẳng lẽ Đại Hàn hoàng triều ta không có luật pháp sao?” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại.

Cẩm Sắt cười, tựa hồ như cười sự ngây thơ của nàng. “Cũng bởi dưới chân thiên tử mới có quá nhiều người không thể đắc tội.”

Thiên Dao trầm mặc, ánh mắt nhàn nhạt rơi về phía ngoài cửa sổ.

“Thẩm nương nương không ngoan ngoãn ở trong cung, chạy ra phố phường xem náo nhiệt làm gì?” Cẩm Sắt khẽ cười mở miệng lần nữa.

“Muội không còn là nương nương gì nữa rồi.” Thiên Dao tùy ý trả lời.

Ánh mắt Cẩm Sắt khẽ biến nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ thần nhiên ban đầu.

“Hoàng cung và nhà giam không khác gì nhau, rời khỏi cũng tốt. A Dao giờ có tính toán gì không?”

Suy tư một hồi, Thiên Dao yên lặng lắc đầu. Nàng còn cần thời gian suy nghĩ, nhân sinh dài đằng đặc nàng rốt cuộc phải sống thế nào. Tư Đồ gia không thể quay lại, mà Thiên Sơn nàng không có dũng khí đối mặt với sự phụ. Lần này nàng đã quá sai rồi.

Cẩm Sắt cười bất đắc dĩ, giống như tùy ý nhún vai. “Xem ra lại phải lưu lại muội rồi.”

Thiên Dao bật cười, “Thiên Dao nợ tỷ tỷ ân tình này, ngày sau ắt thỏa sẽ kết cỏ ngậm vành*.”

“Bớt lắm lời.” Cẩm Sắt hờn dỗi một câu.

Thiên Dao ở trong lầu các của Cẩm Sắt gần ngơ được mấy ngày. Xuân Phong lầu là kỹ viện lớn nhất để đô, sau khi màn đêm buông xuống khách lui tới liên không dứt. Cẩm Sắt lại là ca cơ đứng đầu của Xuân Phong lầu, hiển ca hiển múa cũng không thể thiếu việc bồi khách uống rượu nói chuyện, bị người sàm sỡ. Nàng luôn cười tươi như hoa, quyến rũ phong tình. Mà Thiên Dao biết nàng kỳ thực sống cũng không thoải mái.

Thiên Dao từng đề cập đến việc giúp nàng chuộc thân nhưng Cẩm Sắt có sự tự tôn của chính nàng, liền cự tuyệt.

Tiết trời đầu xuân, bắt đầu tuy ấm nhưng lại vẫn lạnh, Cẩm Sắt vô ý bị nhiễm phong hàn. Mấy ngày trước còn có thể gắng gượng tiếp khách, về sau bệnh tình nặng hơn cơ hồ không xuống giường được.

“Tỷ tỷ nếu như không chịu tình dưỡng cho tốt, bệnh này chỉ sợ không tốt lên được.” Đầu ngón tay trắng nõn của Thiên Dao áp vào má trong cổ tay nàng, nhẹ giọng nói.

Cẩm Sắt cười, thật không lưu tâm. “Không phải chỉ là một thân thể tàn tạ bất kham sao, sống tiếp cũng chỉ là kéo hơi tàn mà thôi.”

“Tỷ tỷ hà tất nói những lời ử rử này chứ, còn sống là vẫn còn hi vọng.” Thiên Dao cười, nhận lấy chén thuốc ấm từ trong tay tiểu nha đầu đưa đến trước mặt Cẩm Sắt. Cẩm Sắt cũng không nói thêm gì, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Cẩm Sắt, trang điểm xong chưa? Sắp phải lên đài rồi.” Tú bà đẩy cửa vào, gương mặt già nua đầy nếp nhăn còn đang ra sức cười.

Cẩm Sắt thoáng gượng người dậy, nụ cười có hơi chút mệt mỏi. “Má đừng vội, nhạc kịch này đều ở phía sau.” Ở trong chốn phong nguyệt lăn lộn nhiều năm, Cẩm Sắt đã quen với nhân tình lạnh bạc. Nàng luyện thành thói quen nhưng Thiên Dao lại không thể nhìn những chuyện như vậy.

“Hôm nay tỷ tỷ thân thể không được khỏe, chỉ sợ không thể lên đài, mong ma ma thông cảm.” Thiên Dao đứng dậy, nhàn nhạt nói.

Tú bà ngay tức khắc đổi sắc mặt, thật là so với trò biến mặt diễn kịch còn nhanh hơn. “Cô nương đây là ý gì? Cẩm Sắt a, rất nhiều lời má vốn không muốn nói ra, ngày đó người nghèo rốt cuộc bán mình vào Xuân Phong lầu, má xem người như ngọc ngà, vẫn chăm sóc người tốt. Người không muốn tiếp khách má cũng không bức bách người nhưng giờ người hồi báo má như thế nào? Hiện giờ giá càng ngày càng cao, mới bị chút bệnh nói không lên đài liền không lên đài rồi! Má mở cửa làm ăn, chẳng lẽ để cho ta trông mặt nhìn tiền tuột đi...”

Tú bà lại nhai ước chừng nói hơn nửa canh giờ. Cẩm Sắt trầm mặc không nói, Thiên Dao nhủ mi trầm tư.

“Má không cần nói nữa, bệnh của tỷ tỷ không cố được. Không bằng, tối nay ta thay tỷ tỷ lên đài, thế nào?”

“Người?” Ánh mắt tú bà lưu chuyển qua lại trên người Thiên Dao, mang theo vài tia kinh ngạc. “Được a, cô nương nếu đồng ý lên đài, tiền sẽ theo như giá của Cẩm Sắt. Má nhất định phân đều không trả thiếu các người.”

Thiên Dao lạnh nhạt không nói, đối với chuyện này không hề bận tâm. Tú bà tự thấy mất mặt, ngượng ngùng đi ra ngoài.

“A Dao tội gì chứ! Muội vốn xuất thân tôn quý, vốn không nên chịu vũ nhục này.” Cẩm Sát chưa dứt lời liền ho dữ dội.

Thiên Dao cười, tĩnh lặng như nước, sóng nước không động. “Xuân Phong lâu không phải chỗ ở lâu dài, A Dao chuộc thân cho tỷ tỷ nhé.”

Cẩm Sát hài hước cười, lại mở miệng, “Muội đang ăn của ta, ở chỗ ta, sao lại có thể chuộc thân cho ta?”

Thiên Dao sùng sốt lại bất đắc dĩ bật cười. Nàng sao lại quên đã cùng Sở Diễm ly hôn, nàng là trắng tay ra khỏi nhà. Thiên Dao cúi đầu, gỡ trâm cài tóc bằng ngọc xanh trên đầu xuống, đây là vật đáng giá duy nhất trên người nàng.

Chú thích:

*Kết cổ ngâm vịnh: báo đáp

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Đêm trăng một cơn mộng u ám (2)

“Cái này cho tỷ tỷ chuộc thân, chắc là đủ đi.”

Cẩm Sát đẩy cây trâm nàng đưa, cười trào phúng. “Đừng vì ta mà làm bẩn nó.”

“Tỷ tỷ...”

Cẩm Sát xua tay, ngắt lời của nàng. “Muốn nhận được thì phải giao ra trước. Chẳng qua chỉ là một cuộc mua bán, ta bán mình cho đám nam nhân đó, bọn họ cho ta phủ quý kim ngân. Mua bán này, không thiệt.”

Thiên Dao neho mắt lại, nửa hiểu nửa không, giống như rơi vào trầm tư.

“A Dao cô nương chuẩn bị xong chưa?” Giọng nói cao tám quãng của tú bà lại vang lên ở ngoài cửa.

Thiên Dao đẩy cửa mà ra, vẫn tóc đen váy trắng, dung nhan tuyệt lệ, không nhiễm chút bụi trần.

“Cô nương cứ như vậy?”

“Không được sao?” Đôi mắt Thiên Dao neho lại, mang theo vài phần lạnh nhạt.

“Được, đương nhiên được.” Tú bà cười nham hiểm, bà làm việc này hơn nửa đời người đương nhiên nhìn ra được Thiên Dao là một hòn ngọc thô.

“Cô nương, hôm nay Xuân Phong lâu được bao toàn bộ, người chiêu đãi là đại nhân vật cô không đắc tội nổi, cô nương cần phải lưu tâm chút.” Tú bà ra tiếng nhắc nhở.

Đại nhân vật? Thiên Dao hừ cười một tiếng, trong thiên hạ trừ phi là vương thổ, còn có đại nhân vật nào mà nàng chưa từng gặp qua.

Cẩm Tú lầu các, trang trí hết sức xa hoa. Cổng chạm trổ hình rồng bị tú bà nhẹ nhàng đẩy ra, thần sắc bà tươi cười lác lác hông to bước vào. Thiên Dao theo sát phía sau, ôm cây đàn tỷ bà bạch ngọc khế cúi đầu. Chung quy không quen xuất đầu lộ diện ở chỗ phong nguyệt.

Mà trong phòng bên cạnh bàn bát tiên ngồi vây quanh mấy người, thật khiến nàng lấy làm kinh hãi. Bốn nam nhân đều là nhân trung long phượng, cầm bảo mễng xà, khí vũ hiên ngang. Tiếp khách trong phòng đều là mỹ nhân nhất nhĩ của Xuân Phong lâu.

“Lão thân bái kiến các vị gia.” Tú bà vui cười, không chút dấu vết đẩy Thiên Dao về trước.

“Đây là A Dao cô nương, nàng sẽ xướng vài khúc cho gia giải buồn.”

Thiên Dao đứng tại chỗ về mặt lạnh lùng. Ngược lại nam nhân bên cạnh bàn kim nến không được.

“Thất tẩu...”

“Sở Dục.” Sở Diễm lạnh giọng cắt ngang hẳn, khóe môi cong lên nụ cười quỷ dị, nâng chén đưa tới trước mặt hắn. Nhìn không chớp mắt, thậm chí cũng chưa từng liếc qua Thiên Dao một cái. “Sở Dục, còn không kính Tây Hạ Vương một ly.”

Sở Dục hiểu ý, nâng chén nghênh tiếp nam tử cao lớn đối diện. “Vương tử đường xa đến, Sở Dục kính vương tử một ly, biểu đạt tình hữu nghị của chủ

nhà.”

Vương tử Tây Hạ - Thác Bạt Nguyên Hồng 30 tuổi, diện mạo tuấn lãng, chỉ là đôi mắt từ đầu đến cuối không dời khỏi Thiên Dao một ly. Vương tử Tây Hạ háo sắc có tiếng, nếu không, cũng sẽ không chọn Xuân Phong lầu mở tiệc chiêu đãi.

“An Thanh Vương khách khí.” Hần cùng An Thanh Vương cụng chén, thần trí lại vẫn tự do như cũ.

“Thất thần làm gì, còn không hát đi.” Tú bà không chút dấu vết giật lấy góc áo của Thiên Dao.

Thiên Dao gạt đầu, chỉnh lại sa y rồi ngồi xuống ghé nệm ở một bên. Ngón tay thon dài trắng nõn tùy ý đụng vào dây đàn thử âm. Sau đó khúc nhạc uyển chuyển cùng tiếng hát như suối trong chậm rãi theo dòng mà ra.

“Chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn đẹp không thể giấu, người ở bên như cánh xuân có chết cũng không hối tiếc. Quốc sắc thiên hương đây đưa vương mặc, cho dù nhân sinh ngắn đoạn, chàng tình thiếp nguyện, thiếp đợi vận mệnh thành đôi...”

Mấy nam nhân ở bàn khác yên lặng lắng nghe, lúc này trong phòng một mảng yên tĩnh.

Nam nhân bị câu đi hồn phách, nữ nhân bên cạnh chỉ là không dám lên tiếng nữa. Các nàng đều là người lăn lộn trong giới phong nguyệt, hiểu được tùy mặt gửi lời.

Bốn người bên bàn phản ứng khác nhau. Vương tử Tây Hạ ba hồn trôi đi một nửa, ánh mắt Sờ Diễm u trầm, sắc mặt vô tình, tay cầm ly rượu ngọc bích chói lóa, chậm rãi uống. Mây kiếm Sờ Dục chau lại, khóe mắt thỉnh thoảng lại đảo qua lại giữa Thẩm Thiên Dao và Sờ Diễm. Mắt phượng Sờ Hạo nheo lại, như cười như không, ánh mắt nhân nhật rơi trên người Thiên Dao.

Khúc chung nhân vị tán.

Ngay khi khúc hát kết thúc, Thiên Dao đặt tỳ bà bạch ngọc trong tay xuống. Lúc tú bà ra hiệu rót rượu cho mấy người đang ngồi, đầu ngón tay thanh mảnh đặt trên bầu rượu ngọc bích, oánh nhuận động lòng người, khiến người xem tâm ngứa khó nhịn.

Vương tử Tây Hạ Thác Bạt Nguyên Hồng vươn cánh tay ra, bàn tay thô ráp bất ngờ nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại không xương của nàng.

Ánh mắt Thiên Dao lạnh lùng nhưng không hề né tránh. Nàng có thể không kiêng nể gì nhưng lại không thể không suy nghĩ cho tình cảnh của Cẩm Sát. “Vị gia này, người uống say rồi.” Nàng lạnh nhạt mở miệng, lạnh lẽ tránh thoát.

Tây Hạ Vương nhất thời thay đổi sắc mặt, kéo lấy cánh tay của nàng. “Vào nơi phong nguyệt này còn cố tỏ ra thanh cao gì, gia không chịu nổi bộ dạng như vậy.”

Sắc mặt Sờ Hạo cũng lạnh đi vài phần, giờ tay nắm lấy cánh tay không an phận của Vương tử Tây Hạ. “Vương tử hà tất đi so đo với một ca cơ, ngày mai vào cung yết kiến, liền có thể cùng Ngũ hoàng muội tương kiến. Ngũ muội của bốn vương có thể nói là mỹ nhân tuyệt sắc.”

Vương tử Tây Hạ cao giọng cười to, vẻ mặt háo sắc dâm loạn. “Tối nay bốn vương muốn cùng tiểu mỹ nhân này trước, ngày mai lại đi gặp công chúa mỹ nhân.”

Sắc mặt Sờ Hạo lạnh tới cực điểm, lực đạo trên tay không khỏi mạnh thêm vài phần.

Vương tử Tây Hạ bị đau không thể không buông tay Thiên Dao ra. “Vinh Thân Vương đây là ý gì?” Giọng nói ra rõ ràng mang theo tức giận, đồng thời cánh tay khác lại hướng về phía Thiên Dao.

Thiên Dao chán ghét nhũu mày, trong lúc nấn ná, một cánh tay mạnh mẽ đặt trên eo, thân thể khẽ lảo đảo liền ngã vào trong một lòng ngực ấm áp. Hơi thở bất quá vẫn là mùi mực trúc quen thuộc.

“Đêm trăng một con mộng u ám, mười dặm xuân phong nhu tình. Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng cho là vô vàn quý giá.” Sờ Diễm tà mị khẽ cười, ngón tay thon dài tùy ý lướt qua đôi gò má trắng nõn của Thiên Dao. Ý muốn giữ lấy không cần phải nói. Thiên Dao bị hấn vây trong lòng không dám động đậy, nàng sao lại không biết hấn đang giúp nàng.

Sắc mặt Vương tử Tây Hạ từ đỏ sang xanh, lại không thể phát tác, bộ dáng vô cùng giống như nuốt phải ruồi bọ. Khách tùy chủ tiện, tốt xấu gì cũng là địa bàn của người ta, hấn đương nhiên không dám công khai trò mặt với S

“Vương tử, thiếp kính người một ly.” Lam Hình đi theo Sờ Diễm nhiều năm, tự nhiên hiểu được ánh mắt chủ tử. Nàng bùng ly rượu sắc vàng lên, thân thể mềm mại không xương dựa vào trong lòng Thác Bạt Nguyên Hồng, cảm mỹ tửu trong tay đặt trên miệng hấn. Đầu ngón tay trắng nõn đặt trên ngực hấn vẽ vòng vòng, mùi vị hấp dẫn cực kỳ.

Vương tử Tây Hạ được Lam Hình dỗ dành rất cao hứng, người Tây Hạ từ trước đến nay không câu nệ cấp bậc lễ nghĩa, Thác Bạt Nguyên Hồng ở trước mặt mọi người ôm lấy Lam Hình hôn một trận. Đôi má Thiên Dao ửng hồng, mi tâm chau lại, khẽ xoay đầu. Mà mấy người khác lại giống như đang xem kịch, mấy nữ nhân tiếp khách khác thậm chí thỉnh thoảng ồn ào trên đầu.

Sờ Diễm ôm lấy Thiên Dao, khóe môi mỉm cười, sắc mặt im lặng. Trái lại mây kiếm Sờ Hạo chau lại, tự mình uống rượu, trong lòng cười thầm ‘Đây chính là Sờ Diễm, thường thường bất động thanh sắc lại nhẹ nhàng hoá giải được cục diện. Hóa ra trước giờ, hấn đã xem thường hấn.’

“Vương tử đừng chỉ hưởng thụ mỹ nhân không, nếm thử mỹ tửu của Đại Hàn ta nào.” Sở Dục rót đầy một ly, cùng Vương tử Tây Hạ kính lẫn nhau. Vương tử Tây Hạ háo rượu háo sắc, cơ hồ cái gì cũng không cự tuyệt. Sau ba tuần rượu người liền say đến lão đảo. Sở Hạo xung phong nhận việc đưa hân trở về trạm dịch, Sở Diễm Sở Dục cũng không ở lại Xuân Phong lâu thêm nữa.

Thiên Dao thoát khỏi cái ôm của Sở Diễm, hân liền dễ dàng buông tay, tuần nhan ôn nhuận lại xa cách giống như bọn họ chỉ là người xa lạ mà thôi.

Nàng lê tấm thân mệt mỏi trở lại lầu các của Cẩm Sát, vào trong phòng Cẩm Sát khẽ bắt mạch, xác nhận nàng không sao mới thoáng yên tâm.

“Sắc mặt muội muội không tốt! Dựa vào bản lĩnh của muội, vốn không nên bị người ta chiếm tiện nghi.” Cẩm Sát ho cất lực, giọng nói đứt quãng.

“Không có gì, tỷ tỷ không cần lo lắng.” Thiên Dao cười nhẹ, nói qua loa. Trong lòng chỉ nghĩ nơi này không nên ở lâu, chỉ sợ sẽ sinh chuyện. “Ngày mai A Dao muốn rời khỏi đế đô, tỷ tỷ có bằng lòng cùng muội đi Thiên Sơn hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Yêu không phải là chiếm hữu

Cẩm Sát lắc đầu bật cười, “Muội muội có lòng rồi, nhưng tỷ không muốn rời khỏi đế đô.”

Thiên Dao biết, nàng không rời khỏi đế đô là vì đang đợi một người. Cẩm Sát cũng từng xuất thân nhà quan, thuở nhỏ có một vị hôn phu chỉ phúc vi hôn, trải qua cuộc sống nhưng gấm lụa là. Về sau, phụ thân nàng phạm vào kiện cáo, gia đình lui bại, mẫu thân lại nhiễm trọng bệnh, mới phải lưu lạc phong trần. Vị hôn phu của nàng từng hứa hẹn sẽ quay lại tìm nàng, chỉ là, một đi không trở lại. Từ xưa nam nhân khinh bạc chữ tín, đại đột oán trách chỉ là nữ nhân mà thôi.

“Tỷ tỷ vẫn còn nhớ người trong lòng sao?”

Cẩm Sát cười khổ, lại lắc đầu. “Bây giờ Cẩm Sát đã là tàn hoa bại liễu, căn bản không xứng với chàng. Ta chỉ là muốn bảo vệ lời thề này, mặc dù nó chỉ là mộng ảo.”

Thiên Dao im lặng không nói, cái nàng ấy muốn nàng có thể hiểu được.

Rời khỏi phòng Cẩm Sát, Thiên Dao quay về phòng mình. Trong phòng không đốt đèn tối đen một mảnh, đưa tay không thấy rõ năm ngón. Mệt mỏi, nàng cũng không có tâm tư đi châm lửa, dựa vào trí nhớ đi đến bên giường, cời vớ và trường bào xoay mình nằm lên giường nhỏ. Mà vòng eo đột nhiên lại bị một đôi tay vòng lên, thậm chí không kịp phản ứng đã bị vây trong một lồng ngực rắn chắc. Hôn, một nụ hôn ngập trời ngập đất kéo đến, mùi rượu nồng nặc cùng với mùi trúc hương, trong lúc này làm cho người ta ý loạn tình mê, thậm chí quên giãy giụa.

Nụ hôn nóng bỏng cứ giầy vò trên môi nàng, đầu lưỡi dài ngang ngược xông vào tách răng nàng ra, thậm chí mang theo một chút tức giận, bá đạo hút hết tất cả không khí trong miệng nàng. Mười ngón tay Thiên Dao bấu chặt trên sống lưng rộng lớn của hân. Nụ hôn hỗn độn tựa hồ như không muốn dừng lại, dọc theo xương quai xanh thẳng một đường xuống dưới. Trên ngực một cơn lạnh kéo tới, y phục trước ngực đã bị hân kéo ra, trong nháy mắt tiếp theo, nụ hôn nóng hầm hập đã rơi trên bầu ngực mềm mại.

“Đừng, Sở Diễm!” Hô hấp của Thiên Dao hỗn loạn, lớn tiếng mở miệng.

Hân quả thực ngừng lại, trong bóng tối khoe môi giương lên nụ cười quỷ dị. “Bỏn vương còn tưởng rằng nàng cực kỳ bằng lòng tiếp tục.” Hân xoay người đứng lên, tùy ý chỉnh lại cẩm bào trên người. “Vì sao không phản kháng?”

Thiên Dao hừ cười một tiếng, “Coi như báo đáp điện hạ giải vây cho Thiên Dao đi.” Quả thật, nàng không thừa nhận chính mình nhất thời ý loạn tình mê.

“Vì sao không trở về Thiên Sơn, không đánh lòng xa bỏn vương?” Trong giọng nói có hơi ái muội, bàn tay vuốt ve đôi gò má mềm mại của nàng.

“Điện hạ nghĩ quá rồi.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp một câu.

Sở Diễm khẽ cười, đối với sự lạnh lùng của nàng dường như đã thành thói quen. “Nếu như không trở về Thiên Sơn thì đến phủ Văn tướng quân, biểu ca sẽ che chở cho nàng. Bây giờ Vương tử Tây Hạ đang theo dõi nàng, nơi này không nên ở lâu.” Ngữ điệu vẫn nhàn nhạt như cũ, nhưng lại khiến người không thể bỏ qua.

“Vương tử Tây Hạ kia chỉ sợ không đơn giản như hân biểu hiện bên ngoài.” Thiên Dao mở miệng lần nữa, chau mày lại.

Sở Diễm lại cười, “Đã nhìn ra?”

Thiên Dao trầm mặc, ánh mắt thăm dò nhìn thẳng vào hồ mắt sâu thâm thúy của hân. Đôi mắt đen như mực tuyệt mỹ như hàn đàm, sâu không đáy.

“Sở Hạo bao năm qua đều đến các nước du ngoạn, sớm đã âm thầm cấu kết với Hung Nô, Tây Hạ. Vương tử Tây Hạ lần này tới hòa thân, mục đích cũng không đơn thuần, đội ngũ tùy hôn của hắn đang lập trại tạm thời ngoài thành để đồ.”

Một vạn binh mã, muốn phá được để đồ, quả thực viễn vông, có điều, có thể gây chút rối loạn vẫn lại thừa sức. Sở Diễm vừa hay nắm được nhược điểm, trước mặt phụ hoàng vạch tội hắn.

“Vinh Thân Vương có chuẩn bị mà đến, điện hạ mọi sự cẩn thận là hơn.” Thiên Dao nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt khẽ động.

“Nàng lo lắng cho ta?” Sở Diễm cười tà mị, cúi người xuống khẽ hôn lên môi nàng.

Thiên Dao hơi cứng ngắc đẩy hắn ra, lạnh giọng nói, “Điện hạ tựa hồ đã quên, chúng ta đã không còn quan hệ gì rồi.”

Trong nháy mắt rơi vào im lặng, Thiên Dao thậm chí có thể cảm giác được từng con lãnh ý từ thân thể hắn phát ra. “Thẩm Thiên Dao, đừng có xuất hiện trước mặt bổn vương. Sau này, bổn vương cũng không dám đảm bảo có thể buông tha nàng.” Giọng nói không chút nhiệt độ phá tan bầu không khí trầm mặc, hắn xoay người đứng lên, cửa phòng phát ra một tiếng đóng mở nhẹ nhàng. Sau đó trong phòng lại khôi phục lại sự yên lặng chết người.

Hắn cứ như vậy biến mất, thật giống như lúc xuất hiện, cứ như vậy không chút báo trước. Nếu không phải trên ngực còn sót lại những dấu hôn nông sâu không giống nhau, nàng còn cho rằng chuyện này bất quá chỉ là một giấc mộng vớ vẩn.

Vốn tưởng rằng có thể tiêu sái mà rời đi, đáng tiếc, người tính không bằng trời tính.

Tú bà thu được một lượng bạc lớn từ Vương tử Tây Hạ, tính kế Thiên Dao và Cẩm Sát. Cẩm Sát bị cản trở không còn lựa chọn nào khác, mà Thiên Dao tuy biết là cạm bẫy nhưng cũng không nhẫn tâm bỏ lại Cẩm Sát một mình. Các nàng bị vây ở trong trạm dịch dừng chân tạm thời của Vương tử Tây Hạ ngoài để đồ. Thác Bạt Nguyên Hồng đối với Thiên Dao coi như cung kính, ngược lại Cẩm Sát bị gọi đi thị tẩm mấy lần.

Trong sân, Thiên Dao khoanh tay đứng, nghênh đón hoa xuân đang nở, đóa hoa mềm mại rơi trên mái tóc đen như mực, phiêu dật xuất trần. Bất luận người ở nơi nào, nàng vĩnh viễn lạnh nhạt, tựa hồ địa ngục chỗ Thiên Dao ở cũng trở thành tiên cảnh.

“A Dao.” Một tiếng gọi nhẹ ở phía sau vang lên. Thiên Dao chậm chậm quay đầu, phía sau là ba nam nhân cao lớn, hoa phục gấm vóc, ngọc thụ lâm phong. Lần lượt là Sở Hạo, Thác Bạt Nguyên Hồng và Tư Đồ Phong. Mở miệng gọi nàng là A Dao, đương nhiên ngoài Tư Đồ Phong ra không còn có thể là ai khác.

Trên mặt Thiên Dao vẫn một vẻ lạnh nhạt, theo suy luận của Sở Diễm, ở đây nhìn thấy Sở Hạo cùng Tư Đồ Phong tựa hồ không hề kỳ lạ. Quả nhiên, rắn chuột một ổ, cùng một giuộc.

“Hình như gọi nàng là ‘biểu muội’ thì thích hợp hơn.” Sở Hạo dẫn đầu đi tới trước người nàng, ánh mắt nhìn nàng dịu dàng cơ hồ có thể chảy ra nước.

“Xưng hô mà thôi, Thiên Dao không quan trọng.” Ánh mắt Thiên Dao thanh lạnh, tùy ý đáp lời, lại chuyển hướng về phía Tư Đồ Phong. “Đại ca, huynh có thể đưa A Dao và Cẩm Sát tỷ tử rời đi không?”

Tư Đồ Phong hơi áy náy lắc đầu, “A Dao rời khỏi Đông cung cũng tốt, muội là nữ nhân Tư Đồ gia, ở lại bên cạnh Sở Diễm vốn không phải kẻ sách lâu dài. Chỗ Vương tử Nguyên Hồng ngược lại lại thanh tịnh, A Dao cứ ở chỗ này dưỡng thương đi.”

Lý do cực kỳ rõ ràng, Thiên Dao lạnh lùng cười, không tiếp tục nhiều lời. Trước mắt, nàng vẫn đoán không ra mục đích bọn họ giam nàng ở chỗ này, hoặc là nói, giam nàng ở chỗ này là dự tính ban đầu của ai.

“Vương gia, thuốc của A Dao cô nương đã sắc xong rồi.” Thị nữ thanh tú bưng chén thuốc bằng sứ trắng, cung kính đứng ở một chỗ không xa.

“Đề xuống đi.” Sở Hạo đáp lại một câu, lại nhìn về phía Tư Đồ Phong và Thác Bạt Nguyên Hồng bên cạnh. “Bổn vương có mấy lời muốn nói với A Dao, các người về trước đi.”

“Ừm.” Tư Đồ Phong gật đầu, xoay người rời đi. Ngược lại Thác Bạt Nguyên Hồng vẻ mặt trêu tức, cột nải mở miệng, “Mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành này hóa ra là người trong lòng Vương gia, chẳng trách không cho phép Nguyên Hồng đụng vào.”

Sở Hạo mỉm cười, bưng chén thuốc trên bàn lên, nhẹ nhàng thổi. “Thác Bạt Nguyên Hồng, lời của người nói có phải hơi nhiều không. Ngũ muội của bổn vương cũng không phải người dễ chọc, đại hôn sắp tới, người vẫn nên cẩn thận suy nghĩ kẻ sách ứng đối đi.”

“Không phải chỉ là một nữ nhân sao, lại còn cho có thể cho nàng chạy thoát.” Thác Bạt Nguyên Hồng cười hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Trong vườn, chỉ còn lại hai người Sở Hạo và Thiên Dao. Nàng yên lặng đứng tại chỗ, bóng dáng thanh lạnh cao ngạo, ánh mắt mờ mịt nhìn xa xa phía chân trời, giống như trong thế giới của nàng chỉ có mây với gió, Sở Hạo bất quá chỉ là không khí vô hình mà thôi.

“Uống thuốc đi.” Hắn đi tới, cầm chén thuốc đưa đến trước mặt nàng. Khóe môi khẽ cười, lại quen thuộc như vậy khiến cho Thiên Dao có khoảnh khắc hoảng hốt. Đúng vậy a, bọn hắn cùng chung huyết mạch, đều từ nam nhân cao cao tại thượng kia.

“Cảm ơn.” Thiên Dao nhận lấy, miệng nhỏ uống vào. Được cực kỳ đáng, mi tâm xinh đẹp hơi nhăn lại. Sở Hạo thân nhiên nhìn nàng, theo bản năng, đưa tay vuốt lên mi tâm đang căng cau chặt của nàng.

“Vương gia, xin tự trọng.” Thiên Dao yên lặng lui về phía sau, tránh được cái đụng chạm của hắn.

Sở Hạo bắt đầu cười, có chút xấu hổ buông tay xuống. “Bỏn vương lại không nhận được đối đãi của nàng sao, tốt xấu gì chúng ta cũng gọi là thân thích.”

“Thiên Dao họ Thẩm, không phải họ Tư Đồ. Huống hồ, Thiên Dao và Vương gia không mấy quen biết, chẳng qua là người xa lạ mà thôi.” Thiên Dao tùy ý ngồi xuống cạnh bàn đá, trên mặt bàn đặt một bàn cờ, quân trắng quân đen lần lượt giao thoa, tán loạn vô chừng.

Cảm xúc của Sở Hạo có chút lên xuống, tính tình hắn luôn không tốt, cũng chỉ có ở trước mặt Thiên Dao mới miễn cưỡng nén xuống được. “Thiên Dao nên biết, bỏn vương thích nàng.”

“Vậy sao?” Nàng mỉm cười, đặt quân cờ trắng cầm trong tay trên bàn cờ. “Đó là chuyện của Vương gia, có quan hệ gì với Thiên Dao đâu.”

Chẳng lẽ chỉ vì hắn thích nàng, liền tùy ý giam nàng ở đây, hành vi như vậy không khác gì cưỡng đạo.

“Nghe Tư Đồ Phong nói, trên Thiên Sơn bốn mùa băng tuyết bao phủ. Nàng thuở nhỏ lớn lên tại U Minh cung, chẳng lẽ tình cảm cũng đóng băng hay sao? Bỏn vương thích nàng, liền coi như không có cảm giác?” Sở Hạo giương mày kiêu lên, có chút không vui. Hắn xuất thân cao quý, từ lúc biết chuyện đến nay, cái gì muốn đạt được chưa bao giờ không nắm trong tay. Thẩm Thiên Dao, nàng là ngoại lệ duy nhất.

Thiên Dao mất hứng cầm chặt quân cờ ngọc trong tay, ánh mắt u lãnh tao nhã nhìn hắn. Một lát sau mới chậm rãi nói, “Thích thì nhất định phải đạt được sao?”

“Đương nhiên.” Sở Hạo cơ hồ không cần nghĩ ngợi trả lời.

Thiên Dao bật cười đứng dậy, nhàn nhạt nhìn hoa nở hoa tàn trong vườn, sa y như tuyết theo gió phát lên, nhẹ nhàng không giống nhân gian. “Hóa ra, tình yêu trong suy nghĩ của Vương gia lại nông cạn như vậy. Yêu không phải là muốn đạt được, yêu cũng không phải là lý do chiếm hữu.”

Nàng yêu Sở Diễm như thế nhưng vẫn xoay người mà đi. Nếu như yêu chỉ còn lại thương tổn, vì sao lại không buông tay tự do.

“Vương gia tính khi nào thì thả Thiên Dao rồi đi? Hay là lại muốn giam ta cả đời?” Nàng nhẹ cười khinh thường, nếu như nàng phải rời khỏi, người nào cũng không có cách giam được nàng. Cho đến nay, chân chính có thể giam cầm được nàng chỉ có tình yêu. Mà nàng đối với Sở Hạo không có tình yêu.

Sở Hạo từ chỗ Tư Đồ Phong đại khái biết được năng lực của nàng, vì vậy mới đưa Cẩm Sát vào nhốt chung. Thác Bạt Nguyên Hồng tuy không phải kẻ háo sắc, nhưng cũng không chịu cô đơn, liền thỉnh thoảng kéo Cẩm Sát lên giường tiêu khiển. Tiểu quốc Tây Hạ cho tới nay, đó là dựa vào Đại Hãn hoàng triều sinh tồn. Hắn đối với Thiên Dao tất nhiên là không dám xằng bậy.

“A Dao tính quay về U Minh cung sao?” Hắn nhẹ giọng hỏi, Thiên Dao vẫn trầm mặc không nói.

Sở Hạo thờ dãi lại nói. “Rời khỏi một thời gian cũng được, chờ ngày khác đại cục đã định, bỏn vương sẽ phong quang nghênh nàng hồi kinh.”

Mi tâm Thiên Dao nhú chặt, có vẻ dăm chiêu. Thông minh nhanh nhạy như nàng sao lại không đoán ra thâm ý trong đó. Sở Hạo cùng Tư Đồ nhất tộc huyết mạch thân duyên, Tư Đồ Tần hứa hẹn với Sở Hạo thân càng thêm thân cũng là phải. Chỉ là, một nữ nhân như nàng sao có thể gả cho hai nam nhân, Thiên Dao tuyệt đối sẽ không theo gót mẫu thân nàng.

“Thỉnh cầu Vương gia chuyển lời cho Tư Đồ Hầu gia, đề cho ông đừng quên nẫu thân ta vì sao mà chết.” Thiên Dao thanh lạnh để lại một câu, xoay người đi vào trong nhà, tựa hồ như nghĩ đến cái gì, đột nhiên dừng bước. Nàng hơi nghiêng đầu, ánh mắt trời xuyên qua bóng cây chiều nhàn nhạt xuống gương mặt tuyệt mỹ của nàng.

“Cẩm Sát và Thiên Dao không thân cũng chẳng quen, Vương gia không cần dùng nàng uy hiếp, Thiên Dao nếu như muốn rời đi, không ai có thể ngăn được ta.”

Sở Hạo cười, đối với bóng lưng cao ngạo nhỏ xinh của nàng nói, “A Dao, bỏn vương sẽ khiến nàng chết tâm với Sở Diễm.”

Bước chân Thiên Dao khẽ ngừng, hừ lạnh nở nụ cười. “Vậy sao? Thiên Dao mỗi mắt trông chờ.”

Mùa xuân tháng ba, cỏ dài cuối xuân. Ngày hoa bay đầy trời, Vương tử Tây Hạ Thác Bạt Nguyên Hồng nghênh cưới Ngũ công chúa Loan Âm.

Hi kiệu đỏ thắm một đường từ trong cung đi ra, tiếng chiêng trống động trời, pháo nổ linh đình, dân chúng ven đường nhao nhao quỳ lạy rất náo nhiệt. Loan Âm ngồi ngay ngắn trong kiệu lớn tám người khiêng, khăn cưới đỏ tươi bị đặt sang một bên, gương mặt tinh xảo lạnh lùng.

“Hạ kiệu.” Lễ bộ Thị Lang háng giọng hô.

Cổ kiệu chậm rãi hạ xuống, Loan Âm dưới cái diu của hi nương chậm rãi bước vào nội đường. Bước chân của hi nương đột nhiên dừng lại, đem bàn tay mềm mại của nàng đặt vào trong một bàn tay to dày rộng. Bàn tay này, dày rộng mà ấm áp. Loan Âm chưa bao giờ nắm tay nam tử, không biết tay của nam nhân có phải đều như vậy hay không.

Lòng bàn tay đột nhiên lạnh, Loan Âm tránh đi vài lần ngược lại lại bị hắn cầm càng chặt hơn. Mi tâm nàng nhú chặt, chỉ nghe trên đỉnh đầu truyền đến

nụ cười trên tức. “Lão hoàng đế của nàng còn ngồi trên đại đường, nếu không muốn náo loạn thì ngoan ngoãn một chút.”

Hai người dựa theo phong tục Đại Hàn, bái Thiên Địa xong, hi nương đưa Loan Âm vào trong hi phòng. Trong phòng lặng ngắt như tờ, Loan Âm tự vén khăn voan lên, đánh giá toàn bộ bốn phía. Không thể nói là xa hoa, nhưng cũng không mất phẩm cấp. Ngoài phòng, tùy tùng Tây Hạ giữ ở ngoài cửa, xem ra, Thác Bạt Nguyên Hồng cũng không yên tâm đối với nàng.

Loan Âm đi đến bên cạnh bàn, chậm rãi lấy ra bao thuốc bột trong tay áo, sau đó đổ vào trong bầu rượu, nhẹ nhàng đong đưa. Phân lượng không hề ít, không màu không vị, đủ để cho hắc ngũ tối sáng mai.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Hắc thực sự yêu ngươi

Khóe môi Loan Âm cong lên cười tự giễu, trốn được mừng một cũng không trốn được mười lăm, nhưng mặc dù chỉ là một khắc cũng được, nàng muốn giữ thân thể trong sạch cho Vân Kiếm.

Nàng ngồi bên cạnh bàn, an tĩnh chờ đợi, trên mặt không chút biểu tình.

Nến đỏ đã cháy qua nửa, cửa phòng bị đục một tiếng bị người mở tung, một nam nhân cao lớn loạng choạng bước tới, toàn thân hi phục đỏ tươi, diện mạo tuấn lãng, khí chất không tầm thường. Đúng là Vương tử Tây Hạ Thác Bạt Nguyên Hồng, phu quân của nàng.

“Công chúa mỹ nhân, để nàng đợi lâu rồi.” Hắc mập mờ không rõ mở miệng, đi về phía nàng. Trong lúc này mùi rượu ập vào mặt, Loan Âm theo bản năng nhú mày né tránh lại vẫn tượng trưng nâng cánh tay hắc.

“Vương tử, người say rồi.”

“Ừ.” Hắc nhặt giọng đáp lại, khóe môi mỉm cười, bàn tay ấm áp nâng cằm nàng lên. “Mỹ nhân, một khắc ân ái giá ngàn vàng.”

Thân thể Loan Âm nhẹ nhàng run lên, lại vẫn cố gắng trấn định, bụng lên ly rượu ngọc bích sớm đã rót đầy trên bàn. “Không vội, Vương tử vẫn còn chưa uống rượu hợp hôn...”

“Ta vội, rượu hợp hôn cái gì, động phòng xong hãy nói.” Thác Bạt Nguyên Hồng hất ly rượu nàng đưa qua, ‘xoảng’ một tiếng giòn vang, ly rượu ngọc rơi xuống phát ra âm thanh thanh thúy. Ngay sau đó, thân thể Loan Âm nhẹ nhàng, bị hắc ôm lấy đặt lên trên giường êm rộng rãi, thân thể nặng nề áp tới, xé loạn y phục trên người nàng.

Đây là số mệnh. Loan Âm nhận mệnh nhắm mắt lại, không tiếp tục vùng vẫy vô ích. Mà đang lúc nản lòng thoái chí, sức nặng trên người đột nhiên mất đi, nam tử kêu lên một tiếng đau đớn ngã xuống bên cạnh nàng. Loan Âm mờ mịt mở hai mắt, chiếu vào trong mắt là Thiên Dao y phục trắng như tuyết, cùng sắc đỏ trong phòng tạo thành sự tương phản rực rỡ.

“Sao lại là ngươi?”

Thiên Dao hơi bất đắc dĩ khẽ cười, “Thân bất do kỷ, ta bị Sở Hạo giam ở trong hành quán của Thác Bạt Nguyên Hồng.”

Loan Âm bối rối khép lại y phục trên ngực, nhanh chóng xuống giường đi đến trước mặt Thiên Dao, lại mở miệng hỏi: “Ngươi làm sao mà xuất cung?”

Sắc mặt Thiên Dao u trầm, thân nhiên nói, “Điện hạ cho Thiên Dao tự do.”

Loan Âm hiểu ý, lắc đầu bật cười, nhẹ giọng nói thảm một câu, “Xem ra, hắc thật sự yêu ngươi rồi.”

“Cái gì?” Thiên Dao khó hiểu hỏi.

“Không có gì.” Loan Âm khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng. “Mới rồi, cảm ơn ngươi đã giúp ta. Nơi này không phải chỗ nên ở lâu, ngươi nhanh rời khỏi đây.”

Thiên Dao thoáng gật đầu, lại hỏi, “Công chúa có tính toán gì không? Vân Kiếm ca, huynh ấy còn trong lòng công chúa không?”

Loan Âm cười khỏ, ánh mắt lạnh lùng nhìn nam nhân anh tuấn trên giường. “Người ta là dao thót, ta là cá thịt. Ta còn có thể thế nào! Vân Kiếm và ta, hoặc cũng có thể nói ta và hắc chẳng qua là khách qua đường vội vàng.”

“Công chúa trái lại là người sáng suốt.” Trên giường đột nhiên truyền đến ngữ điệu lười biếng của nam nhân, Thác Bạt Nguyên Hồng chậm rãi đứng dậy, dựa vào thành giường, hai tay ôm ngực, trong mắt là một mảnh thanh tĩnh.

“Ngươi không bị ngân châm của ta đâm trúng?” Thiên Dao nhủ mi, giữa bàn tay ẩn dưới ống tay áo xuất hiện mấy cây ngân châm rất nhỏ, vận sức chờ phóng ra.

“Chút tài mọn.” Thác Bạt Nguyên Hồng khinh thường hừ một tiếng, “Nhìn không ra A Dao cô nương lại là người thích lo chuyện bao đồng.”

Thiên Dao lạnh nhạt không nói, chờ câu sau của hắn.

“Vân Kiếm là ai?” Thác Bạt Nguyên Hồng neho cặp mắt lạnh lại, nhìn thẳng vào mắt Loan Âm.

Ngực Loan Âm cả kinh lại ra vẻ trấn định, lạnh lùng đáp lại một câu. “Là người không có quan hệ gì với ngươi.” Thác Bạt Nguyên Hồng cười lạnh, đứng dậy đi tới trước mặt nàng, bàn tay giữ chặt cổ của nàng. “Bốn vương đối với hắn không có hứng thú, có điều, làm nữ nhân của bốn vương tất phải sạch sẽ.” Hắn lạnh lùng đẩy nàng ra, hướng ngoài cửa gọi, “Người đâu, nghiệm thân công chúa.”

Vài vị ma ma Tây Hạ đẩy cửa vào, sắc mặt nghiêm trang, hai ba người chế ngự Loan Âm ở trên giường. Người Thác Bạt Nguyên Hồng dẫn theo đều luyện công phu, muốn chế phục một nữ nhân mềm yếu như Loan Âm quả thực dễ như trở bàn tay.

“Thác Bạt Nguyên Hồng, đừng quá đáng.” Thiên Dao nhủ mi, bàn tay giương lên, hàn khí băng lãnh đã đánh văng mấy người hầu ra. Nàng thần tốc đi tới bên giường, đỡ Loan Âm đang thất kinh dậy. Nàng sớm đã không còn sự kiêu ngạo hung hãn ngày xưa, hai tay nắm chặt vạt áo, thân thể run rẩy kịch liệt.

“Thác Bạt Nguyên Hồng, ngươi không cần phải si nhục bốn cung như vậy.” Nàng run giọng mở miệng, dùng lực kéo ống tay áo bên trái, một giọt thủ cung sa đỏ tươi trên cánh tay ngọc trắng nõn mượt mà.

Thác Bạt Nguyên Hồng khẽ hừ một tiếng, ngược lại xem như hài lòng, “Hôm nay tạm thời buông tha cho nàng, công chúa mỹ nhân, chúng ta còn nhiều thời gian.” Hắn kéo dài ngữ điệu lười biếng ra, mang theo ý trêu đùa. Sau đó xoay người đóng cửa rồi đi.

Trong phòng nháy mắt yên tĩnh, tinh thần Loan Âm dịu xuống, mới nhận nhậ mở miệng, “Ngươi không nên tới quản việc không đâu của ta.”

Thiên Dao cười, nàng đương nhiên hiểu rõ. Người nàng muốn bảo vệ càng nhiều, nàng lại càng trốn không thoát ma chướng của Sở Hạo. Vừa rời khỏi hố rồng lại lọt sâu vào hang hổ, xem ra bát tự của nàng cũng chẳng tốt chút nào.

“Vương tử Tây Hạ sớm đã cấu kết với Sở Hạo, công chúa gả qua đây, đối với điện hạ không có chút ích lợi gì. Hà tất phải hi sinh vô ích. Không bằng, Thiên Dao giúp ngươi thoát đi.”

Loan Âm cười khỏ, việc đã đến nước này, nàng đâu còn đường lui. “Không thử một lần làm sao biết không được. Nếu Thác Bạt Nguyên Hồng thực sự không thể để chúng ta lợi dụng, bốn cung liền kéo hắn cùng xuống địa ngục, trừ bỏ chướng ngại này cho Sở Diễm.”

Thiên Dao khẽ ngán người, không nghĩ tới tình cảm của Loan Âm và Sở Diễm lại sâu như vậy.

Cũng giống trước đây, Thiên Dao ở trong sân hoa rơi nhẹ bày ra bàn cờ trắng đen. Từ sau khi rời đi ngày hôm đó, Sở Hạo chưa từng xuất hiện qua. Mấy ngày gần đây, hành quán đặc biệt yên tĩnh, thậm chí yên tĩnh đến bất thường, giống như con sông lặng trước giếng bão.

“Bị giam ở đây nhiều ngày, ngươi trái lại nhàn nhã tự tại.” Loan Âm bước tới, đứng lại bên cạnh.

Thiên Dao cười, đột nhiên nắm chặt quân cờ băng lãnh trong tay. “Người sống lúc nào cũng có quá nhiều cố kỵ, ít nhất hiện tại, Thiên Dao không thể thoải mái rồi đi.”

“Ngươi trái lại lòng tốt ngớ ngẩn, Cẩm Sát kia với ngươi không thân chẳng quen, sống chết của nàng liên quan gì đến ngươi đâu.” Loan Âm hừ lạnh một tiếng.

Thiên Dao mỉm cười, nhưng không trả lời.

“Nàng ta ở đây cũng không tệ, Thác Bạt Nguyên Hồng vẫn luôn qua đêm trong phòng của nàng, bốn cung ngược lại bớt đi nhiều phiền toái.”

“Lời nói này của công chúa mỹ nhân thật giống đang ghen. Tối nay bốn vương liền đến phòng nàng qua đêm, thế nào?” Thác Bạt Nguyên Hồng từ xa đi tới, tuần nhan mang theo một mùi khó che giấu.

Loan Âm quay mặt, lạnh lùng đáp một câu, “Vương tử nghĩ nhiều rồi.”

Thác Bạt Nguyên Hồng cũng không giận, cười ngồi xuống đối diện Thiên Dao, đem những quân cờ đen từng quân từng quân bày lại trên bàn cờ. “Người Trung Nguyên các ngươi giỏi đánh cờ, không bằng giúp bốn vương xem xem giải thế cục này thế nào?”

Thiên Dao chăm chú nhìn hắn đặt từng quân cờ vào vị trí trên bàn cờ, mi tâm từ từ nhíu chặt. Nàng ngược mắt, cùng ánh mắt Loan Âm giao nhau trên không, trao đổi ánh mắt, hai bên đều đã hiểu rõ.

Ván cờ này cực kỳ quen thuộc, là tác phong nhất quán của Sở Diễm, nhìn bố cục tán loạn vô chừng, nhưng lại hoàn toàn đan xen, công thủ đều có.

Người càng từng bước áp sát lại càng tiến sâu vào cục diện, kết cục chỉ có một, đó là — thảm bại.

Thiên Dao cười, ngón tay thon dài nhặt một quân trắng, đặt vào trên bàn cờ, sau đó thản nhiên nói, “Ván cờ này nói đơn giản thì không đơn giản, nói khó cũng không khó.”

“À..? Chỉ giáo cho?” Thác Bạt Nguyên Hồng khó hiểu.

“Nhất cổ tác khí, tái mà suy, tam mà kiệt.” Nàng không nhanh không chậm đặt từng quân cờ trắng lên bàn cờ, từng bước ép sát nước cờ của quân đen, nhìn như chiếm thế thượng phong, kỳ thực sớm rơi vào bẫy của quân đen. Chỉ là sự xảo diệu dị thường của ván cờ, nếu như không nói ra, rất khó phát hiện.

Huống chi, người Tây Hạ giỏi võ công cười ngửa bán cung, không gọi về binh pháp mưu lược.

“A Dao cô nương thông minh vô song, khó trách Vinh Thân Vương đối với nàng lại chung tình.” Thác Bạt Nguyên Hồng cao giọng nói, bước nhanh rời đi.

Thiên Dao và Loan Âm đưa mắt nhìn nhau, đều có tâm sự riêng.

“Người thật bí quá hóa liễu! Nếu như hấn rơi sâu vào bẫy của Sở Diễm, chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho người.” Loan Âm lo lắng mở miệng.

Thiên Dao cười, vô cùng lơ đãng. “Công chúa không phải đã nói, người này nếu không thể cho chúng ta lợi dụng, thì muốn kéo hấn xuống địa ngục sao!”

Loan Âm khẽ ngăn người, một lát sau mới bắt đầu đi thờ dài. “Người lúc nào cũng vì hấn, hà tất phải rời khỏi hấn.”

Thiên Dao bật cười, sự chua xót tràn ra bên khóe miệng. Đúng vậy a, bị đau, rõ ràng nói với bản thân không được yêu nữa, lại vẫn vì hấn ra sinh vào tử. Hóa ra, người ra đi nhưng trái tim vẫn đứng tại chỗ.

Liên tiếp ba ngày sau, Thác Bạt Nguyên Hồng vẫn chưa xuất hiện tại hành quán. Thiên Dao nghĩ, lúc hấn một lần nữa xuất hiện chỉ sợ là tử kỳ của nàng.

“Sợ sao?” Loan Âm nhẹ giọng mở miệng, bung lên chén sứ thanh hoa trước mặt, khẽ uống một ngụm. Sương mai của trời, cũng giống như người nàng vậy, thơm thanh nhã, cực kỳ làm người ta dễ nghiện.

“Sợ thì có thể không chết sao?” Thiên Dao cười dịu dàng, vân đạm phong khinh.

“Bồn cung sẽ tận lực che chở người.” Loan Âm thấp giọng nói thêm một câu, nhưng lại yếu ớt. Hiện giờ nàng đã không còn là cô công chúa điều ngoa hung hấn ương ngạnh trong cung, muốn làm gì thì làm. Ngay cả chính mình nàng còn bảo hộ không được, làm sao bảo hộ được Thẩm Thiên Dao.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Hấn muốn

“Công chúa có lòng rồi.” Nàng vẫn mang dáng vẻ thản nhiên như cũ, tựa hồ bất luận người nào việc gì cũng đều không tạo nổi một tia cảm xúc trong nàng. Không quan tâm hơn thua như vậy. Loan Âm đột nhiên cảm nhận được, ánh mắt Văn Kiếm thật vô cùng tốt, nữ tử xuất trần bất nhiễm như vậy, nàng tự nhận không thể so sánh.

“Gọi ta Ngũ tỷ đi.”

Thiên Dao khẽ ngăn người, nâng cặp mắt sáng lên, nhàn nhạt ngó nhìn nàng, một lúc sau mới nhẹ nói hai chữ. “Ngũ tỷ.”

“A Dao!” Một tiếng nói dồn dập cắt ngang sự yên ắng trong sân, chỉ thấy Tư Đồ Phong bước qua, kéo lấy cánh tay A Dao. “Muội thật sự là kẻ điên.”

Thiên Dao cười nhẹ, nàng đương nhiên hiểu được hấn đang nói cái gì. “Đại ca tới đây, hấn không chỉ là quở trách Thiên Dao?”

Tư Đồ Phong về mặt bắt đầu đã, kéo nàng đi ra ngoài. “Mau đi theo ta.”

Thiên Dao cũng không hỏi nhiều, bị hấn kéo đi trước. Ở cửa vẫn như cũ bị Thác Bạt Nguyên Hồng bắt tại trận. Hai mắt hấn đỏ ngầu, gắt gao trừng mắt nhìn Thiên Dao, hận không thể ăn thịt nàng.

“Thẩm Thiên Dao, bốn vương giết chết người!” Hấn rút bội kiếm bên hông ra, đâm về hướng Thiên Dao.

“Thác Bạt Nguyên Hồng, ngươi làm càn!” Tư Đồ Phong nghiêm mặt quát trách một tiếng, giờ chiếc quạt lên ngăn cản. Quạt do sắt thiếc đúc mà thành, cùng bảo kiếm huyền thiết va vào nhau, ánh sáng chớp lóe phát ra âm thanh chói tai. Thực lực hai bên tương đương, chẳng phân biệt được, ngang tài ngang sức. Tư Đồ Phong ngăn cản đẩy Thiên Dao lùi lại mấy bước, bảo kiếm Thác Bạt Nguyên Hồng nắm chặt trong tay run lên nhẹ nhẹ.

“Thác Bạt Nguyên Hồng, chỉ cần ta còn ở đây, ngươi đừng mơ tưởng đụng đến muội muội ta.” Hắc che chờ Thiên Dao ở phía sau, không thể tới gần.

Một vạn tinh binh, chỉ vì nữ nhân này tổn thất hầu như không còn. Thác Bạt Nguyên Hồng lửa giận dâng lên, bảo kiếm huyền thiết giờ cao trong tay nhắm thẳng hai người. “Hôm nay, bốn vương nhất định phải lấy mạng nữ nhân này, gấp thần giết thần, gấp Phật giết Phật. Tiểu Hầu gia nếu kháng kháng cổ chấp, đừng trách bốn vương vô lý.”

“Thác Bạt Nguyên Hồng, đây là đề đô Đại Hàn ta, dưới chân thiên tử, há lại cho người Tây Hạ ngươi giương oai.” Loan Âm đi tới, đứng lý hợp tình đứng trước người hắc, dáng vẻ chân cao khí ngạo, cực kỳ giống một con báo nhỏ sục sôi ý chí chiến đấu.

Thác Bạt Nguyên Hồng cười lạnh một tiếng, “Loan Âm, bốn vương tựa hồ nên nhắc nhở nàng, nàng hiện tại là Vương phi Tây Hạ ta.”

Ánh mắt Thiên Dao hạ thấp, khóe môi nhàn nhạt ý cười, “Vương tử khỏi bình vấn tội như vậy, Thiên Dao không hiểu rõ cuộc phạm phải điều gì.”

“Ngươi còn giả bộ với bốn vương, bàn cờ kia, ngươi là cố tình dẫn bốn vương vào bẫy của Sở Diễm.” Trường kiếm trong tay Thác Bạt Nguyên Hồng chỉ thẳng vào ngực Thiên Dao.

Thiên Dao mặt không đổi sắc, mỉm cười, “Thiên Dao không hiểu, chẳng qua là một ván cờ mà thôi, là Vương tử nghĩ nhiều rồi.”

Thác Bạt Nguyên Hồng ngăn người, giới cho nữ nhân thông minh, nói dối không chớp mắt, hóa nguy cơ thành vô hình. Nhưng một vạn tinh binh của Thác Bạt Nguyên Hồng bị diệt, cục tức này bất luận thế nào cũng nuốt không trôi. “Thẩm Thiên Dao, mặc dù miệng lưỡi ngươi giỏi, bốn vương cũng tuyệt không nghe lời ngụy biện của ngươi.”

Dứt lời, ánh kiếm bạc lóe lên, bảo kiếm của Thác Bạt Nguyên Hồng lại hướng về phía Thiên Dao. Loan Âm không biết võ công, bị Thiên Dao đẩy sang một bên, tay áo trắng nhanh nhẹn, xẹt qua mũi nhọn của bảo kiếm. Quạt lông trong tay Tư Đồ Phong vung lên, va chạm với bảo kiếm của hắc. Một trắng một xanh một đen, ba bóng người giao nhau tại một chỗ.

“Phong, Nguyên Hồng, dừng tay.” Một tiếng nói của nam tử vang lên, bóng dáng màu đỏ tía đột nhiên tham gia vào, tách ba người ra.

“Các ngươi đang làm gì vậy? Sở Diễm đang như hồ rình mồi, các ngươi còn có tâm tư chém giết lẫn nhau!” Sở Hạo khoanh tay đứng, con giận dâng lên.

Thác Bạt Nguyên Hồng hai mắt vẫn đỏ bầm như cũ, sắc mặt Tư Đồ Phong cũng trầm lạnh, không chút nhượng bộ. “Hắc muốn lấy mạng A Dao, ta đương nhiên không thể ngồi yên không quản.”

Gương mặt Sở Hạo lạnh lùng, ánh mắt di chuyển qua lại giữa Thiên Dao và Thác Bạt Nguyên Hồng, hai người một đậm bạc như nước, một phần nộ như lửa, trái lại vô cùng tương phản.

“Nguyên Hồng, một vạn tinh binh của ngươi, bốn vương sẽ cho ngươi câu trả lời thỏa đáng. Mạng của A Dao, bốn vương muốn, thế nào?”

Thác Bạt Nguyên Hồng cắn chặt răng, hung hăng ném bảo kiếm trong tay xuống đất, “Vương gia, từ xưa hồng nhan họa thủy, nữ nhân này sớm muộn gì cũng hại chết ngài.”

Sở Hạo trầm mặc, trong lòng lại nghĩ, ‘Nếu một ngày hắc thật sự chết trong tay Thiên Dao, cũng cam tâm tình nguyện.’

“A Dao giao cho Vương gia chăm sóc, trong phủ bốn Hầu gia còn có chút việc cần xử lý, cáo từ trước.” Tư Đồ Phong cúi người cáo từ.

Thác Bạt Nguyên Hồng cũng là người sáng suốt, kéo lấy cánh tay Loan Âm rời đi, “Cùng bốn vương về phòng.”

Trong sân, chỉ còn lại hai người Sở Hạo và Thiên Dao, nàng đậm bạc ngồi bên cạnh bàn đá, tùy ý cầm lấy chiếc tách sứ thanh hoa, đầu ngón tay trắng nõn men theo chén ngọc bích, đặc biệt xinh đẹp quý mị.

“Không có gì muốn nói với bốn vương sao?” Sở Hạo nhàn nhạt mở miệng.

Thiên Dao cười nhẹ, ánh mắt lơ đãng rơi trên người hắc. “Thiên Dao đã nói, chúng ta chỉ là người xa lạ mà thôi.”

“Vậy Sở Diễm thì sao?” Mắt phượng Sở Hạo nheo lại.

Thiên Dao trầm mặc, một lúc sau nhẹ giọng mở miệng, “Thái tử điện hạ là huynh đệ của Vương gia.”

Sở Hạo hừ lạnh, “Hoàng gia vô phụ tử, làm sao nói huynh đệ.”

Ánh mắt Thiên Dao khẽ sầm lại, giống như có chút suy nghĩ. Trầm mặc rất lâu xong mới chậm rãi mở miệng, “Nấu đậu đốt cây đậu, đậu trong nồi đậu khóe. Vốn cùng một nguồn sinh ra, sao giết nhau quá gấp.”

Sở Hạo lạnh lùng, “Ngôi vị hoàng đế chỉ có một, mà nhi tử của phụ hoàng lại không chỉ có một. Cái này định trước là vận mệnh của chúng ta.”

“Nếu lúc đó giữa bốn vương và Sở Diễm chỉ có thể có một người còn sống, nàng hi vọng là ai?” Hân nhẹ giọng mở miệng, trong lòng không khỏi cười lạnh. Nàng yêu Sở Diễm, hân biết. Cho nên đáp án không cần nói cũng biết.

“Thế gian an bài được pháp song toàn.” Nhẹ cười nhẹ mở miệng, thật lơ đãng.

Sở Hạo không lên tiếng nữa, thân thể cao lớn đứng khoanh tay trong sân. Trong lúc này, hai bên đều trầm mặc.

Lúc Thiên Dao trở lại nội viện, tựa hồ đã xảy ra chuyện nghiêng trời lệch đất. Thị nữ cung nhân trong viện quỳ hàng loạt, cửa phòng Loan Âm mở rộng, đồ sứ vỡ vụn đầy trên mặt đất.

Thiên Dao nhú mi, bước nhanh tiến vào trong phòng Loan Âm, “Ngũ tỷ.”

Tình cảnh trong phòng khiến cho Thiên Dao chấn kinh, nàng cứng ngắc tại chỗ, lại không biết phải làm sao.

Trong phòng hỗn độn, Loan Âm ôm đầu gối tựa vào góc giường, sa y đơn bạc trên người bị xé rách hỗn độn không chịu nổi. Một gương mặt nhỏ xinh đẹp trắng bệch như giấy, trên mặt toàn là nước mắt. Thiên Dao không phải thiếu nữ đơn thuần, tự nhiên hiểu rõ vừa mới xảy ra chuyện gì.

“Ngũ tỷ.” Giọng nàng run nhè nhẹ.

Loan Âm cười trào phúng, đầu dựa vào cột giường lạnh, nước mắt trong suốt theo khuôn mặt tái nhợt chảy xuống. “Nên tới, chung quy cũng trốn không được.” Nàng cùng Vân Kiếm, cuộc đời này nhất định là hữu duyên vô phận.

Là nàng ngu ngốc, nàng ngu xuẩn, biết rõ Thác Bạt Nguyên Hồng đang trong cơn giận dữ lại vẫn đi treu tức hân, chống đối hân. Phương thức nam nhân trừng phạt nữ nhân, không cần máu, không cần kiếm, cũng có thể khiến cho người thống khổ. Loan Âm mới biết mùi đời, Thác Bạt Nguyên Hồng mang theo lửa giận bá đạo đời này, nàng đương nhiên không dễ chịu gì. Trong tuyệt vọng cùng đau đớn, thể xác và tinh thần Loan Âm đều tổn hại.

“Ngũ tỷ, Thiên Dao đưa tỷ rời khỏi nơi này.” Bàn tay Thiên Dao nắm chặt thành quyền, bị ép buộc đau đớn, không ai có thể hiểu bằng nàng.

Loan Âm cười khổ lắc đầu, nở một nụ cười thê lương mà ai oán, hai dòng nước mắt im lặng chảy xuống. “Muội thật sự nên rời đi, mà bản cung lại không thể đi.” Thân thể của nàng không dừng được run rẩy, giọng nói nghẹn ngào, trong mắt mờ mịt. Nàng đã không còn là Loan Âm, cho dù là nguyệt trang, nàng cũng không thể trở về Ngũ công chúa hung hãn ương ngạnh, không kiêu ngạo gì kia.

“Ta đã là nữ nhân của Thác Bạt Nguyên Hồng, ta không còn đường lui rồi.”

Thiên Dao trầm mặc, thống khổ nhắm hai mắt, duỗi tay ôm chặt lấy Loan Âm “Ngũ tỷ!” Vừa mới nói ra hai chữ, giọng đã nghẹn ngào.

“Hứa với ta...” Làn môi Loan Âm hơi rung rung.

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu, trước mắt đã nhòe đi.

“Trở lại bên cạnh Sở Diễm.”

Thiên Dao khẽ ngán người, nàng không nghĩ tới Loan Âm lại đề xuất yêu cầu như vậy. “Ngũ tỷ...”

“Hứa với ta.” Loan Âm nghẹn ngào, cố chấp lặp lại. “Hân là đệ đệ duy nhất của bản cung, ta không cách nào có được, càng hi vọng hân có được.” Thành tâm như vậy, yêu thương như vậy.

Trầm mặc thật lâu sau, Thiên Dao không chút sức lực gật đầu.

Loan Âm lấy mu bàn tay lau đi nước mắt trên má, sắc mặt vẫn trắng xanh như cũ lại khôi phục lại vẻ kiên định quật cường. Thiên Dao nghĩ, bỏ lỡ công chúa Loan Âm mới đúng là tiếc nuối lớn nhất đời này của Vân Kiếm.

“Đưa ngọc, khóc cái gì, muội ngay cả mình còn chăm sóc không tốt, làm sao có thể cho Sở Diễm hạnh phúc.” Đôi mắt Loan Âm vẫn ướt, lại gơ tay lau nước mắt cho Thiên Dao. Ngực Thiên Dao tê rần, gơ tay nắm lấy cánh tay Loan Âm.

“Hạnh phúc của điện hạ, Thiên Dao cho không nổi.”

“Chưa thử qua, làm sao biết được.” Loan Âm mỉm cười, ánh mắt nhìn nàng kiên định mà chân thành.

Ánh mắt Thiên Dao lạnh nhạt vài phần, khóe môi trào phúng giương lên. “Thiên Dao đã thử qua, đáng tiếc, hạnh phúc của điện hạ không phải là muội.” Nàng chậm rãi đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, ánh mắt mờ mịt nhìn phía chân trời xa.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Hãy để ta đến yêu chàng

Lại là trầm mặc thật lâu, nàng phảng phất như rơi sâu vào thế giới của chính mình. Bóng lưng nhỏ xinh lại lộ ra sự cao ngạo quật cường.

“Cái điện hạ muốn không phải là Thiên Dao, mà là giang sơn cầm tú ngàn dặm.”

Loan Âm bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy đi tới bên người nàng, cầm lấy hai tay lạnh lẽo của nàng, dịu dàng che chở trong lòng bàn tay. “Nếu muội biết rõ toàn bộ những gì Sở Diễm từng trải qua, muội sẽ hiểu được, hẳn vì sao lại chấp nhất ngôi vị hoàng đế như thế.” Khóe môi Loan Âm treo một nụ cười, cũng tràn đầy trào phúng. Sống trong hoàng gia, đây chính là bi ai của bọn họ.

“Vị trí băng lãnh kia, lại liên quan đến mạng của hần, cùng với mạng của mọi người bên cạnh hần. Nếu hần không đi tranh, không đi cướp, thì chỉ có một con đường chết. Vân hoàng hậu cả đời không tranh thế sự, lại rơi vào ô nhục mà chết. Đây là hoàng gia, không có thù tạc tình thân, toàn bộ chỉ có quyền lợi trùng trùng.”

Thiên Dao cúi đầu trầm mặc, thế nên Loan Âm không cách nào thấy rõ biểu tình giờ phút này của nàng, chỉ có thể theo thân thể đang run nhè nhẹ của nàng mà phán đoán, nàng đã có chút xúc động.

“Ngũ tỷ, cho muội chút thời gian, được không?” Giọng của nàng, mỏng manh đến không thể nghe thấy.

“Ừm. Bôn cung không ép muội.”

Đêm đó, Thiên Dao tựa hồ nằm một giấc mộng thật dài thật dài. Trong mộng, phồn hoa rực rỡ, màu đỏ rực rỡ chói cả hai mắt...

Tây Thiên Vương cung.

Hôm nay là một ngày náo nhiệt, thần tiên lớn lớn nhỏ nhỏ trên trời kể cả thượng danh hào, không một ai quên, đều đã chuẩn bị hậu lễ đến Tây Thiên cung uống một ly rượu mừng. Mấy trăm năm qua, Thiên cung bình lặng đến thậm chí nhàm chán, hiện giờ, nhóm thần tiên đều đặc biệt thích xem náo nhiệt. Huống hồ, Tây Thiên Vương Chúc Dung mừng Thái tử Trường Cầm cùng tiên nữ Bồng Lai thành hôn, có thể nói là tiệc vui lớn nhất trong mấy ngàn mấy vạn năm tới.

Tiếng hi nhạc linh đình, mặc dù là cung điện thanh lạnh nhưng đều bị quấy nhiễu.

Liên Y không chút sức lực ngồi bên cạnh giường, dịu dàng hỏi một tiểu tiên nga bên cạnh, “Đây là âm thanh gì?”

“Là, là...” Tiểu tiên nga âm ừ rất lâu, cũng chưa nói ra nguyên nhân. Thái tử thành hôn, chuyện lớn như vậy, cả thiên cung ai ai cũng biết, cũng chỉ giấu giếm vị trước mặt này thôi.

“Điện hạ đâu? Liên Y rất lâu chưa gặp ngài rồi.” Liên Y dịu dàng nói thềm một câu, giống như tự hỏi lại giống như tự lầm bầm lầu bầu.

Tiểu tiên nga cúi đầu xuống cực thấp, không dám lên tiếng nữa.

Cửa phòng ‘cột kẹt’ một tiếng bị người đẩy ra, nam tử cao lớn anh tuấn, toàn thân mặc tiên bào cầm tú bước vào trong phòng.

“Điện, điện hạ?” Giờ này Thủy Quân nên ở trước điện bái đường, sao lại xuất hiện lúc này?

Tiểu tiên nga mặc dù vẻ mặt nghi hoặc cũng không dám hỏi nửa câu, cực kỳ thức thời khom người lui ra ngoài, cũng đóng chặt cửa phòng cho bọn họ.

“Thủy Quân!” Liên Y mừng rỡ, giống như bướm bướm nhào vào lòng hần.

“Liên Y.” Thủy Quân thấp giọng gọi một tiếng, dùng đầu ngón tay nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên. Nàng thật đẹp, dù là yêu nhi lại sinh ra xinh đẹp như vậy, cho dù là tiên nữ Cửu Thiên cũng không cách nào so sánh với nàng. Chỉ nhìn đã khiến tâm ngứa khó nhịn, hận không thể nuốt nàng vào bụng.

“Thủy Quân.” Liên Y nhàn nhạt gọi lại một câu, chỉ cảm thấy ánh mắt hần hôm nay rất kỳ lạ, nàng chưa thấy bao giờ.

Hần ôm lấy nàng, cũng không dịu dàng giống như trước, đôi bàn tay nóng bỏng du tẩu theo đường cong thân thể mượt mà của nàng.

“Thủy Quân.” Liên Y sợ hãi gọi, đôi mắt sáng trong nhút nhát ngó nhìn hần, đáng vẻ khổ sở động lòng người lại càng mê người. Hần một đôi mắt đen sặc, đồng tử đột nhiên mở rộng, giống như phát cuồng bắt đầu xé rách sa y trên người nàng, nụ hôn đặt trên da thịt như tuyết trên cổ nàng.

“Đừng mà, Thủy Quân, ta sợ.” Liên Y nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, đánh vào lồng ngực rắn chắc của hần. Lần đó ý loạn tình mê xong, Thủy Quân đều dễ dàng nàng một lúc, cũng chưa từng đụng qua nàng. Mà hần của lúc này, trong mắt chỉ có dục đặc dục vọng, lại không chút tình cảm. Hần đột nhiên ôm lấy nàng, mạnh bạo đánh ngã nàng trên giường. Một khắc sau, thân thể nặng nề áp xuống.

“Không, ngươi không phải Thủy Quân, ngươi là ai?” Liên Y run rẩy lui về phía sau, trừng lớn đôi mắt hoảng sợ.

Nam từ cười lạnh, tay áo dài khẽ phất, trong nháy mắt biến hoá, thế nhưng lại là Hòa Kỳ Lân, chất của Tây Thiên Vương, là đồ háo sắc có tiếng trong Thiên cung.

“Hòa Kỳ Lân, ngươi đồ cầm thú này. Ta là nữ nhân của Thủy Quân.”

“Thủy Quân? Thủy Quân của nàng đang ở tiền điện thành hôn với Bồng Lai tiên nữ, hần đã không cần nàng nữa. Chẳng bằng theo ta, yên tâm, Kỳ Lân ca ca sẽ thật thương nàng.” Hòa Kỳ Lân cười bỉ ổi, như mãnh thú vồ tới.

Liên Y mắng hần là cầm thú, không sai, hần vốn là cầm thú. Làm sao có tính người.

Liên Y bị hần vây ở bên dưới, nàng tuy là yêu nữ nhưng vẫn có tâm hổ thẹn, dùng hết toàn lực phản kháng. Hòa Kỳ Lân lại không ngờ một yêu nữ lại không thức thời như vậy, hần càng có không được càng cấp bách. Thân thể gắt gao áp trụ nàng.

“Thủy Quân!” Nàng khóc hô một tiếng, nước mắt trong veo theo khoé mắt chảy xuống. Nàng không tin, Thủy Quân của nàng sẽ không gạt nàng. Hần đã nói, hần sẽ không cưới Bồng Lai tiên nữ làm vợ, hần chỉ yêu nàng.

Đột nhiên, một làn khí lạnh lẽo to lớn từ thân thể Liên Y phát ra, mặc dù là Hòa Kỳ Lân tu hành ngàn năm lại không cách nào ngăn cản. Hần bị bắn văng ra mấy trượng, khí huyết trong ngực dâng lên, một ngụm máu tươi phụt ra. Hần chấn kinh từng lớn hai mắt, bất quá chỉ là một tiểu yêu tu hành trăm năm lại có tu vi như vậy.

Thừa dịp hần đang hoảng hồn, Liên Y trốn ra ngoài phòng, lập tức đi đến trước điện. Mà chiếu vào mắt đích thị là màu đỏ chói rực, nơi nơi đều là một màu đỏ tươi, Liên Y chỉ cảm thấy trước mắt từ từ nhòe đi. Nàng như một con thú chết bước đi, từng bước đi tới trước mặt Thủy Quân, trên người hần là hi phục đỏ tươi, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng trào phúng.

“Thủy Quân, chàng vẫn lừa ta.” Liên Y không khóc, ngược lại cười tuyệt mỹ, lại lan tràn sự thê lương vô hạn. Nụ cười kia lại làm đau đớn trái tim Thái tử Trường Cầm. Hần cố nén đau lòng, lạnh giọng quát lớn với nàng.

“Liên Y, ai cho phép nàng tới đây, rồi khỏi đây cho bốn vương.” Hần lạnh lùng đẩy nàng ra, gương gao mở to mắt, không dám nhìn nàng, nhìn chỉ càng thêm đau. Là hần ích kỷ giữ nàng lại, lại không thể cho nàng hết thấy những gì nàng mong ước. Cho nên hần càng muốn dùng toàn lực bảo hộ nàng.

Liên Y vẫn cười như cũ, lại từng bước lùi về sau, hai tay ôm chặt lấy y phục hỗn độn trên ngực. “Ta thà rằng chưa từng tới Tây Thiên Vương cung, chưa bao giờ gặp chàng. Thủy Quân, chàng đúng là vẫn lừa ta.”

Thủy Quân cũng phát hiện ra sự khác thường của nàng, lúng túng đứng vào nàng lại bị nàng lạnh lùng đẩy ra. “Liên Y, nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Liên Y cười tuyệt vọng, lệ đã chảy xuống gò má. “Đây là cái gọi là Tiên giới sao? Dùng thủ đoạn ti tiện ý mạnh hiếp yếu, đầu đầu cũng là tình cảm giả dối. Ta cũng không muốn gặp các người nữa, ta hận, Thủy Quân, ta hận chàng.”

Hôm nay có thể nói Tây Thiên Vương cung khách quý đầy nhà, chúng tiên nhân đều về mặt nghi hoặc, châu đầu rì tai lại không ít. Tây Thiên Vương từ trước đến nay danh tiếng tốt, sắc mặt cơ hồ lạnh đi vài phần.

“Hòa Kỳ Lân.” Ông nổi giận gầm lên một tiếng, rõ ràng sai người đi coi chừng yêu nữ này, ai lại nghĩ tới nàng vẫn chạy tới quấy rối.

Thủy Quân lạnh lẽo nhìn Hòa Kỳ Lân, lại lướt mắt nhìn y phục hỗn độn của Liên Y, không khó hiểu được xảy ra chuyện gì, trong lúc này lửa giận dâng lên rồi cuộc không còn quản gì nữa.

“Hòa Kỳ Lân, ngươi quả thật chán sống, dám cả gan đụng vào nữ nhân của bốn vương.” Trong ngực hần đột nhiên xuất hiện một cây đàn cổ thất huyền, tiếng đàn nổ vang, âm sóng bắt đầu nổi lên đánh về phía ngực Hòa Kỳ Lân, uy lực mười phần.

“Thủy Quân, làm càn.” Tây Thiên Vương Chúc Dung hô lên một tiếng, che ở trước người Hòa Kỳ Lân, đưa tay cản lại đòn tấn công của Thủy Quân. “Nghịch tử, lại vì một yêu nữ mất đi chừng mực, bốn vương quyết không thể lưu nàng ta.” Tây Thiên Vương dứt lời, giương tay đánh một chưởng về phía Liên Y, một quả cầu lửa lớn trong nháy mắt bao phủ quanh thân nàng. Liên Y đích xác là hoa sen trăm năm trên Tuyết Phong, sao có thể ngăn cản được Tam vị chân hóa của Tây Thiên Vương Chúc Dung.

“Đừng.” Thủy Quân hô lên một tiếng, phi thân che trước mặt nàng. Quả cầu lửa vĩ đại rơi thẳng vào ngực hần, đàn cổ thất huyền phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, trong nháy mắt vỡ vụn. Máu tươi trên khoé miệng Thủy Quân so với hi phục trên người còn tiên diễm hơn.

Sắc mặt hần trắng xanh như tờ giấy, lại ôm chặt Liên Y trong lòng giống như trân bảo. “Liên Y, ta chưa từng nghĩ muốn gạt nàng.”

“Thủy Quân, thật xin lỗi, là ta hiểu lầm chàng.” Hai mắt Liên Y đầm lệ, bắn loạn lau đi vết máu trên môi hần.

Một chưởng kia của Tây Thiên Vương chính là muốn chấm dứt mạng của Liên Y, dùng mười phần pháp lực, đánh vào người Thủy Quân cũng muốn lấy nửa cái mạng.

Hần cười vô tội với nàng, đôi mắt đen như mực, sâu trầm như biển, thâm tình ngóng nhìn nàng, bên tai lại nhẹ giọng nỉ non. “Liên Y, ta yêu nàng.”

“Thủy Quân.” Liên Y bị hần ôm vào trong lòng, quanh người hàn khí bốc lên, bóng dáng hai người từ từ mờ hồ biến mất.

“Thủy Quân!” Thiên Dao kinh sợ kêu lên một tiếng, tỉnh dậy sau cơn ác mộng, đôi má toàn là nước mắt. Cánh tay đơn bạc đặt trên ngực, thờ đốc dồn dập. Đôi mắt trong suốt bị nhòe nước. Nàng vô lực nhắm mắt, hai hàng nước mắt trong suốt theo mí mắt chảy xuống, rơi trên làn môi rung rung, mang theo vị chua xót.

Nàng rút cuộc đã hiểu đôi mắt thâm thúy kia, kiếp trước Thủy Quân kiếp này Sở Diễm. Kiếp trước kiếp này, chân tình duy nhất của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Giao dịch

Kiếp trước, Liên Y không nên khẳng khái cố chấp như vậy, thế cho nên bọn họ đành bỏ lỡ nhau. Vậy kiếp này thì sao? Nàng không muốn bỏ lỡ, có lẽ, nên cho Sở Diễm một cơ hội, cũng là cho bản thân một cơ hội.

Quay về bên cạnh hắn, suy nghĩ này bắt đầu dâng lên trong lòng, điên cuồng dâng lên trong lòng giống như cỏ dại, không cách nào áp chế.

Mặc dù nàng bị vây ở hành quán của Thác Bạt Nguyên Hồng nhưng lại chưa bị giam cầm tay chân. Có thể là Sở Hạo quá mức tự phụ, cho rằng thật sự có thể chế trụ nàng.

Với công phu của Thiên Dao cộng thêm sự trợ giúp của Loan Âm, nàng dễ dàng có thể rời khỏi hành quán. Chỉ là, xuất cung không dễ, muốn vào trong cung khó càng thêm khó. Vì vậy, Thiên Dao đến phủ Thừa tướng, đưa nàng quay về bên cạnh Sở Diễm đối với Vân Kiếm mà nói dễ như trở bàn tay.

Vân Kiếm an bài cho nàng ở trong biệt viện tại tướng phủ, cũng vô cùng thật lòng hỏi nàng, “A Dao, muội thật sự nghĩ rõ ràng chưa? Huynh hiểu rõ tính cách của Sở Diễm, bỏ qua lần này, chỉ sợ hắn sẽ không để muội rời khỏi nữa đâu.”

Thiên Dao nhẹ cười, gật đầu. “Vân Kiếm ca có lẽ cũng hiểu Thiên Dao, muội sẽ không dễ dàng ra quyết định, nhưng một khi đã quyết thì sẽ không thay đổi.” Mặc dù con đường này gian nan hơn so với trong tưởng tượng, mặc dù có thể bị đâm đến đâu rơi máu chảy, nàng cũng không thay đổi.

“Thân thể hoàng thượng đã như đèn cạn dầu, cuộc tranh giành của điện hạ cùng Vĩnh Thân Vương lại chưa rõ ràng. Hiện giờ, vạn nhất Sở Diễm thất bại, muội còn có thể toàn thân rút lui. Nếu như trở về bên cạnh hắn...”

“Hắn sẽ không thua.” Thiên Dao gượng gạo cắt ngang lời hắn, cảm xúc thoáng kích động, đôi mắt trong veo sáng quắc kiên định. Có thể ý thức được bản thân mình không khống chế được, Thiên Dao bình tâm lại, một lát sau lại nói, “Nếu hắn thua, Thiên Dao bằng lòng cùng hắn gánh vác hậu quả.”

Hậu quả này chính là chết, bọn họ hiểu trong lòng nhưng không nói ra. Vân Kiếm không tiếp tục nhiều lời, khẽ thở dài, thân nhiên nói, “Được rồi, hôm nay muội nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai ta sẽ an bài cho hai người gặp nhau.”

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu.

Vân Kiếm phát tay mà đi, đi tới cửa, giọng nói Thiên Dao lại vang lên sau người.

“Loan Âm công chúa, tỷ ấy...” Làn môi Thiên Dao rung rung vài cái, lời nói ra khỏi miệng cơ hồ không thể nghe được.

“Cái gì?” Vân Kiếm hơi mờ mịt nhìn nàng.

“Không, không có gì.” Thiên Dao lại lắc đầu, ở trong lòng hắn, từ trước tới giờ Loan Âm đối với hắn bất quá là cảm xúc nhất thời, tùy hứng mà làm. Lại không biết, đó lại là tất cả chân tâm của một nữ tử. Thiên Dao nghĩ, việc đã đến nước này, hắn không biết cũng tốt, ít nhất, sẽ không cảm thấy tiếc nuối.

Vân Kiếm cười nhạt một tiếng, ôn nhu dặn dò, “Sớm nghỉ ngơi đi.”

Vân Kiếm hẹn hắn đến biệt viện trong phủ, Sở Diễm thực sự tìm không được đầu mối. Phụ hoàng trước nay kiêng kỵ hoàng tử cầu kết trọng thân trong triều, thế cho nên, mặc dù là cậu, hắn cũng rất ít gặp. Vân Kiếm cũng không phải không biết điều này, hiện giờ diễn kịch là đang diễn tuồng nào?!

“Sư huynh hẹn Thất ca tới tướng phủ dùng trà, đợi hơn nửa canh giờ cũng không thấy người, quả thật không hiểu vì sao.” Sở Dục vô vị thưởng thức chén trà xanh trong tay.

“Là đệ cứ đòi theo tới, biểu ca vẫn không bày Hồng Môn Yến đối với bốn vương, có gì mà không an tâm.” Sở Diễm vô tình đáp một câu, cảm chén sứ thanh hoa trong tay nhẹ uống một ngụm, hương trà tỏa khắp bốn phía. Một bộ vân đạm phong khinh, tựa hồ cực kỳ hưởng thụ.

Sở Dục tự làm mất mặt, liền không nhiều lời nữa.

“Điện hạ, Vương gia, công tử nhà nô tỳ chưa hồi phủ, sợ hai vị chờ lâu phiền muộn, không bằng an bài ca cơ xướng điệu hát dân gian nghe một chút.”

Đại nha đầu trong phủ khom người dò hỏi.

Sở Dục lập tức mất tính khí, lại nổi cáu. “Sư huynh quả thật nhàm chán. Bỏn vương cũng không có thời gian rảnh ở đây nghe khúc.” Hắn đứng dậy, phẩy tay áo bỏ đi.

Mấy ngày gần đây, quận chúa Đồng Ca thường xuyên về nhà thân mẫu, khuôn mặt già của Dự Nam Vương còn kéo dài hơn cả núi Trường Bạch, hậu viện đều đã náo lên, hẳn đâu còn tâm tình nghe khúc.

Sở Dục rời đi xong, nha đầu cũng cực kỳ thức thời khom người lui ra ngoài. Sở Diễm thành thoi ngồi tại chỗ, tay cầm chén trà, khoe môi nở nụ cười. Ngần cách bởi một bức rèm che thủy tinh, ca cơ ngồi trong rèm, giọng nói trầm nhẹ kiều mỹ, nghe được xương cốt cũng muốn rụng rời.

“Điện hạ muốn nghe gì?”

“Tùy ý.”

“Thực xin lỗi, nô tỳ không biết khúc ‘Tùy ý’ này.” Nữ tử trong màn không nóng không lạnh trả lời.

Ý cười trên môi Sở Diễm càng sâu, lại mở miệng, “Ngươi biết khúc nào thì xướng cái đó đi.”

Im lặng trong khoảnh khắc, trong màn truyền ra tiếng đáp lại. “Vâng.”

“Có lẽ là người kiếp trước, có lẽ là duyên kiếp sau, sai ở kiếp này tương kiến, lại thêm một đoạn ân oán không kết quả. Cùng thế sự hóa mây khói, đời biển xanh hóa ruộng đồng, lại chúc đoạn tình duyên này, lại chúc đoạn tình duyên này.”

Một khúc kết thúc, nữ tử ảm áp chưa động, tỳ bà bạch ngọc trong tay sáng bóng thanh lạnh cũng thanh ngạo như chủ nhân của nó vậy. “Điện hạ tin có kiếp trước không?”

Mi tâm Sở diễm nhíu lại, trong lúc hoảng hốt trong đầu hiện ra lại là bức họa bích khắc đá cổ xưa trong Già Diệp tự, với ánh mắt mong mỏi của Thiên Dao, nhàn nhạt hỏi một câu, “Ngươi còn nhớ sao?”

“Có lẽ có đi, nhưng bỏn vương không tin cái này.” Sở Diễm thanh lạnh đáp lại một câu.

Đã là kiếp trước, là những gì đã xảy ra, không cách nào thay đổi, hà tất phải phí tâm tư. Hắn không tin số mệnh, chỉ tin chính mình.

Nữ tử trong màn lắc đầu bật cười, đây mới là Sở Diễm. Hắn không tin thần phạt, hắn bẩm sinh chí khí vương giả, nhất định là hắn muốn đem toàn bộ giấu dưới chân.

Bức rèm lắc lư, phát ra âm hưởng thanh thúy, Thiên Dao y trắng hơn tuyết, mái tóc đen dài tung bay bên eo, giữa tóc cài một cây trâm ngọc xanh, dưới ánh nến le lói phát ra vẻ lấp lánh lóa mắt. Tất cả như chưa từng thay đổi, phát sinh có lẽ chỉ là nỗi nhớ điên cuồng của nàng đối với Sở Diễm.

Sở Diễm nhẹ cười, đứng dậy đi tới trước người nàng, đưa tay nâng cằm của nàng lên, mắt phượng tuyệt mỹ thâm thúy, thậm chí mang theo vẻ cân nhắc, làm cho người ta không phân biệt được cảm xúc của hắn lúc này. “Đã chịu quay về bên cạnh bỏn vương?”

Thiên Dao cười, nhàn nhạt gật đầu. Ngay sau đó người đã bị hắn trói chặt vào lòng. Chóp mũi quanh quẩn mùi mực trúc quen thuộc. Hơi thở ảm áp phả bên tai, ngửa ngáy lại mang theo tê dại.

“Thiên Dao, ta nhớ nàng.”

Ngần câu vạn chữ đều không chống lại một câu ngắn ngủn ‘Ta nhớ nàng’ của hắn, giọng nói trầm thấp khàn khàn, mê hoặc mà ái muội. Ngực Thiên Dao tê rần, cánh tay mềm mại vòng lên eo hắn. “Ừm” Nàng nhàn nhạt đáp lại, đôi mắt sáng trong nhòe nước.

Hắn lại hôn thấm thiết trên môi nàng, trầm giọng nói: “Thực sự nghĩ kỹ muốn quay về bên cạnh bỏn vương sao? Bỏn vương nói qua, không có lần nữa, bỏn vương tuyệt sẽ không buông tay.”

Hắn đã cho nàng tự do bay lượn, là nàng vứt bỏ trời xanh bay trở về bên cạnh hắn. Bỏ qua lần này, hắn sẽ không cho nàng cơ hội thoát đi nữa. Sở Diễm giờ phút này đương nhiên không biết, vì yêu hắn, Thiên Dao đã bẻ gãy cánh chim bay lượn.

Thiên Dao dịu dàng cười, bàn tay nhỏ ấm lạnh nắm lấy bàn tay dày rộng của hắn. “Sẽ không buông tay nữa, bất luận con đường phía trước thế nào, Thiên Dao sẽ cùng chàng đi. Sở Diễm, hãy để ta đến yêu chàng.”

Sở Diễm cười, đôi mắt thâm thúy khê dậy sóng, ý cười trong vắt cùng sự ái muội không chút che giấu. “Dao Nhi đến yêu ta thế nào, hửm?” Hắn nâng cằm nàng lên, cúi đầu hôn xuống. Đầu lưỡi linh hoạt tùy ý đoạt lấy trong miệng nàng, hận không thể tận hưởng tất cả sự ngọt ngào đẹp đẽ này.

Nổi khổ phân li lâu ngày, một nụ hôn nhiệt tình hiển nhiên không thể thỏa mãn hắn. Bởi vì đang ở khách đường phủ Thừa tướng, cũng không có giường êm rộng rãi. Tay áo Sở Diễm quét qua, chén sứ trên bàn trà đều bị hất rơi xuống đất. Hắn khom người bế nàng lên, ấn xuống mặt bàn cứng bóng loáng.

“Đừng, nơi này không được.” Thiên Dao bối rối phản đối, nhiệt độ cực nóng bỏng trên người hắn làm cho nàng kinh hãi.

“Vì sao không được, bỗng vương bầy giờ muốn nàng.” Hắc bá đạo đáp lại một câu, một nụ hôn mạnh bạo đặt xuống, lưu luyến trên miên. Thiên Dao chống không nổi lực đạo của hắn, tình trong như đã mặt ngoài còn e, tùy theo tâm ý hắn.

Thiên Dao bị hắn hôn đến không cách nào thờ được, vùng vẫy, vặn vẹo thân thể, da thịt chạm thân mật càng gây kích thích dục vọng của nam nhân. Sở Diễm không những không buông tay, ngược lại tấn công càng mãnh liệt. Thiên Dao giờ bàn tay nồn nà, chống vào ngực hắn, mà đối với Sở Diễm mà nói, không có chút lực sát thương, ngược lại càng quyến rũ đưa tình.

Sở Diễm giẫy vò cả một đêm, Thiên Dao ngất trong ngực hắn. Khi bình minh tới, vẫn đang chìm trong giấc ngủ say. Sau khi hoan ái kịch liệt xong, đôi má ửng hồng, hàng mi thon dài phủ bóng trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Lần sau dịu dàng hơn một chút (1)

Sở Diễm nhất thời dâng trào cảm xúc, cúi đầu thâm tình hôn lên trán nàng. “Dao Nhi, ta có thể tin tình yêu của nàng không?”

Thiên Dao vẫn ngủ say như cũ, đáp lời hắn là tiếng gõ cửa thỉnh thỉnh. Giọng nói cả lo phát phờ của Sở Dục vang lên ngoài cửa. “Thất ca, tình thâm chỉ hận đêm xuân ngắn, nhưng quân vương không thể không lên triều. Hôn nữa, thân thể Thất tẩu yếu đuối, huynh bớt giẫy vò, dù sao thì tể thủy trưởng lưu*.”

Hắn vừa dứt lời, cửa phòng ‘két’ một tiếng bị người từ trong đẩy ra. Sở Diễm ôm lấy Thiên Dao bước dài ra khỏi phòng. Nàng nghiêng mặt áp vào ngực Sở Diễm, tóc mềm trên trán bị gió thổi tán loạn, dung nhan tuyệt mỹ khiến người nhìn không được mà yêu mến.

“Chuẩn bị xe, hồi cung thôi.” Hắn bình thần đáp một câu, hoàn toàn không giống như nam tử sau khi hoan ái.

Sở Dục cùng Vân Kiếm hơi khom người cúi đầu, lại không nhiều lời nữa. Tới qua xảy ra chuyện gì, bọn họ đều biết rõ. Loanh quanh một vòng, Thiên Dao chung quy vẫn trở về bên cạnh Sở Diễm.

Trở lại Đông cung trời vẫn còn sớm, Sở Diễm ôm Thiên Dao đang ngủ say một đường thẳng về Lăng Tiêu điện, tuy trên người nàng quần áo lông cáo dày nặng, nhưng trong Đông cung đều là người thông minh, vừa thấy liền biết phát sinh chuyện gì. Lúc này, Đông cung cơ hồ như nổ tung.

Trong Ý Hà điện, Linh Lung nửa dựa trên song cửa sổ, một khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tràn ngập u oán. Nàng cười khổ, chưa bao giờ nghĩ tới bản thân cũng có một ngày như oán phụ khuê phòng, ngoại trừ si ngốc chờ đợi cũng không biết làm gì. Sớm đã chán ghét những ngày tháng dao grom nhuộm máu, bây giờ, lại điên cuồng nhớ đến. Ít nhất khi đó, có thể cùng hắn vào sinh ra tử, trong đôi mắt thâm thúy của hắn chỉ có mình bóng dáng nàng.

Linh Lung nghĩ, có lẽ nàng sai rồi, nàng không nên để bản thân nhập cung. Bây giờ, nàng và những nữ nhân kia có gì khác nhau.

“Nương nương, điện hạ hồi cung rồi.” Tiểu nha đầu hấp tấp xông tới, thở hồng hộc.

“Thật sao?” Linh Lung mừng rỡ, vội vàng nhìn gương đồng chỉnh lại váy áo, lại gài một cây trâm trên châu vào giữa búi tóc, lúc này mới hải lòng. “Điện hạ ở đâu, Lăng Tiêu điện? Hay là thư phòng?”

Hắn vốn đáp ứng buổi tối ở cùng nàng, nhưng hắn cả đêm không về, lần đầu tiên, hắn thất tín với nàng.

“Điện hạ trở về Lăng Tiêu điện, nhưng, nhưng ngài ôm Thẩm trắc phi về.” Tiểu nha đầu ấp a ấp úng, ánh mắt khiếp đảm dò xét Linh Lung, sợ bản thân nói sai chữ nào. Vị nương nương này tuy nói xưa nay tính tình tốt, nhưng chung quy vẫn là chủ tử.

Linh Lung ngây ngốc trong phút chốc, lại cười khổ, phảng phất như nỉ non tự nói: “Nàng trở về rồi, nàng ta vẫn trở về rồi.”

Linh Lung vẫn không cách nào tiếp tục giữ tinh táo tự phụ, nàng không nghe theo sự ngăn cản của Hồng Mai cùng Ngạo Tuyết, vẫn cứ xông vào Lăng Tiêu điện.

Đang là giờ lâm triều, Sở Diễm không có ở đây, trong điện cực kỳ an tĩnh. Hai tiểu cung nữ xinh đẹp gác ở ngoài phòng, nhìn thấy Linh Lung tiến đến, thì nhau quý gối thì lễ. “Nô tỳ tham kiến trắc phi nương nương.”

“Đứng lên đi.” Linh Lung nhàn nhạt đáp lại, giờ tay tính đẩy cửa phòng ra lại bị hai tiểu cung nữ ngăn lại.

“Hồi bẩm nương nương, Thẩm trắc phi đang ngủ say, điện hạ có phân phó qua, bất luận ai cũng không được làm phiền.” Tiểu cung nữ vẻ mặt cung kính, nhưng lời nói lại lạnh lùng xa lạ, từng chữ từng câu giống như đâm vào tim Linh Lung, đau đớn.

Linh Lung khẽ cười khổ, cũng không làm khó cung nhân, quay người theo đường cũ trở về. Đi ra mấy bước lại dừng chân, chậm rãi quay đầu. Khung cửa sổ trong phòng nửa mở, xuyên qua khe hở trên cửa sổ, trên chiếc giường màu vàng đỏ, Thiên Dao yên tĩnh ngủ say. Dưới chân gấm vàng đỏ là thân

thể trần trụi mềm mại xinh xắn, cần cổ trắng nõn lộ ra ngoài, bị che kín bởi những dấu hôn sâu cạn không giống nhau. Linh Lung chỉ cảm thấy hết sức chói mắt, ngực đau kịch liệt, cơ hồ không cách nào thở được.

Trong lúc vô tri vô giác, nàng không biết chính mình làm sao trở về Ý Hà điện, sau khi trở về liền bệnh nặng một trận. Sở Diễm mỗi ngày đều đến thăm nàng, mà mỗi lần, Linh Lung đều né tránh không gặp, từ chối hẳn ở ngoài cửa. Sở Diễm bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể phân phó hai tỷ muội Hồng Mai Ngao Tuyết chăm sóc nàng kỹ càng.

“Nương nương, người sao phải khổ vậy chứ. Người đối đầu với điện hạ như vậy, chỉ làm hao hết sự nhẫn nại của điện hạ, làm lợi cho nàng ta rồi.” Hồng Mai nửa ngồi ở bên giường, bón từng muỗng thuốc cho nàng.

Linh Lung thông khô ho một tiếng, nuốt xuống nước thuốc chua đắng. Một lúc sau mới chậm rãi mở miệng, “Mấy ngày nay, điện hạ đều ở chỗ Thẩm Thiên Dao sao?”

Hồng Mai buông tiếng thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ lác đác, “Thẩm trắc phi vẫn chưa từng rời khỏi Lăng Tiêu điện. Mấy ngày nay, điện hạ đều phê duyệt tấu chương ở trong Lăng Tiêu các.”

Linh Lung trầm mặc, ánh mắt từ từ ảm đạm. Trong lúc này, chỉ thấy Sở Diễm càng ngày càng xa nàng, nàng rút cuộc bắt không kịp hẳn rồi.

“Nương nương, người nghe nô tỳ khuyên một câu đi, đừng giận đối với điện hạ nữa. Đông cung vô số giai lệ, hoàn phi yến gầy*, bên cạnh điện hạ cái không thiếu nhất đó chính là nữ nhân. Từ khi người bị bệnh, thời gian này, điện hạ mỗi ngày đều đến thăm người. Nô tỳ nhìn ra được điện hạ đối với nương nương có tình. Nhưng nếu cứ như vậy mất dần đi, chỉ làm cạn hết tình ý của điện hạ.”

Linh Lung vẫn trầm mặc như cũ, trong lòng lại vô cùng phức tạp. Hồng Mai là lão nhân trong cung, nhìn thấy nhiều vận mệnh nữ nhân trong cung, Linh Lung không thể không thừa nhận, từng câu từng chữ của nàng đều trúng điểm quan trọng.

“Ngươi lui xuống trước đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Hồng Mai đứng dậy, cung kính lui ra ngoài.

Hồng Mai đi xong, Linh Lung vén chăn xuống giường, như tượng gỗ tiến về trước cửa sổ, giơ tay đóng chặt cửa sổ xong, sau đó xoay người, nhàn nhạt mở miệng nói, “Ngài có thể đi ra rồi.”

Trong phòng vẫn im lặng như tờ, một lát sau, một bóng đen từ trên trời phi xuống, nhẹ nhàng đáp xuống nền đất trơn bóng, không một tiếng động.

“Ngươi quả thật không giống những nữ nhân khác, bốn vương trái lại đã xem thường ngươi.” Sở Hạo khoanh tay đứng, lạnh lùng cười.

Linh Lung trái lại cực kỳ trấn định, xoay người ngồi xuống một bên ghế, thuận tay bưng lên nước trà xanh trên bàn. “Vinh Thân Vương tự xông vào Đông cung, không biết muốn làm gì?”

Sở Hạo lại cười, không tiếp tục quanh co. “Bốn vương tới đây, muốn cùng ngươi đàm phán giao dịch.”

Linh Lung hừ cười một tiếng, mang theo vài tia châm chọc. Nàng cùng Sở Diễm vào sinh ra tử, mặc dù giữa bọn họ đang có mâu thuẫn, cũng tuyệt đối không dễ bị Sở Hạo lợi dụng. “Vương gia hình như nghĩ sai rồi, Linh Lung sẽ không bán đứng điện hạ.”

Sở Hạo cười lạnh, hất vạt áo ngồi xuống vị trí bên cạnh nàng. “Là ngươi nghĩ sai rồi, bốn vương và Sở Diễm tranh đấu công bằng, còn khinh thường những thủ đoạn hạ lưu này.”

“Công bằng? Vương gia là dòng họ Tư Đồ, sau lưng là Tư Đồ gia tay nắm giữ trọng binh. Mà điện hạ hai bàn tay trắng, toàn bộ những gì người có được đều dựa vào chính mình. Chẳng lẽ Vương gia cho rằng cái này cũng là công bằng!”

Mắt phượng Sở Hạo nheo lại, lộ ra vẻ tà mị. Trái lại là một nữ tử sắc sảo, ánh mắt của Sở Diễm quả thật không tệ. Nhưng chỉ cần là nữ nhân sẽ bị ghen tuông làm đầu óc mù mẫm, cái hẳn muốn lợi dụng là trái tim ghen tị của nàng mà thôi.

“Đối tượng bốn vương muốn giao dịch với ngươi, không phải Sở Diễm mà là Thẩm Thiên Dao.”

“Thẩm Thiên Dao?” Linh Lung khó hiểu nhíu mày.

Sở Hạo không nên ở Đông cung quá lâu, liền gọn gàng dứt khoát nói ra mục đích đến. “Bốn vương thích Thẩm Thiên Dao, cái này cũng không phải là bí mật. Ngươi ghen tị, hoặc nói ra là ghen ghét nàng, cái này cũng không phải là bí mật gì.”

“Vậy thì sao?” Linh Lung không nhanh không chậm mở miệng.

“Bốn vương cảm thấy, chúng ta có thể làm một vụ trao đổi. Bốn vương muốn có được Thiên Dao, ngươi cũng có thể giải quyết địch nhân lớn nhất của mình.” Sở Hạo thành thoi nói xong, bộ dạng hoàn toàn nắm chắc thắng lợi trong tay. Hẳn sinh ở Hoàng gia, nhìn thấy nhiều nữ nhân hậu cung tranh sủng, độc nhất không qua được trái tim nữ nhân, không có ai hiểu rõ hơn hẳn.

Linh Lung nheo đôi mắt đẹp, nàng thừa nhận, đề nghị của Sở Hạo đích thực đánh động nàng. “Vương gia muốn Linh Lung làm gì?”

Hiển nhiên con cá đã cắn câu, hoàn toàn nằm trong dự kiến. Sở Hạo cười, lại nhàn nhạt mở miệng. “Rất đơn giản, chẳng qua là phối hợp với bốn vương diễn một vở khổ nhục kế. Sở Diễm là người trọng tình trọng nghĩa, tình ý mười mấy năm của người với hắn, há có thể nói buông là buông.”

Linh Lung cười, có chút tự giễu. “Vương gia xem trọng Linh Lung rồi. Chỉ cần không làm hại đến điện hạ, đề nghị của Vương gia, Linh Lung nguyện ý phối hợp. Chỉ là ta không hiểu, Thẩm Thiên Dao rồi cùng mấy ngày, dựa vào thế lực của Vương gia, muốn giam cầm một nữ nhân vốn không khó, hà tất phải hao tâm tốn sức như vậy?”

Ánh mắt Sở Hạo u lãnh, giống như đang suy nghĩ gì, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng. “Bốn vương muốn thân thể một nữ nhân dễ như trở bàn tay. Mà đối với Thẩm Thiên Dao, cái ta muốn là lòng của nàng.”

Hắn muốn nàng mất hết hi vọng với Sở Diễm, hắn muốn nàng cam tâm tình nguyện

Ở chỗ khác, trong Lăng Tiêu điện, toàn bộ bình yên như thường.

Sở Diễm ngồi trên giường êm, tập trung xem tấu chương trong tay. Thiên Dao bị hắn vây ở trong lòng, vô vị ngắm nghía một góc áo của hắn. Đôi mắt sáng lưu động, hàng mi dài chớp chớp như cánh bướm.

“Đừng có quậy.” Sở Diễm mỉm cười kéo bàn tay nhỏ không an phận của nàng ra, yêu chiều khẽ hôn lên môi.

Thiên Dao mỉm cười, lại dựa vào trong ngực hắn. “Hôm nay điện hạ không đi Ý Hà điện sao?”

Khóe môi Sở Diễm giương lên, tuấn nhan không đổi. Bàn tay tùy ý nâng cằm nàng lên. “Dao Nhi hi vọng bốn vương đi sao?”

Chú thích:

*Tế thủy trường lưu: tiết kiệm xài lâu

*Hoàn phi yến gãy: Dân gian Trung Quốc lưu truyền câu nói này để nói về sự đối nghịch về hình thể giữa mỹ nhân đòi nhà Hán và mỹ nhân đòi nhà Đường: Hoàng hậu Triệu Phi Yến của Hán Thành Đế nhỏ nhắn còn Dương Quý Phi của Đường Huyền Tông lại đầy đặn. Dùng để hình dung mỗi người đều có nét đẹp riêng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Lần sau dịu dàng hơn một chút (2)

Trong mắt Thiên Dao gọn sóng lại bị nàng che giấu vô cùng giỏi, thậm chí, khóe môi lại cười càng sâu, lại mang theo chút cân nhắc. “Điện hạ thích bị sập cửa vào mặt, Thiên Dao sao có thể ngăn cản.”

“Ghen rồi ư?” Sở Diễm khẽ cười, cúi đầu hôn nhẹ vào phiếm môi của nàng, sau đó mới nhàn nhạt mở miệng, “Linh Lung cùng bốn vương cùng chung hoạn nạn, bốn vương cực kỳ quý trọng tình nghĩa mười mấy năm này. Dao Nhi, ta không muốn gạt nàng, đối với nàng và Linh Lung, bốn vương đích xác sẽ toàn vẹn đôi bên.”

Thiên Dao im lặng, khẽ nheo mắt, ánh mắt từ từ tản ra. Nàng đột nhiên phát hiện nàng cực kỳ không hiểu rõ mình. Nàng vậy mà lại hi vọng hắn tiếp tục lừa gạt nàng, càng thành thực lại càng tổn thương người. “Sở Diễm.” Nàng dịu dàng gọi một câu, đôi mắt sáng hơi nhòe nước, ngón tay thon dài chỉ chỉ vào vị trí ở dưới ngực. “Sở Diễm, chỗ này rất đau, nhưng mà ta vẫn không có cách nào thuyết phục bản thân rời xa chàng.”

Sở Diễm đau lòng ôm nàng vào lòng, vùi đầu vào mái tóc mềm mại của nàng, tham lam giữ lấy những gì tốt đẹp chỉ thuộc về nàng. Hắn thừa nhận, hắn cực kỳ ích kỷ. Nhưng mà làm sao bây giờ, hắn không cách nào buông tay được. Chỉ hận là gặp nhau quá muộn.

Dục vọng trong lúc tình mê ý loạn bị đốt lên, lúc Thiên Dao phản ứng kịp y phục đã bị hắn rút hơn phân nửa. Trên giường êm lót một tấm da bạch hổ mềm mại, da thịt nhẵn nhụi dán lên trên cũng không có chút nào không thoải mái. Bàn tay ấm áp của Sở Diễm duỗi dọc theo đường cong tuyệt mỹ của nàng, vuốt ve từng tấc da thịt mềm mại của nàng.

“Sở Diễm.” Nàng dịu dàng khẽ gọi, một đôi mắt mát rượi phảng phất như muốn hút hết hồn phách người vào trong.

“Ừm.” Hắn khẽ đáp lời, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc mềm mại của nàng. Nụ hôn ấm áp rơi trên cổ nàng, cũng một đường trượt xuống khuôn ngực mềm mại của nàng, cách bởi sa y mỏng nhẹ, tùy ý hôn khiêu khích.

Thiên Dao xấu hổ cắn chặt môi, cảm giác tê dại truyền khắp mỗi dây thần kinh trên thân thể, nàng run nhè nhẹ, đầu ngón tay sắc nhọn găm vào da thịt đầu vai hắn. Giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống nhuộm đỏ sa y như tuyết của nàng. Nhan sắc xinh đẹp quý mị khẽ nhiễm mùi máu tanh càng gây kích thích. Sở Diễm cười tuyệt mỹ.

Thiên Dao không thể kìm nén rên rỉ, thân thể theo bản năng cong lên, cự tuyệt hẳn tiến thêm một bước thăm dò.

“Thật chặt.” Hắn nằm bên tai nàng, ái muội nói nhỏ. Đôi má Thiên Dao trong nháy mắt đỏ hồng.

Sở Diễm nặng nề thở dốc, Thiên Dao không chịu nổi sự cuồng dã của hắn, đôi chân ngọc bóng mượt không ngừng vùng vẫy.

“Thật là con báo nhỏ thích giương nanh múa vuốt, ở dưới bốn vương cũng không biết an phận.” Cùng với một chút đau đớn, Thiên Dao trầm thấp rên rỉ, thân thể xinh đẹp như độc dược khiến cho người bị nghiện. Sở Diễm biết chính mình đã trúng độc thật sâu. Con ham muốn vẫn như cũ thậm chí đã không thể thỏa mãn hẳn, Sở Diễm đột nhiên rời khỏi.

Sự thân mật dịu dàng khiến cho nàng không có chút sức lực phản kháng, sa y tuyết trắng rơi đầy đất, trong không khí tràn ngập mùi vị hoan ái.

Sở Diễm điên cuồng đòi lấy, cơ hồ ép cạn nàng. Thiên Dao nằm ở trên giường nệm thờ dốc hỗn độn, đôi má trắng nõn sau khi hoan ái ửng hồng mê người, khiến cho người muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Đầu ngón tay thon dài của Sở Diễm di chuyển trên da thịt trắng nõn của nàng, khoe môi thoáng hiện nụ cười mỉm tà mỵ, ánh mắt nhiễm sắc dục loạn ra bất định.

“Tránh ra.” Thiên Dao ôn nhu mở miệng, hai tay chống ở trước ngực hắn. Về mặt không nhìn sa y rơi đầy, bất mãn nói thầm, “Dã man.”

Sở Diễm cao giọng mà cười, dùng ngoại bào rộng rãi bao lấy thân thể nhỏ xinh của nàng. Áo măng bào màu đỏ tía làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ mê người của nàng. Làn môi ẩm áp của hắn ái muội kề sát bên tai nàng, hơi thở nóng bỏng ngứa ngáy khó nhịn. “Lần sau, bốn vương sẽ dịu dàng một chút.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Dao càng hồng hơn, hờn dỗi mở miệng. “Ta muốn quay về Y Lan điện.”

“Không được.” Hắn bá đạo nói, duỗi cánh tay ôm nàng vào trong lòng. Trên mặt vẫn như cũ chông chênh tựa chông chênh như núi, Sở Diễm tiện tay mở ra một quyển, bắt đầu chuyên chú xem. Thiên Dao tựa vào trong ngực hắn, đôi mắt sáng ngời khép lại. Nàng xác thực bị hắn làm mệt chết rồi, được hắn ôm vào ngực như vậy lại bắt đầu thiếp đi.

Trong điện, không khí kiêu diễm lan tràn không tiêu tan. Ngoài điện, không khí có chút ngưng trọng, Lưu Trung cùng Từ ma ma canh giữ ở cửa, thị nữ Hồng Mai bên người Linh Lung đã hầu trọn vẹn một canh giờ. Hồng Mai ở trong cung đã lâu, mặc dù chưa biết mùi đời, đối với chuyện nam nữ cũng hơi có chút hiểu biết, tiếng rên rỉ nhẹ nhàng trong phòng, nàng hiểu được ý nghĩa là gì.

Sau khi nàng an tĩnh đứng ở ngoài điện, mãi đến khi bên trong từ an tĩnh lại, mới cung kính mở miệng. “Làm phiền ma ma thông báo, nương nương nhà ta bị bệnh, muốn gặp mặt điện hạ.”

Từ ma ma than một tiếng, khoe mắt liếc qua cửa điện đóng chặt, hơi bất đắc dĩ thở dài. Điện hạ vốn dĩ không phải là người tưng dục, mà Thẩm trắc phi này lại khiến cho hắn nhiều lần phá lệ, chẳng lẽ, quả thật là hồng nhan họa thủy sao!

“Hồng Mai cô nương vẫn nên trở về đi, Thẩm trắc phi vẫn ở trong điện, điện hạ hôm nay sợ là không tiện đi Y Hà điện.”

“Nhưng mà...” Hồng Mai muốn nói lại thôi, bị gương mặt lạnh của Từ ma ma chặn họng. Chỉ có thể mang khuôn mặt thương tiếc trở về Y Hà điện.

Hồng Mai ảo não lắc đầu, “Điện hạ sợ là sẽ không đến đây. Nương nương tính tình lại bướng bỉnh như vậy, cuộc sống sau này của chúng ta chỉ sợ không dễ chịu lắm.”

“Suyt, nhỏ giọng chút, nương nương còn chưa ngủ đó.” Ngao Tuyết vội vàng đưa tay bịt miệng nàng.

Trong phòng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng ho của Linh Lung, nàng là người tập võ, lỗ tai rất thính, cuộc đối thoại của hai nha đầu nàng cơ hồ là một chữ cũng nghe không sót.

“Hồng Mai.” Nàng hữu khí vô lực gọi.

Cửa phòng mở ra rồi đóng lại, Hồng Mai Ngao Tuyết hai nha đầu vội vàng đi đến, “Nương nương.”

Linh Lung hao phí chút khí lực mới ngừng ho, khoe môi thoáng hiện nụ cười vô lực, “Ngày mai là tiết thanh minh phải không?”

“Hồi bẩm nương nương, đúng vậy.” Hồng Mai mờ mịt trả lời.

Linh Lung nhàn nhạt gật đầu, hướng bàn tay về phía nàng. “Trời sắp sáng rồi, đỡ ta đứng lên đi. Hàng năm vào tiết thanh minh Thái hậu đều mời hậu cung tần phi xem diễn kịch ngắm hoa, ta phải chuẩn bị thật tốt mới được.”

Hồng Mai cùng Ngao Tuyết nhất thời mừng rỡ, bắt đầu bắt tay vào sửa soạn y phục cho Linh Lung.

“Nương nương nghĩ suốt thì tốt rồi, điện hạ cùng nương nương mười mấy năm tình ý, chỉ cần nương nương mềm mỏng một chút, điện hạ sẽ trở lại bên cạnh nương nương.”

Linh Lung vẫn trầm mặc như cũ, tuy ý hai người thị nữ trang điểm cho mình rực rỡ chói lọi, trăm cái màu vàng được cài vào giữa búi tóc đen như mực, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, nổi bật tuyệt mỹ.

Linh Lung là một nữ nhân thực sự, chỉ là, không thể nào so với dung mạo khuynh thành của Thẩm Thiên Dao. Chỉ trách vận mệnh trêu người, đã sinh Du sao còn sinh Lượng.

Lễ cúng tế vào tiết thanh minh, hoàng thượng thái hậu mang theo hoàng tử tần phi hậu cung đến hoàng lăng tế bái. Sở Diễm toàn thân mặc một chiếc áo măng bào màu vàng hơi đỏ, cầm trong tay nhang đèn, đi theo Văn Đế tuổi già bái tế tổ tiên Đại Hàn. Hoàng tử khác cùng tần phi đành phải quỳ ở phía ngoài lăng mộ.

“Diễm Nhi còn nhớ được lần đầu tiên trăm mạng con vào hoàng lăng là khi nào không?”

Sở Diễm cung kính quỳ ở chính giữa, bên cạnh hần, Văn Đế khoanh tay đứng.

“Là lúc nhi thân 7 tuổi, ngày ấy, cũng là tiết thanh minh.” Ánh mắt Sở Diễm khẽ thu lại, cung kính trả lời.

“Uhm” Văn Đế nhàn nhạt đáp lại. Ánh mắt từ từ mờ mịt, giống như rơi vào trong hồi ức.

Thuở nhỏ Sở Hạo sinh trưởng ở trong cung, học hành chăm chỉ cũng coi như cố gắng. Khi đó, Văn Đế cũng từng động tâm suy nghĩ diệt trừ Tư Đồ gia, nâng đỡ Sở Hạo lên ngôi. Nhưng về sau, ông gặp được Sở Diễm, trên đại điện văn võ bá quan, hải tử kia được Văn tướng quân dẫn vào, sống lưng thẳng tắp, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiêu ngạo quật cường, ngửa đầu nghênh đón ánh mắt của ông, không có chút nào sợ hãi.

Chỉ liếc mắt một cái, ông liền nhận định đứa nhỏ này, bỏ ngoài tai nghị luận của chúng thần nâng đỡ hần lên ngôi vị Thái tử.

“Diễm Nhi, Đại Hàn ta ngàn dặm cảm tú son hà là tâm huyết của các thế hệ tổ tiên, không bao lâu nữa con liền phải tiếp tục trọng trách này, trước mặt tổ tiên quỳ gối nghiêm cẩn, suy nghĩ một chút làm sao thống trị Đại Hàn hoàng triều.”

“Vâng.” Sở Diễm gật đầu, sắc mặt nghiêm trang lạnh lùng.

Sở Diễm quỳ trong hoàng lăng hơn nửa canh giờ không quan trọng, bên ngoài lăng cung phi cũng phải quỳ theo, trong lòng khó chịu không ít. Sở Diễm lúc 7 tuổi được sắc phong làm Thái tử, hàng năm vào tiết thanh minh, đây đều là việc bắt buộc, nhóm cung phi cũng hàng năm phải đi theo.

“Hoàng thượng, nhóm người cung phi cũng đã quỳ hơn nửa canh giờ, vẫn nên sớm cho hồi cung đi.”

Thái hậu từ bi mở miệng.

“Uhm, lệnh cho Thái tử đứng lên đi. Truyền chi, hồi cung.”

Thái hậu thích xem kịch, trong ngự hoa viên đã dựng sẵn sân khấu, các hoàng tử tần phi trong cung nhao nhao giúp đỡ, rất náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Sống chết trước mắt

Từ khi hồi cung, Thiên Dao liền bị Sở Diễm lưu lại ở Lăng Tiêu điện, những khuôn mặt mới trong Đông cung cũng không biết. Liên Tinh vội vàng kẻ vào lỗ tai nói, “Là đích nữ của Tiết đại tướng quân, trắc phi mới vào cửa của điện hạ.”

“Ừ.” Thiên Dao không để tâm lắm gật đầu, ánh mắt nhàn nhạt liếc sang Tiết Oánh bên cạnh, mặc dù không thể xưng là tuyệt mỹ, lại có nhan sắc động lòng người, đoan trang tú lệ, khiến người yêu mến.

Linh Lung được thị nữ diu khoan thai đến chậm, nàng bệnh nặng chưa lành, sắc mặt tái nhợt khiến người thương tiếc.

“Linh Lung.” Sở Diễm mỉm cười chào đón, sự xuất hiện của nàng quả thật có chút bất ngờ với hần. Hần nửa ôm thân thể suy nhược của nàng, ngồi xuống một bên.

“Linh Lung còn đang giận bốn vương sao?” Hần nhẹ cười, bưng bát đưa lên gấp thức ăn cho nàng, tuần nhan ôn hòa.

“Linh Lung không dám.” Nàng cười yếu ớt, đưa tay đặt lên cánh tay Sở Diễm. “Là Linh Lung tùy hứng, điện hạ bằng lòng tha thứ cho Linh Lung sao?”

Sở Diễm sùng nịch đem bàn tay nhỏ lạnh lẽo của nàng ủ trong lòng bàn tay, nhàn nhạt nói, “Đưa ngọc.”

Linh Lung ngại ngùng cười, thuận thế tựa đầu vào trong ngực hần, khoé mắt khẽ liếc nhìn về phía Thiên Dao đứng cách đó không xa như ra uy, rồi sau

đó giả bộ cúi đầu thưởng thức trà, cùng một thị nữ khác trò chuyện vui vẻ với nhau.

“Điện hạ tối nay tới Ý Hà điện bồi Linh Lung được không?” Linh Lung cúi đầu mở miệng, mang theo bi thương khẩn cầu.

Sở Diễm tự biết đuối lý, liền gật đầu đáp ứng. Mặc dù nói song toàn nhưng hẳn biết, tâm của mình đã nghiêng về phía Thiên Dao.

Trên sân khấu kịch, trên mặt con hát vẽ đậm màu, giọng hát lạnh lạnh xướng một khúc ‘Quý Phi Tuý Từ’. Quý Phi mị thái trầm sinh, nâng chén với trăng, tư thái vô cùng ai oán. Trái lại nói rõ hết vận mệnh thảm thiết rẻo rắt của nữ tử chốn hậu cung.

“Nương nương, đào kép này nổi danh nhất đế đô, xướng niệm hay đánh đều có bản lĩnh.” Liên Tinh tuổi nhỏ, bất quá xem trò náo nhiệt mà thôi.

Thiên Dao cười nhạt một tiếng, khoé môi tràn ra vài tia chua xót. “Má hồng chưa nhạt ân tình đã đứt.”

Trên đài đang xướng tới khúc **, Quý Phi say mê nằm uống rượu, ống tay áo giương lên, xoay tròn mà múa. Dưới đài tiếng khen ngợi trầm trồ không ngừng, Thái hậu cũng say sưa xem. Mả chợt đột nhiên sinh biến, trên đài xuất hiện vài tên hắc y nhân, đào kép cũng không thay đổi bộ dáng, trong ống tay áo đột nhiên bay ra mấy con dao nhọn, hướng về phía Sở Diễm.

“Người đâu, mau hộ giá.” Giọng nói cao quăng tám của Đại thái giám vang lên, Ngự Lâm quân tay cầm trường kiếm, như hồng thủy ùn ùn kéo đến. Hắc y nhân không hề ham chiến, vô cùng ăn ý yểm trợ cho đào kép, chỉ thấy, đào kép kia được ăn cả ngã về không, thanh kiếm băng lãnh trong tay chỉ nhằm hướng Sở Diễm mà tới.

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, chút tài mọn như vậy, hẳn hoàn toàn không đề ở trong lòng. Ai ngờ, Linh Lung lại đột nhiên xông ra, duỗi cánh tay che ở trước người hắn.

“Điện hạ cẩn thận.” Nàng hô một tiếng, xuất chương đánh về phía đào kép. Hai đạo bóng dáng vùn vụt cùng một chỗ.

Đào kép lạnh lùng nheo mắt, đối với nàng liếc mắt ra hiệu. Linh Lung hiểu ý, làm bộ đánh không lại, bị đào kép điểm trúng huyệt đạo, cứng rần nhét một viên thuốc màu nâu đỏ vào trong miệng. “Ăn vào, Vương gia đã có...”

Đào kép còn chưa dứt lời, mầu đỏ tươi theo khoé môi chảy xuống. Quay đầu, đúng là Sở Diễm một chương đánh vào giữa lưng hắn. Hai ngón tay Sở Diễm bóp chặt yết hầu của hắn, lớn tiếng hỏi, “Người nào phái người tới, người cho nàng ăn cái gì?”

Đào kép cười lạnh, khớp hàm dùng lực, huyết dịch đen đặc từ trong miệng trào ra, “Điện hạ liền chờ nhặt xác nữ nhân yêu thương của người đi.”

Lại nhìn về hắc y nhân ở hướng khác, cũng nhao nhao cắn lưỡi tự sát, đều là tử sĩ, xem ra có chuẩn bị mà đến. Sắc mặt Sở Diễm lạnh tới mức khiến người ta sợ hãi, cúi người ôm Linh Lung lên, đi nhanh về hướng Ý Hà điện. Thiên Dao đăm đăm đứng tại chỗ, ánh mắt khẽ thu lại, có vẻ đăm chiêu. Sở Hạo từ phía đối diện đi đến, ánh mắt rơi vào trên người nàng mang theo vài tia trêu tức.

“A Dao, trò chơi chỉ mới bắt đầu, nàng rất nhanh sẽ trở lại bên cạnh bốn vương.”

“Vậy ư? Thiên Dao mỗi mắt mong chờ.” Thiên Dao bỏ lại một câu, lạnh lùng xoay người mà đi

Nội viện hoàng cung lại có thích khách xâm nhập, Văn Đế giận dữ sai người tra rõ việc này, thế nhưng thích khách không một ai sống sót, muốn tra ra dấu vết quả thật nói dễ hơn làm. Không thể không nói, một chiêu này của Sở Hạo đích xác cao minh.

Vào đêm, trong Ý Hà điện đèn đuốc sáng trưng, ngự y đang trực đều bị truyền vào trong điện khám và chữa bệnh cho Linh Lung. Các ngự y nhao nhao lác đác, biểu tình khó xử.

“Thế nào?” Mây kiếm Sở Diễm chau lại.

“Hồi bẩm điện hạ, trắc phi nương nương nàng chỉ là phong hàn chưa khỏi, cũng không có dị dạng gì khác. Mạch tượng vững vàng, cũng không có dấu hiệu trúng độc.” Ngự y khom người hồi bẩm.

Sở Diễm lạnh lùng không nói, phất tay với các ngự y.

Ngự y như lấy được đại xá, nhanh chóng thối lui ra ngoài. Linh Lung cố gắng chống thân thể dậy, dựa vào trong ngực Sở Diễm, ngược đôi mắt trong suốt đầy sương mù. “Điện hạ, Linh Lung có phải lại gây họa rồi hay không?”

Sở Diễm ôn nhu ôm nàng vào ngực, dịu dàng an ủi, “Có bốn vương ở đây, không có việc gì.”

“Uhm.” Linh Lung gật đầu, khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, hai tròng mắt đầy nước, đáng vẻ khổ sở động lòng người. Một đôi cánh tay mềm mại vòng qua cổ Sở Diễm, lần môi đỏ hồng phủ lên môi hắn. Cái lưỡi linh hoạt thăm dò vào liếm lên cánh môi mỏng của hắn.

Sở Diễm tùy ý để nàng hôn, không cự tuyệt nhưng cũng không hưởng ứng. Bàn tay nhỏ của nàng không an phận lại bắt đầu cời đi đai lưng trên eo hắn.

“Linh Lung.” Hắn đè tay nàng lại, không dấu vết đẩy nàng ra.

“Điện hạ, làm sao vậy?” Linh Lung nhìn lại hắn, vẻ mặt bị tổn thương.

Hắn vẫn dịu dàng như nước khiến cho người ta tìm không ra chỗ nào không đúng. Bàn tay ấm áp cầm bàn tay nhỏ của nàng, đặt trên môi hôn. “Thân thể nàng còn suy yếu, không nên thị tắm, sớm đi nghỉ ngơi đi, bổn vương ở lại với nàng.” Dứt lời, hắn mặc nguyên y phục nằm ở bên người nàng, duỗi cánh tay ôm nàng vào lòng.

Ánh mắt Linh Lung chợt loé lên biểu tình mất mát, nhưng vẫn thuận theo gối lên cánh tay hắn ngủ.

Liên tiếp ba ngày, toàn bộ gió êm sóng lặng, tựa như bình yên trước cơn bão lớn. Mà bắt đầu ngày thứ tư, sau khi Ý Hà điện truyền ra một tiếng rống sợ hãi, âm âm bạo phát.

Lúc Sở Diễm vội vàng chạy tới Ý Hà điện, Linh Lung thống khổ ở trên giường điên cuồng vùng vẫy, các ngự y quỳ đầy đất, hoàn toàn thúc thủ vô sách.

Sở Diễm đi tới bên giường, ôm lấy thân thể không ngừng vùng vẫy của Linh Lung, váy áo trên người nàng đã sớm bị mồ hôi làm ướt nhẹp, sắc mặt trắng bệch, đáng vẻ chật vật vô cùng. “Linh Lung, làm sao vậy?” Hắn đau lòng hỏi, bàn tay đặt trên ngực nàng, liên tục truyền nội lực vào, nhưng vẫn không thể làm giảm bớt đau đớn của nàng.

Linh Lung gắt gao bắt lấy cánh tay hắn, hai mắt đầm lệ mông lung. “Điện hạ, đau quá, Linh Lung chịu không nổi, chàng giết ta, giết ta đi.”

“Linh Lung đừng sợ, không có việc gì, sẽ không có việc gì.” Sở Diễm giương chặt cánh tay, vây nàng ở trong ngực, môi ấm áp trần trọc hôn trên cánh môi nàng, ý đồ trấn an cảm xúc của nàng. Linh Lung cảm nhận được nhiệt độ cùng âu yếm của hắn, nhưng vẫn thống khổ rên rỉ. Nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể như có con kiến xuyên tim, đau đớn.

Sở Diễm bất đắc dĩ đánh một chưởng vào sau gáy nàng. Linh Lung bị đau, hôn mê bất tỉnh. Như vậy mới coi như an tĩnh. Hắn vẫn ôm nàng vào trong ngực, lạnh lẽo nhìn lướt qua ngự y trước mặt. “Trắc phi rốt cuộc bị gì?”

“Hồi bẩm điện hạ, nương nương không phải trúng độc, chỉ sợ là cổ, xem ra, hẳn là Thực Tâm cổ.” Ngự y khom người hồi bẩm, trên trán sớm ướt đầm mồ hôi lạnh.

Thực Tâm cổ! Ánh mắt Sở Diễm trong nháy mắt âm u lạnh lẽo, hắn đã từng nghe qua về loại cổ này, người Tây Hạ giỏi về cổ thuật, mà Thực Tâm cổ là một loại cổ độc lợi hại nhất, từ cổ cùng mẫu cổ tương liên, chỉ cần từ cổ nghe được tiếng gọi sẽ găm căn tâm mạch của người làm cho người ta thống khổ, không quá ba ngày, nhất định sẽ mất máu mà chết. Thác Bạt Nguyên Hồng xuống tay với Linh Lung chỉ sợ là nhằm vào hắn.

“Các người đều lui xuống đi.” Sở Diễm lạnh nhạt mở miệng, các ngự y như được đại xá, mau chóng khom người thối lui ra ngoài. Trong phòng, chỉ còn mỗi Sở Diễm ôm Linh Lung đang hôn mê bất tỉnh, một đôi mắt phượng tuyệt mỹ càng trở nên lạnh lẽo âm u mà sâu thẳm.

Bất quá chỉ mới hai ngày, Linh Lung bị Thực Tâm cổ hành hạ đến hai gò má gầy gò, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, sớm mất đi sự mỹ lệ ngày xưa. Mặc dù nàng bị Sở Diễm phong bế huyệt đạo, giảm bớt chút thống khổ, nhưng từ cổ trong cơ thể nàng vẫn găm căn huyết mạch của nàng, mặc dù ngủ say, hai tay Linh Lung vẫn gắt gao nắm chặt chân đôn dưới thân.

Sở Diễm an tĩnh canh giữ ở mép giường nàng, quanh thân tỏa ra hơi thở băng lãnh. Sở Hạo đã phái người đưa tin tới, dùng Thiên Dao đổi lấy giải dược cho Thực Tâm cổ. Hắn chỉ có thời gian ba ngày để suy nghĩ, ba ngày sau, từ cổ xuyên tim, Linh Lung sẽ mất mạng.

Hiện giờ, Sở Diễm đang rơi vào tình thế khó cả đôi đường. Một bên là yêu một bên là tình, hắn không đành lòng để cho Linh Lung bỏ mạng cũng không nguyện đem Thiên Dao chấp tay nhường cho người.

Ban đêm yên tĩnh cô lãnh, hắn cũng từng trắng đêm khó ngủ, trong đầu là bóng dáng Thiên Dao cùng Linh Lung lần lượt xuất hiện. Thiên Dao một lần lại một lần vì hắn vào sinh ra tử, Sở Diễm hiểu được, suốt cuộc đời này có lẽ sẽ không gặp được nữ tử dũng cảm kiên trì như vậy. Nhưng Linh Lung thuở nhỏ cùng hắn sống nương tựa lẫn nhau, thời điểm mẫu hậu qua đời, ở bên cạnh hắn chính là Linh Lung, mỗi một thời điểm sống chết trước mắt, mỗi một giai đoạn khó khăn nhất, cùng hắn chung hoạn nạn vẫn là Linh Lung. Người nào phải cây cỏ, làm sao có thể vô tình, mười mấy năm tình cảm, làm sao có thể nói bỏ là bỏ.

“Điện hạ.” Chẳng biết từ lúc nào, nữ tử trên giường đã tỉnh lại, nàng bị hành hạ cơ hồ như đèn cạn dầu sắp tắt, tay khô héo cầm chặt cánh tay của hắn, nước mắt tuôn như suối. “Điện hạ, có phải Linh Lung sắp chết hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Thật sự mất đi (1)

Ngực Sở Diễm tê rần, giữa lúc hoảng hốt tựa hồ như trở về lúc tuổi thơ khi đó, bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, cùng sinh cùng tử. “Linh Lung đừng sợ, bổn vương sẽ không để cho nàng có chuyện.”

“Ừm.” Linh Lung yếu ớt cười, tựa đầu gối lên ngực hắn, như lúc nhỏ, mỗi một lần, nàng hoàn toàn tin tưởng hắn. “Điện hạ, Linh Lung còn muốn cùng

người đi thật lâu thật lâu nữa. Điện hạ còn nhớ rõ không, chàng từng nói sẽ cùng Linh Lung bên nhau tới già, lúc Linh Lung tóc trắng xoá, điện hạ vẫn yêu Linh Lung như trước đây.”

Sở Diễm trầm mặc, cánh tay vòng trên eo nàng, một đôi mắt thâm thúy như biển cả, gọn sóng. Mặc dù đối mặt với tình huống khó xử, hắn đứng là vẫn phải đưa ra sự chọn lựa.

“Ừm, bốn vương không quên.” Hắn cúi người, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng, “Ngoan, ngủ một giấc đi, khi tỉnh lại, mọi chuyện đều sẽ tốt.”

Linh Lung mỉm cười, an tâm nhắm mắt lại. Linh Lung là một nữ tử thông minh, kỳ thật, trong lòng nàng sớm chắc chắn Sở Diễm sẽ không bỏ mặc sinh tử của nàng. Chỉ cần Sở Hạo mang Thâm Thiên Dao đi, toàn bộ sẽ khôi phục như lúc ban đầu. Hắn có thể có thật nhiều nữ nhân, nhưng mà nàng chỉ cho phép trong lòng hắn có một mình nàng.

Sở Diễm trở lại Lăng Tiêu điện, đêm đã khuya. Trong phòng Thiên Dao đèn vẫn sáng, ngọn đèn dầu mờ nhạt thoáng hiện, giống như ám áp chờ đợi. Hắn không để cho cung nhân thông báo mà đứng yên ở trước cửa sổ của Thiên Dao. Xuyên qua khung cửa sổ nửa mở, bóng lưng mảnh mai của nữ tử như ẩn như hiện. Nàng ngồi bên cạnh khung thêu, xe chỉ luôn kim bận rộn làm gì đó.

Sở Diễm không tiếng động đẩy cửa vào, từ phía sau ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, làn môi kề sát bên tai nàng, hơi thở ấm áp ái muội phun ra vuốt vào. Thiên Dao quay đầu, khoé môi nở nụ cười lúm đồng tiền, ánh mắt trong suốt hiện lên nhàn nhạt kinh hi.

“Sao lại trở lại?”

Sở Diễm vui đùa vào mái tóc mềm mại của nàng, tham lam hít lấy hương vị ngọt ngào chỉ thuộc về nàng, áp ứng nói, “Nhớ nàng.”

Thiên Dao khó xử cười, hai bàn tay mềm mại vòng qua cổ hắn, hai người trán kề trán, chóp mũi dán chóp mũi, tư thế hết sức ái muội lại làm một cách tự nhiên như vậy. Ngón tay thon dài của hắn xuyên qua mái tóc nàng, yêu thương hôn lên làn môi nàng, khó rời bỏ.

“Linh Lung đỡ hơn chút nào không?” Nàng dịu dàng hỏi, ánh mắt trong suốt bình bình thân thân, không có nửa phần ghen tị nửa phần giận hờn. Thậm chí mang theo vài phần lo lắng. “Nghe nói Thực Tâm cô không có thuốc nào chữa được.”

Sở Diễm cười, ánh mắt nhìn về phía món đồ thêu. Trên tấm vải lụa tuyết trắng mơ hồ có thể thấy được hình dáng uyển ương hí thủy. Hai hàng chữ triện hoa mai xinh đẹp, viết: ‘Chỉ cần cùng người trong mộng bên nhau, chết cũng cam tâm tình nguyện’. Sở Diễm chỉ cảm thấy ngực đau xót, trước mắt bắt đầu mơ hồ. Hắn ho nhẹ, có chút cố gắng giương khoé môi, nở nụ cười.

“Dao Nhi đang thêu cái gì, cho bốn vương à?” Bàn tay hắn vuốt ve lụa thêu, thật cẩn thận.

Thiên Dao e lệ gạt đầu, đôi má xinh đẹp hơi ửng hồng. “Tài thêu thừa của Thiên Dao không tốt, bất quá giết thời gian mà thôi. Điện hạ không chán ghét tay nghề vụng về của Thiên Dao là tốt rồi.”

“Chỉ cần Dao Nhi cho bốn vương, bốn vương đều xem như trân bảo.” Hắn cầm chặt bàn tay nhỏ lạnh lẽo của nàng, đau lòng lại hôn lên.

Hàng mi thon dài của Thiên Dao hơi rung động, như cánh quạt xẹt qua gò má Sở Diễm, ngựa lại mang theo tê dại.

Con người trong suốt mang theo vài tia u buồn. “Hôm nay điện hạ có chút kỳ lạ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Sở Diễm thâm tình ngó nhìn nàng, ánh mắt đen thâm thúy trần trọc dao động. Giờ khắc này, hắn mới thật sâu cảm nhận được sự đau lòng. Nhưng mạng của Linh Lung đang ở một sớm một chiều, hắn không thể tiếp tục chần chờ.

“Ừm.” Hắn gạt đầu, đau đớn nhắm mắt lại. Giấy không thể gói được lửa, hắn không thể giấu diếm nàng nữa rồi. “A Dao, bốn vương có chuyện muốn nói với nàng.”

Ánh mắt Thiên Dao từ từ đậm đặc, biểu tình ngưng trọng của Sở Diễm nói cho nàng biết nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì rồi.

“Nàng có biết, Thực Tâm cô của Linh Lung, loại cô này là do Sở Hạo sai người hạ. Nếu không có giải dược, Linh Lung không sống quá ba ngày.”

“Hắn, nói ra yêu cầu vô lý gì sao?” Thiên Dao run giọng hỏi, nữ tử miễn cảm như vậy, mơ hồ trong đó đã nhận ra chút gì.

“Sở Hạo muốn nàng.” Sở Diễm trong veo mà lạnh lùng phun ra mấy chữ.

Thiên Dao cố gắng trấn định, bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, đầu ngón tay cắm sâu vào lòng bàn tay nhưng cũng không thấy một chút đau đớn nào. “Cho nên?”

Sở Diễm lạnh lùng, quanh thân toả ra hàn khí. “Cho nên, bốn vương muốn dùng nàng để đổi lấy giải dược, ta không thể trơ mắt nhìn Linh Lung chết.”

“Chàng nói cái gì?” Thiên Dao lão đảo lui về sau, không thể tin tưởng lớn mắt.

Bàn tay dưới ống tay áo Sở Diễm đã nắm chặt thành quyền, tuần nhan lạnh lùng. “Bốn vương muốn dùng nàng để đổi lấy giải dược cho Thực Tâm cô.”

Sau khoảnh khắc yên lặng, Thiên Dao nghẹn ngào cười, nước mắt băng lãnh từng giọt từng giọt chảy xuống, lạnh rét thấu xương. “Sở Diễm, rốt cuộc

ngươi coi ta là cái gì? Ta không phải đồ vật của ngươi, có thể tùy ý ngươi chấp tay đem tặng.”

“Linh Lung cùng bốn vương có mười mấy năm tình ý, bốn vương không thể trở mặt nhìn nàng chịu chết. Dao Nhi, Sở Hạo đối với nàng hữu tình, hẳn sẽ không thương tổn nàng.” Ánh mắt Sở Diễm co rút lại, trầm giọng mở miệng. Ngực khí nhát nhẽo không có một tia nhiệt độ.

Thiên Dao cười khổ, hẳn quý trọng mười mấy năm tình ý giữa hắn và Linh Lung, như thế, nàng ở trong lòng hắn coi là gì chứ? Bất quá chỉ là nhất thời cao hứng, là món đồ chơi có cũng được mà không có cũng không sao ư?

“Điện hạ biết rõ Sở Hạo đối với ta có tâm tư không nên có, vậy điện hạ chắc cũng biết chuyến đi này có ý nghĩa gì chứ?” Đôi má Thiên Dao vẫn còn lưu lại giọt lệ trong suốt óng ánh, bộ dáng vô tội mà bất lực, làm cho người ta không khỏi sinh lòng thương hại. Ngực Sở Diễm từng trận co rút đau đớn, cánh tay vươn ra, ôm chặt nàng vào trong ngực.

“Vô luận phát sinh chuyện gì, nàng vẫn luôn là nữ nhân của Sở Diễm ta.” Hắn trầm giọng mở miệng, vùi đầu trên mái tóc nàng. Hắn là nam nhân, thử hỏi trong thiên hạ có nam nhân nào nguyện ý đem chính nữ nhân của mình chấp tay nhường cho người. Không muốn là thật, đau lòng cũng là thật, cũng không nhẫn tâm để Linh Lung mất mạng càng là thật. Từ xưa cá với gấu không có thể có cả hai*, hắn chỉ có thể nhẫn tâm với nàng. Thiên Dao cười lạnh, vùng vẫy rời khỏi cái ôm áp của hắn. Đối diện với ánh mắt hắn, lạnh lùng nói. “Nếu, ta không đi?”

Thiên Dao có khiếu ngạo của nàng, làm sao có thể tùy ý hắn bài bố, nhục nhã như vậy.

Sở Diễm cắn chặt hàm răng, cơ hồ là từ giữa kẽ răng phát ra mấy chữ. Hắn biết Thiên Dao sẽ vì vậy mà hận hắn, nhưng hắn không có lựa chọn nào khác. “Thiên Dao, nàng không có lựa chọn. Mạng của Thẩm Đông Thần vẫn còn trong tay bốn vương.”

Thiên Dao ngây ngốc nhìn hắn, trong lúc này cũng không biết phải phản ứng như thế nào. Con ngươi trong suốt khê dao động, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Không ai biết, khi nói ra câu nói đó, lòng Sở Diễm có bao nhiêu đau đớn. Một tay hắn ôm lấy Thiên Dao vào lòng, cúi đầu ở bên tai nàng thì thầm. “Dao Nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Thiên Dao trầm mặc, thân thể mảnh mai như chiếc lá rách phát phơ trong gió, yếu ớt không chịu nổi. Mà ngay sau đó, hắn liền đem chiếc lá rách này xé nát. Thiên Dao chỉ cảm thấy huyết Khí Hải đau đớn như bị kim đâm, vừa muốn vùng vẫy lại phát hiện nàng bị vây chết trong ngực hắn.

“Sở Diễm, ngươi làm gì vậy?” Nàng hoảng sợ trừng lớn hai mắt. Vô lực vùng vẫy chỉ có thể tùy ý để chân khí trong thân thể càng lúc càng bị cuốn đi.

“Dao Nhi, thực xin lỗi. Sở Hạo muốn chính là một Thẩm Thiên Dao không có năng lực phản kháng.” Cho nên, hắn tất phải phế đi võ công của nàng.

Khi một tia chân khí sau cùng trong thân thể nàng bị cuốn đi, đau đớn trong thân thể nháy mắt lan tràn, thân thể Thiên Dao đơn bạc xụi lơ xuống đất. “Sở Diễm, ngươi có còn là người hay không?” Nàng thống khổ nhắm hai mắt lại, thân thể không ngừng run rẩy. Đã không có võ công, nàng liền không có nửa phần năng lực phản kháng. Hành vi như vậy của hắn cùng với việc đem nàng coi hết đưa lên trên giường cho Sở Hạo lại có khác gì nhau.

“Dao Nhi, tin tưởng ta, ta rất nhanh sẽ đón nàng trở về.”

Thiên Dao cười càn rỡ, cười nhạo sự ngu dại của mình. Chân tâm của nàng lại bị hắn tùy ý chà đạp như vậy. Nàng căn bản không nên trở về, không nên đem chính mình đẩy vào tuyệt cảnh như vậy. Cái gì kiếp trước kiếp này. Chuyển thế luân hồi, hẳn sớm đã không còn là Thủy Quân lúc ban đầu.

“Ngươi đi đi, ta không bao giờ muốn gặp lại ngươi nữa.” Thiên Dao run rẩy, co rút ở góc tường. Mất đi võ công vốn khiến nàng kiêu ngạo, bây giờ nàng cũng giống như một tên phế nhân rồi. Nàng không còn là Thẩm Thiên Dao kiêu ngạo tự phụ kia nữa, nàng chỉ là một nữ tử tay trái gà không chặt, tùy ý để người khác xâu xé.

Hai tay Thiên Dao ôm đầu gối, giống như một con thú nhỏ bị thương, thân thể cuộn tròn co rút thành một cục. Giờ phút này nàng yếu ớt bất lực như vậy. Chung quy, nàng vẫn trốn không thoát vận mệnh như mẫu thân. Giờ khắc này, mộng nát, tâm đã chết, lưu lại, bất quá là một khối thể xác mà thôi.

Trong lúc vô thức, trời đã tờ mờ sáng, ánh mặt trời đầu tiên xuyên thấu qua song cửa sổ, lưu lại những bóng râm loang lổ ở trên người nàng. Thiên Dao mở đôi mắt to trống rỗng, mờ mịt nhìn chằm chằm ánh mặt trời tàn mát, sau đó, chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài.

“Dao Nhi.” Sở Diễm đau lòng nắm lấy cánh tay của nàng, giờ khắc này, hắn hận không thể giết mình.

Thiên Dao quay đầu, lạnh lùng cười. “Thiên Dao đã không còn năng lực phản kháng, chẳng lẽ điện hạ còn sợ ta chạy thật sao? Yên tâm, ta hiện tại đi đòi giải được tới cứu nữ nhân điện hạ yêu thương.” Nàng lạnh lùng hất tay hắn ra, đưa tay gỡ cây trâm ngọc bích giữa tóc ra, động tác hết sức tao nhã duy mỹ.

Chú thích:

*Từ xưa cá với gấu không có thể có cả hai: Cá và chân gấu đều là cái thợ săn thích, lúc thợ săn săn trong rừng rậm thì thấy một con gấu đang bắt cá, thợ săn chỉ có thể chọn một. Bởi vì chọn cá, gấu sẽ chạy mất, mà săn gấu cá sẽ bơi trở về nước. Cho nên mới nói không thể có được cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Thật sự mất đi (2)

Nàng ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt thâm thúy của hắn, gằn từng chữ, kiên định mở miệng nói: “Sau ngày hôm nay, Thẩm Thiên Dao ta cùng Sở Diễm, ăn đoạn nghĩa tuyệt, giống như cây trâm này vậy! Nếu như không tuân lời thề, trời tru đất diệt.”

Dứt lời, nàng dùng hết sức lực đem cây trâm cài tóc bằng ngọc xanh quăng lên vách tường băng lãnh, nháy mắt, ngọc phiến vỡ vụn, góc cạnh bén nhọn đâm vào lòng bàn tay, huyết nhục mơ hồ. Giọt máu đỏ tươi theo đầu ngón tay nhỏ xuống đất, Thiên Dao giống như không biết đau đớn, từng bước một chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Sở Diễm bất buộc chính mình không nhìn tới bóng lưng cô đơn đi xa của nàng, phải hạ thật nhiều quyết tâm mới có thể nhịn xuống kích động muốn lưu nàng lại.

Mặt trời lên cao, hành quán Tây Hạ Vương.

Loan Âm nhắc chân vẩy, ở phía sau vườn xanh um tìm kiếm bóng dáng Tiểu Bạch. Tiểu Bạch là một con thỏ trắng cực kỳ hiếm thấy, toàn thân trắng thuần, không một tia tạp sắc. Là Thác Bạt Nguyên Hồng đồ nàng vui vẻ mà đưa đến.

“Tiểu Bạch, người ở nơi nào?” Loan Âm vô cùng kiên nhẫn thấp giọng gọi. Trong sân nhỏ bị che khuất ở phía sau vườn, rốt cục tìm được bóng dáng Tiểu Bạch. Nàng mỉm cười ôm nó vào trong lòng, dịu dàng vuốt ve bộ lông của nó.

“Đồ nghịch ngợm, rốt cục cũng tìm được người, nếu như không ngoan ngoãn, ta liền không để ý tới người.” Loan Âm thì thảo với con thỏ trắng, cũng chỉ có thông qua phương thức như vậy mà quên đi sự tịch mịch.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân nhỏ, Loan Âm ngây ngốc, ngay sau đó, liền trốn vào một góc. Sau đó, chỉ thấy Sở Hạo cùng Thác Bạt Nguyên Hồng hai người từ xa lại gần, chuyện trò vui vẻ, nhìn ra được, hôm nay Sở Hạo vô cùng cao hứng. Loan Âm rất ít khi nhìn thấy hắn cười phô trương như vậy.

“Hiện giờ mỹ nhân của Vương gia ở bên, Nguyên Hồng nên nói một tiếng chúc mừng mới phải.” Thác Bạt Nguyên Hồng hơi chấp tay, nói một câu hình thức.

“Lần này ít nhiều vẫn nhờ Vương tử tương trợ.” Sở Hạo cao giọng mà cười, cùng Thác Bạt Nguyên Hồng sóng vai đi vào trong nhà.

Loan Âm nhú chặt mi tâm, nghiêng người tới cạnh cửa sổ. Tiếng nói chuyện trong phòng không lớn nhưng trong sân lại vô cùng yên tĩnh, thế cho nên nàng cũng không khó để nghe rõ nội dung trong lời nói của bọn hắn.

“Uhm, thật là có chút thuận lợi ngoài dự đoán. Thất đệ này của bốn vương luôn luôn trọng tình, xem ra lực ảnh hưởng của Linh Lung đối với hắn thật không nhỏ. Lần này trái lại có thể lợi dụng con cờ này thật tốt rồi.” Sở Hạo mỉm cười nói nhỏ, dáng vẻ nắm chắc thắng lợi trong tay.

Thác Bạt Nguyên Hồng đưa cột hừ một tiếng, lại mở miệng nói: “Nữ nhân ngu ngốc Linh Lung kia lại dễ dàng mắc mưu như vậy. Nàng quả thực cho rằng Vương gia sẽ đem giải dược cho nàng. Chỉ sợ nàng đến chết cũng không biết, Thực Tâm cô căn bản không có giải dược, chỉ có thể giết người không ché mầu cô. Viên thuốc kia bất quá để cho từ cô tạm thời ngu say mà thôi.”

Sở Hạo thành thoi tựa vào trên giường nệm, trong tay cầm chén trà cốc sứ men xanh, hương trà lan toả. “Nếu như muốn mạng sống của Linh Lung, Sở Diễm liền vĩnh viễn chịu sự kiểm chế của bốn vương, như vậy, hắn đã thất bại.”

Thác Bạt Nguyên Hồng cung kính cúi người chấp tay, tuấn nhan mỉm cười, ý cười nhưng lại không chạm tới đáy mắt, trong mắt nổi lên một chút tâm tư gì đó. “Vây Nguyên Hồng càng muốn chúc mừng Vương gia, ngày khác Vương gia vinh đăng đại bảo, đồng ý chuyện Tây Hạ ta...”

“Vương tử yên tâm, bốn vương tự sẽ không quên mình ước cùng Tây Hạ.”

Loan Âm vẫn đứng bên ngoài cửa sổ, nghe được mà lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh. Sở Hạo vốn đã dùng lợi ích dụ dỗ Tây Hạ quốc, khó trách Thác Bạt Nguyên Hồng lại cung kính như vậy. Hành động lần này không khác gì bán nước cầu vinh. Nếu quả thật để hắn lên ngôi hoàng đế, Đại Hàn hoàng triều sớm muộn cũng bị huỷ.

Nàng đang lắng tai nghe, mà tuyệt thỏ trong lòng đột nhiên không an phận tránh khỏi ôm ấp, lúc nhảy ra ngoài vừa vận dụng phải chịu sức bên cửa sổ, tạo thành một tiếng sừ vụn giòn tang.

“Người nào?” Trong phòng truyền ra giọng nam cảnh giác, ngay sau đó, cửa phòng rộng mở, Sở Hạo cùng Thác Bạt Nguyên Hồng bước ra.

Loan Âm mặt không đổi sắc, đã một lần nữa ôm tuyết thỏ trong tay, nở nụ cười nguy trang mang theo vài phần giật mình. “Nhị ca tới quý phủ làm khách, sao không phái người thông báo Loan Âm một tiếng, thần muội cũng được tận tình làm chủ nhà tốt.”

Ánh mắt Sở Hạo đánh giá một vòng trên người Loan Âm, vẫn chưa phát hiện được chút sơ hở nào, nghĩ lại, nàng là nữ nhi của Thực phi, từ trước đến

nay lại mạnh mẽ ngốc nghếch, thực không cần e ngại.

“Nàng sao lại ở đây?” Không để Sở Hạo mở miệng, Thác Bạt Nguyên Hồng đã lạnh giọng hỏi.

Loan Âm bắt đầu hừ một tiếng, vút tuyết thổi trong tay vào trong ngực hắn. “Còn không phải con thổi người đưa, không lúc nào an phận, bản cung không thèm, trả lại cho người.”

Thác Bạt Nguyên Hồng ôm thổi trắng, sắc mặt cơ hồ lạnh đến vô cùng. Sở Hạo ở một bên cao giọng mà cười, đùa cợt nói, “Nguyên Hồng, Ngũ muội này của Bôn vương tính tình đúng là thật lớn.”

Thác Bạt Nguyên Hồng lạnh lùng không nói, đôi mắt sâu thẳm gắt gao nhìn chăm chăm Loan Âm, thầm nghĩ: ‘Nữ nhân này quả thật không thể nuông chiều.’

“Nguyên Hồng, giáp mặt huấn tử, sau lưng huấn thê, chuyện phu thê của các người, bôn vương không tiện nhiều lời. Trong phủ còn có chút chuyện phải xử lý, bôn vương hồi phủ trước.”

Sau khi Sở Hạo rời khỏi, Thác Bạt Nguyên Hồng không nói gì một tay ôm lấy Loan Âm kéo vào trong phòng. Giống như những lần trước, nam nhân này cho người tiện nghi ở phương diện khác thì ắt phải ở trên giường đòi lại. Loan Âm bị hắn áp ở dưới thân mạnh mẽ đòi lấy, mãi đến khi hắn thỏa mãn, Loan Âm đã mệt hết khí lực.

Hắn đưa lưng về phía nàng, tao nhã mặc y phục. Loan Âm dùng chăn bao lấy thân thể trần trụi, cuộn mình tại góc giường.

“Ta muốn hồi cung một chuyến.” Nàng co rút trong góc, nhút nhát mở miệng. Thời gian ở chung này, nàng phát hiện nam nhân này là điển hình thích ngọt không thích nặng, cho nên, lúc nàng muốn đạt được chút mục đích gì đó, phương pháp tốt nhất đó là tỏ ra yếu thế.

Thác Bạt Nguyên Hồng quay đầu, ánh vào đôi mắt là dáng vẻ yếu đuối của Loan Âm, ngực nhất thời mềm nhũn. “Nhớ nhà?”

“Ừ.” Loan Âm nhàn nhạt đáp lại.

“Được rồi, ta sẽ phân phó người chuẩn bị xe ngựa đưa nàng vào cung.” Loan Âm thuận theo khiến cho tâm tình hắn vô cùng cao hứng, đáp ứng vô cùng sáng khoái. “Đừng đi lâu, ta sẽ nhớ nàng.” Hắn duỗi cánh tay kéo nàng vào trong lòng, ngả ngón cười, hơi thở ái muội ấm áp phất qua gò má Loan Âm.

Nàng cúi mặt, buồn bực trả lời. Trong lòng lại cười lạnh, thay vì nói nhớ nàng, chẳng bằng nói nhớ thân thể của nàng.

Loan Âm cơ hồ là xông vào Đông cung, đáng vẻ hùng hổ, cũng không ai dám tiến lên ngăn đón. Nàng một cước đá văng cửa thư phòng, lập tức đi đến trước mặt Sở Diễm.

“Ngũ tỷ.” Sau khoảnh khắc kinh ngạc, Sở Diễm mỉm cười đứng dậy.

Loan Âm trừng lớn đôi mắt đẹp căng thẳng quan sát hắn, ánh mắt thiêu đốt lửa giận. “Thiên Dao đâu?”

Tuần nhan Sở Diễm lạnh nhạt vài phần, “Ngũ tỷ...”

“Ta hỏi đệ Thiên Dao đâu?” Loan Âm không tự giác nâng cao âm lượng, giọng gào gào gắt gỏng.

Sở Diễm cứng còng đứng trước mặt nàng, lặng im không nói.

Loan Âm cơ hồ trong cơn giận dữ giờ tay tát hắn một cái. “Sở Diễm, tên khốn kiếp! Thiên Dao vì người đã làm cái gì chẳng lẽ người không rõ ràng sao? Nàng là nữ nhân của người, người vậy mà lại đem nàng chấp tay đưa cho người khác, người còn có nhân tính hay không hả?”

Loan Âm xuống tay không nhẹ, Sở Diễm chỉ cảm thấy gò má nóng rát. Hắn cũng rõ ràng, chính mình nên bị đánh. Khoé môi hắn thoáng hiện nụ cười trào phúng, lấy mu bàn tay tuý ý lau gò má đau rát, chậm chạp mở miệng. “Ngũ tỷ, Sở Diễm là tình thế bất đắc dĩ.”

Loan Âm cười lạnh, tình thế bất đắc dĩ của hắn không phải là nữ nhân Linh Lung kia sao. “Người cũng biết chuyện Linh Lung thông đồng với Sở Hạo?”

Trầm mặc thật lâu sau, Sở Diễm đạm mạc gật đầu. Loan Âm trừng lớn hai mắt, chấn kinh nhìn hắn.

Sở Diễm cười khổ, trong nụ cười xen lẫn vài phần châm chọc. Linh Lung diễn trò quả thực không sai, nhưng Sở Diễm là người ra sao, kỹ xảo vụng về như vậy, như thế nào qua được mắt hắn.

“Vậy mà đệ vẫn cứu nàng? Nữ nhân kia đối với đệ thực sự quan trọng như vậy!” Nói xong lời cuối cùng, Loan Âm cơ hồ là khản cả giọng. Nàng vì Thiên Dao mà thấy bất bình, càng nặng nề tự trách. Nàng không nên ích kỷ để cho Thiên Dao trở lại bên người Sở Diễm, nàng nên thả cho nàng tự do.

“Linh Lung đích xác là tự làm tự chịu, lại tội không đáng chết. Nàng chỉ là bị Sở Hạo lừa gạt.”

Loan Âm cười lạnh, lại giờ tay lên, nhưng chung quy không nhẫn tâm đánh tiếp. Ngược lại toàn thân run rẩy. “Vậy còn Thiên Dao, nàng đáng bị đệ xem như vật phẩm đưa tới đưa lui sao. Đệ không phải không biết tính tình của nàng, nếu như nàng thật bị Sở Hạo nhúng chàm, tuyệt sẽ không sống tạm bợ trên đời. Sở Diễm, đệ lại bức nàng đến tuyệt lộ.”

“Sẽ không.” Sở Diễm bằng lãnh cắt ngang lời nàng, trong mắt sóng lớn quay cuồng, rốt cuộc không duy trì được sự bình tĩnh ngày thường. Bàn tay trong ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay gân xanh lòi ra. “Bổn vương sớm đã bố trí tốt mọi chuyện, nàng sẽ bình an trở lại bên cạnh ta.”

“Vậy ư?” Loan Âm khinh thường cười lạnh, không phân biệt nặng nhẹ cầm lấy tay Sở Diễm, lòng bàn tay hần dày rộng đã sớm ẩm ướt. Loan Âm cùng hần huyết mạch tương liên, có thể nói là người hiểu hần nhất. Sở Diễm luôn luôn thâm trầm nội liễm, lòng tự trọng rất mạnh, từ nhỏ đến lớn, nàng thật cẩn thận che chở cho tự tôn của hần, mà bây giờ, nàng lại vô tình xé mở toàn bộ sự giả dối này. Nàng rõ ràng biết, hần đang sợ, hần cũng sẽ sợ.

“Sở Diễm, đệ thật sự chắc chắn kế hoạch sẽ không có bất kỳ sai sót gì sao? Chỉ cần đi nhằm một bước, Thiên Dao sẽ gặp phải hiểm cảnh.”

Sắc mặt Sở Diễm rét lạnh làm cho người ta sợ hãi, trầm mặc không nói. Hần tự nhận đã nắm toàn bộ mọi việc trong lòng bàn tay, nhưng người tính không bằng trời tính. Bất luận chuyện gì đều tồn tại biến số.

Loan Âm hất cánh tay hần ra, trào phúng cười to. “Sở Diễm, ta nói cho đệ biết, Thực Tâm cổ căn bản không có giải được. Nếu đệ muốn cứu Linh Lung, sẽ vĩnh viễn bị Sở Hạo khống chế. Toàn bộ mọi thứ của đệ đều sẽ bị huỷ trong tay nữ nhân kia.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 126: Cái chết kết thúc mọi thứ

Sở Diễm cười lạnh, rất xem nhẹ, trầm giọng nói. “Ta biết.”

“Sở Diễm.” Loan Âm cơ hồ khàn cả giọng. Hần cái gì cũng đều biết, lại tùy hứng mà làm.

Sở Diễm yên lặng xoay người, thế cho nên Loan Âm không nhìn thấy vẻ mặt của hần, chỉ mơ hồ truyền đến giọng nói trong veo mà lạnh lùng. “Bổn vương đã biết mẫu cô ở trên người nào, ta chỉ cần thời gian giải quyết.”

Loan Âm cười khô, Sở Hạo quá mức tự phụ mà Sở Diễm lại tin thái quá. Nam nhân Sở gia, cha truyền con nối thói hư tật xấu.

“Sở Diễm, bây giờ, đệ thật sự mất đi Thảm Thiên Dao rồi.” Loan Âm bỏ lại một câu, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Một mặt khác, Sở Hạo mới vừa bước vào cửa lớn vương phủ, trắc phi Như Yên liền nghiêng đón, trang điểm xinh đẹp nói: “Vương gia.” Thân thể mềm mại của nàng toàn bộ dán trên người hần.

“Nàng đó?” Sở Hạo mỉm cười mở miệng.

Như Yên ra vẻ bất mãn bĩu môi, “Trong lòng vương gia chỉ nhớ đến nữ nhân tuyệt sắc kia, chỗ nào còn có vị trí cho Như Yên chứ.”

“Ghen tị?” Hần tà mị cười, cầm bàn tay mềm mại không xương đặt ở trên môi hôn. “Trong phủ này chỉ có một mình nàng độc giữ, nàng còn có gì bất mãn. Nàng nên biết thân phận của nàng ấy không thể lộ ra ngoài ánh sáng, sẽ không cùng nàng tranh đoạt danh phận địa vị.”

Như Yên miễn cưỡng cười, ở trước mặt mọi người lớn mặt hôn lên môi hần. “Nô tỳ chỉ nói giỡn với Vương gia thôi, tiểu tâm can của người ở trong viện của nô tỳ, thân phận là biểu muội của nô tỳ, nô tỳ đã an bài toàn bộ mọi chuyện. Vương gia cứ yên tâm.”

“Uhm, nàng làm việc bổn vương luôn luôn yên tâm.” Sở Hạo nhẹ cười, kéo nàng hướng trong phủ mà đi.

Viện tử của Như Yên nằm ở phía Đông vương phủ, xa hoa có chút quá phận. Thiên Dao được an trí tại một gian nhà u nhã, nàng an tĩnh ngồi tựa trước song cửa sổ, mái tóc đen như mực rối tung bên hông, gió nhẹ lướt qua, sợi tóc trên trán hơi hỗn loạn. Nàng tùy ý vén ra sau tai, sùnn mặt tuyệt mỹ, đậm mạc giống như một bức tranh sơn thủy mặc.

“Tuyệt cho một mỹ nhân tuyệt sắc, khó trách Vương gia nhớ mãi không quên.” Như Yên đẩy cửa vào, lắc lư vòng eo mềm mại. Sở Hạo ở sau lưng nàng, tuần nhan mỉm cười, ánh mắt rơi trên người Thiên Dao ôn nhu có thể chảy ra nước.

Thiên Dao đứng dậy, khẽ cúi người hành lễ, dung nhan đậm mạc, không có một chút biểu tình dư thừa. “Vương gia.”

“A Dao không cần đa lễ.” Sở Hạo đưa tay chặn nàng lại, lại bị Thiên Dao không dấu vết né tránh. Cánh tay duỗi ra trong không trung cương cứng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm lạnh.

Thiên Dao khẽ cúi đầu thấp hơn, quanh thân tản ra nhân nhật lạnh lùng xa cách. Sở Hạo hoàn toàn bị nàng chọc giận, cầm lấy cánh tay nàng. “Thảm Thiên Dao, nàng đừng có bày ra bộ dạng này với bổn vương. Sở Diễm đã đem nàng cho bổn vương, nàng hiện tại không có quyền nói không với ta.”

Thiên Dao nhân nhật ngược mắt, đối diện với ánh mắt của hần, không chút nào khiếp nhược. “Không nghĩ tới Vinh Thân Vương cao cao tại thượng cũng

sẽ muốn một thể xác không có linh hồn, là Thiên Dao xem trọng người rồi.”

“Nàng...” Sở Hạo tức giận, lực đạo nắm cánh tay nàng không khỏi siết chặt vài phần.

Thiên Dao bị đau, cắn chặt hàm răng, mồ hôi lạnh ứa ra trên trán.

“Vương gia, người bớt giận, cũng không nên đối đãi như vậy với mỹ nhân yếu đuối này.” Như Yên mỉm cười, nắm lấy cánh tay Sở Hạo.

Sở Hạo thoáng giảm bớt vài phần tức giận, thong thả buông tay ra. Nhìn mu bàn tay sưng đỏ một mảnh của nàng, lại có vài phần ảo não.

“A Dao, tối nay, bốn vương ở trong phòng chờ nàng” Hắc gọi lên cấm của nàng, tà mị nhếch khoé môi.

Thiên Dao yên lặng, nghiêng đầu tránh đi kiểm chế của hắn, vẫn như cũ quật cường mím môi. Sau khi Sở Hạo phẩy tay áo bỏ đi, thân thể nàng dọc theo vách tường xui lơ. Bàn tay nắm chặt vạt áo trước ngực, thân thể đang run nhè nhẹ. Trước mắt mơ hồ có hơi nước, một giọt lệ long lanh lặng yên chảy xuống.

Tránh không khỏi, chung quy là tránh không khỏi. Nàng hiện tại bất quá là một nữ nhân yếu đuối, đừng nói chạy ra khỏi vương phủ, ngay cả năng lực thoát khỏi căn phòng này cũng không có. Người ta là đao thớt, ta là cá thịt. Nàng lần đầu tiên cảm thấy chính mình lại vô dụng như vậy.

Thời gian an tĩnh hơn nửa chén trà mà thôi, cửa phòng lại một lần nữa bị người đẩy ra. Như Yên toàn thân mặc cẩm phục hoa mỹ, phía sau đi theo mấy người hầu, nàng chân cao khí ngang, kiêu ngạo giống như hoàng hậu.

“Vương gia lệnh ta tới dạy người quy củ, đừng tưởng rằng sinh ra có khuôn mặt mê hoặc lòng người là có thể muốn làm gì thì làm” Như Yên dừng bước trước người nàng, từ trên cao nhìn xuống quan sát nàng. “Tiểu Thủy, nói cho nàng ta biết một chút quy củ.”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Đại a đầu được gọi là Tiểu Thủy đi lên phía trước, bộ dáng chó cậy thế chủ. “Vương phủ này tuy nói là của Vương gia, nhưng trách phi nương nương của chúng ta là nữ chủ nhân danh xứng với thực. Trong phủ mọi chuyện lớn nhỏ đều do nương nương chúng ta quản.”

Thiên Dao khẽ hừ một tiếng, mặc dù nửa ngồi dưới đất, lại không thua kém nửa phần khí thế. “Xin hỏi nữ chủ nhân Vinh Thân Vương phủ có gì chỉ giáo?”

“Làm càn.” Tiểu Thủy lớn tiếng quát, bàn tay giơ lên vừa muốn hạ xuống liền bị Như Yên ngăn cản.

“Ai da, tính tình vẫn rất ngang ngược. Tiểu Thủy, gia pháp.” Như Yên quẹo rũ cười, ngồi xuống trên ghế đệm ở một bên. Một bộ thành thi xem diễn trò.

Mấy kẻ nô tỳ đi nhanh tiến đến, lời Thiên Dao đặt trước mặt Như Yên. Nàng mất đi võ công, lại không có bất luận năng lực gì phản kích, chỉ có thể tùy ý để người khác bày bố. May mà mấy kẻ nô tỳ vẫn chưa làm gì, chỉ là đem một chiếc bình hoa giá trị đắt đỏ đặt trên đỉnh đầu Thiên Dao. Mà trong tay Như Yên, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một cái roi da thật dài. Trong lòng Thiên Dao không khỏi cười lạnh, thật sự là võ kịch không hợp thời.

“Bình hoa lưu ly này là Vương gia ban cho nương nương nhà chúng ta, nếu bị vỡ, mấy cái mạng nhỏ của người cũng đền không nổi.” Nha đầu giọng kỳ quái mở miệng.

Thiên Dao bị ép buộc phải bỏ võ công, thân thể vốn suy nhược, thời gian quỹ nửa chén trà, trước mắt biến thành màu đen, ‘xoảng’ một tiếng giong vang, chiếc bình hoa lưu ly rơi xuống đất, bể nát. Vài mảnh nhỏ thậm chí chĩa vào da thịt, vạt áo tuyết trắng của Thiên Dao nhiễm vài vết máu đỏ tươi, mà nàng còn không kịp thở dốc, roi thô ráp liền rơi ở trên lưng.

“A!” Thiên Dao kêu lên đau đớn, lại quật cường cắn chặt răng. Không có nội lực phòng thân, đau đớn đều trở nên đặc biệt rõ ràng.

Tựa hồ chưa hết giận, Như Yên phát phát roi da trong tay, “Cư nhiên dám làm vỡ bình hoa lưu ly của bốn vương phi, ta xem người là không muốn sống chẳng?”

Thiên Dao khinh thường nhẹ cười, con người trong trời tán ra ánh sáng quật cường bất khuất. “Vương phi nếu nói đó là vật do Vương gia ban tặng, nên đặt ở nơi an toàn trân quý mà không phải đặt ở trên đầu Thiên Dao. Xem ra Vương phi đối với tâm ý của Vương gia cũng không có nhiều quý trọng cho lắm.”

Như Yên có khoảnh khắc kinh ngạc, sau đó cười to chói tai. “Hay cho người nhanh mồm nhanh miệng, người thật sự có thể làm cho nam nhân yếu say đắm. Có điều, bốn vương phi sẽ không cho người có cơ hội.” Nàng khoát tay, bọn nha đầu hiểu ý, bưng mấy hộp phấn, đem hương phấn trong hộp hất lên người nàng như hất nước.

Thiên Dao bị sặc nghẹn đến khó chịu, nằm sấp tại chỗ, liều mạng ho khan, trên đầu trên mặt dính đầy bột phấn màu trắng. Đỉnh đầu truyền đến lời nói không tốt của Như Yên. “Người có biết Vương gia ghét nhất cái gì không? Chính là trên người nữ nhân có hương phấn, hiện tại, bốn vương phi sai người đem hương phấn trong hộp hất vào trên người người, ta ngược lại muốn xem tối nay người thị tẩm như thế nào.”

Thiên Dao chậm chậm ho khan, nâng mắt đối diện với ánh mắt của Như Yên, trong mắt là một mảnh bình tĩnh, thậm chí khoé môi ẩn giấu ý cười. “Cảm ơn.” Môi nàng hơi run nhè nhẹ, giọng nói không mấy nghe thấy.

Như Yên sùng sốt, trong mắt hơi hơi kinh ngạc.

Màn đêm buông xuống, Thiên Dao bị tùy ý sửa soạn y phục một phen, nhét vào trong phòng Sở Hạo. Nàng đỡ ngồi bên cạnh giường, trên người đầy đặc hương khí đặc biệt gay mũi. Nàng không khỏi cười lạnh, có lẽ, có lẽ hương khí khó ngửi trên người sẽ giúp nàng tránh được một kiếp.

Cũng không chờ đợi lâu lắm, cửa phòng liền bị người đẩy ra, đập vào mắt đích thị là hương vị gay mũi, Sở Hạo tựa hồ mơ hồ say mê, cước bộ có chút tập tễnh. Quả thật, Thiên Dao sẽ không thể hiểu được, đôi mắt với nữ nhân yêu thương, nam nhân cũng nhất gan, hẳn bắt quá là mụn rượ lấy thêm can đảm. Sở Hạo cũng không muốn bức bách nàng, nữ nhân như ý gần trong gang tấc, hẳn bắt thiết muốn nàng.

Thiên Dao an tĩnh ngồi ở trên giường, thậm chí khinh thường liếc hẳn một cái, cơ hồ coi hẳn như không khí.

Sở Hạo cũng không giận, tự mình ngồi bên cạnh bàn, rót một chén trà xanh cho mình. “Nàng không có gì muốn nói với bốn vương sao?”

Thiên Dao khinh thường cười, nhân nhạ mở miệng. “Vương gia muốn nghe gì? Đường đường là Vinh Thân Vương lại dùng thủ đoạn đạt được thân thể nữ nhân. Từ xưa thê tử huyênh đệ không thể đặng, Thiên Dao là nữ nhân của Thái tử điện hạ, Vương gia vẫn cố tình tranh đoạt...”

“Nàng cầm miệng cho bốn vương.” Sở Hạo rống to một tiếng, cánh tay dài quét qua, chén đĩa cốc trà trên mặt bàn đều bị quét hết xuống đất. “Thắm Thiên Dao, nàng vốn nên thuộc về bốn vương.”

Thiên Dao nhú mi, khó hiểu nhìn hẳn.

Sở Hạo cười khò, tay đặt trên mặt bàn nắm chặt thành quyền. Hẳn vốn có cơ hội bảo hộ nàng lớn lên, là hẳn nhiều lần bỏ qua. “Bốn vương sớm biết Phong có một người muội muội nuôi dưỡng tại Thắm gia. Hàng năm vào Tết Nguyên tiêu hẳn đều đến Thiên Sơn một chuyến, cũng không chỉ một lần mời bốn vương cùng đồng hành. Bốn vương cũng ít nhiều hiểu rõ tâm tư của cậu, là bốn vương không để tâm lắm, cho nên ta bỏ lỡ nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Thà làm ngọc nát (1)

Thiên Dao trầm mặc không nói, giữa bọn họ còn có một tầng quan hệ. Hẳn vẫn là biểu ca của nàng.

“Vương gia đã biết bỏ qua, thì nên buông tay.” Thiên Dao lạnh lùng mở miệng, giọng nói lạnh lẽo không một tia nhiệt độ.

Ánh mắt Sở Hạo dính chặt trên người nàng, tản ra sự băng lãnh khiến người ta sợ hãi. “Nàng vốn nên thuộc về ta, vô luận phải trả giá lớn như thế nào, bốn vương nhất định phải có được nàng, bất kể là thân hay là tâm.” Hẳn bước nhanh tới trước giường, đẩy Thiên Dao ngã nhào xuống, gắt gao áp dưới thân.

Nàng không hề phản kháng, hoặc nói là, nàng căn bản không có năng lực phản kháng. Nàng khẽ nghiêng đầu, mắt to xinh đẹp mờ mịt mà trống rỗng. “Vương gia nhất định muốn ngọc nát đá tan sao?”

“Vậy thì ngọc nát đá tan, bốn vương không quan tâm.” Say rượ xen lẫn lửa giận, giờ phút này Sở Hạo hoàn toàn mất khống chế. Hẳn điên cuồng xé rách sa y trên người Thiên Dao, mà thân thể mềm mại dưới thân lại như tượng gỗ, thân thể băng lãnh cứng ngắt, khoé mắt động một giọt lệ trong suốt lạnh lẽo.

Sở Hạo vui đùa vào giữa cổ nàng gặm hôn, lại bị một mùi hương nồng đậm kích thích thần kinh. Mây kiếm của hẳn chau lại, như gặp phải hồng thủy mãnh thú, lão đảo thôi lui, sắc mặt lạnh tới cực điểm. “Thắm Thiên Dao, nàng thoa gì trên người vậy hả?”

Thiên Dao không nhanh không chậm đứng dậy, lưu loát khép lại vạt áo trước ngực, trong veo mà lạnh lùng mở miệng. “Vương gia không phải cực kỳ ghét hương phấn sao? Mùi hương nồng như vậy, chẳng lẽ không đoán được?”

“Thắm Thiên Dao!” Sở Hạo nổi giận gầm lên một tiếng, dùng lực bắt lấy cánh tay nàng. Lực đạo to lớn, hẳn không thể bóp nát xương cốt nàng.

Thiên Dao khinh thường cười lạnh, không chút nào khiếp sợ nghênh đón ánh mắt của hẳn. “Vương gia tính buông tha Thiên Dao, hay là, vẫn muốn tiếp tục?”

Sở Hạo tà mị cười, “Thắm Thiên Dao, thôi nào, Bốn vương có rất nhiều thời gian tiêu hao cùng nàng.” Dứt lời, hẳn buông lỏng tay ra. Thiên Dao đột nhiên mất đi chống đỡ, lão đảo ngã xuống đất.

“Người đâu, gột sạch hết hương vị khó ngửi này cho bốn vương.” Sau khi Sở Hạo phân phó một tiếng, liền phẫn nộ phát tay áo bỏ đi.

Thiên Dao quỳ trên mặt đất giá lạnh, khoé môi thoáng hiện ý cười giễu cợt. Tạm thời an toàn, không phải sao?

Sở Hạo đi rồi, mấy ma ma thân cường thể tráng liền đi nhanh vào, thùng tắm đồ đầy nước ấm cũng được nâng vào.

“Thỉnh cô nương tắm rửa.” Mặc dù lời nói cung kính, trên mặt mấy ma ma lại không có nửa phần cung kính.

Thiên Dao vùng vẫy từ trên đất đứng dậy, thân thể mảnh mai, lưng lại thẳng tắp. Nàng tự nhiên sẽ không quên, vương phủ này là thiên hạ của Như Yên, những ma ma này chỉ sợ là người của nàng, tự nhiên sẽ không thân thiện với nàng.

“Thiên Dao tự mình tắm, mời các vị ma ma ra ngoài cho.”

Vài vị ma ma hừ lạnh một tiếng, “Nhóm lão nô phụng mệnh Vương gia, chuyện này chỉ sợ không phải do cô nương quyết định rồi.” Dứt lời, mấy ma ma xắn tay áo, tay chân vung về kéo Thiên Dao vào trong thùng tắm. Thân thể Thiên Dao vốn yếu ớt, làm sao chịu được, cái kéo giăng này, nàng tính nàng cũng tính vùng vẫy thế nhưng khi này mới phát hiện sức lực của bản thân lại yếu ớt như vậy. Kết quả phản kháng đó là uống mấy ngụm nước. Hoi nước bốc lên, đôi má Thiên Dao ướt một mảnh, đã nhận không rõ đâu là nước đâu là lệ.

Nàng sao lại quên được chứ? Không có võ công, nàng sớm là một phế nhân. Thảm Thiên Dao kêu ngao không ai bì nổi kia, sớm một đi không trở lại.

Lực đạo của mấy ma ma cũng không nhẹ, vẫn tiếp tục xé rách y phục trên người nàng. Thiên Dao không chịu nổi nhục nhã như vậy, ra sức giãy dụa phản kháng, da thịt trắng nõn bị mấy vị ma ma cấu véo tới xanh tím. Giờ này khắc này, Thiên Dao đã không cảm thấy được đau đớn, chỉ có nhục nhã, tự tôn của nàng, kêu ngao hết thấy đều bị người khác giẫm đạp dưới chân.

Phen này lăn qua lộn lại đã gần sáng. Thiên Dao co rút trong góc giường, dùng chân móng bó chặt thân thể, hai tay ôm đầu gối, hơi hơi run rẩy. Trong mắt tràn đầy lệ quang, cũng đã khóc không thành tiếng. Nàng vẫn luôn nghĩ, chính mình vì sao phải lưu lạc tới hoàn cảnh như vậy, là nàng yêu quá mức hèn mọn, mới cho Sở Diễm một lần lại một lần có cơ hội thương tổn nàng.

Nàng rốt cục cảm nhận được cảm thụ của mẫu thân, yêu khắc cốt mới có thể càng đau triệt nội tâm.

Ác mộng vẫn như cũ sẽ tiếp tục, hơn nữa, nhìn không thấy tận cùng. Tránh được bây giờ, như thế lần sau, còn lần sau nữa, lại làm như thế nào? Sở Hạo hao hết tâm tư không phải là vì muốn nàng sao? Nàng rốt cuộc phải như thế nào mới có thể bảo vệ chính mình, có phải chỉ có cái chết mới có thể kết thúc toàn bộ hay không.

Như vậy tinh lực cạn kiệt, Thiên Dao mỗi một ngày lại gầy yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, bắt lực làm cho người thương tiếc.

Khi Tư Đồ Phong nhìn thấy Thiên Dao yếu ớt như vậy, ngực đau kịch liệt. Thân thể nàng héo rút, thậm chí còn hơi hơi run rẩy. Lúc nhìn thấy hần, mắt to xinh đẹp trống rỗng một mảnh. Mỗi nàng hơi hơi rung động, yếu ớt hỏi, “Đại ca, huynh đến dẫn Thiên Dao rời khỏi ư?”

Hần ôm lấy nàng vào trong lòng, rốt cuộc một câu cũng nói không nên lời.

Tựa vào trong ngực Tư Đồ Phong, Thiên Dao mới dám khóc, tất cả uỷ khuất cùng không cam lòng ở một khắc này có thể phát tiết. Nàng nên nghe lời sư phụ, tình yêu vốn không bền vững, Sở Diễm, quả thật là một phần của nàng.

“Đại ca, dẫn A Dao rời khỏi có được hay không? Van cầu huynh, đừng bỏ lại A Dao.” Nàng cầm chặt cánh tay hần, bộ dáng bắt lực cực kỳ giống hài tử còn nhỏ tuổi. Giữa lúc hoảng hốt giống như quay trở về mười năm trước, Thiên Dao bị đưa lên Thiên Sơn, trước khi chia tay, nàng cũng nắm chặt cánh tay hần, khẩn cầu hần dẫn nàng về nhà.

Tư Đồ Phong đau lòng lau nước mắt hai bên má nàng, “A Dao, quên Sở Diễm đi. Muội là nữ nhân Tư Đồ gia, hần sẽ không đối xử tử tế với muội. Sở Hạo, hần là thật tâm yêu muội, cho hần một cơ hội, không tốt sao?”

Thiên Dao có khoảnh khắc ngu ngơ, trong mắt lại ánh lên lệ quang trong sáng. Nàng thống khổ lắc đầu, nước mắt không tiếng động chảy xuống. Nàng không phải tượng gỗ, có thể tùy ý người khác bài bố, nàng là người có máu có thịt, có cảm tình! Nếu có thể dễ dàng quên, làm sao có thể gọi là yêu.

“Huynh đi đi.” Nàng run rẩy phun ra ba chữ, dựa thân thể vào vách giường cứng rắn, mỗi một không chịu nổi khép mắt lại.

Nàng mệt chết, thật sự mệt chết đi được, chỉ hy vọng cứ nằm ngủ như vậy, không tỉnh lại.

Tư Đồ Phong an tĩnh ngồi tại mép giường của nàng thật lâu, nàng ngủ thật sự sâu. Hần biết nàng thật sự mệt mỏi, không đành lòng âm ỉ đến nàng, liền nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa đi ra.

Ngoài cửa, Sở Hạo khoanh tay đứng, trong veo mà lạnh lùng đón ánh mặt trời, “Nàng như thế nào?”

Tuần nhan Tư Đồ Phong mang theo một chút tức giận, ôn hoà mở miệng, “Nếu quan tâm tới muội ấy như vậy, vì sao không tự mình đi xem?”

Sở Hạo giấu cợt cười, thấp giọng nói. “Nàng hần là không muốn nhìn thấy bốn vương.”

Tư Đồ Phong lạnh lùng, nghĩ thầm: ‘Sớm biết hôm nay trước kia hà tất phải như vậy. Hần không hề đồng ý Sở Hạo dùng thủ đoạn ghê tởm như vậy để đạt được Thiên Dao.’ “Người nếu như thật tình muốn lưu lại muội ấy thì không nên đem muội ấy biến thành cái dạng này, mất đi kêu ngao Thiên Dao sẽ không còn là Thiên Dao nữa rồi. Chẳng lẽ Vương gia chỉ muốn một thể xác mỹ lệ thôi sao?”

Sở Hạo trầm mặc không nói, bàn tay ẩn dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền. Gió sớm thổi bay vạt áo cẩm sắc của hần, tăng thêm vài phần bi thương.

“Võ công của A Dao, là do người phế bỏ?” Mây kiếm Tur Đồ Phong nhủ lại, mạnh mẽ áp chế phần nộ. Nếu như Sở Hạo thừa nhận, hẳn tuyệt đối sẽ đánh cho một quyền.

“Không phải.” Sở Hạo nhẹ thờ hai chữ. Mặc dù không phải hắn đích thân phế bỏ, hắn cũng là người khởi xướng. Chỉ là, hắn không muốn lại chọc giận Tur Đồ Phong.

Cuộc chiến tranh đoạt hoàng vị đang ở thời điểm mấu chốt, tuyệt không thể có thêm phiền toái, càng không thể có lục đục nội bộ.

Tur Đồ Phong buông tiếng thờ dài, hẳn ít nhiều có thể thông cảm cho tâm tình của Sở Hạo. Hắn xuất thân tôn quý, rất ít có cái gì mà không chiếm được, mà Thiên Dao lại là một ngoại lệ. Cậu mà không thể có, người khó tránh khỏi sẽ làm ra một chút hành vi cực đoan.

“Hoàng thượng bệnh cũ tái phát, Vương gia nên lập tức vào cung mới phải, để tránh sự tình có biến.”

Sở Hạo vẫn trầm mặc như cũ, đứng yên tại chỗ, mang theo ánh mắt lo lắng cùng mong đợi, phảng phất như muốn xuyên thấu qua cửa phòng của Thiên Dao.

Tur Đồ Phong lại thờ dài một tiếng, sau đó lại mở miệng, “Sở Diễm đã canh giữ ở Cảnh Dương cung, người không cần phải lo lắng nhiều, ta sẽ ở lại trong phủ, sẽ không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội mang A Dao đi.”

“Uhm.” Sở Hạo lạnh nhạt đáp lại, đi nhanh vào trong phòng Thiên Dao. Phụ hoàng bệnh nặng, không biết còn có thể kéo dài bao lâu. Hắn đối với nàng rất cuộc không thể buông tay như vậy. Ngày thường mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng có thể canh giữ ở bên nàng gần như vậy, mà hiện giờ, mới đứng là chịu đựng nỗi khổ phân ly.

Hóa ra có được, thì cuối cùng không nỡ buông tay.

“Sở Hạo, nếu không muốn muội ấy chết, cũng đừng tiếp tục bức bách muội ấy.” Phía sau lưng truyền đến giọng nói thanh lãnh của Tur Đồ Phong.

Sở Hạo dừng cước bộ, mới duỗi cánh tay chậm rãi đẩy cửa phòng ra.

Trên giường, Thiên Dao ngủ say. Đã liên tục nhiều ngày, nàng cơ hồ hao hết tâm lực, rơi vào đường cùng, Tur Đồ Phong mới điểm huyết ngủ của nàng.

Sở Hạo bắt đầu di thân nhẹ, đầu ngón tay thon dài khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng, xúc cảm da thịt mềm nhẵn như tơ gấm, làm cho người ta tâm ngứa khó nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Thà làm ngọc nát (2)

Trong lúc ngủ mơ, Thiên Dao cảm thấy gò má ngứa ngáy, mi tâm cau chặt, miễn cảm mờ hai tròng mắt, ánh vào đôi mắt chính là khuôn mặt tuần tú to lớn của Sở Hạo.

Nàng dùng lực đẩy hắn ra, bối rối ngồi dậy thối lui đến góc giường, sợi tóc hơi chút hỗn độn buông xuống bên eo, ánh mắt đề phòng rơi vào trên người hắn. “Vương gia có chuyện gì sao?” Giọng nói thanh lãnh cùng đáng vẻ bối rối của nàng tương phản vô cùng.

Sở Hạo bật cười, trầm giọng mở miệng, “Bổn vương nếu thật muốn dùng sức mạnh với nàng, nàng sớm đã là người của Bổn vương.”

Thiên Dao lạnh giọng cười, khoe môi chưa xót từ từ lan ra. “Thiên Dao muốn còn sống đi ra khỏi nơi này là việc khó như lên trời, nhưng Thiên Dao muốn lưu lại một cỗ thân thể lại rất dễ dàng.”

Tuần nhan Sở Hạo có chút tái đi vì giận, nhưng lại chưa phát tác. Vẫn ôn nhu mỉm cười như cũ, đầu ngón tay thon dài vươn ra, vén sợi tóc hỗn độn trên trán nàng, tiện thể chuyển đề tài.

“Phụ hoàng bệnh nặng, bổn vương phải vào cung một thời gian, phải mất vài ngày, nàng có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi.”

Thiên Dao co rút trong góc, vẫn trầm mặc không nói như cũ, mãi đến khi hắn rời khỏi, mới thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy có mấy ngày hoà hoãn, nhưng những ngày kinh hồn táng đảm như vậy, thực sự muốn trải qua cả đời sao?

Nghĩ đến đây, Thiên Dao lại cười lạnh một tiếng, cả đời? Chữ này có bao nhiêu xa xỉ, tính nhẫn nại của Sở Hạo có hạn, khi tính nhẫn nại của hắn cạn kiệt, ngày đó cũng là từ kỳ của nàng.

Trong yên tĩnh, màn đêm lặng yên buông xuống. Tur Đồ Phong một mình một người ngồi ở trong sân uống rượu ngắm hoa, trái lại vô cùng thích ý. Nơi này, là sân nhỏ Thiên Dao phải đi qua.

Một đạo bóng dáng yếu đuối thướt tha từ xa lại gần, lại vẫn mang từng đợt mùi thơm. Trong chốc lát đã đi tới trước người. “Tur Đồ tiểu Hầu gia thật cao hứng.” Nàng quẹo rừ cười to, tự rót rượu.

Tur Đồ Phong không để ý tới nàng lắm, Như Yên ở trong vương phủ hung hãn ương ngạnh hẳn có nghe qua, đối với nữ nhân chanh chua hẳn không có hảo cảm

“Tiểu Hầu gia quả thật là cực kỳ quạnh quẽ, nghe nói tiểu mỹ nhân trong phòng là người trước của tiểu Hầu gia. Ta nghĩ tiểu Hầu gia nhất định thừa cơ hội Vương gia xuất phủ dẫn nàng đi.” Như Yên trào phúng mở miệng.

Tur Đồ Phong cười, hoàn toàn lơ đãng, “A Dao ở trong vương phủ, mới đúng là hoạ lớn trong lòng trắc phi.”

“Uhm, bốn vương phi đích thực là không làm sao thích nàng được.” Như Yên hừ cười, lại uống một ly rượu.

“Hồi bẩm trắc phi nương nương, Vương gia hồi phủ rồi.” Tiểu nha đầu thở hắt hắt chạy tới, khom người hồi bẩm

“Thật sự?” Như Yên mừng rỡ, vội vàng đứng dậy, lúc này, Sở Hạo đã bước vào trong sân.

“Vương gia.” Như Yên vịn vẹo vòng eo nhào vào trong ngực hắn, một đôi tay nhỏ không an phận tùy ý chọc ghẹo trên ngực hắn. “Vương gia rời khỏi cả một ngày, làm cho nô tỳ rất nhớ a.”

“Vậy ư?” Sở Hạo ngả ngón cười, đầu ngón tay tùy ý gọi cảm nàng lên. Như Yên nhón chân, không e dè hôn lên môi mỏng của hắn, cánh tay dài Sở Hạo vòng qua, dùng áo choàng che chở nàng ở trong ngực, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của nàng.

Mây kiếm Tur Đồ Phong thâm thúy nhếch lên, hơi không kiên nhẫn khẽ xoay người, lạnh lùng mở miệng, “Vương gia dường như trở về hơi sớm chút.”

Sở Hạo tùy ý cười, không dấu vết buông lỏng nữ nhân trong lòng ra. “Trong cung cũng không có chuyện xấu, Sở Diễm túc trực bên cạnh phụ hoàng, Bốn vương hà tất ở lại góp vui.”

“Vương gia vẫn nên cẩn thận là hơn.” Tur Đồ Phong lạnh nhạt bỏ lại một câu.

“Ừ.” Sở Hạo thuận miệng đáp lại, nâng bước hướng phòng ngủ Thiên Dao mà đi, Như Yên đi theo ở phía sau, chằm biếm mở miệng, “Trong lòng vương gia chỉ nhớ đến tiểu mỹ nhân kia, đâu nào còn có nô tỳ.”

Sở Hạo đẩy cửa phòng vào, Tur Đồ Phong vừa muốn đi theo liền bị Như Yên ngăn lại. Thân thể mềm mại của nàng vừa chuyển trùng hợp chặn cửa, thuận thế khép cửa lại. “Trái lại không thấy rõ, tiểu Hầu gia lại thích xem náo nhiệt như vậy! Vương gia muốn cùng tiểu mỹ nhân hoan hảo, chẳng lẽ tiểu Hầu gia cũng muốn tới vậy xem?”

“Người...” Tur Đồ Phong cảm tức, phẩy tay áo bỏ đi.

Lại nói ở trong phòng, trên giường rộng mềm mại, Thiên Dao nằm nghiêng người, mái tóc đen che khuất hơn phân nửa gương mặt, sa y như tuyết, người của nàng thuần khiết không tỳ vết. Nàng ngủ cũng không an ổn, mi tâm nhíu chặt một chỗ, khuôn mặt tinh xảo trắng bệch như giấy, làm cho người ta không khỏi sinh lòng thương hại.

Hắn từ từ tiếp sát, ngực vậy mà lại kịch liệt nhảy động. Động tác hắn mềm nhẹ ôm nàng vào trong lòng, thật cẩn thận như lấy được trân bảo. Chóp mũi quanh quẩn hương thơm mê người của nữ tử, làn môi mềm mại của nàng nhàn nhạt đỏ hồng, làm cho người ta có một loại kích thích nhịn không được muốn đoạt lấy. Hắn kìm lòng không đậu cúi người, bỏ nhào bắt được hai cánh môi đỏ bồng nhưng nhớ đã lâu.

Không cho phép có nửa phần thờ dốt, hắn vội vàng đòi lấy. Mặc dù không có được sự đáp lại, đòi lấy như vậy cũng đủ khiến cho máu nóng trong hắn sục sôi. Nữ tử trong lòng vô thức um một tiếng, lông mi hơi hơi rung động, mở đôi mắt trong suốt, ý thức dần dần rõ ràng.

“Buông ra.” Nàng ra sức vùng vẫy, sức lực mỏng manh hiển nhiên không cách nào tránh thoát. Lúc nhận rõ hiện thực, Thiên Dao rốt cuộc không tiếp tục làm những hành động phản kháng vô vị, nàng nhận mệnh bị hắn áp ở dưới thân, lông mi chớp động vài cái, một giọt lệ long lanh lặng yên chảy xuống.

“Khóc?” Khoé môi hắn thoáng hiện nụ cười không đứng đắn, khẽ cúi thấp đầu hơn, ấn môi trên đôi má trắng nõn của nàng, nụ hôn rơi xuống giọt nước mắt băng lãnh kia. “Bốn vương vẫn thích bộ dáng gương nhan múa vuốt của nàng hơn, quá an phận, ngược lại lại không thích rồi.”

Thiên Dao mở to mắt sáng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Hắn tùy ý cười, đầu ngón tay ngả ngón nâng cảm nàng lên. “Nơi này không tốt, chúng ta đổi chỗ.” Giọng nói vừa cất lên, hắn đã cúi xuống ôm nàng lên, Thiên Dao không một tia khí lực phản kháng, chỉ có thể tùy ý hắn ôm, bước nhanh ra ngoài mà đi.

Ngoài cửa, trong sân thanh lãnh, thân thể mềm mại của Như Yên dựa sát bên cạnh cửa, vẻ mặt cân nhắc trên tức. “So với trong tường tượng nhanh hơn rất nhiều.”

Sở Hạo lạnh lùng, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, “Hắn đi rồi?”

“Ừ, không tính là quá khó chơi.” Như Yên nhẹ giọng cười.

Sở Hạo cúi đầu, trong mắt đều là ánh ngược của tiểu nữ nhân trong lòng. “Trên người nàng có thương tổn...”

Như Yên nhẹ cười, không để ý nói. “Muốn bảo trụ vài thứ, tự nhiên phải trả chút đại giá. Nam nhân các ngươi thật nhỏ mọn, hẳn sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà trách cứ ta đi.”

Ánh mắt Sở Hạo càng trở nên thâm trầm, khôi phục lại nói thêm, “Bỏ vương nợ ngươi một ân tình.”

“Không cần, chúng ta bất quá theo như nhu cầu mà thôi.” Như Yên hừ một tiếng, nhắc lần vẩy xoay người rời đi.

Thần trí Thiên Dao trong lúc vô tri vô giác bị đoạn đối thoại của hai người khiến đầu óc mờ mịt. Chỉ biết bị hắn ôm vào trong xe ngựa, một đường chạy như điên về phía trước.

Bên trong xe ngựa trang trí vô cùng xa hoa, trên vách xe khảm dạ minh châu to như mắt trâu, toả ra ánh sáng nhạt mờ lung. Dưới sàn trải thảm lông cáo, da lông mềm mại chạm vào da thịt, vô cùng mềm mại thoải mái. Hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống, cánh tay lại gắt gao ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, thân thể trầm trọng đặt trên người nàng, giam cầm tay chân của nàng, một chút cũng không cách nào thoát được.

Thiên Dao lạnh lùng cười, cái gọi là đôi chỗ, hoá ra là trong xe ngựa. Hóa ra Vinh Thân Vương còn có cái thú vui như vậy.

Từ khi bị nhốt vào vương phủ, mỗi một ngày đều trải qua trong sự sợ hãi, mà khi ngày đó thật sự tới, nàng ngược lại bình tĩnh. Có thể bình tĩnh đối mặt với cái chết.....

Khi bàn tay nóng bỏng của hắn chạm đến trên ngực mềm mại của nàng khi đó, mùi máu tươi nhàn nhạt như kim châm làm thần kinh hắn đau đớn. Hắn cứng ngắc dừng tất cả động tác, mượn ánh sáng mỏng manh nhìn đến từng giọt máu đỏ tươi chảy xuống, còn có, trong ngực nàng cắm ba cái ngân châm mảnh. Hắn tiếp sát một phần, ngân châm liền đâm vào ngực nàng một phần.

“Thảm Thiên Dao, cái người điên này!” Hắn phẫn nộ gầm nhẹ, một chương rơi vào ngực nàng, dùng nội lực bức ngân châm ra khỏi ngực nàng, sau đó, đem nội lực liên tục không ngừng truyền vào trong cơ thể nàng.

Thiên Dao càn rỡ cười, lúm đồng tiền tuyệt mỹ mà thê lương. Cái loại đau thương tuyệt vọng kia đã không cách nào diễn tả bằng lời. Hắn chỉ cảm thấy đau đớn như vạn tiễn xuyên tim.

“Thiên Dao đã từng nói, thà làm ngọc nát, Vương gia hiện giờ nên tin đi.” Nàng cười tươi như hoa, không có một chút sợ hãi khi kề cận với cái chết. Trong chập vạt mang theo quyền rũ vô tận, xinh đẹp đến ghê người, câu hồn phách.

Hắn nửa quỳ trước người nàng, mắt phượng tối đen, sâu không thấy đáy. Giọng nói ra khỏi miệng lại hơi hơi khàn khàn, “Hắn rốt cuộc có gì tốt mà đáng cho nàng đối với hắn như vậy.”

Lại là một tiếng cười khở, Thiên Dao nửa chống đỡ thân thể, vô lực mở miệng. “Hắn không có chỗ nào tốt, nhưng mà, ta yêu hắn.”

Thiên Dao tuy là cười nhưng một giọt lệ long lanh lại lướt qua khuôn mặt tái nhợt. Thật sự đáng khinh không phải sao? Hắn rõ ràng đã không cần nàng nữa, hẳn vì cứu nữ nhân khác đem nàng chấp tay nhường cho người, nàng sớm nên hận chết hắn. Nhưng vì sao, thân thể của nàng không cách nào tiếp nhận được người khác, lòng của nàng, cũng giống vậy không làm được.

Trước mắt từ từ mờ hồ, ý thức cũng bắt đầu hôn mê.

Trong sương mù, cảm giác hơi hơi đau đớn. Nàng yếu ớt vùng vẫy, trong thống khổ cùng giày vò, thân thể sớm bị mồ hôi làm ướt nhẹp, sợi tóc hỗn độn dán sát trên da thịt trắng nõn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Khiến cho nàng yêu một lần nữa

Hai tay vô ý thức gắt gao nắm lấy thảm lông cáo mềm mại dưới thân, bất lực thừa nhận sự triển miên không chân thật, tại mỗi một lần cuồng mãnh công kích, ý thức hoàn toàn chìm sâu vào trong hắc ám, mà nhiệt độ cơ thể dần dần với nàng nhưng lại quen thuộc như vậy, trong không khí quanh quần mùi mực trúc nhàn nhạt.

Hắn giam cầm nàng dưới thân, trong ánh mắt thâm tình là sự vui mừng như điên khi mất đi mà lại có được. Vốn không nên dưới tình huống như vậy muốn nàng, là câu nói ‘ta yêu hắn’ kia quá mức mê hoặc, hay là nụ cười tuyệt vọng của nàng làm tâm hắn đau đớn, chỉ nghĩ muốn dùng ôn nhu lưu luyến tới an ủi đau xót của nàng. Trước mặt Thiên Dao, hắn luôn luôn tự cho là kiêu ngạo tự chủ hoàn toàn sụp đổ.

Tốc độ xe ngựa từ từ chậm lại, hắn biết, giờ phút này đã tiến vào cửa cung, đang hướng phương hướng Đông cung mà đi.

“Điện hạ.” Ngoài xe truyền đến giọng nói trầm thấp của Xích Diễm.

“Hồi Lăng Tiêu điện.” Hắn thấp giọng lên tiếng, đứng dậy nhanh nhẹn khoác lên mình bảo xanh ngọc, thận trọng dùng áo lông cáo bao bọc lấy thân thể nhỏ xinh trong lòng, sau đó, nắm lấy mặt nạ da người trên mặt xé bỏ, lộ ra khuôn mặt mịn hoặc chúng sinh, đúng là — Sở Diễm.

Sở Hạo có thể lợi dụng lòng ghen tị của Linh Lung, hắn muốn ăn miếng trả miếng, lợi dụng sự ghen tị của Như Yên để đạt tới mục đích của chính mình. Thừa dịp Sở Hạo vào cung tùy giá, hắn dịch dung thành bộ dáng Sở Hạo, mượn bóng đêm cùng sự phối hợp của Như Yên, xảo diệu lừa gạt ánh mắt của Tư Đồ Phong. Sự tình thật ra thuận lợi hơn so với tưởng tượng.

Hắn ôn nhu bao bọc nàng, đi nhanh ra khỏi xe ngựa, một đường đi thẳng vào trong Lăng Tiêu điện. Đặt nàng trên chiếc giường mềm mại, lại ôn nhu trải miên một trận mới lưu luyến buông ra, cũng phân phó thị nữ chiếu cố. Dù sao, Văn đế bệnh tình nguy kịch, hắn không nên mất tích quá lâu.

Thiên Dao tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau. Ánh mặt trời mờ mờ xuyên thấu qua khung cửa sổ mở rộng, sưởi ấm cả một gian phòng. Long mi nàng run rẩy, chậm rãi mở đôi mắt sáng, trong đầu trống rỗng, trí nhớ sau cùng dừng lại tại thời khắc bị Sở Hạo cưỡng chế dưới thân.

Nàng hoảng sợ ngồi dậy, mới phát hiện dưới thân thể là áo ngủ bằng gấm tơ tằm, che không được những dấu hôn còn sót lại trên da thịt. Đầu óc bắt đầu phát đau, đôi bàn tay trắng như phấn từng cái đánh trên trán. Hình ảnh rải rác hiện lên trong đầu, hôn môi, âu yếm, phóng túng vô độ hoan ái. Hoá ra, không phải mộng, cảm giác thân thể lại chân thật như thế.

Nàng co thân thể trong góc, chán ghét muốn xoá hết những dấu vết khiến bản thân thấy thẹn. Nàng chỉ cảm thấy chính mình thật bẩn, nàng vậy mà cứ thừa nhận hắn đòi lấy. Nước mắt im lặng chảy xuống, nàng chậm rãi vươn tay nhổ xuống cây trâm cài tóc bằng vàng, để ở trước ngực mềm mại. Tất cả động tác tao nhã, thông thả vô cùng.

Nàng ngẩng khuôn mặt tròn lên, long mi run rẩy khép lại, một chuỗi nước mắt lặng yên chảy xuống. Tạm biệt, thế gian ám áp lại tàn nhẫn. Vĩnh biệt, nam nhân nàng yêu vô cùng cũng hận vô cùng. Cánh tay cầm chặt kim trâm run nhè nhẹ, mũi nhọn sắc bén đâm vào da thịt...

“Nương nương, người tỉnh dậy rồi sao?” Yêu Nguyệt cùng Liên Tinh đẩy cửa vào, cơ hồ bị tình hình trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người. Yêu Nguyệt dẫn đầu chạy tới, nhanh chóng đoạt lấy kim trâm trong tay Thiên Dao, dùng lực vứt trên mặt đất, “Nương nương, người làm cái gì vậy? Người đừng dọa nô tỳ.”

Liên Tinh cũng sợ tới mức không nhẹ, theo sát quỳ gối bên cạnh giường, cầm cánh tay băng lãnh của nàng. “Lúc điện hạ rời đi có phân phó chúng nô tỳ chăm sóc nương nương, chỉ mới chớp mắt người đã làm mình bị thương, là chúng nô tỳ tội đáng chết vạn lần.”

Điện hạ! Sở Diễm! Thiên Dao ngu ngơ, trong lúc này chỉ cảm thấy đầu càng đau. Sai lầm rồi, rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

“Nơi này là... Đông cung?”

“Là Lăng Tiêu điện trong Đông cung. Gian phòng này mới được sửa chữa, vách tường dùng bùn nhào trộn tiêu xây thành, bốn mùa ám áp thom tho. Từ ma ma nói: ‘Nơi này gọi là Tiêu Phong sung.’” Yêu Nguyệt nói như hiến vật quý, mà về mặt Thiên Dao vẫn như cũ không chút thay đổi, khoe môi thậm chí thoáng hiện sự khinh thường.

“Các người hình như nhiều lời rồi.” Cửa truyền đến giọng nam trong trẻo, Sở Diễm mặc trường bào xanh nhạt đi nhanh vào.

“Nô tỳ tham kiến Thái tử điện hạ.” Yêu Nguyệt Liên Tinh hai người quỳ xuống đất thi lễ.

“Ra ngoài đi.” Sở Diễm nhàn nhạt hừ một tiếng, đứng lại bên cạnh giường Thiên Dao.

Cửa phòng mở ra rồi lại đóng vào, hai thị nữ vô cùng thức thời rời đi, khép cửa phòng lại cho bọn họ.

Sở Diễm nhắc vạt áo, ngồi xuống bên cạnh giường nàng, ánh mắt sâu thẳm rơi vào điểm đỏ tươi trước ngực nàng, mày kiếm hơi hơi nhíu lại. Theo bản năng vươn ngón tay thon dài, chưa kịp đụng vào thân thể của nàng lại bị nàng quá khích né tránh.

“Đừng chạm vào ta.” Nàng lão đảo động dậy lui thân thể về phía sau, ánh mắt dè phòng nhìn hắn.

Ngực Sở Diễm hơi đau, bất đắc dĩ cười nói. “Vốn nên ở cùng nàng nhưng bệnh tình phụ hoàng nguy kịch, rất nhiều chuyện nước sôi lửa bỏng, hết sức căng thẳng. Không thể có nửa phần qua loa. Dao Nhi thông minh như vậy, nên hiểu được sự bất đắc dĩ của bốn vương.”

Trong ánh mắt trong suốt của Thiên Dao một mảnh lạnh nhạt, tuyệt tình mở miệng nói, “Bất đắc dĩ của điện hạ có quan hệ gì tới Thiên Dao đâu, ta căn bản không biết người.”

Cũng không có nổi giận như trong tưởng tượng, Sở Diễm vẫn như cũ ôn nhuận mỉm cười, lại đột nhiên rướn người lên, ái muội kề bên tai nàng. Cánh tay đã vòng qua vòng eo mảnh khảnh của nàng, cường thế vây nàng ở giữa ngực cùng vách giường, hơi thở ái muội phun ra nhả vào bên má nàng.

“Không biết ta? Vậy đêm qua ai ôm lấy nàng? Nàng là ở dưới thân người nào ôn nhu lưu luyến? Nàng chính miệng thừa nhận người nàng yêu là ai?” Hắn gần từng tiếng, khí thế bức người.

Thiên Dao nghiêng đầu, sắc mặt trắng xanh chuyển sang đỏ hồng, bởi vì giận dữ, ngực thở dốc lên xuống kịch liệt. “Sở Diễm, hà tất phải nói như vậy.

Thời khắc người đem ta đưa cho Sở Hạo, giữa người và ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt. Ta đã từng yêu người, thì sao, ta hiện tại không yêu, người chẳng lẽ không đồng ý thả ta một con đường sống sao?”

Sở Diễm nhẹ giọng cười, che giấu sự cô đơn cùng đau đớn trong đôi mắt đen vô cùng đẹp. Lòng bàn tay chẳng biết lúc nào có thêm một cây trâm gai tóc bằng ngọc xanh, ngọc chất ngọc bích trong suốt, nếu như không nhìn kỹ, dường như không nhìn thấy vết nứt sau khi sửa chữa. Hắn cài cây trâm vào giữa mái tóc đen của nàng, cánh tay bao quát liền khoá trái nàng ở trong ngực. “Ân đoạn nghĩa tuyệt là nàng nói, bốn vương cũng không đồng ý qua. Cây trâm này bốn vương có thể sửa một lần, liền có thể sửa lần thứ hai. Cũng giống như vậy, bốn vương có thể khiến nàng yêu một lần, cũng có thể khiến nàng yêu thêm một lần nữa.”

Thiên Dao trừng lớn đôi mắt đẹp, giận dữ cắn chặt môi đỏ mọng. “Sở Diễm, người có thể bớt tự phụ đi.”

“Uhm, trái lại là một đề nghị không tệ.” Hắn tà mị cười, cúi đầu liền bắt lấy cánh môi của nàng, trần trọc hôn.

Thiên Dao luống cuống kinh ngạc, dường như không chút suy nghĩ vung tay hướng vào khuôn mặt anh tuấn của hắn. Thân thể nàng mảnh mai, lực đạo không lớn nhưng cũng thành công ngăn trở hành vi mãnh liệt của hắn.

Sở Diễm vẫn chưa tức giận, chỉ lấy mu bàn tay tùy ý lau qua gò má hơi đau rát. Giữa phu thê ngẫu nhiên có chút cãi vã náo nhiệt coi như tình thú, có điều nữ nhân này đánh hắn dường như có chút quen tay rồi. “Cũng chỉ có nàng dám hết lần này tới lần khác khiêu khích tính nhẫn nại của bốn vương, đừng có lần sau, nếu không bốn vương sẽ để cho nàng mấy ngày không xuống giường được.”

Thiên Dao căm giận nhìn hắn, trầm mặc không nói.

“Đưa nàng cho Sở Hạo, bốn vương cũng có bất đắc dĩ cùng khổ tâm. Hiện giờ sự tình đã xong, nếu trở lại, thì ngoan ngoãn ở bên cạnh bốn vương. Bốn vương yêu nàng, sủng nàng, không tốt sao?” Giọng nói hắn âm áp mềm mại mang theo vô tận sùng nịnh. Nếu như đối lại là người khác đã sớm mừng rỡ như điên mới đúng.

Thiên Dao căng thẳng nhìn hắn, gần từng chữ nói, “Không tốt.”

Sở Diễm quả nhiên bó tay với nàng, hiện giờ, nàng xem như cứng mềm không ăn rồi. Thiên Dao luôn luôn tâm cao khí ngạo, bị thương như vậy, chỉ sợ sẽ không nguyện ý hồi tâm chuyển ý. Hắn đã nghĩ đến tình huống tệ nhất, nếu không được, liền giam giữ nàng cả đời.

“Vương gia, An Thanh Vương đã chờ lâu ngoài điện.” Ngoài cửa, Lưu Trung khom người cúi đầu nói.

Mây kiếm thâm thúy nhếch lên, chẳng lẽ trong Cảnh Dương cung có biến! Nếu không, Sở Dục sẽ không tùy tiện tới đây.

“Uhm, Bốn vương sẽ ra ngay.” Hắn trầm giọng đáp trả, lại chuyển hướng Thiên Dao, bất đắc dĩ mở miệng. “Nghe lời, ở trong này, đừng nghĩ cách rời đi có được không? Hiện giờ nàng không có võ công, muốn chạy trốn ra khỏi Đông cung, khó như lên trời.”

Thiên Dao khinh thường cười lạnh, châm chọc mở miệng. “Đa tạ Thái tử điện hạ nhắc nhở.” Nàng cũng không dám quên, rơi vào hoàn cảnh yếu đuối vô năng như bây giờ là người nào ban tặng.

Sở Diễm như có như không than nhẹ, buông ra kiểm chế với nàng, cửa phòng mở ra rồi đóng lại, trong phòng lại khôi phục sự yên tĩnh.

Một mặt khác, Sở Dục ở trước điện đi qua đi lại, khó nén vẻ mặt lo âu. Bệnh tình hoàng thượng nguy kịch, tranh giành hoàng quyền đang ở thời khắc kịch liệt. Thất ca lại lựa chọn thời khắc này cùng Thẩm Thiên Dao lưu luyến triền miên, đích xác là có chút hành động theo cảm tính.

Thấy Sở Diễm bước ra khỏi phòng, hắn vội vàng ngênh đón, thấp giọng gọi. “Thất ca.”

“Sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy, bốn vương không phải nói để canh giữ ở Cảnh Dương cung sao?” Hắn bình tĩnh mở miệng, ánh mắt đen sâu thẳm.

Sở Dục vẫn mang vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói. “Ngự y nói, chỉ sợ hoàng thượng không chống đỡ được tới nay.”

Sở Diễm dừng cước bộ, ánh mắt sâu không lường được, phân biệt không ra cảm xúc vui buồn. “Giờ Thìn không phải còn rất tốt à?”

Sở Dục than thở lắc đầu, “Chỉ sợ là hồi quang phản chiếu, mới vừa rồi suýt nữa mất hơi thở, hiện giờ dùng canh nhân sâm mới kéo thêm được một hơi, chỉ sợ thật không qua khỏi tối nay.”

Sở Diễm yên lặng, đi nhanh về phía Cảnh Dương cung.

Bên ngoài Cảnh Dương cung, không khí nghiêm nghị có chút đáng sợ. Văn võ bá quan quý đầy đất ngoài điện, cung phi canh giữ ở trong nhà, một đám khóc suốt suốt, xuất phát từ chân tâm cũng hoặc là diễn trò, đã nhận không rõ. Thái hậu ngồi ở bên giường, vẻ mặt u sầu, Sở Hạo cung kính đứng ở một bên, đầu ép tới cực thấp.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Cảnh khang đế

“Diễm Nhi à?” Văn đế yếu ớt mở miệng, ánh mắt vẫn sắc bén như trước.

Thái hậu thờ ơ không nói, đã đến lúc này, trong lòng ông nhớ chỉ có Sở Diễm.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Thái tử điện hạ đã hầu ở ngoài điện.” Thái giám tổng quản Tô Phúc khom người hồi báo.

“Uhm, để cho hắn vào đi.” Văn đế phản phó nói.

Bất quá chỉ trong chớp mắt, Sở Diễm liền xuất hiện ở trong điện, giống như không thấy người khác quỳ một gối trước giường rồng nói, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Văn đế có chút cố sức chống đỡ thân thể dậy, hướng mọi người trong phòng nói: “Các người đều lui ra đi, trẫm có việc muốn nói cùng thái tử.”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Nhóm cung phi khóc thút thít thối lui ra ngoài, Thái hậu dưới sự nâng đỡ của Sở Hạo thối lui ra sau cùng. Tổ tôn hai người trao đổi ánh mắt, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Sau khi mọi người lui ra, Văn đế mới chậm rãi mở miệng, cũng vươn tay ra với Sở Diễm. “Đứng lên đi, đến bên cạnh trẫm.”

Sở Diễm lặng im, nhắc vạt áo ngồi xuống bên cạnh giường Văn đế, tay duỗi ra lại run nhè nhẹ.

Văn đế từ ái cười, trò tay cầm lấy cánh tay hắn, mới phát hiện lòng bàn tay hắn ẩm ướt không ngờ. “Không phải hận trẫm sao? Trẫm chết mới đúng tâm ý của con.” Văn đế bật cười, khoắc một cánh tay kia lên vai hắn. Ánh mắt ôn hoà dừng ở trên người nhi tử của mình, hắn thật sự rất giống ông, kiêu ngạo nội liễm, có thể gánh vác thiên hạ.

“Mặc dù có hận, người vẫn là phụ hoàng của nhi thần.” Sở Diễm nhàn nhạt mở miệng, mắt phượng thâm thúy bình tĩnh.

Văn đế lại cười, ánh mắt sắc bén từ từ ôn hoà. “Thế Lan, là trẫm có lỗi với nàng ấy. Sau khi xuống hoàng tuyền, trẫm sẽ thỉnh tội với nàng.”

“Mẫu hậu chưa bao giờ hận người.” Sở Diễm thanh lãnh nói.

“Ừ, trẫm biết.” Văn đế như không nghe thấy gậy đầu. Thế Lan là nữ tử trung trinh thiện lương, tình yêu của bà dồn hết cả đời, cho dù là chết, cũng không hề có một câu oán hận. “Thế Lan là nữ nhân duy nhất trẫm yêu đời này, nếu như không có con, trẫm sẽ cho nàng một đời sung ái. Nhưng khi con tới bên người trẫm, trẫm yêu con càng sâu, đành phải vứt bỏ Thế Lan.”

Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, hơi lộ ra sự lạnh lẽo.

“Thế lực của Văn gia trong triều đình không thể khinh thường, trẫm tuyệt không cho phép Văn gia trở thành một Tư Đồ tộc thứ hai. Cho nên...”

“Cho nên, giết mẫu cùng tử.” Sở Diễm trong veo mà lạnh lùng mở miệng, tay nắm chặt thành quyền, mu bàn tay nổi đầy gân xanh. Cho tới nay, hắn đã hận sai người rồi, đầu sỏ hại chết mẫu hậu chính là hắn.

“Uhm” Văn đế dường như không nghe thấy gậy đầu, “Có điều, động thủ lại là Thục phi.” Ông dứt lời, đem một cuốn thánh chỉ mình hoàng đế đưa tới trước mặt Sở Diễm.

Hắn đạm mạc mở ra, nội dung khiến cho hắn có chút kinh ngạc. Sau khi Văn đế băng hà, đem Thục phi chôn cùng.

“Thục phi chết, Tiêu gia liền giống như lão hổ mất đi móng vuốt, cũng chỉ thô bạo dùng sức mạnh, không đủ uy hiếp. Sau khi con lên ngôi, tạm thời nâng đỡ Văn gia, vì mình sở dụng. Còn về Tư Đồ gia...” Ngự khí Văn đế bỗng nhiên nhỏ lại, đem một cuộn cuộn tròn đưa cho Sở Diễm. “Đây là vật con cần tìm.”

Sở Diễm mở ra, là chứng cứ Sở Hạo thông đồng với địch bán nước, sau khi Văn đế băng hà, chỉ cần dựa vào cái này hắn có thể danh chính ngôn thuận diệt trừ Sở Hạo.

“Tư Đồ gia dù sao cũng là mẫu tộc của Thái hậu, trẫm không thể làm chuyện bất trung bất hiếu, cho nên, Tư Đồ gia cũng chỉ có thể giao cho con xử trí.”

Sở Diễm trầm mặc, hoá ra, Văn đế đã sớm vì hắn nghĩ ra toàn bộ kế sách, Tư Đồ gia là khảo nghiệm sau cùng phụ hoàng lưu cho hắn.

“Giờ đã biết trẫm lúc trước vì sao âm thầm gian lận để cho Thẩm Thiên Dao gả cho con làm phi chưa?”

Mây kiếm Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, chờ lời kế tiếp của ông.

“Thẩm Thiên Dao, nàng là nữ nhân của Tư Đồ Tẫn, dùng tốt con cờ này, liền có thể thành công nắm Tư Đồ gia trong tay.”

Ánh mắt Sở Diễm thoáng hiện lên chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục không chút gợn sóng. Thiên Dao là huyết mạch Tư Đồ nhất tộc, tất cả hoang mang trước đây hiện giờ cuối cùng cũng dễ dàng giải quyết. Khó trách nàng liều chết đi cứu Tư Đồ Phong, khó trách Tư Đồ tộc dù sáng dù tối một mực che chở nàng.

“Nhưng mà, nhớ kỹ lời trẫm nói, đừng yêu nàng.” Văn đế đột nhiên siết chặt cánh tay hần, mang theo sự kiên trì cố chấp nào đó.

Sở Diễm khẽ rũ mắt, cũng không trực tiếp trả lời.

Văn đế hừ cười, từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Chuyện ông lo lắng đúng là đã xảy ra. Con cò Thảm Thiên Dao này hiện giờ không thể dùng được, nhưng, một ngày đại cục ổn định, ông tất yếu vì Sở Diễm trừ bỏ chướng ngại này. Nhi nữ tình trường anh hùng nhụt chí, Sở Diễm muốn thành vị đế vương thiên cổ, thì không thể bị một nữ nhân chi phối.

“Diễm Nhi, nhớ kỹ, nếu con yêu nàng, nàng nhất định phải chết.”

Phượng mâu Sở Diễm nheo lại, con người đen nhánh thâm trầm như đại dương, cuộn cuộn gợn sóng mãnh liệt. Hần biết, Văn đế nhất ngôn cửu đỉnh, tất nhiên nói được thì làm được, mặc dù ông chết, lực ảnh hưởng của ông vẫn còn. Bây giờ, hần nên bảo hộ Dao Nhi của hần như thế nào.

Có lẽ nói quá nhiều lời, hơi thở Văn đế từ từ mỏng manh. Nhiệt độ trên tay từ từ tan biến, Sở Diễm kinh ngạc, trở tay cầm chặt tay ông, bỗng rồi gọi một tiếng, “Phụ hoàng.”

Văn đế suy yếu cười, thân thể của ông, ông rõ ràng nhất, ông đã là dầu hết đèn tắt. “Diễm Nhi, trẫm nhớ rõ, trước kia con từng gọi trẫm là ‘phụ thân’, kêu trẫm một lần nữa có được hay không?”

Môi mông Sở Diễm rung động, giọng nói lại mắc kẹt trong yết hầu. Trước mắt trở nên mơ hồ một mảnh.

Văn đế bất đắc dĩ bật cười, ánh mắt từ từ mờ mịt, mông lung. Giữa lúc hoảng hốt, ông giống như thấy được Thế Lan, bà mỉm cười với ông.

“Diễm Nhi, trẫm có thể làm vì con cũng chỉ có những chuyện này, hứa với trẫm, làm một vị hoàng đế tốt...” Tay ông chậm rãi trượt ra khỏi lòng bàn tay Sở Diễm, hai mắt thông thả khép lại, ông đi vô cùng an tường.

Sở Diễm luống cuống, một lần nữa đem tay ông nắm ở lòng bàn tay, mà bàn tay này cũng đã mất đi nhiệt độ. Bàn tay hần run nhè nhẹ, cúi người, áp trán vào cánh tay mất đi nhiệt độ của Văn đế, nước mắt âm áp rơi. Làn môi hần rung động, thấp giọng gọi một tiếng, “Phụ thân.”

Chuông tang trong cung kéo dài, Đại thái giám Tô Phúc ở ngoài cửa thất thanh hô, “Hoàng thượng băng hà.”

Ngoài điện, hậu cung tần phi quý đầy đất, thất thanh khóc nỉ non. Thái hậu suýt nữa ngã, may mà bên cạnh Sở Hạo đứng lúc đỡ kịp, bà giậm chân đầm ngực, đau đớn nói, “Hoàng nhi của ta a!”

Ngoài Cảnh Dương cung, văn võ bá quan quý trên đất, đầu đập trên mặt đất, bày tỏ bi ai vô cùng. Đồng thời ngay sau đó, Dự Nam Vương cùng Tả thừa tướng và Đại tướng quân Tiết Nhượng Đích tại cửa cung tuyên đọc di chiếu của Văn đế: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Thái tử Sở Diễm văn thao võ lược, ngay hôm nay kế tục ngôi vị hoàng đế, quốc hiệu Cảnh Khang.”

Toàn bộ mọi chuyện đều trong tính toán của Văn đế, không một tia sơ hở, bao gồm cả cái chết của chính ông. Chuông tang vang lên, Dự Nam Vương liền ở trước mặt văn võ bá quan đọc di chiếu, để Tả thừa tướng cùng Tiết Nhượng Đích một văn một võ, một người thống lĩnh triều đình, một người nắm giữ binh quyền, hoàn toàn ổn định thế cục. Mặc dù Sở Hạo sớm có bố trí, lại không có nửa phần cơ hội xuất thủ, nếu như lựa chọn giờ phút này động thủ, liền trọn đời không cách nào thoát khỏi tội danh loạn thần tặc tử.

Tư Đồ phụ tử trao nhau ánh mắt, Tư Đồ Tần ngược lại trầm ổn, âm thầm đối với Sở Hạo lắc đầu, để cho hần không can hành động thiếu suy nghĩ. Nhịn được nhất thời, vừa mưu đồ hậu kế.

Chính điện Cảnh Dương cung, Đại thái giám Tô Phúc cùng thái giám tổng quan Đông cung Lưu Trung đẩy cửa vào, giúp Sở Diễm thay đổi tang phục màu trắng, dù chưa chính thức đăng cơ, di chiếu đã xuất, cung nhân đều đã chữa lại, hô to, “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Sở Diễm đứng dậy, dưới sự vây quanh của mọi người đi ra khỏi chính điện, tuần nhan trong trẻo mà lạnh lùng không một chút biểu tình. Hần khoanh tay đứng trên bậc cao, đón lấy gió đêm cô lãnh, rất có khí thế quan sát chúng sinh. Mọi người trong lúc này đều nghiêng ngả không ra tâm tư của tân đế.

Văn võ bá quan quý gối xuống đất, đồng dạng hô to vạn tuế. Sở Hạo cầm đầu mấy người, mặc dù tâm không cam, cũng đành phải quỳ lạy. Như vậy, toàn bộ đại cục đã định.

Ngày Văn đế táng nhập hoàng lăng, mưa phùn bay như tơ, là cơn mưa xuân đầu tiên từ lúc nhập xuân tới nay, vạn vật sống lại. Văn đế tại vị hơn 30 năm, một đế vương khi còn sống chung quy cũng như vậy, còn về công tích của ông, cũng chỉ có để lại cho lịch sử cùng hậu nhân bình luận.

Sở Diễm mặc một thân y phục màu trắng, quỳ một gối trước mộ bia, sắc mặt trầm ổn, ánh mắt đen thâm thúy như hải dương. Cách đó không xa, hoàng tử cung phi cũng quỳ, mơ hồ truyền đến tiếng khóc nỉ non. Phi tần Đông cung cũng thay tang phục, túc trực ở bên linh cửu Văn đế. Thiên Dao xen lẫn ở trong đó, tóc đen tuyết y, dung nhan tuyệt mỹ không có cảm xúc dư thừa. Nàng cùng Văn đế không có tiếp xúc quá nhiều, trong lòng nàng, lão nhân đã qua đời kia bất quá là phụ thân của Sở Diễm. Nàng đau lòng bất quá là vì đau thương của Sở Diễm mà thôi.

Cùng lúc đó, trong Thừa Càn điện, chung quanh treo đầy lụa trắng, cung nữ người hầu quý ngoài điện, khóc sụt sùi, không ra bộ dạng gì. Cửa đại

điện, Loan Âm một thân tang phục trắng, quỳ gối trên mặt đất cảm thạch băng lãnh, trên người không có nữ trang dư thừa. “Mẫu phi, Loan Âm tới đưa người một đoạn.” Nàng đã khóc không thành tiếng, hai mắt khóc tới sưng đỏ, trán đập từng cái trên đất.

Trong điện, lụa trắng ba thước ban cho treo cao trong phòng. Thục phi ngửa đầu trào phúng cười to, hai tay run rẩy bắt lấy lụa trắng, treo tại cần cổ mình khảnh. Một chuỗi nước mắt yên lặng chảy xuống, “Hoàng thượng, đây là sủng ái người dành cho Mặc Ngọc sao?” Sau khi thất thanh rống khóc, bà tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, dùng chân đập ngã ghế gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Trường Dạ Vị Ương*

Đầu đón cùng hít thở không thông trong nháy mắt ập đến, ý thức bắt đầu từ từ mơ hồ, ký ức đứt quãng hiện lên trong đầu, đó là lúc bà còn sống.

Nhớ rõ, lúc vào cung, bà ở độ tuổi 16 xuân xanh, độ tuổi tươi đẹp như hoa. Lần đầu tiên thị tẩm, bà sợ hãi run rẩy dưới thân Văn đế. Ông ôn nhu nhẹ cười, nói với bà: “Đừng sợ, trẫm không làm nàng đau.” Bà sợ hãi cười, ông nói, nụ cười của bà là cảnh đẹp nhất trên đời, ông nói, sẽ cho bà muôn vàn sủng ái.

Nam nhân cao cao tại thượng kia, ông thực hiện lời hứa hẹn, dung túng sự tùy hứng cùng phóng túng của bà, cho bà tôn quý cùng quyền lợi vô thượng.

Thậm chí, sau khi bà giết hại mấy vị hoàng tử, sau khi bà dùng phương thức tàn nhẫn nhất hại chết hoàng hậu Văn Thế Lan, ông đối với bà vẫn như trước. Bà cho rằng ông yêu mình, lại không nghĩ tới, vinh hoa quá tận, lễ vật sau cùng ông cho bà, lại là ba thước lụa trắng.

Mưa xuân tí tách rơi suốt cả một ngày một đêm, Sở Diễm một mình quỳ gối trước mộ bia Văn đế, thân thể cứng ngắc giống như pho tượng bằng đá. Trong đầu không ngừng xuất hiện hồi ức khi còn bé. Hắn là hoàng tử duy nhất được Văn đế nuôi dưỡng trong Cảnh Dương cung, lúc đầu, hắn không gọi ông là phụ hoàng, chỉ gọi là phụ thân. Ông tựa hồ cực kỳ vui mừng, chính tay dạy hắn cười ngửa sần sần, dạy hắn trị quốc, đế vương nghiệp.

Mẫu hậu mất, mặc dù đã tạo ra khoảng cách giữa phụ tử bọn họ, nhưng ở trong lòng hắn, đối với phụ thân vẫn là ngưỡng vọng kính yêu như trước.

Tóc đen cùng y phục trắng đã bị mưa làm ướt nhẹp, hắn ngược lại cảm thấy thanh tỉnh, đau đớn cũng càng lúc càng rõ ràng.

Chẳng biết từ lúc nào, bầu trời trên đỉnh đầu lại trở nên sáng sủa, quay đầu, lại là Linh Lung. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng không khác gì một đoá thiên hoa, cầm dù giấy che trên đỉnh đầu hắn.

“Linh Lung biết hoàng thượng đau lòng, hãy để Linh Lung ở cùng người.” Nàng ôn nhu cười, lặng im đứng ở bên người hắn, không tiếng động bầu bạn, còn hơn tất cả lời nói an ủi.

Dù trong tay nàng hơn phân nửa che ở trên người Sở Diễm, hơn nửa thân thể mình lại ở ngoài trời mưa, chẳng mấy chốc, liền ẩm ướt một mảng. Gió xuân lạnh tận xương, đôi môi nàng lạnh run, lại quật cường đứng thẳng lưng.

Hình ảnh giờ phút này cùng mười mấy năm trước lặng yên trùng hợp. Thời điểm mẫu hậu qua đời, hắn quỳ ở trước mộ bà, ở bên cạnh hắn vẫn là Linh Lung. Chỉ là, vật đổi sao dời, tiểu cô nương khờ dại trước kia trong lòng đã từ từ mơ hồ.

“Trở về đi, trẫm mệt mỏi.” Sở Diễm trầm giọng mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn. Hắn thông thả đứng dậy, hướng phía ngoài hoàng lăng mà đi, mỗi một bước, vô cùng nặng nề, mà lại mang theo sự cấp bách khó hiểu.

Linh Lung cứng đờ đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng hắn từ từ đi xa, mơ hồ trong đó, cảm giác một thứ gì đó đang lặng yên cách xa nàng mà đi.

Đông cung Y Lan điện, Thiên Dao an tĩnh nằm bên song cửa sổ, nhàn nhạt xem mưa phùn như tơ ngoài cửa. Trong đôi mắt trong suốt một mảng mờ mịt. Bạch ngọc tỷ bà trong lòng phát ra nhiệt độ lạnh lùng mà trong veo. Ngón tay ngọc xanh miết tùy ý gảy dây đàn, thử vài âm đơn.

Tiếp theo mười ngón nhảy múa, âm điệu réo rắt thấm thiết chậm rãi theo dòng mà ra, là một khúc Ly ca.

Mẫu thân từng nói: “Tình yêu là tịch mịch, lại làm cho người ta vui mừng.” Sư phụ lại nói: “Tình yêu vốn không bền vững, tim động là lí trí hao mòn”. Thiên Dao nghĩ, cái gì là yêu chứ, yêu bất quá giống như uống rượu độc giải khát, biết rõ là sẽ chết, lại vẫn thất thủ.

Khoé môi không khỏi tràn ra nụ cười khổ, nàng khẽ ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt tùy ý nhìn phong cảnh phía xa ngoài cửa sổ. Mưa phùn như tơ, ngoài cửa sổ một bóng dáng màu trắng ngạo nghễ mà đứng, trên người hắn ướt đẫm, cũng không biết là đứng bao lâu, ánh mắt tối đen như lưỡi câu, thâm sâu ngóng nhìn nàng.

Thiên Dao luống cuống, nhất thời thất thần, bạch ngọc tỷ bà trong lòng phát ra một tiếng chói tai, dây đàn sắc bén cắt đứt da thịt non mịn trên đầu ngón tay.

“A.” Thiên Dao theo bản năng a một tiếng, thất thần nhìn máu đỏ tươi chảy từ đầu ngón tay xuống.

Bóng dáng ngoài cửa sổ thần tốc chớp động, chỉ trong chốc lát đã đi tới trước người nàng, không chút thanh minh cầm cổ tay ngọc của nàng, mút lấy máu trên đầu ngón tay nàng, mềm nhẹ hấp dẫn.

“Sở Diễm buông tay.” Thiên Dao tức giận, dùng lực muốn rút tay ra, bắt đắc dĩ hấn cầm thật chặt, không chỉ không cho nàng rút cánh tay về, ngược lại cánh tay trắng kiện vòng qua, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vây khốn trong ngực.

Hắn vùi đầu trên mái tóc nàng, hơi thở hỗn độn phun ra hít vào bên tai nàng. “Không buông.” Hắn bá đạo mở miệng, cánh tay từ từ chặt lại, hận không thể đem nàng dung nhập vào trong huyết mạch.

“Phụ hoàng mất, Dao Nhi, ta hiện tại chỉ có nàng, chỉ có nàng thôi.” Giọng nói hắn âm khàn, trán cọ sát trên cổ thơm của nàng, đau đớn nhắm mắt lại. Thiên Dao chỉ cảm thấy da thịt nhấm nhật ẩm ướt, nàng khẽ chấn kinh, chưa bao giờ nghĩ tới, nam nhân cao cao tại thượng, sức mạnh vô địch này cũng có lúc bất lực mà yếu ớt.

Nếu là Thiên Dao của trước kia, nàng sẽ đau lòng, sẽ đem ấm áp tới an ủi hắn. Đáng tiếc, Thiên Dao của hiện tại, lòng của nàng đều lạnh, làm sao dám nói tới cho hắn ấm áp.

“Ngươi còn có Linh Lung, còn có ngàn dặm cầm tú giang sơn.” Nàng thanh lạnh mở miệng, dung nhan trắng xanh, không sống không gió.

Sở Diễm trầm giọng không nói, vẫn như cũ ôm chặt nàng ở trong ngực. Vì sao sau khi đau lòng mất đi, hắn muốn, nghĩ muốn có được, chỉ có Thiên Dao, chỉ có Thiên Dao mà thôi.

Phụ hoàng từng nói: ‘Ông cho mới là của hắn, ông không cho hắn không thể cướp đoạt.’ Nhưng ông chưa bao giờ hỏi qua ý nguyện của hắn, chỉ một mình áp đặt ý nguyện của ông lên người hắn. Sở Diễm muốn, chưa bao giờ là cái vị trí băng lãnh kia, không ngừng tranh đấu, chỉ vì đáp ứng với mẫu hậu, phải làm một nam tử đầu đội trời chân đạp đất.

“Ta chỉ muốn nàng, Dao Nhi, bốn vương hứa cho nàng cả đời, thế nào?” Đôi môi ôn lãnh của Sở Diễm dán ở bên tai nàng, hơi thở lại ấm áp. Đầu ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc mềm mại của nàng, thật cẩn thận, giống như lấy được trân bảo.

Thiên Dao thờ ơ, không dấu vết tránh đi cái ôm áp của hắn. “Thực xin lỗi, Thiên Dao không còn cần nữa.”

Đôi mắt đen của Sở Diễm âm sâu như giếng cạn, cảm xúc khó phân biệt. Cánh tay ôm nàng từ từ buộc chặt, hơi thở băng hàn từ từ lan toả. “Thắm Thiên Dao, ta muốn nàng, là quyết định mà không phải thương lượng. Nàng không trốn được.” Cánh tay hắn dùng lực, trở tay đem nàng kéo vào trong ngực, nụ hôn cực nóng áp lên, phóng túng hấp dẫn hương thơm giữa răng môi nàng. cùng nước mắt mặn chát.

Thân thể cao lớn chấn động, hắn buông nàng ra, trong ánh mắt mang theo sự đau lòng. Thiên Dao quật cường ngửa đầu, ánh mắt một mảnh lạnh lẽo. Lạnh đến có thể đóng băng lòng người.

Ngực Sở Diễm hơi đau, ôn nhu khẽ ôm nàng ở trước ngực. “Ta không bức nàng, ta cho nàng thời gian. Dao Nhi, hứa với ta, đừng rời khỏi đây.”

Thiên Dao yên lặng, ngửa đầu đối diện với ánh mắt thâm thúy của hắn, trong veo mà lạnh lùng mở miệng. “Bao lâu?” Hắn còn muốn vây khốn nàng bao lâu?

Mày kiếm Sở Diễm lạnh nhạt nhếch lên, không hề do dự nói: “Cả đời.”

Thiên Dao cười khổ, suy sụp xoay người, hai tay chống bên cạnh bàn, thân thể hơi hơi run rẩy. Sở Diễm biết, nàng đang khóc, hắn lại khiến nàng khóc.

“Hy vọng Thắm Thiên Dao còn có cả đời để sống.”

Mu bàn tay Sở Diễm từ phía sau vòng ra trước, đau lòng ôm nàng ở trong ngực. “Thiên Dao, chúng ta sẽ có một đời một kiếp.” Làn môi của hắn hôn nhẹ da thịt bên má nàng, nhẹ giọng níu non, “Dao Nhi, ta phát hiện, ta hình như thật sự yêu nàng rồi.”

Thiên Dao cười khổ, một bên má treo dòng lệ băng lãnh sáng long lanh. Tình yêu của Sở Diễm tới quá trễ, nàng đã không thể tiếp tục tin tưởng.

“Hoàng thượng, Văn Tương Dữ cùng Tiết tướng quân đã hầu tại Ngự thư phòng.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói cung kính của Lưu Trung.

“Uhm.” Sở Diễm kêu lên một tiếng, lại không nỡ buông ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng ra. “Nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối ta lại trở lại với nàng.” Sau khi Sở Diễm khẽ hôn bên má nàng mới lưu luyến xoay người rời đi.

Ngày mai là đại điển đăng cơ của hắn, rất nhiều chuyện phải cẩn thận suy tính, tuyệt đối không thể có chút sai sót nào.

Cửa phòng ‘cột kẹt’ đóng lại, Thiên Dao xoay người, ngu ngơ nhìn cánh cửa đóng chặt, rơi vào trầm tư. Nàng thận trọng từng chút, làm sao có thể không phát hiện, từ đầu đến cuối, hắn nói với nàng, tự xưng ‘ta’ mà không phải là ‘trẫm’. Hắn đã là hoàng thượng chí cao vô thượng, mà ở trước mặt nàng, hắn cam tâm buông xuống địa vị, chỉ làm một nam nhân bình thường.

Lệ không tiếng động chảy xuống, vì sao, sự tốt đẹp của hắn lại xuất hiện sau khi thương tổn nàng, nàng sợ cái ác cứ lặp đi lặp lại và càng tệ hơn.

Tân đế đăng cơ, đại xá thiên hạ. Giảm miễn thu thuế, nâng đỡ thương nhân.

Vì củng cố triều đình cùng hậu cung, Tư Đồ Phương Phi được phong hậu, vào ở Khôn Ninh cung. Nữ nhi Tiết Oánh của Tiết đại tướng quân được sắc phong Hiền phi, vào ở Cảnh Nhân cung. Linh Lung được phong Hoa phi, vào ở Chung Tuý cung. Doãn Hàm Tuyệt sắc phong Lệ phi, vào ở Vĩnh Hoà cung, đều hưởng thụ vị trí nhất phẩm. Mà Thâm Thiên Dao khâm phong Quý phi, phong hiệu Vĩ Dao, là một trong số bốn phi tử có phong hiệu. Vị trí Quý phi chỉ ở sau Hoàng hậu, hiển lộ rõ vô hạn tôn sùng.

Sau khi Thực phi mất, Tiêu gia đã bắt đầu xuống dốc, Tiêu Trinh Nhi được phong làm tần, vài vị thiếp thất khác trong Đông cung cũng được ban thưởng phân vị. Thái hậu trở thành Hoàng thái hậu, vài vị phi tần của Văn đế thành Thái phi, hưởng thụ thanh nhàn, tuổi già cũng chỉ có sự tịch mịch kéo dài.

Đại điển sắc phong, Tư Đồ Phương Phi cầm đầu phi tần đều là hoa phục tươi đẹp, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn. Chỉ có Thâm Thiên Dao, từ đầu tới cuối cũng chưa từng xuất hiện. Thái hoàng thái hậu Tiêu thị phê bình kín đáo, lại bị Sở Diễm khéo léo hoá giải. Nàng trốn tránh không gặp sớm ở trong dự liệu.

Chú thích:

*Trường dạ vị ương: đêm dài bất tận

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Không thấy bản sao?

Trong Đông cung, Thiên Dao an tĩnh ngồi ở trong sân, cung nhân bận rộn tựa như không hề có quan hệ gì với nàng. Thân phận Sở Diễm xưa đâu bằng này, phi tần của hần theo án lệ đều phải di chuyển vào chính cung. Đồ đạc của nàng cũng không nhiều, nửa ruộng y phục một màu trắng thuần, trang sức châu báu ít đến đáng thương. Đến ngay cả đồ trang trí, có thể không lấy, liền không lấy.

“Quý phi nương nương, thỉnh người di giá.” Lư Trung khom người cúi đầu, tự mình nghiêng đón vị nương nương này vào cung. Ông là tâm phúc của Sở Diễm, tự nhiên hiểu được phân lượng của vị Quý phi nương nương này trong lòng Cảnh Khang đế, chỉ sợ là trong lòng đã thương nàng rồi.

“Làm phiền công công rồi.” Thiên Dao lạnh nhạt đứng dậy, dưới sự nâng đỡ của thị nữ ngồi lên loan kiệu.

Cửa cung màu đỏ thắm mở rộng, hoành phi thiếp vàng trên cửa viết: ‘Vĩ Ương Cung’.

Thiên Dao yên lặng mà đứng, đôi mắt đẹp neho lại, lộ ra vài tia mờ mịt.

“Nô tỳ, nô tài tham kiến Quý phi nương nương.” Ngoài cửa cung, thái giám cung nữ quỳ đầy đất.

“Đều đứng lên đi.” Vẻ mặt Thiên Dao lạnh nhạt như ao tù nước đọng, không có nổi nửa phần gợn sóng.

Lư Trung khom người tiến lên, cung kính nói, “Vĩ Ương cung là cung điện gần Cảnh Dương cung, trong cung trồng rất nhiều hoa Ngọc Lan, mùi hoa dễ chịu, nương nương nhất định sẽ thích.”

“Uhm.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại, trầm mặc trong chốc lát lại mở miệng nói, “Thiên Dao nếu như nhớ không lầm, nơi này vốn là Diên Hi cung.”

“Vâng, hoàng thượng sai người tu sửa một lần nữa, tẩm hoành phi là do đích thân bệ hạ đề, bệ hạ nói... Trường dạ vị ương.” Lư Trung nói xong, khoẻ mắt không dấu vết đánh giá phản ứng của Thiên Dao.

Mà nàng vẫn như cũ mang vẻ mặt bình tĩnh như nước, nhàn nhạt phân phó một tiếng, “Vào đi thôi.”

“Chúng nô tỳ tuân mệnh.” Nhóm cung nhân đi theo sau lưng nàng, từng người tiến vào trong cung. Lư Trung vẫn như cũ lặng im tại chỗ, phát trần trong tay lay động, khẽ thở dài.

Trường dạ vị ương, lại chung quy không có vấn đề được tâm ý của Dao phi. Vinh hoa phú quý nàng chẳng thèm ngó tới, muôn vàn sủng ái nàng xem như phù vân, nữ tử như vậy, mất đi thì dễ, nghĩ muốn có lại lần nữa, khó như lên trời.

Màn đêm buông xuống, trong gương đồng sáng phản chiếu dung nhan tuyệt mỹ của nữ tử. Tay nàng cầm cái lược bằng gỗ đào, từng chút từng chút chải mái tóc dài như thác nước. Một đôi tay mạnh mẽ đột nhiên vòng bên hông, trong gương, một nam nhân anh tuấn cao lớn đứng sau lưng nàng, toàn thân mặc long bào, hết sức thanh quý ngạo nghễ.

Hắn dán bên tai nàng, nhẹ giọng hỏi, “Có nhớ trẫm không?”

Thiên Dao thông thả buông lược bằng gỗ đào trong tay ra, con ngươi co rút, nhẹ thở hai chữ, “Không nhớ.”

Sở Diễm bật cười, xoay người nàng qua, trán kề trán với nàng, nụ cười xen lẫn chút lo lắng ái muội, “Nhưng trăm nhớ nàng rồi.”

Lông mi nàng run rẩy vài cái, xẹt qua da thịt trên má hần. Ngược mắt, nhân nhật nhìn hần, trong veo mà lạnh lùng nói, “Vậy thì có quan hệ gì với Thiên Dao chứ?”

Sở Diễm hơi buồn bực, cúi người ôm nàng đặt lên đùi. Thiên Dao không hề phản kháng, quanh thân lại tản ra sự lạnh lùng như cự người ngoài ngàn dặm.

“Nghe cung nhân nói, bữa tối nàng không ăn gì. Vừa khéo trăm cũng chưa dùng bữa, cùng trăm ăn chút gì đi.” Hần tùy ý liếc mắt nhìn cung nhân bên cạnh, cung nhân hiểu ý, vội vàng khom người thối lui ra ngoài. Chốc lát sau, mấy món điểm tâm tinh xảo cùng trái cây được dọn lên bàn. Thanh thanh đậm đậm, nhìn liền rất muốn ăn.

“Thiên Dao không đói bụng, hoàng thượng cứ tự nhiên.” Nàng tùy ý bỏ lại một câu, đứng dậy tính rời đi. Sở Diễm trở tay cầm lấy cánh tay nàng, tà mị nhếch khoé môi, ở bên tai nàng hồ hững nói: “Cùng trăm ăn điểm tâm, hay là để trăm ăn nàng, chính nàng lựa chọn.”

Mi tâm Thiên Dao nhú chặt, không tiếng động ngồi xuống ghế đệm ở một bên, gấp khối điểm tâm bỏ vào trong miệng. Điểm tâm của Ngự thiện phòng, sắc hương vị đều có, mà Thiên Dao ăn lại không thấy ngon, bất quá là gượng ép nhét vào nuốt mà thôi. Người một khi đã mất tâm, còn sống bất quá chỉ là một thây ma đi lại, hiện giờ Thiên Dao chính là như vậy.

“Uống chút canh đi.” Sở Diễm bưng bát bạch ngọc lên, dùng chiếc thìa bằng gốm sứ múc nước canh đưa tới bên môi nàng, kiên nhẫn dụ dỗ. Thiên Dao đồ dẫn há miệng, nuốt canh xuống. Nàng nhìn hần, trong đôi mắt trống rỗng lại nhìn không thấy ảnh ngược của hần. Ngực Sở Diễm hơi đau, mới phát hiện, hóa ra mất đi thường dễ dàng hơn so với đạt được.

Ở một chỗ khác, trong Chung Tuý cung, đình đài lầu các xa hoa. Trong sân, Linh Lung ngồi bên cạnh bàn đá, tay cầm một chén trà xanh ấm áp. Đối diện nàng, Doãn Hàm Tuyết toàn thân vậy bách điệp điểm lệ, so với sự tinh xảo trong viện còn đẹp hơn ba phần.

“Đã hơn nửa đêm, Lệ phi không ở trong cung, đến nơi này của Linh Lung có chuyện gì?” Linh Lung điềm tĩnh mở miệng hỏi.

Doãn Hàm Tuyết cười, lơ đãng nói. “Đêm dài mệnh mạng, gối đầu một mình khó ngủ, vừa khéo có Hoa phi muội muội làm bạn, xua đuổi tịch tịch mà thôi.”

“Linh Lung có chút mệt mỏi, nếu Lệ phi tỷ tỷ không có chuyện gì, Linh Lung muốn nghỉ ngơi rồi.” Linh Lung khó giấu vẻ mặt cô đơn, hiển nhiên có ý tiễn khách. Doãn Hàm Tuyết lại không để ý lắm, ôn nhuận mỉm cười, nhấp một ngụm trà xanh trong chén.

“Hoa phi muội muội xác định, muội còn có thể bình yên đi vào giấc ngủ ư?” Hàm Tuyết trào phúng cười, giọng điệu ngạo mạn. “Vị trí Quý phi kia lại ở trên muội với ta, lại ban thưởng phong hiệu ‘Dao’, nhập chủ Vị Ương cung. Mới vừa vào đêm, hoàng thượng liền vội vàng chạy qua đó.”

‘Dao’ là mỹ ngọc, tâm tư hoàng đế không cần nói cũng biết, đó là muốn xem Thảm Thiên Dao như trân bảo. Trường dạ vị ương, nàng có vô hạn vinh sủng, trong hậu cung này, những nữ nhân khác chỉ sợ là gối đầu một mình khó ngủ rồi.

“Dao quý phi mỹ mạo khuynh thành, đương nhiên người ta không thể đuổi kịp.” Linh Lung không mặn không nhạt đáp lời, nàng hiện tại không có tâm tư ứng phó với nàng.

Doãn Hàm Tuyết cũng không tính cùng nàng vòng vo, thế nên liền đi thẳng vào vấn đề. “Bản cung hận nàng, cô cũng không cần phủ nhận, ta biết cô cùng ta là một dạng tâm tư. Hiện giờ, ta có biện pháp diệt trừ cái đình trong mắt này, chỉ xem cô có cái lá gan này hay không thôi.”

Linh Lung không nói, bàn tay ẩn dưới bàn đá đã sớm xoắn vào nhau, mười ngón đan nhau, lòng bàn tay đỏ mọng hơi lạnh. Nàng thừa nhận, lời của Doãn Hàm Tuyết đích xác đã động tới nàng. Giọng tố về Thực Tâm cô chưa yên ổn, nàng không dám lại tùy hứng mà làm.

“Lệ phi tỷ tỷ nghĩ sai rồi, Dao quý phi đối Linh Lung có ân cứu mạng, Linh Lung tuyệt không hại tính mạng của nàng. Lệ phi nếu như không còn chuyện gì, mời trở về đi.” Nói đến đây đã không còn bất luận đường thương lượng nào, Linh Lung đứng dậy, phẩy tay áo bỏ đi. Lại nghe được phía sau truyền đến giọng nói đùa cợt của Doãn Hàm Tuyết.

“Cô nếu là vô ý hại nàng ta, làm sao lại như vậy chứ.”

Thân thể Linh Lung run lên, đột ngột dừng bước lại, chấn kinh nhìn nàng. Doãn Hàm Tuyết quả thực an phận một thời gian, vốn tưởng tâm nàng đã lạnh nhạt, hoá ra, mặt ngoài bình tĩnh, bất quá là đợi thời cơ để phục kích.

Doãn Hàm Tuyết cười, vẫn như cũ tùy ý nói. “Cô không cần hỏi ta làm thế nào mà biết, cô chỉ cần biết rằng chúng ta có chung kẻ địch.”

Linh Lung hừ lạnh, thật là kiêu ngạo. Doãn Hàm Tuyết, nàng bất quá là vật thay thế của Doãn Hàm U mà thôi, lại có tư cách gì mà đánh đồng với nàng. “Lệ phi nếu biết được chuyện tình của Thực Tâm cô, vậy nên rõ ràng, hoàng thượng vì cứu tính mạng của ta, mà đem Thảm Thiên Dao chấp tay nhường cho người khác. Mấy năm tình cảm giữa ta và hoàng thượng, không người nào có thể thay thế.”

Doãn Hàm Tuyết bật cười, tựa hồ nghe thấy một truyện cười vô cùng buồn cười. “Bản cung chỉ biết là, địa vị của Thảm Thiên Dao trong lòng hoàng thượng không người có thể đạt được. Hàng đêm hoan sủng, nếu như ngày khác nàng có long tự, trong lục cung, chỉ sợ không ai có thể sánh bằng. Cô cảm thấy đến lúc đó, trong lòng hoàng thượng còn có vị trí cho ta và cô sao?”

Linh Lung cứng ngắc tại chỗ, trầm mặc không nói. Theo như lời Doãn Hàm Tuyết, làm sao không phải là chuyện nàng lo lắng. Nàng đi theo Sở Diễm hơn mười năm, tình yêu của hắn đã trở thành toàn bộ mọi thứ của nàng, nếu như mất đi phần sủng ái này, nàng sống không bằng chết.

“Không biết Lệ phi tỷ tỷ có điều kế gì?” Nàng chớp mắt hỏi.

Doãn Hàm Tuyết cười, tựa hồ như sớm đã đoán được nàng sẽ đáp ứng. Đứng dậy đi tới bên người nàng, nói nhỏ vài câu vào tai.

“Việc này...” Linh Lung nhíu mi lại, kế hoạch này nhìn như không chệ vào đâu được, nếu có chút sai lầm liền thua cả ván bài. Huống chi, Thẩm Thiên Dao ở tại Vinh Thân Vương phủ rồi cuộc phát sinh chuyện gì, không ai biết.

Tựa hồ nhìn thấu tâm tư của nàng, Doãn Hàm Tuyết cười lạnh nói, “Sở Hạo có ý đồ với Thẩm Thiên Dao đã lâu, nàng ở Vinh Thân Vương phủ mười ngày hơn, cô thực tin tưởng giữa bọn họ có trong sạch sao?”

Linh Lung im lặng. Đích thật nàng băn khoăn quá nhiều, Sở Hạo hao hết tâm tư mục đích bất quá là đạt được Thẩm Thiên Dao. Thịt béo đặt ngay trước mắt, chẳng lẽ Sở Hạo còn có thể thật sự dừng lại!

Doãn Hàm Tuyết cười, dặt tay nàng qua, coi như không tiếng động an ủi, “Bây giờ còn không phải lúc, ngày khác thời cơ chín muồi, ta sẽ báo cho cô biết.”

Linh Lung giống như bị mê hoặc, lại thật sự gật đầu.

Liên tiếp hơn tháng, Linh Lung đứng ngồi không yên. Trong khoảng thời gian đó, Sở Diễm chỉ ghé qua hai ba lần, cũng chỉ là cùng nàng dùng bữa, không hề qua đêm ở Chung Túy cung. Điều này càng củng cố cho quyết tâm liên thủ với Doãn Hàm Tuyết.

Trong lúc lo sợ bất an, Doãn Hàm Tuyết cuối cùng cũng phái người đưa tin. Linh Lung nhìn qua thư, liền vô cùng cẩn thận đốt đi, trang giấy nháy mắt hoá thành tro tàn. Hồng Mai đứng ở bên người nàng, mi tâm hơi hơi nhíu lại, nhặt giọng nói: “Nương nương thật sự quyết định sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Lòng Người Khó Đo (1)

Linh Lung than nhẹ một tiếng, giọng điệu tuy nhàn nhạt nhưng cũng rất kiên định. “Hồng Mai, người ở trong cung nhiều năm, nữ nhân hậu cung sinh tồn như thế nào, người nên rõ ràng nhất mới đúng. Cho dù ta không hại người, chung quy cũng sẽ có người tới hại ta. Chẳng bằng đánh đòn phủ đầu.”

“Nương nương, nhưng hoàng thượng đối xử với người chung quy không giống. Lần này nếu như thành đương nhiên là tốt, một khi sự việc bại lộ...”

“Bản cung đương nhiên hiểu rõ.” Linh Lung cười, lộ ra vài phần lãnh ý. “Không phải còn có Doãn Hàm Tuyết sao? Mặc dù là bại, bản cung cũng sẽ đem việc này thoái thác không còn chút gì. Người nói rất đúng, hoàng thượng chung quy đối với ta khác biệt, người sẽ tin ta.” Dứt lời, nàng phất tay áo, lặng yên đi ra ngoài.

Vào đêm, trong Vị Ương cung.

Linh Lung vẫn là lần đầu tiên bước vào nơi này, ban công nhà thủy tạ, mảng lớn hoa Ngọc Lan toả mùi thơm, không thể nói là xa hoa, nhưng lại là đáng vẻ của Thẩm Thiên Dao, như vậy có thể thấy Sở Diễm đối với nàng dụng tâm.

“Nô tỳ tham kiến Hoa phi nương nương.” Yêu Nguyệt Liên Tinh hai thị nữ cúi người thi lễ, mặc dù không thể cho là cung kính nhưng cấp bậc lễ nghĩa thoả đáng. “Nương nương nhà nô tỳ còn đang nghỉ trưa, làm phiền Hoa phi nương nương chờ một chút.”

Linh Lung cười, thân nhiên nói, “Không ngại, đừng quấy nhiễu mộng đẹp của Quý phi mới phải.”

Yêu Nguyệt lại cúi người, xoay người đi vào trong nhà. Xuyên thấu qua cánh cửa mở rộng, rõ ràng có thể thấy được cảnh vật trong phòng. Tiêu Phòng sủng này lại chuyển từ trong Đông cung vào Vị Ương cung. Nói không ghen tị ngay cả chính nàng cũng không tin.

Trong phòng, trên giường êm, Thiên Dao an tĩnh ngủ say. Mùa xuân vạn vật sống lại, thời tiết ôn hoà như vậy, dưới thân nàng lại vẫn như cũ trải một tấm da bạch hổ vừa dày vừa nặng. Khí sắc tái nhợt, da thịt non mềm như trẻ con, lông mi thon dài ở trên làn da nõn nà tạo một vệt bóng mờ. Khuôn mặt này của Thẩm Thiên Dao, từ lúc nàng bắt đầu gả vào Đông cung, Linh Lung liền biết, nàng chính là địch nhân mạnh nhất của mình.

Nàng đứng ở ngoài điện, ước chừng thời gian nửa chén trà, Thiên Dao dưới sự nâng đỡ của thị nữ đi ra, vẫn áo trắng váy trắng như cũ, áo choàng màu đen, không một chút trang sức làm đẹp dư thừa. Nhìn thấy nàng, không hề hờ hững không thân thiết, chỉ nhặt nhều hỏi một câu, “Hoa phi đêm khuya tới đây, không biết có gì chỉ giáo?”

“Chủ tử” Linh Lung đứng dậy, cung kính cúi đầu, ý cười trên khoé môi không đổi.

Sắc mặt Thiên Dao không có bất cứ dao động gì, ánh mắt nhàn nhạt rơi trên người Linh Lung. “Hoa phi đến hử không chỉ vì muốn gọi ta một tiếng ‘Chủ tử’ chứ. Thiên Dao không nhận nổi, mời người trở về đi.”

Khuôn mặt tinh xảo của Linh Lung hơi chút xấu hổ, nhưng rất nhanh khôi phục ý cười. “Nghe nói hoàng thượng hàng đêm đều ngủ tại Vị Ương cung, Linh Lung bắt quả là tới thử thời vận. Nhìn người một cái, có thể thư giải nhiều ngày nhớ nhưng.”

Thiên Dao cười khỏ, ngồi xuống ghế chủ vị, lại lệnh thị nữ dâng trà. Trong lời nói của Linh Lung rốt cuộc có vài phần chân ý, nàng không hề để ý. Các nàng vốn không quen, Từ Y nàng quen biết vốn là một hư ảo đã tan vỡ.

“Sợ là Hoa phi nương nương nghĩ sai rồi, hoàng thượng không hề tới thường.” Nàng thanh lãnh nói.

Thị nữ Yêu Nguyệt đứng ở một bên, ánh mắt không khỏi đậm nhạt vài phần, lần mỗi khẽ nhúc nhích, lại chung quy vẫn đem lời muốn nói nuốt xuống. Tần đế đăng cơ, chuyện trong triều bận rộn, cơ hồ mỗi ngày đều ở Ngự thư phòng bận tới đêm khuya. Hẳn trở lại Vị Ương cung là lúc Thiên Dao đã ngủ, hẳn vào triều là lúc nàng còn chưa tỉnh lại, liền cứ như vậy liên tiếp bỏ lỡ.

Trong hậu cung, người người đều biết Dao quý phi nhận muôn vàn sủng ái, mà người duy nhất hoàn toàn không biết gì cả, đó chính là bản thân Thẩm Thiên Dao.

“Vậy ư? Đại khái là cung nhân bản cung nghĩ sai rồi đi.” Linh Lung trái lại không để ý lắm. Vừa khéo, thị nữ Liên Tinh dâng lên một chén canh ấm. Thiên Dao bị phé vỡ công triệt để, cơ thể chưa từng hồi phục, canh này là do thuốc bổ ninh hãm mà thành, cũng vẫn chưa từng ngừng đưa tới.

“Đề bản cung.” Linh Lung nhanh chóng đứng dậy, tiếp nhận canh trong tay Liên Tinh, đầu ngón tay trắng nõn cầm muống bằng gôm sứ, nhẹ nhàng khuấy vài cái. Sau đó mới đưa tới trước mặt Thiên Dao.

“Cảm ơn.” Thiên Dao nhàn nhạt lên tiếng, nhận lấy chén canh từ tay nàng, ánh mắt mê ly rơi vào trong chén canh trên tay, nhưng không có ý muốn uống. Đầu ngón tay Linh Lung nắm khăn lụa hơi cuộn lên, trên mặt lại không chút thay đổi, khoé môi vẫn treo ý cười như cũ.

“Nương nương, canh nguội thì không tốt.” Liên Tinh lên tiếng nhắc nhở.

Thiên Dao rũ mi mắt, tùy tiện nhếch khóe môi, cúi đầu che giấu sự trào phúng thoáng hiện. Nàng cầm muống sứ, uống vài ngụm, liền buông chén sứ xuống.

Trái tim Linh Lung cơ hồ nhảy vọt lên cổ họng, giờ phút này, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, ôn nhu mờ miêng. “Chủ tử sớm nghỉ ngơi đi, Linh Lung xin cáo lui trước.” Dứt lời, nàng liền xoay người mà đi, bước chân tao nhã như bước sen, mà phía sau lưng truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Thiên Dao.

Nàng nói, “Thật hy vọng, trên đời này từng có Từ Y.”

Cước bộ Linh Lung bỗng dừng lại, đưa lưng về phía nàng trào phúng cười, “Quý phi nương nương vinh sủng hậu cung, bên người không hề thiếu người phụng dưỡng.”

Thiên Dao cũng cười khỏ một tiếng, “Ta luôn xem nàng là thân nhân, chỉ là, nàng chưa bao giờ hiểu được…….”

Lời còn chưa dứt, Thiên Dao chỉ cảm thấy một mối ập đến, nất từ từ trở nên mơ hồ, bóng tối, trí nhớ sau cùng trước khi ngất là Liên Tinh luống cuống kinh hô cùng Linh Lung trấn định nói, “Mau truyền ngự y.”

Lúc tỉnh lại, vẫn là đêm khuya như cũ, nến đỏ cháy được một nửa. Không khí trong phòng yên lặng như chết, Sở Diễm lặng im ngồi ở bên giường, biểu tình vui buồn khó phân biệt được. Linh Lung đứng ở bên người hử, cúi đầu không nói. Ngự y đang trực quỳ trước giường, bộ dáng nom nớp lo sợ.

“Ta làm sao vậy?” Nàng chống đỡ thân thể, nhạ giọng hỏi.

Sở Diễm cười lạnh một tiếng, hướng ngự y nói, “Lỗi tai diếc sao? Quý phi nương nương đang hỏi người kia.”

“Hồi, hồi bẩm nương nương, người đã có thai hơn tháng.” Ngự y run rẩy hồi báo. Hẳn thực sự không hiểu, Cảnh Khang đế đăng cơ, lúc này Quý phi có mang long tự, hẳn nên vui mừng. Nhưng sắc mặt hoàng đế hiển nhiên không có nửa phần ý mừng.

Ánh mắt Thiên Dao chợt loé lên kinh ngạc, rất nhanh liền khôi phục sự đậm mạc. Nguyên lai, Linh Lung lại dùng thủ đoạn này, có thai hơn tháng, tính thời gian, khi đó nàng đang bị nhốt ở Vinh Thân Vương phủ.

Có bao nhiêu buồn cười, mấy ngày trước đây mới vừa có nguyệt sự, tại sao lại có thai hơn tháng?

“Ngự y nói nàng có thai hơn tháng, Dao Nhi, nàng á, nàng nói như thế nào?” Sở Diễm trầm giọng hỏi, tuấn nhan băng lãnh vài phần. Hử không nguyện ý nhìn thấy nhất đó là bộ dáng nàng bình tĩnh chẳng thêm đề tâm như vậy.

Trầm mặc trong chốc lát, không khí cơ hồ lạnh tới cực điểm.

“Thiên Dao không có lời nào để nói.” Long mi dài khẽ run, nàng nhẹ thờ một câu.

Sắc mặt Sở Diễm nháy mắt lạnh như băng, tay cầm chặt cổ tay ngọc mảnh khảnh của nàng, hận không thể bóp nát nàng. Giọng nói phát ra giống như ma quỷ từ địa ngục. “Người đầu, đem tên phế vật này kéo ra ngoài chém.”

“Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng, tha mạng a...” Ngự y quỳ dưới đất, không ngừng dập đầu, sau đó bị thị vệ mạnh mẽ kéo ra ngoài.

“Sở Diễm, ngươi làm sao có thể bừa bãi lấy mạng người như vậy, ngươi tên bạo quân này!” Thiên Dao cảm tức, một cặp mắt sáng hung hăng mở to nhìn hấn.

Sở Diễm tà lãnh cười, ngón tay thon dài dùng lực nắm cầm nàng. “Không sai, trẫm là bạo quân, nàng có năng lực làm khó dễ được ta sao? Hiện tại muốn nói chuyện với trẫm sao? Đáng tiếc, quá muộn rồi.”

Thiên Dao giận dữ, ngực kịch liệt đập phòng, mắt nhòe nước.

“Đều rút ra ngoài cho trẫm.” Sau khi Sở Diễm gầm lên giận dữ, thị nữ cung nhân trong phòng lão đạo, cơ hồ là chạy thoát ra ngoài. Sắc mặt Linh Lung trắng xanh vài phần, nhếch môi, dường như có chút không cam lòng nhưng vẫn vô cùng thức thời thối lui ra ngoài. Nếu biết rõ Thẩm Thiên Dao có hải tử của nam nhân khác, Sở Diễm vẫn như cũ có thể yêu nàng, tiếp nhận nàng, như vậy, nàng thua cam tâm tình nguyện.

Sau khi mọi người rời khỏi, trong phòng lại rơi vào yên lặng như chết. Không hề báo trước, Sở Diễm nhào lên, xoay người đem nàng gắt gao áp ở dưới thân, cùng với tiếng vỡ vụn non nớt, sa y trên người Thiên Dao bị xé tan thành từng mảnh.

Nàng ở dưới thân hấn băng lãnh cười, cũng không phản kháng, con ngươi trong suốt thâm sâu ngóng nhìn hấn, lại lạnh đến khiến người ta sợ hãi. “Hoàng thượng chẳng lẽ không nghe thấy lời ngự y sao? Trong bụng ta có hải tử của nam nhân khác, hoàng thượng không thấy bản sao?”

“Thẩm Thiên Dao, nàng còn dám nói thêm một câu, có tin trẫm bây giờ liền bóp chết nàng.” Ánh mắt thâm thúy của Sở Diễm nhiễm một màu đỏ, bàn tay đặt trên cổ mảnh khảnh của nàng, lại chậm chạp chưa từng động thủ thương tổn nàng.

Thiên Dao cười lạnh, nhưng lại không hề tỏ ý sợ hãi. “Hoàng thượng động thủ đi, để tránh nghiệt chủng trong bụng ta làm bản hoàng thượng.”

“Nàng...” Sở Diễm quả thật có kích động muốn giết người. Nàng cùng Sở Hạo trong lúc đó thanh thanh bạch bạch, sao đối mặt với người khác vu hãm, nàng thậm chí ngay cả giải thích cũng không từng có qua. Là không tín nhiệm hấn, hay là nàng vốn vô tâm rồi. Sống hoặc chết, đối với nàng đều đã không còn quan trọng. Hấn bắt quả chỉ là ích kỷ một lần, nàng hà tất phải bướng bỉnh không quên sai lầm này, thậm chí dùng sai lầm này hành hạ chính mình, cũng trừng phạt hấn.

Ở bên cạnh hấn thật tốt, để hấn sùng, yêu, thật sự khó như thế sao?

Lời nói của nàng đã thương người, vẫn chưa đẩy hấn ra xa, ngược lại còn cổ vũ dục hỏa phần nộ của hấn. Hấn liền kéo xuống cảm bào vương bện trên người.....

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Lòng Người Khó Dò (2)

Cơ rút đau nhức khiến cho Thiên Dao kêu lên một tiếng đau đớn, theo bản năng cong người lên. Có lẽ, theo khoé mắt lạnh im chây xuống. Nhục nhả không chịu nổi như vậy, tâm so với thân thể còn đau đớn gấp bội. Đầu ngón tay bén nhọn bấm vào da thịt trong lòng bàn tay, huyết nhục mơ hồ một mảnh.

Giằng co như vậy đối với hai người mà nói đều là một loại hành hạ. Con ngươi đen như mực của Sở Diễm gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử dưới thân, giọng nói lạnh lùng, “Cầu xin ta, ta sẽ bỏ qua cho nàng.”

Sắc mặt Thiên Dao trắng bệch, hai gò má vương đầy nước mắt, lại quật cường cắn chặt làn môi, một giọt máu đỏ tươi như huyết châu rơi xuống, giống như không tiếng động tố cáo hành vi của hấn. Cho dù là chết, nàng cũng sẽ không tiếp tục cúi đầu trước hấn.

Sự nhẫn nại của Sở Diễm dường như cạn kiệt, hấn có thể dung túng nàng tùy hứng, bao dung cho sự tự phụ kiêu ngạo của nàng, thậm chí là hạ mình tới lấy lòng nàng. Nhưng nàng vẫn như cũ lần lượt chạm vào giới hạn của hấn. Hấn bắt quả chỉ muốn một câu giải thích của nàng, ít nhất để hấn có cảm giác nàng còn tồn tại. Thậm chí, hấn tình nguyện vì nàng trừng phạt người hãm hại nàng. Mấy ngày này, mặc dù Sở Diễm bận việc triều chính, nhưng hậu cung là hậu cung của hấn, trong lòng hấn tất nhiên là biết rõ, dám làm chuyện này, không phải Linh Lung, mà là Doãn Hàm Tuyết.

Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hai nữ nhân này vẫn không học được an phận.

Không khóc kêu hô, không có cầu xin tha thứ, nàng an tĩnh giống như một tượng gỗ. Mà nhịn không được vẫn lại là hấn.

Hấn từ từ chậm lại, cúi đầu hôn lên làn môi lạnh như băng của nàng, dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng cắn chặt của nàng, đồng thời nuốt máu loãng cùng

nước mắt vào trong miệng. Bàn tay ấm áp di chuyển dọc theo đường cong linh lung, âu yếm mỗi tác da thịt mẫn cảm của nàng.

Thiên Dao run nhè nhẹ, ngực kịch liệt lên xuống thờ đốc. Một đôi bàn tay nắm chặt đệm chăn màu vàng dưới thân.

Hắn nằm ở trên người nàng, cảm thấy thân thể nàng dần dần buông lỏng. Vốn là mượn chuyện này để phát tiết áp lực lửa giận, lại sau khi muốn nàng mới phát hiện, thân thể này hoàn mỹ đến vô cùng, khiến cho hắn hoàn toàn rơi vào tay găng, chỉ nghĩ muốn tham lam giữ lấy toàn bộ của nàng.

Thiên Dao bị hắn hành hạ giống như búp bê vải bị nghiền nát. Nàng ở dưới thân hắn trầm nhẹ bất lực khóc, bất buộc chính mình ấn nhẫn tất cả thô bạo ngang ngược của hắn, âm thầm cầu nguyện sự hành hạ này mau chóng kết thúc.

Sắc trời chuyển từ tối sang sáng, một đêm dài vô độ, cơ hồ hao hết thể lực của nàng. Mà người nam nhân bên cạnh được thoải mái, thần thái đặc biệt sáng lạng, hắn tạo nhã phủ thêm áo khoác, tuần nhan tuyệt mỹ treo ý cười tà lãnh.

Thiên Dao co rút ở trong góc, hai tay ôm đầu gối, thân thể không dừng được run rẩy, trong đôi mắt to xinh đẹp chỉ có hận.

Hắn xoay người, tay tùy ý nâng cằm nàng lên, bức bách nàng đối diện với ánh mắt của hắn.

“Sở Diễm, ta hận ngươi.” Nàng cơ hồ là nghiêng rống nói ra mấy chữ, có thể thấy, hận này khắc sâu cỡ nào.

“Vậy thì hận đi, trẫm không quan tâm.” Hắn lạnh lùng đáp trả một câu. “Nếu không muốn ở lại bên cạnh trẫm, liền cút vào lãnh cung đi, trẫm không muốn gặp lại nàng.”

Thiên Dao vẫn duy trì tư thái lúc ban đầu, con ngươi co rút, ánh sáng nhẹ nhàng lay động, vô tội khiến người ta không khỏi sinh lòng thương tiếc, “Được.” Nàng nhàn nhạt phun ra một chữ, khoé môi thoáng hiện nụ cười lúm đồng tiền, coi như giải thoát.

Vu Hằng điện vẫn như cũ đồ nát hoang vu, Thiên Dao cười khổ, thầm nghĩ, bản thân cùng nơi này trải lại duyên phận không ít.

Trong sân trong veo mà lạnh lùng, Thiên Dao nghiêng người nằm trên giường quý phi, miễn cưỡng phơi nắng mặt trời. Dưới thân là đệm giường bằng da hổ mềm mại, trên người đắp một chiếc áo lông cáo vừa dày vừa nặng. Liên Tinh nửa quỳ ở bên giường, trong tay bưng một chén thuốc ấm. Tuy Thiên Dao bị nhốt vào lãnh cung, áo cơm sinh hoạt vẫn như phân vị Quý phi, chưa từng có nửa phần cắt giảm. Thời tiết mặc dù đã chuyển ấm, nhưng gió xuân lạnh thấu xương, vào ở không được bao lâu, Thiên Dao liền cảm nhiễm phong hàn, thuốc thang cũng vẫn chưa từng bị ngừng.

“Nương nương, nên uống thuốc rồi.” Liên Tinh bưng chén thuốc đưa đến trước mặt nàng.

Lông mi Thiên Dao run rẩy vài cái, nhạt giọng nói, “Đặt ở chỗ nào đi, một lát ta sẽ uống.”

“Nhưng mà...” Liên Tinh muốn nói lại thôi, nhưng vẫn đem thuốc đặt ở trên bàn đá, khe thờ dài, “Nương nương tội gì làm khó mình chứ, người mấy ngày trước đây vừa có nguyệt sự, làm sao có thể có thai hơn tháng. Hồ ngự y rõ ràng bị người mua chuộc, chỉ cần đổi ngự y khác, tự nhiên sẽ rõ ràng.”

Thiên Dao thanh lạnh cười, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người Liên Tinh. Nàng trái lại có vài phần hâm mộ sự đơn thuần của nàng.

“Vô luận đổi ít hay nhiều ngự y, kết quả cũng giống nhau. Ngươi cho là vì sao Hoa phi phải bưng chén canh của ta?” Đầu ngón tay trắng nõn của nàng tùy ý đặt ở mặt trong cổ tay, trong cơ thể quả thực có cái mạch đập nhỏ bé kia, thuốc này chỉ sợ phải qua một đoạn thời gian mới có thể mất đi được lực.

Liên Tinh lộ vẻ mặt kinh ngạc, “Ý nương nương là... Hoa phi động tay động chân trong canh của người? Nhưng lúc đó nô tỳ đứng ở bên người nàng, vẫn không thấy nàng có động tác gì!”

Thiên Dao cười, ánh mắt u trầm vài phần. Linh Lung không hề xuất thân là sát thủ, thân thủ đặc biệt nhanh nhẹn. Nàng đem được giấu ở trong ngón tay, trong nháy mắt muốn sử dụng, liền hạ được vào trong canh. Nếu không phải nàng không có việc gì mà ân cần dẫn tới nàng hoài nghi, chỉ sợ hiện giờ vẫn còn ở trong móng lung.

“Thế gian này, khó đo lường nhất chính là lòng người.” Thiên Dao than nhẹ một tiếng, lười biếng khép hai mắt lại. Tốt xấu nàng cũng từng cứu Linh Lung một mạng, không trông mong nàng hồi báo cái gì, lại không nghĩ nàng vậy mà lại lấy oán trả ơn. Chẳng lẽ làm sủng phi đối với nàng mà nói lại quan trọng đến vậy sao!

Thấy nàng tựa hồ ngủ say, Liên Tinh mới đứng dậy rời đi.

Trong sân, tiếng gió tiêu điều vắng lạnh, Thiên Dao mở một đôi mắt sáng, trong mắt một mảnh thanh minh, không có nửa phần đáng vẻ ngủ say. Nàng khẽ chống đỡ thân thể, bưng chén thuốc trên bàn đá lên, đem thuốc đen kịt trong chén chậm rãi đổ vào trong chậu hoa ở một bên, không sót một giọt.

Tuyết Châu lan này là một loại hoa cực trân quý, từng cánh hoa trắng như tuyết, giống như một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, toả ra mùi thơm nhàn nhạt. Nhiều năm qua, Ngự hoa viên cũng không trồng ra được một gốc nào. Sở Diễm nói, hoa này đậm nhạt thanh lịch, cực kỳ giống Thiên Dao, liền sai người tặng tới.

Phải trân quý không phải sao? Nhưng tâm Thiên Dao lại như tro tàn, đối với những thứ tốt đẹp, cũng mất đi tâm tình thương thức. Tuyết Châu lan bị tưới mấy ngày thuốc, đoá hoa đã bắt đầu ẻo lả điêu tàn.

Cửa cung, một bóng dáng long bào từ xa lại gần, hôm nay khó có khi được rảnh rỗi, liền khẩn cấp muốn đến gặp nàng. Nhưng người đi tới trước mặt nàng, nàng lại chỉ lo nhìn bồn hoa trước mặt, đối với hắn làm như hoàn toàn không thấy. Tất cả tâm tình tốt đẹp nhất thời tan biến như khói sương.

“Hoàng thượng tựa hồ đi nhầm chỗ rồi.” Thiên Dao khẽ nâng mắt, nhặt nhẹo nói một câu.

Sở Diễm lạnh lùng không nói, một đôi mắt thâm thúy dính chặt trên người nàng. Đi nhầm? Vậy số lần hắn đi nhầm hình như nhiều lắm.

Vô số đêm sau khi nàng đi vào giấc ngủ, hắn đều canh giữ ở bên người nàng, ôm lấy thân thể ôn lành của nàng, mãi cho đến khi trời sáng. Ngày đó là giận dữ, lời vừa nói ra khỏi miệng, hắn liền hối hận. Nhưng Sở Diễm dù sao cũng là bậc cửu ngũ chí tôn, là hoàng thượng cao cao tại thượng, tổng không thể ăn nói khép nép hết lần này tới lần khác đối với tiểu nữ nhân này. Nhấn tâm ngoan độc, liền thật sự đưa nàng vào lãnh cung. Vốn tưởng ngày trong lãnh cung không dễ chịu, nàng tóm lại sẽ nhận thua, không nghĩ tới mấy ngày qua, nàng trái lại thoải mái vui vẻ một mình ở trong lãnh cung.

Hắn không nói, Thiên Dao cũng trầm mặc. Hoàng thượng ở đây, cung nhân đều đã hầu ở ngoài điện không dám đi vào.

Ánh mắt thâm thúy của Sở Diễm khiến cho Thiên Dao không hiểu sao thấy phiền toái, nàng đứng dậy, dậm dậm đi vào trong nhà, mà một đôi cánh tay rắn chắc vừa vịn vòng qua eo, không hề báo trước cúi người ôm nàng lên. Hắn đi nhanh vào trong, động tác nhưng lại không thô bạo ngang ngược, thậm chí có thể nói là thật cẩn thận.

Khi hắn mặc cả y phục nằm bên cạnh nàng, tất cả bình tĩnh của Thiên Dao trong nháy mắt bị phá tan. Nàng lão đảo lui về sau, thân thể cuộn tròn co rút thành một khối ở trong góc, phòng bị nhìn hắn. “Người, người muốn làm gì?”

Cánh tay trắng kiện của Sở Diễm vươn ra, không giải thích kéo nàng vào lòng, lãnh mị nói, “Nếu trẫm thực muốn làm gì, nàng sao có thể phản kháng hửm?”

Thiên Dao im lặng, hàm răng gắt gao cắn môi dưới, cứng nhắc bị hắn vây khốn ở trong ngực. Lông mi dài chớp động, lấy dính mấy giọt lệ long lanh.

Sở Diễm như có như không thờ dãi, mỗi lần đều không nỡ dùng sức mạnh đối với nàng. “Đừng hồ nháo, trẫm mệt chết đi được, cùng ta ngủ một chút.” Hắn giam cầm tay chân nàng, lại cũng chỉ ôm nàng đi vào giấc ngủ. Thiên Dao nửa tin nửa ngờ, đêm hôm đó bất buộc, lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

Hắn tựa hồ rất mệt, không bao lâu, đỉnh đầu liền truyền đến tiếng hít thở đều đều. Về mặt Sở Diễm ngủ an ổn, lông mi nồng đậm tạo thành một vệt bóng trên da thịt, sạch sẽ vô hại giống như hải đồng. Thiên Dao khẽ ngước mắt, ánh mắt nhàn nhạt rơi trên sườn mặt anh tuấn của hắn, lại có khoảnh khắc thất thần. Thời gian giống như quay về lúc ở Thiên Sơn, vô số đêm ở gần nhau, khi đó hắn không phải là hoàng thượng, không phải thái tử, thậm chí không phải Sở Diễm, hắn chỉ là nam tử đồng ý cùng nàng một đời.

Bao nhiêu lần trong bồi hồi, nàng muốn hỏi một câu, lúc trước vì sao hắn thất tín. Nhưng chuyện cũ không thể nhớ lại, thị phi phải trái, đều đã không còn quan trọng.

Nàng tựa đầu vào trong ngực hắn, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể ấm áp của hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ trong ngực hắn. Vu Hưởng điện không hổ là lãnh cung, nơi này thật sự rất lạnh, nhất là buổi tối. Thiên Dao khép hai mắt lại, hưởng thụ giờ phút bình tĩnh khó có được này. Nàng tự nói với mình, đây không phải là quyến luyến, nàng chỉ là quá lạnh, thân thể tham luyến ấm áp của hắn. Mà hắn, đã không thể làm tan chảy trái tim đã đóng băng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Huỷ Diệt

Mà giờ phút này, trong Chung Tuý cung, Linh Lung cùng Doãn Hàm Tuyết ngồi đối diện nhau. Hàm Tuyết cảm con cò màu trắng hạ xuống bàn cờ, Linh Lung cười, thân nhiên nói, “Tài đánh cờ của Lệ phi tỷ tỷ thật tốt, Linh Lung nhận thua.”

Doãn Hàm Tuyết hừ cười một tiếng, đùa cợt nói. “Thắng cô thì như thế nào, cô với ta hiện tại bất quá là đồng bệnh tương liên, dù có cô chết ta sống, hoàng thượng cũng sẽ không liếc mắt chúng ta nhiều một cái.”

Sắc mặt Linh Lung tái nhợt vài phần, hồi lâu sau mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. “Hiện giờ Thẩm Thiên Dao bị giam trong lãnh cung, mục đích của tỷ tỷ đã đạt được rồi.”

“Đạt được mục đích?” Doãn Hàm Tuyết cười lạnh, trong lòng lại vô cùng khó chịu, “Sau khi Thẩm Thiên Dao bị đày vào lãnh cung, hoàng thượng có từng qua đêm trong cung của cô?”

“Chuyện này...” Linh Lung nhất thời nghẹn lời, ánh mắt không khỏi ảm đạm. Hắn, như dĩ vãng vậy, tới cùng nàng dùng bữa, sau đó rời đi. Linh Lung cười khổ, hắn đã bao lâu không có chạm qua nàng, cả bản thân nàng cũng không nhớ được.

Doãn Hàm Tuyết cười lạnh đứng dậy, phất tay áo, con cò đen trắng trên bàn cờ toàn bộ bị quét xuống đất. Quân cò làm bằng ngọc, rơi trên mặt đất cảm thạch tron bóng, phát ra tiếng kêu thanh thúy. Mưu kế tử mi, lại vẫn thua cả ván bài, nàng thật không cam lòng.

“Hàng đêm ở bên cũng gọi là lãnh cung?” Nàng châm chọc cười, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Linh Lung ngu ngơ nhìn quân cờ hỗn độn trên đất, rơi vào trong mê mang. Chẳng biết lúc nào, một đôi giày gấm màu đen rơi vào trong mắt, cùng quân cờ tán loạn hợp thành một chỗ. Nàng từ phía giày nhìn lên trên, xuất hiện trong mắt là khuôn mặt trắng xanh bệnh trạng.

“Huynh đã đến rồi, đại ca.” Nàng thấp giọng gọi.

“Uhm” Huyền Ảnh buồn bực đáp lời. “Hoàng thượng ngủ lại trong Vu Hắc điện, không cần ta đi cùng.”

Linh Lung theo bản năng cắn lên môi, khuôn mặt tỉnh táo cơ hồ không có huyết sắc. “Linh Lung không hiểu, nếu như người đối với Thẩm Thiên Dao có lòng, hà tất phải đem nàng chấp tay nhường cho người. Người là người kiêu ngạo như vậy, muội không tin người sẽ dễ dàng tha thứ cho nữ nhân yêu thương bị người nam nhân khác những chạm. Người nếu như vô tình với muội, hà tất phải cứu muội. Người đã cứu muội, hiện giờ lại lạnh lùng như vậy.”

Huyền Ảnh than nhẹ, ở một bên yên lặng ngồi xuống. “Hai người so sánh bên nặng bên nhẹ, ngày đó tính mạng muội nguy khốn, Sở Diễm không thể không nhẫn tâm đem Thiên Dao đưa đi. Huống chi, người sớm có an bài, Thẩm Thiên Dao ở trong Vinh Thân Vương phủ mấy ngày nhưng là thuần khiết trong trắng.”

“Cái gì?” Linh Lung cả kinh, bàn tay dưới ống tay áo sớm nắm chặt thành quyền. Khoé môi không khỏi hiện ra nụ cười lạnh, hoá ra, toàn bộ đã sớm nằm trong lòng bàn tay Sở Diễm. Nàng cùng Doãn Hàm Tuyết hao tổn tâm cơ mưu đồ, trong mắt hấn, bất quá chỉ là một khúc truyện cười mà thôi.

“Người biết rõ Thẩm Thiên Dao trong sạch, vì sao vẫn còn đem nàng đẩy vào lãnh cung?” Giọng nói Linh Lung đều đã run nhè nhẹ.

Huyền Ảnh cười, mang theo vài tia châm chọc. “Linh Lung, muội rất không hiểu nam nhân. Người đem Thẩm Thiên Dao đẩy vào lãnh cung, bất quá là làm giảm nhuệ khí của nàng, để cho nàng hiểu được phải nhu thuận an phận. Hiện giờ, muội cũng thấy đấy, trước chịu thua chính là người. Nữ nhân kia, đã là điểm yếu của hoàng thượng.”

Linh Lung cúi đầu tới cực thấp, đầu ngón tay sớm đã cắm vào da thịt trong lòng bàn tay, nhưng một chút đau đớn cũng không phát hiện.

“Hoàng thượng đối với muội thật sự hữu tình, nhưng người yêu Thẩm Thiên Dao cũng đã yêu tới tận xương tủy. Linh Lung, hiện giờ muội vẫn cảm thấy nàng đối với muội không hề có uy hiếp sao?” Huyền Ảnh đậm mặt trần thuật một sự thật.

Linh Lung bỗng nhiên cảm thấy uỷ khuất, mười mấy năm tình cảm giữa nàng và Sở Diễm mà lại đầu không lại một cái nhăn mày một nụ cười của Thẩm Thiên Dao. Lòng mi rung động vài cái, giọt nước mắt to lần lượt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Huyền Ảnh đứng dậy, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Ngực một trận co rút đau đớn. Hấn cho tới nay cẩn thận che chở muội muội, vẫn lại khiến nàng bị thương tổn. “Linh Lung, đừng khóc, đại ca sẽ không để cho muội đau lòng. Đại ca đã từng nói qua, nếu như có một ngày Thẩm Thiên Dao thật sự uỷ khuất tới địa vị của muội... huynh sẽ phá hủy nàng ta.”

“Đại ca.” Linh Lung nỉ non một câu, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực đại ca, cũng giống như trước đây, bị thương, bị uỷ khuất, liền tìm kiếm an ủi trong lòng đại ca.

Nhưng mà, hủy diệt.... ý huynh ấy là gì?

Cuối mùa xuân đầu mùa hạ, thời tiết đặc biệt sáng sủa, ngàn dặm không mây. Thiên Dao ngồi trong sân, nhân nhạ xem hoa nở hoa tàn trước đình. Cung điện mặc dù cũ nát tồi tàn, lại được cung nhân dọn dẹp sạch sẽ, cùng với váy áo trắng thuần trên người nàng, trái lại vô cùng hoà hợp. Nàng ngồi bên cạnh bàn đá, trong tay bưng chén trà bằng sứ men xanh, khẽ nhấp nước trà xanh sương mai trong chén. Thỉnh thoảng, kèm theo vài tiếng ho nhẹ.

“Nương nương.” Liên Tinh đi tới, cầm áo choàng bằng gấm trong tay khoác lên vai nàng. “Nương nương bị nhiễm phong hàn một thời gian, vẫn chưa có chuyển biến tốt, nô tỳ đi Thái Y viện thỉnh ngự y đến xem sao.”

Thiên Dao ôn nhuận cười, nhân nhạ lắc đầu. “Không cần, đừng gây thêm rắc rối không cần thiết.”

“Nhưng phương thuốc của ngự y, nương nương uống cũng hơn tháng lại không có chuyển biến tốt.” Liên Tinh bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng hiện biểu tình lo lắng.

“Mùa hạ sắp tới rồi, thời tiết ẩm, bệnh của ta sẽ tốt lên.” Thiên Dao thản nhiên nói, ánh mắt bị sương mù che kín. Liên Tinh tự nhiên sẽ không biết, thang thuốc đưa tới kia, nàng chưa từng uống qua, mà một giọt không sót đổ vào trong chậu Tuyết Châu lan. Biết rõ hành vi ngậy thơ như vậy có chút buồn cười, nàng lại cố chấp dùng nó hành hạ chính mình, trừng phạt Sở Diễm.

Phong hàn có nặng có nhẹ, thời gian dài không được chữa trị thoả đáng, bệnh đã xâm nhập vào người, từng chút một rút dần sinh mệnh của nàng.

“Nương nương.” Yêu Nguyệt bước vào cửa cung, phía sau đi theo hai tên tiểu thái giám mặt lạ hoắc, trong tay bưng mấy xấp cầm y đơn sắc xếp ngay ngắn trên khay, dưới ánh mặt trời phản chiếu rực rỡ.

“Nô tài tham kiến Quý phi nương nương.”

“Các ngươi là?” Thiên Dao nhạ giọng hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, nô tài là thái giám trong Ché Y cục. Năm nay Giang Nam mới đưa vào trong cung gấm tơ tằm, hoàng thượng nói nương nương thích màu trắng thuần, liền lệnh cho tú nữ đêm làm không nghỉ, làm ra vài bộ điệp đoàn đưa tới.” Tiểu thái giám cung kính trả lời, giờ gấm vóc trong tay lên cao.

Liên Tinh cười tiếp nhận, cảm giác ôn lành mềm mại, đích thực là vật phẩm thượng thừa. Gấm vóc trắng thuần, làn váy cổ tay áo dùng chỉ tơ vàng tinh mịn thêu hoạ hoa tinh xảo, không hề chói mắt, dưới ánh mặt trời, lại toả ra ánh sáng bóng.

“Nghe nói gấm tơ tằm cực kỳ có tiếng?” Liên Tinh cười cười nói xong, giống như hiến vật quý đem váy áo đưa đến trước mặt Thiên Dao. Thiên Dao tuy ý liếc nhìn, hứng thú nhàn nhạt.

“Nhân lực của cô nương thật tốt, gấm tơ tằm này một năm bắt quá đưa vào cung mấy lần mà thôi. Hoàng thượng tự mình chọn lựa loại tốt nhất lưu cho nương nương.” Tiểu thái giám nịnh nọt nói.

Chủ tử nhà mình nhận được thánh sủng, làm nô tỳ trên mặt đều có vinh quang. Liên Tinh giòn giã cười, đầu ngón tay nhẹ vỗ về cảm váy trong tay. “Nương nương, đây là hoa dưới chân váy, hình như là hoa hồ điệp, là sự vui vẻ.”

“Uhm, vậy thì nhận đi.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại, lười biếng đứng dậy. Yêu Nguyệt nhanh chóng bước lên phía trước, khom người dò hỏi: “Nương nương mệt mỏi, nô tỳ đỡ người đi nghỉ ngơi.”

Thiên Dao khẽ gạt đầu, để nàng diu vào nội thất.

Nàng ở trên giường nệm chợp mắt một chút, bất tri bất giác, lúc tỉnh lại, màn đêm đã buông xuống. Nàng nửa tựa vào trước cửa sổ, ngửa đầu ngắm nhìn trăng tròn ngoài cửa sổ. Yêu Nguyệt rót chén trà, trong trà nổi lơ lửng vài cánh hoa phấn nộn.

“Nương nương còn chưa dùng bữa tối, nô tỳ đi Ngự Thiện phòng lấy cho người ít thức ăn. Hoàng thượng sai người hầm huyết yến, trước khi ngủ vừa vận uống là tốt.”

“Uhm” Thiên Dao không để ý lắm trả lời.

Sau khi Yêu Nguyệt rời đi, trong phòng lại khôi phục an tĩnh. Ánh mắt Thiên Dao mờ mịt rơi bên ngoài cửa sổ, vẫn chưa phát hiện một bóng đen đang từ từ tiếp sát. Mãi đến khi thân thể nhỏ xinh hoàn toàn bị bóng đen bao phủ.

Trên vách tường màu trắng kia bị bóng đen bao phủ khiến cho ngực nàng cả kinh, lại cố tự trấn định, chậm rãi quay đầu, ánh vào trong mắt là tuấn nhan bệnh trạng trắng xanh.

“Ngươi là ai?” Môi nàng khẽ nhúc nhích, nhạt giọng hỏi.

Huyền Ảnh đứng bất động tại chỗ, chỉ có khoé môi nhếch lên nụ cười lạnh. Con ngươi nheo lại, nhìn Thẩm Thiên Dao từ trên xuống dưới, vẫn là lần đầu tiên, hấn ở gần nàng như thế. Tuyệt y tóc đen, da thịt nõn nà, vẻ đẹp tự nhiên, nàng đứng ở nơi đó, phảng phất giống như bức tranh sơn thủy đạm mạc.

Khó trách Sở Diễm động tâm động tình, khuynh quốc khuynh thành bất quá cũng như vậy.

“Ta là Huyền Ảnh, là cái bóng của chủ thượng.” Hấn trầm giọng mở miệng, giọng nói cũng giống như con người hấn, âm u băng lãnh.

Thiên Dao đạm mạc, thấp giọng nói, “Ta cũng không biết ngươi.”

Huyền Ảnh cười lạnh một tiếng, “Ngươi không cần biết ta, nhưng ta có thể bảo đảm cả đời ngươi đều sẽ không quên, bởi vì, ta sẽ trở thành ác mộng của ngươi.” Dứt lời, đầu ngón tay hấn bắn ra, ánh nền trong phòng nháy mắt tắt ngúm, phát ra một tiếng phụt yếu ớt.

Thiên Dao chỉ cảm thấy dưới chân nhẹ hẫng, một cánh tay rắn chắc vòng qua eo, môi cũng bị che lại, Huyền Ảnh phi thân lên, mang theo nàng bay ra khỏi cửa sổ.

Lúc Yêu Nguyệt quay lại, trong phòng Thiên Dao tối đen một mảng. Nàng đứng ở cửa, hơi sững người trong chốc lát. Cho dù là ngủ say, Thiên Dao cũng sẽ không tắt nến, cho tới nay, nàng tựa như một tiểu hài tử thiếu cảm giác an toàn. Mặc dù Sở Diễm thương yêu sủng chiều mọi mặt, vẫn như cũ không cách nào an ủi nửa phần đau xót của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Đừng sợ, ta ở đây

“Nương nương, người đã ngủ chưa?” Yêu Nguyệt thăm dò mở miệng, mà đáp lại nàng là âm thanh trầm mặc. Cảm thấy không đúng, Yêu Nguyệt nhẹ

đẩy cửa phòng ra, bước vào trong nhà, vừa nói, “Nương nương, nô tỳ vào được không?”

Trong phòng tối đen một mảnh, gió từ cửa sổ mở rộng thổi vào, mang theo vài tia quý mị. Nàng run rẩy thấp lại nển, mới phát hiện trong phòng không có một bóng người, không có dấu vết dấu tranh vùng vẫy, an tĩnh quý dị.

“Yêu Nguyệt, cô trở về rồi?” Liên Tinh đứng ở cửa, một chân trong phòng một chân ở ngoài phòng.

“Nương nương đâu?” Yêu Nguyệt run giọng hỏi, mơ hồ cảm thấy trong đó đã phát sinh sự tình không ổn.

“Nương nương không phải vẫn ở trong phòng sao?” Liên Tinh đi tới, vẫn chưa phát hiện bóng dáng Thiên Dao, nhất thời cũng có chút luống cuống. Nàng vẫn đứng ở trong sân, vô cùng chắc chắn nương nương không có ra khỏi phòng.

“Hồng rồi, nương nương gặp chuyện không may. Nhanh đi bẩm báo hoàng thượng.”

Hai nha đầu lão đạo chạy về phía Cảnh Dương cung.

Lúc Sở Diễm tới nơi, sắc mặt băng lãnh làm người sợ hãi. Thiên Dao tuyệt sẽ không dễ dàng rời khỏi, khả năng duy nhất đó là nàng thật sự đã xảy ra chuyện. Trà trên bàn vẫn còn mang theo hơi ấm, hiển nhiên, nàng mất tích chưa được bao lâu. Trong lúc này, khí huyết của hân dâng lên, Thiên Dao hiện tại không có võ công, nếu như quả thật gặp chuyện gì, chỉ có thể mặc cho người xâu xé.

Hai tay hân chống mép bàn, bắt buộc bản thân trấn định lại, từ từ sắp xếp lại suy nghĩ. Một lát sau, một ý niệm hiện lên trong đầu hân – Huyền Ảnh.

“Người đâu, thả chó săn đi tìm Quý phi, nhất định phải nhanh.” Nếu không, liền không kịp rồi.

Mà giờ phút này, Thiên Dao đã bị mang tới một căn nhà ở một chỗ hoang vắng ngoài cung. Hân vô cùng thô bạo ném nàng trên đồng cỏ dại, không chút nào cho nàng cơ hội thở dốc, ngay sau đó, thân thể trầm trọng liền đè ép xuống.

“Người làm cái gì? Buông!” Thiên Dao lão đạo lui về sau. Nàng bị Sở Diễm phẩy đi võ công, căn bản không có năng lực phản kháng, hoảng sợ nhỏ cây trâm cài tóc trên đầu xuống đâm về phía hân. Mà hành động của nàng, trong mắt hân bắt quả chỉ là truyện cười trào phúng. Bàn tay hân vung lên, dễ dàng bắt được cổ tay nàng, ném mạnh xuống mặt đất băng lãnh, thấp thoáng dường như nghe được tiếng xương vỡ vụn, đau đớn lan tràn trên cổ tay. Kim trâm nắm chặt đã chẳng biết lúc nào mà bay ra ngoài.

Hân ấn nàng ở dưới thân, bàn tay to bóp chặt cổ mảnh khảnh của nàng, lực đạo to lớn, dường như khiến nàng hít thở không thông. Giọng nói lạnh như băng từ đỉnh đầu truyền đến, “Ta không phải Sở Diễm, ít giờ những trò tạp kỹ nhắm nhí này với ta đi. Ta cũng không có tâm tình thương hương tiếc ngọc.”

Hân vừa cỡi trường bào màu đen trên người, vừa xé rách sa y tuyết trắng của nàng. Thiên Dao ra sức vùng vẫy, hoảng sợ trùng lớn một đôi mắt. Đúng vậy, sợ hãi ùn ùn kéo tới, cơ hồ ép nàng không thở nổi. Trong lúc vùng vẫy giằng co, thân thể nhiều chỗ bị đụng bị nắm bị thương, cũng đã không cảm thấy được đau đớn.

Sở Diễm cũng cường thế bá đạo, hân cũng từng đối với nàng dùng sức mạnh, nàng cũng sợ hãi hân, giãy giụa phản kháng, lại chưa bao giờ tuyệt vọng như lúc này. Có lẽ, trong tiềm thức, nàng hiểu rõ chính mình là nữ nhân của hân, không thể nào chống cự, chẳng qua nghe theo hân. Nhưng giờ phút này, nam nhân ở trên người nàng không phải Sở Diễm.

Giờ phút này, cuối cùng hiểu rõ, ngoại trừ Sở Diễm, người nào cũng không được.

“Buông ra, cầm thú.” Nàng cuồng loạn khàn giọng gào thét, sa y nơi ngực bị xé nát thành từng mảnh, cảm giác mát lạnh lại càng khiến cho đầu óc thanh tỉnh, tuyệt vọng lại từ từ lan tràn. Nàng biết, bây giờ, không ai có thể cứu nàng.

Nàng không tiếp tục phản kháng, mở to đôi mắt sáng gắt gao nhìn chăm chăm người nam nhân đang áp trên người, giữa đốt ngón tay, ba cái ngón châm tinh mịn đã nhắm ngay huyết Phong Trì bên hông, chỉ cần đâm xuống, nàng có thể được giải thoát. Chỉ cần nam nhân này không biến thái tới mức gian thi, như thế, nàng vẫn trong sạch như cũ.

“Người rốt cuộc là ai? Vì sao phải làm như vậy?”

Huyền Ảnh cười lạnh, trong con ngươi tối đen không có một tia nhiệt độ, giống như hân thật sự chỉ là một cái bóng, không có huyết nhục linh hồn. “Ta muốn huỷ diệt ngươi.” Dứt lời, hân lại đè thân thể xuống, đưa tay rút đi đai lưng trên eo nàng. Hân cũng không có tính cùng nàng hoan ái triền miên, nữ tử như vậy, dây dưa càng lâu, chỉ càng hăm sâu.

Thiên Dao tuyệt vọng khép hai tròng mắt lại, một giọt lệ long lanh theo tiếng mà rơi. Chỉ cảm thấy hơi thở băng lãnh của hân phả xuống, rất nhanh sẽ va chạm vào thân thể của nàng. Ngón châm giữa đốt ngón tay đã đâm lên da thịt bên hông.

“Sở Diễm.” Nàng run rẩy làn môi, tuyệt vọng khóc gọi.

Thân thể Huyền Ảnh run lên, hai chữ ‘Sở Diễm’ khiến cho hân bỗng nhiên có cảm giác tội lỗi. Ma xui quỷ khiến, đầu gối thấp xuống, vậy mà lại hôn lên làn môi đỏ hồng của nàng. Không biết vì sao, hân liền nghĩ muốn nhắm nháp hương vị của nàng.

Thiên Dao hoảng sợ tròn to con ngươi, một cảm giác ghê tởm trào lên trong dạ dày. Nàng giãy dụa muốn tránh thoát, bất đắc dĩ thân thể bị hân kiềm

ché, toàn bộ bất quá là phí công. Trong lúc hoảng sợ, răng nàng dùng lực, cắn lên cái lưỡi đang thăm dò của hắn, nhất thời, mùi máu tanh nồng đậm lan tràn trong miệng.

Huyền Ảnh bị đau, sắc mặt khó coi dị thường, bàn tay to vung lên hạ xuống. Đôi má Thiên Dao nháy mắt sung đỏ một mảnh, máu tươi ngai ngái theo khoé môi chảy thành dòng. Con mắt sáng trưng lớn gât gao nhìn hắn. Nàng thay đổi chủ ý, nàng muốn cùng hắn đồng quy vu tận. Nàng đem lòng bàn tay dán lên eo hắn, đem ba cái ngân châm thật nhỏ chuẩn xác cắm vào huyệt đạo trên eo hắn. Huyền Ảnh hậu tri hậu giác nhận thấy bên hông hơi đau, phần nộ gào thét. “Người động tay động chân gì trên người ta?”

Đôi lông mày Thiên Dao nhíu lại, trong veo mà lạnh lùng nói, “Trên eo nam nhân có một huyệt đạo gọi là huyệt Đại Hách, chỉ cần che lại Đại Hách, nam nhân liền không cách nào đi được. Ta vừa rồi bất quá ghim một cây châm bạc vào huyệt Đại Hách của người mà thôi.”

Sắc mặt Huyền Ảnh vốn tái nhợt cơ hồ trắng bệch tới cực điểm, một tay gât gao bóp chặt cổ Thiên Dao. “Thảm Thiên Dao, là người muốn chết, đừng trách ta.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Dao sung huyết đỏ bừng, cảm giác hít thở không thông ừn ừn kéo tới, có một khắc như thế, nàng thật sự cho rằng, chính mình phải chết. Giờ khắc này, trong đầu nàng trống rỗng, sau sự nhục nhã và đau đớn, đối mặt với cái chết vậy mà lại không sợ hãi. Mà ý thức trong nháy mắt rơi vào bóng tối, lực kiềm chế nơi cổ lại buông lỏng, đỉnh đầu truyền đến một giọng nữ quen thuộc.

“Mau thả Thiếu chủ của ta ra, nếu không, đừng trách đao kiếm không có mắt.” Như Băng lạnh lùng nói, kiếm băng lãnh đã đặt ở cổ Huyền Ảnh. Mũi kiếm hơi nghiêng, đã vẽ ra một vết máu đỏ ở cần cổ hắn.

Động tác Huyền Ảnh hơi cứng đờ, thong thả đứng dậy, buông lỏng kiềm chế với Thiên Dao. Y phục trên người Thiên Dao cơ hồ bị xé rách nát vụn, áo quần không đủ che thân. Nàng lao đảo từ trên đất đứng dậy, cuộn mình co rúc ở trong góc, ánh mắt mờ mịt một mảnh, tình cảnh không chịu nổi như vậy, vốn không phải đường đường là Thiếu chủ U Minh nên đối mặt.

“Tỷ tỷ, ít nói lời vô nghĩa với hắn, bức cảm thụ này, lưu lại cũng là tai họa, chẳng bằng thay trời hành đạo.” Tư Băng tính tình vội vàng nóng nảy, không khách khí chút nào giờ kiếm chém tới.

Khoé môi Huyền Ảnh nở một nét cười lạnh, thân hình chớp loé, nhanh như tia chớp dễ dàng né tránh kiếm thế của Tư Băng. Hắn là cái bóng của Sở Diễm, cũng là ám vệ xuất sắc nhất bên người Sở Diễm, võ công hơn hẳn đám người Xích Diễm. Vừa rồi do lực chú ý đặt trên người Thiên Dao, mới có thể để cho tỷ muội Như Băng Tư Băng lợi dụng thời cơ.

“Chỉ bằng các người cũng muốn lấy mạng ta?” Hắn hừ lạnh một tiếng, thân hình xoay tròn cùng bóng dáng Tư Băng Như Băng dây dưa cùng một chỗ, trong phòng nhỏ hẹp bị tàn phá thoáng chốc đao quang kiếm ảnh, tia lửa văng khắp nơi, tiếng sắt thép va nhau đặc biệt chói tai. Mà Thiên Dao vẫn như cũ ngây ngốc co rúc trong góc tường băng lãnh, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của bản thân, tranh đấu sinh tử tựa hồ đều đã không còn quan hệ gì với nàng.

Võ công Như Băng Tư Băng không tệ, chỉ là gặp phải đối thủ cực mạnh, từ từ bị thất thế, trên người hai tỷ muội đã bắt đầu nhuộm máu. Nhuyễn kiếm Băng Lam trong tay Huyền Ảnh chớp loé, đối diện với Như Băng, nàng nửa quỳ trên đất, đầu đỏ đầy mồ hôi, đã không còn đường sống Chi có thể tuyệt vọng nhắm hai mắt, chờ đợi cái chết phủ xuống.

Mà Thiên Dao lại chẳng biết từ lúc nào đã tới trước người nàng, dùng thân thể của chính mình che chở cho nàng, mũi kiếm băng lãnh đâm thủng đầu vai, máu tươi như suối tuôn trào. Thiên Dao chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, xụi lơ trong lòng Như Băng, trí nhớ sau cùng là Như Băng tê tâm liệt phế gào khóc, cùng với vài tiếng chó sủa sủa.

“Thiếu chủ, thiếu chủ!”

“Thiếu chủ!” Tư Băng cũng đỏ mắt, từ trên mặt đất gian nan bò lên, giờ kiếm đâm về phía Huyền Ảnh, lại dễ dàng bị hắn dùng nội lực phá giải. Thân thể bị đánh lên cột nhà, miệng phun máu tươi, nhuộm đỏ cả sa y trước ngực.

Trong phòng mùi máu tanh dày đặc, một mảnh thâm trầm. Sở Diễm cảm thấy rơi vào trong đôi mắt đen khi đó là tình cảnh thâm trầm không nở nụ cười, nếu như chậm thêm nửa khắc nữa, ba cái mạng người trong phòng liền chấm dứt từ đây. Tác phong làm việc của Huyền Ảnh đó là nhỏ cò tận gốc.

“Vô liêm sỉ!” Sở Diễm băng lãnh quát lớn, phi thân lên, một chưởng đánh về phía ngực Huyền Ảnh. Chưởng thế như gió, thế tới hung mãnh, dùng mười phần lực đạo, không chút lưu tình. Huyền Ảnh chưa kịp phản ứng liền bị đánh ngã xuống đất, trong lúc gào thét một ngụm máu tươi không hề báo trước phun ra. Hắn nằm sấp trên đất, Ngự Lâm quân thần tốc tiến lên, kiếm băng lãnh không chút lưu tình đặt trên cần cổ hắn.

Sở Diễm chẳng thèm liếc hắn lấy một cái, chặn ngang đoạt Thiên Dao từ trong lòng Như Băng, nhanh chóng điếm lại mấy đại huyệt ở ngực nàng. “Đem những người khác về cung.” Hắn thanh lãnh phân phó, ôm Thiên Dao nhanh chóng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Ngóng nhìn nhau (1)

Trong Vị Ương cung, đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày, ngự y quỳ đầy đất, cung nhân thị nữ ra ra vào vào, vội vàng tất bật.

Sở Diễm canh giữ bên giường Thiên Dao, cầm chặt bàn tay lạnh băng của nàng, hai mắt đầy tơ máu đỏ tươi. “Dao Nhi, tỉnh lại có được không, tỉnh lại nhìn ta.”

“Hoàng thượng không cần quá mức lo lắng, vết thương trên vai nương nương không trúng chỗ hiểm, trên người mặc dù có nhiều chỗ bầm tím, nhưng chưa từng bị xâm phạm qua. Nương nương chỉ là bị kinh hách, mất máu nhiều.” Ngự y run rẩy hồi bẩm.

Sở Diễm trầm mặc không nói, ánh mắt không hề chớp dính chặt trên người Thiên Dao. Mặc dù nàng chưa từng bị xâm phạm, bị thương chồng chất như vậy cũng đủ khiến hần đau lòng không thôi. Cái gì mà cứu người chỉ tôn, ngay cả một nữ nhân cũng không bảo hộ được, thật đúng là nực cười.

“Đều lui ra đi, đừng ồn ào Quý phi nghỉ ngơi.” Sở Diễm trầm giọng phân phó, ngự y nhao nhao chấp tay, nửa quỳ lui xuống.

Thiên Dao ngủ không được an ổn, thân thể nhỏ bé vùng vẫy, sợi tóc rơi trên trán bị mồ hôi tinh mịn làm ướt nhẹp, dính tán loạn ở trên trán. Trong miệng thì thảo ni non: “Đau quá, Sở Diễm cứu ta.”

Sở Diễm che chở nàng ở trong ngực, ôn nhu dỗ dành, mảy kiếm nhú chặt, giống như vết thương là ở trên người hần vậy.

“Hồi bẩm hoàng thượng, thuốc tắm đã chuẩn bị xong.” Liên Tinh đi tới, khom người đứng ở một bên.

“Uhm.” Sở Diễm trầm giọng trả lời, ôn nhu ôm lấy Thiên Dao, hướng vào phòng trong mà đi.

Trong ôn trì, hơi nước quanh quẩn, như mộng như ảo. Hai cổ thân thể trần trụi kề sát nhau, Thiên Dao vẫn hôn mê bất tỉnh, thân thể xụi lơ tựa vào trong ngực hần. Sở Diễm nửa ôm nàng, ngón tay thon dài chải chuốt mái tóc như thác nước của nàng. Trên da thịt trắng nõn che kín vết bầm tím cùng vết thương nhiễm máu, bàn tay ấm áp của Sở Diễm khẽ vuốt qua vết thương chói mắt này, ngực từng cơn đau đốn ngột ngạt, lửa giận cũng trào dâng kịch liệt. Hần biết, Dao Nhi của hần vì bảo vệ sự trong sạch mà liều mạng vùng vẫy, phản kháng, thậm chí ngọc nát đá tan.

“Dao Nhi, thực xin lỗi.” Hần thì thầm, khẽ hôn lên làn môi mềm mại của nàng. Mí mắt nàng nhú lại, ở trong ngực hần không an phận ưm một tiếng, tay nhỏ tóm loạn lấy ngực hần.

“Dao Nhi.” Hần trầm giọng gọi, bàn tay to bắt lấy bàn tay nhỏ của nàng. Ôm nhau như vậy với hần mà nói không nghi ngờ gì là một sự hành hạ trí mạng. Thân thể mềm mại của nàng kề sát vào hần, hần vuốt ve qua mỗi tác da thịt của nàng, vì nàng gột rửa những thứ không sạch sẽ trên người, chạm vào da thịt nhẵn nhụi của nàng, hần cùng nàng ôm hôn, ôn nhu triển miên, lại cũng chỉ giới hạn ở da thịt thân cận, nhiều hơn nữa, hần không dám, mà nàng cũng không chịu nói.

Tiếng nước vang, động tác của hần kéo theo từng đợt từng đợt gợn sóng. Tóc ẩm ướt trôi nổi trên mặt nước, uyển chuyển như tơ tằm.

Nụ hôn tinh tế lướt qua da thịt trắng nõn của nàng, mùi thuốc xen lẫn hương thơm trên thân thể nàng làm cho người ta muốn ngừng mà không được. Thiên Dao thấp giọng ưm, sau khi lông mi hơi hơi rung động, một cặp mắt sáng mờ ra. Sau khoảnh khắc mờ mịt, liền nhận rõ tình cảnh trước mắt.

Trong đôi mắt to trong suốt vẫn hoàn toàn trống rỗng, Sở Diễm còn chưa nhận định rõ ý thức của nàng có thanh tỉnh hay không, đã bị nàng đưa tay đẩy. Nàng giống như bị mất khống chế, liều mạng giãy dựa gào thét, “Cút ngay, đừng chạm vào ta.” Kịch liệt phản kháng tạo thành những gợn sóng lớn, làm mờ hồ hai mắt.

Sở Diễm bối rối vô thố, thật cẩn thận che chở nàng ở trong ngực, sợ nàng làm bản thân bị thương. “Dao Nhi, Dao Nhi đừng sợ, ta ở đây.”

Thiên Dao điên loạn đánh đấm trong ngực hần, đầu ngón tay bèn nhọn vẽ ra từng vết máu sâu trên cánh tay hần. Sở Diễm hoàn toàn bất động, tất cả tâm tư đều đặt ở trên người nàng.

“Đừng, buông, buông ra.” Thiên Dao cuồng loạn khóc hô, mắt to xinh đẹp trống rỗng mê mang, tinh thần vẫn ở trong trạng thái hoảng hốt.

Sở Diễm đau lòng ôm nàng, để mặc nàng đánh, nói gì cũng không chịu buông tay.

Giãy dựa rất lâu, hơi thở Thiên Dao từ từ mỏng manh, ở trong ngực hần dần dần an tĩnh lại, đầu tựa vào đầu vai hần, mặt mũi nhắm mắt, trong miệng lại thì thảo thấp giọng gọi, “Sở Diễm.”

Trong lúc này, Sở Diễm nói không nên lời cảm giác trong lòng kia, cánh tay vòng bên eo nàng từ từ chặt lại, hần không thể đem nàng dung nhập vào trong huyết mạch, hợp làm một thể với nàng.

“Dao Nhi, đừng sợ, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng.” Hần ở bên tai nàng thì thầm, dịu dàng ôm nàng lên, dùng tơ lụa mềm mại bao lấy thân thể nàng.

Yêu Nguyệt và Liên Tinh vẫn hầu ở phòng ngoài, thấy hoàng thượng chỉ mặc một bộ trung y nói lòng ôm chủ tử nhà mình từ phòng trong đi ra, vội vàng đốt nhang an thần, lại trái chân găm mềm mại trên giường rộng rãi. Sở Diễm nhẹ nhàng đặt Thiên Dao lên giường, lại nhẹ nhàng trái chân găm ra.

Mái tóc rối tung bên gối càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, khiến người thương yêu. Sở Diễm cúi người, đau lòng đặt một nụ hôn trên trán

nàng.

“Hoàng thượng, Huyền Ảnh đã quỳ ở trong Ngự thư phòng.” Giọng nói trầm thấp của Xích Diễm vang lên ở ngoài điện, gương mặt tối đen âm trầm cực kỳ.

“Ừ.” Sở Diễm buồn bực đáp lại, đứng dậy nói với Yêu Nguyệt Liên Tinh, “Chiều cố nướng nướng nhà các người thật tốt.” Dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Trong Ngự thư phòng, Huyền Ảnh quỳ gối trên đất, đầu cúi cực thấp, áo choàng màu đen đơn giản không chịu nổi. Mà Linh Lung quỳ ở ngoài điện, hai tròng mắt rung rung. Nhìn thấy Sở Diễm đi nhanh vào bên trong, trầm thấp sợ hãi run giọng gọi, “Hoàng thượng.” Bộ dáng rất là đáng thương.

Sở Diễm cũng không để ý tới, lập tức bước vào trong, dừng lại trước người Huyền Ảnh, nhấc một chân đá vào đầu vai Huyền Ảnh. Hắn vốn mang trọng thương, thân thể lão đạo ngã xuống đất, mấy kiếm cau chặt, một hồi lâu sau mới lấy lại được hơi.

“Không phải rất biết nghiền ngẫm tâm ý trẫm sao? Chẳng lẽ người không rõ Thiên Dao đối với trẫm mà nói có ý nghĩa gì? Người nào cho người mượn lá gan lớn như vậy, dám có ý đồ tranh nữ nhân của trẫm!” Sở Diễm trong cơn giận dữ, quyền đâm cước đá Huyền Ảnh trên đất.

Huyền Ảnh nằm sấp trên đất, thân thể co rúc thành một khối, không lên tiếng không hé răng, thừa nhận quyền cước thống khổ rơi trên người.

Hai mắt Sở Diễm đỏ ngầu, bàn tay đã nắm chặt trong ống tay áo, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, cho thấy hắn vô cùng phẫn nộ cùng kiềm nén.

“Hoàng thượng!” Linh Lung khàn cả giọng khóc hô một tiếng, chạy tới bên người Sở Diễm, ôm lấy chân hắn, ngăn cản quyền cước thô bạo của hắn. “Hoàng thượng, đại ca cũng là nhất thời hồ đồ, huynh ấy vẫn chưa chạm qua Quý phi, vẫn mong hoàng thượng niệm tình đại ca tận hiến với bệ hạ mà tha cho huynh ấy một mạng đi.”

“Cút ngay.” Quanh thân Sở Diễm tản ra lửa giận cực nóng, phất tay áo, thân thể Linh Lung liền bị đẩy ra ngoài. Bảo kiếm Phi Hồng bị rút ra khỏi vỏ, trực chỉ yết hầu của Huyền Ảnh.

“Huyền Ảnh, người đã dám làm thì nên biết hậu quả.”

Huyền Ảnh nằm sấp trên đất, dưới thân là một vũng máu lớn đỏ tươi. Hắn biết rõ không thể chối cãi, nhắm chặt hai mắt, áp ứng không nói.

“Đừng, đừng mà.” Làn môi Linh Lung rung động, nước mắt tí tách rơi xuống. Nàng rõ ràng, bây giờ thật sự chọc giận Sở Diễm. Nàng bò tới che trước người Huyền Ảnh, đem kiếm đặt trên ngực mình, một gương mặt tinh xảo, hoa lệ đái vũ, khóc rất là thê thảm.

“Diễm, đừng mà.” Nàng khóc thê lương, ngửa đầu đón nhận đôi mắt sâu thẳm của hắn.

Sở Diễm đứng thẳng lưng, tay cầm kiếm lại run nhẹ. “Linh Lung, trẫm đã từng nói qua, nàng sẽ không phải là nữ nhân duy nhất của trẫm. Trẫm cũng từng nói, làm nữ nhân của trẫm phải biết khoan dung. Nói cho trẫm nghe, lúc ấy nàng đã trả lời như thế nào?”

Linh Lung quỳ trước mặt hắn, hàm răng gât gao cắn môi, roi lệ không nói. Nàng làm sao có thể quên, nàng nói: ‘Linh Lung chỉ cần ở bên cạnh điện hạ, cuộc đời này vậy là đủ.’

‘Keng’ một tiếng, bảo kiếm Phi Hồng rơi xuống đất, trầm trọng uy nghiêm. Sở Diễm khẽ cúi người, tay nâng cằm nhỏ của nàng lên. “Chuyện Doãn Hàm Tuyệt vũ hãm Thiên Dao có thai, nàng có biết vì sao trẫm không trừng phạt nàng ta không?”

Ánh mắt Linh Lung chợt loé lên sự kinh hãi, mi mắt rung động, lại chảy một hàng nước mắt.

“Trẫm nếu như trừng phạt Doãn Hàm Tuyệt, nàng ta nhất định sẽ khai ra nàng, trẫm không nỡ. Nhưng nàng nói cho trẫm nghe xem, nàng đã làm cái gì há? Huynh muội các người đã làm cái gì?”

“Diễm, Linh Lung biết sai rồi, Linh Lung không dám nữa, van cầu chàng, tha thứ cho đại ca đi.” Linh Lung khóc thảm thiết, thân thể cuộn tại một chỗ, run rẩy, cơ hồ khóc không thành tiếng. Đại ca là thân nhân duy nhất trên đời này của nàng, nàng không thể mất đi được.

Sở Diễm trầm mặc thật lâu sau, như có như không than thở, “Được, trẫm không giết hắn, có điều nàng phải nhớ cho kỹ, đây là lần cuối cùng.” Dứt lời, hắn đứng dậy, phẩy tay áo bỏ đi.

Thân thể Linh Lung nháy mắt xụi lơ, hai mắt đầm lệ mù sương, nhìn bóng dáng cô lãnh của hắn từ từ đi xa, lại quyết tuyệt như vậy.

Sở Diễm đi rồi, Xích Diễm dẫn hai thị vệ Ngự Lâm quân đi vào, kéo Huyền Ảnh từ trên đất lên.

“Các người muốn dẫn đại ca của ta đi đâu?” Linh Lung lớn tiếng hỏi, sống chết che ở trước người Huyền Ảnh. “Xích Diễm, hoàng thượng đã chính miệng đáp ứng buông tha cho đại ca của ta.”

Sắc mặt Xích Diễm có chút ngưng ngưu, hắn cùng với huynh muội Linh Lung cũng có tình cảm vào sinh ra tử. “Hoàng thượng đã hạ lệnh nhốt Huyền Ảnh vào thủy lao. Nướng nướng, người vẫn nên tránh ra thì hơn, đừng làm khó dễ chúng ta.”

“Không, ta không tin, ta muốn đi tìm hoàng thượng.” Linh Lung gian nan bò từ trên đất lên, lao đảo lao ra ngoài điện.

Trong Vị Ương cung, Thiên Dao đã tỉnh lại. Nàng ngồi tựa vào vách giường, ánh mắt nhàn nhạt ngó ra trăng tròn ngoài cửa sổ, giữa lúc hoảng hốt, chỉ cảm thấy toàn bộ những chuyện xảy ra gần đây đều chỉ là một cơn ác mộng, nhưng đau đớn từ vết thương nơi đầu vai lại chân thật mà rõ ràng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Ngóng nhìn nhau (2)

“Nương nương, nên uống thuốc rồi.” Liên Tinh đi tới, trong tay là một chén thuốc đen đặc nóng ấm.

Khoé môi Thiên Dao thoáng hiện một nụ cười khổ, từ sau khi vào cung, uống thuốc tựa hồ còn nhiều hơn ăn cơm. “Ta không muốn uống, cứ để đó đi.” Nàng nhàn nhạt đáp lời, giọng nói hết sức mỏng manh.

“Nương nương...” Liên Tinh vừa muốn mở miệng khuyên nhủ, lại bị một giọng nam từ phía sau lưng truyền tới đột ngột cắt ngang.

“Để cho trầm, người lui xuống trước đi.” Sở Diễm nhắc vạt áo ngồi xuống bên giường Thiên Dao, tiếp nhận chén thuốc bằng sứ trắng trong tay Liên Tinh. Liên Tinh khẽ cúi người, nhỏ giọng thối lui ra ngoài.

Sở Diễm dùng thìa sứ khuấy, nhẹ nhàng thổi, cũng khẽ nếm một chút, thấy đủ nguội mới đưa tới bên môi nàng. “Ngoan, uống thuốc đi.”

“Đáng.” Thiên Dao thuận miệng buông ra một câu, ánh mắt nhàn nhạt vẫn như cũ rơi bên ngoài cửa sổ, thậm chí chẳng thèm liếc hán lấy một cái.

Sở Diễm bất đắc dĩ cười nhẹ, xen lẫn trong nụ cười là vài tia chua xót. “Vậy trầm uống cùng Dao Nhi, cùng Dao Nhi chịu đắng, có được không?” Sở Diễm đem thìa đặt bên môi, đem thuốc nuốt xuống, hương vị chua xót lan tràn trong miệng. Hắn không để ý lắm nhẹ cười, lại đưa tới bên môi Thiên Dao.

“Dao Nhi nghe lời, uống thuốc bệnh mới mau khỏi.” Hắn âm giọng mềm giọng dụ dỗ.

Thiên Dao ngu ngơ trong chớp lát, ánh mắt thông thả từ ngoài cửa sổ rơi vào trên người Sở Diễm, chờ dần mở miệng ra uống thuốc. Ngay sau đó, lại uống vào miệng muỗng thứ 2, thứ 3..., mãi đến khi chén sứ trắng thấy đầy.

Sở Diễm mỉm cười, đặt chén thuốc sang một bên, duỗi cánh tay ôm nàng vào ngực, cúi đầu khẽ hôn lên môi nàng, thu lấy chua xót trong miệng nàng.

Thiên Dao vẫn không phản kháng, mi tâm vẫn cau chặt, tựa hồ đang ngấm ngấm chịu đựng. Thật là vất vả mới đợi cho hắn buông nàng ra.

“Thiên Dao mệt rồi, hoàng thượng mời trở về đi.” Trong giọng nói cứng nhắc của nàng mang theo sự băng lãnh người lạ chớ lại gần, xoay người nằm lên giường, đưa lưng về phía hắn.

Ngực Sở Diễm hơi đau, khoé môi bất đắc dĩ nhếch lên, nhạ giọng nói, “Dao Nhi ngủ đi, trầm ở đây với nàng.”

Không khí trong phòng yên lặng quý dị, thân thể cao lớn của Sở Diễm ngồi bên cạnh giường, bóng dáng xanh nhạt trong màn đêm càng lộ vẻ cô đơn trống rỗng. Thiên Dao đưa lưng về phía hắn, lông mi hơi run rẩy, nhưng không cách nào ngủ được.

Có gió theo cửa sổ nửa mở thổi vào, ánh nến trên bàn lay động theo gió, tạo ra tiếng ‘tách tách’ giòn vang. Mây kiếm Sở Diễm nhíu lại, sợ quấy nhiễu tới giấc ngủ của Thiên Dao, hai ngón tay bắn ra, một cánh hoa quỳnh bay ra dập tắt ánh nến, trong phòng nháy mắt rơi vào trong bóng tối. Vàng trắng treo ngoài cửa sổ kia trong veo mà lạnh lùng.

Thân thể Thiên Dao theo bản năng run lên, cuộn mình, đầu ngón tay nắm chặt chăn gấm màu vàng dưới thân. Đêm tối như vậy khiến cho nàng tự dưng sợ hãi.

“Dao Nhi đừng sợ, ta sẽ ở bên nàng. Ngủ đi.” Giọng nói ôn nhuận của hắn vang lên trên đỉnh đầu.

Không biết vì sao, lời hắn nói lại khiến nàng an tâm khó hiểu. Nhưng Thiên Dao vẫn như cũ không chút buồn ngủ, sau khi trấn trọc liền ngồi dậy, trong bóng tối bọn họ ngóng nhìn nhau. Đôi mắt trong veo của Thiên Dao trong bóng đêm lóe lên năm tháng chớp động, đẹp đến khiến người ta mê muội.

“Sao lại không ngủ?” Sở Diễm ôn hoà hỏi.

“Ngủ không được.” Thiên Dao có chút khó chịu trả lời.

Sở Diễm cười nhẹ, “Muốn ta giúp nàng sao?”

“Không, không cần.” Thiên Dao thất kinh lui về sau, hai tay ôm đầu gối, thân thể cuộn tròn co rúc thành một khối.

Sở Diễm cười khổ, khẽ thở dài, cũng không dám tiến lên trước. “Nghĩ lung tung gì đó, trầm bắt quá là muốn ở bên cạnh nàng mà thôi.” Hắn thoáng buồn

rầu, rõ ràng là nữ nhân của mình, hiện giờ ngay cả quyền ôm ấp nàng cũng không có.

Hắc xúc mèn tơ lên, mặc nguyên y phục nằm xuống cạnh nàng, nghiêng người nằm. Sở Diễm hiểu rõ, chỉ có khi hấn ngủ, nàng mới có thể an tâm đi vào giấc ngủ.

Thiên Dao ru rú ở cuối giường, tựa đầu trên đầu gối, buông xuống lòng phòng bị, mệt mỏi quá độ khiến nàng rất nhanh ngủ thiếp đi.

Trong phòng vô cùng an tĩnh, cảm nhận được tiếng hít thở đều đều nhẹ nhàng truyền đến từ người bên cạnh, Sở Diễm mới chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt u ám trong veo mà lạnh lùng, không có nửa phần say ngủ. Hấn khẽ đứng dậy, ôm Thiên Dao đang ngủ say đặt lên giường mềm mại. Thân thể của nàng vẫn ôn lành như trước, hấn dùng mền tơ bao lấy nàng, sau đó gát gao ôm vào trong ngực, dùng chính nhiệt độ cơ thể của mình để sưởi ấm cho nàng.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực rốt cuộc bỏ khuyết chỗ hồng trong tâm hồn hấn. Cho tới nay, đều biết nàng không giống những nữ nhân khác, nhưng lại chưa bao giờ từng chân chính nhìn rõ tâm mình. Sau khi một lần lại một lần mất đi, mới hiểu được, đối với Doãn Hàm U là áy náy, đối với Linh Lung là cảm ơn, mà đối với Thiên Dao, chính là yêu, khắc cốt ghi tâm.

Một đêm ngon giấc, lúc lâm triều, Sở Diễm mới lưu luyến buông tay. Thế nhân chỉ nói Đường minh hoàng ngu ngốc, lại không biết khi đối mặt với người thương, có người nam nhân nào không muốn sớm chiều kề cận. Sở Diễm đặt một nụ hôn nhẹ lên hai gò má khi nàng vẫn còn say ngủ, khoe môi hiện lên nụ cười khổ. Hấn trái lại thật sự muốn một lần làm hôn quân, khó trách phụ hoàng nói: ‘Hồng nhan họa thủy.’

Mặc dù đã vào hạ, sáng sớm trời vẫn hơi lạnh. Đẩy cửa phòng ra, sương mù ngoài phòng mạnh mẽ ủa vào. Yêu Nguyệt Liên Tinh hầu ở ngoài phòng, khom người thi lễ. “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

“Uhm.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lời, ánh mắt liếc vào trong phòng. “Chăm sóc Dao Nhi cho thật tốt, lâm triều xong trăm sẽ tới thăm nàng.”

Dựa theo quy củ trong cung, mỗi ngày tần phi đều phải thỉnh an Hoàng hậu. Vài ngày trước bị đẩy vào lãnh cung thì không tính, hiện giờ trở về Vị Ương cung quy củ đó là không thể bỏ. Mà ngụ ý của Sở Diễm lại cực kỳ rõ ràng, không được quấy nhiễu mộng đẹp của Thiên Dao, thỉnh an đương nhiên cũng miễn rồi.

“Nô tỳ tuân chỉ.” Yêu Nguyệt Liên Tinh vui mừng, trong hậu cung, thường thường có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Chủ tử nhà mình được sủng ái, làm nô tỳ cũng có khí phách theo.

Có người vui, tự nhiên sẽ có người buồn. Bên ngoài Vị Ương cung, Linh Lung quỳ trọn vẹn một đêm. Đôi mắt sớm khóc tới sưng đỏ. Ngự Lâm quân đứng ở ngoài cung, người không liên quan nhất định không được đi vào. Hành động của Ngự Lâm quân đương nhiên là ý của Sở Diễm. Giờ phút này, Linh Lung mới biết, nam nhân một khi đã trở nên tuyệt tình, liền mây may không chút đường lui.

Cửa cung chậm rãi mở ra, Sở Diễm mặc long bào, dưới sự hầu hạ của đám người Tô Phúc, Lưu Trung bước ra.

“Hoàng thượng.” Linh Lung sợ hãi gọi, nước mắt lại một lần nữa làm nhòe hai mắt. Quỳ suốt một đêm, hai chân dường như đã mất cảm giác, chỉ có thể bò tới chân hấn, đưa tay kéo lấy vạt áo. “Hoàng thượng, Linh Lung cầu xin người, tha cho đại ca một lần đi.”

Sở Diễm từ trên cao nhìn xuống nàng, con ngươi co rút, nhạt giọng nói, “Tha chết cho hấn đã là giới hạn lớn nhất của trăm. Trăm cũng phải lấy lại công đạo cho Thiên Dao.”

Sự lạnh lùng của hấn đối với Linh Lung mà nói giống như vạn tiễn xuyên tim. Nàng chưa từng ăn nói khép nép cầu xin hấn như vậy, nhưng hấn lại không nhúc nhích chút nào.

“Bên hông đại ca bị Thảm Thiên Dao cắm ngân châm, lại bị một chưởng của hoàng thượng. Huynh ấy đã được giáo huấn không phải sao? Hoàng thượng nếu lại nhốt huynh ấy vào thủy lao không có ánh mặt trời, đại ca chỉ có đường chết mà thôi.”

Sở Diễm khẽ cúi người, tuấn nhan lạnh lùng, tay nâng cằm nàng lên, đầu ngón tay mềm nhẹ lau nước mắt bên hai má nàng. “Linh Lung, nàng không nỡ để Huyền Ảnh chết, vậy trăm làm sao bỏ được Thiên Dao. Nàng nói nàng yêu trăm, lại không học được yêu ai yêu cả đường đi. Linh Lung, là nàng thay đổi, hay là, trăm chưa bao giờ thật sự nhìn rõ nàng?”

Linh Lung giống như con thú nhỏ bị chấn kinh, run rẩy lắc đầu, làn môi khẽ nhúc nhích, nhưng không có lời nào phản bác.

Sở Diễm thu tay về, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng chuyển sang một bên, rồi nhanh đi. Linh Lung cứng ngắc tại chỗ, ngay cả sức lực để khóc cũng không có. Trong lúc vô tri vô giác, không biết lại qua bao lâu, Sở Diễm hạ triều trở về, lúc đi ngang người nàng, cũng chỉ khẽ dừng cước bộ. Trái tim thấp thỏm của Linh Lung lại chìm vào đáy cốc.

Trong Vị Ương cung, Thiên Dao ngồi trước gương đồng, chải chuốt mái tóc như thác nước. Cánh tay rắn chắc đột nhiên từ phía sau vòng ra eo nàng, bàn tay đang cầm cây lược bằng gỗ đào bị bao phủ bởi một bàn tay ấm áp khác, “Miệng vết thương có còn đau không?” Giọng nói ôn nhuận của hấn phảng phất ở bên tai.

“Uhm, không tệ.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại, không dấu vết tránh thoát cái ôm của hấn. “Hoàng thượng mới vừa hạ triều sao?”

Sở Diễm nhẹ cười, biết rõ nàng đang tận lực né tránh nhưng vẫn buống bình kéo nàng vào lòng ôm ấp. “Hạ triều liền đến với nàng, không tốt sao?”

Nàng cũng không vùng vẫy, an tĩnh tùy ý hấn ôm, chỉ đạm mạc nói một câu. “Thiên Dao không cần.”

Sở Diễm bất đắc dĩ nhếch khoé môi, lại nói, “Nhưng mà làm sao bây giờ, trầm cần nàng.”

Thiên Dao vẫn trầm mặc như cũ, khẽ cúi đầu, con ngươi co rút, làm cho người ta nhìn không thấy biểu tình giờ phút này của nàng, chỉ có quanh thân tản ra nhân nhạ xa cách, lạnh lùng mà đã thương người.

Lại là khoảnh khắc trầm mặc giằng co, mãi đến khi Liên Tinh mang đồ ăn sáng tiến vào, cháo loãng bỏ thêm nhân sâm tảo đỏ, điểm tâm ngon miệng mà không ngấy, ngân nhĩ tổ yến càng không thể thiếu.

“Nương nương, nô tỳ giúp người dùng bữa.” Liên Tinh nửa quỳ trước người Thiên Dao, bưng canh trong tay lên. Thiên Dao hơi hơi nhú mị, sáng sớm tinh lại, không có chút khẩu vị, mới vừa muốn mở miệng cự tuyệt, lại bị giọng nói của Sở Diễm đột nhiên xen vào cắt ngang.

“Để trầm.” Sở Diễm đưa tay tiếp nhận, dùng thìa múc canh đưa tới bên môi Thiên Dao.

Thiên Dao khẽ lắc đầu, cự tuyệt gọn gàng dứt khoát, “Ta không muốn uống.”

“Ồ...?” Sở Diễm tà khí cười, đầu lông mày bên trái hơi nhếch lên, mang theo vài tia nghiền ngẫm, “Nếu Dao Nhi không uống, trầm cần phải đổi cách thức khác dứt nàng rồi.”

Cùng một chiều, nam nhân này trái lại lần nào cũng dùng được.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Ngóng nhìn nhau (3)

Mi tâm Thiên Dao nhú chặt, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng. Liên Tinh nửa quỳ ở bên cạnh, nàng vào cung hầu hạ cũng được một thời gian, tự nhiên thông suốt chuyện nam nữ, đầu cúi tới cực thấp, đôi má đỏ bừng.

Thiên Dao tức giận túm lấy bát bạch ngọc trong tay hắn, há miệng lớn uống canh trong bát, bát chấp bị nóng cũng bắt chấp bị sặc. Mắt thấy canh thấy đầy, nàng cảm tức ném ở một bên bàn, bắt đầu ho khan không ngừng.

“Uống chậm một chút, không ai tranh giành của nàng.” Hắn nhẹ cười, hai tay khoá lại vòng eo của nàng, ôm nàng đến giữa gối. Bàn tay ấm áp vỗ nhẹ lưng nàng. Thiên Dao tức giận tròn mắt nhìn hắn, thâm nghĩ: ‘Còn không phải người khôi xương sao?’

“Hoàng thượng, Hoa phi nương nương vẫn quỳ ở bên ngoài, tiếp tục như vậy, chỉ sợ...” Lưu Trung đứng ở ngoài cửa, khom người cúi đầu, muốn nói lại thôi.

Ánh mắt Sở Diễm hơi trầm xuống, thanh lãnh nói, “Không cần để ý, người lui ra đi.”

“Dạ.....” Lão nô cáo lui.” Lưu Trung hơi do dự, quay người lui xuống.

Thiên Dao ngừng ho khan, bưng chén trà xanh uống vài ngụm, mới dịu đi một chút. Ánh mắt tùy ý liếc nhìn bóng dáng khom người đi xa của Lưu Trung, khoé môi lộ ra nụ cười lạnh. Diễn trò cho ai xem chứ! “Hoàng thượng nếu đau lòng thì để cho nàng đứng lên đi, Hoa phi nương nương quỳ gối trước cửa cung của ta, Thiên Dao nhận không nổi.”

Sở Diễm vẫn như cũ ôn nhuận mỉm cười, hai tay ôm chặt, tựa đầu vào hõm vai nàng. “Trầm sao lại cảm thấy lời này của Dao Nhi có chút vị chua nhỉ?”

Thiên Dao không nói, mi mắt sụp xuống, để lại một vệt bóng trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh. Nàng chẳng muốn cãi cọ với hắn.

Sở Diễm than nhỏ, suy nghĩ trong chốc lát, lại mở miệng lần nữa, ánh mắt nhân nhạ rơi vào trên người nàng, quan sát mỗi một biểu tình biến hoá của nàng. “Huyền Ảnh làm nàng bị thương, trầm đã nhốt hắn vào trong thủy lao. Linh Lung vì vậy mới quỳ ngoài điện một đêm. Dao Nhi, trầm biết trong lòng nàng oán giận, hiện tại, trầm liền giao Huyền Ảnh cho nàng xử trí, hắn sống hay chết, chỉ bằng một câu của nàng.”

Khuôn mặt Thiên Dao vẫn bình tĩnh như nước, chỉ khẽ nâng mắt, thâm sâu hãm nhập vào đáy mắt của hắn, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm tư hắn. Mà cặp mắt sắc bén đen như mực kia, sâu như hàn đàm, nàng vẫn không cách nào hiểu được. Nàng thoát khỏi cái ôm của hắn, đi tới bên cửa sổ, ngoài cửa sổ chẳng biết từ lúc nào đã có mưa bụi tí tách nhỏ giọt, cuối xuân đầu hạ, trong nháy mắt, vào cung đã gần một năm.

Thiên Dao nửa dựa vào song cửa sổ, ánh mắt mờ mịt, giống như rơi vào trầm tư. Trong một năm này, nàng ở bên cạnh hắn, ngoại trừ bản thân thêm vết thương chồng chất, nàng rốt cuộc chiếm được cái gì? Theo bản năng đưa tay ra ngoài cửa sổ hứng những giọt mưa lạnh lẽo rơi xuống, trong đầu đột nhiên hồi tưởng lại câu nói kia của Sở Diễm: “Tháng sáu tuyết rơi.”

Buồn cười và châm chọc biết bao nhiêu, không phải hắn sớm đã nói rõ ràng sao, trừ khi tháng sáu có tuyết rơi, nghịch thiên mà đi, nếu không, hắn sẽ

không yêu nàng, tuyệt đối sẽ không.

“Nếu hoàng thượng đau lòng, hãy bỏ qua cho huynh muội Hoa phi đi.” Nàng khẽ nói một câu, ánh mắt vẫn mờ mờ nhìn về phương xa. Một gương mặt tái nhợt, sóng nước chẳng xao, nhẹ nhàng không giống nhân gian.

Sở Diễm vẫn yên tĩnh ngồi tại chỗ, sống lưng thẳng tắp, bàn tay ẩn trong tay áo mình hoàng đã nổi gân xanh, “Dao Nhi, trăm đã nói qua, đưa bọn họ cho nàng xử trí.”

Thiên Dao tựa đầu dựa sát song cửa sổ băng lãnh, khép hờ hai tròng mắt, một chuỗi nước mắt im lặng chảy xuống, rơi vào khoé môi, mang theo chút chua xót. Chuyện cho tới bây giờ, hắn vẫn như cũ bao che cho huynh muội Linh Lung, chẳng lẽ cường bạo chưa được liền có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao? Nếu như nàng thật sự bị Huyền Ảnh nhúng chàm, hắn sẽ như thế nào?

“Hoàng thượng biết Thiên Dao mềm lòng, không đành lòng lấy đi tính mạng người khác. Hoàng thượng muốn mượn miệng Thiên Dao thứ tội cho huynh muội Hoa phi, quả thật là dụng tâm lương khổ.” Nàng trào phúng cười, bước sen nhẹ nhàng, đẩy cửa điện ra, gió mưa hỗn loạn theo khe cửa bay vào, sa y tuyết trắng của Thiên Dao bỗng bành.

“Người đâu, truyền khẩu dụ của hoàng thượng, xá tội cho Huyền Ảnh. Lệnh cho Hoa phi nương nương đứng lên đi.”

“Vâng, lão nô tuân mệnh.” Lưu Trung lộ vẻ mặt vui mừng, xoay người liền đi ra ngoài, lại bị một giọng nói lạnh như băng quát lớn dừng lại.

“Truyền ý chỉ của trăm, đem Huyền Ảnh lôi ra Ngọ môn chém đầu. Nói cho Hoa phi trở về Chung Tuý cung, nếu không, cùng với Huyền Ảnh đồng tội luận xử.” Sở Diễm khoanh tay đứng bên người nàng, quanh thân tỏa ra hơi thở băng lãnh làm người ta sợ hãi.

“Vây...” Lưu Trung cứng đờ tại chỗ, đây rõ ràng không giống với kế hoạch ban đầu. Tâm tư hoàng thượng, quả thật càng ngày càng khó dò.

“Đều cắt hết cho trăm.” Sở Diễm gầm thét, sắc mặt lạnh tới cực điểm. Cảnh Khang để mặc dù sâu không lường được, tính tình cũng xem như cực tốt, đặc biệt là trong Vị Ương cung. Cung nhân thị nữ trong Vị Ương cung bị dọa sợ không nhẹ, lão đạo thối lui. Lưu Trung cũng không dám tiếp tục lưu lại.

Hàng mi thon dài của Thiên Dao hơi hơi rung động, dung nhan tuyệt thế như chỉ thủy, giống như toàn bộ bốn phía đều không có quan hệ gì với nàng, nàng tự sống trong thế giới của mình. Mà sự đậm đặc của nàng lại càng thêm kích động lửa giận của Sở Diễm. Cánh tay dài của hắn mở ra, vây nàng ở giữa vách tường và lồng ngực hắn, ánh mắt tối đen bùng cháy lửa giận cực mạnh.

“Thầm Thiên Dao, nói cho ta biết, rốt cuộc nàng muốn như thế nào?”

Thiên Dao vẫn bình tĩnh không chút lay động như cũ, con ngươi trong suốt lóe sáng, khoé môi thoáng hiện nụ cười trào phúng, lại đặc biệt chói mắt, “Những lời này vốn nên để Thiên Dao hỏi hoàng thượng mới đúng. Rốt cuộc hoàng thượng muốn Thiên Dao như thế nào? Lưu lại cũng không được, giết cũng không phải. Thiên Dao ngu dốt, không đoán ra được tâm ý bệ hạ, vẫn xin hoàng thượng chỉ bảo cho!”

“Thầm Thiên Dao, nàng nhất định phải nói chuyện như vậy với trăm sao?” Hắn nặng nề thở dài, đối với nàng, thật không biết làm sao. Hắn hận không thể đem nàng yêu thương ở trong lòng, nhưng nàng không cần, ngoại trừ việc rời khỏi, nàng không muốn gì khác.

Ngoài phòng, đột nhiên truyền đến tiếng đánh nhau rõ ràng, cửa phòng ‘ầm’ một cái bị người từ bên ngoài phá mở, Linh Lung toàn thân chặt vật xuất hiện trước cửa, sau lưng nàng, Ngự Lâm quân quỳ đầy đất. Xem ra, việc Huyền Ảnh bị xử tử, Linh Lung nóng nảy, chỉ có thể xông vào. Tóm lại là nữ nhân của hoàng đế, Ngự Lâm quân cũng không dám thật sự đã thương nàng.

“Chúng thần vô năng, xin hoàng thượng thứ tội.”

“Toàn bộ lui ra hết đi.” Sở Diễm chậm rãi buông Thiên Dao ra, lạnh giọng mở miệng. Ngự Lâm quân ở trong cung nhiều năm, đều là người sáng suốt, hiểu rõ đây là chuyện nhà đế vương, nhanh chóng khom người thối lui.

Linh Lung quỳ một cái ‘bịch’ xuống đất, kẻ kiếm trên cổ mình. “Huynh muội chúng ta thuở nhỏ đi theo hoàng thượng vào sinh ra tử, hoàng thượng từng nói chúng ta là thân nhân của người, mà hiện giờ, hoàng thượng sẽ rút kiếm đối với thân nhân của mình sao? Đại ca xác thực có sai, lại tội không đáng chết. Hoàng thượng nếu muốn giết đại ca, trước hết bước qua xác của Linh Lung đi.” Nàng cũng thực hạ quyết tâm, cánh tay run lên, liền vẽ ra không ít vết thương trên cẳng cổ mảnh khảnh, máu đỏ tươi chảy xuống trên làn da trắng nõn.

Mây kiếm Sở Diễm nhíu lại, từ trên cao nhìn xuống nàng, cô đơn lạnh nhạt nói, “Linh Lung đang uy hiếp trăm sao?”

“Linh Lung không dám, Linh Lung chỉ cầu xin một tia thương xót sau cùng của hoàng thượng, đối với Linh Lung, đối với đại ca, đối với mười mấy năm tình ý của chúng ta mà thương xót.”

Sở Diễm hờ hững, ánh mắt sâu không thấy đáy lại bắt đầu dấy sóng.

Trầm mặc thật lâu sau, trong phòng yên lặng như chết.

Ngay tại lúc Linh Lung cơ hồ tuyệt vọng, đỉnh đầu truyền xuống một tiếng thở dài như có như không, “Nàng trở về đi, trăm không giết Huyền Ảnh.”

“Tạ, tạ hoàng thượng.” Tri giác Linh Lung bỗng tối sầm, ngã gục xuống. Nàng vốn ở ngoài cung quỳ một đêm, lại mắc mưa, hiện giờ lại bị thương, chỉ vì nghĩa khí mà chống đỡ được, hiện giờ sức lực buông lỏng, người liền ngã đi.

“Linh Lung.” Ngực Sở Diễm căng thẳng, cúi người ôm nàng từ dưới đất lên, đi nhanh ra ngoài cung. Từ đầu đến cuối, chưa từng nhìn Thiên Dao lấy một cái.

Thiên Dao đứng cứng đờ tại chỗ, mọi chuyện vừa mới phát sinh, đều giống như một giấc mộng. Không chân thật như thế.

“Nương nương...” Liên Tinh lo lắng khẽ gọi.

Thiên Dao như từ trong mộng tỉnh lại, khoé môi chậm rãi nhếch lên, thoáng hiện ý cười. “Ta không sao.”

Liên Tinh khẽ cúi thấp đầu, sắc mặt có chút khó coi. Bộ dáng chủ tử nhà mình như vậy, nói không có việc gì, người nào tin. “Nương nương, thuốc hôm nay đã hâm nóng, nương nương nhân lúc còn nóng mau uống đi.”

Ánh mắt Thiên Dao nhìn nhặt rơi trên chén sứ trắng trên bàn, “Uhm, ta biết rồi, ngươi đi ra ngoài trước đi.”

“Vâng.” Liên Tinh do dự một chút, vẫn khom người thối lui ra ngoài.

Thiên Dao không tiếng động cầm chén thuốc trên bàn, chậm rãi đổ vào chậu Tuyết Châu lan trước cửa sổ. Cánh hoa trắng như tuyết nhẹ nhàng lay động trong gió. Thiên Dao cảm nhận được, bản thân cũng giống chậu Tuyết Châu lan này, nhờ không đứng người, chỉ có thể héo rũ điêu linh trong mưa gió.

Trà trên bàn cũng lạnh, Thiên Dao ngồi cạnh bàn, hai tay nắm chén trà, muốn dùng chính nhiệt độ của cơ thể để làm nóng trà, thật đáng thương mà lại nực cười.

“Nương nương, An Thanh Vương cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói trầm nhẹ của Yêu Nguyệt. Chưa nghe thấy tiếng Thiên Dao, một tiếng ‘cột kẹt’ nhỏ vang lên, cửa phòng đã bị người đẩy mở. Sở Dục toàn thân áo trắng bảo màu tím đi nhanh vào.

Dung nhan Thiên Dao hồ hững, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua hắn, thanh lạnh nói. “An Thanh Vương vượt qua khuôn phép, nơi này là nội viện hậu cung, há lại có thể để Vương gia xông vào.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Cảm giác yêu chính là đau (1)

Mây kiếm Sở Dục cau chặt, thấy nàng bình yên vô sự mới nhẹ nhàng thở dài một hơi. Hắn phụng mệnh đi sứ Giang Nam, vừa trở về, liền nghe nói trong cung xảy ra đại sự. Huyền Ảnh đi theo Thất ca nhiều năm, Thất ca sẽ không dễ dàng động thủ với hắn, vừa hỏi Xích Diễm mới biết, Huyền Ảnh vậy mà muốn cường bạo với Thiên Dao.

“Bốn vương có không được nhiều như vậy, bốn vương chỉ muốn xác định người mạnh khoẻ.” Sở Dục vội vàng nói.

Thiên Dao thanh lãnh cười, đặt trà đến bên môi, nhấp một ngụm. “Vương gia hiện tại thấy được. Thiên Dao vẫn là Thiên Dao của trước đây, không có tốt, cũng không có xấu.”

Sở Dục cứng đờ đứng tại chỗ, hai tay nắm chặt thành quyền, tiếng xương va nhau giòn vang. Một lúc sau mới nhìn nhặt mở miệng. “Thất tẩu, trà nguội rồi.”

“Thì sao?” Thiên Dao không để ý lắm cười nhẹ, chậm rãi đặt chén trà trong tay xuống. “Tâm đều đã lạnh, còn để ý một ly trà sao?”

Sở Dục không nói, ngực đột nhiên co rút đau đớn không hiểu.

Thiên Dao vẫn đạm nhạt như gió xuân, mềm mại nhu nhược, nội tâm lại quật cường. Nàng vẫn như thường ngày, lệnh Yêu Nguyệt thay trà, bày bàn cờ, lại nghiêng đầu nhìn Sở Dục đang đứng ở một bên. “Vương gia có nguyên bởi Thiên Dao đánh một ván cờ không?”

“Được.” Sở Dục gần như không cần nghĩ ngợi liền trả lời, nhắc vạt áo ngồi xuống đối diện nàng. Con cờ đen trong tay hạ xuống bàn cờ.

Thiên Dao cúi đầu trầm mặc, cùng hắn đặt từng quân từng quân cờ lên bàn. Kỹ năng chơi cờ của hai người cơ hồ là ngang nhau, tốc độ xuống cờ của Sở Dục từ từ chậm lại, càng lúc càng do dự, mây kiếm cũng chậm rãi chau lại.

Thiên Dao nhẹ cười, không hề dự liệu giờ tay làm loạn bàn cờ. Sở Dục khó hiểu nhìn nàng, “Thất tẩu, đây là ý gì?”

Thiên Dao chậm rãi đứng dậy, đứng trước cửa sổ, ánh mắt sâu xa nhìn về nơi xa. “Thắng thua mà nói đối với vương gia quan trọng vậy ư? Thua thì đã sao? Thắng thì có thể thế nào?”

Sở Dục nhíu mày trầm tư, một lúc sau, lại chậm rãi mở miệng nói, “Nếu như Sở Dục thắng, vẫn mong Thất tẩu tha thứ cho Thất ca lần này. Huyền Ảnh cùng Thất ca vào sinh ra tử, Thất ca không nỡ giết hấn về tình về lý đều có thể hiểu.”

“Vương gia tự tin mình nhất định sẽ thắng?” Thiên Dao cười, đầu ngón tay trắng nõn đem từng con cờ trắng đen một lần nữa bỏ vào hũ.

Nhìn tổng thể bàn cờ, đường đi nước bước của nàng hấn đại khái đã hiểu rõ, muốn thắng nàng không phải dễ dàng, nhưng ít nhiều hấn có vài phần nắm chắc, “Nếu như Thất tẩu thắng, Sở Dục nguyện thoả mãn một tâm nguyện của Thất tẩu.”

Nghe qua, trái lại không tồi. Thiên Dao cười, thản nhiên nói, “An Thanh vương, mời.”

Một bàn cờ này hạ xuống lại cực kỳ dùng lực, từ lúc bắt đầu cho đến lúc kết thúc. Lúc tay Thiên Dao hạ xuống quân cờ cuối cùng mới nhàn nhạt nói: “Vương gia, người thua rồi.”

Tuần nhan Sở Dục bình tĩnh, mày kiếm hơi hơi chau lại, trong lúc này lại không phân biệt được vui buồn, chỉ trong trẻo nói, “Thất tẩu che giấu thực lực thực sự.”

Thiên Dao vân đạm phong khinh cười, “Chẳng lẽ Vương gia không nghe nói qua sao, từ xưa binh bất yếm trá.”

Sở Dục cũng cười, trước mặt nữ nhân này, mỗi lần tiếp xúc đều cho hấn kinh hỉ khác nhau. Nàng như vòng xoáy vĩ đại, trong lúc bất tri bất giác dụ người hãm sâu. “Sở Dục xin nhận thua. Không biết Thất tẩu có tâm nguyện gì? Chỉ cần trong phạm vi năng lực của Sở Dục, nhất định sẽ giúp Thất tẩu thực hiện.”

Thiên Dao đang thu thập quân cờ trắng đen trên bàn cờ, nghe Sở Dục nói vậy, đầu ngón tay hơi dừng lại, khoé môi hiện lên ý cười giễu cợt. Sau đó, đứng dậy nửa tựa vào song cửa sổ bên cạnh, ánh mắt nhẹ nhàng rơi bên ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ, trời ngả hoàng hôn.

Nàng nhìn phong cảnh, mà Sở Dục lại nhìn nàng, không hề chớp mắt.

Trầm mặc thật lâu sau, làn môi Thiên Dao khẽ nhúc nhích, nhàn nhạt phun ra hai chữ. “Tự do.” Nàng muốn, chỉ có tự do. Mà Sở Diễm không chịu cho, còn Sở Dục lại cho không được.

Con người Sở Dục khê biến, một lúc sau, vẫn gian nan gật gật đầu. “Chuyện này, có lẽ Sở Dục cho không nổi nhưng ta sẽ tận lực thử một lần.” Hấn đứng dậy, bước nhanh ra ngoài. Thiên Dao dò dẫm nhìn bóng lưng hấn đi xa, khoé môi dần dần thu lại nụ cười giễu cợt, nhàn nhạt nói một tiếng. “Cảm ơn.” Biết rõ hy vọng xa vời, nhưng có người nguyện ý vì nàng thử một lần, như vậy, đã đáng cảm ơn.

Rời khỏi Vị Ương cung, Sở Dục lập tức đi tới Ngự thư phòng. Hấn biết hành vi như vậy vô cùng lỗ mãng, nếu như bây giờ bỏ lỡ, chỉ sợ rút cuộc đời này, hấn cũng không có dũng khí mở miệng.

Trong Ngự thư phòng đèn đuốc sáng trưng, Lưu Trung khom người đứng ngoài điện, sắc mặt nặng nề. Nhìn thấy Sở Dục, vội vàng nghênh đón, miễn cưỡng nở nụ cười. “Lão nô tham kiến An Thanh Vương.”

“Lưu tổng quản không cần đa lễ.” Sở Dục khách sáo nói. “Thất ca ở bên trong sao?”

“Dạ phải, chỉ là, hôm nay tâm tình hoàng thượng không được tốt, Vương gia nếu không có chuyện gì quan trọng, vẫn nên trở lại vào ngày mai thì hơn.” Lưu Trung lại chấp tay nói. Ngày xưa vào giờ này, hoàng thượng phê duyệt tấu chương xong sẽ đi gặp vị trong Vị Ương cung. Nhưng hôm nay náo loạn như thế, chỉ sợ không đi Vị Ương cung được, sắc mặt hoàng đế so với bão táp còn âm trầm hơn.

Sở Dục cười nhẹ, chỉ nói, “Không sao”, liền nâng bước mà vào.

Trong Ngự thư phòng, Sở Diễm an tĩnh ngồi ở ghế chủ vị, trong tay tùy ý cầm một quyển sách, tấu chương một bên xếp chồng lộn xộn, cực kỳ hiển nhiên, Sở Diễm còn chưa bình tĩnh đến mức vừa chiến tranh lạnh với Thiên Dao, vừa bình tĩnh xử lý chính sự.

“Thất ca.” Sở Dục khom người cúi đầu, trịnh trọng nói.

Sở Diễm nâng mắt, tùy ý liếc mắt nhìn hấn, “Đệ đến rồi, ngồi đi.”

Sở Dục vẫn chưa ngồi xuống, mà vẫn cung kính đứng tại chỗ.

“Có việc?” Mày kiếm Sở Diễm thâm thúy nhíu mày, đặt quyển sách cầm trong tay trên bàn.

Sở Dục trầm tư trong chốc lát, sau đó chậm rãi mở miệng. “Thất ca từng đồng ý qua với thần đệ, nếu như ngày khác đại thế đã thành...”

“Hoá ra đệ muốn cái này.” Sở Diễm nhẹ cười cắt ngang hấn, “Chuyện trăm đã hứa tự nhiên sẽ làm được. Chỉ là chung quy Hàm Tuyết vẫn là phi tử của trăm, việc này không thể gấp gáp nhất thời. Trăm sẽ an bài thích đáng cho nàng xuất cung.”

“Thất ca, thần đệ nói không phải là Hàm Tuyết, mà là — Thiên Dao.” Giọng nói Sở Dục thoáng khàn khàn, lòng bàn tay nắm chặt dưới ống tay áo đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Trong phòng nháy mắt lại rơi vào tĩnh mịch, mắt phượng Sở Diễm nheo lại, tản ra hàn khí làm người sợ hãi. Một lúc sau, mới lạnh lùng cô độc mở miệng, “Người nói lại lần nữa xem?”

Sở Dục hít sâu một hơi, cắn răng lập lại. “Thần đệ muốn mang Thiên Dao rời đi.”

Cùng với giọng nói là tiếng ly tách bể xoảng, trong con thịnh nộ, Sở Diễm phát ổng tay áo, vắn phòng tứ bảo trên bàn, chén sứ men xanh cùng tấu chuông đều rơi xuống đất. Mảnh sứ cùng với nước bắn tung tóe trên đất. Thân thể cao lớn của Sở Dục khẽ run, rất ít khi thấy Thất ca tức giận như vậy.

“Cút ra ngoài, trẫm không muốn thấy người.”

Sở Dục ép đầu tới cực thấp, lại không có ý định rời đi. Hôn nữa, nhắc vạt áo trải ra, quỳ một gối xuống đất.

Mắt phượng tuyệt mỹ của Sở Diễm sâu không thấy đáy, hần đứng dậy, dừng lại trước người Sở Dục, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống hần, “Sở Dục, mơ ước nữ nhân của quân vương, người có biết tội gì không?”

“Thần đệ nguyện ý gánh vác toàn bộ tội lỗi, mong Thất ca thành toàn cho.”

Sở Diễm lạnh giọng mà cười, “Nếu như trẫm không đáp ứng? Còn muốn quỳ không đứng dậy? Sở Dục, trẫm đã nói qua, cùng một chiều chỉ có thể dùng một lần, người đã không có cơ hội rồi.”

“Thất ca có thể buông tha Doãn Hàm Tuyết, vì sao không thể buông tha Thiên Dao? Nàng trời sinh tính đăm đạc, không tranh sự đời, cũng không thích hợp sinh tồn trong hậu cung. Thất ca vậy khôn nằng như vậy, chỉ hại nàng.” Sở Dục không chút nhún nhường cãi lại.

“Không vì sao cả, trẫm nói không được là không được.” Sở Diễm khoanh tay đứng, đã tới giới hạn chịu đựng. Nếu như đổi lại là người khác, khiêu khích quyền uy quân vương như vậy, sớm đầu thần hai nơi.

“Người đâu, mang An Thanh Vương ra ngoài.”

Vừa dứt lời, Ngự Lâm quân nhanh chóng đi vào, đặt tay lên cánh tay hần tính lôi ra ngoài, “Vương gia, ty chức đắc tội.”

Sở Dục gồng người, cất lực quỳ trên đất, dùng nội lực phản kháng, quật cường không chịu rời đi. Có điều giằng co trong chốc lát, trên trán đã đổ mồ hôi. Hần giữa đầu, khoe môi hơi cợt nhả nhích lên, khàn khàn nói, “Thất ca, có phải huynh yêu nàng rồi không?”

“Đó không phải chuyện người nên biết, Sở Dục, lo cho bản thân mình là được.”

Sở Dục tự giễu cười, từ thời khắc nàng không để ý an nguy che chắn ở trước mặt hần, hần đã không cách nào quản được lòng mình, “Thất ca, đệ yêu nàng.” Ngắn ngủn một câu, giọng nói không lớn, lại vô cùng kiên định. Vừa dứt lời, Sở Dục chỉ cảm thấy hơi thở lạnh thấu xương đập vào mặt.

Sở Diễm khoanh tay đứng, con ngươi sâu không thấy đáy nổi sóng, giọng nói ra lại hơi hơi ám khàn. “Sở Dục, thu hồi lời người vừa nói, trẫm coi như hôm nay người chưa từng nói qua.”

Sở Dục cười khổ, lời nói thu hồi được, vậy còn tâm thì sao? Tâm cũng thu hồi được sao? “Sở Dục khẩn cầu Thất ca thành toàn.”

“Người mơ tưởng.” Sở Diễm cơ hồ là rít ra mấy chữ này từ trong hàm răng, cổ tay chuyển động, một đoá hoa quỳnh bay ra khỏi cổ tay áo, khẽ rơi vào đầu vai Sở Dục. Sở Dục chỉ cảm thấy đan điền tê rần, rốt cuộc không vận được chút nội lực nào.

“Đem An Thanh Vương về vương phủ.” Sở Diễm phân phó một câu, sau đó lạnh lùng xoay người. Một lúc sau, lại thì thảo mở miệng, “Nàng không được, chỉ có nàng là không thể.”

Sở Dục quỳ rạp xuống đất, trước mắt từ từ mơ hồ. Hần nghĩ, hần đã biết đáp án của Thất ca.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Cảm giác yêu chính là đau (2)

Đêm, lạnh bạc như nước.

Trong Vị Ương cung, đèn đuốc sáng trưng. Thiên Dao lạnh nhạt ngồi trước cửa sổ, tiếp tục bức tranh thêu vẫn chưa xong kia, uyên ương thành đôi, hiện giờ xem ra, bất quá là một con mộng tưởng xa không thể chạm. Liên Tinh nửa quỳ bên người Thiên Dao, chỉ điểm những đường may bị sai.

Đêm yên tĩnh, đột nhiên bị một tiếng ‘ầm’ của cửa mở cắt ngang. Thiên Dao khẽ nâng mắt, chỉ thấy Sở Diễm một thân mình hoàng, bước đi lão đảo, khi hần tiếp sát, mùi rượu xông thẳng vào mũi.

“Hoàng, hoàng thượng.” Liên Tinh hiển nhiên bị dọa sợ không nhẹ, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống đất.

“Cút ra ngoài.” Sở Diễm rống to một tiếng.

“Nô, nô tỳ tuân mệnh.” Liên Tinh cơ hồ là trốn chạy, nửa quỳ nhanh chóng lui ra ngoài, cũng ‘ầm’ một tiếng khép cửa phòng lại.

Thiên Dao vẫn an ổn ngồi trước cửa sổ, sắc mặt lạnh nhạt, hai ngón tay cầm kim, tiếp tục thêu bức tranh. Chỉ có trái tim trong ngực nhảy loạn cào cào biểu hiện sự bất an của nàng giờ phút này. Sở Diễm rất ít khi tức giận, càng rất ít uống rượu, đáng vẻ của hân giờ phút này, giống như một con sư tử đang phẫn nộ, nói không hoàng sợ tuyệt đối là giả.

Trên bàn, ánh nến hơi lay động, đầu ngón tay Thiên Dao cầm kim khẽ xuyên qua vải gấm. Mà ngay sau đó, cổ tay bị hân bóp chặt, cánh tay hân dùng lực, liền kéo nàng vào trong ngực.

“Buông.” Thiên Dao vùng vẫy, trong lúc giằng co, bức tranh thêu rơi xuống đất, kim mảnh nhỏ cắt qua lòng ngón tay, máu đỏ tươi theo lỗ kim nhỏ trào ra. “Đau quá.” Thiên Dao theo bản năng thấp giọng nói, mi tâm xinh đẹp nhíu chặt lại một chỗ.

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười băng lãnh, cánh tay hân vây bên hông nàng, lại buộc chặt thêm. “Đau? Thảm Thiên Dao, nàng cũng biết đau sao?” Hân bắt cổ tay nàng, mạnh mẽ áp lên ngực mình, “Vậy nàng có biết hay không, nơi này đang rỉ máu.”

“Thì sao? Có quan hệ gì với Thiên Dao đâu chứ.” Nàng trào phúng cười, dùng lực hất cánh tay hân ra. Bởi vì vùng vẫy quá độ, vết thương lại nhỏ xuống vài giọt máu, nhiễm lên trên váy áo tuyết trắng, càng chói mắt.

Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, sự băng lãnh cùng lửa giận từ từ dịu đi, mà ra ngoài dự đoán đó là hân cầm lấy cổ tay ngọc mảnh khảnh của nàng, đem đầu ngón tay chảy máu ngậm vào trong miệng, cái lưỡi trơn ẩm nhẹ nhàng liếm láp vết thương, hương vị ngái ngai lan tràn giữa răng và môi hân.

“Dao Nhi, còn đau không?” Một đôi mắt phượng sáng quắc nhìn nàng, chớp lóe lưu động, trong vô thức lại càng câu hồn phách người, Thiên Dao giống như bị mê hoặc, nhàn nhạt lắc đầu.

Khoé môi Sở Diễm mỉm cười, tựa hồ ôn nhu vô hại. Tay nhẹ vỗ về đôi má nhẵn nhụi của nàng, ánh mắt nóng bỏng rơi trên làn môi đỏ hồng, đầu chậm rãi cúi thấp.

Mùi rượu nồng nặc áp vào mặt, Thiên Dao nhíu chặt mi tâm, ánh mắt hiện lên lãnh ý, theo bản năng nghiêng đầu né tránh. Bờ môi lạnh lùng của Sở Diễm suýt qua bên má nàng. Mà sự né tránh lúc này lại một lần nữa khơi dậy lửa giận ngập trời của hân. Ánh mắt Sở Diễm đột nhiên lãnh trầm, hai tay nâng má nàng, không nói gì, hôn xuống, mang theo sự trừng phạt bá đạo, dùng lực gặm cắn cánh môi mềm mại của nàng, lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc, quấy động trong miệng nàng.

Thiên Dao chỉ cảm thấy khó thở, dường như bị hân rút hết tất cả không khí trong miệng. Nàng phản kháng vùng vẫy, lại chỉ đổi lấy sự trừng phạt nặng hơn của hân.

Hân ấn nàng trên vách tường băng lãnh chỗ cửa sổ, nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy ánh trăng trong veo mà lạnh lùng ngoài kia. Trán kề trán, hân gần như không cho nàng cơ hội thở dốc. “Nàng muốn đi cùng hân, có phải hay không? Gấp rút như vậy muốn rời khỏi ta?”

Hoá ra, hân là vì vậy! Thiên Dao chưa xót cười, trong giọng nói xen lẫn băng sương rét lạnh, “Nếu ta nói ‘phải’, hoàng thượng liền đồng ý thả ta đi sao?”

“Thảm Thiên Dao, nàng mơ tưởng.” Sở Diễm rống lên một tiếng, hoàn toàn bị nàng chọc giận. Thiên Dao chỉ nghe ‘roẹt’ một tiếng giòn vang, sa y trước ngực đã bị hân xé vụn. Ngực nàng kịch liệt lên xuống, phản hận đối diện với ánh mắt của hân.

“Sở Diễm, nguoi thật sự điên rồi.”

“Cho dù là điên, cũng là bị nàng bức điên. Thảm Thiên Dao, ta nói cho nàng biết, nàng sớm nên vứt bỏ phần tâm tư này đi, ta sẽ không thả nàng, tuyệt đối không.” Trong ánh mắt đen như mực là ngọn lửa hùng hực bùng cháy, Sở Diễm dùng lực xé, quần lót dưới thân Thiên Dao liền hoá thành mảnh vụn trong tay hân. Cảm giác mát lạnh đột nhiên ủa tới khiến cho nàng theo bản năng run rẩy, thân thể hơi hơi cuộn mình.

Trong nháy mắt, nàng trừng lớn hai mắt, hoảng sợ nhìn hân.

“Nói nàng sẽ không rời khỏi ta, ta sẽ bỏ qua cho nàng.” Hân nằm ở bên tai nàng dồn dập thờ dốc, tư thế như vậy, đối với bọn họ mà nói đều là một loại hành hạ.

Thiên Dao gắt gao cắn môi, quật cường lắc đầu, nước mắt im lặng chảy.

“Thảm Thiên Dao, là nàng tự chuốc lấy.” Hân kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể đè ở trên người nàng, một tay cõi ra cầm bảo trên người.

Thiên Dao thừa dịp cắn lấy cánh tay hân. Sở Diễm bị đau, trong lúc luống cuống buông lỏng lực kiềm chế với nàng. Thiên Dao vùng vẫy muốn chạy trốn, mới vừa bước được nửa bước liền chạm phải y phục bị xé nát trên đất, ngã vào một bên giường.

Sở Diễm theo sau đi tới, thuận thế từ phía sau đè nàng ngã xuống giường. Thiên Dao thống khổ kêu ưm, nhưng không cách nào tránh thoát.

“Gấp gấp như vậy muốn lên giường của ta?” Giọng nói tà mị của hắn vang ở bên tai.

“Ta không có, Sở Diễm, buông tha ta đi.” Thiên Dao bắt lực khóc, thậm chí mang theo chút khẩn cầu. Nhưng hắn làm sao có thể buông tay.

“Không còn kịp rồi.” Hắn nặng nề mở miệng.

“Sở Diễm, đừng mà, đau quá.” Nước mắt trong suốt óng ánh từng giọt từng giọt rơi trên đệm chăn mềm mại, ẩm ướt một mảnh.

Sở Diễm cảm nhận được thân thể nàng cứng ngắc, vẫn chưa vội vả đòi lấy, hai tay di chuyển nhẹ nhàng theo đường cong lưng nàng, nụ hôn vụn vặt rơi trên đầu vai mẫn cảm của nàng, hôn lấy từng tác da thịt của nàng.

Thiên Dao thống khổ thờ dốc rên rỉ, thân thể cũng không khống chế được đi theo tiết tấu của người nam nhân. Nàng chán ghét chính mình như vậy, chán ghét thân thể bị hắn mê hoặc.

“Dao Nhi, đừng rời khỏi, trẫm không cho nàng rời khỏi, tuyệt đối không cho.” Hắn ở bên tai nàng không ngừng ní non, trong giọng nói trầm thấp ám khàn tràn đầy đau đớn.

Thiên Dao bị khống chế, chỉ có thể tùy ý hắn đoạt lấy phát tiết. Đúng vậy, Sở Diễm đích xác là phát tiết, phát tiết lửa giận, cũng phát tiết tình yêu.

Mẫu hậu từng nói, lúc con gặp một người như vậy, sẽ hiểu được cái gì gọi là yêu. Sở Diễm nghĩ, giờ phút này, hắn đã hiểu được.... Cảm giác yêu chính là đau, đau triệt nội tâm.

Một đêm đòi hỏi vô độ, mãi đến khi Thiên Dao ngất dưới thân hắn, Sở Diễm mới bằng lòng dừng tay. Nhưng nặc dù là ngủ, hắn cũng ôm nàng vào trong ngực, hắn không hỏi kiếp trước, cũng không quan kiếp sau, chỉ là đời này kiếp này, nàng chỉ có thể là nữ nhân của Sở Diễm hắn, cho dù là chết, hắn cũng muốn cùng nàng chôn chung một chỗ.

Lúc Thiên Dao tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng. Nàng nhìn chằm chằm đỉnh đầu giường, ánh mắt có khoảnh khắc mờ mịt, sau đó cảm thấy quanh thân bùn rùn đau đớn, khẽ nhúc nhích thân dưới mới phát hiện bên hông có một cánh tay rắn chắc.

“Muốn đi đâu hử?” Người bên gối mở mắt, lộ ra chút băng lãnh.

Thiên Dao chỉ chỉ nội thất, cất lực chống đỡ thân thể, dùng chăn mỏng bao lấy da thịt trần trụi. Trên người vẫn đặc sánh như cũ, trong phòng tràn ngập khí tức sau khi hoan ái. Mi tâm Thiên Dao nhíu lại, hai cánh môi mỏng nhếch lên.

Hoá ra là muốn tắm rửa, Sở Diễm cười, cánh tay từ phía sau vòng lên eo nàng, tựa đầu để trên bả vai nàng, ở bên tai nàng ái muội nói, “Trẫm cùng nàng?”

“Không, không cần.” Thiên Dao bối rối đứng dậy, giống như chạy trốn đi vào phía trong nội thất, phía sau lưng là tiếng cười thoải mái của Sở Diễm, thật lâu không dứt.

Trong phòng tắm, hơi nước tràn ngập, thân thể mềm mại của Thiên Dao như ẩn như hiện trong hồ nước rải đầy cánh hoa hồng. Hai tay nàng ôm ngực, lưng dựa sát bờ hồ, mu bàn tay che miệng, không tiếng động nghẹn ngào khóc. Da thịt trắng nõn nà bị nàng chà xát đồ hồng một mảnh, lại xoa không được dấu vết Sở Diễm lưu lại, hương hoa hồng dày đặc cũng không lấn át được hơi thở còn sót lại của hắn.

Nàng không muốn, không muốn rơi vào cục diện bị động như vậy, không muốn cứ nằm một con ác mộng hết lần này tới lần khác. Mỗi một lần, hắn đều chỉ biết mãnh liệt đoạt lấy để giải quyết vấn đề. Thiên Dao thừa nhận, nàng chống cự không được sự thô bạo của hắn, chống đỡ không được sự hấp dẫn của hắn. Nhưng mà, khuất phục không phải là cam nguyện.

Mạnh mẽ hoan ái làm vết thương nơi đầu vai bị nứt ra, chuyển động một chút liền đau đớn thấu xương. Thiên Dao dùng nước rửa máu thấm qua đầu vai, đầu ngón tay trắng nõn vuốt ve qua chỗ vết sẹo thâm sâu. Một kiếm kia của Huyền Ảnh đâm vào thân thể đau đớn vẫn rõ ràng trong đầu, bóng lưng Sở Diễm cuống quýt ôm Linh Lung rồi đi từ lâu khắc ở trong lòng, nàng làm sao có thể quên.

“Mẫu thân, Thiên Dao đau quá.” Thiên Dao vùi đầu vào trong nước, mái tóc khẽ trôi nổi trên mặt nước, màu đen xen lẫn với cánh hoa hồng, quý mị mà lại đẹp. Trong nước, Thiên Dao run rẩy khóc, trong miệng phun ra liên tiếp những bọt khí nhỏ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi*

Bơi lội là do mẫu thân nàng dạy, mẫu thân nói: ‘Ở trong nước, người khác sẽ không nhìn thấy nước mắt của con.’

Không khí trong khoang miệng từ từ vui dần, cảm giác hít thở không thông từ từ ập tới. Không chờ Thiên Dao tự trôi lên khỏi mặt nước, thân thể đã bị

một cánh tay mạnh mẽ nhấc lên, ngay sau đó, hoàn toàn rời khỏi mặt nước, rơi vào trong một bộ ngực rắn chắc.

“Nàng làm cái gì vậy? Có biết vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm không?” Sở Diễm giận dữ, tay nâng cằm nhỏ của nàng lên.

Da thịt trơn bóng trên người Thẩm Thiên Dao thấm một lớp nước, mái tóc ẩm ướt dán chặt vào làn da trắng nõn, một đôi mắt to sưng mù mê mang ngóang nhìn hấn. Trên mặt chảy xuống từng giọt nước, đã phân không rõ là nước hay là nước mắt.

“Hoàng thượng nên vào triều sớm rồi.” Nàng thanh lạnh nói, hai tay gắt gao bao lấy thân thể trần trụi, ngại ngần quay đầu. Bộ dáng sợ hãi khiến cho Sở Diễm không đành lòng lại trách mắng nặng nề. Hấn còi ra long bào mình hoàng trên người, khoác bên người Thiên Dao, làn môi dựa sát bên tai nàng, ái muội khẽ cười nói, “Thẹn thùng cái gì, người nàng còn có chỗ nào trẫm chưa xem qua, chưa chạm qua chứ!”

Thiên Dao cắn môi không nói, long bào mình hoàng quấn chặt trên người. Quả thật, giờ phút này Thiên Dao vẫn chưa ý thức được, mặc long bào trên người nàng đã là tội bất kính. “Hoàng thượng nên đi rồi.” Thiên Dao cố chấp lặp lại, nếu lại để lỡ giờ lâm triều, nàng nhất định sẽ trở thành họa quốc yêu cơ trong mắt triều thần. Nỗi oan này nàng thực uý khuất.

“Uhm.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp, cúi người ôm nàng lên, đi ra nội thất, ôn nhu đặt nàng trên giường mềm rộng rãi, “Nàng ngủ thêm chút nữa đi, sau khi hạ triều trẫm sẽ trở lại thăm nàng.”

Thiên Dao vô lực đáp lời, chỉ cảm thấy vết nứt nơi đầu vai đau đớn vô cùng. Đầu có chút mê muội, trên vai áo mình hoàng nhiễm một chút màu đỏ, cực kỳ nhạt nhưng vẫn rất chói mắt.

“Dao Nhi.” Sở Diễm vội gọi, không để ý phản kháng của nàng, kéo y phục trên người nàng ra. “Miệng vết thương bị nứt rồi, vì sao không nói?” Mây kiếm hấn nhú chặt, mang theo đau thương nhẹ nhẹ. Đêm qua rõ ràng đã tránh được miệng vết thương của nàng, nhưng vẫn bị nứt rồi.

Thiên Dao nghiêng đầu, nước mắt vẫn không giấu được chảy xuống. “Nói thì có thể thế nào? Hoàng thượng có thể buông tha ta sao?”

“Thực xin lỗi, Dao Nhi, thực xin lỗi.” Hấn che chở nàng ở trong ngực, ở bên tai ní non. Sau đó quay đầu hướng ngoài điện gọi, “Người đâu, truyền ngự y.”

Không bao lâu sau, ngự y vội vàng tới, ngăn cách một tấm lụa mỏng bắt mạch cho Thiên Dao, một lúc sau, cúi đầu nói. “Nương nương chỉ là không cẩn thận làm miệng vết thương rách ra, vẫn chưa bị nhiễm trùng, chỉ cần đốc lòng chiếu cố, miệng vết thương rất nhanh sẽ khép lại.”

“Uhm.” Sắc mặt nghiêm trọng của Sở Diễm cuối cùng cũng dịu đi một chút. Thị nữ Yêu Nguyệt dâng lên kim sang dược loại tốt nhất, lại bị Sở Diễm cầm lấy, ngăn cách màn lụa trong suốt, bên trong màn, Sở Diễm thật cẩn thận bôi thuốc cho Thiên Dao, mà ngoài màn, ngự y cung nhân quỳ đầy đất đều đưa mắt nhìn nhau.

Trên người Dao quý phi quần long bào mình hoàng, mọi người đều thấy ở trong mắt, cũng không dám lăm miệng nửa lời. Vị chủ nhân Vị Ương cung này, địa vị trong lòng Cảnh Khang đế, mọi người đều đã rõ.

“Hoàng thượng, người nên vào triều rồi.” Ngoài phòng, Lưu Trung khom người nhắc nhở.

Sở Diễm khẽ dao động, mới trầm giọng nói. “Hôm nay không thượng triều, cho mọi người giải tán đi, có việc thì đến Ngự thư phòng kiến giá.”

“Chuyện này...” Lưu Trung do dự trong chốc lát mới khom người lui xuống.

Ngự y rất nhanh nghĩ ra phương thuốc mới, lệnh cho cung nữ đưa tới. Sở Diễm tự mình dứt thuốc cho Thiên Dao, nàng nửa tựa vào thành giường, để mặc cho thuốc đắng lan tràn khắp khoang miệng.

“Hoàng thượng khi nào thì học được không thượng triều, chẳng lẽ hoàng thượng muốn noi theo Minh Hoàng? Thiên Dao không muốn làm họa quốc yêu cơ.”

Sở Diễm cười, chiếc thìa trong tay nhẹ nhàng quấy động. “Nàng trái lại tự phụ. Yên tâm, muốn làm kẻ gây tai họa, nàng còn không có năng lực kia.”

Hấn đưa chén sứ trắng cho thị nữ ở một bên, phất tay áo đứng dậy. “Trẫm phải đi Ngự thư phòng một chuyến, buổi tối sẽ tới bồi nàng.”

Thiên Dao hờ hững, không nói tốt cũng không nói không tốt. Sở Diễm bắt đầu đi bật cười, xoay người đi.

Trong Ngự thư phòng, phụ tử Văn Tương Dữ và Văn Kiềm sớm chờ lâu. Văn Kiềm áp úng không nói, chỉ nhìn thấy sắc mặt lão tử nhà hấn hết sức khó coi.

“Hoàng thượng giá lâm.” Cùng với giọng điệu bén nhọn của tiểu thái giám, Sở Diễm sai bước dài vào phòng.

“Thần tham kiến hoàng thượng.” Văn Tương Dữ cùng Văn Kiềm hai người song song quỳ xuống đất hành lễ.

“Cửu cửu cùng biểu ca không cần đa lễ.” Sở Diễm ngồi ở ghế chủ vị, tùy ý bưng chén sứ thanh hoa bên cạnh lên, lại hướng Lưu Trung nói, “Ban tọa.”

“Không cần đâu, cữu thần chỉ có đôi lời nhắc nhở hoàng thượng, nói xong sẽ rời khỏi.” Văn Tương Dữ chấp tay nói.

“Cửu cửu mời nói.” Sở Diễm mỉm cười đáp lời.

“Ngày mai sứ giả Hung Nô nhập kinh, chỉ sợ lai giả bất thiện.”

Sở Diễm hừ cười, nên tới nhất định sẽ tới. “Sở Hạo rốt cuộc có hành động, so với trong tưởng tượng của trẫm vẫn còn thiếu kiên nhẫn.”

“Ở phía sau Tư Đồ đã bí mật điều binh, chiến tranh chỉ sợ hết sức căng thẳng.” Vân Kiếm chấp tay, mặt lộ vẻ khó xử.

“Cuộc chiến này giữa trẫm và Sở Hạo không thể tránh khỏi, sớm hay muộn cũng phải đối mặt.” Sở Diễm nói nhẹ nhàng như mây bay gió thổi, hẳn không sợ Sở Hạo, mặc dù từ nhỏ không nơi nương tựa nhưng hẳn chưa từng sợ hãi qua. Khiến cho hẳn lo lắng ngược lại là Hung Nô, hẳn bây giờ còn chưa đủ năng lực để đồng thời đối mặt với hai cái địch nhân cực mạnh.

“Hoàng thượng có tính toán gì không?” Vân Tương Dữ trầm giọng nói.

Sở Diễm hơi bất đắc dĩ nhẹ cười. “Tạm thời vẫn chưa có. Hiện giờ, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.”

“Uhm” Vân Tương Dữ gật đầu, hiện giờ cũng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước. Dù sao Tư Đồ gia trong tay cầm trọng binh, nếu là lấy cứng đối cứng, Sở Diễm căn bản không chiếm được lợi thế.

“Cửu cửu còn có chuyện khác sao?” Sở Diễm ôn nhuận mở miệng, rõ ràng có ý đuổi người. Trong lòng hẳn vẫn lo lắng cho thương thế của Thiên Dao.

Vân Tương Dữ thẳng lưng, đứng tại chỗ nhưng không có nửa phần ý tứ muốn rời đi, nghiêng đầu nói với Vân Kiếm ở bên cạnh, “Con đi ra ngoài trước đi.”

“Vâng ạ.” Ánh mắt Vân Kiếm khẽ di chuyển qua lại giữa phụ thân hẳn cùng Sở Diễm, sau đó cung kính cúi đầu thối lui ra ngoài.

Cửa điện chậm rãi khép lại, trong Ngự thư phòng, không khí lúc này trở nên có chút quỷ dị. Sở Diễm lặng im mỉm cười, Vân Tương Dữ không nói, hẳn cũng trầm mặc.

“Hoàng thượng hôm nay không thượng triều, có thể cho cự thần một lý do hợp lý hay không?” Sau hồi lâu trầm mặc, Vân Tương Dữ kim không được mở miệng, so với tính tình của Sở Diễm, hẳn vẫn hơn ông chút.

Sở Diễm lãnh mị cười, lạnh nhạt nói, “Trẫm cũng không phải hài tử 3 tuổi, chẳng lẽ làm cái gì vẫn còn phải báo cáo với Vân Tương Dữ sao?”

“Cự thần không dám” Vân Tương Dữ khúm núm, vẻ mặt lại cực kỳ uy nghiêm. “Cự thần nhận được nhò và của tiên đế, hiệp trợ hoàng thượng thống trị giang sơn Đại Hán. Hiện giờ hoàng thượng vô cớ không thượng triều, chúng quy cũng nên cho cự thần một cái lý do thoả đáng.”

Mây kiếm Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, lộ ra một chút lãnh tà. “Theo trẫm thấy, cửu cửu là muốn bỏ hai chữ ‘hiệp trợ’ đi.”

Thân thể Vân Tương Dữ chấn động, cuống quýt quỳ gối xuống đất. Vết xe đổ của Tư Đồ gia, ông có thể hiểu được kiêng kị của đế vương.

“Cự thần không dám”

Sở Diễm hừ cười một tiếng, đứng dậy đi tới trước người ông, từ trên cao nhìn xuống ông, con người tối đen như bóng đêm sâu không thấy đáy. Lặng im một lúc sau mới mở miệng lần nữa. “Cửu cửu đứng lên đi.”

“Cự thần không dám” Vân Tương Dữ lặp lại.

Sở Diễm cười, duỗi cánh tay nâng cánh tay ông, kéo Vân Tương Dữ từ trên mặt đất đứng dậy. “Trẫm vì sao không thượng triều, cửu cửu nên rõ ràng nhất mới phải, hà tất gì phải hỏi.”

“Hoàng thượng tựa hồ đã quên lời dặn của tiên đế, từ xưa hồng nhan họa thủy. Hoàng thượng nếu như không muốn nàng chết, vẫn nên kiềm chế lại mới tốt.”

Mây kiếm Sở Diễm từ từ nhú chặt, hoá ra, phụ hoàng lưu lại ‘sát chiêu’ ở trong tay cửu cửu.

“Hồng nhan họa thủy?” Sở Diễm hừ cười, “Lúc trước phụ hoàng hại chết mẫu hậu, công đạo cho Vân gia chỉ sợ cũng là câu này đi.”

Vân Tương Dữ trầm mặc, xem như thừa nhận. Một lúc sau, bất đắc dĩ thở dài. “Vân gia ta nhiều thế hệ trung lương, vì giang sơn Đại Hán mà hy sinh, là vinh quang của Vân gia, cũng là vinh quang của Thế Lan.”

Sở Diễm chăm chú nhìn ông, thật lâu sau mới phun ra hai chữ. “Ngu trung.” Sau đó, xoay người ngồi trở lại ghế chủ vị.

“Dao quý phi là huyết mạch của Tư Đồ gia, tiên hoàng an trí nàng bên cạnh hoàng thượng bất quá chỉ là một con cò, mà hiện giờ hoàng thượng đối nàng động tình, sẽ chỉ phá huỷ đại kế.”

“Hoá ra cửu cửu cũng biết.” Sở Diễm giễu cợt cười, bút lông soi trong tay siết chặt.

Ánh mắt Vân Tương Dữ thâm trầm vài phần, giống như rơi vào trong hồi ức. “Cự thần bất quá là biết nhiều hơn hoàng thượng một chút mà thôi.”

“Năm đó, tiên hoàng đến phủ Tư Đồ chúc thọ cho lão Hầu gia, gặp Vân Cơ, lúc ấy, thân phận của bà là ca cơ trong phủ Tư Đồ. Về đẹp của Vân Cơ, tuyệt đại phương hoa. Tiên hoàng ái mộ sắc đẹp của Vân Cơ, liền cực kỳ muốn đưa bà vào hậu cung. Tư Đồ gia tự nhiên sẽ không vì một nữ nhân mà đắc tội với hoàng thất, liền đưa Vân Cơ vào trong cung. Chỉ là không nghĩ tới, lúc ma ma trong cung nghiệm thân lại phát hiện Vân Cơ đã hoài thai hai tháng. Lúc ấy tiên hoàng giận dữ.”

Sở Diễm an tĩnh lắng nghe, đến đây mới khẽ cười một tiếng. “Phụ hoàng trái lại nâng đá đập chân mình.”

Chú thích:

*Xuân tiêu khổ đoàn nhật cao khởi: Đêm xuân tiếc rằng ngắn ngủi, mặt trời lên cao, mới trở dậy. (Câu thơ trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị)

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Người tính không bằng trời tính

“Đúng vậy, tiên hoàng tức giận, tất cả mọi người cho rằng Tư Đồ phủ sẽ bị liên lụy. Thảm tướng quân lại đứng lên thừa nhận chính mình là phụ thân hải tử.” Vân Tương Dữ trào phúng hừ cười một tiếng. “Thảm tướng quân cùng Vân Cơ căn bản không có quan hệ gì, người nào sẽ tin! Càng đừng nói là tiên hoàng.”

“Cho nên, phụ hoàng phái người điều tra Vân Cơ, mới phát hiện bà cùng Tư Đồ Tấn từng có tình cảm, hải tử trong bụng bà là của Tư Đồ Tấn. Chuyện sau đó liền hoàn toàn nằm trong sự khống chế của phụ hoàng. Cái gì mà thái tử tuyển phi, cái gì là phượng loan chuyển thế, bất quá đều là nguy trang mà thôi, phụ hoàng đã nhìn trúng con cò Thiên Dao này.”

“Hoàng thượng nói rất phải.” Vân Tương Dữ chấp tay.

Sở Diễm cười lạnh đứng dậy, dừng bước trước mặt ông, ánh mắt sáng quắc kiên định, “Nàng là quân cò của phụ hoàng, cũng không phải của trẫm. Tình cảm trẫm đối nàng là thật, trẫm biết phụ hoàng lưu lại mật chiếu trong tay cữu cữu. Nhưng mà, trẫm chỉ muốn nói cho người biết, chỉ cần trẫm còn một ngày, không ai có thể động đến nàng.”

Sắc mặt Vân Tương Dữ trầm xuống, cũng không tiếp tục nhiều lời. Hiện giờ đại địch trước mắt, cũng không phải thời điểm tốt để nói những chuyện này, cũng chỉ có thể trước lui một bước. “Cự thần hiểu được. Hoàng thượng nếu như không còn chuyện gì khác, cự thần xin được cáo lui trước.”

Ngày kế, sứ đoàn Hung Nô nhập kinh, gặp mặt đế vương Đại Hàn, quan hệ trong lúc đó rất là thân mật, đối với chuyện chiến tranh, không hề đề cập tới. Thậm chí còn dâng tặng một lễ vật vô cùng đặc biệt.

Ra ngoài dự kiến của mọi người, phần đại lễ này của Hung Nô là một tuyệt sắc mỹ nhân hoạt sắc sinh hương. Y phục hồ hang lớn mật, dáng múa tuyệt mỹ, thân thể mềm mại giống như không xương. Mọi người tránh không được so sánh vị mỹ nhân này cùng vị Dao quý phi được sủng ở lục cung. Về đẹp của Thảm Thiên Dao giống như cửu thiên tiên nữ hạ giới, linh hoạt kỳ ảo làm cho người ta không dám không tôn trọng. Mà vị mỹ nhân Hung Nô này lại mị hoặc vô song, quanh thân tản ra lực hấp dẫn yêu dã, làm cho người ta hận không thể lập tức đè nàng ở dưới thân hung hăng chà đạp.

Từ khi vị mỹ nhân này vào cung, Cảnh Khang đế trái lại đứng như câu nói kia: ‘Xuân tiêu khổ đoàn nhật cao khởi, tông thất quân vương bất tảo triều*...’ Mới đầu, các triều thần cũng chỉ cho rằng đế vương nhất thời ham thích của mồi, nhưng một tháng trôi qua, đế vương vẫn như cũ không lâm triều, đối với mọi việc trong triều không hỏi qua, cả ngày chỉ cùng mỹ nhân Hung Nô nâng cốc nói cười. Hơn tháng tới đều do An Thanh Vương giám quốc, tấu chương hàng ngày đều trực tiếp đưa tới An Thanh Vương phủ.

Không chỉ có triều thần, ngay cả người trong hậu cung cũng ngồi không yên. Hoàng hậu Tư Đồ Phương Phi cầu kiến vài lần, đều bị chặn ở ngoài cửa, Lệ phi, Hiền phi đi qua, kết quả cũng giống nhau. Cho dù là Linh Lung quý ngoài Cảnh Dương cung cầu kiến, hoàng thượng vẫn trốn tránh không gặp. Phóng mắt ra hậu cung, người có thể ngồi yên, cũng chỉ có vị Quý phi chủ tử Vị Ương cung kia.

Như thường ngày, Thiên Dao đơn giản là thường trà chơi cờ, ngày qua ngày, nhân sinh của nàng bất quá cũng chỉ vậy mà thôi. Trong nháy mắt đã là giữa mùa hạ, trong phòng vô cùng oi bức, song cửa sổ trong phòng Thiên Dao mở rộng, chầu Tuyết Châu lan ở trước cửa sổ đã héo rũ tàn lụi.

Trong phòng truyền ra một trận ho khan kịch liệt, Thiên Dao nửa tựa trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, tay cầm một cuốn sách thuốc tùy ý lật xem. Nàng tự nhận y thuật tinh thông, lại chung quy cứu được người khác, không thể nào cứu chính mình. Thị nữ cả ngày cứ chăm chăm đối được, vết thương ngoài da trên đầu vai đã tốt nhưng ngoại cảm phong hàn, uất ức thành tật, lại không được trị liệu, bệnh sớm như mảnh chuông. Hiện giờ, bất quá là kéo dài thời gian, chờ chết mà thôi.

Từ ngày đó sau khi cường hoan xong, Sở Diễm không từng trở lại, ngày ngược lại thanh nhàn không ít. Ít nhất, sinh và tử, nàng có thể dễ dàng nắm trong tay, không đến mức giống như trước, muốn sống không được, muốn chết không xong.

“Nương nương, Hoa phi nương nương cầu kiến.” Thị nữ Liên Tinh gõ nhẹ lên cửa vài cái, mà cùng với giọng nói của nàng, Linh Lung nóng lòng không đợi kịp đẩy cửa vào.

Thiên Dao mỉm cười, nói với thị nữ, “Hoa phi nương nương tới Vị Ương cung, sao lại nói là ‘cầu kiến’.”

Khuôn mặt tinh xảo của Linh Lung vẫy vẫy vài phần, cũng đã không có tâm tình nghe nàng đùa cợt, nói thẳng vào vấn đề, “Thẩm Thiên Dao, sự tình khẩn cấp, bản cung cũng vô tâm quanh co lòng vòng với cô. Chuyện về nữ nhân Hung Nô này, cô hẳn đã biết, hiện giờ hoàng thượng trầm mê nữ sắc, bản cung muốn cô đi cùng ta khuyên nhủ hoàng thượng. Việc này quan hệ tới giang sơn Đại Hàn ta, rất cấp bách, về ân oán cá nhân giữa cô và ta, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Thiên Dao cười, con ngươi trong suốt nhàn nhạt liếc mắt nhìn Linh Lung. “Giang sơn Đại Hàn là giang sơn của hoàng thượng, có liên quan gì tới Thẩm Thiên Dao đâu.”

Một câu khiến cho Linh Lung bị chặn họng, gương mặt không khỏi vẫy vẫy thêm vài phần, “Thẩm Thiên Dao, ta biết cô yêu hoàng thượng bao nhiêu, ta nghĩ cô cũng không hy vọng hoàng thượng bị sắc đẹp mê hoặc, trở thành tội nhân Đại Hàn, lưng đeo tội danh thiên cổ.”

Thiên Dao lại ho khan vài tiếng, cổ nén cảm giác ngai ngái, yếu ớt mở miệng, “Hoa phi không phải đã ở ngoài Cảnh Dương cung quỳ sao? Hoàng thượng ngay cả cô cũng không gặp, sao lại có thể gặp ta. Thiên Dao hà tất phải tự rước lấy nhục. Hay là, Hoa phi nương nương cảm thấy địa vị của Thiên Dao ở trong lòng hoàng thượng còn hơn cả cô?”

“Cô....” Linh Lung hiển nhiên bị tức không nhẹ, nàng biết nữ nhân Thẩm Thiên Dao này không đơn giản, lại không nghĩ rằng hiện tại lại gây sự như vậy.

Trong phòng yên ắng trong chốc lát, sau đó, mới nghe được Linh Lung than nhỏ một tiếng. “Có lẽ, người sẽ nghe lời cô.”

Đối diện với quốc gia đại nghĩa, sinh tử tồn vong trước mắt, Linh Lung ngược lại còn biết phân nặng nhẹ.

Thiên Dao cười khổ, Linh Lung trái lại đánh giá cao địa vị của nàng trong lòng Sở Diễm, cũng xem nhẹ nam nhân kia. Giang sơn mỹ nhân, hẳn sẽ lựa chọn về trước. Đừng nói là một nữ nhân Hung Nô nhỏ nhỏ, cho dù là vì thiên hạ mà chôn vùi lục cung, hẳn cũng sẽ không tiếc.

“Hoa phi xem trọng Thiên Dao rồi, một người sắp chết, chỉ sợ không giúp được Hoa phi cái gì.” Thẩm Thiên Dao vẫn đạm phong khinh cười, lại bắt đầu không ngừng ho khan, khăn lụa gấm màu trắng che trước miệng, lúc gỡ xuống đã lây dính màu đỏ tươi.

Linh Lung cả kinh, run giọng hỏi. “Cô.... việc này hoàng thượng cũng biết?”

Thiên Dao trào phúng cười, hỏi ngược lại, “Hoa phi hy vọng hoàng thượng biết không?”

Linh Lung không nói, nàng tất nhiên không hy vọng Sở Diễm biết được, khó bảo đảm hẳn sẽ không vì thương tiếc mà sinh yêu, lại đối với Thiên Dao động tình.

“Chuyện nữ nhân Hung Nô, theo ta, đối với Hoa phi ngược lại là một cơ hội, ít nhất cô có thể diệt trừ ta, cái họa lớn trong lòng cô. Còn về nữ nhân kia, hoàng thượng bắt quả có mục đích khác mà thôi, gia quốc thiên hạ, trong lòng hoàng thượng đều có cân nhắc, làm sao lại cần cô và ta xen vào. Hoa phi cùng hoàng thượng quen biết mấy chục năm, chẳng lẽ còn chưa hiểu rõ tâm tính hoàng thượng. Thiên Dao khuyên cô, vẫn không cần tiếp tục hồ đồ nữa là được.”

Linh Lung lặng im tại chỗ, tinh tế suy xét, cảm thấy lời nói của Thiên Dao ngược lại có vài phần đạo lý. Đáp lại là nụ cười lớn, giống như không có chuyện gì, “Nếu Hoa phi bị bệnh nặng quần thân, bản cung cũng không tiếp tục quấy rầy, nghỉ ngơi cho thật tốt, còn nhiều thời gian, tỷ muội chúng ta vẫn còn phải cùng nhau chăm sóc hoàng thượng.”

Linh Lung đi rồi, Liên Tinh liền đi tới, nhặt lên khăn lụa trắng nhuộm máu, thân thể đã hơi hơi run rẩy, giọng nói ra cũng mang theo tiếng khóc nức nở. “Nương nương, người ho ra máu. Nữ tử đi tìm ngự y tới, bệnh của người không thể lần nữa rồi.”

Thiên Dao yếu ớt lắc đầu, nhặt giọng nói, “Đem thứ này chôn đi, vạn lần phải cẩn thận, đừng để cho người nhìn thấy. Nếu không, người phải chết, Yêu Nguyệt cũng phải chết, cung nhân trong Vị Ương cung đều phải chết.”

“Nương nương....” Liên Tinh nghẹn ngào, đã nói không ra tiếng. Nàng ở trong cung đã lâu, tự nhiên hiểu được nguy hại trong đó. “Nương nương, hoàng thượng quả thật tuyệt tình như vậy, để cho người tự sinh tự diệt sao?”

Thiên Dao cười khổ lắc đầu, vô lực khép hai mắt lại. Sở Diễm không phải vô tình, hẳn chỉ là... quá đa tình mà thôi.

Đêm, tối đen như mực.

Trên hoàng thành cao cao, hai nam tử đón gió mà đứng, một đen tuyền một tím. Màu tím chính là An Thanh Vương Sở Dục, mà màu đen này....

“Thất ca.” Sở Dục cung kính cúi đầu.

“Uhm” Sở Diễm theo đó mà đáp lời, khoanh tay đứng, ánh mắt thâm thúy xa xa vọng hướng chân trời.

“Nữ nhân kia....”

“Trẫm đã điểm huyết ngủ của nàng, nàng không phát hiện ra.” Sở Diễm trầm giọng nói.

Sở Dục không nói, bị điểm huyết ngủ mà không hề phát hiện, chỉ sợ là lúc kịch liệt hoan ái. Trên người Thất ca rõ ràng còn sót lại hương vị hoan ái, một đôi mắt vẫn băng lãnh thâm trầm làm cho người ta sợ hãi. Nam nhân nếu như có thể bình tĩnh lý trí tới trình độ như vậy, quả nhiên là đáng sợ.

“Mấy ngày này, nàng ta từ chỗ trầm lắng được không ít tin tức, nên sớm truyền vào đến tai Sở Hạo cùng Hung Nô Vương rồi.”

Sở Dục cười, “Tuyệt sắc mỹ nhân trong lòng, Thất ca lại đem hết toàn bộ nói ra rồi sao?”

Sở Diễm lãnh tà nhếch môi, lời nói ra lại không liên quan gì. “Đệ cảm thấy nàng rất đẹp sao?”

“Có thể nói là tuyệt sắc.” Sở Dục thành thật trả lời.

Sở Diễm hừ cười một tiếng, mang theo vài tia khinh thường. “Vưu vật trời sinh như vậy, Hung Nô Vương lại bỏ được để chấp tay dâng tặng, đủ để chứng minh hắn không phải dạng người hời hợt. Người như vậy, không thể khinh thường. Tin tức trẫm cho nàng, nửa thật nửa giả, hắn là có thể lừa gạt được ánh mắt của Hung Nô Vương. Trong ba ngày, trẫm sẽ khiến cho nàng đem quân đồ giả đưa đến trong tay Hung Nô Vương.”

Thời tiết giữa mùa hạ, vô cùng ngọt ngào, miễn cưỡng có vài cơn gió nhẹ lướt qua, làm vạt áo màu đen của hắn phát phơ trong đêm tối.

“Nếu như trẫm tính không sai, trong vòng 3 ngày, người Hung Nô nhất định sẽ khơi mào chiến tranh. Sở Hạo cùng Hung Nô một giuộc, hắn chắc chắn sẽ lựa chọn thời khắc mấu chốt này để bức vua thoái vị.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Tháng Sáu Tuyết Rơi

“Hỗ quân của tiên hoàng đang nằm trong tay Thất ca, diệt trừ Sở Hạo, đuổi quân Hung Nô ra khỏi biên cảnh Đại Hàn, chúng ta nên có bảy phần nắm chắc.” Sở Dục mở miệng, mày kiếm cau chặt. Hiện giờ, đây là thời khắc sống còn.

Ánh mắt Sở Diễm sâu rộng, “Không, trẫm muốn đệ dẫn dắt Hỗ quân đối kháng với Hung Nô. Người Hung Nô trời sinh tính tàn nhẫn, mỗi khi đánh hạ một thành, nhất định sẽ tàn sát hàng loạt con dân trong thành ba ngày, đốt lửa giết người cướp của, việc không ác không làm. Dân chúng nơi biên cảnh đều là con dân của trẫm, trẫm không thể bỏ mặc sinh tử của bọn họ không lo.”

“Nhưng mà, không có Hỗ quân, Thất ca lấy gì đối kháng với binh mã Tư Đồ gia?” Sở Dục lo âu nói. Hắn thừa nhận Sở Diễm nói có đạo lý, nhưng mà, điều Hỗ quân đi, nếu để đô bị Sở Hạo công hãm, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. “Nếu như tiên hoàng trên trời, người nhất định không đồng ý Thất ca làm như vậy.”

Dù sao, bảo trụ đế đô, mới là trận chiến cần phải nắm chắc.

Sở Diễm cười, trong veo mà lạnh lùng cao ngạo, “Nước mất sơn hà còn!” Không có quốc sao có gia, làm sao nói đến hoàng quyền.

Không thể nghi ngờ, nếu như phụ hoàng còn tại thế, nhất định sẽ bảo hộ hoàng thành, để cho ngôi vị hoàng đế không thể bị dao động, đây cũng là cách làm lý trí nhất. Nhưng hắn không phải Văn đế, vị trí cao cao tại thượng kia đã chông chất xương trắng như tuyết, hắn không muốn tiếp tục để nó nhiễm huyết tính. Đây là khảo nghiệm sau cùng, hắn muốn chứng minh, hắn có thể làm tốt hơn so với phụ hoàng.

Hắn rút ra một túi gấm trong ống tay áo, trong túi là biên cảnh bố phòng đồ của Hung Nô, cùng với đối sách nghênh chiến. Sở Diễm tinh thông binh pháp mưu lược, 15 tuổi bắt đầu ra trận giết địch, cũng chưa từng biết mùi vị thất bại.

“Ngày mai đệ thống lĩnh đại quân đi đến biên cảnh, sau khi rời hoàng thành, mở túi gấm ra, phải làm như thế nào, bên trên đã viết rất rõ ràng.” Sở Diễm đuổi cánh tay đặt lên đầu vai Sở Dục, nghiêm trang hiếm thấy. “Sở Dục, trẫm chỉ tin tưởng đệ.”

Sắc mặt Sở Dục nặng nề, thâm sâu gập đầu. Một câu tín nhiệm đủ để hắn xông pha khói lửa.

“Nhớ kỹ, tốc chiến tốc thắng, trong vòng mười ngày, nhất định phải chạy về đế đô.” Mặc dù Sở Diễm dùng binh như thần, nhưng đó cũng là thời gian tối đa mà hai vạn Ngự Lâm quân trong đế đô có thể cầm cự.

“Vâng.” Sở Dục quỳ một gối, khom người cúi đầu.

Sở Diễm đuổi cánh tay nâng hắn lên, lại nói. “Sớm trở về đi, ngày mai phải theo đại quân xuất chinh rồi.”

Sau khi Sở Dục rời khỏi, Sở Diễm vẫn một người đứng sừng sững tại chỗ, gió đêm làm tóc rơi tán loạn trên trán, con ngươi đen nhánh càng thêm thâm

thụy. Hơn tháng nay, cả ngày đều phải vất óc nghĩ cách ứng phó với mỹ nhân Hung Nô kia, nữ nhân kia không phải dạng tốt mã dễ cưỡi, cực kỳ thông minh lanh lợi, cũng khó đối phó. Sở Diễm cùng nàng ta quần nhau cũng hao hết sức lực.

Chỉ có, lúc bóng đêm thâm trầm, an tĩnh, tưởng niệm về Thiên Dao sẽ điên cuồng xuất hiện, nhưng không thể không mạnh mẽ ép chính mình nhìn xuống. Thấy, chỉ sợ liền không nở rời đi. Mỗi ngày đều có cung nhân báo lại sinh hoạt thường ngày của nàng, chi tiết rõ ràng, thường thức trà chơi cờ, an tĩnh sống qua ngày, trái lại giống tính tình của nàng. Chỉ là, không biết vì sao, trong lòng luôn bất an khó hiểu.

Sở Diễm lắc đầu bật cười, có lẽ, hẳn nghĩ nhiều rồi, quan tâm sẽ bị loạn.

Hôm sau, đại quân Sở Dục xuất chinh. Sở Diễm sai người đem mỹ nhân Hung Nô ra chém trước mặt đại quân. Trong khoảng thời gian ngắn, sĩ khí của các tướng sĩ dâng cao, tiếng hò hét rung động trời đất. Sở Diễm là đế vương xuất sắc nhất, nhưng cũng là nam nhân vô tình nhất. Đêm qua vẫn còn hoan sủng triền miên, hôm nay lại đẩy ngã dưới đao. Trước khi chết, trong mắt mỹ nhân Hung Nô đều là không thể tin được.

Ngày thứ ba sau khi đại quân xuất chinh, Sở Hạo liền dẫn 20 vạn binh mã Tư Đồ gia vây khốn hoàng thành. Sở Diễm khéo léo vận dụng hoà công, xa chiến, trận pháp để ngăn cản từng đợt công thành, mà trong nháy mắt, đã gần 10 ngày, đại quân Sở Dục vẫn chưa trở về đế đô.

Dùng bỏ câu đưa tin, binh mã Sở Dục ở sườn núi cách kinh thành khoảng mười dặm thì bất ngờ bị lũ chặn đường. Sở Diễm cười khổ, đem bức thư đốt trên ngọn lửa cháy, chung quy, người tính không bằng trời tính.

Lúc này, Vị Ương cung, trong viện giống như chết lặng, giống như nơi này đã sớm ngăn cách với thế giới. Trong phòng truyền ra tiếng ho khan đặc biệt rõ ràng chói tai.

Thiên Dao suy yếu nửa dựa vào thành giường, khăn lụa màu trắng đặt trên khoé môi, ho khan, một tiếng so với một tiếng lại không chút sức lực, giống như bất kỳ lúc nào đều có thể ngừng thở. Không dễ dàng gì mới ngừng ho khan, khăn lụa tuyết trắng đã nhiễm một màu đỏ tươi chói mắt.

“Nương nương, người lại ho ra máu.” Liên Tinh ngồi chồm hổm bên người nàng, tay tiếp nhận khăn lụa đang run lên.

Thiên Dao cười, sinh tử bệnh tật nàng sớm xem nhẹ. “Đem khăn lụa chôn đi.” Nàng nhẹ giọng phân phó, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt như trước.

Khoé mắt Liên Tinh đã ướt át, đôi môi run rẩy, chung quy không có phát ra âm thanh, đem khăn lụa giấu trong ống tay áo, xoay người đi ra ngoài.

Thiên Dao vô lực khép mắt, sắc mặt dù trắng xanh như tuyết, lại không thể che hết dung mạo khuynh thành. Trái lại đúng như câu nói kia. ‘Má hồng chưa nhạt ân tình đã dứt, vô tình nhất là nhà đế vương.’

Không biết qua bao lâu, Liên Tinh lại quay lại, trong tay có thêm một chén thuốc đen kịt. Nàng nửa quỳ trước người Thiên Dao, cầm chén thuốc đặt trước mặt Thiên Dao, thuốc ấm nóng tản ra mùi khiến người buồn nôn.

“Uhm.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại, bụng lấy chén thuốc chậm chậm mở mắt ra.

“Nương nương...” Liên Tinh lên tiếng nhắc nhở, mang theo ý tứ thúc giục.

“Được rồi, người đi xuống trước đi, ta muốn một người yên lặng một chút.” Môi nàng bắt giác mỉm cười, giọng nói phát ra còn mềm yếu gấp ba lần so với người.

Liên Tinh khẽ khom người, cung kính lui xuống.

Trong phòng lại khôi phục sự yên lặng như chết, Thiên Dao im lặng bụng chén thuốc trong tay lên, đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, giống như những lần trước, đem thuốc đổ vào trong chậu hoa, không sót một giọt. Tuyết Châu lan sớm héo rũ, chỉ còn cành khô trơ trọi. Môi nàng nở nụ cười lúm đồng tiền mang theo vài phần trào phúng. Hoa nở hoa tàn, ngắn ngủi biết bao. Thật giống như tình yêu của nàng, lướt qua trong giây lát, thậm chí không kịp bắt lấy.

Bên cạnh, chẳng biết lúc nào có thêm một bóng dáng long bào, cầm giày màu đen thêu ngũ kim long lượn vòng. Ánh sáng yếu ớt tạo nên một bóng mờ sau lưng hắn.

Hơn tháng này, đây là lần đầu tiên Sở Diễm bước vào Vị Ương cung, lại lựa chọn vào thời khắc này, đại quân vây khốn hoàng thành, mọi người trong cung vẫn luôn thấp thòm lo âu.

“Người đã đến rồi.” Ngừ điệu mềm mại mát rượi, đậm đặc như nước, mà lại không chút gọn sóng.

“Ừ.” Mắt phượng khẽ tối, Sở Diễm tùy ý đáp lại. Vẻ mặt lạnh nhạt lại mang theo khí trảng không giận mà uy. Ánh mắt sắc bén rơi trên chậu tuyết lan khô héo trước cửa sổ, trong mắt nổi lên vài tia gọn sóng. “Cây Châu Tuyết lan này, đáng tiếc thật.”

Nàng nhẹ cười, ánh mắt tàn mạt từ từ ngưng tụ lại, hiếm khi lại rơi vào trên người hắn. “Hoa nở ắt có lúc tàn, chẳng qua là số mệnh mà thôi.”

Sở Diễm không kiềm được cười, coi như nghe thấy truyện buồn cười nhất trên đời. Mà ý cười lại không đạt tới đáy mắt, con ngươi đen như mực lạnh lẽo như hàn đàm.

“Hoàng, hoàng thượng!”

“Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Hai cung nữ Yêu Nguyệt Liên Tinh nghiêng ngả lão đảo từ cửa điện đi tới, lão đảo quỳ rạp xuống đất. Sau lưng đều đã đổ mồ hôi lạnh, người nào lại nghĩ tới nửa đêm khuya khoắt, hoàng thượng lại đột nhiên quá bộ đến Vị Ương cung.

Mắt phượng nheo lại, hần từ trên cao nhìn xuống cung nữ quỳ dưới chân, đậm mặc hỏi một câu, “Là người nào phụ trách đưa thuốc cho nương nương?”

“Hồi hoàng thượng, là nô tỳ.” Liên Tinh run rẩy nói, một khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới mức trắng bệch. Trong cung không ai không biết, tâm tư hoàng đế là khó dò nhất.

“Ừ.” Hần nhàn nhạt đáp lại, chỉ vài ba câu đã quyết định sinh tử của một người, “Luu Trung, sai người kéo nàng ra ngoài, đánh chết.”

Liên Tinh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bò đi tới dưới chân hần. “Nô tỳ đáng chết, hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng...” Vừa dứt lời, đã bị hần một cước đá ra ngoài, ngã vào một bên chân bàn, kêu đau một tiếng, suýt nữa không thở nổi. Máu tươi theo khoe miệng trào ra.

“Nương nương, nương nương người cứu, cứu nô tỳ.” Đế vương vô tình, nàng ngược lại quỳ bên người Thiên Dao, khóc lóc cầu xin.

“Hoàng thượng muốn đánh chết tỳ nữ của Thiên Dao, cũng nên có lý do mới phải.” Mi tâm nàng nhú lại, ngửa đầu đón nhận ánh mắt lạnh lùng của hần.

Mắt phượng Sờ Diễm khẽ nhú lại, “Quân muốn thần tử, thần không thể không tử, huống chi chỉ là một nô tỳ.”

Nàng nhẹ cười, “Hoàng thượng nói dường như vô cùng có đạo lý, lại không phải việc mà mình quân nên làm.”

“Trẫm chưa bao giờ tự xưng mình là mình quân.” Ngắn gọn một câu nhưng lại là lời nói có khí phách. Ánh mắt hần lạnh vài phần, đi hai ba bước tới trước người nàng, dùng ống tay áo phất qua chậu cây trước cửa sổ. Chậu sứ thanh hoa rơi vỡ đầy đất, bùn đất rơi ra mang theo nồng đậm mùi thuốc Đông y. “Lý do? Nàng còn dám cùng trẫm nói lý do!” Hần nhìn nàng, quanh thân tản ra lửa giận băng lãnh.

Đem thuốc tươi hoa lan, kết cục chỉ có một — hoa người đều chết.

Liên Tinh run rẩy quỳ trên đất, nhìn mảnh sứ vỡ vụn đầy đất trộn lẫn hắc hóc mòm, nàng cuối cùng chết cũng nhắm mắt rồi.

Thiên Dao khẽ ho vài tiếng, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ, giọng nói êm ái. “Việc này không quan hệ gì tới nàng.”

“Nàng là thị nữ chăm lo thuốc thang cho nàng, chủ tử không uống thuốc, là tội của nàng ta. Tỳ nữ này chết không đáng tiếc.” Ánh mắt Sờ Diễm thâm trầm băng lãnh, lời nói ra lại càng không có nhiệt độ. “Thất thần làm gì, vẫn còn không kéo ra ngoài, chẳng lẽ muốn trẫm động thủ.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Yêu sai

Cực kỳ hiển nhiên, Sờ Diễm đang rất tức giận. Thiên Dao cả kinh, mở miệng nói, “Dừng tay.” Sau đó lại nhìn về phía Sờ Diễm, trong giọng nói mang theo vài tia khẩn cầu, giọng điệu cũng dịu xuống, không còn sự xa lạ băng lãnh như trước. “Những thứ Thiên Dao có thể bảo hộ không nhiều lắm, hoàng thượng có thể tha mạng cho Liên Tinh hay không?”

Sờ Diễm chăm chú nhìn nàng, ánh mắt từ từ ôn hoà, bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, nhạt giọng hỏi, “Vì sao không uống thuốc?”

Thiên Dao cắn cắn cánh môi, cân nhắc tỉ mỉ, hiện giờ, mỗi một câu của nàng đều có khả năng quyết định mệnh của Liên Tinh. “Thuốc, thuốc đáng quá.” Nàng cắn răng phun ra một câu.

Vô cùng rõ ràng là tìm cớ, lại khiến cho Sờ Diễm có vài phần dở khóc dở cười. Hần cúi người ôm nàng lên, động tác cực kỳ ôn nhu đặt nàng trên giường, có chút bất đắc dĩ nói, trong giọng nói lại không cách nào che giấu sự sùng nịch. “Dao Nhi rốt cuộc muốn tùy hứng tới khi nào?”

Một hồi bão tố cứ như vậy lặng yên trôi qua. Luu Trung vô cùng thức thời dẫn theo cung nhân thôi lui ra ngoài, cũng nhẹ tay khép cửa phòng lại.

Sờ Diễm vây Thiên Dao ở dưới thân, hai tay đặt bên eo nàng, chóp mũi dán chóp mũi, trán kề trán, rất là thân mật, hô hấp trong lúc đó đều là hơi thở của đối phương.

“Không phải nàng hiểu biết y thuật sao? Nói cho trẫm nghe, bệnh của nàng rốt cuộc nghiêm trọng tới mức nào rồi?”

“Không có quan hệ gì với người. Sờ Diễm, buông.” Thiên Dao lại khôi phục sự băng lãnh như trước, bị hần áp ở dưới thân khó chịu nói không nên lời, cuống quýt nghiêng đầu tránh đi hơi thở của hần.

Sờ Diễm cũng không giận, muốn đối phó với một tiểu nha đầu, hần có cả đồng thủ đoạn. Hần áp hai tay nàng trên đỉnh đầu, đầu ngón tay tùy ý đẩy sa y

của nàng ra, cùng với ngực kịch liệt lên xuống càng thêm mê người. Sở Diễm cúi đầu hôn lên xương quai xanh xinh đẹp của nàng, trần trọc triển miên, cũng một đường đi xuống dưới, vốn chỉ là khiêu khích, sau đó từng chút từng chút một lan ra. Thiên Dao không thể khống chế run rẩy, muốn vùng vẫy, lại phát hiện bị hấn chế trụ tay chân, căn bản không thể động đậy.

“Còn không chịu nói?” Sở Diễm cắn vành tai của nàng, dẫn tới một trận ngứa ngáy khó nhịn. Thiên Dao gắt gao cắn chặt cánh môi, quật cường không chịu mở miệng. Sở Diễm cũng không tính buông tha nàng, khế cắn nàng, khiến nàng thở gấp liên tục. Sở Diễm chỉ cảm thấy càng lúc càng khó nhịn.

Mà đúng lúc này, ngoài cung, trống trận vang cao, âm thanh ‘thùng thùng thùng’ điếc tai.

Thiên Dao giễu cợt cười, con ngươi trong suốt thăm dò vào đáy mắt thâm thúy của hắn, thanh lãnh nói, “Vinh Thân Vương lại công thành, hoàng thượng không tính đi lên nghênh chiến sao? Hay là muốn... chết dưới hoa mầu đơn, thành quý cũng phong lưu?”

Sở Diễm xoay người đứng dậy, lưu loát khoác lên trường bào. Nếu như ngày thường, có lẽ hắn còn có thể vui đùa với nàng, nhưng giờ phút này, hắn không có tâm tình nghe nàng châm chọc khiêu khích. Nếu bảo hộ không được hoàng thành, làm sao nói đến việc bảo hộ nàng.

Bóng dáng cao lớn của hắn đưa lưng về phía nàng, đứng yên trong khoảnh khắc mới nói. “Vạn nhất, ta có gì bất trắc, nàng hãy đi theo Sở Hạo. Ít nhất, cảm tình của hắn đối với nàng là thật.” Ít nhất, nàng còn có thể sống tốt, như vậy, với hắn là đủ rồi.

Thiên Dao châm chọc cười, lệ chưa xót lặng yên chảy xuống. Hắn nghĩ nàng là người như vậy sao? Quả nhiên là dụng tâm lương khổ.

Tiếng trống mỗi lúc một khác, tiếng trống trận lúc này vang vọng phía chân trời, mặc dù thân ở hậu cung, vẫn có thể mơ hồ nghe tiếng hò hét đình tại nhức óc, trong không khí, tựa hồ đã ngập tràn mùi máu tươi. Xem ra, Sở Hạo đã hết tính nhẫn nại, tiến hành công thành rồi. Đây mới là, khảo nghiệm chân chính.

Thiên Dao được thị nữ nâng dậy, sa y trên người bị Sở Diễm xé rách liên đới một bộ mới. Chất tơ lụa mềm mại phiêu dật, chiếu lên khuôn mặt nhỏ trắng xanh lại vô cùng xinh đẹp. Mái tóc đen xoã bên hông, trên búi tóc chính là chiếc trâm Thanh Ngọc đã được tu bổ qua.

Đẩy cửa mà ra, không để cho thị nữ đi cùng, nàng bước nhẹ nhàng đi tới Cảnh Dương cung. Tỷ muội Như Băng Tư Băng bị Sở Diễm nhốt ở đó.

Mặc dù là có ám vệ ở trong cung, nhưng vì bảo hộ an nguy của nàng mà không có hạn chế tự do của nàng. Trong Cảnh Dương cung, Như Băng Tư Băng quý gồi trước người Thiên Dao, vô cùng cung kính. Hoá ra, Tuyết Cơ cung chủ lo lắng cho nàng, liền phái Như Băng Tư Băng canh giữ ở đây, nếu không như vậy, ngày ấy, nàng sớm bị Huyền Ảnh xâm phạm rồi.

“Thương tích trên người các người đã khôi phục rồi ư?” Thiên Dao nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói không có chút gọn sóng nào.

“Hồi bẩm Thiếu chủ, đã khôi phục. Chỉ là, hoàng thượng sai người canh giữ bốn phía, chúng ta không dễ dàng đào thoát.” Tỷ muội Như Băng Tư Băng đáp lại.

“Ừ.” Thiên Dao gật đầu, lại nói. “Ta cần các người truyền một nửa công lực cho ta.”

Tỷ muội Như Băng Tư Băng sửng sốt, trong lúc này vẫn không hiểu được ý tứ của Thiên Dao.

Thiên Dao khẽ cười khổ, “Ta bị Sở Diễm phế võ công, hiện giờ tay trái gà không chặt. Các người truyền công lực cho ta, chúng ta nhân lúc hỗn loạn đào tẩu.”

Tỷ muội Như Băng Tư Băng bừng tỉnh hiểu ra, khó trách ngày ấy Thiếu chủ bị tên cầm thú kia kiềm chế, lại không có chút năng lực phản kháng.

“Thiếu chủ nghĩ suốt đương nhiên là tốt, hỗ trợ Thiếu chủ rời khỏi đây, chúng tỷ muội chúng ta nghĩa bất dung từ.” Như Băng thần nhiên cười, có thể dẫn Thiếu chủ về Thiên Sơn, đó là công lớn của các nàng. Chỉ cần cung chủ can thận dạy bảo, muốn khôi phục công lực cũng không phải chuyện khó. Vì vậy, tỷ muội hai người vô cùng sáng khoái nhận lời.

Sau khi độ công xong, hai người Như Băng Tư Băng hao phí rất nhiều thể lực, nằm sấp ở bên giường không ngừng thở dốc, Thiên Dao lặng im ngồi khoanh chân, vận công điều tức khí tức trong cơ thể.

“Thiếu chủ, sao rồi?” Hơi thở Như Băng ngưng trọng, mở miệng.

Một lát sau, Thiên Dao chậm rãi mở đôi mắt sáng, ánh mắt di chuyển trên người tỷ muội Như Băng Tư Băng, mang theo vài tia áy náy, thần nhiên nói. “Như Băng Tư Băng, thật xin lỗi.” Dứt lời, đầu ngón tay trắng nõn điểm trên ngực hai tỷ muội. Hai người chưa kịp phản ứng gì liền ngất đi.

Đúng vậy, ngay từ lúc bắt đầu, Thiên Dao đã lừa các nàng. Nàng xác thực nghĩ phải rời khỏi, nhưng sẽ không phải lúc này.

Trong hoàng thành sớm hỗn loạn, trống trận vang cao, tiếng chém giết đình tại nhức óc, mùi máu tanh tràn ngập, máu loãng đỏ tươi theo thềm đá trên tường thành chảy thành dòng, mỗi một phút đều có thi thể ngã xuống, rơi xuống tường thành.

Thiên Dao mặc y phục trắng thuần, trong lòng ôm cây đàn bạch ngọc tỷ bà, trong đêm tối tản ra ánh sáng trong veo mà lạnh lùng. Nàng bước từng bước lên thành cao, giống như tuyết trắng, cùng với ánh trắng trong đêm và màu đỏ tươi của máu không hợp nhau. Dung nhan tuyệt thế đậm mực, vài sợi tóc bị gió nhẹ thổi bay, nữ tử như vậy, vốn không thuộc về chiến tranh.

Bốn phương một mảnh hỗn loạn, thế cho nên không ai chú ý tới sự tồn tại của nàng, mãi đến khi nàng đứng trên thành lâu cao nhất, đón gió mà đứng, mới bị đám người Sở Diễm phát hiện.

Hắn khản trương nhìn nàng, bóng dáng đơn bạc kia, giống như gió thổi qua liền có thể thổi bay nàng. “Dao Nhi, mau xuống đây.” Nữ nhân này, rốt cuộc có biết cái gì là nguy hiểm hay không. Thịnh thoảng có vài mũi tên bay tới, đúng là không có mất.

Thiên Dao ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt trong suốt giống như vượt thời không, giao nhau với ánh mắt thâm thúy của hắn, khoé môi hơi hơi hiện lên nụ cười chua xót, làn môi đỏ hồng hơi rung động. “Tháng sáu tuyết rơi, thật sự sẽ yêu ta sao?”

Giọng nói giống như đang lâm lâm, nhưng Sở Diễm lại đọc được, hắn đoán không ra nàng muốn làm gì, chỉ là dự cảm không tốt ừ ừ kéo tới, trái tim đập cuồng điên. Trên thành cao, bóng hình xinh đẹp như ẩn như hiện, giống như tùy lúc đều có thể tan biến trong sinh mệnh của hắn. Mà sự sợ hãi khi mất đi nàng, vượt hơn hẳn sự hãi hãi khỏi thuốc súng cùng chiến hoả.

Thiên Dao đứng ở trên thành cao, bàn tay mềm mại khẽ vuốt ve thân bạch ngọc cầm, đầu ngón tay động đến dây đàn, run rẩy phát ra lời rõ ràng. “Mẫu thân, xin người hãy ban cho Thiên Dao sức mạnh.”

U Minh công thức thứ 10 – nghịch thiên. Điền đảo ngày đêm, xoay đông hạ. Chỉ là công lực hiện tại của nàng không đủ để khu động nghịch thiên, cho nên chỉ có thể mượn dùng bạch ngọc tỳ bà còn lưu lại sức mạnh của mẫu thân.

Đứng ở điểm cao nhất trên đế đô, ánh mắt Thiên Dao lạnh nhạt, nhìn ra xa. Nơi xa, núi non trùng điệp, nhấp nhô lên xuống, cao vút trong mây. Đây là giang sơn Sở Diễm từng hứa cho nàng — lấy thiên hạ làm sính lễ, ta sẽ cưới nàng làm nữ tử tôn quý nhất thiên hạ. Chưa bao giờ nghĩ tới, một lời thề kia vậy mà lại liên tiếp khắc vào trong lòng. Nàng nghĩ, nàng có thể vì hắn bảo vệ đế đô, có điều, đây là chuyện sau cùng nàng có tài cán làm được cho hắn.

Trong tiếng chém giết, đột nhiên xen lẫn tiếng đàn linh hoạt kỳ ảo, trên thành cao, nữ tử đón gió mà múa, sa y như tuyết tung bay, như một con bướm bướm muốn giương cánh bay lượn. Một khúc đông phong đào hoa vũ, tỳ bà bạch ngọc trong lòng vang lên. Lúc này, người, cầm, điệu múa, ba cái đã hoàn mỹ hoà làm một. Trong thiên địa này, mọi sự vật giống như đều mất đi màu sắc, chỉ còn lưu lại màu trắng lay động phiêu miểu kia.

Đột nhiên trong lúc đó, bầu trời biến sắc, màn đêm tối đen chậm rãi kéo đi, ánh sáng hiện ra. Mà mây đen cuộn cuộn theo chân trời không ngừng kéo đến, che khuất một mảng trời ở đế đô. Gió cuốn mây trôi, cuồng phong vừa nổi, mái tóc nữ tử bay loạn trong gió. Ánh sáng bảy màu thần kỳ từ bạch ngọc tỳ bà chiếu ra, bay vào phủ vân nơi chân trời, từng hạt tuyết trắng như lông ngỗng từ từ tiêu tiêu sái sái rơi xuống.

Chiến tranh ngừng bất. Mọi người chấn kinh trước biến đổi lớn đột ngột này, cuồng phong quét tới khiến người không mở mắt được, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống điểm đóng băng. Y phục mùa hè trên người tướng sĩ căn bản không cách nào chống chọi lại cái lạnh, thân thể nháy mắt cứng ngắc, mất đi lực tác chiến.

Sở Diễm đón gió mà đứng, từng bước đi lên thành cao, trong đôi mắt đen cuộn cuộn sóng gió động trời. Đây là theo như lời nàng nói — tháng sáu tuyết rơi sao!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Tưởng Niệm Đau Triệt Nội Tâm (1)

Tuyết trắng bao trùm đất đai mệnh mông, tiếng bạch ngọc tỳ bà trong lòng rơi xuống đất vang dội, giọt máu đỏ tươi giống như huyết châu từng giọt từng giọt rơi trên nền tuyết trắng. Thân thể nhỏ bé và yếu ớt của Thiên Dao xoay tròn ngã xuống trong gió, giống như sắp hòa vào hoa tuyết sáu cánh điêu linh.

“Dao Nhi.” Sở Diễm chạy nhanh tới, tiếp được thân thể lao đảo muốn ngã của nàng.

Thiên Dao ngã vào trong ngực hắn, yếu đuối, thoải mái cười, mà khoé môi nhiễm màu đỏ tươi kia, đặc biệt chói mắt.

“Dao Nhi.” Hắn đau lòng gọi tên nàng, ngón tay thon dài lau đi vết máu trên khoé môi nàng, giống như lau thì chúng sẽ không còn tồn tại. Đáng tiếc, vô dụng thôi, máu tươi không ngừng trào ra từ miệng nàng, giống như không có kết thúc. “Nàng làm sao vậy? Nói cho ta biết, nàng làm sao vậy?” Sở Diễm rống lên, tuần nhan luôn luôn trầm lãnh rốt cuộc đã bị phá vỡ, trên mặt tràn ngập bối rối cùng sợ hãi.

Thiên Dao vẫn cười như cũ, đã không nhớ được bắt đầu như thế nào, nhưng kết cục như vậy.... Cũng tốt, ít nhất hắn sẽ vĩnh viễn nhớ rõ nàng. “Tháng sáu tuyết rơi, nghịch thiên mà đi. Đây là trời phạt, Thiên Dao trốn không thoát.”

“Ai muốn nàng xen vào việc của người khác!” Sở Diễm rống to, lại ôm chặt nàng vào trong ngực, thậm chí, có thể cảm thấy sinh mệnh của nàng từng chút từng chút một trôi đi.

Thiên Dao run rẩy xòe bàn tay ra, đầu ngón tay nhuộm máu khế sờ lên tuần nhan băng lãnh của hắn, lại chạm đến chút ướt át. Ngực Thiên Dao run lên — nàng nhìn thấy, hắn khóc.

Sương mù đột nhiên dâng lên trong mắt, trước mắt từ từ mờ hồ, Thiên Dao thăm sâu ngó nhìn hẩn, ánh sáng lấp lánh dao động trong mắt. “Thiên hạ này là sinh lễ của Thiên Dao, ta chỉ là, muốn bảo vệ nó. Sở Diễm, ta chỉ có tài cán tranh thủ thời gian một đêm vì chàng, sau tối nay, đại quân có thể đuổi tới hay không, đó là mệnh số.” Vì bảo hộ giấc mộng xa không thể chạm tới này, nàng tình nguyện bởi bằng chính sinh mệnh mình.

Thân thể cao lớn của Sở Diễm chấn động, không thể tin nhìn nàng.

Thiên Dao cười một cách xinh đẹp, ánh mắt từ từ tan rã, giống như rơi vào trong hồi ức thâm sâu. “Còn nhớ rõ không? Lấy thiên hạ làm sinh lễ, ta sẽ cưới nàng trở thành nữ tử tôn quý nhất thiên hạ. Là chàng nói. Nhưng mà Sở Diễm, vì sao chưa tới tìm ta? Chàng có biết hay không.” Hàng mi thon dài khẽ rung động, hạ xuống một chuỗi nước mắt băng lãnh. Hẩn vĩnh viễn sẽ không biết, nàng bị sự phụ đánh cho mình đầy thương tích, lại kéo thân thể không chịu nổi ở trong nhà gỗ đợi hẩn bao nhiêu ngày đêm.

“Là nàng, hoá ra lại là nàng!” Sở Diễm khàn khàn lặp lại, đã không còn lời nào có thể diễn tả sự hối hận cùng tự trách của hẩn giờ phút này. Hoá ra, hẩn vẫn yêu sai người rồi, Doãn Hàm U, nàng lừa hẩn.

Câu chuyện của Doãn Hàm U không chệ vào đâu được. Nàng biết tất cả chi tiết giữa bọn họ, thậm chí, giọng nói cũng bắt chước giống như đúc, khiến cho hẩn căn bản không có lý do để hoài nghi. Lại không nghĩ rằng, vận mệnh trên người như vậy.

“Chàng nói: ‘tháng sáu tuyết rơi sẽ yêu ta’, nhưng mà, lời chàng nói không thể tính được.” Thiên Dao giấu cợt cười, máu đỏ tươi tràn ra theo khoé môi.

Sở Diễm chỉ cảm thấy như vận tiền xuyên tim, ngay cả hô hấp cũng đau đớn. Hẩn nắm chặt bàn tay băng lãnh của nàng, không ngừng lặp lại, “Thiên Dao, ta yêu nàng, ta chỉ yêu nàng.”

Lúc Linh Lung cùng đám người Doãn Hàm Tuyết đuổi tới, nhìn thấy chính là tình cảnh như vậy. Sở Diễm gắt gao ôm lấy Thiên Dao quỳ gối trên nền đất tuyết, sa y tuyết trắng nhiễm một mảng lớn màu đỏ tươi, Sở Diễm lại kiên định từng tiếng một ‘ta chỉ yêu nàng’, giống như một đòn chí mạng đánh vào lòng hai người. Sắc mặt Doãn Hàm Tuyết cực kỳ khó coi, nàng là nữ tử tay trời gà không chặt, bởi vì lo lắng cho hẩn, mới có can đảm đi lên thành cao, nhìn đến lại là hình ảnh hẩn ôm một nữ tử khác.

Linh Lung cũng không tốt hơn chút nào so với nàng, sắc mặt tái nhợt, làn môi cắn chặt, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt, giờ phút này, trong lòng nàng chỉ có hận, hận không sớm diệt trừ Thẩm Thiên Dao. Nàng vẫn trở thành chứng nhân giữa mình cùng Sở Diễm.

Đầu ngón tay trắng nõn của Thiên Dao nhuộm máu, trên nền đất bị bao phủ bởi tuyết trắng, cố gắng viết: ‘Sinh từ xa cách’. Nàng nói, “Sở Diễm, chuyện xưa kết thúc.” Lấy sinh mệnh làm kết cục.

Sở Diễm ôm nàng, giọng nhỏ đến không thể nghe, lắc đầu, thanh âm run rẩy khàn khàn, “Đừng mà, Dao Nhi, đừng chết, cầu xin nàng, đừng chết.”

Nàng vô lực cười, quay mặt dựa sát vào trong ngực hẩn, chậm rãi khép lại hai mắt, lông mi rung động, một giọt lệ không tiếng động rơi xuống, xuyên qua y phục trước ngực hẩn, thấm vào trong ngực, lạnh lẽo khắc cốt. Nàng thấp giọng ní non, “Nếu như còn có kiếp sau, Sở Diễm, chúng ta không cần gặp lại.” Giọng nói từ từ nhỏ lại, sau cùng biến mất ở trong gió, bàn tay nhu nhược không xương chậm rãi trượt khỏi lòng bàn tay hẩn.

“Dao Nhi, Dao Nhi.” Hẩn khẽ gọi từng tiếng một, từng tiếng một nặng trĩu, nước mắt rớt cuộc không chịu nổi sức nặng, từng giọt từng giọt rơi trên dung nhan tuyệt mỹ của Thiên Dao, mà nàng cũng rớt cuộc không cảm nhận được.

“Thiên Dao, Thẩm Thiên Dao, nàng tỉnh lại, trầm lệnh cho nàng tỉnh lại!” Hẩn một lần nữa bắt lấy tay nàng, dùng lực như thế, ý đồ dùng đau đớn để thức tỉnh nàng. Đáng tiếc, vô dụng, vô dụng rồi.

Cuộc đời này, Sở Diễm chỉ vì hai nữ nhân mà rơi lệ, một người là mẫu hậu đã qua đời. Người còn lại chính là nữ tử hẩn ôm chặt trong lòng.

Phụ hoàng từng nói: ‘Diễm Nhi quá mức tự phụ, một ngày nào đó nhất định sẽ vì vậy mà bị trừng phạt.’

Mà hiện giờ, hẩn đã nhận được giáo huấn, lấy sinh mệnh Thiên Dao làm đại giá, thâm thiết mà đau đớn.

“A....” Hẩn ôm thân thể Thiên Dao, ngửa mặt lên trời rống, trầm trọng bi thống, rung động trời đất.

Nếu mất đi nàng là việc đã định trước trong cuộc đời này, muốn ta làm thế nào tiếp nhận cái kết cục này?!

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ khôi phục như lúc ban đầu, mặt trời dâng cao, chiếu khắp đại địa, tuyết đọng dần dần bị hoà tan, vạn vật sống lại.

Sáng sớm hôm sau, Sở Dục dẫn dắt trăm vạn hùng binh đến để đồ, đi đường vòng suốt một ngày một đêm.

Chiến hoả lại một lần nữa dấy lên, bất quá chỉ một ngày, binh mã Sở Hạo tan rã dưới gót sắt của Hồ quân. Vinh Thân Vương Sở Hạo rút kiếm tự vận trước quân, một màn huyết chiến bức vua thoái vị cứ như vậy âm âm kết thúc.

Sau khi chiến tranh kết thúc, để đồ đổ mưa xối xả ròng rã suốt ba ngày, đem toàn bộ cọ rửa sạch sẽ. Mưa kết thúc, trên trời xuất hiện cầu vồng rực rỡ, để đồ Doanh Châu khôi phục sự phồn hoa náo nhiệt ngày xưa, giống như toàn bộ mọi chuyện phát sinh ba ngày trước bất quá chỉ là một giấc mộng phù sinh mà thôi.

Trong thâm cung, lại lâm vào sự yên lặng như chết. Chiến tranh thắng lợi, nhưng trên mặt đế vương lại không có chút ý cười. Chỉ vì Dao quý phi được sủng ái vô cùng, ngu dãi bất tỉnh.

Trong Vị Ương cung, trên giường rồng, Thiên Dao mặc y phục mà nằm, trên người đắp chăn gấm mình hoàng. Sở Diễm một tác cũng không rời canh giữ bên người nàng, dùng chân khí níu kéo một chút hơi thở sau cùng của nàng. Nhưng trong lòng hẳn bất quá lại rõ ràng, gân mạch Thiên Dao bị đứt, hiện giờ, bất quá chỉ là một thân thể sắp chết, nàng sẽ không còn tỉnh lại nữa.

Sở Dục cùng Vân Kiếm đẩy cửa vào, chưa kịp thông bẩm đã đi tới trước người Sở Diễm, chấp tay nói, “Thất ca.”

Sở Diễm dường như không nghe thấy, ánh mắt thâm trầm không chớp lấy một cái chăm chú nhìn nữ tử ngủ say, thật cẩn thận, sợ không lưu ý nàng liền biến mất.

Sắc mặt hai người Sở Dục cùng Vân Kiếm cũng không tốt chút nào, bọn họ cũng đau lòng, nhưng mà, thân là thần tử, bọn họ quyết không thể nhìn Sở Diễm tiếp tục u mê.

“Thất ca.” Sở Dục nhắc vạt áo, quỳ một gối, ánh mắt lại rất kiên định. “Thất ca, thần đệ biết những lời này không dễ nghe, nhưng thần đệ không nói không được. Người chết phải nhập thổ vi an, Thất ca hà tất phải chấp nhất không rời. Dùng chân khí níu kéo như vậy, Thất ca có năng lực chống đỡ được bao lâu...”

“Cút ra ngoài, trẫm không muốn nghe.” Giọng nói lạnh như băng ngắt lời Sở Dục. Sở Diễm nghiêng người ngồi trên giường, thể cho nên hai người Sở Dục Vân Kiếm chỉ nhìn thấy sườn mặt lạnh lùng của hắn, lại không biết ẩn dưới ống tay áo, bàn tay sớm nắm chặt thành quyền.

Môi mòng Sở Dục khẽ nhúc nhích, muốn nói lại thôi. Mà Vân Kiếm đã tiến lên một bước, mở miệng nói, “Hoàng thượng khẳng khái cổ chấp, nhưng lại chưa bao giờ hỏi qua ý kiến của Thiên Dao. Hoàng thượng cũng biết, cường bạo níu kéo như vậy, sống không thể sống, chết không phải chết, nàng sẽ thống khổ cỡ nào. Hoàng thượng, đây không phải là yêu, chỉ là giữ lấy.”

Hắn không chút lưu tình nói ra những lời khiến Sở Diễm đau đớn, bàn tay nắm chặt thành quyền, các khớp ngón tay va vào nhau. Hắn hận, hắn buồn bực, đối tượng lại chính là hắn, rơi vào hoàn cảnh như vậy, là hắn tự làm tự chịu.

“Đều cút hết ra ngoài cho trẫm, chuyện nhà trẫm không cần các người xen vào.”

Sở Dục đứng dậy, không dám tiếp tục bức bách nữa, không dấu vết kéo lấy góc áo của Vân Kiếm, ý bảo hắn rời đi. Mà Vân Kiếm lại giống như không để ý thấy, tiếp tục nói: “Hoàng thượng, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước hà tất phải như vậy. Thiên Dao gả cho người làm thê tử, uỷ thân cho người, hoàng thượng có khi nào để nàng ở trong lòng. Hoàng thượng có biết sinh thân của nàng là ngày nào, có biết nàng thích gì, ghét gì, sợ cái gì, muốn cái gì không? Hoàng thượng hãy để tay lên ngực tự hỏi, người thật sự có tư cách có được nàng sao!”

“Sư huynh, đừng nói nữa.” Mắt thấy sắc mặt Sở Diễm ngày càng khó coi, Sở Dục mới gượng gạo kéo Vân Kiếm ra ngoài. Việc này vẫn còn cần bàn bạc kỹ hơn, tuyệt đối không thể ép bức quá mức.

Cửa phòng ‘cốt kết’ một tiếng đóng lại, trong phòng lại trở về yên tĩnh. An tĩnh đến mức hít thở không thông, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng bước chân thần chết tới gần.

Sở Diễm khẽ ôm Thiên Dao vào trong lòng, tay khẽ sát ngực nàng, đem chân khí mạnh mẽ truyền vào trong cơ thể nàng. Thiên Dao chỉ có thể bị động thừa nhận.

“Dao Nhi, đừng đi, tha thứ cho sự ích kỷ của ta.” Đầu ngón tay lạnh lẽo của hắn chạm vào da thịt trơn mịn của nàng, trần trọc.

Sở Diễm làm sao lại không biết, níu giữ nàng như vậy, ngược lại là một loại thống khổ. Mỗi lần nàng có chút phản ứng, đó là lúc hắn truyền chân khí vào, nàng cau chặt mi tâm. Có lẽ, ngược lại mới là sự giải thoát. Nhưng mà, hắn không làm được, thật sự không làm được. Thả nàng đi, hắn phải làm sao bây giờ.... Chẳng lẽ bảo hộ cái ngôi vị hoàng đế băng lãnh kia, cô độc cả đời sao...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Tưởng Niệm Đau Triệt Nội Tâm (2)

Song cửa sổ bị gió đêm lay động, tạo ra tiếng vang rất nhỏ. Sở Diễm nâng mắt nhìn chăm chú, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng. “Nếu đã đến, hà tất phải trốn tránh.”

Vừa dứt lời, một bóng dáng màu trắng từ trên xà nhà nhẹ nhàng rơi xuống, không, chính xác mà nói, phải là mấy đạo bóng dáng. Ngoài phòng sớm bị người của U Minh cung bao vây. Tuyệt Cơ cung chủ khoanh tay đứng, quanh thân tản ra sự lạnh lẽo, ánh mắt rơi vào trên người nữ tử trong lòng Sở Diễm, nháy mắt, sắc mặt càng trầm thêm vài phần.

Có thể là phát hiện ra dị trạng, cửa phòng bị người ngoài đẩy ra, Sở Dục, Vân Kiếm cùng Xích Diễm xuất hiện tại cửa, phía sau là hàng loạt Ngự Lâm quân.

“Vẫn nói nội viện hoàng cung đề phòng nghiêm ngặt, xem ra cái này là thời phỏng quá rồi. U Minh cung chủ đúng là ra vào tự nhiên.” Sở Diễm trào phúng cười, bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt say ngủ của Thiên Dao, dùng đầu ngón tay chậm rãi vuốt thẳng mi tâm cau chặt của nàng.

Sở Dục cả đầu mờ mịt, mà Vân Kiềm lại biết Tuyết Cơ cung chủ, hần lệnh Xích Diễm dẫn Ngự Lâm quân ra ngoài phòng chờ, cũng tự mình khép cửa lại. Dù sao, đây là chuyện nhà hoàng đế, người biết càng ít càng tốt.

Tuyết Cơ cung chủ vốn cao ngạo, đương nhiên cũng khinh thường ở đây lãng phí thời gian cùng nước bọt, gọn gàng dứt khoát mở miệng nói, “Mục đích bốn toạ tới chỉ có một, mang Thiên Dao rời khỏi.”

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, nói. “Ngươi không có tư cách, nàng là nữ nhân của trẫm.”

“Từ giờ trở đi, nàng không phải.” Sắc mặt Tuyết Cơ giống như bị phủ băng, giọng điệu lại càng không có nhiệt độ. “Chủ động đưa nàng trả lại cho bốn toạ, hay là bức bốn toạ động thủ, hoàng thượng chính mình quyết định đi.”

Sở Diễm lãnh mị cười, “Trẫm trái lại muốn thử xem uy lực của U Minh thần công.”

Ánh mắt Tuyết Cơ thay đổi, bàn tay vừa chuyển, hàn khí đột nhiên ngưng tụ giữa lòng bàn tay. Chưa xuất thủ, Vân Kiềm đã thần tốc chặn ngang bà cùng Sở Diễm.

“Cung chủ hãy khoan.” Hần lên tiếng ngăn cản, lại chuyển hướng nói với Sở Diễm. “Hoàng thượng, trả Thiên Dao lại cho cung chủ đi, có lẽ, cung chủ có thể cứu nàng một mạng.”

“Thất ca, sư huynh nói có đạo lý, chẳng lẽ huynh thật nhẫn tâm nhìn Thất tẩu biến thành một cỗ thi thể trong ngực huynh sao?” Sở Dục nói xen vào.

Sở Diễm nhìn nữ tử trong lòng, một lúc sau mới khàn giọng mở miệng. “Nếu ngươi thật sự có thể cứu sống nàng, trẫm nguyện ý buông tay.”

Tuyết Cơ trào phúng cười, trong veo mà lạnh lùng nói, “Tuyết Ngẫu ngàn năm có thể nói liền gân mạch, nhưng nàng đã dùng nó để chữa mắt cho ngươi. Nàng cứu ngươi, liền cứu không được chính nàng nữa.”

Sở Dục cùng Vân Kiềm không hề biết đầu đuôi câu chuyện, nhưng trong lúc đó thân thể cao lớn của Sở Diễm lại run nhẹ. Một câu này của Tuyết Cơ, thật sự đâm trúng điểm yếu của Sở Diễm.

“Ngươi đã cứu không được nàng thì có tư cách gì để trẫm đem nàng giao cho ngươi. Trẫm kính ngươi là sư phụ của Thiên Dao, hôm nay, trẫm không làm khó ngươi, ngươi đi đi.”

“Đi?” Tuyết Cơ hừ lạnh, “Hôm nay không mang Thiên Dao rời khỏi, bốn toạ sẽ không đi.” Tuyết Cơ cũng không nói thêm nữa, ống tay áo vung lên, đánh thẳng về phía mặt Sở Diễm. Sở Diễm nhanh chóng đặt Thiên Dao ở trên giường, thân hình nháy mắt thay đổi, tránh được chương thế như gió của Tuyết Cơ. Lại vẫn bị chương phong ảnh hưởng đến, lao đảo lù về sau mấy bước. Mà Tuyết Cơ cũng không cho hần cơ hội nghỉ ngơi, gợn tay tung thêm một chương, Sở Diễm thậm vận nội lực, xuất chương ứng phó. Trong điện chớp lóe, hàn khí cùng hỏa diễm giao nhau, làm xà nhà rung động lắc lư, đồ đạc trong phòng bị rơi tán loạn trên đất, tạo ra tiếng vỡ vụn thanh thúy.

Sở Dục và Vân Kiềm cũng nguy hiểm tránh được mũi nhọn. Trái lại Sở Diễm cùng Tuyết Cơ hai người đều lù về sau mấy bước, mới miễn cưỡng đứng vững.

“Đệ tử của Nam Cực Tiên Ông, quả nhiên không giống người thường. Đáng tiếc, nội lực của ngươi hao hụt quá nhiều, đã không phải đối thủ của bốn toạ.” Tuyết Cơ lạnh lùng nói ra sự thật, vãn tay áo vung lên, bàn tay hướng về phía Thiên Dao.

Mây kiềm Sở Diễm nhú lại, nhanh chóng xoay người đi ngăn cản, lại bị Sở Dục cùng Vân Kiềm một trái một phải ngăn lại, “Thất ca, để Thất tẩu đi thôi.” Sở Dục khàn giọng nói.

“Cút ngay.” Sở Diễm nổi giận gầm lên một tiếng, trở tay tung một chương về phía ngực Sở Dục. Hai mắt hần đỏ ngầu, cơ hồ là mất khống chế. Trong lòng cũng chỉ có một ý nghĩ, hần không thể trơ mắt nhìn Thiên Dao ly khai, quyết không thể.

Hai người Sở Dục cùng Vân Kiềm nắm chặt lấy hần, Thiên Dao đã bị Tuyết Cơ mang đi, trong phòng giống như chết lặng, mấy đạo bóng dáng mới xuất hiện cũng sớm biến mất không thấy tung tích.

Thân hình cao lớn của Sở Diễm hơi hơi lắc lư, bàn tay chống vách tường, thân thể chậm rãi ngã xuống, một ngụm máu tươi không hề báo trước phun ra khỏi miệng.

“Thất ca.” Sở Dục cùng Vân Kiềm quá sợ hãi, tiến lên muốn nâng lại bị hần gượng gạo đẩy ra.

“Cút ra ngoài, trẫm không muốn nhìn thấy các ngươi.” Sở Diễm trầm giọng mở miệng.

Khi này tiếp một chương của Tuyết Cơ, hần đã bị nội thương. Tuyết Cơ nói không sai, ba ngày này, vì bảo vệ một hơi thở cuối cùng của Thiên Dao, hần đã hao hết nội lực, lúc này căn bản không phải là đối thủ của Tuyết Cơ.

“Hoàng thượng, người nghe thần nói, chỉ có để cho Tuyết Cơ cung chủ mang Thiên Dao đi, Thiên Dao mới có thể có được một đường sinh cơ.” Vân

Kiểm vội vàng mở miệng, sợ Sở Diễm nhất thời xúc động làm ra hành động thương tổn bản thân.

Hai tay Sở Diễm nắm chặt thành quyền, hai mắt đỏ ngầu. Sở Diễm thông minh lanh lợi như vậy, như thế nào nhìn không thấu ý đồ của Tuyết Cơ. Bà nếu như không cách nào cứu sống Thiên Dao, hà tất phải chấp nhất mang nàng về. Bà không chịu cho hắn một đáp án chính xác, bắt quả là muốn hắn chết tâm mà thôi. Có thể nói, hắn vừa rồi chỉ là diễn một tuồng kịch, chỉ là, trình diễn quá mức nhập tâm, hắn đem chính mình hãm sâu trong đó, trọng thương là thật, thống khổ cũng là thật, mất đi cùng không nở, hết thảy cũng là thật.

“Ra ngoài đi, trầm muốn yên lặng một chút.” Hắn mở miệng lần nữa, giọng nói thanh lãnh không có một tia nhiệt độ, nhưng cũng không có sự sắc bén mới vừa nãy.

Vân Kiếm cùng Sở Dục nhìn nhau, sau đó cung kính chấp tay thối lui ra ngoài.

Ngoài cửa sổ, vẫn là vầng trăng tròn thanh lãnh. Sở Diễm mỗi một dựa thân thể vào một bên song cửa sổ, ánh mắt như có như không nhìn ra ngoài cửa sổ, trắng sáng sao thưa, là thời tiết tốt. Xa xa nhìn ra, bóng đêm tối đen, không có tận cùng. Sở Diễm nghĩ, đó chắc là khát vọng tự do của Thiên Dao.

Ngực lại một trận ngột ngạt, Sở Diễm mạnh mẽ áp chế cảm giác ngai ngái, thân thể lão đảo đi trở lại giường, xóc lên chấn gấm mình hoàng, nghiêng người nằm xuống. Trong chấn gấm vẫn còn sót lại hơi thở cùng nhiệt độ của Thiên Dao, có lẽ, một thời gian rất dài, hắn phải dựa vào những thứ này tới chống đỡ tưởng niệm khắc cốt với Thiên Dao.

Sở Diễm dường như trở nên cực đoan, lúc Thiên Dao còn thì bỏ mặc triều chính, sau khi Thiên Dao rời đi lại đem tất cả mọi chuyện xảy ra trong triều xử lý quả quyết ngoan độc, không chút dây dưa. Trong lúc này, triều thần đều nom nớp lo sợ, cẩn thận làm đúng phận sự, sợ bị đế vương tìm ra một chút sai sót.

Đêm khuya trong veo mà lạnh lùng, trong Ngự thư phòng, cả đêm đèn đuốc sáng trưng. Mấy tháng này, mỗi đêm Sở Diễm đều phê duyệt tấu chương tới khuya, sau đó trực tiếp ngủ trong Ngự thư phòng. Hậu cung thùng rỗng kêu to.

Nữ nhân hậu cung ngày vốn tịch mịch, hiện giờ hoàng thượng cũng không quá để tâm, các nàng ngay cả hơi sức tranh đấu cũng giảm đi. Trong mấy tháng này, chủ tử các cung đều tới Ngự thư phòng cầu kiến qua, hoàng thượng một mực trốn tránh không gặp, sau, liền không có người trở lại, ngoại trừ.... vị Hoa phi chủ tử Chung Tuý cung.

“Lão nô tham kiến Hoa phi nương nương.” Luru Trung vừa chấp tay vừa vô cùng khiêm cung.

“Luru công công không cần đa lễ.” Linh Lung cười, đưa cánh tay ra trên không. “Làm phiền công công thông báo, hôm nay Linh Lung có hầm bát canh, muốn dâng tặng hoàng thượng.”

“Chuyện này....” Luru Trung hơi khó xử, Sở Diễm đã phân phó, trong hậu cung, không gặp bất cứ người nào. Quả thật, Hoa phi cũng nằm trong hậu cung này, cũng không ngoại lệ.

Linh Lung thanh nhả cười, tiếp nhận canh gà ấm nóng trong tay thị nữ Hồng Mai đưa tới trước mặt Luru Trung. “Bản cung sẽ không làm khó công công, hoàng thượng trốn tránh không gặp, bản cung liền đứng chờ ở chỗ này. Làm phiền công công đem canh gà này đưa cho hoàng thượng.”

Luru Trung gật đầu, tiếp nhận canh gà, bung vào trong điện.

Trong điện, trên ghế chủ vị, ánh mắt Sở Diễm sáng quắc thâm trầm, chuyên tâm lật xem tấu chương trong tay.

“Hoàng thượng, Hoa phi nương nương sai lão nô đem bát canh dâng cho hoàng thượng.” Luru Trung khom người, đem bát canh đặt trên một góc bàn.

Ánh mắt Sở Diễm vẫn như cũ rơi trên tấu chương, vẫn chưa mở miệng, phát tay áo ý bảo hắn lui ra. Mà Luru Trung vẫn đứng tại chỗ, muốn nói lại thôi. “Hồi bẩm hoàng thượng, Hoa phi nương nương vẫn còn ở ngoài điện....”

“Bảo nàng về trước đi, nói trăm ngày khác sẽ tới thăm nàng.” Sở Diễm không để tâm lắm trả lời.

Luru Trung bắt đầu đi thò dài, chấp tay thối lui ra ngoài. Hiện giờ, ngoại trừ vị chủ tử trong Vị Ương cung kia không biết tung tích, bất luận kẻ nào bất luận việc gì đều đã không thể đi vào tâm đế vương.

Hắn mới vừa ra khỏi cửa điện một nửa, Linh Lung liền mỉm cười đi lên dò hỏi, “Như thế nào?”

Luru Trung không đành lòng tổn thương nàng, chỉ cười cười nói, “Hoàng thượng bề bộn việc... triều chính, dặn thần thông báo cho nương nương, ngày khác rõ ràng sẽ tới cung nương nương.”

Ánh sáng trong mắt Linh Lung từ âm đạm, Sở Diễm nói ‘ngày khác’ quá nhiều, hiện giờ, ngay cả lý do có lẽ cũng không cần.

“Nương nương, người vẫn nên về trước đi.”

Linh Lung lắc đầu, vẫn như cũ canh giữ ngoài Ngự thư phòng. Thời gian mấy tháng này, sớm vết sạch tính nhẩn nại của nàng. Hôm nay, nàng nhất định phải chờ được Sở Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 148: Không có kết cục

Cái đời này, là đời cả một đêm dài dằng dặc. Trong điện, Sở Diễm cảm bút, chăm chú phác họa ra nữ tử tâm tâm niệm niệm, tóc đen như tơ, da thịt trắng nõn nà như tuyết, mi không họa mà đen, môi không tô mà đỏ thắm. Y phục nửa mở, đôi mắt đẹp nhìn quanh, phong tình vạn chủng. Thiên Dao trong lòng Sở Diễm chính là như vậy.

Không thể phủ nhận, Thiên Dao thật sự mỹ lệ, có lẽ, đẹp hơn mấy phần, một cái nhãn mày một nụ cười liền đủ để câu động hồn phách của người, khiến cho hân hận không thể đem nàng giấu đi. Chờ nàng trở lại, có lẽ, làm một toà kim ốc lớn hơn? Mặc dù tốn thời gian và sức lực, nhưng, có thể suy xét.

Trong lúc bất tri bất giác, đã hết một đêm, đẩy cửa ra, đã đến giờ thượng triều. Áo long bào mình hoàng trên người có hơi nhả, mi tâm Sở Diễm nhíu lại, vừa muốn phân phó Lưu Trung thay y phục đã thấy Linh Lung cứng ngắc đứng ngoài điện, hai mắt sưng đỏ, hiển nhiên đã khóc.

“Hoàng thượng.” Nàng tiến lên một bước, không khỏi phân trần nhào vào trong lòng Sở Diễm.

“Làm sao vậy?” Sở Diễm tùy ý cười, không dấu vết đẩy nàng ra. Đầu ngón tay tùy ý vuốt lên chóp mũi nàng, không để tâm lắm mở miệng. “Tìm khắp lục cung còn có người nào dám khi dễ Hoa phi nương nương của trẫm?”

“Còn không phải hoàng thượng.” Linh Lung hờn giận nói, cũng không dám oán giận quá nhiều. Xưa đâu bằng nay, hân đã là hoàng thượng cao cao tại thượng. “Hoàng thượng có từng nhớ rõ đã bao lâu rồi không gặp Linh Lung không?”

“Hiện giờ không phải gặp rồi sao?” Sở Diễm chuyện to hóa nhỏ, phân phó Lưu Trung sai người chuẩn bị y phục, lại miễn cưỡng kiềm nén tính tình dỗ dành Linh Lung vài câu. “Trẫm phải thượng triều, nàng trước về Chung Tuý cung đi. Rảnh rồi trẫm sẽ tới tìm nàng.”

“Nhưng mà...” Linh Lung cắn môi dưới, muốn nói lại thôi, đáng thương tội nghiệp nhìn hân, hai tay vẫn như cũ bắt lấy một góc áo của hân không chịu buông ra.

Sở Diễm mặt không đổi sắc, ánh mắt lại trong veo mà lạnh lùng vài phần “Linh Lung khi nào thì cũng trở nên như vậy rồi, hậu cung này quả thật không phải nơi tốt đẹp gì, đem Linh Lung của trẫm dưỡng thành kiêu ngạo rất nhiều.”

Linh Lung khẽ kinh ngạc, hai mắt sưng đỏ nhẹ nhàng hiện lên lệ quang. “Đêm dài dằng dặc cô lãnh, Linh Lung chỉ cảm thấy tịch mịch. Hoàng thượng không thể ở cùng Linh Lung nhiều một chút sao? Hay là, để Linh Lung ở bên cạnh bầu bạn với hoàng thượng cũng được. Linh Lung bảo đảm, sẽ không chậm trễ hoàng thượng xử lý chính sự, chỉ cần, đứng xa xa nhìn hoàng thượng là được.”

“Nàng bồi ở bên cạnh trẫm, trẫm làm sao có thể an tâm xử lý triều chính.” Sở Diễm nhẹ cười, trong ngữ điệu mang theo vài tia ngả ngón ái muội. “Nếu là tịch mịch, liền để cho Huyền Ảnh bồi bên cạnh nàng đi.”

Linh Lung dường như là không thể tin tưởng lớn nhất, rụt rè nói. “Hoàng thượng đồng ý bỏ qua cho đại ca rồi sao?”

“Ừ.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lại, thời gian Huyền Ảnh bị nhốt trong thủy lao không ngắn, nếu như không rời khỏi, chỉ sợ sau này liền trở thành một phế nhân. Sở Diễm chung quy không bỏ được tình ý mười mấy năm vào sinh ra tử.

Trên Thiên Sơn, trong U Minh cung. Trong hồ sâu Thủy Nguyệt, nham bích như thủy tinh điêu linh, thạch nhũ treo ngược, chiếu trên đầm nước là mỹ mạo vô song. Mà trong đầm nước, một nữ tử tuyệt mỹ như ẩn như hiện, thân thể mỹ lệ ẩn ở trong nước, chỉ lộ ra hai vai trắng nõn, cánh tay ngọc như củ sen đặt ở trên ngọc thạch bóng loáng trong suốt, đầu dựa sát cánh tay ngọc, lưng biếng khép hờ đôi mắt đẹp.

“Hôm nay cảm thấy thế nào rồi?” Trên bờ, Tuyết Cơ cung chủ nhẹ nhàng đứng, cúi đầu quan sát nữ tử đang ngâm trong nước.

“Dạ, A Dao rất tốt, khiến sư phụ phải lo lắng là A Dao không tốt.” Nàng hơi hơi mỉm cười, vô tội mềm mại khiến cho người ta không đành lòng trách móc nặng nề.

Tuyết Cơ nhìn chăm chú, trong đầu lại hiện lên một dung nhan tương tự khác, muội muội của bà – Vân Cơ cũng khiến người mến yêu như vậy. Thiên tính thuần lương, cả ngày đều đi theo sau bà gọi, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ.”

Mặc dù vận mệnh trên người, các nàng đồng thời yêu một người nam nhân, cho dù có sai sót ngẫu nhiên, Vân Cơ cùng Tư Đồ Tẩn có thân thiết da thịt trước. Tuyết Cơ vẫn như cũ đối với người muội muội này không cách nào oán hận, sau khi nàng mất đi, đem hài tử của nàng coi như của mình, tự mình nuôi nấng.

“A Dao, con là thân nhân duy nhất trên đời này của bản toạ. Nếu như bản toạ không có cách nào bảo vệ con chu toàn, dưới hoàng tuyền, còn có mặt mũi nào gặp mặt mẫu thân con.” Tuyết Cơ thở dài, trên mặt là sự nhu hoà hiếm có.

“Sư phụ, A Dao biết sai rồi.” Thiên Dao khẽ động cánh môi, thấp giọng nói.

Tuyết Cơ lại thờ dài, cúi người ngồi ở trên bờ, ngón tay ôn nhu vuốt qua cái trán sạch sẽ của Thiên Dao. “Con đứa nhỏ này thuở nhỏ trời sinh tính đậm mặc, đối với cái chết từ trước đến nay đều xem nhẹ, biết rõ thân nhiễm trọng bệnh còn dám tự mình vận dụng thần công thức thứ 10. Hành động này của con rõ ràng là muốn chết. Con có thể không thêm để ý mệnh của chính mình, nhưng lại chưa bao giờ thay sự phụ nghĩ qua, con không biết rằng con bị thương đau đớn, sự phụ lại càng đau hơn con. Nếu như con mất đi, sự phụ nên sống một mình thế nào...”

“Thực xin lỗi, sự phụ, thực xin lỗi.” Thiên Dao có chút luống cuống, nàng rất ít khi nhìn thấy Tuyết Cơ như vậy. Trong trí nhớ, bà vẫn luôn băng lãnh cao ngạo, là vị thần cao cao tại thượng. Người hay vật của thế gian này không cách nào thu hút bà, càng đừng nói là để tâm.

Thiên Dao chôn khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng bàn tay Tuyết Cơ, cực kỳ giống hải tử làm nũng. Ngực Tuyết Cơ mềm nhũn, nuốt xuống lời trách móc nặng nề. “A Dao hiện giờ đã hết hy vọng rồi hả? Mặc dù kiếp trước con nợ hân, hiện giờ cũng đã trả xong.”

Thiên Dao khẽ kinh ngạc, con người trong suốt nhìn Tuyết Cơ, “Kiếp trước? Sự phụ biết được chút gì sao?”

Tuyết Cơ cười, “Chỉ là biết nhiều hơn con một chút thôi.”

Ánh mắt Thiên Dao âm đạm vài phần, nàng không biết chỉ có kết cục. “Kết cục của Thủy Quân và Liên Y...”

“Không có kết cục.” Tuyết Cơ băng lãnh cắt ngang nàng. “Tiên yêu không thể nào yêu nhau, bọn họ vốn không có kết cục, cũng như con và Sở Diễm, đời đời kiếp kiếp bỏ qua nhau, ngược lại đối với đời bên là tốt nhất. Hân là nhi tử của Chúc Dung, từ nhỏ có tiên cốt, mặc dù hạ phạm làm người, cũng hết sức tôn quý, con cùng hân... không phải cùng một loại người. Nếu không phải lúc trước Phật tổ từ tâm, con sớm hôn bay phách tán.”

Thiên Dao rũ mắt không nói, đầu ngón tay xanh miết bấu chặt vào thạch bích trơn bóng. “A Dao muốn biết.” Mặc dù không có kết cục, nàng cũng muốn hiểu được rõ ràng.

“Thấy rồi sẽ hết hy vọng?” Tuyết Cơ hơi trào phúng cười.

“A Dao sớm vô tâm, bắt quá cầu được minh bạch.”

Khoảnh khắc trầm mặc, Tuyết Cơ bất đắc dĩ đưa tay chỉ vào Thủy Kính treo trên vách đá cao của thạch nhũ. “Thủy Nguyệt kính có thể chiếu ra kiếp trước kiếp này của người, nếu như muốn biết, chính mình nhìn đi.” Dứt lời, Tuyết Cơ cung chủ phẩy tay áo bỏ đi.

Trong thạch động thần kỳ yên tĩnh, chỉ có giọt nước mưa rơi vào trong động tạo ra âm thanh tí tách. Thiên Dao chậm rãi đi ra khỏi mặt nước, nhặt sa y trên đất lên, từng kiện mặc trên người. Đám này thai nghén Tuyết Ngẫu ngàn năm, có thể chữa trị kinh mạch, ở trong nước ngâm mấy tháng, thân thể đã hồi phục được bảy tám phần, công lực cũng khôi phục một chút.

Thiên Dao đứng trước Thủy Nguyệt kính, vốn là một mặt kính bình thường đột nhiên gọn sóng, một số hình ảnh ở trong kính lập lại. Nàng bình tĩnh nhìn, lệ lại không thể kìm được chảy xuống. Chưa bao giờ từng nghĩ tới, kết cục của Thủy Quân cùng Liên Y, nhưng lại thâm thống mà thê lương như vậy...

Thái tử Trường Cầm Thủy Quân mê luyện yêu nhi, đã bị Tiên giới không tha thứ. Mà hân khư khư cố chấp, lại càng khơi dậy lửa giận của Tây Thiên Vương Chúc Dung.

Trên Tru Tiên đài, âm phong trận, Liên Y đi chân trần đứng trên đài, dung mạo tuyệt mỹ lại như mặt nước bình lặng. Nàng biết, từ nơi này nhảy xuống, là có thể kết thúc toàn bộ. Tru Tiên đài, thần tiên nhảy xuống, loại bỏ tiên cốt, mà phạm nhân yêu nhi nhảy xuống, đó là hình thần câu diệt.

Nàng không đành lòng hủy đi hân, chỉ có thể hủy đi chính mình, chỉ có khi nàng biến mất, Thủy Quân mới có thể trở lại lúc ban đầu.

“Liên Y, nàng làm cái gì vậy! Mau xuống đây!” Phía sau lưng truyền đến một tiếng la tê tâm liệt phế.

Liên Y chậm rãi quay đầu, ánh vào rèm mắt là tuần nhan quen thuộc, đêm qua, nàng còn ở trong ngực hân ôn nhu lưu luyến. Hân mỉm cười nói: “Một đời một kiếp một đôi người.” Mà giờ phút này, trên tuần nhan tràn ngập bất an cùng kinh hoàng.

Liên Y cười nhạt, thâm sâu ngó nhìn hân, làn môi khẽ nhúc nhích, ôn nhu nói, “Thủy Quân, vĩnh biệt.”

Y phục màu sắc nhẹ nhàng bay lượn, giống như con bướm bướm đầy màu sắc, nhẹ nhàng rơi xuống. Mặc dù là kết thúc cũng mang theo vẻ đẹp thê lương. Gió trên Tru Tiên đài cắt vào trên da thịt đau đớn, hoá ra cái chết cũng đau đớn như vậy.

Thân thể đột nhiên rơi vào trong một cái ôm ấm áp. Liên Y chấn kinh, mở mắt ra, hoá ra là Thủy Quân. Hân thâm sâu nhìn nàng, môi khẽ bên tai, âm giọng ní non, “Nếu như sinh không thể gần nhau, vậy thì cùng nhau xuống địa ngục đi.”

Lệ chảy càng nhiều, Liên Y khép mình ở trong ngực hân, nước mắt thấm ướt y phục trước ngực hân. Tình yêu Thủy Quân khắc sâu như vậy khiến cho nàng phải làm thế nào cho phải.

Đột nhiên trong lúc đó, ánh sáng trắng xuất hiện, thân thể bọn họ đã ở trên cầu Nại Hà, Thủy Quân vẫn ôm chặt nàng, mà người bên cạnh bọn họ, Tây Thiên Vương Chúc Dung với vẻ mặt âm u.

“Tôn vương giá lâm, lão bà tử không có từ xa tiếp đón, mong rằng tôn giá thứ tội.” Mạnh bà khom người thi lễ nói.

“Thôi.” Tây Thiên Vương phát ổng tay áo một cái, thờ ơ liếc Thủy Quân ở bên cạnh. “Thật sự muốn cùng nàng chuyển thế làm người?”

“Phải.” Thủy Quân không lưỡng lự gật đầu, đặc biệt kiên định.

Tây Thiên Vương thờ dài, ánh mắt hiện ra vài phần không đành lòng, nhưng vẫn giơ tay lên tạo thành chưởng thế, ánh sáng trắng chói mắt bắt đầu bao phủ Thủy Quân, thân thể mềm mại của Liên Y bị đẩy sang một bên.

“Thủy Quân!” Liên Y kinh hô một tiếng, lao đảo bỏ tới nhưng không cách nào tiếp cận được hần nửa phần, chỉ có thể trơ mắt nhìn hần thống khổ nằm sấp trên đất. Muốn chuyển kiếp làm người trước hết phải loại bỏ tiên cốt tiên gân, thừa nhận thống khổ vô cùng.

Liên Y thử vài lần, nhưng mỗi một lần đều bị ánh sáng trắng mạnh mẽ đánh văng ra, bắt đắ đi đành phải ngược lại quỳ cầu Tây Thiên Vương, “Van cầu người, mau dừng tay, chẳng rất đau, người mau dừng tay.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Muốn nàng vì ta mà sống (1)

Tây Thiên Vương hận không thể một chương đánh chết nữ nhân trước mặt, nhưng nếu nàng chết rồi, Thủy Quân tuyệt sẽ không sống một mình. Ông oán hận phát tay áo đẩy nàng ra, giọng nói lạnh lùng, “Nếu không phải vì ngươi, nó làm sao lại ra nông nỗi này, thật sự là hồng nhan hoạ thủy.”

Liên Y bị Tây Thiên Vương đẩy ngã ở một bên, đụng phải thạch bích cứng rắn trên cầu Nại Hà, suýt nữa ngất đi. Thời gian từ từ trôi qua, ánh sáng màu trắng từ từ tan biến, Thủy Quân nằm sấp trên đất, bộ dáng thật sự mỏi mệt. Liên Y bò qua, ôm chặt lấy hần, khóc không còn bộ dạng gì.

“Đừng khóc, ta vẫn ổn.” Hần cười an ủi, cầm bảo trên người đã bị mồ hôi làm ướt đầm.

Mạnh bà thông thả bước đến trước người hai người, dâng hai chén canh Mạnh bà lên, trong miệng thì thảo nói nhỏ, “Uống vào canh Mạnh bà, chuyện cũ trước kia toàn bộ đều quên hết.”

Liên Y run rẩy tiếp nhận, ním cười ngó nhìn Thủy Quân. “Thủy Quân, chúng ta kiếp sau gặp lại.” Dứt lời, ngửa đầu nuốt xuống canh Mạnh bà không màu không vị. Uống được một nửa, lại bị Thủy Quân đột ngột túm lấy, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, tiếp theo, hần lại bung qua một chén khác, cũng uống không chừa một giọt.

Bàn tay ấm áp của hần vuốt ve đôi má ónh nhuận trắng nõn của nàng, thâm tình nói, “Liên Y, ta không muốn, không muốn nàng quên.”

Chính là vì bát canh Mạnh bà chưa uống hết này đã khiến cho nàng thỉnh thoảng thấy được cảnh trong mơ, mà hần, cũng đã quên nàng sạch sẽ.

Thiên Dao nửa quỳ ở trên mặt đất giá lạnh, đầu ngón tay khẽ vuốt mặt kính Thủy Nguyệt sớm đã trở lại bình thường, lệ từng giọt rơi xuống. Kiếp trước không có kết cục, kiếp này không có hy vọng, hoặc là, sự phụ nói rất đúng, liên tiếp bỏ qua mới đúng là tốt nhất với bọn họ. Hần vì nàng mà đến, nhưng sẽ không vì nàng mà sống. Thủy Quân nói: ‘Một đời một kiếp một đôi người.’ Mà Sở Diễm, hần cho không nói.

Lúc này, ở chính điện U Minh cung, thạch nhũ màu trắng ngà dưới ánh nến lập lòe toả ra ánh sáng trắng óng ánh. Tuyết Cơ ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, thờ ơ nhìn nam tử, toàn thân hần là cảm bảo màu xanh nhạt, không nhiễm một hạt bụi nào. Trên đỉnh Thiên Sơn cơ quan trùng điệp, hần xông vào U Minh cung vậy mà lông tóc không bị tổn hại. Lại nhìn người bên cạnh hần, Văn Kiếm áo trắng nhiễm chút phong trần, Thất Sát xuất động một nửa, còn lại người tới đều là tinh anh trong ám vệ, mặc dù trên người có chút vết thương lại cũng không đáng ngại.

“Tôi chậm hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của bản toạ.” Tuyết Cơ lạnh giọng cười, tựa hồ việc hần xuất hiện sớm ở trong dự liệu.

“Dao Nhi đã quấy rầy, trầm tới đón nàng hồi cung.” Sở Diễm mỉm cười, đối với Tuyết Cơ ngược lại xem như cung kính.

Tuyết Cơ hừ một tiếng, vân tay áo phát một cái, từ từ đứng dậy. “Bản toạ khuyên hoàng thượng vẫn nên chết phần tâm tư này đi. Đại Hàn hoàng triều ngàn dặm sông núi, mỹ nữ như mây, hoàng thượng muốn dạng nữ nhân gì mà không có, hà tất phải chấp nhất không rồi.”

Sở Diễm vẫn như cũ ôn nhuận mỉm cười, ánh mắt rét lạnh dần dần hoà hoãn, thân nhiên nói, “Ra cửa nhà này, mỹ nữ như mây. Tuy là như mây, sao ta một mình.”

Tuyết Cơ lại cười lạnh một tiếng, lời này từ miệng người khác nói còn vài phần để tin, nhưng từ một đế vương? “Cho dù hoàng thượng tình thâm ý trọng thì như thế nào? Nàng đã chết.”

“Vậy ư?” Sở Diễm lơ đãng nhẹ cười, mắt phượng neho lại mang theo vài phần hài hước, “Vậy trăm liền muốn tất cả mọi người trong U Minh cung chôn cùng nàng.” Lời nói xong, Sở Diễm khẽ vỗ tay, đột nhiên xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất. Vốn là môn đồ U Minh cung lại đột nhiên cảm kiếm hướng về người một nhà, Tả Hữu hộ pháp khó lòng phòng bị, bị lưỡi dao sắc bén kề trên cổ.

Tuyết Cơ biến sắc, lạnh lùng nói, “Các người muốn làm phản sao?”

Lại nhìn những người liên can nhao nhao kéo xuống mặt nạ da người trên mặt. Hoá ra đều là ám vệ của Sở Diễm.

Tuyết Cơ lao đảo vài bước, suýt nữa ngã ngồi trên giường nhỏ. Đây, làm sao có thể! Chung quanh U Minh cung có thiết lập cơ quan, muốn xâm nhập đã không dễ, những ám vệ này trà trộn vào như thế nào để đem người của bà đối đi? “Người, người như thế nào làm được?”

Sở Diễm tà mị cười, lộ ra vài phần thanh quý. “Trẫm thuở nhỏ theo gia sư nghiên cứu và luyện tập kỳ môn độn giáp, cơ quan trên Thiên Sơn mặc dù xảo diệu, phí chút tinh lực thật không khó công phá. Người dưới cung chủ, ai ai cũng thanh lạnh cô độc, rất ít lui tới, thế cho nên người bên cạnh bị thay đổi đều không có phát hiện. Sắp xếp những ám vệ này mặc dù hao phí chút thời gian, nhưng mà một lần vất vả suốt đời nhàn nhã. Nếu không, cung chủ cho rằng trẫm tại sao lại ân nhân mấy tháng lâu như vậy!”

Nếu không có một kích mà nắm chắc phần thắng, hấn như thế nào lại mạo muội xuất thủ.

“Khá khen cho một Cảnh Khang đế, bốn toạ thua tâm phục khẩu phục. Bất quá, hoàng thượng tựa hồ đắc ý quá sớm, có bốn toạ ở đây, người đừng mơ tưởng dẫn A Dao đi.”

Sở Diễm nắm chắc thắng lợi trong tay, cười rất là tùy ý, bóng hình tưởng niệm đã gần trong gang tấc, ngược lại tạm thời không vội. “Trẫm khuyên cung chủ vẫn không nên làm thủ bị vây khốn mà còn đấu, hôm nay nếu không thể dẫn Dao Nhi rời khỏi, trẫm sẽ nhuộm máu U Minh cung.”

Tuyết Cơ cười lạnh một tiếng, “Vay bốn toạ thật muốn nhìn, người có năng lực này hay không.”

Tuyết Cơ dứt lời, phi thân lên, một chưởng đánh về phía Sở Diễm. Thân hình Sở Diễm khẽ nhúc nhích, nhanh như chớp tránh đi một chưởng, trong tay chẳng biết lúc nào có thêm một ống tiêu bạch ngọc, cổ tay khẽ chuyển, nháy mắt, bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, mũi nhọn vạn trượng. Hai bóng dáng dây dưa cùng một chỗ, chiêu thức ác liệt, hấn khí bức người. Võ công Sở Diễm cùng Tuyết Cơ căn bản ngang nhau, nhưng Sở Diễm có chuẩn bị mà đến, Tuyết Cơ hiện giờ lại thể đơn lực bạc, bị người kiềm chế, trong lúc luống cuống, lưỡi kiếm sắc bén đã thẳng hướng yết hầu mà đến.

Giữa luồng ánh sáng, một đạo bóng trắng nhanh nhẹn xuất hiện ở phía trước, trong lòng Sở Diễm chấn động, mạnh mẽ thu hồi thế kiếm, lưỡi kiếm sắc bén chói mắt vẽ ra một độ cung duy mỹ trong không trung, sau đó ‘keng’ một tiếng biến mất trong ống tiêu bạch ngọc.

Thiên Dao nghiêng người mà đứng, mắt sáng hạ thấp, tóc đen cắm một cây trâm vàng, mình châu buông trên tóc mai, nhẹ nhàng mà động.

“Dao Nhi.” Sở Diễm khẽ gọi một tiếng, giọng nói hết sức ôn nhu, hấn không thể lập tức đem nàng kéo vào trong lòng ôm hôn, để thỏa nỗi khổ tương tư.

“Thỉnh hoàng thượng thả mọi người trong U Minh cung.” Thiên Dao nhạt thanh mở miệng, ánh mắt khẽ rơi trên tuần nhan gầy gò của hấn, không bằng lãnh nhưng cũng không âm áp, giống như, bọn họ chỉ là người xa lạ không liên quan mà thôi.

Ngực Sở Diễm hơi đau, với hấn mà nói, muốn đánh vào Thiên Sơn không khó, cường bạo bắt nàng đi cũng không khó. Khó, là một lần nữa lấy được lòng nàng.

Hấn vung cánh tay lên, ám vệ tuân lệnh, nhao nhao hạ trường kiếm trong tay xuống.

“Chỉ cần Dao Nhi nghe lời trẫm hỏi cung, trẫm đương nhiên sẽ không thương tổn người của U Minh cung.” Sở Diễm tiến lên một bước, duỗi cánh tay muốn đem nàng ôm vào lòng, lại bị nàng lắc mình né tránh, lụa mỏng tuyết trắng xẹt qua giữa lòng bàn tay, lưu lại khí tức lạnh lẽo.

Thiên Dao khẽ nâng đôi mắt sáng, trong mắt lóe lên thần sắc kiên định: “Nếu như Thiên Dao không chịu?”

Sở Diễm tự giễu cười, lòng vòng dạo quanh, tựa hồ lại trở về như lúc trước, hấn vĩnh viễn chỉ có thể dùng thủ đoạn bức bách nàng lưu lại. “Trẫm đã nói rất rõ ràng, hôm nay nếu như không dẫn nàng trở về, liền tắm máu U Minh cung.”

Thiên Dao gắt gao mím môi, đôi má xinh đẹp hiện lên vài tia tức giận, không ai thích lần lượt bị người hiếp bức.

“Rời khỏi U Minh cung, Thiên Dao sẽ biến thành một khối thi thể cứng ngắc, kết cục như vậy, hoàng thượng cũng cần sao?” Thiên Dao thanh lãnh mở miệng, trong mắt đã không còn nhiệt độ.

Sở Diễm nhẹ cười, đối với chuyện này tựa hồ cũng không thêm để ý, trước khi đến Thiên Sơn hấn đã hiểu toàn bộ mọi chuyện của nàng. “Trẫm có thể đem đầm nước Thiên Sơn nhập kinh, nàng có thể khoẻ mạnh sống bên cạnh trẫm.”

Thiên Dao trầm mặc, bàn tay ẩn trong ống tay áo đột nhiên nắm chặt, tuy thời chuẩn bị nghênh chiến. Mà Sở Diễm lại trước nàng một bước cảm lấy bát ngọc, ngón tay úp trên mạch môn. “Đừng làm chuyện ngu xuẩn, nàng không phải đối thủ của trẫm.”

“Buông tay, Sở Diễm, ta đã vì người chết qua một lần, người vẫn còn muốn ta như thế nào?” Thiên Dao mở đôi mắt đẹp từng mắt nhìn hấn.

Sở Diễm không đứng đắn nhếch khoé môi, ở bên tai nàng ôn nhu nói, “Trẫm muốn nàng vì ta mà sống.”

Thiên Dao tức giận trừng mắt nhìn hấn, làn môi rung động, một lúc sau, mới phun ra ba chữ, “Người mơ tưởng.” Tại sau khi nàng vết thương chồng chất vì hấn, hấn sao còn có thể yêu cầu nàng như vậy.

“Nàng không cần vội vả trả lời, trăm sẽ cho nàng thời gian suy xét, có điều kiên nhẫn của trăm có hạn, nếu như lâu không có được đáp án, trăm liền mỗi một canh giờ trôi qua liền giết một người.” Ngữ điệu của hấn ngả ngón tàn mạn, nhưng lại đang quyết định sinh tử người của nàng.

“Cho dù người trong U Minh cung chết hết, người cũng đừng mơ dẫn A Dao rời đi.” Tuyết Cơ lạnh giọng mở miệng, quanh thân tản ra hàn khí băng lãnh. Bà luôn luôn cao ngạo, bị người kiềm chế như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Sở Diễm lại cười, chậm rãi nói, “Cho dù giết hết người trong U Minh cung, trăm vẫn như cũ muốn dẫn Thiên Dao rời đi. Đến lúc đó, càng không người có thể cản trở.”

“Hay cho một Cảnh Khang để tự cao tự đại, hôm nay bản toạ càng muốn áp chế nhuệ khí của người.” Tuyết Cơ lấy án đỡ bên cạnh, thân thể nhẹ nhàng bay lên, hàn khí lạnh thấu xương mạnh mẽ áp tới, rất có khí thế dời sông lấp biển.

“Hoàng thượng cần thận.” Vân Kiếm cao giọng nhắc nhở. Tu vi võ công của Tuyết Cơ có lẽ đánh không lại Sở Diễm, nhưng U Minh thần công lại vô cùng uy lực.

Mây kiếm Sở Diễm nhíu lại, một khắc trước khi hàn khí đánh úp tới, duỗi cánh tay ôm Thiên Dao vào lòng, thân hình xoay chuyển, dùng thân thể ngăn trở dòng nước lạnh dữ dội. Máu đỏ tươi theo khoé môi rơi trên sa y tuyết trắng của nàng, trong không gian hoàn toàn bị bao phủ bởi một màu trắng, đặc biệt chói mắt.

Thiên Dao chấn kinh trừng lớn mắt, nàng biết, hấn là cố ý, cố ý để cho nàng thấy hấn thụ thương, cố ý để cho nàng đau lòng.

Sở Diễm thụ thương, Thất Sát biết tình thế không ổn, liền thủ tấn công Tuyết Cơ. Tuyết Cơ bị mấy người vây đánh không rời, trong lúc này, khó có thể thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Muốn nàng vì ta mà sống (2)

“Hoàng thượng, trước mang Thiên Dao rời khỏi, nơi này giao cho vi thần xử lý.” Vân Kiếm tay cầm trường kiếm, dẫn dắt ám vệ ngăn trở người trong U Minh cung.

“Ta sẽ không đi theo người.” Thiên Dao nhấn tâm ra tay đánh lại, lại đã quên giờ phút này đang bị hấn ôm trong ngực, chỉ cảm thấy sau gáy tê rần, người đã mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại, người đã ở trong xe ngựa lắc lư, y phục đã được người đổi qua, trên người chỉ mặc một bộ sa mỏng, thân thể linh lung mạn diệu như ẩn như hiện, mà bên hông lại có một cánh tay rắn chắc quấn lấy. Ngược mắt, không hề ngoài ý muốn, rơi vào trong đôi mắt thâm thúy của Sở Diễm.

“Tỉnh rồi?” Hấn nhẹ cười, cúi đầu đặt một nụ hôn trên cánh môi mềm mại của nàng. Thiên Dao nghiêng đầu né tránh, đôi mắt như nước có chút không kiên nhẫn, vùng vẫy trong ngực hấn.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng nói hấn trầm thấp, cánh tay trắng kiện mạnh mẽ chế trụ thân thể không an phận của nàng. “Cùng trăm ngủ thêm một chút đi, một chương kia của sự phụ nàng đánh cũng không nhẹ.”

“Không ai mời hoàng thượng tới Thiên Sơn, bắt quá là hoàng thượng tự tìm.” Thiên Dao nói lời đã thương người xong, dùng lực muốn tránh thoát cái ôm của hấn.

Sở Diễm nhấn nhin mấy tháng, hiện giờ ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, tự chủ sớm không chịu nổi một kích. Nếu như không để ý thân thể nàng chưa lành, sớm đã hưng hăng đè nàng ở dưới thân. “Đừng lộn xộn.” Hấn kéo nàng vào trong ngực, trầm giọng nói bên tai nàng, “Nếu nàng còn lộn xộn, có tin trăm hiện tại liền muốn nàng không?”

Thiên Dao sùng sốt, thân thể trong nháy mắt cứng ngắt, khi này không để ý tới, bây giờ mới phát hiện, hấn đã chống đỡ ở nơi đó của chính mình. “Người...” Thiên Dao nghẹn lời, hai gò má ửng hồng.

Sở Diễm tà khí nhếch môi, cúi đầu bỏ nhào bắt được cánh môi mềm mại của nàng, cũng chỉ là lướt qua rồi ngừng lại, sâu thêm nữa, hấn không dám. Hiện giờ Thiên Dao đã làm cho hấn lo được lo mất. “Ngoan, theo giúp ta ngủ một chút, rất nhanh sẽ đi vào địa phận kinh thành.”

“Kinh thành? Ta ngủ bao lâu rồi?” Thiên Dao kinh ngạc. Từ Thiên Sơn đến đế đô, ít nhất cũng phải mất hơn mười ngày đi xe.

Sở Diễm mỉm cười, lại nói, “Mỗi ngày trăm động chút tay chân trong thuốc của nàng, trên đường cũng không yên ổn, nàng ngủ, trăm ngược lại an tâm.”

Đôi mày thanh tú của Thiên Dao nhíu chặt, nàng tất nhiên là hiểu được ‘không yên ổn’ là chỉ cái gì. Sự phụ cùng người U Minh cung sẽ không trở mặt nhìn nàng bị Sở Diễm mang đi, mặc dù là thú nguy khôn vậy đâu, cũng sẽ chiến đấu tới cùng.

“Ngươi làm gì sư phụ ta rồi?”

Sở Diễm cười, trong mắt chột lơ lên thần sắc tỉnh kẻ, “Trẫm thả ra chút tin tức cho Tư Đồ Tẩn, ông ta sẽ không để cho Tuyết Cơ làm chuyện ngu xuẩn, cho nên, trong một khoảng thời gian rất dài, trẫm cũng không cần phải lo lắng bà ấy tới đây nữa.”

Nghe được Tuyết Cơ bình yên vô sự, Thiên Dao mới thở ra một hơi, chỉ là tình cảnh đáng lo ngại trước mắt, nàng cũng không thể có nửa phần lơ lửng.

“Hoàng thượng tính vậy khôn Thiên Dao bao lâu?”

Sở Diễm nhẹ cười, đầu ngón tay như có như không vuốt ve xương quai xanh trên cổ nàng, lời nói mang theo vài tia ái muội ngả ngớn. “Trẫm nói một đời một kiếp nàng không tin, vậy thì... cùng trẫm tới ngân thì thôi.”

Thiên Dao cắn môi dưới, cũng không tiếp tục nhiều lời.

Từ khi Vị Ương cung nghênh đón nữ chủ nhân trở về, trên mặt đế vương rốt cục có ý cười. Ngự thư phòng không còn đèn đuốc sáng trưng, vào đêm, Sở Diễm đều ngủ tại Vị Ương cung.

Trong nội thất, một hồ nước trong xanh, nữ tử thân thể trần trụi dựa sát cạnh bờ hồ, bàn tay tùy ý lướt lướt trên mặt nước, năm ngón tay tạo ra gợn sóng. Bên cạnh hồ, dọc theo góc tường, cứ cách một bước là có một chậu than được đốt cháy. Là đầm nước băng hàn từ Thiên Sơn đưa tới, sau ẩm áp sẽ mất đi được tính nhưng cũng chỉ có thể mượn phương thức này sưởi ấm.

Rèm châu lay động tạo ra âm thanh thanh thủy êm tai. Trong chốc lát, y phục minh hoàng đã xuất hiện bên cạnh ao. Thiên Dao nhất thời bối rối, hai tay che ở trước ngực, thối lui tới bên cạnh ao cách xa hẳn nhất.

Sở Diễm nhẹ cười, nửa ngồi cạnh bờ ao, ánh mắt sâu xa nhìn về phía nữ tử như ngọc trong nước. “Sợ trẫm ăn nàng sao?”

Thiên Dao khẽ nghiêng đầu, lông mi thon dài rũ xuống, nhẹ giọng mở miệng, “Hoàng thượng hôm nay trở về tựa hồ sớm chút.”

Ngày trước, khi Sở Diễm trở về, đã là lúc nửa đêm, Thiên Dao đã sớm ngủ. Mà hôm nay, bắt quá chỉ mới lên đèn mà thôi.

“Qua đây.” Sở Diễm nói khẽ, duỗi cánh tay về phía nữ tử trong nước.

Thiên Dao cứng đờ, lại không chút di chuyển. Tính nhẫn nại của hắn rốt cục đã hết rồi sao? Thời gian hồi cung không ngắn, hắn luôn lấy lễ đối đãi, vào đêm ngoại trừ ôm nàng ngủ, chưa từng vượt qua khuôn phép nửa phần. Như vậy hiện tại, hắn muốn nàng sao? Ở trong này?

“Dao Nhi muốn tự mình qua đây, hay là để trẫm đi qua?” Hắn cố chấp không thu tay lại, ánh mắt sâu thẳm trói chặt trên người Thiên Dao, khiến cho nàng không chỗ nào che giấu.

Nàng khẩn trương cắn cánh môi, suy nghĩ trong chốc lát, vẫn nhận mệnh đi về phía hắn, hồ nước xanh biếc phát ra tiếng nước xôn xao. Cánh tay óng ánh trắng nõn như ngọc chậm rãi đặt vào lòng bàn tay hắn, khoe môi Sở Diễm khẽ cười, cánh tay dùng lực, liền kéo nàng ra khỏi mặt nước, xoay tròn, rồi vào cái ôm của hắn. Long bào minh hoàng rộng rãi che khuất thân thể của nàng, Thiên Dao nằm ở trong ngực hắn, thân thể cứng ngắc, một cử động nhỏ cũng không dám.

“Tối nay trong kinh có hội đèn lồng, trẫm dẫn nàng đi có được không?”

“Hội đèn lồng? Phải xuất cung sao?” Thiên Dao nâng mắt, trong ánh mắt đan xen kinh ngạc cùng kinh hãi.

“Ừ.” Sở Diễm nhẹ cười gật đầu, trong đôi mắt thâm thúy là biểu tình dịu dàng.

Mãi đến khi ngồi trên xe ngựa xuất cung, Thiên Dao vẫn cảm thấy giống như đang nằm mộng. Dưới thân trải một tấm da bạch hổ mềm mại, tuy là giữa hè, thân thể nàng thuở nhỏ lạnh, Sở Diễm đối với sinh hoạt thường ngày đặc biệt cẩn thận.

Thiên Dao mặc một chiếc sa y như tuyết, ngân tuyến màu vàng trên làn váy thêu những đoá sen nước lớn, trong bóng tối tản mát ra ánh sáng chói lọi. Tóc dài xoả bên eo, trên búi tóc cắm một cây trâm ngọc nhẹ nhàng lay động, ánh sáng lung linh. Đầu ngón tay xanh miết đẩy màn xe ra, Thiên Dao nửa dựa vào sườn xe, nhàn nhạt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Đang nhìn gì vậy? Lại thất thần như thế.” Sở Diễm toàn thân mặc cẩm bào màu tím, theo ánh mắt của hắn nhìn lại, bắt quá là đường phố phố phường cùng cửa hàng san sát nhau mà thôi.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy náo nhiệt thôi.” Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại.

Sở Diễm cười, đầu ngón tay tùy ý lướt nhẹ qua những sợi tóc lộn xộn rơi trên trán nàng. “Hội đèn lồng trải dài mười dặm phố mới có thể gọi là náo nhiệt, tới nơi nàng sẽ biết.”

“Ừ, ta từng xem qua, khi đó mới 5 tuổi đi, rất nhiều cái đã mơ hồ rồi.” Thiên Dao nói, con ngươi trong suốt từ từ mờ sương, giống như rơi vào trong hồi ức thâm sâu. Lúc 5 tuổi, mẫu thân vẫn còn sống, nam nhân kia ôm nàng, cùng mẹ con các nàng cùng nhau dạo chơi hội đèn lồng. Khi đó tuổi nhỏ, không hề hiểu được, nụ cười e lệ trên mặt mẫu thân gọi là ‘ái mộ.’

Mười dặm phố dài, đám đông bắt đầu náo nhiệt. Đèn đuốc hai bên sáng trưng, khắp nơi tiếng người cười đùa trò chuyện.

Trên sông đào, du thuyền qua lại không ngớt, mặt sông dập dờn sóng xanh, mơ hồ truyền đến tiếng ca như có như không, thiếu nữ tuổi thanh xuân mặc y phục tươi đẹp, vui vẻ múa ở đầu thuyền.

“Chúng ta cũng lên thuyền đi xem một chút đi.” Thiên Dao đưa tay chỉ vào du thuyền trôi nổi trên sông ở phía xa.

Sở Diễm nhẹ cười lắc đầu, ôm nàng vào trong ngực. “Trên sông đào hơn phân nửa là quan thuyền hoặc là tư thuyền, hôm nay chưa kịp an bài, hôm nào lại dẫn Dao Nhi đi du thuyền, được không?”

“Ừ.” Thiên Dao gật đầu, lại không chút để tâm hỏi, “Quan gia xuất hành đều dẫn theo nhiều nữ quyến như vậy sao?”

Sở Diễm lúng túng khựng một tiếng, lại nói, “Thuyền hoa kia giống như của Xuân Phong lâu.”

Thiên Dao buồn bực đáp lại, không hỏi thêm nữa, ngược lại hướng về phố trước mà đi.

Đội một hồi người rất đông, Thiên Dao nhẹ nhàng xuyên vào trong, tóc đen da trắng, chỉ có phần kỳ ảo thuộc về bóng đêm, rất nhanh liền biến mất trong đám người. May mà sa y màu trắng trong đêm tối đặc biệt bắt mắt, Sở Diễm ngược lại chưa từng mất dấu nàng.

Thiên Dao dường như đều cảm thấy cực kỳ hứng thú với mọi thứ, nhưng cũng chỉ là nhất thời thấy mới mẻ, sau khi thường thức xong liền bỏ qua. Sở Diễm bất đắc dĩ lắc đầu, vẫn như cũ theo sát cước bộ của nàng. “Chậm một chút.” Hắn dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán nàng.

“Ta cũng không phải giấy.” Thiên Dao không được tự nhiên kéo bàn tay hắn xuống. Vừa dứt lời, đã bị một lực đạo đụng phải, suýt nữa ngã quỵ. Lòng mày khẽ chau lại, nâng mắt nhìn, là một nữ tử mỹ mạo, vừa khéo đâm trúng nàng cùng Sở Diễm, cũng thật khéo ngã vào trong lòng Sở Diễm.

Tuần nhan Sở Diễm khẽ biến, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo bình tĩnh đẩy nàng ra.

“Tiểu nữ tử vô ý vấp ngã, đa tạ công tử đưa tay đỡ.” Nàng kia nhẹ nhàng cúi đầu, trên mặt e lệ. Trên người là y phục hoa mỹ, phía sau có người hầu nha đầu theo sau, chắc là người nhà phú quý, cũng có thể là tiểu thư quan gia.

“Không sao.” Sở Diễm không kiên nhẫn ném ra một câu, duỗi cánh tay ôm Thiên Dao vào lòng, ôn nhu hỏi. “Có bị đụng trúng không?”

Thiên Dao lắc đầu, ý nói không có chuyện gì. Con người trong suốt lại đảo qua bốn phía náo nhiệt, đối với nữ tử đột nhiên xuất hiện hoàn toàn không chút để ý. “Đi chỗ đó xem một chút đi.”

“Được.” Sở Diễm cười nhẹ, lại nắm tay Thiên Dao. Mới vừa tính rồi đi lại bị nữ tử ngăn lại.

“Có việc?” Mày kiếm Sở Diễm nhíu lại, không kiên nhẫn hỏi.

“Tiểu nữ tử còn chưa biết tên họ công tử, nhà ở nơi nào? Ngày khác muốn đến cửa nói lời cảm tạ.” Nữ tử khẽ cúi người, khiêm tốn hữu lễ, lại hiển nhiên không tính để cho hai người rời đi.

Ánh mắt Sở Diễm lạnh dần, thầm nghĩ: ‘Dân chúng Đại Hàn khi nào thì lại coi mò đến cỡ này, nữ tử lại ở bên đường cướp đoạt nam nhân.’ Mà Thiên Dao ở bên cạnh lại hi hi cười một tiếng, ngược mắt lên nhìn, mang theo ý cười đùa trầm thấp nói, “Bệ hạ quả thật sức quyến rũ khôn cùng, mặc dù không đi theo chọc nữ nhân, cũng có nữ nhân tự động tìm tới cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Cái giá phải trả của một minh quân

Vừa dứt lời, liền cảm thấy bên hông nhói lên, thì ra là Sở Diễm nhéo trên eo nàng một cái.

Nữ tử cũng nhận thấy được mối quan hệ vô cùng thân thiết giữa Thiên Dao và Sở Diễm, khôi phục lại cười nhạt mở miệng, “Vị muội muội này thật là xinh đẹp duyên dáng, vừa nhìn liền khiến người động tâm nha.” Nàng vươn tay muốn chạm vào Thiên Dao liền bị Sở Diễm chặn ngang bắt lấy, sau đó chán ghét hất ra.

“Tránh đường.” Sở Diễm trầm giọng ném ra một câu, tính nhẫn nại hiển nhiên đã hao hết. Một đêm vui vẻ như vậy, hắn cũng không muốn lãng phí trên người một nữ nhân chẳng có quan hệ gì.

Nữ tử bị hàn khí rét lạnh của hắn làm chấn động, khẽ ngây ngốc trong khoảnh khắc. Nhưng hiển nhiên là người từng trải việc đời, rất nhanh liền khôi phục ý cười nhạt, nâng đứng yên tại chỗ, thị vệ phía sau lưng lại tiến lên vây quanh Sở Diễm cùng Thiên Dao.

“Tiểu thư nhà chúng ta là thiên kim Hộ Bộ Thị Lang, đắc tội với tiểu thư nhà ta đối với các người không có lợi gì.” Một tên gia nô chân cao khí ngang mở miệng.

Sở Diễm cười lạnh, chỉ là một thiên kim Thị Lang vậy mà cũng dám bày ra tư thế như vậy. Hắn vỗ tay, tạo ra vài tiếng ‘bốp bốp’ thanh thúy. Trong nháy mắt, một nam tử mặc thường phục liền dừng ở bên người hắn, giống như từ trên trời rơi xuống.

“Chủ tử có gì phân phó?” Nam tử khom người cúi đầu.

“Đem bọn họ xử lý đi, sạch sẽ một chút.” Sở Diễm lạnh giọng phân phó.

Ngực Thiên Dao cả kinh, cuống quýt bắt lấy cánh tay Sở Diễm. “Sở Diễm, đừng...”

“Yên tâm, hắn xuống tay có chừng mực.” Sở Diễm thuận miệng trả lời, nắm tay nàng, hoà nhập vào trong đám người.

Quầy hàng phía trước cách đó không xa, cũng không biết bán cái gì mà có rất nhiều hải đồng vây quanh. Thiên Dao tò mò đi lại gần, mới phát hiện một lão nhân ngồi ở giữa, trong tay đang nắn bột nhào bảy màu, Bát Tiên Quả Hải, Tề Thiên Đại Thánh, một đám mặt người nặn giống như đúc.

Thiên Dao cảm thấy cực kỳ hứng thú, ngồi chồm hổm ở trước quầy hàng, mắt to như nước chớp chớp nhìn động tác trên tay lão nhân. Thấy ông đem một tượng mặt người đưa cho hải tử bên cạnh, hắn tươi cười chạy đi.

“Tiểu cô nương muốn mua tượng bằng bột sao?” Lão nhân mở miệng hỏi, cười híp mắt, khoe mắt lộ đầy nếp nhăn. Lão nhân ông sống hơn nửa đời người, chưa từng thấy qua tiểu nữ oa phấn điều ngọc trác như vậy.

“Vâng.” Thiên Dao nhẹ gật đầu.

“Muốn nặn hình gì?” Lão nhân lại hỏi.

Con mắt sáng của Thiên Dao di chuyển, sau một lúc suy tư, dùng đầu ngón tay trắng nõn chỉ vào chớp mũi mình. “Ta.”

Lão nhân khẽ ngây ngốc, nhưng rất nhanh lại khôi phục ý cười ban đầu. Hai tay nhanh chóng xoa nắn khối bột, không bao lâu sau, mặt người trong tay đã có hình dạng sơ sơ, tóc đen y phục trắng, là dáng vẻ của Thiên Dao, lại giống như tiểu tiên nữ đến từ Cửu Thiên.

Thiên Dao tiếp nhận hình người, trên mặt nở nụ cười vui vẻ. Đứng bên cạnh, Sở Diễm chăm chú nhìn nàng, không nhớ rõ đã bao lâu chưa từng thấy nàng thoải mái cười như vậy.

“Thật ra nhìn khá giống.” Sở Diễm ôn nhu nói, lấy ra một nén vàng từ trong tay áo đặt trên quầy hàng của lão nhân.

Lão nhân lại sững sốt, nhìn ra được hai người này ăn mặc bất phàm, hẳn là người nhà phú quý, nhưng cũng không nghĩ tới ra tay hào phóng như vậy. “Cái này, lão nhân không có tiền thối.”

“Không cần thối.” Sở Diễm tùy ý đáp trả một câu, nắm tay Thiên Dao rời đi, lại bị lão nhân gọi lại. Chỉ thấy bột nhào trên tay lão nhân nhanh chóng biến đổi hình dạng, bất quá chỉ trong nháy mắt, lại thành hình người.

“Cái này, coi như lão nhân tặng cho hai người. Từ xưa uyên ương có cặp, người thành đôi.” Lão nhân vẫn cười híp mắt như cũ, hình người đưa tới mặc cẩm bào xanh nhạt, tóc búi cao, là dáng vẻ của Sở Diễm.

Thiên Dao mỗi tay cầm một hình nhân, dọc theo đường đi hai gò má mím cười, lộ ra lúm đồng tiền trên má, ngọt ngào khiến người có chút ngây ngất. Con mắt sáng hơi hơi nheo lại, ánh mắt di chuyển qua lại giữa hai hình nhân.

“Trong cung kỳ trân dị bảo gì cũng thấy nhưng cũng không thấy nàng vui vẻ như vậy.” Sở Diễm mỉm cười, cùng nàng sánh vai mà đi.

Thiên Dao khẽ dừng cước bộ, nâng mắt ngó nhìn hắn hồi lâu, mới nói. “Chẳng lẽ chỉ có những thứ tôn quý gì đó mới khiến cho người vui vẻ sao? Hoàng thượng nắm giữ giang sơn, có từng cảm thấy vui vẻ chăng? Cả ngày nhìn người bên dưới lục đục với nhau, lúc nào cũng phải tìm cách làm thế nào để bảo trụ địa vị, vừa phải gánh vác thiên hạ muôn dân trăm họ, hoàng thượng có một khắc nào sống vì chính mình? Từ xưa đến nay, có hoàng đế nào không muốn làm minh quân, lưu danh thiên cổ. Nhưng hôn quân vẫn nhiều hơn minh quân, chỉ vì minh quân phải trả giá quá nhiều...”

Sở Diễm ngây ngốc nhìn nàng, chưa bao giờ nghĩ tới những lời như vậy sẽ từ trong miệng một tiểu nữ nhân nói ra. Người đời chỉ nói đế vương hết sức tôn quý, lại có mấy người hiểu được mưu kế cùng chính trị trong lúc đó, muốn làm một vị đế vương thiên cổ phải bỏ ra biết bao nhiêu tâm lực, trải qua bao nhiêu hy sinh.

Trong lúc hoảng hốt, bóng dáng Thiên Dao đã nhanh nhẹn đi xa. Sở Diễm bước nhanh đuổi kịp, mới phát hiện nàng đã dừng bước trước một khách điểm.

“Đói bụng sao?” Sở Diễm ôn nhu hỏi.

“Chường quầy nói nơi này có thể nhìn thấy pháo hoa.” Thiên Dao thuận miệng nói, cất bước mà vào, ngồi xuống ghế. Gọi vài món ăn tinh xảo cùng điểm tâm, cũng gọi rượu. Sở Diễm nhắc vạt áo, ngồi nghiêm chỉnh đối diện nàng.

Trong khách điểm phần lớn đón tiếp nam khách, rất ít có nữ quyền. Mỹ nhân như ngọc giống như Thiên Dao vậy quả thật hiếm có. Thiên Dao không để ý lắm nhìn pháo hoa rực rỡ ngoài cửa sổ, vẫn không để ý tới những thứ khác. Giờ phút này, nếu như nàng mà rớt vạt áo xuống, bảo đảm đầy trông mắt âm âm rơi xuống đất.

Nàng không để ý, nhưng sắc mặt Sở Diễm càng ngày càng khó coi, bốn phương tám hướng mà đến, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trên người Thiên Dao khiến cho hắn vô cùng khó chịu. Gọi chương quây tới muốn đổi một nhà gian khác, hội đèn lồng nhiều người, nhà gian sớm đầy ắp khách. Không kiên nhẫn, Sở Diễm quăng một thoi vàng lên trên bàn, muốn một gian thượng phòng, cứng rắn lôi kéo Thiên Dao vào phòng. Thiên Dao không hề hay biết nguyên do trong đó, tự cho rằng ở trong sảnh xem pháo hoa cũng vô cùng tốt rồi, chỉ cảm thấy nam nhân này làm quá.

Song cửa sổ mở rộng, Thiên Dao cùng Sở Diễm mỗi người dựa vào một bên cửa sổ, pháo hoa rực rỡ ngoài trời đêm, ánh sáng bảy màu chói mắt, làm nổi bật trời đêm. Nàng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Sở Diễm lại nhìn nàng.

Đôi má óng ánh như ngọc, dưới ánh sáng chói mắt lại càng trở nên kiều mị, trong con ngươi trong suốt là ảnh ngược của pháo hoa rực rỡ kia, vẻ đẹp kia, liền không cách nào diễn tả bằng lời.

“Dao Nhi.” Sở Diễm trầm nhẹ gọi một tiếng, “Hát một bài nghe chút đi.” Đầu ngón tay thon dài tùy ý ma sát trên cây tỳ bằg gỗ trên bàn bên cạnh.

Thiên Dao phát tay áo một cái, trong giây lát đã ôm tỳ bà vào trong lòng, đầu ngón tay khẽ gảy thử vài âm tiết. Nàng vẫn như cũ nửa tựa vào song cửa sổ bên cạnh, phía sau, là đèn trên du thuyền trên sông cùng pháo hoa đầy trời.

“Chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn đẹp không thể giấu. Người ở bên mình như cảnh xuân, chết không hối tiếc. Quốc sắc thiên hương tùy ý vương nước, lo gì nhân sinh ngắn ngủi. Chẳng tình thiếp nguyện, không đợi may mắn thành đôi. Để thiếp chấp tay son hà tìm niềm vui cho chàng, muốn người đồng thanh hát vang bài thiên cổ. Chàng xem viễn sơn mỉm cười, nước chảy dài, đời đời kiếp kiếp sông cạn đá mòn...”

Tiếng ca nhẹ nhàng, trên bờ sông càng lúc càng xa. Khi nốt nhạc sau cùng chấm dứt, Thiên Dao hơi nghiêng đầu, trầm nhẹ cười.

“Ta nhớ rõ, lần đầu gặp nàng, khi đó là hát khúc này.” Sở Diễm nhạt giọng nói, giọng nói hết sức nhẹ nhàng.

Thiên Dao khẽ kinh ngạc, một lát sau, khẽ gật đầu. “Hoá ra hoàng thượng còn nhớ rõ.”

Sở Diễm trầm mặc, nhân nhạt nhìn nàng chăm chú rất lâu, cánh tay bắt lấy cổ tay ngọc mảnh khảnh của nàng, dùng lực kéo, thân thể mềm mại của Thiên Dao liền rơi vào trong lòng ngực của hắn. Tỳ bà trong tay ‘bộp’ một tiếng rơi trên đất.

Không hề phòng bị đã bị hắn khóa ở trong ngực, Thiên Dao hơi cúi, ngẩng đầu chống lại con ngươi thâm thúy của hắn.

“Ngươi muốn làm gì?”

Sở Diễm cười, bàn tay xẹt qua gò má óng nhuận của nàng, “Thật đẹp.”

Bên tai là giọng nói thì thầm ôn nhuận, hơi thở ấm áp phả ra hít vào bên tai, khiến cho Thiên Dao có khoảnh khắc mù mờ. Mà ngay sau đó, nụ hôn mềm nhẹ liền hạ xuống. Mùi mực trúc quanh quẩn, lưỡi linh hoạt thăm dò vào trong miệng, cường thế đòi lấy ngọt ngào. Con ngươi sâu thẳm long lanh như sao trên trời, ngọn lửa ẩn nhẫn bùng cháy, ánh mắt cực nóng kia, Thiên Dao nhận biết được.

Bất an cùng xao động không lý do nổi lên trong thân thể, nàng không biết nên đón ý hòa theo hay cự tuyệt. Chỉ cảm thấy thân thể mềm mại nóng lên, đầu óc có chút hôn trầm. Mà trong lúc ngây ngốc vô ý thất thân lại phóng túng cho thể công của hắn. Cánh tay trắng kiện từ từ buộc chặt, mềm mại trước ngực Thiên Dao kề sát lồng ngực rắn chắc của hắn.

Thiên Dao chỉ cảm thấy khó thở, gần như hít thở không thông. “Buông ra.” Nàng nhỏ giọng ưm, đôi bàn tay trắng như phấn đánh loạn vào ngực hắn.

Sở Diễm tựa vào bên cổ nàng mỉm cười thờ dõc, âm khản nói. “Dao Nhi, sẽ không buông nàng lần nữa đâu.”

Thiên Dao khẽ ngây ngốc, con ngươi trong trẻo yên tĩnh ngóng nhìn hắn, trong con ngươi đen thâm sâu như biển của hắn, nhìn thấy là bóng hình xinh đẹp đơn bạc.

“Ngự y nói, thân thể Dao Nhi khôi phục cực kỳ tốt.” Hắn trầm thấp nói, ẩn hàm ý đó là tối nay không tính toán buông tha nàng.

“Sở Diễm, ta...” Cự tuyệt chưa nói thành lời liền bị hắn giam ở trong môi. Cánh tay trắng kiện mở ra, bỗng nàng lên, đi nhanh về phía giường.

Màn lụa đỏ tung bay, sa y đơn bạc từng tầng bị rút ra, như từng cánh hoa điêu tàn, lộ ra hoa tâm sáng long lanh. Thân thể nữ tử hoàn mỹ ở dưới thân, Sở Diễm nằm sấp trên người nàng, từng chút hôn lên đầu ngón tay của nàng. Mái tóc đen xoã trên đầu ngón tay hắn, nhấp nhô rời rạc, mùi thơm như cỏ như không.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Hẩn, biết

Cơ thể cực nóng nằng nề kề sát người nàng, con người thâm thúy di chuyển theo đường cong lung linh, cảm bào theo từng cái vung tay mà rơi xuống, hai cổ thân thể trần trụi trải miên một chỗ, lửa nóng mãnh liệt thiêu đốt từng tắc từng tắc.

Thiên Dao nghiêng đầu, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong tấm chăn tơ lụa bằng gấm, lông mi hơi hơi rung động, nhiễm ánh nước sáng long lanh. Đầu ngón tay run rẩy, nắm chặt đệm chăn dưới thân, yếu ớt thừa nhận.

“Dao Nhi đừng sợ.” Lòng ngón tay mà sát đôi má mềm nhẵn trơn bóng của nàng, Sở Diễm ôn nhu dụ dỗ. Thân thể cao lớn lại đột nhiên áp xuống phía dưới, đi vào Thiên Dao. Nàng vẫn là như vậy, yếu ớt như thế, giống như búp bê sứ tuy lúc đều có thể vỡ vụn, gát gao cắn chặt cánh môi, quật cường không chịu phát ra âm thanh.

Hẩn cúi người, hôn lên Thiên Dao, khiến nàng liên tiếp rên rỉ, đồng thời cũng cố vũ cho lửa dục trong hẩn. Hẩn cũng không cách nào tiếp tục khống chế chính mình, cùng với nhịp điệu lên xuống mạnh mẽ, Thiên Dao thống khổ rên rỉ, bản thân dần dần say đắm.

Phượng thức nam nhân chinh phục nữ nhân thường thường là nguyên thủy đoạt lấy.

Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng sấm rền, tia chớp chói mắt cắt ngang qua màn đêm yên tĩnh. Trời đổ mưa như trút nước, ào ào đổ xuống.

Sau khi hoan ái, hơi thở Thiên Dao không ổn định, nằm ở trong ngực hẩn, chân gấm móng manh che khuất thân thể trần trụi của hai người, chỉ lộ ra đôi vai nhỏ oánh nhuận.

“Trời mưa rồi.” Nàng lười biếng mở miệng.

“Ừ.” Hẩn không lên tiếng đáp lại, tựa hồ không muốn nghĩ nhiều, đầu ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc mềm mại của nàng, chỉ muốn hưởng thụ sự yên lặng giờ phút này.

Song cửa sổ nửa rộng mở, gió đêm mang theo hơi ướt từ ngoài cửa sổ thổi vào, Thiên Dao theo bản năng chui vào trong ngực hẩn. Sở Diễm nhẹ cười, duỗi cánh tay ôm chặt nàng ở trong ngực. Thân thể sau khi hoan ái kịch liệt đã mất đi sự ôn lạnh của ngày xưa, trở nên vô cùng mềm mại mà cực nóng, chỉ khiến cho người muốn áp ở dưới thân mà chà đạp.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa đánh vào cây chuối tây, thanh âm ‘xào xạc’, rõ ràng là lộn xộn, truyền vào trong tai, lại bình tĩnh mà tường hoà như vậy. “Thật là dễ nghe.” Thiên Dao nhàn nhạt nói, biểu tình trên mặt lại nhu hoà thêm vài phần.

“Nàng thích cái này?” Sở Diễm ôn nhu hỏi, cúi đầu đặt một nụ hôn trên trán nàng. “Chờ khi trở về cung, trăm sai người trồng một ít chuối tây. Lúc mưa rơi, sẽ nghe được thanh âm mưa đánh vào chuối tây.”

“Thiên Dao không muốn trở về.” Nàng thấp giọng nỉ non, ánh mắt xa xa nhìn ngoài cửa sổ. Mưa rơi dọc theo mái hiên ào ạt chảy xuống, hình thành một dòng suối nhỏ.

Sở Diễm tà mị nhếch khoé môi, tay tùy ý nâng cằm nàng lên, yêu mị nói. “Mới ra ngoài có một đêm, trái tim Thiên Dao liền không muốn trở về rồi sao?”

Thiên Dao im lặng, lông mi thon dài hơi chớp động, có vẻ đắm chiêu.

“Ngoan ngoãn ở bên cạnh trăm, nàng muốn cái gì trăm đều cho nàng.”

“Vậy ư?” Thiên Dao hơi hơi cười lạnh. “Thiên Dao muốn thiên hạ, bệ hạ có thể bỏ được chăng?”

Sở Diễm lơ đãng nói. “Thiên hạ này vốn là sính lễ của Dao Nhi.”

Thiên Dao thoáng trầm tư, ánh mắt sâu xa âm thầm. “Hứa hẹn của hoàng thượng không phải chỉ có thiên hạ.”

Sở Diễm tự nhiên hiểu rõ ngụ ý của nàng chính là hậu vị, “Trăm biết Dao Nhi không để tâm đến những danh phù hư ảo này. Chuyện này, trăm đích xác cho không được, muốn trách, chỉ trách nàng là nữ nhân Tư Đồ gia.”

Thiên Dao chấn động, đôi mắt đẹp nheo lại, “Người, người có biết?”

Sau giây lát trầm mặc, nàng mở miệng lần nữa. “Hoàng thượng đã biết ta là nữ nhân Tư Đồ gia, hà tất còn giữ ta ở bên người. Có một quân cờ Tư Đồ Phương Phi chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

Cánh tay trắng kiện chậm rãi ôm chặt, lại vây khốn nàng ở trong ngực. “Nàng không giống nàng ta. Nàng chỉ là nữ nhân của ta, không hơn.” Hẩn trầm trọng nói ra mấy chữ sau cùng.

Thiên Dao cười châm biếm, nâng mắt đón nhận con người giận dữ của hẩn. “Nhưng Thiên Dao cũng là huyết mạch của Tư Đồ gia, Sở Hạo thất bại, hoàng thượng tính toán xử trí Tư Đồ nhất tộc như thế nào?”

Sở Diễm hừ cười, “Yên tâm, Tư Đồ Tần là một con cáo già, ông ta đã đem toàn bộ mọi chuyện đổ lên đầu Sở Hạo. Trước mắt trẫm vẫn không làm gì được ông ấy.”

Chỉ là trước mắt mà thôi, Sở Diễm mới lên ngôi, còn cần phải củng cố thế lực trong triều đình, diệt trừ Tư Đồ gia không cần gấp gáp nhất thời. Nhưng không kịp, lại không có nghĩa là không trừ.

“Hoàng thượng có từng nghĩ tới, nếu như thật có một ngày như vậy... người phải xử trí Thiên Dao như thế nào?”

Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, lộ ra vài tia băng lãnh, sau đó, xoay người đứng dậy, lưu loát mặc cẩm bào màu xanh nhạt lên người. Bóng dáng cao lớn che kín ánh sáng nhạt nơi đỉnh đầu. Hắn đưa lưng về phía nàng, trầm giọng nói. “Nhớ kỹ, nàng họ Thẩm, không phải họ Tư Đồ, vĩnh viễn là vậy.”

Thiên Dao trầm mặc, ngón tay nắm chặt chần mòng quần trên người.

“Nàng ngủ đi. Trẫm về cung trước.”

Thiên Dao vẫn không nói như cũ, lại nghe đỉnh đầu vang lên giọng nói lạnh lùng. “Trẫm khuyên nàng không nên tự cho là thông minh. Nếu như nàng chạy trốn, trẫm liền giết hết mọi người trong Vị Ương cung.”

Lúc này, bên ngoài Ngự thư phòng, một bóng dáng mảnh mai đứng trong mưa, dù giấy trong tay bị mưa làm ướt không còn bộ dáng gì.

“Nương nương, người vẫn nên trở về đi, lão nô đã nói qua, hoàng thượng cùng Dao phi xuất cung xem đèn, tối nay sợ là sẽ không trở lại.” Lưu Trung cúi người đứng ở một bên khuyên nhủ, nhưng Hoa phi này bướng bỉnh muốn chết, nói cái gì cũng không chịu rời đi.

Linh Lung cười, ôn nhu nói: “Hoàng thượng tóm lại sẽ trở về, qua mấy canh giờ nữa là giờ thượng triều. Lúc hoàng thượng trở về, không chắc có thể nhìn thấy Linh Lung rồi.”

Lưu Trung bắt đầu đi lắc đầu thờ dài, Hoa phi cuồng dại như vậy đến cả ông còn động dung, hoàng thượng sao lại ý chí sắt đá như vậy chứ! Từ xưa hậu cung cùng hưởng ân huệ, liền không chấp nhận được chuyện chuyên sủng, hoàng thượng hiện giờ độc sủng Dao phi, đã là tối kỵ.

Trong lúc suy tư, tiếng vó ngựa ‘lộc lộc’ từ xa lại gần, xe ngựa giản đơn dừng lại trước cửa cung, tiểu thái giám cuồng quít cong người quỳ bên cạnh xe. Màn xe nhanh chóng bị vén lên, một bóng dáng màu xanh nhạt lác mình đi xuống, mấy đại thái giám trong tay cầm ô dù, vội vàng nghênh đón.

Linh Lung mừng rỡ, ba chân bốn cẳng đi tới trước người hắn, trầm thấp sợ hãi gọi, “Hoàng thượng.” Ngay sau đó, ô trong tay bị lệch đi, chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, thân thể liền mềm yếu ngã xuống.

“Linh Lung.” Sở Diễm vươn tay ra, liền đem thân thể ướt đầm của nàng kéo vào trong ngực.

Nàng tựa vào trong ngực hắn, ôn nhu cười yếu ớt, vô tội làm người thương tiếc. “Hoàng thượng, rốt cục Linh Lung cũng đợi được người rồi.” Chỉ kịp nói lên một câu, liền rơi vào trong bóng tối.

Lúc tỉnh lại, đã ở trong Chung Tuý cung, nằm trong ngực Sở Diễm. Hắn mặc nguyên y phục mà nằm, an tĩnh nhắm hai mắt, mà y phục trên người Linh Lung cũng đã bị thay đổi qua, chỉ mặc một bộ áo trong mỏng manh. Nàng không thể xác định giữa bọn họ có phát sinh cái gì hay không, nhưng tỉnh lại trong ngực hắn, hắn không quên nàng mà đi, đã là vui mừng.

“Tỉnh rồi?” Giọng nói ôn nhuận truyền đến, Sở Diễm mở một đôi mắt đen, nhìn nàng.

Linh Lung sợ hãi gật đầu. Ngay sau đó bàn tay ấm áp của hắn bao trùm trên trán nàng, nàng cười nhẹ nhàng, đưa tay kéo tay hắn áp vào trên má. “Là Linh Lung không tốt, khiến cho hoàng thượng lo lắng rồi.”

Sở Diễm im lặng cười, nói khẽ. “Linh Lung không sao là tốt rồi. Nếu muốn gặp trẫm, liền phái người tới thông truyền, lần sau đừng làm chuyện điên rồ.”

“Dạ.” Linh Lung gật đầu, trong lòng hiểu rõ, Sở Diễm đã mềm lòng rồi. Chỉ là, Thẩm Thiên Dao vẫn còn ở đây, từ đầu đến cuối họa lớn trong lòng vẫn còn.

Vào đêm, trong Vị Ương cung, đèn đuốc sáng trưng. Thiên Dao không có việc gì nữa tựa ở trước cửa sổ, ngắm nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời. Vào đêm lúc hồi cung, Lưu Trung tới nói Sở Diễm đã ngủ tại Chung Tuý cung. Khi đó, trong lòng không biết là loại tư vị như thế nào, vốn nên may mắn, lại như thế nào, ngực rầu rĩ đau xót.

Sau khi tắm rửa, nàng liền đuổi cung nhân đi, một mình ngồi trước cửa sổ ngắm trăng, trong lúc bất giác lại ngủ thiếp đi. Một làn gió nhẹ theo cửa sổ mà vào, ánh nến lay động vài cái trong gió sau đó tắt ngủm, hoá thành một dải khói trắng bốc lên.

Trong bóng đêm, hình như có một đôi bàn tay bò lên vòng eo, cùng với tiếng y phục ma sát, sa y trên đầu vai bị cời bỏ, bàn tay ấm áp di chuyển trên da thịt, cảm giác vuốt ve chân thật mà trực tiếp. Thiên Dao giật mình, từ trong giấc mộng tỉnh lại, theo bản năng tung một chưởng vào người trước mặt.

“Là ta.” Cùng với giọng nói trầm ôn, cổ tay bị bắt lấy, cánh tay hắn mở ra đã vây nàng ở trong ngực. Mùi mực trúc xen lẫn mùi son phấn, quanh quẩn trong không khí, mi tâm Thiên Dao cau chặt, dùng hết khí lực đẩy hắn ra, gầm nhẹ, “Đừng đụng vào ta.”

Động tác Sở Diễm bị kiềm hãm, trong mũi hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó đã khom người xuống ôm nàng lên, quăng ngã ở trên giường. Động tác không còn ôn nhu nữa, thô bạo xé rách sa y trên người nàng, không có chút báo trước liền xâm nhập. Đau đớn giống như bị xé rách khiến cho Thiên Dao không ngừng run rẩy, lệ theo gò má không ngừng chảy xuống, băng hàn thấu xương.

“Không muốn, đừng trở về chạm vào ta sau khi đã chạm vào nữ nhân khác.” Thiên Dao khóc rên rỉ, vô cùng uỷ khuất nói.

Sở Diễm giằng co trong chốc lát, khô phục lại trầm thấp cười, hàn khí quanh thân dần dần tiêu tán. “Nàng đề ý chính là cái này.” Hắn khẽ cúi người xuống, hôn lên làn môi mềm mại của nàng, “Trẫm không chạm vào nàng ấy. Hoá ra Dao Nhi cũng biết ghen.”

“Hoàng thượng nghĩ nhiều rồi.” Giọng nói nghẹn ngào, Thiên Dao quay mặt tránh đi cái hôn của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Trấn Long Ngọc

Sở Diễm xoè bàn tay ra, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, tiếp tục trần trọc hôn lên môi nàng. “Ta thích bộ dáng nàng ghen.” Hắn ôn nhu nói, nụ hôn ấm áp dọc theo xương quai xanh đi xuống phía dưới, lưu luyến trên chỗ mềm mại của nàng. Túc độ từ từ từ đi, khơi gợi dục vọng nguyên thủy nhất, mãi đến khi cảm nhận được thân thể của nàng có khả năng tiếp nhận, mới gia tăng nhịp điệu, bắt đầu điên cuồng.

Da thịt chặt chẽ kề sát vào nhau, Thiên Dao mong manh vùng vẫy dưới thân hắn, hai chân không ngừng cọ quảy, dây dưa với cái đùi to lớn của hắn ở cùng một chỗ, ngược lại kích thích cảm quan của hắn, tiến công càng thêm cuồng liệt.

Sau một đêm hầu hạ mệt mỏi, sáng sớm tỉnh lại, vị trí bên cạnh dĩ nhiên trống rỗng. Sở Diễm đứng dậy, duỗi tay đẩy ra màn lụa đỏ, trong gương đồng phản chiếu dung nhan đậm nhạt tuyệt mỹ. Tay nàng cầm cây lược bằng gỗ đào, nhẹ nhàng chải chuốt mái tóc như thác nước. Hắn nhìn chăm chú, cũng không nhận tâm phá vỡ sự yên lặng giờ phút này.

Xuyên thấu qua gương đồng, Thiên Dao nhìn thấy hắn không tiếng động nằm trên giường mỉm cười, yên lặng quay đầu, nhạt thanh mở miệng, “Hoàng thượng dậy rồi?”

Sở Diễm cười mà không nói, vươn cánh tay về phía nàng, ý bảo nàng qua thay y phục. Thiên Dao im lặng đứng dậy, lấy long bào mình hoàng treo ở một bên, dịu dàng hầu hạ hắn thay y phục, động tác không hề thành thạo, thể cho nên tốn chút thời gian. Đợi cho đến khi thay xong y phục cho hắn, Thiên Dao lại phát hiện bên hông có thêm một khối ngọc bội bằng cẩm thạch, chất ngọc cao quý, chạm tay vào cảm thấy ôn lạnh. Ngọc bội to bằng lòng bàn tay mà lại không có một tia tạp chất, điêu khắc hoa điều trên không, cửu thiên phi long lượn vòng trên mây.

“Hoàng thượng, đây là ý gì?” Thiên Dao khó hiểu gỡ ngọc bội xuống, tùy ý thưởng thức.

“Tặng cho nàng.” Sở Diễm cười, bắt lấy cánh tay nàng, cổ tay vừa chuyển, ôm nàng vào lòng.

Cho dù Thiên Dao có hiểu biết nông cạn đi nữa cũng biết vật này gọi là ‘Trấn Long ngọc’, tượng trưng cho hoàng quyền, tự tổ tiên khai quốc tới nay, chỉ truyền cho các đời đế vương. Thời khắc quan trọng, thậm chí có thể hiệu lệnh thiên quân vạn mã.

“Thiên Dao nhận không nổi.” Thiên Dao khẽ rũ mắt, hai tay dâng ngọc bội lên.

Sở Diễm mỉm cười tiếp nhận, một lần nữa đem Trấn Long ngọc đeo trên hông Thiên Dao. “Đồ đã tặng làm gì có đạo lý thu hồi lại. Huống chi, Thiên Dao tặng trẫm ‘Lâm Lang hoàn bội’, về lý trẫm nên có quà đáp lễ.”

“Lâm Lang hoàn bội không phải do Thiên Dao cam tâm tình nguyện tặng, rõ ràng là hoàng thượng đoạt đi. Trả ta!” Thiên Dao đưa tay mở ra trước mặt hắn.

Sở Diễm bất đắc dĩ nhẹ cười, bắt được tay nàng, đặt ở trên môi hôn khẽ. Thiên Dao chỉ cảm thấy tê dại, cuống quýt rút bàn tay về, xoay lưng lại, không thêm đề ý tới hắn. Cánh tay Sở Diễm từ phía sau quần lên, ở bên tai nàng nói nhỏ.

“Trấn Long ngọc chỉ truyền cho các thế hệ quân vương, Dao Nhi khi nào thì sinh tiểu hoàng tử cho trẫm.”

Đôi má Thiên Dao đỏ bừng, ním môi không nói. Mà ngoài điện, đột nhiên truyền đến giọng nói dồn dập của Lưu Trung. “Khởi bẩm hoàng thượng, người trong Từ Ninh cung báo tin, bệnh tình Thái hậu nguy kịch, chỉ sợ... Phụ tử Từ Đồ Hầu gia đã vội vàng tiến cung.”

Sở Diễm buông Thiên Dao ra, hừ lạnh một tiếng. Thầm nghĩ: “Từ khi Sở Hạo tự vận, lão thái bà kia ưu tư thành tật, có thể gắng gượng chống đỡ một năm rưỡi này đã là hiếm thấy.” “Bãi giá Từ Ninh cung.”

Ánh mắt Thiên Dao âm u vài phần, theo sát phía sau, lại bị Sở Diễm ngăn cản ở trong phòng. “Không cho nàng đi, nhớ kỹ, trẫm không để cho nàng cùng người Từ Đồ gia có nửa phần quan hệ.”

“Mặc dù không có quan hệ với Tư Đồ gia, bà ấy là tổ mẫu của hoàng thượng, cũng là của Thiên Dao.” Nàng nhặt giọng đáp lại, không có chút nhượng bộ.

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng, trầm giọng nói, “Trẫm nói không được là không được.” Cánh tay hắn giơ lên, ám vệ từ trên trời nhảy xuống, quỳ rạp trên đất. “Trông chừng Quý phi nương nương, nếu nàng bước ra khỏi Vị Ương cung một bước, các người mang đầu tới gặp trẫm.” Dứt lời, Sở Diễm phẩy tay áo bỏ đi.

“Sở Diễm!” Thiên Dao giận dữ gọi, nhưng không cách nào ngăn cản cước bộ của hắn. Nàng sớm nên biết, không thể nói đạo lý với nam nhân bá đạo ngang ngược này.

Lúc này, trong Từ Ninh cung.

Trong tấm điện của Thái hậu Tư Đồ thị, trên chiếc giường rộng rãi, bà vô lực tựa trên thành giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cùng với tiếng ho khan không ngừng. Phụ tử Tư Đồ Tần cùng Tư Đồ Phong đứng cạnh cửa sổ. Tư Đồ Tần tận tay bón canh sâm, chỉ bằng bát sâm này để duy trì chút khí lực còn sót lại.

“Đêm qua, ai gia lại mơ thấy Hạo Nhi, áo bào trắng nhuốm máu, nhìn thấy mà tâm ai gia từng đợt quặn đau.”

“Cô mẫu nén bi thương, Vương gia đã đi, hoàng thượng tới cùng nhớ tình cảm máu mủ, đem hài cốt Vương gia táng nhập hoàng lăng.” Tư Đồ Tần lên tiếng an ủi.

Thái hậu khẽ gạt đầu, Sở Hạo nhập thổ vì an, giữ được toàn thây, bà cũng không còn gì oán hận. Chỉ tiếc... “Tiếc nuôi duy nhất của ai gia chính là không để cho Hạo Nhi lưu lại cốt nhục. Ai gia những tưởng còn nhiều thời gian, việc tranh quyền đoạt vị không được phép phân tâm, hài tử chung quy sẽ là gánh nặng... Là ai gia có lỗi với hắn.”

“Cô mẫu không cần tự trách, Vương gia ở dưới tuổi vàng biết được, ắt sẽ hiểu rõ khổ tâm của cô mẫu. Muội muội mất sớm, Vương gia là do một tay cô mẫu cưu mang, mọi chuyện vì người mưu đồ, cơ hồ tiêu hao hết tâm huyết. Vương gia tự nhiên phải cảm ơn mới phải.”

Thái hậu thở dài lắc đầu, chậm rãi nói, “Không, là ai gia có sai. Nếu như ai gia xem hắn như một hài tử bình thường mà nuôi nấng, để cho hắn bình bình đạm đạm sống một đời, ngược lại là chuyện may mắn. Là ai gia, vì vinh quang của Tư Đồ nhất tộc, đẩy hắn đến nơi đầu sóng ngọn gió.”

Tư Đồ Tần thở dài một tiếng, “Việc đã đến nước này, cô mẫu không cần tự trách. Huống chi, cô mẫu chưa bao giờ bức bách Vương gia cái gì, đường là do Vương gia chính mình tự chọn.”

Thái hậu lại sâu muộn ho khan một trận, dường như muốn đem cả tâm phế mà ho ra một nửa. Tư Đồ Phong ôm bà vai bà, nhẹ nhàng vỗ về phần lưng. Sau một hồi, thái hậu mới thuận khí, run rẩy giữ chặt tay Tư Đồ Tần. “Hạo Nhi đi rồi, Tư Đồ nhất tộc ta liền không còn hy vọng. Nghe ai gia khuyên một câu, giao ra binh quyền, đừng chống cự vô ích làm gì.”

“Cô mẫu...” Tư Đồ Tần muốn nói gì đó lại bị thái hậu ngắt ngang.

“Ai gia hơn nửa đời người đùa bỡn quyền mưu, mãi đến hôm nay mới hiểu được, hoàng quyền phú quý bất quá là nhất thời. Thâm cung này là nơi chôn vùi hạnh phúc của nữ tử.” Thái hậu khép hờ hai mắt, một dòng nước mắt yên lặng chảy xuống. Bà cũng từng là một mỹ nhân phượng hoa tuyệt đại, cũng từng có khát khao, lại chôn vùi trong thâm cung tối tăm ngột ngạt này. Để vương vô tình, liều mạng đi tranh đi đoạt, đạt được bất quá chỉ là sủng nịch, là quyền lợi mà chưa từng có nửa phần tình yêu.

“Cho tới bây giờ, chuyện sau cùng mà ai gia hối hận, đó là không ngăn cản Thiên Dao vào cung. Không nên để cho nó bị cuốn vào vòng xoáy tranh đấu này.”

Ngực Tư Đồ Tần cũng nhói đau. Ông tự nhận đã thiết thời hài tử kia, khi còn bé, chưa từng làm hết trách nhiệm của một phụ thân, lại trở mắt nhìn nàng lún sâu trong cung mà bất lực. Tương lai, nàng có lẽ sẽ trở thành con cò Sở Diễm dùng để khống chế Tư Đồ gia.

“Thiên Dao tự có mệnh của nàng, cô mẫu không cần phí sức.”

“Đúng vậy, hoàng tổ mẫu hiện giờ vẫn nên quan tâm chính mình mới phải.” Giọng nói lạnh lùng mà trong veo từ cửa điện vang lên, bóng dáng mình hoàng thoáng hiện, dưới ánh nến càng nổi bật ánh sáng rực rỡ. Hắn bước nhanh mà vào, dừng chân ở bên giường, con người thâm trầm không nóng không giận, làm cho người ta không phân biệt được cảm xúc giờ phút này của hắn.

Phụ tử Tư Đồ Tần quỳ một gối hành lễ, sau đó lui sang một bên, có chừng mực.

Ánh mắt Thái hậu di chuyển trên người Sở Diễm, ầy vậy mà lại là sự từ ái hiếm có. Sau đó, nhặt giọng nói với phụ tử Tư Đồ ở một bên, “Các người đi ra ngoài trước đi, ai gia có mấy câu muốn nói cùng hoàng thượng.”

Tư Đồ Tần nhú mày trong chốc lát, nhưng vẫn mang theo Tư Đồ Phong cúi người thối lui ra ngoài.

Trong điện nháy mắt trở nên băng lãnh tĩnh mịch. Khoé môi thái hậu mỉm cười, ánh mắt lạnh nhạt rơi trên thân thể cao lớn của nam tử, nhẹ giọng mở miệng. “Lúc hoàng thượng bỏ đề đô mà bảo vệ biên cảnh, ai gia liền hiểu rõ, phụ hoàng của người đã đúng. Chỉ có người mới có tư cách chấp chương giang sơn Đại Hàn, kế thừa cơ nghiệp tổ tiên.”

Sở Diễm trầm mặc, trong mắt không sóng không gió, ngược lại càng trở nên thâm thúy.

Thái hậu bắt đầu đi lặc đầu, Hạo Nhi của bà, thông đồng với địch bán nước, đúng là gieo gió gặt bão. “Cả đời này ai gia đã làm sai rất nhiều chuyện, ai gia không nên để cho mẫu thân Sở Hạo vào cung, nàng vốn đã có phu quân. Ai gia không nên chặt đứt lương duyên của Tư Đồ Tần cùng Vân Cơ, khiến cho mẫu tử các nàng không chỗ nương tựa. Ai gia lại càng không nên để cho Sở Hạo không từ thủ đoạn đi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế...”

Lại là tiếng ho khan kịch liệt, Sở Diễm khoanh tay đứng, mắt phượng nheo lại, vẫn thờ ơ lạnh nhạt như cũ.

“Ai gia đã là người sắp chết, mặc dù không có tư cách, nhưng ai gia vẫn như cũ muốn khẩn cầu hoàng thượng, buông tha đứa nhỏ Thiên Dao kia.”

Khuôn mặt Sở Diễm rốt cuộc có một tia biến hoá cực nhỏ, một lúc sau, mới trầm giọng mở miệng, “Thiên Dao không có chút quan hệ gì với Tư Đồ gia.”

Thái hậu khế cứng người, giây lát sau, nhưng lại nở nụ cười. Xem ra, lời đồn Dao phi được sủng lục cung đều không phải là giả. Hẳn sớm muộn gì cũng sẽ động thủ với Tư Đồ gia, sạch sẽ dứt khoát chặt đứt quan hệ giữa Thiên Dao cùng Tư Đồ gia như vậy, đơn giản là muốn bảo vệ nàng.

“Hoá ra hoàng thượng đã động tình với nàng rồi.” Nét mặt thái hậu an tường, mỉm cười nhắm hai mắt lại. Trước khi chết, rốt cuộc cũng có một việc có thể để bà an tâm rồi.

Tư Đồ Thái hậu ra đi thật bình thản, bà nửa tựa trên vách giường, dường như chỉ nằm ngủ mơ mà thôi. Sở Diễm chậm rãi đi tới bên giường, yên tĩnh ngưng mắt nhìn bà. Mắt đen thâm thúy, bình lặng. Ngoài điện, Đại thái giám Lưu Hi than khóc thương tiếc hô lớn, “Thái hậu hoẵng rồi.”

Trong lục cung, chuông tang kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Gánh thêm một sinh mệnh

Sau Cốc Vũ*, mưa đặc biệt nhiều. Thiên Dao đứng ở dưới mái hiên, ánh mắt mờ mịt nhìn mưa như trút nước, sắc trời âm trầm, đã phân không rõ ban ngày hay ban đêm. Trên người Thiên Dao chỉ mặc một bộ y phục đơn bạc bằng lụa trắng, người phía sau dùng áo choàng cầm sắc choàng trên vai nàng. Nàng không để ý lắm, lông mi hơi hơi rung động, tựa hồ rơi vào trong trầm tư. Bên ngoài hành lang, mưa rơi trên cây chuối tây, tạo ra thanh âm ‘xào xạc’.

Bên hông đột nhiên xuất hiện thêm một đôi cánh tay, hơi chút dùng lực, nháy mắt tiếp theo, thân thể Thiên Dao liền rơi vào trong một lồng ngực vững chắc.

“Suy nghĩ gì vậy?” Giọng nói trầm thấp ám khàn mang theo chút ý tứ sùng nịch.

“Không có.” Nàng không để ý lắm trả lời, ánh mắt từ từ nhàn nhạt, thậm chí cũng không quay đầu.

Sở Diễm hơi cúi, từ sau khi từ ngoài cung trở về, nàng lại khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt như trước. Cũng chỉ có thời điểm ở dưới thân hân mới có thể cảm giác được chút nhiệt độ cùng nhiệt tình. Rời khỏi giường, nàng tựa hồ chỉ có một việc để làm, đó là nhìn trời ngẩn người.

“Mưa bụi lạnh bạc, về phòng thôi.” Sở Diễm nhẹ giọng nói, lại không có nửa phần thương lượng, cúi người ôm lấy thắt lưng nàng, hướng vào trong nội thất ấm áp.

Trong Vị Ương cung, cung nhân sớm thấp đèn, trong phòng đèn đuốc sáng trưng. Màn lụa mỏng tung bay, tạo ra những cái bóng trùng điệp lắc lư trên vách tường trắng như tuyết. Trong lư hương đốt nhang an thần, hương khí lượn lờ bay lên.

Sở Diễm dịu dàng đặt nàng trên giường mềm mại, cánh tay giương lên, màn lụa đỏ bông bành rơi xuống, trong phòng ánh nến từ từ bị dập tắt. Nhóm cung nữ người hầu hiểu ý, nhao nhao khom người thối lui ra ngoài, cùng với tiếng cửa phòng ‘cọt kẹt’ đóng lại.

Thiên Dao an phận nằm trên giường, lười biếng giống con mèo, tùy ý hân cời sạch sa y trên vai, bàn tay ấm áp dò vào trong ngực nhẩn nhẩn, di chuyển trên mỗi tác da thịt của nàng. Vô số ngày đêm lưu luyến, thân thể Thiên Dao đã trở nên dị thường nhạy cảm. Nàng đối với hân càng lạnh lùng, đêm yên tĩnh, hân sẽ đòi lại toàn bộ trên người nàng.

Mà hàng đêm triền miên hoan ái, dẫn đến kết quả trực tiếp đó là trong thân thể Thiên Dao có thêm một nhịp tim yếu ớt, chưa đủ thảng, nó hãy còn mong manh như thế. Nhưng nàng đã nhận ra sự tồn tại của nó, hơn nữa thật cẩn thận giấu diếm ánh mắt của tất cả mọi người, thậm chí là Sở Diễm.

“Sở Diễm, nhẹ, nhẹ một chút.” Khi hân đi vào, Thiên Dao sợ hãi ưm một tiếng, bàn tay theo ý thức che kín bụng dưới, hơi hơi cong người lên. Hân từ vẫn còn quá yếu ớt, chịu không được hân lấn qua lộn lại.

Sở Diễm tà mị cười, cánh môi nóng ẩm trần trọc bên tai nàng, động tác lại trở nên vô cùng nhẹ nhàng, thậm chí kiềm nén, tiết tấu chậm lại, “Dao Nhi đang sợ cái gì?”

Thiên Dao gắt gao cắn môi, khẽ nghiêng đầu, lông mi nhiễm một tầng hơi nước, chột rung động. Cánh tay của nàng ôm cổ hắn, đầu ngón tay bịn rịn, chế trụ đầu vai hắn.

“Làm đau nàng rồi hả?” Hắn ôn nhu hỏi, thả chậm tốc độ, bàn tay khẽ vuốt ve hai gò má phần hồng của nàng.

Thiên Dao lắc đầu, con ngươi bao phủ sương mù, ánh sáng lưu động, cánh tay chậm rãi trượt xuống, nâng lên eo hắn, từ từ thử đoán ý nói đùa. Trong lòng nhớ lại: ‘Có lẽ, chính mình chủ động một chút, hắn sẽ nhanh chút kết thúc.’ Nàng có chút mệt mỏi, chỉ vì thân thể phải gánh thêm một sinh mệnh nhỏ này, rất nhiều việc đều đã bởi vậy mà phát sinh thay đổi.

“Đừng lộn xộn.” Mây kiếm của hắn nhú lại, đột nhiên đè nàng lại, chậm rãi đi ra ngoài. Sau đó, lưu loát đứng dậy khoác lên ngoại bào. Hắn đưa lưng về phía nàng mà ngồi, sống lưng thẳng tắp, trầm mặc trong lúc đó lan tràn khắp nơi.

Thiên Dao ngồi dậy, dùng chăn mỏng bao lấy thân thể, tựa vào góc giường yên tĩnh ngóng nhìn bóng lưng cao lớn của hắn.

“Dao Nhi, nàng có chuyện gì muốn nói với trẫm hay không?” Giọng nói thanh lãnh trầm ổn của Sở Diễm đột nhiên truyền đến, giọng nói không lớn, trong đêm tối lại đặc biệt rõ ràng truyền vào trong tai.

Thiên Dao nheo đôi mắt đẹp lại, có vẻ dăm chiêu. Trái tim cuồng nhiệt đập ‘bình bịch’. Sau một hồi, lại bắt buộc bản thân trấn định. Hải tử còn chưa đủ tháng, ngoại trừ có chút thích ngủ, nàng cũng không có nôn ọe hay bệnh trạng gì khác, thời gian gần đây lại chưa từng mồi ngứa ý bất mạch qua, Thiên Dao tự nhận không chê vào đâu được. Hắn tuyệt đối không thể biết. Như vậy, hắn nói một câu từ trên trời như thế, lại từ đâu mà đến?

“Thiên Dao không hiểu ý tứ của hoàng thượng.” Suy nghĩ một lát sau, nàng nhàn nhạt mở miệng, giọng nói trước sau như một bình tĩnh.

Sở Diễm xoay người, trở tay kéo nàng vào trong lòng, tựa đầu trên cổ thơm ngát của nàng, tham lam hít lấy hơi thở chỉ thuộc về nàng. Tiểu nữ nhân này, trời sinh là tới hành hạ hắn. Sở Diễm không khỏi cười khổ, chưa bao giờ nghĩ tới, hắn lại có một ngày lo được lo mất như vậy. “Dao Nhi, đáp ứng ta, đừng lạnh lùng như vậy.”

Thiên Dao không nói, vẫn an tĩnh như cũ tựa vào trong ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mà có lực của hắn.

Lại là trầm mặc thật dài, thời gian tựa hồ đều dừng lại trong nháy mắt ôm nhau. Sau cùng, hắn bắt đầu dĩ vãng dài, lại mở miệng nói, “Ngày mai là sinh tế hoàng tổ mẫu, nếu muốn bái tế, trẫm sai người hộ tống nàng đi hoàng lăng.”

Thiên Dao cảm thấy nhẹ nhõm, hoá ra, hải ngư ý là chuyện này. “Được.” Nàng nhàn nhạt đáp lại, mệt mỏi ủa tới, vậy mà lại ngủ say trong lòng Sở Diễm.

Trong bóng đêm, ánh mắt đen như mực của Sở Diễm chớp động u quang, bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên. Chung quy, giữa bọn họ vẫn thiếu niềm tin.

Ngày thứ hai, trời đổ mưa phùn như sương mù. Trong hoàng lăng, hậu cung tần phi không vắng một ai. Thiên Dao xen lẫn giữa chúng nhân, áo trắng váy trắng, lại vẫn như cũ chói mắt như vậy.

Thị nữ Liên Tinh đứng bên cạnh cầm cây dù giấy, che trên đỉnh đầu chủ tử nhà mình, mà thân thể chính mình lại bị ướt hơn phân nửa. Thiên Dao cực kỳ đau lòng, nhưng ở chỗ thế này, phía sau vị chủ tử nào nữ tử đều không phải như vậy. Quá nhiều chiếu cố, sẽ chỉ khiến cho Liên Tinh trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Sau khi tế bái thái hậu, các cung tần phi từng người một lên xe ngựa. Thiên Dao dưới sự nâng đỡ của thị nữ mà đi, dù sao ngày mưa đường trơn, nàng cực kỳ cẩn thận.

“Dao quý phi.” Doãn Hàm Tuyết vận vạt thân thể tiếp sát, cung trang đơn thuần, giữa búi tóc cài một cây trâm hoa lê màu trắng.

“Lệ phi tỷ ty an hảo.” Thiên Dao khẽ cúi người thi lễ, khách sáo nhưng xa lạ. Từ đầu đến cuối, các nàng bắt quả là người xa lạ mà thôi.

Doãn Hàm Tuyết quyền rũ cười, trong miệng ôn hoà nói đùa. “Hoàng thượng hàng đêm ngủ tại Vị Ương cung, thử hỏi hậu cung, ngoại trừ muội muội ra, còn có vị phi tần nào đều an hảo.”

Thiên Dao im lặng không nói, hoàn toàn không có tâm cãi cọ. Nếu như Sở Diễm đồng ý rồi đi, nàng trái lại cầu còn không được. Hiện giờ, tâm nguyện duy nhất bất quá chỉ là mang thai nhi trong bụng bình an tới thế giới này. Chuyện khác, nàng đã hoàn toàn không cần. “Thiên Dao đột nhiên cảm thấy không khoẻ, tỷ tỷ nếu như không có chuyện khác, muội muội muốn hỏi cung trước.”

Doãn Hàm Tuyết cười, nghiêng người chắn ở trước mặt Thiên Dao, âm giọng nói, “Thâm cung tịch mịch, không biết có thể đến cung của muội muội thưởng trà nói chuyện phiếm hay không?”

Thiên Dao trầm tĩnh, ánh mắt từ từ rơi vào trên người Doãn Hàm Tuyết, hai hàng lông mày hơi hơi chau lại, thông minh như nàng, lại rõ ràng không thể không hiểu dụng ý của Doãn Hàm Tuyết. Mà nàng vẫn giữ bình tĩnh, Liên Tinh ở bên cạnh lại nhanh nhẩu, tiến lên một bước nói, “Nương nương nhà ta thân thể suy nhược, hôm nay chỉ sợ không tiện chiêu đãi Lệ phi nương nương...”

Lời còn chưa dứt, liền nghe được một tiếng bật tay thanh thủy, Doãn Hàm Tuyết vẫn như cũ mỉm cười, tay nâng lên hạ xuống, bất quá là chuyện trong nháy mắt, động tác lưu loát, dường như khá thành thạo. Từ trước đến nay cũng đánh người quen rồi.

“Chủ tử chưa mở miệng, chỗ nào đến phiên nô tỳ như người nhiều lời. Thảm muội muội dường như có chút dung túng với nô tỳ rồi.”

Mỉ tâm Thiên Dao nhú chặt, lại vẫn như cũ duy trì sự khiêm tốn bình tĩnh bên ngoài, nhỏ nhẹ nói. “Tỷ tỷ đại nhân đại lượng, hà tất cùng một kẻ nô tỳ so đo. Liên Tinh bất quá là lo lắng cho cơ thể ta mà thôi. Hôm nay, muội muội cảm nhiễm phong hàn, thân thể đích thực không khoẻ, chỉ sợ không cách nào chiêu đãi Lệ phi tỷ tỷ.”

Doãn Hàm Tuyết hừ cười, nhưng lại vô cùng lơ đãng nói, “Hàm Tuyết chính là sợ muội muội bệnh lâu phiền muộn, cho nên mới muốn kể lại chuyện xưa cho muội muội giải buồn.” Nàng đột nhiên nghiêng người tới trước, kề vào lỗ tai nói, “Muội muội đối với chuyện xưa này nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, về Thiên Sơn, hoàng thượng, Hàm U, người, còn có... lấy thiên hạ làm sinh lễ.” Nàng cố ý kéo dài ngữ điệu, không hề bất ngờ, bất gặp thần sắc kinh ngạc trong đôi mắt trong suốt của Thiên Dao.

Thiên Dao khẽ nhếch khoé môi, nhạt nhẽo nói ra một câu. “Tỷ tỷ, mời.”

Cách đó không xa, hoàng hậu Tư Đồ Phương Phi cùng Linh Lung sóng vai mà đi. Hậu cung phi tần này bất quá như vậy, diện mạo hợp, ý không hợp.

“Doãn muội muội cùng Thảm muội muội tựa hồ cảm tình vô cùng tốt.” Tư Đồ Phương Phi thanh nhả cười, giọng điệu nhưng lại ôn hoà.

Linh Lung mỉm cười cúi đầu, trong mắt chớp động ánh sáng lạnh lẽo. Trong lòng thầm nghĩ, Doãn Hàm Tuyết tuyệt không phải là kẻ dễ bắt nạt, nàng đến Vị Ương cung của Thảm Thiên Dao, chỉ sợ sẽ tạo nên một hồi sóng to gió lớn.

Chính điện Vị Ương cung, trong lư hương bằng đồng khói trắng lượn lờ quanh quẩn. Thiên Dao trong tay một tách trà xanh, nhấp một ngụm, răng môi lưu hương. “Tỷ tỷ muốn cùng Thiên Dao nói cái gì? Hàm U không phải do ta hại chết, ta không nghĩ muốn tiếp tục giải thích.”

Doãn Hàm Tuyết cười, chậm rãi bùng chén sứ thanh hoa lên, hai ngón tay tạo thành hình hoa lan, động tác tao nhã nhấc nắp tách trà, đem tách trà đặt bên mép môi uống một ngụm. “Hàm U ở bên người Thảm muội muội hầu hạ nhiều năm, cho dù là sương mai, bất chúc đều giống như đức.”

Ánh mắt Thiên Dao khẽ âm u, lông mi dài rung động. “Doãn tỷ tỷ rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Doãn Hàm Tuyết hừ cười, đặt tách trà lên bàn. “Chuyện này nói ra, vẫn là Hàm U không phải. Vốn chuyện cũ đã qua, không nên tiếp tục đề cập tới những chuyện của năm xưa. Nhưng bản cung thời gian này lòng luôn bất an, cảm thấy được lúc này Thảm muội muội cần phải biết.”

Chú thích:

*Cốc Vũ: một trong 24 tiết trong một năm, vào khoảng 19, 20 hay 21 tháng 4

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Chỉ cần ngắn

Thiên Dao ở trong lòng cười lạnh, nàng ta tới đây không phải muốn cùng nàng nói những chuyện này sao, hà tất phải mua cái nút thắt. “Tỷ tỷ cứ nói đừng ngại.”

“Trận chiến ở Ký Châu, hoàng thượng bị trọng thương, đi đến Thiên Sơn được muội muội cứu giúp, hứa hẹn với muội muội: ‘Lấy thiên hạ làm sinh lễ, sẽ cưới muội muội làm nữ tử tôn quý nhất trên đời.’” Doãn Hàm Tuyết cười, ngữ điệu đột nhiên cao lên, mang theo vài phần châm chọc. “Đáng tiếc a, hoàng thượng lại cô phụ lời thề non hẹn biển, một đi không trở lại. Chẳng lẽ muội muội chưa bao giờ nghi ngờ qua?”

Ánh mắt Thiên Dao co rúc, đôi mắt bình tĩnh như nước đột nhiên bị quấy phá, tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Khoé môi Doãn Hàm Tuyết mang ý cười nhẹ nhàng, đôi mắt nhưng lại lạnh lẽo, ánh mắt như băng, hận không thể đâm thủng Thiên Dao. “Hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh, đương nhiên sẽ không thất tín với nữ nhân. Người xác thực có đi lên Thiên Sơn, cũng mang về ân nhân cứu mạng, chỉ là, người kia cũng không phải muội, mà là... Doãn Hàm U.”

Đôi má hồng nhuận của Thiên Dao từ từ trắng xanh, mặc dù vẫn duy trì sự bình tĩnh như nước, mà bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã nắm chặt, không thể không chế run rẩy. Thông minh như Thảm Thiên Dao, chỉ cần dụng tâm một chút, cũng không khó hiểu được chân tướng trong đó.

A, nàng tín nhiệm nhất là Doãn Hàm U, nàng đề tâm nhất là Doãn Hàm U, nàng ta... vậy mà lại lừa nàng.

Lụa trắng lay động, từ từ lưu chuyển. Thiên Dao đã đứng trước cửa sổ, ánh mắt nhìn về phương xa. Phía sau lưng, Doãn Hàm Tuyết nheo lại đôi mắt đẹp, khoá chặt bóng lưng mảnh mai của nàng, hơi có vẻ thất vọng. Phản ứng của Thiên Dao quá mức nhạt nhẽo, cũng không có giống như nàng mong

muốn. Giãng co một lúc sau, lại nghe được nàng thân nhiên nói, “Vật đổi sao dời, toàn bộ đều đã không còn quan trọng. Thiên Dao không cần, hoàng thượng cũng không lại để ý.”

Khoé môi tươi cười của Doãn Hàm Tuyết cứng ngắc, xấu hổ khẽ cười một tiếng. “Như vậy trái lại là bản cung xen vào việc của người khác. Thảm muội muội nghỉ ngơi cho tốt, bản cung xin được cáo lui trước.”

Thiên Dao xoay người lại, mỉm cười, nhẹ thờ ra hai chữ. “Không tiễn.”

Sau khi Doãn Hàm Tuyết rời đi, Thiên Dao một mình một người ngồi ở trong hành lang thanh lãnh, gió nhẹ lướt qua, hạt mưa bụi tinh mịn rơi vào trên sa y tuyết trắng, nháy mắt thấm ướt vài dệt mềm mại. Nàng mờ mịt nhìn bầu trời âm trầm, con người trong veo lạnh lẽo trống rỗng.

Ngoài hành lang, Yêu Nguyệt Liên Tinh lo âu đi qua đi lại. Chủ tử nhà mình tâm tình lại bắt đầu rối rắm, đã không thể ngăn cản được. Không ăn không uống như vậy, đã ngồi trọn vẹn một buổi chiều. Không nói đến những cái khác, trong thời tiết ẩm ướt như vậy, thân thể Thiên Dao liền chịu không nổi.

“Ta nói hai vị cô nương, các cô trái lại nên nghĩ biện pháp gì đi, nương nương nếu bởi vì vậy mà sinh bệnh, chúng ta đúng là không yên ổn đâu.” Một đám tiểu thái giám sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng. “Nếu không, nô tài đi Cảnh Dương cung thỉnh hoàng thượng...”

“Im miệng.” Yêu Nguyệt lạnh lùng khiển trách. “Nương nương đã phân phó xuống, việc này không được nói cho hoàng thượng biết. Người có mấy cái đầu mà dám công nhiên cãi lại mệnh lệnh chủ tử.”

Chính là lúc cung nhân đang loạn thành một nùi, Lưu Trung đi đến có thể nói là đúng lúc kịp thời.

“Hoàng thượng thấy đã nhiều ngày khẩu vị nương nương không tốt, liền đem ‘Phi tử tiểu’* mới tiến cống từ Giang Nam đưa cho nương nương nếm đầu tiên.” Lưu Trung nói xong, tiểu thái giám từ phía sau trong tay bưng cái khay hình con bướm bằng sứ trắng đưa tới trong tay Yêu Nguyệt.

“Hôm nay thân thể nương nương có tốt không? Từ hoàng lăng trở về có bị cảm lạnh không? Hoàng thượng thực là nhớ nhung hết sức.” Lưu Trung lái nhai nói.

Yêu Nguyệt Liên Tinh đưa mắt nhìn nhau, Liên Tinh thấy chuyện tình cũng không giấu diếm được nữa, cắn răng một cái liền mở miệng. “Hồi bẩm Lưu tổng quản, hôm nay chủ tử nhà ta cùng trở về với Lệ phi nương nương. Sau khi Lệ phi rời đi, nương nương nhà ta liền một mình một người ngồi ở trên hành lang dài, đã hơn nửa buổi chiều rồi.”

“Cái gì?” Lưu Trung theo bản năng lên cao giọng, đưa đầu nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng trắng như tuyết như hiện ở hàng cột phía xa. “Các người sao lại hồ đồ như vậy, chuyện lớn như vậy cũng không thông báo. Nương nương là người trong lòng hoàng thượng, nếu như có sơ xuất gì, cái đầu trên cổ các người cũng đừng mong giữ lại.”

Lưu Trung giận dữ, vung tay một cái, vội vã rời đi. Chỉ trong thời gian ngắn, loan giả của hoàng thượng liền đứng ở ngoài Vị Ương cung. Cung nhân quỳ đầy đất, đều nom nớp lo sợ, không dám thở mạnh.

Sở Diễm vô tâm để ý tới mọi người, một đường đi tới, cung nhân quỳ đầy đất. Trong mắt hần cũng chỉ có bóng dáng mảnh mai lại cao ngạo trong trời mưa mờ mịt kia. Hai cánh tay rắn chắc từ phía sau vòng qua eo nàng, trở tay khoá nàng ở trong lòng. Nhiệt độ thân thể băng lãnh của nàng khiến cho hần kinh hãi. Ngực hơi đau, cánh tay lại siết chặt vài phần.

“Sao lại một mình ngồi ở chỗ này?” Hần ôn nhu mở miệng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng.

Thiên Dao khẽ nâng mắt, đối diện với đôi mắt thâm thúy của hần, ánh mắt dần dần ngưng tụ, ánh sáng long lanh thấp sáng con người trong suốt. “Chỉ là, nhớ tới chút chuyện cũ mà thôi.”

Ánh mắt Sở Diễm chớp loé gọn sóng, sự lạnh lùng tự phụ trước nay bị phá vỡ. “Nếu đã là chuyện cũ, liền để cho nó theo gió mà đi đi. Dao Nhi hà tất tự làm phiền mình.”

Hàng mi dài của Thiên Dao khẽ run, lời nói ra miệng mang theo chút nhẹ nhàng như có như không. “Hoàng thượng có thể trả lời Thiên Dao ba vấn đề không?”

Ánh mắt Sở Diễm hơi trầm xuống, trong lòng đã có vài phần hiểu rõ. “Nhất định phải trả lời sao?” Trong giọng nói hết sức bất đắc dĩ.

Thiên Dao cười, xen lẫn vài tia chua xót cùng châm chọc, chậm rãi rời khỏi cái ôm của hần. Bóng dáng tuyết trắng đứng ngạo nghễ trong mưa gió, thân thể mềm mại lại ẩn chứa vô hạn tang thương cùng sức mạnh, kiên định mà cố chấp.

“Hoàng thượng từng nhận sai Doãn Hàm U là ta, có việc này chăng?” Nàng chung quy vẫn hỏi.

“Đúng vậy.” Sở Diễm trầm lãnh phun ra hai chữ. “Chuyện giữa ta và nàng trong lúc đó, nàng ấy nói rất trôi chảy. Trẫm nhận nhầm nàng.”

Thiên Dao trầm tư trong chốc lát, khẽ gật đầu. Lúc nàng bị thương nặng, đau đớn khó chịu, những chuyện trong lúc đó với Sở Diễm từng chút từng chút một là sức mạnh duy nhất giúp nàng chống đỡ. Trong lúc vô tri vô giác, nàng xác thực đem chuyện xưa nói rõ ngọn ngành cùng Doãn Hàm U.

“Cái chết của Hàm U có quan hệ với Linh Lung, đúng không?” Ngữ điệu của nàng càng trở nên trong veo mà lạnh lùng, nhiệt độ lại từng chút trôi đi.

Mây kiếm Sở Diễm nhú lại, hơi thở dần dần bao hàm sương mù, nhưng vẫn khẳng định trả lời, “Đúng vậy.”

Khoé môi Thiên Dao từ từ gợi lên nụ cười, nghênh đón mưa phùn là tả bay, tuyết mỹ lại thê lương. Doãn Hàm Tuyết không có nói sai, Linh Lung cũng không có nói sai, chỉ cần đem câu chuyện của hai người trước sau ghép lại, vấn đề bị che giấu liền nổi lên trên mặt nước, như kim châm bén nhọn mà liên tiếp đâm vào tâm Thiên Dao.

Vấn đề thứ ba, cũng là vấn đề sau cùng...

“Nếu, không phải Hàm U mạo nhận ta, người chết sẽ là ta, có đúng hay không?”

Trong nháy mắt, không khí lạnh đến điểm cực điểm. Bóng lưng Thiên Dao đứng trong mưa, vô tội mà tịch mịch. Vấn đề vô cùng sắc bén như thế lại chân thật tồn tại giữa hai người, trong vô hình đã trở thành một khe rãnh không cách nào vượt qua được.

“Trẫm không muốn trả lời.” Mây kiếm Sở Diễm nhú chặt, giọng điệu băng lãnh cơ hồ có thể kết tụ thành băng. “Chuyện không có xảy ra, trẫm không muốn làm một giả thiết vô vị. Doãn Hàm Tuyết hoặc Linh Lung đã cùng nàng nói cái gì, nàng tốt nhất nên quên đi. Nàng oán trẫm cũng được, hận trẫm cũng được, mọi thứ đều đã không thay đổi được.”

Cánh tay dài của hắn mở ra, đem nàng ôm vào trong lòng. Cánh môi ôn lãnh kề sát bên tai nàng, trầm giọng nói, “Thắm Thiên Dao, nàng nguyện ý cũng được, không nguyện ý cũng được, cuộc đời này, trẫm tuyệt đối sẽ không buông tay nàng.”

Thiên Dao cắn chặt cánh môi, đột nhiên bắt đầu vùng vẫy, không khống chế được đẩy hắn ra, lớn tiếng gầm nhẹ. “Sở Diễm, ngươi đã nói, chỉ cần ngăn sẽ bỏ qua ta.”

Giọng nói của nàng không lớn, dưới bầu trời mưa lại trong trẻo mà lạnh lùng, trôi nổi khắp cung điện. Cung nhân lão đảo quỳ trên đất, một đám cúi đầu tới cực thấp, trong lòng lại càng thấp thòm lo âu. Trong thiên hạ, dám gọi thẳng tặc danh của hoàng đế, có năng lực sống đến hôm nay, sợ rằng chỉ có vị trong Vị Uông cung này.

Sở Diễm trào phúng cười, hắn nói qua nhiều câu như vậy nàng lại không nhớ, chỉ nhớ kỹ câu này. “Được, vậy thì cùng trẫm đến ngăn đi rồi nói tiếp.” Hắn như băng tuyết phun ra một câu, cúi người ôm nàng lên, không chút nào để ý phản kháng của Thiên Dao, đi nhanh về phía nội thất.

Cung nhân quỳ rạp bên cửa, thấy đế vương đi nhanh mà đến, lão đảo tính đứng dậy đẩy cửa, Sở Diễm đã nhanh hơn một bước nhấc chân đá văng cửa phòng ra. Lực đạo mạnh mẽ, cửa gỗ màu nâu đỏ khắc hoa phát ra tiếng ‘cọt kẹt’, thật lâu sau mới khôi phục lại yên tĩnh.

Hắn có chút không kiên nhẫn ném Thiên Dao ở trên giường nệm, thân thể trầm trọng áp xuống, vốn là muốn sưởi ấm thân thể băng lãnh bị đông lạnh trong mưa của nàng, mà Thiên Dao lại hiển nhiên hiểu sai ý. Nàng run rẩy cời quần lụa mỏng trên người xuống, trong con ngươi sáng quắc nhảy động ánh sáng lấp lánh, mang theo vài tia quật cường, lại ẩn chứa uy khuất nói không nên lời.

“Hoàng thượng nói qua, ngăn rồi sẽ bỏ qua ta...” Nàng áp úng nói nhỏ, thân thể lại càng run rẩy hơn trước.

“Thắm Thiên Dao!” Hắn lớn tiếng gầm lên, hai tay đè lại bả vai gầy yếu của nàng, hung hăng áp nàng ở dưới thân, bá đạo hôn lên đôi môi rung rung của nàng. Làn môi mất đi nhiệt độ, mang theo ý tứ trừng phạt, hắn bá đạo gặm cắn làn môi yếu ớt mềm mại của nàng, chút vị ngai ngái từ từ lan tràn trong miệng.

May mà Sở Diễm mặc dù tức giận, lại không hoàn toàn mất đi lý trí. Sau khi kịch liệt ôm hôn, hắn buông nàng ra, chỉ thấy nàng lão đảo co rúc thân thể thành một cục, hai tay đặt ở trên bụng, động tác cực kỳ cẩn thận. Ánh mắt trong suốt loé ra tia mê mang, yếu ớt như con thú nhỏ bị thương tổn.

Hắn đưa tay nâng cằm nhỏ của nàng lên, lạnh lùng nói, “Thắm Thiên Dao, đừng cố gắng chọc giận trẫm, chuyện này đối với nàng không có bất kỳ lợi ích gì. Trẫm nếu có thể không tiếc đại giá mang nàng từ Thiên Sơn về đây, cũng sẽ không chút cố kỵ nhốt nàng ở bên cạnh.”

Chú thích:

*Phi tử tiểu: ý chỉ trái vải. Theo cuốn Tân Đường Thư, vải là loại quả ưa thích của một trong tứ đại mỹ nhân Trung Quốc – Dương Quý Phi. Bà thích vải tới nỗi người thời đó đặt tên ngoại hiệu cho vải là “phi tử tiểu” – tức nụ cười Dương phi.

[justify]

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Bao nhiêu ngôi sao (1)

Thiên Dao im lặng không nói, giống như hoàn toàn rơi vào trong thế giới của mình. Ánh mắt co lại, lông mi thon dài nhiễm một ít nước tinh mịn, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể chảy xuống, nhưng lại quật cường không chịu rơi xuống. Liên giống như tâm tư nàng giờ phút này, xoắn xuýt.

Thiên Dao nghĩ, có lẽ nàng không nên cứu Sở Diễm. Nếu lúc trước để Sở Diễm tự sinh tự diệt, liền không có chuyện Hàm U mạo danh thế thân, Hàm U sẽ không chết. Chung quy, nàng khó thoát trách nhiệm, chung quy, là nàng hại Doãn Hàm U.

Yên lặng rất lâu, Thiên Dao cứng ngắc cuộn mình trong góc, thân thể vẫn duy trì trạng thái cứng còng. Mà Sở Diễm ngồi bên người nàng, ánh mắt lãnh triệt thâm sâu ngóng nhìn.

“Thiên Dao muốn yên lặng một mình, mời hoàng thượng rời đi, có thể chứ?” Mối mong của nàng khê nhúc nhích, ánh mắt vẫn như cũ mờ mịt rơi ở một góc.

Mắt phượng Sở Diễm lạnh lùng, lại đột nhiên đứng dậy, lạnh lẽo bỏ lại một câu. “Được.” Giờ phút này, nàng đã hoàn toàn rơi vào trong thế giới của chính mình, không nguyện ý tính lại, hẳn nói cái gì đều là uống công, chẳng bằng cho đôi bên không gian yên tĩnh. Chỉ là, Sở Diễm vẫn chưa hiểu rõ Thiên Dao, bây giờ xoay người, nàng lại tính toán vĩnh viễn không gặp lại.

Trong Vinh Hoà cung, Doãn Hàm Tuyết mới vừa bước vào cửa cung, thị nữ bước nhanh nghênh đón, cũng bẩm báo Hoa phi nương nương đã chờ lâu. Nàng đi vào trong điện, chỉ thấy Linh Lung ngồi bên cạnh ghế chủ vị, vô cùng thích ý uống tách trà xanh, thấy nàng đi vào, cũng âm thầm cười. “Trà của tỷ tỷ hương vị không tệ.”

Doãn Hàm Tuyết ôn hoà hừ một tiếng, ngồi xuống ghế chủ vị. “Đáng tiếc a, giả vĩnh viễn không thực được, bất chúc cho giống thì sao chứ!”

Linh Lung khê ngây ngốc trong khoảnh khắc, sau đó lạnh lùng cười, “Hoá ra Lệ phi tỷ tỷ đi tìm Thẩm Thiên Dao là vì việc này. Nàng hiện tại tất nhiên không dễ chịu rồi.”

Doãn Hàm Tuyết thầm cười, trái lại mang theo vài phần đạt được. “Thẩm Thiên Dao là người trọng tình, bị người thân cận nhất phản bội, trong khoảng thời gian ngắn tất nhiên không tiếp nhận được. Hoàng thượng không phải đã đến Vị Ương cung sao? Xem ra sự tình nào nhiệt không nhỏ.”

“Chuyện năm đó, rốt cuộc như thế nào?” Linh Lung mở miệng hỏi, thật là có chút tò mò.

Doãn Hàm Tuyết hừ cười, mang theo vài tia trào phúng. “Bất quá là náo loạn một hồi thành sai lầm lớn mà thôi. Thẩm Thiên Dao trộm U Minh chỉ bảo cứu hoàng thượng, bị sự phụ của nàng trách phạt. Vừa khéo, trong lúc nàng bị phạt, Doãn Hàm U ở trong nhà gỗ liền gặp hoàng thượng đến tìm người.” Ánh mắt nàng lưu chuyển, lơ đãng rơi vào một chỗ, khoe môi lúm đồng tiền châm chọc vô cùng. “Vị hoàng thượng này của chúng ta, trời sinh liền là chủ nhân trêu chọc hoa đào. Doãn Hàm U nhất thời bị ma quỷ ám, giả danh Thiên Dao, được hoàng thượng dẫn về để đồ. A, cái tỷ tỷ kia của ta, không có mỹ mạo, liền là quả hồng mềm, sự tình làm đều đã làm, lại cả ngày thấp thỏm lo âu, mà lại sinh ra ý nghĩ nói ra sự thật. Khi đó phụ thân rất không dễ dàng bám víu thái tử điện hạ, có thể nào dễ dàng tha thứ việc này phát sinh, liền nửa bức nửa dỡ đem việc này giấu đi. Chuyện sau này, cô cũng rõ ràng. Doãn Hàm U bị ** mà chết. May mà nàng đã chết, nếu không, sự tình cũng không kéo đến nông nổi như thế này mới bại lộ.”

“Cô đối với vị tỷ tỷ này tựa hồ cảm tình không sâu?” Linh Lung yêu kiều cười, tách trà trong tay khê xoay.

“Nàng là nữ nhi vợ cả, thuở nhỏ nhận muôn vàn sủng ái, ta tất nhiên không thể so sánh được. Huống chi, thân thể nàng yếu kém nhiều bệnh, từ nhỏ đã bị đưa lên Thiên Sơn, chính xác là không có cảm tình gì.” Doãn Hàm Tuyết tùy ý trả lời.

“Hiện giờ chuyện tình Doãn Hàm U bại lộ, hoàng thượng chỉ sợ giận chó đánh mèo lên người tỷ tỷ.”

Ánh mắt Doãn Hàm Tuyết đột nhiên lạnh lùng nghiêm nghị, cắn giận nói. “Ta sớm không hy vọng xa vời hoàng thượng hồi tâm chuyển ý, chỉ là, ta không chiếm được, nàng ta cũng đừng mơ tưởng.”

Linh Lung nhẹ cười, lại hỏi, “Tỷ tỷ có tính toán gì không?”

Doãn Hàm Tuyết liếc mắt, âm lãnh mở miệng. “Trước mắt còn không có, bất quá còn nhiều thời gian, tổng hội sẽ tóm được chỗ yếu của nàng ta.”

“Nương nương, không hay rồi, hoàng thượng đang đi về phía Vinh Hoà cung.” Tiểu cung nữ lỗ mãng chạy vào, lao đảo quỳ rạp xuống đất, không kịp thờ bẩm báo.

Doãn Hàm Tuyết vẫn như cũ an ổn ngồi ở ghế chủ vị, châm chọc hừ cười. “Nếu không có chuyện như vậy, chỉ sợ hẳn vẫn không nguyện bước vào đại môn Vinh Hoà cung của ta.”

“Hoàng thượng chỉ sợ là tới hưng sư vấn tội, tỷ tỷ vẫn nên cẩn thận là hơn.” Linh Lung đứng dậy, thản nhiên nói. Quả thật, trong lời nói cũng không có mấy phần ý tứ quan tâm. “Muội muội không tiện ở lâu, xin được cáo lui trước.”

Doãn Hàm Tuyết phát tay xuống, trong lòng lại thâm nghĩ, Linh Lung này quả nhiên là người tinh táo, lại sợ liên lụy.

Ngoài ý liệu, loan giá của Sở Diễm vẫn chưa tiến vào trong Vinh Hoà cung, mà là đi đường vòng mà qua, thẳng đến Ngự thư phòng, chỉ để Đại tổng quản Lưu Trung vào truyền chỉ. Lòng Doãn Hàm Tuyết chua xót, tuy nói ơn cứu giúp của Doãn Hàm U là giả, nhưng trong Đông cung, bọn họ ngày đêm triền miên, tình ý nhưng một chút cũng không giả, hẳn quả thật vô tình như vậy.

“Nương nương, tiếp chỉ đi.” Giọng nói bén nhọn của Lưu Trung vang lên, mở thánh chỉ minh hoàng ra.

Doãn Hàm Tuyết lạnh giọng cười, lộ ra sự ngạo mạn vô lễ. “Hoàng thượng giáng bản cung xuống làm phẩm vị Tần, cũng nên có lý do. Bản cung mặc dù

không dám tự xưng hiền lương thực đức, nhưng mà tin tưởng cũng không có lỗi làm gì.”

Lưu Trung không ôn hoà không nóng giận, diện dung mỉm cười như cũ, cực kỳ hiền nhiên, cử động lần này của Doãn Hàm Tuyết sớm ở trong dự liệu của ông, hay là nói, trong dự kiến của Sở Diễm. Ông khom người cúi đầu, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, trong sáng nói, “Hoàng thượng để cho lão nô chuyển cáo nương nương một câu: ‘Nếu như nương nương lại không biết an phận, liền không chỉ đơn giản là hạ phẩm vị như vậy’.”

Trong khoảng thời gian ngắn, khuôn mặt tuyệt mỹ của Doãn Hàm Tuyết lúc hồng lúc trắng, không cam lòng tiếp nhận thánh chỉ trong tay ông, lạnh lùng nói một tiếng. “Nô tỳ tiếp chỉ, ngô hoàng vạn tuế.”

Lưu Trung mỉm cười, chấp tay lại nói, “Nương nương hay là nghe lão nô khuyên một câu, hậu cung này là hậu cung của hoàng thượng, gió thổi cỏ lay tuyệt không trốn thoát được ánh mắt bệ hạ. Nương nương hà tất tự mình chuốc lấy khổ. Có một số người không thể trèo vào, nương nương hà tất lại phải đi trèo chọc.”

Doãn Hàm Tuyết châm biếm mà cười, lạnh lùng từ giữa hàm răng phun ra mấy chữ, “Bản cung đa tạ Lưu tổng quản chỉ điểm.”

Vào đêm, trong Vị Ương cung truyền ra tiếng đàn tiêu điều, đứt quãng, kể ra vô tận thế lương. Thiên Dao đuổi hết cung nhân liên can, một mình một người ngồi trước cửa sổ, bạch ngọc tỳ bà trong tay, dây đàn khẽ rung động. Chẳng biết từ lúc nào, phía sau lưng xuất hiện thêm một bóng đen cao lớn, từ trên xà nhà rơi xuống, lặng yên không tiếng động.

Một khúc kết thúc, Thiên Dao buông tỳ bà trong tay ra, đứng dậy tùy ý đóng lại song cửa sổ, quay đầu, đối với người phía sau mỉm cười. “Huynh đã đến rồi... đại ca.”

Tư Đồ Phong tháo khăn đen trên mặt xuống, nhạt giọng đáp lại một tiếng, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. “A Dao vội vã gọi ta là có chuyện gì? Muội ở trong cung có gì không tốt sao?”

Thiên Dao chưa xót cười, như thế nào là tốt, làm sao lại không tốt, không ai thích bị nhốt trong nhà giam. Nàng chậm rãi tiến lên, cơ hồ không cho Tư Đồ Phong thời gian suy nghĩ, quỳ một gối xuống, cúi đầu nói, “A Dao thỉnh đại ca giúp muội rời xa để đồ.”

Tư Đồ Phong kinh ngạc, một tay ôm lấy nàng đứng lên. “A Dao, không phải đại ca không muốn giúp muội, mà là lúc này rời khỏi đều không phải là thượng sách. Vinh Thân Vương thất bại, Tư Đồ gia ít nhiều bị liên lụy, thái hậu lại vừa mới mất, hoàng thượng sớm muộn gì cũng sẽ động thủ với Tư Đồ nhất tộc. Nếu như muội ở trong cung, hoàng thượng ít nhiều cũng sẽ có chút kiêng kỵ.”

Thiên Dao chăm chú nhìn hắn, con ngươi trong suốt từ từ nổi lên chút lạnh lẽo. Một lát sau, khoe môi thoáng hiện nụ cười khổ. “Hoá ra đây là tính toán của Tư Đồ Hưu gia, một tia thương hại sau cùng của hoàng thượng đối với Thiên Dao hoàn toàn bị ông lấy ra làm tấm bùa che chở cho Tư Đồ gia.” Nàng có chút thông khổ nhắm chặt hai mắt, cái gọi là tình thân hữu tình bất quá như vậy, nàng chung quy nhờ không đúng người.

“Tối nay, đại ca coi như chưa bao giờ gặp qua A Dao, huynh đi đi.” Thiên Dao băng lãnh xoay người, cánh tay giương lên mở song cửa sổ ra, đây là ý đuổi người. Chỉ là, ngay sau đó, song cửa sổ theo tiếng mà đóng lại, nhưng là Tư Đồ Phong gây nên. Hắn vẫn không nỡ thấy muội muội chịu khổ.

“Lần này ta đến phụ thân cũng không biết. A Dao cho ta một lý do thuyết phục, Tư Đồ Phong mặc dù liều cả tính mạng này cũng sẽ đưa muội rời xa để đồ.” Tư Đồ Phong từ phía sau nắm lấy bả vai nhỏ bé và yếu ớt của Thiên Dao, ngực lại một trận đau nhói.

Thiên Dao xoay người, lặng im chăm chú nhìn hắn rất lâu, trong lòng vùng vẫy khổ sở. Nàng không biết chính mình có nên tin tưởng hắn hay không, dù sao cũng liên quan đến an nguy của hài tử trong bụng.

“A Dao.” Tư Đồ Phong lặp lại một lần nữa.

Thiên Dao than nhỏ, nhưng vẫn tin máu mủ tình thâm. “Muội, muội có thai.”

Lời này vừa nói ra, thân thể Tư Đồ Phong cũng chấn động, ánh mắt di chuyển qua lại trên người Thiên Dao vài lần mới miễn cưỡng tìm về giọng nói. “Hoàng thượng hẳn...” Lời chưa nói hết liền biết không tất yếu phải tiếp tục. Sở Diễm tất nhiên không biết, nếu không cũng không để cho nàng có cơ hội thoát đi. “Vì sao lại giấu hắn? Đứa nhỏ này là đứa con nối dòng đầu tiên của hoàng thượng, là bùa hộ mệnh của A Dao.”

Thiên Dao lắc đầu cười khổ, trong lòng chưa xót khó nhịn. Nếu như hắn biết Doãn Hàm U chết như thế nào, hẳn sẽ không chắc chắn như vậy. “Đại ca biết ta là nữ nhân Tư Đồ gia, hoàng thượng có thể hay không muốn lưu giữ huyết mạch Tư Đồ gia, còn chưa rõ. Mặc dù hắn không đành lòng tự mình động thủ, trong thâm cung này, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, nếu như hoàng thượng không muốn giữ đứa nhỏ này, nó chỉ có một con đường chết. Thiên Dao không thể lấy sinh tử của hài tử tới đánh cược. Cho nên, muội nhất định phải rời khỏi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Bao nhiêu ngôi sao (2)

Tư Đồ Phong trầm mặc trong khoảnh khắc, sau đó thở dài thật mạnh. Thiên Dao thân làm mẹ người, tiểu sinh mệnh trong bụng chung quy vô tội, không ai có quyền cướp đoạt quyền được ra đời của nó.

“Đại ca chỉ có thể làm hết sức, còn có được hay không, đành phải mặc cho số phận.”

Thiên Dao cười, khom người nói, “Đa tạ đại ca thành toàn.”

Từ ngày đó trở đi, liên tiếp mấy ngày cũng không có bất luận động tĩnh gì. Thiên Dao cũng không nóng lòng, muốn lừa ánh mắt Sở Diễm không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được. Chỉ là, từ ngày đó rồi đi, Sở Diễm chưa bước vào trong Vị Ương cung nửa bước, mỗi lần đều bị chặn ngoài cửa. Thị nữ đương nhiên là không ngăn được hần, ngăn lại chính là một câu nói của Thiên Dao, “Nếu điện hạ muốn gặp một khối thi thể, đại khái có thể tùy ý mà làm.”

Vì vậy, vào đêm, Sở Diễm đều đứng ở ngoài cung, mãi đến khi Thiên Dao đi vào giấc ngủ, hần mới vụng trộm lên vào, an tĩnh ngồi bên giường nàng tới sáng, lại trước khi nàng tỉnh lại, nhẹ nhàng rời đi. Thiên Dao ngủ không sâu, mỗi khi mùi mực trúc quanh quần chớp mũi nàng đã tỉnh. Mấy ngày sau, sớm quen thuộc hành động của hần. Vốn an tĩnh đứng ở bên giường ngóng nhìn, sau đó, ngồi ở trước giường, cầm bàn tay băng lãnh của nàng, ngồi thẳng chờ tới bình minh, mới thật cẩn thận giúp nàng đắp chăn, đặt một nụ hôn khẽ xuống trán nàng, sau đó rời đi. Lúc cửa phòng lặng lẽ đóng lại, Thiên Dao liền mở hai mắt thanh tỉnh, mờ mịt nhìn đỉnh đầu, lặng im không nói.

Đội mấy ngày liền, Tư Đồ Phong rốt cục đưa tới tin tức, giờ Tý, nàng giả dạng làm tiểu thái giám, xen lẫn trong đội ngũ tuần tra ban đêm, lặng yên đi theo hướng cửa cung. Tối nay Sở Diễm cùng mấy vị đại thần nghị sự trong Ngự thư phòng, nên sẽ có kỵ không tới hậu cung. Đầu lĩnh thái giám cùng thủ thành thị vệ thay ca tối nay đã bị Tư Đồ Phong mua chuộc, chỉ cần đi ra cửa cung, nàng liền tự do rồi.

Toàn bộ đều thuận lợi ngoài sức tưởng tượng. Thời khắc ra khỏi cửa cung đó, tuy là hoàng hôn trầm lắng, nàng lại giống như thấy được hào quang vạn tượng, một chút đau đớn nơi đáy lòng kia liền bị khát vọng tự do liên tiếp che giấu. Trong rừng trúc cách đó không xa, Tư Đồ Phong sớm phái người tiếp ứng, một con ngựa đen, một chiếc xe ngựa không khác gì của dân thường. Xa phu ngồi ở phía trước, nhìn thấy Thiên Dao tiến đến liền chấp tay cúi đầu, “Tiểu thư, toàn bộ thuận lợi, Tiểu Hầu gia liền an tâm rồi. Trên xe đã chuẩn bị y phục cùng ngân lượng, tiểu nhân đưa tiểu thư một đoạn.”

“Làm phiền.” Thiên Dao hơi cúi đầu, đi về phía bên trong xe. Mới vừa xốc mành xe lên một góc liền bị một lực đạo kéo vào, ngực đột nhiên đau xót, chưa kịp kêu cứu liền bị người điểm trúng huyệt đạo. Ngay sau đó, thân thể đã rơi vào một lồng ngực ấm áp, mùi mực trúc nhàn nhạt quanh quần trong không khí. Trước mặt là khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Sở Diễm, khoé môi thoáng hiện nụ cười ngả ngớn.

“Muốn ôm ấp nàng đều đã trở nên xa xỉ như vậy.” Hần thì thầm một tiếng, vùi đầu vào giữa mái tóc Thiên Dao, hít lấy hương thơm chỉ của riêng nàng.

Thiên Dao tròn to đôi mắt đẹp, cảm giác trừng mắt hần, chỉ cảm thấy chính mình giống như loại tôm tép nhãi nhép, lại một lần nữa bị hần xem như trò cười. Trong lòng buồn bực, thâm vận nội lực, trong chốc lát liền phá giải huyệt cấm. Chỉ là, mặc dù có thể mở miệng nói chuyện, lại vẫn như cũ không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể bị hần vây khốn ở trong ngực.

“Sở Diễm, ngươi muốn mang ta đi đâu?”

Xe ngựa chạy thẳng một đường, tốc độ như bay. Sở Diễm ôn nhã cười, lời nói thật là tùy ý. “Ngày tốt cảnh đẹp như vậy, ra ngoài cung đi dạo cũng được.”

Thiên Dao cũng cười, chỉ là khoé môi hiện lên ý cười châm chọc đặc biệt chói mắt. “Thiên Dao bất quá là sùng vật mà hoàng thượng chưa mất đi hứng thú, tâm tình tốt thì liền thả ra dụ dỗ.”

“Sùng vật?” Sở Diễm hừ cười một tiếng, “Trăm đôi sùng vật cũng không có kiên nhẫn như vậy.” Dứt lời, đầu ngón tay hần điểm trên ngực một cái đã cởi bỏ huyệt đạo quán chế Thiên Dao.

Thiên Dao mới vừa được tự do, thân thể bay bổng, đã lui ra khỏi cái ôm của Sở Diễm, dựa sát vào một bên thành xe, bàn tay theo ý thức che ở bụng dưới, sợ hành động vừa rồi ảnh hưởng tới thai nhi vừa mới đủ tháng trong bụng. May mắn là dưới thân trải da hổ mềm mại, nàng vững vàng ngồi xuống, ngoại trừ hơi thở có phần gấp gáp, toàn bộ đều khỏe mạnh.

Sở Diễm chăm chú nhìn nàng, ánh mắt nhàn nhạt hạ xuống bụng dưới của nàng, mắt đen bỗng nhiên sâu thẳm lãnh trầm vài phần. “Nàng cuối cùng còn có cố kỵ, trăm quả thật cho rằng Thẩm Thiên Dao lạnh lùng nhạt thế, đối với toàn bộ đều không thêm quan tâm.”

Thiên Dao lạnh lùng cười. “Trái tim nếu có thể luôn bình thản thì Thiên Dao cũng sẽ không đi đến tình trạng hôm nay.”

Mắt đen của Sở Diễm lạnh lẽo, khoé môi hiện lên nụ cười khô. Nếu không có nàng kiên trì mà chấp nhất, hần sao lại khiến cho bản thân hăm sâu. Mà hần yêu tới đau đớn, nàng lại từng bước lui về sau. “Thẩm Thiên Dao, sớm biết hôm nay, hà tất lúc trước lại bắt đầu.”

Con người như nước của Thiên Dao nổi lên thần sắc lạnh lẽo bi thương, kìm đồng tiền tuyệt mỹ lại lộ ra sự cô đơn trần thế vô hạn. “Thiên Dao tự làm tự chịu, hiện giờ dĩ nhiên đã tỉnh ngộ, may mà còn kịp.”

“Còn kịp cái gì?” Sở Diễm tà mị cười, dung nhan tuyệt mỹ lại xen lẫn phong sương giễu cợt “Thẩm Thiên Dao, nàng mang thai hài tử của ta, còn muốn trốn đi nơi nào? Hay là nàng cho rằng ta sẽ để cho huyết mạch hoàng tộc lưu lạc nhân gian?”

Thiên Dao cả kinh, như cục đá nặng ngàn cân đè ở trên ngực. Thân thể không dùng được run nhẹ, giấy lát sau trên trán đã phủ một tầng mồ hôi mỏng. “Ngươi, ngươi làm sao lại...” Chuyện này căn bản không thể xảy ra. Nàng chưa từng cho ngự y tới gần, hài tử chưa lộ bụng bầu, Thiên Dao tự

nhận làm mọi chuyện rất cẩn thận, hẳn không có lý do phát hiện.

“Trẫm vậy mà biết! Rất kỳ quái phải không?” Sở Diễm lạnh lùng cười, “Dao Nhi, nàng quá sơ suất. Ta cùng nàng hàng đêm trườn miên hoan ái, nguyệt sự của nàng, ta lại như thế nào không biết. Khi đó, lòng ta còn có nghi vấn, mà nàng vẫn không chịu để cho ngự y tới gần, ta liền hướng ngự y hỏi kỹ mạch tượng thai nhi rốt cuộc nên như thế nào. Trong lúc ở cùng nàng, ta dò xét mạch tượng của nàng, cùng lời ngự y hoàn toàn giống nhau.”

Thiên Dao mím môi không nói, thầm nghĩ: ‘Tâm tư nam nhân này lại tỉ mỉ như vậy, quả nhiên cực kỳ đáng sợ.’

“Xem ra bất luận chuyện gì đều không thể gạt được ánh mắt hoàng thượng, như thế, xin hỏi hoàng thượng muốn xử trí Thiên Dao cùng thai nhi trong bụng như thế nào?”

Đôi mắt phượng của Sở Diễm giống như hàn đàm sâu không thấy đáy, trong cô lãnh lại xen lẫn sự ảm áp khó hiểu. Hắn trầm nhẹ cười, mà lại không hề báo trước đuôi cánh tay kéo Thiên Dao vào lòng ôm ấp. Nàng mới vừa tỉnh vùng vẫy, đỉnh đầu truyền đến một giọng trầm, mang theo vài tia lãnh giận. “Đừng lộn xộn, cẩn thận làm bị thương hài tử.”

Thân thể Thiên Dao cứng đờ, quả thực an phận rất nhiều. Bàn tay ảm áp của hắn thông thả di chuyển tới bụng dưới vẫn bằng phẳng như trước của nàng, lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa, xuyên qua sa y đơn bạc, đem nhiệt độ giữa lòng bàn tay truyền vào cơ thể Thiên Dao. Ngực nàng bỗng thấy ảm áp, trong lúc này, ngược lại không biết làm thế nào.

“Dao Nhi, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, chờ mong hài tử ra đời.” Giọng nói của hắn hết sức ôn nhu, lại đốt đến lòng người sinh đau đớn.

“Người nói cái gì?” Thiên Dao không thể tin nhìn hắn. Ánh sáng trong đôi mắt như ánh sao đầy trời.

Sở Diễm cười, cúi người găm cắn cánh môi của nàng, mượn hành động này để cho nàng biết đây không phải mộng. Hắn nằm ở bên tai nàng, ôn nhuận nói, “Ta muốn đứa nhỏ này.” Thậm chí, còn muốn hơn so với nàng.

Xe ngựa chậm rãi nghỉ chân, Sở Diễm dẫn đầu nhảy xuống ngựa, cũng thuận thế đẩy màn xe ra, một cánh tay duỗi về phía Thiên Dao. Nàng đưa tay đặt vào lòng bàn tay hắn, được hắn nâng đỡ chậm rãi đi xuống xe ngựa. Cảnh trí trước mắt khiến cho nàng có chút kinh ngạc, đôi mắt đẹp tròn to, vô ý thức buông bàn tay Sở Diễm ra, hòa vào nơi này.

Đồng xanh mênh mông, hoàng hôn trầm trầm, ánh sao dày đặc. Bên cạnh nhà gỗ, cầu nhỏ nước chảy, mùi hoa quanh quẩn. Thiên Dao đặt mình ở trong đó, chỉ cảm thấy như đi vào tiên cảnh mênh mông, phẳng phất không giống nhân gian.

“Nhà gỗ này cùng cái ở trên Thiên Sơn của ta cực kỳ giống nhau.” Thiên Dao xoay người lại, xinh đẹp cười với hắn.

Sở Diễm tươi cười đi tới, “Là dựa theo kiến trúc của nhà gỗ trên Thiên Sơn mà làm. Sương mù trên Thiên Sơn quá nặng, nhìn không thấy những đóm sáng nhỏ như vậy. Ta nhớ đã từng cùng nàng nằm ở trên thảm cỏ ngắm sao.”

“Hoàng thượng từng cùng Hàm U tới đây?” Thiên Dao cười, lại không dấu vết buông tay hắn ra. Mi tâm Sở Diễm nhíu lại, trở tay nắm chặt cổ tay ngọc của nàng.

“Nàng là nữ tử đầu tiên đi vào nơi này.” Sở Diễm hơi bất đắc dĩ cười, động tác mềm nhẹ ôm nàng vào lòng.

“Vì sao?” Thiên Dao ngửa đầu, hơi hơi khó hiểu, con ngươi sáng ngời còn óng ánh hơn so với sao trên trời.

Trong lúc Sở Diễm luồn tay vào tóc nàng, tùy ý nhắc ra một lọn tóc đen mượt đặt trong lòng bàn tay thưởng thức. “Có lẽ là thất vọng chăng, nàng ấy không phải là bộ dáng mà ta tưởng tượng ra.” Dung mạo Doãn Hàm U có thể nói là tuyệt lệ, lại thiếu đi một chút kỳ ảo của đêm. Nữ tử hẳn tưởng tượng, nhẹ nhàng giống như tiên giáng trần, lại trong suốt như nước suối, mà Doãn Hàm U lại chỉ có vậy, đẹp đến mức yếu ớt thiếu sinh khí.

“Hoà ra hoàng thượng chỉ yêu mỹ nhân khuynh thành.” Thiên Dao lạnh lùng cười, mang theo vài phần khinh thường. Nháy mắt tiếp theo, lại bị Sở Diễm bồng lên. Nàng hồ nhơ một tiếng, kinh hồn chưa định, đôi bàn tay trắng như phấn đánh đấm vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

“Dao Nhi không cần chọc giận trẫm, trong thiên hạ hẳn là vương thổ, những nơi giáp ranh hẳn là vương thần, trẫm nếu muốn mỹ nhân, ít nhiều đều có. Hà tất phải chấp niệm cùng nàng.” Hắn ôn nhu đặt nàng trên mặt cỏ mềm mại, nghiêng người ngã vào bên người nàng, để cho nàng gối lên cánh tay mình.

Thiên Dao không để ý lắm, dù sao trốn cũng trốn không thoát, chẳng bằng đã tới rồi thì cứ an tâm. Ngắm sao, cũng không tệ. “Lúc nhỏ, mẫu thân thường xuyên cùng ta đếm sao, đáng tiếc, Thiên Dao quá ngu dốt, vẫn chưa từng đếm rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Nàng hiểu mà

Sở Diễm gối lên cánh tay đặt sau ót, tùy ý mà cười, “Dao Nhi thật muốn biết trên trời có bao nhiêu ngôi sao sao?”

“Chẳng lẽ hoàng thượng biết?”

Sở Diễm cười, thuận miệng nói, “Một vạn ngôi sao.”

“Hả...? Làm sao hoàng thượng biết được?”

“Thì biết thôi, nếu không tin nàng cứ đếm thử.”

“Người...” Thiên Dao chán nản, hần rõ ràng là đang đùa giỡn nàng.

“Nha đầu ngốc.” Hần sùng nịch đem đầu nàng gối lên ngực, ôn nhu nói, “Trên trời có bao nhiêu ngôi sao thật sự quan trọng như vậy sao? Người đời nói: Trời đất trong lòng mỗi người, hướng chỉ là ngôi sao trên trời.” Đầu ngón tay thon dài của hắn điểm nhẹ lên ngực Thiên Dao, “Nơi này có bao nhiêu, trên trời liền có bấy nhiêu.”

Thiên Dao nhất thời u mê thất thần, sau đó hơi lộ ra nụ cười nhẹ, “Điện hạ lòng mang thiên hạ, Thiên Dao cảm thấy không bằng...”

“Dao Nhi không cần đem tâm tư đặt ở trên thiên hạ, đặt ở trên người trẫm là được rồi.” Dứt lời, hắn khẽ hôn lên búi tóc nàng, lưu luyến. Giờ phút này, đầu nào còn tâm tư ngắm sao, nữ tử bên cạnh vĩnh viễn chói mắt hơn sao trên trời.

Ông tay áo Sở Diễm lay động, xoay người đè nàng ở dưới thân, đôi mắt là một tiếng hô nhỏ của Thiên Dao, “Sở Diễm, người đè trúng hải tử rồi.”

Sở Diễm bật cười, hắn đã tránh bụng dưới của nàng, rõ ràng là nàng lần đầu mang thai, tinh thần quá mức khẩn trương mà thành. “Hoàng nhi của trẫm sao lại yếu ớt như vậy.” Bàn tay hắn nâng chiếc cằm nhỏ của nàng lên, ở trên môi nàng khẽ hôn vài cái, lại cũng chỉ giới hạn trong ôm hôn mà thôi, không hề có hành động nào tiến thêm một bước. Đứa nhỏ này, Sở Diễm mong đợi lâu lắm, quyết không thể sơ suất nửa phần. “Tối nay chúng ta ngủ ở đây, sáng sớm mai lại trở về. Dao Nhi biết trẫm vẫn còn phải thượng triều mà.” Trong giọng nói của hắn có vài phần áy náy, để vương cũng có bất đắc dĩ của đế vương.

“Uhm” Thiên Dao rầu rĩ đáp lại, nhìn như tùy ý ngắm sao. Mấy con đom đóm quanh quần bên người, trong đêm tối tỏa ra ánh sáng âm u. Thiên Dao nhất thời cao hứng, phát tay áo bắt lấy, chùm sáng vây quanh bên người Thiên Dao, ánh lên đôi má ónh nhuận của nàng càng thêm tươi đẹp động lòng người. Màu da trắng nõn trơn bóng mát lạnh, giống như được khắc ra từ băng tuyết, rơi xuống trần thế mà lẻ loi.

Thiên Dao cười tươi, đuổi theo như không có ai bên cạnh, chỉ thấy mép váy tung bay, dưới chân từng bước lại nhẹ nhàng xoay vòng, không gì ngoài hai chữ ‘khuyên thành’, lại không có bất luận ngôn ngữ gì có thể miêu tả được cái đẹp kia.

Ảnh ngược trong đôi mắt đen như mực thâm sâu của Sở Diễm giờ chỉ có đốm lửa lưu ly. Giờ phút này, trong mắt hắn, trong lòng hắn, ngoại trừ nữ tử lộng lẫy này, không còn cái khác. Tiếng cười thanh thúy như chuông đồng quanh quần ở bên tai, trong lúc này, Sở Diễm chỉ cảm thấy bản thân là người nam nhân hạnh phúc nhất thế gian.

Thiên Dao đang lúc vui vẻ, một đôi cánh tay rắn chắc đột nhiên ôm lấy vòng eo nàng, ngăn trở bước chân nhẹ bỗng của nàng. “A.” Nàng hô nhỏ một tiếng, bước chân trống rỗng, liền đụng vào trong lồng ngực của người phía sau.

“Đọa nàng rồi?” Hần tà khí cười, bàn tay to ầm ập bao trùm trên bụng bằng phẳng của nàng, “Cẩn thận chút, sắp làm mẫu thân người ta rồi mà còn nghịch ngợm như vậy.”

“Sở Diễm, buông.” Thiên Dao cứng ngắc vùng vẫy, ngược lại bị hắn ôm càng lúc càng chặt.

“Không buông.” Hần cố chấp mở miệng, đôi mắt đen tuyền âm u ảm nầu, mất đi sự phong sương ngày xưa, ngược lại tràn ngập tình ý nồng đậm không tan. “Sẽ không buông nữa. Thắm Thiên Dao, ta yêu nàng.”

“Cái gì?” Con ngươi trong suốt của Thiên Dao nháy mắt mở to, hai hàng mi thậm chí quên chớp, làm cho người ta nhìn không được muốn âu yếm.

Mỹ nhân trong ngực, Sở Diễm đương nhiên không thể ngồi yên. Cúi đầu, liền hôn lên làn môi mềm mại của nàng, răng môi dây dưa, hận không thể hút hồn phách của nàng vào trong thân thể.

Thiên Dao trừng lớn hai tròng mắt, thật lâu nhưng lại không cách nào hồi hồn, vẫn đắm chìm trong câu nói ‘Thắm Thiên Dao, ta yêu nàng’ kia.

“Thật sự không có chút tình thú nào.” Sở Diễm nhẹ cười buông nàng ra, bàn tay ầm ập khẽ vuốt hai mắt nàng. Đôi mắt Thiên Dao như nước, hàng mi chớp chớp vài lần, gion già mở miệng.

“Người, người nói cái gì?”

Sở Diễm vẫn ôn nhuận mỉm cười như cũ, mày kiếm bên trái hơi hơi giương lên, quét xuống nụ cười tà mị. “Lời trẫm nói chưa bao giờ có lần thứ hai.”

Thiên Dao khẽ nhíu mi tâm mang theo chút bức bối, không dấu vết tránh thoát cái ôm của hắn, “Thiên Dao không nghe rõ, nếu như hoàng thượng không muốn nói thì thôi vậy.” Bất quá trong giây lát, nàng lại khôi phục sự lạnh lùng trong veo ngày trước. Xoay lưng lại, khoanh tay đứng, như hàn mai ngạo nghễ đứng trong tuyết, đón gió nở rộ, ánh sáng vạn trượng, nhưng cũng cao ngạo mà thanh lãnh, không chấp nhận được người đến gần.

Ngực Sở Diễm đau xót, lại ôm nàng vào lòng ôm ấp, mềm giọng nói, “Dao Nhi, đừng như vậy.”

Thiên Dao đưa lưng về phía hắn, quanh thân tản ra hàn khí thanh lạnh. Sở Diễm chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, ôm nàng càng chặt, trầm giọng nói, “Ta nói, ta yêu nàng, Dao Nhi, yêu vô cùng.”

Thiên Dao bị hắn ôm ở trong ngực, thân thể khẽ run rẩy, một lúc sau, mới nhàn nhạt mở miệng, nhưng lại mang theo vài phần ghen ngào, “Sở Diễm, ta còn có thể tin tưởng chàng sao?”

Lần này, Sở Diễm thật sốt ruột, dùng lực xoay người nàng lại, cúi đầu liền gặm cắn cánh môi của nàng, ria rói như hút máu. Mùi máu ngai ngái lan tràn trong răng môi, lại càng kích thích cảm quan, bàn tay nóng bỏng của hắn di chuyển trên đường cong linh lung của nàng, hành động vô cùng thân mật.

“Buông tay, Sở Diễm, buông.” Nàng yếu ớt vùng vẫy, lại chống không lại lực đạo của hắn. Ngực quýnh lên, liền nảy ra ý hay. Bàn tay ôm lấy bụng dưới, áp úng kêu đau.

Sở Diễm thất kinh, vội vàng thả lỏng kiềm chế với nàng, bàn tay to bao trùm bụng dưới của nàng, nét mặt hoàn toàn luống cuống, “Thế nào rồi hả? Có phải thương tổn tới hài tử không? Dao Nhi, thực xin lỗi, là ta quá sơ ý...”

Thiên Dao vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng vô thố của Sở Diễm, trong lúc này lại cảm thấy buồn cười, lại có vài phần đau lòng. Nàng nghĩ, hắn thật sự vô cùng dễ ý đưa nhỏ này, thậm chí, thật dễ ý nàng.

“Sở Diễm, ta lạnh, muốn ngủ rồi.” Nàng kéo bàn tay đang ôm bụng nàng của hắn xuống, vô cùng thuận theo dựa vào ngực hắn.

Sở Diễm ôm lấy thân thể của nàng, mắt phượng nhắm lại, khoé môi từ từ giương lên. Nữ nhân chết tiết này, vậy mà lừa hắn. Ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên, nụ cười trở nên tà mị, “Lần sau nếu còn dám dùng hoàng nhi của trẫm lừa gạt trẫm, xem trẫm có thể tha cho nàng hay không.”

Thiên Dao yếu thế ru rú trong ngực hắn, nhút nhát nói, “Sở Diễm, ta lạnh.”

“Nàng!” Sở Diễm bất đắc dĩ than nhẹ, cầm bàn tay lạnh lẽo của nàng, cởi xuống cầm bảo bao lấy thân thể Thiên Dao, cũng thật cẩn thận ôm nàng về phía trong nhà gỗ.

“Hoàng nhi của trẫm chắc là mệt rồi, nên nghỉ ngơi thôi.”

Nhà gỗ bố trí giống trên Thiên Sơn, cực kỳ tinh xảo thanh lịch, da hổ trắng mềm mại trải trên giường, đèn lưu ly tỏa ra ánh sáng nhạt. Thiên Dao hơi bất ngờ mở to mắt, lông mi thon dài hơi hơi rung động, chạm vào đôi má Sở Diễm, ngứa lại tê dại. Ngực Sở Diễm vừa động, cúi đầu, nụ hôn nhỏ vụn rơi trên môi nàng.

“Đừng phá.” Thiên Dao ni non rên rỉ, tìm một tư thế thoải mái ở trong ngực hắn, đầu gối lên bả vai hắn, cánh tay ôm eo hắn, hấp thu lấy nhiệt độ cơ thể hắn. Sở Diễm đột nhiên cảm thấy, có thể ôm Thiên Dao như vậy, được nàng dựa vào, đứng là một loại hạnh phúc.

Trời vừa tờ mờ sáng, Xích Diễm liền ở ngoài cửa khom người cúi đầu. Sở Diễm không đành lòng đánh thức Thiên Dao, liền nhẹ nhàng ôm nàng vào trong xe ngựa. Xe vững vàng tiến về phía trước, nữ tử trong lòng vẫn bình yên đi vào giấc mộng như cũ. Thân thể cao lớn của hắn nửa tựa vào thành xe, một đôi mắt phượng tuyệt mỹ nhìn không chớp mắt dung nhan ngủ yên của nữ tử trong lòng.

“Hoàng thượng, phía trước là Vị Ương cung.” Ngoài xe truyền đến giọng nói trầm hậu của Xích Diễm, Sở Diễm khó chịu hừ một tiếng, lại cúi đầu. Thiên Dao ở trong lòng đã mở mắt ra, đôi mắt trong suốt giống như quả nho đen, tản ra ánh sáng trong trẻo. Nàng chăm chú nhìn hắn, bởi vì vừa mới tỉnh dậy, vẫn như cũ có chút mờ mịt, lại càng khiến người thương yêu.

“Tỉnh rồi?” Sở Diễm ôn nhuận mỉm cười, cúi đầu khẽ hôn lên trán nàng.

“Ừ.” Thiên Dao gật đầu, khẽ chống người dậy. Lúc này, xe ngựa đã chậm rãi dừng lại. “Hồi cung rồi sao?” Dung nhan tuyệt mỹ vẫn bình tĩnh như mặt nước, ánh mắt lại thoáng hiện chút cô đơn.

Sở Diễm cười, khom người ôm nàng lên, đi nhanh ra ngoài xe. Ngoài Vị Ương cung, cung nhân thị nữ sớm chờ lâu. Yêu Nguyệt Liên Tinh hai người cung kính đứng ở hàng đầu, cầm trong tay áo choàng màu tím, động tác lưu loát khoác lên vai Thiên Dao. Tuy là giữa hè, thể chất Thiên Dao hư hàn, không thể có nửa phần qua loa.

“Ngày khác rồi rảnh, trẫm lại dẫn nàng ra ngoài. Về cung trước đi, trẫm còn phải lâm triều.” Sở Diễm cực có kiên nhẫn giải thích.

Thiên Dao hơi hơi khom người thi lễ, trên mặt vẫn bình lặng như cũ. Phía sau cung nhân quý đầy đất, cùng lúc nói, “Cung tiền hoàng thượng.”

Sở Diễm vừa rời đi, đó là suốt một ngày. Thiên Dao không có việc gì ngồi ở trên giường thêu, trên gấm vóc thượng đẳng bước đầu hiện lên hình con bướm đang bay lượn. Thiên Dao nghĩ, vật nhỏ trong bụng tốt nhất là nữ nhi, an toàn lớn lên, tìm được ý lang quân, bình thân sống hết đời, có thể rời xa hoàng quyền tranh đấu, rời xa huyết tinh cùng chém giết, cũng sẽ không phải trải qua thống khổ nhận người thân cùng huyết thống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Muôn vàn sủng ái (1)

Mặc dù cả ngày nàng chân không rời nhà, mà chuyện Sở Diễm tuyển tú đã truyền ồn ào huyền náo, cho dù nàng không muốn nghe, vẫn có vài chủ nhân tốt bụng thỉnh thoảng truyền tin vào tai nàng. Sau khi nghe xong, cũng chỉ cười trừ. Đây là số mệnh, cái nàng muốn hẳn tất nhiên cho không nổi, hà tất lại phải hy vọng xa vời. Sau đó không lâu, trong cung liền xuất hiện một lượng lớn nữ nhân mỹ mạo tuổi trẻ, mà nơi có nữ nhân, sẽ có tranh đấu không ngừng. Thâm Thiên Dao chỉ muốn đóng cửa lại trải qua mỗi ngày, tuyển tú, haiz, có quan hệ gì với nàng đâu.

Giống như ngày trước, sau khi sắc trời chuyển tối, loan giá liền đến Vị Ương cung, ngay cả tấu chương chưa phê duyệt xong cũng được đưa vào. Sở Diễm phân phó Ngự Thiện phòng chuẩn bị vài món ăn Thiên Dao thích, cũng tự mình gấp thức ăn cho nàng. Đám người Lưu Trung đứng ở một bên, nhao nhao cúi đầu không nói, đối với tình cảnh như vậy sớm coi như không thấy gì.

Mà Thiên Dao không quan tâm hơn thua, đương nhiên sẽ không bởi vì Sở Diễm tự mình gấp thức ăn cho mình mà khẩu vị tốt lên. Nàng vẫn ăn cực kỳ ít, đặc biệt sau khi mang thai, khẩu vị lại càng không tốt.

“Dao Nhi không phải thích nhất là món bánh ngọt phù dung của Ngự Thiện phòng sao, sao mới ăn một miếng liền để xuống rồi?” Sở Diễm gấp một khối bánh ngọt phù dung đặt ở bên môi nàng, rất là kiên nhẫn dỗ. Thiên Dao khẽ lắc đầu, mi tâm nhíu chặt lại một chỗ, miễn cưỡng nói, “Hơi ngán.” Đưa tay ngăn lại cánh tay hắn.

Sở Diễm nghiêm mặt, một tay ôm nàng vào lòng, một lần nữa đem bánh ngọt phù dung đặt ở bên môi nàng. Diễm tâm này làm cực kỳ tinh xảo, sắc hương vị đều có đủ, vừa vào miệng là tan, làm sao lại ngán chứ! “Mới ăn có một chút sao được, nàng thực tâm muốn đổi chết hoàng nhi của trẫm phải hay không?”

Thiên Dao ôn hoà đẩy hắn ra, đứng dậy đi vào trong nội thất, cũng thuận miệng bỏ lại một câu, “Hoàng nhi của chàng không đói bụng.”

Sở Diễm lúc này bị nàng làm cho không biết nên khóc hay nên cười, tiếp nhận khăn lau tay từ Lưu Trung. Hắn cũng không có khẩu vị, phân phó Ngự Thiện phòng chuẩn bị canh tổ yến cho Thiên Dao ăn khuya.

Trong nội thất, tấu chương chồng chất như núi trên bàn, Sở Diễm phê duyệt từng bản một, thỉnh thoảng cũng gặp chút vấn đề khó giải quyết, liền không khỏi chau chặt mi tâm. Thiên Dao an ổn ngủ ở trong ngực hắn, mặt mày đều giãn ra, thân thể mềm mại tản ra hương thơm nhân nhạ.

Vào đêm, Lưu Trung y theo phân phó đứng gờ bụng canh lên, động tác đặc biệt cẩn thận, nhưng vẫn phát ra tiếng vang nhỏ. Thiên Dao ngủ không sâu, lông mi rung động vài cái sau liền mở hai mắt ra.

“Àm ỉ đến nàng rồi hả?” Sở Diễm cười, ôn nhu hỏi.

“Lão nô đáng chết.” Lưu Trung hoảng hốt, vội vàng quỳ gối xuống đất.

“Thức dậy vừa kịp lúc, nhân dịp canh còn nóng mau uống đi.” Sở Diễm cũng không tức giận, phất tay áo một cái, ý bảo Lưu Trung lui ra, cũng tự mình bưng canh lên, thử nhiệt độ mới đặt bên môi Thiên Dao. Bây giờ, nàng trái lại không có ý đẩy hắn ra, thuận theo uống hết. Nàng tựa vào trong ngực hắn, lông mi dài rung động, ánh mắt tuy ý rơi trên tấu chương trên bàn, đầu mực đỏ điểm mấy cái, nhưng chưa phê chỉ thị, cũng không khó nhìn ra Sở Diễm còn đang do dự.

Thiên Dao vô cùng an tĩnh uống chén canh tổ yến hắn đưa, ánh mắt tuy ý rơi vào trên tấu chương, con ngươi bình tĩnh như nước nhàn nhạt gọn sóng, trong lúc vô ý lại vẫn bị Sở Diễm bắt được. Hắn trầm nhẹ cười, tiện tay khép tấu chương trước mặt lại, cánh tay khẽ dùng lực, ôm nàng chặt hơn.

“Tú nữ được chọn ngày mai sẽ vào cung.” Sở Diễm mở miệng, giọng điệu đạm mạc, giống như nói về thời tiết hôm nay vậy.

“Ừ.” Thiên Dao lạnh nhạt gật đầu, lại càng không để tâm lắm. Mà cánh tay bên hông đột nhiên lại buộc chặt, đè ép trên vòng eo mảnh khảnh của nàng, hơi hơi đau nhói. Nàng khẽ nhíu mày, lại vẫn không nói như cũ. Một lát sau, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài như có như không, cánh tay bên hông chậm rãi thả lỏng.

“Trẫm mới đăng cơ, căn cơ chưa vững cố. Muốn lung lạc lòng người, trấn an triều đình, tuyển tú là phương thức trực tiếp mà hữu hiệu nhất. Dao Nhi, nàng có thể thông cảm sao?” Sở Diễm xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, bắt buộc nàng nhìn thẳng hai mắt mình.

Làn môi Thiên Dao nhếch lên, đôi mắt vẫn như cũ sáng ngời trong suốt. “Hoàng thượng cũng không cần Thiên Dao phải thông cảm. Người là hoàng thượng cao cao tại thượng, trong thế giới của người, có hoàng quyền, có độc đoán, có chuyên sủng, có lẽ, còn có yêu nhất, lại không tồn tại duy nhất. Thiên Dao chưa bao giờ từng hy vọng xa vời, hà tất phải thông cảm.”

“Nàng đó.” Sở Diễm bắt đầu đi lắc đầu, ngón tay tùy ý xuyên qua mái tóc mềm mại của nàng, khẽ ngửi hương thơm trên tóc nàng. Cây trầm gài tóc bằng ngọc xanh kia cài giữa búi tóc, lộ ra ánh sáng băng lãnh mà kiêu ngạo, cũng giống như chủ nhân của nó, ngạo mạn mà không màng thế sự. Tựa hồ toàn bộ mọi chuyện trên thế gian này đều đã không thể lọt vào mắt nàng, càng đừng nói là tâm. Nàng muốn, không chiếm được cũng không sao. Nàng không muốn, áp đặt trên người nàng, nàng cũng an phận tiếp nhận. Nữ nhân hậu cung ghen tị, nàng không để trong lòng. Linh Lung cùng Doãn Hàm Tuyết tìm mọi cách làm khó dễ, nàng cười trừ.

Lại là trầm mặc trong chốc lát, Sở Diễm cúi người ôm nàng lên, hướng nội thất mà đi, “Đi ngủ đi.”

Thân thể mới vừa tiếp xúc nệm giường mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh hiện lên vài tia uể oải. Hơn một năm nay, vết thương lớn nhỏ không ngừng, nhất định là bị thương ăn vào xương cốt. Kỳ thật, lúc này không phải thời gian tốt để mang thai, đứa nhỏ này khiến cho thân thể Thiên Dao đích thực có chút gánh nặng.

“Mệt lắm sao?” Sở Diễm lộ ra một tia đau lòng, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của nàng.

“Vẫn ổn.” Nàng yếu ớt khẽ nhếch khoé môi, nhàn nhạt trả lời.

Ánh mắt Sở Diễm u trầm, đầu ngón tay trái qua lại trên chiếc bụng còn bằng phẳng của nàng, cánh môi Thiên Dao khẽ nhúc nhích, quay đầu sang bên, gò má trắng xanh thoáng hiện chút ửng đỏ. Đưa tay giữ chặt bàn tay không an phận của hắn.

“Đừng quấy, ta mệt rồi.”

Sở Diễm cười, duỗi cánh tay mon trón thân thể nàng, để cho đầu nàng dựa sát bả vai chính mình. “Dao Nhi, nếu thai này là nam nhi, hắn sẽ là Thái tử của trẫm.”

Trong mắt Thiên Dao chợt loé lên kinh ngạc, lông mi rung động, khẽ nâng mắt lên, thăm dò vào trong đôi mắt đen như mực sâu không thấy đáy của hắn. “Vì sao?” Nàng nhặt giọng hỏi.

Sở Diễm cười, trán chắc nịch dán lên trán nàng, giọng nói mang theo vài tia sùng nịch ái muội. “Nàng biết mà.”

Nàng tựa đầu ép tới cực thấp, thế cho nên Sở Diễm không thấy rõ biểu tình giờ phút này của nàng, chỉ nghe giọng nói cực nhặt truyền đến, “Thiên Dao ngu dốt, cho nên không thể nghiền ngẫm tâm ý hoàng thượng. Thiên Dao chỉ biết hoàng thượng sẽ còn có rất nhiều hài tử.”

Khoé môi đang cười của Sở Diễm càng trở nên tà mị, đầu ngón tay ôn nhu nâng cằm nàng lên. “Dao Nhi đồng ý sinh rất nhiều hài tử cho trẫm sao?”

Thiên Dao cắn cánh môi dưới, đôi má lại đỏ ửng, xinh đẹp ướt át.

“Thân thể nàng nhu nhược, thai nghén hài nhi cũng sẽ hao hết tâm lực. Một đứa bé này đã là ta ích kỷ rồi. Ta không đành lòng để cho nàng lại chịu khổ. Dao Nhi, nếu như thai này là nam nhi, cuộc đời này của trẫm cũng chỉ có hắn thôi.” Giọng nói của hắn cực nhặt, lại gần từng tiếng chấn động màng tai Thiên Dao, kiên định mà cố chấp.

Sở Diễm nhẹ tay bao trùm bụng dưới của nàng, ngăn cách lớp quần áo mỏng, tựa hồ có thể cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ yếu ớt của tiểu sinh mệnh bên trong. Thật là thần kỳ, trong lúc này, lòng cũng trở nên mềm mại.

Thiên Dao dịu dàng mỉm cười, vùi đầu trong ngực hắn, rốt cuộc nói không nên lời phản bác. Bên tai, là giọng nói ni non ôn nhu của hắn.

“Dao Nhi, cho dù sống chết vẫn ở bên nhau. Sẽ không thay đổi.” Mười ngón tay của hắn đan xen với nàng, chớp mũi chạm chớp mũi, môi hơi lạnh khẽ chạm lên môi nàng, khoé môi nở nụ cười xinh đẹp.

“Ừ.” Hai gò má Thiên Dao đỏ bừng, nhặt giọng gật đầu.

Không khí dịu dàng triền miên lại bị tiếng ầm ỹ ngoài cửa quấy phá. Trong giọng nói của Lưu Trung có vài tia do dự. “Khởi bẩm hoàng thượng, Hoa phi nương nương ở ngoài điện cầu kiến, đã đợi mấy canh giờ. Sương khuya nặng, bầu trời vô cùng âm u, có lẽ sắp đổ mưa, phụng thờ nương nương...”

Trong phòng, Sở Diễm cùng Thiên Dao tương đối trầm mặc. Bàn tay trắng nõn của nàng không dấu vết rút ra khỏi lòng bàn tay hắn, xoay người sang một bên, nhặt giọng nói, “Thiên Dao muốn nghỉ ngơi, hoàng thượng vẫn nên đi nhìn nàng ấy một chút.”

Sở Diễm đầu tranh trong chốc lát, nhưng vẫn chụp lấy trường bào khoác lên đứng dậy, mở cánh cửa ra một nửa nhưng chỉ lạnh giọng phân phó với Lưu Trung. “Bảo nàng ấy đi về trước đi, ngày mai trẫm sẽ đến xem nàng.”

Lưu Trung nhú mi, giọng nói ép tới cực thấp, “Tình hình Hoa phi nương nương rất quật cường, lão nô chỉ sợ không khuyên được.”

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, lại nói, “Người không phải luôn luôn nói năng hùng hồn sao, chết cũng có thể nói thành sống? Sao lại bó tay chịu trói với một nữ nhân rồi. Nếu như nàng không rời khỏi, trẫm thấy chức Thái giám tổng quản của người cũng cần phải thay rồi.” Dứt lời, hắn ‘ầm’ một tiếng khép cửa phòng lại.

Được Sở Diễm ôm trong ngực, một đêm này Thiên Dao ngủ rất ngon. Theo lệ thường, sáng sớm ngày hôm sau, hắn gọi nàng rời giường, uống qua thuốc dưỡng thai, lại đỡ nàng đi vào giấc ngủ, sau đó hắn mới lâm triều. Sở Diễm chiếu cố nàng cơ hồ là cẩn thận.

Sau khi lâm triều, tú nữ đã được an trí trong Trữ Tú cung cũng do hoàng thượng, hoàng hậu, cùng hậu cung tần phi cùng nhau xem xét tuyển chọn. Người vào cung tuy nhiều nhưng ánh mắt Sở Diễm cao, nghĩ cũng biết, có thể lưu lại cũng không có nhiều người.

Tất cả tú chân tuyển, hoàn phi yến gầy, cùng thi triển sở trường, chỉ vì giành được một ánh mắt của đế vương. Mà mắt phượng Cảnh Khang để neho lại, tà mị đậm đặc, cười ngửa xem hoa nhìn từng người nữ nhân đi qua trước mắt, nhưng không có một người nào lọt vào được mắt hắn.

“Hoàng thượng, đây là tôn nữ của Tần Thái phó, quý nữ của Lã Thượng Thư, còn có chất nữ Đồng thị lang, thần thiếp thấy cũng không tệ, hoàng thượng nghĩ sao?” Tư Đồ Phương Phi đứng lúc mở miệng, khoe môi nhếch lên cười, trái lại rất có phong phạm mẫu nghi thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Muôn vàn sủng ái (2)

Sở Diễm tùy ý liếc mắt, ánh mắt di chuyển trên mỗi nữ nhân lúc đó, trong lòng thầm nghĩ: “Tư Đồ Phương Phi này trái lại là nữ nhân có đầu óc, nhất định cũng đã tìm hiểu kỹ trước đó, biết rõ gia sự bối cảnh của những nữ tử này hết sức quan trọng, tất nhiên cũng sẽ được lưu lại.”

“Nếu hoàng hậu cảm thấy không tệ, vậy thì lưu lại đi.” Hần nghe theo, khoe môi treo ý cười mê người. Lại quét mắt bốn phía, quả nhiên Thiên Dao vẫn chưa đến. “Dao phi đâu?”

Tư Đồ Phương Phi cười, ôn nhu trả lời. “Thâm muội muội sai cung nhân tới truyền, nói thân thể không khỏe, không đến được.”

“Có hoàng thượng sủng ái đương nhiên xưa đâu bằng nay, Dao quý phi tính tình càng ngày càng làm nũng rồi.” Doãn Hàm Tuyết mỉm cười nói, ngữ điệu ngạo mạn, lại giấu không được giọng đùa cợt. Phi tần khác trái lại không có dũng khí như nàng, quá lắm cũng chỉ che miệng xì xào bàn tán. Linh Lung cùng nàng sóng vai mà ngồi, mi tâm nhíu lại, bàn tay ở dưới không dấu vết kéo ông tay áo nàng. Doãn Hàm Tuyết ngày xưa cũng biết đại thế, hiện giờ thái độ khác thường, thật là có vài phần bình nứt không sợ bể.

Sở Diễm vẫn mỉm cười tà mị như cũ, ánh mắt đen như mực lại trong veo rét lạnh, ý cười nửa phần không đạt tới đáy mắt, như vậy càng thêm sâu không lường được. “Lệ tần là trách cứ trẫm làm hư Dao phi sao?”

Giọng nói tàn mạn lại bằng hàn, chấn động lỗ tai. Sắc mặt Doãn Hàm Tuyết trắng vài phần, rõ ràng cảm giác được Sở Diễm tức giận, đứng dậy khuyêu gối xuống. “Thần thiếp không dám, là thần thiếp lỡ lời, thỉnh hoàng thượng thứ tội.”

Linh Lung đứng dậy, quỳ gối bên cạnh Doãn Hàm Tuyết, cúi đầu tới cực thấp, “Lệ tần tỷ tỷ từ trước đến nay có chừng mực, bất quá là nhất thời lỡ miệng. Hôm nay là ngày đại hi, hoàng thượng tạm tha cho tỷ ấy đi.”

Sở Diễm cười mà không nói, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người Linh Lung, một lúc sau, mở miệng. “Đều đứng lên cả đi.”

Tư Đồ Phương Phi tươi cười, âm giọng giáo huấn. “Lệ tần muội muội cũng nên quản cho tốt miệng mình, người cũng là người có thâm niên trong cung, đương nhiên sẽ là gương mẫu cho nhóm tân tú muội muội bọn họ.”

Doãn Hàm Tuyết chậm rãi cúi người cúi đầu, áp ứng nói, “Thần thiếp khẩn tuân lời dạy của hoàng hậu nương nương.”

Tuyển tú lần này, tú nữ được tuyển chọn vào cung hơn trăm người mà may mắn được lưu lại cũng không tới mười người. Nữ tử tuổi trẻ mỹ mạo này đó đều có tâm tư, được an bài trong Trữ Tú cung, cùng đợi được hoàng thượng triệu kiến. Trong lòng các nàng đại đa số là mừng thầm, hoàng thượng tuổi trẻ tuần mỹ, toàn thân toả ra khí chất thanh quý, đối với những thiếu nữ mới biết yêu, quả thực là lực hấp dẫn trí mạng. Huống chi, tiếp cận hần, chẳng khác nào bắt được quyền lực cùng phú quý.

Trong Khôn Ninh cung, Sở Diễm ngồi trên ghế chủ vị, Tư Đồ Phương Phi nửa quỳ bên người hần, phượng bào đỏ như lửa, mà tương lai cũng phải gối xuống. Mắt phượng Sở Diễm lạnh lẽo, chăm chú nhìn nàng, im lặng không nói, thậm chí có vẻ đắm chiều. Hần bất động, Tư Đồ Phương Phi tự nhiên cũng không dám động, liên giằng co quỳ trên đất.

Nếu nói Sở Diễm nhìn nàng, chẳng bằng nói là đang nhìn phượng bào hoa lệ chói mắt trên người nàng. Đây vốn là thứ hần hứa cho Thiên Dao, hiện giờ lại mặc ở trên người một nữ nhân khác.

“Hoàng thượng, trà lạnh, thần thiếp đổi một ly khác cho người.” Tư Đồ Phương Phi quỳ tới hai chân cứng ngắc, tùy ý tìm cớ liền muốn đứng dậy.

“Không cần, sắc trời đã tối, trẫm nên đi thôi.” Sở Diễm tùy ý nhấc vạt áo đứng dậy, mà Tư Đồ Phương Phi lại lần nữa hành lễ, nhàn nhạt hỏi. “Tân tú vào cung, theo lệ, tối nay hoàng thượng nên do người mới thị tẩm. Không biết bệ hạ đã có quyết định chưa?”

“Hừ...?” Đôi mắt phượng của Sở Diễm tà mị nheo lại, từ trên cao nhìn xuống quan sát nàng. “Hoàng hậu cảm thấy người nào thích hợp?”

“Tôn nữ Hộ quốc công Triệu Doanh Song, dòng chính nữ Hồ Quảng tổng đốc Sở Uyển, hai người đều không tệ.” Tư Đồ Phương Phi khom người cúi đầu nói.

Sở Diễm cười, trong các vị tú nữ, gia thế tôn nữ Hộ quốc công cao nhất, cũng phong hàm ‘Quý nhân’, mà Sở Uyển, lúc tuyển tú, hần trái lại chú ý nàng nhiều hơn. Tư thái của nàng kia, đậm mực thanh lịch, mơ hồ trong lúc đó, có chút giống như hương vị đã từng quen biết, trái lại cực kỳ giống Dao Nhi của hần.

“Chuyện nhỏ này, hoàng hậu quyết định là được.” Sở Diễm lãnh mị cười, xoay người hướng ngoài điện mà đi.

Tur Đồ Phương Phi vẫn nửa quỳ tại chỗ, mặt lộ vẻ khó xử, cực kỳ hiển nhiên, Sở Diễm đây vẫn đề khó khăn này cho nàng. Hai vị nữ tử này, một bên khí thế đang thịnh, một bên rất được tâm ý hoàng thượng, quả nhiên là khó xử.

“Mọi người đã đi rồi còn quỳ làm cái gì.” Phía sau bình phong màu đen, một công tử áo mũ chỉnh tề đi ra, hân ôn nhuận cười, tiến lên nâng Tur Đồ Phương Phi dậy.

Tur Đồ Phương Phi bất đắc dĩ lắc đầu, “Hắn bỏ vấn đề khó khăn cho ta.”

“Cánh Khang để thâm sâu khó lường, muốn nghiền ngẫm tâm tư của hắn tất nhiên là không dễ. Bất quá, muốn giải quyết vấn đề này cũng không khó.”

“Hả...? Xin chi giáo?” Tur Đồ Phương Phi giống như người chết đuối bắt được cọng rơm cứu mạng.

Giữa trán nam tử nhiễm vài tia tà mị, mềm nhẹ nói, “Muốn biết sao? Cầu xin ta!”

“Yến Nam Phi!” Đôi mắt diễm lệ của Tur Đồ Phương Phi nhiễm hồng, ánh mắt mang theo một chút giận. Hắn luôn như vậy trêu đùa nàng.

Bàn tay hơi thô ráp của hắn nâng hai gò má của nàng lên, đầu ngón tay tùy ý châm chọc da thịt mẫn cảm của nàng, hơi thở ấm áp ái muội phun ra hít vào bên môi nàng, “Nàng có biết nên cầu ta như thế nào không, hửm?”

Hai gò má của Tur Đồ Phương Phi cơ hồ đỏ hồng thấy rõ, lão đảo lui về sau mấy bước, “Đừng, nơi này không được.”

“Có gì mà không được? Không có mệnh lệnh của nàng, không ai dám đi vào. Còn về hoàng thượng của nàng, trong lòng hắn chỉ có Dao phi của hắn, khi nào lại rảnh để tâm đến nàng.” Hắn dứt lời, cúi người ôm nàng lên, vượt qua bình phong, hướng vào trong nội thất.

Màn lụa mỏng tung bay, nền đỏ theo tiếng mà tắt. Phượng bào đỏ tươi bị cởi ra rơi trên đất, trong bóng đêm, chỉ có tiếng thở dốc nặng nề đặc biệt rõ ràng.

Thân là nhất quốc chi mẫu, Tur Đồ Phương Phi lại làm sao không biết hành vi như vậy đó là vạn kiếp bất phục, nhưng nàng chịu không nổi hấp dẫn của hắn. Chung quy, nàng bất quá là một nữ nhân bình thường, cần tình cảm cùng thân thể an ủi. Mà Sở Diễm, hoàng đế cao cao tại thượng kia, chịu vạn người kính ngưỡng, hắn chỉ chạm qua nàng một lần, thậm chí ngay cả qua loa cho có lệ cũng không từng, phá thân của nàng, liền không làm gì cả rồi khỏi thân thể nàng.

Mà không có được che chở cùng tình yêu từ trên người Sở Diễm, nàng lại chiếm được toàn bộ trên người Yến Nam Phi. Nam nhân này, đã thành độc được nàng không cách nào phòng bị.

Sau khi hoan ái xong, Tur Đồ Phương Phi nhanh chóng đứng dậy, mặc lại y phục. Nàng cùng Yến Nam Phi đều không phải là lần đầu tiên, nhưng lại là lần đầu tiên cả gan làm loạn trong chính điện Khôn Ninh cung.

“Hiện tại nên nói cho ta biết làm sao thoát được kiếp nạn này?” Hơi thở nàng không ổn định mở miệng.

Yến Nam Phi cười, thông thả ngồi dậy, thật là tao nhã mặc lại y phục. “Nàng liền khẩn cấp như vậy sao? Cho dù nàng chọn sai, Cánh Khang để cũng chưa chắc sẽ xử trí nàng.”

“Vinh Thân Vương rơi đài, Tur Đồ gia liền thành cái đinh trong mắt hoàng thượng. Vị trí của hoàng hậu như ta thật là buồn cười, nửa phần qua loa cũng không thể, bất kỳ lý do gì đều có khả năng trở thành cái cớ để hắn diệt trừ ta, diệt trừ Tur Đồ gia.” Ánh mắt Tur Đồ Phương Phi lạnh lùng vài phần, cho dù vừa mới trải qua hoan ái kịch liệt, giờ phút này, thân thể vẫn băng lãnh như cũ.

Yến Nam Phi mỉm cười ôm nàng vào lòng, vô cùng thân thiết hôn lên xương quai xanh trên cổ nàng, “Yên tâm đi, có ta ở đây, sẽ không để cho nàng có việc. Chuyện thị tẩm, có thể lựa chọn thì mới khó xử, nếu như không thể lựa chọn a?”

“Ý của chàng là...”

Hắn lại cười, “Gia thế Sở Uyển bình thường, tính tình cũng vô cùng đằm thắm, thân thể cũng suy nhược, không thích cùng người tiếp xúc. Cho dù là bị bệnh cũng sẽ không khiến người hoài nghi. Nàng sai người trộn chút dược vật không gây hại tới tính mạng vào trong thức ăn của nàng ta, nàng bệnh càng thêm bệnh, tự nhiên không thể thị tẩm rồi. Huống chi, tâm tư hoàng thượng đều đặt trên người vị trong Vĩ Ương cung kia, qua một thời gian, cũng sẽ quên nàng ta.”

“Ừ, đích thật là một diệu kế.” Tur Đồ Phương Phi đồng ý gật đầu, cười tươi rúc vào trong lòng Yến Nam Phi.

Màn đêm buông xuống, Sở Uyển trở bệnh, tôn nữ Hộ quốc công Triệu Doanh Song thị tẩm.

Mùa hè, đêm hơi lạnh. Trong Vĩ Ương cung, song cửa sổ mở rộng, một vầng trăng tròn nhô cao. Thiên Dao ôm đàn tỳ bà, nửa tựa trước cửa sổ. Đầu ngón tay tùy ý gảy dây đàn, khuôn mặt tuyệt mỹ đằm thắm như nước, dưới ánh trăng trải lại càng trở nên lạnh lẽo.

“Nền đỏ qua nửa, nương nương nên sớm nghỉ ngơi.” Liên Tinh quỳ ở một bên, trái tim thăm thẳm nhưng mềm mại trên gối Thiên Dao.

“Người lui xuống trước đi.” Thiên Dao phẩy tay áo một cái, lụa trắng phát phơ, bạch ngọc tỷ bà đã được đặt sang một bên. Liên Tinh than nhỏ, khom người thối lui ra ngoài.

Gió đêm hơi lạnh, Thiên Dao đứng dậy đóng cửa sổ, vừa mới xoay người, chỉ nghe tiếng cửa sổ mở ra đóng vào, phát ra tiếng va chạm nhỏ. Mi tâm Thiên Dao nhú lại, về mặt đề phòng nhưng chưa xoay người lại. Tiếng bước chân chậm rãi tiếp sát, truyền đến mùi mực trúc nhàn nhạt.

“Hoàng thượng.” Thiên Dao xoay người, nhạ giọng gọi một tiếng.

Sở Diễm cười, ôn nhu ôm nàng vào lòng, “Sao vẫn còn chưa ngủ?”

“Vừa muốn ngủ, hoàng thượng đã tới rồi.” Thiên Dao tùy ý đáp lời, lạnh nhạt liếc mắt nhìn song cửa sổ vẫn chưa đóng lại. “Hoàng thượng từ khi nào có thói quen leo cửa sổ mà vào rồi hả?” Lời vừa ra khỏi miệng, tựa hồ nhớ tới chuyện gì, nàng mắt chăm chú nhìn hắn, “Theo quy củ, tối nay nên do người mới thị tẩm mới đúng, hoàng thượng không nên ở trong này.”

“Tự nhiên sẽ có người quan tâm nàng ta. Trẫm một ngày không gặp nàng cùng hài tử, trong lòng thật sự khó chịu.” Sở Diễm khom người ôm nàng lên, đặt trên giường mềm mại, ặc nguyên y phục nằm bên người nàng. Hôm nay Sở Diễm không mặc long bào, toàn thân cảm phục màu tím, càng lộ ra khí chất thanh quý tao nhã. Đầu ngón tay hắn tùy ý thường thức mái tóc Thiên Dao, thỉnh thoảng đặt ở trên môi hôn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Muôn vàn sủng ái (3)

Thiên Dao có chút lười biếng tựa vào đầu vai hắn, cổ tay ngọc đặt nhẹ trên bụng, “Hoàng nhi của hoàng thượng rất tốt, hoàng thượng vẫn nên đi đến nơi nên đến đi.”

“Trẫm không muốn đi đâu hết, tối nay phải ngủ ở trong này rồi.” Hắn tự mình coi ngoại bào xuống, nằm ở bên người nàng, bàn tay to bao trùm bụng bằng phẳng của nàng. “Vật nhỏ này đã hai tháng rồi, sao không có chút động tĩnh nào. Đây có phải là có chút hơi quá đáng không?”

Thiên Dao không để ý lắm, tùy ý trả lời, “Phải sau bốn tháng mới có thể mấy thai, là hoàng thượng quá mức nóng vội rồi.”

Sở Diễm cười, sùng nịch vuốt chóp mũi Thiên Dao. “Ngủ đi, trẫm mệt rồi.”

Mắt đen trong suốt của Thiên Dao nhàn nhạt dừng trên người hắn, “Hoàng thượng quả thật không đi sao?”

“Ừ.” Sở Diễm chớp mắt, trầm giọng đáp lại.

Ánh mắt Thiên Dao loé lên, tinh tế nghiền ngẫm câu nói ‘tự nhiên sẽ có người lo cho nàng ta’ kia của hắn. Sau đó, khẽ kinh ngạc, “Sở Diễm, chàng...”

Hắn khẽ mở mắt, mỉm cười ngó nhìn nàng. “Phóng mắt khắp thiên hạ cũng chỉ có mình nàng dám can đảm gọi thẳng tọc danh của trẫm, còn gọi rất thuận miệng.” Ngón tay thon dài nâng cằm nhỏ của nàng lên, cặp mắt kia sáng như nước, chiếu lên ánh sáng trong suốt giống như muốn hút hết hồn phách của người vậy.

“Đừng nhìn trẫm như vậy, trẫm là nam nhân, không chống chọi được hấp dẫn như vậy.” Hắn tà mị cười, cúi đầu hôn lên môi nàng. Thiên Dao khẽ vùng vẫy, ưm một tiếng nói, “Sở Diễm, đừng làm bị thương hài tử.”

Hắn ôm lấy nàng hôn môi, sau một hồi, mới lưu luyến buông ra. Ngón tay khẽ kéo sa y trước ngực nàng. “Nếu như không ngủ, trẫm cũng không dám bảo đảm không làm gì.”

Thiên Dao kéo chăn mỏng che ở trên người, trong lòng biết hắn bắt quá chi là buộc miệng mà nói. Sở Diễm cực kỳ thích đùa nhỏ này, nhất định sẽ không làm vậy. “Khó trách hoàng thượng tối nay phải theo cửa sổ mà vào, nói vậy ở trong điện khác hẳn là có người thay hoàng thượng hưởng thụ ‘mưa móc’ này đi.”

“Là nàng thông minh.” Sở Diễm nhẹ cười, tùy ý thường thức một nhánh tóc đẹp của nàng. “Dao Nhi hà tất phải bôi móc mọi chuyện, hồ đồ một chút không tốt sao?”

Thiên Dao than nhỏ, Triệu quý nhân tốt xấu cũng là nữ nhân trong sạch, liềm mơ hồ như vậy mất đi trong sạch, quả nhiên là oan uổng. Cả đời này sợ là bị hủy đi. Sở Diễm lãnh ngạo thanh cao, chắc là tính toán quãng con cò Triệu quý nhân này đi.

Thấy mi tâm nàng nhú lại, ngực Sở Diễm hơi nhói đau, hai bàn tay nâng khuôn mặt tái nhợt của nàng lên, hôn xuống. “Trẫm đã nói qua, tận tụy vào cung bất quá là kẻ nhất thời, trẫm sẽ không chạm vào các nàng. Dao Nhi, từ nay về sau, giữa ta và nàng, sẽ không còn người khác.”

Thiên Dao sững sốt, môi mòng khe động, lại hồi lâu không phát ra tiếng. Nàng không ngu ngốc, tự nhiên hiểu được, một câu ‘không còn người khác’ này, Sở Diễm cho phép nàng là duy nhất. Tâm tâm niệm niệm, tha thiết mơ ước, hiện giờ ngay ở trước mặt, nàng lại không biết nên như thế nào nắm ở trong lòng bàn tay.

Yên tĩnh trong chốc lát, Thiên Dao nhạt giọng thở dài, “Hoàng thượng có còn nhớ, Thiên Dao đã từng nói qua, chuyện không làm được thì không cần hứa hẹn.”

“Đưa ngốc.” Sở Diễm cười nhẹ, bao bọc bàn tay lạnh lẽo của nàng trong lòng bàn tay. “Tin tưởng ta, ta sẽ làm được. Dao Nhi, từ nay về sau, lục cung tần phi, thùng rỗng kêu to, cuộc đời này của Sở Diễm ta có nàng là đủ. Kể từ hôm nay, nàng có thể hoàn toàn dựa vào ta, tin tưởng ta, ở trước mặt nàng, ta không phải quân, chỉ là trượng phu của nàng.”

Thiên Dao im lặng ngóng nhìn hắn, ánh mắt từ từ ngưng tụ hơi nước, khe nghiêng mặt qua, một dòng nước mắt chậm rãi chảy xuống. Nàng vui mặt trong ngực hắn, thân thể hơi hơi rung động, nàng đang khóc, nhưng lại là im hơi lặng tiếng. Sở Diễm ôm nàng vào trong ngực, lại không lên tiếng an ủi, chỉ là bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng.

Hạnh phúc tới quá nhanh, tiếp nhận cần quá trình.

Trong chính điện Khôn Ninh cung, Tư Đồ Phương Phi ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, các vị tần phi theo phẩm vị mà ngồi. Tân tú chia thành hai nhóm mà vào, ở trong điện dừng bước lại, thi lễ với hoàng hậu trên ghế chủ vị. Hai vị cầm đầu chính là Triệu Doanh Song cùng Sở Uyển, một người điềm lệ như mây, một người tình lặng như nước.

“Các vị muội muội đứng lên đi.” Tư Đồ Phương Phi ôn nhã cười, phát tay áo một cái.

“Tạ hoàng hậu nương nương.” Mọi người đứng dậy, cung kính đứng ở trong điện, tiếp nhận ánh mắt tuần tra của tần phi hai bên, giống như thương phẩm được treo giá. Triệu Doanh Song dẫn đầu sắc mặt hồng nhuận, chân cao khí ngang. Ánh mắt Sở Uyển rũ thấp, mơ hồ mang theo vài tia không kiên nhẫn.

“Hai vị muội muội này là Triệu quý nhân cùng Sở quý nhân ư?” Tư Đồ Phương Phi mỉm cười mở miệng.

“Thần thiếp Triệu thị Doanh Song tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Thần thiếp Sở Uyển tham kiến hoàng hậu nương nương.” Hai người nhẹ nhàng cúi đầu, vẫy dài lay động.

“Ừ.” Ánh mắt Tư Đồ Phương Phi di chuyển qua lại giữa hai người, mỉm cười gật đầu. “Ánh mắt hoàng thượng đặc biệt, hai vị muội muội quả thật là mỹ nhân khó gặp.”

“Hoàng hậu nương nương quá lời.” Hai người cùng lúc nói ra. Điều không giống chính là Triệu Doanh Song mang theo vài tia đắc ý, mà Sở Uyển lại bình tĩnh.

Linh Lung cùng Doãn Hàm Tuyết ngồi hai bên tự nhiên cũng không dấu vết đánh giá người mới. Doãn Hàm Tuyết tùy ý cầm cốc sứ trong tay đặt trên bàn, nhạt giọng hừ một tiếng, “Triệu quý nhân đêm qua nhận được ‘mưa móc’ của hoàng thượng, hôm nay khí sắc thực không tệ nha.”

Triệu Doanh Song dù sao cũng là nữ tử mới biết mùi đời, hai gò má nhất thời đỏ bừng, nhẹ nhàng cúi đầu, nói, “Thần thiếp may mắn nhận được hoàng ân, là phúc khí của thần thiếp.”

Doãn Hàm Tuyết trào phúng cười, “Thật nhìn không ra Triệu muội muội lại là người luyện tiết phúc khí, vậy là tốt rồi, nên quý trọng cho thật tốt đi, phúc khí như vậy không biết khi nào mới có nữa.”

“Lệ tẩn!” Trên ghế chủ vị Tư Đồ Phương Phi lạnh lẽo khiển trách, “Ngươi mở miệng càng ngày càng không đúng mực rồi.”

Doãn Hàm Tuyết không quan tâm lắng ngấm miệng, một lần nữa bùng tách bên cạnh lên. Tần phi ngồi hai bên đều hiểu rõ, che miệng mà cười, thậm chí mang theo vài tia giễu cợt. Chỉ có người mới trong điện tất cả đều mở mắt.

Linh Lung mỉm cười, ôn nhu mở miệng, phá vỡ cục diện ngưng đọng, “Sở quý nhân trái lại có vài phần khí chất của Dao phi, đậm mực uyển chuyển hàm súc, hoàng thượng gần đây yêu thích.”

“Nương nương quá khen.” Sở Uyển bình tĩnh cúi người cúi đầu.

“Dựa theo triều lệ, hôm nay cho tân tú bái kiến hoàng hậu hoàng thượng. Sắp tới buổi trưa sao còn chưa thấy loan giá?” Hiền phi Tiết Oánh không nhanh không chậm mở miệng.

Tư Đồ Phương Phi lệnh cho người hầu thay trà cho tần phi, cười nói, “Đã sai người đi thúc giục, hoàng thượng bề bộn nhiều việc, các vị muội muội phải kiên nhẫn mới phải.”

“Không chỉ có hoàng thượng không tới, ngay cả vị trong Vị Ương cung kia cũng không tới.” Doãn Hàm Tuyết lạnh mồm lạnh miệng thêm vào một câu.

Tư Đồ Phương Phi lạnh lùng liếc nhìn nàng. Lúc ở Đông cung, tính tình Doãn Hàm Tuyết luôn luôn dịu dàng, hiện giờ không được sủng ái, người cũng giống như trở nên tâm thần. “Dao phi cảm nhiễm phong hàn, tới chậm chút cũng là bình thường, đều là tỷ muội trong nhà, cùng nhau hầu hạ hoàng thượng, hà tất phải tranh giành đối lập.” Nàng vừa dứt lời, ngoài điện liền truyền đến tiếng nói the thé của thái giám, “Hoàng thượng giá lâm”, khiến cho

trong phòng trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Chúng tằm phi dưới sự dẫn dắt của Tư Đồ Phương Phi nhao nhao đứng dậy quỳ lạy, chỉ thấy Cảnh Khang để đi nhanh mà vào, toàn thân mình hoảng, vô hạn tôn sùng. Chỉ là, hắn không phải đến một người, trong lòng vẫn ôm một nữ tử mềm mại, y phục lụa trắng lay động, mái tóc đen, mặt mộc, hai tròng mắt khép lại, nàng đang ngủ trong lòng đế vương.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” Giọng nữ thanh nhuận đồng loạt cất lên, thật là động lòng người.

Sở Diễm nhếch môi cười, ngồi xuống ghế chủ vị, nữ tử vẫn như cũ được hắn ôm trong ngực, lông mi hơi hơi rung động, lại chưa từng mở mắt ra. Ôm nữ nhân tới tiếp nhận triều bái của mọi người, hành động lần này của Cảnh Khang để có thể nói kinh thế hãi tục.

Tư Đồ Phương Phi cung kính đứng ở một bên, thăm dò mở miệng, “Dao muội muội đây là...”

Sở Diễm cười, ngón tay thon dài tùy ý phát qua sợi tóc mai của Thiên Dao, giờ tay nhắc chân toàn bộ đều là sủng nịch. “Ngự y nói nhiễm phong hàn, cũng không đáng ngại. Chỉ là tham ngủ một chút, trầm liên ôm nàng đến đây.”

Tư Đồ Phương Phi cười, “Dao muội muội thân thể suy nhược, hoàng thượng thương yêu nàng nhiều một chút cũng là phải. Chỉ là, các muội muội mới vào cung đều đã chờ hoàng thượng cùng các vị cung chủ để thi hành đại lễ quỳ lạy, muội muội như vậy...”

Sở Diễm tà khí nhếch khoé môi, trong đôi mắt thâm thúy chỉ có ánh ngược của nữ tử trong lòng, trong điện hoàn phi yến gầy, theo ý hắn, bắt quá chỉ đề bài trí mà thôi, giống như những thứ đồ chơi cổ lỗ khác. “Lại còn muốn tiếp tục giả bộ ngủ? Nếu như nàng không chịu tỉnh dậy, trầm sẽ hôn nàng đó.” Hắn dán ở bên tai nàng, âm giọng nỉ non, dùng âm lượng chỉ có hai người mới có thể nghe được. Quả thật, hành vi này ở trong mắt người khác quá mức ái muội.

Mi tâm Thiên Dao nhú lại, lông mi rung động vài cái xong, mở đôi mắt sáng như nước ra. Ánh mắt nhàn nhạt quét qua cung phi đứng đầy điện. Rất nhiều đều là khuôn mặt mới, một đám giống như những đoá mầu đơn mới trồng trong Ngự hoa viên, kiểu nọ động lòng người. Nàng vẫn chưa đứng dậy, vẫn bị Sở Diễm ôm ở trong ngực, đầu dựa sát vào ngực hắn. Cũng không muốn nói thêm gì, chỉ là hai ngày này thân thể không khoẻ, sáng sớm nôn rất nhiều.

Lúc này, vài người mới tới tự nhiên cũng không dấu vết đánh giá vị Dao quý phi được sủng lục cung này, trên mặt vẫn luôn lộ ra thần sắc kinh ngạc. Chưa bao giờ nghĩ tới, một nữ nhân có thể đẹp tới mức này, nhưng lại không cách nào diễn tả bằng lời. Mấy người không hiểu chuyện ở phía dưới xì xào bàn tán. Trái lại sắc mặt Triệu Doanh Song từ hồng chuyển sang trắng, Sở Uyển ngược lại hơi hơi kinh ngạc, sau đó liền khôi phục thần sắc như trước.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Muôn vàn sủng ái (4)

Trong phòng nhiều nữ nhân, mùi hương phấn tự nhiên cũng nhiều, Thiên Dao chỉ cảm thấy dạ dày lại còn cào khó chịu, áp ứng mở miệng nói, “Ta khó chịu, đưa ta trở về đi.”

“Làm sao vậy?” Bàn tay đặt lên gò má trắng xanh của nàng, thuận thế vuốt ngực nàng, ngấm truyền nội lực vào thân thể nàng, giảm bớt chút khó chịu. “Hiện tại đỡ hơn chưa?”

Thiên Dao khẽ gật đầu, có chút mệt mỏi gối lên ngực hắn, làn môi đỏ hồng run rẩy. “Sở Diễm, chàng lại muốn diễn tuồng gì nữa?”

Sở Diễm cười, vẫn chưa trả lời nàng, tâm tình lại thật tốt, nói với Tư Đồ Phương Phi ở một bên, “Cấp bậc lễ nghĩa có thể giảm thì giảm đi, Dao Nhi mệt mỏi, trầm muốn đưa nàng ấy hồi Vị Ương cung.”

Trong lúc này, không khí lạnh đến cực điểm. Sắc mặt các cung tằm phi đều không tốt lắm, trên mặt Tư Đồ Phương Phi lại càng không chút ánh sáng. Hành động này của Sở Diễm rõ ràng khiến cho vị thế hoàng hậu này của nàng không có chỗ đứng, về sau, nàng làm thế nào đặt chân ở hậu cung.

Thiên Dao ru rú trong ngực hắn, mi tâm nhú chặt, có chút cật lực chống người dậy, đứng ở trước mặt các vị tần tú, dịu dàng mỉm cười, điên đảo chúng sinh. “Thân thể Thiên Dao không khỏe, quá nhiều hoàng hậu nương nương cùng các vị tỷ muội, mong rằng hoàng hậu nương nương không nên trách cứ.”

Nói vài ba câu liền giải vây cho Tư Đồ Phương Phi. Phương Phi cũng biết đại thế, mỉm cười ngồi xuống một bên, cũng ý bảo các vị tần phi ngồi về chỗ. Tần tú bắt đầu cử hành đại lễ quỳ lạy các cung tằm phi, khăn gấm băng tơ tằm tung bay giữa không trung, hương khí quanh quẩn, rối loạn mắt người.

Sau khi buổi lễ kết thúc, mọi người mới ngồi xuống, có cung nhân dâng trà.

Sở Diễm lần nữa ôm Thiên Dao vào lòng, đã có ý định rời đi, lại thấy Tư Đồ Phương Phi đột nhiên quỳ một gối xuống, trên mặt hiện ý cười, ôn nhu mở miệng. “Nô tỳ chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng Dao phi muội muội.”

Sở Diễm vẫn duy trì nụ cười, mắt phượng lại dần dần nhiễm lạnh. Hay cho một Tư Đồ Phương Phi, lá gan quả thật không nhỏ, dám cãi cơ sở ngầm ở trong Vị Ương cung. “Lỗ tai của nàng trái lại thật linh nắn.” Hắn ôn hoà hừ nhẹ một câu.

Môi Linh Lung run run, ít nhiều đoán được chút manh mối. Thân thể nàng hơi lắc lư, ngón tay nắm tách trà trắng bệch như giấy. Nàng thề, chuyện gì nàng cũng có thể nhịn, trừ bỏ chuyện này. “Xin hỏi hoàng hậu nương nương, tin vui này từ đâu mà có?” Nàng cố gắng trấn định, dịu dàng mở miệng.

Tư Đồ Phương Phi cười, “Dao muội muội đã có mang long tự.”

Một câu mềm nhẹ xác thực như sét đánh, dường như muốn nổ tung thân thể Linh Lung. Sắc mặt mỗi vị tần phi cũng không tốt hơn chút nào, trong hậu cung, Dao phi chuyên sủng, hiện giờ có đứa nhỏ này, lại càng như hồ thêm cánh.

Biểu tình trên mặt Thiên Dao vẫn bình lặng, trong con mắt sáng cũng đã gọn sóng. Nàng hiểu được ý tứ Sở Diễm, đơn giản là diễn tuồng như vậy để cho hậu cung tần phi có điều kiêng kỵ. Lại không nghĩ rằng Tư Đồ Phương Phi cất ngang một bước tiến vào, để cho hài tử trong bụng nàng trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt nữ nhân hậu cung. Thiên Dao thậm chí cảm thấy được, ánh mắt những nữ nhân này rơi trên thân mình giống như một mũi tên độc vậy.

Thiên Dao quay đầu, dò xét ánh mắt có chút không kiên nhẫn của Sở Diễm. “Ta mệt.” Nàng đạm mạc phun ra hai chữ.

Sở Diễm cũng không trả lời, khom người ôm nàng lên, bước nhanh ra ngoài mà đi. Phía sau, cung phi quỳ đầy đất, cùng đồng thanh hô “Nô tỳ cung tiễn hoàng thượng.”

Trở lại Vị Ương cung, cảm xúc của Thiên Dao hiển nhiên không tốt, sắc mặt vẫn trắng xanh như cũ, ăn gì đó cũng không vô, thuốc uống vào liền nôn ra. Sở Diễm canh giữ ở bên giường, một tắc cũng không rời.

“Để cho ngự ý đến xem đi, hiện giờ cũng không còn gì phải giấu diếm” Sở Diễm nắm bàn tay nhỏ bằng lãnh của nàng, trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

Thiên Dao yếu ớt lắc đầu, “Chỉ là nôn ọe mà thôi, hài tử tốt lắm. Chỉ cần những nữ nhân này của hoàng thượng không xuống tay với hắn, Thiên Dao nhất định có thể mang hắn bình an tới thế giới này.”

Sau khi nghe xong, Sở Diễm bất đắc dĩ mà cười, trong lòng biết nàng đang trách hắn. “Giấy không thể gói được lửa, giấu không được bao lâu, đến lúc lộ bụng bầu, nếu sớm muộn gì cũng đều phải biết, chẳng bằng để cho các nàng có chỗ kiêng kỵ. Dao Nhi, là nàng vẫn không tin ta có thể bảo vệ tốt cho nàng cùng hài tử.”

Thiên Dao cười khổ, nếu như hắn hiểu được cách bảo hộ, nàng liền chưa từng mất đi.

Sở Diễm đi rồi, trong Khôn Ninh cung mọi người tan rã trong không vui. Tân tú nhao nhao trở về Trữ Tú cung, chỉ có Triệu Doanh Song từng thị tẩm qua được sắc phong phù đệ của chính mình. Sở Uyển vẫn chưa cùng trở về, mà theo Hiền phi Tiết Oánh trở về Cảnh Nhân cung.

“Sở Uyển tham kiến biểu tỳ.” Sở Uyển đứng ở trong điện, khom người cúi đầu với Tiết Oánh trên ghế chủ vị.

Tiết Oánh cười, chỉ vị trí bên cạnh. “Ngồi đi, đều là người trong nhà, biểu muội hà tất phải khách sáo.”

“Đa tạ Hiền phi nương nương.” Sở Uyển lễ nghi chu toàn, cũng không có dáng vẻ làm bộ làm tịch, phẩy tay áo ngồi xuống một bên.

Tiết Oánh bưng lên tách trà là vật phẩm đẳng cấp, chăm chú nhìn vị biểu muội này, vài năm không gặp, càng lớn càng đẹp rồi. Tính tình thanh nhã này, quả thật có vài phần giống bộ dáng Thẩm Thiên Dao.

Nhắc tới vị biểu muội Sở Uyển này, tổ tiên cũng có công lao khai quốc, được ban quốc họ, cũng từng hiển hách một thời. Chỉ là, hậu nhân không tốt, truyền tới thế hệ Sở Uyển này, dĩ nhiên gia đạo sa sút.

“Bản cung đã xin hoàng hậu nương nương, để cho muội ở cùng với bản cung trong Cảnh Nhân cung. Tỳ muội chúng ta cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Đa tạ biểu tỳ.” Sở Uyển mỉm cười đáp lời.

Tiết Oánh gật đầu, đối với vị biểu muội này trái lại rất yêu thích. “Bản cung biết muội trời sinh tính đạm mạc, không thích cùng người tranh đoạt. Nhưng hậu cung này là nơi người tranh ta đoạt, hậu cung ba ngàn mỹ nữ, nhưng hoàng thượng lại chỉ có một.”

Sở Uyển lạnh nhạt cười, nói khẽ, “Hoàng thượng là hoàng thượng, Sở Uyển là Sở Uyển, chỉ vậy mà thôi.”

Tiết Oánh than nhỏ, tính tình Sở Uyển như vậy quả thật không thích hợp sinh tồn trong cung. “Muội mới vào cung, rất nhiều chuyện không rõ ràng lắm. Mặc dù muội không có tâm đi tranh giành tình cảm, nhưng cũng phải biết phòng thân, tuyệt không thể vì nhất thời vô tâm mà mất đi tính mạng, thậm chí liên lụy tộc nhân.”

“Sở Uyển ngu dốt, mong rằng nương nương chỉ giáo cho.” Sở Uyển khiêm tốn cúi đầu.

“Trong hậu cung, mặc dù Tư Đồ hoàng hậu làm chủ, nhưng được sủng nhất lực cung lại chính là quý phi Thẩm Thiên Dao. Mới vừa rồi muội cũng đã thấy đấy, hoàng thượng đặt nàng ở trong lòng mà thương yêu, hiện giờ lại có mang long tự, quả nhiên như hồ thêm cánh.”

Sở Uyên lơ đãng cười, Dao phi phương hoa tuyệt đại lại như thế nào, chung quy... “Lấy sắc nhìn người, sắc mắt tình mắt.”

Tiết Oánh thoáng lắc đầu, nụ cười hơi chua xót. Mặc dù nàng với địa vị cao quý là nữ nhi của đại tướng quân, cùng Sở Diễm cùng giường mà ngủ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Ở quê hương, nàng cũng có chút danh tiếng tài nữ, tự phụ kiêu ngạo, chúng tình phùng nguyệt. Vào thăm cung mới biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Trong cung thứ không thiếu nhất chính là nữ nhân xinh đẹp.

“Nếu quả thật như vậy, nàng cũng không đủ gây sợ hãi. Muội mới vào cung, rất nhiều chuyện không biết. Vị hoàng thượng này của chúng ta đều không phải trông mặt mà bắt hình dong nông cạn như vậy.”

“Biểu tỳ chỉ giáo cho!” Sở Uyên lại sinh ra vài tia hứng thú.

Tiết Oánh nhấp một ngụm trà xanh, mới tiếp tục nói, “Nghe nói Dao phi này từng là Thái tử phi do tiên hoàng khâm định, cùng hoàng thượng vào sinh ra tử, cùng chung hoạn nạn. Năm đó Thẩm thị nhất tộc diệt môn, hoàng thượng lại chỉ bảo vệ nàng, bất quá chỉ là phế đi phi vị mà thôi. Lúc hoàng thượng lên ngôi, Vinh Thân Vương mưu nghịch, vây khổn hoàng thành, nàng lại có năng lực nghịch thiên, thắng sáu tuyệt rồi, ngăn cản thiên quân vạn mã. Trên thành cao, bản cung tận mắt nhìn thấy hoàng thượng ôm Dao phi nằm trong vũng máu, khản cả giọng nói ‘ta chỉ yêu nàng’.”

Trầm tư hồi lâu, Sở Uyên cười, “Không nghĩ tới hoàng thượng lại là một người hữu tình.”

Tiết Oánh than nhỏ, “Đáng tiếc a, tình của hắn đều cho mỗi Thẩm Thiên Dao, đối với nữ tử khác lại vô tình. Trong lục cung, ngoại trừ Dao phi, người nào không phải phòng không chiếu bóng. Hoàng hậu cao quý tới đâu lại thế nào, nói đến cùng còn không phải là oán phụ trong khuê phòng.” Ánh mắt của nàng từ từ rơi trên người Sở Uyên, lời nói thâm thúy. “Nếu như muội muội muốn an tâm sống qua ngày, nhớ lấy, không cần động tâm động tình. Còn về những chuyện khác, một ngày có Tiết gia liền có Tiết Oánh, có Tiết Oánh liền có Sở Uyên.”

Ngực Sở Uyên khẽ ảm áp, đứng dậy cúi đầu, “Đa tạ biểu tỳ ưu ái, Sở Uyên suốt đời khó quên.”

“Hôm nay muội cũng mệt rồi, sớm đi trở về nghỉ tạm đi. Chuyện trong cung, ngày khác bản cung sẽ nói tỉ mỉ cho muội nghe. Trễ chút cung nhân sẽ tới Trữ Tú cung giúp muội chuyển đồ.” Trên mặt Tiết Oánh có chút mệt mỏi, dưới sự nâng đỡ của thị nữ đứng dậy.

Sở Uyên khom người thi lễ, chậm rãi rời khỏi điện.

Dưới sự dẫn dắt của cung nhân, đi qua một hành lang trống trải, dưới chân là đường lát đá bóng loáng. Thị nữ nâng nàng, lên tiếng nhắc nhở, “Chú từ cẩn thận.”

Phía trước đột nhiên có hai người chạy tới, nữ nhân phía trước chính xác là bộ dáng điên điên khùng khùng, mặc cung phục đỏ thẫm, lại xiêu xiêu vẹo vẹo, tóc cũng rối tung, điên cuồng ngây ngô cười. Theo sát sau lưng nàng là một thái giám tuổi tác vẫn còn trẻ, vẻ mặt không kiên nhẫn, không ngừng nỉ non, “Tiêu trắc phi, người không ở lãnh cung cho tốt, chạy loạn khắp nơi, nếu như đụng phải vị chủ tử kia, đầu của nô tài đúng là phải chuyển nhà rồi. Người mau chóng trở về đi.” Tiêu thái giám liên tục lời kéo chặn dừng, hao phí một phen khí lực, mới kéo người đi được.

“Hai vị kia là người phương nào?” Sở Uyên nghiêng đầu nhìn về thị nữ ở bên cạnh.

“Hồi bẩm nương nương, đó là Tiêu trắc phi, là chất nữ của Thục phi của tiên hoàng. Lúc hoàng thượng còn là thái tử, nàng từng là trắc phi của thái tử. Sau khi hoàng thượng kế vị, Thục phi bị ban chết, Tiêu gia về sau suy tàn rồi.” Thị nữ cũng là người có thâm niên trong cung, trông giữ vận mệnh bị thương của hậu cung tần phi, thậm chí sớm vô cảm. “Vận mệnh nữ nhân hậu cung này có quan hệ chặt chẽ với tiền triều. Từ khi Tiêu gia thất thế, Tiêu trắc phi liền bị nhốt vào lãnh cung, hoàng thượng thậm chí ngay cả phẩm vị cũng không cho nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Muôn vàn sủng ái (5)

Sở Uyên khẽ rũ mắt, chỉ thản nhiên nói, “Thật là đáng thương.”

Lúc đi ngang qua Ngự hoa viên, đứng dịp hoa anh đào nở, cả bầu trời đầy màu hồng, theo gió mà lay động, mê loạn mắt người. Trong rừng hoa anh đào còn truyền đến tiếng ca nhẹ nhàng như có như không.

“Chặt đứt dây tình tâm vẫn còn loạn, ngàn lời vạn chữ vẫn vương mắc, chấp tay nhường giang sơn, khép mi lưu luyến hồng nhan, họa phúc thay phiên lưu chuyển, là kiếp hay lại là duyên. Thiên cơ khó đoán được, bi cùng hoan xen kẽ, nam nữ si mê từ cổ chí kim, ai có thể đóng lại cảm tình....”

Vô ý thức Sở Uyên theo tiếng ca mà đi, dưới chân là bùn đất mềm mại, hoa bay đầy trời, toả ra hương thơm thanh nhã, làm cho người ta mê say. Phía xa trong biển hoa, thoáng hiện một bóng dáng màu trắng như tuyết, tuyết trắng đoan trang, tóc đen quanh quẩn, bị gió thổi tán loạn trong không trung, tăng thêm phần quyến rũ. Nàng khẽ nghiêng người, khép mắt ngửi hương hoa nở rộ.

Sở Uyên đứng cách nàng ba bước, nhất thời lại có chút không dời mắt được. Lòng thích cái đẹp ai cũng đều có, cũng không phân nam nữ.

Nàng tựa hồ cũng ý thức được sự tồn tại của nàng, nghiêng đầu, ánh mắt đậm mực như nước rơi vào trên người nàng, cười nhạt. Sở Uyển khẽ ngậy ngốc trong khoảnh khắc, sau đó mới quỳ một gối xuống, “Nô tỳ Sở Uyển tham kiến Quý phi nương nương.”

Thiên Dao nhẹ cười, không hề để ý, sau khi buông cành hoa ra mới chậm chạp mở miệng, “Sở quý nhân không cần đa lễ.”

Sở Uyển đứng dậy, nhưng không có ý tứ rời đi. Mà Thiên Dao vẫn như cũ làm theo ý mình, ánh mắt trong suốt là ánh ngược của bầu trời đầy hoa, những cái thế tục khác cũng khó rơi vào mắt nàng.

“Lời đồn nói về đẹp của Dao phi là độc nhất vô nhị. Hôm nay có hân hạnh nhìn thấy, quả thật danh bất hư truyền.” Sở Uyển lại cúi đầu, môi mông khẽ nhúc nhích, thốt ra một câu. Không xiêm nịnh, không giả vờ, bình tĩnh giống như trần thuật lại một sự thực mà thôi.

Lông mi Thiên Dao khẽ run, ánh mắt một lần nữa trở lại trên người nàng, tình tứ đánh giá nữ tử trước mặt, mỹ mạo không thể nói là khuynh thành, nhưng lại có tư thái động lòng người. Trục giác, nàng không thích nàng ấy. Thiên Dao không biết có phải chính mình quá mức miễn cảm hay không, nàng cảm thấy giữa các nàng giống như có chuyện xưa, hơn nữa, nàng không thích chuyện xưa này.

“Ta sẽ xem nó như một lời ca ngợi.” Thiên Dao lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt lại dời sang chỗ khác. Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun, đó là tiếng bước chân nàng quen thuộc. Thiên Dao vẫn chưa nhìn về phía của nàng ta, chỉ tùy ý ôm bạch ngọc tỳ bà vào trong lòng. Bên hông đột nhiên xuất hiện một đôi cánh tay vững chắc, mang theo sức mạnh vô cùng, vây nàng vào trong ngực. Mặc dù có người khác ở đây, hẳn lại không hề kiêng kị hôn trên má nàng.

Đôi má Thiên Dao ửng đỏ, tựa đầu xuống thấp, nhạt giọng nói, “Hoàng thượng sao lại đến đây?”

“Nhớ nàng nên tới.” Sở Diễm mỉm cười đáp lời.

“Nô tỳ Sở Uyển tham kiến hoàng thượng.” Sở Uyển vô cùng cung kính quỳ một gối xuống, không kiêu ngạo không nóng nảy, đối với hành vi vô cùng thân thiết giữa hai người lúc đó tựa hồ cũng không hề tâm đắc.

“Đứng lên đi.” Sở Diễm tùy ý nói, lại hướng thị nữ sau lưng nói, “Sở quý nhân mới vào cung không hiểu được quy củ, người cũng không hiểu sao?”

Thị nữ lão đảo quỳ rạp xuống đất, ngữ điệu Sở Diễm đậm mực, lại không giận tự uy. Thị nữ quỳ trên đất, sợ tới mức thân thể không ngừng run rẩy, liền mạng nói, “Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng.”

Dao quý phi yêu thích thanh tịnh, không muốn gần người ngoài. Chuyện này nàng tự nhiên biết nhưng nàng lại không thể biết trước, sao có thể trùng hợp như vậy, Sở quý nhân đi dạo trong vườn, Dao phi vậy mà cũng ở trong này. Nàng muốn ngăn cản cũng không còn kịp rồi.

“Hoàng thượng bớt giận, đều là thần thiếp không phải, không quan hệ gì tới nàng.” Sở Uyển mặt vẫn bình tĩnh như cũ, lại không dấu vết đứng chắn ở trước người thị nữ.

Khoé môi Sở Diễm hiện lên ý cười trào phúng, muốn thay người khác cầu tình cũng nên nghĩ lại bản thân, “Nếu muốn cùng chịu phạt, trầm luân thành toàn cho nàng. Người đầu, dẫn hai nàng ra ngoài, trừng phạt 30 đại bản, coi như răn đe.”

Ngự Lâm quân giống như từ trên trời rơi xuống, không chút thương hương tiếc ngọc lôi hai người từ trên mặt đất dậy. Thị nữ kêu khóc thảm thiết, mà Sở Uyển vẫn nhàn nhạt như trước, mi tâm nhíu lại, nói một tiếng, “Bản thân ta tự đi.”

“Thả các nàng ra.” Giọng nói nhàn nhạt giống như nước suối trong khe núi. Thiên Dao tiến lên hai bước, đôi mắt như nước dao động khẽ nheo lại, đối diện với hai tròng mắt của Sở Uyển.

“Chuyện này...” Ngự Lâm quân giằng co tại chỗ, không dấu vết dò xét Sở Diễm. Bọn hắn là tâm phúc của đế vương, tự nhiên hiểu được Dao quý phi là người thương của hoàng thượng, lời của nàng, so với thánh chỉ vẫn còn nặng hơn mấy phần.

Ánh mắt Thiên Dao dần dần chuyển đi, xoay người nhìn về nam nhân toàn thân mình hoàng ở phía sau lưng, “Thật ồn ào, để cho các nàng trở về đi.”

Sở Diễm bất đắc dĩ nhẹ cười, dám công nhiên làm trái lời hấn cũng chỉ có nữ nhân Thẩm Thiên Dao này làm được. Hấn khẽ phẩy tay áo một cái, ý bảo mọi người rời đi. Sở Uyển than nhỏ một tiếng, không nghĩ tới còn có thể tránh được kiếp nạn này.

Đợi sau khi mọi người rời đi, Sở Diễm một lần nữa kéo nàng vào lòng, mỉm cười nỉ non. “Nàng trái lại làm càn, đem tôn nghiêm đế vương để ở chỗ nào hử?”

Đầu ngón tay xanh miết tùy ý vuốt ve thân cầm bạch ngọc, nghiêng đầu, chống lại ánh mắt thâm thúy của hấn. “Hoàng thượng hình như từng nói qua, ở trước mặt Thiên Dao, người chỉ là phu quân của ta mà thôi.”

Sở Diễm ôn nhuận cười, thực sự hưởng thụ hai chữ ‘phu quân’ này. “Thê vi phu cương, Dao Nhi này lại không học tốt nữ huấn.”

“Ừ.” Thiên Dao tùy ý trả lời, “Ta không học qua.”

Đơn giản bốn chữ khiến Sở Diễm dở khóc dở cười, hấn ôm nàng lên, ngồi xuống bên bàn đá trong vườn. Trên bàn một ấm trà xanh cũng đã lạnh, Sở Diễm tự rót tự uống, ngược lại thoải mái.

“Trà nguội lạnh.” Thiên Dao nhàn nhạt nói một câu, đầu ngón tay chạm đến cánh tay đang cầm tách trà của hắn.

Sở Diễm cười, cúi đầu hôn môi nàng. “Tâm là nóng.”

“Khúc hát vừa rồi rất êm tai, lại hát thêm một lần nữa đi.”

Thiên Dao vẫn chưa lên tiếng, ôm bạch ngọc tỳ bà, đầu ngón tay thon dài chạm đến dây đàn, tiếng nhạc tuyệt mỹ như dòng nước chảy ra, giống như tiếng trời. Môi mỏng khẽ động, tiếng nói trong suốt, hát một khúc ca dịu dàng triền miên, so với tiếng nhạc lại càng tuyệt mỹ hơn, từng tiếng từng tiếng cảm động tâm can. Giống như tới từ phía chân trời xa xa, cũng không thuộc về nhân gian.

Tiếng đàn chậm rãi phát ra, đến cuối, người vẫn chưa tấp.

Đầu ngón tay Sở Diễm nâng cằm nhỏ của nàng lên, ánh mắt hàm chứa ý cười sâu xa. Ánh mắt Thiên Dao rũ xuống, cũng không có tiêu cự.

“Ta cần phải trở về.” Nàng nhạt giọng nói, mà âm cuối lại bị hắn nuốt vào trong miệng.

Nụ hôn nhẹ nhàng mà triền miên, làn môi của hắn ấm áp mềm mại. Thiên Dao ở trong ngực hắn hơi hơi rung động, bàn tay to hữu lực nâng lưng nàng lên, một nỗi lo lắng xẹt qua trong lòng. Thiên Dao giống như bị mê hoặc, nhắm chặt hai mắt, lông mi dài không an phận rung động. Đầu lưỡi thăm dò vào sâu hơn, môi vừa đụng đến hàm răng của hắn, Sở Diễm đã đảo khách thành chủ, ôm chặt nàng ở trong ngực, lưỡi linh động quấn quanh cái lưỡi của nàng, hết sức tìm kiếm thơm ngọt, từng tác kê ra nỗi khổ tương tư.

Thiên Dao bị hắn hôn đến hít thở không thông, muốn thối lui, hắn cũng không đồng ý, bá đạo nhốt thân thể của nàng, tiếp tục tìm kiếm, đầu lưỡi xẹt qua răng môi nàng, bàn tay cũng không an phận di chuyển dọc theo dáng người linh lung của nàng. Thiên Dao chỉ cảm thấy thân thể từ từ mềm mại trong ngực hắn, trong cơ thể có một cỗ nhiệt lưu lung tung tuôn trào. Cực kỳ khó chịu.

“Sở Diễm, buông ra, ta không thoải mái.”

Hắn có chút không biết làm sao nhử mày, dùng lực cắn lên làn môi của nàng, buông ra kiểm chế với nàng.

Bàn tay Thiên Dao che trước ngực, dùng lực thở dốc, đôi má hiện lên sắc hồng, không còn trắng bệch như giấy. Con ngươi như nước dập dờn như sóng khiến người mê muội. Sở Diễm nghĩ, nếu cứ như vậy mà chết chìm trong mắt nàng cũng đáng.

“Sở Diễm, chàng...”

Sở Diễm lưỡi biếng mỉm cười, bàn tay tùy ý nâng cằm nàng lên, bây giờ, dùng chút lực đạo, Thiên Dao bị đau không thể không ngược mắt nhìn thẳng ánh mắt của hắn, lại ngạc nhiên phát hiện, đôi mắt phượng tuyệt mỹ kia lại nhiễm chút phiền muộn.

“Dao Nhi, đừng lạnh lùng như vậy, ta sẽ sợ hãi.”

Thiên Dao lạnh nhạt mà cười, “Hoàng thượng cũng sẽ sợ hãi sao?”

Bàn tay ấm áp của Sở Diễm vuốt ve hai má nàng, ánh mắt từ từ ngưng trọng, kiên quyết đáp trả hai chữ. “Ta sẽ.”

Bây giờ, Thiên Dao thật là cười không nổi. Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, ở trong ánh mắt đen như mực thâm thúy của hắn, rõ ràng chỉ là ánh ngược của chính mình. Vô ý thức, nàng lại vươn đầu ngón tay trắng nõn nà đặt ở hàng mi dài của hắn, sau đó là mắt, mũi, sau cùng rơi vào trên môi mỏng. Ngũ quan của hắn, giống như thần công quý phủ, Thiên Dao nghĩ, nam nhân lớn lên mang bộ dáng như vậy, quả nhiên là tai họa rồi.

Khắp bầu trời là những đoá hoa phấn hồng, rơi vào giữa y phục của Thiên Dao, giữa tóc. Y phục như tuyết, tóc như mực, hoa như hoa, sương như sương.

“Sở Diễm, chàng đã nhốt ta trong lòng.”

Hắn bắt đầu đi lác đầu, đặt được cùng có được lại không giống nhau. Hắn chiếm được người nàng, lại càng muốn có được trái tim của nàng.

Sở Diễm hơi chua xót cười, đầu ngón tay điểm nhẹ lên ngực Thiên Dao. “Dao Nhi, ta muốn, là tâm của nàng.”

Thiên Dao cười, nắm lấy ngón tay thon dài của hắn, kẻ sát trên lồng ngực pháp phòng. “Đừng sợ, chàng đã ở nơi này rồi.”

Lúc nói xong, trả lời nàng là một nụ hôn triền miên. Thiên Dao thuận theo nhắm mắt lại, bàn tay mềm mại ôm cổ hắn, tùy ý hắn ôm hôn.

Gió nổi lên, gió thổi sợi tóc như thác nước của hai người, khiến chúng mắc vào nhau trong không trung. Sở Diễm che chở nàng ở trong ngực thật cẩn thận, sợ nàng lại cảm nhiễm phong hàn. Mà tóc rối cùng một chỗ lại không cách nào gỡ ra được. Thiên Dao khẽ kinh ngạc, dịu ngoan cúi đầu, chăm chú gỡ ra, hao phí chút thời gian mới gỡ được sợi tóc rối của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 164: Muôn vàn sủng ái (6)

“Ta cho rằng nàng sẽ một đao tách chúng ra.” Hần nhẹ cười một tiếng.

“Nhất đao lưỡng đoạn sao? Trái lại cũng không phải là một chủ ý tệ.” Trong đôi mắt sáng trong của Thiên Dao chớp loé tia giảo hoạt.

Sở Diễm cũng không buồn bực, ngược lại ôm nàng lên. “Gió lên rồi, trở về thôi.”

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu, nấp trong ngực hắn, tùy ý hắn ôm, bước ra khỏi Anh Hoa viên.

Nàng rất nhẹ, ôm vào ngực cơ hồ không có sức nặng. Ánh mắt Sở Diễm không khỏi âm u vài phần, thân thể yếu ớt như vậy, làm sao chịu đựng nổi khổ sinh dục, vì hắn thai nghén hài nhi.

Hoa nở hoa tàn, trong nháy mắt, đã đến tết Trung thu. Thai nhi trong bụng đã gần bốn tháng, thân thể Thiên Dao yếu ớt, mặc vào váy trắng nhẹ nhàng cũng không nhìn ra là người mang thai. Chẳng qua, nôn oẹ lại càng ngày càng nghiêm trọng, cái gì cũng ăn không vào, cho dù Sở Diễm dỗ khuyên ăn một chút, cũng chỉ quay người một cái liền ói hết ra ngoài. May mà dùng được liệu trân quý điều dưỡng, thân sắc ngược lại vô cùng tốt.

Trung thu ngày 15, theo án lệ, đế vương tổ chức gia yến ở hậu cung, gia đình có quan hệ thông gia với hoàng thất cùng hậu cung tần phi đều tham dự.

Tân tú vào cung cũng đã được tháng, bất quá Triệu Doanh Song được thị tẩm một lần, sau đó liền không còn người nào nhận được sủng hạnh của đế vương, thậm chí ngay cả cơ hội gặp mặt đế vương một lần cũng không có. Yến hội lần này, cả đám đều dùng hết sức, mong đợi có thể giành được tru ái của đế vương.

Sau cơn mưa, hơi lạnh. Trong Vị Ương cung.

Song cửa sổ nửa mở, sau cơn mưa, không khí mát mẻ theo cửa sổ mà vào. Thiên Dao nửa nằm trên giường quý phi ngủ trưa, Sở Diễm toàn thân mặc một chiếc áo đơn màu xanh nhạt, nửa quỳ ở bên giường nàng, bàn tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của nàng.

“Nương nương ngủ bao lâu rồi?”

“Hồi hoàng thượng, nương nương nằm ngủ sau giờ ngo, ngủ được ba canh giờ.” Bên cạnh, tỷ nữ Liên Tinh ôn nhu trả lời.

Ba canh giờ? Cũng nên tỉnh.

“Đi mang thuốc tới đây.” Hần nhẹ giọng phân phó. Liên Tinh khom người lui ra ngoài, chốc lát sau liền bưng thang thuốc ầm tới, vẫn dùng bếp lửa nhỏ để hâm nóng, chỉ chờ Thiên Dao tỉnh lại, nhưng nàng ngủ liên ngủ tới ba canh giờ.

Sở Diễm ôn nhu ôm nàng lên, để cho nàng tựa vào ngực mình, nhẹ giọng gọi, “Dao Nhi dậy dậy, nên uống thuốc rồi.”

Lông mi dài rung động, Thiên Dao lấy mu bàn tay xoa nhẹ mắt vài cái, mới chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt chưa tỉnh ngủ rơi vào trên chén thuốc đen đặc, nhất thời nhăn mày. “Không muốn, đắng lắm.”

Sở Diễm bắt đầu đi bật cười, đặt dược bên môi mình nếm thử. “Cũng còn được, Dao Nhi đừng như trẻ con.” Hần duỗi cánh tay ôm Thiên Dao vào lòng, dụ dỗ nàng uống thuốc. Từ đầu đến cuối, mi tâm Thiên Dao nhíu chặt. Uống thuốc xong, thị nữ bưng chén thuốc không đi, đưa tới chầm nho sáng long lanh.

Thiên Dao lười biếng tựa vào lòng hắn, tùy ý lật xem sách trong tay. Sở Diễm nghiêm túc lột vỏ nho, bỏ đi lớp vỏ tím bên ngoài, đem thịt nho màu xanh đút vào trong miệng nàng. Là nho quý ngoại biên tiến cống, hoàn toàn không có vị chua, nước nho thơm ngọt, thật là kích thích ăn uống. Thiên Dao ăn liên tiếp mấy trái.

“Ăn ngon không?” Sở Diễm nhẹ cười hỏi.

Đầu ngón tay Thiên Dao lật qua một trang sách, liền thuận miệng trả lời, “Chính chàng nếm thử chẳng phải sẽ biết sao.” Vừa dứt lời, cảm liền bị người bên cạnh nâng lên, tuần nhan phóng đại, làn môi bị hắn bỏ nhào bắt lấy, đầu lưỡi linh hoạt đi vào trong miệng nàng, nhắm nháp vị ngọt lành trong miệng nàng.

“Sở Diễm. . .” Nàng ở trong ngực hắn vùng vẫy, đôi bàn tay trắng như phấn linh tinh rơi vào ngực hắn.

Sau khi hôn sâu, hắn mới lưu luyến buông tha nàng, đầu ngón tay trên chọc ma sát làn môi đỏ hồng của nàng. “Hương vị quả thực không tệ.”

“Không thêm đề ý tới chàng.” Thiên Dao bỏ qua sách, xoay người xuống giường, lại bị Sở Diễm ôm eo, một lần nữa rơi vào trong ngực hắn.

“Buổi tối có cung yến, dựa theo lệ thường, hậu cung tần phi đều phải đi dự.” Hần nhạt giọng nói, đầu ngón tay xuyên qua mái tóc mịn của nàng.

Thiên Dao khẽ nhúc nhích môi mỏng, trả lời, “Ta không muốn đi.”

“Càng ngày càng làm kiểu.” Hần ôn nhu trách cứ, lại mệnh cung nhân dâng cung trang mới may, tuy là màu trắng mềm mại, lại thêu đầy hoa sen tĩnh đế, gấm tơ châu thượng đẳng, phần thom mềm mại, xinh đẹp quyến rũ.

“Thích không?”

Thiên Dao nhú mi tâm khẽ lắc đầu, “Đây xem như là áo trắng?”

“Chẳng lẽ không đúng!” Sở Diễm cười, bàn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay của nàng, hơi chút bắt đắc dĩ than. “Trong cung sắp có người nói đổi, tổng nên vui mừng một chút, cứ nghe theo ta một lần, được không?”

Thiên Dao trầm mặc, nhưng cũng không phản đối, Sở Diễm chỉ xem như nàng đáp ứng rồi.

Sở Diễm thay đổi triều phục đi chính điện Cảnh Dương cung trước, Thiên Dao dưới sự hầu hạ của thị nữ thay y phục. Y phục mới may xem ra vô cùng khéo léo, vạt áo rộng rãi tự nhiên, che giấu vô cùng tốt chiếc bụng hơi nhô ra. Chút kiêu mị mặc trên người Thiên Dao, quả là một phen phong tình. Trò sinh mỹ, mỹ lệ đến mức đều không thể che giấu được.

Mái tóc như mực rối tung bên hông, cũng không có trang sức dư thừa. Liên Tinh gài một cây trâm đỏ thắm vào giữa búi tóc Thiên Dao, kim sức chạm rồng, phía trên khảm một viên trân châu to bằng mắt trâu, loá mắt. Trong hoàng tộc, trân châu vốn không phải vật gì hiếm lạ, nhưng trân châu màu hồng lại hiếm có.

“Trâm này?” Thiên Dao nhìn gương, âm giọng hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, là Lưu công công sai người đưa tới, nói là hoàng thượng lệnh cho thợ thủ công khăn trương chế ra, phân phó nô tỳ đeo cho nương nương vào tiệc tối nay.” Yêu Nguyệt ở một bên cung kính nói.

“Ừ.” Thiên Dao nhạt giọng nói, trong lòng biết trâm này nhất định là vô giá. Cài vào giữa tóc lại cảm thấy như nặng ngàn cân.

Thu thập thoả đáng, loan giá đã ở ngoài cung, Thiên Dao được cung nhân nâng lên, một đường hướng Cảnh Dương cung mà đi.

Nói là gia yến nhưng lại cực kỳ long trọng. Hậu duệ hoàng tộc mang theo gia quyến mà đến, ngay cả Tư Đồ phụ tử đều có mặt. Hậu cung tần phi lại càng ăn mặc trang điểm xinh đẹp, chỉ vì giành được một cái quay đầu của đế vương.

Thiên Dao đã đến, có thể nói kinh diễm toàn trường. Vốn yến hội náo nhiệt lại đột nhiên lặng ngắt như tờ, mọi ánh mắt đều rơi trên người nàng, khiến cho nàng có chút không kiên nhẫn. Sở Diễm ngồi trên ghế chủ vị, ánh mắt ôn nhuận mỉm cười, nhìn nàng được thị nữ nâng từng bước về phía hân, loại xinh đẹp đó có thể nói ‘khuyh quốc khuyh thành.’

“Qua đây.” Hần vươn cánh tay, nắm tay nàng ngồi ở phía bên trái, phía bên phải là Tư Đồ Phương Phi toàn thân mặc phượng bào màu đỏ thắm.

“Dao muội muội hôm nay đúng là mỹ áp hoa thom có lạ.” Tư Đồ Phương Phi cười nhạt mở miệng.

Ngồi ở phía dưới Hiền phi Tiết Oánh thuận thế nói. “Đông châu giữa tóc muội muội có phải là công phẩm của phiên bang Tây Vực? Trân châu màu hồng có thể nói là trân bảo hiếm có, hoàng thượng quả thực không tiếc.”

“Thảm muội muội người mang hoàng tự, hoàng thượng đương nhiên phải yêu chiều một chút.” Linh Lung yêu kiều cười mở miệng, lúc nói đến hai chữ ‘hoàng tự’ khi đó, trong lòng lại chưa xót dè thường.

Bên cạnh, Doãn Hàm Tuyết trào phúng cười, thấp giọng nói, “Đã thấy chưa?”

“Cái gì?” Linh Lung khó hiểu, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được hỏi.

“Bên hông Thảm Thiên Dao đeo chính là Trân Long ngọc. Tín vật tổ tiên truyền tới chỉ truyền nhiều lần cho quân vương đảm nhiệm. Trong bụng Thảm Thiên Dao nếu là nam thai, thiên hạ này liền là của nàng. Cho dù sinh không phải hoàng tử, hoàng thượng cũng hẳn là hứa hẹn với nàng.”

Linh Lung trầm mặc, đầu ngón tay bấu vào trên ghế dựa đã cắm sâu vào trong vật liệu bằng gỗ cứng rắn.

Nhóm người tần phi mỉm cười nhìn trêu đùa, Thiên Dao chỉ lộ ra dung nhan tuyệt mỹ nhưng đậm nhạt như nước, giống như nàng chỉ là người ngoài cuộc, nghe chuyện phiếm không có quan hệ mà thôi. Đầu ngón tay tùy ý nắm một khối bánh ngọt phù dung, đưa vào trong miệng.

“Thất ca có người kẻ tặc, Sở Dục phải kính thất ca một ly mới phải.” Sở Dục giọng cao ly rượu trước mặt, nghiêng hương Sở Diễm.

Sở Diễm sáng khoái cười một tiếng, bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Ánh mắt Thiên Dao ôn nhuận nhìn về phía Sở Dục, lại chậm rãi dời về trên người Đông Ca quận chúa bên cạnh hân. Bụng Đông Ca rất lớn, sắp lâm bồn. Sắc mặt hồng nhuận, cực kỳ hiển nhiên được chiếu cố vô cùng tốt, chỉ là trong đôi mắt đẹp luôn luôn sâu bi như có như không.

“Sở Dục cũng sắp làm phụ thân, cùng vui mà thôi. Ngự y trấn an bài trong Vương phủ có làm tròn trách nhiệm?”

“Nhận được hoàng ân, ngự y trong phủ tận tâm hoàn thành trách nhiệm, thân thể nô tỳ được điều dưỡng tốt hơn rất nhiều.” Đông Ca quận chúa ni non mở miệng.

“Ừ, vậy là tốt rồi. Đây là con nối dòng đầu tiên của Sở Dục, không thể qua loa.”

Sở Dục cười, “Đa tạ Thất ca quan ái.” Dứt lời, phẩy tay áo một cái, phía sau người hầu vội khom người tiến lên, trong tay bưng một cái hộp bằng gỗ đen. “Trước đó vài ngày trong lúc vô ý có được hai chén huyết yến, trong phủ để lại một chén, chén này xin dâng tặng cho Thất tẩu dưỡng thân thể.”

Lời này vừa nói ra, trong bữa tiệc lại là khoảnh khắc yên tĩnh. Ánh mắt mọi người đều lưu chuyển qua lại giữa Tư Đồ Phương Phi và Thiên Dao. Nhất định là Tư Đồ Phương Phi ngồi yên vị trong cung, theo lý mà nói, chỉ có nàng có tư cách nhận một tiếng ‘thất tẩu’ này của Sở Dục. Nhưng mọi người đang ngồi ở đây đều hiểu rõ, thứ này An Thanh Vương đưa cho Dao phi. Công hiệu lớn nhất của huyết yến chính là điều máu bổ khí cho thai phụ.

Sắc mặt Sở Dục cũng có chút xấu hổ, quả thực là hấn nhất thời sơ sót.

Trên ghế chủ vị, Sở Diễm cũng không để ý nhẹ cười, cánh tay vòng qua eo Thiên Dao, “Dao Nhi, trong lòng Sở Dục vẫn nhớ đến ‘thất tẩu’ nàng, nàng cũng nên nói lời cảm tạ mới phải.”

Ánh mắt Thiên Dao u ám, khẽ cúi người, ôn nhu nói, “Đa tạ An Thanh Vương.”

“Tẩu tẩu khách khí.” Sở Dục chấp tay nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Muôn vàn sủng ái (7)

Ở bên cạnh, quận chúa Đông Ca đang gấp một ít rau xanh đặt vào trong chén hấn, ánh mắt lạnh lẽo âm u, trong đôi mắt vốn dĩ bình tĩnh bắt đầu dậy sóng. Dè dặt thanh âm, tiếng nói lạnh lùng hơi trào phúng. “Hoá ra là nàng ta.”

Sở Dục cả kinh, ánh mắt khóa chặt trên người nàng. Mà giờ phút này, Đông Ca đã cúi thấp đầu, thế cho nên hấn hoàn toàn nhìn không thấy biểu tình của nàng.

Trên ghế chủ vị, Thiên Dao nửa tựa vào trong ngực Sở Diễm, nói khẽ, “Ta mệt rồi.”

“Uhm, để trẫm đưa nàng về.” Hấn kéo nàng qua liền muốn đứng dậy, lại bị Thiên Dao ngăn lại, “Thiên Dao tự mình hồi cung là được, ta không có mảnh mai như hoàng thượng nghĩ đâu.”

Sau khi Sở Diễm khẽ suy xét mới gật đầu, “Trẫm lệnh Lưu Trung cùng Xích Diễm hộ tống nàng trở về.”

Thiên Dao mới vừa đi ra khỏi chủ điện, chưa đi ra cửa cung liền bị người trước mắt cản đường. Nhìn kỹ, thực ngoài ý muốn chính là quận chúa Đông Ca – An Thanh Vương phi. Xem ra, đã chờ ở cửa cung lâu rồi.

“Dao quý phi.” Khoé môi Đông Ca nhếch lên ý cười, tượng trưng cúi người thi lễ.

“Thân thể Vương phi có nhiều bất tiện, không cần đa lễ.” Thiên Dao nhạt giọng nói.

“Nơi đây là hoàng cung, thân phận Quý phi cao quý, thần thiếp chỉ là làm theo lễ tiết mà thôi.” Đông Ca chậm rãi nói nhẹ, “Dao phi đại giá, Đông Ca chờ đã lâu.”

Ánh mắt Thiên Dao hơi trầm xuống, trong lòng đã từ từ sáng tỏ. Chỉ là không ngờ tới, bất quá chỉ gặp mặt một lần, huống chi sự tình đã qua lâu như vậy, nàng vậy mà còn ghi nhớ trong lòng.

“Không biết Vương phi tìm ta có chuyện gì?”

Đông Ca vẫn chưa đáp lại, mà dùng ánh mắt liếc qua đám người Lưu Trung và Xích Diễm ở sau lưng Thiên Dao.

Thiên Dao cười, mở miệng nói. “Đều lui xuống trước đi.”

“Chuyện này...” Đám người Lưu Trung có chút chần chờ, nhưng vẫn cung kính lui xuống.

“Vương phi có chuyện gì, hiện tại có thể nói rồi.” Thiên Dao mỉm cười, nhạt giọng mở miệng. Mà đôi mắt nhưng là tiếng chất vấn cuồng loạn của Đông Ca.

“Người đừng giả bộ, là người, là người có đúng không? Vị công tử tiêu sái trong mai lâm năm đó chính là người!” Cảm xúc của Đông Ca dao động kịch liệt, bỗng trào phúng cười to, “Ta thật sự là đứa ngốc nhất thiên hạ, trái tim thiếu nữ cùng tín vật định tình, vậy mà lại không biết đối phương chính là mỹ nhân khuyển quốc khuyển thành.”

Thiên Dao cứng đờ tại chỗ, nhưng không cách nào biện bạch, “Thực xin lỗi, việc này, ta thật sự xin lỗi. Nhưng An Thanh Vương vẫn thao võ lược, tuân tù lịch sự, cùng quận chúa cũng là ông trời tác hợp cho. Hiện giờ quận chúa là người có mang, cũng coi như thời cơ chín muồi.”

Đông Ca vẫn càn rỡ cười như cũ, trong mắt đã có ánh nước sáng trong veo chảy xuống. “Vì đạt được sự ủng hộ của phụ vương, Sở Dục dùng đủ thủ đoạn, hao tổn tâm cơ để ta cam tâm gả cho hắn làm thê tử. Nhưng hắn chung quy đều không phải thiết tình. Mặc dù hắn chưa từng lạnh nhạt với ta, nhưng ta lại tìm không được ấm áp từ trên người hắn. Đây không phải, không phải điều ta muốn. Đề là người, khiến toàn bộ mọi chuyện biến thành như vậy!”

“Đông Ca...” Thiên Dao muốn lên tiếng an ủi, lại thấy sắc mặt Đông Ca tái nhợt như tờ giấy, tay che bụng dưới, trên trán đổ mồ hôi lạnh. “Quận chúa Đông Ca, cô làm sao vậy?”

“Đau, đau quá a!” Đông Ca lớn tiếng la, bàn tay gắt gao bám lấy cánh tay Thiên Dao, cơ hồ muốn xé rách da thịt của nàng.

Thiên Dao ép buộc bản thân trấn định, đầu ngón tay nắm lấy phía trong cổ tay nàng. Một lát sau, hoảng sợ nói, “Đông Ca, hải tử muốn chào đời rồi.”

Cách đó không xa, truyền đến tiếng bước chân vội vàng nhỏ vun, đám người Sở Diễm cùng Sở Dục đi nhanh tới, nhìn thấy tình hình lúc này đều kinh hãi.

“Thất tử, đã xảy ra chuyện gì? Nàng có thương tổn đến tử không?” Sở Dục kinh hoảng xoa nhẹ thân thể Đông Ca, lo lắng mở miệng. Mà lúc này, Sở Diễm đã ôm Thiên Dao vào lòng.

“Hoàng thượng, mau truyền ngự y cùng bà đỡ tới, chỉ sợ Vương phi sinh non rồi.” Thiên Dao cuống quýt nói.

“Chuyện này...” Sở Dục cả kinh, vội ôm Đông Ca đang đau đớn không thôi đi nhanh về hướng thiên điện.

Trong thiên điện, đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày. Không khí cũng đặc biệt khẩn trương. Bọn thị nữ ra ra vào vào, mang từng chậu lại từng chậu máu loãng. Đám người Sở Diễm cùng Sở Dục đợi ở phòng kế bên, thỉnh thoảng có ngự y tới thông báo tình hình bên trong. Tình huống tựa hồ không hề lạc quan, trọn vẹn hai canh giờ qua đi, hải tử vẫn không có dấu hiệu sinh.

Mới đầu, Sở Dục còn hết sức giữ bình tĩnh, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, hắn cũng bắt đầu trở nên nôn nóng bất an. Từ khi có đứa nhỏ này, thân thể Đông Ca liền gầy yếu rất nhiều, vừa nảy xúc động mạnh như vậy, cực kỳ dễ dàng khó sinh. Đây là một xác hai mạng, há có phải chuyện đùa.

“Sợ?” Sở Diễm bình thản hỏi.

Sở Dục khẽ gật đầu, bàn tay dưới ống tay áo sớm nắm chặt thành quyền. “Chung quy là đệ phụ nàng.”

Lại là im lặng kéo dài, ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vàng của thái giám, cửa điện bị đẩy ra, đại thái giám Lưu Trung vẻ mặt vui mừng, khom người cúi đầu nói, “Hồi bẩm hoàng thượng, vương gia, An Thanh vương phi sinh ra một vị tiểu hoàng tử, mẫu tử bình an.”

Sở Dục vui mừng, vội vàng đi vào căn phòng bị ngăn lúc trước. Sở Diễm nhẹ cười, theo sát phía sau.

Trong phòng, mặc dù bận rộn, nhóm bà đỡ nhưng lại ngay ngắn trật tự. Đẩy cửa vào, Thiên Dao đang tỉnh đi ra, sắc mặt nàng đặc biệt trắng xanh, mặt mộc mệt mỏi, trên trán rịn mồ hôi, một đôi mắt lại sáng trong. Nhìn thấy Sở Dục, khẽ cười, “Chúc mừng Vương gia.”

“Làm phiền thất tử.” Sở Dục cung kính hoàn lễ, trên mặt đều là vui sướng khi lần đầu làm phụ thân. Bên cạnh đã có bà đỡ đem tiểu thể tử vừa sinh ra đưa vào trong ngực hắn, “Đông Ca như thế nào?”

“Hôn mê ngắt lịm, thân thể vẫn cực kỳ suy yếu, điều dưỡng cho tốt sẽ từ từ khá hơn.” Giọng nói Thiên Dao mềm mại, bàn tay vuốt ve trán, chỉ cảm thấy đầu óc mơ màng. Sở Diễm nhanh tay nhẹ ôm nàng vào lòng.

“Trăm lần ngàn hồi cung, mệt nàng rồi.” Sở Diễm âm giọng nói.

Thiên Dao cười, an thuận dựa vào trong ngực hắn.

Đông Ca khó sinh, ngự y vì tị hiềm tất nhiên không dám giúp Vương phi đỡ đẻ. Hải tử rất lâu không sinh ra được, khí lực Đông Ca hao hết, nhóm bà đỡ cũng luống cuống tay chân. Nếu không có Thiên Dao tự mình chần mạch cho Đông Ca, lại phân phó bà đỡ đầu vào đẩy, mẫu tử Đông Ca chỉ sợ thật sự gặp nguy hiểm rồi.

Trong Vị Ương cung, Thiên Dao vừa ngủ liền ngủ tới 3 canh giờ. Sở Diễm vẫn canh giữ bên người nàng. Trong phòng ánh sáng nhàn nhạt cùng mùi đàn hương. Phụ nữ có thai vốn không nên thấy máu, nếu không phải tình huống hôm nay khẩn cấp, Sở Diễm sẽ không để cho nàng vất vả.

Lúc tỉnh lại, đêm đã khuya. Ngoài cửa sổ bóng đêm buông xuống, ánh sáng từ vầng trăng tròn rọi vào khung cửa sổ, trong veo mà lạnh lùng.

“Ngủ ngon không?” Sở Diễm khẽ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, nhát giọng hỏi.

Thiên Dao khẽ gật đầu, ánh mắt nhưng lại lưu luyến bên ngoài cửa sổ. “Hoàng thượng dẫn Thiên Dao ra vườn ngắm trăng được không?”

“Được.” Sở Diễm mỉm cười đáp ứng, đem áo choàng màu trắng khoác lên trên vai nàng, ôm nàng ngồi trong ghế đá trong vườn. Trên bàn đá bày bánh Trung Thu đủ màu vị cùng mấy loại trái cây, trong bầu rượu bạch ngọc là loại rượu Nữ Nhi Hồng thượng hạng nhất.

Sở Diễm rót hai ly rượu, khoé môi nhếch lên nụ cười, rất là thích ý. “Dao Nhi không cùng ta uống một chén sao? Đây là Trung Thu đầu tiên sau khi chúng ta thành thân.”

“Thiên Dao không thể uống rượu.” Ngón tay thon dài của Thiên Dao cầm ly rượu, dịu dàng mỉm cười.

“Không sao.” Sở Diễm ôn nhu nói, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, lại từ tay Thiên Dao, uống cạn ly rượu của nàng. “Nàng gả cho ta khi đó là một ngày mùa thu, hoa bay đầy trời, rất đẹp.”

“Uhm” Thiên Dao gổi đầu lên ngực hắn, nhát giọng đáp lại.

“Thời gian qua thật nhanh, đảo mắt đã một năm.”

Thiên Dao khép hờ hai tròng mắt, khoé môi hiện lên nụ cười lúm đồng tiền như có như không. “Một năm này với Thiên Dao mà nói, giống như một đời dài đằng đẳng.”

“Đồ ngốc, thời gian của chúng ta còn rất dài.” Hắn gắt gao ôm nàng, sùng nịch nói.

Thiên Dao nhẹ cười, “Có lẽ vậy.” Vừa dứt lời, bên hông đột nhiên đau xót. Hắn không có ý tốt ở bên eo nàng nhéo một cái, Thiên Dao bị đau, mở to cặp mắt sáng từngmắt hấn.

“Không được nói bậy.” Sở Diễm nhẹ giọng trách cứ.

“Đường đường nhất quốc chi quân, vậy mà cũng kiêng kỵ những thứ này.” Thiên Dao giễu cợt nhẹ cười, ngửa đầu nhìn vầng trăng trên bầu trời.

Hai người tương đối trầm mặc, gió đêm xuyên thấu qua lá cây tạo ra tiếng xào xạc.

Thiên Dao khẽ khép mắt, tận hưởng nhiệt độ do ánh trăng tản mát trên người. Sở Diễm rũ mắt ngóng nhìn nàng, vô ý thức xoè bàn tay ra vuốt ve đôi má như ngọc của nàng. “Trên Thiên Sơn cũng từng vô số lần tưởng tượng ra bộ dáng của nàng.”

“A...? Có phải khiến cho hoàng thượng cực kỳ thất vọng?” Thiên Dao lạnh nhạt mà cười, lông mi thon dài hơi hơi rung động. Ánh trăng trong veo mà lạnh lùng, ánh sáng trong mắt chớp động, đẹp đến câu hồn nhiếp phách.

Khoé môi Sở Diễm gọi lên ý cười, hai ngón tay nắm cầm nàng, ở trên môi nàng khẽ hôn nhẹ một cái. “Rất đẹp, so với tưởng tượng của ta còn đẹp hơn. Thật sự rất đẹp, chỉ muốn đem nàng giấu đi, ngoại trừ ta, không ai có thể nhìn trộm vẻ đẹp của nàng.”

“Muốn kim ốc tàng kiều?” Thiên Dao bấu môi, hài hước nói.

“Sẽ không.” Sở Diễm nghiêng đón ánh mắt của nàng, chân thành nói, “Dao Nhi không nguyện làm chim hoàng yến, ta cũng không nhẫn tâm chặt đứt cánh của nàng. Chẳng qua, cho dù nàng có bay xa nữa, cũng đều thuộc về riêng mình ta. Nếu như có nam nhân nào dám mơ ước nàng, trăm liền móc mắt hấn ra.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Do dự (1)

Thiên Dao kinh ngạc, chăm chú nhìn hấn, mà biểu tình Sở Diễm vô cùng chân thật, không chút nào giống như vui đùa. Giằng co hồi lâu, Thiên Dao mới bất mãn phun ra hai chữ, “Bạo quân.”

“Trăm chưa bao giờ nói qua chính mình là mình quân.” Sở Diễm trong trẻo cười, trở tay ôm nàng vào trong ngực. Bàn tay ấm áp bao trùm trên chiếc bụng hơi lồi của nàng, thế nhưng lại cảm thấy vật nhỏ trong bụng vậy mà máy động.

Thân thể cao lớn đột nhiên cứng ngắc, Sở Diễm không thể tin, mắt phượng hiện lên thần sắc kinh hi, “Hấn, hấn giống như đang động đậy. Dao Nhi, nàng cảm nhận được không?”

Thiên Dao bật cười, giữ chặt bàn tay đang kề sát bụng nàng của hắn. Sắc mặt nàng ôn nhu đậm nhạt, cũng không có kinh ngạc, “Là máy thai. Đêm hôm trước hắn động qua một lần, ngược lại coi như an phận, đây là lần thứ hai mà thôi.”

“Vì sao không nói cho ta biết?” Sở Diễm giống như phát hiện một lãnh thổ mới, bàn tay đặt trên bụng nàng thong thả xoa xoa qua lại. Vật nhỏ trong bụng vô cùng phối hợp lại động nhẹ vài cái, giống như chào hỏi phụ thân.

Sở Diễm mang ý cười ảm áp, giống như hài đồng đơn thuần mà vô hại. Ngăn cách bởi một lớp sa mỏng, đầu ngón tay khẽ vuốt ve bụng dưới của nàng. “Bảo bối, đừng quấy mầu thân con.”

Thiên Dao bất đắc dĩ bật cười, hai cánh tay mềm mại ôm eo hắn, hấp thu lấy nhiệt độ trên thân thể hắn. Lúc bảo bảo máy thai, trong bụng có hơi hơi khó chịu, Thiên Dao tựa vào ngực hắn, khoé môi mỉm cười, khẽ khép mắt, vẫn không đem việc cơ thể không khỏe nói cho Sở Diễm. Bảo bảo làm âm ỉ một trận lại lặng im, Sở Diễm ngược lại cau mày.

“Bảo bối, làm sao vậy? Con mau nhúc nhích.”

Thiên Dao không biết làm sao, kéo bàn tay bao trùm trên bụng nàng của hắn, thản nhiên nói, “Tiểu hoàng tử của hoàng thượng ngủ rồi, đừng đánh thức hắn.”

“Dao Nhi thì sao? Có muốn ngủ không?” Sở Diễm ôn nhu hôn bên má nàng, mang theo vài tia tê dại. Thiên Dao nhẹ cười, bàn tay đẩy ra khuôn mặt tuấn tú của hắn.

“Uhm.” Nàng tùy ý đáp lời, liền không nói tiếp.

Trên đường mòn bằng đá, bóng dáng Lưu Trung từ xa lại gần, ở khoảng cách ba bước thì dừng lại, đề thấp âm lượng nói, “Hồi bẩm hoàng thượng, An Thanh Vương phi đã tỉnh lại, Vương gia tính dẫn Vương phi cùng tiểu thể từ hồi phủ.”

Ánh mắt Sở Diễm sâu thẳm, nhạt giọng mở miệng, “Tuỳ hắn đi. Đem huyết san hồ Triều Tiên tiến cống cùng Kim Ngọc Như Ý cho An Thanh Vương cùng mang đi, nói là lễ vật của trẫm đưa cho tiểu thể tử.”

“Lão nô tuân chỉ.” Lưu Trung khom người cúi đầu, bước nhanh lui xuống.

Sở Diễm cúi đầu nhìn tiểu nữ nhân ở trong lòng, ánh mắt trở nên đặc biệt ôn nhu. Mà nàng chẳng biết lúc nào đã mở một cặp mắt sáng, không chớp mắt nhìn chăm chăm hắn, chậm chậm mở miệng, “An Thanh Vương là người đáng phò thác.”

“Ừ.” Sở Diễm đáp lại. Chỉ cần Sở Dục không mơ ước nữ nhân trong lòng hắn, hắn liền vĩnh viễn coi hắn như huynh đệ thù tấu.

Ánh mắt Thiên Dao ôn nhuận thăm dò vào trong đôi mắt thâm thúy của hắn, lần đầu tiên nhìn thấu tâm sự của hắn, trầm nhẹ cười, “Lúc hoàng thượng nhốt Thiên Dao ở thâm cung, ta cùng với An Thanh Vương từng dùng một ván cờ định thắng thua. Thiên Dao cầu được tự do. Vương gia một lời nói gói vàng, chắc đã đề cập qua với hoàng thượng việc này.”

“Ừ.” Sở Diễm buồn bực hừ một tiếng, “Hắn muốn dẫn nàng xuất cung. Ta không có đáp ứng. Dao Nhi, có một số việc nàng không hiểu, ta cũng không hy vọng nàng hiểu được.” Tỷ như Vân Kiềm, tỷ như Sở Dục, tỷ như Sở Hạo đã mất... Sở Diễm muốn trong mắt nàng, trong lòng nàng chỉ có một người là hắn mà thôi. Hắn không cho phép trong lòng nàng lưu giữ bất kỳ nam nhân nào khác ngoài hắn, dù cho chỉ là một chút dấu vết.

Ánh mắt Thiên Dao mang theo một chút mê mang, mà đôi môi mềm mại ấm nóng của hắn đã đặt trên mi mắt nàng, mềm nhẹ hôn.

Nơi xa, trong lầu gác đỏ thẫm trong cung, Linh Lung cùng Doãn Hàm Tuyết ngồi đối diện với nhau, nhìn tình hình trong Vị Ương cung. Mặc dù nhìn không rõ ràng, lại mơ hồ nhìn thấy hai bóng lưng ôm nhau. Linh Lung ản nhần không nói, mà trên mặt Doãn Hàm Tuyết toàn là ý trào phúng.

Hai người đều biết rõ, địa vị của Thẩm Thiên Dao trong lòng đế vương đã là không người có thể đạt tới.

Một trận mưa thu, một cơn gió lạnh.

Chạng vạng, bầu trời khẽ đổ mưa bụi. Thời tiết lạnh, Thiên Dao nửa tựa ở trước cửa sổ, giống như ngày xưa, ánh mắt lạnh nhạt rơi bên ngoài cửa sổ. Ngày thường vào lúc này, Sở Diễm sớm xuất hiện trong Vị Ương cung, tự mình giám sát nàng uống thuốc. Hôm nay lại chậm chạp chưa về.

“Nương nương, người nên uống thuốc rồi.” Liên Tinh đưa chén thuốc ấm nóng đến trước mặt Thiên Dao.

Ánh mắt nàng mờ mịt rơi trên chén thuốc đen đặc, lại chậm chạp không có tiếp nhận. “Hoàng thượng đâu?”

“Hoàng, hoàng thượng còn đang ở trong Ngự thư phòng xử lý chính vụ. Hôm nay, hôm nay chỉ sợ không thể tới làm bạn cùng nương nương rồi.” Liên Tinh áp a ập ứng nói xong. Hôm nay hoàng thượng chiều hoàng hậu thị tẩm, hiện giờ người đã ở trong Khôn Ninh cung. Liên Tinh lo lắng chủ từ nhà mình thương tâm, liền không dám dùng lời thực bảm báo.

Thiên Dao giấu cợt cười, trong lòng tự nhiên hiểu Liên Tinh đang nói dối. Thân thể của nàng đều đã run nhè nhẹ, năng lực nói dối của tiểu nha đầu này hiển nhiên không bằng người.

“Hoàng thượng tới cung của tần phi nào?” Thiên Dao nhạt giọng hỏi. Cái gì mà duy nhất, nàng vốn chưa từng tin qua.

Liên Tinh chỉ cảm thấy thái dương ứa mồ hôi lạnh, run giọng nói, “Hồi bẩm nương nương, tối nay là, là hoàng hậu nương nương thị tẩm.”

Thiên Dao trong lòng giật mình, thân thể đều đã run nhẹ. Hắn có thể chiêu hạnh bất luận tần phi nào, lại nhất định sẽ không là hoàng hậu Tư Đồ Phương Phi, trừ phi, hắn muốn động thủ với Tư Đồ gia. Thiên Dao thống khổ mà bất đắc dĩ nhắm chặt hai mắt, trên hàng mi thon dài nhiễm nhàn nhạt nước ẩm ướt. Chuyện nàng lo lắng nhất vẫn xảy ra, hắn chung quy không chịu buông tha Tư Đồ nhất tộc.

Thiên Dao không nói lời nào chạy ra ngoài điện. Liên Tinh cả kinh, bước nhanh đuổi theo, “Nương nương, người đi nơi đâu? Bên ngoài vẫn còn mưa, dễ cảm nhiễm phong hàn ảnh hưởng tiểu hoàng tử.”

“Nương nương, người không thể đi. Hoàng thượng đã phân phó qua, tối nay nương nương không thể nào bước ra Vị Ương cung nữa bước.” Cửa cung, Yêu Nguyệt quỳ rạp dưới chân Thiên Dao, lại dùng ngôn từ thẳng thắn nói. Sau lưng nàng đứng một hàng Ngự Lâm quân, ngoại trừ chỗ sáng, chỗ tối cũng có âm vệ.

Thiên Dao lạnh giọng mà cười, phất tay áo một cái. “Tối nay ta nhất định phải nhìn thấy hoàng thượng, ta ngược lại muốn nhìn xem ai dám cản ta.” Nàng không hề có kỵ vượt qua thân thể Yêu Nguyệt, Ngự Lâm quân nhưng lại chần ở trước mặt. Thiên Dao giận dữ, giương ống tay áo lên, hàn khí khiến người sợ hãi ào ào ập tới quét mọi người sang một bên.

Liên Tinh theo sát phía sau lưng Thiên Dao, tay cầm chiếc dù giấy che trên đỉnh đầu Thiên Dao, mà thân thể chính mình lại toàn bộ ở trong mưa. Yêu Nguyệt lạnh lùng trừng mắt nàng, thầm nghĩ: ‘Nha đầu kia rốt cuộc an tâm cái gì, Lưu tông quân rõ ràng phân phó không thể nào tiết lộ hành tung của hoàng thượng, nàng vậy mà dám can đảm cãi thánh mệnh.’

Cửa cung Khôn Ninh cung đóng chặt, ngoài cửa cung tầng tầng Ngự Lâm quân trấn giữ. Thiên Dao bận tâm thai nhi trong bụng, chung quy không có xông vào. Nàng đứng ở ngoài cửa cung, thân thể đơn bạc đứng trong mưa, si ngốc nhìn cửa cung đóng chặt, vô luận Liên Tinh khuyên can như thế nào cũng không chịu rời đi.

Mà lúc này, trong Khôn Ninh cung, lại là một cảnh tượng khác.

Sở Diễm ngồi ở ghế chủ vị, lười biếng tà mị, một đôi mắt phượng nhắm lại, từ trên cao nhìn xuống Tư Đồ Phương Phi quỳ trên đất. Bên tay trái là một chén thuốc đã nguội lạnh.

Tư Đồ Phương Phi quỳ trên đất, sắc mặt trắng bệch như tro tàn. Bên người nàng, hai danh ngự y cung kính đứng.

“Hoàng hậu vẫn còn không tính nói thật sao?” Sở Diễm lãnh tà mở miệng, ngữ điệu lười nhác, lại không hiểu sao lộ ra một cổ băng hàn.

Tư Đồ Phương Phi chỉ cảm thấy tay chân đều bị hàn băng ăn mòn, tự biết từ kỳ đã tới, cũng không tiếp tục làm chuyện vùng vẫy gãy chết. “Nô tỳ không có lời nào để nói.”

“Ồ...?” Sở Diễm mị hoặc cười, mắt đen tùy ý liếc sang ngự y bên cạnh, “Nếu hoàng hậu nương nương không muốn nói, liền do hai người các người nói đi.”

“Hồi bẩm hoàng thượng, đây, đây là lạc thai được. Sau khi uống vào không tới nửa canh giờ, thai nhi trong bụng sẽ mất.”

“Vậy ư?” Sở Diễm lơ đãng hừ cười, “Hoàng hậu nương nương của trẫm vì sao phải uống lạc thai được? Trẫm nhớ rõ nửa năm nay chưa từng chiều nàng thị tẩm.”

Ý cười để vương nhìn như vô hại, lại âm tàng sát khí. Ngự y cũng là người biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt, trong lòng ít nhiều đã hiểu rõ sự tình từ đầu đến cuối. Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ vậy mà lại làm ra chuyện đồi phong bại tục bậc này, đem mặt mũi để vương để ở chỗ nào.

‘Phịch’ một tiếng, hai danh ngự y lão đạo quỳ rạp xuống đất, run giọng nói, “Hồi bẩm hoàng thượng, dựa theo mạch tượng, hoàng hậu nương nương, người, người có thai hai tháng.”

Mắt phượng Sở Diễm lạnh lẽo nhắm lại, tùy ý nói. “A..., ra là như vậy.” Hắn đứng dậy, nửa cúi người, đầu ngón tay tùy ý nâng cầm Tư Đồ Phương Phi lên, “Hoàng hậu nương nương của trẫm, nàng nói cho trẫm biết, nàng mang thai hai tháng là như thế nào?”

Tư Đồ Phương Phi gât gao cắn môi dưới, làn môi mềm mọng mê người trước đó bị nàng cắn đến huyết nhục mơ hồ. “Tư Đồ Phương Phi tự biết chạy không khỏi, hoàng thượng muốn chém giết muốn róc thịt, đương nhiên muốn làm gì cũng được.”

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, không chút nào thương hương tiếc ngọc đẩy ngã thân thể nàng. Tư Đồ Phương Phi té mạnh xuống mặt đất cảm thạch cứng rắn băng lãnh, cổ nền đau đớn, không chịu hé răng.

“Hắn là ai?” Sở Diễm lạnh giọng hỏi.

Tư Đồ Phương Phi không nói, ánh mắt đục ngầu, giống như chưa từng nghe hắn hỏi.

Hắn lại nắm cầm nàng, mang theo một chút lực đạo, trong đôi mắt sâu thẳm là trào phúng cùng khinh thường. “Tư Đồ Phương Phi, nàng tựa hồ đem sự tình nghĩ đơn giản quá rồi. Nàng cho là nàng không mở miệng, trẫm không làm gì được nàng sao? Thân là nhất quốc chi mẫu, lại không biết giữ mình

trong sạch, làm ra chuyện đòi phong bại tục như vậy, mất hết mặt mũi hoàng tộc. Hơn nữa đây là trọng tội, liên lụy cửu tộc.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Do dự (2)

Trong ánh mắt Tư Đồ Phương Phi hiện lên thần sắc kinh hoàng, chân kinh qua đi, từ từ trở nên trong veo, sau cùng, chuyển thành cười to trào phúng. “Chỉ sợ ‘liên lụy cửu tộc’ này mới đúng là kết quả hoàng thượng muốn đi. Tư Đồ gia vẫn là cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt hoàng thượng. Hiện giờ, rốt cục bị hoàng thượng nắm được nhược điểm, hoàng thượng tất nhiên sẽ không buông tha Tư Đồ nhất tộc ta.”

Sở Diễm thanh lãnh cười, “Nàng trả thù có vài phần can đảm, trước mặt trăm dặm nói ra lời đại nghịch bất đạo này. Đừng quên, nàng mới đúng là tội nhân của Tư Đồ gia. Nếu như nàng an phận thủ thường làm hoàng hậu nương nương của nàng, trăm có năng lực làm gì được Tư Đồ nhất tộc!”

Biểu tình trên mặt Tư Đồ Phương Phi nhất thời cứng đờ, trong đầu không ngừng vang vọng: “Nàng mới đúng là tội nhân của Tư Đồ gia!”

Sở Diễm khoanh tay đứng trước người nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng đang cúi người, trong mắt không có một tia nhiệt độ.

“Hoàng thượng.” Lưu Trung đột nhiên đẩy cửa vào, kích động đi tới bên người hắn, kề vào lỗ tai nói thầm vài câu. Chỉ thấy sắc mặt Sở Diễm khẽ biến, thể nhưng bỏ lại toàn bộ mọi chuyện, bước nhanh đi ra khỏi điện.

Cửa cung chậm rãi mở ra, ánh vào rèm mắt chính là một bóng trắng mảnh mai. Đêm thu mưa lạnh, nàng cầm một cây dù giấy, thân thể nhỏ xinh ở dưới ô dù, lạnh run, làn môi lại nhếch lên quật cường, đứng chờ tại chỗ, khuôn mặt tái nhợt, điềm đạm đáng yêu.

Sở Diễm đi nhanh tới trước người nàng, cúi đầu dừng ở con người rung rung của nàng, ngực đau đớn như bị đao cắt. Cánh tay trắng kiện vòng qua, ôm thân thể sớm đã băng lãnh của nàng, siết chặt trong lòng ngực cực nóng. Bàn tay cầm ô khẽ nghiêng, hạt mưa nhỏ mịn rơi vào giữa y phục cùng tóc của hai người.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” Liên Tinh ở phía sau lão đạo quỳ rạp xuống đất, nghĩ thầm, lần này đúng là gây họa lớn. Quý phi ý sủng mà kiêu, lại tự xông đến Khôn Ninh cung đại náo, hoàng thượng cho dù có sủng, cũng sẽ không tiếp tục dung túng nàng cố tình gây sự.

“Cút.” Lời ra khỏi miệng Sở Diễm lại còn băng lãnh hơn so với ngày thu se lạnh, khiến người ta sợ hãi. Liên Tinh không dám trì hoãn, vội lui xuống.

Sở Diễm dán môi bên tai Thiên Dao, ôn nhu nỉ non, giọng nói mềm nhẹ tràn đầy đau lòng: “Đồ ngọc này, ta không có chạm vào nàng ta. Chuyện ta đã đáp ứng nàng tuyệt đối sẽ không nuốt lời.” Hắn nói lang sang chuyện khác.

Thiên Dao nâng mắt, bình tĩnh ngó nhìn hắn. Hạt mưa xen lẫn nước mắt theo khuôn mặt tái nhợt chảy xuống. Bởi vì đứng lâu trong mưa, làn môi hơi tím tái, hơi hơi rung động, “Sở Diễm, nói cho ta biết, chàng muốn làm gì nàng? Chàng muốn làm gì Tư Đồ gia?”

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng, con ngươi sâu như hàn đàm không thấy đáy. “Dao Nhi, hà tất phải hỏi rõ ràng mình bạch mọi chuyện. Tư Đồ gia cùng nàng không có nửa phần quan hệ, trăm cũng sẽ không cho phép các người có quan hệ gì. Ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, làm nữ nhân của ta, để ta sủng nàng, yêu nàng, không tốt sao?”

Thiên Dao tựa vào trong ngực hắn, khóc thút thít. Nàng hy vọng biết bao chính mình chỉ đơn thuần là nữ nhân của hắn, nhưng mà, những người này là thân nhân của nàng, nàng làm sao có thể vứt bỏ không để ý. “Hiện giờ đại cục đã định, hoàng thượng tay nắm hoàng quyền, Thái hậu đã qua đời, Vinh Thân vương tự vẫn mà chết, Tư Đồ gia đối với hoàng thượng không còn là uy hiếp nữa. Chẳng lẽ không thể buông tha Tư Đồ nhất tộc sao?”

Sở Diễm bất đắc dĩ khép hai tròng mắt lại, lúc mở ra lần nữa, trong đôi mắt đen như mực là sự thanh minh cô lãnh. “Không được. Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương*. Tư Đồ gia không giữ lại được. Nếu như cho Tư Đồ Tẫn một cơ hội nghỉ ngơi, bình đến dưới thành chỉ là vấn đề thời gian. Trẫm tuyệt không thể nhân nhượng.”

“Sở Diễm.” Thiên Dao bắt lực thấp giọng gọi, hai tay gắt gao bắt lấy cánh tay rắn chắc của hắn, hàm răng cắn chặt môi dưới, thậm chí huyết nhục mơ hồ nhưng lại không cảm thấy đau. Thảm cảnh Thẩm gia diệt môn rành rành trước mắt, nàng như thế nào có thể để cho Tư Đồ gia giẫm lên vết xe đổ. “Chẳng lẽ hoàng thượng muốn chính tay đâm người thân của Thiên Dao sao? Có phải nhất định muốn ta hận chàng hay không?”

Bàn tay ấm áp của Sở Diễm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của nàng, nâng chiếc cằm nhỏ của nàng lên, nhưng lại không hề báo trước hôn lên môi nàng, mùi máu tanh xen lẫn trong nụ hôn mãnh liệt. Mùi máu nhân nhát kích thích cảm quan, khiến dục vọng cực nóng từ từ lan ra. Thiên Dao vô lực vùng vẫy, suýt nữa ngất trong ngực hắn.

“Giang sơn mỹ nhân, Dao Nhi đang ép trẫm phải lựa chọn sao? Tư Đồ nhất tộc ủng hộ Vinh Thân vương mưu loạn, cấu kết Hung Nô, thông đồng với địch phản quốc, những tội đó không phải là tội lớn tịch thu gia sản giết kẻ phạm tội ư? Trẫm diệt trừ Tư Đồ tộc là làm theo luật pháp.”

“Nhưng mà, Sở Diễm...” Thiên Dao lão đạo lui về phía sau, lòng bàn tay che miệng, trái tim đau đớn giống như bị đao cắt. Nàng chỉ là một nữ nhân,

nàng không hiểu hoàng quyền chính trị, nàng chỉ cầu thân nhân bình an.

“Ta cũng là người của Tư Đồ gia, hải tử trong bụng ta cũng chảy một nửa huyết mạch Tư Đồ gia. Hoàng thượng không cần ta, không cần hấn nữa sao?”

Bóng dáng Sở Diễm cao lớn cô lập tại chỗ, phẳng phất giống như pho tượng. Nàng đau, hấn làm sao lại không đau. Hấn chậm chạp không chịu động thủ đó là có chỗ cô kỵ đối với nàng, mà Thiên Dao nhưng lại từng bước ép sát. Hiện giờ, hấn đang ở giai đoạn mấu chốt, tiếp tục lui, đó là không thể quay đầu lại được nữa. Hấn có thể vứt bỏ quyền lợi chí cao vô thượng, nhưng giang sơn xã tắc phụ hoàng lưu lại, muôn dân trăm họ trong thiên hạ này, hấn làm sao có thể cô phụ!

“Dao Nhi, nếu như trăm nhất định phải diệt trừ Tư Đồ gia, nàng sẽ như thế nào?” Hấn trong veo mà lạnh lùng mở miệng, nhưng lại không có chút nào thoái nhượng.

Thiên Dao lui về sau từng bước một, mồ mướt mà vô tội lắc đầu. Hấn đã lựa chọn sao? Giang sơn mỹ nhân, hấn vĩnh viễn sẽ chọn lựa về trước. Hoá ra, lòng vòng một hồi, toàn bộ cũng chưa từng thay đổi. Nàng cho rằng hấn đủ yêu nàng để có thể bao dung toàn bộ của nàng. Là nàng sai lầm rồi, thật sự sai rồi.

Trong bụng đột nhiên truyền đến đau đớn kịch liệt, Thiên Dao khẽ cong người, mở to miệng thở dốc. Đầu bắt đầu hỗn loạn không rõ, trước mặt bỗng tối sầm, liền hoàn toàn mất đi tri giác.

“Dao Nhi!” Sở Diễm kinh hô một tiếng, trước lúc nàng ngã xuống liền ôm nàng vào lòng, hướng ngoài điện la hét, “Mau truyền ngự y.”

Trong Vị Ương cung, lại là một đêm đèn đuốc sáng trưng. Ngự y trong lòng run sợ hầu ở ngoài điện. Người đứng đầu Thái Y viện cung kính hồi bẩm, “Hoàng thượng, thân thể nương nương suy yếu, lại đứng trong mưa một đêm, động thai khí, thần đã sai người viết đơn thuốc, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng, rất nhanh sẽ khoẻ trở lại. Chỉ là, nương nương không thể chịu bất kỳ kích động gì, nếu không, rất dễ dàng ảnh hưởng tới tiểu hoàng tử trong bụng.”

“Uhm, trăm biết rồi, lui xuống đi, đừng quấy nhiễu Dao phi nghỉ ngơi.” Sắc mặt Sở Diễm lạnh nhạt, vung tay áo. Các ngự y khom người cúi đầu, lục tục thối lui ra ngoài.

Sau khi dứt thuốc, Thiên Dao vẫn như cũ chưa từng tỉnh lại, trong lúc mơ màng vẫn bị ác mộng quấy nhiễu, ngủ vô cùng không yên ổn. Đầy trời đều là màu đỏ như máu, máu tươi bắn tung toé trên sa y tuyết trắng, đau đớn hai mắt. Mặt phụ thân, mặt tam nương, mặt tỷ tỷ, từng khuôn mặt bọn họ hiện lên, bọn họ mang theo mỉm cười, ôn nhu ngó nhìn nàng. Nhưng vô luận nàng la như thế nào, bọn họ chưa từng dừng bước, ngược lại càng chạy càng xa.

Giữa lúc hoảng hốt, những bóng lưng mơ hồ này lại đột nhiên rõ ràng, thế nhưng lại biến thành phụ tử Tư Đồ Tấn cùng Tư Đồ Phong. Nàng cứng ngắc đứng tại chỗ, không biết nên gọi bọn họ thế nào. Mãi đến khi lưỡi dao sắc bén chém đầu bọn họ, máu tươi bắn tung toé lên sa y của nàng, Thiên Dao lão đạo quý xuống, tê tâm liệt phế hô, “Phụ thân, đại ca.”

Sau đó, là gương mặt mẫu thân, cũng xinh đẹp giống như trong trí nhớ vậy. Chỉ là, bà không còn cười với A Dao, mà không ngừng rơi lệ, chất vắn nàng vì sao không cứu Tư Đồ nhất tộc.

“Không, đừng, đừng chết...” Thiên Dao ngủ không ngừng vùng vẫy, khuôn mặt tái nhợt vẫn vương nước mắt.

“Dao Nhi, Dao Nhi, tỉnh, tỉnh lại.” Sở Diễm ôn nhu thấp giọng gọi, trong mắt là bi thương. Hấn không muốn tổn thương nhất chính là nàng, mà lại trong lúc vô hình lần lượt khiến cho nàng mình đầy thương tích. Bàn tay dày rộng phủ lên trên trán nàng, cảm nhận được nhiệt độ nóng hằm hập, Sở Diễm liền lớn tiếng hướng ngoài điện hô. “Mau truyền ngự y.”

Dao phi ốm bệnh, ngự y mặc dù thối lui ra ngoài điện nhưng chưa từng đi xa. Trong chốc lát liền quý trước mặt Sở Diễm.

“Một đám lang băm, không phải nói không có việc gì sao! Dao phi của trăm sao bây giờ vẫn còn chưa tỉnh, lại còn sốt cao không lùi?”

Ngự y run rẩy quý đầy đất, đần đờ mở miệng, sợ một lần không cẩn thận đầu liền rơi xuống đất. “Hồi bẩm hoàng thượng, Quý phi nương nương tích tụ lâu ngày không buông lỏng, tâm bệnh này chỉ sợ không thuốc chữa được.”

Sở Diễm lãnh giận, không khí trong phòng nháy mắt ngưng kết đóng băng. “Trẫm không muốn nghe giải thích, trẫm chỉ cần nàng khoẻ lại. Nếu hải tử trong bụng Dao Nhi của trẫm xảy ra chuyện gì không hay, trẫm muốn toàn tộc các người chôn cùng.”

“Chúng thần không dám.” Ngự y cúi đầu cực thấp, không dám thở mạnh.

Sở Diễm ôm thân thể nóng bỏng của nàng vào lòng, đau lòng âu yếm. Làn môi dán bên tai nàng, không ngừng ní non. “Dao Nhi, chỉ cần nàng tỉnh lại, chỉ cần nàng khoẻ lại, chuyện gì trẫm cũng đáp ứng nàng.”

Lần qua lần lại cả một đêm, bình minh, cơn sốt của Thiên Dao cuối cùng thối lui. Sở Diễm hủy bỏ lâm triều, chỉ an tâm canh giữ ở bên cạnh nàng, sợ một cái nhảy mất nàng sẽ giống như trước mà biến mất.

Trong phòng an tĩnh tới cực độ, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của nữ tử trên giường. Sở Diễm nắm chặt bàn tay nhỏ mềm mại của nàng, đặt trong lòng bàn tay mình. Một đêm không ngủ, trong mắt che kín nhàn nhạt tơ máu.

“Hoàng thượng.” Từ na na đẩy cửa vào, trong tay bưng một chén canh ấm. “Hoàng thượng vẫn nên ăn chút gì đi, đừng làm tổn hại thân thể.”

“Trẫm không có khẩu vị, trước lui xuống đi.” Sở Diễm lạnh nhạt nói.

“Hoàng thượng.” Từ ma ma thăm thía thở dài, bắt đầu dĩ lặc đầu. Nếu như tiên đế cũng si tình như đương kim thiên tử, hoàng hậu Thế Lan làm sao lại phải chết oan.

“Ma ma có phải cũng thấy trẫm cực kỳ vô tình? Nàng đối trẫm thiết tình giao phó, trẫm lại phải xử tử thân nhân của nàng.” Sở Diễm cười, giễu cợt mang theo chút chua xót.

Chú thích:

*Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương: con rết trăm chân, chết mà không ngã. Dùng để hình dung nhân vật, quý tộc hoặc hào môn thế gia có thể lực to lớn, tuy đã suy bại nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Do dự (3)

Ngực Từ ma ma khẽ đau, bà nhìn hoàng thượng lớn lên, làm sao lại không hiểu tâm tính của hắn, nhìn như đối với toàn bộ mọi chuyện lãnh tình nhưng thực ra lại là người đa tình nhất. “Hoàng thượng cũng có bắt đầu dĩ của hoàng thượng, Dao quý phi bằng tuyệt thông minh, đương nhiên sẽ hiểu rõ nỗi khổ của hoàng thượng. Nàng chỉ cần thời gian mà thôi.”

Thông minh, nàng là quá mức thông minh mới có thể vây hãm chính mình trong hoàn cảnh thống khổ như vậy. Sở Diễm thở dài, lại mở miệng, “Bên Khôn Ninh cũng như thế nào?”

Khuôn mặt băng sơn trăm năm bất biến của Từ ma ma lại có vài tia dao động, mi tâm trói chặt, mở miệng nói, “Đêm qua, hoàng hậu nương nương tự sát trong tâm cung của mình, dùng lưỡi dao sắc mổ bụng, bào thai xen lẫn máu loãng chảy ra ngoài. Quan khám nghiệm tử thi đã kiểm tra xong thi thể, chỉ còn chờ chỉ thị của hoàng thượng.”

Mây kiếm Sở Diễm khẽ nhíu mày, Tư Đồ Phương Phi vậy mà lại lựa chọn phương thức thảm khốc như vậy để kết thúc tính mạng. Sự cương liệt của nàng quả thật có chút ngoài dự liệu của hắn. Cực kỳ rõ ràng, nàng muốn dùng hết một chút khí lực cuối cùng bảo hộ người nàng muốn bảo hộ. Chỉ là, người nọ cũng không phải Tư Đồ nhất tộc.

“Được rồi.” Hắn lãnh tình gạt đầu, lại dặn dò, “Phân phó mọi người trong Vĩ Ương cung, nhất định phải giữ bí mật tuyệt đối về cái chết của hoàng hậu. Ai dám để lộ nửa câu với Dao phi, trẫm sẽ không dễ dàng tha thứ cho đâu.”

“Vâng, lão nô biết rõ.”

“Yến Nam Phi đâu?” Sở Diễm lại mở miệng hỏi.

“Ổ Ngự thư phòng, không dám quấy rầy nương nương nghỉ ngơi.”

Sở Diễm yên lặng gạt đầu, giờ tay ý bảo bà lui ra. Từ ma ma khẽ cúi người, liền thức thời thối lui ra ngoài. Chỉ là, bát canh ấm kia vẫn để lại.

Mãi đến khi canh lạnh, Sở Diễm cũng không từng chạm qua. Mà giờ phút này, Thiên Dao lại thanh tĩnh, một cặp mắt sáng không chớp mắt nhìn chăm chăm đỉnh giường chạm rồng khắc hoa tinh xảo, giống như một tượng gỗ không có sinh mạng.

Thấy nàng tĩnh lại, lo lắng treo trong lòng Sở Diễm cuối cùng cũng đặt xuống được. Chỉ là, giữa hai người vẫn như cũ trầm mặc như tờ.

Sau cùng, chính là hắn không chịu nổi sự băng lãnh của nàng, đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi. Bởi vì có Thiên Dao can dự, rất nhiều chuyện, hắn phải một lần nữa tính toán tỉ mỉ. Một lần nữa trừ tính tương lai của bọn họ, tận lực giảm thương tổn tới mức thấp nhất. Bộ dáng nàng yếu ớt mà bất lực, gặp một lần, tâm liền đau một lần. Hắn không cách nào dùng lý trí suy nghĩ, chỉ có thể rời đi.

Cửa phòng mở ra đóng lại, khiến cho Thiên Dao giống như bùng nổ từ trong mộng. Nàng cất lực chống đỡ thân thể, xuyên qua song cửa sổ nửa mở, nhìn thấy bóng lưng hắn từ từ đi xa, đôi mắt lại mờ hồ một mảnh. Vì sao, lại biến thành cục diện như bây giờ? Hắn nhất định cảm thấy nàng có tình gây sự, có phải ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không nguyện ý hay không.

Trong Ngự thư phòng, Sở Diễm an tọa ở ghế chủ vị. Phía dưới, Yến Nam Phi quỳ một gối, cung kính mà khiêm tốn.

“Thần Yến Nam Phi tham kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế.” Họ Yến, tự Nam Phi, đỗ bảng nhãn năm Văn Đức thứ 23, nhậm chức nhất phẩm Đại học sĩ, là đồng học với Ngụy Thanh, đều là phụ tá đắc lực của Sở Diễm. Một người ở ngoài sáng, một người ở trong tối. Nếu như Ngụy Thanh là kim thương sắc bén nhất trong tay Sở Diễm, Yến Nam Phi lại là mũi tên sắc nhọn nằm trong chỗ sâu nhất của hắn, thường thường giết người trong vô hình.

“Ngồi đi.” Sở Diễm nhạt giọng mở miệng, chỉ vào vị trí bên cạnh ý bảo hắn ngồi xuống.

Yến Nam Phi nhắc vạt áo, sau khi khom người cúi đầu, liền ngồi xuống chiếc ghế màu đỏ ở bên cạnh. “Chuyện của hoàng hậu nương nương đã xong, xử trí Tư Đồ gia như thế nào, mong hoàng thượng chỉ bảo?”

Khoé môi Sở Diễm gọi lên ý cười, bàn tay tùy ý bưng chén sứ Thanh Hoa lên, uống một ngụm nước trà xanh trong chén. Một lúc sau, mới chậm chạp nói. “Tư Đồ Phương Phi chết cực kỳ thể thảm.”

“Vâng, thần đã xem qua.” Yến Nam Phi mặt không đổi sắc, giọng nói chưa từng có một tia gọn sóng.

Trong ánh mắt Sở Diễm ngoại trừ coi nhẹ, lại hiện lên chút thần sắc phức tạp. “Mặc dù có gây thơ chút, cho rằng hủy diệt chính mình có thể bảo toàn cho người, nhưng năng chung quy là một nữ nhân cương liệt. Diễn trò tuy là giả, tình cảm nàng đối với người cũng không giả.”

Yến Nam Phi khẽ nâng mặt, nhưng rất nhanh liền cúi đầu, trong veo mà lạnh lùng nói, “Từ đầu tới cuối, bất quá là một hồi giả dối, sao có thể nói tới thiệt tình chân ý. Tâm của vi thần, từ lúc thế tử thần mất đi đã theo nàng mà đi, sống bất quá là một cái xác trung với bề hạ, với giang sơn Đại Hán.”

Đôi mắt phượng của Sở Diễm tà mỹ lạnh lùng nheo lại, âm thầm thở dài. Yến Nam Phi không phải là một người vô tình, chỉ là tâm của hắn đã cho một người, rốt cuộc không tìm ra chút tình yêu dư thừa nào cho Tư Đồ Phương Phi. Người nữ tử kia mới thật sự là đáng thương hại.

Thế cục bàn cờ này từ lúc mấy năm trước hắn liền bắt đầu lập ra, không có gì là không nằm trong lòng bàn tay hắn, ngoại trừ Thiên Dao. Nữ tử kia đột nhiên xâm nhập vào trong sinh mệnh của hắn, khiến cho hắn kinh hãi, nhưng cũng khiến cho hắn không biết làm sao.

“Trong Khôn Ninh cung không thể thiếu cơ sở ngầm của Tư Đồ gia, việc này chỉ sợ sớm truyền vào trong tai lão hồ ly Tư Đồ Tần kia. Trước mắt trẫm chưa có tính toán, trước xem phản ứng của Tư Đồ gia đi.” Sở Diễm nhạt giọng phân phó.

“Vâng, vi thần hiểu rõ.” Yến Nam Phi chấp tay nói, trong lời nói mơ hồ lộ ra thâm ý. Sở Diễm là người thông minh nhanh nhạy như thế nào, làm sao lại không nghe ra ý ngoài lời nói của hắn.

Khoé môi khẽ hiện lên nụ cười quỷ mị, Sở Diễm mở miệng nói, “Ồ...? Yến ái khanh hiểu rõ cái gì?”

Yến Nam Phi không kiêu ngạo không siểm nịnh quỳ một gối xuống, đầu cúi thấp, “Dao phi mang huyết mạch của Tư Đồ nhất tộc, hoàng thượng đối Dao phi hữu tình, nhất định sẽ bận tâm Dao phi cùng tiểu hoàng tử trong bụng.”

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng. Miệng của nữ nhân lúc ở trên giường khi đó quả thật không kín tiếng, xem ra Yến Nam Phi từ chỗ Tư Đồ Phương Phi biết không ít. “Người lui xuống trước đi, việc này trong lòng trẫm tự có tính toán.”

“Vi thần cáo lui.”

Sau khi Yến Nam Phi rời đi, Sở Diễm vẫn như cũ ở lại trong Ngự thư phòng chăm chú lật xem tấu chương chồng chất như núi. Nhớ thương thành tật, đành phải chuyển dời tinh lực đến chuyện triều chính. Sở Diễm không dám tự xưng mình quân, cũng không nguyên cô phụ tín nhiệm của muôn dân trăm họ trong thiên hạ.

“Hoàng thượng.” Giọng nói Lưu Trung ở ngoài cửa điện truyền đến, trong giọng nói xen lẫn khẩn cấp cùng lo lắng.

“Nói.” Sở Diễm lạnh lùng ném ra một chữ.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Dao phi nương nương ở ngoài điện đã hai canh giờ. Lúc này còn tốt, nhưng giờ ngoài trời bắt đầu đổ mưa thu, nương nương bệnh nặng chưa lành, chỉ sợ...”

Lời Lưu Trung còn chưa dứt, chỉ nghe trong phòng truyền đến một tiếng trầm đục. Sở Diễm nắm một quyền trên chiếc bàn đen như mực. “Vi sao bây giờ mới thông báo?”

“Là nương nương không cho phép, lão nô thật sự là...” Về mặt Lưu Trung không yên.

Ngay sau đó, Sở Diễm đã bước ra. Ngoài Ngự thư phòng, quả thực bắt gặp được bóng dáng mảnh mai kia. Hắn ở tại Khôn Ninh cung, nàng liền đứng ở ngoài cung. Hắn ở tại Ngự thư phòng, nàng liền đứng ở ngoài điện. Hắn một ngày không xử lý Tư Đồ gia, nàng liền một ngày chưa từ bỏ ý định. Mặc dù nàng không để ý chính mình, nhưng cũng nên thương tiếc hài nhi trong bụng.

Sở Diễm nhất thời giật dử, đi nhanh tới trước người nàng, kéo lấy cổ tay ngọc mảnh khảnh của nàng. Cây dù giấy trong tay Thiên Dao khẽ nghiêng, một đôi mắt sương mù bình tĩnh nhìn hắn, nhưng lại xa lạ như vậy.

“Thầm Thiên Dao, nàng nhất định phải bức ta như vậy sao?”

Cổ tay bị ép buộc đau đớn, làn môi Thiên Dao nhếch lên, ánh sáng trong mắt di chuyển, vừa thấy đã thương. “Sở Diễm, ta lạnh.” Một câu ấm mềm, lửa giận có to đến mấy cũng nháy mắt tắt ngúm. Mi tâm Sở Diễm trói chặt, cánh tay trắng kiện vòng ra ôm nàng vào ngực, đầu tựa bên mái tóc ẩm ướt của nàng, say sưa hôn.

“Dao Nhi, nói cho ta biết, ta phải làm sao với nàng bây giờ!”

Nàng thuận theo tùy ý hân ôn, kéo qua bàn tay dày rộng của hân bao trùm trên chiếc bụng hơi lồi ra. Một đôi mắt linh động khóc tới hơi sung đỏ. “Hài tử nhớ phụ thân, Thiên Dao dẫn hân tới gặp chàng.”

Mắt phượng Sở Diễm lạnh lùng nheo lại, không hề chớp mắt khóa chặt trên người nàng, thâm thúy như vậy giống như có thể xuyên thủng lòng người. Từ Khôn Ninh cung tới Ngự thư phòng, cứng rắn không được, nàng liền dùng mềm. Vì Tư Đồ gia, nàng quả nhiên chống lại hân rồi. Cho dù là hài tử trong bụng cũng bị nàng dùng để tính kế.

Bàn tay ấm áp vuốt ve đôi má trong veo mà lạnh lùng như ngọc của nàng, cảm nhận da thịt mịn màng như tơ gấm, trước sau như một khiến cho hân yêu thích không buông tay. Không hề báo trước, nụ hôn như đất trời ngập tràn rơi xuống, ngậm lấy môi mềm mại của nàng vào trong miệng, đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập, mang theo trùng phạt bá đạo, cơ hồ hút hết không khí trong khoang miệng nàng.

Thiên Dao chỉ cảm thấy khó thở, theo bản năng vùng vẫy. Ô trong tay bị lệch, rơi xuống một bên, hạt mưa bụi nhỏ mịn từng giọt xuyên thấu trên y phục bằng gấm của hai người, “Sở Diễm, buông ra.”

Thân thể hân đột nhiên cứng đờ, ngoài ý muốn đẩy nàng ra. “Buông ra? Thắm Thiên Dao, sớm nên buông nàng ra. Phụ hoàng nói không sai, nàng quả thật sẽ trở thành uy hiếp với ta. Yêu nàng, ta sẽ chịu sự kiểm chế của Tư Đồ nhất tộc. Tư Đồ Phụng Phi bất quá là một con cò tùy thời có thể bỏ, nàng mới đúng là tấm vương bài cuối cùng trong tay Tư Đồ Tấn.”

Thiên Dao không thể tin nhìn hân, Sở Diễm băng lãnh vô tình như vậy đã không còn là người nàng từng biết rõ. “Cho nên a? Hiện tại có thể buông sao?”

Ánh mắt Sở Diễm lãnh trầm vài phần, nếu như khuất tùng về lý trí, hân liền nên buông tay từ đây. Nhưng hân chung quy là một phạm nhân có thất tình lục dục, hân không cách nào quản thúc trái tim mình, không có biện pháp không yêu nàng. Bàn tay hữu lực nâng chiếc cằm nhỏ của nàng lên “Trẫm hứa cho nàng tính mạng của Tư Đồ Tấn cùng Tư Đồ Phong, đây đã là giới hạn của trẫm.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 169: Do dự (4)

Thiên Dao nhìn hân, một giọt lệ long lanh như chuỗi hạt châu bị cắt đứt chảy xuống hốc mắt, nhớ lại thảm cảnh Thắm thị diệt môn. Ngày ấy, nàng ở ngoài điện quý 7 ngày 7 đêm, hân cho phép nàng giữ lại một mạng người. Hiện giờ, bất quá là diễn lại trò cũ mà thôi. Nàng cầm chặt cánh tay Sở Diễm, khóc rống thất thanh. “Nhưng mà, Tư Đồ phủ tới mấy trăm mạng người, bọn họ là người vô tội. Bọn họ cũng có máu có thịt, bọn họ cũng có phụ mẫu huynh đệ. Hoàng thượng thương tiếc hoàng nhi của người, nhưng bọn họ cũng là con dân của người mà.”

“Thắm Thiên Dao, đây đã là nhượng bộ lớn nhất trẫm có thể làm, không cần khiêu chiến tính nhẫn nại của trẫm, lại càng đừng lấy hài tử của trẫm tới uy hiếp. Nếu như muốn phụ tử Tư Đồ chịu ít thống khổ thì hãy chiếu cố bản thân cho thật tốt. Hoàng nhi của trẫm nếu như có bất trắc, mười cái Tư Đồ gia cũng đền không nổi.” Ngự khí của hân so với mưa thu còn lạnh hơn vài phần. Thiên Dao chỉ cảm thấy từng tiếng gấn như lưỡi dao sắc bén xuyên qua tim, đau, thậm chí mất đi tri giác.

“Người đâu, đưa Quý phi nương nương hồi cung. Từ hôm nay cấm túc Quý phi một tháng, không được phép bước ra Vị Ương cung nửa bước.” Sở Diễm lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người quyết tuyệt mà đi.

“Nương nương, lão nô hộ tống người hồi cung.” Lưu Trung cầm ô trong tay, che đi hạt mưa không ngừng rơi xuống trên đỉnh đầu. Bất quá trong chốc lát, loạn kiệu đã đứng ở ngoài Ngự thư phòng, tiểu thái giám nâng kiệu quý rạp xuống đất, chỉ còn chờ Thiên Dao lên kiệu.

Bụng dưới truyền đến từng trận quặn đau, Thiên Dao gắt gao ôm bụng, trên trán đã phân không rõ là mưa hay là mồ hôi. Khuôn mặt tái nhợt, không biết là mưa hay là nước mắt. Đau, không chỉ có thân mà còn có tâm. Hân quả thật tuyệt tình như vậy. “Làm phiền công công đỡ ta lên kiệu.” Thiên Dao kiên cường dùng chút khí lực mở miệng, thâm vận nội lực, che chở thai nhi trong bụng.

Một đường trở lại trong Vị Ương cung, trên giường mềm mại, Thiên Dao đã đau đến đổ mồ hôi lạnh, chặn đắp hết cái này tới cái khác, thân thể vẫn băng lãnh. Thị nữ Yêu Nguyệt cùng Liên Tinh luống cuống tay chân, trong giọng nói đã mang theo tiếng khóc nức nở.

“Như vậy không được, nhanh đi thông bẩm hoàng thượng.” Yêu Nguyệt coi như trấn định, hướng cung nhân ngoài cửa nói.

“Không được đi.” Thiên Dao cật lực mở miệng, hai tay gắt gao che bụng, làn môi mềm mại trắng xanh đã không có huyết sắc.

“Nương nương!” Yêu Nguyệt một lần nữa thờ dài, bất đắc dĩ không lay chuyển được tính tình của nàng, đành phải lấy lui mà cầu tiếp. “Ít nhất cũng để cho ngự y đến xem, bộ dáng hiện tại của nương nương, nhóm nô tỳ lo lắng. Vạn nhất tiểu hoàng tử có cái gì không hay xảy ra, nhóm nô tỳ...” Yêu Nguyệt cắn môi, nuốt nửa câu sau vào trong.

Thiên Dao khẽ cao giọng cười, miễn cưỡng chống người dậy. “Đem bút mực tới đây.”

“Vâng, vâng.” Liên Tinh lau nước mắt, từ trên bàn mạng bút mực tó. Thiên Dao tay cầm bút đã run nhẹ, chữ viết cũng không giống như lúc tuyên tú ngày trước.

“Dựa theo phương thuốc này tới Thái Y viện lấy thuốc đi, dùng lửa nhỏ đun kỹ. Các người yên tâm, tiểu hoàng tử không có việc gì, lại càng không liên lụy tới các người.” Thiên Dao suy yếu nằm trên giường nhỏ, nhắm chặt hai mắt. Rét lạnh cùng đau đớn dây dưa trong thân thể nhu nhược, nàng không ngừng run rẩy, lại chưa từng mở miệng hô một tiếng đau. Trong lúc ý thức mơ hồ, làn môi rung động, nhẹ nhàng nỉ non, lại là tên của Sở Diễm.

Cung nhân không chút nào dám thất lễ, Liên Tinh đi Thái Y viện lấy thuốc, sau đó sắc lên, lại bùng lên cho Thiên Dao. Toàn bộ xong xuôi cũng mất nửa canh giờ, mà ý thức Thiên Dao đã mơ hồ không rõ, may mà còn có thể nuốt xuống. Yêu Nguyệt đỡ Thiên Dao ngồi dậy, Liên Tinh từng múng bón được vào. Vừa mớm thuốc vừa lau nước mắt.

“Người còn có mặt mũi khóc, đều là cái miệng rộng của người gây họa. Nếu hoàng thượng truy cứu xuống, không ai cứu được người.” Yêu Nguyệt tức giận lườm nàng một cái.

Liên Tinh tự biết gây họa lớn, khóc càng dữ dội. “Chỉ cần nương nương có thể khỏe lại, cho dù muốn mạng của Liên Tinh, Liên Tinh cũng không một câu oán hận.”

“Mạng của người? Người có 100 cái mạng cũng không bằng mạng của tiểu hoàng tử.” Yêu Nguyệt lạnh nhạt khiển trách. “Không được, nương nương hôn mê bất tỉnh, tất phải bẩm báo hoàng thượng, nếu không, thực xảy ra chuyện, đầu chúng ta đều phải chuyển nhà.”

Yêu Nguyệt dứt lời, đứng dậy hướng ngoài phòng mà đi.

Mưa thu như tơ, triền miên không dứt.

Trong Ngự thư phòng, Sở Diễm vui đầu phê duyệt tấu chương. Từ ma ma an tĩnh đứng ở một bên, khuôn mặt băng sơn bất biến, đặt một tách trà Long Tinh nóng đến trong tay hân.

“Ma ma sớm đi nghỉ ngơi đi, không cần bồi tẩm.” Sở Diễm cười nhạt một tiếng, ánh mắt lại chưa từng rời khỏi tấu chương trong tay. Mẫu hậu mất sớm, lúc còn nhỏ, đa phần là Từ ma ma làm thư đồng, chăm trà đưa nước, sợ hân bị lạnh bị đói, coi hân như thân sinh của mình.

Từ ma ma nhẹ giọng thở dài, chậm rãi mở miệng. “Lão nô già rồi, cũng không biết còn có thể làm bạn cùng hoàng thượng bao lâu. May mà trước khi lão nô xuống mồ còn có thể nhìn thấy con nối dòng của hoàng thượng. Dưới hoàng tuyền, cũng có thể ăn nói với tiên hoàng hậu.”

Lời này ngầm có thâm ý, Sở Diễm tự nhiên nghe ra được. Từ ma ma là người ngoài lạnh trong ấm, đối với mọi người đều lãnh lạnh nhạt đạm, cực ít có người có thể lọt vào mắt bà, mà bà lại hết lần này tới lần khác đối xử khác biệt với Thiên Dao.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Yêu Nguyệt trong Vị Ương cung cầu kiến.” Ngoài điện truyền đến giọng nói của Lưu Trung. Sau chốc lát, Yêu Nguyệt kích động vào trong điện, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống đất.

“Hoàng thượng, nương nương bệnh nặng, đã hôn mê. Hoàng thượng...”

“Trẫm biết rồi, người trở về đi.” Sở Diễm băng lãnh ngắt lời nàng, trên mặt không một tia dao động.

“Hoàng thượng!” Yêu Nguyệt không thể tin tưởng lớn hai mắt, trong lúc này lại cứng ngắc tại chỗ. Hoàng thượng không phải xem Quý phi nương nương là người thương nhất mực sao. Hiện giờ nương nương bệnh nặng, hoàng thượng lại chẳng quan tâm. Từ xưa lòng vua khó dò, hiện giờ, nàng quả nhiên đã hiểu.

“Lui ra.” Sở Diễm lạnh lùng phun ra hai chữ.

Yêu Nguyệt không dám tiếp tục trì hoãn, lao đảo đứng dậy, khom người thối lui ra ngoài.

Yêu Nguyệt chân trước vừa mới bước ra Ngự thư phòng, liền nghe được trong điện truyền đến tiếng đồ sứ vỡ vụn giòn vang. Sở Diễm phát tay áo một cái, tách trà nghiến mực cùng với tấu chương xếp thành chồng hết thảy bị quét rơi xuống đất. Tuấn nhan Sở Diễm rét lạnh làm cho người ta sợ hãi, nửa tựa vào đệm ghế sau người.

“Trẫm đã nhượng bộ, nàng ấy rốt cuộc muốn như thế nào. Mặc dù không đau xót bản thân nhưng cũng nên bận tâm hài nhi trong bụng.”

Từ ma ma im lặng thở dài, không tiếng động cúi người, nhặt chồng tấu chương bị rơi trên đất lên, một lần nữa đặt lại lên bàn. “Tiên hoàng từng nói: ‘Người muốn làm đại sự, tâm phải kiên nhẫn.’ Hoàng thượng tựa hồ quên rồi.”

Mây kiếm Sở Diễm nhíu chặt, lạnh lùng không nói.

Từ ma ma khẽ lắc đầu, lại nói, “Quả nhiên, quan tâm sẽ bị loạn.”

Bàn tay ẩn dưới ống tay áo buộc chặt, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên. “Thiên Dao dễ dàng xử trí theo cảm tính, nếu như lần này trẫm thuận theo nàng, để cho Tư Đồ gia cơ hội xoay chuyển, Tư Đồ Tần nhất định sẽ nắm chặt tâm vương bài sau cùng này, sẽ kiểm hãm trẫm mọi mặt. Tư Đồ gia tay cầm trọng binh, đối với giang sơn Đại Hàn uy hiếp quá lớn, giữ lại không được.”

“Nhưng hoàng thượng chung quy vẫn bận tâm cảm nhận của Dao phi. Nếu như đứng trên lập trường của nương nương, nếu tánt mạng Vân hoàng hậu nguy tại sớm tối, hoàng thượng có thể ra sức một trận hay không? Cốt nhục chí thân, làm sao có thể nói dứt bỏ liền dứt bỏ.” Cánh tay già nua của Từ ma ma chậm rãi nâng đầu vai Sở Diễm lên, “Hoàng thượng không tuyệt tình được như tiên hoàng, không thể giết mẫu đứng từ. Như thế, ở trong phạm vi có thể thừa nhận, hoàng thượng nhất định phải hoà hiệp thoái nhượng.”

Sở Diễm một tay nâng trán, chỉ cảm thấy huyết thái dương đau vô cùng. Một chữ tình, quả thật đã thương người không ít. “Trẫm vẫn cần phải suy nghĩ cẩn thận. Ma ma, người trở về nghỉ tạm đi.”

Từ ma ma cúi người xuống, chậm rãi thối lui ra ngoài.

Lúc Thiên Dao tỉnh lại lần nữa, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, song cửa sổ khép chặt, trong lúc này không phân rõ ngày đêm. Đầu ngón tay trắng nõn khẽ đặt lên mặt trong cổ tay, dò xét mạch đập, xác nhận hài nhi trong bụng không có việc gì, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Hài tử, mẫu thân xin lỗi con.” Bàn tay Thiên Dao mềm nhẹ vuốt ve bụng dưới, trong mắt lại căng đầy sương mù.

“Nương nương, người rốt cục tỉnh rồi.” Liên Tinh đẩy cửa vào, mừng rỡ nói. “Nương nương, nô tỳ giúp người rửa mặt chải đầu.”

“Giờ nào rồi?” Thiên Dao ôn nhu hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, canh năm. Nương nương đã mê man hai ngày, khiến chúng nô tỳ sợ hãi.”

Hai ngày! Thiên Dao đưa tay vuốt lại sợi tóc hỗn loạn trước cằm. “Hoàng thượng, hoàng thượng có từng tới?” Biết rõ không nên hỏi, lại vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi ra miệng.

Liên Tinh gất gao cắn môi, lắc lắc đầu.

Thiên Dao chưa sót cười, ánh sáng ngọc trong mắt lại từ từ phai nhạt.

“Theo lệ thường, hàng năm bảy đại tướng quân đóng ở biên cảnh đều nhập kinh bá yết. Sau khi lâm triều, hoàng thượng liền ra hành cung vùng ngoại ô, nghe nói hành cung lúc này rất náo nhiệt, vừa múa vừa hát, đang chuẩn bị cung yến. Trễ chút, hoàng thượng còn cùng bảy đại tướng quân săn bắn.” Liên Tinh lại nhai vô tận.

Thiên Dao an tĩnh lắng nghe, bàn tay dưới chân gấm đã nắm chặt nệm mình hoàng dưới thân. Dựa theo lệ thường, chỉ trước cuối năm hoàng đế mới có thể chiêu bảy đại tướng quân nhập kinh bá yết, nhập kinh lúc này, chỉ sợ không chỉ có triệu kiến đơn giản như vậy. Xem ra, hẳn thật sự sẽ động thủ với Tư Đồ gia rồi. Người nàng yêu nhất cùng người thân nhất của nàng xung đột vũ trang, trong lòng Thiên Dao rất loạn, không biết nên đi nơi nào.

“Nương nương, người nhất định đói bụng rồi, nô tỳ đã chuẩn bị cháo trắng ấm nóng cùng vài món điểm tâm nương nương thích ăn.”

Thiên Dao lắc nhẹ đầu, nhạt giọng nói: “Ta không đói bụng.”

“Nương nương, người không ăn, tiểu hoàng tử trong bụng cũng phải ăn chứ.” Liên Tinh tận tình khuyên bảo.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170: Do dự (5)

Ánh mắt Thiên Dao tản ra, một lúc sau, mới thông thả gật đầu.

Hậu cung, từ trước tới nay có người vui mừng có người sầu. Trong lầu các đối diện hồ nước ở Chung Tuý cung, Doãn Hàm Tuyết cùng Linh Lung nửa tựa vào trước cửa sổ, tùy ý nhìn phong cảnh phía xa. Chung Tuý cung cùng Vị Ương cung cách nhau không xa, tầm nhìn trên lầu các thật tốt, thậm chí có thể nhìn thấy sân vườn phồn hoa rực rỡ trong Vị Ương cung.

“Nghe nói chưa, hoàng thượng đã mấy ngày nay chưa từng bước vào Vị Ương cung nửa bước. Cũng giam lỏng Thẩm Thiên Dao trong Vị Ương cung.” Doãn Hàm Tuyết trào phúng cười, rất có bộ dáng vui sướng khi người gặp họa.

Linh Lung trái lại thờ ơ, hừ nhẹ một tiếng. “Hoàng thượng không tới Vị Ương cung, nhưng cũng chưa từng đi tới cung của các phi tần khác, có cái gì mà cao hứng. Trong lòng hoàng thượng còn không phải nhớ tới Thẩm Thiên Dao cùng cái thứ trong bụng nàng ta ư.”

“Thật không hiểu hoàng thượng đây là đang diễn tuồng gì.” Doãn Hàm Tuyết nỉ non.

“Hoàng thượng ra hành cung vùng ngoại ô hội kiến bảy đại tướng quân, xem ra là muốn xuống tay với Tư Đồ gia. Tình cảnh của Thẩm Thiên Dao chỉ càng thêm gian nan, lần này nếu có thể thành công, có lẽ về sau cô ta cũng không còn là uy hiếp đối với chúng ta.” Đôi mắt đẹp của Linh Lung neho lại,

lộ ra vài tia âm lãnh.

Doãn Hàm Tuyết tùy ý đùa nghịch cây trâm rủ cắm trên tóc, hừ cười nói, “Tin tức của cô trái lại linh thông.”

Linh Lung không nói. Huyền Ảnh đã trở lại bên người Sở Diễm, có một số việc, nàng muốn biết cực kỳ dễ dàng.

“Thẩm Thiên Dao không đủ gây sợ hãi, bản cung chỉ lo lắng nghiệt chủng trong bụng nàng. Nếu như là con trai, đó là trưởng tử của hoàng thượng.” Doãn Hàm Tuyết tiếp tục nói.

Linh Lung khinh thường, “Thì tính sao, tổ chế Đại Hân: Lập dòng chính không lập trưởng.”

“Vây ư? Nhưng cô đừng quên, lúc trước hoàng thượng đã hứa hẹn qua cái gì với Doãn Hàm U. ‘Lấy thiên hạ làm sinh lễ, ta sẽ cưới nàng trở thành nữ tử tôn quý nhất thế gian.’ Doãn Hàm U bắt quả là cái đồ giả mạo, chủ nhân chân chính lại chính là Thẩm Thiên Dao.”

Doãn Hàm Tuyết gọi một thùng nước lạnh xuống, biểu tình trên mặt Linh Lung trong nháy mắt cứng ngắc. Đúng vậy, một câu hứa hẹn này, Sở Diễm vốn là hứa cho Thẩm Thiên Dao. Doãn Hàm U bắt quả là tu hú chiếm tổ chim khách mà thôi.

“Không biết tỷ tỷ có diệu kế gì?” Không biết làm sao, Linh Lung đành phải hỏi lại Doãn Hàm Tuyết.

Chỉ thấy nàng khinh thường hừ lạnh, “Muội muội lại còn cần phải hỏi ta chăng? Đương nhiên là muốn sớm diệt trừ nghiệt chủng trong bụng cô ta rồi. Còn về trừ như thế nào, toàn bộ phải xem bản thân muội muội rồi. Dù sao, kiếp này bản cung không có cách gì thai nghén con nối dòng cho hoàng thượng, muội muội thật còn có cơ hội.” Doãn Hàm Tuyết nhẹ cười, lại bổ sung một câu, rõ ràng mang theo ý tứ hàm xúc châm chọc. “Chỉ cần bụng của cô không chịu thua kém.”

Khuôn mặt Linh Lung vận vẹo cơ hồ muốn biến hình. Nàng mười lăm tuổi liền theo Sở Diễm, là nữ nhân đầu tiên của Sở Diễm. Khi đó, vết đao liếm máu, có thể sống sót đã là may mắn, Sở Diễm đâu nào đồng ý nàng có hài tử. Về sau, vào cung, cơ hội Sở Diễm ở lại bên người ngược lại không nhiều lắm.

“Tỷ tỷ cũng từng nhận muôn vàn sủng ái, vì sao chưa từng có thai?” Linh Lung khó hiểu hỏi.

Doãn Hàm Tuyết phút chốc lạnh lùng, ánh mắt vọng hướng nơi xa. Lúc ấy tuổi nhỏ, không hề biết thâm cung hiểm ác, cho rằng được Sở Diễm sủng ái, liền có thể vĩnh viễn như vậy. Mãi đến khi nhập chủ Vinh Hoà cung, trở thành cung chủ, âm thầm lung lạc vài danh ngự y, mới biết Sở Diễm không cho phép tần phi có thai. Khó trách mỗi lần thị tẩm xong, Từ ma ma đều đốt hương nhang. Hoá ra đó là xạ hương, xạ hương có thể khiến nữ nhân vô sinh.

Đó chính là nói, cho dù nàng không bị hãm hại, cuộc đời này vẫn như cũ sẽ không vì Sở Diễm thai nghén con nối dòng. Bởi vì, hần căn bản không thích.

“Ngày trước khi muội muội thị tẩm, Từ ma ma có từng đốt hương nhang?”

Linh Lung khẽ ngây ngốc, đối với chuyện nàng đột nhiên hỏi có chút khó hiểu. “Hương nhang? Hương nhang gì?”

Doãn Hàm Tuyết chăm chú nhìn nàng, một lúc sau, mới châm chọc hạ khoé môi. “Hoàng thượng đối với cô quả nhiên không giống. Nếu như trong cung này vẫn còn có người có thể đối kháng với Thẩm Thiên Dao, cũng chỉ có cô – Linh Lung.”

Cách đó không xa trên đường, hai đạo bóng dáng xinh đẹp đi qua, phía sau đi theo mấy người thị nữ. Bởi vì khoảng cách ngăn trở do đó không nghe rõ các nàng đang đàm luận gì, nhìn bộ dáng giống như vô cùng thân thiết.

“Cảm tình của Hiền phi cùng Sở quý nhân dường như không tệ, nghe nói là biểu tỷ muội.”

“Ừ.” Linh Lung nhặt giọng trả lời, tùy ý bụng tách trà trên bàn nhấp một ngụm. “Sở Uyển mặc dù mỹ mạo không bằng Thẩm Thiên Dao, tính tình lại giống mười phần. Hoàng thượng của chúng ta yêu thích loại tính tình đậm mực trong veo mà lạnh lùng này. Nếu như ngày khác Sở Uyển được sủng ái, tỷ muội hai người này liền thù đối với cô và ta cũng là uy hiếp.”

Linh Lung tự nhận cùng Sở Diễm lớn lên, vào sinh ra tử. Lại chung quy không hiểu nam nhân kia, hần yêu bất quá là Thẩm Thiên Dao, yêu ai yêu cả đường đi, liền yêu luôn tính cách lạnh lùng mà trong trẻo của nàng.

“Sở Uyển này không đơn giản, tuyệt không thể để cho cô ta có cơ hội tiếp cận hoàng thượng.”

Doãn Hàm Tuyết cười, “Muội muội yên tâm, trước mắt cô ta vẫn chưa là mối uy hiếp. Hoàng thượng rất ít bước vào Cảnh Nhân cung, Sở Uyển ở trong cung Hiền phi, chỉ sợ khó ngày nổi danh.”

“Như vậy thì tốt.” Linh Lung thoáng an tâm. Như vậy, nàng liền có thể tập trung tâm lực đi đối phó Thẩm Thiên Dao.

Lúc này, hai người cũng không biết, Thiên Dao nhận hết muôn vàn sủng ái, muốn để cho nàng chết, làm gì chỉ có nữ nhân hậu cung. Tả tướng sớm kìm nén không được.

Vào đêm, trong Vị Ương cung, ngọn đèn dầu đang say.

Thiên Dao nửa tựa vào bên giường, trong tay đang may một bộ y phục nhỏ. Trên gấm vóc mềm mại, đoá mẫu đơn được thêu vô cùng tỉ mỉ. Mà

từng đường kim sợi chỉ, thêu xuống đều là tình yêu của một người mẫu thân đối với hài tử.

“Nương nương thêu mấy món này, đều là nữ hài tử mới dùng được. Người trong bụng nhất định là tiểu hoàng tử, nương nương sẽ không cần tiếp tục hao phí tâm sức rồi.” Liên Tinh đem từng kiện y phục nhỏ nàng may xong gấp lại, thu thập bỏ vào trong tủ quần áo.

Thiên Dao cười, rất thờ ơ. “Nữ hài tử không tốt sao? Nhu thuận nghe lời.”

“Nếu là mỹ mạo khuynh thành giống nương nương đương nhiên tốt, nhưng tiểu công chúa không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế!” Liên Tinh không suy nghĩ nói ra một câu.

Động tác trong tay Thiên Dao rõ ràng ngừng một lúc, một lát sau mới tiếp tục đâm kim thêu vào trong vải dệt. “Làm hoàng đế thật sự tốt như vậy sao? Ta chỉ hy vọng nó có thể thuận lợi sinh ra, bình an lớn lên.”

“Có hoàng thượng yêu sủng, tiểu hoàng tử nhất định chính là người hạnh phúc nhất trên thế gian.” Liên Tinh cười hi hi nói.

Thiên Dao bất đắc dĩ bật cười, nhạt giọng nói. “Liên Tinh, người mới đúng là người hạnh phúc nhất thế gian.” Có thể vô ưu vô lự đó là hạnh phúc nhất.

Ngoài điện đột nhiên truyền đến tiếng âm ỹ xen lẫn tiếng bước chân, Yêu Nguyệt lão đạo chạy vào, không kịp thở. “Nương nương, không tốt rồi, Tả tướng đại nhân mang theo thị vệ xông vào. Chúng nó tỳ đều không ngăn cản được.”

Tả tướng? Thiên Dao trong nháy mắt ngây người, Tả tướng đã mang theo thị vệ mặc giáp xâm nhập vào trong nội điện. Tả tướng mặc dù lớn tuổi, khí thế khí độ cũng không thua nửa phần, cao lớn vững chãi, tay cầm một cuốn thánh chỉ minh hoàng.

“Nương nương, đây là...” Liên Tinh cùng Yêu Nguyệt trái lại chưa từng gặp, trong lòng run sợ nhìn Thiên Dao. Ngoài điện cung nhân thị nữ quý đầy đất.

Thiên Dao nhất thời chưa phân biệt rõ tình huống, nhưng hôm nay Sở Diễm vừa rời cung, Tả tướng liền dẫn người xông vào, tựa hồ cũng quá khéo.

“Tả tướng có còn biết đây là nội điện hậu cung?” Thiên Dao ôn nhu mở miệng, chậm chạp buông y phục chưa may xong trong tay xuống, đứng dậy đi tới trước mặt Vân Tương Dữ.

“Thần tự nhiên hiểu rõ.” Vân Tương Dữ trầm giọng mở miệng, ánh mắt sắc bén lặng yên đánh giá Thiên Dao. Trong lòng không khỏi hiện lên một tia khen ngợi. Nếu như là các cung phi khác, thấy trận địa như vậy nhất định sợ tới mức hoang mang. Mà Thẩm Thiên Dao toàn thân sa y đơn bạc, khoan tay đứng, diện dung tuyệt mỹ như mặt nước bình tĩnh.

Thiên Dao thanh lãnh cười, lại nói, “Khá khen cho một bề tôi. Tả tướng làm quan nhiều năm, tự nhiên nên biết được trọng thần triều đình không thể nào triệu kiến, không thể dễ dàng vào hậu cung. Bản cung là quân, Tả tướng là thần. Hôm nay, Tả tướng lại công khai xâm nhập Vị Ương cung của ta, xin hỏi Tả tướng đem mặt mũi hoàng gia đặt ở chỗ nào?”

Vân Tương Dữ sừng sốt, thầm nghĩ: ‘Hay cho một Dao quý phi nhanh mồm nhanh miệng, gặp nguy không loạn.’ Khó trách hoàng thượng thương nàng ở trong lòng, nàng đảm đương nổi muôn vạn sủng ái. Chỉ tiếc, giang sơn mỹ nhân từ xưa đã không thể cùng tồn tại. Cảnh Khang để không đành lòng vứt bỏ, ông liền đảm đương vai trò lưỡi dao sắc bén trong tay đế vương, diệt trừ hồng nhan họa quốc này.

“Thần không dám lỗ mãng, đêm khuya tiến đến là để tuyên ý chỉ của tiên hoàng.” Vân Tương Dữ không chút hoang mang mở miệng, từ từ mở thánh chỉ minh hoàng trong tay ra. “Dao quý phi nghe chỉ.”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết...” Nội dung thánh chỉ vô cùng đơn giản, không có bất kỳ lý do gì, chỉ nói ban thưởng cho Thẩm Thiên Dao ba thước lụa trắng, lập tức hành quyết.

Thiên Dao trào phúng cười lạnh, dưới sự nâng đỡ của thị nữ Liên Tinh đứng dậy. Tay tiểu nha đầu đều băng lãnh, sợ tới mức thân thể không ngừng run rẩy. Mà vẻ mặt Thiên Dao lại bình tĩnh, một tay khẽ che bụng dưới, giống như không có chuyện gì.

“Dao quý phi, tiếp chỉ đi.” Vân Tương Dữ gấp thánh chỉ minh hoàng lại, cánh tay vung lên, thị vệ mặc giáp phía sau liền nâng một tấm lụa mỏng tuyệt trắng đi đến trước mặt Thiên Dao.

Nàng đạm mạc đứng tại chỗ, mắt liếc lụa trắng, lại không mấy may có ý tiếp chỉ. “Bản cung là phi tử của hoàng thượng, tiên hoàng lại muốn ban chết cho Thiên Dao, quả thật buồn cười! Cho dù muốn Thiên Dao chết, cũng nên cho ta một cái lý do có thể tin phục.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Do dự (6)

“Từ xưa quân muốn thần tử, thần không thể không tử, cho tới bây giờ đều không cần có lý do.” Vân Tương Dữ sắc mặt trầm ổn, không kiêu ngạo

không siểm nịnh đáp lời.

Thiên Dao thanh lãnh cười, “Hay cho câu ‘Quân muốn thần tử, thần không thể không tử.’” Thảm Thiên Dao chết không luyến tiếc, nhưng bản cung người mang long tự, thai nhi trong bụng ta vô tội biết bao.”

Vân Tương Dữ cười, khe khẽ cất cao giọng mở miệng, “Một cái hài tử có huyết mạch của Tư Đồ gia, vốn không nên sống sót trên đời. Quý phi nương nương không phải muốn một cái lý do tin phục sao? Bôn tước có thể nói cho người biết. Tư Đồ gia nắm binh quyền, đối với hoàng quyền đã tạo thành uy hiếp, bởi vì người tồn tại, khiến cho hoàng thượng do dự. Hiện giờ, Tư Đồ hoàng hậu sợ tội tự sát, chính là cơ hội diệt trừ Tư Đồ gia của hoàng thượng, quyết không thể bởi vì người mà có sơ hở. Chớ trách tiên hoàng cùng bôn tước tâm ngoan độc, có trách, chỉ trách người là nữ nhân Tư Đồ gia.”

Con người Thiên Dao co rút, nụ cười châm chọc nơi khoé môi vẫn không thay đổi. “Là nữ nhân của người nào, bản cung không thể nào lựa chọn. Nhưng vì thai nhi trong bụng ta, Thiên Dao tuyệt đối sẽ không bỏ tay chịu trời.”

Mây kiếm Vân Tương Dữ nhú lại, trầm giọng nói, “Thảm Thiên Dao, chẳng lẽ người muốn kháng chi bất tuân?”

“Hôm nay Thảm Thiên Dao liền làm người đại nghịch bất đạo một lần, ý chỉ này, Thiên Dao không tiếp.” Dứt lời, nàng đẩy Liên Tinh ra, ngầm vận nội lực. Trong lúc này, trong phòng hàn khí ngưng tụ, ống tay áo Thiên Dao tung bay, quanh thân tản ra băng hàn khiến cho người ta sợ hãi.

“Hoá ra Dao quý phi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đừng trách bôn tước động võ.” Cánh tay ông giương lên, Thiết Giáp quân ngoài điện chia thành hai đội tiến vào trong phòng, rút bảo kiếm minh hoàng ra, tấn công Thảm Thiên Dao. Lựa trắng bay vút ra, quyền nâng lên chưởng xuống, một đám Thiết Giáp quân ngã liên tiếp xuống, thân thể bị bao trùm bởi một tầng sương lạnh. Mà Thiên Dao vẫn như cũ an ổn đứng tại chỗ.

“Quả nhiên là yêu nữ.” Vân Tương Dữ lớn tiếng, ngoài điện không ngừng có Thiết Giáp quân tiến vào.

“Vân Tương Dữ nên biết, Thiên Dao có thể khiến cho tháng 6 tuyết rơi, nghịch thiên mà đi, đương nhiên sẽ không để Thiết Giáp quân ở trong mắt. Ta không muốn đa thương người, Vân Tương Dữ đừng ép ta.” Giọng nói Thiên Dao lạnh nhạt, ống tay áo vung lên hạ xuống, lại thêm Thiết Giáp quân không ngừng ngã xuống.

Giằng co như vậy thật lâu, chung quy, yếu không địch lại mạnh. Thiết Giáp quân giống như vô cùng vô tận. Thân thể Thiên Dao vốn suy yếu, lại tiêu hao quá nhiều nội lực, đột nhiên, bụng dưới truyền đến một trận quặn đau. Trong lúc hoảng hốt, hoàn toàn bị mũi kiếm vẽ ra một vết thương trên tay, máu đỏ tươi nháy mắt nhuộm đỏ sa y tuyết trắng nơi cổ tay.

Đau đớn trong bụng từ từ kịch liệt, hơi thở Thiên Dao không ổn, cước bộ từ từ hỗn loạn. Không kịp né tránh lại bị trúng một vài vết thương nhẹ, mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, từ từ, chỉ có thể ngăn đỡ thế công, cũng không cách nào phản kích. Một chưởng đánh về phía ngực, Thiên Dao lao đảo ngã quỵ. Một ngụm máu tươi không hề báo trước phun ra, nhuộm đỏ cảm thạch tron bóng trên đất.

Thiên Dao cố gắng chống thân thể, hơi thở dồn dập, thở dốc. Lúc này, Vân Tương Dữ đã đi tới trước người nàng, từ trên cao nhìn xuống, mặc dù chật vật, một đôi mắt đẹp vẫn như cũ sáng ngời cứng cỏi. Ông than nhẹ một tiếng, mới nói, “Đáng tiếc.” Sau đó, ra lệnh cho Thiết Giáp quân bên cạnh.

Lựa trắng quần lên cản cổ mảnh khảnh của Thiên Dao, nàng lại không có một chút sức lực để phản kháng. Chỉ có thể nhận mệnh nhắm hai mắt lại. Trong bụng không ngừng quặn đau, tựa hồ hài tử trong bụng cũng cảm giác được nguy hiểm. Nước mắt băng lãnh theo khuôn mặt tái nhợt không tiếng động chảy xuống, bàn tay Thiên Dao gắt gao che chắn bụng dưới. Nàng biết, hài tử rất sợ. Nàng là mẫu thân vô dụng nhất trên đời, ngay cả thai nhi trong bụng cũng không cách nào bảo hộ.

Thiết Giáp quân ở hai bên kéo chặt lựa trắng trong tay, cảm giác hít thở không thông từ từ lan tràn. Thiên Dao một tay an ổn che bụng, một cánh tay kia gắt gao bắt lấy lựa trắng trên cổ, làm một lần vung vẩy mạnh sau cùng. Trong lòng có giọng nói không ngừng la lên: ‘Sở Diễm, cứu mạng, cứu, cứu con chúng ta.’

Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, hai cánh hoa quỳnh trắng thuần từ phía ngoài bay vào, lập tức xuyên qua lựa trắng. ‘Xoẹt’ một tiếng giòn vang, lựa trắng theo tiếng mà đứt, thân thể mềm mại của Thiên Dao lặng im xụi lơ trên mặt đất băng lãnh, nháy mắt, mất đi tri giác.

Vân Tương Dữ cả kinh. Ám khí quỳnh hoa, ông làm sao không nhìn ra được, đó là Sở Diễm. Quay đầu chỉ thấy Sở Diễm toàn thân mặc áo giáp kim sắc đi nhanh mà vào, mang theo sương khuya nồng đậm. Phía sau hắn là đám người Xích Diễm, Sở Dục cùng Vân Kiếm.

“Dao Nhi, Dao Nhi, mau tỉnh.” Sở Diễm ôm chặt Thiên Dao trong ngực, sắc mặt trầm lãnh làm cho người ta sợ hãi. Mà nữ tử trong lòng, thân thể đã mất đi nhiệt độ, chỉ còn lại một tia khí tức mỏng manh sau cùng, như vết máu đỏ chói mắt trên sa y tuyết trắng, như lưỡi dao sắc bén, từng chút cắt vào tim hắn.

“Người đâu, bắt Vân Tương Dữ lại.” Sở Diễm trầm lãnh phun ra mấy chữ, không có nửa phần thương lượng đường sống.

Ngự Lâm quân ở ngoài điện đi vào, kẻ đao lên cổ toàn bộ Thiết Giáp quân do Vân tướng cầm đầu.

“Hoàng thượng.” Vân Kiếm quỳ một gối xuống, vừa muốn mở miệng lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Sở Diễm chặn lại.

Hắn ôm Thiên Dao, băng lãnh đứng ở trước mọi người đang quỳ đầy đất. “Người vẫn nên cầu nguyện cho Thiên Dao cùng hài tử bình an không việc gì. Nếu không, trăm muốn Vân thị nhất tộc chôn cùng hoàng nhi của trăm.”

Vô tình bỏ lại một câu, Sở Diễm xoay người mà đi.

Trên giường mềm mại, thân thể Thiên Dao rốt cục khôi phục nhiệt độ, lại vẫn không có dấu hiệu thanh tỉnh. Đến ngày thứ hai lại bắt đầu sốt cao không dứt, miệng vết thương trên người thật không có gì đáng ngại, nhưng một chường trên ngực kia lại thương tổn đến tâm mạch, vọng động nội lực, thai nhi trong bụng bị động thai khí, đã bắt đầu chảy máu. Ngự y dùng hết phương pháp mới miễn cưỡng cầm máu, may mà mạch đập của hài tử vẫn còn, nếu không, hoàng đế nhất định sẽ đại khai sát giới.

Trộn vện hai ngày hai đêm, Sở Diễm vất vả ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi ở bên Thiên Dao. Nàng bất tỉnh, Sở Diễm liền không ăn không ngủ coi giữ nàng. Không lâm triều, trốn tránh triều thần không gặp, thậm chí, vẫn giam giữ Vân Tương Dữ cùng Thiết Giáp quân trong thiên lao.

“Hoàng thượng, Vân công tử vẫn hầu ngoài điện.” Lưu Trung khom người đi tới, do dự mở miệng, khẽ ngược mắt thăm dò đế vương.

Trầm mặc hồi lâu, Sở Diễm nhạt giọng trả lời, “Để cho hắn vào đi.” Ánh mắt của hắn vẫn chưa từng rời khỏi Thiên Dao. Mặc dù truyền nội lực vào, đút thuốc, nàng vẫn như cũ chưa từng có dấu hiệu tỉnh lại. Hai gò má trắng xanh không có chút huyết sắc nào, vốn là nữ tử mảnh mai, càng thêm khiến người thương hại.

Vân Kiếm cuống quýt mà vào, quỳ gối xuống đất, “Hoàng thượng...”

“Người không cần nhiều lời, Dao Nhi chưa tỉnh lại, trẫm không muốn nghe gì hết.” Mắt phượng Sở Diễm lạnh lùng nheo lại, đầu ngón tay vuốt ve gò má Thiên Dao, trong mắt là đau lòng khó nén. Thiên Dao người mang long tự, vốn tưởng rằng Vân Tương Dữ ít nhiều sẽ có điều cố kỵ, không nghĩ tới cửu cữu này của hắn lại không kiêng nể gì. Không cho ông ta nắm chút khổ sở lao ngục, chỉ càng trở nên không chỗ kiêng kỵ.

Vân Kiếm im lặng, chỉ có thể cứng ngắc quỳ trên mặt đất. Sở Diễm cũng không để ý tới hắn, trong mắt trong lòng chỉ có một người, đó là Thiên Dao.

Hắn ôm nàng, bất tri bất giác lại là một đêm. Trời tờ mờ sáng, Sở Diễm nằm bên giường nàng chợp mắt một lát. Trên giường nhỏ, đầu ngón tay Thiên Dao hơi hơi rung động, sau đó, chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt đen như mực nhất thời mê mang.

“Dao Nhi, tỉnh rồi sao?” Khoé môi Sở Diễm hiện lên ý cười, lại ôm nàng vào trong ngực. Lúc này, ý thức Thiên Dao đã từ từ khôi phục, bàn tay cuống quýt phủ trên bụng.

“Yên tâm, con chúng ta vẫn còn.” Sở Diễm nhẹ cười kéo bàn tay nhu nhược không xương của nàng qua, đặt bên môi hôn nhẹ.

Thiên Dao cứng ngắc rút tay ra, đầu ngón tay nhỏ mảnh đặt trên lòng cổ tay. Còn tốt, mạch đập mỏng manh kia vẫn còn. Lo lắng thấp thỏm trong lòng nhất thời buông xuống.

Bàn tay ấm áp của Sở Diễm phủ trên trán nàng, động tác hết sức ôn nhu mà thật cẩn thận. “Dao Nhi có còn cảm thấy chỗ nào không thoải mái không? Ngự y nói nàng động thai khí.”

Thiên Dao lạnh lùng đẩy bàn tay hắn ra, dùng chân găm bọc người lại, nghiêng người xoay lưng về phía hắn. Con mắt sáng khép lại, nước mắt sáng long lanh theo hàng mi dài chảy xuống. “Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người.”

Sở Diễm bất đắc dĩ cười, phản ứng như vậy tựa hồ sớm ở trong dự liệu. “Được rồi, Dao Nhi nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối trẫm lại tới thăm nàng.” Hắn đứng dậy, vài đêm không ngủ, hai mắt đã che kín tơ máu đỏ tươi. Bóng dáng cao lớn hơi chút lộ ra sự lạnh lùng cô tịch.

“Hoàng thượng.” Ở một bên, Vân Kiếm tiến lên một bước, khom người cúi đầu.

Sở Diễm nghiêng đầu, nhìn chăm chú nửa ngày mới nói, “Cùng trẫm đến thiên lao xem đi.” Khoé mắt đuôi mày của Vân Kiếm lộ ra vài phần vui mừng, bước nhanh đi theo Sở Diễm ra khỏi Vị Ương cung.

Trong thiên lao, Vân Tương Dữ bị giam giữ trong một gian nhà tù riêng. Ông nhắm mắt dưỡng thần ngồi trên giường, dưới thân là rom rạ khô héo, trên mặt vẫn là thần sắc nghiêm trang như trước. Ngoài cửa lao truyền đến tiếng bước chân nhỏ vụn, Sở Diễm dưới sự bảo vệ của nhiều người đi tới trước cửa lao. Xích sắt theo tiếng mà rơi, ngục tốt cung kính quỳ trên đất. Ngự Lâm quân người mặc áo giáp kim sắc di chuyển một chiếc ghế dựa vào, Sở Diễm nhắc vạt áo, ngồi trong lao.

“Cựu thần tham kiến hoàng thượng.” Vân Tương Dữ đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng, quỳ gối trước người Sở Diễm.

Sở Diễm cười, nhạt giọng mở miệng. “Cửu cữu vẫn mạnh khỏe?”

“Nhờ hồng phúc của hoàng thượng, cựu thần tuy tuổi đã cao nhưng thân thể vẫn còn cường tráng.” Vân Tương Dữ đáp lời như có như không với Sở Diễm. “Thiên lao u ám, hoàng thượng giá lâm, không biết có chuyện gì dạy bảo?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Do dự (7)

Sở Diễm vẫn ôn nhuận mỉm cười như trước, ánh mắt thâm thúy lại rét lạnh vài phần. Vân Kiềm đứng ở bên người hắn rõ ràng cảm nhận được hàn khí thoắt tới. “Cửu cửu công khai xâm nhập hậu cung của trẫm, ban chết cho phi tử của trẫm, ý đồ sát hại hoàng tử chưa sinh, hiện giờ, lại hỏi trẫm vì sao mà tới?”

“Hoá ra hoàng thượng muốn hưng sư vấn tội.”

“Trẫm kính người là trưởng bối, cửu cửu lại không chút nào để ý huyết mạch tình thân. Cho dù người không để ý tới tính mạng của Thiên Dao, cũng nên nghĩ tới thai nhi trong bụng nàng.” Giọng điệu Sở Diễm nhẹ nhàng chậm chạp, một đôi mắt phượng nhắm lại, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Vân Tương Dữ. Mà ông lại vẫn trầm mặc như cũ, trên mặt bình tĩnh, hoàn toàn không hối hận. Cũng hoặc nói, cho dù là hối hận, cũng là hối hận vì không có diệt trừ được mẫu tử Thẩm Thiên Dao.

“Vân Tương Dữ có biết tội?” Ngự khí Sở Diễm không khỏi lạnh vài phần, không lại xưng cửu cửu mà là Vân Tương Dữ. Hiển nhiên, đã xác định lập trường, hắn là quân, Vân Tương Dữ là thần.

Vân Tương Dữ cúi đầu, lại nói, “Vi thần tuân theo ý chỉ của tiên hoàng, ban chết cho Thẩm Thiên Dao, có tội gì?”

Sở Diễm hừ lạnh, thân thể lười biếng dựa vào giường êm sau lưng. “Vân tướng không có sự cho phép của trẫm, một mình xông vào nội cung, đây là tội thứ nhất. Thánh chỉ của tiên hoàng chỉ dành cho một mình Thẩm Thiên Dao, nhưng nàng lại có thai, luật pháp triều ta quy định, người có thai khi bị bắt, hoàn hành hình, không gây tổn hại tới thai nhi. Vân Tương Dữ một mình dụng hình, không để ý tới luật pháp, đây là tội thứ hai. Thẩm Thiên Dao có mang long tự, Vân Tương Dữ cũng không hề kiêng kị, giết hại con nối dòng của hoàng gia, đây là tội thứ ba. Những tội này đều là từ tội.”

Vừa dứt lời, Vân Kiềm ở bên cạnh ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống đất, hắn biết phân lượng Thiên Dao trong lòng Sở Diễm. Lần này, Cảnh Khang để quả thật rất tức giận.

Sở Diễm nhìn lướt qua Vân Kiềm, ánh mắt lại một lần nữa rơi vào trên người Vân Tương Dữ. Diện dung trầm ổn của ông rốt cục bị phá vỡ, dấy sóng bốn phía. “Trẫm cho ngươi cơ hội biện giải, nếu Vân Tương Dữ không lời nào để nói, trẫm liền theo luật pháp mà xử trí.”

Trong lúc này, không khí trở nên ngưng trọng như chết. Sau một hồi, Vân Tương Dữ chấp tay, trầm trọng nói, “Cự thần không lời nào để nói.”

Sở Diễm lạnh lùng gật đầu, cánh tay khẽ nhúc nhích, Ngự Lâm quân hai bên đi nhanh vào, đè Vân Tương Dữ trên đất. “Bắt đầu từ hôm nay, tước bỏ chức vị Tả tướng của Vân Tương Dữ, biếm làm thứ dân, đẩy ra biên cảnh.”

“Hoàng thượng, không thể.” Vân Kiềm sốt ruột nói, “Mong hoàng thượng khai ân, niệm tình Vân thị nhất tộc thần đối với hoàng thượng trung thành và tận tâm, xin xem xét lại cho phụ thân. Phụ thân tuổi tác đã cao, chịu không nổi nỗi khổ sống đầu đường xó chợ.”

Mắt phượng Sở Diễm lạnh lùng nhắm lại, suy nghĩ trong khoảnh khắc, “Từ tội có thể tránh, biểu ca đừng được một tác lại muốn một thước. Nếu như không chịu nổi nỗi khổ nghèo khó, thì chung thân giam cầm trong hoàng lăng, tận trung túc trực bên cạnh linh cửu tiên hoàng đi.”

Vân Kiềm không thể biện bạch, đành phải cúi đầu trầm mặc. Vân tương Dữ khôi phục sắc mặt thường ngày, vùng vẫy từ trong ống tay áo rút ra một quyển thánh chỉ minh hoàng, hai mắt trừng lớn, gắt gao nhìn chăm chăm Vân Kiềm. “Vân Tương Dữ chết không luyến tiếc, nhưng Dao phi nhất định phải trừ.”

Vân Kiềm cảm thánh chỉ, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng bỏng như than như lửa.

Trên ghế chủ vị, Sở Diễm vẻ mặt lười biếng, giống như không thèm để ý. Sinh tử của nữ nhân hắn, chỉ có thể do hắn quyết định, cho dù là phụ hoàng cũng không được. “Trẫm khuyên cửu cửu không cần uống phí tâm cơ, trẫm nghĩ cửu cửu nên nhận ra vật này đi.” Hắn phất tay áo một cái, phía sau Xích Diễm từ trong lòng lấy ra một khối kim bài, chính là kim bài miễn tử.

Vân Tương Dữ sững sốt, một lát sau ngửa mặt lên trời cười to. Vấn đề cả đời tình thông mưu tính, sau cùng lại bị chính con trai mình tính kế. Một đạo thánh chỉ, từ lúc đầu sớm đã tính toán sinh tử của Thiên Dao trong đó, lại không nghĩ rằng trong tay Sở Diễm còn một kim bài miễn tử. Tổ tiên ngự tứ Tư Đồ gia kim bài miễn tử, đương nhiên cứu nữ nhân Tư Đồ gia một mạng.

“Trẫm mệt rồi, hồi cung thôi.” Khoé môi Sở Diễm thoáng hiện ý cười lạnh lẽo, lười biếng đứng dậy rời khỏi.

Vị Ương cung, ánh nến mờ nhạt chói sáng giữa điện, trên giường mềm mại rộng rãi, màn lụa mỏng che khuất. Thiên Dao ngủ yên trên giường, dưới thân là nệm gấm. Thiên Dao chỉ mặc một bộ sa y tuyết trắng. Nàng ngủ cực kỳ an ổn, hàng mi thon dài phủ một bóng râm trên đôi má trắng nõn.

Sở Diễm nhẹ tay nhẹ chân ngồi bên giường, đưa tay vén sợi tóc như mực của nàng, lộ ra càn cổ nhỏ mảnh như gôm sứ. Một vết hằn tím thâm sâu khắc ở trên chiếc cổ trắng nõn. Ngón tay thon dài chấm thuốc mỡ mát rượi, thật cẩn thận bôi lên trên cổ nàng, trong mắt là đau lòng cùng tự trách thâm sâu.

Lông mi Thiên Dao rung động, mở một cặp mắt sáng, mà sau đó là ánh nền mong manh, lóe ra ánh sáng lóng lánh mà chói mắt.

“Là ta làm nàng tỉnh sao?” Sở Diễm ôn nhu hỏi.

Thiên Dao vô lực chống người dậy, nửa ngồi trên giường. Ánh mắt rõ ràng, vẻ mặt lạnh nhạt như băng tuyết ngày đông. “Là mùi máu tươi trên người

hoàng thượng. Tiểu hoàng tử của người dường như không thích.” Bàn tay yếu ớt khẽ che trên bụng, mới vừa rồi, bụng dưới truyền đến một chút đau đớn, khiến cho nàng từ trong giấc mộng tỉnh dậy.

Ánh mắt Sở Diễm khẽ âm u, thu hồi thuốc mỡ trong tay, nhạt giọng nói, “Vừa mới từ thiên lao về, chưa kịp thay y phục.”

Thiên Dao hờ hững, ánh mắt rơi trên người hắn, mang theo một chút mờ mịt. “Nhất tương công thành vạn cốt khô*. Hoàng thượng bước trên long vị đã làm cho máu chảy thành sông, không cần lại khiến hai tay người dính máu. Sở Diễm, tích chút ân đức cho hải tử của người đi.”

Mắt phượng Sở Diễm hơi hơi mỉm cười, đưa tay muốn chạm vào hai gò má trắng nõn của nàng, lại bị Thiên Dao quay mặt né tránh. Tay duỗi ra liền cứng còng tại chỗ trong không trung. “Dao Nhi muốn nói chuyện gì?”

“Trong lòng hoàng thượng biết rõ, hà tất còn phải hỏi nhiều. Thiên Dao mệt mỏi, muốn ngủ.” Thiên Dao xoay người, lại nằm xuống giường, đưa lưng về phía hắn.

Sở Diễm mặc nguyên y phục nằm ở bên người nàng, không để ý ý nguyện của Thiên Dao ôm nàng vào lòng. Thân thể của nàng vẫn ôn lạnh như ngọc, mang theo mùi thơm nhàn nhạt, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, lại quen thuộc như vậy. Mặc dù tiểu nữ nhân trong lòng có chút tâm bất cam tình bất nguyện, nhưng đây không phải điều quan trọng, chỉ cần hắn cam nguyện là được.

“Trẫm không có lấy tính mạng của Vân Tương Dữ, chỉ trút bỏ chức quan của ông ta, giam cầm hoàng lăng.” Hắn nhạt giọng nói.

Trầm mặc hồi lâu, trước người truyền đến giọng nói như có như không. “Hoàng thượng sớm biết Vân Tương Dữ nắm trong tay thánh chỉ minh hoàng, đúng không?”

“Đúng vậy.” Ánh mắt Sở Diễm thâm thúy, trầm giọng nói.

Thiên Dao cất cao giọng cười, lại mở miệng, “Hoá ra, toàn bộ bất quá chỉ là một phần trong kế hoạch của hoàng thượng. Tiêu gia thất thế, Vân Tương Dữ độc bá triều đình, hoàng thượng vẫn đang chờ đợi một cơ hội, một cơ hội có thể danh chính ngôn thuận xử trí kỳ công của Vân Tương Dữ. Đạo thánh dụ này của tiên hoàng hoàn toàn cho hoàng thượng cơ hội đó.”

Sở Diễm than nhỏ, “Nữ nhân quá mức thông minh có khi cũng không phải là chuyện tốt.”

“Có lẽ vậy.” Thiên Dao tùy ý cười, “Kế tiếp thì sao? Hoàng thượng muốn để cho người nào tiếp nhận chức vụ của Vân Tương Dữ?”

Sở Diễm nhẹ cười, trong lòng biết lúc này đã không thể gạt nàng. Tiểu nữ nhân này, thông minh lanh lợi thật có chút làm cho người ta sợ hãi. “Vân Kiếm.” Hắn nhẹ thờ hai chữ. “Tài năng của biểu ca không bị cứu cứu chỉ phối, hơn nữa có thể ổn định triều đình, bảo vệ địa vị của Vân gia, không đến mức tạo thành loạn cục trong triều.”

“Tâm tư hoàng thượng kín đáo, Thiên Dao cảm thấy không bằng...” Nàng thoáng châm chọc quăng thêm một câu.

Sở Diễm cười khổ, vươn tay ôm lấy eo nàng, vùi đầu vào giữa hương thơm trong tóc nàng. “Dao Nhi, giờ này khắc này ta mới hiểu được phụ hoàng muốn bảo vệ ta. Ông dùng hết toàn bộ tâm lực, thay ta quét sạch toàn bộ chướng ngại.”

Thiên Dao trào phúng cười, “Cũng bao gồm Thiên Dao ở bên trong, đúng không?”

“Đúng vậy.” Sở Diễm không chút kiêng dè, cũng xoay người nàng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của nàng. “Nhưng nàng là thứ duy nhất ta muốn quý trọng trong cuộc đời này, cho dù là phụ hoàng, cũng không cách nào cướp nàng khỏi ta.”

Mi tâm Thiên Dao nhú lại, lúc Sở Diễm nói lời tâm tình, quả thật ngọt đến chết người.

“Dao Nhi, ta đáp ứng với phụ hoàng, phải làm một vị hoàng đế tốt. Mà hiện tại, ta càng muốn làm một người phu quân tốt, phụ thân tốt. Dao Nhi, ta sẽ bảo vệ nàng cùng hải tử thật tốt.” Hắn in một nụ hôn lên trán nàng, ôn nhu mang theo mùi mực trúc nhàn nhạt quen thuộc.

Đầu ngón tay trắng nõn của hắn chạm đến vết thương trên cổ nàng, ôn nhu hỏi, “Đau không?”

Thiên Dao không nói, mà là một môi khép mắt lại.

Sở Diễm bất đắc dĩ bật cười, ôm nàng vào trong ngực. “Ngoan, ngủ đi, không còn người nào có thể làm nàng bị thương.” Bàn tay dày rộng bao phủ lên trên phần bụng hơi lồi của nàng. Trong bụng, hải tử tựa hồ cảm giác được, lại phối hợp động đậy vài cái.

Toàn bộ lại khôi phục như lúc ban đầu.

Chuyện triều đình, Sở Diễm vẫn bẽ bộn như trước. Đại Hân hoàng triều dưới sự trị vì của Cảnh Khang để ngày một phồn vinh hưng thịnh. Mà bất luận bận rộn như thế nào, mỗi đêm, trong Vị Ương cung đều xuất hiện bóng dáng đế vương. Chỉ là, Thiên Dao trốn tránh không gặp, Sở Diễm liền đứng trước cửa sổ, bóng dáng cao lớn vững chãi, mãi đến sáng sớm mới rời đi.

Như vậy lại qua hơn tháng.

Sau mùa thu, thời tiết bắt đầu rét lạnh. Trong Vị Ương cung đốt vài chậu than, trong phòng ấm áp như vào xuân. Song cửa sổ trong phòng Thiên Dao

vẫn mở rộng như cũ, tựa hồ nàng cực kỳ thích nhìn xuyên qua song cửa sổ mở rộng để nhìn bầu trời mênh mông bên ngoài.

“Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, đẹp không thể giấu. Người ở bên cạnh như một giấc mộng xuân, chết không hối tiếc. Quốc sắc thiên hương, tùy ý dây dưa chẳng sợ nhân sinh ngắn ngủi. Người tình ta nguyện, người đến ta đi, chờ thế nào mới may mắn thành đôi.”

Âm sắc bạch ngọc tỳ bà trong lòng thuần khiết, tiếng ca của Thiên Dao êm tai giống như tiếng trời. Thai nhi trong bụng đã tròn năm tháng, bụng dưới lòi ra, nhưng sa y rộng rãi đủ che phủ, diện dung tuyệt mỹ, oánh nhuận như ngọc, tựa như thiếu nữ tuổi thanh xuân. Nàng vốn dĩ chỉ là một nữ tử 17 tuổi, là vận mệnh cuốn nàng vào vòng xoáy tranh đấu, khiến cho nàng từ sớm đã trải qua hết thảy tang thương.

Chú thích

*Nhất tướng công thành vạn cốt khô: ý chỉ vinh quang của bậc vua chúa cũng đều phải trả giá bằng sinh mạng của hàng vạn dân thường.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Canh gác (1)

“Nương nương không cần đợi nữa, hôm nay hoàng thượng đến Chung Tuý cung rồi.” Liên Tinh cẩn thận khoác áo choàng lông cáo che phủ thân thể mỏng manh của Thiên Dao. Yêu Nguyệt đứng ở một bên, hung hăng lờm nàng một cái. Nha đầu Liên Tinh kia nói chuyện cho tới bây giờ đều không dùng đến não.

“Hôm nay là sinh thần của Hoa phi nương nương, hoàng thượng tổng yếu sẽ theo thông lệ thăm viếng Hoa phi. Nương nương không cần đa tâm. Hiện giờ người mang long tự, hoàng thượng tự nhiên sẽ quý trọng nương nương.” Yêu Nguyệt lấy lòng cười, đưa thuốc dưỡng thai ấm nóng tới trước mặt Thiên Dao.

Thiên Dao giữu cợt cười. Không nghĩ tới, Thảm Thiên Dao nàng cũng có một ngày sẽ lưu lạc tới mức cần dùng hải tử trong bụng để trói chặt tâm nam nhân. Bàn tay khẽ vuốt bụng dưới, đã nhiều ngày hải tử càng không an phận, sinh mệnh mới mẻ trong bụng này, chỉ có nó mới có thể cho nàng kinh hi.

Lúc này, trong Chung Tuý cung, trên cây hoa quế xung quanh treo vô số đèn, đêm tối giống như ban ngày.

Trong thủy tạ đình, Sở Diễm ngồi đối diện với Linh Lung, trên bàn bày đầy thức ăn phong phú. Linh Lung yêu kiều ngai ngừng mỉm cười, sa y màu hồng phấn, người so với hoa vẫn còn kiều mỹ hơn ba phần. “Nếu không phải là sinh thần của Linh Lung, hoàng thượng chỉ sợ đã quên sạch sẽ Chung Tuý cung rồi.”

Sở Diễm nhẹ cười, “Trẫm từng đáp ứng nàng, sinh nhật hàng năm nhất định sẽ ở bên cạnh Linh Lung.”

Linh Lung cười tươi, bụng bầu rượu bạch ngọc lên, rót đầy hai ly rượu, một ly tự mình uống một ly khác đưa đến bên môi Sở Diễm. “Hoàng thượng.” Giọng nói mềm mại ấm áp, triền miên tận xương.

Ý cười của Sở Diễm không đổi, nắm lấy cổ tay ngọc mảnh khảnh của nàng, đem rượu ngon trong ly đưa vào trong miệng.

“Hoàng thượng, dùng bữa thôi. Linh Lung có ý phân phó Ngự thiện phòng chuẩn bị một ít rau xanh ngày thường hoàng thượng thích ăn.” Linh Lung gấp chút rau xanh đặt vào trong đĩa Sở Diễm.

“Cũng không phải sinh thần của trẫm, nên chuẩn bị chút đồ ăn Linh Lung thích mới phải.” Sở Diễm nhẹ cười, cầm đôi đũa bạc gấp đồ ăn bỏ vào miệng, lại từ trong ống tay áo lấy ra một hộp gấm đưa tới cho Linh Lung, “Nhìn xem có thích hay không?”

Linh Lung mỉm cười mở nắp hộp ra, là một chiếc trâm cài tóc bằng vàng tinh xảo, phía trên khảm hai viên minh châu óng ánh, sang quý lại không hề có gì mới mẻ.

Nàng thẹn thùng cười, hơi cân nhắc mở miệng. “Nếu như Linh Lung nói không thích thì sao?”

Biểu tình Sở Diễm lạnh nhạt, ý cười nơi khóe môi không đổi. “Linh Lung thích kiểu dáng nào, trẫm lệnh cho thợ thủ công chế tác lần nữa là được.”

Hai gò má Linh Lung ửng đỏ, khẽ tựa vào trong ngực Sở Diễm, đầu ngón tay xanh miết xoa từng vòng trên ngực hần, mang theo mười phần ý tứ khiêu khích. “Linh Lung không muốn gì cả, chỉ cần hoàng thượng ở lại bên cạnh thiếp.”

Mây kiếm Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, âm giọng nói, “Hiện tại không phải trẫm đang ở bên cạnh nàng sao?”

Đầu ngón tay linh hoạt của Linh Lung đã thâm nhập vào cổ áo hần, mò mẫm khuôn ngực rắn chắc của hần. Đã từng, cũng say đắm sự khiêu khích ngây thơ của nàng, nhưng hôm nay không giống như xưa, trong lòng hần có lo lắng, không có lúc nào không nghĩ tới Thiên Dao cùng hải tử chưa sinh trong bụng nàng. Làm sao lại có thể thân nhiên cùng nữ tử khác hoàn ái.

‘Duy nhất’, hẳn hứa hẹn với Thiên Dao là ‘duy nhất’, cũng không thể lại thất tín.

“Linh Lung nếu còn muốn cái gì, cứ phân phó Lưu Trung, trăm còn chút tấu chương phải phê duyệt, trăm đi trước.” Sở Diễm mềm nhẹ đẩy nàng đang ôm ấp ra, đứng dậy, chưa kịp bước đi, hai tay mềm mại của Linh Lung lại quán lên.

“Hoàng thượng vẫn muốn rời đi sao? Ngay cả hôm nay, hôm nay cũng không thể lưu lại sao? Hoàng thượng hàng đêm bầu bạn bên người Dao phi, Linh Lung không đồ kỵ không oán. Hôm nay là sinh thần của Linh Lung, bệ hạ lưu lại không được sao? Cầu xin người!”

Thân thể cao lớn của Sở Diễm cứng ngắc, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lưu ở trong bụng, hơn nữa không ngừng lan tràn, kịch liệt thiêu đốt. Mi tâm hắn nhú chặt, tuần nhan lãnh gợn, phát tay áo hất rơi cánh tay đang ôm eo. Linh Lung lão đảo bất ổn, thân thể lay động vài cái xong liền té ngã trên đất.

“Nàng bỏ cái gì vào trong rượu và thức ăn rồi hả?”

Hợp hoan tán, vô sắc vô vị, thuốc hạ trong thức ăn, phân lượng không nặng. Hắn hoàn toàn tín nhiệm Linh Lung, không có chút phòng bị. Vì vậy cho nên mắc bẫy của nàng. Nàng thật sự vẫn còn là Linh Lung ngày trước sao? Nữ tử ngây thơ như nước ở trước mặt hắn?

Linh Lung lão đảo từ trên đất bò dậy, lại bò lên thân thể hắn. Trong đôi mắt đẹp có ánh nước di động, “Hoàng thượng, Linh Lung cũng là bất đắc dĩ, người đã bao lâu không bước vào Chung Tuý cung rồi? Chỉ sợ hoàng thượng đã không thể nhớ rõ. Linh Lung chỉ là một nữ nhân bình thường, chỉ muốn lưu lại phu quân của mình mà thôi.”

Bàn tay Sở Diễm nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay. Dược tính của hợp hoan tán mãnh liệt, chỉ bị hạ một chút cũng đủ khiến cho người bị dục hoá thiêu đốt. Sở Diễm dùng nội lực cưỡng chế dục hoá mãnh liệt, lại mạnh mẽ đẩy nàng ra. “Đừng đụng vào trăm.” Giọng nói Sở Diễm trầm lãnh, trên trán lại chảy mồ hôi nóng bỏng.

Linh Lung không quan tâm, cái gì mà tôn nghiêm rụt rè, sớm bị nàng vứt bỏ phía sau. Nàng lại dây dưa đi lên, xé loạn long bào mình hoàng trên người hắn. “Hoàng thượng, Linh Lung biết người cần thiết. Lưu lại có được hay không, chỉ một lần, Linh Lung chỉ cần lúc này.”

Linh Lung nghĩ, có lẽ Doãn Hàm Tuyết nói không sai, nếu như nàng có thể mang long tự, liền có thể đối kháng với Thiên Dao.

Toàn thân Sở Diễm cực nóng khó nhịn, lại cường bạo đẩy thân thể của nàng ra. “Linh Lung, nhớ kỹ, đây là lần sau cùng, nếu như còn có lần sau, trăm sẽ không dễ dãi như vậy đâu.” Hắn thanh lãnh bỏ lại một câu, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Phía sau truyền đến tiếng khóc nức nở cùng tiếng gọi thất thanh. “Hoàng thượng! Hoàng thượng!” Nàng nửa quỳ ở trên mặt đất giá lạnh, nước mắt không tiếng động chảy xuống. Cho dù nàng hèn mọn đến nông nổi như thế này, hắn vẫn không chịu muốn nàng. Thâm Thiên Dao, nàng ta rốt cuộc đã hạ mê dược gì với Sở Diễm.

“Thâm Thiên Dao, Thâm Thiên Dao, Linh Lung ta thề với trời, tuyệt sẽ không bỏ qua cho người!” Đầu ngón tay bén nhọn của nàng cắm vào trong lòng bàn tay, giọt máu đỏ tươi từng giọt theo đốt ngón tay chảy xuống. Đôi mắt đẹp ôn nhuận như nước nhiễm sương mù khiến người sợ hãi.

Trong Ngự thư phòng, Sở Dục sớm chờ lâu. Bảy đại tướng quân đều đang đợi mệnh ở hành cung, chuyện của Tư Đồ gia, càng sớm giải quyết càng tốt. Nếu như để cho Tư Đồ Tẫn có chỗ phòng bị, chỉ sợ sẽ dẫn tới thương vong lớn hơn.

Cửa điện mở ra đóng vào, bóng dáng cao lớn của Sở Diễm xuất hiện trước cửa, chỉ là, sắc mặt trầm lãnh, cước bộ không vững.

“Thất ca.” Sở Dục khom người cúi đầu.

“Ừ.” Sở Diễm nhạt giọng trả lời, nhấc vạt áo ngồi vào ghế chủ vị. Dược hiệu hợp hoan tán phác tác, dục vọng trong người kêu gào phát sinh. Sở Diễm dùng nội lực mạnh mẽ áp chế dược tính, mười ngón tay siết chặt, xương ngón tay trắng bệch. Ý chí cùng dục niệm điên cuồng nảy sinh đối chọi.

“Thâm tử phái đi điều tra Tư Đồ gia đã có tin tức?” Hắn trầm giọng hỏi.

Sở Dục khẽ gật đầu. “Toàn bộ như thường, không chỉ có Tư Đồ gia, cho dù là quân đội trong tay Tư Đồ nhất tộc cũng không có chút động tĩnh gì. Thật không hiểu lão hồ ly Tư Đồ Tẫn kia rốt cuộc lại tính kế gì.”

Sở Diễm lạnh giọng cười. Tư Đồ Tẫn cáo già, bảy đại tướng quân nhập kinh, chuyện lớn như vậy, ông ta không thể không có năng lực không nghe ra chút động tĩnh. Xem ra, là muốn cùng hắn lấy bất biến ứng vạn biến. Như vậy, rất tốt. Hắn có tính lực cùng ông tiêu phí.

“Không biết Thất ca có tính toán gì không?” Sở Dục mở miệng hỏi, cảm thấy có chút không yên. Thiên Dao là huyết mạch Tư Đồ gia, mà Tư Đồ nhất tộc tay cầm trọng binh, đối với hoàng quyền đã tạo thành uy hiếp. Thất ca muốn làm một vị đế vương lưu danh thiên cổ, đương nhiên sẽ không cho phép Tư Đồ gia tồn tại như vậy. Xung đột vũ trang chỉ là chuyện sớm hay muộn.

“Không vội, xem ra Tư Đồ Tẫn có tính toán khác. Trăm nhất thời vẫn đoán không ra tâm tư của ông ta. Trái lại có thể cùng đợi xem.” Thân thể cao lớn của Sở Diễm khẽ tựa vào nệm sau người, mạch máu màu hồng lòi ra trên mu bàn tay. Áp lực cực độ tạo thành hậu quả đó là huyết mạch nghịch lưu, một ngụm máu tươi không hề báo trước phun ra, rơi trên giấy trắng Tuyên Thành.

“Thất ca.” Sở Dục kinh hãi, vội vàng đi tới trước người Sở Diễm, bàn tay chạm vào thân thể hắn, nhiệt độ nóng bỏng lan tràn trong lòng bàn tay hắn. “Thất ca huynh...” Sở Dục là người hiểu chuyện, cảm thấy như đã rõ. Chỉ là, hợp hoan tán không có giải dược, Thất ca ngoan cường chống đỡ như vậy,

chỉ sợ sẽ bị thương kinh mạch.

Khoé môi Sở Diễm hiện lên nụ cười lãnh mị, khẽ bỏ bàn tay đặt trên cánh tay hắn ra. “Linh Lung hạ được vào trong rượu và thức ăn của trẫm.”

Ánh mắt Sở Dục trầm lạnh vài phần, cắn răng nói, “Lá gan nữ nhân kia cũng không nhỏ, dám sử dụng mị dược với đế vương. Thật sự là chán sống rồi.”

Sở Diễm ngẫm vận công điều tức huyết mạch, một lúc sau mới mở miệng lần nữa. “Xem ra nàng không phải người có thể chịu được tịch mịch như trẫm tưởng tượng.”

“Nữ nhân có tính đồ kỵ như vậy. Thất ca vẫn lưu nàng lại làm cái gì.” Sở Dục lấy giấy trắng Tuyên Thành đã nhuộm máu ra. Chỉ bằng việc nàng làm long thể đế vương bị thương liên đủ để trị tội.

Sở Diễm nhẹ cười, nếu như nói về ghen tị, Thẩm Thiên Dao mới đúng là đồ phụ bạc nhất trong thiên hạ. Cũng chỉ có nàng dám đứng lý hợp tình yêu cầu hắn ‘duy nhất’. “Thôi, chung quy là trẫm có chỗ thua thiệt nàng, như vậy, coi như trả nợ đi.”

Sở Dục trầm mặc, giấy trắng Tuyên Thành cầm trong tay bị vo thành một cục quăng trên đất, thậm chí mang theo vài phần tức giận. “Thất ca quá mức dung túng nàng, nàng ta mới dám vô pháp vô thiên. Nếu như còn có lần sau, cho dù Thất ca mềm lòng, thần đệ cũng nhất định trừ bỏ nàng ta.”

Sở Diễm giễu cợt cười, lần sau? Làm sao sẽ có lần sau, hắn tuyệt đối sẽ không cho nàng cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Canh gác (2)

Thân thể hắn càng ngày càng nóng bỏng, từng mạch máu lòi ra, lại một ngụm máu tươi chảy ra theo khoé môi. Hắn lại không chút để ý, dùng lụa trắng tơ tằm tùy ý lau đi.

Sở Dục nhíu mày, dùng nội lực mạnh mẽ áp chế như vậy cũng không phải biện pháp, thương tổn long thể mới là chuyện lớn. “Như vậy không được, Thất ca vẫn nên gọi người tới thị tẩm đi.” Hắn bước ra vài bước, hướng ngoài điện nói, “Lưu Trung...”

“Không cần, trẫm không sao.” Sở Diễm nhẹ cười đứng dậy, phun ra hai ngụm máu tươi, ngược lại trông không khó chịu giống như khi nãy. Hắn bụng tách trà xanh ấm áp trên bàn lên, uống một ngụm, xoa bớt mùi máu tanh trong miệng.

“Đệ sớm trở về đi, trẫm còn phải đi thăm mẫu tử Dao Nhi.” Sở Diễm đứng dậy, bước đi trầm ổn hướng ngoài điện.

Trong Vị Ương cung truyền đến tiếng ca như có như không, trong lúc mờ mịt, hoa nở giống như tiên cảnh chốn nhân gian.

Thiên Dao khẽ cúi đầu, đầu ngón tay tùy ý chạm đến dây đàn. Vầng trăng tròn ngoài cửa sổ sâu xa âm trầm, ánh trăng trong veo mà lạnh lùng xuyên qua song cửa sổ, tạo ra những vệt sáng loang lổ trên y phục tuyết trắng của nàng. Một khúc kết thúc, nàng như có như không thở dài, nếu như giống khúc Chung Nhân Tán này, có thể là một loại giải thoát hay không.

Nâng mắt, ngoài cửa sổ chẳng biết lúc nào lại xuất hiện bóng dáng cao lớn mà quen thuộc kia, cảm bào xanh nhạt, ở dưới ánh trăng, thanh lãnh như ngọc, tuấn mỹ giống như trích tiên. Xuyên qua khung cửa sổ mở rộng, ánh mắt sáng quắc khát vọng nhìn về phía trong phòng.

Thiên Dao không hề kiêng dè đối diện với ánh mắt của hắn, thâm thúy mà cực nóng như vậy, quen thuộc nhưng lại có chút không giống ngày xưa. Không khí đặc biệt im lặng, tiếng gió rít qua cô độc lạnh lẽo, xa xa ngóng nhìn, mãi đến khi nàng nên đi vào giấc ngủ, hắn giống như xưa già vờ rời đi, chỉ chờ sau khi nàng ngủ mới ngồi bên cạnh mép giường nàng trông coi.

Mới vừa bước được nửa bước, chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, bước kế tiếp loạng choạng, thân thể cao lớn lão đạo, Sở Diễm duỗi cánh tay vịn vào trụ hành lang bên cạnh mới miễn cưỡng chống đỡ thân thể. Dưới thân lại cực kỳ khô nóng khó nhịn, yết hầu lại một trận ngai ngái, may mà nội lực hắn thâm hậu còn có thể mạnh mẽ áp chế. Khoé môi thoáng hiện ý cười lạnh, thầm nghĩ: ‘Sở Diễm hẳn khi nào lại lưu lạc tới nông nỗi này. Nghĩ đến quả thật xấu mặt.’

Giữa lúc hoảng hốt, bên cạnh truyền đến mùi hương nhàn nhạt. Trên cánh tay xuất hiện một bàn tay nhỏ mềm mại không xương, giọng nói êm ái lại có chút không chân thực. “Người, người làm sao vậy?”

Nghiêng đầu, chỉ thấy Thiên Dao chẳng biết lúc nào đã đi tới bên người hắn, áo lông cáo khoác trên người, mà phía dưới áo lông cáo là sa y tuyết trắng mỏng manh, đường cong mặn dịu của nữ tử như ẩn như hiện. Tóc dài tới eo, bởi vì vừa mới tắm qua, trên người toả ra hơi thở mê người.

“Đừng đụng ta.” Mày kiếm Sở Diễm nhíu chặt, kiềm nén rất nhiều mới có thể đẩy nàng ra.

Thiên Dao nhếch đôi môi đỏ hồng, trong mắt có lo lắng. Rõ ràng nói với bản thân không cần lại mềm lòng với hắn, nhưng khi nhìn thấy bóng lưng tịch

mịch mà thê lương của hắn, khi hắn suýt nữa ngã trước mặt mình, ngực vẫn co rút đau đớn.

“Sở Diễm, đã xảy ra chuyện gì?” Nàng lại hỏi, không để ý hắn phản đối, đầu ngón tay nhanh chóng áp vào mạch trong cổ tay hắn. Một lát sau, kinh hoảng lui về phía sau hai bước. “Người...” Nàng nhất thời nghẹn lời.

Sở Diễm lạnh lùng cười, kiên cường chống đỡ thân thể dậy, cất lực bước về phía trước một bước, xoay đầu, chống lại con ngươi trong suốt như nước của nàng. “Hiện tại biết rõ, nên cách xa ta một chút. Ta không dám cam đoan còn có thể không chế bản thân ở trước mặt nàng.”

Dứt lời, cánh tay hắn chống ở trụ hành lang bên cạnh, từng bước một nặng nề đi ra ngoài cung. Trong lòng Thiên Dao sớm hỗn loạn, chỉ thấy bóng lưng trắng xanh của hắn từ từ mờ hồ trong tầm mắt. Giống như bây giờ rời khỏi, hắn liền thật sự rời khỏi sinh mệnh của nàng vậy.

“Sở Diễm” Nàng đột nhiên mở miệng gọi hắn lại, giống như con chim nhẹ nhàng bay đến bên cạnh hắn, từ phía sau ôm lấy eo hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp chôn trên tấm lưng rắn chắc của hắn. “Sở Diễm, đừng đi.”

Thân thể cao lớn của hắn cứng ngắc, chậm rãi xoay người lại, bàn tay ôn nhu nâng cằm nàng lên, dường như là không thể tin thấp giọng hỏi. “Thắm Thiên Dao, nàng có biết chính mình đang làm gì không?”

Đêm trắng, một giọt lệ lạnh như hạt châu lặng yên chảy xuống, giống như ánh sáng ngọc của sao. Hoa lê đài vù, thế gian không còn gì có lực hấp dẫn có thể so sánh với tiểu nữ nhân trước mặt.

“Sở Diễm” Nàng nhạt giọng khẽ gọi, bàn tay nhỏ áp ủ bàn tay nóng bỏng của hắn trong lòng bàn tay.

Sở Diễm rầu rĩ đáp lại, một tay ôm lấy nàng vào lòng, hận không thể dung nhập vào huyết mạch. Hắn vùi đầu trên tóc nàng, ở bên tai nàng thấp giọng ní non. “Dao Nhi, nếu nàng không muốn, ta sẽ không bức nàng.”

Thiên Dao trầm mặc. Mà sự im lặng đáng kể này lại khiến cho sự vui mừng dấy lên trong lòng hắn từ từ tắt ngấm. Hắn ôn nhu buông hai tay ra, trong mắt không phải thất vọng, lại càng không phải căm tức, ngược lại là nụ cười thư thái xen lẫn cảm xúc phức tạp. Hắn chậm rãi xoay người, bóng lưng cao lớn cô đơn làm người thương tiếc.

Thiên Dao lại từ phía sau ôm lấy thân thể hắn, áp mặt vào lưng hắn. “Nếu ta không muốn, có phải chàng sẽ đi tìm nữ nhân khác hay không? Sở Diễm, chàng đã hứa hẹn ‘duy nhất’?” Ngờ đâu hơi oán giận mà lại có thêm hương vị làm nũng, nói rất là đáng thương tội nghiệp.

Hắn nhẹ cười xoay người lần nữa, khom người ôm nàng lên, đi nhanh vào trong nội thất.

Trong phòng đốt than ấm áp, thị nữ cung nhân đều vô cùng thức thời bước nhanh thôi lui ra ngoài. Cửa phòng đóng chặt lại, Sở Diễm đã đặt nàng ở trên giường rộng mềm mại, trong màn trướng lụa đỏ, thân thể hắn nặng nề đè xuống.

“Thật sự không sao chứ?” Hắn gắng giọng hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Dao sung huyết đỏ bừng, nghiêng mặt qua không dám đối diện với con ngươi của hắn. “Chàng, chàng nhẹ một chút.”

“Ừ.” Hắn buồn bực đáp lại.

Ngoài màn trướng lụa đỏ, cấm bảo xanh nhạt bao phủ sa y nhẹ nhàng chậm rãi rơi xuống đất. Ánh trăng ôn nhuận, dưới ánh nến, cùng với sự ấm áp là không khí hoan ái.

Sở Diễm lung tung hôn trên mỗi tác da thịt của nàng, gần như không cho Thiên Dao nửa phần thở dốc. Hắn như con thú bị vây khốn, phát cuồng cắn xé nàng. Mà Thiên Dao chỉ có thể vô lực leo lên hắn, cắn nuốt đôi môi, trong mắt bắt đầu nhẹ nhàng có ánh nước chuyển động, điềm đậm đáng yêu, lại khổ sở động lòng người, làm cho người ta muốn ngừng mà ngừng không được.

Thiên Dao run rẩy thừa nhận, ý thức Sở Diễm thanh tỉnh cùng trầm luân xen kẽ, đối mặt với nữ tử mình yêu, thế gian còn có hai chữ gọi là vọng tình. Sự ôn nhuận của nàng giống như dòng nước nhỏ giọt, có thể dập tắt ngọn lửa mãnh liệt trong cơ thể hắn, cứu hắn triệt để. Chỉ là, trước đó, hắn cần chính là điên cuồng đoạt lấy.

Tiếng thờ dốc nặng nề cùng tiếng rên rỉ liên tiếp, hai người trong lúc bất tận dây dưa cùng nhau, ngủ thật say.

Lúc tỉnh lại, trong bụng đau đớn vô cùng. Vẫn như cũ bị hắn ôm ở trong lòng mà hắn vẫn ngủ rất sâu, dường như rất ít khi thấy hắn ngủ trầm ổn như vậy, khuôn mặt lúc ngủ lại vô hại giống như hài đồng. Thiên Dao thật cẩn thận chống người dậy, nửa tựa vào giường, đau đớn quá lớn, mồ hôi sớm làm ướt sũng sa y đơn bạc.

Chỉ là động tác rất nhỏ, lại vẫn đánh thức hắn. Thấy sắc mặt nàng trắng bệch như giấy, ý thức của Sở Diễm trong nháy mắt thanh tỉnh, ngồi dậy nửa ôm nàng vào trong ngực, không yên lòng hỏi, “Dao Nhi, làm sao vậy?”

Thiên Dao yếu ớt cười, nhàn nhạt lắc đầu, “Ta vẫn tốt, là tiểu hoàng tử của hoàng thượng có chút không an phận thôi.”

Sở Diễm ôm nàng, thân thể mềm mại trong lòng cơ hồ ướt đầm. Hắn chỉ cảm thấy ngực co rút đau đớn, hướng ngoài điện hồ lớn, “Người đâu, mau truyền ngự y.”

Cửa phòng nháy mắt bị người ngoài đẩy ra, Yêu Nguyệt cùng Liên Tinh cùng hai thị nữ quý rạp xuống đất, Lưu Trung ở tại cửa sừng sốt trong chốc lát, nhìn tình hình trong phòng. Sau màn lụa mỏng, hoàng đế ôm Dao phi vào trong ngực, mặc dù không thấy rõ biểu tình của hai người nhưng cũng có thể cảm giác không khí khẩn trương.

“Nhìn chưa đủ sao, còn không mau truyền ngự y.” Bấy giờ, giọng nói nghiêm nghị chuyển thành gầm thét.

“Vâng, lão nô lập tức đi truyền.” Lưu Trung lão đảo bước, vừa mới xoay người lại nghe được giọng nói dịu dàng yếu ớt của Thiên Dao, “Không cần. Liên Tinh, cứ theo phương thuốc lần trước đi lấy thuốc đi.”

Liên Tinh cuống quýt đứng dậy, sau khi đáp lại liền nhanh chóng đi ra ngoài điện.

Trên giường êm, Sở Diễm ôm lấy nàng, tuần nhan âm trầm vô cùng. Chỉ cảm thấy thân thể ở trong ngực băng lãnh làm người ta run sợ. “Dao Nhi, thật sự không sao chứ?”

“Ừ.” Thiên Dao khẽ gật gật đầu, yếu ớt xòe bàn tay ra, đầu ngón tay lạnh lẽo chạm lên đôi má ấm áp của Sở Diễm, khoé môi nở nụ cười. Sở Diễm đau lòng đưa tay nắm lấy bàn tay nàng, “Chỉ là động thai khí, cũng không đáng ngại. Lần sau hoàng thượng phải cẩn thận chút, tiểu hoàng tử của chàng cực kỳ yếu ớt.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 175: Canh gác (3)

Ngực Sở Diễm nhói đau, cánh tay ôm lấy nàng không khỏi siết chặt vài phần. “Không có lần sau, trước khi hài tử sinh ra, ta cũng không dám nữa.” Hắn cúi đầu, ấn môi lên làn môi trắng xanh của nàng, ôn nhu trấn trặc, ý đồ làm giảm bớt một chút đau đớn của nàng. Sa y trên người dường như bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm, mặc dù trong miệng nàng nói không có việc gì, đau đớn kia nhưng lại không lừa được người.

“Rất đau sao?”

Thiên Dao nhàn nhạt lắc đầu, quay mặt dựa sát vào trong ngực hắn. “Vẫn ổn, có chút đau, nhưng còn có thể chịu được.”

Liên Tinh tay chân cực kỳ nhanh nhẹn, không bao lâu liền bưng thuốc ấm vào. Sở Diễm không để bất kỳ kẻ nào tiếp sát, tự mình dứt thuốc cho Thiên Dao, lại tự mình ôm nàng đi vào trong tắm rửa thay y phục. Lần qua lần lại một phen, trời hiển nhiên đã sáng. Sau khi uống qua thuốc, đau đớn giảm bớt không ít, Thiên Dao nằm ở trên giường ngủ say, hắn mới có tâm tình lâm triều.

Từ sau khi Tư Đồ hoàng hậu qua đời, hậu cung vô chủ, may mà phi tử Sở Diễm không nhiều lắm, mấy người phụ nhân mặc dù bằng mặt mà không bằng lòng, cũng coi như sống yên ổn. Trong Chung Tuý cung, sắc mặt Linh Lung tiêu tụy, một mình ngồi trên ghế đá trong vườn, ánh mắt mờ mịt. Trên đường đá, Doãn Hàm Tuyết từ xa đi lại, bách điệp điểm lệ trên người dưới ánh mặt trời rực rỡ chói mắt. Nàng lắc vòng eo, phong tình vạn chủng.

“Nghe nói đêm qua là sinh thần muối muối, lại vẫn không thể nào lưu hoàng thượng lại được!” Doãn Hàm Tuyết nhẹ cười, tự mình ngồi xuống bên cạnh Linh Lung. Nha đầu phía sau bưng mâm trái cây hạt dưa, nàng tùy ý cắn hạt dưa, trái lại rất thích ý.

Trong ánh mắt Linh Lung từ từ có tiêu cự, rơi vào trên người Doãn Hàm Tuyết vẫn không có nhiệt độ gì. Ngược lại có vài phần đáng vẻ kiêu ngạo của người đứng đầu lục cung, “Tỷ tỷ tới đây chính là muốn cười nhạo bản cung à?”

Doãn Hàm Tuyết hừ nhạt một tiếng, mở miệng nói lại mang theo ý tứ trào phúng, “Thần thiếp không dám.”

Không khí cứng ngắc hồi lâu, Linh Lung than nhỏ một tiếng. Các nàng có cùng địch nhân, hà tất phải tự tranh chấp. “Thân thể Linh Lung không khỏe, trong lời nói dường như có chỗ không tốt, mong tỷ tỷ chớ trách.”

“Muội muội nếu có tinh lực cũng không cần hao phí trên người một phi tử bị vứt đi như ta, chẳng bằng cẩn thận suy nghĩ xem nên ứng phó với nữ nhân Thẩm Thiên Dao kia như thế nào. Cô còn chưa nghe nói sao, đêm qua hoàng thượng nhất thời không cầm giữ được, hình như động thai khí. Hoàng thượng che chở như báu vật, vẫn ở lại tới bình minh, bất quá là sắc một thang thuốc, lại kinh động người Thái Y viện.”

Linh Lung ấp úng không nói, bàn tay ở dưới bàn mơ hồ nắm chặt thành quyền, móng tay bén nhọn hăm sâu vào trong da thịt, cũng không cảm thấy đau đớn. “Thẩm Thiên Dao diện mạo khuynh thành, hiện giờ lại hoài hài tử của hoàng thượng, tỷ tỷ cũng thấy đó, bộ dáng của Linh Lung hiện giờ còn có tư cách gì mà tranh cao thấp với cô ta.”

Doãn Hàm Tuyết nhẹ cười, lại nói, “Hiện giờ đối với muội muội ngược lại chính là một cơ hội. Trải qua một phen lần qua lần lại hôm qua như thế, hoàng thượng sợ là không dám gặp mặt Thẩm Thiên Dao. Từ giờ tới lúc hài tử sinh ra vẫn còn tới 5 tháng, hoàng thượng chung quy cũng là nam nhân.” Nàng dùng khăn lụa tuyết trắng che khoé môi, trong ý cười mang theo vài tia ngả ngớn. “Hiện tại không được, lại vẫn có lần sau, muội muội hà tất cam chịu.”

Nàng mỉm cười phân phó thị nữ sau lưng bưng một chiếc gương đồng tới đặt trước mặt Linh Lung. Nữ tử trong gương đồng, sắc mặt trắng xanh, không

có chút huyết sắc nào, nhan sắc động lòng người ngày xưa sớm không thấy. Linh Lung nhủ mi tâm, đưa tay hất roi gương đồng trong tay tỷ nữ.

Doãn Hàm Tuyết cười, “Bộ dáng hiện giờ của cô ngay cả chính mình cũng không nguyện xem, càng đừng nói là hoàng thượng.” Nàng hơi đùa cợt đứng dậy, tùy ý bỏ lại một câu. “Muội muội hay là nghe tỷ tỷ khuyên một câu đi, đường thân thể cho thật tốt, cơ hội nhất định sẽ còn.”

Lúc này, trong Ngự thư phòng, không khí hết sức trầm lắng.

Sở Diễm lười biếng nửa dựa vào ghế chủ vị. Tư Đồ Tẫn toàn thân triều phục bằng gấm đen, diện mục uy nghiêm, khom người cúi đầu trước Sở Diễm. Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, lộ ra vài tia tà mị, lại chưa từng mở miệng. Tư Đồ Hầu gia vẫn khom người, cao thủ so chiêu, chính là so tính nhẫn nại của nhau.

Giống co như vậy được thời gian nửa chén trà, Sở Diễm mỉm cười bụng tách trà xanh ấm áp trên bàn lên, uống một ngụm xong mới nói, “Người đầu, ban ngồi.”

Lưu Trung khom người đáp lời, vô cùng nhanh nhẹn bụng ghé tới đặt phía sau lưng Tư Đồ Tẫn. Mà Tư Đồ Hầu gia lại vẫn cúi đầu mà đứng như cũ, không chút nào dám lơ lửng. Cử động lần này chính xác là một bước cờ hiểm, trong tay ông chỉ có một tấm vương bài, cuộc lại là toàn tộc Tư Đồ.

“Cựu thần không dám.”

Sở Diễm cười nhạt, ngữ điệu ngạo mạn, lời nói ra lại sắc bén làm người ta sợ hãi, “Tư Đồ Hầu gia tay cầm trọng binh, dưới một người trên vạn người, còn có cái gì mà Hầu gia không dám.”

Tư Đồ Tẫn trong lòng trầm xuống, cuống quýt quỳ gối. “Cựu thần có tội.”

Sở Diễm ôn nhuận mà cười, lạnh nhạt quét mắt sang cung nhân hai bên. Lưu Trung hiểu ý, dẫn theo cung nhân lục tục chấp tay thối lui ra ngoài. Trong cung điện to như vậy chỉ còn Sở Diễm cùng Tư Đồ Tẫn hai người.

Sở Diễm đứng dậy, chậm rãi đi tới trước người Tư Đồ Tẫn, mắt phượng lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống ông, hồi lâu không có động tác. Tư Đồ Tẫn vẫn quỳ trên đất, thân thể cao lớn tĩnh như bàn thạch.

“Người đứng lên đi.” Sau một hồi, Sở Diễm mở miệng lần nữa.

“Cựu thần không dám.”

Sở Diễm cười, nửa khom người duỗi cánh tay nâng ông lên, “Trẫm bắt quả chỉ vui đùa với Hầu gia, Hầu gia hà tất câu nệ.”

Tư Đồ Tẫn thuận thế đứng dậy, lại vẫn cúi đầu thấp như trước. Tâm cơ hoàng đế này thâm trầm khó dò, ông mặc dù có vật hộ thân, nhưng không có mười phần nắm chắc.

Ý cười Sở Diễm không đổi, xoay người ngồi lại ghế chủ vị, “Tư Đồ Hầu gia từ trước đến nay rất ít triều kiến, lần này tiến đến không biết đã gây nên chuyện gì?”

Tư Đồ Tẫn lại quỳ hai gối, hai tay giơ lên cao, giữa hai tay là một binh phù bằng kim loại, dưới ánh sáng chớp động sáng quắc chói mắt. Mắt phượng Sở Diễm hơi hơi nheo lại, ý cười nơi khoé môi lại càng thâm thúy, thâm nghĩ: ‘Khó trách trải qua một thời gian dài mà Tư Đồ gia cũng không có động tĩnh gì, hoá ra Tư Đồ Tẫn lão hồ ly này có chủ ý như vậy. Xem ra, ông ta quyết định lật con bài Thiên Dao này.’

Sở Diễm hừ cười một tiếng, giả vờ không hiểu, “Tư Đồ Hầu gia đây là ý gì, trái lại khiến trẫm hồ đồ rồi.”

Tư Đồ Tẫn lần này tiến đến đã không tính toán vòng vo với hoàng đế, hướng chỉ, Cảnh Khang đế là người biết chuyện, lời này không thể nghi ngờ chỉ là thăm dò mà thôi. “Cựu thần tự biết nghiệp chướng nặng nề, không dám đương nổi trọng trách này, mong hoàng thượng thu hồi binh quyền của cựu thần, cho phép cựu thần cáo lão hồi hương, an dưỡng tuổi già.”

Lời vừa dứt lại là im lặng kéo dài. Ánh mắt thâm thúy của Sở Diễm rơi trên người ông, nhưng không nhận lời. Nhất thời Tư Đồ Tẫn ngược lại không đoán ra được tâm tư hoàng đế. Cứng ngắc quỳ trên mặt đất, thái dương lại đỏ một tầng mồ hôi lạnh. Ông mang tiếng là người chinh chiến sa trường nhưng cũng không thể không kinh hãi.

Sở Diễm bất động, Tư Đồ Tẫn cũng không như hần duy trì được bình tĩnh, dù sao, sự tình liên quan tính mạng cả nhà Tư Đồ. Ông quỳ gối tiến lên, cảm binh phù trong tay đặt trên bàn Sở Diễm, “Mong hoàng thượng thành toàn.”

Sở Diễm lãnh mị cười, cảm binh phù tùy ý thưởng thức, bộ dáng rất là thích ý, “Tư Đồ Hầu gia tuổi cao, nếu muốn an dưỡng tuổi già, trẫm đương nhiên không thể không cho phép. Không biết Tư Đồ Hầu gia còn có chuyện khác chưa làm?”

Tư Đồ Tẫn chấp tay, trầm tư chốc lát mới nói, “Cựu thần nghe nói Giang Nam là địa phương giàu có và đông đúc, mong hoàng thượng đáp ứng cho cựu thần cùng Tư Đồ nhất tộc di chuyển đến Giang Nam, cuộc đời này nếu như không có đế vương triều kiến, nhất định không dám tùy tiện vào cung.”

Sở Diễm lạnh giọng mà cười, khẩu vị Tư Đồ Tẫn không nhỏ, lại nhìn trúng vùng Giang Nam này. Tùy ý để binh phù trong tay sang một bên, ý cười nơi khoé môi càng trở nên lạnh lẽo. May mà cũng không cùng ông vòng vo. “Tư Đồ Hầu gia dựa vào cái gì cho rằng trẫm sẽ đáp ứng yêu cầu của người? Vùng Giang Nam trước nay là phong thủy bảo địa.”

Tư Đồ Tần đứng dậy, lại cúi đầu, “Vậy thì phải xem tình ý của hoàng thượng đối với Dao phi nương nương nặng thế nào, dù sao Tư Đồ nhất tộc mới chính là bổn gia của Dao phi nương nương.”

Vừa dứt lời, Sở Diễm liền phát tay áo một cái, hất văng cốc trà cùng văn phòng tứ bảo xuống đất. Tư Đồ Tần lại cả kinh, quỳ rạp xuống đất. “Mong hoàng thượng thứ cho cữu thân lỗi rồi.”

Sở Diễm thanh lãnh cười, mới nói, “Tư Đồ Hầu gia đích xác lỗi rồi, thu hồi lời nguoi mới vừa nói, trầm xem như chưa nghe qua. Về sau cũng tuyệt đối không bao giờ nhắc đến. Nếu không, đừng trách trầm không nể mặt Tư Đồ gia.”

Tư Đồ Tần trái lại không vội, Sở Diễm có phản ứng, ngược lại là chuyện tốt. “Hoàng thượng có thể che miệng thiên hạ nhưng không cách nào chặt đứt huyết mạch. A Dao chung quy là nữ nhân của cữu thân, trên người chảy huyết mạch Tư Đồ gia, cho dù là tiểu hoàng tử sắp ra đời...” Mặc dù lời sau biến mất, ý tứ cũng không cần phải nói rõ.

Ý cười Sở Diễm không thay đổi, quanh thân tản ra hàn khí càng sâu, “Chỉ cần trầm còn một ngày, liền sẽ không thừa nhận nàng là Tư Đồ nhất mạch, huống chi, nàng cũng sẽ không làm hoàng hậu. Tư Đồ Tần, nguoi đem tính mạng bản thân và toàn tộc đặt ở trên người Thiên Dao, không sợ đặt sai rồi sao?”

Tư Đồ Tần hiếm khi lộ ra ý cười, mơ hồ trong đó mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Lời ấy của hoàng thượng sai rồi, phải nói là tiên hoàng có dự tính trước, đặt đúng rồi. Nếu không phải A Dao là phi tử của hoàng đế, lúc này, cữu thân hắc sẽ không đứng ở chỗ này, mà là suất lĩnh đại quân xung đột vũ trang với hoàng thượng.”

Sở Diễm không nói, hắc thừa nhận, nếu như hai phe xung đột vũ trang, chỉ có thể đưa Thiên Dao vào tình cảnh lưỡng nan. Huống chi, Tư Đồ gia khỏi binh, mặc dù không cách gì thành công, cũng sẽ mang đến thương vong to lớn.

“Cữu thân nghĩ tới cốt nhục tình thân với A Dao, không đành lòng để nữ nhi chịu nửa phần thương tổn. Cũng khản cầu hoàng thượng niệm tình tiểu hoàng tử chưa ra đời, chấp thuận cho cữu thân dẫn dắt Tư Đồ nhất tộc ẩn cư Giang Nam, về sau sẽ không tiếp tục hỏi đến chuyện triều đình.” Thân thể cao lớn của Tư Đồ Tần hèn mọn quỳ trên đất, chờ đợi vương quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 176: Canh Gác (4)

Lại là trầm mặc đáng kể, trên ghế chủ vị, đầu ngón tay thon dài của Sở Diễm tùy ý gõ lên bàn, tạo ra tiếng vang thanh thúy. Mắt phượng hơi hơi nheo lại, tối tăm thâm thúy, đang suy nghĩ cân nhắc thiệt hơn.

Sau một hồi, mới trầm giọng mở miệng. “Thiên hạ cảnh đêm đẹp nhất chính là Dương Châu, trái lại là nơi không tẻ, trầm ban thành Dương Châu cho Tư Đồ Hầu gia làm đất riêng, tước bỏ binh quyền của Tư Đồ nhất tộc, giữ lại Hầu vị, đồng ý cho nhiều thế hệ Tư Đồ nhất tộc định cư thành Dương Châu, hưởng thụ thánh triều bổng lộc. Tư Đồ Hầu liền đến Dương Châu an dưỡng tuổi già, làm một Hầu gia nhàn tản đi.”

Hai tay Tư Đồ Tần áp sát đất, trong miệng hô to “Ngô hoàng vạn tuế.” Cuối cùng nhẹ nhõm thở dài một hơi. Vốn nên là một trường hao kiếp cứ như vậy lặng yên kết thúc. Tựa hồ, so với trong tưởng tượng còn thuận lợi hơn. Chỉ vì, một chữ ‘tình’ này. Tình cảm cha con giữa Tư Đồ Tần và Thẩm Thiên Dao khiến cho Tư Đồ Hầu gia buông tha ý nghĩ hưng binh phạm thượng, mà tình cảm của Sở Diễm với Thiên Dao khiến cho hắc đồng ý nhượng bộ, thả cho Tư Đồ tộc một con đường sống.

Sau khi Tư Đồ Hầu gia bước ra khỏi Ngự thư phòng, đại thái giám Lưu Trung kích động đi đến, ở bên tai Sở Diễm nói thầm vài câu, chỉ thấy sắc mặt đế vương khẽ biến, quát lớn một tiếng, “Khốn kiếp, sao bây giờ mới thông báo”, sau đó đi nhanh ra khỏi cửa điện.

Vào đêm, bông tuyết nhỏ vụn bắt đầu rơi. Ngoài Vị Ương cung xuất hiện một bóng dáng mảnh mai đứng trong gió tuyết, đỉnh đầu che một cây dù giấy, giống như hoa mai nở rộ điểm lệ.

Một bóng dáng mình hoàng tử xa lại gần, trên tuần nhan nhiễm giận, dừng bước trước mặt nữ tử, không nói gì ôm nàng vào trong ngực. Làn môi hơi lạnh dán bên tai nàng, trầm giọng hỏi, “Nói cho ta biết, nàng muốn như thế nào?”

Thiên Dao vui mặt vào trong ngực hắc, bàn tay ôn lạnh héo hơn đặt trong lòng bàn tay hắc, ôn nhu mở miệng, “Ông ấy, ông ấy vào cung. Thiên Dao lo lắng.”

Mây kiếm Sở Diễm thâm thúy nhích lên, thoáng buông nàng ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh tương khảm một đôi mắt sáng so với ngôi sao còn sáng hơn, ánh nước di động khiến cho người ta nhìn không được đau lòng thương tâm. Hắc cúi áo choàng lông cáo bao lấy thân thể mảnh mai của nàng, hai tay nắm vai nàng, lại nói, “Dao Nhi lo lắng cho ông ta, hay là lo lắng cho ta?”

Thiên Dao cắn chặt làn môi, nước mắt sáng long lanh lặng yên chảy xuống, dưới đêm trăng loé ra ánh sáng chói mắt. “Thế gian mong được song toàn,

không phụ phụ thân không phụ quân.”

Ngực Sở Diễm hơi đau, như có như không thờ dài, cúi đầu, hôn lên nước mắt chảy xuống nơi khoé môi nàng, hơi hơi chua xót theo làn môi tràn đến đầu lưỡi. Thiên Dao bị hân hôn, nhút nhát dùng đầu lưỡi liếm láp đôi môi lạnh lùng của hắn, mang theo vài phần lấy lòng, lại đặc biệt thật cẩn thận.

Sở Diễm là người thông minh làm sao lại không hiểu tình cảnh khó xử của nàng, trong lòng đau đớn vô cùng, “Đồ ngốc.” Hắn khom người ôm nàng lên, đi nhanh vào trong nội điện Vị Ương cung.

Trong phòng, lò than đang cháy mạnh, hắn ôn nhu đặt nàng trên giường, cời sạch cảm bào mang theo gió lạnh, chỉ mặc áo trong, cùng nàng ngồi trên giường êm. Mái tóc Thiên Dao xoã qua vai, sa y đơn bạc được áo lông cáo bao phủ, chỉ có một đôi chân ngọc trần trụi ở bên ngoài.

Sở Diễm không e dè đem đôi chân xinh xắn trắng nõn như ngọc của nàng ôm vào trong tay, dùng nhiệt độ bàn tay để sưởi ấm. “Chàng...” Đôi má Thiên Dao nhất thời ửng hồng, từ chối vài cái lại không thể tránh thoát.

“Lạnh không?” Hắn ôn nhu hỏi.

“Mới đầu không để ý, về sau, hoàng thượng trở lại rồi.” Thiên Dao cười duyên, tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

Sở Diễm lạnh lùng liếc nàng một cái, tiểu nữ nhân này trái lại thông minh lanh lợi, hiểu được khi nào yếu thế lấy lòng hữu hiệu. Nhất thời, lửa giận ngược lại vui hơn phân nửa, chỉ không nặn không nhặt bỏ lại một câu. “Lần sau nếu còn tiếp tục tùy hứng như vậy, trẫm nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.”

Thiên Dao nhẹ cười, dựa thân thể mềm mại hoàn toàn vào trong ngực hắn, ngón tay trắng xanh đan xuyên qua mười ngón tay của hắn, bộ dáng vô cùng lấy lòng. Một lúc sau, mới thăm dò mở miệng, “Tur Đồ Hầu gia ông ta...”

Sở Diễm hừ cười một tiếng, quả nhiên, không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá tức tởm cấp. “Ta đã để cho ông ta về rồi.” Hắn ôn hoà nói.

Thiên Dao thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Tur Đồ Hầu gia nếu đã bình an xuất cung, kết quả tệ nhất trong dự liệu xem ra vẫn chưa phát sinh.

Sở Diễm ôm lấy nàng, tiếng nói thanh lạnh vang lên trên đỉnh đầu. “Nàng sớm biết Tur Đồ Tẫn tính quy ẩn?”

“Ừm.” Thiên Dao nhàn nhạt gật đầu. “Lần trước đại ca vào cung từng nói qua đôi lời với Thiên Dao. Chỉ là...” Thiên Dao ngược mắt, đón nhận ánh mắt thâm thúy của hắn, lại có khoảnh khắc mê muội, hăm sâu. Suy nghĩ một lát sau, mới nói, “Chỉ là oán hận giữa hoàng thượng cùng Tur Đồ gia chất chứa đã sâu, sợ rằng hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho Tur Đồ nhất tộc.”

Sở Diễm hừ cười, đầu ngón tay xuyên qua mái tóc Thiên Dao. “Trẫm còn không đến mức hẹp hòi như vậy, chỉ là, lúc này diệt trừ Tur Đồ nhất tộc, tránh cho hậu hoạn về sau đúng thật là thượng sách.”

“Vậy hoàng thượng vì sao lại thay đổi chủ ý?”

Khoé môi Sở Diễm hơi hơi giương lên, mang theo vài tia tà mị, đầu ngón tay ngả ngón nâng cằm nhỏ của nàng lên. “Dao Nhi chẳng lẽ không hiểu sao?”

Thiên Dao e lệ cười, khẽ nghiêng mặt qua, không dám nghehnh đón con ngươi sâu như hàn đàm của hắn. “Thiên Dao không biết.”

Sở Diễm mỉm cười, ở trên môi nàng in xuống một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, mới mở miệng lần nữa, “Bởi vì, ta nhớ tới mẫu hậu.”

Hàng mi thon dài của Thiên Dao rung động, trong đôi mắt sáng mang theo một chút khó hiểu.

Sở Diễm gác cằm lên đầu vai nàng, hôn lên da thịt trắng nõn bên má nàng, chỉ khoảng nửa khắc, sa y đơn bạc đã tụt xuống đến đầu vai. Nụ hôn dọc theo bờ vai nhỏ bé yếu ớt lan tràn đến xương quai xanh xinh đẹp, đưa tới Thiên Dao một trận cười duyên run rẩy.

“Sở Diễm đừng nháo.” Thiên Dao đẩy hắn ra, bối rối khép lại sa y trước ngực, do dự vùng vẫy dần tới thờ gấp liên tục.

Sở Diễm kiềm chế ham mê cuồng nhiệt, ấn nàng vào trong ngực. Mãi đến khi thở dốc kịch liệt trong lòng bình ổn, hắn mới trầm giọng mở miệng. “Nhớ rõ lúc mẫu hậu chết, ta ở ngay trước mặt bà, tro mắt nhìn Tiêu Thục phi vu khống cho bà thông dâm cùng người khác, đánh bà đến chết. Ta bị người buộc ở trên cây cột, cho dù vùng vẫy như thế nào lại không cách nào tránh thoát. Đó là lần đầu tiên cảm thấy bản thân mình lại vô dụng như vậy.”

Thiên Dao cứng ngắc ở trong ngực hắn, nàng hiểu rõ, những chuyện này đối với Sở Diễm mà nói nhất định là một cơn ác mộng. Mà lúc này, hắn lại đem vết sẹo sâu nhất ẩn giấu trong lòng để lộ trước mặt nàng. “Sở Diễm, mọi chuyện đều đã qua đi, từ nay về sau, chàng có ta, còn có con của chúng ta.” Cánh tay Thiên Dao ôm chặt vòng eo hắn.

Sở Diễm hơi khổ sở cười, cho dù là quá khứ nhưng chút đau nhói này lại vĩnh viễn lưu lại, khiến cho hắn càng muốn quý trọng hạnh phúc có được. “Mẫu hậu chết thật thảm, nhưng là cam tâm tình nguyện chịu chết. Bà từng nói, yêu một người, không nhất định phải có được, mà là vì nó sẵn sàng trả bất cứ giá nào.”

“Cho nên à?” Thiên Dao vô tội hỏi.

Sở Diễm mỉm cười, “Cho nên, ta buông tha Tur Đồ nhất tộc, vì nàng, ta nguyện ý tha hiệp.”

Hai tròng mắt Thiên Dao ánh nước, lệ trong suốt bắt đầu di động trong mắt, “Thiên Dao biết, ông ta nhất định dùng ta tới uy hiếp chàng. Kỳ thật, chàng có thể không cần chịu ông ta bức hiếp.”

Sở Diễm ôn nhuận mà cười, che chở nàng ở trong ngực. “Vì nàng, ta nguyện ý.”

Thiên Dao rũ mắt, đôi bàn tay trắng như phấn đánh đắm trong ngực hắn, hôn dỗi một câu, trong giọng nói mang theo vài tia ghen ngào. “Sở Diễm, chàng muốn chọc ta khóc sao?”

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười ôn nhuận, bàn tay ấm áp nâng cằm nàng lên, nụ hôn mềm nhẹ rơi xuống giọt nước mắt bên má nàng. “Đồ ngốc, ta làm sao đành lòng để nàng khóc.” Đầu ngón tay thon dài của hắn mân mê trên bụng dưới hơi lồi ra của nàng, bảo bảo trái lại vô cùng phối hợp, giống như chào hỏi với phụ thân.

“Bé nhỏ gần đây động càn thường xuyên, qua mấy tháng nữa, hẳn sẽ nằm ở trong lòng ta thôi. Ta hiện tại bắt đầu mong đợi rồi.”

Thiên Dao xấu hổ mà cười, nhàn nhạt gật đầu. Nàng lại làm sao không chờ mong chứ.

Sở Diễm từ phía sau ôm nàng vào trong lòng, cùng nhau ngã vào trên giường mềm mại. Hôn nàng, sủng nàng, Thiên Dao ở trong ngực hắn thờ gấp liên tục. Hai người mặc dù thân mật cũng không dám có hành động quá mức. Sở Diễm tựa đầu dựa sát bên tai nàng, trong giọng nói không hiểu sao có chút phiền muộn. “Dao Nhi, lại vẫn có một chuyện, ta muốn cùng nàng thương lượng.”

“Chuyện gì?” Thiên Dao nghiêng đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt trong suốt như mặt trời.

Mi tâm Sở Diễm nhíu lại, sau khi do dự trong chốc lát lại mở miệng. “Sau khi Tư Đồ Phương Phi chết, hậu vị vẫn để trống, nhưng hậu cung không thể vô chủ, cho nên... trẫm muốn đỡ Linh Lung lên.”

Vừa dứt lời, đó là trâm mặc đáng kể. Nàng không mở miệng, Sở Diễm lại càng hoảng hốt. Cánh tay quấn ở trên eo nàng cũng không khỏi siết chặt vài phần. “Hậu cung vô chủ, cũng là bất lợi cho củng cố tiền triều. Nữ nhân trong cung rất nhiều, người nào lại không có thân gia bối cảnh. Chỉ có Linh Lung, nàng là cô nhi, hiện giờ đã là phi vị, là người thích hợp hơn hết.”

Ánh mắt Thiên Dao không khỏi ảm đạm vài phần, chung quy, nàng không thể không để ý. “Lập người nào làm hoàng hậu là chuyện của hoàng thượng, hà tất phải thương lượng cùng Thiên Dao.”

“Dao Nhi.” Hắn bắt đầu gọi, “Ở trước mặt Dao Nhi, ta chỉ là phu quân của nàng, nhưng rời khỏi Vị Ương cung, ta là chủ nhân Đại Hàn. Mưu kế cùng chính trị, ta chung quy có bất đắc dĩ của riêng ta. Dao Nhi, nàng có thể thông cảm cho ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Canh Gác (5)

Cánh môi Thiên Dao khẽ nhếch, mềm mại gật gật đầu. “Thiên Dao hiểu rõ, chỉ là trong lòng Thiên Dao khó chịu.” Không hề ngoài ý muốn, trong giọng nói lại mang theo vài phần ghen ngào.

Sở Diễm chân tay luống cuống ôm nàng, hung hăng hôn lên nước mắt băng lãnh của nàng. “Nếu Dao Nhi không nguyện, ta sẽ chọn người khác là được. Dao Nhi đừng khóc, khóc làm lòng ta rối loạn.”

Đôi má Thiên Dao ướt lệ, khoé môi lại hơi hơi gợn lên, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hôn lên khoé môi cương nghị của hắn. Hai tay mềm mại chậm rãi bò lên cổ hắn. “Hoàng thượng không cần như vậy, Thiên Dao cũng không phải đồ phụ.”

Sở Diễm nhẹ cười, gấp đầu ngón tay lại vuốt xuôi theo chóp mũi xinh xắn của Thiên Dao. “Nếu Dao Nhi không phải người hiểu lý lẽ như vậy, có lẽ, ta sẽ không hãm sâu như vậy, thậm chí không cách nào tự thoát khỏi.”

Thiên Dao rũ mắt mà cười, lúc Sở Diễm nói lời tâm tình, ngược lại thật sự có thể ngọt ngào chết người.

Bàn tay Sở Diễm mềm nhẹ vuốt ve đôi má trắng nõn của Thiên Dao, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy thâm tình. “Nếu Dao Nhi không phải huyết mạch Tư Đồ nhất tộc, sớm đã là hoàng hậu nương nương của ta rồi. Ta từng hứa với nàng, chung quy lại làm trái.”

Thiên Dao cười, bàn tay ôn nhu vuốt ve cánh tay hắn. “Chàng biết Thiên Dao không cần những thứ này.”

“Nhưng mà, ta để ý.” Sở Diễm nói vô cùng trịnh trọng.

Thiên Dao nhẹ cười, vùi đầu vào trong ngực hắn, cũng không nói tiếp.

Thời tiết đầu đông, hồng mai tranh nhau nở rộ trong ngự hoa viên. Trong nháy mắt, hải tử đã hơn 6 tháng. Dưới sự đốc lòng che chở của Sở Diễm, thân thể Thiên Dao từ từ chuyển biến tốt đẹp, thân thể đầy đặn hơn rất nhiều. Rồi sau đó trong cung, Linh Lung nhập chủ Khôn Ninh cung, ngồi trên ngai vàng hậu vị, tần phi mỗi ngày theo thông lệ triều kiến. Linh Lung kể tục thái độ trung lập của Tư Đồ Phương Phi, giữa tần phi trong lúc đó cũng xem như bình hoà.

Chính điện Khôn Ninh cung, Linh Lung ngồi trên ghế chủ vị, tần phi y vị ngồi hai bên, mà phía trên bên phải vĩnh viễn trống không.

“Nghe ngự y trong Thái Y viện nói lại, thân thể Dao quý phi đã điều dưỡng thoả đáng, hoàng hậu nương nương đáng hậu vị, cho dù miễn thông lệ thỉnh an mỗi ngày, cũng nên tới triều kiến một lần. Ý vào hoàng thượng sủng ái, kiêu ngạo như vậy cũng quá lớn rồi.” Doãn Hàm Tuyết bụng tách trà tỉnh xảo lên, ôn hoà trào phúng.

Tiết Oánh cười, nghiêng đầu nhìn chiếc ghế trống không bên cạnh. Làm nữ nhân, nói không ghen tị là giả, nhưng ghen tị so sánh với tính mạng bản thân và gia đình, hiển nhiên nhỏ bé không đáng kể. “Dao phi có thai 6 tháng, hoàng thượng thương tiếc nâng một chút cũng là nên. Mọi việc đều có nặng nhẹ, hiện giờ, tất nhiên con nói dối hoàng gia lắm trọng.”

“Hoàng thượng sủng ái Dao phi cũng không sao, chỉ là hoài long tự liền có thể ý sủng mà kiêu, ngay cả hoàng hậu nương nương đều không để vào mắt sao? Nếu như cung tần ngày sau cũng noi theo, cho là có long tự là có thể vô pháp vô thiên, hậu cung kia còn không phải lộn xộn ư.” Triệu Doanh Song ý mới kiêu căng, không biết nặng nhẹ chen lời.

Tiết Oánh hơi chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng, không hề tiếp tục tranh biện. Ngược lại Sở Uyển ở một bên nhàn nhạt mở miệng, chỉ một câu, liền khiến Triệu Doanh Song nghẹn họng gần chết. “Cho dù muốn kiêu căng, cũng phải mang long tự trước. Nếu như Sở Uyển nhớ không lầm, từ khi vào cung tới nay, hoàng thượng đã sủng hạnh Triệu tỷ ty hai lần, như thế nào bụng còn không thấy động tĩnh?”

“Ngươi...” Khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Doanh Song thoát đỏ, thoát trắng. Sở Uyển này rõ ràng là đùa cợt nàng. Vào cung mấy tháng, hoàng thượng cũng bắt quá tìm đến nàng hai lần, mỗi một lần đều vội vàng mà đến, sau khi muốn nàng liền vội vàng rời đi, thậm chí, nàng ngay cả nói vài câu với hắn cũng không có cơ hội. Cũng là thời vận không tốt, lúc mới vào cung từng nghĩ có thể đuổi kịp Thiên Dao có thai, được hoàng thượng xem như tâm can mà sủng ái, nàng cho dù muốn tranh cũng không có cơ hội.

Trên ghế chủ vị, Linh Lung neho lại hai tròng mắt, chăm chú đánh giá Sở Uyển hồi lâu. Nàng tựa hồ xem nhẹ nữ nhân này, không tiếng động, lại thường thường thắng vì đánh bất ngờ. “Được rồi, đều là tỷ muội với nhau, hà tất vì một ít chuyện mà cãi cọ không ngớt, còn ra thể thống gì. Dao phi có thai, hoàng thượng thương sủng chút cũng là chuyện nên làm. Trong các ngươi nếu ai có phúc khí, ngày khác thai nghén hoàng tự, bản cung theo thường lệ miễn cho nàng mỗi ngày theo thông lệ vẫn an.”

Nhất thời, chúng tần phi đều không tiếp tục nhiều lời.

“Bản cung mệt rồi, các ngươi đều lui ra đi.” Linh Lung phát tay áo một cái, làm ra bộ dáng mệt mỏi.

“Nô tỳ cáo lui.” Chúng tần phi đứng dậy, khẽ cúi người thi lễ, sau đó một đám tự động rời đi.

Hiền phi Tiết Oánh đi cùng Sở Uyển, lúc đi ngang qua Ngự hoa viên, chỉ thấy hoa mai nở rất đẹp. Nhất thời, Sở Uyển dừng chân, lại có chút lưu luyến không muốn về. “Mới mấy ngày không lưu ý, hoa mai trong Ngự hoa viên đã nở. Thời tiết hôm nay rất tốt, tỷ ty không bằng cùng Sở Uyển thưởng mai, thế nào?”

Tiết Oánh cười, nhạ giọng đáp lại, “Được.” Sở Uyển thuở nhỏ liền yêu hoa mai tha thiết, Tiết Oánh cũng không có việc gì làm, liền cùng nàng đi ngắm mai.

Đêm qua mới vừa có một trận tuyết, gãy cành bằng gấm đập trên tuyết đọng, tạo ra tiếng ‘bộp bộp’ êm tai, Sở Uyển đi chuyển trong biển mai, khuôn mặt thanh lệ treo một nụ cười vui sướng. Lúc trước khi nàng ở nhà, trước phòng sau phòng đều trồng mấy cành hoa mai, nhưng không cách nào so sánh với Ngự hoa viên, mai này liếc mắt một cái liền không thấy tận cùng. Người đặt mình trong đó dường như đặt chân vào nơi tiên cảnh chốn nhân gian.

“Cuối đường thoang thoang mùi hương, biển tuyết bay lượn. Hoa mai còn ở đây, biển tuyết đã nơi nào.” Nàng nhẹ giọng ngâm, qua lại nhẹ nhàng, chậm chạp hướng vào trong rừng mai. Tiết Oánh đi sau lưng nàng, kéo lại áo choàng nơi đầu vai, khoé môi hiện lên ý cười nhẹ bất đắc dĩ.

Sâu trong biển mai, mơ hồ truyền đến tiếng cười duyên như chuông bạc của nữ tử, sa y như tuyết nhanh nhẹn mà múa, hoa mai rơi rụng quanh quần giữa tóc đen y tuyết, đẹp có chút không chân thực. Quả nhiên đáp lại câu nói kia của Sở Uyển, “Cuối đường thoang thoang mùi hương, biển tuyết bay lượn”

“Dao Nhi, cẩn thận chút.” Trong tiếng cười duyên mơ hồ xen lẫn lời ôn nhu của nam tử, ý sủng nịch nói không nên lời.

Sa y màu trắng trên người Thiên Dao là y phục mới may, làn váy dưới ngực rộng rãi tung bay, che giấu vô cùng tốt phần bụng lòi ra, đáng người xoay tròn trong gió cực kỳ nhẹ, đầu nào nhận ra là đáng vẽ có thai. Sở Diễm toàn thân mặc áo cam bảo màu đỏ tía, đứng ở bên người nàng, như thần hộ vệ. Thiên Dao tựa hồ đặc biệt vui vẻ, xoay tròn nhào vào trong lòng Sở Diễm, cười duyên, so với tiếng chuông bạc trên cổ tay lại còn êm tai hơn vài phần.

Hai bóng dáng dây dưa cùng nhau quả là một đôi bích nhân.

“Để ý hải tử trong bụng, đừng đùa quá trớn.” Sở Diễm nhẹ cười, đưa tay phất rơi cánh hoa rụng trên tóc nàng.

Thiên Dao mỉm cười, hai tay mềm mại ôm lấy cổ hắn, kiễng chân hôn nhẹ lên khoé môi cương nghị của hắn. Thân thể Sở Diễm chấn động, cánh tay đặt trên eo nàng không khỏi siết chặt vài phần, đối khách thành chủ, đem đầu lưỡi dò xét vào trong miệng nàng, nhắm nháp vị say nồng trong miệng nàng.

Thiên Dao vươn đầu lười xính xắn ra thăm dò, dây dưa cùng hấn, tựa hồ đến chết không rời. Thiên Dao ở trong ngực hấn thở gấp liên tục, Sở Diễm mới thoáng buông lỏng nòng ra.

“Lạnh không?” Hấn ôn nhuận mỉm cười, choàng áo choàng lông cáo tuyết trắng lên vai nàng, khoé mắt liếc sang hai người đột ngột xuất hiện không xa cách đó, đối với việc các nàng đột ngột xâm nhập dường như cực kỳ không vui.

Thiên Dao tự nhiên cũng chú ý tới có người ngoài, thân thể thoáng cứng ngắc áp vào ngực Sở Diễm, đem bàn tay nhỏ lạnh lẽo bỏ vào trong cổ tay áo của hấn.

Tiết Oánh cùng Sở Uyển khẽ ngây ngốc, hiển nhiên không nghĩ tới sẽ gặp hoàng đế cùng Dao phi. Chỉ là, lúc này tránh né đã không kịp, tận lực né tránh lại có vẻ già mồm cái lão. “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, tham kiến Dao phi nương nương.” Hai người bước lên bước nhỏ, khom người hành lễ.

“Đứng lên đi. “Sở Diễm nhạt giọng đáp lời, trong mắt cũng chỉ có nữ tử mềm mại trong lòng.

“Sở muội muội cực thích hoa mai, nô tỳ cùng muội muội đến Ngự hoa viên chỉ là tùy ý nhìn, chưa từng muốn quấy nhiễu hoàng thượng cùng Dao phi, mong hoàng thượng thứ tội.” Tiết Oánh không hề dám đứng dậy, ôn nhu giải thích. Trên mặt đế vương cũng không có biểu tình không vui, nàng vẫn như cũ cảm nhận được hấn ý mơ hồ.

Có giáo huấn lần trước, Sở Uyển tự biết lần này lại gây họa, sợ liên lụy Tiết Oánh, liền dẫn đầu quỳ gối xuống đất. “Sở Uyển chỉ là hứng khởi nhất thời, không ngờ lại quấy nhiễu tới hưng trí thường mai của hoàng thượng. Nếu hoàng thượng muốn trách tội, liền trách một mình Sở Uyển, không cần giận lây sang Hiền phi tỳ tỳ.”

Dứt lời xong là khoảnh khắc trầm mặc. Sau đó, chỉ nghe đỉnh đầu truyền đến một tiếng khinh thường hừ lạnh, “Một khi đã như vậy, Sở quý nhân liền đi Thận Hình Tư lĩnh 20 đại bản đi.”

20 đại bản chính là muốn đem nữ tử mềm mại này đánh cho da tróc thịt bong, mà sắc mặt Sở Uyển vẫn như cũ không đổi sắc, ngược lại Tiết Oánh đã thay đổi thần sắc, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống đất. “Hoàng thượng bớt giận, Sở muội muội mới vào cung, không hiểu quy củ trong cung, mong hoàng thượng tha thứ cho nàng một lần.”

Sở Diễm nhẹ cười, không lưu tâm. Mà ý cười kia ở trong mắt Tiết Oánh lại có vài phần nghĩ lại mà sợ. “Nếu như trăm nhớ không sai, nàng ta ở trong cung của nàng. Thân là một cung chủ, ngay cả quy củ cũng không dạy cung nhân cho tốt, trăm có phải nên trị nàng tội quân giáo không tốt không?”

Sắc mặt Tiết Oánh trắng xanh, cúi đầu không dám tiếp tục nhiều lời. Mà lúc này, đỉnh đầu lại truyền đến tiếng nói ôn nhuận êm tai, “Xin hỏi hoàng thượng, không biết Sở quý nhân đã phạm tội gì?”

Sở Diễm tà mị cười, đầu ngón tay nheo chiếc cằm trắng nõn của Thiên Dao, sớm biết nàng sẽ không ngồi yên không để ý. Quả thật chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó dạy bảo, “Nàng va chạm thánh giá, chẳng lẽ không nên trị tội sao?”

Thiên Dao trầm nhẹ cười, đầu ngón tay tùy ý vẽ vòng trên ngực hấn. Vốn nên là tư thái hết sức khiêu khích, mà Thiên Dao làm lại cực kỳ tự nhiên, mà lại không có nửa phần ý tứ dâm loạn, ngược lại cực kỳ giống tiểu cô nương vui đùa. “Ngự hoa viên của hoàng thượng vốn là nơi để hậu phi trong cung ngắm cảnh vui đùa, Sở quý nhân lại không phải tiên tri có thể đoán trước được, làm sao biết được hoàng thượng cũng đang dạo chơi trong đây. Hoàng thượng không hỏi nguyên do liền dễ dàng vắn tội, chẳng lẽ thực muốn nhận hai chữ ‘bạo quân’ này?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Canh Gác (6)

“Càng ngày càng phóng túng rồi.” Sở Diễm ôn nhu trách cứ, lại sùng nịch ôm nàng vào ngực.

Thiên Dao cười duyên đẩy hấn ra, trong lúc phát tay áo đã đi tới trước người Sở Uyển, “Người cũng thích ngao tuyết hồng mai sao?”

Sở Uyển kính cẩn nghe theo gật đầu, nhạt giọng nói, “Hồi Dao phi nương nương, đúng vậy. Đài hoa ngâm tuyết, vẻ cô độc khó mà họa được. Trong hương có vị, thanh mà không lạnh. Thân thiếp thích mai hoa ngênh tuyết mà nở, không sợ gió tuyết.”

Thiên Dao lạnh nhạt mà cười, nụ cười tuyệt mỹ giống như hoa mai đón gió nở rộ. “Nghịch phong như giải ý, đừng dễ dàng tàn phá.”

Sở Diễm rũ mắt mà cười, một câu này Thiên Dao rõ ràng nói cho hấn nghe. Nghịch phong như giải ý, đừng dễ dàng tàn phá. Nếu như Thiên Dao như mai, hấn chính là gió đông hàn, nàng cầu bất quá là sự thương tiếc của hấn.

Lúc này, gió lạnh quét qua, gió cuốn tàn mai, nhẹ nhàng bay trong gió tuyết, đúng là một sự triền miên không nói nên lời. Cánh tay Sở Diễm từ phía sau vòng ra eo nàng, làn môi ôn nhuận kề bên tai nàng, “Xem, gió cùng mưa dầm triền miên, đời đời kiếp kiếp, đến chết không rời.”

Hai gò má Thiên Dao đỏ hồng, nhạt giọng mở miệng, “Hoàng thượng, tiểu hoàng tử mệt rồi.”

“Ừ, ta đưa nàng về.” Sở Uyển bồng Thiên Dao lên, đi nhanh ra ngoài rừng.

Mãi đến khi bóng dáng hai người biến mất trong tầm mắt, Tiết Oánh mới dùng ống tay áo lau nhẹ mồ hôi lạnh trên trán, vừa nãy thật sự là nguy hiểm thật. Sở Uyển trái lại sắc mặt bình tĩnh rất nhiều, đưa tay nâng Tiết Oánh từ trên đất đứng dậy, cũng âm giọng mở miệng, “Suýt nữa liên lụy tỷ tỷ, là Sở Uyển không phải.”

Tiết Oánh thờ dài, cũng không có ý trách cứ. “Không ngại, về sau hành sự cẩn thận một chút là được.”

Sở Uyển gật đầu đáp ứng, một lúc sau lại nói, “Vị quý phi nương nương này quả thật không giống người thường, nàng vốn không cần vì chúng ta mà lại giải được ý của hoàng thượng.”

Tiết Oánh cười, “Dao phi nhận muôn vàn sủng ái, tất nhiên có chỗ hơn người.”

Mi tâm Sở Uyển nhủ lại, giống như có chút suy nghĩ, “Muội muội có một chuyện khó hiểu, không biết tỷ tỷ có thể giải thích nghi hoặc hay không?”

“Hừ...?”

“Hoàng thượng sủng ái Dao phi như vậy, Từ Đồ hoàng hậu đã qua đời, vì sao không nâng đỡ nàng thượng vị? Đương kim hoàng hậu Linh Lung không có kỳ danh, lại hàng đêm độc thủ phòng không...”

“Sở Uyển.” Mi tâm Tiết Oánh nhủ lại, cuống quýt đưa tay che cánh môi nàng, tàn khóc nói, “Loại chuyện đại nghịch bất đạo này, về sau đừng đề cập tới. Người nào ngồi trên hậu vị cũng không phải chuyện chúng ta có thể quyết định. Lời này nếu như bị người ngoài nghe qua, ta và muội chết không có chỗ chôn.”

Ánh mắt Sở Uyển khẽ biến, yên lặng gật gật đầu, “Là Sở Uyển lỗ mãng.”

“Trở về đi, vườn mai này về sau không nên đến, miễn cho có thêm thị phi.” Tiết Oánh phát ống tay áo, bước sen nhẹ nhàng đi ra ngoài. Sở Uyển theo sát phía sau.

Vào đêm, Khôn Ninh cung đèn đuốc sáng trưng. Linh Lung cho cung nhân người hầu thối lui, một mình ngồi trong ghế đá trong vườn, ly trong tay lắc lư, trong chốc lát lại có một chút khói. Mùi vị hàng đêm cô độc khó ngủ, hiện giờ nàng xem như đã nếm được. Ngoại trừ mơn rượi giải sầu, nàng lại có thể thế nào.

“Rượu vào sầu càng sầu thêm.” Linh Lung chưa xót mà cười, ngửa đầu đem chất lỏng cay độc trong chén một hơi cạn sạch, lại cầm lấy bầu rượu bạch ngọc. Cổ tay đột nhiên bị người chế trụ.

Người tới túm lấy bầu rượu vớt sang một bên, trong giọng nói mang theo vài tia băng lãnh. “Đường đường là nhất quốc chi mẫu, phượng nghi thiên hạ, muội xem hiện giờ là bộ dáng nào!”

Linh Lung chậm chạp ngược mắt, cảm giác say thoáng thư giảm vài phần. “Đại ca, là huynh.”

Sắc mặt Huyền Ảnh tái nhợt trầm lãnh, ngồi xuống bên người nàng, tự rót ly rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó mạnh mẽ vứt lên trên bàn. “Hà tất phải hành hạ chính mình như vậy, hiện giờ muội đã là hoàng hậu nương nương, là tôn sùng bậc nào.”

Linh Lung chưa xót cười, bàn tay nắm chặt, im lặng lắc đầu, “Hoàng hậu nương nương thì như thế nào, đây đều không phải là cái Linh Lung muốn. Cho dù là ngày phong hậu, hân cũng không từng ở lại Khôn Ninh cung qua đêm. Thâm Thiên Dao mang thai hơn 6 tháng, căn bản không thể làm chuyện phu thê. Hân mặc dù nhẫn nhịn, cũng không chịu phạm vào muội. Chẳng lẽ muội khiến hân phiền chán đến như vậy sao?”

Huyền Ảnh thờ dài, xòe bàn tay ra đau lòng vuốt ve trán nàng, “Linh Lung, nghe đại ca khuyên một câu, ngồi yên hậu vị, chuyện khác, đừng nên cưỡng cầu nữa.”

“Đại ca.” Linh Lung không tự giác cất cao giọng, mở to một đôi mắt, dùng một loại ánh mắt xa lạ nhìn hân. “Đại ca, huynh muốn Linh Lung buông tha hân sao? Không, muội làm không được.” Nàng bắt loạn lấy tay Huyền Ảnh, giống như bắt lấy một cọng rom cứu mạng sau cùng, “Đại ca, huynh là người hiểu hoàng thượng nhất, huynh nhất định có cách, đúng không?”

Huyền Ảnh ngưng thần nhìn nàng, lại bất đắc dĩ lắc đầu. Cũng bởi vì hiểu, hân mới biết được không có cách nào.

“Đại ca, huynh đã nói, Linh Lung là người thân duy nhất của huynh, cho dù muội muốn trắng trên trời, huynh cũng sẽ hái xuống cho muội. Đại ca, muội muốn hoàng thượng, muội chỉ muốn hân.” Linh Lung bộ dáng hoa lệ đài vũ, khóc rất là réo rất thảm thiết.

Huyền Ảnh nhẹ nhàng lau lệ bên má nàng, âm giọng mở miệng, “Linh Lung, vô dụng thôi. Hân coi Thâm Thiên Dao là ‘duy nhất’. Cuộc đời này, trong sinh mệnh hoàng thượng đã không còn có những nữ nhân khác rồi.”

Linh Lung không thể tin tưởng lớn mắt, khan cả giọng nói, “Muội không tin, hân là hoàng thượng, hân làm sao có thể... làm sao có thể?” Nàng liều mạng lắc đầu, lệ như chuỗi châu bị cắt đứt chảy xuống. “Vậy hân vì sao còn phong Linh Lung làm hậu, vì sao vẫn còn cho ta hy vọng!”

Huyền Ảnh ôm nàng vào trong lòng, lại bắt đắc dĩ thở dài, “Hắn phong muội làm hậu, vừa khéo là muốn bồi thường thua thiệt cho muội. Thứ hai, trong cung cũng không có ai thích hợp hơn muội. Thâm Thiên Dao là huyết mạch Tư Đồ nhất tộc, tuyệt không thể sắc phong làm hậu. Mà giữa hậu cung vài vị phi tần, người nào lại không có bối cảnh sung túc, bất luận là ai ngồi vào ngai vị hoàng hậu đều sẽ khiến cho triều đình rung chuyển. Cho nên, hắn lựa chọn muội.”

Linh Lung trào phúng cười to. Hoá ra, vẫn là nàng tự mình đa tình. Hoá ra, nàng bắt quá là một con cò trong tay Sở Diễm mà thôi.

“Đại ca, muội không cam lòng, Linh Lung không cam lòng.” Nàng khóc nói nhỏ, nhưng mà không cách nào biểu đạt được uỷ khuất bằng lời.

“Linh Lung, nghe đại ca khuyên một câu, đừng làm chuyện điên rồ nữa. Muội đã là hoàng hậu, cho dù Thâm Thiên Dao nhận vô tận sủng ái, nhưng muội mới chính là nữ nhân tôn quý nhất trong hậu cung, bất luận là thích hợp hay không, hắn cũng đã cho muội thể diện.”

Linh Lung nghẹn ngào ở trong ngực hắn, nước mắt cơ hồ rơi trên cằm bảo trước ngực hắn.

“Hoàng hậu nương nương, không tốt, Vĩnh Hoà cung có thích khách...” Cung nữ Hồng Mai từ xa chạy tới, người chưa tới, giọng đã tới.

Linh Lung cuống quýt rời khỏi cái ôm của Huyền Ảnh, tùy ý lau nước mắt trên mặt.

“Huynh đi trước.” Huyền Ảnh nhạt giọng nói một câu, trong nháy mắt đã biến mất. Mà lúc này, Hồng Mai đã đi tới trước người Linh Lung, lấy tay xoa xoa mắt, giữa lúc hoảng hốt nhìn thấy một bóng đen hiện lên, nhanh như vậy, lại giống như ảo giác.

“Xảy ra chuyện gì mà kích động như vậy?” Linh Lung nghiêng người mà ngồi, mở miệng nói. Trong giọng nói đã không còn chút nghẹn ngào nào.

“Hồi bẩm nương nương, trong cung Lệ tần có thích khách xâm nhập, nghe nói Lệ tần bị chấn kinh không nhỏ, ngay cả hoàng thượng cùng Ngự Lâm quân đều đã chạy qua.” Hồng Mai không kịp thở nói.

Linh Lung cả kinh. Hoàng cung này đề phòng sâm nghiêm làm thế nào có thích khách xâm nhập, mà thích khách vì sao lại chọn Lệ tần mà xuống tay, toàn bộ đều vẫn là một hồi bí ẩn. “Cùng bản cung đi xem xem.” Linh Lung phát tay áo đỏ tươi, dưới sự nâng đỡ của Hồng Mai mà đứng dậy. Chỉ là, cảm giác say chưa qua, cước bộ còn có chút lảo đảo.

Trong Vĩnh Hoà cung, đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày.

Trong chủ điện, Sở Diễm lười biếng ngồi trên ghế chủ vị, Doãn Hàm Tuyết không yên đứng ở một bên, thân thể xụi lơ tựa vào đầu vai nha hoàn bên người. Ánh mắt né tránh bất định, trái tim trong ngực cuống điên đập không ngừng. Thích khách bị Ngự Lâm quân mặc khôi giáp kim sắc áp ngã trên đất.

Linh Lung được Hồng Mai nâng bước vào trong điện, chỉ cảm thấy trong điện không khí đặc biệt khẩn trương ngưng trọng. Mà trên ghế chủ vị, khoé môi Sở Diễm treo đầy ý cười, mang một vẻ ma quỷ lạnh lẽo.

“Luôn nói hoàng cung canh giới nghiêm ngặt, bây giờ câu nói này sợ là đã quá thối phòng rồi.” Sở Diễm nhẹ cười, ánh mắt tùy ý dò xét nhìn Xích Diễm ở một bên.

“Vi thần thất trách, mong hoàng thượng thứ tội.” Xích Diễm quỳ một gối xuống đất, chắp tay mở miệng nói, “Thích khách này xen lẫn trong Ngự Lâm quân thời gian đã lâu, là vài ngày trước thâm nhập vào trong Vĩnh Hoà cung. Không nghĩ tới không mấy ngày lại xảy ra việc này.”

“Ồ...?” Sở Diễm cười, hơi hột nhìn Doãn Hàm Tuyết trong lòng sợ run ở một bên. “Lệ tần có học hặc gì với thích khách này ư?”

Doãn Hàm Tuyết ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống đất, thân thể lại càng run rẩy kịch liệt. “Hồi bẩm hoàng thượng, thần thiếp từ lúc vào cung tới nay hiếm khi lui tới cùng ngoại nhân, chưa bao giờ cùng người kết thù kết oán, làm sao lại quen biết thích khách này chứ.”

Ánh mắt Linh Lung di chuyển qua lại giữa Sở Diễm và Doãn Hàm Tuyết, tiến lên vài bước mở miệng nói, “Hoàng thượng minh giám, Lệ tần tỷ tỷ luôn luôn ở trong cung, nhất định sẽ không cùng người kết thù kết oán.”

Sở Diễm nheo mắt phượng lại, mày kiếm lạnh lùng nhếch lên. “Nàng uống rượu ư?”

Linh Lung cúi đầu, một lát sau mới nói. “Đêm dài mệnh mang thanh lãnh, Linh Lung bắt quá mụm rượu giải sầu thôi.”

Sở Diễm không nói, mắt đen thâm thúy càng trở nên âm trầm. Mà lúc này, phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng thích khách chửi ầm lên. “Tiện nhân, ngươi hại chết cả nhà ta, hiện giờ lại dám nói không biết ta. Ngày đó là ai giam giữ cả nhà ta, bức bách phụ thân ta làm việc cho ngươi, lại qua cầu rút ván, ý đồ nhỏ có tận gốc.”

“Cầm mồm, ngươi có mấy cái đầu mà dám nói xấu bản cung. Bản cung giết ngươi!” Doãn Hàm Tuyết dứt lời, lại đứng dậy rút trường kiếm ở một bên, đâm về phía thích khách. Nữ tử ngày thường nhìn như mềm mại không nơi nương tựa lại trở nên ngoan độc làm cho người ta có vài phần sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Canh Gác (7)

Trong ánh mắt Sở Diễm lộ ra vài phần lạnh lẽo, lạnh nhạt liếc sang Xích Diễm ở một bên. Xích Diễm có thể nói là tâm phúc của Sở Diễm, tất nhiên là hiểu được ý chủ tử, đi nhanh về phía trước, một chường liền ngăn thế kiếm của Doãn Hàm Tuyết lại, hơi chút dùng lực, liền hất nàng sang một bên. ‘Keng’ một tiếng, bảo kiếm rơi xuống đất, Doãn Hàm Tuyết bị đánh vào cột nhà, suýt nữa ngã lộn.

“Lệ tần hà tất phải nóng vội như vậy. Hành động lần này của nàng không thể không khiến cho trẫm cảm thấy nàng chột dạ.” Sở Diễm tà khí nhếch khoé môi, lười biếng đứng dậy đi tới trước người thích khách, từ trên cao nhìn xuống hắn, thanh lãnh mở miệng. “Nếu như ngươi có oan ức có thể thành thực khai báo, nếu như về tình có thể tha thứ, trẫm sẽ tha tội chết cho ngươi,”

Thích khách kia khom người, lại cung kính dập đầu ba cái. “Hồi bẩm hoàng thượng, tiểu nhân vốn là nhi tử tổng quản Triệu Phú trong Thẩm phủ.”

“Thẩm phủ? Thẩm Ngao Phong?” Sở Diễm nhíu mi hỏi. Suy nghĩ một lúc sau liền hướng ngoài điện nói, “Mời Dao phi tới.”

Trong chốc lát, kiệu liễn Vị Ương cung đã vào tới Vinh Hoà cung. Thiên Dao dưới sự nâng đỡ của cung nhân chậm rãi bước vào, mặc dù có thai đã sáu tháng nhưng di chuyển cực kỳ nhẹ nhàng.

“Dao Nhi.” Tuấn nhan Sở Diễm hiện lên vài phần ôn nhuận, duỗi cánh tay ôm nàng vào lòng. “Dao Nhi, nàng xem có nhận ra người này không?”

Thiên Dao rũ mắt, đón nhận thích khách nâng mặt lên. “Ngươi là, Hồ tử?”

“Đúng là tiểu nhân, Tam tiểu thư khỏe!” Nam tử được gọi là Hồ tử cực kỳ cung kính với Thiên Dao.

“Hồ tử, làm sao ngươi lại ở trong cung? Ngày đó sau khi Triệu tổng quản bị bắt, ta chưa từng gặp lại mẫu tử các ngươi.” Thẩm Thiên Dao tựa vào trong ngực Sở Diễm, ôn nhu mở miệng

Sắc mặt ngăm đen của Hồ tử cũng thay đổi vài phần, khớp hàm cắn ‘kèn kẹt’, oán hận nhìn về phía Doãn Hàm Tuyết ở một bên. “Tam tiểu thư có từng nhớ rõ chuyện tình Doãn đại tiểu thư bị hại năm đó không? Phụ thân ta thực sự oan uổng.” Hồ tử nói xong, cánh tay lập tức chỉ về phía Doãn Hàm Tuyết đang ngã ngồi trên đất. “Là nàng ta, bắt ta cùng mẫu thân, ép phụ thân đem cái chết của Doãn đại tiểu thư giá hoạ lên người Tam tiểu thư.”

Ánh mắt Sở Diễm hơi trầm vài phần, mà Thiên Dao cũng đã quá sợ hãi, run giọng hỏi, “Ngươi nói cái gì?”

“Tam tiểu thư, hại chết Doãn đại tiểu thư không phải ai khác mà chính là Doãn Hàm Tuyết. Trên đời này làm sao lại có loại nữ nhân lòng dạ rắn rết như vậy, vì tranh giành tình cảm, thậm chí ngay cả tỷ tỷ ruột của mình cũng không buông tha. Nàng ta hại chết Doãn tiểu thư cũng không nói, lại bắt ta cùng mẫu thân, bức phụ thân đem toàn bộ mọi chuyện giá hoạ cho Tam tiểu thư. Sau, nàng sợ chuyện tình bại lộ, lại muốn giết ta và mẫu thân diệt khẩu. Là mẫu thân liều cả tính mạng mới che chở ta trốn thoát.”

“Ngươi ăn nói bậy bạ.” Doãn Hàm Tuyết lên tiếng quở trách, quỳ ôm lấy chân Sở Diễm, kéo một góc áo của hắn, bi thương nói, “Hoàng thượng, người phải tin tưởng thần thiếp, thần thiếp cùng tỷ tỷ huyết mạch tương liên, làm sao có thể làm ra chuyện tình thương tổn tỷ tỷ được! Hoàng thượng!”

Sở Diễm không nói, trong lòng lại rõ ràng. Hắn biết phụ hoàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Doãn Hàm U, lại chưa từng nghĩ tới người động thủ lại là Doãn Hàm Tuyết. Chung quy, hắn đã nhìn sai nhân tính như vậy. Điều không phải là chưa từng hoài nghi qua, chỉ là, Doãn Hàm Tuyết cùng Hàm U chung quy là tỷ muội, hắn chưa từng nghĩ tới nàng vậy mà trời sinh tính tình ngoan độc như vậy, ngay cả thân sinh tỷ tỷ cũng không tha.

“Đều lui ra đi, trẫm có mấy câu muốn hỏi riêng Lệ tần một chút.”

“Hoàng thượng.” Linh Lung quỳ gối xuống đất, sắc mặt cũng thay đổi vài phần. Nàng ít nhiều hiểu biết tính tình Sở Diễm, cái gọi là việc xấu trong nhà không thể lộ ra ngoài sáng, hắn muốn âm thầm xử lý việc này. Như vậy xem ra, chuyện Doãn Hàm Tuyết độc hại Hàm U đã là chuyện rõ ràng rồi. Với tính tình của nàng, thật sự có thể làm ra việc này.

“Hoàng hậu đối với việc này có kiến giải gì?” Ngữ điệu Sở Diễm lạnh nhạt, hiển nhiên mang theo giận dữ.

“Linh Lung không dám. Chỉ là, việc này không phải nhỏ, vẫn cần bàn bạc kỹ hơn mới thoả đáng, đừng nên vọng đoán.” Linh Lung tính làm liều một lần cuối. Mặc dù nàng ngồi trên hậu vị, ở hậu cung lại một thân một mình, nếu như không có Doãn Hàm Tuyết, quả nhiên là mất cánh tay đắc lực.

“Linh Lung, trẫm đỡ nàng thượng vị, chỉ vì nàng luôn luôn đoan trang ôn trọng, nhận biết đại cục. Hôm nay lại không biết đúng mực như vậy. Quả thật khiến cho trẫm cực kỳ thất vọng.” Ánh mắt Sở Diễm thâm lãnh, giọng điệu lại lạnh tới không có nhiệt độ.

Linh Lung tự biết không cách nào bảo vệ Doãn Hàm Tuyết, đành có thâm ý khác liếc nhìn nữ tử trên đất, sau đó, khom người thối lui ra ngoài.

Thiên Dao nửa tựa ở trong ngực Sở Diễm, rõ ràng cảm giác được quanh thân hắn phát ra thanh lãnh. Thiên Dao thông minh như vậy, làm sao lại không đoán ra nguyên do sự tình cùng tâm tư Sở Diễm. Chỉ sợ, Doãn Hàm Tuyết lần này là chạy trời không khỏi nắng rồi.

“Sở Diễm, chuyện cũ đã qua.” Nàng dựa sát trong ngực hắn, trầm nhẹ mở miệng.

“Dao Nhi cũng cần phải vì nàng ta cầu tình sao?” Sở Diễm than nhỏ, bàn tay ôn nhu nâng cằm nàng lên, “Được, trăm cho nàng thể diện. Nếu như nàng có lý do có thể thuyết phục trăm, trăm liền tha cho nàng ta một mạng.”

Hắn nói ‘trăm’ mà không phải ‘ta’. Khi hắn chỉ là phu quân của nàng, cho dù có nhiều yêu cầu vô lý, cho dù nàng muốn trắng trên trời hắn cũng cho nàng. Mà giờ này khắc này, hắn là hoàng thượng, là nhất quốc chi quân cao cao tại thượng.

Thiên Dao lặng im trong chốc lát, mới phát hiện nàng lại tìm không được một lý do có thể thuyết phục bản thân, làm sao dám thuyết phục Sở Diễm, “Hoàng thượng, Thiên Dao có thai, không thể thấy máu, xin phép hồi cung trước.”

“Uhm” Sở Diễm nhạt giọng đáp lại, phân phó Lưu Trung tự mình hộ tống Thiên Dao hồi Vị Ương cung.

Sau khi mọi người thối lui, chính điện Vĩnh Hoà cung to như vậy liền chỉ còn hai người Sở Diễm cùng Doãn Hàm Tuyết. Hàm Tuyết chung quy cũng là nữ nhân thông minh, tự biết lần này chạy trời không khỏi nắng, liền không làm khốn thủ tranh đấu, mà lạnh nhạt đứng dậy, tùy ý lau nước mắt bên má, đưa tay chỉnh lại y phục cùng sợi tóc hỗn độn.

Sở Diễm nửa tựa ở trên ghế dựa, trong mắt lại không có nửa điểm nhiệt độ, “Hàm Tuyết, chuyện cho tới bây giờ, nàng còn gì để nói?”

Doãn Hàm Tuyết cười, mang theo vài tia thê lương nhưng lại quyến rũ vạn phần. “Việc đã đến nước này, Hàm Tuyết còn có cái gì có thể nói chứ. Sai ở đây chính là Hàm Tuyết không nên gặp phải hoàng thượng, không nên động tâm động tình.” Một chuỗi nước mắt chảy xuống theo gò má, nàng nhắm chặt hai tròng mắt lại, ngực lại đau đớn vô cùng.

Còn nhớ năm đó, Doãn Hàm U dẫn theo Sở Diễm vào Doãn phủ, nàng lần đầu tiên hiểu được, cái gì gọi là ghen tị. Nam nhân đứng ở trên cao như vậy, từ nhỏ liền nhận vài lạy của chúng sinh. Chỉ liếc mắt một cái, nàng liền không cách nào thoát khỏi việc yêu nam nhân này. Doãn Hàm U là tỷ tỷ ruột của nàng, nàng làm sao lại nhẫn tâm, nhưng nàng không hối hận. Nếu như toàn bộ có thể lặp lại, nàng vẫn sẽ không chút do dự diệt trừ Doãn Hàm U, cũng chỉ có như vậy, nàng mới có thể thay thế vị trí của nàng ta, ở lại bên cạnh hắn.

“Ngày đó, tiên hoàng mật chiếu truyền Hàm Tuyết vào trong Ngự thư phòng, hỏi Hàm Tuyết có nguyện ý ở bên cạnh hoàng thượng hay không. Hàm Tuyết cơ hồ không cần nghĩ ngợi liền đồng ý. Chỉ là, muốn ở bên cạnh hoàng thượng phải trả giá thật nhiều, đó là diệt trừ tỷ tỷ ruột Doãn Hàm U của ta, hơn nữa còn là dùng phương thức tàn nhẫn nhất.”

Sở Diễm hừ lạnh, “Trăm biết phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho Hàm U, lại không nghĩ rằng, người động thủ là nàng.”

“Hàm Tuyết làm sao lại nguyện ý như vậy, nhưng Hàm Tuyết yêu hoàng thượng, đã không cách nào tự thoát khỏi. Ta thừa nhận, ta làm không được như Thẩm Thiên Dao, động tâm nhưng vẫn có thể nhẫn nhịn. Nàng có thể yêu có thể buông tay nhưng Hàm Tuyết làm không được. Hàm Tuyết nếu đã yêu liền nhất định phải đạt được.” Cánh tay Doãn Hàm Tuyết gắt gao che ngực, không ngờ lại khóc không thành tiếng.

Sở Diễm than nhỏ, nữ nhân âm hiểm như rắn rết như vậy, tình yêu của nàng thử hỏi thế gian có nam tử nào dám muốn. “Thiên Dao trời sinh tính tình lương thiện, lại há có thể so sánh với nữ nhân ngoan độc như ngươi. May mà, trăm vẫn chưa ban ngời cho Sở Dục, nếu không, cũng hại đời hắn.”

Hàm Tuyết ngửa mặt lên trời mà cười, lệ lại theo đôi má chảy xuống. “Ồ trong lòng hoàng thượng, chẳng lẽ Hàm Tuyết chỉ là nữ nhân lòng dạ rắn rết ngoan độc thôi sao? Như vậy, những ngày đêm làm bạn, những đêm ôm nhau quần quít, hoàng thượng quả thật nửa phần tình ý cũng không có với Hàm Tuyết sao?”

Ánh mắt Sở Diễm u lãnh, từ trên cao nhìn xuống nàng, sau đó, băng lãnh trả lại hai chữ, “Không có.”

Doãn Hàm Tuyết lão đảo lui về phía sau hai bước, thân thể dựa sát vào cột nhà cứng rắn, chậm rãi trượt xuống đất. Sớm biết kết quả là như vậy, chỉ là không chịu hết hy vọng mà thôi. Từ đầu tới cuối, động tâm động tình bất quá chỉ có một mình nàng mà thôi. Hắn giống như người ngoài cuộc, nhìn nàng vì hắn si mê, nhìn nàng khổ sở vùng vẫy, lại thờ ơ lạnh nhạt.

“Hoàng thượng tính xử trí Hàm Tuyết như thế nào, lấy đạo của người trả lại cho người sao?” Nàng trào phúng cười, khóc đến sau cùng, không ngờ không còn nước mắt.

“Chung quy là để phi, trăm sẽ cho ngươi lưu lại một phần mặt mũi, đối với bên ngoài nói ngươi bạo bệnh mà chết. Chút nữa trăm sẽ sai người đưa thuốc qua.” Hắn bình tĩnh nói xong, diện dung tuấn mỹ lại không chút gợn sóng.

Doãn Hàm Tuyết nhận mệnh gật đầu, “Trước khi chết, ta muốn gặp hai người. Hoàng hậu cùng An Thanh Vương.”

Sở Diễm quan sát nàng trong chốc lát, sau đó mới gật đầu. “Trăm đáp ứng, nhưng, Doãn Hàm Tuyết đừng bày trò gì nữa. Nếu không, trăm nhất định cho ngươi sống không bằng chết.”

Doãn Hàm Tuyết khẽ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, lại là một trận cười to châm chọc, “Hoàng thượng quả thật xem trọng Hàm Tuyết, ta bất quá chỉ muốn cáo biệt cùng cố nhân mà thôi. Nhân tiện thay ta chào hỏi với Dao quý phi, dưới hoàng tuyền, Hàm Tuyết sẽ chúc phúc cho nàng.”

Mắt phượng Sở Diễm thâm lãnh, có vẻ đăm chiêu. Doãn Hàm Tuyết cũng không phải người lương thiện, cam tâm chịu chết như vậy, ngược lại có chút kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 180: Canh Gác (8)

Sở Diễm rời đi không lâu, đại thái giám Lưu Trung liền sai người đưa độc dược tới, đựng trong bình sứ bạch ngọc tinh xảo, cực phẩm Hạc Đình Hồng. Đi cùng hẳn là Linh Lung toàn thân phượng bào đỏ thắm. Sắc mặt nàng trắng bệch như giấy, đáng vẻ tiêu tụy không sao chịu nổi so với sự sáng rực của phượng bào càng thêm trái ngược.

“Hạc Đình Hồng phát tác cực nhanh, bất quá có nhiều thống khổ. Tỷ tỷ rất nhanh sẽ được giải thoát rồi.” Linh Lung cúi đầu, nhặt giọng mở miệng.

Doãn Hàm Tuyết cười mà không đáp lại.

“Linh Lung đã tận lực, nhưng lời của ta nhẹ, cứu không được tính mạng tỷ tỷ. Dưới hoàng tuyền, tỷ tỷ chớ nên trách tội.”

Doãn Hàm Tuyết lại cười, ngữ điệu ra khỏi miệng lại không giống ngày trước, “Hiện giờ muội muội đã có địa vị hoàng hậu cao quý, là nữ nhân tôn quý nhất đời này, hà tất vẫn còn hối hận. Xem ra muội muội cũng không hề hối ta nói ở trong lòng, nếu như tiếp tục tiêu tụy như vậy, muội muội muốn lấy gì tới tranh cùng Thẩm Thiên Dao?”

Linh Lung chưa xốt cười, nàng hiện giờ mang dáng vẻ này lại còn tranh cái gì. Nàng có thể làm, chính là sắm cho thật tốt vai hoàng hậu, khẩn cầu đế vương nhớ tới có thể liếc nàng nhiều thêm một chút. “Tâm Linh Lung đã chết, còn sống bất quá là thể xác mà thôi, đã không còn tâm tranh thủ tình cảm. Hoàng thượng yêu Thẩm Thiên Dao, đã không cách nào vượt qua, Linh Lung cần gì phải tự rước lấy nhục nhã.”

Doãn Hàm Tuyết trào phúng cười to, đồng thời nhắc lên bình sứ bạch ngọc đặt ở một bên, đặt trước mặt Linh Lung. Một cánh tay kia nắm thật chặt cổ tay Linh Lung, “Hoàng hậu nương tôn quý của ta, người biết cái gì gọi là chết sao? Đây mới là chết. Muốn chết vô cùng dễ, muốn sống sót ở trong cung mới là khó khăn nhất. Nếu không có hoàng thượng sủng ái, mới đúng là sống không bằng chết.” Doãn Hàm Tuyết tựa đầu dán vào lỗ tai nàng, đôi môi hơi hơi mấp máy, “Nhớ kỹ, chỉ cần khối thể xác này còn sống, tâm không chết được, cũng không thể không tranh. Hậu cung này tuyệt đối không thể trở thành thiên hạ của Thẩm Thiên Dao.”

Linh Lung trừng lớn hai tròng mắt nhìn nàng, chỉ thấy Doãn Hàm Tuyết cười một cách tuyệt mỹ, sau đó thông thả mở nắp bình sứ ra, ngửa đầu uống độc dược vào miệng. ‘Xoảng’ một tiếng, bình sứ rơi xuống đất, tạo ra tiếng vỡ vụn thanh thúy.

“Doãn Hàm Tuyết!” Linh Lung luống cuống đỡ nàng, cho dù nhìn quen sinh tử, giờ khắc này, trong lòng vẫn không yên. Có lẽ, Doãn Hàm Tuyết hôm nay, chính là kết cục ngày mai của Linh Lung.

Doãn Hàm Tuyết giống như nhìn thấu tâm tư nàng, mặc dù trong bụng đau vô cùng lại vẫn không kiêng nể gì cười to, “Sợ sao? Linh Lung, đừng bước theo con đường của ta.”

Hốc mắt Linh Lung ửng đỏ, run giọng mở miệng, “Nhưng hẳn yêu Thẩm Thiên Dao, ta lại có thể thế nào?”

Doãn Hàm Tuyết đau đớn thở dốc, đưa tay run rẩy dò xét vào trong lòng, lấy ra một bình màu đỏ tinh xảo, nhét vào trong tay Linh Lung. “Hắn sủng ái ta, đồng dạng cũng yêu người, tình yêu nam nhân cũng không phải cảnh tượng huyền ảo lướt qua trong giây lát. Chỉ cần diệt trừ nghiệt chủng trong bụng Thẩm Thiên Dao, tuyệt không thể để hài tử của nàng ta bình yên ra đời. Hài tử mới có thể buộc cả đời nam nhân.”

Thân thể Linh Lung đều đang run run, lại gắt gao cầm chặt bình màu đỏ trong lòng bàn tay, “Đây, đây là cái gì?”

Doãn Hàm Tuyết cười, “Phấn hoa đoạt hồn thảo, vô sắc vô vị, độc tính không hề mạnh, nhưng nếu dùng trong thời gian dài, độc xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, không có thuốc nào chữa được. Hoàng hậu nương nương, đây là tài cán sau cùng ta làm vì người, còn có can đảm hay không, liền phải xem chính người rồi.”

Linh Lung không nói, lại chỉ cảm thấy bình sứ trong lòng bàn tay toả ra nhiệt độ nóng bỏng.

“Nương nương trở về đi, Hàm Tuyết còn phải đợi An Thanh Vương gia.” Doãn Hàm Tuyết run giọng mở miệng, đau đến không còn khí lực, chỉ gượng chống một hơi sau cùng.

Linh Lung đi rồi, trong điện chỉ còn lại một mình Doãn Hàm Tuyết, không khí giống như chết lặng. Nàng nửa tựa vào trụ hành lang băng lãnh, thân thể xụi lơ như bùn, trên y phục màu sắc rực rỡ che kín vết máu loang lổ. Mặc dù chặt vật như vậy, trên gương mặt nàng lại là một nụ cười thoải mái, nàng sắp chết nhưng bảo táp không hề bởi vậy mà kết thúc. Ghen tị của nữ nhân là thứ đáng sợ nhất trên thiên hạ. Nàng dám khẳng định, Linh Lung nhất định sẽ động thủ với Thẩm Thiên Dao. Mà Thẩm Thiên Dao gặp chuyện không may, Sở Diễm tuyệt đối sẽ không buông tha cho Linh Lung.

“Thật sự là một nữ nhân ngốc.” Doãn Hàm Tuyết châm chọc cười. Nàng bất quá là một hòn đá ném hai con nặc, lợi dụng sự ghen tị của Linh Lung để diệt trừ Thẩm Thiên Dao, lại mượn lực Sở Diễm diệt trừ Linh Lung. Doãn Hàm Tuyết nàng không chiếm được cái gì, người khác cũng đừng mơ tưởng.

Nàng kịch liệt ho khan, trong dạ dày đau đớn như dãi sông lấp biển. Nàng nằm trên đất thống khổ thở hổn hển, mà trước mặt đột nhiên xuất hiện thêm

một đôi cảm giày kim chất. Từ đôi giày nhìn lên trên là tuần nhan trầm lãnh. Hắn thông thả cúi người, nâng nàng từ mặt đất dậy, ôm vào trong ngực.

“Người đã đến rồi.” Nàng yếu ớt cười, lại có máu tươi theo khoé môi chảy xuống. Cái ôm của hắn thật sự vô cùng ấm áp, tuy nhiên lại không phải người mà nàng muốn. Nhưng có thể ở trong lòng hắn mà chết đi như vậy, cuộc đời này cũng không uổng rồi. “Ta biết người nhất định sẽ đến.”

Sở Dục ôm chặt nàng, ngực đã bị máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn, “Hàm Tuyết, kết cục như vậy, nàng có từng hối hận?”

Hàm Tuyết an tĩnh tựa vào trong lòng hắn, nhàn nhạt lắc đầu, “Sở Dục, thực xin lỗi, cho dù là giờ khắc này, được người ôm vào trong ngực, trong lòng ta người kia vẫn là hắn.”

Sở Dục hơi chua xót cười, đáp án như vậy đã không có chút nào bất ngờ. “Hàm Tuyết, không cần xin lỗi, nàng không làm sai bất cứ điều gì. Chúng ta, chỉ là không cách nào quản thúc được lòng mình thôi.”

Hắn cũng từng nghĩ tới, nếu Hàm Tuyết chưa từng gặp Sở Diễm, nếu, hắn chưa từng động tình với Thiên Dao, hiện giờ, sẽ là đáng về như thế nào. Nếu có trách, chỉ trách vận mệnh trên người.

“Nếu không gặp hắn, Hàm Tuyết nhất định sẽ gả cho Vương gia làm thê tử, giúp Vương gia khai chi tán diệt. Hàm Tuyết ghét cuộc sống tranh đấu không ngớt trong cung. Nếu như có kiếp sau, chúng ta làm một đôi phu thê bình thường, có được không?” Doãn Hàm Tuyết vô lực cười nhẹ, bàn tay ôn nhu chạm vào đường cong cương nghị của hắn.

Sở Dục nắm bàn tay nàng ở trong lòng bàn tay, nhưng không lên tiếng đáp lại. Nếu thật sự còn có kiếp sau, hắn nguyện ý dùng một đời đi chờ đợi một người nữ tử, chỉ là, người kia không phải Doãn Hàm Tuyết. Nàng là nữ nhân đầu tiên hắn yêu, nhưng mà, hiện tại hắn đã không còn yêu nàng.

“Sở Dục, đau, đau quá.” Nữ tử vốn an tĩnh đột nhiên bắt đầu vùng vẫy, một lượng máu lớn trào ra khoé môi nàng, khoé mắt chảy thành dòng. Sở Dục gắt gao ôm nàng ở trong ngực, muốn làm chậm lại chút thống khổ.

“Hàm Tuyết, không có chuyện gì, rất nhanh sẽ tốt thôi.” Giọng nói của hắn mang theo chút nghẹn ngào, trước mắt từ từ trở nên mờ hồ. Bất luận như thế nào, hắn từng yêu nàng. Trong nhất thời, ngực lại mờ hồ đau đớn.

“Sở Dục, vĩnh biệt.” Nàng run rẩy ưm một tiếng, nước mắt cùng máu loãng hoà trộn chung một chỗ. “Dưới hoàng tuyền, Hàm Tuyết bồi tội với tỷ tỷ.”

Nữ nhân trong lòng từ từ an tĩnh lại, thân thể mềm mại, nhiệt độ cơ thể từ từ trôi đi, máu đỏ tươi theo đầu ngón tay xanh miết tí tách mà rơi, dưới thân ngưng kết thành một vũng máu lớn. Cánh tay mất đi nhiệt độ của nàng từ trong tay hắn trượt xuống, một sinh mệnh tươi sáng liền trôi qua như vậy. Doãn Hàm Tuyết một đời chính là bi ai, vì đạt được mà không tiếc hy sinh diệt, chung quy, bất quá là hại người hại mình.

Một giọt lệ nóng bỏng rơi trên khuôn mặt tái nhợt của Doãn Hàm Tuyết, Sở Dục nhắm chặt hai mắt, đau đớn trong lòng từ từ lan tràn trong miệng. “Hàm Tuyết, nếu như nàng chán ghét hoàng cung, bỏ vương mạng nàng rời khỏi nơi này, vĩnh viễn ly khai.” Sở Dục ôm thân thể mất đi nhiệt độ của nàng, từng bước một hướng ngoài điện mà đi. La quần sắc sỡ nhuộm máu của Doãn Hàm Tuyết lắc lư lay động trong gió.

Chỗ cửa điện, Sở Diễm khoanh tay đứng, toàn thân áo trắng, không nhiễm một hạt bụi. Ông tiêu ngọc bích đặt nơi khoé môi, một khúc nhạc chậm rãi vang lên, lộ ra sự ôn nhuận triền miên cùng sâu thương. Sở Dục dừng bước trước mặt hắn, sắc mặt hai người đều không có nửa phần biến hoá.

“Trẫm tới tiễn nàng một đoạn đường cuối, nàng tuy có sai, toàn bộ nhưng đều do trẫm mà ra.”

“Thất ca không cần tự trách, toàn bộ đều là mệnh số cả. Hàm Tuyết chính xác nên chịu trừng phạt, nếu không, Doãn Hàm U trên trời có linh thiêng, chung quy không thể an tâm nhắm mắt.” Giọng nói Sở Dục ép tới cực thấp, lộ ra ý trong veo mà lạnh lùng. “Thất ca từng nói, nếu như ngày khác đại cục đã định, nguyện ý thả nàng theo thân đệ rồi đi. Hiện giờ có thể thực hiện hứa hẹn hay không?”

Sở Diễm trầm mặc trong khoảnh khắc, lại mở miệng hỏi, “Đệ muốn dẫn nàng đến nơi nào?”

“Rời xa hoàng thành, tìm một chỗ non xanh nước biếc, để cho nàng nhập thổ vi an. Thất ca yên tâm, sau một tháng, Sở Dục sẽ trở về.”

Sở Diễm phát tay áo xoay người, vạt áo tuyết trắng khẽ bay trong gió. Bầu trời đỏ vài bông tuyết nhỏ vun, lặng yên bao trùm toàn bộ những điều dơ bẩn. “Đi đi.” Lặng im xong, hắn nhàn nhạt phun ra hai chữ.

Tiếng bước chân nặng nề của Sở Dục từ từ đi xa, trong đầu lại chậm rãi hiện lên khuôn mặt cười tươi như hoa của Doãn Hàm Tuyết. Đó là cảnh tượng gặp nhau lần đầu tiên. Nàng đứng ở trên cầu đá, trong tay cầm một cây dù hoa nhỏ, la quần khẽ bay, một cái nhún mảy một nụ cười, sáng rực như hoa đào, giống như bức tranh phong cảnh đậm mực. Lúc Sở Dục nhìn nàng, trong mắt tràn ngập kinh diễm.

Nàng vốn nên là nữ tử được người che chở ở trong lòng bàn tay, là ai thất dây tơ hồng sai, khiến cho toàn bộ diễn biến trở thành thảm cảnh như ngày hôm nay.

Sở Diễm sừng sững đứng ở trong tuyết, giống như một pho tượng đá. Mà bầu trời trên đỉnh đầu lại đột nhiên trong sáng, quay đầu, áo trắng Thiên Dao trắng tuyết, trong tay cầm một cây dù, khoé môi nhàn nhạt nhếch lên ý cười, có một chút chua xót, nhưng là sau cùng an ủi. “Trời lạnh, chúng ta trở về đi.” Nàng ôn nhu mở miệng, vron bàn tay nhỏ dặt lấy bàn tay dày rộng của hắn. Mà đối với chuyện của Doãn Hàm Tuyết, nhưng lại không hề đề cập tới.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Canh Gác (9)

Sở Diễm không nói, không chút báo trước ôm nàng vào lòng. Đầu dựa sát vào trên đầu vai mảnh mai của nàng. “Nếu không phải ta nhận sai Hàm U, toàn bộ chuyện này sẽ không xảy ra.”

“Đều đã qua rồi.” Cánh tay Thiên Dao ôm lấy eo hắn, từ từ siết lại, muốn ôm chặt hơn. May mà, lòng vòng một hồi, bọn họ vẫn còn có nhau.

Doãn Hàm Tuyết chết cũng không dẫn tới quá nhiều sóng lớn. Trong hoàng cung, sinh mệnh mất đi cũng giống như một vì sao rơi xuống, sau khoảnh khắc ngóng nhìn, liền bị quên lãng. Nữ nhân trong cung, sớm vô cảm.

Trong nháy mắt, thai nhi trong bụng đã được bảy tháng. Thân thể Thiên Dao trở nên đặc biệt lười biếng, nếu không có Sở Diễm ở cùng, nàng rất ít đi ra cửa Vị Ương cung. Ban đêm, hai từ bắt đầu lần qua lần lại nhiều lần, cả đêm Thiên Dao không thể nào yên giấc. Từ ma ma vào lúc Thiên Dao đi vào giấc ngủ liền đốt an thần hương đặc chế, giúp an ổn đi vào giấc ngủ.

Vào đêm, Từ ma ma bung lư hương, dùng cây môi lửa đốt hương, sương khói màu xanh nhạt từ trong đồng hồ tính xảo lượn lơ bay lên.

“An thần hương này cũng không biết là phương thuốc gì, đối với giấc ngủ của nương nương lại vô cùng tốt. Ngày khác nhất định phải lãnh giáo ma ma.” Yêu Nguyệt mỉm cười nói, bung thuốc vừa mới nấu xong quỳ rạp trước giường Thiên Dao. Sở Diễm tiếp nhận thuốc, đặt ở trên môi thổi nhẹ, sau khi thấy nhiệt độ vừa phải mới dứt cho Thiên Dao uống.

Sau khi Từ ma ma đốt hương nhang xong, cúi người thi lễ. “Nương nương, hương nhang này là hoàng thượng sai người đặc chế, bên trong vừa có long diên hương vô giá, còn có mấy vị thảo dược cũng vô cùng hiếm thấy. Mỗi đêm cháy 3 4 canh giờ liền có thể hỗ trợ an thần ngủ ngon.”

Thiên Dao nhẹ cười, nếu như sang quý như thế chỉ sợ không chỉ đơn giản để an thần rồi. Ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người Sở Diễm, chỉ thấy hắn ôn nhuận cười, lại có chút xấu hổ ho nhẹ một tiếng. “Là phương thuốc cổ truyền trong sách thuốc, nữ tử có thai sử dụng thời gian dài, lúc sinh sản sẽ không quá thống khổ.” Câu cuối cùng, hắn dựa sát vào bên tai nàng thì thầm.

Đôi má Thiên Dao đỏ bừng, đôi bàn tay trắng như phấn tuyết rơi vào trên ngực hắn. “Quá thật vô vị.” Sở Diễm cười sáng khoái, bắt lấy cổ tay nàng, thoáng dùng lực liền ôm nàng vào lòng.

Từ ma ma thấy tình cảnh như vậy, vội vàng cúi đầu thấp, mang theo tỳ nữ khom người thối lui ra ngoài.

Lúc cửa phòng khép lại, Sở Diễm ôm lấy nàng ngã lăn ở trên giường mềm mại, hôn xương quai xanh cùng da thịt mềm của nàng. Thiên Dao ở trong ngực hắn vừa nháo vừa cười, hàm răng khê cắn chiếc cảm cương nghị của hắn, lưu lại một dấu răng thật nhỏ. “Muốn mru sát vì phu có phải hay không!” Hắn xoa chiếc cảm hơi đau, cúi đầu cắn xé rìa rốn khuôn ngực mềm mại của nàng.

“Đừng Sở Diễm, cẩn thận bảo bảo.” Nàng cười duyên, rên rỉ né tránh.

Sở Diễm bị nàng làm khiến tâm ngứa khó nhịn, thân thể đã khô nóng, cuống quýt đứng dậy, dùng chân găm bao lấy thân thể nhỏ bé và yếu ớt của nàng. “Hôm nay tạm thời buông tha cho nàng, đợi sau khi hài tử sinh ra, nàng phải bồi thường cho ta thật tốt.” Hắn cúi người, khê hôn chóc trên làn môi mềm mại của nàng. Lại áp ứng buồn bực nói vài câu. “Chỉ là bây giờ, chúng ta tiếp tục cũng không được.”

Gò má Thiên Dao đỏ bừng, thuận theo rúc ở trong lòng hắn.

“Hoàng thượng.” Ngoài cửa, Lưu Trung khom người cúi đầu, lúc này ông tiến vào tự nhiên là có việc.

“Vào đi.” Sở Diễm nhạt giọng đáp lời, cánh tay phát một cái, lụa mỏng rơi xuống, ngăn chặn cảnh quang trong phòng.

Lưu Trung khom người đứng ở trong phòng, bên người vậy mà còn có Từ ma ma. Hai người cúi mình cúi đầu, nhưng lại không mở miệng.

Sở Diễm ôm lấy Thiên Dao, động tác mềm nhẹ đỡ nàng đi vào giấc ngủ. “Có cái gì cứ nói đừng ngại.” Hắn trầm thấp mở miệng.

“Chuyện này...” Lưu Trung giằng co trong chốc lát, mới mở miệng lần nữa. “Hồi bẩm hoàng thượng, Triệu quý nhân, nàng đã có thai hai tháng.”

“Ồ...?” Sở Diễm lãnh tà cười, giọng nói không khỏi lạnh lẽo vài phần. “Sao lại có sơ suất như vậy?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, là lão nô thất trách.” Từ ma ma cúi người mở miệng. “Thiết nghĩ bên người Triệu quý nhân chắc chắn có cao nhân chỉ điểm, đem hộp hoan hương trong lư hương đổi đi. Lão nô là ngày hôm trước mới phát hiện hương tro trong lư hương không phải là hộp hoan mà là đàn hương thông thường.”

“Trái lại là nữ nhân tương đối có tâm cơ, xem ra là trầm coi thường nàng ta.” Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, lại vẫn như cũ dỗ tiểu nữ nhân trong lòng. Mà

Thiên Dao đã không còn buồn ngủ, hàng mi thon dài rung động, một đôi mắt sáng mang theo một chút mê mang nhìn hần.

“Hoàng thượng tính toán xử trí Triệu quý nhân như thế nào?” Lưu Trung khom người hỏi.

Sở Diễm khẽ cao giọng mà cười. “Ngự y đã nhận định nàng có thai, chỉ sợ hiện giờ Triệu Doanh Song đã khoe khoang khắp nơi, trong hậu cung mọi người đều biết, thật đúng là làm cho người ta có vài phần đau đầu.”

“Nhưng trong bụng Triệu quý nhân không phải là long tử, phải xử lý sớm mới phải.” Từ ma ma mở miệng lần nữa.

“Không ngại, việc này vẫn không tới phiên trầm động thủ.” Sở Diễm lạnh giọng trả lời, xua tay ý bảo hai người lui xuống.

Sau khi hai người lui ra, Thiên Dao liền rời khỏi cái ôm của Sở Diễm, khuôn mặt xinh đẹp âm thầm vài phần. “Hoàng thượng tính xử trí Triệu quý nhân như thế nào?”

“Dao Nhi hy vọng trăm làm gì? Dù sao cũng sẽ không để cho nàng ta sinh ra nghiệt chủng trong bụng, cùng hoàng nhi của ta tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.” Sở Diễm châm chọc bỏ lại một câu, lại khoá nàng ở trong ngực.

Đôi mắt đẹp Thiên Dao lạnh lùng nheo lại, vô cùng xa lạ nhìn hần. “Hoàng thượng muốn xử trí Triệu quý nhân như thế nào?”

Sở Diễm khẽ tức giận, ôm nàng càng chặt. “Dao Nhi, nàng muốn ta làm như thế nào? Yên tâm, ta sẽ không xử tử Triệu Doanh Song, nàng ta dù sao cũng là người trong phủ Trần Quốc Công.”

Thiên Dao ở trong ngực hần an tâm một chút. Triệu Doanh Song bất quá là vật hi sinh chính trị, quả thật tội không đáng chết. Nếu không vì Sở Diễm cho phép nàng là duy nhất, tình cảnh của Triệu Doanh Song hần sẽ không đến nỗi như vậy.

“Hài tử trong bụng nàng kia...” Thiên Dao rụt rè hỏi.

Sở Diễm than nhỏ, ôn nhu vuốt ve sợi tóc mềm mại của nàng. “Hài tử của nàng ta không thể giữ lại. Nếu không phải nàng ta tự cho là thông minh cũng sẽ không đem chính mình rơi vào hoàn cảnh như vậy.”

Thiên Dao im lặng, bàn tay mềm nhẹ vuốt ve bụng dưới lòi ra. Thế gian vạn vật đều có mệnh, may mà hài tử của nàng may mắn, phụ thân của hần đồng ý thương hần bảo hộ hần.

“Ngày mai có cung yến, một năm khép lại, trong cung cũng nên náo nhiệt một phen. Hiện tại thân thể nàng không tiện, sau khi hài tử sinh ra, chúng ta lại xuất cung một chút.” Sở Diễm âm giọng dỗ dành nàng đi vào giấc ngủ. Thiên Dao nhàn nhạt gật đầu, hai tròng mắt khép lại, dưới tác dụng của an thần hương, rất nhanh chìm vào giấc ngủ say.

Hôm sau cung yến trái lại đặc biệt náo nhiệt, thân vương hầu gia trong triều đều mang theo gia quyến mà vào. Thiên Dao dưới sự bầu bạn của Sở Diễm cũng trang điểm chút tham gia, từ đầu đến cuối vẫn ngồi bên cạnh Sở Diễm, ngược lại Linh Lung vị hoàng hậu này bị vắng vẻ vài phần. Mọi người chỉ cho là Dao quý phi ý sủng mà kiêu, lại không biết dưới ống tay áo rộng rãi, cánh tay Sở Diễm vẫn nắm chặt cổ tay nàng.

“Quá ồn rồi, Thiên Dao muốn trở về.” Mi tâm nàng nhẹ chau lại, dè dặt giọng nói.

Sở Diễm nhẹ cười, biết rõ nàng không thích tình cảnh như vậy, lại vẫn như cũ nhốt nàng không rời. “Theo giúp ta ngồi một chút thôi, chút nữa ta đưa nàng trở về, được không?” Lúc hần nhìn nàng, mắt phượng ôn nhuận mỉm cười.

Thiên Dao không tiếp tục nhiều lời, giống như vật bày trí ngồi tựa vào bên người hần. Nàng nói ‘không tốt’ hần cũng sẽ trực tiếp xem nhẹ, chẳng bằng không mở miệng.

Trong bữa tiệc, trên mặt Linh Lung thủy chung hiện lên ý cười, trang nhã khéo léo ứng phó các cung tần phi. Mọi người đều biết rõ, mặc dù hoàng hậu làm chủ hậu cung nhưng nàng không được sủng ái. Nhóm người cung phi cũng đều là trên mặt cung kính, lời nói đối với nàng đa số là qua loa cho xong. Trong hậu cung, Dao phi chuyên sủng, người muốn nịnh bợ chỗ nào cũng có. Nhưng Dao phi này trời sinh tính đằm bạc, rất ít cùng phi tần khác lui tới. Hoàng thượng lại càng thương càng yêu ở trong lòng, hạ chỉ cho các cung tần phi không được tự tiện quấy nhiễu.

Theo thông lệ, chúng tần phi thay nhau kính rượu để hậu trong bữa tiệc, đến phiên Triệu Doanh Song khi đó, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng đứng dậy cúi đầu, trên mặt thẹn thùng, ngữ điệu lại kiêu căng. “Thần thiếp thân mang long tử, không nên uống rượu, mong hoàng thượng hoàng hậu thứ tội.”

“Vậy ư? Vậy thì miễn đi.” Sở Diễm không phản đối, nhạt giọng trả lời.

Triệu Doanh Song mặt xấu hổ, giằng co tại chỗ, nhất thời cũng không biết ứng đối như thế nào. Theo tổ chế Đại Hàn, tần phi có mang long tử sẽ được tấn chức một bậc. Mà Cảnh Khang đế hiển nhiên không có ý này. May mà hoàng hậu nhận biết đại cục, mỉm cười mở miệng. “Triệu quý nhân có thai long tử, là chuyện đáng mừng. Triệu quý nhân cứ dưỡng thai thật tốt, lúc hoàng tử sinh ra, Triệu quý nhân cũng nên tấn thăng làm tần vị rồi.”

“Vi hoàng thượng khai chi tán diệp là phúc khí của thần thiếp.” Triệu Doanh Song khẽ cúi người, hơi thất vọng ngồi lại chỗ.

Ý cười trên mặt Linh Lung không thay đổi, trong miệng nói vài lời thích hợp xong, mà bàn tay dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền. Một cái tên Triệu Doanh Song không có danh tiếng gì vậy mà có thể mang thai hài tử của Sở Diễm, mà nàng thân là nhất quốc chi hậu nhưng lại không có tư cách này. Nàng quả nhiên là hận mà.

Thiên Dao cúi đầu không nói, đầu ngón tay mảnh khảnh tao nhã bóc vỏ tôm, dung nhan tuyệt mỹ nhạt nhòa như nước, giống như người ngoài cuộc.

“Khi nào thì Dao Nhi bắt đầu thích ăn tôm rồi hả?” Sở Diễm ôn nhu cười, tiếp nhận tôm càng xanh chưa bóc hết vỏ từ trong tay nàng, nhanh nhẹn bóc vỏ tôm, đem thịt tôm đỏ hồng mê người đưa tới bên môi nàng. Môi mỏng Thiên Dao khẽ nhúc nhích, ăn thịt tôm vào trong miệng. Vẫn như cũ không để ý tới hân, một lần nữa chọn thêm một con tôm càng xanh đã nấu chín bắt đầu bóc vỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Ly Thương (1)

“Còn muốn ăn?” Ý cười nơi khoé môi Sở Diễm không thay đổi, tự mình giúp nàng bóc vỏ tôm, từng miếng thịt tôm đều được đặt vào chiếc đĩa hình bướm trên bàn trước mặt Thiên Dao. “Trẫm nhớ rõ, trước kia Dao Nhi không ăn mấy thứ này.”

“Uhm, có lẽ tiểu hoàng tử của hoàng thượng thích ăn.” Thiên Dao thuận miệng đáp lời, tay cầm đũa bạc, gắp tôm chấm vào nước sốt, đưa vào trong miệng.

“Hoàng thượng, để nô tỳ làm cho.” Một bên, Liên Tinh nửa quỳ trên đất, tiếp nhận tôm càng xanh trong tay Sở Diễm, bắt đầu bóc vỏ. Lưu Trung ở bên cạnh đưa khăn lụa sạch sẽ, Sở Diễm tùy ý lau tay, sau đó vứt ở một bên.

“Nàng gần đây ăn rất ít, nếu đồ ăn không hợp khẩu vị, trẫm lệnh Ngự thiện phòng đổi chút hình thức.” Ánh mắt Sở Diễm ôn nhu nhìn về phía nữ tử bên cạnh, dưới sự phụ trợ của gấm vóc màu trắng, áo lông cáo trắng tuyết ở sau lưng càng làm nổi bật da thịt ónh ngọc trắng nõn. Khuôn mặt vừa mới ónh nhuận mấy ngày trước đây tựa hồ lại có chút dấu hiệu gầy yếu.

Thiên Dao nhàn nhạt lắc đầu, “Dạo gần đây không có khẩu vị mà thôi, cả ngày bị hoàng thượng dưỡng ở trong lồng, động một chút cũng không muốn động, tự nhiên không có khẩu vị rồi.”

Sở Diễm cười sáng khoái, càng cảm thấy tiểu nữ nhân này làm kiêu, “Hiện tại thân thể Dao Nhi không tiện, ráng chờ thêm 3 tháng nữa. Hải tử ra đời rồi trẫm sẽ dẫn mẫu tử nàng đi Giang Nam du ngoạn. Khí hậu phương Nam hợp lòng người, cũng thích hợp dưỡng thân thể.”

Giang Nam! Trong mắt Thiên Dao loé sáng, nàng tự nhiên hiểu được ý tứ của hân. Sau khi sinh hải tử, hân đồng ý cho nàng gặp mặt Tư Đồ nhất tộc. Ngực không khỏi âm áp vài phần, sau khoảnh khắc yên lặng, làn môi Thiên Dao khẽ nhúc nhích, thân nhiên nói, “Cảm ơn.”

“Ăn nữa không? Trẫm đưa nàng trở về.” Sở Diễm đứng dậy, sẵn sóc khép lại áo lông cáo trên vai nàng.

“Hoàng thượng cùng muội muội phải rời khỏi sao?” Linh Lung đứng dậy, ôn nhu hỏi.

“Ừ, Dao Nhi nên nghỉ ngơi rồi. Nơi này, nàng thay trẫm ứng phó đi.”

Linh Lung cười, trên mặt cũng không có nửa phần oán hận, hiền lương thực đức khiến cho người ta không đành lòng trách móc nặng nề. “Linh Lung nghe nói hôm nay khẩu vị muội muội không tốt, nô tỳ lệnh phòng bếp nhỏ trong cung chuẩn bị chút điểm tâm ngon miệng, trề chút nô tỳ liên sai người đưa sang cho muội muội.”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương nhớ đến.” Thiên Dao khẽ cúi người, dung nhan đậm nhạt, xoay người đi ra ngoài.

Đêm qua mới vừa đổ tuyết, trên đường đến Vị Ương cung phủ một lớp tuyết thật dày, giày thêu bước đi trên đó tạo ra tiếng ‘loạt xoạt’. Thiên Dao đi ở phía trước, áo choàng lông cáo thon dài ở sau người. Cung nhân ở phía sau trong tay cầm đèn cung đình, chiếu rọi đường đi. Dưới ánh nến le lói, tuyết rơi phản xạ ra ánh sáng loá mắt.

“Dao Nhi cẩn thận chút.” Sở Diễm đi nhanh tiến lên, cánh tay nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Thiên Dao hít sâu một hơi, cảm thấy không khí đêm tuyết đặc biệt tươi mát. “Hoàng thượng cùng Thiên Dao đến đình thủy tạ ngồi một chút, được không?”

“Được.” Sở Diễm gật đầu đáp lời, xoay người phân phó cung nhân không cần đi cùng.

Bởi vì vào đông, trên hồ sen kết một tầng băng thật dày. Thiên Dao cùng Sở Diễm ngồi tựa vào nhau trong đình, nàng tựa đầu vào sát đầu vai hân, khẽ khép hai tròng mắt lại, an tĩnh mà bình yên. “Lúc mùa xuân đến, hải tử hân là ra đời rồi.”

“Đúng vậy.” Sở Diễm nhẹ cười, bàn tay ấm áp nắm bàn tay nhỏ lạnh lẽo của nàng ở trong lòng bàn tay.

Bàn tay Thiên Dao vuốt ve bụng dưới, hải tử trong bụng vô cùng phối hợp hơi động một cái, “Nếu như trong bụng Thiên Dao không phải tiểu hoàng tử,

hoàng thượng có thể vô cùng thất vọng không?”

Sở Diễm xoay người nằm lại, khoe môi hơi hơi gợn lên, ánh mắt ôn nhuận bình hoà, “Là tiểu Thiên Dao cũng được, chỉ là, Dao Nhi sẽ phải vất vả rồi, còn phải sinh thêm một đứa nữa. Cuộc đời này Sở Diễm có nàng là đủ, nhưng Đại Hàn cũng cần một người có thể kế thừa đại vị quân chủ.”

Thiên Dao khẽ cúi thấp đầu hơn, bên môi lại thoáng hiện nụ cười thần nhiên. Cánh tay mềm mại chậm rãi lần qua eo hắn. “Sở Diễm, có thể cùng chàng ôm nhau như vậy, Thiên Dao cực kỳ thoả mãn.”

“Đồ ngốc, chúng ta còn cả một đời một kiếp.” Hắn cúi đầu, khẽ hôn lên mi tâm nàng.

Hai người ở cạnh bờ ao yên tĩnh ôm nhau, đêm hơi lạnh, gió đêm từ từ thổi. Sở Diễm ôm nàng ở trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho nàng. Màn đêm che giấu cảnh tượng tốt đẹp như vậy, lại che giấu không được niềm hạnh phúc.

Mà bên này đang yên tĩnh ôm nhau tốt đẹp lại bị một giọng nói đột ngột phá tan. Trong đêm yên tĩnh có vẻ bén nhọn như vậy.

“Nương nương, người cẩn thận một chút. Trời tối rồi, chúng ta vẫn nên hồi cung đi. Nương nương người mang long tự, nếu như có gì sơ suất, nô tỳ không đảm đương nổi.” Vốn là tiếng la sợ hãi của tiểu nha đầu truyền đến, ngay sau đó là tiếng nói cay nghiệt của Triệu Doanh Song.

“Vậy còn không biết đỡ bản cung cho thật tốt, nếu như thai nhi trong bụng bản cung có sơ suất gì, mấy cái đầu của ngươi cũng không đủ chặt.” Triệu Doanh Song tùy ý ngắt chéo cánh tay tỳ nữ, lấy việc này để hả giận.

“Thảm Thiên Dao nàng ta có cái gì mà đắc ý, Thảm gia diệt môn, nàng ta bắt quá là tử tử mồ côi không nơi nương tựa, dựa vào vài phần tư sắc mà dám can đảm quyến rũ hoàng thượng. Nghiệt chủng trong bụng không biết là nam hay nữ, lại dám điều võ dương oai.”

“Nương nương nhỏ giọng chút, cẩn thận tai vách mạch rừng.” Nha đầu suyt một tiếng nhắc nhở. Nàng cũng coi như có kinh nghiệm trong cung, hiểu rõ họa là từ miệng mà ra.

Mà Triệu Doanh Song thuở nhỏ được sủng tới vô pháp vô thiên, hiển nhiên không hiểu được lợi hại trong đó, chỉ cho là hoài thai hài tử của hoàng đế liền có thể không kiêng nể gì. “Bản cung có cái gì phải sợ, bản cung là tôn nữ Trần Quốc Công, thân phận tôn quý, hiện giờ người lại mang long tự.” Nàng cao ngạo ngửa đầu, có thể nói lời tự cao tự đại. “Bản cung dùng chính là phương thuốc cổ truyền, nhất định có thể một lần sinh được con trai. Đợi bản cung sinh hoàng tử xong, xem Thảm Thiên Dao nàng ta còn có thể đắc ý tới khi nào, ngay cả hoàng hậu không được sủng kia cũng phải nhường bộ ba phần với bản cung.”

Sở Diễm cùng Thiên Dao an tĩnh dựa ở trong đình, trong lòng đột nhiên truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng. “Cực kỳ ngu xuẩn, phải không?” Hắn dán ở bên tai nàng, hơi đùa cợt cười.

“Triệu quý nhân quả thật không đủ thông minh lanh lợi, nếu như muốn hài tử trong bụng bình an ra đời, lúc này, giấu còn không kịp, đầu nào sẽ rêu rao chung quanh, lại còn hung hãn ương ngạnh như vậy. Chỉ sợ không cần hoàng thượng động thủ, trong hậu cung này có khối người muốn tính mạng hài tử trong bụng nàng ta.” Thiên Dao bắt đầu đi lắc đầu, vui cả thân thể ở trong ngực Sở Diễm.

“Nữ nhân trong hậu cung này, có ai là người dễ bị bắt nạt chứ. Nếu như ta không muốn bảo vệ hài tử, làm sao có thể thuận lợi sinh ra. Ta tự nhiên không cần tự mình động thủ, miễn cho tay lây dính đầy máu.”

Thiên Dao trầm mặc, lời Sở Diễm nói mặc dù có vẻ bạc tình nhưng lại là sự thực. “Gió lên rồi, chúng ta trở về đi.”

“Được.” Sở Diễm nhạt giọng đáp lại, khom người ôm nàng lên. Sở Diễm đứng dậy, vạt áo quét qua cành hoa khô héo bên thềm tạ, tạo ra tiếng ‘rắc rắc’. Cách đó không xa chủ tử Triệu Doanh Song cũng nghe thấy, hoảng hốt nhìn về phương hướng thềm tạ.

“Là ai? Người nào ở đây?” Triệu Doanh Song bén nhọn hô lên, thấp thỏm trốn ở sau lưng thị nữ.

Thị nữ lấy thêm can đảm, run rẩy mở miệng. “Triệu quý nhân ở đây, người nào dám làm càn?”

Sở Diễm hừ cười một tiếng, ôm Thiên Dao từ trong góc tối đi ra, “Tư thái của Triệu Quý nhân thật là lớn, trái lại là trẫm đường đột rồi.”

“Hoàng, hoàng thượng!” Triệu Doanh Song hoảng sợ không nhẹ, lão đảo quỳ rạp xuống đất, trong lòng vô cùng bất an. Nàng không cách nào xác định những lời nói khi nãy Sở Diễm nghe được những gì. Nàng bắt quá là thuận miệng cho hả giận, nhưng mỗi một câu đều là đại nghịch bất đạo.

“Không phải có thai sao? Đứng lên đi.” Sở Diễm nhạt nhẽo mở miệng, trong giọng nói lại không một tia gọn sảng. Mà hắn càng bình tĩnh, càng chứng tỏ hắn tức giận. Mà Triệu Doanh Song không hề hay biết sự huyền bí trong đó, ngược lại nhẹ nhàng thờ ra, được thị nữ nâng dậy.

Thiên Dao lại rõ ràng cảm giác được quanh thân hắn phát ra hàn khí, nàng không dấu vết kéo góc áo Sở Diễm, lạnh nhạt lắc đầu, “Sở Diễm.”

Hắn tất nhiên hiểu ý của nàng, cũng chẳng muốn so đo cùng Triệu Doanh Song, ôm Thiên Dao xoay người mà đi.

Hài tử của Triệu Doanh Song có lẽ là một việc trong dự kiến nhưng lại không nghĩ sẽ nhanh như vậy. Hôm sau, Phương Hoa các của Triệu Quý nhân truyền ra tin tức, sáng sớm, Quý nhân bị một con mèo hoang đột ngột xuất hiện, từ trên bậc thang trượt xuống, dẫn đến sinh non.

Cửa sổ phòng Thiên Dao rộng mở, gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào. Thị nữ Yêu Nguyệt luống cuống tay chân đi đóng cửa. “Nương nương có thai,

không nên ngồi mát. Triệu quý nhân vừa mới sinh non, nương nương vẫn nên cẩn thận là hơn.”

Vừa vặn, thị nữ Liên Tinh đẩy cửa vào, trong tay bưng chén thuốc ấm, chen lời nói, “Nương nương nhà chúng ta có hoàng thượng che chở, đương nhiên mẫu tử sẽ bình an.” Nàng nửa quỳ bên giường Thiên Dao, đưa thuốc ấm tới trước mặt Thiên Dao. “Nô tỳ mới từ Thái Y viện trở về, nghe ngự y nghị luận về việc Triệu Quý nhân sinh non. Trong cung không duyên không có sao lại xuất hiện mèo hoang, nhất định là có người cố ý làm. Nghe nói bậc thang Triệu Quý nhân ngã xuống bị hất mỡ bò, trắng mịn vô cùng, người giẫm lên làm sao có thể không té chứ.”

Thiên Dao đậm mặc tiếp nhận chén thuốc, mở miệng uống, bởi vì chưa xốt, nhẹ chau mi tâm. “Triệu Quý nhân hiện nay như thế nào rồi?”

“Hài tử không còn, tinh thần cũng không tốt lắm, vẫn trốn ở trong phòng khóc lớn, không gặp bất cứ ai. Ngẫm lại cũng rất đáng thương.” Liên Tinh khẽ than một tiếng, lại mở miệng. “May mà Triệu Quý nhân còn trẻ, còn khỏe mạnh, nếu như nghỉ ngơi tốt, hài tử lại vẫn sẽ có.”

Thiên Dao không nhiều lời, con người sáng ngời ảm đạm vài phần, giống như rơi vào trầm tư. Nàng suy nghĩ, rốt cuộc là người phương nào động thủ, làm sạch sẽ lưu loát như vậy, khiến cho người ta không tìm ra dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Ly Thương (2)

“Hoàng thượng đâu?” Nàng cầm chén thuốc một lần nữa đưa trả lại cho Liên Tinh.

“Nghe nói hoàng hậu nương nương bị bệnh, sau khi lâm triều, hoàng thượng đã tới Khôn Ninh cung rồi.” Liên Tinh cung kính trả lời, sau đó bưng chén thuốc đi ra ngoài, cũng nhân tiện bưng lư hương trên bàn đi.

Cũng không phải thời gian dùng bữa, trong phòng bếp nhỏ không người, Liên Tinh rón ra rón rén đặt lư hương lên bàn, chột dạ nhìn bốn bề vắng lặng, mới từ trong tay áo lấy ra một bao thuốc bột, thật cẩn thận bôi loạn bên trong lư hương.

“Liên Tinh, cô đang làm gì vậy?” Yêu Nguyệt đẩy cửa vào, chỉ thấy bóng lưng run rẩy của nàng, giống như kích động bỏ thứ gì đó vào trong tay áo.

“Không, không có gì. Là lư hương bị dính chút tro bụi, ta lấy đi rửa sạch mà thôi.” Liên Tinh xoay người, giọng nói đã run run.

Yêu Nguyệt lạnh nhạt liếc nàng một cái, cũng không để tâm, ngược lại bắt đầu nói lảm nhảm. “Hoàng thượng không có ở đây, càng phải hầu hạ nương nương cho thật tốt. Cô trái lại thì tốt rồi, trốn ở chỗ này lười biếng.”

Liên Tinh ổn định lại tinh thần, mỉm cười mở miệng. “Yêu Nguyệt tỷ giáo huấn phải, lần sau ta sẽ cẩn thận.”

Nàng vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến tiếng tiểu thái giám thất kinh hô, “Không tốt rồi, nương nương té xỉu.”

“Nương nương!” Yêu Nguyệt cuồng quit chạy ra ngoài, Liên Tinh theo sát sau lưng nàng, một đôi mắt xoay tròn chuyển động.

Lúc này, trong Khôn Ninh cung, Linh Lung nửa tựa vào giường, sắc mặt trắng xanh, bộ dáng vô cùng tiêu tụy. Sở Diễm một thân mình hoàng ngồi ở bên người nàng, trong tay bưng một chén thuốc ấm, chiếc muỗng bằng gốm tùy ý khuấy động. Cung nhân tỷ nữ đều cho lui ra, không khí trong phòng yên tĩnh đến tĩnh mịch.

“Nếu không phải Linh Lung bị bệnh, hoàng thượng có phải còn không chịu tới liếc nhìn ta?” Linh Lung vô lực mở miệng, cùng với một chuỗi tiếng ho khan trầm trọng.

Tuần nhan Sở Diễm đậm mặc, một lúc sau mới lạnh lùng mở miệng. “Lần sau không cần làm loại chuyện này, tội gì lấy thân thể của chính mình ra đùa giỡn.”

Linh Lung cúi đầu tới cực thấp, bàn tay ẩn trong áo ngủ bằng gấm gút gao bắt lấy đệm chăn dưới thân. Sử dụng được vật làm thương tổn thân thể chính mình, nàng làm sao lại nguyện ý. Nhưng nếu không như vậy, Sở Diễm làm sao chịu tới liếc nhìn nàng một cái. “Hoàng thượng tất nhiên cảm thấy Linh Lung cực kỳ ngu xuẩn, nhưng ngoại trừ cách đó ra, Linh Lung đã không còn cách nào khác nữa rồi. Hoàng thượng đã bao lâu không bước vào Khôn Ninh cung, chỉ sợ ngay cả người cũng đã không nhớ rõ rồi!”

Sở Diễm đặt chén thuốc trong tay sang một bên, khoé môi hơi nhếch lên, lộ ra vài tia giễu cợt, mở miệng lần nữa. “Không cách nào? Tâm cơ của Linh Lung thâm sâu, ngay cả trẫm cũng đã xem thường nàng. Triệu Doanh Song sinh non, là nàng động thủ!”

Linh Lung hừ cười một tiếng, nâng mắt nhìn thẳng vào con người thâm thúy của Sở Diễm, nhưng lại không có nửa phần không yên cùng chột dạ. “Hoàng thượng vốn không muốn hài tử của Triệu Quý nhân, Linh Lung bắt quả là thay hoàng thượng miễn trừ hậu hoạn mà thôi, chẳng lẽ như vậy cũng sai rồi sao?”

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lẽo nhìn nàng, ánh mắt lại xa lạ như vậy. Nữ tử trước mặt quả thật là Linh Lung hẳn quen biết sao. “Nàng cực kỳ thông minh, biết trầm vô ý với hài tử của Triệu Doanh Song. Nhưng nàng có biết vì sao trầm không giữ hài tử của nàng ta?”

“Vì sao?” Linh Lung nhú mi hỏi.

Sở Diễm cười, “Bởi vì trong bụng của nàng không phải là cốt nhục của trầm.”

Sắc mặt Linh Lung đại biến, “Triệu Quý nhân nàng ta dám...”

“Là trầm sai người làm.” Sở Diễm thân nhiên nói lại, cũng không có nửa phần ý định giấu diếm. “Nhắc tới cũng do trầm đối với nàng ta không đúng, nếu nàng ta chịu an phận, dựa vào gia thế của nàng ta, chức vị ‘Tân’ ngày một ngày hai sẽ trong tầm tay. Nhưng nàng ta lại tự cho là thông minh làm ra một đứa bé, trầm liền không thể tiếp tục dung thứ cho nàng ta rồi.”

Linh Lung rũ mắt, cắn môi không nói, thân thể run rẩy kịch liệt.

“Vừa không phải hài tử của trầm, trầm đương nhiên sẽ không bảo vệ nàng ta. Trầm biết trong hậu cung muốn nàng ta không có hài tử có khối người, lại không nghĩ rằng người thiếu kiên nhẫn nhất chính là nàng. Linh Lung, nàng quả thật khiến cho trầm thất vọng rồi.” Sở Diễm than nhỏ.

Linh Lung cúi đầu cười khổ, lệ từng giọt rơi trên chân đệm dưới thân. Nàng biết việc này không thể gạt được ánh mắt Sở Diễm, nàng đã dám làm, liền biết phải gánh chịu hậu quả.

“Nếu như hoàng thượng cho rằng Linh Lung là nữ nhân lòng dạ rắn rết, đại khái có thể phế Linh Lung đi. Linh Lung tuyệt không dám có nửa câu oán hận.” Nàng nghẹn ngào mở miệng, xóc lên chân găm trâm trên người, động tác chậm chạp leo xuống giường, quỳ gối trước người Sở Diễm.

Mắt phượng nhắm lại, ánh vào trong con ngươi chính là bóng lưng đơn bạc của nàng, cô đơn thể lương nói không nên lời. Ngực hơi đau, Sở Diễm lại cố nén động tác muốn nâng nàng dậy. “Linh Lung, hiện tại trầm tha thứ cho nàng. Trầm không muốn bởi vì một nữ nhân nhỏ bé không đáng kể như Triệu Doanh Song mà trở thành người xa lạ với nàng. Nhưng nàng nhớ cho kỹ, thân là hoàng hậu nhất định phải biết bao dung.”

Linh Lung nâng mắt, sớm hoa lê đài vũ, “Linh Lung đã biết.” Nàng cắn làn môi, bộ dáng ủy khuất, khiến cho người ta thương tiếc không thôi. Cánh tay mềm mại duỗi về phía Sở Diễm. Hắn như có như không thờ dài, cầm cánh tay nàng duỗi ra, kéo nàng từ trên mặt đất băng lãnh đứng dậy. Mà Linh Lung thuận thế ngã vào cái ôm của hắn, cánh tay mềm mại như một loại dây may cuốn chặt lấy vòng eo của hắn.

“Hôm nay lưu lại, được không? Thiếp nhớ chàng.” Nàng sợ hãi hỏi, cánh tay ôm eo hắn lại càng siết chặt.

Mỉ tâm Sở Diễm nhú lại, kéo nàng ra một chút, nàng lại rất nhanh sáp lại, nhấm tâm muốn bỏ ra nhưng lại nhớ tới nàng vẫn bị ôm. “Linh Lung buông tay, nàng biết rõ trầm sẽ không lưu lại, hà tất vẫn còn tự rước lấy nhục.”

“Vì sao? Vì sao không được chứ?” Vừa mới ngừng khóc lại trào ra, Linh Lung dùng một tia khí lực cuối cùng, xé lấy y phục trên người. Nàng chắc chắn Sở Diễm sẽ không tuyệt tình đến mức cứng rắn đẩy nàng ra, cho nên mới càng không kiêng nể gì. Nàng nghĩ, Doãn Hàm Tuyết nói rất đúng, tôn nghiêm không đáng giá đồng tiền nào, chỉ có giữ hắn ở bên người mới là hiện thực nhất.

Mà hành động lần này của Linh Lung quả thật chọc giận Sở Diễm, hắn gượng gạo đẩy nàng ra, lạnh lùng nhếch mày, một lần nữa kéo lại y phục bị nàng kéo loạn. “Linh Lung, có một số việc trầm không muốn đề nàng biết, không muốn thương tổn nàng quá sâu. Nàng nhất định phải khiến quan hệ của chúng ta kéo tới không cách nào cứu vãn sao?”

Áo quần trên người Linh Lung hỗn độn, bả vai mảnh khảnh trần trụi ở bên ngoài, bộ dáng lạnh run, rất là khổ sở lại hùng hổ dọa người. Nàng vốn cũng là người tâm tính cao ngạo, hiện giờ đã hèn mọn đến nông nổi như thế này, lại vẫn không chiếm được nửa phần thương hại của Sở Diễm, bảo nàng làm sao mà không hận chứ. “Linh Lung hiện giờ sống không bằng chết, hoàng thượng còn cần phải có kỳ sao? Còn có cái gì mà Linh Lung không thể thừa nhận.”

Sở Diễm đành chịu, nhắc vạt áo, ngồi xuống bên ghế dựa cạnh giường. “Trầm cho phép Thiên Dao là duy nhất.”

Cùng với lời hắn nói ra là một giọt nước mắt băng lãnh mà sáng long lanh của Linh Lung rơi xuống. Hoá ra, là thật. Đại ca chưa hề gạt nàng. Sở Diễm cho phép Thẩm Thiên Dao là duy nhất, cho nên, hắn sẽ không gặp mặt những nữ nhân khác. Cho nên, hắn tình nguyện tìm người thay thế chính mình cùng phòng với Triệu Doanh Song. Cho nên, cho dù nàng dụ dỗ như thế nào, hắn cũng không đụng vào một ngón tay của nàng. Chỉ vì Thẩm Thiên Dao. A, có bao nhiêu châm chọc, nàng là nữ nhân đầu tiên của Sở Diễm mà Thẩm Thiên Dao lại là người sau cùng.

“Nhưng hoàng thượng đã từng hứa cho Linh Lung sủng ái, chẳng lẽ hoàng thượng không nhớ sao?” Nàng lão đảo quỳ rạp xuống trước người Sở Diễm, hai tay nắm lấy bàn tay ấm áp của hắn. “Hoàng thượng, thuở nhỏ Linh Lung đi theo bên cạnh người, chẳng lẽ mười mấy năm tình ý của chúng ta, hoàng thượng đều không nhớ rõ sao?”

Sở Diễm cầm lấy bàn tay băng lãnh của nàng, giọng nói không tự giác mềm mại lại, “Linh Lung, trầm đích thực có lỗi với nàng. Trầm đỡ nàng lên ngôi, cho nàng vô hạn tôn sùng, chỉ hy vọng có thể bồi thường. Nếu như những thứ này đều không phải cái nàng muốn, trầm cũng có thể thả nàng xuất cung, trả lại tự do cho nàng.”

“Không, ta không cần.” Linh Lung trừng lớn hai mắt, hoảng sợ hất tay hắn ra. Hắn làm sao có thể, làm sao có thể nói ra lời tuyệt tình như vậy. “Hoàng thượng, người thật sự không cần Linh Lung nữa sao? Linh Lung thật sự không thể không có người...”

“Hoàng thượng, hoàng thượng.” Ngoài cửa truyền đến tiếng la khóc kêu trời kêu đất. ‘Cột kẹt’ một tiếng, cửa bị người ở bên ngoài đẩy mở. Yêu Nguyệt lão đảo bắt ổn ngã quỵ trên đất, Lưu Trung theo sát phía sau lưng nàng, khi thấy tình hình trong phòng, nhất thời lại cứng ngắc tại chỗ, không biết nên phản ứng ra sao.

Trong phòng, Linh Lung hèn mọn quỳ dưới chân Sở Diễm, nửa thân trên trần trụi, khóc rất là thê thảm. Đường Đường là hoàng hậu, bị người thấy bộ dáng này, mặt mũi đều không thể nhìn được.

“Nô tài lớn mặt, ai cho phép các người vào đây. Đều cút ra ngoài cho bản cung.” Linh Lung nhanh chóng lấy phượng bào bao lại thân thể, lớn tiếng mở miệng.

Yêu Nguyệt run rẩy quỳ rạp tại chỗ, lại không có chút ý định rời khỏi. Linh Lung càng thêm căm tức, hướng ngoài điện gầm thét. “Người đâu, đem tiện tì này kéo ra ngoài, trượng trách 30 đại bản, răn đe. Lưu công công là tổng quản nội vụ, quản giáo bất lực, phạt bổng nửa năm.”

“Lão nô lĩnh phạt.” Lưu Trung trái lại thức thời, cuống quýt quỳ xuống đất.

Yêu Nguyệt trên mặt đều là nước mắt, lại vẫn như cũ quỳ trên đất. “Hoàng thượng, người muốn xử trí nô tỳ như thế nào cũng được, nhưng nương nương nhà nô tỳ bị bệnh, sáng nay tế xú ở trong phòng. Các ngự y bó tay chịu trôi, hoàng thượng...”

“Khốn kiếp, Dao phi té xú chuyện lớn như vậy mà bây giờ mới bẩm báo.” Mi tâm Sở Diễm nhú chặt, vội vàng đứng dậy đi nhanh ra ngoài điện. Yêu Nguyệt cuống quýt từ trên đất đứng dậy, gắt gao chạy theo cước bộ của đế vương.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Ly Thương (3)

“Hoàng thượng, hoàng thượng.” Linh Lung lão đảo bước đi hai bước, cho dù khóc hô đến kiệt sức, lại vẫn như trước không cách nào lưu hấn lại, giống như tình cảm giữa bọn họ đã theo gió bay mất.

Trong Vị Ương cung, không khí vô cùng khẩn trương. Trên giường mềm mại, Thiên Dao hôn mê bất tỉnh, các ngự y đứng ở trong điện, một đám mặt ủ mày chau. Mỗi ngày đều bắt mạch báo bình an, nhưng lại vẫn chưa từng phát hiện có chỗ không ổn. Hiện giờ Dao phi hôn mê bất tỉnh, mới phát hiện sự tình không đúng. Mạch đập của Dao phi mặc dù vững vàng, lại mơ hồ có chút giả tạo, chỉ sợ là trúng độc, hơn nữa, được tính phát huy khá chậm, lúc phát hiện thì đã muộn.

“Các người sao có thể sơ suất như vậy, ngay cả nương nương trúng độc cũng không phát hiện ra!” Ngự y đứng đầu Thái Y viện thở dài răn dạy.

“Thuốc này được tính phát huy cực chậm, không dễ dàng phát hiện. Nếu không phải sáng nay được tính của nương nương phát tác, ngất ở trong viện, chỉ sợ hiện nay chúng ta vẫn chưa biết được.” Các ngự y chấp tay nói.

Ngự y viện thủ lại than lần nữa, “Người cho là hoàng thượng chịu nghe cả ta và người giải thích sao? Dao phi nương nương là người yêu quý nhất của hoàng thượng, có nửa phần sai sót, đầu của chúng ta đều phải chuyển nhà.”

“Viện thủ, bệnh tình Dao phi nương nương rốt cuộc như thế nào?”

Ngự y viện thủ lắc đầu, “Nếu như ta đoán không sai, chính là đoạt hồn thảo, chỉ sợ lành ít dữ nhiều rồi.”

“Vậy phải làm thế nào cho phải, nếu như nương nương lành ít dữ nhiều, tính mạng người nhà chúng ta chắc chắn khó giữ được.” Các ngự y rồi thành một nùi, mãi đến khi Sở Diễm tiến vào trong Vị Ương cung, trong điện nháy mắt im bật, giống như chết lặng.

“Dao phi thế nào rồi?” Sắc mặt Sở Diễm lãnh trầm, ngồi xuống bên giường, cầm bàn tay băng lãnh của Thiên Dao. Hai gò má nàng trắng bệch như giấy, vẫn như cũ không có nửa phần tri giác. Sở Diễm chỉ cảm thấy lòng cũng lạnh theo.

Ngự y lão đảo quỳ trên đất, nhưng không một ai dám mở miệng.

“Đều cảm điếc hết rồi sao? Trẫm hỏi các người Dao phi như thế nào rồi hả? Không phải mỗi ngày bắt mạch đều báo bình an sao? Làm sao lại có sơ sót này chứ?” Sở Diễm tức giận mở miệng, trên mặt không có biểu tình. Bàn tay đặt sát vào ngực nàng, tính đem chân khí độ vào trong cơ thể nàng, lại phát hiện tâm mạch của nàng đã bị một dòng khí lạnh bao quanh, nội lực không cách nào đưa vào được.

Ngực Sở Diễm căng thẳng, đầu ngón tay đè lại mạch cổ tay nàng, mới phát hiện mạch tượng của nàng hư ảo, mơ hồ có dấu hiệu trúng độc. Nhất thời, Sở Diễm trong cơn giận dữ quét ánh mắt băng lãnh về phía ngự y quỳ trên đất. “Dao phi trúng độc?”

Ngự y viện thủ biết không cách nào giấu diếm, bước lên trước hai bước, run rẩy mở miệng, “Dao phi trúng đoạt hồn thảo, độc này cực kỳ hiếm thấy, được tính phát tác rất chậm, từng chút từng chút thấm vào tâm mạch. Mới đầu không dễ dàng phát hiện, nhưng lúc phát hiện được thì cũng đã trễ.”

“Lúc ấy đã muộn?” Sở Diễm hừ lạnh, “Vây nhóm người các ngươi muốn nói cho trẫm biết hiện tại Dao phi độc phát không có thuốc nào cứu được, phải hay không?”

“Chuyện này...” Ngự y viện thủ càng thêm run rẩy, đầu cúi tới cực thấp.

Mắt thấy sắc mặt đế vương càng ngày càng khó coi, một vị ngự y tiến lên hai bước, chắp tay nói, “Hồi bẩm hoàng thượng, thể chất nương nương vốn hư hàn, tiếp xúc với độc tính của đoạt hồn thảo mới dẫn đến được tính phát tác sớm. Trước mắt mà nói, độc tố trong cơ thể nương nương không nặng, không phải không cách nào cứu chữa. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Sở Diễm vội hỏi.

“Chỉ là nương nương đang mang thai, thể chất suy yếu, nếu như dùng được giải độc, chỉ sợ sẽ thương tổn long tử trong bụng, liên lụy thân thể nương nương. Ngược lại mất nhiều hơn được.”

Sở Diễm trầm mặc, quanh thân tản ra hàn khí băng lãnh khiến người sợ hãi. “Ý của ngươi chính là phải bỏ hài tử?”

“Hoàng thượng thứ tội.” Ngự y quỳ trên đất, không dám nhiều lời.

Ra ngoài dự đoán, đế vương vậy mà lại không hề tức giận, ngược lại bình tĩnh tới đáng sợ, “Nhưng hài tử đã hơn 6 tháng rồi.”

Ngự y viện thủ trầm trọng thờ dãi, “Bệnh tình nương nương đích xác khó giải quyết, nếu như lưu lại hài tử, độc tính không cách nào bài trừ, chỉ sợ sẽ tích lũy trong thân thể nương nương. Nhưng nếu lúc này bỏ đi long tử, thân thể nương nương suy yếu, chỉ sợ không chịu nổi nỗi khổ lạc thai, nếu như dẫn đến băng huyết, tính mệnh nương nương vẫn gặp nguy hiểm.”

Sở Diễm lạnh giọng mà cười, thờ ơ đảo qua ngự y quỳ đầy đất. “Đứa nhỏ này lưu hay không lưu đều nguy hiểm, vậy ý tứ của các ngươi muốn trẫm lựa chọn như thế nào?”

“Vi thần có tội.” Các ngự y bối rối dập đầu.

Sau một thời gian trầm mặc, Sở Diễm mới mở miệng lần nữa. “Trẫm vẫn còn phải suy nghĩ, nhưng các ngươi nhớ kỹ, Dao phi sống, các ngươi sống. Nếu như Dao phi có bất trắc, trẫm muốn toàn tộc các ngươi chôn cùng.”

“Hoàng thượng, hoàng thượng tha mạng.” Các ngự y quỳ trên đất, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

Mây kiếm Sở Diễm nhíu chặt, chỉ cảm thấy nhức đầu vô cùng. “Đều lui ra đi, đừng quấy nhiễu Dao phi nghỉ ngơi.”

Các ngự y lão đảo bỏ ra ngoài, một đám vẫn còn không quên lau nước mắt và mồ hôi trên mặt.

“Luu Trung.” Sở Diễm trầm giọng gọi. Một lát sau, Luu Trung liền lão đảo đi đến, cuống quýt quỳ rạp trên đất.

“Hoàng thượng có gì phân phó?”

“Sinh hoạt ăn uống của Dao Nhi đều do ngươi cùng Từ ma ma giám thị, làm sao lại bị trúng độc?”

“Chuyện này...” Luu Trung nhất thời nghẹn lời, trán đã đổ mồ hôi lạnh, “Hồi bẩm hoàng thượng, đồ ăn của nương nương đều dùng ngân châm thử độc qua, y phục cũng đều dùng nước giải độc ngâm qua mới lấy cho nương nương. Chung quanh Vị Ương cung đều là ám vệ, càng không thể có người len vào hạ độc. Lão nô ngu dốt, thật sự không biết độc này từ đâu mà đến.”

Sở Diễm hừ lạnh, chuyện Thiên Dao trúng độc vô cùng kỳ quái, xem ra tâm tư người hạ độc này lại kín đáo như thế. Nếu độc không phải từ y phục thức ăn xâm nhập vào, như thế, đó là sinh hoạt hàng ngày. “Sai người kiểm tra tất cả vật dụng trong Vị Ương cung, nếu như trẫm đoán không sai, hẳn là có người động tay động chân trong đồ dùng hàng ngày. Trong Vị Ương cung nhất định có quỷ.”

“Vâng, lão nô lập tức sai người làm.” Luu Trung khom người thối lui ra ngoài.

Sở Diễm than nhỏ, lần này đích thật là hấn sai, chung quy cẩn thận mấy cũng có sai sót. Hấn thật cẩn thận thay áo ngủ bằng gấm trên người Thiên Dao, khom người ôm nàng lên, bước nhanh đi ra ngoài. Trong Vị Ương cung đã không an toàn, hấn muốn dẫn nàng về Cảnh Dương cung, hấn muốn một tác cũng không rời bảo vệ nàng.

Thiên điện Cảnh Dương cung, trên giường rồng, trên người Thiên Dao đắp vải nhung mịn hoàng, dung nhan khi ngủ an ổn. “Dao Nhi vẫn còn không muốn tỉnh lại sao?”

Hàng mi thon dài của Thiên Dao khẽ rung vài cái, mở mắt, trong mắt một mảnh thanh minh, hoàn toàn không có dấu hiệu mê man. Nàng sớm tỉnh lại, chỉ là không muốn đối mặt mà thôi.

“Nàng đều nghe thấy hết phải không?” Sở Diễm vẫn như cũ nắm bàn tay nhỏ lạnh lẽo của nàng, đầu lòng mở miệng.

“Ừ.” Thiên Dao nhạt giọng đáp lại, có chút cật lực chống người dậy.

“Dao Nhi, bọn họ nói ta cũng không tin, nói cho ta biết, thân thể của nàng rốt cuộc như thế nào?” Hấn duỗi cánh tay ôm nàng vào lòng, chỉ cảm thấy ngực vô cùng đau đớn. Không khí lạnh chấn động trong phổi, ngay cả hô hấp cũng trở nên đau đớn không chịu nổi.

Thiên Dao nhẹ nhếch môi, đầu ngón tay trắng nõn đặt vào mạch trên cổ tay, một lúc sau, mới cực nhật mở miệng. “Nếu như điều dưỡng thỏa đáng, có lẽ sẽ chống đỡ được đến lúc hải tử ra đời. Nếu không, là một xác hai mạng.” Trong mắt Thiên Dao lại không có một tia gọn sòng, đối mặt sống chết, nàng bình tĩnh gần như đáng sợ. Nàng cũng bất quá mới 17 tuổi mà thôi, niên kỷ như hoa, sinh mệnh mới bắt đầu tươi đẹp.

Sở Diễm ôm chặt thân thể nàng, ở bên tai nàng thì thầm, trong giọng nói mang theo một chút ghen ngào. Bàn tay thông thả xoa phần bụng lồi lên của nàng. “Dao Nhi, nếu như trầm nhĩ tâm một chút, không cần đứa nhỏ này, có phải sẽ còn một đường sinh cơ hay không?”

Thân thể bị ôm trong ngực hấn rõ ràng cứng ngắc, Thiên Dao lạnh nhạt rời khỏi cái ôm của hấn, ánh mắt gần như băng lãnh đón nhận ánh mắt thâm thúy của hấn. “Chàng biết, ta sẽ không cho phép chàng làm như vậy.”

Sở Diễm thống khổ khép hai mắt lại, lông mi dài đã ướt ươn. Hấn làm sao lại nhĩ tâm, hải tử đã hơn 6 tháng, không ai biết hấn chờ mong đứa nhỏ này ra đời nhiều thế nào. Vốn tưởng rằng sang năm xuân về hoa nở là lúc hấn được làm phụ thân rồi. Cánh tay ở bên hông Thiên Dao từ từ siết chặt, thai nhi trong bụng dường như đã nhận ra nguy hiểm, lại đặc biệt an tĩnh. “Dao Nhi, nếu giữa nàng và hải tử chỉ có thể chọn một, như vậy ta chọn nàng. Ta thừa nhận, ta không thể quyết tuyệt giống phụ hoàng, ta yêu nàng còn nhiều hơn đứa nhỏ này.”

Thiên Dao cười nhạt lắc đầu, nước mắt từng giọt theo khuôn mặt tái nhợt chảy xuống. Bàn tay chậm rãi vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của Sở Diễm. “Đừng nói loại chuyện này, tương lai hải tử sẽ hận chàng.”

Sở Diễm đau lòng cầm mu bàn tay nàng, hôn nhẹ lên đầu ngón tay xanh niết. “Ta không cần, Dao Nhi, nghe ta lần này có được không? Hải tử sẽ lại có nhưng ta không thể mất đi nàng.”

Thiên Dao lắc đầu, chậm rãi dựa vào trong ngực hấn, một môi khép mắt lại. “Ta đã mất một lần, không thể lại mất đi hấn. Sở Diễm, đừng để ta phải hận chàng, ta đã không còn khí lực để hận rồi.”

“Dao Nhi.” Hấn run rẩy ní non tên nàng, tâm dĩ nhiên đau đến vô cảm. A, cái gì mà nhất quốc chi quân, hấn ngay cả chính nữ nhân cùng hải tử của mình cũng không bảo hộ được, quả nhiên là vô dụng.

“Dao Nhi một sao, ta cùng nàng ngủ một lát, được không?” Sở Diễm âm giọng hỏi.

“Uhm” Thiên Dao gật đầu, một lần nữa nằm lại trên giường rộng. Sở Diễm cúi trường bào trên người ra, ôm Thiên Dao, hôn nhẹ lên trán nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Ly Thương (4)

Cánh tay Thiên Dao quấn lấy eo hấn, lông mi thon dài chớp động, thỉnh thoảng chạm phải sườn mặt hấn, mang theo cảm giác ngứa cùng tê dại, “Bệnh của nàng ấy nghiêm trọng không?” Nàng ấy, chính là Linh Lung.

“Không đáng ngại.” Sở Diễm đáp lại một câu, những tạp kỷ nhỏ nhoi này của Linh Lung hấn cơ hồ đã chán ghét. Lần này chuyện Thiên Dao trúng độc, tốt nhất không nên có liên quan tới nàng ta, nếu như quả thật là nàng hạ thủ, hấn cũng không cách nào dung túng túng cho nàng. Lần lượt nhường nhịn nhân nhượng, Linh Lung lại cũng không biết hối cải chút nào, ngược lại càng nghiêm trọng hơn.

“Ngoan, ngủ đi.” Hấn để cho nàng gối lên cánh tay mình, ôn nhu dỗ dành.

“Thiên Dao không buồn ngủ.” Nàng nhật giọng mở miệng, khẽ nâng đôi mắt sáng nhìn hấn, “Sở Diễm, ta kể chuyện xưa cho chàng nghe được không?”

Sở Diễm bật cười, khẽ gật đầu, “Được.”

Thiên Dao hơi hơi trầm tư, một lát sau mới mở miệng lần nữa, ánh mắt sáng quắc, lấp lánh chói lòa. “Thật lâu thật lâu trước kia, có một tiểu yêu tu dưới chân Tây Thiên Phật chủ, nàng yêu một vị thần tiên cao cao tại thượng. Nhưng mà, thiên quy không thể trái nghịch, thần yêu không thể yêu nhau. Yêu nhi phạm vào giới luật, bị Phật chủ nhốt tại địa ngục hàn băng, ngày qua ngày chịu nỗi khổ dày vò. Thần tiên tức giận, muốn hủy thiên diệt địa, cứu người thương ra. Trận đại chiến thiên giới kia đối với nhân gian quả thật là một trường họa kiếp. Tuy hấn có năng lực hủy thiên diệt địa, lại chung quy cứu không được người trong lòng. Vì không để liên lụy thần tiên, yêu nhi nhảy xuống Tru Tiên đài, tình nguyện hình thần câu diệt.”

“Hoá ra thần cùng yêu cũng có thể có cảm tình, trái lại hiếm thấy.” Sở Diễm nhẹ cười, chỉ xem như nàng đang nói một câu chuyện thần thoại hư ảo.

“Vô tình không phải Phật, Phật chủ đều có tình, huống hồ thần cùng yêu.” Thiên Dao tiếp tục nói, “Thần tiên ôm thê tử hấp hối, thống khổ không chịu nổi, liền đi cầu Phật chủ cho yêu nhi một cơ hội trùng sinh, cho dù muốn hấn trả giá nhiều như thế nào, hấn cũng không có nửa câu oán hận.”

“Phật chủ đáp ứng sao?” Sở Diễm nhạt giọng hỏi.

Thiên Dao khẽ lắc đầu, ánh mắt không khỏi âm thầm vài phần. “Phật chủ hỏi thần tiên: ‘Ngươi vì sao muốn cứu nàng?’ Thần tiên nói: ‘Ta muốn ở cùng với nàng.’ Phật chủ lại hỏi: ‘Vậy nếu ta nói cho ngươi biết, thời gian các ngươi ở cùng một chỗ chỉ có thể là một ngày, một canh giờ, hoặc là một phút một giây, ngươi có nguyện ý ở với nàng không?’ Thần tiên nói: ‘Ta nguyện ý.’”

Trầm mặc lúc này bắt đầu từ từ lan tràn, bọn họ thâm sâu ngó nhìn nhau, giống như vậy có thể thiên trường địa cửu. Bàn tay ấm áp của Sở Diễm thong thả vuốt ve má nàng, mỉm cười mở miệng. “Dao Nhi, ta hiểu được. Chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ, thời gian dài hay ngắn đã không còn quan trọng. Cho dù nàng còn có thể chống chọi được bao lâu, một tháng, một ngày, dù cho một phút một giây cũng được. Nàng còn ở bao lâu, ta liền muốn cùng nàng bấy lâu.”

“Sở Diễm.” Nàng níu tên của hắn, lệ dĩ nhiên đã thấm ướt trung y trước ngực hắn. Trong lòng thầm nói: ‘Thủy Quân, thực xin lỗi, cho dù kiếp trước hay kiếp này, lại không cách nào cùng chàng ở bên nhau tới già. Kiếp này gặp nhau, đối với chàng mà nói, có lẽ chỉ là lịch một đời tình kiếp, nhưng đối với ta mà nói, lại là cảnh đẹp nhất trong mơ. Cho dù là hình thần câu diệt, cũng vĩnh viễn không hối tiếc.’

“Sở Diễm, ta hứa với chàng, ta sẽ không chết.” Nước mắt lạnh lùng theo hàng mi thon dài chảy xuống. Hứa hẹn duy nhất nàng có thể cho, đó là không chết ở trước mặt hắn.

Sau khi lâm triều, Thiên Dao còn đang say ngủ, ngự y dùng thuốc bổ tậ lực không làm thương tổn thai nhi, làm chậm lại độc tính ăn mòn tâm mạch. Được vật khiến nàng hơn phân nửa thời gian đều ngủ, khứ độc như vậy, đau đớn sẽ giảm bớt rất nhiều.

Thiên điện Cảnh Dương cung, Sở Diễm nửa dựa vào giường êm, Lưu Trung cùng Từ ma ma đứng ở trước người hắn, cúi mình cúi đầu. “Hồi bẩm hoàng thượng, đã tra ra, đoạt hồn thảo được bồi lên lư hương trước nay nương nương dùng, vách lư hương bằng đồng gấp nhiệt, được tính mới từ từ phát tác ra. Bởi vì hoàng thượng không thích hương nhang, cho nên hương an thần này đều là lúc nương nương ngủ mới đốt, nếu không, chỉ sợ ngay cả hoàng thượng cũng...” Từ ma ma muốn nói lại thôi.

Sở Diễm cười lạnh một tiếng, “Chỉ sợ người hạ độc biết rõ điểm ấy, mới có thể bồi được lên lư hương. Ắ không muốn hại trẫm, mục đích chỉ là Thiên Dao mà thôi. Thủ pháp này quả nhiên cao minh.”

“Bởi vì nương nương có thai, toàn bộ đều đặc biệt cẩn thận. Thị nữ thông thường trong Vị Ương cung không cách nào tiếp cận phòng ngủ của nương nương, cũng chỉ có hai nha đầu Yêu Nguyệt và Liên Tinh mà thôi.” Lưu Trung mở miệng nói tiếp.

Sở Diễm nhạt giọng đáp lại một tiếng, sau đó khẳng định trả lời. “Là Liên Tinh.” Yêu Nguyệt là người của hắn, người nhà đều nằm ở trong tay hắn, đương nhiên không dám bắt trung với hắn. Như vậy, cũng chỉ có Liên Tinh. Ngày đó Thiên Dao chọn nàng tới hầu hạ, về sau tra xét người nhà nàng coi như trong sạch, người cũng nhất gan khiếp nhược, để ở bên người Thiên Dao cũng thích hợp, không nghĩ tới vẫn lại có chỗ sơ suất.

“Đem Liên Tinh nghiêm hình tra tấn, nhất định có thể hỏi ra hung thủ.” Bàn tay nắm dưới ống tay áo đã siết chặt thành quyền, bây giờ, cho dù là ai, hắn cũng không tiếp tục buông tha.

“Vâng, lão nô lập tức đi làm.” Lưu Trung khom người lĩnh mệnh, nhưng chưa thối lui.

Mắt phượng Sở Diễm hơi hơi nheo lại, thanh lãnh mở miệng, “Còn có việc?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, Triệu Quý nhân ằm ỉ trong Phương Hoa các, đồ có thể quăng có thể đập đều đã đập, thậm chí còn lấy nô tỳ trong cung trút giận, tiếp tục như vậy chỉ sợ sẽ quấy đến chết người.” Lưu Trung nhún mi, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, khoé môi thoáng hiện ý cười tà lãnh, “Để nàng ta nháo đi, nếu quấy đến chết người, hoàng hậu tự nhiên sẽ theo quy chế trong cung xử trí nàng ta. Trẫm không có tâm tư để ý chuyện vợ vãn của nàng ta.”

“Việc này...” Lưu Trung chần chờ trong chốc lát, nghiêng đầu nhìn Từ ma ma ở bên cạnh.

Từ ma ma mặt không chút đổi sắc hơi cong người, tiến lên một bước, chậm rãi mở miệng, “Hoàng thượng vẫn nên đi xem đi, nếu như biểu hiện quá mức vô ý, khó tránh dẫn tới hoài nghi. Huống chi, chuyện Triệu Quý nhân sinh non đã kinh động phủ Trần quốc công. Triệu quốc công dù sao cũng là trọng thần triều đình, hoàng thượng cho dù không kiên nhẫn, cũng nên cho ông ta chút mặt mũi.”

Sở Diễm khẽ suy xét, thoáng gật đầu. Từ ma ma là bà vú của hắn, lời của bà, đa phần Sở Diễm sẽ đáp ứng. “Uhm, vậy phiền ma ma thay trẫm chăm sóc Dao Nhi, trẫm đi Phương Hoa các rồi về.”

“Vâng, lão nô tự nhiên sẽ chiều cô nương nương.” Từ ma ma cúi người nói.

Phương Hoa các.

Sở Diễm chưa bước vào trong điện liền nghe nội điện truyền ra tiếng đồ bị đập vỡ thanh thủy cùng tiếng la khóc cuồng loạn của nữ tử. Lưu Trung ở sau lưng muốn thông truyền liền bị Sở Diễm chặn lại. Hắn trái lại muốn tận mắt thấy vị thiên kim phủ Triệu quốc công này hung hãn ương ngạnh tới trình độ nào.

“Đều là do lũ phế vật các ngươi, nếu không phải các ngươi lơ là, bản cung làm sao lại bị người hãm hại mất đi long tự trong bụng! Bản cung đánh chết

các người, đánh chết các người.” Triệu Doanh Song quyền đâm cước đá với cung nữ thái giám quỳ trên đất, một người quỳ gối ở đằng trước đã bị đá đến toàn thân đầy máu. Nữ tử nhìn như mảnh mai lại xuống tay ngoan độc như vậy.

Sở Diễm ở trước cửa dừng bước, xua tay ý bảo Lưu Trung ở phía sau. Lưu Trung hiểu ý, bước nhanh tiến vào trong điện, khom người cúi đầu. “Lão nô tham kiến Triệu Quý nhân.”

Đột nhiên vang lên giọng nói cắt đứt hành động ác độc của Triệu Doanh Song. Nàng cảm tức ngẩng đầu, khi thấy Sở Diễm ở cửa khi đó, chấn động, cuống quýt quỳ gối xuống đất. “Thần thiếp, thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Sở Diễm vô cùng tùy ý bước vào trong điện, nhấc vạt áo lên ngồi xuống ghế chủ vị, mắt phượng lạnh lùng neho lại quét qua cung nhân quỳ đầy đất, lười biếng mở miệng, “Triệu Quý nhân mới vừa sinh non, không nghỉ ngơi ở trên giường cho tốt, lại còn lăn qua lăn lại.”

Triệu Quý nhân nghe trong lời nói của đế vương không có ý trách cứ, liền cũng bắt đầu to gan, bò đến dưới chân Sở Diễm, đã không còn bộ dáng hung hãn kiêu ngạo mới rồi, ngược lại khóc rất là đáng thương, trái lại là người có khả năng diễn xuất tốt. “Hoàng thượng, người phải phân xử giúp thần thiếp a, hải tử của thần thiếp chết thật oan uổng. Hoàng thượng nhất định phải trừng trị hung thủ, báo thù cho hải tử của thần thiếp a.”

Sở Diễm hơi chán ghét nhíu mi tâm, đậm mặt mở miệng. “Bất quá là chuyện ngoài ý muốn, trẫm đã xử trí thái giám cùng cung nữ trực trong cung nàng rồi, cũng coi như đã cho nàng một cái công đạo. Nếu như nàng tiếp tục hồ nháo như vậy, trẫm liền theo cung quy xử trí nàng.”

“Hoàng thượng, hải tử của thần thiếp rõ ràng là bị người hại chết, sao có thể để cho hung thủ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật!” Triệu Doanh Song nhất quyết không tha, khóc rống không ngừng, hoàn toàn không để ý cử chỉ đoan trang tiểu thư khuê các nên có.

Sở Diễm hơi cau, cảm thấy vô cùng phiền chán. “Không có bằng chứng, sao nàng lại nói lời ấy?”

“Hoàng thượng, nhất định là tiện nhân Dao phi kia hại thiếp. Nàng ta sợ hải tử của nô tỳ tranh giành tình cảm với hải tử trong bụng nàng ta, liền thiết kế độc hại thai nhi trong bụng thiếp. Hoàng thượng, người nhất định phải phân xử giúp thần thiếp!”

Ánh mắt Sở Diễm nháy mắt lạnh lẽo âm u, hai chữ ‘tiện nhân’ lọt vào trong tai đúng là đặc biệt chói tai. Triệu Doanh Song này quả thật ngu xuẩn, ngay cả thua trong tay người nào cũng phân không rõ.

“Nàng nói Dao phi hại nàng, có chứng cứ không? Nếu không có bằng chứng, trẫm muốn trị nàng tội vu hãm Quý phi. Triệu Doanh Song, việc này suy nghĩ cho kỹ rồi nói với trẫm.”

“Chuyện này...” Triệu Doanh Song cắn chặt làn môi, nhất thời nghẹn lời.

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, chẳng muốn cùng nàng nhiều lời. “Việc này dừng ở đây đi, trẫm không muốn tiếp tục truy cứu.”

Triệu Doanh Song cúi thấp đầu, trầm thấp nức nở, cũng không dám tiếp tục phản bác. Mà đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói lười biếng của Sở Diễm, ngữ điệu ngạo mạn, thậm chí mang theo chút tùy ý cùng khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 186: Ly Thương (5)

“Trẫm nghe Triệu Quý nhân gọi hai chữ ‘bản cung’ rất là quen miệng.”

Triệu Doanh Song lại cả kinh, cuống quýt quỳ xuống đất dập đầu. Theo phẩm vị trong cung, Quý nhân không đảm đương nổi hai chữ ‘bản cung’. Bởi vì người mang long tự, nhóm cung nhân nịnh hót hết sức, nàng liền bắt đầu lằng lằng, ngược lại thật sự nhất thời nói quen miệng. “Thần thiếp nhất thời lỡ lời, mong hoàng thượng thứ tội.”

“Đứng lên đi.” Sở Diễm nhạt giọng đáp lại, thời gian đi vào Phương Hoa các không quá nửa chén trà nhỏ, sắc mặt đã cực kỳ khó coi. Ứng phó với loại nữ nhân ngu xuẩn như Triệu Doanh Song này, đúng là đau đầu. “Nếu đã nói thuận miệng, trẫm liền sắc phong nàng làm ‘Tuông Tần’, toàn bộ coi như bù lại nỗi đau mất con đi.”

Triệu Doanh Song ngu ngơ tại chỗ, nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Đế vương không có chút dấu hiệu nào mà đầu óc nàng vốn lại không nhanh nhạy, nhất thời không bắt kịp. Giằng co như vậy trong khoảnh khắc, mãi đến khi Lưu Trung ở bên cạnh nhắc nhở, “Tuông Tần nương nương, vẫn còn không lĩnh chỉ tạ ơn.”

“Nô tỳ tạ ơn hoàng thượng.” Triệu Doanh Song nín khóc mỉm cười, hoảng hốt vội vàng cúi người hành lễ.

“Lễ sắc phong trẫm sẽ mệnh cho Lễ bộ an bài, nàng đứng dậy đi. Bảo bọn họ lui ra đi, ở trong này ồn ào còn ra thể thống gì.” Sở Diễm lạnh lùng quét xuống cung nhân quỳ trên đất.

Triệu Doanh Song trừng mắt nhìn cung nhân đầy đất, nhóm cung nhân hiểu ý, cuống quýt thối lui ra ngoài. Lưu Trung là người sau cùng rời khỏi điện, lúc này, lại vẫn suy nghĩ không ra tâm ý chủ tử, liền vẫn chưa khép cửa phòng lại.

“Hoàng thượng,” Triệu Doanh Song đứng dậy khẽ gọi, bàn tay nhỏ mềm mại không xương lớn nắm lấy cánh tay Sở Diễm. “Từ khi Doanh Song sinh non, hoàng thượng chưa từng qua đêm trong cung Doanh Song, tối nay, liền lưu lại đi.” Triệu thị coi như là một mỹ nhân nổi danh, một cái nhìn mà một nụ cười đều kiều mị thướt tha.

Sở Diễm lạnh lùng, sắc mặt vẫn lười biếng mỉm cười như cũ, ánh mắt lại hiện lên sự chán ghét băng lãnh. Mà hắn chưa đẩy nàng ra, Triệu Doanh Song lại càng lớn mật. Đầu ngón tay trắng mảnh vẽ vòng trên ngực Sở Diễm, thậm chí cời ra mấy cái cúc áo trên ngực hắn.

Sở Diễm đột nhiên đứng dậy, khinh thường đẩy nàng ra, hơi dùng lực khiến Triệu Doanh Song không có phòng bị lao đảo vài bước, liền té ngã trên đất. Bàn tay chống đất, đau đến mất roi lệ. “Hoàng thượng...”

“Trẫm còn có chút việc, không tiện ở lại Phương Hoa các lâu, tình dưỡng cho tốt, ngày khác trẫm sẽ lại thăm nàng.” Sở Diễm ôn hoà bỏ lại một câu, liền khép lại vạt áo ngực, đi nhanh rời đi.

Đi ra khỏi Phương Hoa các, Sở Diễm trực tiếp đi thẳng về Cảnh Dương cung, đúng là không chút trì hoãn. Hiện giờ, tiền triều đã ổn định, duy nhất khiến cho hắn bận tâm giờ phút này cũng chỉ có tiểu nữ nhân đang ngủ yên ở trong nội điện Cảnh Dương cung.

Thấy Sở Diễm đi nhanh mà vào, Từ ma ma hơi hơi cúi người thi lễ, “Lão nô tham kiến hoàng thượng.”

“Ma ma không cần đa lễ, Dao Nhi đã tỉnh sao?”

“Nương nương vừa mới tỉnh dậy, ngự y cũng mới đưa được thiện tới.” Từ ma ma cúi người hồi báo.

“Uhm,” Sở Diễm thuận miệng đáp lời, cời bỏ long bào mình hoàng trên người, thay đổi một thân cẩm bào xanh nhạt, mới đi vào trong điện. Trên giường êm, Thiên Dao nửa dựa vào thành giường, một đôi mắt sáng chớp động, khí sắc dịu đi rất nhiều. Được vật ngự ý dùng căn bản không trị được phần ngọn nhưng đúng là có làm chậm đi độc tính, ít nhất, nàng còn có thể chống chọi lâu thêm một chút.

“Dao Nhi tỉnh rồi.” Sở Diễm ôn nhuận mà cười, nhắc vạt áo ngồi xuống bên người nàng, tiếp nhận canh trong tay thị nữ, thổi nguội mới dứt vào trong miệng nàng.

Khoé môi Thiên Dao tươi cười, thanh nhã trong trẻo giống như đầu mùa hạ. Mấy ngày nay, những lúc Sở Diễm xuất hiện trước mặt nàng, chưa bao giờ mặc long bào. Giữa lúc hoảng hốt giống như quay lại lúc họ lần đầu gặp mặt, bọn họ gần bó trong nhà gỗ trên Thiên Sơn, thời gian mặc dù ngắn nhưng là thời gian hạnh phúc nhất đời này của Thiên Dao.

“Hôm nay hoàng thượng không phải xem tấu chương sao?” Thiên Dao nhàn nhạt mở miệng hỏi.

Sở Diễm cười, duỗi cánh tay vuốt ve đôi má trắng nõn của nàng. “Dao Nhi cung kính gọi ‘hoàng thượng’, ta nghe ngược lại không quen rồi. Vẫn là đúng lý hợp tình gọi ‘Sở Diễm’ cho dễ nghe chút.”

Thiên Dao hờn dỗi liếc hắn một cái, thuận theo uống canh hắn dứt, lại nghe hắn thân nhiên nói, “Đợi Dao Nhi ngủ, ta sẽ đi xem tấu chương.”

Thiên Dao không nói, trong lòng biết chính mình trong một ngày hơn phân nửa thời gian là ngủ. Sở Diễm thừa dịp nàng tỉnh canh giữ ở bên người nàng, cùng nàng nói chút chuyện phiếm, hoặc tĩnh lặng ngắm nhìn nàng, trầm mặc không nói. Như vậy, đó là hạnh phúc. Chỉ là, chung quy hiểu rõ đã muộn.

“Hài nhi hôm nay có ngoan ngoãn không?” Bàn tay ấm áp của Sở Diễm khẽ xoa bụng Thiên Dao, hài tử đã gần được 7 tháng, chỉ cần sống sót qua mùa đông này, hắn liền có thể bình an ra đời.

Thiên Dao dịu dàng mỉm cười, bàn tay ôn nhu vuốt ve bụng. “Hắn gần đây trái lại rất nghe lời, chỉ là ban đêm thường thỉnh thoảng động dậy, ngày thường thật vô cùng yên ổn, nghe lời như vậy, có lẽ là công chúa cũng không chừng.”

“Uhm, chỉ cần là Dao Nhi sinh, ta đều mừng cả.” Hắn ôn nhu ôm nàng vào trong ngực, hôn nhẹ lên trán nàng. Thiên Dao dựa sát vào ngực hắn, hai tay ôm lấy eo hắn, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Sở Diễm, nếu như ngày khác Thiên Dao cùng thai nhi trong bụng có gì bất trắc, Thiên Dao không cần chàng vì ta mà chờ đợi. Long mạch Đại Hân cần người kế thừa, Thiên Dao cũng không đành lòng hoàng thượng cơ khổ không nơi nương tựa. Con đường nhân sinh mệnh mạng, chàng còn có thể gặp được người yêu thương.”

“Nàng im miệng, ta không muốn nghe những thứ này. Nàng đã đồng ý với ta, nàng cùng hài tử sẽ bình an.” Sở Diễm ôm nàng trong ngực, đau lòng vuốt sợi tóc mềm mại của nàng. “Thắm Thiên Dao, nàng nghe kỹ cho ta, ta nếu đã cho phép nàng là duy nhất, cuộc đời này sẽ không thay đổi. Nếu như nàng cam lòng để ta tuổi già cơ khổ suốt đời, liền theo nàng vậy.”

“Sở Diễm.” Nàng thấp giọng gọi, ngực từng trận đau đớn. Thân thể của nàng, chính nàng rõ ràng nhất. Từ giờ tới lúc hài tử sinh ra vẫn còn 3 tháng dài dang dặc, nàng chắc chắn chống đỡ không nổi tới lúc đó. Hiện giờ bất quá là dùng linh dược níu kéo một tia tính khí mà thôi. Nàng làm sao có thể nhẫn tâm bỏ hắn, nhưng người chung quy tranh không lại vận mệnh.

Nàng ru rú trong ngực hắn, trong lúc vô tri vô giác, rớt cuộc rơi vào cảnh trong mơ. Bàn tay ấm áp của Sở Diễm vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng, giờ này khắc này, không biết đau lòng là cảm giác gì. Chỉ vì tâm đã sớm đau đến vô cảm.

Hoa nở nên hái thì phải hái, chớ để không hoa phải bẻ cành. Chung quy, vẫn là biết quá trễ!

“Dao Nhi, ngủ đi, lúc tỉnh lại, toàn bộ đều sẽ tốt.” Hắn đặt nàng xuống giường, bàn tay vuốt ve khuôn mặt tỉnh tề như gổm sứ của nàng. Hắn tuyệt sẽ không cúi đầu trước vận mệnh, dù cho chỉ có một tia hy vọng cuối cùng, hắn cũng tuyệt đối không buông tha. Cho dù ngay cả nàng cũng buông tha, hắn cũng tuyệt không buông tay.

“Hoàng thượng.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói trầm thấp của Luru Trung.

“Nói.”

“Hoàng thượng, Liên Tinh đã nhận tội.” Giọng nói của Luru Trung không liên tục từ ngoài cửa truyền vào.

Trong phòng là sự trầm mặc thật lâu, bàn tay dưới ống tay áo Sở Diễm nắm chặt thành quyền, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên. Ánh mắt thâm thúy không hề chớp rơi vào trên hai gò má ngủ say của Thiên Dao. Hắn làm sao không có mâu thuẫn vùng vầy.

“Thật là nàng sao?” Một lúc sau, hắn mới mở miệng lần nữa, giọng nói lạnh nhạt như băng.

Luru Trung cúi đầu tới cực thấp, rầu rĩ đáp lại “Đúng vậy.”

Trong Khôn Ninh cung, chưa vào tới chính điện đã nghe được bên trong truyền đến từng trận ho khan, Linh Lung nằm sấp trên giường. Bởi vì không dùng thuốc, liên tiếp mấy ngày, nàng tiêu tụy vì bệnh, tiêu tụy không chịu nổi.

“Nương nương, hoàng thượng tới.” Ngao Tuyết vui mừng chạy vào, hơi hơi cúi người, trên mặt đều là ý cười hơn hờ.

Linh Lung khẽ mỉm cười, đưa tay đặt lên cánh tay Ngao Tuyết. “Cao hứng cái gì chứ, bản cung vẫn bị ốm, hoàng thượng đương nhiên muốn tới thăm bản cung. Bản cung cùng hoàng thượng có mười mấy năm tình ý, hoàng thượng không bỏ bản cung được.”

Vừa dứt lời, Sở Diễm toàn thân mình hoàng đi nhanh vào, nụ cười trên mặt Linh Lung còn chưa kịp bày ra, liền cứng ở trên mặt. Chỉ vì, người tới không chỉ có Sở Diễm, còn có Xích Diễm cùng hai lính Ngự Lâm quân áp giải Liên Tinh chặt vật không chịu nổi. Bởi vì chịu hình phạt quá lớn, toàn thân Liên Tinh dính đầy máu, tóc tai rối tung, đã phân biệt không rõ dung mạo.

Lòng Linh Lung căng thẳng lại có tự trấn định, dưới sự nâng đỡ của Ngao Tuyết mà đứng dậy, “Hoàng thượng là tới thăm Linh Lung ư?”

Sở Diễm cười, ngồi xuống ghé dựa bên cạnh giường, nhạt giọng mở miệng, “Bệnh của nàng đỡ nhiều chưa?”

Linh Lung hơi hơi cúi người, khẽ cười một tiếng. “Đa tạ hoàng thượng nhớ mong, thần thiếp đã tốt hơn nhiều rồi.”

Hai người một hỏi một đáp, giống như một đôi tân phu thê tương kính, Liên Tinh chặt vật rên rỉ trên đất giống như không hề tồn tại. Sở Diễm biếng nhác dựa vào nệm ghé dựa, sau khi nói đơn giản vài câu, liền lặng im không nói. Mà Linh Lung hiển nhiên không có bảo trì được bình thản như hắn, tiếng rên rỉ của Liên Tinh trên đất từng tiếng từng tiếng giống như đánh vào ngực nàng vậy.

Nàng dùng khoé mắt liếc nhìn Liên Tinh trên đất, âm giọng mở miệng, “Xin hỏi hoàng thượng, đây là ý gì?”

Sở Diễm đạm nhạt cười, không đáp mà hỏi lại, “Linh Lung chẳng lẽ không hiểu?”

“Thần thiếp ngu dốt, mong hoàng thượng chỉ giáo cho.” Sắc mặt Linh Lung khẽ trắng xanh, nhưng vẫn như cũ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Ý cười nơi khoé môi Sở Diễm không đổi, ánh mắt lại rét lạnh như băng. “Linh Lung nếu không biết, thì để cho nàng ta trả lời nàng đi.” Đầu ngón tay Sở Diễm tùy ý động, Xích Diễm hiểu ý, sai người bưng tới một chậu nước muối lạnh, đổ lên người Liên Tinh. Cùng với tiếng nước là tiếng kêu thê thảm của Liên Tinh. Thậm chí, kêu đến khiến tâm Linh Lung kinh hoàng.

“Hoàng thượng hà tất như vậy, Dao phi có thai, trong cung không thể thấy máu, hoàng thượng hà tất tức giận với một tiểu cung nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Ly Thương (6)

“Trẫm tự nhiên không muốn cùng một tiểu nhân vật không có danh tiếng gì như nàng ta mà tức giận, nhưng chủ tử của nàng bức hiếp Dao Nhi, trẫm liền không thể dung túng.” Sở Diễm không chút hoang mang đáp trả, ánh mắt ra hiệu cho Xích Diễm.

Xích Diễm là người thô kệch, đương nhiên không hiểu thương hương tiếc ngọc, một phát kéo lấy tóc Liên Tinh, bức bách nàng ngẩng đầu lên. Liên Tinh bị đau, nước mắt không ngừng chảy xuống, run rẩy mở miệng. “Hoàng thượng tha mạng, nô tỳ không dám nói dối, là hoàng hậu nương nương nhốt người nhà nô tỳ, ép buộc nô tỳ mưu hại Dao phi. Từ lúc nô tỳ vào cung tới nay nhận được quan tâm của Dao phi nương nương, nô tỳ không chịu, hoàng hậu liền ra lệnh chặt đứt hai chân đệ đệ nô tỳ. Nô tỳ, nô tỳ thật sự không còn cách nào...”

“Nói năng xằng bậy. Là ai cho ngươi lá gan lớn như trời dấm vu hãm bản cung?” Linh Lung tức giận trách cứ, sắc mặt không thay đổi, một cước đá vào đầu vai Liên Tinh. Nàng có luyện công phu, lại thăm nghĩ muốn mạng Liên Tinh, một cước đá xuống, Liên Tinh liền đứt hơi thở.

Về mặt Xích Diễm ở bên cạnh trầm xuống, hẳn là người trong nghề, tự nhiên nhìn ra được một cước kia của Linh Lung đá trúng chỗ hiểm của Liên Tinh, có tâm tư muốn dồn Liên Tinh vào chỗ chết. Linh Lung rõ ràng là có tật giật mình rồi.

Trên ghế chủ vị, Sở Diễm hừ nhẹ mà cười, ánh mắt lại càng trở nên thâm thúy lạnh lẽo, sau giây lát mới mở miệng, “Linh Lung hà tất tức giận.”

Linh Lung ‘bịch’ một tiếng quỳ rạp xuống trước chân Sở Diễm, nước mắt nháy mắt chảy xuống. “Hoàng thượng, nô tỳ này ăn nói bậy bạ, Linh Lung bị oan. Hoàng thượng, chúng ta làm bạn hơn 10 năm, tính tình Linh Lung, người là rõ ràng nhất, Linh Lung làm sao có thể làm ra loại chuyện tâm ngoan thủ lạt bậc này chứ.”

Sở Diễm lạnh lùng cười, nàng trước kia đích xác sẽ không ngoan độc như vậy. Thân là sát thủ, nàng nhưng lại không lạm sát kẻ vô tội, là sát thủ mềm lòng nhất trong Thất Sát. Thời gian bọn hắn trải qua cùng nhau, vết dao liếm máu, sự nhân từ này của Linh Lung ngược lại đáng quý. Mà nàng cũng hấp dẫn Sở Diễm ở điểm đó. Nhưng Linh Lung của bây giờ, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, lòng nhân từ duy nhất mà hắn thường thức đã ở trong những cuộc tranh đấu chốn thâm cung từ từ mất đi.

“Oan uổng?” Hắn hừ cười, lại ra hiệu cho Xích Diễm.

Xích Diễm phân phó Ngự Lâm quân, trong chớp lát, Ngự Lâm quân thân mang khôi giáp hoàng sắc liền kéo vài người tới. Linh Lung vừa thấy, nháy mắt sắc mặt đại biến.

Phía trên truyền đến giọng nói trong veo mà lạnh lùng của Sở Diễm. “Mấy người này, Linh Lung hẳn là không xa lạ đi.”

“Thần thiếp, thần thiếp không biết bọn họ.” Giọng nói Linh Lung khẽ run.

“Vậy ư? Nhưng bọn họ đều biết nàng a.” Sở Diễm hừ cười, con ngươi sâu không thấy đáy bắt đầu ngưng tụ hàn băng. “Hai chân nam hài kia là nàng sai người chặt đi, Linh Lung khi nào lại trở nên tàn nhẫn như vậy.”

Linh Lung cắn chặt làn môi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không còn biện bạch.

“Không lời nào để nói rồi hả?” Sở Diễm vẫn như cũ đang cười, lại lạnh đến làm cho người ta sợ hãi. Hắn đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nàng, trầm mặc không nói, ngược lại càng đáng sợ hơn lúc tức giận.

Một lúc sau, hắn mới chậm chạp mở miệng, “Vì sao?”

Linh Lung vẫn như cũ cắn môi không nói, đầu cúi đến cực thấp, thân thể nhè nhẹ run. Vì sao? Ha, hẳn vậy mà hỏi nàng vì sao. Nếu như hắn có thể yêu Thẩm Thiên Dao ít đi một chút, nếu như hắn đồng ý chia một chút tình yêu cho nàng, nàng sao lại nguyện ý bí quá hoá liều. “Linh Lung không lời nào để nói.”

“Tốt, tốt lắm.” Sở Diễm nói liền hai chữ tốt, kiếm quang chớp loé trong tay, bảo kiếm Phi Hồng ra khỏi vỏ, đặt trên cần cổ mảnh khảnh của Linh Lung.

Linh Lung cả kinh, khẽ nâng cằm, hai tròng mắt ngấn lệ, ngửa đầu ngó nhìn hắn, “Sở Diễm, chàng thật sự muốn giết ta sao?”

Sở Diễm nắm chặt bảo kiếm trong tay, cổ tay khẽ nhúc nhích, cần cổ trắng nõn của Linh Lung đã vẽ ra một vết rách màu hồng. Mi tâm Linh Lung nhăn lại, lệ theo khuôn mặt tái nhợt lặng yên chảy xuống. Từ xưa nam nhi khinh bạc chữ tín, hiện giờ xem như lĩnh giáo đi.

“Trẫm đã cảnh cáo nàng, đừng động tới Thiên Dao. Linh Lung, nàng nếu dám làm, liền dám gánh vác hậu quả, bây giờ trẫm không cách nào tha thứ cho nàng.”

Linh Lung cười khô, bàn tay nắm lấy mũi kiếm sắc bén, thân kiếm nháy mắt nhuộm máu, giọt máu đỏ tươi theo đầu ngón tay trắng nõn của nàng từng giọt nhỏ xuống. “Linh Lung mệnh tiện, dưới hoàng tuyền có mẫu tử Dao phi làm bạn, thật cũng sẽ không cô đơn rồi.” Mối nàng treo một nụ cười châm chọc, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm vào ánh mắt Sở Diễm. “Hoàng thượng không phải hỏi ta vì sao muốn như vậy ư? Hoàng thượng chỉ là không hiểu được nữ nhân, có nữ nhân nào không có lòng ghen tị, lại có nữ nhân nào không muốn được trượng phu yêu. Hoàng thượng cho phép Thẩm Thiên Dao là duy nhất, vậy Linh Lung ở chỗ nào?”

Mây kiếm Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, trầm giọng nói, “Trẫm đã từng nói, đã là hoàng hậu, liền phải có lòng khoan nhượng. Nàng nếu như không làm được trẫm cũng đã nói, có thể thả cho nàng rời đi.”

Linh Lung bắt lực lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào, “Nếu như Linh Lung thật sự có thể tiêu sái rời đi, hà tất phải đem chính mình vây khốn ở trong cung chịu đựng dày vò. Hoàng thượng, Linh Lung thật yêu người, bởi vì yêu người, ta mới có thể không dung được Thẩm Thiên Dao.” Nàng thống khổ gật đầu, lại lắc đầu. A, bản thân nàng làm sao không từng cảm thấy hoang mang cùng cực. “Linh Lung không phải không tự mình hiểu được, Linh Lung sẽ không là

duy nhất của hoàng thượng, cũng không dám hy vọng xa vời. Ta có thể bao dung người có nữ nhân khác, lại không cho phép trong lòng người đặt những nữ nhân khác vào tim. Hoàng thượng nói ta ghen tị đồ kỹ, Linh Lung đều không để ý, nhưng cho dù lấy mạng đền mạng, ta tuyệt không thể lưu Thâm Thiên Dao ở đời. Hoàng thượng để tay lên ngực tự hỏi, nếu không phải Doãn Hàm U tu hủ chiếm tổ chim khách, người đối với Thiên Dao chỉ sợ rềnh thâm sâu.”

Linh Lung khóc không ngừng, bàn tay nắm chặt y phục trước ngực, thân thể mỏng manh không ngừng run rẩy. Đi tới ngày hôm nay, nàng làm sao lại không đau.

Gợn sóng trong mắt Sở Diễm từ từ bình ổn, giọng nói ra lại vẫn băng hàn thấu xương như cũ, hẳn đã từng quý trọng nàng, nhưng một khắc kia khi nàng vươn ma chường với Thiên Dao, mười mấy năm tình ý giữa bọn họ liền vĩnh viễn mất đi. “Linh Lung nàng nói yêu ta, nhưng nàng cũng không hiểu được yêu ai yêu cả đường đi. Cho dù nàng không để ý Thâm Thiên Dao, cũng nên yêu thương hài tử của trẫm trong bụng nàng ấy. Linh Lung, tình yêu của nàng quá mức ích kỷ. Nàng yêu không phải ta, mà chính là nàng. Tình yêu chân chính không phải giữ lấy mà là thành toàn.”

Dứt lời, Linh Lung vậy mà ngửa đầu cười to, nước mắt mặn chát theo khoé môi chảy vào trong miệng, lại dị thường chua xót. “Hoàng thượng nói ‘thành toàn’? Vậy hoàng thượng vì sao không thành toàn Thâm Thiên Dao, thả nàng tự do! Nếu lúc trước hoàng thượng đồng ý thả nàng tự do, như thế toàn bộ bi kịch liền sẽ không xảy ra. Người yêu nàng ta, liền không đau tiếc khoá nàng ta vào trong ngực. Nói đến cùng, chúng ta bất quá là cùng một dạng người.”

Mắt phượng Sở Diễm hơi hơi nheo lại, khoé môi chậm rãi hiện lên ý cười, mang theo vài phần châm chọc cùng tự giễu. Có lẽ, Linh Lung nói rất đúng, bọn họ đích thật là cùng một loại người.

“Đừng uống phí tâm cơ, Thâm Thiên Dao trúng độc đoạt hồn thảo, không có thuốc nào cứu được. Nàng ta tối đa chỉ có thể chống đỡ được một tháng mà thôi, hoàng thượng cũng không cần chờ mong hài tử của nàng. Hoàng thượng nói rất đúng, Linh Lung là nữ nhân ích kỷ. Linh Lung không chiếm được, Thâm Thiên Dao cũng đừng mơ tưởng.” Nàng khàn cả giọng cười ha ha, bàn tay cầm chặt mũi kiếm sắc bén, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, cánh tay run rẩy đem kiếm đâm về phía ngực.

Nhưng đau đớn trong tưởng tượng không có xảy ra, lại cảm giác được từng giọt chất lỏng ấm áp rơi trên cảm bào, thấm ướt một mảng lớn. Linh Lung mở hai mắt ra, chỉ thấy Huyền Ảnh chẳng biết từ lúc nào đã chắn trước người nàng, thân kiếm đã đâm vào ngực hắn vài tấc, cắm thẳng vào tim. Trong miệng hắn trào ra một lượng máu lớn, áo choàng màu đen dĩ nhiên đã ướt đẫm.

“Đại ca!” Linh Lung đau triệt nội tâm rống một tiếng, nàng gắt gao ôm lấy thân thể Huyền Ảnh. “Linh Lung bị trừng phạt đúng tội, đại ca không cần làm vậy vì muội!”

Huyền Ảnh cười khô, hẳn hiểu Sở Diễm, bảo kiếm Phi Hồng ra khỏi vỏ nhất định phải nhiễm máu tươi. Sở Diễm thật sự động sát khí với Linh Lung, nếu như hắn không thay nàng đỡ một kiếm này, người chết sẽ là Linh Lung. “Linh Lung, muội là thân nhân duy nhất của đại ca, ta làm sao có thể trơ mắt nhìn muội chết chứ.” Huyền Ảnh gắng gượng một tia khí lực cuối cùng, run rẩy bắt lấy bàn tay Linh Lung, “Linh Lung, hứa với đại ca, nhất định phải sống thật tốt.”

Linh Lung khóc đã không có khí lực, thống khổ gập đầu.

Hắn quay đầu về phía Sở Diễm, khoé môi treo một nụ cười thoải mái. “Hoàng thượng có từng nhớ rõ, ngày đó Huyền Ảnh giao muội muội vào trong tay hoàng thượng, hoàng thượng từng đáp ứng qua, cho dù ngày nào đó Linh Lung phạm lỗi sai gì, đều sẽ không thương tổn tính mạng muội ấy. Linh Lung nhất thời bị ma quỷ ám hại Dao phi, Huyền Ảnh nguyện thay muội ấy đền tội, mong hoàng thượng tha thứ cho Linh Lung.”

Mày kiếm Sở Diễm lạnh lùng nheo lại, đã thu hồi trường kiếm. Xoay người, lãnh ngạo sừng sững đứng tại chỗ.

Phía sau, truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế của Linh Lung, “Hoàng thượng, hoàng thượng cầu người cứu cứu đại ca của ta đi, Linh Lung biết sai rồi, Linh Lung nguyện ý chịu chết, hoàng thượng.”

Sở Diễm lạnh lùng nói, “Một kiếm xuyên tim, hẳn đã là người sắp chết, trẫm không cách nào cái ý trời.”

Khóc đến sau cùng chỉ có nước mắt băng lãnh chảy xuống, Linh Lung đã khóc không thành tiếng. Nàng ôm Huyền Ảnh, trơ mắt nhìn hắn mất đi hơi thở cùng nhiệt độ trong ngực mình, trở thành một khối thi thể cứng ngắc.

“Xích Diễm, mang Huyền Ảnh đi hậu táng.” Sở Diễm lạnh giọng phân phó, Xích Diễm khom người lĩnh mệnh, tiếp nhận xác Huyền Ảnh từ trong lòng Linh Lung, ôm nhanh đi ra ngoài.

Linh Lung quỳ dưới chân Sở Diễm, thống khổ mà bất lực nắm lấy một mảnh góc áo hắn. “Hoàng thượng, Linh Lung biết sai rồi, hoàng thượng, người tha thứ cho Linh Lung một lần cuối đi có được hay không, hoàng thượng...”

Sở Diễm rũ mắt, từ trên cao nhìn xuống nàng, trong mắt nhưng lại không có chút nhiệt độ. “Linh Lung, nếu như nàng muốn oán giận, đều có thể nhắm về phía trẫm, vì sao phải xuống tay với Thiên Dao! Linh Lung, trẫm quả thật cực kỳ hận nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Ly Thương (7)

Linh Lung cười khỏ, đứng vậy, nàng làm sao lại quên, Sở Diễm yêu Thẩm Thiên Dao đã vượt qua cả sinh mệnh. Giờ phút này, chỉ sợ là hận chết nàng rồi.

“Huyền Ảnh thay nàng một mạng, Linh Lung, trăm sẽ không giết nàng. Kể từ hôm nay, biến Khôn Ninh cung thành lãnh cung, trăm cùng nàng, tử sinh không gặp lại.” Sở Diễm băng lãnh bỏ lại một câu, xoay người phát tay áo bỏ đi.

Lúc này, trong Cảnh Dương cung, Thiên Dao cho lui cung nhân, ru rú trên giường rồng mềm mại, trên người là chăn gấm dày nặng, thân thể lại vẫn lạnh đến phát run. Nàng héo rút trong góc, ánh nến mờ nhạt trong phòng lay động chiếu lên một vệt bóng mờ trên khuôn mặt tái nhợt, càng lộ rõ sự bất lực.

Đau đớn do hàn băng xâm nhập vào trong xương cốt bắt đầu từ ngực lan tràn ra, Thiên Dao tựa người vào thành giường, đau đến khóc không thành tiếng. Đầu ngón tay nắm chặt chần gấm dưới thân, đầu đến co rút, đầu ngón tay bén nhọn siết chặt, móng tay vỡ nứt, huyết nhục mơ hồ một mảnh. Lần này là lần thứ hai đoạt hôn thảo phát tác, so với lần trước càng nặng hơn, trên trán Thiên Dao che kín một tầng mồ hôi lạnh, lại cố nén không chịu gọi ra tiếng.

Nàng tránh khỏi ánh mắt mọi người, đó là vì không muốn Sở Diễm biết sự thống khổ của nàng. Nàng đau, hẳn chỉ càng đau lòng hơn. Ở cuối cùng sinh mệnh, nàng muốn lưu lại cho hân hoi ức tốt đẹp nhất.

Có lẽ cảm nhận được đau đớn của mẫu thân, hài tử trong bụng bắt đầu không an phận, không ngừng đá động. Lệ từ trên khuôn mặt tái nhợt của Thiên Dao chảy xuống, nàng là mẫu thân vô năng nhất trong thiên hạ. Nàng cho hân sinh mạng, nhưng lại không cách nào để cho hân bình an ra đời.

“Bảo bảo đừng sợ, mẫu thân sẽ ở bên con.” Cho dù sinh tử, nàng sẽ bảo vệ hài tử của nàng cùng Sở Diễm.

“Á!” Đau đớn tựa như xé rách nổ tung trong miệng, Thiên Dao kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể không cách nào khác chế run rẩy, hàm răng gắt gao cắn chặt môi dưới, làn môi đơn bạc đã huyết nhục mơ hồ. Đau đớn ảnh hưởng tới thai nhi trong bụng, hài tử không an phận bắt đầu đá đánh trong bụng mẫu thân. Hai loại đau đớn này khiến cho Thiên Dao giống như đặt mình trong địa ngục, đau, cũng không dám kêu thành tiếng.

“Nương nương, người làm sao vậy?” Ngoài cửa, Yêu Nguyệt nghe thấy tiếng động lạ trong phòng, lo lắng mở miệng.

“Không, không có gì.” Thiên Dao dùng chân bó chặt thân thể, mạnh mẽ chống đỡ trả lời một câu. Chuyện nàng độc phát tuyệt không thể để cho bất kỳ người nào biết được, nàng tuyệt sẽ không để cho Sở Diễm tiếp tục lo lắng. Trong lúc tuyệt vọng, nàng không biết Sở Diễm có thể làm ra chuyện gì. Đoạt hôn thảo, a, đoạt hôn thảo cũng không phải không có giải được, chỉ là, thứ kia cực kỳ khó có được. Huống chi, nàng người mang long tự, muốn giải độc cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Trong lúc đau đớn, ý thức từ từ mơ hồ, sau cùng rơi vào trong bóng tối.

Lúc Sở Diễm đi vào, Thiên Dao đã ngất ở trong góc giường. “Dao Nhi.” Ngực hân chợt lạnh, đi nhanh tới ôm nàng vào trong lòng. Sắc mặt Thiên Dao tái nhợt như tờ giấy, khoe môi vẫn còn đọng lại giọt máu chói mắt. Sa y đơn bạc trên người sớm ướt đẫm, giống như nhúng vào nước vậy.

“Dao Nhi, Dao Nhi, tỉnh lại.” Sở Diễm đau lòng gọi tên nàng, đầu ngón tay thon dài lau đi nước mắt bên má nàng. Môi ôn nhuận dán lên môi nàng, muốn xoa dịu đau đớn của nàng. Sở Diễm đưa tay ấn lên ngực nàng, muốn truyền nội lực vào trong cơ thể nàng nhưng vẫn như cũ bị hàn khí trên ngực nàng bức lui. Thân thể của nàng cơ hồ đã bị hàn khí bao vây, nàng bất quá là dùng một tia khí lực cuối cùng muốn bảo trụ hài tử trong bụng.

“Hoàng thượng, có cần truyền ngự y?” Yêu Nguyệt run giọng mở miệng.

Ánh mắt Sở Diễm khê âm u, giọng đáp lại. “Không cần.” Nếu nàng không muốn cho hân biết, hẳn làm sao có thể cô phụ nỗi khổ tâm của nàng. Chỉ sợ, đây không phải lần đầu tiên Thiên Dao phát độc. Nếu như theo lời Linh Lung nói, nàng tới đa chỉ có thể sống qua một tháng này. Không nghĩ tới, thời gian bọn họ gần nhau thực ra lại ngắn ngủi như vậy.

“Truyền ngự y viện thủ đến Ngự thư phòng kiến giá.”

“Dạ vâng.” Yêu Nguyệt khê cúi người, chậm rãi thối lui ra ngoài.

Sở Diễm bồng Thiên Dao lên, đi vào trong phòng, bên trong sương mù quanh quẩn, nước trong ôn tuyền chảy không ngừng. Hân cẩn thận cởi đi y phục trên người nàng, ôm nàng đi vào trong ôn trì. Thiên Dao mặc dù mang thai, nhưng không thể nào phủ nhận, nàng vẫn là một mỹ nhân mỹ lệ động lòng người. Khê nhắm mắt, hàng mi thon dài trên khuôn mặt tái nhợt tạo một bóng mờ.

Hân khê ôm nàng, thân thể hai người ngâm trong nước suối, dòng nước ấm áp từ từ xoa đi hàn khí trên người Thiên Dao. Lông mi khê rung động, một đôi mắt sáng chậm rãi mở ra, lộ ra ánh sáng ngọc chói mắt. Thiên Dao chỉ cảm thấy thân thể đau đớn vô cùng, nhất thời đầu óc trống rỗng. Lọt vào trong mắt là dòng suối chảy ào ào cùng vòng tay rắn chắc đang bao quanh trên thân thể của nàng.

“Tỉnh rồi?” Sở Diễm ôn nhuận cười, bàn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng lên. Thân thể trần trụi của nàng dựa sát vào trong lồng ngực rắn chắc của hân, trong nước suối, da thịt hai người thân cận. Gò má Thiên Dao đỏ bừng, quần bách xoay mặt.

“Hoàng thượng làm gì vậy?”

Sở Diễm không nói, mỉm cười cúi đầu, hôn lên làn môi mềm mại của nàng, trần trọc. Một lúc sau mới lưu luyến buông ra. “Dao Nhi có thai, trăm còn có thể làm gì. Chỉ là ôm nàng một cái để thoải nổi khổ tương tư mà thôi.”

Khoé môi Thiên Dao nở nụ cười, trầm nhẹ nói, “Không phải hàng đêm đều ôm ta trong lòng sao, hoàng thượng không chê phiền, Thiên Dao lại cảm thấy ngán.”

Sở Diễm thoải mái cười, vui đầu ngửi mùi hương giữa mái tóc mềm mại của nàng. “Dao Nhi hiện tại đã ngán ta, vậy nên làm thế nào cho phải đây, cả đời dài như thế, xem ra ta phải cố gắng hơn mới được.” Đầu lưỡi linh hoạt của hắn cố ý liếm lên vành tai mẫn cảm của nàng, khiến cho thân thể Thiên Dao run rẩy một trận, dừng không được cười duyên thờ đốc.

“Sở Diễm, đừng nháo.” Nàng âm giọng mềm mại quát lớn một câu, vô lực đẩy hắn ra.

Sở Diễm cao giọng mà cười, cánh tay bò lên vòng eo mềm mại của nàng. “Còn lạnh không? Về sau nếu lạnh nhất định phải nói cho ta biết.”

Thiên Dao trầm nhẹ mà cười, tận lực che giấu ưu thương thoáng qua trong đáy mắt kia. “Hoàng thượng còn muốn ôm Thiên Dao như vậy tắm rửa? Ta cũng không can.”

Ý cười Sở Diễm không giảm, khom người ôm nàng lên, hướng bên cạnh hồ mà đi. Theo cước bộ của hắn, từng tác da thịt lộ trong không khí. Thân thể trắng kiện của hắn hoàn toàn hiện ra ở trước mặt nàng. Đôi má Thiên Dao cơ hồ đỏ bừng, vui đầu vào trước ngực hắn, xấu hổ không dám mở mắt ra.

“Ta còn có chỗ nào không để cho Dao Nhi chạm qua sờ qua, giờ lại còn thẹn thùng.” Hắn tà mị nhếch khoé môi, ánh mắt ôn nhuận nhìn về tiểu nữ nhân trong lòng.

Trên bình phong bên cạnh ao treo một sa y trắng thuần sạch sẽ, Sở Diễm thật cẩn thận bao lấy thân thể nàng, sau đó mới khoác lên cẩm bào màu đỏ tía. Hắn một lần nữa ôm Thiên Dao trở về trên giường rồng, cẩn thận vén góc chăn cho nàng, ở trên trán nàng khẽ hôn. “Ta phải đi một chuyến tới Ngự Thư phòng, nàng nghỉ ngơi trước đi.”

“Uhm” Thiên Dao khẽ gật đầu.

Trong Ngự thư phòng, ngự y viện thủ sớm ở ngoài điện chờ lâu, thấy đế vương đi nhanh mà vào, cuống quýt quỳ gối hành lễ. “Cựu thần tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.” Sở Diễm thuận miệng đáp, ngồi ở ghế chủ vị, cẩm bào màu đỏ tía càng toát lên quý khí trong veo mà lạnh lùng.

“Ngươi làm nghề y đã nhiều năm, trăm tin tưởng y thuật của ngươi. Trăm muốn nghe lời nói thật, Dao phi rốt cuộc còn có thể chống đỡ được bao lâu?” Sở Diễm thanh lãnh mở miệng, không âm không giận, lại rất là nghiêm túc.

Ngự y vẫn chưa dám đứng dậy, ngược lại càng cúi đầu thấp hơn. “Hồi bẩm hoàng thượng, ước chừng khoảng một tháng.” Ông trả lời rất rõ ràng, đáp án như vậy sớm bởi hồi trong miệng từ lâu, chỉ còn chờ đế vương tới hỏi.

Một tháng, đầu ngón tay Sở Diễm dưới ống tay áo không khỏi siết chặt. Một tháng, thật sự quá ngắn, thậm chí, không kịp chờ đợi hài tử ra đời. “Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc, trăm không tin đoạt hồn thảo thật sự không có thuốc nào chữa được. Ngươi làm nghề y vài thập niên, chẳng lẽ cũng nghĩ không ra kế sách ứng đối sao?”

Ngự y viện thủ chấp tay cúi người, chần chừ. “Hồi bẩm hoàng thượng, nếu như nương nương không có thai, có lẽ vẫn có thể thử một lần, nhưng hiện giờ, cho dù là có vật kia cũng bất quá là kéo dài thời gian mà thôi.”

“Vật gì?”

“Máu của con chồn tuyết.” Ngự y hồi đáp, “Con chồn tuyết sinh trưởng trong gió tuyết rét lạnh, lại có khả năng chống chịu với cực hàn nơi trời băng đất tuyết. Đó là vì máu nó không giống người thường. Nếu có máu con chồn tuyết có thể kéo dài thêm 2 tháng nữa, có lẽ, có thể đợi được tiểu hoàng tử ra đời.” Như vậy, cũng bất quá là lui mà cầu tiếp, không thể bảo toàn cho Dao phi, chỉ có thể bảo toàn long tự trong bụng.

Sở Diễm tự nhiên có nghe qua chút tin tức này nọ về con chồn tuyết. Tây Hạ quốc ở dưới chân núi tuyết mà con chồn tuyết là chí bảo của Tây Hạ quốc, tuyệt không chấp tay nhường cho người. Xem ra, chỉ có thể cố gắng rặn đi đoạt. Hai tháng, mặc dù ngắn ngủi, nhưng đúng là vẫn còn hy vọng, ít nhất, hắn có thể dùng hai tháng thời gian này vì Thiên Dao tìm kiếm linh dược.

“Uhm, trăm biết rồi, ngươi lui ra đi.”

Ngự y như lấy được ân xá, khom người thối lui ra ngoài.

Có một số việc đã quyết định liền không thể chần chừ. Đại Hàn trăm vạn hùng binh chờ xuất phát, An Thanh Vương giám quốc, Sở Diễm ngự giá thân chinh, trước đánh Tây Hạ, mà mục đích, nhưng chỉ là một con chồn tuyết cứu mạng kia thôi.

Trận địa lớn như vậy, trong Cảnh Dương cung lại giấu kín không kể hờ. Sở Diễm cưỡi xuống toàn thân khô giáp, trước khi xa nhau lại vẫn làm bộ như không có việc gì.

Trên giường rồng minh hoàng, Thiên Dao vẫn bình yên ngủ say như cũ, đêm qua hân độc lại phát tác một lần nữa, nàng trốn ở trên giường, đau đến ngất đi. Ngăn cách một cánh cửa phòng, Sở Diễm cô lãnh đứng ở ngoài cửa. Nàng không muốn hân nhìn thấy, hân liền làm như không biết. Nhưng mà, thương tổn ở trên người nàng, lại đau ở trong tim hân, đau lòng rét thấu xương như vậy cơ hồ đau đến không muốn sống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Ly Thương (8)

Hân cầm bàn tay nhỏ bằng lãnh của nàng trong lòng bàn tay, không ngừng hôn. Hàng mi dài của Thiên Dao khẽ run, chậm rãi mở đôi mắt sáng. “Sở Diễm.” Nàng ôn nhu gọi, khoé môi hiện lên ý cười nhạt.

“Dao Nhi, ta phải xuất cung vài ngày, nếu thuận lợi, trước ngày 15 sẽ trở về. Lúc ta không có ở đây, Từ ma ma sẽ chăm sóc nàng. Dao Nhi không được tiếp tục tùy hứng không uống thuốc.” Hân ái muội cười, dán môi bên tai nàng, hô hấp ấm áp phun ra trên da thịt trắng nõn nà trên má nàng. “Nếu không ngoan, xem ta trở về xử trí nàng như thế nào.”

Thiên Dao trầm nhẹ cười, nàng tự nhiên có thể hiểu được ý tứ của hân. Bàn tay nhỏ mềm mại không xương trở tay nắm lấy cánh tay hân, nhạt giọng mở miệng. “Sắp có chiến sự sao?”

Ánh mắt Sở Diễm nháy mắt lãnh trầm, khoé mắt không dấu vết quét qua đám nô tài ngoài điện. Nếu là người nào nhiều chuyện, hân tự nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ.

Thiên Dao bất đắc dĩ nhẹ cười, trong đôi mắt trong suốt có nhàn nhạt gọn sóng. “Không phải bọn họ, là chàng.”

“Ồ...?” Sở Diễm mỉm cười, khẽ nhú đuôi mày.

“Trên người chàng mang theo một cỗ sát khí.” Nàng nắm tay hân, ngưng mắt nhìn ánh mắt hơi hơi thay đổi của hân. “Sở Diễm, không thể không đi sao?”

Hân bất đắc dĩ cười, âm giọng nói, “Dao Nhi không cần tùy hứng.”

Ánh mắt Thiên Dao chợt loé lên nhàn nhạt bi thương, lại mở miệng. “Đi sớm về sớm, Sở Diễm, ta sẽ nhớ chàng.”

“Ừ.” Hân nhẹ cười, làn môi ôn nhuận rơi vào trên đôi môi cánh hoa của nàng.

Đánh với Tây Hạ một trận, đánh đến vô cùng thảm thiết, thiết kỵ của đại quân Đại Hàn đi qua chỗ nào, tiếng kêu rên khắp nơi. Sở Diễm dụng binh như thần, lần này hành sự thủ đoạn quá mức ngoan độc, đơn giản chỉ là bức bách Thác Bạt Nguyên Hồng giao ra con chồn tuyết. Là chiến tranh, đương nhiên sẽ có thương vong, vì một nữ nhân khai mào chiến lửa đã dẫn tới sự bất mãn của quần thần trong triều đình. Nhưng Sở Diễm chuyên quyền độc đoán, lại có người nào có thể khuyên được.

Từ lúc theo đại quân xuất chinh, văn võ cả triều liên quỹ gối ngoài Cảnh Dương cung, rõ ràng là tạo áp lực. Tác phong làm việc của Sở Dục cũng cực kỳ giống Sở Diễm. Văn võ cả triều quỹ thẳng ngoài cung, hân lại làm như không thấy, trái lại muốn nhìn xem rốt cuộc ai có thể bảo trì bình thần. Cảnh Dương cung hộ vệ tầng tầng lớp lớp, cho dù bên ngoài trời long đất lở cũng tuyệt không có đôi câu vài lời truyền vào trong lỗ tai Thiên Dao.

“Hôm nay Thất tẩu thấy thế nào?” Sở Dục đẩy cửa vào, khoé môi mang theo nụ cười ôn nhuận.

Thiên Dao nửa tựa vào giường rồng, nụ cười hơi chút trắng xanh, ở trước mặt Sở Dục, nàng cũng không giấu diếm, có khi, một mình chịu đựng cũng là một loại thống khổ. “Khi nào thì hân mới có thể trở về? Ta, ta sợ chống đỡ không tới...”

“Thất tẩu không nên nói vậy, trong lòng Thất ca nhớ người cùng hài tử, nhất định sẽ tốc chiến tốc thắng.” Sở Dục dừng bước trước cửa sổ, ánh mắt ôn nhuận.

Thiên Dao hơi chưa xót lắc đầu, mặc dù dùng nhân sâm ngàn năm treo một tia sinh khí, nhưng chung quy không phải kẻ lâu dài, đã nhiều ngày ác mộng quần thần, cảnh trong mơ đều là sinh ly tử biệt, lúc tỉnh lại, trên mặt là nước mắt ẩm ướt. “Sở Dục, ta rốt cuộc cảm thấy các người đang giấu diếm ta gì đó. Hiện giờ đại cục đã định, còn có chiến sự gì cần hân ngự giá thân chinh chứ?”

Sở Dục nhíu mi tâm, Thiên Dao quá mức thông minh, muốn lừa gạt nàng, thực không dễ. “Thất tẩu không cần nghĩ nhiều, Thất ca dụng binh như thần, huyênh áy mới đăng cơ, lần này là lúc tạo quân uy.”

Thiên Dao trầm mặc không nói, lại có vẻ dăm chiêu. Một lúc sau lại nói, “Ta muốn đi Ngự Hoa viên một chút, Sở Dục, người theo giúp ta đi.”

“Thân thể Thất tẩu suy nhược, không nên ra gió, không bằng thần đệ bồi người ngồi trong viện một chút, được không?”

Thiên Dao nâng mắt, không chớp mắt theo dõi hân, ánh mắt trong suốt giống như muốn xuyên thấu lòng người. Sở Dục cảm thấy căng thẳng, bàn tay ở

dưới ống tay áo không khỏi buộc chặt.

Thiên Dao nhẹ cười, hơi giễu cợt. Lý do quá mức rõ ràng, bọn họ, rốt cuộc che giấu nàng chuyện gì?

“Hay là thôi đi, An Thanh Vương nếu như rảnh rồi có thể theo giúp ta đánh một ván cờ?”

“Thần đệ từ chối thì bất kính.” Sở Dục cười, phân phó người hầu ngoài điện bưng bàn cờ tới. Ván cờ này đánh rất chậm, mỗi một bước đi của Sở Dục đều suy tính cẩn thận, sợ rơi vào bẫy của Thiên Dao. Mà Thiên Dao lại tùy hứng, hẳn không nhanh không chậm, nàng liền cùng thả chậm bước đi.

“Vương gia.” Lưu Trung chậm rãi bước vào, có chỗ cổ kỵ nâng mắt nhìn Thiên Dao, sau đó, mới khẽ bèn lỏ tai Sở Dục.

Nháy mắt sắc mặt Sở Dục khẽ biến, xua tay ý bảo ông lui xuống trước đi. Một lát sau, mới nhạt giọng nói với Thiên Dao, “Hôm nay sợ là không thể bồi Thất tẩu chơi cờ, Sở Dục còn có chút công vụ cần xử lý.”

Thiên Dao cười, “Vương gia, chính sự quan trọng hơn.”

Sở Dục đứng dậy cúi đầu, sau đó bước nhanh rời đi, thậm chí còn mang theo vài phần vội vã.

Thiên Dao nhìn bóng lưng hắn từ từ đi xa, trong mắt chợt loé lên tia giảo hoạt.

Đêm, yên tĩnh.

Trên nóc nhà Cảnh Dương cung thoáng hiện một bóng đen, nàng che giấu vô cùng tốt trong đêm tối, ánh mắt ngưng trọng nhìn xuống phía ngoài Cảnh Dương cung. Quân thần quý đây đất, người cầm đầu nhưng là tân nhậm Thừa tướng – Vân Kiếm. Mấy cự thân quý trên đất, thậm chí khóc sụt sùi, hô to: “Dao phi là hoạ quốc yêu cơ.”

Trên nóc nhà, Thiên Dao cô lãnh mà cười, nàng sớm nên nghĩ đến, không phải sao! Tây Hạ, con chồn tuyết, chiến tranh, sinh linh đồ thán... Nàng đích thật là tội nhân hoàng triều Đại Hàn. Mặc dù người đang mang thai, đáng điệu Thiên Dao xem như uyển chuyển. Nàng từ trên nóc nhà nhanh nhẹn nhảy xuống, không cố kỵ thị vệ ngăn trở, lấy quyền Quý phi, mệnh cho cung nhân mở cửa điện Cảnh Dương cung.

Lúc nữ nhân khuynh quốc khuynh thành này đứng ở trước mặt chúng thần, văn võ bá quan lại cứng ngắc tại chỗ, nhất thời ngừng lại hô hấp, vừa mới kêu gào nhắm mắt ngừng công kích.

Ánh mắt Sở Dục trầm xuống, lạnh lẽo quét qua cung nhân phía sau, mọi người lão đảo quý xuống đất, trong miệng la lên: “Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng.”

“Đêm đông lạnh, Thất tẩu đừng để bị lạnh ảnh hưởng thân thể, thần đệ cũng không cách nào ăn nói với Thất ca.” Sở Dục trầm lại, tiến lên vài bước, cời áo lông cáo phía sau lưng ra, khoác lên đầu vai Thiên Dao.

Thiên Dao lạnh nhạt, khuôn mặt tinh xảo nhạt nhẽo, nhưng lại làm cho lòng người run sợ. “Hắn ở Tây Hạ?” Nàng nhạt giọng mở miệng. Mà Sở Dục không nói.

“Vì con chồn tuyết?” Nàng lại hỏi, còn Sở Dục vẫn trầm mặc như cũ, mà vô lực phản bác chính là im lặng.

Thiên Dao cười khổ, đã không còn cần thiết phải từng bước ép sát. “Tội gì chứ, cho dù có con chồn tuyết, hẳn cũng cứu không được ta.”

Sở Dục vẫn như cũ im lặng là vàng, cũng không phải không nghĩ, mà là không biết nói gì để phản bác.

“Nói cho hắn biết, đập tầng tầng thi cốt để giành lấy sự sống, Thiên Dao không cần.” Nàng trong veo mà lạnh lùng bỏ lại một câu, cất bước đi tới trước người Vân Kiếm, cúi đầu ngó nhìn bóng dáng cao lớn quý gối trên đất của hắn. “Vân Kiếm ca, huynh cũng cho rằng Thiên Dao là kẻ gây tai hoạ sao?”

Vân Kiếm khom người cúi đầu, sắc mặt chưa từng trầm trọng như vậy. “Nuông nuong cũng không sai, sai ở chỗ hoàng thượng yêu nuông nuong như vậy.”

Thiên Dao trào phúng cười, lại nói, “Yêu cũng là sai sao?”

“Yêu căn bản không sai, nhưng nếu đem tình yêu biến thành thống khổ trên người người khác, nó liền thành sai. Nuông nuong kim chi ngọc diệp, nhưng thiết huyết nam nhi Đại Hàn, mạng bọn họ nên coi như cỏ rác sao? Con dân Tây Hạ, có tội tình gì chứ.”

Thiên Dao lạnh nhạt mà cười, dung nhan tuyệt lệ bình tĩnh như nước, chỉ nhàn nhạt rơi vào trên người hắn, nói khẽ, “Vân Kiếm ca sẽ trở thành một thể hệ lương tướng.”

Sự tình cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng, đại quân vây khốn đế đô Tây Hạ, Thác Bạt Nguyên Hồng lấy tính mạng công chúa Loan Âm ra áp chế. Chung quy, Sở Diễm không phải người vô tình, chí thân chí ái, tình thế khó xử, nhất thời, chiến tranh rơi vào thế giằng co. Đại quân Sở Diễm chỉ vây khốn đế đô Tây Hạ không công, nhưng thời gian của Thiên Dao, đã không còn nhiều.

Hoàng cung Tây Hạ, trong chính điện, Thác Bạt Nguyên Hồng cùng Loan Âm ngồi đối diện nhau, hai người trái lại vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không có nửa phần bi thương sắp mất nước.

“Không nghĩ tới nàng vậy mà lại thành bùa hộ mệnh của Tây Hạ ta, có nàng ở đây, Cảnh Khang để tự nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Thác Bạt Nguyên Hồng cười, toàn thân mặc giáp kim sắc ở dưới ánh mặt trời sáng loé chói mắt.

Loan Âm không kêu ngoạc không siểm nịnh, tùy ý bùng chén trà trên bàn lên, nhấp một ngụm, “Có điều vì một súc sinh, lại biến thành sinh linh đồ thần, tội gì.”

“Con chồn tuyết là chỉ bảo Tây Hạ ta, từ lúc tổ tiên gây dựng sự nghiệp, từng trong lúc vô tình được con chồn tuyết cứu. Nó tuy là súc sinh, so với người lại càng có tình nghĩa. Theo di huấn tổ tiên, chỉ cần Tây Hạ còn một người, liền không thể nào mất đi con chồn tuyết.” Thác Bạt Nguyên Hồng chậm chạp nói.

“Di huấn tổ tiên?” Loan Âm nhẹ cười, có vài phần khinh thường. “Tổ tiên đã qua đời, quy củ là chết, người mới là sống. Chẳng mới đúng là đương kim quốc chủ Tây Hạ, đi con đường nào, chẳng có quyền thay đổi.”

Thác Bạt Nguyên Hồng không nói, mày kiếm hơi hơi nhíu lại.

“Nguyên Hồng, ta sẽ không tiếp tục tùy ý chàng bày bố. Nếu như đại quân Đại Hàn lại công thành, ta sẽ từ trên thành lầu nhảy xuống, tuyệt sẽ không trở thành gánh nặng của Sở Diễm.” Biểu tình của nàng mặc dù bình tĩnh, trong giọng nói lại rất dứt khoát.

Bàn tay Nguyên Hồng nắm chặt, trong điện trống trải có thể nghe được tiếng khớp xương va chạm vào nhau rõ ràng, nói, “Loan Âm, cảm tình nàng dành cho ta, lẽ nào không chịu nổi một kích như thế sao?”

Nàng trầm mặc, ánh sáng ngọc lưu chuyển trong mắt. “Nguyên Hồng, ta có thể vì chàng mà chết, nhưng không thể vì chàng mà sống. Ta biết Sở Diễm, nếu không phải tình thế bức bách, đệ ấy tuyệt sẽ không dễ dàng khơi mào chiến hoả.” Nàng đứng dậy, bước sen nhẹ nhàng dừng bước trước người hắn, quỳ gối dưới chân hắn, cánh tay mềm mại không xương vòng qua eo hắn, mặt dựa sát vào lòng bàn tay hắn. “Nguyên Hồng, ta yêu chàng, nhưng Sở Diễm là đệ đệ ta.” Chỉ thân chí ái, nàng làm sao cũng khó cả đôi đường.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Ly Thương (9)

Đình đầu truyền đến tiếng thở dài bất đắc dĩ của Thác Bạt Nguyên Hồng.

Chiến tranh, bắt đầu thì kinh thiên động địa, lúc kết thúc, lại lặng yên không tiếng động. Dòng máu tươi bởi vì chiến tranh mà chảy bị tuyết trên rừng núi trắng bao phủ ở Tây Hạ bao trùm, từng khối thi thể được mai táng dưới bầu trời nhiều tuyết. Lại có người nào tới tế điện bọn hắn sớm mất linh hồn!

Đường về, xe ngựa xa hoa được tăng tăng hộ vệ canh giữ. Trong xe ngựa, Loan Âm cùng với người hai bên cạnh làm bạn chính là thị nữ Tây Hạ. Trong đó có một người trong lòng ôm một con chồn trắng thuần như tuyết.

“Nó thật sự có thể cứu tính mạng Thiên Dao sao?”

Sở Diễm lạnh nhạt, lúc này, có gió thổi bay một góc màn xe, ánh mắt hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, mang theo một chút mờ mịt cùng sầu bi. “Có lẽ vậy.” Hắn nhạt giọng nói, “Nếu may mắn, có lẽ có thể chống đỡ được tới lúc hài tử ra đời.”

Loan Âm nhất thời ngu ngơ, chấn kinh cùng không thể tin chột loé lên trong đôi mắt mỹ lệ. Mỹ nhân khuynh quốc, không tiếc dấy lên chiến hoả, lại chỉ vì kéo dài sinh mệnh Thẩm Thiên Dao thêm tháng, tình yêu của hắn đối với Thiên Dao quả thật đủ để khuynh thành. Nàng vươn bàn tay ấm áp ra, bao trùm lên bàn tay to băng lãnh của Sở Diễm, cũng như khi còn bé, nàng cho hắn ấm áp, ý đồ cho hắn thoát khỏi địa ngục hắc ám, “Sở Diễm, toàn bộ đã khá hơn, chỉ cần, không buông tay.”

“Uhm.” Sở Diễm cười nhạt, nụ cười khó tránh khỏi chua xót. Đúng vậy, ít nhất lại vẫn có hy vọng, chung quy sẽ tốt.

Lúc Sở Diễm chạy về đế đô vừa lúc là ngày 15, thân mạng phong trần, thậm chí không kịp thay y phục rửa mặt chải đầu, trong lòng chỉ nghĩ muốn xác định Thiên Dao vẫn bình an vô sự như cũ, dù cho, chỉ liếc nhìn nàng một cái cũng được. Nội điện Cảnh Dương cung không có một bóng người, Sở Diễm sừng sững ở trong điện, chỉ cảm thấy cái loại trống trải yên lặng này làm cho người ta đau đớn hít thở không thông.

“Hoàng thượng, người sao lại trở lại?” Lưu Trung từ ngoài điện đi vào, rõ ràng lấy làm kinh hãi. Dừng bỏ câu đưa tin, đại quân hành quân, mười ngày sau mới vào tới thành.

Sở Diễm vẫn chưa trả lời, chỉ thanh lãnh hỏi, “Dao Nhi đâu?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, nương nương đang ở Phật đường.” Vừa dứt lời, một góc áo mình hoàng gia đã biến mất ở cuối hành lang dài.

Bên trong Phật đường thấp nền mờ nhạt. Thiên Dao an tĩnh quỹ trước mặt Phật, hai bàn tay chấp lại, hai tròng mắt khép hờ, gương mặt kia tái nhợt, bình tĩnh như nước mà lại đậm mực, thê lương làm người thương tiếc.

Sở Diễm liền đứng trước cửa, nhưng hắn không nguyện, cũng không dám tiếp sát, dùng lời Thiên Dao mà nói, trên người hắn mang theo mùi máu nồng nặc, không nên bước vào chốn thanh tịnh của nàng. Bỗng nhiên có gió từ cửa sổ thổi vào, Thiên Dao giống như cảm nhận được cái gì đó, đột nhiên mở hai mắt. Trong mắt là sầu ly không tan được.

Nàng quay đầu, nhìn không chuyển mắt một điểm ngoài cửa sổ, ngăn cách một cánh cửa phòng nặng trĩu, Sở Diễm đứng ngoài cửa. Lúc này, hắn cuối cùng tin tưởng, giữa phu thê thật sự tồn tại tâm linh tương thông. “Sở Diễm.” Nàng nhàn nhạt thấp giọng gọi, lại vẫn như cũ cứng nhắc quỹ tại chỗ.

Thị nữ Yêu Nguyệt thấp thỏm đứng ở ngoài điện, ánh mắt tìm kiếm nhìn về phía Sở Diễm ẩn sau một trụ hành lang. Sau khi nhận được ý tứ của hắn, mới nhanh chân bước vào trong điện, cẩn thận đỡ Thiên Dao từ đất dậy, “Nương nương, mười ngày sau hoàng thượng mới trở về.”

“Vậy ư?” Thiên Dao cười khổ, nhưng rõ ràng nàng cảm nhận được hơi thở của hắn.

“Nương nương, thời gian không còn sớm, nô tỳ bồi người trở về nghỉ ngơi.” Yêu Nguyệt nâng Thiên Dao, lời nói ra đều là cực kỳ cẩn thận.

Thiên Dao lắc nhẹ đầu, “Người về trước đi, ta còn muốn sao kinh Phật.”

Yêu Nguyệt không hề phản bác, thời gian nàng đi theo Thiên Dao không hề ngắn, ít nhiều hiểu được tính tình Thiên Dao. Chủ tử này nhìn như nhu nhược, tính tình lại cực kỳ quật cường, bình thường chuyện mà nàng đã quyết định, cho dù là sai, cũng không thể thay đổi.

Yêu Nguyệt mỉm cười, vỗ về Thiên Dao ngồi xuống bàn bên cạnh, thuận thực giúp nàng mài mực. “Nô tỳ cũng không có việc gì làm, để cho nô tỳ ở cùng người có được không?”

Thiên Dao cười, xem như đồng ý, cầm bút Lang Hào ở một bên, cúi đầu, thật tâm sao chép kinh thư.

“Trước khi vào cung nô tỳ nghe gia mẫu nói, có tâm nguyện muốn xin Phật tổ phải nói ra mới có thể linh nghiệm. Nương nương cả ngày canh giữ ở Phật đường, là muốn cầu xin Phật tổ nguyện vọng gì?” Yêu Nguyệt thanh thoi mở miệng, ngược lại thật sự là rảnh rỗi không việc làm, cùng Thiên Dao nói chút gì đó mà thôi. Chủ tử này của nàng cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình quá mức lạnh nhạt.

“Ta...” Ánh mắt Thiên Dao chớp động, vừa định thuận miệng cho qua liền nghe được Yêu Nguyệt bỏ sung một câu.

“Trước mặt Phật tổ, nương nương cũng không cần nói dối, cẩn thận Phật tổ trách cứ.” Trong giọng nói của Yêu Nguyệt khó tránh khỏi vài tia trêu đùa.

Mà ánh mắt Thiên Dao lại từ từ sâu sắc, sau đó, là trầm mặc, trầm mặc đến lạ thường xong, nàng mới chậm rãi mở miệng, ánh mắt rời rạc rơi vào giấy trắng Tuyên Thành, giọng nói ra cực kỳ nhẹ, tựa như gió thổi qua liền tiêu tan trong không khí. “Ta nói với Phật tổ, nếu làm sai mà phải gánh chịu hậu quả, như thế, mong người báo ứng trên người ta, khoan thứ cho Sở Diễm.”

Bất quá là trầm thấp ni non, Yêu Nguyệt thậm chí chỉ thấy cánh môi nàng rung động vài cái, căn bản nghe không rõ nàng đang nói gì. Mà Sở Diễm nấp ở ngoài cửa nhưng lại nghe không sót một chữ, bàn tay dưới ống tay áo gặt gao cuộn lên, xương ngón tay va vào nhau, phát ra tiếng xương răng rắc. Sau đó, xoay người, phẩy tay áo bỏ đi, bóng lưng thoáng hiện ở trong màn đêm thê lương nói không nên lời.

Đêm, lạnh bạc.

Vẫn đợi cho tới khi Thiên Dao ngủ say hắn mới đến gần. Dĩ nhiên đã rửa sạch phong trần, người mặc một chiếc áo dài xanh nhạt, lặng im canh giữ bên giường Thiên Dao. Nàng ngủ không được an ổn, mi tâm khoá chặt, thậm chí, khi thì bất an khóc, ni non, vùng vẫy.

Sở Diễm đau lòng cầm tay nàng dán lên hai gò má mình, cúi người hôn đôi môi lạnh như băng của nàng, trong mắt là thần sắc đau lòng.

Thiên Dao đột nhiên từ trong ác mộng kinh tỉnh, bóng người lác lác bên cạnh, mới đầu, chỉ cho là tưởng niệm sâu sắc mà sản sinh ra ảo giác, nhưng nhiệt độ trên môi lại chân thật như vậy.

“Sở Diễm, là chàng sao?” Nàng run giọng hỏi, trả lời nàng nhưng là nụ hôn sâu mà triền miên. Ngực nàng chậm rãi dâng lên lo lắng, không đáp lại, lại khẽ khép hai tròng mắt, hương thụ xúc cảm ấm áp, hai tay ôm cổ hắn, cảm thụ nhiệt độ chân thật của hắn.

Sau một hồi dây dưa, Sở Diễm mới quyền luyến buông nàng ra, khẽ cười nói, “Không phải ta, Dao Nhi hy vọng là ai?”

Thiên Dao mỉm cười, tựa đầu vào ngực hắn. Không tồi, hắn trở lại, về tới bên nàng lúc nàng còn sống. “Sớm hơn so với trong dự liệu một chút, dùng bỏ câu đùa tin, không phải nói 10 ngày sau mới trở về sao?”

Sở Diễm cười, bàn tay ôn nhu vuốt ve tóc dài của nàng. “Nàng nhớ ta, ta liền về sớm mấy ngày. Ngũ hoàng tử theo đại quân 10 ngày sau mới có thể đến hoàng thành.”

“Ta cũng không có nói qua là nhớ chàng.” Thiên Dao bấu môi đỏ mọng, rời khỏi cái ôm của Sở Diễm.

“Vậy là ai để cho Sở Dục dùng bỏ câu đùa tin, bảo ta lui binh? Chẳng lẽ không phải là nhớ ta sao?” Sở Diễm cố ý xuyên tạc ý tứ của nàng, mỉm cười nâng cằm nhỏ của nàng lên. Hai gò má Thiên Dao ửng đỏ, nghiêng đầu tránh né ánh mắt nóng bỏng của hắn.

Sở Diễm cũng không trêu ghẹo nàng, ôm ấp thân thể mềm mại của nàng, nghiêng người ngã vào trên giường rộng rãi.

Thiên Dao bị hán ôm vào ngực, đầu gối lên cánh tay kiên cố của hán, đỉnh đầu để trên cằm hán, cánh tay gắt gao vòng qua eo hán. “Sở Diễm, sẽ không rời khỏi ta nữa, đúng không?”

“Ừ.” Hán nhàn nhạt gật đầu, hôn lên cái trán trơn bóng của nàng. Giọng nói cũng không giống như vậy. Mặc dù có con chồn tuyết, nàng cũng bắt quá là chóng đỡ thêm được hai tháng. Liền tính gượng chống qua được hai tháng này, nàng vẫn như cũ không chịu nổi khổ sinh dục. Hán muốn lưu nàng lại, tất phải tiếp tục tìm kiếm linh dược khác, cho dù là phải chém giết cướp đoạt.

Ban đêm không có hán luôn luôn ngủ không an ổn, hiện giờ được hán ôm, khó có được một đêm ngon giấc. Hải tử một lần nữa được phụ thân ôm ấp, cũng đặc biệt thuận theo, cũng không có quấy phá nàng âm ỉ.

Canh năm, Thiên Dao còn ngủ say, Sở Diễm cũng đã đứng dậy, nhẹ tay nhẹ chân ngồi dậy, sợ quấy nhiễu giấc ngủ của Thiên Dao.

Trong Ngự thư phòng, vài vị ngự y đang trực sớm đã đợi. Sở Diễm đi nhanh mà vào, lập tức ngồi lên ghế chủ vị. Ngự y quỳ gối trên đất, một đám cúi đầu tới cực thấp, không khí thần kỳ ngưng trọng.

“Đoạt hồn thảo, đã mang tới sao?” Mắt phượng Sở Diễm lạnh lùng, nhàn nhạt nhìn lướt qua ngự y viện thủ dẫn đầu quỳ ở trước.

Đoạt hồn thảo xuất xứ từ Tây Vực, cũng là độc dược khó gặp, có thể nói là giá trị vạn kim. Vì tìm đoạt hồn thảo, các ngự y phải nói là lao tâm tốn trí, mặc dù chiếm được một gốc cây này lại không có chút nào vui mừng. Chỉ vì, mục đích để vương tìm kiếm đoạt hồn thảo là vì làm thuốc thí nghiệm cho Dao phi.

“Lấy ra đi.” Trên ghế chủ vị, Sở Diễm nhạt giọng mở miệng. Các ngự y lão đảo quỳ xuống đất, hô to, “Kính xin hoàng thượng suy nghĩ kĩ.”

“Hoàng thượng, độc tính của đoạt hồn thảo là chí hàn, mặc dù máu con chồn tuyết có khả năng chống lại độc tính, nhưng cũng sẽ tổn thương long thể, tuyệt đối không thể mạo hiểm.” Ngự y viện thủ run giọng nói.

Sở Diễm cười, xua tay ra hiệu cho Lưu Trung ở bên cạnh. Lưu Trung khom người, tiếp nhận được trong tay ngự y, cũng không có chút mảy may ý muốn khuyên giải. Nếu Từ ma ma đã khuyên không được, những người khác nói cái gì, bắt quá cũng thất vọng thôi.

“Độc tính đoạt hồn thảo phát tác chậm, nhưng đã bỏ đủ lượng chưa?” Sở Diễm lại mở miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Ly Thương (10)

Trưởng ngự y viện nặng nề thờ ơ, trả lời ‘tuân chỉ’.

Sở Diễm cơ hồ là không lường lự, ngửa đầu một hơi uống cạn sạch thuốc. Không đáng, thậm chí mang theo chút ngọt lành. Sở Diễm khẽ cười khổ, thuốc đắng dã tật, ngược lại, độc dược lại thơm ngọt nết người. Hán trái lại cực kỳ muốn biết, mấy chiếc lá khô này làm như thế nào hại tính mạng Dao Nhi của hán. “Đều lui ra cả đi.” Hán đặt chén bạch ngọc trên bàn bên cạnh, Lưu Trung nhanh nhẹn nhận lấy, ngự y khom người, bước nhanh rời khỏi điện.

Sở Diễm ngồi trên ghế chủ vị, một tay chống má, ánh mắt thâm trầm giống như biển sâu không thấy ánh mặt trời. ‘Cột kẹt’ một tiếng, cửa điện bị người ngoài đẩy ra, Từ ma ma chậm rãi đi tới, cúi thấp đầu, trên mặt vẫn như cũ không chút biểu tình. Đặt mâm trong tay lên, là một chén canh ấm nóng.

“Hoàng thượng, uống chút canh nóng cho ấm dạ dày đi.” Từ ma ma đứng bên người hán, đặt chén sứ tinh xảo bên cạnh tay hán.

“Cảm ơn.” Sở Diễm nhạt giọng trả lời, lại không có chút ý tứ nào muốn uống.

Từ ma ma cũng là người cố chấp, liền bưng chén sứ từ trên bàn lên trước mặt hán, vẫn không nhúc nhích. Sở Diễm cười khổ tiếp nhận, dùng thìa múc hai muỗng đưa vào trong miệng, sau đó đặt xuống.

“Hoàng thượng không cần như vậy, ngự y cũng không nắm chắc hoàn toàn, lỡ như máu con chồn tuyết không thể giải được độc của đoạt hồn thảo, chẳng lẽ hoàng thượng sẽ tự tử vì Dao phi sao?” Từ ma ma vẫn như cũ lạnh lùng nghiêm mặt, động thủ thu thập chén sứ trên bàn.

“Máu của con chồn tuyết mang tính nhiệt, kê đơn như thế nào, kê bao nhiêu phân lượng, không ai biết. Dao Nhi có thai, không chịu được nửa phần sơ suất, nhất định phải có người thử thuốc cho nàng.” Sở Diễm chậm rãi nói xong.

“Vậy cũng không phải hoàng thượng thì không được.”

Sở Diễm cười, đúng vậy, không phải không có hấn thì không được. Chỉ là, Thiên Dao chịu đựng quá nhiều thống khổ, hấn muốn tự mình cảm nhận.

“Dao Nhi đã ngủ chưa?” Yên lặng một lát sau, Sở Diễm mở miệng hỏi.

Từ ma ma khẽ lắc đầu, có chút không biết làm sao, nhưng bà lại không nói dối, cho dù, có khi lời nói dối làm cho người ta dễ chịu hơn rất nhiều. “Nương nương độc phát, hoàng thượng tốt nhất không nên đi qua.”

Sở Diễm không nói, nhưng ẩn dưới bàn, tay đã nắm chặt một góc long bào mình hoàng.

Sau đó, rất nhanh, hấn độc trên người hấn phát tác, bởi vì trực tiếp uống đoạt hồn thảo, độc phát tác nhanh hơn, cũng tới mãnh liệt hơn, lại vào lúc lâm triều. Hấn dùng nội lực đè nén độc tính xuống, ngoại trừ sắc mặt có chút khó coi, quan văn trong triều trái lại không phát hiện bất thường gì.

Bãi triều, lúc trở lại Ngự thư phòng, mới đúng là thời điểm hấn độc phát tác hung mãnh nhất. Hấn nửa chống mép bàn rộng, gân xanh từng sợi lòi ra trên trán, mồ hôi lạnh lẻo không ngừng chảy xuống. Vốn có thể dùng nội lực kiềm chế, như vậy thì không phải chịu đựng thống khổ, nhưng hấn quật cường muốn chịu đựng sự đau đớn mà Thiên Dao chịu.

“Hoàng thượng, có cần truyền ngự y?” Lưu Trung bối rối đi tới bên người hấn, cúi người hỏi.

“Không cần.” Sở Diễm cười nhạt một tiếng, nhớ tới câu nói kia của Thiên Dao: ‘Có chút đau, nhưng còn có thể chịu được.’ Hấn lại hơi hơi giễu cợt, “Nàng lại lừa ta.”

Đau đớn qua đi đã là chuyện sau giờ Ngọ. Sở Diễm vẫn như trước sai người đem tấu chương đưa qua Cảnh Dương cung, canh giữ ở bên giường Thiên Dao xem tấu chương. Nàng ngủ không sâu, ngày trước lúc hấn ở bên cạnh thường xuyên giả bộ ngủ, hôm nay, lúc hấn vừa mới ngồi trên giường liền mở một cặp mắt sáng ra.

“Tỉnh rồi ư?” Sở Diễm nhẹ cười, duỗi cánh tay ôm nàng vào lòng. Mà dung nhan Thiên Dao đạm mạc, không nói một câu, đầu ngón tay trắng nõn trực tiếp đặt lên bên trong cổ tay hấn, sau giây lát mới mở miệng. “Đại quân phải mấy ngày nữa mới có thể vào kinh?”

Mây kiếm Sở Diễm nhíu lại, cực kỳ hiển nhiên nàng biết rõ, “Là ai?” Hấn lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Ai nói không quan trọng, quan trọng là... chàng không thể mạo hiểm vì ta.” Ánh mắt Thiên Dao rũ xuống, áp mặt vào trong lồng ngực hấn, hai tay mềm mại thuận thế ôm lấy eo hấn. “Sở Diễm, ta không cần chàng như vậy, chàng làm sao có thể... làm một việc ngốc như vậy.”

Sở Diễm cười khổ, cúi đầu hôn lên khoé mắt ướt át kia của nàng, đầu lưỡi chạm phải giọt lệ sáng trong, hương vị chua xót. “Vậy còn nàng, Dao Nhi vì ta mà làm việc ngốc vẫn còn ít ư?”

“Thiên Dao bất quá là một nữ tử yếu đuối, chết không luyến tiếc. Nhưng hoàng thượng lại khác, thân thể hoàng thượng liên quan tới an nguy của Đại Hân, không nên bốc đồng như vậy.”

“Yên tâm, trong lòng ta đã có tính toán. Dao Nhi, nàng đã đồng ý với ta, sẽ không chết. Như vậy, ta cũng đồng ý với nàng, sẽ bồi nàng một đời một kiếp.” Sở Diễm nhẹ cười an ủi, bàn tay vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng.

Xe ngựa xa hoa lập tức chạy vào hoàn cung, trước cửa Cảnh Dương cung, Sở Diễm tự mình suất lĩnh văn võ bá quan nghênh đón công chúa Loan Âm vào cung. Vân Kiếm mặc triều phục, đứng giữa bách quan, khom người cúi đầu, diện dung thần nhiên. Gặp lại, giữa lúc hoảng hốt giống như cách một thế hệ. Loan Âm đã không cần phải tiếp tục giả dối nguy trang, đuổi theo sau lưng hấn cuồng đại hô ‘Vân Kiếm ca.’

“Từ biệt nửa năm, Vân đại nhân vẫn khoẻ chứ?” Nàng hơi hơi mỉm cười, ánh mắt lạnh nhạt như nước.

Vân Kiếm khom người, vội vàng trả lời, “Đa tạ công chúa nhớ mong, vi thần vẫn khoẻ.” Hấn vẫn chưa nghênh diện ánh mắt của Loan Âm, nhưng chỉ cảm thấy nàng đã không giống trước kia rồi. Có lẽ, đến suốt cuộc đời, Vân Kiếm cũng sẽ không hiểu rõ, thứ hấn đã từng mất đi, là một trái tim thất khiếu linh lung như thế nào.

“Ngũ hoàng tử, xe ngựa mệt nhọc, vẫn là vào thiên điện nghỉ ngơi trước đi.” Sở Diễm mỉm cười mở miệng, cũng không hy vọng Loan Âm cùng Vân Kiếm tiếp tục vướng mắc. Có một số chuyện, một số người, quên, ngược lại càng tốt.

Loan Âm mỉm cười, đối với tâm ý của Sở Diễm nàng tất nhiên hiểu rõ. Nghiêng người, tiếp nhận con chồn tuyết trắng thuần trong lòng thị nữ đứng ở sau lưng, ôm trong lòng nói: “Bản cung không mệt, đi xem Dao phi đi, lâu ngày không gặp, bản cung trái lại nhớ nàng.”

“Được.” Sở Diễm gạt đầu, xoay người cùng Loan Âm đi vào trong nội điện.

Thiên Dao ngồi ở bên giường, trong lòng ôm bạch ngọc tỷ bà, đầu ngón tay tùy ý gãy dây đàn, tạo ra vài tiếng đơn điệu. Sợi tóc trên trán bị gió thổi loạn, nàng dùng đầu ngón tay tùy ý vén ra sau tai, điểm tĩnh giống như một pho tượng oa nhi bằng sứ.

“Dao phi thật có tâm tình.” Loan Âm nhẹ cười đẩy cửa vào, bàn tay mềm mại nhu nhược không xương vuốt ve con chồn tuyết toàn thân trắng thuần trong lòng.

Thiên Dao khẽ nâng mắt, trong mắt là tươi cười, đặt bạch ngọc tỷ bà ở một bên, làn váy rộng rãi che khuất bụng dưới lòi ra vô cùng tốt. Nàng khẽ cúi

người, thì lễ. “Thiên Dao tham kiến Ngũ hoàng tỷ.”

Loan Âm vươn tay làm động tác đỡ dậy, nụ cười trên mặt ôn nhuận. “Dao phi không cần đa lễ, hiện giờ có thai, đúng là không thể có điều gì sơ suất được.”

“Đa tạ Ngũ hoàng tỷ thông cảm, Thiên Dao vẫn khỏe.” Thiên Dao nhẹ cười, ánh mắt lại nhàn nhạt rơi vào trên người con chồn tuyết, giống như nhìn thấy hy vọng sống sót.

Loan Âm nhẹ cười, ngồi xuống một bên bàn. Trong mắt vẫn không có nửa phần khinh thường, con kiến còn sống tạm bợ, hưởng chi là một nữ tử niên kỷ như hoa, hơn nữa, trong bụng nàng còn thai nghén một sinh mệnh vô tội. Chỉ là, ra ngoài dự kiến của nàng, Thiên Dao lại kéo Sở Diễm qua, đầu ngón tay đặt ở trên mạch của hân, đôi mi thanh tú nhẹ chau lại.

“Còn kịp.” Nàng âm giọng nói, sau đó lại nhìn về phía Loan Âm, “Vẫn còn phiền Ngũ hoàng tỷ nửa chén máu con chồn tuyết.”

Loan Âm đưa mắt ra hiệu cho thị nữ ở sau lưng, thị nữ liền ôm con chồn tuyết từ trong lòng nàng ra, dùng mũi kiểm sắc bén rạch một đường trên cẳng chân con chồn tuyết, lấy nửa bát máu dâng lên. Thiên Dao dùng đầu ngón tay chấm vào máu tươi, đặt ở đầu lưỡi, suy nghĩ một lát sau, sai người mang bút mực tới, viết phương thuốc xuống, sai người đi sắc thuốc.

Từ đầu tới cuối, ánh mắt Sở Diễm đuổi theo bóng dáng bận rộn của nàng, lại trầm mặc không nói.

Lúc Lưu Trung dâng thuốc ấm lên, Thiên Dao thuận thế tiếp nhận, sau đó đưa tới trước mặt Sở Diễm. Hân nhủ mi ngóng nhìn nàng, chỉ thấy con mắt nàng sáng trong suốt, mang theo chút ý tứ khẩn cầu. “Dao Nhi, nàng có thể cứu ta, cũng có thể cứu chính mình, đúng không?”

Thiên Dao mỉm cười, không đồng ý, nhưng cũng chưa từng phủ nhận. Chỉ là cô chấp cầm chén thuốc để ở trước mặt hân.

Loan Âm ngồi ở một bên, chán kinh cứng ngắc tại chỗ. Nàng là người thông minh lanh lợi, đương nhiên hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Chỉ là nàng thật không ngờ, Sở Diễm vậy mà lại thử thuốc cho Thiên Dao.

“Sở Diễm, chàng không uống, ta cũng không uống.” Ánh mắt Thiên Dao không khỏi ảm đạm, cánh tay bung lên chậm rãi hạ xuống, lại bị Sở Diễm duỗi tay ra ngăn lại. Sắc mặt của hân cũng không tốt lắm, cơ hồ lạnh như băng.

“Nàng nhất định phải bức ta vậy sao?”

Thiên Dao vẫn như cũ im lặng, mà sự trầm mặc của nàng cơ hồ bức điên Sở Diễm. Hơi thở quanh thân hân lạnh đến làm người sợ hãi, ống tay áo vung lên, quét chén thuốc trong tay Thiên Dao rơi xuống, tiếng vỡ vụn vang thanh thúy. Loan Âm cả kinh, cung nhân người hầu trong phòng lại càng lão đảo quỳ đầy đất.

Thiên Dao cúi đầu, nước thuốc đen đặc bắn tung toé trên sa y trắng tuyết, một mảng vẫn đục. Thiên Dao trầm mặc ngồi xổm người xuống, đưa tay thu thập mảnh sứ vỡ vụn, trong miệng thần nhiên nói, “Lại đi nấu một chén khác đi!”

“Thảm Thiên Dao!” Sở Diễm gầm thét, xách nàng từ trên mặt đất lên, trong mắt là lãnh giận cùng đau xót. Hai tay nắm chặt bả vai nàng. Nhưng lúc chống lại đôi mắt vô tội mà thủy nhuận khi đó, tất cả tức giận lại không cách nào phát tác, trở thành tiếng thở dài bất đắc dĩ. “Thiên Dao, nói cho ta biết, ta còn tài cán vì nàng làm chút gì đó.”

Thiên Dao cười nhạt, lại xem bên cạnh giống như không có người dựa vào trong ngực hân. “Vì ta mà sống cho thật tốt, được chứ?”

“Được.” Hân trả lời như vậy, cánh tay kiên cố ôm lấy eo nàng, hân không thể đem nàng dung nhập vào trong huyết mạch.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Ly Thương (11)

Lúc cung nhân đem thuốc tới, Sở Diễm không chút do dự uống một hơi cạn sạch. Sau đó, có chút trẻ con nói với Thiên Dao, “Thực đáng.” Hân khoá nàng ở trong ngực, xoay lưng lại, cúi đầu hôn lên môi nàng. Mặc dù chỉ lưu lại cho mọi người một bóng lưng, cũng không khó tưởng tượng hai người đang dây dưa làm cái gì. Thiên Dao khó xử cự tuyệt, tiếc rằng hân ngược lại càng gắt gao trấn miên.

Nhóm cung nhân cúi đầu tới cực thấp, tự nhiên không dám nhìn trộm, ngược lại Loan Âm vô cùng không thức thời ho nhẹ. “Ta nói này Sở Diễm, bản cung không ngại ngần dậm xa xôi từ Tây Hạ theo tới đây, đệ hân không phải chỉ để cho ta thưởng thức đệ cùng phi tử của đệ thân thiết chứ.”

Thiên Dao khó có thể thuận theo một lần, Sở Diễm đang cao hứng, lại bị tiếng ho khan thành linh của Loan Âm cắt ngang. Hân hơi bất mãn nhíu mi, sau đó ôm lấy Thiên Dao, đi nhanh vào trong nội thất. “Ngoan, nàng ngủ một chút đi, ta đi sắp xếp cho Ngũ tỷ. Vì chuyện của nàng, tỷ ấy phải đi xe ngựa một nhọc.”

“Ừm.” Thiên Dao gạt đầu, trong lòng lại sáng tỏ, hần muốn cùng ngự y thương lượng làm như thế nào dùng con chồn tuyết tới cứu nàng. Khoé môi Thiên Dao nở nụ cười duy mỹ, trong lòng lại chưa xót khó nhin. Không còn kịp rồi, Sở Diễm, cho dù có con chồn tuyết, nàng cũng chống đỡ không nổi tới lúc hải tử ra đòi. Thời gian hần rồi đi, số lần hàn độc phát tác ngày càng thường xuyên, thân thể của nàng cơ hồ đã như dầu hết đèn tắt. Mặc dù giải độc, nàng cũng không chịu nổi nỗi khổ sinh dục. Nếu là may mắn, có lẽ, hải tử sẽ được sinh ra, đây cũng là hy vọng xa vời sau cùng của nàng.

Trong Ngự thư phòng, ngự y đang trực cơ hồ đều đã đến đủ, Sở Diễm ngồi ở ghế chủ vị, Loan Âm ngồi ở phía bên trái bên dưới.

Dưới sự phân phó của Loan Âm, ngự y viện thủ khom người nửa quỳ bên người Sở Diễm, đầu ngón tay áp vào trên cổ tay hần, một lúc sau mới giãn mi tâm. “Hồi bẩm hoàng thượng, công chúa, độc tố trong người hoàng thượng đã không còn lo ngại. Được dùng vừa đúng, chỉ cần tỉ mỉ điều dưỡng, dư độc trong cơ thể rất nhanh sẽ được trừ đi.”

“Máu con chồn tuyết thật sự có thể giải độc đoạt hồn thảo, như thế, độc trong cơ thể Dao phi, hần không thành vấn đề đi.” Ánh mắt đen của Sở Diễm thâm trầm, lạnh giọng hỏi.

Thân thể ngự y cứng ngắc, khom người thối lui đến chỗ đứng, run giọng mở miệng. “Hồi bẩm hoàng thượng, cho dù là giải được độc, tình huống của Dao phi cũng không lạc quan. Nương nương người mang con nối dòng, vốn suy nhược, hàn độc mấy lần phát tác, giờ phút này, thân thể nương nương chỉ sợ đèn đã cạn dầu. Vì thần chỉ có thể thử dùng một chút được bổ dưỡng thân nương nương, còn về...”

“Còn về kết quả, chỉ đành nghe theo mệnh trời, phải không?” Sở Diễm lạnh giọng mở miệng, ngắt lời của ông.

“Vi thần vô năng, mong hoàng thượng thứ tội.” Ngự y lão đạo quỳ xuống đất dập đầu.

Sở Diễm lạnh lùng cười, “Nếu biết chính mình vô năng, hà tất phải khẩn cầu khoan thứ.”

Lúc ngự y trong điện thối lui, Ngự thư phòng to như vậy chỉ còn lại hai người Sở Diễm cùng Loan Âm. Hần một tay chống đầu, ánh mắt âm trầm, chỉ trong phút giây này, dờ xuống tất cả phòng bị. Loan Âm đứng dậy đến gần, dịu dàng để cho hần tựa vào ngực mình. Giờ phút này, không có đế vương công chúa, có, chỉ là tỷ đệ bình thường, an ủi đau xót lẫn nhau.

“Y thuật của Thiên Dao rất cao, nàng chỉ dùng một phương thuốc liền có thể giải hàn độc cho đệ, làm sao lại có thể không biết bệnh tình của chính mình. Nàng bất quá là miễn cưỡng cười vui, muốn lưu cho đệ một đoạn hồi ức đẹp nhất.” Loan Âm lên tiếng an ủi, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, Sở Diễm là người thông suốt như vậy, cái gì cũng đã nhìn ra, hần chỉ là không tiếp nhận được sự thật này. Thật sự là một đôi tình nhân số khổ.

“Đứa nhỏ này tới không phải lúc, nếu không có hần, có lẽ Thiên Dao...”

Sở Diễm đau đớn lắc đầu, khoé mắt lại có một chút ẩm ướt, là do hần cố ý, mới có đứa nhỏ này. Nếu không có đứa nhỏ này, có lẽ Linh Lung sẽ không xuống tay với Thiên Dao.

“Tỷ, có phải ta đã làm sai rồi không? Ngay từ đầu không nên cuốn Thiên Dao vào vòng xoáy này. Nếu không gặp phải ta, nàng vẫn là thiếu chủ U Minh cung cao cao tại thượng, nhận kính ngưỡng của vạn người, cuộc sống không nhiễm khói lửa nhân gian.”

Loan Âm cười khổ, mở miệng lần nữa. “Nếu không có đệ, sinh mệnh Thiên Dao vĩnh viễn là một trang giấy trắng, là đệ cho nàng sắc thái, có lẽ, đây là cái giá mà nàng ấy nguyện ý trả.” Loan Âm mềm nhẹ buông hần ra, “Đi thôi, đi tìm nàng, quý trọng mỗi một tắc thời gian còn lại.”

Sở Diễm im lặng gạt đầu, trong giây lát, bóng dáng cao lớn đã đi ra ngoài điện.

Trong Cảnh Dương cung, bởi vì có Thiên Dao tựa hồ trở nên ấm áp hơn. Đã tới đêm khuya, trong phòng ngọn đèn dầu cháy sáng mờ nhạt, tựa như an tĩnh chờ đợi.

“Sao vẫn còn chưa ngủ?” Sở Diễm mỉm cười ngồi ở mép giường.

Thiên Dao đang chăm chú theo y phục cho tiểu hải tử, nghe được tiếng nói, mới thong thả ngược mắt, mỉm cười. “Mới vừa uống thuốc xong, ngủ không được.”

Sở Diễm khẽ gạt đầu, không tiếp tục nhiều lời nữa. Ánh mắt cũng không khỏi lạnh lẽo âm u vài phần. Nàng tất nhiên là ngủ không được, máu con chồn tuyết mãnh liệt, kích thích tâm mạch, đau đớn khó nhin. Sở Diễm nội lực thâm hậu, còn có thể đè xuống đau đớn, mà Thiên Dao thân thể suy nhược, chỉ có thể dựa vào ý chí kiên cường chống đỡ. Nàng mặc dù cười, trên trán cũng đã toát mồ hôi lạnh.

Sở Diễm duỗi cánh tay ôm nàng vào trong ngực, giống như vô ý lau mồ hôi lạnh trên trán nàng. “Dao Nhi đang làm gì vậy?” Hần tiếp nhận vật nhỏ vẫn chưa xong trong tay nàng.

“Là y phục của hải tử.” Nàng tùy ý đáp.

“Những thứ này giao cho tú nương là được, Dao Nhi hà tất tự mình làm, nếu mất bị mồi ta sẽ đau lòng.” Hần ôn nhu hôn lên mắt nàng.

Thiên Dao cười, nhạt giọng đáp, “Đây là y phục bên người hải tử, mẫu thân tự tay làm, tương lai con mặc mới có thể cảm nhận được ấm áp. Lúc thiếp còn nhỏ, y phục đều do mẫu thân tự tay làm, mãi đến...” Mãi đến khi mẫu thân mất, nàng bị đưa lên Thiên Sơn, cái nơi băng lãnh kia, không còn có hơi ấm của mẫu thân.

“Sở Diễm, hứa với ta, chàng sẽ thương con.” Thiên Dao kéo bàn tay rộng mở của hắn qua, khẽ vuốt bụng dưới. Bảo bảo trong bụng rất phối hợp động đậy, tựa hồ tiếp xúc thân mật nhất với phụ thân.

Thiên Dao đương nhiên biết thời gian của mình không còn nhiều, lúc nàng rời khỏi nhân thế, nàng không muốn đứa nhỏ này đắm vào vết xe đổ của Sở Diễm. Nàng hy vọng hắn có thể được phụ thân bảo hộ bình an khoái hoạt lớn lên.

“Đứa ngốc, hài tử là ông trời ban cho ta, làm sao có thể không thích hắn.” Sở Diễm bật cười, bàn tay dôi lên trên, vuốt ve đôi má trắng nõn của nàng. Nụ hôn mềm nhẹ chậm rãi hạ xuống. Hắn làm sao có thể không hiểu lo lắng của nàng. Nàng sợ hắn sẽ vì việc nàng rời đi, giận chó đánh mèo trút lên người hài tử. Nếu muốn oán muốn hận, hắn cũng chỉ có thể hận chính mình, là hắn để cho nàng có hài tử, là hắn không bảo vệ nàng tốt.

Sở Diễm đau đớn thở dài, giọng nói khàn khàn. Những lời này, hắn không muốn nói, nhưng mà, hắn tất phải lo liệu tốt cho tình huống tệ nhất. Nếu Thiên Dao thật sự muốn dùng mệnh đi đổi đứa nhỏ này, hắn có thể làm, chỉ là để cho nàng an tâm mà đi. “Dao Nhi, nếu như cuộc đời này nhất định không thể cùng nàng làm bạn, ta sẽ dành toàn bộ tình yêu cho hài tử.” Sau đó, sau khi hắn lớn lên, theo nàng mà đi. Chỉ là, Dao Nhi, hai tay của ta nhuộm đầy máu tươi, nếu nàng ở thiên đường, ta lại xuống địa ngục, có phải vĩnh viễn không cách nào gặp lại?!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Ly Thương (12)

Vong tình hoa, sinh trưởng ở trên vách núi cheo leo, tích tụ nhật nguyệt, chỉ nở vào ban đêm, lúc hoa nở phát ra ánh sáng ngọc chói mắt. Là vật ám áp nhất ở trong thiên địa, bởi vì sau khi ăn vào sẽ khiến cho người quên mất chuyện trước kia, cho nên, gọi là vong tình.

“Trên đời thật sự tồn tại một loại vật như vậy sao?” Ánh mắt Sở Diễm u ám, ánh mắt lạnh nhạt rơi vào trên người ngự y trước mặt.

“Trong cổ thư có ghi lại, vong tình hoa có thể từ từ chữa trị vết thương gân mạch, xua tan hàn độc, so với máu con chồn tuyết, vong tình hoa có lẽ càng thích hợp để trị liệu cho Dao phi nương nương.” Ngự y trẻ tuổi chấp tay nói. Hắn là người mới vào Thái Y viện không lâu, nhưng ở dân gian có chút danh tiếng, được gọi là ‘tiểu Hoa Đà’. Đúng vậy, y thuật tinh thông, am hiểu sâu rộng.

“Trẫm chưa từng nghe qua loại hoa này.” Sở Diễm nhẹ cười, càng là đồ hi hữu càng khó có thể đạt được. Điều này, Sở Diễm hiểu được.

“Trong giang hồ, tại nơi giáp với U Vân Nhị Châu, núi non trùng điệp, Khung Thương phái định cư ở đó. Nhiều thế hệ thờ phụng vong tình hoa trên vách núi đen, làm bảo vật trấn phái. Bảo vệ vong tình hoa chính là tứ đại trưởng lão của Khung Thương phái, nghe nói đã vượt quá trăm tuổi, võ công tuyệt thế. Nhiều năm qua, người trong chốn giang hồ mơ ước vong tình hoa nhiều vô số kể, nhưng lại chưa có ai có thể cướp được trong tay tứ đại trưởng lão.”

Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, nếu là vật chí bảo tôn sùng, cho dù triều đình trung dụng, Khung Thương phái cũng sẽ không chấp tay nhường cho, như thế, chỉ có cướp đoạt. “Ừ, trẫm biết rồi, người lui xuống trước đi.”

Cung điện to như vậy trong lúc này lại trở nên quanh quẽ, công chúa Loan Âm vẫn ngồi ở một bên dự thính, an tĩnh giống như căn bản không hề tồn tại.

“Ngũ tỷ, tỷ thấy thế nào?” Giọng nói trong veo mà lạnh lùng truyền đến từ ghế chủ vị, Loan Âm nhẹ cười, trả lời. “Đệ đã có quyết định, cần gì phải hỏi ta.”

Sở Diễm nhẹ cười. Đúng vậy, trong lòng hắn chưa bao giờ có suy nghĩ khác, chỉ cần có một tia hy vọng, cho dù là cái gì, cho dù có bao nhiêu khó khăn, hắn sẽ vì Thiên Dao mà đoạt lấy.

“Y thuật không kém người trong Thái Y viện, máu con chồn tuyết, vong tình hoa, hay là các linh dược khác có thể giải độc đoạt hồn thảo, có thể chữa trị gân mạch. Nhưng mà, cái gì nàng cũng không nói, nàng không phải không sợ chết, chỉ vì nàng biết, muốn đoạt được những món này, khó hơn lên trời. Nàng không muốn đệ mạo hiểm.” Loan Âm rũ mắt, trầm nhẹ mở miệng.

Sở Diễm hừ cười. Đúng vậy, là vì Thâm Thiên Dao quá mức thông minh lý trí, thế cho nên, ngay cả quyền lợi được sống cũng không lưu cho mình. Thiên Dao không muốn hắn mạo hiểm, như thế, hắn, hắn lại làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng chết đi.

“Sở Diễm, có lẽ, dẫn Thiên Dao về Thiên Sơn đi, Tuyết Cơ cung chủ là thần nữ, bà ấy nhất định có cách cứu Thiên Dao.” Loan Âm suy xét mở miệng, đã thấy Sở Diễm đạm mạc lắc đầu.

“Không thể, bà ấy cứu không được Dao Nhi. Nếu có thể, vì hài tử, Dao Nhi sẽ nói ra. Nhưng nàng chưa bao giờ đề cập, điều đó nói lên rằng bây giờ ngay cả Tuyết Cơ cũng cứu không được nàng.”

Loan Âm thờ dài, chẳng lẽ, ngoại trừ chinh chiến, cướp đoạt, thật sự không có biện pháp khác sao! Hắn là nhất quốc chi quân, lại nhiều lần mạo hiểm vì một nữ nhân. Hắn rốt cuộc đem ngàn dặm núi sông Đại Hán, đem cơ nghiệp tổ tông để ở đâu. Khó trách phụ hoàng từng nói: ‘Nhi nữ tình trường, anh

hùng nhút chí.’ Thảm Thiên Dao quả thật là hồng nhan hoạ thủy.

Trở lại tẩm cư nội điện Cảnh Dương cung, Loan Âm liền gọi ám vệ bảo vệ bên người tới. Bọn hắn là tâm phúc của Thác Bạt Nguyên Hồng, phụ trách bảo hộ an toàn cho Loan Âm, đương nhiên, ở trong lãnh thổ Đại Hàn, cũng chỉ nghe theo Loan Âm sai phái.

“Các người thay bản cung đi tìm hiểu một chút về Khung Thương phái.”

Những ám vệ này do Thác Bạt Nguyên Hồng một tay dạy dỗ, thân thủ nhanh nhẹn, ẩn nấp thám thính đều là hạng nhất. Rất nhanh, liền truyền tin tức về. Muốn cướp đoạt vong tình hoa của Khung Thương phái, mặc dù không phải khó như lên trời, nhưng nhất định phải trả một cái giá thảm trọng.

Khung Thương phái ẩn tàng trong rừng sâu, địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công. Huống chi, võ nghệ tứ đại trưởng lão cao cường, muốn từ trong tay bọn họ cướp đoạt vong tình hoa lại khó càng thêm khó. Nếu chuẩn bị cho ba năm sau, có lẽ còn có cơ hội, nhưng Thảm Thiên Dao không đợi được lâu như vậy, mà Sở Diễm, nhất định sẽ không tiếc toàn bộ giá.

Loan Âm nện một quyền xuống mặt bàn, lạnh giọng hỏi, “Phía hoàng thượng như thế nào?”

“Hồi bẩm Vương hậu, hoàng đế Đại Hàn đã bí mật triệu tập đội binh tinh nhuệ, ba ngày sau sẽ khởi hành tới U Vân Nhị Châu.” Ám vệ khom người hồi báo.

Bàn tay Loan Âm chợt đột nhiên siết chặt, gắt gao nắm lấy. Có nàng ở đây, tuyệt không cho Sở Diễm tiếp tục đi mạo hiểm. Tỷ tỷ như nàng tuyệt đối không thể trở mặt nhìn hán vì một nữ nhân mà tùy hứng hồ nháo, mất đi giang sơn Đại Hàn.

Nàng hơi tức giận đẩy cửa phòng ra, hướng Ngự Lâm quân ngoài điện nói, “Hoàng thượng đâu?”

“Hồi bẩm công chúa, hoàng thượng ở tại Cảnh Dương cung.” Ngự Lâm quân quỳ gối xuống đất, cúi đầu trả lời.

Cảnh Dương cung, lại là Cảnh Dương cung.

Trong nội thất, trên giường mềm mại rộng rãi, Sở Diễm khẽ ôm lấy Thiên Dao. Nàng ở trong ngực hắn ngủ vô cùng an bình. Bàn tay ấm áp của hắn khẽ vuốt qua khuôn mặt ónh nhuận như ngọc của nàng, mang theo yêu thương vô tận. Đột nhiên, cửa phòng bị người ngoài đẩy ra ‘ầm’ một tiếng, mây kiếm Sở Diễm nhíu lại nhưng chưa phát tác. Trong cung người nào lại dám lớn mật như vậy, suy nghĩ liền biết.

“Ngũ tỷ, nhỏ giọng chút, Dao Nhi đang nghỉ ngơi.” Hắn nhặt giọng mở miệng, đầu ngón tay đã ấn lên huyệt ngủ của nàng. Mục đích Loan Âm tìm đến hắn không khó biết được.

Loan Âm nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn hắn, lạnh giọng mở miệng. “Đệ nếu như không muốn để cho nàng nghe thấy cái gì, tự nhiên có biện pháp của đệ. Sở Diễm, chúng ta nói chuyện đi.”

“Nói chuyện gì?” Sở Diễm nhẹ cười, rất lơ đãng.

Loan Âm chăm chú nhìn hắn, một lúc sau mới hiểu ý. Giờ phút này, cho dù nàng nói cái gì cũng đều là dư thừa, cái gì mà giang sơn xã tắc, giờ phút này trong mắt hắn không có gì quan trọng hơn tính mạng nữ tử trong lòng. Loan Âm cắn răng, chỉ cắn giận phun ra một câu, “Thật muốn một kiếm ban chết cho nàng.”

Sở Diễm bất đắc dĩ lắc đầu bật cười, lời này trái lại phù hợp với tính tình Loan Âm. “Ngũ tỷ muốn chính tay đâm hoàng thượng sao?”

“Nếu không phải nàng mang long tự, bản cung sớm không cho phép đệ hồ nháo như vậy. Khung Thương phái không phải người lương thiện, bản cung không cho đệ đi.”

Sở Diễm lại cười, nghiêng đầu, ánh mắt xa xăm rơi vào trên người nàng. “Ngũ tỷ nếu có phương pháp khác tốt hơn có thể cứu Thiên Dao, trăm ngược lại nguyện ý phối hợp.”

Loan Âm chán nản, lại vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, mở miệng lần nữa. “Không có nữ nhân này, đệ không thể sống, có phải hay không?”

Sở Diễm thanh lãnh cười, ánh mắt nữ tử xuống, thâm thúy không thấy đáy. “Có lẽ vậy, vậy phải đợi sau khi nàng chết trăm mới có thể biết được.”

“Sở Diễm!” Loan Âm cơ hồ là rống lên.

“Ngũ tỷ, tỷ biết rõ ngăn không được ta, hà tất phải làm điều thừa.”

Loan Âm buồn bực, phát tay áo xoay người, chưa bước đi lại nghe phía sau truyền đến giọng nói của Sở Diễm, “Trăm không hy vọng một chút lời đồn đãi không tốt nào truyền vào trong tai Thiên Dao. Ngũ tỷ nên biết cái gì nên, cái gì không nên nói.”

Sau khi lâm triều trở lại Cảnh Dương cung, Thiên Dao đã tỉnh lại, trên người nàng chỉ mặc một sa y đơn bạc, lại tựa vào trước cửa sổ mở rộng. Con mắt sáng u ám, có vẻ đắm chiêu. Sắc mặt Sở Diễm lãnh trầm vài phần, mang theo vài phần giận dữ.

“Nô tài vô lại, sao lại để cho nương nương lạnh cóng như vậy.” Lưu Trung cực kỳ có nhãn lực răn dạy cung nhân trong điện.

Sở Diễm đi nhanh mà vào, khoác áo lông cáo dày nặng lên vai nàng, sau đó, ôm nàng vào trong ngực. Thiên Dao thần kỳ an tĩnh, tựa đầu vào trong ngực hắn, con mắt sáng chớp động, quét qua mọi người trong phòng.

Cung nhân người hầu hiểu ý, vội vàng khom người rời khỏi phòng.

Ánh mắt Sở Diễm khẽ nhúc nhích, nhạt giọng mở miệng, “Dao Nhi có chuyện muốn nói cùng ta sao?”

“Uhm” Thiên Dao khẽ gật đầu, nâng mắt chống lại đôi mắt thâm thúy của hắn. “Sở Diễm, không được rời khỏi ta.” Giọng nói của nàng có chút bá đạo, lại giống như cầu khẩn, vốn mang cảm xúc mâu thuẫn lại bị một câu nói nhàn nhạt cùng giọng nói mềm mại của nàng dung hợp.

Mây kiếm thâm thúy nhếch lên, Sở Diễm không đáp mà hỏi lại, “Nàng biết cái gì rồi?”

Thiên Dao nhẹ cười, mang theo chút giễu cợt. Cho dù là cái gì, nàng là người biết đầu tiên mà cũng là người biết sau cùng. “Sở Diễm, ta cái gì cũng không biết, chàng cũng sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh. Nhưng mà, trải qua cuộc chiến với Tây Hạ, ta đã không cách nào thừa nhận nỗi khổ phân ly.”

Sở Diễm trầm mặc, ánh mắt sáng quắc lại không hề chớp dừng lại trên mặt nàng, chỉ nghe Thiên Dao tiếp tục mở miệng.

“Sở Diễm, chàng muốn biết cái gì?” Nàng bắt đầu dĩ mà cười, nhạt như gió mát, nhưng lại chưa xốt nói không nên lời. “Thế gian vạn vật, tương sinh tương khắc, độc cùng dược vốn không có gì khác nhau. Thế gian vốn không tồn tại độc nào không giải được, cũng không có vạn linh giải được. Đoạt hồn thảo tính hàn, máu con chồn tuyết, vong tình hoa, bạch tước lệ, hoá long châu, những thứ này đều là vật có tính nhiệt, có thể chống lại hàn độc của đoạt hồn thảo. Nhưng mà, mấy thứ này hoặc bị ngoại tộc phiên bang tôn sùng là chí bảo, hoặc là quốc bảo của nước khác. Hoàng thượng muốn, chỉ có thể cướp đoạt.”

“Dao Nhi, chỉ cần nàng có thể sống, ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào đoạt về những thứ này.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Ly Thương (13)

Thiên Dao chưa xốt lắc đầu, “Thiên Dao sống thì đã sao, chiến tranh chỉ mang đến nhiều tử vong. Ở trong lòng hoàng thượng, mạng của Thiên Dao cùng hài tử trong bụng đáng giá, mạng những người chết trận sa trường thì không đáng giá sao! Bọn họ đều là con dân của người, bọn họ cũng có máu thịt, có phụ mẫu thể nhi...”

“Đừng nói nữa!” Sở Diễm một tay ấn nàng vào trong ngực. Hắn ích kỷ, hắn lạnh lùng, hắn thừa nhận, nhưng hắn có thể làm gì, chẳng lẽ trơ mắt nhìn nàng chết trước mặt hắn sao!

“Sở Diễm, đừng làm những việc hy sinh vô vị này nữa, cho dù có vong tình hoa, ta cũng sẽ không dùng. Dược nhiễm máu tươi, Thiên Dao chịu không nổi.” Cánh tay mềm mại của nàng ôm lấy eo Sở Diễm, giọng nói mềm mại, cũng rất kiên định.

Sở Diễm trầm mặc, cánh tay trên eo nàng càng siết chặt hơn.

Lại qua mấy ngày bình an vô sự, máu con chồn tuyết đích thực có phát huy công dụng, hàn độc trong cơ thể Thiên Dao đã được trừ đi hơn phân nửa, nhưng nhiều lần độc phát hành hạ, trong bụng lại thai nghén hài tử, sức lực của nàng cơ hồ đã bị vét sạch. Bình minh, chỉ cảm thấy trong yết hầu ngai ngái, trên tấm lụa trắng che ở trên môi nhiễm máu đỏ tươi.

May mắn ở trong phòng vẫn chưa có cung nhân hầu hạ, nàng cuống quýt xuống giường, đem lụa trắng đặt trên ánh nến, nháy mắt, hoá thành tro tàn. Nàng biết, đại nạn của chính mình đã tới, như thế, chuyện duy nhất nàng có thể làm đó là rời khỏi, không chết ở trước mặt Sở Diễm. Như vậy, có lẽ vẫn có thể để lại hy vọng cho hắn, giữa bọn họ không phải tử biệt, chỉ là sinh ly. Như vậy, hắn còn có thể giữ niềm hy vọng sống sót này.

“Nương nương, người dậy rồi sao?” Ngoài phòng truyền đến tiếng hỏi nhàn nhạt của Yêu Nguyệt.

“Vào đi.” Thiên Dao đáp lại, ngay sau đó, cửa phòng bị người ngoài đẩy ra. Yêu Nguyệt khom người đi tới, phía sau có mấy nha đầu lạnh lợi, giúp Thiên Dao rửa mặt chải đầu thay y phục. Sau khi thay y phục xong, điểm tâm loãng thanh đạm được bưng lên.

Ngực Thiên Dao ngọt ngào vô cùng, lại vẫn cố nén ăn vào một chén cháo trắng. Y phục của hài tử chỉ là thù bình thường, nàng lại cầm lấy, có chút có sức thù, cũng nói với Yêu Nguyệt ở bên cạnh, “Yêu Nguyệt, tới nội điện mời Ngũ công chúa tới, một mình ta cực kỳ buồn chán, muốn tìm nàng trò chuyện.”

“Vâng, nô tỳ đi ngay.” Yêu Nguyệt cúi người lui ra, không lâu sau đó, Loan Âm dưới sự nâng đỡ của thị nữ Tây Hạ đi đến.

“Dao phi tìm bản cung, không biết có chuyện gì?” Loan Âm tự mình ngồi xuống bên cạnh bàn, trong tay ôm cái đồng hồ sưởi ấm tay.

Thiên Dao nhàn nhạt cười, xua tay ra hiệu cho đám người Yêu Nguyệt lui ra, thị nữ Loan Âm trái lại cũng thức thời, đi theo thối lui ra ngoài.

“Thân thể Thiên Dao không khoẻ, không thể hành lễ với Ngũ hoàng tỷ, mong Ngũ hoàng tỷ đừng trách cứ.”

Loan Âm lạnh nhạt hừ một tiếng, “Cô hiện giờ người mang long tự, mẫu vinh nhờ tử, bản cung nào dám trách cứ cô.”

“Ngũ hoàng tỷ nói đùa, đứa nhỏ này có thể bình an ra đời hay không vẫn còn chưa biết.” Ánh mắt Thiên Dao rũ xuống, bàn tay ôn nhu vuốt ve cái bụng lồi ra.

Mà đối với sự thẳng thắn của nàng, Loan Âm trái lại có vài phần thương thức. Đồng thời, cũng hiểu ngầm chút gì. “Cô tìm bản cung tới đây không phải chỉ là nhân rồi nói chuyện như vậy đi.”

Thiên Dao trầm mặc trong chốc lát, trong tay vẫn nắm kiện y phục chưa khâu xong kia, bàn tay mềm nhẹ vuốt ve. “Ngũ hoàng tỷ là người sáng khoái, Thiên Dao cũng không quanh co. Ta, đại nạn của ta tới rồi, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu.”

Loan Âm không nói, hay nói là nàng không có lời nào để nói. Lại là trầm mặc thật lâu, không khí vô cùng quỷ dị.

“Cô tìm bản cung tới chẳng lẽ chính là muốn nói cái này sao? Được rồi, nếu nói xong, bản cung cũng không phạt bồi nữa.” Loan Âm có chút không kiên nhẫn phất tay xuống, sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi, mà giọng nói của Thiên Dao lại nhàn nhạt truyền đến.

“Ta muốn rời khỏi hoàng cung, càng nhanh càng tốt.”

Cước bộ của Loan Âm ngừng lại, vẻ mặt khó hiểu nhìn nàng, “Cô, lời này có ý gì?”

Thiên Dao cúi đầu tới cực thấp, khoé môi hiện lên nụ cười khổ, mà nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi vào trên mu bàn tay trơn bóng. “Ta không thể chết ở trước mặt chàng. Ta nhất định phải rời khỏi, sau đó, để cho chàng mang theo hy vọng mà sống tiếp.”

Loan Âm chấn kinh nhìn nàng, làn môi rung động, lại thật lâu không phát ra tiếng. Nàng nghĩ, nàng rốt cục hiểu được vì sao Sở Diễm lại yêu nữ nhân này như thế. Nàng xác thực đáng giá. “Cô cần bản cung làm gì?”

Thiên Dao hơi hơi mỉm cười, nàng biết, Loan Âm sẽ giúp nàng. Bởi vì trong lòng các nàng đều hiểu rất rõ ràng, như vậy đối với Sở Diễm là tốt nhất.

“Mong Ngũ hoàng tỷ hỗ trợ Thiên Dao rời đi.” Thiên Dao đứng dậy, khẽ cúi người thi lễ.

“Mau đứng lên.” Loan Âm kinh hoàng bước lên phía trước nâng nàng dậy. Thiên Dao thuận thế dựa sát vào lồng ngực nàng, thấp giọng thì thầm, “Bốn phía trong Cảnh Dương cung đều là ám vệ, Thiên Dao muốn rời khỏi khó như lên trời, Ngũ hoàng tỷ nên rõ ràng. Nếu Thiên Dao lưu lại, hoàng thượng sẽ không tiếc bất cứ giá nào để đoạt được, ta không thể tiếp tục để cho người rơi vào tình cảnh nguy hiểm, mong Ngũ hoàng tỷ thành toàn.”

Loan Âm trầm giọng thở dài, sau một hồi mới khẽ gật đầu. “Cô tính khi nào thì rời đi?”

“Đêm nay. Ta, ta chống đỡ không được lâu lắm.” Thiên Dao mỉm môi, chỉ cảm thấy yết hầu lại là một trận ngai ngái.

“Được, ta sẽ an bài cho cô.” Loan Âm dứt lời, từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ tinh xảo đặt vào trong tay Thiên Dao. “Đây là dưỡng thân dược, hy vọng có thể giúp cô chống đỡ lâu một chút.”

“Đa tạ.” Thiên Dao cười nhạt một tiếng, lụa trắng che trên môi nhiễm một vệt màu đỏ tươi.

Trăng treo trên đầu liễu, Sở Diễm giống như trước trở lại Cảnh Dương cung, Thiên Dao cũng không ngủ, hơn nữa khí sắc xem ra tốt hơn so với ngày thường rất nhiều. Hắn ôm nàng vào trong ngực, một tay chăm chú lật xem tấu chương. Thiên Dao rúc trong ngực hắn, ánh mắt trong suốt mang theo chút mờ mịt, giống như hãm nhập vào trầm tư. Thiên Dao nghĩ, nếu không có nàng, hẳn thật sự là một vị hoàng đế tốt, cần chính yêu dân, cũng không trầm mê nữ sắc.

“Sở Diễm, còn bao lâu mới có thể xem xong?” Nàng chỉ chỉ tấu chương xếp ở một bên hỏi.

“Dao Nhi mệt rồi sao? Nàng ngủ trước đi, ta lập tức đến.” Hắn sùng nịch, khẽ vuốt chóp mũi nàng.

Thiên Dao nhẹ cười, trở tay bắt lấy bàn tay hắn dán tại ngực. “Không, ta muốn ở cùng chàng.”

“Hôm nay tựa hồ đặc biệt dính người nha.” Sở Diễm mỉm cười, cúi đầu hôn lên chóp mũi nàng. Lâm Lang hoàn bội bên hông chạm phải Trần Long ngọc bên người Thiên Dao, tạo ra tiếng động thanh thúy. Sở Diễm cúi người, đưa tay tách hai vật ra. Thiên Dao mềm nhẹ cười, bàn tay nhỏ nắm lấy mu bàn tay hắn, thản nhiên nói.

“Trần Long ngọc ở đây, Lâm Lang hoàn bội ở bên cạnh. Sở Diễm ở đây, Thiên Dao ở bên cạnh.”

Ngực Sở Diễm ấm áp, cánh tay buộc chặt cơ hồ muốn dung nhập nàng vào trong huyết mạch.

“Hôm nay khí sắc Dao Nhi tựa hồ không tệ, thân thể cảm thấy tốt hơn một chút không?” Hắn nhẹ cười, đầu ngón tay mềm mại ma sát đôi má trắng nõn

của nàng

“Ừm, tốt hơn rất nhiều.” Nàng đưa tay ôm lấy cổ hắn, làm nũng đặt cằm trên bả vai hắn, che giấu vô cùng tốt bi thương trong mắt. Trong chỗ tối hắn nhìn không thấy, hai tròng mắt rung rung. Hắn làm sao có thể hiểu được, giờ phút này cười tươi, không phải vì bệnh tình chuyển biến tốt mà là hồi quang phản chiếu.

“Sở Diễm, ta đói bụng.” Nàng hờn dỗi mở miệng, hai tay kéo lấy một góc tay áo của hắn.

“Muốn ăn cái gì, ta nói Ngự Thiện phòng làm cho nàng.”

“Bánh ngọt Phù Dung.” Nàng nhẹ nhàng trả lời, “Trước kia đều là mẫu thân làm cho ta ăn. Sở Diễm, chàng biết làm không?”

“Không biết.” Hắn trả lời trái lại rõ ràng. Quân tử cách xa nhà bếp, hưởng chỉ đường đường là cửu ngũ chí tôn. Mà Thiên Dao vẫn như cũ nắm ống tay áo hắn không rời, ánh mắt nhẹ nhàng chuyển động. “Thế nào? Muốn ta làm cho nàng ăn?”

“Được a.” Nàng cười duyên trả lời, cánh tay mềm mại bò lên cổ hắn, “Hoàng thượng ôm Thiên Dao đi Ngự Thiện Phòng nhé?”

Sở Diễm nhẹ cười lắc đầu, bắt đắc dĩ ôm nàng lên, đi ra khỏi cửa cung, hướng Ngự Thiện phòng mà đi. Đường kim thiên tử đi vào Ngự Thiện phòng. Từ khi kiến tạo Đại Hàn tới nay là lần đầu gặp, nhóm ngự trù lão đạo quý đầy đất, một đám trong lòng run sợ không dám ngẩng đầu, trong đó rất nhiều người vẫn là lần đầu tiên diện kiến thánh nhan.

Sở Diễm toàn thân mặc cẩm bào màu tím, thanh lãnh cao quý nói không nên lời, mà nữ tử mềm mại trong lòng, xinh đẹp như tiên. “Đều lui ra đi, không có trăm phân phó không được tiến vào.”

Nhóm ngự trù nhất thời đầu óc mù mờ, nhưng không ai dám làm trái ý hoàng đế, nhao nhao khom người, lão đạo bước nhanh thối lui ra ngoài.

Sở Diễm đặt nàng trên một cái ghế ở chỗ sạch sẽ, sau đó xắn tay áo lên, lại nghiêng đầu nhìn Thiên Dao ở bên cạnh. “Bánh ngọt Phù Dung làm như thế nào?”

Môi mỏng Thiên Dao mấp máy vài cái, dáng vẻ có chút dờ dẫm, lại càng khiến người yêu mến, “Cái này...” Nàng cười ngây ngô, nàng cũng không thể nói nàng cũng không biết.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Sở Diễm do dự trong khoảnh khắc, lại nói, “Ta chỉ nấu chút gì đó để ăn, được không?” Trên thực tế, ý tứ của hắn chính là đặt đồ ở trong nước nấu chín. Hắn trước kia chinh chiến, trên sa trường không thể nói đến cái gì mà hương sắc mùi vị, chỉ cần ăn no bụng, có sức lực chém giết địch nhân là được.

“Ừm, chỉ cần là chàng tự tay làm, Thiên Dao đều ăn được.” Thiên Dao trái lại không bất bẻ. Nàng cũng không phải thật sự đói bụng, cũng chỉ muốn quán lấy hắn mà thôi.

Sở Diễm vừa nấu nước vừa đem nguyên liệu bỏ vào trong nồi, rau xanh cùng thịt, trái lại mặn chay phối hợp. “Dao Nhi hẳn cũng không xuống bếp rồi, cũng may là gả cho ta, nếu gả cho gia đình tầm thường khác, chỉ sợ phải bị phu quân bắt nạt.”

“Sao chàng biết ta không xuống bếp!” Thiên Dao bĩu môi nói.

Sở Diễm hừ cười một tiếng, “Trên Thiên Sơn, mấy món gì đó nàng cho ta ăn mỗi ngày thật sự là khó có thể nuốt.”

Thiên Dao liếc trắng mắt, nghĩ thầm, đúng là phí công cho chàng ăn, chàng ngược lại còn ghét bỏ. Nếu sớm biết ngày sau đau đớn xoắn xuyết như vậy, ngày đó liền không cứu hắn.

Sau một phen lăn qua lộn lại, Sở Diễm mới đưa đồ tới trước mặt nàng, nhìn phối hợp thôi cũng đã khó coi rồi. Thiên Dao khẽ chu miệng lên, lo lắng hỏi, “Lỡ ăn đau bụng thì sao?”

“Sẽ không.” Sắc mặt Sở Diễm âm trầm vài phần.

Thiên Dao nửa tin nửa ngờ gấp một miếng bỏ vào trong miệng, không có hương vị, giống như cũng chưa nấu chín. “Không thể ăn, chàng làm lại đi.”

“Không phải nàng nói cái gì ta làm nàng đều ăn được sao?” Sở Diễm giận dữ.

“Ồ... hiện tại đổi ý rồi.”

“Thảm Thiên Dao, đừng quá phận.” Sở Diễm giận, một tay kéo nàng vào lòng ôm, cúi đầu hung hăng hôn lên môi nàng, mang theo chút ý tứ trừng phạt. Thiên Dao cười duyên trong ngực hắn, tiếng cười thanh thúy như tiếng chuông bạc.

Lăn qua lộn lại một phen, trên trán Thiên Dao nhiễm chút mồ hôi lạnh. Sở Diễm đau lòng vuốt ve đôi má tuyệt mỹ của nàng, nhặt giọng nói. “Dao Nhi mệt sao? Ta ôm nàng trở về nghỉ ngơi.”

“Không muốn.” Thiên Dao cố chấp lắc đầu, xuyên qua cửa sổ mở rộng, nhìn vòng trăng tròn thanh lãnh bên ngoài, “Hôm nay ánh trăng thật đẹp, hoàng thượng cùng Thiên Dao ngắm trăng, được không?”

“Được.” Sở Diễm nhẹ cười đáp lời, ôm Thiên Dao ra ngoài, cũng phân phó ngự trù chuẩn bị mấy món ngon. Mới vừa bước ra Ngự Thiện phòng liền gặp Lưu Trung nghênh đón. “Hoàng thượng, Vân tướng chờ thánh giá ở Ngự thư phòng.”

“Vân Kiếm tới làm gì?” Mây kiếm Sở Diễm hơi hơi nhíu lại.

“Vân tướng đêm khuya vào cung, chỉ sợ là có chuyện quan trọng cần thương lượng, Hoàng thượng vẫn nên gấp mắt.”

Sở Diễm thoáng suy xét, sau đó buồn bực đáp lại, cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng. “Dao Nhi về Cảnh Dương cung trước chờ ta, rất nhanh ta sẽ đến.”

“Nhưng mà...” Nàng có lẽ không còn được bao lâu nữa.

Ánh mắt Thiên Dao lạnh lẽo âm u vài phần, mang theo một chút khát cầu ngóng nhìn hắn, “Sở Diễm, không thể không đi sao?”

Hắn ôn nhu cười, đầu ngón tay khẽ vuốt sóng mũi của nàng. “Dao Nhi không cần hồ nháo, ta đi một chút sẽ trở lại, sẽ không để cho nàng đợi quá lâu.”

“Uhm” Thiên Dao bất đắc dĩ cúi đầu, rời khỏi cái ôm của Sở Diễm, hai tay vẫn như cũ nắm lấy bàn tay to ấm áp của hắn, thật là không nỡ cứ như vậy buông ra. Không biết vì sao, đột nhiên có dự cảm không tốt, giống như đây là lần gặp gỡ cuối cùng ở kiếp này.

“Ngoan, hồi cung chờ ta.” Hắn ôn nhu cười, cúi đầu ấn một nụ hôn trên môi nàng, sau đó xoay người mà đi. Nếu hắn biết bây giờ xoay người cơ hồ trở thành vĩnh biệt, hắn nhất định sẽ không buông tay nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Ly Thương (14)

Cảnh Dương cung, Thiên Dao một mình ngồi ở trong vườn, bốn phía phảng phất mùi hoa Ngọc Lan nhàn nhạt. Hoa thơm nức mũi, thấm đẫm vào nội tâm người. Tối nay, mặc dù không phải trăng tròn, nhưng trăng sáng sao thưa, trái lại có thể xem như ngày tốt cảnh đẹp rồi.

Trên bàn đá đặt vài món ăn thanh đạm, đương nhiên không thể thiếu bánh ngọt Phù Dung. Thiên Dao khẽ cúi đầu, đầu ngón tay xanh miết bóc từng cánh hoa trong tay ra như trà. Từ khi có con, bộ dáng uể oải, chưa bao giờ tự tay pha một ly trà sương mai cho hắn. Khoé môi Thiên Dao hàm chứa ý cười nhạt, nghiêm túc mà chuyên chú làm động tác trên tay. Trong chốc lát, hương trà bay bốn phía, phiêu tán ở trong sân.

Nhưng mà, mãi đến khi nước trà xanh trên bàn đá trở nên nguội lạnh, hắn vẫn như cũ không xuất hiện. Yêu Nguyệt khuyên vài lần, nàng lại cố chấp không chịu vào nhà.

“Lão nô tham kiến Dao phi nương nương.” Lưu Trung từ xa đi lại, quỳ một gối trước người Thiên Dao. “Hồi bẩm nương nương, hoàng thượng còn đang ở Ngự thư phòng, trong nhất thời không cách nào thoát thân, để cho lão nô tới chuyển cáo cùng nương nương một tiếng. Nương nương sớm nghỉ ngơi, hoàng thượng trễ chút sẽ trở về.”

“Ở Ngự thư phòng?” Thiên Dao cười nhạt một tiếng, lệnh cho Yêu Nguyệt thu dọn cốc trà trên bàn đá. Nàng không có bất kỳ yêu cầu xa vời gì, chỉ hy vọng có thể pha cho hắn một ly trà cuối cùng. Nàng và Sở Diễm trong lúc đó, về sau mà nói, liền bởi vậy mà chết đi. “Ta đi Ngự thư phòng tìm người.” Thiên Dao chậm rãi đứng dậy, mà Lưu Trung lại kích động bỏ tới bên chân nàng.

“Nương nương, hoàng thượng đang cùng Vân tướng thương thảo quốc sự, chỉ sợ không cách nào triệu kiến nương nương.”

Thiên Dao vẫn như cũ mỉm cười, “Không sao, ta ở ngoài Ngự thư phòng chờ người, hắn sẽ không để cho công công khó xử.”

“Nương nương...” Lưu Trung lại chần ở trước người Thiên Dao, nói cái gì đều không cho nàng rời khỏi.

Đôi mắt đẹp của Thiên Dao nheo lại, ánh sáng ngọc từ từ ảm đạm xuống, “Người, người không có ở Ngự thư phòng, đúng hay không?”

Dao phi huệ chất lan tâm, Lưu Trung hiện giờ quả nhiên là lĩnh giáo, đành phải cắn răng trả lời, “Vâng ạ.”

“Người, ở đâu?” Thiên Dao chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

Trong lòng Lưu Trung biết cho dù ông nói hoàng thượng ở nơi nào, Dao phi đều sẽ tìm tới, chẳng bằng ăn ngay nói thật. “Hoàng thượng ở trong Khôn Ninh cung. Buổi tối hoàng hậu nương nương uống thuốc độc tự sát, giờ phút này hoàng thượng đang ở bên cạnh hoàng hậu, ngự y đang trực đều đã chạy qua.”

Thiên Dao nhất thời hoảng hốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục sự lạnh nhạt trước giờ. Môi nàng bắt gặp hơi lên, lộ ra kúm đồng tiền rõ ràng. “Ừ, ta biết rồi, công công mời trở về đi.”

Lưu Trung nhất thời đoán không ra tâm ý Dao phi, liền cung kính thối lui ra ngoài.

Thiên Dao một lần nữa ngồi trở lại ghế đá băng lãnh, ánh mắt rũ xuống, cực kỳ nghiêm túc pha trà, đoá hoa phấn nộn dưới ngón tay trắng nõn biến thành cơn mưa tơ tằm. Nàng đang cười, vẫn luôn cười, trong mắt lại có ánh nước óng ánh.

Dưới màn đêm, trong vườn hoa, mượn ánh đèn mỏng manh, mơ hồ có thể thấy được hai con bướm đang bay lượn đuổi theo nhau. Thiên Dao không dám xác định đó là thật hay là ảo giác. Có điều, không sao cả, những cái này đã không còn quan trọng rồi. Đã không phải Lương Chúc, dùng cái gì hoá điệp.

Sở Diễm, nếu đây là kết cục chàng cho ta, như thế, ta nguyện ý tiếp nhận. Sở Diễm, có lẽ, chàng cần chưa bao giờ là ta, có lẽ, chàng cho ta cũng không phải yêu, chỉ là cảm động. Vốn không nên vì chàng vào sinh ra tử, vốn không nên giấu kín trái tim chàng.

Đầu ngón tay xanh miết gặt gao nắm miệng chén ấm áp, nước mắt hòa với máu loãng từng giọt từng giọt rớt trên mặt bàn đá bóng loáng.

Nàng một mực chờ hân, mãi đến khi ánh trăng ảm đạm trong veo mà lạnh lùng, chân trời hiện lên ánh mặt trời. Nàng khẽ cười khổ, lại vẫn như cũ chưa từng rời đi. Chung quy là chưa từ bỏ ý định, muốn gặp mặt hân một lần sau cùng. Nhưng hân thủy chung không xuất hiện, Sở Diễm, hân thất hứa rồi.

Thủy Quân hứa cho Liên Y tam sinh tam thế, nhưng mà, Sở Diễm, ta không cần kiếp sau của chàng. Thần yêu mến nhau, vốn là sai. Nếu có thể, tình nguyện kiếp này chưa từng gặp nhau, ta đối với chàng, yêu rồi, tan rồi, như vậy mà thôi. Mà chàng, có lẽ chưa bao giờ từng có yêu.

Thiên Dao đứng dậy, như một nhánh u hồn, dọc theo đường lát đá gấp khúc mà đi. Quanh thân tản ra hàn khí, cho dù là người nào tiếp sát đều bị hàn khí xâm nhập, nháy mắt ngất đi. Vọng động nội lực, bụng dưới truyền đến một trận đau đớn mạnh hơn, Thiên Dao cường chống thân thể, đi ra cửa Cảnh Dương cung. Nơi đó, công chúa Loan Âm đã phái người tiếp ứng nàng, đã vì nàng chuẩn bị tốt toàn bộ.

Lúc Sở Diễm trở lại Cảnh Dương cung là sau khi lâm triều ngày kế, trong cung cung nhân cùng ảm vệ ngất xỉu ngổn ngang. Hân đã ý thức được xảy ra chuyện gì, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền. Cực kỳ hiển nhiên, là có người hỗ trợ nàng rời khỏi, nếu không, phát sinh chuyện lớn như vậy không có khả năng không ai tới thông báo.

Bên trong Cảnh Dương cung giống như chết lặng, Cảnh Dương cung không có Thiên Dao, bầu trời trên đỉnh đầu đều trở thành một màu xám mờ. Bàn đá vẫn như cũ lẻ loi đứng trong sân, đồ ăn tinh xảo được bày biện, lại chưa từng động qua. Nước trà trong chén sứ thanh hoa sớm nguội lạnh, không có một chút nhiệt độ.

Sở Diễm mặt không đổi sắc, bình tĩnh ngồi ở chỗ nàng đã ngồi qua, bụng cốc trà đã lạnh ở trước mặt lên, thông thả đặt ở trên môi, uống cạn. Là từng giọt sương mai ngưng tụ sáng sớm, tích tụ tinh hoa trời đất. Trên Thiên Sơn, Thiên Dao từng nói, sương mai nghĩa là yêu, từng giọt từng giọt làm kết dính tình yêu.

Nàng lưu lại sương mai muốn nói điều gì cho hân? Bắt đầu thế nào kết thúc thế đó sao?

Trên mặt bàn đá cứng rắn, vết máu cùng nước mắt chưa khô, màu hồng tươi đẹp xen kẽ nước mắt sáng long lanh, đau đớn chói mắt. “Dao Nhi, là ta khiến cho nàng thất vọng rồi sao? Vì sao, ngay cả cơ hội giải thích cũng không để lại cho ta?”

Thời tiết đầu xuân chưa bao giờ đổ mưa như trút nước như vậy, Thiên Dao ngồi trong xe ngựa xóc nảy, quanh thân đều là đau đớn. Bên cạnh nàng còn có một phụ nhân trung niên, là người của công chúa Loan Âm. Bà đắp thêm chăn cho Thiên Dao, mà Thiên Dao lại vẫn như cũ không ngừng phát run, lạnh lẽo lan tràn.

Phụ nhân buông tiếng thở dài, lo lắng hướng xa phu ngoài xe nói, “Vào thành trước tìm y quán đi, tình huống của cô nương đích thực không tốt lắm.”

“Đây vừa mới rời khỏi hoàng thành, tổng không thể lại quay trở lại chứ. Đến thành trấn kế tiếp, ít nhất vẫn còn cả một ngày đường, cô nương chỉ sợ phải chịu đựng một chút.” Giọng nói thô trầm của xa phu từ trước truyền đến.

“Vậy nên làm thế nào cho phải, cô nương nếu như có chuyện gì không hay xảy ra, chúng ta phải nói sao với công chúa điện hạ.” Phụ nhân mặt co mày cau, đề thấp thanh âm nói thầm.

Khoé môi Thiên Dao hiện lên nụ cười khổ, sớm thành thói quen lòng người dễ đổi. Phụ nhân cùng xa phu lo lắng cho nàng bất quá là vì kính sợ Loan Âm, há lại thật sự để ý tới sống chết của nàng. Nàng là đại phu, đối với thân thể của bản thân rõ ràng nhất, bụng dưới từng trận đau đớn co rút không ngừng chỉ sợ hải tử muốn ra đời rồi. Hải tử mới hơn 8 tháng, lúc này sinh non, cho dù đối với nàng hay là hải tử, đều cực kỳ nguy hiểm. Nếu như nàng gắng sức một lần, có lẽ, hải tử còn có cơ may sống sót.

“Cô cô, thân thể ta không khoẻ, chịu không được xe xóc nảy, có thể dừng lại để ta nghỉ ngơi một chút không?” Thiên Dao đau đớn thờ dốt, bàn tay nắm chặt, móng tay bén nhọn hăm nhập vào da thịt non mềm trong lòng bàn tay.

Phụ nhân khẽ suy tư trong chốc lát, mới lệnh xa phu bên ngoài dừng xe. “Cô nương cảm thấy đỡ hơn chút nào không?” Phụ nhân lấy khăn lụa ra, cẩn thận lau mồ hôi trên trán Thiên Dao. Thiên Dao yếu ớt lắc đầu, ánh mắt hiện lên tia giả hoạt, ngay sau đó, đầu ngón tay trắng nõn không dấu vết điểm trên ngực phụ nhân. Bà không hề phát hiện mãi đến khi bị điểm huyết đạo, khó hiểu trừng lớn hai mắt, nhìn thẳng Thiên Dao, miệng lại không phát ra tiếng.

“Cô cô, xin lỗi.” Thiên Dao nhạt giọng nói, sau đó, cố nén đau đớn, nhanh nhẹn trở mình xuống xe ngựa, lòng bàn tay tích tụ hàn khí, đánh lên về giữa

lưng xa phụ. Hai người này đều là cao thủ, nếu không thừa dịp hai người không hề phòng bị, Thiên Dao căn bản không thể đắc thủ.

Nàng không muốn đã thương người, nhưng mà, nếu như bị công chúa Loan Âm nắm trong tay, Sở Diễm nhất định sẽ có biện pháp tìm đến nàng. Nếu quyết định rời khỏi, nàng sẽ triệt để biến mất trong thế giới của Sở Diễm, cuộc đời này tình tuyệt.

Mưa như thác đổ nháy mắt giọt ướt sa y đơn bạc của Thiên Dao. Thiên Dao cơ hồ không thể mở hai mắt, mưa không ngừng nhỏ giọt trên lọn tóc. Đường dài chậm chậm, Thiên Dao từng bước lao về trước, chất lỏng đỏ tươi từ hai bên chân chảy xuống, thân thể đau đớn giống như muốn nổ tung.

“Đừng sợ, ta sẽ cứu con.” Bàn tay Thiên Dao gắt gao bảo vệ bụng, bất lực ní non, nước mắt hoà lẫn với mưa mà chảy. Bàn tay buông thõng còn lại đang nắm một con dao sắc nhọn. Nàng đã không còn khí lực mang hẳn đến nhân thể, trừ phi, mổ bụng bảo vệ hẳn. Vì muốn cho hài tử trong bụng sinh mệnh, nàng có thể không tiếc trả giá tất cả.

Mưa ướt đường trơn, dưới chân lão đạo một cái, Thiên Dao ngã sấp xuống giữa đường lầy lội. Vì bảo vệ hài tử trong bụng, nàng cuộn thân thể lại, hai tay vòng qua eo, mới tránh cho thai nhi trong bụng không bị thương, mà chính nàng lại thương tổn quá nặng. Thiên Dao co rút thân thể, đau đớn không ngừng run rẩy, xuyên qua cơn mưa xối xả đầy trời, đường dài đứng là vô tận không thấy điểm cuối.

“Thực xin lỗi, chỉ có thể sinh con ở nơi này, nếu may mắn con có thể sống sót, hy vọng con biết, mẫu thân cực kỳ yêu con.” Làn môi Thiên Dao hơi hơi mấp máy, nghẹn ngào, chỉ phát ra vài tiếng ‘um’. Lưỡi dao sắc bén trong tay, dưới sự bào mòn của nước mưa lộ ra hơi lạnh thấu xương.

Mà lúc này, cuối con đường từ xa truyền đến tiếng vó ngựa ‘lộc lộc lộc lộc’. Hình dáng xe ngựa mờ hồ trong mắt từ từ rõ ràng, là một chiếc xe ngựa rộng rãi, thiết kế không hề xa hoa, lái xe chính là một lão giả, râu tóc trắng, người lại đặc biệt có tinh thần.

Trong đêm khuya, vùng ngoại ô heo lánh, Thiên Dao cũng không nghĩ tới lại có xe ngựa đi ngang qua. Nàng ngã ở giữa đường, đang chặn đường đi của xe ngựa.

Sa y tuyết trắng trong đêm tối càng thêm chói mắt, lão giả cuống quýt ghì chặt dây cương. Bên trong xe truyền đến giọng nói già nua của phụ nhân. “Lão đầu từ chết tiết ông, đột nhiên dừng xe, muốn ta ngã chết phải không! Xem sau này khi trở về ta làm thế nào thu thập ông”

“Tặc bà tử, ta cũng không dám lừa bà, thật là có một vị cô nương đứng chắn ở giữa đường, xem ra bị thương, dưới thân đều là máu.” Giọng nói lão giả nghiêm túc, không có chút ý tứ nói đùa. MÀN xe đột nhiên bị xóc lên, lão bà tử thò nửa cái đầu ra, vừa thấy, quả thực là giữa đường có một nữ tử vùng vẫy giãy chết.

“Lại còn thất thần làm gì, không đi xuống xem một chút.” Lão bà tử lại răn dạy một tiếng, đưa tay vỗ đầu lão giả. Sau đó tự mình nhảy xuống xe ngựa, tay chân nhanh nhẹn, đầu nào giống lão nhân trên năm mươi.

Lưỡi dao bén nhọn đã để trên bụng Thiên Dao, tay nàng đang run nhè nhẹ, gắt gao cắn răng, miệng đau đớn thở dốc. Một lát sau, giống như hạ quyết tâm, nhắm chặt hai mắt, chuẩn bị mổ bụng. Mà cô tay đã hạ thủ lại đột nhiên bị một lực đạo chế trụ.

“Đưa nhò, ngươi muốn làm gì?” Đinh đầu truyền đến giọng nói hiền lành, Thiên Dao mở hai mắt, ánh vào mắt chính là một người phụ nhân đã trên 50 tuổi, mặc dù lớn tuổi, người nhưng cực kỳ có tinh thần, nhìn ra được lúc còn trẻ cũng là một vị mỹ nhân.

Thiên Dao gắt gao bắt lấy tay phụ nhân, cật lực mở miệng. “Bà bà, ta muốn cứu hài tử của ta.”

Đôi mắt trong suốt kia khiến phụ nhân thương xót. Bà cuống quýt nâng nàng dậy, cũng an ủi nói, “Yên tâm, hài tử, bà bà sẽ giúp ngươi.” Bà trừng mắt nhìn người bạn già bên cạnh, lại giáo huấn khiển trách một phen. “Còn không qua đây giúp ta, cô nương này bị bể nước ối, hài tử sắp ra đời. Nếu như tiếp tục như vậy, người lớn hài tử đều gặp nguy hiểm”

“Tặc bà tử, bà khi nào thì có thiện tâm rồi hả?” Lão giả hi hi cười, giống như sống chết của người khác hoàn toàn không có quan hệ gì đến ông. Nhưng vẫn theo lời lão bà tử phân phó, đỡ Thiên Dao vào bên trong xe.

Bên trong xe có khoảng trời riêng, xa hoa có chút kỳ cục. Dưới thân trải một tấm da bạch hổ mềm mại, góc xe có đốt lò lửa ấm áp, trên vách xe khảm viên dạ minh châu to như mắt trâu, mà chấn gấm mềm mại đúng là dùng tơ Thiên Tằm đã tuyệt tích dệt thành.

Lão bà tử an trí Thiên Dao trong xe ngựa mềm mại, dùng chân gấm bao lấy thân thể băng lãnh của nàng, lại trong lúc vô tình nhìn thấy Trần Long ngọc rủ xuống bên eo nàng. Toàn thân trắng thuần, dưới ánh sáng của dạ minh châu, sáng bóng ónh nhuận. Bà nhìn thấy, lão giả tự nhiên cũng nhìn thấy, hai người vốn ban đầu ngạc nhiên, sau đó trao đổi ánh mắt, trong mắt đều là phức tạp.

“Nhanh chút lấy huyết sâm tới cho nàng đề khí, thân thể nàng hư nhược, chỉ sợ không có khí lực sinh hài tử.” Lão bà tử thúc giục, lão giả không chút nào dám thất lễ, ở trong hộp gỗ từ đàn lấy huyết sâm ngàn năm tốt nhất ra, lại lấy nước ấm cho Thiên Dao uống.

“Ra ngoài, ta phải đỡ đẻ cho cô nương.” Lão bà tử cuộn ống tay áo lên, nhanh nhẹn kéo mở quần lót của Thiên Dao.

“Bà bà, không cần lo cho ta, chỉ cần bảo trụ được hài tử của ta là được.” Thiên Dao vô lực ní non, bàn tay gắt gao nắm chặt cổ tay lão bà tử. Lão bà tử trở tay ấn bên trong cổ tay Thiên Dao, mi tâm không khỏi cau chặt.

“Ngươi, ngươi trúng độc đoạt hồn thảo?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 196: Ly Thương (15)

“Uhm” Thiên Dao cười khỏ, mồ hôi cùng nước mắt không ngừng nhỏ giọt.

Lão bà tử nặng nề thở dài, rồi lại mở miệng. “May mà độc được máu con chồn tuyết giải hơn phân nửa, nếu không ngươi cũng chống đỡ không tới lúc này.”

“Bà bà, ta tự biết đại nạn đã tới, chỉ cầu bà bà phát lòng từ bi, cứu thai nhi trong bụng ta.” Thiên Dao suy yếu nói, trong giọng nói đều là nghẹn ngào.

“Muốn hài tử của ngươi không có chuyện gì liền tiết kiệm chút khí lực đi. Theo ta nói mà làm.” Giọng nói lão bà tử đã lãnh trầm vài phần, lại giấu không được sự quan tâm. “Cô nương, dùng lực, đã nhìn thấy đầu hài tử rồi.”

Thiên Dao thống khổ rên rỉ, chỉ cảm thấy thân thể đau đớn giống như bị xé rách. Nàng đưa tay bắt lấy chân găm mềm mại trên người, lại dùng hết tất cả khí lực. Trong cơn thống khổ hành hạ, một tiếng khóc ni non của trẻ sơ sinh vang dội trong đêm mưa, đặc biệt chói tai. Bởi vì sinh non, hài tử đặc biệt yếu ớt. Lão bà tử dùng tờ lụa sạch sẽ bao lấy thân thể nhỏ nhỏ của trẻ sơ sinh, cũng mỉm cười nhìn về phía Thiên Dao, “Là đứa bé trai, cực kỳ khoẻ mạnh.”

Sinh hài tử ra cơ hồ hao hết tâm lực của Thiên Dao, nàng xụi lơ trong góc xe, trên khuôn mặt trắng xanh như giấy sạm mất đi huyết sắc. Trong cơn người trong suốt nhẹ nhàng dâng lên hơi nước, ánh mắt tha thiết nhìn trẻ mới sinh nhỏ nhỏ trong lòng bà bà. Đây là hài tử của nàng, huyết mạch của nàng, là sinh mệnh kéo dài của nàng.

Hài tử khóc ni non một trận, có thể là mệt mỏi, liền nằm ngủ trong lòng bà bà. Mặc dù bộ dáng có nhiều nếp nhăn nhưng khoẻ môi hơi hơi trề ra, lại thực chọc người mến yêu. Thiên Dao run rẩy vươn đầu ngón tay, mềm nhẹ vuốt ve khuôn mặt hài tử, làn môi mấp máy lầm bầm, “Quân Ninh, Quân Ninh...”

Lão bà tử liền hiểu rõ, Quân Ninh là tên nàng đặt cho hài tử.

Thiên Dao có chút cất lực gỡ Trấn Long ngọc trên hông xuống, cài lên bên người hài tử, một giọt lệ óng ánh trong suốt rơi trên đôi má trắng nõn, băng lạnh đến làm đau lòng người. Bên tai không ngừng hồi tưởng lời thề ngày đó, ‘Trấn Long ngọc ở đây, Lâm Lang hoàn bội ở bên cạnh. Sở Diễm ở đây, Thiên Dao ở bên cạnh.’

Khoẻ môi Thiên Dao hiện lên ý cười chua xót, yêu hận quán quít si mê thì như thế nào, hiện giờ, Trấn Long ngọc đổi chủ, chung quy, lời thề biến thành một câu nói đùa.

“Bà bà, nhờ người mang hài tử của ta đến Giang Nam giao cho Thảm Đông Thần Thảm tướng quân, cũng giao cho hần cây trâm ngọc này, hần liền sẽ hiểu rõ.” Thiên Dao yếu ớt ni non, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch. Hài tử bình an ra đời, hiện giờ, việc sau cùng nàng phải làm đó là an trí thật tốt tương lai cho Quân Ninh. Như vậy, nàng mới có thể an tâm rồi đi.

Ngày đó, Sở Diễm vì trấn an nàng mà trực xuất Tư Đồ nhất tộc đến Giang Nam giàu có và sung túc, nhưng đồng thời cũng điều Thảm Đông Thần tới Giang Nam làm Tiết Độ sứ. Thảm gia diệt môn, Tư Đồ tộc không cách nào trốn tránh trách nhiệm, hai bên kiềm chế lẫn nhau, Sở Diễm mới có thể yên tâm.

Từ xưa đến vương vô tình, Thiên Dao không nguyện hài tử của nàng lớn lên trong thâm cung băng lãnh, không cầu vinh hoa phú quý, không cầu vô thanh quyền quý. Thiên Dao chỉ hy vọng hài tử của nàng có thể bình an lớn lên, trải qua cuộc sống đậm mực. Từ nay về sau, Quân Ninh của nàng cùng Sở Diễm, cùng giang sơn Đại Hàn, không còn quan hệ gì nữa. Nàng cũng từng nghĩ tới giao Quân Ninh cho Tư Đồ Phong, nhưng lại sợ Tư Đồ gia lợi dụng Quân Ninh áp chế Sở Diễm, ngược lại khéo quá thành vụng. Trái lại Thảm Đông Thần là người đáng phó thác.

“Tặc bà tử, giọng hài tử vang dội như vậy, là một nam hài phải không?” Giọng nói lão giả từ ngoài xe truyền đến, xen kẽ trong tiếng mưa rơi ầm ầm, trong giọng nói là mong chờ nói không nên lời.

“Là nam hài! Cùng lão đầu tử chết tiết ông có quan hệ gì chứ, hưng phấn nhiệt tình cái gì.” Lão bà tử hướng ngoài xe nói một câu, cũng đặt hài tử ở một bên. Hài tử chu cái miệng nhỏ đỏ rực, khẽ híp mắt, bộ dạng nửa ngủ nửa không.

Thiên Dao nhìn không dời mắt trẻ sơ sinh trong tã lót, trong cơn mắt sáng đầy nước mắt là ôn nhu từ ái của người bắt đầu làm mẹ. Trước mắt từ từ mờ hồ, ý thức bắt đầu trở nên choáng váng nặng trĩu. “Quân Ninh, Quân Ninh, vĩnh biệt rồi.” Môi nàng khẽ nhúc nhích, lông mi thon dài rung động vài cái, chảy xuống một hàng nước mắt âm áp.

Lão bà tử nhận thấy bất thường của nàng, cuống quýt xốc chân găm trên người nàng lên. Dưới người Thiên Dao là một vũng máu lớn, nhiễm trên da hồ trắng, nhìn thấy ghê người, “Cô nương, cô nương người làm sao vậy!”

Ý thức Thiên Dao vẫn mơ hồ không rõ, trong mắt một mảnh mờ mịt, lại sạch sẽ làm người thương tiếc, trong miệng là tiếng ‘urm’. “Từ sinh xa cách, cùng tử thành duyệt, Sở Diễm, Sở Diễm...”

Lão bà tử kinh hãi, hắng giọng la lớn phía ngoài xe. “Không tốt, cô nương này bị rong huyết, mau đem Thiên Hương đậu khấu ra đây.”

Ngoài xe là khoảnh khắc an tĩnh, sau đó màn xe bị xốc lên một góc, lão giả không hề dám nhìn trộm bên trong, chỉ có giọng nói truyền đến, “Thiên Hương đậu khấu là trân bảo trên thế gian, trăm ngàn năm qua tới nay chỉ có một viên, cho một cô nương đơn thuần không nhận thức...”

“Lúc này ông.... còn nói lời vô nghĩa này, nàng đúng là nữ nhân của Diễm Nhi!” Bên trong xe truyền đến tiếng lão bà tử giận dữ gầm lên. “Nhanh chút lấy Thiên Hương đậu khấu ra, nếu không ta không để cho ông yên.”

Lão giả không dám lại nhiều lời, ông sợ lão bà đúng là có tiếng. Cánh tay già nua từ ngoài xe duỗi vào trong, trong lòng bàn tay đặt một viên thuốc màu đen, nhìn không chút thần kỳ, nhưng là thế gian chí bảo. “Cho bà cho bà!” Trong giọng nói lão giả tràn đầy không tình nguyện, lại tự lo nói thầm. “Trong hậu cung còn nhiều nữ nhân của Diễm Nhi, bà cứu được hết sao!”

“Ông nói cái gì?” Lão bà tử lại hống một tiếng.

“Không, không có gì.” Lão giả nơm nớp lo sợ trả lời, “Ta là nói, cho dù có Thiên Hương đậu khấu cũng không nhất định có thể cứu sống nha đầu kia. Nàng thân trúng độc đoạt hồn thảo, vì sinh lại hao hết tâm lực, chỉ sợ không cách gì xoay chuyển được.” Đây không phải không công lãng phí Thiên Hương đậu khấu của ông ư.

Quả thật, xét thấy nữ uy của lão bà tử, câu sau cùng ông không dám nói ra miệng.

Bên trong xe truyền đến tiếng thở dài của lão bà tử, bỏ Thiên Hương đậu khấu vào trong miệng nàng, cũng đưa nội lực thuần âm truyền vào trong cơ thể nàng để chống cự hàn khí trong cơ thể Thiên Dao. Còn lại, cũng chỉ nghe theo mệnh trời.

“Nha đầu, nghe bà nói, ngàn vạn lần đừng ngủ.” Nếu ngủ liền sẽ không tỉnh lại.

Một chỗ khác, thâm cung, trong tông miếu hoàng thất, Sở Diễm khoan tay đứng, cảm bào màu đen cùng với bóng tối xung quanh hoàn mỹ hoà làm một. Trên cao đường thờ phụng bài vị tổ tiên các thế hệ Đại Hàn, hai bên cạnh treo ảnh các thế hệ tôn vương, treo ở sau cùng chính là phụ hoàng của hắn – Đại Hàn Văn đế. Sở Diễm nghĩ, sau trăm tuổi, bức hoạ của hắn cũng sẽ treo bên cạnh phụ hoàng, như thế, tại sau khi hắn trăm tuổi, sẽ có bức hoạ treo bên cạnh hắn sao? Nếu như cái thai này của Thiên Dao khó giữ được, Đại Hàn chỉ sợ không người kế tục rồi.

“Phụ hoàng, là Sở Diễm sai rồi sao? Có lẽ, con thật sự không nên yêu nàng.” Hắn lăm bầm lâu bầu, trả lời chỉ có gió xuân thổi vào trong điện qua khung cửa sổ nửa mở.

“Phụ hoàng, người từng nói qua, quân vương nhất ngôn cửu đỉnh, con cho phép Thiên Dao duy nhất liền sẽ không nuốt lời. Nếu như hài tử của Thiên Dao không cách nào ra đời, hoặc là, con không cách nào tìm được đứa nhỏ này, như thế, con sẽ nhận hài tử của Sở Dục làm con thừa tự, để cho nó kế thừa ngôi vị hoàng đế. Sau trăm tuổi, dưới hoàng tuyền, nhi thần thành tội với phụ hoàng.”

“Hoàng thượng.” Ngoài điện truyền đến giọng nói già nua của Lưu Trung.

Sau chốc lát yên lặng, Sở Diễm trầm giọng hỏi, “Tìm được Dao Nhi rồi sao?”

Lưu Trung than thở nhẹ, thấp giọng đáp lại, “Vẫn chưa, theo như hoàng thượng phân phó, đã mời Ngũ công chúa tới Ngự thư phòng chờ hoàng thượng tiếp kiến.”

“Ừ, trăm biết rồi, bãi giá đi.”

Trong Ngự thư phòng, Loan Âm cúi đầu ngồi ở một bên, diện dung coi như bình tĩnh, chỉ là bàn tay dưới ống tay áo không ngừng quấy động. Trong lòng nàng rõ ràng, Sở Diễm tìm nàng tới chỉ sợ là vì chuyện Thiên Dao, à, còn có cái gì có thể giấu diếm đệ đệ thông minh tuyệt đỉnh này của nàng.

Sở Diễm đi nhanh mà vào, như thường ngày bình tĩnh ngồi trên ghế chủ vị, tiện tay lấy ra một quyển sách, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên đó, lờ ra khỏi miệng lại xen lẫn sương hàn rét thấu xương. “Ngũ tỷ không có gì muốn nói với trăm sao?”

Loan Âm cười, “Hoàng thượng nếu đoán được, hà tất phải hỏi ta. Không sai, là ta hỗ trợ Linh Lung già chết, lại sai người đưa Thẩm Thiên Dao ra khỏi hoàng cung. Ta làm toàn bộ đều vì đệ, vì giang sơn Đại Hàn. Đệ là thiên tử một nước, quyết không thể vì một nữ nhân mà làm vậy. Nếu như hoàng thượng muốn truy cứu tội, Loan Âm không một câu oán hận.”

Trên ghế chủ vị, Sở Diễm chậm rãi buông sách trong tay ra, dám làm dám chịu, tính tình Loan Âm là như thế. “Ngũ tỷ có ân với trăm, trăm khắc trong tâm khảm. Nhưng Thiên Dao là thể tử của trăm, hiện giờ thân trúng kịch độc, trăm làm sao có thể để cho nàng lưu lạc bên ngoài.”

Loan Âm có chút thiếu kiên nhẫn, bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt thâm trầm dừng trên người hắn. “Sở Diễm, đệ căn bản không giữ nàng được, hà tất phải cưỡng cầu. Ta tiễn nàng đi đó là hy vọng nàng có thể nương theo tình yêu của đệ kiên cường mà sống, mà cho đệ một tia hy vọng cùng đợi nàng trở về.”

Sau một hồi trầm mặc đáng kể, trên ghế chủ vị truyền đến tiếng cười lạnh của Sở Diễm. Loan Âm luôn miệng suy nghĩ vì hắn, lại không biết, an bài như vậy sẽ chỉ làm tâm Thiên Dao tồn tại oán hận. Chuyện của Linh Lung làm cho Thiên Dao hoài nghi tình yêu của hắn đối với nàng.

“Ngũ tỷ, tỷ thật sự hiểu được cái gì gọi là yêu sao?”

Loan Âm trầm mặc không nói. Nàng tự hỏi, đã từng đối với Vân Kiếm là yêu, hiện giờ đối với Thác Bạt Nguyên Hồng cũng là chân tình. Chỉ là, những thứ này đều chống không lại huyết mạch thù tặc với Sở Diễm.

“Ngũ tỷ đã từng hỏi qua trăm, có phải không có Thiên Dao, trăm liền không cách nào sống tiếp. Hiện tại, trăm cho tỷ đáp án. Vì cơ nghiệp trăm năm của Đại Hàn, trăm sẽ không tự sát. Nhưng trăm còn sống, bất quá là một cái xác mà thôi. Thiên Dao chết, tâm trăm liền chết theo.”

Điện dung tuần mỷ của hắc dưới ánh sáng lay động thâm trầm mà ngưng trọng. Loan Âm chỉ cảm thấy ngực từng trận co rút đau đớn. Nàng đột nhiên có chút hối hận hành vi của chính mình, nàng không nên ích kỷ vì Sở Diễm mà quyết định thay.

“Ta sai người đem Thiên Dao ra khỏi đế đô, một đường thẳng tới Giang Nam. Ta nghĩ, khí hậu Giang Nam ẩm ướt, thích hợp cho Thiên Dao tĩnh dưỡng. Ma ma cùng thị vệ đi cùng đều là người có võ công cao cường, sẽ bảo hộ nàng thật tốt.”

Bàn tay ẩn dưới ống tay áo Sở Diễm siết chặt, tức giận từ từ dâng lên. Loan Âm thế mà lại sợ ý như vậy, Thiên Dao bệnh nặng quán thân, Loan Âm lại để cho nàng chịu nỗi khổ xót này. Nếu như trên đường có chuyện gì không hay xảy ra... hắc không dám nghĩ tiếp. “Hoàng tỷ có vì Dao Nhi an bài ngự y cùng dược vật?”

“Chuyện này...” Loan Âm ấp a ấp úng, chuyện tới đột ngột, nàng làm sao sẽ nghĩ chu đáo như vậy.

Sở Diễm không tiếp tục nhiều lời, đi nhanh ra ngoài điện. Nán lại ở trong điện thêm khắc nào, hắc sợ chính mình không nhịn được, sẽ làm ra chuyện tình thương tổn Loan Âm. Hắc tự nhận thông minh lanh lợi một đời lại bị chính tỷ tỷ thân cận nhất cùng nữ nhân yêu nhất tính kế.

“Người đâu, chuẩn bị xe, trăm muốn xuất cung.” Hắc giận dữ hét với Ngự Lâm quân ngoài điện. Lúc này, bên ngoài trời đang mưa như trút nước, mà sắc mặt Sở Diễm còn trắng lạnh hơn so với đêm đen. Lưu Trung cùng Từ mã mã đứng ở một bên, nhưng không người nào dám khuyên hắc nửa câu.

Xích Thổ bốn vó tung bay, nước bắn tung tóe trên con đường nước tù đọng. Sở Diễm mình khoác áo to, giục ngựa rong ruổi trong cơn mưa xối xả, phía sau có một đội Ngự Lâm quân đi theo, lấy Xích Diễm cầm đầu, phụ trách bảo hộ an toàn cho đế vương.

Đường từ đế đô tới Giang Nam nhiều vô số kể, mà để tránh né Ngự Lâm quân truy tìm, xe ngựa của Thiên Dao nhất định sẽ lựa chọn con đường khuất nhất mà đi. Sở Diễm dọc theo con đường này tìm kiếm. Đi suốt ngày đêm, buổi trưa ngày thứ hai, bọn hắc liền đuổi tới nơi chiếc xe ngựa Loan Âm an bài kia. Mưa xối xả hai ngày liên tiếp, phụ nhân cùng xa phu hôn mê ngất xỉu vẫn như cũ chết ngất bên cạnh xe. Mà bên trong xe hiển nhiên không có tung tích Thiên Dao.

Sắc mặt Sở Diễm lạnh tới làm người sợ hãi, lệnh cho Xích Diễm bất luận dùng phương pháp gì cũng phải kêu tỉnh hai người kia.

Ngự Lâm quân phía sau lưng trong tay cầm dù to, che mưa như trút nước cho Sở Diễm. Đợi tới khi cứu tỉnh được hai người, trực tiếp áp đến trước người đế vương. Đánh mất Thiên Dao hai người sợ không nhẹ, run rẩy cúi đầu không dám nói lời nào.

“Trăm hỏi các ngươi, cô nương mà công chúa Loan Âm lệnh các ngươi hộ tống đâu?”

“Hồi, hồi bẩm hoàng thượng, cô nương kia sau khi đánh bất tỉnh chúng thần, liền không có tung tích, nô tài thật sự không biết.” Hai người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhất thời tiếng kêu khóc hỗn loạn, trộn lẫn trong tiếng mưa rơi tí tách, hết sức chói tai.

Mày kiếm Sở Diễm chau lại, nhàn nhạt phân phó Xích Diễm bên cạnh. “Xử quyết.” Nếu không biết Thiên Dao ở chỗ nào, giữ bọn hắc cũng dư thừa.

Xích Diễm phẩy ống tay áo với Ngự Lâm quân ở sau lưng, hai Ngự Lâm quân đi nhanh tiến lên, bảo kiếm bên hông nháy mắt toé máu tươi. Máu đỏ tươi bị mưa cọ rửa, rất nhanh liền không có dấu vết. Hai người này chết thật oan uổng chút, nhưng đế vương đúng là trong cơn thịnh nộ, bọn hắc cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo thôi.

“Hoàng thượng, hiện giờ phải làm sao?” Xích Diễm chấp tay hỏi.

Sở Diễm trầm mặc, tuần nhan trầm tĩnh, trong mắt là tuyệt vọng sâu thẳm trước giờ chưa từng có. Xem ra, Thiên Dao thật hận hắc cực kỳ, mới không để ý tính mạng muốn thoát đi. Nếu là trời trong còn có thể lần theo dấu vết mà tìm, mà hiện giờ, đầy trời mưa to, sớm cọ rửa sạch sẽ mọi thứ. Chẳng lẽ mỗi duyên phận này của hắc và Thiên Dao thật sự đã đến tận cùng rồi sao?

Hắc, lại làm sao cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Năm Năm (1)

Mặt trời mọc rồi lặn, thủy triều lên rồi lại xuống, thoáng chốc, năm năm vội vàng rồi qua đi.

Đại Hàn ngày càng cường thịnh, quốc thái dân an. Sự thực chứng minh, Cảnh Khang đế đích thật là một vị hoàng đế tốt. Nước giàu lại kỷ cương, dân cường. Trong năm năm này khiến cho quần thần lo lắng nhất lại không phải chuyện thiên tai, ngược lại là người nhà đế vương. Từ khi Dao phi mang theo hài tử mất tích, năm năm dài đằng đặc, đế vương lại vẫn như cũ không con nối dõi.

Từ xưa, bắt hiếu hữu tam, vô hậu vi đại*. Gia đình bình thường còn như vậy, huống chi là nhà đế vương. Mà hiện giờ trong hậu cung, phi tần ít ỏi có thể đếm được, vẫn là mấy người lúc đế vương đăng cơ sắc phong kia, tính tuổi tác, cũng đã quá độ tuổi thai nghén. Như vậy, chuyện tuyển tú liền được đề cập lần nữa.

Quần thần dâng tấu, từng chữ mang theo máu và nước mắt, Sở Diễm bác bỏ một lần lại một lần, đến sau cùng cũng phiền, thôi thì cứ theo bọn họ đi.

Hậu cung, trong Ung Hòa cung.

Tỷ muội Tiết Oánh cùng Sở Uyển hai người ngồi đối diện nhau. Mặc dù là vào xuân, thời tiết ấm lại mang theo chút se lạnh, bên trong phòng vẫn đốt lò lửa hồng như cũ, ấm áp như lúc ban đầu. Ngón tay trắng nõn của Sở Uyển đang lựa chọn lá trà trước mặt, chỉ lấy lá trà non mềm nhất, nước cũng là hứng từng giọt sương mai ngưng tụ lúc sáng sớm.

“Nghe nói năm đó Dao phi lấy hoa pha trà, muội muội vì sao không lấy một ít cánh hoa Ngọc Lan, vừa tăng thêm chút mùi vị ngọt lành, thứ hai cũng có thể mượn sự yêu thích của hoàng thượng với Dao phi, giành được vài phần thương sủng của hoàng thượng.” Tiết Oánh cười xinh đẹp, không nhanh không chậm nói.

Sở Uyển nhẹ cười, trong mắt hiện lên vài tia không vui, nhưng vẫn chưa bộc lộ, ngược lại nhạt giọng mở miệng, “Bản cung vì hoàng thượng dâng trà, chỉ hy vọng ngày ngày cùng hoàng thượng cử án tề mi, thực tâm thành khẩn đối đãi, cũng không phải là để cho hoàng thượng bởi vậy mà tưởng nhớ cô nhân. Tỷ tỷ chỉ sợ là hiểu sai ý đi.”

Tiết Oánh là người thông minh, đương nhiên nghe hiểu ý tứ Sở Uyển, ngại ngừng cười vài tiếng, “Bản cung ngu dốt, muội muội xin đừng trách. Hoàng thượng thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần hoàng thượng không hiểu sai ý là được.”

Sở Uyển ôn nhuận cười nhạt, dùng lửa đun sương sớm pha trà, nhất thời hương trà bốc lên bốn phía. Nàng rửa tay sạch trong chậu đồng do thị nữ dâng lên xong, sau đó dưới sự nâng đỡ của người hầu chậm rãi đứng dậy, trên người là cung trang màu trắng hoa lệ dị thường do thợ may khéo léo tinh xảo chế tạo. “Lúc này hoàng thượng cũng nên hạ triều, bản cung cần tới Cảnh Dương cung dâng trà cho hoàng thượng, không ở lâu với tỷ tỷ rồi.”

Trong lời nói của Sở Uyển rõ ràng có ý đuổi người, Tiết Oánh thức thời đứng dậy, thị nữ trong cung nâng dậy rồi đi. Cảnh Nhân cung nàng hiện đang ở cách Ung Hòa cung một đoạn, là một cung đạo thật dài. Tiết Oánh ngồi trên loan kiệu, một tay chống đầu, có vẻ đắm chiêu. Thị nữ Bội Nhi bên người bước nhanh đi theo, trong miệng lại không ngừng oán giận.

“Kỳ Quý phi hiện giờ đối với nương nương càng ngày càng không cung kính, nàng ta cũng không nghĩ lại xem trước đây nếu như không có nương nương, nàng ta đơn độc một mình ở trong cung làm sao có chỗ đứng. Hiện giờ có được chút sủng ái của hoàng thượng liền không biết bản thân mình là ai rồi. Nương nương lúc trước đối đãi với nàng ta như thân tỷ muội, hiện giờ nàng ta giành được thánh sủng, tự mình ăn, ngay cả một ít nước canh cũng không chịu phân cho nương nương...” Bội Nhi tự biết nói quá nhiều, cuống quýt ngậm miệng.

Mà Tiết Oánh nhưng lại không buồn bực, ngược lại trầm nhẹ cười, “Hiện giờ trong hậu cung, Sở Uyển độc đại, hoàng thượng một tháng cũng chỉ tới hậu cung vài lần, đại đa số thời gian đều ở trong cung nàng ta. Huống chi, trong cung không có hoàng hậu, vị phân của nàng vốn là trên bản cung, lại cường quyền mọi chuyện trong lục cung, bản cung bất quá mang danh cùng giải quyết lục cung, rất nhiều chuyện vẫn phải dựa vào nàng ta. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, chịu chút con giận không đầu cũng không thể tránh được.”

Bội Nhi chu miệng lên, không phục mở miệng lần nữa, “Chẳng lẽ nương nương muốn cả đời chịu đựng nàng ta chèn ép sao?”

“Cái gọi là già néo đứt dây, tính tình của nàng ta đích thực cực kỳ giống Dao phi, nhưng giống nhau thì lại thế nào, chung quy không phải. Huống chi, mấy năm nay hành động việc làm của nàng hoàng thượng không phải hoàn toàn không biết, từ đầu tới cuối, nàng ta không phải từ tâm luôn phẳng lặng như Dao phi. Những năm gần đây, quyền lợi phú quý đã che mắt che lòng của nàng ta rồi.” Tiết Oánh không nhanh không chậm nói hết lời. Nàng chỉ cầu an ổn sống qua ngày trong cung, đối với ân sủng của đế vương đã không cưỡng cầu rồi. Rất nhiều chuyện, ngược lại đã nhìn thấu.

“Nương nương nói rất phải.” Bội Nhi cười, đáp lời, “Kỳ phi tuổi cũng không nhỏ, hôm qua nghe Tiểu Hạ Từ nói, hoàng thượng lại muốn tuyển tú. Nam nhân không phải đều có mối nói cũ, đợi người mới vào cung, nô tỳ cũng không tin không thể đối kháng nàng ta.”

Tiết Oánh lắc đầu, bắt đắc dĩ mà cười. Vị hoàng đế này của bọn họ đúng là cực kỳ niệm tình cũ, trừ phi Dao phi sống lại, nếu không, muốn cùng Sở Uyển đối kháng, trừ phi là tự tìm đường chết, “Chớ có nói bậy, lời này mà truyền vào trong tai người khác, bản cung cũng không chắc bảo vệ được người.”

“Là nô tỳ nhất thời lỡ lời.” Bội Nhi thề lưỡi, vội vàng ngậm miệng lại.

Ở chỗ khác, trong Cảnh Dương cung, Sở Diễm nửa tựa vào giường êm, trên bàn chất một chồng tấu chương chưa phê duyệt. Lưu Trung hầu ở một bên, giữ ống tay áo, cẩn thận mài mực cho Sở Diễm.

“Hoàng thượng, Kỳ Quý phi ở ngoài điện chờ, hoàng thượng không cho nàng tiến vào hầu hạ sao?” Lưu Trung không yên mở miệng hỏi.

Sở Diễm ôn nhuận cười, hiếm khi dòi mắt tới trên người ông. “Trẫm thấy ngươi là muốn lười biếng thì đúng hơn.”

“Hoàng thượng nói đùa.” Lư Trung vội vàng cúi đầu, tiếp tục công việc trong tay. Sở Uyển rất biết làm người, mấy năm nay, dù sáng dù tối, ông cũng thu của nàng không ít lợi lộc, có việc cũng sẽ giúp nàng nói mấy câu. Nhưng Lư Trung đâu sao cũng là tâm phúc của Sở Diễm, ở chỗ Sở Uyển, nên nói cái gì, không nên nói cái gì, ông đều rõ ràng hơn so với bất kỳ ai. Cũng là như vậy Sở Diễm mới dung túng cho ông.

Xem tấu chương tới tận trưa, Sở Diễm cũng thực có chút mệt mỏi, đa phần đều là vì chuyện tuyển tú, hần nhìn cũng phiền lòng. “Đề nàng vào đi.”

“Vâng, lão nô lập tức đi tuyên.” Lư Trung cười, bước nhanh thối lui ra ngoài.

Sau chốc lát, dáng người thướt tha mềm mại của Sở Uyển liền xuất hiện trước mặt Sở Diễm. Mấy năm nay, Sở Uyển càng lúc càng biết trang điểm, không quá lòe loẹt, lại không mất đi vẻ quyền rũ phong tình. Lúc Thiên Dao còn ở đây, dung mạo khuynh thành khiến lục cung mất sắc, hiện giờ nàng mất, sự mỹ lệ của Sở Uyển ngược lại cực kỳ rực rỡ.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Sở Uyển cúi người thi lễ, vẫn không đợi Sở Diễm mở miệng liền tự lo đứng dậy, đem cốc trà đưa tới trước mặt hần, “Mới vừa pha trà Vũ Tiễn, vừa lúc giúp hoàng thượng phần chấn tinh thần.” Nàng mỉm cười, trái lại có vài phần dịu dàng đơn thuần.

Sở Diễm tiếp nhận trà, uống một hớp, liền đặt ở một bên. Thái độ đối với Sở Uyển cũng không thể xem như thân thiện, mà trên mặt nàng không có nửa phần thay đổi, ngược lại chậm rãi nhấc ống tay áo, tiếp nhận vị trí của Lư Trung, cẩn thận mài mực giúp Sở Diễm.

Đây cũng là điểm mà Sở Diễm thích, hiểu được đúng mực cũng không quá nhiều.

“Trẫm nghe Ngự Thiện phòng nói gần đây Uyển Nhi không có khẩu vị, Giang Nam tiến cống chút nước mơ gừng, lát nữa trẫm sai người đưa sang cung nàng.” Sở Diễm nhặt giọng mở miệng, vẫn chưa ngừng đầu, ngược lại lại mở ra một bản tấu chương ở bên tay.

Sở Uyển cười nhạt, chỉ ôn nhu trả lời, “Đa tạ hoàng thượng.”

Bên cạnh, Lư Trung vẽ mặt hớn hờ, nói xen vào, “Hoàng thượng thương yêu nương nương nhất rồi. Mơ này ở Giang Nam đang thịnh hành đó, chua ngọt ngon miệng, kích thích khẩu vị là tốt nhất. Chỉ là khó mà vận chuyển, quan địa phương ở Giang Nam ra roi thúc ngựa đưa vào trong kinh, lại cũng bất quá chỉ có một lọ nhỏ xíu như thế, Ngự Thiện phòng dùng nước gừng tươi mới tỉ mỉ ngâm chế mới có loại nước mơ gừng này. Hậu cung tần phi cũng chỉ có nương nương được ban cho.”

Sở Uyển khẽ cúi thấp đầu hơn, đôi má ửng đỏ, lông mi rung động, len lén nhìn Sở Diễm, lại chỉ thấy tuần nhan hần không thay đổi, lạnh nhạt lật xem tấu chương, lại khó tránh khỏi cảm thấy có chút mất mát.

“Lư Trung, ngươi hiện tại càng lảm nhảm, làm cho trẫm đau đầu, lui ra đi.” Sở Diễm trầm giọng mở miệng.

Lư Trung cười, biết thoái nhượng đây là muốn nói chút chuyện riêng tư với nương nương, liền khom người bước nhanh lui ra ngoài.

“Chuyện tuyển phi, chúng thần tiền triều đã không chỉ dâng tấu một lần, trẫm cũng phiền, liền giao cho nàng xử lý đi.” Sở Diễm nhặt giọng mở miệng, trong giọng nói cũng không có quá nhiều dao động.

Sở Uyển mỉm cười, cúi người đáp lời, “Thần thiếp tuân chỉ.”

Sở Diễm khó khăn lắm mới nâng mắt, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, lại mở miệng, “Nàng làm việc luôn luôn biết chừng mực, trẫm giao cho nàng cũng thấy yên tâm. Trẫm lệnh Hiền phi cùng nàng cùng nhau quản hậu cung, mọi việc đều thương lượng với nàng mà làm, nữ tử tuyển chọn nhập hậu cung dung mạo là thứ yếu, đức hạnh là quan trọng nhất. Trẫm không hy vọng hậu cung này xuất hiện chút chuyện không sạch sẽ gì đó.”

Lời nói của Sở Diễm chứa đầy hàm ý. Mấy năm nay, hần mặc dù sủng nàng, nhưng dù sáng dù tối, cũng không ít lần ám chỉ nàng. Sở Uyển có thể chuyên sủng, lại nhất định không thể bạo ngược.

“Thần thiếp hiểu rõ, sẽ không để cho hoàng thượng vì chút việc vặt này mà phiền lòng.”

“Ừ, nàng lui ra đi, trẫm còn tấu chương phải phê duyệt.”

“Vâng, thần thiếp cáo lui.” Sở Uyển khẽ cúi người, sau đó khom người thối lui ra ngoài, mà trong mắt khó tránh khỏi mang theo vài phần mất mát. Người ngoài nhìn vào chỉ nói Kỳ phi nhận hết tất cả vinh sủng, nhưng có mấy người biết được, Sở Diễm bất quá xem nàng như một cái bóng mà thôi. Lúc hần cao hứng sẽ tìm kiếm bóng dáng Dao phi trên người nàng, ôn nhu che chở nàng. Lúc hần mất hứng, đối nàng lạnh như băng, cho dù nàng tiếp cận như thế nào, lại không cách nào tìm kiếm được âm áp từ trên người hần.

Ngoài điện, Lư Trung cung kính hầu hạ một bên, nhìn thấy Sở Uyển hậm hực hờn dỗi đi tới, cất bước đi lên phía trước chấp tay nói, “Nương nương, hôm nay hoàng thượng bị nhóm triều thần làm phiền, tâm tình khó tránh khỏi có chút mệt mỏi, người cũng đứng đờ trong lòng.”

“Đa tạ công công chỉ điểm, bản cung hồi cung trước, buổi tối hoàng thượng tới Ung Hòa cung ngủ, công công đừng quên thông báo trước cho bản cung một tiếng.” Sở Uyển dịu dàng mà cười, được thị nữ nâng đỡ đi ra ngoài.

Lư Trung buông tiếng thở dài, quả nhiên là gây khó dễ. Tối nay lại phải lao lực ra sức suy nghĩ khuyên bảo hoàng thượng đến Ung Hòa cung ngồi một lát.

Chú thích:

*Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại: Theo lễ có 3 điều bất hiếu: Một là hùa theo cha mẹ để cha mẹ mắc vào chỗ bất nghĩa; Hai là nhà nghèo, cha mẹ già mà không chịu ra làm quan, lấy bổng lộc nuôi cha mẹ; Ba là không chịu lấy vợ, không có con, tuyệt đường cúng tế tổ tiên. Trong ba việc đó, việc không có con nối dõi là tội lớn nhất. (Trích lời Mạnh Tử)

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Năm Năm (2)

Sở Diễm ở Ngự Thư phòng xem tấu chương, thoáng cái đã sẫm tối. Lư Trung không yên đi vào trong điện, chấp tay hỏi, “Hoàng thượng, thời gian không còn sớm, bữa tối có hay không tới Ung Hòa cung...” Ông dò xét hỏi, ánh mắt không dấu vết quan sát phản ứng của đế vương.

Sở Diễm lười biếng dựa vào giường êm sau người, trong mắt phượng lộ ra vài tia tà mị, niễn cường mở miệng nói, “Lư Trung, chức Thái giám tổng quản này của ngươi ngày càng nở mày nở mặt, hiện giờ trái lại tới làm chủ trầm rồi. Mấy năm nay ngươi thu không ít tiền tài từ Sở Uyển, trăm phần lớn là mở một mắt nhắm một mắt, nhưng ngươi nhớ kỹ, mọi việc đừng quá mức, đừng đụng vào giới hạn của trầm.”

Trên đời này, chính xác có một người có thể khiến hắn thoái nhượng không chừng mực, ngoại trừ người kia ngoài ý muốn, hắn không có khả năng để dàng tha thứ cho người thứ hai như vậy.

Lư Trung sợ tới mức không nhẹ, ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống đất. “Lão nô biết sai rồi, mong hoàng thượng thứ tội.”

Sở Diễm nhàn nhạt liếc ông một cái, quăng trở về một câu. “Ngươi đứng lên đi, trầm nếu như muốn xử trí ngươi, hiện tại ngươi cũng sẽ không quỳ ở chỗ này rồi. Có điều ngươi nhớ kỹ, đây là lần sau cùng.”

“Đa tạ hoàng thượng khoan thứ.” Lư Trung nom nớp lo sợ đứng dậy, thối lui sang một bên.

Sở Diễm bưng cốc trà trong tay, nhấp một ngụm, đầu ngón tay tùy ý lật trang sách trước mặt. “Lư Trung, thời gian ngươi đi theo trầm cũng không ngắn, ngươi có biết trong vài năm này, vì sao trầm độc sủng Kỳ phi không?”

Lư Trung cúi người tới cực thấp, mất một lúc lâu mới nom nớp lo sợ mở miệng, “Bởi vì, bởi vì Dao phi nương nương.”

Sở Diễm lãnh mị cười, “Chỉ nói đúng một nửa. Mấy năm nay trầm lúc nào cũng sủng nàng, gần nhất cũng là vì nàng thông minh, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Thứ hai, nàng đích xác tương tự như Dao Nhi, đậm nhạt như nước, không tranh sự đời. Nhưng trong hai năm qua, hành động việc làm của nàng còn có chỗ nào có nửa phần bóng dáng Dao Nhi. Đợi nàng dùng hết kiên nhẫn của trầm, ngày lành của nàng cũng kết thúc. Cho nên, Lư Trung, lần này ngươi đặt sai cửa rồi.”

Lư Trung lão đảo quỳ xuống, “Hoàng thượng, lão nô chỉ có một chủ tử, đó chính là hoàng thượng. Lão nô chỉ cho là hoàng thượng thích Kỳ phi, mới gần nàng một chút. Là lão nô ngu xuẩn, mong hoàng thượng khoan thứ.”

“Được rồi, đứng lên đi. Hiện tại ngươi càng ngày càng lười nhai khiến trầm đau đầu.” Sở Diễm chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài. “Đi Cảnh Nhân cung dùng bữa, lâu rồi trầm không đến thăm Hiền phi.”

“Vâng, lão nô tuân mệnh.” Lư Trung bước nhanh theo Sở Diễm rời khỏi Ngự thư phòng, cũng hô lớn, “Bãi giá Cảnh Nhân cung.”

Trong Cảnh Nhân cung, đèn đuốc sáng trưng. Trong năm năm này, Sở Diễm từng bước một nâng đỡ Sở Uyển thượng vị, lại cũng không lạnh nhạt Tiết Oánh, vô hình trung ly gián quan hệ giữa hai người, để cho đôi bên tương hỗ kiềm chế, duy trì hậu cung an hòa.

Tiết Oánh thích màu ngọc bích, đại đa số váy áo đều là màu xanh nhạt, thật là có chút hương vị siêu phàm thoát tục. Nàng ngồi đối diện với hắn, Tiết Oánh dịu dàng cười nhẹ, cẩn thận gấp thức ăn cho Sở Diễm. Món ăn trên bàn đều là món Sở Diễm yêu thích, hiển nhiên, bánh ngọt Phù Dung là món không thể thiếu lúc ăn cơm. Hắn không hề ăn, Tiết Oánh cũng không động đũa, nhưng nó là món bài trí không thể thiếu trong mỗi bữa cơm.

“Hôm nay hoàng thượng tựa hồ có chút mệt, là vì chuyện tuyển tú sao?”

Sở Diễm cười, khóe môi hiện lên ý giễu cợt. Hắn từ trước tới nay không thích nữ nhân tự cho là đúng hỏi đến chuyện của hắn. “Chuyện tuyển tú trầm đã giao cho Kỳ phi, nàng theo hiệp trợ bên cạnh, trầm không muốn quan tâm việc này nữa.”

Tiết Oánh lại cười, vui đùa mở miệng. “Tuyển tú là vì muốn làm phong phú hậu cung của hoàng thượng, nữ tử tuyển vào đương nhiên phải là người hoàng thượng thích mới được. Nô tỳ cùng Uyển muội muội cũng không dám quyết định thay hoàng thượng.”

Sở Diễm không xem trọng nói. “Nếu có thời gian, trầm sẽ đi xem.”

Sau đó lại là nhìn nhau không nói gì, Sở Diễm dùng xong bữa tối liền lên kiệu rời đi. Tiết Oánh đứng ở cửa, lắc đầu bật cười, nhưng trên mặt lại khó tránh mang theo vài phần cô đơn.

“Nương nương, người vì sao không lưu hoàng thượng lại?” Bội Nhi nhìn có vẻ còn tiếc hận hơn so với Tiết Oánh.

Tiết Oánh cười khỏ, bất đắc dĩ mở miệng, “Cũng không phải không từng lưu qua, nhưng cũng qua... nhiều năm như vậy, lại có lần nào lưu lại được hoàng thượng.” Trong năm năm này thời gian Sở Diễm ra vào Cảnh Nhân cung không ít, nhưng mỗi một lần dùng cơm xong đều rời khỏi, cũng không ngủ lại, chưa từng có ngoại lệ.

Dần dà, Tiết Oánh cũng đã quen.

Chuyện tuyển tú không hề phổ trương, cũng chỉ là từ trong những nữ nhi quan gia trúng tuyển chọn ra mấy người, nói trắng ra, đó là một loại lấy lòng người để mượn sức. Sở Uyển cùng Tiết Oánh hai người cùng nhau ngồi trên ghế chủ vị, trước mặt là hơn trăm vị nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp, có thân phận hiển hách, mà có nhan sắc bình bình, nhưng có thể đi vào hậu cung hay không, vẫn còn phải xem mệnh số của các nàng. Mà có thể sinh tồn trong chốn thâm cung này hay không liền phải xem thủ đoạn của các nàng rồi.

“Nô tỳ tham kiến Kỳ Quý phi, tham kiến Hiền phi nương nương.” Giọng nói thanh thúy giống như hoàng oanh xuất cốc.

“Muội muội nhìn xem, tuổi trẻ thật tốt, những tú nữ tựa như đóa hoa yêu kiều nở rộ trong ngày xuân, thật sự là minh diễm động lòng người mà.” Tiết Oánh tay cầm chén sứ Thanh Hoa, miệng nhấp một ít nước trà xanh trong chén. Tỷ muội các nàng hai người sống trong cung coi như an nhàn sung sướng, nhưng tranh đấu trong cung không ngớt, ngày đều không phải trải qua tốt như trong tưởng tượng vậy, dung nhan khó tránh khỏi già nua tiều tụy.

“Tỷ tỷ nói đi đâu vậy, cái gọi là người mới có sự nhiệt tình, nhưng người cũ có bề dày, hoàng thượng cũng không phải là người có mới nới cũ.” Sở Uyển nhặt giọng mở miệng, ánh mắt tùy ý đảo qua hàng loạt nữ tử trước mặt. Hướng thái giám ở sau lưng nói, “Để cho các nàng bắt đầu đi.”

“Vâng ạ.” Thái giám khom người nói.

Sau đó, hàng loạt nữ tử trẻ tuổi nhao nhao tiến lên thi lễ. Tiết Oánh mỉm cười nhìn, nhưng không mở miệng, ngược lại là Sở Uyển, từ đầu tới cuối đều nhíu mi tâm lại.

“Một đám dong chi tục phận.” Sở Uyển đặt mạnh chén trà trong tay lên bàn, khoát tay áo với loạt nữ tử đứng đối diện. Nhóm nữ tử một đám mặt hiện lên mất mát lui xuống.

Tiết Oánh vẫn như cũ mỉm cười dịu dàng, ôn nhu mở miệng. “Muội muội hà tất tức giận, không xuất chúng ngược lại cũng là chuyện tốt, ít nhất sẽ không cùng muội muội tranh giành tình cảm.”

“Những thứ dong chi tục phận này để cho bản cung làm sao báo cáo kết quả với hoàng thượng, bản cung không thể cô phụ tín nhiệm của hoàng thượng.”

Tiết Oánh hừ cười một tiếng, nửa đùa cợt mở miệng, “Năm đó Dao phi dung mạo khuynh thành, sủng mĩ lục cung, nữ tử tuyệt sắc như vậy, nhất định là có thể gặp mà không thể cầu.”

Trong lúc nói chuyện, nhóm tú nữ kế tiếp chậm rãi đi tới, cúi người thi lễ. Ý cười của Tiết Oánh liền cứng ngắc trên mặt. Chỉ vì đứng hàng đầu ở ngoài rìa, nữ tử toàn thân cung phục màu tím, dung mạo lại giống Dao phi năm phần, mặc dù không tuyệt lệ như Dao phi, nhưng cũng là đứng chuẩn mỹ nhân.

“Ngươi, ngươi tên gì?” Tiết Oánh nhíu mi hỏi.

Thiếu nữ áo tím quý một gói xuống, cực kỳ đoan trang lịch sự tào nhã, “Hồi bẩm Hiền phi nương nương, thần nữ Cố Văn Thanh, gia phụ là tri phủ Thông Châu – Cố Thượng Lâm.”

Tri phủ Thông Châu! May mà gia thế không hiển hách gì.

“Ừ, lui ra đi.” Tiết Oánh phẩy tay áo. Hoàng thượng vẫn vì Dao phi rời đi mà thương cảm, mấy năm này, Dao phi cơ hồ trở thành cấm kỵ trong hậu cung. Nào có người có gan lớn như trời xát muối lên miệng vết thương để vương.

“Cố Văn Thanh, lưu lại.” Giọng nói trong veo mà lạnh lùng của Sở Uyển xen vào. Nàng kia trái lại vô cùng ôn trọng, hướng hai vị phi đang ngồi ở ghế chủ vị dập đầu tạ ơn, sau đó chậm rãi lui xuống.

“Muội muội làm cái gì vậy?” Sắc mặt Tiết Oánh không khỏi lãnh trầm, cho dù Sở Uyển có hồ nháo nữa cũng không nên lưu người tên Cố Văn Thanh này lại, nàng rõ ràng là một bao thuốc nổ, tùy lúc đều có thể kích nổ. Dùng không tốt, các nàng đều sẽ bị liên lụy.

Sở Uyển lơ đãng cười nhẹ, nhặt giọng trả lời, “Người này bản cung cần dùng.”

“Muội muội nếu như cứ tùy tiện làm bậy như vậy, bản cung cũng không còn gì để nói nữa, chuyện tuyển tú liền giao cho muội muội một mình quyết định đi. Bản cung mệt mỏi, hồi cung trước.” Tiết Oánh được thị nữ nâng dậy, lạnh lùng phất tay áo bỏ đi. Sở Uyển không biết sống chết, nàng cũng không muốn tuần táng cùng nàng ta.

“Tỷ tỷ đi thông thả, không tiền.” Sở Uyển vẫn như cũ ngồi trên ghế chủ vị, một tay chống má, bộ dáng thanh thản. Tú nữ tham dự tuyển tú hơn trăm người nhưng lưu lại cũng chỉ mười mấy người, hơn phân nửa được an trí tại Trữ Tú cung, chỉ có Cố Văn Thanh được Sở Uyển dẫn vào trong Ung Hòa cung của mình, tính toán tự mình dạy dỗ.

Đền rực rỡ được thấp lên, Sở Uyển tìm Cố Văn Thanh tới dạy bảo, tiểu thái giám Cảnh Dương cung liền bước nhanh đến.

“Nương nương, long liễn của hoàng thượng sắp đến, tối nay ngủ lại Ung Hòa cung, nương nương chuẩn bị tiếp giá đi.”

“Uhm, bản cung biết rõ, lui ra đi.” Sở Uyển đáp lời, đối với việc thánh giá đến cũng không có quá nhiều kinh hãi, giống như việc này bất quá chỉ là một chuyện bình thường không có chút liên quan. Trước mặt tân tú, nàng hiển nhiên sẽ bày ra bộ dáng Quý phi.

“Nương nương phải chuẩn bị tiếp giá, nô tỳ xin được cáo lui trước.” Cố Văn Thanh đứng dậy, chậm chạp mở miệng.

“Không cần, người chưa gặp qua long nhan, liền theo bản cung cùng đi đi.”

Sở Diễm đi nhanh mà vào, Sở Uyển cùng Cố Văn Thanh quỳ gối trên đất. “Hoàng thượng vạn phúc kim an, thần thiếp tiếp giá đến chậm, mong hoàng thượng thứ tội.”

Sở Diễm nhanh chóng đi vào, thuận miệng bỏ lại một câu, “Đứng lên đi.” Hắn đi qua trước người Cố Văn Thanh, lại hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của nàng. Hắn vừa nhắc vạt áo, ngồi xuống bên cạnh bàn, thị nữ vội vàng dâng nước trà xanh.

Sở Uyển đứng dậy, khoe môi đầy ý cười, ngồi xuống đối diện hắn, “Hoàng thượng rất lâu không đến thăm thần thiếp rồi.”

“Đạo gần đây tiền triều bận rộn, trăm cũng không có bước vào hậu cung. Uyển Nhi hà tất phải để ý.” Sở Diễm uống nước trà xanh trong chén, quăng trả lại một câu. “Chuyện tuyển tú cuối cùng cũng kết thúc, làm phiền Uyển Nhi. Tô Châu vừa mới tiến cống mấy cuộn gấm vóc thượng hạng, ngày mai trăm sai người mang tới cho nàng.”

“Đa tạ hoàng thượng.” Sở Uyển mỉm cười, ra dấu cho Cố Văn Thanh vẫn an tĩnh đứng ở một bên. Cố Văn Thanh bước sen nhẹ nhàng, đi tới trước người Sở Diễm, chậm rãi khom người thi lễ, “Nô tỳ Cố Văn Thanh tham kiến hoàng thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 199: Năm Năm (3)

Đầu nàng cúi tới cực thấp, thế cho nên Sở Diễm cũng không thấy rõ dung mạo nàng, hơn nữa, hắn cũng không để tâm lắm, “Uhm, đứng lên đi.”

“Hoàng thượng, tân tú vào cung đã an trí trong Trữ Tú cung, Văn Thanh nha đầu kia nô tỳ vừa gặp đã thân, liền lưu nàng lại trong cung của mình. Hoàng thượng thấy có được không?” Sở Uyển ho nhẹ một tiếng, ám chỉ Cố Văn Thanh ngẩng đầu lên.

Cố Văn Thanh là người hiểu chuyện, nàng chậm rãi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay lên, một đôi con ngươi linh động, đích xác có vài phần tương tự Thiên Dao. Nhưng trên đời người tương tự lại không ít, Thẩm Thiên Dao lại chỉ có một. Sở Diễm còn không đến mức nông cạn như vậy.

Mà trong lúc hắn đánh giá Cố Văn Thanh, nàng cũng đồng thời thật cẩn thận quan sát hắn. Gò má không khỏi đỏ bừng, chưa từng có người nhắc với nàng, đương kim thiên tử lại anh tuấn thanh quý như vậy. Đột nhiên trong lúc đó, nàng phát hiện bản thân cư nhiên lại mặt hồng tim đập.

“Hoàng thượng, nha đầu kia là tân tú mới vào cung, có thể nói là hạc trong bầy gà. Hoàng thượng cần phải cho nàng danh phận cao chút mới đúng đó.” Sở Uyển dịu dàng mà cười, dịu dàng mở miệng.

Mây kiếm Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, trong lòng lại ngầm cười lạnh. Sở Uyển chung quy là nữ nhân thông minh, hiện giờ lại phát hiện nữ nhân thông minh càng dễ làm chuyện ngu xuẩn. “Nếu Uyển Nhi đã mở miệng, vậy trăm liền sắc phong nàng là người của Quý phi đi.” Hắn trong veo mà lạnh lùng mở miệng, khoe môi treo ý cười lãnh mị.

“Nô tỳ khấu tạ hoàng ân.” Cố Văn Thanh vô cùng cung kính quỳ gối xuống đất.

“Ừ, lui ra đi.” Sở Diễm lần nữa mở miệng.

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Cố Văn Thanh đứng dậy, khom người thối lui ra ngoài.

Mắt đen Sở Diễm thâm trầm vài phần, trái lại là người có chừng mực.

Sở Diễm ở trong Ung Hòa cung uống một ly trà xong liền đứng dậy tính rời đi, Sở Uyển có chút bối rối. Ngày thường mặc dù hắn sẽ không lưu lại ngủ, cũng sẽ cùng nàng đánh xong ván cờ mới đi. Nếu tâm tình tốt, hắn sẽ cùng nàng tới thủy tạ trong Ngự Hoa viên ngồi một lát. Mà hôm nay, hiển nhiên cực

kỳ khác thường.

“Hoàng thượng muốn đi sao?” Sở Uyển đứng dậy nửa chần trước mặt hắn, cực kỳ hiển nhiên có ý giữ người lại.

“Ừ.” Hắn nhàn nhạt đáp lời, thậm chí ngay cả giải thích cũng chẳng muốn cho nàng một câu.

Sở Uyển cũng có khiếu ngạo của nàng, hắn muốn đi, nàng cũng không tiếp tục giữ lại, chỉ khom người hỏi một câu, “Ngày mai hoàng thượng lại đến chứ?”

“Ngày mai trăm muốn đến chùa Già Diệp thấp hương.” Hắn dứt lời liền phân phó Lưu Trung bãi giá.

Phong cảnh chùa Già Diệp vẫn như cũ, một mảng lớn hoa đào trải dài ở bên ngoài. Sở Diễm khoanh tay đứng trong rừng hoa đào, chỉ tiếc, hoa đào má phấn đỏ hây hây, người đi đâu mất còn hoa đó, gheo gió đông cười hoa ngất ngây.

“Thất ca, gió lạnh, trở về đi.” Phía sau lưng, Sở Dục toàn thân trường bào xanh thẫm, chấp tay nói.

“Đệ mang đại quân về trước đi, trăm còn muốn đi dạo chung quanh.” Sở Diễm nhạt giọng đáp lời, đi nhanh ra ngoài rừng. Trong mắt Sở Dục không khỏi âm ảm vài phần, xua tay ý bảo âm vệ âm thầm bảo hộ.

Trên hành lang chùa Già Diệp là thạch bích kéo dài, Sở Diễm yên lặng đứng ở cuối hành lang, khẽ ngửa đầu, ngóng nhìn họa bích trên tường. Trải qua trăm ngàn năm thời gian ăn mòn, màu sắc họa bích đã nhạt bớt, may mà vẫn còn nhận ra được. Lần đầu tiên, hắn thật sự nghiêm chỉnh xem nội dung họa bích.

Tiền cảnh Dao Trì, nam tử tuấn mỹ ôm cầm nữ đến, nữ tử tuyệt mỹ chơi đùa trong ao nước, vờn cánh tay mềm mại ra với hắn... Có nước Bắc Địch, cháu của Hoàng đế tên Thủy Quân. Thủy Quân sinh ở Bắc Địch, hiệu là thái tử Trường Cầm. Truyền thuyết kể rằng thái tử Trường Cầm tinh thông nhạc đạo, có thể sai khiến chim ngừ sắc mưa trong đình.

Thái tử Trường Cầm, Thủy Quân!

Mây kiếm Sở Diễm nhú lại, có chút ký ức rải rác từng đoạn ngắn chớp lóe rồi biến mất trong đầu, nhanh như vậy nhưng lại không cách nào nắm bắt được một chút dấu vết. Tiếng cười nữ tử như chuông bạc vang ở bên tai, giống như cảnh trong mơ.

“Thủy Quân, huynh xem tiên tử Thái Hồng đang trải cầu vòng kia.”

“Thủy Quân, ta muốn một tình yêu khắc cốt铭心 tâm.”

“Thủy Quân, vì sao yêu nhau không thể ở cùng nhau?”

“Thủy Quân, Thủy Quân...”

Bàn tay Sở Diễm nắm chặt thành quyền, nặng nề rơi vào trên huyết thái dương phát đau của hắn. Hắn nghĩ, hắn nhất định là quên cái gì rồi, giống như đó là vật gì đó quan trọng nhất trong sinh mệnh của hắn.

Trước kia, Thiên Dao từng đứng trước họa bích này, tràn đầy khát vọng ngóng nhìn, hỏi hắn: ‘Có nhớ hay không?’ Lúc ấy, hắn trả lời như thế nào? A... nghĩ ra rồi. Hắn nói: ‘Ta nên nhớ rõ cái gì sao!’ Quả nhiên là đã thương người như vậy.

Một tay hắn chống đỡ trên họa bích, bàn tay chạm vào từng tác đường vân trên thạch bích băng lãnh. Nơi này từng là nơi Thiên Dao đã chạm vào, giống như vẫn lưu giữ chút hơi ấm của nàng. Ngăn cách thời không dài đằng đặc, bóng dáng trắng như tuyết nhỏ bé và yếu ớt của Thiên Dao chong chèo lên hắn.

Sương mù ám áp che phủ con người, hắn cúi thấp đầu, thấp giọng ní non, “Dao Nhi, nói cho ta biết, rốt cuộc ta đã quên cái gì?”

Một tháng kia, ta dịch chuyển tất cả ống đồng, không vì siêu độ, chỉ vì được chạm vào đầu ngón tay nàng. Một năm kia, ta dập đầu nằm rạp trên con đường núi, không vì yết kiến, chỉ vì kẻ cận sự ám áp của nàng. Cả đời kia, ta dòi non lấp biển chuyển Phật tháp, không vì thay đổi thế giới, chỉ vì cùng nàng tương kiến trên dòng đời.

“Hoàng thượng, chủ trì ở thiện phòng hậu viện chờ người.” Chủ tiểu bộ dáng thanh tú khom người làm phật lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh mở miệng nói.

Sở Diễm bị lời của hắn cắt đứt sự u sầu, lại không có nửa phần nổi giận. Cửa Phật là nơi thanh tịnh, giống như có thể gột rửa toàn bộ tảo bạo cùng huyết tính khi đó.

Trong thiện phòng hậu viện, trên bàn bày một ván cờ chưa chơi xong, bên cạnh bàn cờ có hai chén trà xanh ấm áp, bốc lên từng đợt hương khí. Sở Diễm được chủ tiểu dẫn dắt đi vào, Vô Vọng đại sư đứng dậy, một tay đặt trước người, “A đi đã Phật, lão nạp Vô Vọng hữu lễ.”

“Đại sư không cần đa lễ.” Sở Diễm ôn nhuận cười, nhấc vạt áo lên ngồi đối diện ông. Cẩm bào màu xanh nhạt dưới ánh nắng sớm trong veo mà lạnh lùng. Hắn rũ mắt, ánh mắt rơi vào trên bàn cờ, suy ngẫm một lát sau, mới nhạt giọng mở miệng, “Một ván này của đại sư, đã là thế cờ chết.”

“Ồ...? Dùng cái gì thấy được.” Vô Vọng đại sư từ ái cười, đưa tay vuốt cằm râu trắng.

“Nhìn như hoàn toàn đan xen, kỳ thực đã đổ nát tán loạn không chịu nổi, một vấn khó giải.” Giọng nói Sở Diễm bình ổn, lại có một sự uy hiếp không thể trái nghịch. Vô Vọng đại sư mỉm cười, ý cười tán thưởng trên mặt càng sâu.

“Hoàng thượng quả nhiên là kỳ thủ, cục diện này đích xác khó giải. Cờ trắng từng bước thoái nhượng, hiện nay đã là lui không thể lui. Mà cờ đen từng bước ép sát, hiện giờ, lại không còn đường đi.” Vô Vọng đại sư không nhanh không chậm nói hết, sau đó, phất tay áo một cái, bàn cờ hoàn toàn lộn xộn, một lần nữa thu hồi con cờ trắng đen, cũng chia đều ra đưa cho Sở Diễm.

“Kết thúc chính là kết thúc, chấp nhất trong đó, chẳng bằng bắt đầu lần nữa.” Trong lúc nói, Vô Vọng đại sư đã cầm con cờ trắng trong tay đặt xuống bàn cờ.

Sở Diễm ôn nhuận cười, khóe môi lúm đồng tiền lại ngậm có vài tia tà mị. “Trăm trước giờ không hạ quân cờ không có lợi.”

Vô Vọng cười ha ha, một lúc sau mới mở miệng nói, “Hoàng thượng có lẽ có thể đạt được cái người muốn từ chỗ lão nạp.”

Mắt phượng Sở Diễm sáng quắc chớp động, hai ngón tay vân vê cờ đen đặt xuống bàn cờ...

Cờ kỳ của Sở Diễm là do Văn đế đích thân truyền thụ, công thủ có độ, trầm ổn có tính, nhìn như tản mạn không có trật tự, kỳ thực lại chặt chẽ. Mà Vô Vọng đại sư cũng là hảo thủ, hai người ngang sức, một ván này bắt đầu lúc sáng sớm và kết thúc khi trời chiều ngả về Tây. Kết cục, Sở Diễm bất quá thắng Vô Vọng đại sư một con cờ mà thôi.

“Đại sư, đa tạ.” Sở Diễm thanh nhuận nhẹ cười, không có chút mây may khinh cuồng.

Vô Vọng đại sư cao giọng mà cười, chỉ nói, “Cờ kỳ của hoàng thượng thật tốt.”

Dựa theo ước định từ trước, Sở Diễm có thể từ chỗ Vô Vọng đạt được cái mà hắn muốn.

Tuần nhan Sở Diễm thâm trầm, một đôi mắt đen thâm thúy như biển xanh gợn sóng lăn tăn. Hắn nhẹ nhàng mà chậm chạp đứng dậy, khoanh tay đứng trước cửa sổ. Phía trời Tây, ánh tà dương đỏ sậm nhuộm đỏ một vùng trời.

Vô Vọng đại sư neho hai mắt lại, mỉm cười nhìn bóng lưng cao ngạo của hắn, giống như toàn bộ đều nằm trong dự đoán của ông.

“Đại sư, thật sự có kiếp trước kiếp này sao?” Hắn đưa lưng về phía ông, trầm giọng mở miệng.

Vô Vọng làm dấu tay chữ thập, nói, “A di đà Phật, thế gian vạn vật tuần hoàn, liên tiếp không thôi, bất tử bất diệt. Trong lòng hoàng thượng có luân hồi, thế gian liền có luân hồi.”

Trầm mặc, tại đây im lặng lan tràn. Sở Diễm sừng sững đứng tại chỗ, thân hình cao lớn không chút động đậy. Thật lâu sau mới nghe hắn một lần nữa mở miệng hỏi, “Kiếp trước đã qua, kiếp sau xa vời. Trẫm chỉ cầu kiếp này. Xin hỏi đại sư, cuộc đời này, trẫm cùng Dao phi còn có thể gặp lại hay không?”

Vô Vọng ôn hòa cười, trầm tư một lát sau mới mở miệng, “Nhân kiếp trước, quả kiếp này, hữu duyên thì sẽ gặp lại.”

Nghe được lời ấy, Sở Diễm yên lặng quay đầu, ánh mắt thâm thúy lẳng lặng rơi vào trên người Vô Vọng, mà trong con ngươi màu đen nhưng lại không có ánh ngược của ông, ngược lại làm cho người ta thật sâu hít thở không thông.

Vô Vọng đứng dậy, đầu ngón tay lần từng hạt châu trên chuỗi Phật châu bằng ngọc bích cầm trong tay phải. Ông mỉm cười, vô cùng tường hòa, “Tháng 3 cuối xuân, Giang Nam cỏ dài, hoa nở, chim bay lượn. Lúc này, nhưng là mùa mưa dầm ở Giang Nam, đẹp không sao tả xiết. Không biết hoàng thượng có hứng thú đi Giang Nam thưởng thức ‘cảnh đẹp’ mưa phùn bay tán loạn.”

“Giang Nam?” Sở Diễm nhẹ nhàng nhàn mi tâm, có vẻ dăm chiêu.

“Hoàng thượng.” Đại thái giám Lưu Trung khom người đứng ở cửa thiện phòng, ồm giọng mở miệng.

“Chuyện gì?”

“Hoàng thượng, sắc trời đã tối, vẫn nên sớm hồi cung.”

“Ừ, bãi giá đi.” Hắn nhạt giọng đáp lời, sau đó khẽ nghiêng người, vô cùng cung kính thi Phật lễ với Vô Vọng. “Đa tạ đại sư chỉ điểm khỏi cảnh u mê.”

“Hoàng thượng đi từ từ, lão nạp không tiễn.” Vô Vọng cười, hai tay tạo thành hình chữ thập, thấp niệm một tiếng: “A di đà Phật.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Mưa Dầm Giang Nam (1)

Bên ngoài chùa Già Diệp, một chiếc xe ngựa rộng rãi đang đậu, bố trí không hề xa hoa, chỉ miễn cưỡng xem như rất khác biệt. Sở Dục khoanh tay đứng ở bên xe, thấy Sở Diễm xuất hiện, mới hơi hơi chấp tay, cất giọng gọi, “Thất ca.”

“Sao vẫn còn chờ ở đây?” Sở Diễm nhạt giọng hừ hỏi, nhấc vạt áo, tiến vào trong xe ngựa. Sở Dục theo sau mà vào, cung kính ngồi xuống bên người hấn, cũng nhíu mi mở miệng.

“Mới vừa nhận được thư do bồ câu đưa tới. Thất ca còn nhớ bạc hàng tháng chuyển xuống Giang Nam để gia cố đề điều? Hiện giờ toàn bộ đều rơi vào trong túi Tư Đồ nhất tộc. Nghe nói, Tư Đồ gia là giành lấy việc này từ tay quan phủ.”

Sở Diễm tà mị cười, lười biếng mở miệng, “Ồ...? Năm năm đã qua, Tư Đồ nhất tộc vẫn lại không học được sống yên ổn. Đặt chân tới Giang Nam mới bao lâu liền dám nuốt một món lớn như vậy. Xem ra thường ngày cấu kết với phủ nha địa phương cũng không ít.”

“Thất ca không phải phái Thảm Đông Thần tới Giang Nam sao? Chẳng lẽ hấn cũng không ngăn cản?”

Sở Diễm lắc đầu bật cười, “Vị Thảm tướng quân này của chúng ta đối với chuyện bạc này luôn luôn không quan tâm, chỉ cần Tư Đồ tộc không có hành vi dong binh tạo phản, đa phần hấn chẳng muốn quản.”

“Nhưng bạc cũng là chuyện lớn, nghe nói hơn phân nửa từ lâu, cửa hàng, sông bạc, kỹ phường ở Giang Nam đều nằm trong tay Tư Đồ nhất tộc. Nếu như mạch máu kinh tế Giang Nam bị Tư Đồ gia không chể, ngày khác nhất định sẽ thành tai họa ngầm.” Sở Dục lo lắng hỏi.

Sở Diễm hừ cười một tiếng, “Thật đúng là sơ sót. Từ lúc tổ tiên gây dựng sự nghiệp, Tư Đồ gia là thủ phủ Đại Hàn, trong tay có đó là bạc. Người của Tư Đồ tộc giúp đỡ ngân lượng cho tổ tiên gây dựng sự nghiệp, bởi vậy mà lập nên đại công. Không nghĩ tới Tư Đồ tộc lưu đầy Giang Nam, trái lại lại trở về với nghề chính.”

“Bằng không phái người tới Giang Nam quét sạch một phen?” Sở Dục lên tiếng hỏi.

“Tư Đồ gia hiện tại nhưng là giữ khuôn phép của người làm ăn, nếu như triều đình lấy thế cường chế, ngược lại sẽ để người mượn có.” Sở Diễm nửa tựa vào trên vách xe ở sau người, bộ dáng thật là lười biếng.

“Vậy ý của Thất ca là...”

“Dù sao đi nữa cũng rảnh rồi không có việc làm, chẳng bằng cùng trầm đi xuống Giang Nam giải sầu, vừa vận mạng theo Hoàng Nhi. Cả ngày nó bị đệ nhốt ở trong phủ, cũng nên ra ngoài trải nghiệm rồi.” Sở Diễm giống như vô ý nói, nhưng trong mắt lại thâm thúy một mảnh.

Giang Nam, tầm tới sâu xa, là vận mệnh an bài chuyện gì ư? Bất luận như thế nào, hấn muốn đích thân đi một chuyến.

Ánh trăng chia làm ba phần chiếu xuống thiên hạ, hai phần độc chiếu Dương Châu. Thật đúng là chỗ nhân kiệt địa linh.

“Pháo hoa tháng ba thành Dương Châu, lời này quả thật không sai. Dương Châu này phồn hoa chỉ có hơn chứ không có kém để đô.” Sở Dục tay cầm quạt giấy, toàn thân trường bào xanh thẫm, khoanh tay đứng ở đầu thuyền, quả thật là công tử tuấn tú.

“Phụ vương, chúng ta lên con thuyền kia xem đi, hình như vô cùng náo nhiệt.” Sở Hoàng kéo một góc áo của phụ thân, giòn giả mở miệng nói.

Sở Dục theo ánh mắt của y nhìn lại, là một con thuyền hoa, trên đầu thuyền, ống tay áo của ca cơ phát pho theo tiếng nhạc nhảy một khúc ‘Nghe Thường’. Sở Dục xấu hổ ho nhẹ một tiếng, dặt tay nhỏ của Sở Hoàng, ở một bên bàn ngồi xuống. “Chỗ đó... chờ con trưởng thành mới có thể đi được.”

Vài tên tùy tùng đứng bên cạnh không khỏi buồn cười, lại cúi đầu tới cực thấp, không một người dám phát ra tiếng, ngược lại Sở Diễm lười biếng ngồi ở bên cạnh bàn cao giọng cười, “Sở Dục, thư nói rằng: ‘Không dạy con là lỗi của người làm cha’, quả thật như vậy.”

“Thất ca chớ nói đùa, đứa nhỏ này không lo đọc sách tập võ cho tốt, cả ngày không biết có viết chữ hay không.” Sở Dục bắt đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy gặp một khối bánh ngọt Phù Dung bỏ vào trong chiếc đĩa hình bướm của Sở Hoàng, đích thật là một bộ đáng từ phụ.

Sở Diễm nhất thời có khoảnh khắc thất thần. Nếu như hải tử của hấn cùng Dao Nhi còn sống, ước chừng cũng ở tầm tuổi này. Không dạy con là lỗi của người làm cha. A, ông trời tàn nhẫn biết bao, ngay cả cơ hội làm cha cũng không lưu cho hấn. So với hấn, Sở Dục hạnh phúc xiết bao.

“Phụ vương, trong lầu các bên bờ sông sao có nhiều người vậy? Bên trong dường như truyền đến tiếng ca tuyệt mỹ.” Sở Hoàng mở miệng lần nữa hỏi. Y rất ít khi xuất cung xuất phủ, rất tò mò với thế giới bên ngoài.

Một ngụm rượu của Sở Dục chưa kịp vào bụng, lồng ngực chấn động vài cái, sặc nghẹn khiến hấn không ngừng ho khan. Hấn vẫn chưa trả lời, mà nghiêm khắc trừng mắt nhìn Sở Hoàng liếc một cái.

Sở Hoàng luôn luôn thông minh bướng bỉnh, thề lười, “Con biết, con biết, lại là nơi trường thành mới có thể đi.”

Sở Diễm lại cười ha ha, từ ái đưa tay vuốt ve đầu Sở Hoàng, “Hoàng Nhi nếu muốn đi, trầm trái lại có thể dẫn con đi xem náo nhiệt.”

“Vẫn là hoàng bá phụ yêu thương Hoàng Nhi.” Sở Hoằng vỗ tay hoan hô, mà về mặt Sở Dục lại bức bối, cất tiếng “Thất ca!”

Sở Diễm tùy ý nhún vai, “Bên bờ sông Tần đa số là kỹ phường ca múa, không phải là chỗ dơ bẩn gì đó, đi cũng không sao.”

“Xích Diễm, lệnh cho người chèo thuyền cho thuyền neo bờ đi.”

“Đã rồi.” Xích Diễm chấp tay lĩnh mệnh.

Du thuyền ngừng trên bờ, Sở Diễm dắt mọi người đi vào kỹ phường ca múa nổi danh nhất bờ sông Tần, gọi chút rượu và đồ ăn ngon nhất lên. Mà trên đài biểu diễn, thực khiến cho người ta không dậy nổi hứng thú. Ngay cả Sở Hoằng cũng xem đến buồn ngủ.

Vũ nương trên đài tuy đẹp, đáng múa điều luyện, nhưng thể nào cũng không thể so với trong cung.

“Phụ vương, ca múa này quả thật không thú vị. Hải nhi trong cung yếm sớm nhìn chán rồi.” Hai tay Sở Hoằng nâng cằm lên, hào hứng mắt đi, bên cạnh có người trầm trồ khen ngợi, khiến cho đầu y có chút đau.

“Hoàng Nhi, đã quên trước khi tới ta đã nói gì với con sao?” Sở Dục thờ ơ quét nhìn bốn phía, ánh mắt thâm trầm vài phần.

Sở Hoằng chớp chớp con ngươi, chu miệng mở miệng gọi, “Phụ thân.”

“Nếu cảm thấy không thú vị liền sớm trở về nghỉ ngơi đi. Xích Diễm, đi tìm hiểu một chút tình hình ở Dương Châu.” Sở Diễm nhạt giọng phân phó.

“Cần tuân gia phân phó.” Xích Diễm gật đầu, đi nhanh ra ngoài.

Người đi theo không tính là nhiều, Sở Diễm sai người bao trọn một gian khách điểm sạch sẽ mà không hề xa hoa. Người ngoài chỉ nghĩ là phú thương đi ngang đây, thật cũng hẳn không thu hút người chú ý. Mà Sở Hoằng thuở nhỏ cảm y ngọc thực, quận chúa Đông Ca vô cùng cưng chiều hải tử, nuông chiều đến không ra làm sao, lựa khách phòng rất lâu, mãi đến khi Sở Dục lạnh mặt, mới ngoan ngoãn chọn một gian đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, phòng bếp chuẩn bị điểm tâm tinh xảo cùng cháo trắng, lại sai người vì Sở Hoằng chuẩn bị riêng canh cá muối, vị tiểu vương gia này mới xem như yên ổn hơn nhiều.

Trong lúc ăn cơm, Xích Diễm đứng ở một bên hồi bẩm tình hình vài năm gần đây ở Dương Châu. Tri phủ Dương Châu, Đỗ Lam Phong là Thám Hoa năm Văn đế thứ 32, tính tình học thức uyên bác, lại ít đi tranh danh đoạt lợi, thế cho nên nhiều năm vẫn lưu lại ở tại ngoại, chưa từng rời kinh. Nghe nói hai năm gần đây quan hệ với Tư Đồ gia vô cùng tốt.

“Tin tức phổ phường linh thông nhất chính là ở sông bạc, đã đi tra xét qua?” Sở Diễm uống một ly trà Vũ Tiền, chậm chậm nói. Hắn muốn biết nhất chính là Giang Nam có tung tích của Thiên Dao hay không. Mặc dù mấy năm nay vẫn bí mật sai người giám thị Tư Đồ tộc cùng Thẩm Đông Thần, lại chưa từng phát hiện tung tích của Thiên Dao.

Dương Châu có tất cả thân nhân của nàng, nếu như nàng còn sống, nơi này là nơi nàng nhất định sẽ dừng chân.

“Sông bạc lớn nhất Dương Châu tên là đồ phường Cát Tường. Nghe đồn chủ nhân đồ phường là một trong Tam đại công tử – Vô Ưu công tử.” Xích Diễm cúi người trả lời.

“Cái gì mà Tam đại công tử?” Sở Dục hưng trí chen lời.

“Hồi bẩm Vương gia, Giang Nam xuất hiện thêm văn nhân nhà sĩ, mà Tam đại công tử đều là người nổi bật trong đám văn nhân, có thể nói là nhân trung long phượng.”

“Ồ...? Là người phương nào?” Khóe môi Sở Diễm hiện lên ý cười, ôn nhuận mở miệng.

“Nhi tử Thái Thú Mộ Dung công tử – Mộ Dung Viêm. Nhi tử của thủ phủ Giang Nam – Tiêu Thác, Tiêu công tử. Còn có một vị, đó là chủ nhân đồ phường Cát Tường – Vô Ưu công tử. Nghe nói người này vô cùng thần bí, mà hành tung bất định. Chưa có người gặp qua diện mạo chân thật của hắn. Chỉ biết đồ thuật của người này rất cao, chưa bao giờ thua.” Xích Diễm tiếp tục tự thuật.

“Lai lịch của vị Vô Ưu công tử này như thế nào?” Sở Diễm nhíu mày, đầu ngón tay tùy ý gõ lên mặt bàn đen như mực.

“Không thể nào biết được. Chỉ là ba năm trước đây đột nhiên xuất hiện trong thành Dương Châu.”

“Thất ca có hứng thú đến đồ phường Cát Tường đánh một ván không?” Khóe môi Sở Dục mỉm cười, hứng thú dào dạt mở miệng. Cái gọi là sông bạc, bất quá là lừa gạt, nhà cái hơn nửa đều có bản lĩnh. Nếu như quả thật đánh bài nhất định thắng, vị Vô Ưu công tử này nhất định là người không tầm thường.

Sở Diễm khẽ gật đầu, “Đi xem cũng không việc gì. Chỉ là, thời gian thu lợi tốt nhất của sông bạc chính là hơn nửa đêm, muốn gặp được vị Vô Ưu công tử này, cũng nên lựa vào thời điểm đó.”

Sở Dục gật đầu, cảm thấy Thất ca nói rất chính xác. Ông chủ đương nhiên là lúc khách đông nhất mới xuất hiện, lúc khác chỉ sợ không dễ dàng nhìn thấy.

Tháng ba ở Giang Nam, nơi chốn phong cảnh như hoa.

Lúc đi dạo chợ, Sở Dục mua một con điều hình điều hâu cho Sở Hoàng, y liền ẩm ỉ cầm tới bên bờ hồ chơi thả điều. Tiểu vương gia này được nuông chiều thành quen, Sở Dục đối với y bó tay chịu trói. May mà Sở Diễm cũng đồng ý, mấy người liền tới bên bãi cỏ xanh bên hồ thả điều.

Tháng ba gió mạnh như đao cắt, là thời điểm tốt để thả điều. Người thả điều bên bãi cỏ bên hồ không ít, trên bầu trời lăm lăm nhiều điểm, chuồn chuồn, bướm bướm, chim én đủ mọi kiểu dáng.

Mấy người lớn chỉ đứng ở một bên quan sát, hiển nhiên không có tâm tình rảnh rỗi chơi chung. Một mình Sở Hoàng chơi một hồi, liền hết hứng, sau đó bỏ điều ngồi trên thảm cỏ mềm mại. Sở Dục bắt đầu đi lắc đầu, tính tình tùy ý này, tương lai cũng chỉ có thể làm một vương gia nhân tản, tầm thường cả đời.

Phía trước không xa trên bãi cỏ truyền đến tiếng cười như có như không, thanh thúy êm tai như hoàng oanh xuất cốc. Hai bóng dáng nho nhỏ đứng cùng nhau, ngửa đầu ngắm nhìn điều bướm bướm cứ bay lên cao trên bầu trời kia.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Mưa Dầm Giang Nam (2)

“Còn có thể bay cao hơn chút nữa không?” Tiểu nữ hài cười duyên, nhút nhát hỏi. Khuôn mặt trái xoan nho nhỏ, tinh xảo giống như pho tượng búp bê làm bằng gốm sứ, đặc biệt khiến người mến yêu.

Nam hài nhú mi tâm lại, giữa trán toát lên sự trưởng thành vượt ngoài độ tuổi, nhạt giọng trả lời, “Khung xương của điều bướm bướm quá nhẹ, nếu bay cao thêm chút nữa chỉ sợ sẽ bị gió thổi rách. Nếu Huệ Nhi thích, ngày khác huynh làm chắc hơn chút cho muội nha.”

Huệ Nhi chớp chớp đôi mắt trong suốt, mỉm cười nói, “Như vậy cũng được, chỉ cần điều bướm bướm của muội bay được là tốt rồi.”

Tiểu nam hài nửa ôm tiểu nữ hài, đem dây điều đặt vào trong tay Huệ Nhi. Về mặt nữ hài vui mừng, cùng chạy với nam hài, nhìn con điều giấy trong tay càng ngày càng bay cao, “Ca ca, huynh mau nhìn, điều của Huệ Nhi bay rất cao... A!” Tiếng cười duyên giòn giã chợt đột nhiên ngừng lại, nữ hài ngơ ngác nhìn dây điều bị đứt cùng con điều bướm bướm bay màu bị gió thổi xuống giữa hồ, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn tràn ngập bất lực. Chân lão đảo một cái sượt nữa té ngã trên đất, may mà tiểu nam hài nhanh tay lẹ mắt, đưa tay vịn chặt nằng.

Mà cơ hồ là đồng thời, ánh mắt của hắn nhìn về phía Sở Hoàng, trong ánh mắt kia một mảnh băng lãnh thâm thúy, mang theo sự chín chắn hơn so với tuổi, cho dù là đám người Sở Diễm Sở Dục trong lòng cũng khẽ run.

Sở Hoàng giật mình, dường như không cần nghĩ gì liền trốn sau người Sở Dục, chỉ thò một cái đầu ra. Rõ ràng là bộ dáng hài tử làm sai chuyện bị người lớn tóm được. Y dùng ám khí cắt đứt dây điều của người ta, bắt quả là một người tịch mịch, nhìn thấy hài tử cùng tuổi liền muốn chơi chung, nhưng lại dùng sai phương thức.

Sở Dục nhẹ cười vuốt ve đầu nhi tử, âm giọng mở miệng nói với tiểu nam hài cùng tiểu cô nương, “Hoàng Nhi cũng không có ác ý, nó chỉ muốn cùng các con kết giao bằng hữu.”

Ánh mắt nam hài thâm trầm đảo qua đoàn người Sở Diễm, y phục bất phàm, không phú tức quý. Y không hề muốn trêu chọc phiền toái không cần thiết. “Chúng ta không cần bằng hữu.” Y lãnh đạm trả lời một câu, dặt tay tiểu cô nương, đầu ngón tay mềm nhẹ vuốt lại mái tóc dài bị gió thổi loạn của nàng. “Huệ Nhi, nên về nhà rồi.” Chỉ có lúc y nhìn nữ hài, mắt phượng tuyệt mỹ mới nhiễm một chút ôn nhu.

Sở Hoàng giống như không cam lòng, khó có khi gặp được bạn chơi, người ta nhưng lại lạnh lùng, tiểu vương gia như y quả thực có chút bất lực. Bàn tay nhỏ không dấu vết kéo góc áo phụ thân, Sở Dục hiểu ý, dùng ánh mắt ra hiệu cho Xích Diễm.

Nam hài lôi kéo tay nữ hài, mới vừa đi vài bước, một bóng đen bao phủ từ trên đỉnh đầu. Thân thể cao lớn của Xích Diễm chắn ngang đường đi của bọn họ. “Nhị vị vẫn chưa thể rời khỏi, công tử nhà ta muốn cùng chơi điều với nhị vị.”

Xích Diễm vừa nói dứt lời, là trầm mặc hồi lâu. Nam hài cũng không mở miệng, chỉ khẽ ngẩng đầu, khép hờ mắt phượng đánh giá hắn. Ánh mắt thâm thúy sâu rộng nhưng lại quen thuộc như vậy. Ngược Xích Diễm run lên, hoàn toàn bị uy hiếp của y làm chấn kinh.

“Ta không có hứng thú, tránh ra.” Nam hài thanh lãnh phun ra một câu, nắm tay nữ hài xoay người đi sang hướng khác. Xích Diễm tự nhiên sẽ không để cho bọn họ rời đi, bàn tay to vung lên muốn cản đường hai người bọn họ, lại không dự liệu tới nam hài nho nhỏ kia lại là người luyện võ. Y xuất thủ rất nhanh, bắt lấy cánh tay Xích Diễm không kịp làm ra phòng ngự gì, dùng nhu chế cương đánh Xích Diễm lui ra sau.

Xích Diễm lão đảo lui về phía sau hai bước, sắc mặt thô cuồng nháy mắt ửng hồng. Hắn đường đường là thống lĩnh đại nội thị vệ, mà lại bị thua trên tay một tiểu hài tử, nói sao đi nữa cũng không nhịn được. Lại tung một chiêu về phía nam hài. Nam hài mặt không đổi sắc, cánh tay nhẹ nhàng đẩy nữ hài

bên cạnh ra, sau đó, gặp nguy không sợ nhênh chiến. Trong Thất sát, võ công của Xích Diễm có thể nói đứng nhất đứng nhì, nhưng ở trước mặt nam hài lại chiếm không được nửa phần ưu thế.

Mà cách đó không xa, Sở Diễm cùng Sở Dục đều kinh ngạc, “Là Cầm Long thủ, Thất ca...” Sở Dục nhú mi mở miệng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú trên người nam hài. Chỉ mới năm sáu tuổi, lại võ cùng tuần tú, hay nói là, có hơi quá mức tuần tú.

Sở Diễm nheo mắt phượng, giống như có vẻ đăm chiêu. Cầm Long thủ là võ công của sư phụ, nam hài kia, rốt cuộc là người phương nào? Tuổi còn nhỏ như vậy lại có thân thủ bất phàm, đối mặt cường địch lại bình tĩnh, nếu dốc lòng dạy dỗ, đợi một thời gian, nhất định là nhân trung long phượng. Người như thế nếu có thể sử dụng quả thật không tồi, nếu không thể, liền phải diệt trừ sớm, nếu không, sớm hay muộn sẽ trở thành uy hiếp.

Sở Hoàng tuổi nhỏ, đầu năm nay mới bắt đầu theo phụ thân tập võ, cũng nhìn không ra môn võ trong đó, chỉ cho là Xích Diễm đang chiếm thế thượng phong. Y thoát ra khỏi người phụ thân, la lớn với Xích Diễm, “Xích Diễm, đừng làm y bị thương. Ta còn muốn cùng bọn họ chơi chung a.”

Đánh được mấy chục chiêu, Xích Diễm hiển nhiên có chút lực bất tòng tâm, nhưng dù sao bản thân đã trải qua cả trăm trận chiến, nhất thời tự kể trong lòng, sau một chiêu giả tạo, phi thân chuyển hướng sang Huệ Nhi, mũi kiếm sáng chói kẻ trên chiếc cổ mảnh khảnh của Huệ Nhi. Tiểu cô nương tất nhiên là chưa thấy qua tình huống như thế, sợ tới mức bật khóc, “Quân Ninh ca ca, Quân Ninh ca ca cứu muội!”

Quân Ninh nhú mày lại, mang theo vài phần giận dữ, cơ hồ không chút lưỡng lự phát tay áo, chỉ nháy mắt, một cánh hoa quỳnh trắng thuần lập tức bay về phía yết hầu Xích Diễm.

“Xích Diễm cẩn thận.” Sở Dục ra tiếng nhắc nhở, muốn tiến lên ngăn cản đã không kịp rồi. Mà trong nháy mắt đó, một cánh hoa quỳnh trắng khác bay ra, chặn đứng ám khí của Quân Ninh trước mặt Xích Diễm. Hai cánh hoa quỳnh chạm vào nhau, trong không trung hiện ra một chút tia lửa loé mắt, sau đó về nên một độ cung mỹ lệ, rơi xuống.

“Nam Cực Tiên Ông là gì của ngươi?” Sở Diễm thanh lãnh mở miệng.

Quân Ninh ngửa đầu, nhú mày ngó nhìn. Bốn mắt nhìn nhau, một đôi mắt đen thâm thúy nhưng lại quen thuộc như vậy. Ngực Sở Diễm không hiểu sao co rút đau đớn.

“Ta không biết cái gì mà Nam Cực Tiên Ông. Trả muội muội lại cho ta.” Quân Ninh phát tay áo một cái, khoanh tay đứng, lãnh ngạo như thế.

Tuần nhan Sở Dục có chút không vui, hần tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho bất luận kẻ nào bất kính với Thất ca, “Mới có bao nhiêu tuổi đầu mà ngạo mạn không để ý như vậy, hôm nay ta thay phụ mẫu ngươi giáo huấn ngươi một chút.”

Khóe môi Quân Ninh quét xuống ý cười lãnh mị, đối mặt với địch nhân cường thế như Sở Dục, rất có bộ dáng thái sơn áp đỉnh mặt không đổi sắc. Dưới chân y bước nhanh xoay tròn, lẳng ba vi bộ, thân hình như gió, Sở Dục cũng chỉ tóm được một mảnh góc áo, ‘xoẹt’ một tiếng, áo đơn xanh nhạt bị xé mất một góc. Mà Quân Ninh cũng đã tránh thoát, Cầm Long thủ bóp chặt yết hầu của Sở Hoàng đứng cách đó ba bước vẫn chưa kịp phòng bị.

“Trả muội muội lại cho ta.” Ánh mắt Quân Ninh trong veo mà lạnh lùng, mở miệng lần nữa. Ánh mắt ngạo mạn mà khiêu khích khiến cho Sở Dục không khỏi chấn động, ánh mắt như vậy, hần làm sao lại có thể quên. Đây là ánh mắt hần nhìn thấy Thất ca lần đầu tiên. Khi đó Sở Diễm vẫn còn nhỏ, lại không có mẫu phi cùng mẫu tộc che chở, thường xuyên bị Sở Hạo cùng các hoàng tử khác khi dễ. Nhưng mặc dù vào lúc hần chặt vật không chịu nổi nhất, ánh mắt vẫn băng lãnh cao ngạo như cũ.

Khi đó, Sở Dục liền biết, hần là vương giả trời sinh, chẳng bao lâu hần sẽ thức tỉnh, trở thành vua của muôn loài không thể địch nổi.

“Phụ thân cứu con!” Sở Hoàng la lên một tiếng, cắt đứt mạch suy nghĩ của Sở Dục. Hần nhú mi nhìn hai ngón tay Quân Ninh bóp chặt cổ Sở Hoàng, lửa giận càng sâu. Mà vẻ mặt Xích Diễm lại càng âm trầm, lưỡi dao sắc bén trong tay kẻ sát cô Huệ Nhi, hơi chút dùng lực, trên da thịt non mịn của Huệ Nhi liền hiện lên một vết máu. Tiểu nữ hài đau đến mím chặt môi, nước mắt trong suốt đảo quanh, lại quật cường không khóc ra tiếng.

“Mau thả tiểu công tử ra, nếu không hiện tại ta liền lấy mạng muội muội ngươi.” Xích Diễm lớn tiếng quát lớn.

Quân Ninh cũng không nhiều lời, ánh mắt càng thêm âm u lạnh lẽo, hai ngón tay siết cổ Sở Hoàng càng thêm chặt, đầu ngón tay cắm vào trong da thịt y, nháy mắt chảy máu, đau đến Sở Hoàng nhe răng há miệng.

Bàn tay dưới ống tay áo Sở Dục không khỏi siết chặt, ngược lại sắc mặt Sở Diễm lạnh nhạt, khóe môi ngậm có ý cười. Hay cho một kẻ gặp nguy không loạn, hay cho một kẻ ăn miếng trả miếng.

Sở Diễm ôn nhuận mỉm cười, cước bộ nhẹ nhàng, đi đến một chỗ cách Quân Ninh một trượng thì dừng lại, nhạt giọng mở miệng, “Hoàng Nhi muốn lưu lại các ngươi cũng xuất phát từ ý tốt, hà tất biến thành tình thế giương cung bạt kiếm như vậy. Ngươi thả Hoàng Nhi ra, ta ra lệnh cho thủ hạ thả muội muội của ngươi, ngươi cảm thấy như thế nào?”

Quân Ninh nhú mi suy ngẫm một lát sau, nhàn nhạt mở miệng, “Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi? Các ngươi người đông thế mạnh, ta lại thế đơn lực bạc.”

“Ngươi thả muội muội của ta ra trước, ta sẽ thả hần.”

“Tiểu tử, nếu như ngươi lừa đảo thì làm sao bây giờ?” Xích Diễm tức giận mở miệng.

“Quân tử một lời nói gói vàng, huống chi, ta giữ tên phé vật này cũng không có ích gì.” Quân Ninh lãnh ngạo hừ một tiếng.

Sắc mặt Sở Dục lạnh hơn vài phần, tiểu tử này quả thật đáng đánh đòn, đợi Sở Hoảng thoát hiểm, hẳn nhất định giáo huấn tên xú tiểu tử này.

Sở Diễm tà mị cười, phát tay với Xích Diễm, ý bảo hẳn thả người. Huệ Nhi cũng sợ hãi, vừa thoát khỏi kiềm cặp liền chạy nhanh đến phía sau Quân Ninh, nhút nhát giữ chặt một góc áo của Quân Ninh.

“Xú tiểu tử, vẫn còn không thả công tử nhà ta ra.” Xích Diễm trầm mặt gầm thét.

Quân Ninh yên lặng, chậm rãi buông Sở Hoảng ra, đẩy y ra ngoài. Sở Hoảng trở lại ôm ấp của phụ thân, sợ tới mức bật khóc.

Quân Ninh lấy khăn lụa ra ôn nhu thấm máu tươi trên cổ Huệ Nhi, ôn nhu hỏi, “Huệ Nhi có đau không?”

“Không đau, Huệ Nhi không đau. Quân Ninh ca ca, chúng ta về nhà.” Huệ Nhi ủy khuất chu miệng, lại quật cường lặc đầu.

Quân Ninh ôn nhu dặt tay nhỏ của nàng, xoay người muốn rời đi, mà phía sau lại truyền đến giọng nói lãnh giận của Sở Dục, “Mới như vậy đã muốn rời đi?”

Quân Ninh nhú mi, không dấu vết kéo Huệ Nhi ra sau người, nhạt giọng mở miệng nói, “Người muốn như thế nào?”

Sở Dục tất nhiên là muốn dạy y một phen, đứa nhỏ này có thể kiêu ngạo cũng không thể coi thường hoàng tộc như vậy. “Nếu như người có thể tiếp được 20 chiêu, ta liền tha cho huynh muội các người rời đi.”

Quân Ninh mặc dù xuất thủ bất phàm, lại chỉ là hài tử năm tuổi. Mà Sở Dục có kinh nghiệm sa trường, Quân Ninh đương nhiên không phải đối thủ của hắn. Vừa nãy đứa nhỏ này so chiêu với Xích Diễm, bất quá là gặp may mà thắng. Sở Dục đại khái đã hiểu được bản lĩnh của y, hẳn chắc chắn, đứa nhỏ này không tiếp được quá 20 chiêu của hắn.

Quân Ninh hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, y không hề động thủ với Sở Dục, ngược lại ngửa đầu nhìn về phía Sở Diễm, nhạt giọng mở miệng. “Người đã đồng ý thả bọn ta đi.”

Sở Diễm ôn nhuận mỉm cười, không biết vì sao, hắn thích đứa nhỏ này nhìn hắn khi đó, ánh mắt tín nhiệm. “Sở Dục, đệ không nghe hài tử này vừa mới nói qua cái gì sao? Quân tử một lời nói gói vàng.”

Sở Dục hơi hơi cúi thấp đầu, ý tứ của Thất ca đã quá rõ ràng, là muốn thả bọn họ đi.

Quân Ninh lại nắm chặt tay nhỏ của Huệ Nhi, xoay người rời đi. Bây giờ, cũng không có người tiếp tục ngăn trở.

Sở Diễm nhìn bóng dáng xanh nhạt nhỏ xinh kia từ từ biến mất, ánh mắt đen không khỏi nổi sóng. Nếu hài tử của hắn cùng Thiên Dao còn sống, cũng bằng tuổi này rồi.

Đổ phùng lớn nhất Dương Châu – Đổ phùng Cát Tường.

Tiền đường rộng mở xa hoa, bên cạnh chiếc bàn dài quay đầy dân cờ bạc. Tiền bạc chi phiếu chất đầy bàn, xúc xắc lay động ầm ầm trong tay nhà cái. Tiếng chửi bậy, thấp giọng chửi rủa, ồn ào một mảnh. “Mua đại mua tiểu, mua rồi bỏ tay.”

Mà hậu đường, lại là có khoảng trời riêng. Đình viện đủ loại hoa đào tươi thắm, phía cuối cùng có một lầu các bằng gỗ. Lầu các xây dựng trên nước, đẩy ra cửa sổ chạm rồng khắc hoa liền có thể nhìn thấy hồ nước yên ả.

Trước gương đồng, nữ tử lạnh nhạt mà ngồi. Tóc dài đen như mực xõa qua vai, cái lược bằng gỗ đào trong tay từng chút một chải sợi tóc mềm mại. Nam hài đẩy cửa vào, khoe môi hàm chứa ý cười, không tiếng động đi tới phía sau nữ tử. Tiếp nhận cây lược bằng gỗ đào trong tay nàng, chải chuốt mái tóc dài của nàng, bộ dáng cực kỳ nghiêm túc.

Trong gương đồng phản chiếu ra hai bóng dáng. Nữ tử xinh đẹp như trích tiên, nam hài tuấn tú như tiểu tiên đồng.

“Trở về rồi.” Nữ tử nhàn nhạt mở miệng, bàn tay mềm mại không xương nhặt lên cây trầm hoa cài vào trong mái tóc búi.

“Dạ.” Nam hài nhạt giọng đáp lại, không nói tiếp.

Nữ tử nhú đôi mắt đẹp, nâng mắt nhìn vào tuấn nhan đậm mạc của nam hài trong gương, dịu dàng mở miệng, “Sao thế? Tâm tình hình như không tốt.”

Trầm mặc trong chốc lát, nam hài lạnh nhạt trả lời, “Huệ Nhi bị thương.”

“Hừ...? Có nghiêm trọng không? Không phải đi chơi điều sao? Làm sao có thể bị thương.”

Tuấn nhan Quân Ninh lãnh trầm vài phần, áp ứng mở miệng, “Không có gì, gặp phải mấy tên cuồng đồ vô lễ, đã đuổi đi mất rồi. Huệ Nhi bị chút thương tổn trên da thịt, con đã dẫn muội ấy về phủ tướng quân rồi.”

“Không có chuyện gì thì tốt.” Nữ tử xoay người, vỗ nhẹ cánh tay Quân Ninh, mang theo vài phần cân nhắc hỏi, “Làm sao, đau lòng rồi hả?”

Đôi má Quân Ninh ửng đỏ, rút bàn tay ra, nói thầm, “Không biết người đang nói cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Mưa Dầm Giang Nam (3)

Nữ tử nhẹ cười, rất là tùy ý. Y quả thực quan tâm hơi quá mức một chút đối với Huệ Nhi, nhưng trên đời này có người để cho y quan tâm cũng là chuyện tốt. Ít nhất, để cho nàng cảm nhận được y có máu có thịt, có cảm tình. Đứa nhỏ này từ nhỏ tính tình chính là lãnh đạm, đối với mọi việc không quá để tâm. Nàng cũng không hy vọng y là người vô tâm.

“Nếu Ninh Nhi thích, ngày khác ta nói với cậu cậu, cậu mẫu quyết định việc này, đợi Huệ Nhi trưởng thành gả cho con làm thê tử, được không?” Nữ tử vui đùa mở miệng hỏi.

Thái độ của Quân Ninh ngược lại ôn hòa, buông cây lược bằng gỗ đào trong tay ra, đi đến lư hương bằng đồng ở một bên, dùng cây môi lửa đốt thạch anh trong suốt trong lư hương. Thạch anh này gặp lửa không tan, ngược lại càng phát sáng long lanh trong lửa, tản ra nhàn nhạt hương khí trong veo. Đây không phải là thạch anh bình thường, mà là vô lâm chí bảo Bạch Tước Lệ, tương truyền vật này có thể xua tan hàn khí chí âm trong cơ thể người, khiến cho dung nhan nữ tử không bị già đi.

“Người nghĩ nhiều rồi, mẫu thân!” Quân Ninh lạnh nhạt đáp trả, đem lư hương bằng đồng chuyển tới trước mặt nữ tử. Năm năm này, nàng phải dựa vào Bạch Tước Lệ mà sống. Năm năm, năm tháng dài đằng đẳng, lại chưa từng lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt nàng, nàng vẫn mang bộ dáng lúc 17, 18 tuổi khi đó.

Thiên Dao trầm nhẹ cười, lại nổi lên vài tia cân nhắc, trong năm năm, chuyện nàng thích nhất chính là trêu chọc đứa con trai lãnh đạm này của nàng. Thật đúng là rất ít khi thấy bộ dáng quần bách của y a! “Hóa ra là ta hiểu sai ý. Chú ý này vốn là cậu cậu con đề xuất, nếu như con không đồng ý, ta sẽ cự tuyệt. Tương lai cũng không thể chậm trễ thanh xuân của Huệ Nhi.”

“Huệ Nhi mới bốn tuổi mà thôi, muội ấy cái gì cũng không biết...” Y nhẹ giọng nói thầm một câu, sau đó, lại là trầm mặc đáng kể. Mắt phượng thâm thúy giống như rơi vào trầm tư.

“Đang nghĩ cái gì?” Thiên Dao hỏi ra tiếng.

Quân Ninh khẽ ngược mắt, khóe môi nhếch lên hình thành một độ cung hoàn mỹ. Mà nụ cười xinh đẹp khiến cho Thiên Dao có khoảnh khắc hốt hoảng. Nàng không thích Quân Ninh cười, lúc y cười rất giống nam nhân kia.

“Huệ Nhi, muội ấy rất giống người.”

“Thật sao? Giống ta cái gì?” Thiên Dao cười hỏi.

“Quật cường, nhưng lại làm người thương tiếc.”

Thiên Dao bật cười, cũng không để tâm. Trời chiều ngã về Tây, nhuộm đỏ bầu trời phía Tây như một áng mây, ráng hồng từ từ tản ra trên bầu trời xanh, rắc xuống một dải ánh sáng ấm áp. Xuyên qua khung cửa sổ mở rộng, Thiên Dao mỉm cười nhìn trời, giờ phút này, là tự do chưa bao giờ có. Nếu có thể bình thân như vậy qua hết đời, cuộc đời này đã đủ.

“Công tử, trong sảnh có vài vị khách lạ mặt, mới nửa canh giờ đã thắng chúng ta không ít ngân lượng.” Bên ngoài lầu các, người hầu thấp giọng hỏi bẩm.

Quân Ninh không nói, nhíu mi trầm tư.

Thiên Dao lười biếng nửa dựa vào song cửa sổ, mỉm cười mở miệng nói, “Giống như có người tới đập bể sảnh đấu của con rồi, Vô Ưu công tử!”

“Con đi xem, tôi sẽ trở về bồi người, làm chút bánh xốp Mai Tô, con muốn ăn!” Quân Ninh bỏ lại một câu, xoay người đi ra ngoài lầu các.

Tiền sảnh đồ phùng Cát Tường vẫn ồn ào hỗn loạn như cũ, đám người Sở Diễm, Sở Dục cùng Xích Diễm ngồi vây quanh một cái bàn dài, đang chơi rất hứng khởi. Trò chơi chính là đồ xúc xắc. Sở Diễm liên tục đặt cược, mà quý quái chính là hân vẫn luôn đặt cửa Đại, xúc xắc cũng giống như trúng tà vậy, mở ra đều là 18 điểm. Sở Diễm chọn Đại, nhà cái cũng lắc ra Đại, thấy vậy, trán Trang lão đại không ngừng đổ mồ hôi hột.

Đúng lúc này, người hầu bước nhanh tới bên cạnh hắn, khẽ vào lỗ tai thì thầm vài câu. Sắc mặt Trang lão đại trong nháy mắt dịu đi vài phần, trưng ra vẻ mặt cười, “Các vị gia, công tử nhà ta cho mời.”

Bọn người Sở Diễm dưới sự dẫn dắt của người hầu đi tới trên một gian nhà lầu, cách một tầng lại giống như thiên đường địa ngục. Trên lầu bố trí cao nhã rất khác biệt, không chỗ nào không thể hiện phẩm vị tao nhã của chủ nhân. Trên bức tường treo bức họa cuộn tròn đều xuất xứ từ bút tích danh gia, vô

giả, ở giữa ngọn đèn trên tường không phải dùng nến để thấp mà là dùng dạ minh châu to bằng mắt trâu khảm lên.

Sở Diễm cười nhạt, nhạt giọng nói. “Lão nhân kia thật sự ở Giang Nam?” Nam Cực Tiên Ông xưa nay không thích ánh nến, ban đêm vô cùng yêu thích dùng dạ minh châu chiếu sáng.

Đồ trang trí trong nhà gian đều lấy màu trắng làm chủ đạo, bên ngoài cửa sổ mở rộng là hồ nước xanh biếc. Gian phòng được chia làm hai phần trong ngoài, dùng bức rèm thủy tinh ngăn cách. Một chiếc bàn dài bằng gỗ lim để ngang giữa phòng trong và phòng ngoài.

“Các vị gia, mời.” Người hầu cười cười mời đám người Sở Diễm đi vào.

Sở Diễm khoanh tay đứng, đưa mắt nhìn nhợt nhìn khắp phòng một lượt. Trên bức rèm che đoan đoan chính chính treo một tấm biển vàng ở một bên, tiêu sái hành thư, viết: ‘Tận hưởng lạc thú trước mắt.’

Sở Diễm âm thầm cười, ý cảnh tiêu sái như vậy, trái lại không có mấy người có thể với tới.

“Công tử nhà các ngươì đâu?” Sở Dục theo sát phía sau mà vào, cũng không dấu vết đánh giá toàn bộ trong phòng.

Bức rèm che khẽ lắc lư, một nữ tử trẻ tuổi từ bên trong phòng đi ra, 17, 18 tuổi, toàn thân mặc một chiếc áo đơn vàng nhạt, bộ dáng hơi chút xinh đẹp. Tiếng nói giống như hoàng oanh xuất cốc. “Đề cho các vị gia chờ lâu, Thúy Nhi, còn không mau dâng trà.” Nàng vừa dứt lời, trà xuân Long Tỉnh thượng hạng đã được đưa lên.

Sở Diễm tùy ý ngồi ở một bên, trái lại một bộ khách tùy chủ. Tuyệt học của Nam Cực Tiên Ông khác biệt, một cái là Cầm Long thủ, một cái là đồ thuật. Hắn vẫn chưa cảm giác được khí tức của sư phụ, như thế, nếu như hắn đoán không lầm, người ở trong phòng kia hẳn là đệ tử đích truyền của sư phụ. Lão nhân kia vô cùng quái dị, không dễ dàng thu nhận đồ đệ, xem ra vị bên trong này chỉ sợ lai lịch không nhỏ.

“Đích thật là trà ngon! Có điều, công tử nhà các ngươì mời chúng ta tới không phải chỉ để thưởng thức trà chứ!” Sở Dục nhấp một ngụm trà xanh, sau đó chậm rãi đặt chén trà xuống.

Hoàng y thị nữ xinh đẹp nhẹ cười, lại cúi người thi lễ với đám người Sở Diễm, “Các vị đây đều là hảo thủ, công tử nhà ta bất quá là muốn cùng các vị đánh mấy ván, kết giao bằng hữu mà thôi. Dưới lầu đều là khách tứ phương, nơi này cảnh vật thanh u, càng có thể bình tâm tĩnh khí mà đánh bạc một phen.”

Xích Diễm lơ đãng hừ cười, đánh bạc coi trọng chính là không khí náo nhiệt, chuẩn bị một chỗ quái đản như vậy, không giống sông bạc, ngược lại giống đi dạo. Một cái lò. Mẹ nó!

Sở Diễm không để ý nhẹ cười, nhạt giọng mở miệng, “Đồ pháp của công tử nhà các ngươì có gì khác biệt so với những người dưới lầu chứ?”

“Công tử nhà ta cũng không đánh cuộc tục vật, nếu các vị gia thua, liền phải lưu lại chút gì đó.” Hoàng y thị nữ trầm nhẹ cười, trên trán khẽ động, khuôn mặt nhỏ nhắn càng lộ vẻ quyến rũ, nhìn như cực kỳ vô hại.

Sở Dục nhú mi, cực kỳ hiển nhiên không vui với loại đồ pháp này, nói khẽ với Sở Diễm ở bên cạnh. “Thất ca, cẩn thận có gian kế.”

“Không ngại.” Sở Diễm khẽ cười một tiếng, đồ 10 gian 9, đã là định luật. Lão nhân kia nặng mấy cân mấy lượng, hẳn rất rõ ràng. Người lão nhân dạy dỗ, hẳn vẫn không đề vào mắt.

“Nếu như công tử nhà các ngươì thua thì sao? Lại làm thế nào?” Sở Diễm hừ cười một tiếng.

Hoàng y nữ tử vẫn như cũ trầm nhẹ cười nhạt, mở miệng lần nữa nói, “Nếu như công tử nhà ta thua, người tự nhiên cũng có thể lấy một món đồ.” Nàng nói vẫn đạm phong khinh, đáng vẻ kia tựa như nói, công tử nhà các ngài tuyệt đối sẽ không thua.

Sở Diễm mỉm cười đứng dậy, ngồi xuống trước bàn dài, mà một bên bàn khác, an vị chủ nhân đồ phường Cát Tường. Ngăn cách bởi bức rèm che thủy tinh, hắn thấy không rõ dáng vẻ người trong phòng. Thậm chí, từ đầu tới cuối, vị công tử kia cũng không từng mở miệng.

“Vị gia này muốn đánh cuộc gì?” Hoàng y nữ tử hỏi.

“Tùy ý.” Sở Diễm không để ý lắm trả lời.

Ánh mắt hoàng y nữ tử hướng vào phía trong phòng dò xét, sau đó ôn nhu cười nói. “Vậy thì chơi trò đơn giản nhất, đồ xúc xắc, như thế nào?”

“Được.” Sở Diễm nhạt giọng trả lời, tiện tay bốc ba con xúc xắc trên mặt bàn ném vào trong bàn xúc xắc trước mặt nữ tử áo vàng. “Ta mua Đại.” Khóe môi Sở Diễm hiện lên ý cười. Trong nháy mắt lúc xúc xắc qua tay, hắn đã dùng nội lực làm mềm đi thủy ngân bên trong xúc xắc, lực đạo khó có thể nắm trong tay.

Nữ tử áo vàng đương nhiên nhìn ra cái này, nàng rũ mắt, ho nhẹ một tiếng, mới động thủ lắc xúc xắc. Một lúc sau, mới nặng nề đặt lên bàn. “Công tử, vị gia này mua Đại.” Nàng tươi cười nói ra một câu, vừa dứt lời, Sở Diễm chỉ cảm thấy một cỗ nội lực mạnh mẽ theo bàn kia truyền đến, cực kỳ hiển nhiên, đối phương muốn lợi dụng nội lực mạnh mẽ thay đổi phương hướng xúc xắc hạ xuống.

Sở Diễm khinh thường cười lạnh một tiếng, ngược lại thật sự là lão già kia dạy dỗ, hành sự thủ pháp đều y chang không khác. Bàn tay Sở Diễm đặt trên

bàn, ngằm dùng nội lực bắn ngược chân khí của đối phương trở về. Bề ngoài, gió êm sóng lặng, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, bên trong đã nổi sóng mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Mưa Dầm Giang Nam (4)

Nữ tử áo vàng ngẩn ngơ hồi lâu, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một tảng mờ hôi mờ, ánh mắt không tự chủ dò xét nhìn vào trong phòng.

“Vẫn còn không mở?” Sở Diễm tà mị cười, mở miệng nói.

Nữ tử áo vàng thấp thỏm mở bàn xúc xúc, kết cục giống như đã dự kiến, ba con sáu, lại là báo tử.

“Công tử nhà ngươi thua.” Sở Diễm vẫn đậm phong khinh mở miệng, trên mặt cũng không vui mừng, ngược lại hiện lên chút hài hước nghiền ngẫm.

Hoàng y nữ tử trái lại bảo trì bình thản, cười mở miệng, “Quy củ của công tử, ba ván thắng hai mới tính là thắng.”

“Ngươi đây rõ ràng là chơi xấu, quy củ ở đâu do công tử nhà ngươi nói đổi liền đổi.” Xích Diễm ồm ồm mở miệng, giọng nói đặc biệt to. “Nếu như gia nhà ta thắng thêm một ván, công tử nhà ngươi lại đổi quy củ thành 10 ván thắng 6!”

“Công tử nhất ngôn cửu đỉnh, đương nhiên sẽ giữ lời.” Nữ tử áo vàng hợp tình hợp lý nói.

Xích Diễm càng căm giận, cái gì nhất ngôn cửu đỉnh, nàng coi công tử nhà mình là Hoàng đế thì có!

“Xích Diễm.” Sở Diễm nhạt giọng gọi, nhưng là không giận mà uy. Xích Diễm đi theo chủ tử nhiều năm, tự nhiên hiểu được tâm tư chủ tử, mặc dù trong con giận dữ nhưng cũng chỉ có thể cung kính thối lui sang một bên.

“Tiếp tục đi.” Sở Diễm mỉm cười mở miệng.

Hoàng y nữ tử lại lắc lắc cái hộp, một lực đạo từ trong phòng truyền đến, cách không gian rơi vào trong hộp lắc, làm thay đổi mạnh độ thủy ngân trong hộp. Khóe môi nữ tử áo vàng mỉm cười, dựa vào kinh nghiệm trước đây cũng đoán ra được lớn nhỏ, ý cười nơi môi nàng hoàn toàn cứng ngắc trên mặt. Thanh âm xúc xúc rơi xuống không đúng, cực kỳ hiển nhiên bị động tay động chân rồi, nhưng nàng lại không nhìn thấy đối phương ra tay như thế nào.

Nàng cứng đờ ấn cái hộp xuống, nhưng không mở lên. Trên trán túa mồ hôi lạnh.

“Mở đi.” Sở Dục ở một bên mỉm cười thúc giục, rất có bộ dáng vui sướng khi người gặp họa.

Hoàng y nữ tử do dự, mà lúc này, trong phòng lại truyền đến một giọng nói trầm ổn. Mặc dù trầm ổn lạnh nhạt, lại mang theo vài phần chí khí không khinh mạn. “Không cần nữa.” Người trong phòng đương nhiên cũng biết kết quả bị thay đổi.

Sở Diễm lười biếng tựa vào ghế dựa, rất là tùy ý, ngược lại Sở Dục tiếp tục nói, “Không cần? Đây là ý gì?”

“Ta thua!” Trong phòng lại truyền ra tiếng nói, cùng với bức rèm che lắc lư, bóng dáng mặc y phục màu tím xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Sở Diễm vẫn như cũ ung dung lười biếng, vẫn chưa thể hiện ra chút kinh ngạc nào. Liên tưởng tới mọi chuyện lúc trước, đứa nhỏ này xuất hiện mặc dù là ngoài dự liệu nhưng là trong tình trong lý. Mà Sở Dục đã nhất thời kinh ngạc, từ cách hấn thi công trong không, hài đồng nho nhỏ như vậy, lại có nội lực thâm hậu, quả nhiên là kỳ tài có một không hai.

Xích Diễm đứng ở một bên, sắc mặt vẫn hết sức khó coi như trước, trong lòng hừ lạnh một tiếng: ‘Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp.’

Quân Ninh mang về mặt lạnh nhạt, âm giọng mở miệng nói, “Ta thua, ngươi muốn cái gì, cứ việc mở miệng. Thị nữ của ta đã nói qua quy củ, tự nhiên sẽ không thay đổi.”

Sở Diễm nheo mắt phượng lại, có vẻ đăm chiêu, vẫn chưa mở miệng. Ngược lại Sở Dục lại đáp lại, “Nếu như chúng ta muốn mạng của ngươi thì sao?”

Quân Ninh không nóng không giận, ngược lại lãnh mị cười, “Ngươi muốn mạng của ta, có ích lợi gì chứ!” Câu trả lời cực kỳ xảo diệu, vừa không vi phạm lời hứa, lại không dễ dàng chịu thua. Đứa nhỏ này, thật thông minh.

Sở Diễm ôn nhuận cười, mới chậm rãi mở miệng, “Mạng của ngươi đúng là vô dụng đối với ta, ta chỉ muốn ... đáp án.”

“Đáp án gì?” Hàng mày trái của Quân Ninh thâm thúy nhíu lên.

“Ngươi là ai?” Sở Diễm hỏi ra tiếng.

“Ta gọi là Quân Ninh, ngươi cũng có thể gọi ta là Vô Ưu công tử.” Y lạnh nhạt trả lời.

Sở Diễm lại hỏi, “Su phụ ngươi là ai?”

“Hành tung của ông ấy bất định, ta chỉ biết ông ấy gọi là tặc công.”

Sở Diễm nhẹ cười, tặc công? Vậy là đúng rồi, su mẩu đã từng gọi ông như vậy.

“Quân Ninh.” Sở Diễm trầm thấp nhớ kỹ tên y, trong mắt lại là thâm trầm chưa bao giờ có. Một lát sau, nhẹ giọng cười, nói, “Quân Ninh, chúng ta sẽ còn gặp lại.” Sau đó nhanh nhẹn đứng dậy, bước nhanh ra ngoài.

Đoàn người theo sát rời đi, trong phòng nháy mắt khôi phục yên lặng. Quân Ninh mặt không đổi sắc, chỉ thấp giọng phân phó thiếu nữ áo vàng một câu, “Sương Nhi, thu thập đồ đạc một phen đi.”

Sương Nhi nặng nề buông tiếng thở dài, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán, nói thầm, “Vừa nãy thật khiến ta sợ hãi, tiểu công tử vẫn là lần đầu tiên thua đó! Những người này rốt cuộc là ai chứ?”

Quân Ninh khẽ hừ một tiếng, đáp trả, “Không biết, nhưng bọn họ không phải người lương thiện. Nhớ kỹ, đừng đi trêu chọc bọn họ, nếu như bọn họ trở lại sòng bạc, cho dù thắng ít hay nhiều, đều cho bọn họ.”

“Vâng, nô tỳ biết rõ.” Sương Nhi gật đầu đáp ứng, vừa động thủ thu dọn đồ đạc vừa nói, “Chủ tử nói bữa trưa đã chuẩn bị xong bánh xốp Mai Tô cùng bánh ngọt Phù Dung tiểu công tử thích nhất, đề công tử giữa trưa cùng chủ tử dùng bữa.”

“Ừ, ta biết rồi.” Quân Ninh lên tiếng, xoay người đi về phía hậu viện.

Tháng ba Giang Nam, hoa rơi như mưa.

Thiên Dao ngồi bên bàn đá trong viện, trong lòng ôm bạch ngọc tỷ bà, đầu ngón tay xanh miết tùy ý động đến dây đàn, khúc âm chậm rãi chảy ra, một khúc Cao Sơn Lưu Thủy, ý cảnh sâu xa. Quân Ninh khoanh tay đứng ở ngoài viện, khẽ nghiêng đầu, yên tĩnh khép hai mắt lại, lắng nghe khúc nhạc bỗng bèn. Tất cả cảm xúc bất an, nháy mắt trở nên tường hòa. Nàng luôn luôn có ma lực như vậy, để cho sự băng lãnh trầm trọng của y hòa tan trong vô hình.

Một khúc kết thúc, nốt nhạc sau cùng biến mất nơi đầu ngón tay. Thiên Dao đặt tỷ bà ở một bên, nhàn nhạt mở miệng, “Nếu đến rồi sao lại không vào?”

Quân Ninh cười, chậm rãi bước vào, khoe môi ôn nhuận mỉm cười, trong mắt lại mang theo vài tia khó hiểu. Lãng ba vì bộ của y đi lại không tiếng động, nhưng lần nào nàng cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của y. Mỗi lần y hỏi, nàng chỉ nói, trực giác.

“Tâm tình không tốt?” Thiên Dao nhẹ cười, gấp chút thức ăn y thích đặt vào trong chén.

“Không có, người suy nghĩ nhiều quá.” Quân Ninh thuận miệng đáp lại.

Thiên Dao ôn nhuận mà cười, buông chiếc đũa trong tay ra, lại đưa canh tới trong tay Quân Ninh. “Còn nói không có, con đứng ở ngoài cửa, ta cũng cảm nhận được hàn khí làm cho người ta sợ hãi. Nghe Sương Nhi nói, hôm nay con thua bài.”

“Ừ.” Quân Ninh buồn bực đáp lời, chiếc muỗng bằng gốm sứ mức canh ấm đưa vào trong miệng, lại nhấn nhó ném ra một câu, “Cũng đã 5 năm, tay nghề một chút tiến bộ cũng không có.”

Thiên Dao bật cười, biết y tận lực né tránh đề tài. Đứa nhỏ này tính tình từ trước đến nay kiêu ngạo, cái không học được nhất chính là chịu thua. Điểm này, cũng cực kỳ giống nam nhân kia. Không tự giác, con người trong suốt mờ mịt.

Quân Ninh buông chiếc muỗng bằng gốm trong tay xuống, yên lặng mở miệng nói, “Lại nhớ tới nam nhân kia rồi hả?”

Thiên Dao khẽ nhú mi tâm, chỉ nhàn nhạt trả lời, “Không có.”

Quân Ninh hừ cười một tiếng, nhưng lại mang theo vài tia trào phúng. “Nếu nhớ hần, trở về tìm hần. Nếu không nhớ, liền quên sạch sẽ hần đi. Con không thích bộ dáng lo được lo mất của người như vậy.”

Thiên Dao hơi sững sờ nửa ngày, chưa xót cười, “Con còn nhỏ, rất nhiều chuyện không biết. Chuyện tình cảm, không phải chỉ có yêu và không yêu, muốn cùng không muốn. Giữa ta và hần, vốn là một trận hiểu lầm. Hà tất lại phải khổ sở vật lộn.”

Quân Ninh không nói, dung nhan tuấn mỹ trầm lạnh. Một lúc sau mới nhàn nhạt mở miệng, “Vậy thì quên đi.” Y đứng dậy, đi tới trước người Thiên Dao thì dừng lại, hai tay đặt lên bả vai nàng. Bất quá chỉ mới 5 tuổi, y vẫn còn non nớt, lại đủ để Thiên Dao dựa vào. Nàng tựa đầu vào đầu vai y, ngửi mùi mực trúc nhàn nhạt trên người y.

“Nếu thống khổ liền quên đi, con sẽ yêu người.”

Về con nít của y làm nằng đở khóc đở cười, bàn tay sủng nịch xoa xoa sợi tóc mềm mại trên người y. “Bớt kích động, nhanh ăn cơm đi.”

Quân Ninh nhún vai, một lần nữa ngồi vào vị trí đối diện, cầm bát đũa và một miếng lớn.

Một chỗ khác, Sở Diễm cùng đám người Sở Dục trở lại khách điểm nghỉ ngơi. Sở Diễm ngồi trên ghế chủ vị, nhấp một ngụm trà xanh. Sở Dục ở bên cạnh hẳn, Sở Hoàng thuận theo tựa vào trong lòng phụ thân.

“Xích Diễm, sai người điều tra thêm đồ phùng Cát Tường cùng lai lịch hài tử kêu Quân Ninh kia.” Sở Dục lên tiếng phân phó.

“Tuân mệnh.” Xích Diễm chấp tay.

“Không cần đâu.” Sở Diễm đột nhiên lên tiếng, tùy ý đặt chén trà trong tay xuống, khỏe môi thoáng hiện ý cười tà mị. “Đồ phùng Cát Tường cùng lão nhân thoát không khỏi quan hệ, hài tử kia, cũng do lão nhân dạy dỗ. Tuổi còn nhỏ liền có thân thù như vậy, đích xác khó có được.” Hẳn nghiêng đầu về phía Xích Diễm, “Thay trẫm mang thư đến cho hẳn, ngày mai trẫm hẹn hẳn ra vùng ngoại ô cười ngựa bắn cung.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Mưa Dầm Giang Nam (5)

“Vâng ạ.” Xích Diễm cúi người thôi lui ra ngoài.

Sở Dục có vẻ đắm chiêu mở miệng, “Nhân dịp ra vùng ngoại ô cười ngựa bắn cung diệt trừ hẳn, trái lại là thời cơ thích hợp.”

Mây kiếm Sở Diễm nhíu lại, ánh mắt rơi vào trên người Sở Dục mang theo vài tia lạnh lẽo, “Trẫm không nghĩ tới muốn động hẳn, huống chi, hẳn lại là người của lão nhân.”

“Thất ca.” Sở Dục buông tiếng thờ dài, “Hài tử kia hiện giờ tuổi nhỏ, làm không được việc gì. Nhưng theo thời gian, chờ tương lai hẳn đủ lông đủ cánh, chúng ta đã không còn trẻ, còn muốn chế phục hẳn chỉ sợ không dễ. Nếu như hẳn không có dã tâm thì tốt, nếu có tâm cơ đoạt quyền soái vị, đối với hoàng quyền tạo ra uy hiếp thật lớn.”

Sở Diễm lạnh lùng không nói, vẻ mặt không đổi, quanh thân tản ra hàn khí nhân nhật. Một lúc sau mới nghe hẳn nhật giọng mở miệng, “Đừng ghen nhóm chút tâm tư này. Đứa nhỏ này trẫm thích. Không được trẫm cho phép, không ai có thể động tới hẳn.” Dứt lời, hẳn xoay người đi vào trong phòng.

Cực kỳ hiển nhiên, hẳn bỏ lại câu này là nhằm về phía Sở Dục, nếu như hẳn dám tự tiện chủ trương, Sở Diễm tất nhiên sẽ không tha thứ.

Hôm sau, thời tiết rất tốt, ngàn dặm không mây.

Tây Giao vốn là quân doanh, sau khi Thảm Đông Thần tiếp nhận chức vụ Tiết Độ Sứ ở Giang Nam liền đem quân đội sắp xếp ở trong thành, Tây Giao trở thành nơi bị vứt bỏ. May mà vẫn còn những đợt luyện quân, kỵ mã săn bắn, trái lại là nơi không tồi.

Đầu mùa xuân, màu xanh của hoa cỏ như tấm đệm.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Quân Ninh cũng rất cao, chạy song song với hai người Sở Diễm và Sở Dục, tung hoành ngang dọc. Xích Thố của Sở Diễm dĩ nhiên không cần phải nói, con ngựa Sở Dục cưỡi cũng là con ngựa tốt, mà ra ngoài dự kiến của mọi người, tuần mã nâu đỏ chạy như bay dưới thân Quân Ninh, mồ hôi ra như máu, lại chính là ngựa tốt Hãn Huyết đến từ tái ngoại.

Sở Diễm không khỏi hừ cười, lão nhân kia quả thật để tâm tới đứa nhỏ này, áo cơm chi phí đều là tốt nhất, truyền thụ công phu thượng thừa, ngay cả ngựa tốt Hãn Huyết cũng tìm tới cho y. Nếu như hẳn quả thật động y, chỉ sợ không qua được cửa của lão nhân kia.

Sở Hoàng vẫn theo sát phía sau, tổ tiên Đại Hãn giành được thiên hạ trên lưng ngựa, y tự do đi theo Sở Dục học cưỡi ngựa bắn cung, cũng là một trong những người nổi bật trong đám bạn cùng lứa.

“Không bằng tới so tài một chút như thế nào? Xem ai có thể bắn trúng hồng tâm trong sân, người nào bắn được chính là người chiến thắng.” Sở Dục đề nghị, mục đích của hẳn đương nhiên không chỉ ở tỷ thí, mà là muốn nhìn thực lực chân chính của đứa nhỏ Quân Ninh này.

Quân Ninh mặc dù thành thực hơn so với hài tử cùng trang lứa, nhưng dù sao tuổi nhỏ, khó tránh khỏi có tâm tranh cường háo thắng. Bốn người đồng thời giục ngựa chạy về giáo trường, Sở Dục cùng Quân Ninh chạy song song, Sở Diễm theo sát phía sau, mà Sở Hoàng theo sát không rời.

Sở Hoàng sốt ruột cầu thắng, là người đầu tiên bắn cung, mũi tên màu trắng bay nhanh trong không trung, đối diện hồng tâm. Mà một mũi tên phá không khác bay đến, đánh chệch mũi tên của Sở Hoàng, bay thẳng tới hồng tâm. Mà dường như là cùng lúc, còn có một mũi tên rơi vào trên chấm đỏ. Vì lực đạo tranh đoạt, hai mũi tên đều lung lay muốn rớt, nguy hiểm mới đứng vững được.

Hai mũi tên này, một cái đến từ Quân Ninh, cái khác đến từ Sở Dục.

Lúc này, Sở Diễm chưa ra tay, chỉ thấy hần giục ngựa đi tới giáo trường, kéo cung tiễn trong tay thành hình cung, mũi tên phá không bay ra, cắt qua không khí yên lặng, ‘bộp’ một tiếng cắm vào giữa hồng tâm, lực đạo mạnh đánh rơi hai mũi tên vốn đang cắm trên bia xuống.

“Trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi! Có khi chủ động xuất kích cũng không phải là chiếm tiên cơ.” Sở Diễm nhặt giọng mở miệng, nghiêng đầu nhìn về phía Quân Ninh đang trầm tư nhíu mày ở một bên.

“Bá phụ rõ ràng xấu lắm, Hoàng Nhi không tuân theo, ván này không tính, chúng ta thi lại.” Sở Hoàng ôn ào mở miệng.

“Hoàng Nhi không được hồ nháo.” Sở Dục lạnh giọng trách cứ. Hần và Sở Diễm tuy là chí thân lại chung quy quân thần có khác. Sở Hoàng thuở nhỏ được nuông chiều từ bé, đứa nhỏ này quả nhiên bị hần làm hư, mới có thể phóng túng như vậy trước mặt thiên tử.

“Hoàng Nhi vẫn là hải tử, không cần nghiêm khắc như vậy.” Sở Diễm tùy ý cười, giục ngựa đi ra ngoài giáo trường.

Sở Hoàng không duyên không cớ bị phụ thân răn dạy, cảm xúc hiển nhiên suy sụp rất nhiều, cười ngựa cúi đầu đi theo ở phía sau. Quân Ninh cười ngựa chậm lại, đi theo bên cạnh y, bộ dáng luôn luôn tuần lĩnh ngược lại ôn hoà vài phần.

“Phụ thân ngươi luôn luôn nghiêm khắc như vậy với ngươi sao?” Y mở miệng hỏi.

“Ừ.” Sở Hoàng chu miệng, “Lúc luyện công bị phụ thân phát hiện ta lười biếng, lần nào cũng bị phạt quỳ một canh giờ. Có một lần sư phụ dạy học ta không chuyên tâm, bị phụ thân đánh cho da tróc thịt bong, mẩu thân ôm ta khóc cả ngày á.” Nghĩ đến việc này, Sở Hoàng chỉ cảm thấy sau lưng rét run, còn có chút nghĩ lại mà sợ.

Quân Ninh khẽ cúi thấp đầu, trong mắt phượng xinh đẹp hiện lên một tia mờ mịt. Yêu thương nhiều lại gây đau đớn nhiều, y hy vọng biết bao có một người phụ thân nghiêm khắc như vậy, làm bạn cùng y lớn lên. Nhưng mỗi đêm khuya lạnh, mẩu thân gãy giữa trong cơn say ngủ, đã liên tiếp chặt đứt ảo tưởng của y.

Nhớ rõ mẩu thân từng nói: ‘Không phải hận, chỉ là, không cách nào yêu được nữa.’

Sau khi cười ngựa bắn cung xong, Sở Diễm làm chủ mời cơm đám người Quân Ninh, Sở Dục ở Tụ Tường lâu. Phần lớn là đặc sản Dương Châu, do đại trù đến từ Dương Châu làm, sắc hương vị đều đủ, “Đều đã là người mình, không cần khách khí.” Sở Diễm cầm lấy đĩa, gấp chút đồ ăn gì đó.

Sở Hoàng sớm đã đói bụng, một chút cũng không khách sáo cầm lấy đĩa bắt đầu ăn, vẫn còn không quên hỏi Quân Ninh ngồi ngay ngắn ở một bên, “Quân Ninh ngươi thích ăn gì? Đừng khách khí.” Nói xong, lại gấp một con cua lớn bỏ vào trong bát Quân Ninh.

Quân Ninh không nói được cũng không nói không được, chỉ nhân nhặt gắp đầu bày tỏ lòng biết ơn, cũng không động đến con cua trong bát, chỉ ăn một chút thức ăn chay mà thôi. Mà đối diện, thị nữ xinh đẹp đang bắt tay vào gỡ thịt cua bỏ vào trong bát Sở Diễm. Sở Diễm cũng không thích những chuyện phiền toái này, không ai bóc vỏ cua, hần tình nguyện không ăn.

“Quân Ninh, ngươi không ăn cua sao?” Sở Hoàng miệng chứa cơm, mơ hồ nói không rõ.

Quân Ninh nhân nhặt đáp lời, “Quá phiền toái.” Giọng nói y không lớn nhưng mấy người trên bàn đều nghe rõ ràng. Ánh mắt Sở Dục khẽ biến, ánh mắt lưu chuyển giữa Quân Ninh cùng Sở Diễm. Diện mạo Quân Ninh tuần dật lạnh nhạt, Sở Diễm cũng đạm mạc như thường, chỉ gấp miếng thịt cua trắng mà thị nữ đã gỡ xong bỏ vào trong bát Quân Ninh. Quân Ninh khẽ nâng mắt nhân nhặt nhìn Sở Diễm, vẫn như cũ áp ứng không nói, cũng rất nề tình đưa thịt cua vào trong miệng.

Sau khi ăn xong, Quân Ninh liền cáo từ trở về đồ phường Cát Tường.

Sở Diễm ngồi trên ghế chủ vị, thành thoi uống trà xanh trong chén, đầu ngón tay tùy ý lật tấu chuông trước mặt. Mà bên người hần, Sở Dục lại mang vẻ mặt âm trầm.

Thân là đế vương, không thể tự dung rời kinh. Lúc Sở Diễm rời đi, chỉ đối với bên ngoài tuyên bố ốm đau liệt giường, mà bệnh này liền là hon tháng, khó tránh khỏi dẫn tới triều đình khủng hoảng, các đại thần quỳ ngoài Cảnh Dương cung mấy ngày, khẩn cầu gấp mặt quân vương, đều bị Lưu Trung lấy các loại lý do đuổi về. Trong lúc này đã có lời đồn nổi lên trong triều và dân gian, chỉ nói quân bệnh nặng, chẳng bao lâu nữa phải rời khỏi nhân thế.

Sở Dục vỗ mạnh xuống mặt bàn, “Đám quân thần này, ngày thường không có chuyện gì thì hay rồi, vừa có chút gió thổi cỏ lay, đã biết bỏ đá xuống giếng. Thất ca, vẫn nên sớm hồi kinh đi, nếu mặc cho lời đồn đãi lan tràn, chỉ sợ sẽ động đến căn cơ của quốc gia.”

“Không vội.” Sở Diễm lạnh nhạt trả lời.

“Thất ca.” Sở Dục bắt đầu dĩ thử dài, “Chuyện Tư Đồ nhất tộc đại khái có thể sai người lưu ý. Huống chi, chúng ta tới Giang Nam mười mấy ngày vẫn chưa phát hiện Tư Đồ gia có bất kỳ động tĩnh kỳ quái nào.”

Sở Diễm vẫn như cũ trầm ổn ngồi trên ghế chủ vị, mắt phượng hàm chứa ánh sáng nhân nhặt, khoe môi nhếch lên hiện lên ý cười quỷ dị. “Quá mức an tĩnh ngược lại không tầm thường. Đợi hơn mười mấy ngày mới đợi được cục diện hôm nay, lúc này hồi kinh, không phải thất bại trong gang tấc sao!”

Sở Dục khẽ ngậy ngốc, một lúc sau mới phản ứng kịp hàm nghĩa trong lời nói của Sở Diễm. Lời đồn nổi lên bốn phía, Sở Diễm nhưng lại mụn lửa cháy

thêm dầu. Mà mục đích của hấn, đương nhiên không cần nói cũng biết, “Thất ca muốn lợi dụng loại phương pháp này bức Thất tẩu xuất hiện sao?”

Ánh mắt Sở Diễm thâm thúy làm cho người ta phân biệt không được vui buồn, “Chỉ cần nàng còn tại nhân gian, chỉ cần nàng còn một chút tình cảm với trẫm, nàng nhất định sẽ xuất hiện.”

“Thất ca làm sao khẳng định Thất tẩu nhất định đang ở Dương Châu?”

Sở Diễm cười, tùy ý đặt tẩu chuông trong tay xuống, “Trẫm không biết, chỉ là trực giác.”

Một chỗ khác, Quân Ninh thúc ngựa trở lại đồ phường Cát Tường, đi cửa sau mà vào, lập tức đi về phòng mình. Quân Ninh trước giờ ngủ không được mùi hoa, trong sân trồng một mảng lớn hoa phong lan, gió xuân thổi qua, nghênh diện là mùi hoa cỏ nhàn nhạt.

Quân Ninh đi nhanh mà vào, dừng lại tại cửa phòng, mi tâm hơi hơi nhăn lên, khóe mắt quét qua bốn phía. Cửa phòng tuy đóng chặt nhưng lại có dấu vết bị động qua, song cửa sổ tuy là nửa rộng mở cũng không phải là góc độ như lúc y rời khỏi. Khóe môi Quân Ninh hiện lên nụ cười lãnh mị, cước bộ thoáng lui về phía sau một tấc, quỳnh hoa trong tay bắn ra, đánh rơi tại song cửa sổ, va chạm vào cơ quan mai phục trước đó, sau đó chỉ nghe trong phòng truyền ra tiếng thét chói tai cùng tiếng đồ vật rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Mưa Dầm Giang Nam (6)

“Quân Ninh! Tên xú tiểu tử nhà ngươi!” Sau một tiếng mắng, cửa phòng bị mở ra, mấy cái ám khí hình thoi bay ra. Quân Ninh bình tĩnh trấn định, dưới chân thần tốc thi triển lăng ba vi bộ, dễ dàng tránh thoát, thậm chí không để cho ám khí chạm vào một góc áo của y. Quỳnh hoa trong vãn tay áo bay ra, tốc độ cực nhanh đánh vỡ những ám khí hình thoi chưa kịp rơi xuống đất lên tường.

Mà sau ám khí, trong phòng lại bay ra hai sợi chỉ bạc mảnh nhỏ, giống như có linh hồn quần quanh bên người Quân Ninh. Đây là tơ tằm Lưu Vân, là độc môn vũ khí của sư mẫu. Tương truyền trên đời không có người mà tơ Lưu Vân không trói được.

Ông tay áo Quân Ninh bỗng bênh, bóng dáng nho nhỏ thần tốc né tránh, mà tơ Lưu Vân vẫn hết sức đeo bám, giống như có mắt. Y ở nơi nào, tơ Lưu Vân liền ở nơi đó. Mới đầu Quân Ninh vẫn thành thạo né tránh, nhưng chỉ sau thời gian một chén trà nhỏ, hơi thở của y bắt đầu trở nên hỗn loạn. Sau cùng bị tơ Lưu Vân khoá chặt cổ tay, tránh không ra.

Y quỳ một gối trên thềm đá, nhạ giọng mở miệng nói, “Quân Ninh học nghệ không tinh, mong sư mẫu trách phạt.”

Trong phòng truyền ra tiếng tặc bà nhẹ cười, bà bước ra khỏi phòng, đỡ Quân Ninh từ đất dậy. “Nói qua bao nhiêu lần rồi, dưới gối nam nhi có hoàng kim.”

Quân Ninh cung kính đứng ở trước mặt bà, âm giọng nói, “Mệnh của mẫu thân cùng Quân Ninh đều do sư mẫu cứu, sư mẫu có ân cứu mạng Quân Ninh. Người lại truyền thụ bản lĩnh cho Quân Ninh, đây cũng là ân dạy bảo. Quân Ninh nếu như không tôn kính người, hiếu kính người, đó là người vong ân phụ nghĩa.”

Ngắn ngủn vài câu, nói đến tâm tặc bà nở hoa. “Vẫn là Tiểu Quân Quân của chúng ta hiểu chuyện.”

“Tiểu tử chết tiết, lão nhân ta cũng không thiếu công dạy dỗ ngươi, sao ngươi còn dám dùng cơ quan ám toán ta. Ngươi này xem như cái gì mà tôn sư trọng đạo.” Tặc công theo sát phía sau mà ra, y phục hơi có chút chật vật, nhất thời không tra ra ám toán của tiểu tử này, cái mặt già này của ông đều mất hết, lại còn nói cái gì mà nhất đại tông sư.

“Quân Ninh không thích người khác đụng vào đồ của con, hết lần này tới lần khác thuyết phục sư phụ không có kết quả, Quân Ninh chỉ đành ra hạ sách này, sư phụ cứ cho là bài học kinh nghiệm là được.” Quân Ninh nhạ giọng đáp trả, đi nhanh vào trong phòng, cũng đem sách một lần nữa theo thứ tự cất lên giá sách, đem tranh cuộn từng cái từng cái một bố trí lại.

Tặc ông không cho là đúng hừ một tiếng, thâm nghĩ: “Tiểu tử chết tiết này trí nhớ trái lại tốt, ông động cái gì, tiểu tử này nhưng lại rõ ràng.” “Tính tình quái gở này, y chang không khác gì lão tử của ngươi lúc trước, thật sự làm cho người ta cực kỳ phiền chán.”

Động tác trong tay Quân Ninh dừng lại một chút, ánh mắt chợt loé âm u, nhưng rất nhanh liền khôi phục sự lạnh nhạt trước giờ. Ngược lại là tặc bà, hung hăng trừng mắt nhìn lão nhân nhà mình liếc một cái. Thật sự là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

“Công công, bà bà.” Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi trầm nhẹ của nữ tử, Thiên Dao chậm rãi bước vào, trên khay trong tay đựng mấy món điểm tâm tinh xảo. “Biết nhị vị trở về, Thiên Dao làm chút điểm tâm cho hai người nhắm nháp.” Nàng mỉm cười đặt khay lên bàn.

“Vẫn là Dao nha đầu có tâm, bánh ngọt Phù Dung cùng bánh xốp Mai Tô lão nhân thích nhất.” Tặc công đặt mông ngồi trên ghế, thuận thể ném bánh ngọt Phù Dung lên trời. Bộ dáng lão ngoan đồng hi hi ha ha này của ông quả thực khó có thể tưởng tượng được ông chính là một thể hệ đứng đầu võ

lâm, Nam Cực Tiên Ông.

“Nếu công công thích, Thiên Dao làm nhiều thêm chút là được.” Thiên Dao cười nhạt mở miệng.

“Mấy ngày không gặp, miệng của Dao nha đầu càng ngày càng ngọt, võ công của xú tiểu tử cũng tiến bộ không ít, lần trước cũng chỉ có thể tiếp được năm ba chiêu trong tay tặc bà, hôm nay lại có thể kéo dài thời gian bằng một chén trà nhỏ.” Tặc công vừa ăn, vừa mở miệng nói.

“Ninh Nhi có tiến bộ, còn không phải do sư phụ dạy tốt.” Thiên Dao dịu dàng cười, trong lời nói mặc dù mang theo vài phần khen tặng, lại làm cho người ta nghe được đặc biệt thấy thoải mái.

“Công công cùng bà bà lần này trở về tính ở lại bao lâu?”

Tặc công hi hi cười, nhưng chưa trực tiếp trả lời. Nha đầu kia ẩn cư khuê phòng, một chút chuyện vụn vặt, Quân Ninh tuyệt không cho phép truyền vào trong tai nàng. Chỉ sợ giờ phút này, nàng còn không biết trong triều đã xảy ra chuyện lớn gì. Nếu như lão nhân ông không trở lại chăm ngời thổi gió, ý đồ của tiểu tử Sở Diễm kia chẳng phải là thất bại rồi sao!

“Cầm Long thủ của Tiểu Quân Quân mới chỉ luyện đến tầng thứ 5, lão nhân ta nếu như không đốc thúc, hần lười biếng không luyện thành.” Tặc công thành thoi dựa vào ghế, không dấu vết đi vào đề tài chính. “Ta cùng tặc bà đi kinh thành dạo một vòng, các người ở Giang Nam lâu, đại khái còn không biết, nghe nói Cảnh Khang đề bệnh nặng không khỏi, bây giờ xem ra thật là sắp đi tong rồi.”

Tặc bà không nói, ánh mắt lại không dấu vết đánh giá phản ứng của Thiên Dao cùng Quân Ninh. Quân Ninh vốn không biết sinh phụ là người phương nào, Cảnh Khang đề với y mà nói chỉ là người xa lạ mà thôi. Hần sống hay chết, cùng y không có chút quan hệ gì. Ngược lại là Thiên Dao, chén trà trong tay ‘xoảng’ một tiếng rơi trên mặt bàn, trà nóng bắn lên da thịt non mịn, có chút đau đớn.

“Sao lại không cẩn thận như vậy.” Quân Ninh nhíu mi, tuy là lời trách cứ nhưng lại giấu không được ý quan tâm. Y lấy khăn lụa tuyết trắng từ trong lòng ra, cẩn thận lau vết nước trên da Thiên Dao.

“Không, không có chuyện gì.” Thiên Dao có chút thất thố đứng dậy, khác thường đẩy Quân Ninh ra. “Ta có chút không thoải mái, phải đi về nghỉ ngơi chút.”

Nàng hốt hoảng rời đi, mà Quân Ninh nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong mắt một mảnh thâm thúy, lại không hỏi nữa câu.

Trong phòng ngủ, Sương Nhi đang sắp xếp lại y phục cho Thiên Dao, thấy nàng thất hồn lạc phách trở về, cũng lấy làm kinh hãi. “Chủ tử, người làm sao vậy?” Sương Nhi lo lắng hỏi.

“Không, không có gì.” Sắc mặt Thiên Dao tái nhợt, hai tay vô lực đặt trên mép bàn. “Ta muốn một mình yên lặng một chút, người ra ngoài trước đi.”

“Vâng.” Về mặt Sương Nhi mờ mịt, buông đồ trong tay ra đi ra ngoài.

Trong phòng nháy mắt yên tĩnh, Thiên Dao như mất đi linh hồn, nửa tựa vào cạnh bàn, con ngươi trong suốt nhưng lại không có tiêu cự, mờ mịt làm người thương tiếc. Trong đầu nàng trống rỗng, bên tai chỉ vọng lại một câu: ‘Hần bị bệnh, hần bệnh cực kỳ nặng.’

An tĩnh nửa ngày, Thiên Dao lại thất hồn lạc phách đứng dậy, lấy ra một cái áo choàng từ trong tủ quần áo khoác lên người, mũ che rộng rãi che khuất dung nhan tuyệt lệ. Nàng đẩy cửa ra, thừa dịp chung quanh không người đi về phía ngoài viện, mà sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nam trầm thấp.

“Muội muốn đi đâu? A Dao!”

Thân thể Thiên Dao không tự chủ được run lên, sau đó chậm rãi quay đầu, ánh vào rèm mắt chính là một bóng dáng cao lớn, trên mặt mang theo vài phần lãnh giận. “Đại ca.”

“Muội muốn đi đâu?” Thảm Đông Thần từ trong bóng râm đi ra, ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào người Thiên Dao, cơ hồ khiến cho nàng khó xử.

Thiên Dao rũ mắt, ánh mắt trái phải né tránh, “Muội, muốn đi ra ngoài một chút.”

“Đi ra ngoài một chút? Được a, vừa lúc ta cũng muốn đi một chút, không bằng cùng đi đi.” Thảm Đông Thần hừ cười một tiếng, đưa tay cầm lấy cổ tay Thiên Dao.

“Đại ca.” Thiên Dao bất đắc dĩ hất tay hắn ra. Nàng nâng mắt nhìn thẳng vào mắt hắn. “Đại ca nếu đã biết hà tất còn phải cố hỏi.”

“Muội điên rồi sao! Bốn phía Tư Đồ phủ đều có cơ sở ngầm của Sở Diễm, chỉ cần muội vừa xuất hiện, cho dù cách xa ngàn dặm, rất nhanh sẽ có người truyền tin tức vào trong tai hắn. Như thế, ngày bình yên của muội cũng sẽ bị phá.”

Thiên Dao cúi đầu không nói, lại cố chấp đứng tại chỗ.

Thảm Đông Thần bất đắc dĩ than nhẹ, lại nói, “A Dao đừng u mê nữa, cho dù hoàng thượng bệnh nặng là thật hay giả, đều không có nửa phần liên quan tới muội. Năm năm, chẳng lẽ muội vẫn không bỏ xuống được sao.”

Thiên Dao lạnh nhạt, mà con người trong suốt đã nổi lên một tầng hơi nước nhân nhát. “Ngay cả muội cũng tưởng là đã quên, nhưng mà, nơi này vì sao lại vẫn đau như vậy.” Đầu ngón tay trắng muốt, điểm nhẹ lên ngực, thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy.

“A Dao, muội đã nghĩ kỹ chưa? Nếu đây là một cái bẫy, muội sẽ lại rơi vào trong bẫy của hắn, chỉ sợ cuộc đời này lại không cách nào tránh thoát.” Mây kiếm Thâm Đông Thần nhú lại cùng một chỗ.

Thiên Dao cười khổ lắc đầu, nàng hiểu Sở Diễm, hắn không phải một phu quân tốt, một phụ thân tốt, nhưng là một vị hoàng đế tốt. Hắn sẽ không vì nàng mà để mặc giang sơn Đại Hân. Một lúc sau, nàng khăn khăn mở miệng, “Đại ca, muội chỉ muốn xác nhận xem hắn có phải thật sự bị bệnh hay không, rất nhanh sẽ trở lại. Đại ca, huynh yên tâm, muội sẽ rất cẩn thận.”

Thâm Đông Thần thờ dài, biết không lay chuyển được tính tình của nàng. “A Dao, có phải muội cực kỳ hy vọng đây chỉ là một lời nói dối mà thôi đúng không? So với an nguy của hắn, muội tình nguyện hy vọng đây chỉ là một âm mưu! Nhưng mà, A Dao, muội có nghĩ tới hay không, nếu hắn thật sự bị bệnh, muội phải làm sao bây giờ? Quay về để đồ sao? Trở lại bên cạnh hắn?”

“Muội, muội không biết. Muội không nghĩ tới những thứ này.” Thiên Dao lao đảo lui về sau, bước nhanh đi ra ngoài viện.

Thâm Đông Thần nhìn bóng lưng hốt hoảng rời đi của nàng, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền. Hắn vẫn biết, hắn không thể lưu nàng lại được. Cho nên, hắn cười mầu thân của Huệ Nhi, sinh Huệ Nhi. Hắn chỉ có một nữ nhân là nàng, lại chưa từng cho nàng danh phận.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Mưa Dầm Giang Nam (7)

Trâm gài tóc Thanh Ngọc đưa cho người âu yếm nhất, trong lòng hắn vẫn có một người, để yên quá nhiều năm, chỉ là, hắn không dám nói ra miệng, một số lời giấu ở trong lòng, mặc dù đau xót, nhưng ít ra, còn có thể ở bên cạnh nàng.

“Ra đi.” Hắn khoanh tay đứng, nhạt giọng mở miệng. Thiên Dao quan tâm sẽ bị loạn, mới không phát hiện một bóng dáng núp ở trong góc. Mặc dù y che giấu hơi thở rất tốt, nhưng sau khi y nghe qua nhiều chuyện không nên nghe xong, khó tránh khỏi không không chế được cảm xúc, mới bị Thâm Đông Thần phát hiện.

“Đều đã nghe được phải không?” Thâm Đông Thần than nhỏ, nhìn bóng dáng màu nguyệt bạch trước mặt.

Mắt phượng Quân Ninh băng lãnh, chỉ lãnh đạm hỏi, “Đều là thật sao?”

“Uhm” Thâm Đông Thần gật đầu, “Mẫu thân con từng là Quý phi của Cảnh Khang đế, giữa bọn họ...” Thâm Đông Thần suy tư, cố gắng nói sao để Quân Ninh dễ tiếp thu một chút. “Giữa bọn họ trải qua nhiều chuyện, Ninh Nhi, con còn nhỏ, chờ con trưởng thành sẽ hiểu được...”

“Con không muốn hiểu.” Quân Ninh lạnh lùng cắt ngang lời của hắn. “Nếu đã vắng mặt 5 năm, ông ta vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện. Con chỉ muốn cùng mẫu thân bình yên mà sống! Cái gì mà Cảnh Khang đế, cái gì mà giang sơn Đại Hân, cùng con không có quan hệ gì cả. Con hiện tại đi tìm mẫu thân trở về!” Quân Ninh dứt lời, bước nhanh đi ra ngoài.

“Ninh Nhi, Ninh Nhi, đừng tùy hứng!” Thâm Đông Thần nhíu mi, biết ngăn không được đôi mắt từ này, đành phải đi nhờ sự giúp đỡ từ tặc ông tặc bà.

Một chỗ khác, trong Tư Đồ phủ.

Thiên Dao ngồi bên cạnh bàn, tay cầm chén trà đã hơi hơi run rẩy. Tư Đồ Phong ngồi đối diện nàng, sắc mặt trầm lãnh. “Liên biết muội sẽ thiếu kiên nhẫn, chỉ cần liên can tới hắn, muội đều mất đi chừng mực.”

“Huynh cũng cảm thấy đó là một cái bẫy sao?” Thiên Dao giễu cợt cười. Nàng cũng không nhận ra bản thân lại quan trọng đến mức độ này, khiến cho Sở Diễm lấy giang sơn Đại Hân ra đặt cược.

Tư Đồ Phong buông tiếng thờ dài, “Bây giờ còn khó để mà nói, trong cung rất kín tiếng, trước sau đều là do những đại thần này nghe tiếng gió đoán trời mưa, còn về hoàng thượng có thật sự bị bệnh nặng hay không, khó phân biệt thật giả. A Dao, nếu đây thật là một cái bẫy, muội cũng cam tâm tình nguyện nhảy vào trong sao?”

Thiên Dao trầm mặc, nàng hiện tại thật sự rối loạn, một lòng một dạ chỉ muốn biết tình hình gần đây của Sở Diễm. “Sở thị không người kế tục, nếu như hắn thật sự có chuyện gì không hay xảy ra, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới gốc rễ của quốc gia. Ca, muội muốn đến để đồ.”

Hai tay Tư Đồ Phong nắm chặt, đối với lời nàng nói cũng không có bất kỳ ngạc nhiên nào. Mặc dù 5 năm dài đằng đặc đã trôi qua nhưng nàng thủy chung không bỏ xuống được. “A Dao, hoàng thượng không phải không người kế tục, cho dù muội không chịu thừa nhận, Quân Ninh vẫn là huyết mạch hoàng thất, đây là sự thật, không ai có thể thay đổi.”

“Muội sẽ không để cho Quân Ninh bị cuốn vào vòng xoáy sâu kia! Ca, muội chỉ muốn quay về gặp hần, chỉ cần hần bình yên vô sự, muội sẽ trở lại. Hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, hần muốn con nối dòng, rất nhiều nữ nhân nguyện ý sinh cho hần, cũng không nhất định không phải Quân Ninh thì không thể.” Thiên Dao đột nhiên đứng dậy, trầm giọng mở miệng.

“Tùy muội.” Tur Đồ Phong cười khổ. Muội muội này của hần bướng bỉnh vô cùng, biết rõ ngăn không được, hà tất phải cưỡng cầu. “Thiên Dao, quan tâm sẽ loạn, ta hy vọng hiện tại muội tỉnh táo để đưa ra quyết định này. Muội có nghĩ tới hay không, nếu như đây thật là cái bẫy của Sở Diễm, hần tóm được muội sẽ tuyệt đối không buông tay. Năm năm, năm năm hần đều không có con nối dòng khác, nói lên rằng hần một mực nhớ thương muội cùng Quân Ninh. Bên ngoài Tur Đồ phủ cùng Thẩm tướng quân phủ có nhiều cơ sở ngầm như vậy, không phải vì để dần mất tìm muội sao!”

Thiên Dao trào phúng cười, nàng khẽ cúi thấp đầu hơn, một giọt nước mắt băng lãnh không tiếng động rơi xuống cánh tay. Nếu như trong lòng hần thật sự chỉ có nàng, thì sẽ không vào lúc nàng hấp hối mà ở bên cạnh một nữ nhân khác. Nàng thừa nhận bản thân quên không được hần, nhưng nàng làm thế nào để tha thứ cho hần? Năm năm, nàng ngay cả bản thân còn không tự thuyết phục được.

“Ca, huynh suy nghĩ nhiều rồi. Hần trời sinh là nam nhân lạnh lùng mà thôi...” Lời Thiên Dao còn chưa dứt, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếng nói bị đè thấp của người hầu từ bên ngoài truyền tới. “Tiểu Hầu gia, xảy ra chuyện lớn rồi, có rất nhiều quân binh bao vây Tur Đồ phủ tới nước cũng không lọt qua được, bắt luận ai cũng thể rời khỏi.”

Tur Đồ Phong ngu ngơ trong khoảnh khắc, mới nhú mảy nói, “Là nhân mã của Thẩm tướng quân?”

“Không phải, là quân đội đóng ở Giang Nam. Người cầm đầu vô cùng lạ mặt.” Người hầu phân bác nói.

“Quân đóng ở Giang Nam?” Trong lúc Tur Đồ Phong còn đang suy tư, bên cạnh người lại truyền đến một giọng nói trong veo mà lạnh lùng.

Thiên Dao giễu cợt, thống khổ lắc đầu, nước mắt theo gò má im lặng chảy xuống. Quả thật là một cái bẫy! Năm năm, vật đổi sao dời, mà nàng lại vẫn như cũ giống một đứa ngốc bị hần lừa bẫy trong lòng bàn tay. “Là hần đến đây, động tác thật đúng là rất nhanh.”

“Muội nói hoàng thượng!” Về mặt Tur Đồ Phong không thể tin, nhưng rất nhanh hiểu rõ. Khó trách đế vương cáo ốm không lâm triều, hóa ra là đã đến Giang Nam.

“Ca, đưa muội rời khỏi đây.” Thiên Dao tùy ý lau lệ trên má. Vì hần mà khóc, a, quả nhiên là không đáng.

Bên ngoài Tur Đồ phủ bị trọng binh bao vây kín kẽ, đế vương đích thân tới, Tur Đồ Tấn cùng mọi người trong phủ ở trong viện quý gối quỳ lạy nghênh đón. “Cựu thần Tur Đồ Tấn tham kiến hoàng thượng, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Sở Diễm toàn thân màu đỏ tía, khoanh tay đứng trước mặt mọi người, cao quý mà thanh lãnh, khóe môi hàm chứa ý cười lãnh mị. Sở Dục, Xích Diễm cùng đám người thống lĩnh quân phòng thủ Giang Nam theo sát phía sau. “Tur Đồ Hầu đứng lên đi.” Sở Diễm tiến lên làm thế tay nâng dậy, mọi người trong Tur Đồ phủ theo sát đứng dậy.

“Cựu thần không biết hoàng thượng giá lâm Giang Nam, không nghênh đón từ xa, kính mong hoàng thượng thứ tội.” Tur Đồ Tấn lại khom người nói.

“Không sao.” Sở Diễm nhẹ cười, đi nhanh hướng vào trong viện, mà Tur Đồ Tấn lại tiến lên ngăn trở. “Hoàng thượng, nội viện đơn sơ, thỉnh hoàng thượng đi giá tiền đường.”

Ý cười trên môi Sở Diễm không đổi, mắt phượng đột nhiên âm lãnh, “Trẫm nghe nói Tur Đồ Hầu gia sau khi tới Giang Nam rầm rộ xây dựng biệt viện, nói vậy hậu viên nhất định là phong quang vô hạn. Trẫm khó có khi tới Giang Nam một chuyến, đương nhiên không thể bỏ qua. Tur Đồ Hầu dẫn đường đi.”

“Hoàng thượng!” Tur Đồ Tấn khom người cúi đầu, cố chấp đứng tại chỗ, che trước người Sở Diễm.

“Tur Đồ Tấn!” Sở Diễm lãnh giận, găm nhẹ một tiếng.

Tur Đồ Tấn chỉ thấy mô hôi lạnh ứa trên lưng, ‘bịch’ một tiếng quỳ gối xuống đất, “Cựu thần đáng chết.”

“Người thật sự là nên chết.” Sở Diễm từ trên cao nhìn xuống ông, cơ hồ là cắn răng nói ra một câu. Năm năm, lão hồ ly Tur Đồ Tấn này, luôn luôn hư hư thực thực cùng hần chơi trò bịt mắt bắt dê. Hóa ra Thiên Dao được giấu ở Giang Nam, nàng vẫn luôn ở đây. “Tur Đồ Tấn, hôm nay nếu để trẫm tìm được thứ trẫm muốn, toàn bộ không nhắc chuyện cũ. Nếu không, trẫm không để yên cho ngươi.” Vừa dứt lời, Sở Diễm một cước đá văng Tur Đồ Tấn trước người ra, đi nhanh vào trong viện.

Tur Đồ Hầu lão đảo một cái, ngã sấp xuống một bên, người hầu Tur Đồ gia mau tay nhanh mắt nâng ông dậy. Sắc mặt Tur Đồ Hầu vô cùng khó coi, vung tay nổi giận nói, “Còn không mau đi ngăn hoàng thượng lại.”

Hàng loạt quân phòng thủ đã bao vây hậu viên, căn cứ ám vệ hồi báo, Thiên Dao ở trong phòng Tur Đồ Phong.

Ngoài cửa phòng, người hầu Tur Đồ gia quý hàng loạt, ngăn cản đường đi của Sở Diễm. Sở Diễm cười lạnh, phất tay với người sau lưng, Xích Diễm đi nhanh tiến lên, vung trường kiếm cao giọng nói, “Kẻ nào không sợ chết, ngay cả thánh giá cũng dám ngăn cản.” Một kiếm hạ xuống, đầu thân một nơi.

Máu tươi dần dần nhuộm đỏ sân, trong khoảng thời gian ngắn, trong sân nháy mắt yên lặng không tiếng động. Nhóm người hầu quỳ trên đất nơm nớp lo sợ. Sở Diễm một cước đá văng người hầu trước người ra, giơ tay muốn đi đẩy cửa, một quỳnh hoa màu trắng cắm ở trên ván cửa, ngăn trở cước bộ Sở

Diễm

Một bóng dáng nho nhỏ màu xanh nhạt đi tới, nghiêng người mà qua, né qua trước mặt Sở Diễm, chắn trước cửa phòng. Quân Ninh lãnh ngạo ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn thẳng vào mắt Sở Diễm. Đôi mắt kia thâm thúy, nhưng lại quen thuộc một cách khó hiểu.

“Tránh ra.” Sở Diễm trầm lãnh phun ra một câu.

Quân Ninh sững sờ bất động giống như một pho tượng, trong tay chẳng biết lúc nào xuất hiện thêm một thanh đao sắc bén màu xanh ngọc, cánh tay chậm rãi nâng lên, lại khẽ run rẩy. Y biết, nam nhân trước mặt này chảy cùng dòng máu với y, đối với hai từ ‘phụ thân’, y vẫn thấy xa lạ, nhưng chung quy trốn không thoát quan hệ huyết thống. Y không hề muốn rút kiếm chĩa về phía Sở Diễm, chỉ là, trong phòng phía sau có người mà y muốn bảo hộ.

“Muốn đi vào, trừ phi bước qua thi thể của ta.” Quân Ninh vẻ mặt lạnh lùng, không chút nào nhượng bộ. Cũng không có trước sau, hai người cơ hồ là đồng thời động thủ. Theo lẽ thường mà nói, cho dù trong tay Sở Diễm không có binh khí, Quân Ninh ở trong tay hắn cũng tuyệt không tiếp được quá 10 chiêu. Nhưng loại tình cảm nói không rõ kia, hắn liền không đành lòng thương tổn đứa nhỏ này, thế cho nên hai bóng dáng đẩy dũa hơn 10 chiêu, vẫn như cũ không có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 207: Mưa Dầm Giang Nam (8)

Sở Diễm hiển nhiên nổi giận, lâu hơn một chút, Thiên Dao sẽ có nhiều hơn một phần cơ hội chạy trốn, rất không dễ dàng gì mới bắt được nàng, hắn tuyệt không cứ như vậy mà dừng tay. Mà đứa nhỏ này không hiểu tại sao lại cứ dây dưa không dứt, quả thật khiến cho hắn đau đầu. Nóng vội, Sở Diễm cũng có chút mất chừng mực, một vài chiêu thức rét lạnh bức Quân Ninh thối lui. Y lão đảo lui về phía sau, Sở Diễm rốt cuộc có được cơ hội công phá cửa phòng, đám người Sở Dục cùng Xích Diễm thuận thế vọt vào. Mà Quân Ninh giống như một con sư tử nhỏ phần nộ, lại xông lên.

Mang theo lửa giận, Sở Diễm trở tay đánh một chưởng, roi vào giữa ngực Quân Ninh. Một chưởng này trong con phần nộ đã mất không ché, lực đạo không nhẹ, Quân Ninh trở tay không kịp, thân thể nho nhỏ bị đánh bay ra ngoài, va vào trụ hành lang ở một bên, sau đó nặng nề rơi xuống. Một ngụm máu đỏ tươi không hề báo trước phun ra, nhiễm trên áo đơn màu xanh nhạt đỏ tươi chói mắt.

Y xụi lơ trên đất, đầu tranh vài lần, lại ngã xuống đất. Mọi đôi con ngươi sâu thẳm lại nhìn thẳng ánh mắt Sở Diễm, mang theo đau đớn cùng bi thương nồng đậm không tan, còn có... hận, oán hận không rõ. Bởi vì bị thương nặng, y phục giữa ngực Quân Ninh bị nói lỏng một chút, ngọc bội dùng một sợi tơ màu đỏ treo bên người lộ ra ngoài một nửa. Chấn ngọc trắng thuần ôn nhuận, bên trên điêu khắc hình Bàn Long trên chín tầng mây.

Thân thể cao lớn của Sở Diễm nháy mắt cứng ngắc, mà ở một bên, đám người Sở Dục cùng Xích Diễm cũng tròn tròn mắt. Hải tử kia đeo trên ngực, thực ra là – Trấn Long ngọc.

Mọi người đều biết, năm đó Dao phi có thai biến mất. Mà tuổi đứa nhỏ này không quá 5 tuổi, lại xuất hiện trong Tư Đồ phủ. Trấn Long ngọc là tín vật định tình Cảnh Khang để tặng cho Dao phi, hiện giờ xuất hiện trên người đứa nhỏ này như thế, y là ai đã không cần nói cũng biết.

Trong lúc này, Sở Diễm chỉ cảm thấy ngực đau đớn giống như nổ tung, trước mắt đều là màu đỏ chói mắt. Bàn tay hắn găt gao che ngực, lão đảo lui về sau hai bước, cánh tay kia theo bản năng chống đỡ trụ hành lang bên cạnh, thân thể chậm rãi xụi lơ trượt xuống. Khó trách ánh mắt Quân Ninh nhìn quen thuộc như thế, khó trách lúc nhìn y, trong lòng thấy âm ảm chưa từng có. Hải tử nho nhỏ mà quật cường này là cốt nhục thân sinh của hắn, trong thân thể chảy huyết mạch của hắn. Hắn có hải tử, là Thiên Dao sinh cho hắn. Mà hắn lại thương tổn y, thương tích đầy mình.

“Sở Diễm, cái tên súc sinh nhà ngươi!” Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ, tặc công tặc bà vội vàng tới nơi. Tặc công mắng to, sau đó ôm lấy Quân Ninh bị thương từ trên đất dậy, đi nhanh ra ngoài viện.

Không ai dám ngăn trở, trong lúc này, mọi người trong viện đều đã hóa tượng, chúng binh tướng quỳ gối xuống đất, ngay cả hít thở cũng không dám. Để vương khi nào thì chặt vật như vậy! Trước mặt tinh thần, đế vương cao cao tại thượng cũng bất quá là một người nam nhân bình thường, phụ thân bình thường mà thôi.

Sở Dục từ trong phòng đi ra, bắt đầu đi lắc đầu với Sở Diễm. Thiên Dao đã không còn trong phòng, lúc bọn họ xông vào, trong phòng đã không một bóng người.

“Vẫn là tới chậm” Sở Diễm chưa xót cười.

Sở Dục nhú mày, trầm thấp mở miệng, “Thất ca, có lẽ, Thất tẩu căn bản không ở trong này...”

“Nàng ở đây, nàng nhất định ở đây, ta có thể cảm nhận được nàng.” Sở Diễm lạnh lùng mở miệng, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền, gân xanh lộ ra trên mu bàn tay, đã không còn là phần nộ, mà là hối hận. Oán hận của Thiên Dao đối với hắn đã sâu, hiện giờ, hắn lại lỡ tay đã thương Quân Ninh, chỉ sợ nàng sẽ không tha thứ cho hắn thôi.

Hậu viên đồ phòng Cát Tường, trong phòng ngủ đốt hương nhang nhàn nhạt, trên giường êm rộng rãi, Quân Ninh bình yên ngủ say, trên người đắp chăn lông ngỗng mềm mại. Bên cạnh giường, Sở Diễm toàn thân áo màu lam nhạt, an tĩnh ngồi bên cạnh y. Bàn tay nắm chặt bàn tay nhỏ bằng lãnh của Quân Ninh.

“Hiện tại biết đau lòng rồi! Lúc trước khi vứt bỏ thể từ làm sao lại không nghĩ tới có ngày hôm nay.” Tặc bà đẩy cửa vào, trong tay bung chén thuốc nóng ấm

Sở Diễm không tiếng động tiếp nhận, thổi nguội, mới đưa muỗng sứ tới bên môi Quân Ninh. Y vẫn ngủ say, cho nên muỗng dứt thuốc phải rất tốn công. Sở Diễm lại vô cùng kiên nhẫn, cẩn thận dứt một muỗng lại một muỗng. Dứt thuốc xong, lại tiếp tục canh giữ bên cạnh y, yên tĩnh nhìn hải từ trên giường.

Dung mạo Quân Ninh có năm phần giống hần, năm phần giống Thiên Dao, lại đem hai vẻ đẹp đó dung hòa làm một thể. Y sinh ra rất đẹp, làm nam hải tử, thậm chí có chút xinh đẹp thái quá. Mà tính tình, đã có sự cứng cỏi của hần, lại có thêm sự quật cường của Thiên Dao, quả thật làm cho người ta vừa giận vừa yêu.

Tặc bà lấy chén thuốc qua, cũng ngồi xuống bên giường Quân Ninh, bắt đầu dĩ than nhẹ. “Đứa nhỏ này cực kỳ giống người lúc nhỏ, thâm trầm lạnh lùng, rõ ràng tuổi còn nhỏ, lại hiểu chuyện thông minh lanh lợi hơn người lớn. Thật sự làm cho người ta vừa tức vừa yêu.”

Sở Diễm nhẹ cười, không khỏi nhớ lại năm đó. Sư phụ được phụ hoàng phó thác mới đáp ứng dạy võ công cho hần. Khi đó, hần đã được huấn luyện nhiều năm trong thâm cốc núi Tử Sá, học được đều là thủ đoạn giết người. Khi ấy Nam Cực Tiên Ông cực kỳ nghiêm khắc với hần, trong mắt ông, hần giống như không có lúc nào đúng cả, hờ một tí lại đánh chửi, nếu như học chiêu thức không xong, thậm chí vài ngày cũng không cho ăn cơm. Ngày trải qua như vậy, mãi đến khi hần đánh bại Nam Cực Tiên Ông mới có thể kết thúc. Mà từ đầu tới cuối, hần chưa từng gọi lão nhân một tiếng sư phụ.

“Sư mẫu, hai người làm sao lại gặp được mẫu tử Thiên Dao?” Sở Diễm lên tiếng hỏi. Hần với Nam Cực Tiên Ông mặc dù bất hòa, nhưng lại cực kỳ cung kính với vị sư mẫu này.

Tặc bà trầm trọng thờ dài, nhớ tới đủ chuyện ngày đó, lão bà từ lại có chút nghĩ mà sợ. “Năm đó ta cùng sư phụ người từ Nam Cương trở lại để đồ, ở trên đường tình cờ gặp được Thiên Dao. Ngày đó, mưa rơi xối xả như trút nước, hải tử kia nằm ở giữa đường, trong tay nắm dao găm sáng chói, đang chuẩn bị mổ bụng sinh. Nếu không phải gặp được chúng ta, chỉ sợ một xác hai mạng rồi.”

Sở Diễm trầm mặc không nói, mà quả đắm ẩn dưới ống tay áo nhưng lại chưa từng buông lỏng một khắc nào.

“May mà trời không tuyệt đường người, trong tay lão nhân còn có một viên Thiên Hương đậu khấu, lúc này mới nhặt được cái mạng về cho Thiên Dao. Quân Ninh cũng là sinh non, khi còn ở trong cơ thể mẫu thân cũng bị nhiễm chút hàn độc, lão nhân mới truyền một nửa công lực vào trong cơ thể y, lại tìm rất nhiều phương thuốc ôn bổ dưỡng thân cho y, mới miễn cưỡng lưu lại đứa nhỏ này. May mà gân cốt hải tử rất tốt, mấy năm nay lão nhân dốc lòng dạy dỗ, thân thể Quân Ninh đã không có trở ngại.”

Sở Diễm yên lặng, khó trách Quân Ninh tuổi còn nhỏ mà thân thủ bất phàm, hóa ra là do duyên cớ này.

Tặc bà bắt đầu dĩ cười, lại tiếp tục mở miệng, “Ta biết mấy năm nay người một mực vì chuyện năm đó mà canh cánh trong lòng. Lão nhân năm đó nghiêm khắc với người một chút, nhưng người và Quân Ninh không giống nhau. Quân Ninh là chúng ta nhìn từ nhỏ đến lớn, một tay dạy dỗ. Mà năm đó khi người được đưa đến chỗ chúng ta, con đường công phu đã hình thành, muốn thay đổi chỉ sợ cần phải tốn nhiều thời gian, nhưng chuyện trong triều biến hóa quá lớn, phụ hoàng người lại mong đợi cao như vậy với người, lão nhân vì để người học cấp tốc mới đặc biệt hà khắc. Nếu không phải thiết tình đối đãi người, ông ấy sao lại sử dụng Thiên Hương đậu khấu tới cứu Dao nha đầu. Vì giúp cho nha đầu kia tục mệnh, chúng ta từng đi Tây Vực đào trộm Bạch Tước Lệ. Lão nhân không cẩn thận bị cơ quan làm bị thương ở chân, cho tới bây giờ, lúc trời chuyển cơn đổ mưa lại vẫn đau đớn muốn chết.”

Sở Diễm cúi đầu trầm mặc, hần không phải đứa ngốc, ân tình sư phụ đối với hần, hần đều rõ ràng hơn so với ai khác. Bọn họ chỉ là quá quật cường, muốn đối tốt với một người lại dùng sai phương thức. Sau khi lên ngôi, hần luôn luôn sai người tìm kiếm hành tung sư phụ, sau đó đưa một chút đồ hiếm lạ gì gì đó cho ông. Phần lớn đều là chỉ bảo phiên bang tiến cống, mà những thứ vô giá gì đó này, hần bắt quả là vì đồ lão nhân vui vẻ mà thôi.

“Trong năm năm này, mẫu tử Thiên Dao đều ở cùng với hai người, vì sao không nói cho trầm? Trấn Long ngọc trên người Dao Nhi, hai người nên sớm biết được thân phận của nàng mới phải.”

Tặc bà lại trầm trọng thờ dài một tiếng, một lúc sau mới mở miệng nói, “Chúng ta làm sao không muốn tiến nàng trở về, chỉ là, sau khi sinh Quân Ninh xong, thân thể nàng luôn luôn không tốt, một thời gian dài đều phải dùng linh dược kéo dài chút khí lực. Mỗi một lần chúng ta thăm dò nhắc tới phụ thân Quân Ninh, nha đầu kia liền yên lặng lau lệ. Chúng ta sao lại còn dám kích động nàng. Về sau thân thể nàng tốt một chút liền dẫn theo Quân Ninh rời khỏi, nha đầu kia quật cường muốn chết, chúng ta căn bản không ngăn được. Ta cùng lão nhân lo lắng, liền đi theo sau mẫu tử bọn họ, nhìn nàng dọc theo đường đi nghiêng ngã lao đảo mới tới Giang Nam, nhận hết đau khổ trần gian. Về sau chúng ta thật sự là nhìn không được nữa, lão nhân mới mượn cơ thu Quân Ninh làm đồ đệ, lưu lại mẫu tử bọn họ bên người.”

Tặc bà bắt đầu dĩ nhẹ cười, đưa tay vỗ vỗ đầu vai Sở Diễm. “Lão bà ta không biết năm đó giữa các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Dao nha đầu này tính tình kiêu ngạo, làm sao có thể cùng người cùng hầu một chồng. Mà hậu cung của người lại có nhiều nữ nhân như vậy...”

Hai tay Sở Diễm che mặt, cúi đầu trầm mặc, thế cho nên tặc bà không nhìn thấy biểu tình giờ phút này của hần. Chỉ có thể nghe được tiếng nói âm khàn trầm thấp mang theo tổn thương không tan. “Trầm đã cho phép nàng là duy nhất, là nàng cho tới bây giờ cũng không chịu tin tưởng trầm.” Tâm của hần vốn đã chết, là nàng lại cứ muốn tới trên choker hần. Mà sau khi trên choker xong, một lần lại một lần muốn lùi bước.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 208: Yêu Là Do Thiên Ý (1)

“Sur mẫu, bây giờ, trăm tuyệt không thể để lỡ mất mẫu tử bọn họ. Đáp ứng trăm, cho dù phát sinh chuyện gì, các người cũng không được nhúng tay vào.”

Tặc bà bắt đầu đi than, sau đó đứng dậy, “Chuyện giữa các người, hai lão già như chúng ta cũng không muốn quản, có điều tiểu Quân Ninh là chúng ta không nở.”

“Sur mẫu yên tâm, sau khi nhập đông, trăm sẽ đưa Quân Ninh tới bên người hai người làm bạn một thời gian.”

“Ừ.” Tặc bà gật đầu đồng ý.

“Ninh Nhi phải khi nào mới có thể tỉnh lại? Nó, thương tổn có phải nặng lắm không?” Sở Diễm lại nắm lấy bàn tay nhỏ của Quân Ninh, đau lòng áp mu bàn tay vào đôi má mình, dịu dàng vuốt ve.

Tặc bà liếc trắng mắt, đưa cọt nói, “Chính người ra tay nặng thế nào, chẳng lẽ bản thân cũng không rõ ràng!”

Một câu này không thể nghi ngờ là thêm dầu vào lửa, mảy kiếm Sở Diễm cau chặt, trong lòng lại càng hối hận.

Tặc bà từ bật cười, cũng không muốn đùa hấn. “Không có chuyện gì, chỉ nôn một búng máu, bị thương không nặng. Lão bà tử còn bỏ thêm vài thứ trong thuốc cho nó, cho nên mới chưa tỉnh lại.”

Sở Diễm nhíu mi nhìn bà, tựa hồ mang theo vài phần bất mãn.

Tặc bà từ lại cười, thầm nghĩ: Thật sự là người của ai thì người đó đau lòng. “Nếu như không cho nó ngủ, người muốn mang nó hồi kinh, chỉ sợ không dễ. Trong lòng tiểu tử người nghĩ gì, đừng tưởng rằng lão bà tử không biết, còn không phải muốn lợi dụng hài tử để cho Dao nha đầu đi vào khuôn khổ. Nam nhân các người đó!”

Sở Diễm bật cười, đứng dậy đi ra ngoài.

Tiền đường, tặc công bắt chéo hai chân, nửa dựa vào ghế tựa nhỏ, khẽ híp mắt, trên mặt cũng không có biểu tình gì. Bước chân Sở Diễm rất nhẹ, dừng lại bên cạnh ông, đặt hộp gỗ đàn hương màu đen ở một bên. Sau đó hấn ngồi xuống cạnh ông. Tặc ông theo bản năng xoay đầu đi chỗ khác.

Sở Diễm nhẹ cười, mấy năm nay, tính tình tặc công càng ngày càng trẻ con. “Nghe sư mẫu nói, mấy năm nay chân người thường xuyên phát tác, đây là Hắc Tục cao, có thể hóa giải đau đớn.”

“Lão nhân e rằng không dùng nổi đồ của hoàng thượng.” Tặc công xoay người đưa lưng về phía hấn, mang theo tức giận nói thầm một câu. “Ít già bộ với lão nhân đi, chuyện người đã thương Tiểu Quân Quân, lão nhân còn chưa tính sổ với người.”

Sở Diễm bắt đầu đi mà cười, bụng một tách trà ấm ở bên cạnh lên, “Sư phụ, uống ngụm trà, xin bớt giận.”

Khẽ sững người hồi lâu, tặc công mới xoay người, sững sờ nhìn Sở Diễm, sau khoảnh khắc cứng ngắc vậy mà lại lạnh lùng hừ một tiếng. “Một tiếng sư phụ này của hoàng thượng, lão nhân nhận không nổi, ta cũng không muốn giảm thọ.”

“Trăm lỡ tay đã thương Ninh Nhi, sư phụ căm giận cũng là nên. Ngày mai trăm muốn dẫn Ninh Nhi hồi cung, sư phụ có nguyện đồng hành cùng trăm không?” Sở Diễm âm giọng hỏi, ngữ khí vô cùng cung kính.

Tặc công hừ một tiếng, thuận tay tiếp nhận tách trà trong tay Sở Diễm, ừ ục ừ ục uống một hớp lớn. “Người mang nó đi cũng được, mấy năm nay vì chiếu cố nó hao phí không ít tâm lực, lão nhân ta cuối cùng có thể buông lỏng một hơi rồi. Mấy năm nay đi quanh Đại Giang Nam Bắc, phát hiện vẫn là cảnh đẹp đó đẹp nhất, lúc vào đông quay về để đô nhân tiện cũng có thể gặp Tiểu Quân Quân.”

Tặc công tặc bà đều là người hiểu lý lẽ, Quân Ninh là con nối dòng của hoàng gia, luôn phải nhận tổ quy tông, bọn họ cũng không có tư cách ngăn trở. Tặc công mạnh miệng, mặc dù không nở cũng không chịu nói ra miệng.

Sở Diễm mỉm cười, nhân nhạ gật đầu. “Trăm sẽ tuyển chọn một cung điện yên tĩnh trong Đông cung, xin đợi sư phụ cùng sư mẫu đại giá.”

“Đông cung?” Tặc công đột nhiên trở nên nghiêm túc, nhíu mày hồi lâu mới âm thầm gật đầu. “Cũng được, Quân Ninh tuy nhỏ, nhưng là con nối dòng duy nhất của người, hài tử kia cũng là người có tài, so với người năm đó còn mạnh hơn nhiều.”

Ý cười nơi khóe môi Sở Diễm càng sâu vài phần, mặc dù tặc công dù sáng dù tối hạ thấp hấn, nhưng trong lòng lại vẫn ngọt ngào như cũ. Hấn biết tặc công chưa bao giờ nói dối, cũng rất ít khích lệ người, xem ra Quân Ninh thật là người có tài. Huống chi, thời gian hấn ở chung với Quân Ninh tuy ngắn, hài tử kia trầm ôn sắc bén nhanh nhẹn, ánh sáng tỏa ra trên người làm cách nào cũng che giấu không được.

Hôm sau, trong phủ tướng quân.

Thiên Dao toàn thân lụa trắng, bóng dáng nhu mềm đứng đón gió. Nàng khẽ ngửa đầu, ánh mặt trời xuyên qua lá cây, tạo nên vô số bóng mờ loang lổ trên tà váy trắng tuyết. Da thịt nhẵn nhụi như tơ oánh bạc, vàng sáng nhàn nhạt chiếu xuống một mảnh âm áp. Chỉ là, biểu tình vĩnh viễn nhàn nhạt, thậm chí, còn mang theo vài tia thê lương.

Thẩm Đông Thần đứng sau lưng nàng, trầm mặc không nói.

Thánh chỉ vừa mới truyền vào trong phủ tướng quân, sắc phong Thẩm Huệ làm quận chúa Minh Châu, hoàng đế muốn dẫn nàng vào cung nuôi nấng. Ý chỉ đã hạ, ngay cả đường thương lượng cũng không có, xe ngựa hồi cung trực tiếp tới đón người.

“Tàu tử đâu?” Thiên Dao đột nhiên xoay người, nhạt giọng hỏi.

Thẩm Đông Thần than nhẹ lắc lắc đầu, “Vẫn ở trong phòng ôm quần áo của Huệ Nhi khóc, ai khuyên cũng không được.”

Trầm mặc chốc lát, Thiên Dao cắn môi lúu rúu nói. “Thực xin lỗi, đại ca, là A Dao liên lụy hai người.”

“Người một nhà hà tất phải rạch rời như vậy. Sau này muội có tính toán gì không? Hoàng thượng mang Huệ Nhi đi, bất quá là vì không chế Quân Ninh. Mà mục đích mang Quân Ninh đi... chính là muốn bức muội hiện thân. Lần trước nguy hiểm thoát được, nếu như lại có lần tiếp theo, chỉ sợ khó có thể thoát thân rồi.” Thẩm Đông Thần sâu xa nói.

Thiên Dao rũ mắt, trầm tư một lát sau mới chậm rãi mở miệng. “Đại ca, muội đã quyết định, muội muốn về đế đô.”

Thẩm Đông Thần nhũu chặt mày, không hề chớp mắt nhìn nàng, trong mắt là phức tạp khiến người đoán không ra. Một lúc sau, hắn mới trầm giọng trả lời, “A Dao đã nghĩ kỹ chưa? Hoàng thượng đang hạ bầy muội, chờ muội chui vào trong.”

Thiên Dao chưa xót cười, nhàn nhạt lắc đầu, cho dù là hầm lửa, là vực sâu vạn trượng, nàng cũng chỉ có thể nhắm mắt nhảy vào trong. Nàng không thể mất đi Quân Ninh. “Hắn mang Ninh Nhi đi, liền nắm được tử huyệt của muội. Ninh Nhi là mệnh của muội, muội không thể mất đi nó.”

Thiên Dao dứt lời, xoay người đi vào trong viện, chỉ để lại cho Thẩm Đông Thần một bóng lưng cô lãnh. Hắn nhìn nàng đi xa, từ từ biến mất trong tầm nhìn, ngực nhưng lại đau đớn không nói nên lời. Vốn tưởng rằng có thể vẫn như vậy bảo hộ nàng, mà ông trời ngay cả cơ hội như vậy cũng không chịu cho hắn. Là số mạng, hắn chỉ có thể nhận lấy. Từ đầu tới cuối, Thiên Dao cho tới bây giờ cũng không thuộc về hắn, tương lai, vĩnh viễn cũng không thuộc về hắn. Điều duy nhất hắn có thể làm là canh gác hạnh phúc của nàng. Nàng hạnh phúc, hắn mới có thể đạt được thỏa mãn.

Trong phòng ngủ Huệ Nhi, nha đầu v* nuôi đều bị đuổi ra ngoài. Triệu Văn Tuệ ngồi ở trên giường nhỏ của Huệ Nhi khóc, trong tay vẫn ôm quần áo Huệ Nhi đã mặc qua. Đêm quần áo nhỏ nhỏ áp ở trên má mà sát qua lại. Nước mắt vẫn không ngừng chảy trên má.

“Tàu tử.” Thiên Dao gọi khẽ, dừng lại trước người nàng.

Triệu Văn Tuệ nhìn thấy nàng, cuống quýt đứng dậy lau nước mắt còn sót lại trên má, khàn giọng mở miệng. “Muội muội tới rồi, ngồi đi.”

Thiên Dao vẫn chưa ngồi xuống, ngược lại nửa khom người thi lễ với Văn Tuệ. “Tàu tử, thật xin lỗi.”

“Muội muội nói gì vậy, mau đứng lên.” Văn Tuệ vội vàng nâng nàng dậy, hai người cùng nhau ngồi xuống mép giường. Thiên Dao quét mắt nhìn quần áo trên giường, trong lòng cũng có chút chua xót. Nàng cũng là mẫu thân, đương nhiên có thể hiểu tâm tình của Văn Tuệ.

“Tàu yên tâm, ngày mai Thiên Dao sẽ lên đường đi đế đô, muội nhất định sẽ dẫn Huệ Nhi bình an trở về.” Thiên Dao cầm tay Văn Tuệ, an ủi nói.

“Có những lời này của muội muội, ta an tâm rồi.” Văn Tuệ miễn cưỡng nở nụ cười, một lúc sau, lại bắt đầu dĩ nói, “Huệ Nhi đi lần này, lòng ta thực trống rỗng. Lúc hài tử còn ở đây, hơn phân nửa tâm tư đều đặt trên người hài tử, hiện tại hài tử đi rồi mới chính thức hiểu được cái gì là tịch mịch.”

Ánh mắt Văn Tuệ có chút mờ mịt, giống như chìm sâu vào trong hồi ức. Nàng cũng coi như là xuất thân tiểu thư khuê các, ở thành Dương Châu, Triệu gia cũng có uy tín danh dự. Ngày đó phụ thân mở tiệc chiêu đãi tân khách, Thẩm Đông Thần Thẩm tướng quân cũng có mặt trong hàng ngũ được mời. Nàng phụng mệnh phụ thân hiến nghệ, ôm tỳ bà, một khúc ‘Kính Lôi’ kinh diễm toàn trường.

Mà hôm sau, phủ tướng quân đưa sinh lễ vào Triệu gia, Thẩm Đông Thần muốn lấy nàng làm thiếp. Nàng vốn cũng là người tâm cao khí ngạo, quý một ngày một đêm trước cửa phụ thân, nói cái gì cũng không chịu gả đi làm thiếp cho người khác. Phụ thân cũng là người tung hoành ngang dọc, nói với nàng: “Hài tử, từ xưa dân không cùng quan đầu, chúng ta không lay chuyển được người ta. Đây là số mệnh, nhận mệnh đi.”

Nhớ rõ ngày xuất giá khi đó, nàng vẫn lời kéo tay phụ thân một mực khóc.

Đối với Thẩm Đông Thần nàng cũng không có ấn tượng gì, vẫn cho là hắn thê thiếp thành đàn, chỉ tại đêm động phòng, nàng mới chính thức hiểu rõ nam nhân này. Hắn cực kỳ trẻ tuổi, cũng cực kỳ anh tuấn. Lão đạo loạn choang vào trong phòng, uống say như chết, trực tiếp ngã xuống trên giường đỏ, suốt cả một đêm, hắn cũng không nói một câu. Văn Tuệ ngồi bên giường, nghe trong miệng hắn không nhin được um tên một nữ nhân khác. Hắn gọi: “A Dao, A Dao...”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Yêu Là Do Thiên Ý (2)

Khi đó, nàng không khóc, hơn nữa vô cùng lạnh nhạt thay hi phục, đợi hấn tỉnh lại. Sau đó, hấn thức dậy, nàng nhìn hấn, chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Vì sao lại chọn ta?”

Hấn chỉ thanh lãnh đáp trả, “Không vì sao cả, trực giác chẳng.” Trực giác kia một khúc tỷ bà cực kỳ giống hương vị của Thiên Dao. Về sau, hấn nói với nàng, “Văn Tuệ, ngoại trừ tình yêu, cái gì ta cũng có thể cho nàng.”

Lúc ấy, nàng chỉ cười, chưa xót lan tràn nơi khoe môi, sau đó chậm rãi mở miệng, nàng nói, “Ta muốn danh phận, chàng cho được sao?”

Thẩm Đông Thần có giấy lát ngu ngơ, sau đó chỉ nghe nàng nói, “Thôi đi, ta biết chàng có chuyện không bỏ xuống được. Ta không cần danh phận, cũng không cần tình yêu của chàng.”

Sau này, Văn Tuệ nghĩ lại, có lẽ khi đó nàng đã yêu hấn rồi, cho nên mới không đành lòng để cho hấn có chút áy náy nào.

“Tẩu tử.” Thiên Dao thấp giọng gọi, ngắt ngang hồi ức của nàng. Văn Tuệ bất đắc dĩ mà cười, sau một hồi mới mở miệng, “Mấy năm nay, ta biết người kia trong lòng hấn không phải ta, cho dù là chuyện gì, ta đều chưa từng cưỡng cầu qua. Buổi sáng hôm nay, Huệ Nhi bị mang đi, hấn mới nói với ta, cho ta một danh phận. Ta biết hấn là muốn bù đắp lại, nhưng ta đã không còn cần nữa rồi.”

Thiên Dao mỉm cười, lại cầm tay Văn Tuệ, nói khẽ, “Tẩu tử, muội biết tẩu yêu đại ca.” Nếu không thích liền cũng sẽ không lo mất như vậy rồi.

“Có lẽ là vậy, bởi vì thương hấn mới muốn ở bên cạnh hấn, không cầu hấn.” Văn Tuệ cười nhạt, trở tay cầm tay Thiên Dao, “Muội muội, vậy muội vẫn còn yêu hoàng thượng sao? Chuyện của muội cùng hoàng thượng, ta ít nhiều biết một chút. Năm đó muội muội cùng hoàng thượng vào sinh ra tử, ta biết vậy nhất định là yêu, nhưng năm năm dài đằng đặc, muội đều chưa từng trở lại bên cạnh người, có phải bởi vì tình yêu đã mất.”

“Muội chỉ là đã không còn sức lực để yêu.” Thiên Dao bật cười, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người Văn Tuệ. “Tẩu tử, Thẩm gia diệt môn, đại ca là người cô độc, chỉ cần dùng tâm, huynh ấy nhất định sẽ biết tẩu tốt.”

Văn Tuệ bật cười lắc đầu, “Ta đã không còn hy vọng xa vời, ta chỉ muốn Huệ Nhi trở về.”

Hai người còn nói vài câu riêng tư với nhau, Thiên Dao mới đi ra khỏi phòng. Nơi cửa, Thẩm Đông Thần khoanh tay đứng ở bên cạnh, cực kỳ hiển nhiên, lời của các nàng hấn nghe được không sót một chữ.

“Ngày mai liền muốn khởi hành sao?”

“Ừ.” Thiên Dao gật đầu. “Đại ca, muội còn phải đi thu dọn vài thứ, tẩu tử bên này, huynh an ủi cho thật tốt. Nội trong một tháng, muội nhất định sẽ đem Huệ Nhi trở về.”

“Không vội.” Thẩm Đông Thần cười nhạt, “Để cho con bé ở lại trong cung cùng Ninh Nhi cũng được, hưởng chi, thân thể Văn Tuệ hiện tại không tiện, cũng không thích hợp chăm sóc Huệ Nhi.”

“Tẩu tử nàng...” Thiên Dao khẽ sững sờ.

“Lần trước té xỉu ở trong vườn, đã có thai hai tháng, bản thân còn không biết, trên đời làm gì có nữ nhân nào sợ ý như vậy.” Thẩm Đông Thần bất đắc dĩ bật cười, trong mắt là ôn nhu nhàn nhạt cả bản thân cũng không từng phát hiện.

“Đại ca, có rất nhiều chuyện không thể chờ đợi được, đừng chờ đến lúc mất đi rồi mới biết hối hận.” Thiên Dao rũ mắt, nhàn nhạt nói.

Thẩm Đông Thần hơi tự giễu cười, “A Dao là đang nói hoàng thượng và muội sao?”

Thiên Dao không nói, mi tâm nhẹ chau lại, không tiếng động rời đi.

Một mặt khác, xe ngựa chậm rãi di chuyển. Sở Diễm nửa tựa vào thành xe, ánh mắt ôn nhuận nhìn về phía bên cạnh. Quân Ninh vẫn như cũ an tĩnh ngủ say, dưới thân là áo lông cáo mềm mại, trên người đắp chăn lông ngỗng mỏng nhạt. Lông mi thon dài tạo một vết bóng mờ trên má.

“Hồi bẩm hoàng thượng, tiểu thư Huệ Nhi vẫn khóc rống trong xe ngựa, người xem...” Ngoài xe truyền đến tiếng nói thô ráp mà bất đắc dĩ của Xích Diễm. Hấn là một kẻ vũ phu, đánh đánh giết giết còn được, để cho hấn dụ dỗ một tiểu nha đầu, thực là đau đầu hết sức.

“Giao cho phụ tử An Thanh Vương, để cho bọn họ đi cùng đi.” Sở Diễm nhạt giọng lên tiếng, đối với việc dỗ hài tử, hấn cũng không có kinh nghiệm gì. Ngược lại Sở Dục thích hợp hơn một chút, huống chi, có Hoàng Nhi làm bạn chơi, có lẽ sẽ khá hơn một chút. Thẩm Huệ là nữ nhi của Thẩm gia, cùng

Thiên Dao cũng coi như có chút quan hệ, chung quy không thể nào thất lễ.

Xích Diễm lĩnh mệnh lui ra, ngoài xe liền không còn âm thanh. Mà lúc nghiêng đầu lại, Quân Ninh cũng đã tỉnh lại. Y xoa xoa hai mắt, lúc thấy rõ Sở Diễm, mờ mịt trong mắt nháy mắt biến mất, thay thế chính là đề phòng. Y ngồi dậy dựa vào thành xe ở phía xa, vẫn duy trì một khoảng cách an toàn với Sở Diễm.

“Đã tỉnh?” Sở Diễm âm giọng mở miệng, khóe môi mơ hồ mỉm cười.

Quân Ninh không nói chuyện, chỉ gật gật đầu, thân thể kẻ sát thành xe, một cặp mắt sáng nhìn chằm chằm không chớp vào hắn.

Sở Diễm cũng không giận, lại mở miệng nói, “Đói bụng chưa?”

Quân Ninh lắc đầu, lại vẫn như cũ không chịu mở miệng nói chuyện với hắn.

Sở Diễm cho dù bất đắc dĩ, lại vẫn cực kỳ có kiên nhẫn, đột nhiên có chút cảm thụ được tâm tình của Sở Dục với Hoàng Nhi. Bởi vì là huyết mạch của chính mình, cho nên mới có thêm vài phần ôn nhu và nhẫn nại hơn. Hóa ra làm phụ thân có cảm giác như vậy, có chút phiền phức, cũng rất có cảm giác thành tựu.

“Con tính toán tiếp tục im lặng như vậy sao?” Sở Diễm mỉm cười mở miệng, ánh mắt ôn hòa rơi vào trên người y. Ngừ khí mặc dù ôn nhuận nhưng lại mang theo vài phần uy hiếp. “Nếu con muốn tùy hứng cũng không sao, có điều, Thẩm Huệ ngồi ở xe ngựa phía sau, nếu như con không nghe lời, trăm tự nhiên không nở xử phạt con, như thế, chỉ có thể để Thẩm Huệ chịu thay. Con không ăn không uống cũng không sao. Thẩm Huệ cũng phải chịu đói cùng con.”

Quân Ninh vẫn như cũ an tĩnh ngồi tại chỗ, mi tâm xinh đẹp gắt gao nhíu lại, “Người uy hiếp ta?”

Sở Diễm nhún vai, “Con muốn nói như vậy cũng được.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của Quân Ninh nhuộm màu tức giận, thấp giọng nói thảm một câu, “Đường đường nhất quốc chi quân, vậy mà lại dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy.”

Nghe vậy, Sở Diễm cao giọng mà cười, dường như tâm tình rất tốt. Thậm chí vươn cánh tay ra, sừng nịch xoa nhẹ đầu Quân Ninh, “Cũng không phải là ai cũng xứng để trăm giờ thủ đoạn đùa bỡn đối phó. Xú tiểu tử! Muốn ăn cái gì? Trăm sai người chuẩn bị.”

“Huệ Nhi ăn chưa?” Quân Ninh mở miệng hỏi.

“Yên tâm, nếu như con nghe lời, trăm sẽ không bạc đãi tiểu nha đầu kia.”

Trăm mặc hồi lâu, Quân Ninh mới nhàn nhạt đáp lời, “Cái gì cũng được, ta không kén ăn.”

Sở Diễm cười, phân phó người hầu ngoài xe chuẩn bị một chút thức ăn loãng cùng điểm tâm. Qua loa ăn cơm, Quân Ninh vẫn như cũ ngồi đối diện với Sở Diễm. Quân Ninh rũ mắt không nói, ánh mắt có chút mờ mịt, cũng không biết muốn cái gì, mà từ đầu tới cuối, Sở Diễm vẫn ôn nhuận ngóng nhìn y.

“Ninh Nhi có biết quan hệ giữa con và trăm?” Hắn lạnh nhạt mở miệng.

“Ừ.” Quân Ninh yên lặng đáp lại.

“Vậy con cũng biết làm nhi tử của hoàng thượng là có ý nghĩa gì?”

Quân Ninh khẽ ngược mắt, nhíu mi suy nghĩ nửa ngày, mới nói, “Ta không nghĩ tới làm con của người, thiên hạ là của người, chẳng quan hệ tới ta.”

Sở Diễm nhíu mi, dám nói chuyện với hắn như vậy, tiểu tử này vẫn là người đầu tiên trong thiên hạ. “Cho dù con muốn hay không, con chính là nhi tử của trăm, trên người con chảy dòng máu của trăm.”

“Trả lại cho người là được!” Quân Ninh quật cường ngăn khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không chút nhượng bộ.

“Ồ...? Con muốn trả như thế nào?” Sở Diễm đùa cợt cười, nhưng hiển nhiên có chút tức giận rồi.

Quân Ninh bĩu môi, nói thảm một câu, “Nếu muốn trả lại luôn luôn có biện pháp. Cùng lắm thì để cho máu chảy đến hết...”

Lời nói của y còn chưa dứt, đã bị Sở Diễm kéo lấy cổ tay. Lực đạo của hắn không rõ, Quân Ninh bị đau, mi tâm gắt gao nhíu lại một chỗ, đôi môi nhếch lên, quật cường không kêu đau ra tiếng.

“Người đâu, và miệng Thẩm Huệ 20 cái.” Lời nói thanh lãnh của Sở Diễm từ đỉnh đầu truyền đến.

Quân Ninh cả kinh, hoảng sợ vội mở miệng, “Không được, không cho người làm tổn thương Huệ Nhi.”

“Con đại khái có thể thử xem trăm có dám hay không!” Sở Diễm hừ lạnh một tiếng. Sau đó, chỉ nghe ngoài xe người hầu khom người lĩnh mệnh.

Quân Ninh có chút nóng nảy, hốt hoảng muốn tránh thoát kiềm chế của Sở Diễm, chung quy do tuổi nhỏ, trong lúc phần nộ nói năng có chút lộn xộn. “Trên đời làm sao có thể có người phụ thân như vậy, vứt bỏ thể tử trước đây, sau đó lại cưỡng bức dụ dỗ, ta chán ghét người!”

“Vứt bỏ thể tử? Ai nói với con?” Sở Diễm cũng nổi giận, dùng lực áp thân thể nhỏ nhỏ của Quân Ninh vào thành xe. Ánh mắt lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi. Tâm Quân Ninh run lên, nhưng vẫn quật cường không chịu thua.

“Mẫu thân luôn luôn lén khóc vì người, lúc ngủ luôn vùng vẫy, nhất định là người không muốn chúng ta. Cách đây 5 năm chúng ta cũng không cần người, nhưng người vì sao vẫn còn xuất hiện, vì sao vẫn còn tới đây đưa! Đòn giã người là để vương, chúng ta ngay cả quyền chán ghét người, hận người đều không có sao?” Quân Ninh mím chặt môi, từng tiếng một đau đớn kể ra. Đôi mắt nhiễm hồng, nước mắt sáng trong đảo quanh hốc mắt, lại quật cường không khóc. Y ra sức vùng vẫy, nhưng một chút cũng không thoát khỏi kiềm chế của Sở Diễm.

Đối mặt với chỉ trích của Quân Ninh, ngực Sở Diễm từng đợt co rút đau đớn. Hắn dùng lực ôm hài tử vào trong ngực, bắt đắc dĩ nhắm hai mắt. “Ninh Nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Quân Ninh bị hắn ôm chặt trong lòng, nghe trái tim trong lồng ngực phụ thân mãnh liệt đập, nhưng lại từ từ bình phục. Sau một thời gian dài trầm mặc, y mới nhẹ giọng mở miệng, “Người có yêu mẫu thân không?”

“Có.” Sở Diễm trầm giọng trả lời. Bà, tự nhiên là chỉ Thiên Dao.

Quân Ninh thoáng tránh thoát cái ôm của hắn, ngửa đầu đón nhận ánh mắt Sở Diễm, lại hỏi, “Vậy người yêu bao nhiêu nữ nhân? Ta nghe sư phụ nói, trong hoàng cung có rất nhiều nữ nhân, người đều yêu các nàng sao? Trong cung có phải còn hài tử khác hay không, nữ nhân khác sinh hài tử?”

Mi tâm Sở Diễm chậm rãi nhấn lại, Quân Ninh bất quá mới 5 tuổi, là ai dạy y những thứ này. Quả thật làm cho người ta đau đầu hết sức. “Đừng nghĩ ngợi lung tung, trăm chỉ yêu mẫu thân con, cũng chỉ có một đứa con là con. Con còn nhỏ, rất nhiều chuyện con không biết, con chỉ cần nhớ rõ, con là của trăm, mẫu thân con cũng vậy.”

Quân Ninh chu miệng, bắt mẫn mở miệng, “Ta đã không phải tiểu hài tử, ta biết mẫu thân không muốn cùng người hầu hạ chung một chồng.”

Sở Diễm bật cười, yêu thương vuốt ve sợi tóc mềm mại của y, ôn nhu mỉm cười, ôn nhu nói, “Lời này, để cho chính nàng nói với trăm.”

“Mẫu thân còn lâu mới nói.” Quân Ninh lại nói thêm một câu, lại tựa vào thành xe, mở miệng hỏi, “Người có thể không trừng phạt Huệ Nhi sao?”

“Yên tâm, con thích, trăm sẽ không thương tổn. Trăm đã sắc phong Thẩm Huệ làm quận chúa, để nàng ở lại cung với con. Từ giờ trở đi, nàng là của con.” Sở Diễm ôn nhuận trả lời. Hiếu con sao bằng cha, thời gian hẳn ở chung với Quân Ninh mặc dù ngắn, ít nhiều nhưng cũng biết tâm tư Quân Ninh.

Mà vật nhỏ hiển nhiên không cảm kích, cư nhiên không kiên nhẫn đáp lại, “Ai nói ta thích nàng! Chuyện của ta không cần người lo.”

“Được, trăm mặc kệ con.” Sở Diễm bắt đắc dĩ nhẹ cười, lại nói, “Nhớ kỹ, về sau không được gọi lão nhân là sư phụ, muốn gọi phải gọi sư công.” Phụ tử hai người đều kêu sư phụ, vậy xu tiểu tử này không phải trở thành sư đệ của hắn sao! Đây cũng không phải là chuyện tốt.

Quân Ninh khẽ nhắm mắt, cũng không để ý tới hắn. Sở Diễm bị mất mặt, cũng không mở miệng tiếp. Mới vừa bắt đầu ở chung, hắn không muốn khiến mối quan hệ trở nên căng thẳng. Nhưng tính tình đứa nhỏ này, quả nhiên là thiếu quân giáo.

Không dạy con là lỗi của cha, không dạy con là lỗi của cha a!

Sau khi hồi cung, Sở Diễm an trí Quân Ninh tạm thời ở trong Cảnh Dương cung, Huệ Nhi ở cách vách y. Trong cung đột nhiên xuất hiện thêm hai hài tử, trong lúc này trái lại náo nhiệt không ít. Huệ Nhi thích náo nhiệt, trái lại Quân Ninh trầm ổn, ngoại trừ được Sở Diễm dẫn theo vào triều, rất ít đi ra cửa cung nửa bước. Cũng chỉ có lúc Huệ Nhi thỉnh thoảng làm nũng, mới có thể cứng rắn lôi kéo Quân Ninh tới Ngự Hoa viên chơi đùa.

“Quân Ninh ca ca, chúng ta tới bên hồ chơi có được hay không?” Huệ Nhi nắm tay Quân Ninh, chạy cực kỳ nhanh.

Mi tâm xinh đẹp của Quân Ninh cau lại, dáng vẻ bị tiểu nữ hài nắm đi cực kỳ xấu hổ, “Huệ Nhi, muội chạy chậm một chút, cẩn thận té ngã.”

Hai người đứng lại cạnh ao sen, Huệ Nhi cởi vớ giày, ngồi ở trên tảng đá vọc nước. Quân Ninh đứng ở bên người nàng, khoanh tay mà đứng, qua thời gian nửa chén trà nhỏ, lại cúi người ôm nàng từ trên tảng đá lên. “Đừng chơi nữa, trời lạnh.” Quân Ninh ngồi chồm hổm trước người nàng, cẩn thận mang lại vớ giày cho nàng.

Huệ Nhi ngồi ở trên tảng đá, neho mắt đẹp, mỉm cười nhìn hắn. “Quân Ninh ca ca, huynh đối với Huệ Nhi thật tốt.” Nàng giống như một tiểu tinh linh, nhảy đến trong lòng y, khuôn mặt nhỏ nhắn ma sát qua lại trong ngực y.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Yêu Là Do Thiên Ý (3)

“Thành thật một chút, dù sao chơi đùa như vậy đâu giống nữ hài tử.” Quân Ninh phụng phịu răn dạy.

Huệ Nhi trừng lớn một đôi mắt đẹp, chu miệng nhỏ, đáng vẻ nhỏ xinh thật là ủy khuất, một bàn tay nắm góc áo Quân Ninh, lắc lư qua lại, “Quân Ninh ca ca có phải tức giận với Huệ Nhi, Huệ Nhi ngoan, không dám lại can quấy nữa. Huynh đừng không cần Huệ Nhi có được không?”

“Ngu ngốc.” Quân Ninh sờ sờ đầu Huệ Nhi, xoay người đi tới bờ ao, tùy ý nhặt lên một hòn đá nhỏ trên đất, quăng ra giữa hồ. Cục đá nhảy song song với mặt hồ, tạo ra những vòng nước gọn nhỏ. Huệ Nhi đứng ở bên cạnh y, vui vẻ phấn khích.

“Quân Ninh ca ca thật lợi hại, Huệ Nhi cũng muốn chơi.” Nàng cúi người nhặt một hòn đá trên đất lên, quăng ra giữa hồ, cũng rất nhanh chìm xuống nước. Biểu tình nhảy nhót trên mặt Huệ Nhi nháy mắt ỉu xiu, đáng thương tội nghiệp nhìn về phía Quân Ninh. “Quân Ninh ca ca, huynh dạy Huệ Nhi đi.”

“Thật là ngốc.” Quân Ninh nhẹ cười sờ đầu nàng, sau đó ôm thân thể nhỏ nhỏ của nàng đến trước ngực, nắm tay nàng, đem cục đá ném song song ra, trên mặt hồ tạo ra vài vòng gọn sóng.

“Hòn đá của Huệ Nhi cũng biết nhảy kia.” Huệ Nhi vui vẻ la lên, lại nhặt một hòn đá ném ra. Xẹt qua trên mặt nước, bắn nước tung tóe.

“A!” Trong thủy tạ giữa hồ truyền đến một tiếng hô nhỏ. Chẳng biết lúc nào, trong thủy tạ lại xuất hiện thêm vài nữ tử mỹ mạo, giữa hồ tóe nước, có vài giọt nước bắn lên cung trang nỷ lệ màu trắng của một nữ tử ở trong đó.

“Hài tử ở nơi nào tới? Đã vậy còn không hiểu quy củ, nước bắn trong hồ đều đã dính lên người nương nương rồi. Loại vải trên người nương nương chính là do hoàng thượng mới ban cho, các người đền được sao!” Thị nữ đi tới, chân cao khí ngang trừng mắt nhìn Quân Ninh cùng Huệ Nhi.

Quân Ninh rất ít khi ra ngoài đi lại, các cung nữ cũng không thấy qua đáng vẻ tiểu hoàng tử, trong cung đột nhiên xuất hiện thêm hai hài tử, chỉ cho là con cái của vị đại thần nào đấy, dẫn vào cung yết kiến. Mà Quân Ninh cũng mặc kệ những nữ nhân nhằm chán trong cung này, y dặt tay Huệ Nhi, xoay người tỉnh rời đi. Mà thị nữ lại nhất quyết không tha chặn đường bọn họ, mấy phụ nhân trong thủy tạ cũng đi ra, cầm đầu đích thị là Kỳ Quý phi Sở Uyển, Hiền phi Tiết Oánh, sau đó là Cố Văn Thanh cùng mấy nữ nhân mới vào cung. Ngày hôm nay thời tiết tốt, mấy người phụ nhân trái lại khó có được cùng đồng hành tới ở trong thủy tạ Ngự Hoa viên ngắm cảnh, không nghĩ tới lại bị hai hài tử này quấy nhiễu.

Sở Uyển thật sự cũng không phải loại người muốn gây chuyện, chỉ là dù sao nàng cũng đứng đầu lục cung, tổng yếu phải lập uy trong hậu cung, mới ý bảo thị nữ đi giáo huấn hai đứa hài tử.

Quân Ninh thờ ơ liếc nhìn thị nữ đứng chắn trước người, thanh lãnh mở miệng, “Bao nhiêu tiền, ta đền cho người là được. Tránh ra.”

Quân Ninh tuy nhỏ, lực uy hiếp lại lớn, thị nữ lại có khoảnh khắc lơ mơ thất thần. Ánh mắt liếc qua Sở Uyển ở một bên, Sở Uyển không vui lườm nàng một cái, thị nữ hiểu ý, lại chống nạnh, đề cao âm lượng.

“Người cho nương nương chúng ta là ai! Cho rằng đền tiền là không có chuyện gì sao? Xiêm áo trên người nương nương là đồ mới muốn mặc cho hoàng thượng xem, nếu kinh động thánh giá, các người đền được sao! Còn không mau quỳ xuống đất dập đầu với nương nương, nương nương chúng ta đại nhân đại lượng, có lẽ sẽ không so đo với mấy đứa hài tử các người.”

Quân Ninh không nói, hiển nhiên nổi giận. Huệ Nhi kéo lấy góc áo y, chu miệng nhỏ lắc lắc đầu, ý bảo y không nên phát giận. Sau đó đi đến bên cạnh Sở Uyển, thật sự nhìn y phục Sở Uyển, ôn nhu nói, “Vị nương nương này, y phục của người cũng không có vết nước đọng a, vì sao muốn chúng ta bồi thường? Người là nương nương tôn quý, chẳng lẽ muốn khi dễ tiểu hài tử chúng ta sao!”

Sở Uyển chăm chú nhìn tiểu cô nương trước mặt, mới 3, 4 tuổi lại lộ ra đáng vẻ thông minh lanh lợi. Sở Uyển mặc đích thị là tơ lụa tốt nhất, nước ướt trên vật liệu may mặc rất nhanh đã bị hấp thu, căn bản tìm không thấy dấu nước.

“Người đứa nhỏ này rõ ràng là già mồm cãi láo, ao sen ở Ngự Hoa viên là dùng để ngắm, cũng không phải là nơi cho các người ném đá, các người làm nước bắn lên váy áo của bản cung, ngược lại là các người có lý sao?” Sở Uyển nhú mi, vẻ mặt lạnh lùng. “Người đâu, bắt đứa nhỏ này lại, giáo huấn thật tốt cho bản cung.”

Ngự Lâm quân bảo vệ trong Ngự Hoa viên không chút nào dám thất lễ, đi nhanh tới muốn bắt Quân Ninh cùng Huệ Nhi. Huệ Nhi sợ hãi muốn chạy trốn lại bị Sở Uyển bắt được. “Quân Ninh ca ca, cứu cứu Huệ Nhi. Huệ Nhi sợ.” Huệ Nhi bị Sở Uyển cấu cánh tay bị đau, lớn tiếng kêu cứu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của Quân Ninh lãnh giận, cánh hoa quỳnh trong tay áo không hề do dự bay ra. Ngoại trừ mẫu thân, Huệ Nhi là người y để ý nhất, y tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho bất kỳ kẻ nào thương tổn Huệ Nhi của y. Đối với hai đứa hài tử, mọi người hiển nhiên không có phòng bị, hướng chỉ, dựa vào thân thủ của Quân Ninh, Ngự Lâm quân mặc dù muốn ngăn cũng ngăn không được.

“A!” Chỉ nghe Sở Uyển hô nhỏ, trên mu bàn tay đã bị vẽ ra một vết máu. May mà Quân Ninh mặc dù tức giận, xuống tay vẫn có chừng mực.

Sở Uyển bị đau, buông lỏng kiềm chế với Huệ Nhi. Huệ Nhi bước nhanh trốn phía sau Quân Ninh, nom nớp lo sợ núp vào.

“Làm càn, cũng dám thương tổn bản cung! Còn không mau bắt bọn chúng lại.” Sở Uyển cầm mu bàn tay phát đau, trợn mắt nhìn Quân Ninh.

Ông tay áo Quân Ninh lay động, tùy ý xoay người mấy cái liền giải quyết mấy tên Ngự Lâm quân trước mặt. Lạnh lùng phát hạ ống tay áo, thanh lãnh

nói, “Dựa vào các người cũng muốn động thủ với ta!” Y lại dặt tay Huệ Nhi, lúc đi ngang qua Sở Uyển, chỉ bằng lãnh bỏ lại một câu, “Người là nữ nhân của ông ấy? Ánh mắt ông ấy thật đúng là tệ.”

Sở Uyển quả thật bị y chọc giận, mới vừa muốn phát tác, lại bị Cố Văn Thanh ở bên người ngăn lại, “Nurong nurong, đứa nhỏ này không đơn giản.”

Sở Uyển vốn cũng là người thanh lãnh, nhưng ở trong cung an nhàn sung sướng nhiều năm, Sở Diễm lại sùng, mọi người tất cung tất kính, khó tránh khỏi tính tình cũng bị dưỡng hư. “Bản cung là chủ hậu cung, chẳng lẽ còn bị một tiểu hài tử đề trên đầu sao?”

“Nurong nurong!” Cố Văn Thanh thâm thía nói một câu. Sở Uyển có hơi chút mất kiên nhẫn, phất tay áo với nàng.

Cố Văn Thanh mỉm cười đi tới trước người Quân Ninh, ôn nhu nở miệng nói. “Ta là Cố Quý nhân, người người vừa mới đã thương kia là Kỳ Quý phi, nàng chính là chủ nhân hậu cung. Nếu đắc tội nàng cũng không có trái ngọt cho các người ăn, thậm chí còn liên lụy tới người nhà, ta khuyên người, vẫn nên quý xuống đất dập đầu bồi tội với Kỳ phi nương nương, miễn cho sự tình nháo lớn, kết cục không tốt.”

“Tùy ý các người.” Quân Ninh lạnh giọng đáp lời.

“Người đứa nhỏ này tuổi không lớn, khí thế cũng không nhỏ, xem ra không cho người một chút giáo huấn, người cũng không biết trời cao đất rộng.” Cố Văn Thanh nghiêm mặt, hướng thái giám ở sau lưng nói, “Người đâu, và miệng.”

“Quân Ninh!” Một giọng nói thanh thúy che lấp lời Cố Văn Thanh. Sở Hoảng buông tay phụ thân ra, vui vẻ chạy tới chỗ Quân Ninh. “Quân Ninh, phụ vương nói người về sau sẽ ở trong cung với hoàng bá phụ, ta đây có thể thường xuyên tìm người chơi rồi.”

“Là người.” Quân Ninh nhạt giọng mở miệng. Khó có khi không hất tay y đang cầm tay mình.

Sau lưng, Sở Diễm cùng Sở Dục theo sát tới, phía sau còn đi theo vài vị trọng thần cùng cung nhân người hầu. “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Chúng nữ quý gối mà bái, quý xuống trên đất.

“Đều đứng dậy cả đi. Nơi này trái lại náo nhiệt!” Sở Diễm thuận miệng nói, lập tức đi tới chỗ Quân Ninh, ôn nhu nở miệng, “Làm sao vậy, lại trưng ra khuôn mặt lạnh lùng. Tính tình này của con trái lại còn lớn hơn so với trẫm.”

“Hoàng thượng xin làm chủ cho nurong nurong nhà chúng nô tỳ a, nurong nurong...” Thị nữ Sở Uyển ‘bịch’ một tiếng quý rạp xuống trước người Sở Diễm, khóc sụt sùi mở miệng, lại bị giọng nói trong veo mà lạnh lùng của hắn cắt ngang. “Câm mồm lại cho trẫm.”

Sở Diễm cúi người, ra ngoài dự kiến của mọi người, ôm lấy Quân Ninh, ánh mắt nhìn y đều là ôn nhu. “Nói cho trẫm nghe, đã xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Quân Ninh, không phải sợ, nếu như có người dám khi dễ, hoàng bá phụ sẽ phân xử giúp người.” Sở Hoảng hất đầu, hùng hổ nói.

Quân Ninh thờ ơ liếc mắt đảo qua mấy người phụ nhân, chỉ nhàn nhạt mở miệng. “Mẫu thân thích an tĩnh, các nàng quá ồn, sau khi nẫu thân vào cung nhất định sẽ không thích.”

“Được, chờ mẫu thân con vào cung, trẫm đều để cho các nàng ngâm miệng.” Sở Diễm cao giọng mà cười, sủng nịch vuốt ve trán Quân Ninh. Sau đó, lại cúi đầu nhìn Huệ Nhi ở trước người, tiểu nha đầu kia tròn to một đôi mắt trong suốt, đang lẳng lẳng ngóng nhìn hắn.

“Huệ Nhi, con nói cho trẫm nghe, đã xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Con cùng Quân Ninh ca ca ở cạnh bờ ao chơi đùa, a di xinh đẹp kia nói bị nước bắn trúng váy di ấy, bắt con và Quân Ninh ca ca quý xuống đất dập đầu với di ấy. Quân Ninh ca ca không chịu, di nói sẽ liên lụy người nhà, còn muốn dùng hình với chúng con. Hoàng bá phụ, Huệ Nhi sợ.” Huệ Nhi nhút nhát kéo lấy một góc áo của Sở Diễm.

Sở Diễm mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu. Tiểu nha đầu này quả thật đáng yêu lạnh lợi, không ai nói với nàng thân phận của nàng, nhưng nàng lại biết nên xưng hô như thế nào với từng người, biết nên làm gì, không nên làm gì. Khó trách Ninh Nhi thích nàng.

“Liên lụy người nhà?” Sở Diễm lạnh lùng cười, tà mị nhếch khóe môi, lạnh lùng quét qua nữ nhân trước mặt. Sau đó cúi đầu nói với thị nữ đang quý gối, “Trẫm chính là người nhà của y, người nói cho trẫm nghe xem, chủ tử nhà người muốn xử trí trẫm như thế nào?”

“Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám!” Thị nữ không ngừng quý xuống đất dập đầu, trong lòng biết lần này gây họa lớn rồi. Không nói cái khác, cũng chỉ cần nhìn ánh mắt hoàng thượng nhìn đứa nhỏ này, mềm đến có thể chảy ra nước.

“Luu Trung, người là lão nhân trong cung, dạy dỗ nàng ta quy củ cho thật tốt, dĩ hạ phạm thượng phải bị tội gì!”

“Lão nô tuân chỉ.” Luu Trung hướng hai tên tiểu thái giám ở sau lưng ra hiệu, hai người lập tức cất bước lên phía trước kéo thị nữ kia xuống. Trong miệng thị nữ còn không ngừng khóc hô, “Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng. Nurong nurong, nurong nurong cứu nô tỳ.”

“Hôm nay Ninh Nhi đã làm xong bài tập rồi hả?” Sở Diễm không coi ai ra gì mở miệng hỏi.

“Thái phó dạy thơ, con đều đã đọc qua, lần sau để cho ông ta dạy cái khác đi.” Quân Ninh nhàn nhạt trả lời.

“Thái phó dạy đều là việc trị quốc, Ninh Nhi phải khiêm tốn. Cầm Long thủ học tới tầng 5 thôi, quay về trong Cảnh Dương cung trẫm sẽ dạy con.”

“Uhm.” Quân Ninh nhàn nhạt gật đầu.

“Ninh Nhi thông minh, Thất ca không cần lo lắng.” Sở Dục mỉm cười đi tới, âm giọng mở miệng.

“Ninh Nhi, gọi hoàng thúc.” Sở Diễm đặt y xuống, chuyển thành nắm tay y.

“Hoàng thúc.” Quân Ninh thấp giọng gọi, đáng vẻ có chút ngượng nghịu.

Sở Diễm nhìn Sở Dục, bất đắc dĩ cười. Cùng Quân Ninh ở chung cũng có hơn mười ngày, đứa nhỏ này nhưng là ngay cả một chữ ‘phụ thân’ cũng chưa từng gọi qua. Có thể gọi Sở Dục một tiếng ‘hoàng thúc’ đã thuộc loại khó có được.

Mà mấy người phụ nhân đứng ở một bên đều đã choáng váng. Lời đồn đế vương mang về hai hài tử ở ngoài cung, chỉ nghe thấy là hài tử của Thẩm gia, lại không nghĩ rằng có một vị là hoàng tử.

“Đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

“Tùy ý.” Quân Ninh lại nhàn nhạt đáp trả.

“Hoàng thượng, lão nô đã chuẩn bị đồ ăn tiểu hoàng tử thích.” Lưu Trung mỉm cười đón chào.

“Sở Dục ở lại ăn chung đi, người một nhà ăn bữa cơm rau dưa, cũng náo nhiệt chút.” Sở Diễm nắm bàn tay nhỏ của Quân Ninh, liền đi ra ngoài Ngự Hoa viên. Lúc đi ngang qua người Sở Uyển cùng Cố Văn Thanh, lại dừng chân. “Trẫm thấy tính tình nàng dạo gần đây càng lúc càng lớn, cảm tức nàng trong cung một tháng, lẳng lặng tĩnh tâm cho thật tốt đi.”

Sở Uyển cắn môi dưới, hơi hơi cúi người nói, “Thần thiếp tuân chỉ.”

Sau khi đợi Sở Diễm cùng đám người Quân Ninh đi khỏi, Cố Văn Thanh đi tới đỡ cánh tay Sở Uyển, “Nương nương, chúng ta hồi cung đi. Toàn bộ vẫn cần bàn bạc kỹ hơn.”

“Cố muội muội nói có lý, muội muội vẫn nên trở về trước đi, đứng tại chỗ này cũng không khiến hoàng thượng hồi tâm chuyển ý.” Tiết Oánh đi tới, ôn nhu nói. Sau đó, dưới sự nâng đỡ của thị nữ chậm rãi đi ra ngoài.

“Nương nương, vừa rồi vì sao người không giúp Kỳ phi?” Thị nữ hỏi.

Tiết Oánh cười, “Nàng hung hãn cũng đủ lâu rồi, không chịu chút thiệt thòi cũng không học ngoan được. Hài tử kia khi vừa nhìn thấy ta liền biết không phải người bình thường, dung mạo khí chất cực kỳ tương tự hoàng thượng. Nhìn tuổi cũng khoảng 5 tuổi, Dao phi năm đó mang thai rồi đi, nếu như hài tử kia sinh ra đời, có lẽ cũng ở độ tuổi này.”

“Nương nương nói hài tử kia là do Dao phi sinh ra?” Thị nữ giật mình nói.

Tiết Oánh hừ cười một tiếng, chỉ sợ hậu cung sau này không còn yên tĩnh rồi. “Ngày lành của Sở Uyển đoán chừng cũng đến lúc kết thúc rồi. Nàng nếu hiểu được nên đứng mực, nên an phận thủ thường, còn có thể ở trong cung sống yên phận, nếu không...” Phần sau câu nói biến mất, nàng chỉ nhẹ cười lắc đầu.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy vào đế đô. Bên trong xe, Thiên Dao an tĩnh tựa vào trong góc, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Cô nương, đã vào đế đô, cô muốn đi chỗ nào vậy?” Ngoài xe, xa phu lên tiếng dò hỏi.

“Tìm gian khách điểm sạch sẽ trước đi.” Thiên Dao mở đôi mắt sáng, nhàn nhạt nói. Rất nhanh xe ngựa liền dừng trước một khách điểm nhỏ. Thiên Dao xuống xe, thanh toán tiền xe, mỉm cười cáo biệt với xa phu. Sau đó xoay người đi vào khách điểm.

“Cô nương, ở trọ sao?” Lão bản cười ra đón, hiếm khi nhìn thấy một nữ tử như vậy, càng thêm ân cần.

“Ừ, cho ta một gian phòng thượng hạng sạch sẽ, chuẩn bị một tô mì chay, làm phiền đưa đến phòng ta.” Thiên Dao mỉm cười đáp lại, lấy ra chút bạc vụn trong cổ tay áo đưa vào trong tay lão bản.

Gian phòng ngược lại còn tính sạch sẽ, Thiên Dao đơn giản thu dọn vài thứ, sau đó mở cửa sổ ra, nửa tựa vào cạnh cửa sổ, lạnh nhạt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Ngoài phòng trời trút mưa bụi mù mịt, đế đô bị bao phủ trong một màn mưa bụi, đẹp đẽ hư ảo, đã có chút không chân thật. Năm năm chưa từng trở về, nơi này toàn bộ tựa hồ đặc biệt trở nên xa lạ. Chưa bao giờ nghĩ tới, còn có một ngày trở về, năm năm này sống tự do đã quen, ngược lại không quen trời buộc.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Yêu là do thiên ý (4)

Đơn giản ăn vài miếng, Thiên Dao đi ra khỏi khách điểm, một mình lang thang đi lại trên ngã tư đường. Bầu trời vẫn có mưa bụi lất phất, mưa bụi rơi trên váy áo tuyết trắng, nháy mắt biến mất. Thiên Dao dừng bước trước một quầy hàng, tiện tay rút ra một chiếc dù giấy vẽ, mở ra che trên đỉnh đầu. Trên chiếc dù vẽ mấy đóa hàn mai đơn giản kiểu ngạo nờ trong tuyết, chế tác mặc dù thô ráp một chút, cũng coi như rất khác biệt.

Thiên Dao mỉm cười, có đôi khi, vài thứ thô ráp ngược lại không phải không tốt, “Ông chủ, ta muốn mua cái này.” Thiên Dao đặt mấy đồng tiền ở trên quầy hàng, che dù giấy vẽ tiếp tục đi về phía trước. Đường phố ngày mưa trong veo mà lạnh lùng, người đi đường vô cùng ít, Thiên Dao chẳng có mục đích tiêu sái, không có mục đích cũng không có tận cùng.

Một chiếc xe ngựa chạy ngang qua đột nhiên dừng lại ở bên cạnh, xa phu là một người tuấn tú trẻ tuổi, “Cô nương, đường trơn trượt, chủ nhân nhà ta mời cô cùng lên xe.”

“Không cần.” Thiên Dao nhàn nhạt phun ra một câu, tiếp tục đi về phía trước, mà chiếc xe ngựa kia vẫn đi theo bên cạnh nàng. Thiên Dao ở trong lòng hừ lạnh, a, hóa ra nhất cử nhất động của nàng chưa bao giờ chạy ra khỏi tầm mắt hắn. Quả nhiên là bắt ba ba trong rọ.

Thiên Dao đi đến chỗ nào, xe ngựa liền theo tới chỗ nấy. Thiên Dao cũng thấy phiền, đơn giản dừng bước. “Nói cho chủ tử nhà ngươi biết, trả đồ của ta cho ta, ít nhất, kiếp này ta không muốn tiếp tục vương mắc với hắn.”

Xa phu nhẹ cười, “Chẳng lẽ cô nương không có nghe qua sao, mệnh do trời định, nên thuộc người nào, nhất định vẫn sẽ trở lại bên người người đó.”

“Ta không tin số mệnh.” Thiên Dao thờ ơ trả lời, mi tâm hơi hơi chau lại.

“Vậy ư? Ta cũng không tin số mệnh.” Bên trong xe đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp mang theo ý cười trên tức. Ngực Thiên Dao đột nhiên căng thẳng, lão đảo lui về phía sau hai bước.

“Người người muốn đã chết, thời gian không có khả năng quay ngược lại, người chết cũng không thể sống lại.” Thiên Dao lạnh lùng xoay người, tiếp tục đi về phía trước, mà xe ngựa vẫn như cũ không từ bỏ đi theo. Chiếc ô che mưa trong tay Thiên Dao khẽ lay động, bầu trời vô cùng u ám, tâm, cũng vô cùng âm trầm.

Phố dài đi đến tận cùng, bên trong xe, tính nhẫn nại của Sở Diễm cũng cạn sạch. Hắn xóc màn xe lên, nhảy xuống. Đưa tay kéo lấy cánh tay Thiên Dao, thoáng dùng lực, Thiên Dao cũng không phòng bị, lão đảo một cái ngã vào trong ngực hắn, dù giấy trong tay lung lay vài cái, một chút hạt mưa rơi trên y phục hai người.

Bốn mắt nhìn nhau, khoảnh khắc ngược lên, phảng phất như năm năm thời gian dài đằng đặc, bao nhiêu ngày đêm, đều ngưng lại vào một khắc này. Người nọ trong mắt bọn họ, vẫn là người đã từng kia. Rõ ràng, vẫn là người yêu sâu đậm. Mắt phượng Sở Diễm hơi hơi nheo lại, trong mắt thâm thúy lắng đọng lại, hiện lên âm áp vui sướng cùng may mắn, may mắn nàng còn sống, còn có thể hoàn hảo trở lại bên cạnh hắn. Mà Thiên Dao nhủ mi ngóng nhìn hắn, trong con ngươi trong suốt là phức tạp khó nói.

“Buông tay, ta không biết ngươi.” Thiên Dao băng lãnh ném ra một câu, muốn tránh thoát kiềm chế của hắn, bắt đắc dĩ, hắn cảm thật chặt.

Sở Diễm tà mị nhẹ cười, cúi người dán môi bên tai nàng, ám muội nói, “Trí nhớ của Dao Nhi càng ngày càng tệ, ngủ qua, cũng có thể quên?”

“Ngươi câm miệng!” Thiên Dao lớn tiếng cắt ngang hắn, đôi má từ trắng chuyển sang hồng, lại từ hồng chuyển sang trắng. Hiển nhiên tức giận không nhẹ. Sau khi thương tổn nàng, hắn vậy mà có thể nhẹ nhàng băng qua nói lời ái muội triền miên. Nếu lúc trước không gặp tắc công tắc bà, nàng hiện tại sớm là một cỗ thi thể, còn hắn thì thế nào? Có phải đã quên nàng sạch sành sanh hay không? Có phải sớm đã có người thay thế vị trí của nàng hay không?

Bàn tay âm áp của Sở Diễm chậm rãi vuốt ve gò má nhẵn nhụi của nàng, thời gian tựa hồ không lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên người nàng, nàng vẫn như trước lúc 18 tuổi. Dáng vẻ ở độ xuân thì so với lúc rời đi không có bất luận thay đổi gì. “Dao Nhi đừng lộn xộn, nghe sư mẫu nói mấy năm nay thân thể nàng suy nhược, chịu không được gió lạnh. Cùng ta trở về đi, đừng dầm mưa nữa.”

“Sở Diễm, chúng ta đã không còn quan hệ gì rồi. Ta bị bệnh, bị thương, bị đau hay là chết đã cùng ngươi không có nửa điểm quan hệ. Buông!” Thiên Dao bước bình muốn rời khỏi, quanh thân dần dần tỏa ra khí lạnh.

Sở Diễm không hề buồn bực, ngược lại âm giọng nhỏ nhẹ dụ dỗ, liêu lĩnh ôm nàng vào trong ngực. “Dao Nhi đừng quậy nữa, nếu không muốn hồi cung ta đưa nàng về khách điểm. Chỉ là, đừng dầm mưa nữa, đừng thương tổn bản thân.” Hắn, hắn sẽ đau lòng.

Thiên Dao lạnh lùng nhìn hắn, chỉ cảm thấy bên hông căng lên, đã bị hắn phong bế huyết đạo ôm vào trong xe ngựa. Trong lòng không khỏi cười lạnh, mỗi một lần không thể thuyết phục được, hắn sẽ dùng sức mạnh, nàng sớm nên quen rồi.

Sở Diễm quả thật không mang nàng hồi cung, ngược lại đưa nàng tới khách điểm nàng nghỉ chân, cũng ngựa quen đường cũ đá văng cửa phòng nàng, đặt nàng trên giường mềm mại, đầu ngón tay điểm nhẹ lên ngực giải huyết đạo cho nàng. Thiên Dao có thể tự do, bối rối lui về sau, cho đến khi thân thể dựa sát vào góc giường, không còn đường lui, một cặp mắt sáng đề phòng nhìn hắn.

Sở Diễm nhẹ cười, ngay sau đó, thân thể nặng nề liền đè xuống, khóa nàng trong lòng, không nói gì bỏ nhào bắt lấy làn môi mềm mại của nàng hôn thắm thiết, đầu lưỡi cạy mở hàm răng của nàng, dây dưa với chiếc lưỡi của nàng. Mặc nàng đánh hắn, cắn hắn, trong khoang miệng tràn ngập mùi máu tươi, hắn cũng không chịu buông tay, vẫn bá đạo hôn nàng, mang theo vài phần trừng phạt, lại mang theo thương nhớ sâu đậm.

Thiên Dao biết chạy không khỏi, sau khi ra sức đấu tranh, liền từ từ bình tĩnh, như thịt cá ở dưới dao, tùy ý xâu xé. Nước mắt mặn chát theo khóe mắt thông thả chảy xuống, lông mi dài rung động, nhiễm lấy giọt nước mắt sáng long lanh, vô tội làm người thương tiếc.

“Dao Nhi đừng khóc.” Sở Diễm đau lòng hôn lên nước mắt của nàng, không tiếp tục cường bạo cưỡng đoạt, chỉ để nàng rúc vào trong ngực mình. “Dao Nhi hà tất cố chấp như vậy, nàng cũng biết ta tuyệt đối sẽ không buông nàng ra.”

“Ta chỉ muốn Ninh Nhi của ta trở về. Người không buông, ta cũng phải trốn.”

Sở Diễm tà mị nhẹ cười, cúi đầu khẽ hôn lên môi nàng, thân nhiên nói, “Từ lúc nàng rời khỏi Giang Nam, trên đường đi, cho dù là xa phu, chủ quán, bao gồm cả gian khách điểm này đều là người của ta, nàng làm sao có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta, hử?”

“Sở Diễm, người còn có thể vô si hơn ư!” Thiên Dao cắn răng phun ra một câu.

Sở Diễm ôn nhu cười, bắt luận nàng nói gì, hần lại không cách nào giận nàng, “Thật sự không muốn cùng ta hồi cung sao? Ninh Nhi rất nhớ nàng.”

Thiên Dao trào phúng cười, “Ninh Nhi chưa bao giờ có thể nói nhớ ta.”

“Ninh Nhi không nói không có nghĩa là y không nhớ.” Ánh mắt Sở Diễm thâm thúy, bàn tay nâng cằm nhỏ của nàng lên, ôn nhu tiếp tục nói, “Dao Nhi, ta không nói đau, không có nghĩa là ta không cảm thấy.” Hần nắm cổ tay nàng đặt lên ngực mình, trong mắt là đau xót sâu sắc.

Thiên Dao ngóng nhìn đôi mắt sâu thẳm của hần, lại tận lực lờ đi đau thương trong đó, khóe môi gợi lên ý cười trào phúng, “Người cũng biết đau sao? Nếu người biết đau, sẽ không xoay người đi lúc ta sắp chết. Sở Diễm, 5 năm trước Thẩm Thiên Dao đã chết, một xác hai mạng.”

“Dao Nhi, không phải như nàng nghĩ như vậy...”

Hần còn chưa nói dứt lời, Thiên Dao chỉ cảm thấy đầu óc bắt đầu nặng nề, trước mắt từ từ tối đen...

Sở Diễm nhìn nữ tử ngất trong ngực mình, đột nhiên bối rối vô thức. “Dao Nhi, Dao Nhi, nàng làm sao vậy?” Bàn tay dày rộng vuốt ve trán nàng mới phát hiện trán Thiên Dao nóng. Trải qua cửa ải sinh tử sau khi sinh hạ Quân Ninh, Thiên Dao mặc dù nhặt về một cái mạng, thân thể lại luôn không tốt, cực kỳ dễ nhiễm phong hàn, cũng cực kỳ dễ sinh bệnh. Gần 2 năm, cơ hồ đều là Quân Ninh chăm sóc nàng, nàng đã quên nên chăm sóc bản thân như thế nào.

“Dao Nhi, Dao Nhi.”

Thân thể Thiên Dao nóng bỏng, Sở Diễm ôm nàng lên, bước nhanh đi ra ngoài. Xa phu là ám vệ bên người, nhìn thấy Sở Diễm hốt hoảng đi tới, vội vàng nghênh đón. “Hoàng thượng.”

“Mau hồi cung.” Sở Diễm ôm Thiên Dao ngồi vào trong xe, xa phu không chút nào dám chậm trễ, xe ngựa cấp tốc chạy vào cung.

Sở Diễm ôm Thiên Dao tiến vào Cảnh Dương cung, ngự y đang trực cơ hồ đều chạy qua, vào đêm, Cảnh Dương cung đèn đuốc sáng trưng. Sở Diễm vẫn canh giữ bên giường Thiên Dao, trên giường rộng mình hoàng, sắc mặt nữ tử tái nhợt, trong lúc ngủ mơ không ngừng vùng vẫy. Thân thể phát sốt, uống qua thuốc nhưng vẫn chưa có chuyển biến tốt.

“Một đám phế vật, bất quá chỉ là phong hàn mà thôi, vì sao đã uống qua thuốc mà hiện tại vẫn không có chuyển biến, trẫm còn cần các người để làm gì!” Sở Diễm lớn tiếng gào thét, khấn trương ôm Thiên Dao vào trong ngực. Đau lòng hôn trán nàng, muốn độ chân khí vào trong cơ thể nàng, lại phát hiện ngực nàng bị một cổ hàn khí bao vây, chân khí căn bản không cách nào rót vào.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 212: Yêu là do thiên ý (5)

Thiên Dao rốt cuộc làm sao vậy? Năm năm đi qua, chẳng lẽ hần độc trong cơ thể nàng căn bản không chữa hết sao? Sự phụ cùng sự mẫu không ở bên cạnh, đám lang băm vô năng này lại tìm không thấy bệnh căn.

“Đẫn Ninh Nhi tới đây.” Sở Diễm lớn tiếng phân phó, rất nhanh, Quân Ninh liền bước vào trong điện, nhìn thấy Thiên Dao hôn mê bất tỉnh khi đó, sắc mặt đều trở nên trắng xanh. Y ngồi bên cạnh Thiên Dao, đầu ngón tay đặt lên mạch cổ tay nàng.

“Mẫu thân sao lại bị phong hàn?” Y nhìn về phía Sở Diễm, nhíu mi hỏi.

“Mắc mưa.” Sở Diễm đơn giản đáp lời.

Quân Ninh khẽ rũ mắt, nói thảm câu. “Người lại bức bách mẫu thân rồi.”

Quân Ninh đứng dậy, cầm bút viết phương thuốc, lệnh ngự y đi sắc thuốc, sau đó lại nói với Sở Diễm, “Hành lý của mẫu thân đâu? Thứ kia bà nên là mang theo bên người mới đúng.”

Sở Diễm sai người mang hành lý của Thiên Dao tới, Quân Ninh từ trong bọc lấy ra một hộp gỗ đen bằng đàn hương, trong hộp là bột phấn mịn trắng thuần. Quân Ninh bỏ một chút bột phấn vào lư hương, đốt lên, tản mát ra mùi thơm ngát nhàn nhạt.

“Là Bạch Tước Lệ sao?”

“Ừ.” Quân Ninh gật đầu, “Mấy năm nay, mẫu thân dựa vào thứ này để tặc mệnh.”

Sở Diễm không lại lên tiếng, ánh mắt ôn nhu nhìn nữ tử từ từ an tĩnh trên giường. Uống qua thuốc do Quân Ninh kê, Thiên Dao cuối cùng hạ sốt. Tuổi tác Quân Ninh tuy nhỏ, từ nhỏ lại theo Thiên Dao học y, không tính là quá tinh thông, chỉ là, y đối với bệnh tình Thiên Dao vô cùng rõ ràng.

“Phải bao lâu mới có thể tỉnh lại?” Sở Diễm lại hỏi.

“Chắc trước hừng đông ... dựa theo tình hình trước kia.” Quân Ninh suy tư mở miệng.

“Nàng, thường xuyên sinh bệnh sao?”

“Hai năm qua đỡ hơn rất nhiều, mẫu thân sẽ không chăm sóc bản thân, cho nên, ở bên cạnh bà đặc biệt phải cẩn thận.” Quân Ninh cúi đầu, chậm rãi nói

Sở Diễm không nói, mắt đen lại càng trở nên thâm thúy.

Im lặng thật lâu sau, Sở Diễm mới mở miệng lần nữa. “Đêm đã khuya, đi ngủ đi. Trẫm ở trong này canh nàng.”

“Con lo lắng.” Quân Ninh cơ hồ không cần nghĩ ngợi đáp lời.

Sở Diễm lại chưa mở miệng, ánh sáng trong mắt lại âm ảm xuống. Cực kỳ thất bại không phải sao! Nhi tử thân sinh của hắn lại thiếu tín nhiệm với hắn. Hắn không phải một trọng phụ tốt, lại càng không phải một phụ thân tốt.

Sáng sớm hôm sau, lúc Thiên Dao tỉnh lại, Sở Diễm đang lâm triều, chỉ có Quân Ninh ở bên giường. Hai tay y chống đầu, nửa nằm ở bên giường chợp mắt. Thiên Dao vừa khẽ động, y liền tỉnh lại, “Tỉnh rồi?” Y nhát giọng mở miệng, bàn tay sờ lên trán Thiên Dao, “Không tệ, sốt đã hạ rồi.”

Thiên Dao không nói, vốn là thăm thiết nhìn y, trong mắt lại từ từ đọng nước, sau đó, gất gao ôm Quân Ninh vào lòng.

“Mẫu thân, người ôm con không thở nổi.” Thật lâu sau, Quân Ninh nhàn nhạt mở miệng. Y rất ít khi trịnh trọng gọi Thiên Dao là mẫu thân, từ khi ra đời tới nay vẫn chưa bao giờ rời xa nàng lâu như vậy, nói vậy cũng là cực nhớ.

Thiên Dao từ từ buông y ra, bàn tay ôn nhu vuốt ve hai gò má tuấn đạt của y.

Trước đây, nàng cũng thăm thiết ngóng nhìn y, khi đó, Quân Ninh sẽ hỏi: ‘Người đang nhìn người nào?’ Thiên Dao liền cười, nói: ‘Ta đang nhìn con a.’ Quân Ninh sẽ lắc đầu, hơi không kiên nhẫn, sau đó nói: ‘Không phải.’ Thiên Dao lại nói: ‘Vậy Ninh Nhi cảm thấy ta đang nhìn người nào?’ Y sẽ làm bộ bất đắc dĩ nói: ‘Con làm sao mà biết!’

“Ninh Nhi thời gian qua sống có tốt không?”

“Uh.” Quân Ninh nhàn nhạt gật đầu, không nói tốt, cũng không nói không tốt. Thiên Dao một lúc lâu chợt hiểu ra, Quân Ninh là thân sinh cốt nhục của Sở Diễm, hắn làm sao có thể đối với y không tốt.

“Ninh Nhi mấy ngày nay làm cái gì?” Thiên Dao mỉm cười, lại hỏi.

“Cùng Thái phó đọc sách, luyện võ, còn cùng ông ta vào triều. Đứng trên triều tiếp nhận văn võ bá quan bái lạy, cảm giác cực kỳ vi diệu.” Quân Ninh đơn giản trả lời, một chỗ nào đó sâu thẳm trong mắt lóe ra vài tia hào hứng. Mà nét rạng ngời này thoáng hiện nhưng lại không tránh được ánh mắt của Thiên Dao, nàng hơi hơi nhíu mi tâm, thăm dò mở miệng.

“Ninh Nhi thích cuộc sống trong cung sao?” Con nôi dòng của Sở gia sẽ không cam chịu cuộc sống tầm thường, tính Quân Ninh kiêu ngạo, nhất định là muốn đứng trên đỉnh cao quyền lực. Thiên Dao có khoảnh khắc mê mang, nàng nghĩ, có lẽ nàng sai, Quân Ninh vốn không thuộc về nàng.

“Không thích cũng không chán ghét. Nếu như mẫu thân thích, Quân Ninh sẽ ở lại cùng người, nếu mẫu thân không thích, chúng ta trở về Giang Nam đi. Nghe nói đế đô trời đông rất lạnh, cũng không thích hợp cho người điều dưỡng thân thể.” Quân Ninh vừa nói, vừa đứng dậy đi tới trước bàn, rót một tách trà xanh đưa cho Thiên Dao.

Nàng tiếp nhận tách trà, nhấp một ngụm, ánh mắt tan rã, giống như hồi tưởng cái gì. “Tuyệt ở đế đô rất đẹp.”

“Trong lòng Dao Nhi còn nhớ được, thật tốt.” Chỗ cửa điện truyền đến giọng nói trầm thấp của nam tử, chỉ thấy Sở Diễm toàn thân long bào mình hoàng, hiển nhiên vừa hạ triều trở về. Hắn ngồi xuống bên mép giường Thiên Dao, Quân Ninh đứng dậy đứng ở một bên, dáng vẻ vô cùng cung kính. Thiên Dao nửa tựa vào đầu giường, trầm mặc không nói.

Sở Diễm an tĩnh ngắm nhìn thê nhi, chờ đợi 5 năm dài đằng đẵng, vẫn là lần đầu tiên, ba người ở cùng một chỗ, trong lúc này ngược lại không cần nói gì cả. Yên tĩnh thật lâu sau, Sở Diễm mới cầm tay Thiên Dao, bao bọc trong lòng bàn tay, thần nhiên nói, “Trong Vị Ương cung năm trước có trồng vài cây mai, đang mùa nở rộ, hồng mai ngạo tuyết, tinh tế cực đẹp. Lúc vào đông, Dao Nhi có thể thấy được rồi.”

Thiên Dao cũng không mở miệng, dung nhan thanh lệ cũng thờ ơ, hiển nhiên không có chút hứng thú. Mà Sở Diễm không hề buồn bực, ôn nhuận mỉm cười, phân phó Lưu Trung đi chuẩn bị cơm.

Đồ ăn sáng vô cùng thanh đạm, cơ bản đều là món ăn Quân Ninh thích, khẩu vị hai phụ tử trái lại tương đồng. Thiên Dao không có khẩu vị gì, an tĩnh ngồi ở một bên nhìn, chỉ lấy đũa gắp chút thức ăn cho Quân Ninh. Quân Ninh đặt bát đũa xuống, Sở Diễm liền hướng Lưu Trung đứng bên cạnh mở miệng, “Dẫn tiểu hoàng tử đi thư phòng đọc sách đi.”

Quân Ninh đứng dậy, ánh mắt hơi hơi lưu chuyển giữa Thiên Dao cùng Sở Diễm. Thiên Dao nhẹ cười, nhân nhạ nói: “Đi đi.” Y mới xoay người rời đi.

Sau khi Quân Ninh cùng Lưu Trung đi rồi, cung nhân thị nữ theo sát nối đuôi nhau mà ra. Nhất thời, trong phòng chỉ còn lại hai người Sở Diễm cùng Thiên Dao. Thiên Dao đạm mạc, dung nhan tuyệt lệ bình tĩnh như mặt nước. Sở Diễm vẫn ôn nhã cười, tự mình động thủ múc canh, thổi nguội, đưa tới bên môi Thiên Dao, “Một đường xóc nảy, cũng chưa ăn uống gì, thân thể sao chịu được.”

Ánh mắt Thiên Dao nhân nhạ rơi vào trên chiếc thìa trước mắt, một lát sau, gờ tay đẩy ra, “Ta không đói bụng.”

Khóe môi Sở Diễm chứa ý cười sâu xa, lại kèm theo vài tia tà khí, “Dao Nhi muốn ta đổi phương thức khác chút nào? Ta ngược lại không ngại.”

Thiên Dao lạnh lùng theo dõi hần, sau đó đứng dậy, “Bất luận 5 năm trước hay là 5 năm sau, hoàng thượng đều chỉ biết cường thế đoạt lấy, ngoại trừ hiếp bức ta, hoàng thượng còn có thể làm thế nào?”

“Dao Nhi.” Sở Diễm như không nghe thấy thờ dài, đưa tay vuốt ve hai gò má trắng xanh của nàng, lại bị nàng nghiêng người né tránh.

Ngực Sở Diễm hơi hơi đau đớn, cánh tay duỗi ra liền cương cứng như vậy trong không trung.

“Hoàng thượng mời trở về đi, Thiên Dao muốn nghỉ ngơi.” Nàng thần nhiên xoay người, đi vào trong phòng.

Sở Diễm cô tịch ngồi tại chỗ, thông thả bung lên bầu rượu bạch ngọc, rót đầy một chén rượu cho mình, sau đó uống cạn một hơi. Lưu Trung từ Ngự thư phòng trở lại, cung kính hầu ngoài điện, xuyên qua khung cửa sổ nửa mở, Sở Diễm mượn rượu giải sầu ông đều thấy ở trong mắt, lại chỉ có thể làm bộ như không biết. Đế vương tất phải cao cao tại thượng, không gì làm không được. Thương tổn của hần, nỗi đau của hần chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Thiên Dao lại mê man ngủ, Sở Diễm tiếp tục canh giữ ở cạnh giường, trong tay xếp một chồng tấu chương.

Sau buổi trưa, Quân Ninh trở lại Cảnh Dương cung, cước bộ của y rất nhẹ, cũng không để cho thị vệ thông truyền. Khi y đi vào nội điện, Sở Diễm đưa lưng về phía y lại đột nhiên lên tiếng nói, “Trở lại?”

“Ừm.” Quân Ninh gật đầu đáp lại.

Sở Diễm tùy ý buông tấu chương trong tay ra, ôn nhuận cười với y, “Thuốc bổ vẫn sai người hâm nóng, gọi mẫu thân con dậy uống đi. Trẫm còn có chút việc, trễ chút sẽ trở lại thăm hai người.”

“Ừm.” Quân Ninh gật đầu đáp lời.

Sở Diễm ly khai, Quân Ninh nhìn bóng lưng cao lớn của hần, lại có một nỗi cô đơn nói không nên lời. Quân Ninh vô tâm nhú lại, đôi mắt thanh nhuận không khỏi thâm sâu vài phần.

Sau đó không lâu, thị nữ Yêu Nguyệt bung thuốc ấm lên, lúc này, Thiên Dao đã thức dậy, Sở Diễm không có ở đây, trái lại để cho nàng nhẹ nhàng thờ ra. Lúc nàng nhìn Quân Ninh, ánh mắt đều là ôn nhuận.

“Hôm nay thái phó đã dạy gì?” Nàng ôn nhu hỏi.

“Trị quốc.” Quân Ninh tùy ý trả lời, tiếp nhận thuốc từ tay Yêu Nguyệt, thổi nguội, đặt ở bên môi thử qua mới đưa tới trước mặt Thiên Dao, tư thái tao nhã không khác gì Sở Diễm. “Sau khi tiến cung người cũng chưa ném qua chút gì tử tế, uống thuốc xong, Ngự Thiện phòng làm chút điểm tâm người thích ăn, lập tức đưa tới.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Yêu là do thiên ý (6)

Thiên Dao mỉm cười, vô cùng phối hợp uống thuốc do y dứt. Nước thuốc chua xót lan tràn trong miệng, Quân Ninh lấy quả mơ chua ngọt đưa vào trong miệng nàng.

“Hương vị mơ ướp trong cung cũng không tệ lắm.”

“Hương vị có chút lạ, không thể nào nhuận miệng bằng ở Giang Nam.” Thiên Dao nhu hòa cười, lại tiếp nhận chén nước trà xanh Quân Ninh đưa tới, làm giảm bớt vị chua của mơ. “Yêu Nguyệt, giúp ta chuẩn bị chút nước ấm, ta muốn tắm rửa.”

“Nương nương, nước nóng đã sớm chuẩn bị trong bồn, chỉ chờ nương nương thức dậy. Hoàng thượng nói nương nương thức dậy nhất định muốn tắm rửa, váy áo mới may cũng đã đưa tới, là loại vải tơ lụa tuyết trắng nương nương thích. Nương nương nhất định sẽ thích.” Yêu Nguyệt lái nhai nói xong, Thiên Dao lại một chữ cũng không nghe được, chỉ để thị nữ ở một bên đi vào trong phòng.

Mấy ngày bốn ba vất vả, Thiên Dao đã không nhớ rõ bao lâu rồi không được ngâm mình trong bồn nước ấm như vậy. Thân thể từ từ thả lỏng, mềm mại chìm xuống, hai tay nàng chống ở cạnh bồn, thân thể chìm vào trong nước, sợi tóc nhẹ nhàng trôi nổi, sương mù quanh quẩn trên mặt nước, quyến rũ mà xinh đẹp. Nàng neho đôi mắt tuyệt mỹ lại, bàn tay nhỏ mềm mại không xương tủy ý vọc nước.

Nước ấm vừa phải, Thiên Dao buồn ngủ, chỉ cảm thấy có một dòng nhiệt lưu thoáng qua trong người. Nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là do ngâm mình trong nước ấm lâu. Tùy ý gom mớ tóc dài, từ trong bồn nước chậm rãi đi ra, bởi vì nàng rời đi, tạo nên từng tầng bọt nước trên mặt nước.

Thiên Dao lấy sa y bằng tơ tằm vắt trên tấm bình phong xuống quần quanh người, sa y nhiễm nước ướt trên da thịt dán sát da thịt nhẵn nhụi, mái tóc dài màu đen được nàng tùy ý túm lại để ở trước người, lọn tóc vẫn tí tách nhỏ nước. Mu bàn tay trắng nõn tùy ý vuốt ve da thịt trên hai má, cảm nhận thấy nhiệt độ đúng là hơi nóng lên.

Đây là làm sao vậy? Nàng xinh đẹp nhú mi tâm lại, đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt vào bên trong cổ tay, mà một đôi cánh tay to lớn đồng thời vòng qua vòng eo mềm mại của nàng. Lồng ngực cứng rắn tựa sát vào phía sau lưng nàng, mùi mực trúc nhàn nhạt bao vây nàng.

Thiên Dao giờ phút này giống như hoa sen mới nở, tuyệt mỹ linh động, tản ra nhàn nhạt dụ hoặc. Hương thơm trên người làm cho người ta hận không thể nuốt thẳng vào bụng. “Sở Diễm, người có thể vô sỉ hơn sao?” Thiên Dao nhếch cánh môi, đôi má ửng hồng, ánh mắt là ngọn lửa nồng đậm đan xen với hàn băng làm cho người ta sợ hãi. Mà cảm giác đan xen giữa băng và lửa là một loại dầy vò tàn nhẫn.

“Phát hiện rồi hả?” Sở Diễm nhẹ cười, xoay thân thể mềm mại của nàng qua, bàn tay ấm áp nâng cằm nàng lên. Lông mi dài run rẩy, Thiên Dao chậm rãi ngược đôi mắt trong suốt lên, ánh vào trong mắt chính là tuần nhan ôn nhuận của hắn, ý cười nơi khóe môi đơn thuần mà vô hại. Cằm bảo xanh nhạt càng làm tôn lên quý khí ôn nhã, giống như một thư sinh thiếu niên.

Một bàn tay khác của hắn vẫn như cũ quấn bên eo nàng, ngăn cách lớp sa y mỏng nhạt, lồng bàn tay tản ra nhiệt độ nóng bỏng. Thiên Dao chỉ cảm thấy dòng nhiệt trong cơ thể đang kêu gào đáp lại đụng chạm của hắn. Nàng biết bản thân trùng hợp hoàn hảo, có một số việc, nhất định phải xảy ra. Tối nay, nàng trốn không thoát.

Ngón tay thon dài của hắn di chuyển trên làn môi nàng, ngọn lửa dục trong mắt càng cháy càng mạnh. Nhất thời động tĩnh, hắn cúi đầu, khẽ hôn lên cánh môi nàng. Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, đọng vào, tách ra. Lại giống như một kíp nổ, nháy mắt dẫn đốt lửa dục trong cơ thể Thiên Dao.

Bàn tay Thiên Dao nắm chặt thành quyền, hô hấp khẽ dồn dập, nàng biết, hắn cố ý. Con người trong suốt nhiễm một tầng sương mù hơi nước, nàng vô tội ngóng nhìn ánh mắt đen chứa ý cười của hắn. “Sở Diễm, nhất định phải đối với ta như vậy sao?”

Hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, cánh môi ôn nhu dán bên tai nàng, ôn nhu nói: “Năm năm, Dao Nhi, ta đã đợi lâu lắm.” Hắn khom người ôm nàng lên, đi qua bình phong thủy mặc, đi nhanh về phía giường. Cho dù là một khắc, hắn cũng không muốn chờ đợi.

Màn lụa đỏ bông bành, ngón tay thon dài của hắn duỗi vào váy áo trước ngực nàng, dễ dàng đẩy ra... Sa y theo đầu vai từng lớp rơi xuống, lộ ra da thịt nõn nà nhẵn nhụi. Hắn ôm nàng, hôn lên da thịt như tơ lụa trên đầu vai trắng mịn. Thân thể Thiên Dao hơi hơi run rẩy, cùng với thân hình cao lớn của hắn cùng nhau ngã vào trên nệm mềm mại, mái tóc đen nhảy mắt xỏa ra.

Cánh tay còn lại của Sở Diễm cũng cõ ra cầm bảo xanh nhạt trên người ném xuống đất. Hắn phụng nàng như nữ thần, cúi bái dưới chân nàng, từ xương quai xanh đi xuống phía dưới, hôn lên mỗi tấc da thịt trên thân thể nàng, dừng lại triền miên trước người nàng

Cánh tay Thiên Dao đặt trên eo hắn nháy mắt chặt lại, đầu ngón tay xanh miết bầu sâu vào trong da thịt hắn, nàng khẽ nghiêng đầu, dung nhan tuyệt lệ chôn trong chăn gấm mềm mại, làn môi đỏ hồng rung động, khẽ bật ra tiếng ưm nhọt nhọt câu hồn phách người. “Sở Diễm, đừng giằng vò ta.”

Lông mi thon dài nhiễm nước, ánh nền mờ nhạt tạo nên một vầng sáng mờ lung trên da thịt mềm mại tinh tế.

“Dao Nhi, nói cho ta biết, nàng muốn gì?” Hắn tà khí cười, hôn nhẹ lên môi nàng, đầu lưỡi triền miên với đầu lưỡi của nàng, điên cuồng cực nóng, lại tại lúc nàng đẩy đưa khi đó giao hoạt lữ bước, dục vọng dâng lên, ngược lại là một loại hành hạ.

Hắn ngóng nhìn ánh mắt mỹ lệ của nàng. “Sở Diễm!” Nàng bắt lực khóc ròng, hai chân như cỏ nước bò lên eo hắn. Ý cười tà mị nơi khóe môi hắn càng sâu.

“Sở Diễm, đừng...” Nàng nhu nhược ưm, lý trí đã không ngăn cản được được lực phát huy. Đầu ngón tay xanh miết từ trên ngực hắn đi xuống, hai chân nàng dầy đưa với hắn, hắn căn bản không kịp tránh né, hắn cũng tuyệt không né tránh. Sở Diễm muốn, bất quá là nàng chủ động.

Thân thể cao lớn đè ép xuống, trong miệng Thiên Dao phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp. Cũng không có đau, hẳn đem đến cho nàng là trầm luân vô hạn.

Bàn tay ấm áp của hắn vuốt ve da thịt trên lưng nàng, xẹt qua đường cong lưng linh nơi eo, như suối trong khe, dài mịn tinh tế. Mà hoan ái không nhanh không chậm như vậy, làm sao lại có thể tiêu tan được tính trong cơ thể Thiên Dao. Tại lúc hắn dừng lại, nàng mang vẻ mặt vô tội nhìn hắn, trong mắt lấp lánh vô số ánh sao, đầm đìa đáng yêu mang theo khát cầu.

“Làm sao? Không có thỏa mãn à?” Hắn tà mị cười.

Ngón tay thon dài của Sở Diễm nâng cằm nàng lên, hơi hơi nhếch khóe môi. “Dao Nhi, hiện tại bắt đầu với khả năng của nàng có thể thỏa mãn với ta.”

Thiên Dao ngây thơ hoàn toàn không thể nào làm theo, nàng khóc rên rỉ, thờ dốt, cảm giác huyết dịch trong cơ thể bị ép khô. Nàng muốn dừng lại, hắn lại đầu nào đồng ý buông tay. Hắn đột nhiên đứng dậy, cánh tay ôm chặt tại eo nàng, cùng nàng tương dung kháng khí.

Đầu ngón tay Thiên Dao bấu chặt vào da thịt nơi đầu vai hắn, khẽ hất đầu, chiếc cằm nhỏ để trên đỉnh đầu hắn, ý thức từ từ rõ ràng, một giọt nước mắt băng lãnh sáng long lanh lặng yên theo đôi má trắng nõn chảy xuống.

Hắn rời khỏi thân thể nàng, khẽ ôm nàng vào trong ngực, đầu ngón tay lạnh lùng chạm đến nước mắt ướt át bên má nàng. Giọng nói ôn nhuận vang lên trên đỉnh đầu nàng. “Dao Nhi, nói cho ta biết, vì sao lại khóc? Ta làm đau nàng ư?”

“Đúng vậy.” Mỗi nàng khẽ nhúc nhích, nhẹ thờ ra một câu. Kéo chân gắm ở một bên qua bao lấy thân thể, thối lui đến một góc giường, hai tay ôm đầu gối, thân thể héo rút thành một khối, đầu khẽ dựa vào cánh tay, ánh mắt trong suốt một mảnh mông lung.

Sở Diễm chỉ cảm thấy ngực đau đớn một trận, liễu lĩnh đem nàng trôi chặt ở trong ngực. Thiên Dao giống như tượng gỗ, không hề giãy dụa phản kháng, nhưng cũng không để ý, chỉ tùy ý hắn ôm.

“Dao Nhi, nói cho ta biết đau ở đâu, ta tìm đại phu cho nàng.” Hắn nâng hai má nàng lên, đầu lòng hôn nhẹ lên môi nàng.

Thiên Dao chậm chọc cười, ánh mắt tan rã rơi vào một góc, nhật giọng nói: “Đau lòng, không thuốc chữa được.”

Trong lúc này, Sở Diễm giống như bị vạn tiễn xuyên tim, đau đến không cách nào hô hấp được. Hắn thừa nhận hắn dùng phương pháp tàn nhẫn nhất, ngu xuẩn nhất để lưu nàng lại. “Dao Nhi, ta biết nàng muốn tự do, vì một cuộc sống không bị bó buộc, nàng thậm chí chặt đứt toàn bộ giữa chúng ta. Nhưng mà, Dao Nhi, nàng không thể ích kỷ như vậy. Năm năm, năm năm này ta không có lúc nào không sống trong thống khổ cùng tối tăm, ta không dám suy đoán nàng có còn sống hay không, lại càng không dám tưởng tượng hài tử của chúng ta có thể tới thế giới này không. Một lần say rượu, các người xuất hiện trong cảnh mơ của ta, ta mừng rỡ như điên, nhưng sau khi tỉnh lại, mới phát hiện toàn bộ đều là bọt nước hư ảo.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Yêu là do thiên ý (7)

Thiên Dao thật sự như một tượng gỗ, đối với đau đớn gặm thết của hắn, không có một chút phản ứng nào. Quả thật, nàng làm sao có thể biết, bởi vì một cơn mộng ngắn ngủi kia, cả một thời gian rất dài, Sở Diễm cả ngày say rượu, mơ mơ màng màng sống qua ngày. Không ai có thể ngăn trở hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn ngày một sa sút. Sau cùng, là Từ ma ma ôm bài vị của tiên hoàng hậu đứng trước mặt hắn, buộc hắn một lần nữa tỉnh lại, nếu không, bà liền đập đầu vào linh vị chết, đến hoàng tuyền bồi tội với tiên hoàng hậu.

“Dao Nhi, nàng hận ta oán ta đều được, để cho ta lại ích kỷ một lần đi. Ta không thể buông nàng ra, không thể không có nàng.”

Thiên Dao không nói, ánh mắt tan rã lại từ từ có tiêu cự, yên tĩnh ngó nhìn hắn, nàng không tìm thấy nước mắt trên mặt hắn nhưng trong mắt hắn lại ướt át. Là nàng thương tổn hắn sao? Không, không phải. Thiên Dao ngay lập tức cắt đứt ý niệm này, từ đầu tới cuối, vẫn chỉ có hắn tổn thương nàng. Vỡ nát, thương tích đầy mình, nàng lại vẫn như cũ không học khôn.

Biết rõ có thể là cái bẫy, lại vẫn không chút do dự rơi vào. Tình yêu của nàng đối với hắn vĩnh viễn là lý do để hắn thương tổn nàng.

“Nữ nhân để người không buông bỏ được nhiều lắm. Hoàng hậu Linh Lung thanh mai trúc mã của người, Kỳ Quý phi vinh sủng lục cung của người, còn có nhóm quý nhân mỹ mạo trong Trữ Tú cung.” Thiên Dao chưa xong cười, trong nụ cười là tất cả trào phúng. “Nguyện lòng người chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau. Duy nhất của đế vương, bất quá chỉ là lời nói suông. Sở Diễm, người chưa bao giờ chịu được tịch mịch, lại bảo ta làm thế nào tin tưởng người.”

Nàng dùng lực tránh thoát ôm ấp của hắn, lao đảo bỏ xuống giường, nghiêng ngã lao đảo tựa vào vách tường băng lãnh, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy đề phòng.

“Dao Nhi, không phải như nàng tưởng tượng đâu, nàng nghe ta giải thích...”

“Không cần, ta không muốn nghe gì hết.” Thiên Dao thống khổ che lỗ tai lại, tuyệt vọng lắc đầu khóc. “Ngươi ích kỷ, ngươi bá đạo, ngươi muốn giữ lấy, ngươi có thể tiếp tục dùng loại phương thức bỉ ổi này. Ta bắt quá là nữ nhân bình thường, ta kháng không nổi được tính của hợp hoan tán, ta vẫn sẽ như cũ rên rĩ dưới thân ngươi... Sở Diễm, nếu đây là ngươi muốn, ngươi đại khái có thể tiếp tục...”

Tiếng ‘ầm’ nặng nề vang lên nhấn chìm giọng nói của Thiên Dao. Trong con thịnh nộ, Sở Diễm hất giá cầm nến bên cạnh, may mà ánh nến lúc rơi xuống bị chuông phong làm tắt, chưa cháy vật nào trong phòng.

“Nàng muốn nghĩ như thế nào đều tùy nàng, chẳng qua, Thảm Thiên Dao, ta nói cho nàng biết, trừ phi ta chết, nếu không nàng đừng mơ tưởng rời khỏi hoàng cung nửa bước... Cho dù ta chết, cũng sẽ lôi kéo theo bảo bối Ninh Nhi của nàng chôn cùng.”

“Sở Diễm, ngươi có còn là người hay không!” Thiên Dao điên cuồng gầm nhẹ, thân thể chậm rãi trượt xuống từ vách tường băng lãnh. Hắn uy hiếp nàng dùng Quân Ninh tới uy hiếp. Hắn đối xử với nàng như thế nào đều được, nhưng nàng quyết không cho hắn động tới Quân Ninh.

Hắn một tay kéo nàng từ trên đất dậy, không chút nào thương hương tiếc ngọc ném lên giường, lạnh giọng mở miệng, “Từ giờ trở đi, Thảm Thiên Dao, ta là ma quỷ của nàng.”

....

Thiên Dao không khóc không nháo không ngủ, vẫn giằng co tới đêm khuya, Sở Diễm bất đắc dĩ điểm huyết ngữ của nàng, mới xem như an tâm. Hắn ôm lấy nàng đi vào giấc ngủ, mãi đến lâm triều ngày hôm sau, Lưu Trung ở ngoài điện cung kính lên tiếng. Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, quả nhiên là ‘Xuân tiêu khổ đoán nhật cao khởi. Tông thừa quân vương bắt tảo triều.’

Chờ ở ngoài điện không chỉ có Lưu Trung cùng cung nhân, còn có Quân Ninh toàn thân mặc măng bào màu đen, khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn, râu mắt, khiến cho người ta đoán không ra cảm xúc lúc này của y. Sở Diễm mỉm cười đứng trước người y, cúi người, dặt bàn tay nhỏ lạnh lẽo của y.

“Ninh Nhi hôm nay muốn cùng trầm vào triều sao? Hay là muốn ở bên cạnh mẫu thân con.” Sở Diễm ảm giọng hỏi.

Lông mi Quân Ninh run rẩy vài cái, thấp giọng đáp lại, “Mẫu thân tạm thời cũng không tỉnh lại, con biết người động tay ở trong thuốc của bà.” Đôi má Quân Ninh ửng đỏ, cực kỳ hiển nhiên y biết trong được là thứ gì.

Sở Diễm râu mắt cười, khoe môi hàm chứa vài tia tà mị. Hắn đích thật lợi dụng Quân Ninh, hợp hoan tán mặc dù vô sắc vô vị nhưng Thiên Dao có nhiều phòng bị với hắn, khó tránh khỏi nhìn ra sơ hở, nhưng nếu Quân Ninh tự tay dứt cho nàng gì đó, nàng tự nhiên sẽ không đa tâm. Lần này bắt quả là Sở Diễm lợi dụng Quân Ninh để đạt tới mục đích của mình.

“Vay con vì sao vẫn bụng cho nàng uống?” Sở Diễm đưa cánh tay khê đặt lên vai Quân Ninh.

“Con biết người sẽ không thương tổn mẫu thân.” Quân Ninh khê cúi đầu, ánh mắt sâu am hiểu, giống như có vẻ đăm chiêu. “Nếu là như vậy đều không lưu lại bà được, vậy thì buông tay đi. Mấy năm nay mẫu thân chịu quá nhiều khổ, con không đành lòng thấy bà vì người mà khổ sở.”

Sở Diễm không nói, chỉ nắm tay y đi tới chính điện.

Sau khi lâm triều, Sở Diễm dẫn Quân Ninh về Ngự thư phòng, hắn để cho hài tử ngồi trên đùi, tay Quân Ninh cầm bút Lang Hào, mà Sở Diễm cầm lấy bàn tay nhỏ của y, hướng dẫn y viết chữ triện hoa mai. Quân Ninh cực kỳ thông minh, mà Sở Diễm cũng vô cùng kiên nhẫn dạy bảo. Lưu Trung cúi mình đứng hầu bên cạnh bàn mài mực, ông rất ít khi thấy nụ cười an hòa ôn nhuận trên mặt đế vương như vậy. Từ khi tiểu hoàng tử vào cung, rất nhiều chuyện đều đã xảy ra biến hóa vi diệu. Tính tình đế vương bình hòa hơn rất nhiều, tươi cười cũng nhiều hơn, chỉ có lúc đối mặt với Dao phi mới lộ ra vài phần bất đắc dĩ cùng phiền muộn.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Vân thừa tướng ở ngoài điện cầu kiến.” Tiểu thái giám ở ngoài điện cúi đầu nói.

“Để cho hắn vào đi.” Sở Diễm thuận miệng trả lời, buông tay Quân Ninh ra, chuyển thành vỗ về đầu y, lại vẫn như cũ cho y ngồi trên đùi mình.

Sau chốc lát, Vân Kiềm mặc triều phục đi nhanh mà vào, quỳ lạy trước người Sở Diễm.

“Đứng lên đi.” Đình đầu truyền đến giọng nói đậm mặc trầm ôn, Vân Kiềm theo lời đứng dậy, nhìn thấy Quân Ninh ngồi trong lòng Sở Diễm khi đó, ánh mắt lóe lên trong giây lát. Sở Diễm tỉnh tỉnh lạnh lùng, từ trước đến nay không nguyện gần người, lại đối đưa nhỏ này trăm y trăm theo, đặc biệt nuông chiều. Hắn chưa từng làm phụ thân, đương nhiên không cách nào hiểu được huyết mạch thân cận giữa phụ tử.

“Nếu Vân tướng là vì chuyện lập trữ mà đến, không cần mở miệng.” Vân Kiềm chưa mở miệng, lại bị Sở Diễm phong bế lời muốn nói, hiển nhiên, hắn hiểu rõ ý đồ hắn tiến đến lần này. Quân Ninh hồi kinh ngày thứ hai, Sở Diễm liền ở trong triều đề xuất chuyện lập trữ, mà các đại thần giống như đã thương lượng tốt, nhao nhao đứng ra phản đối, cái gì tổ tông gia pháp đều bị lấy ra. Nhưng chuyện Sở Diễm quyết định, đừng nói là quần thần phản đối, cho dù là công thần khiêu chiến thiên hạ, hắn cũng không sợ hãi.

Vân Kiềm lại quỳ gối xuống đất, bộ dáng hiên ngang lẫm liệt. Mấy năm nay, hắn càng ngày càng có bóng dáng Vân thừa tướng ngày trước. “Mong hoàng thượng nghe một lời của thần.”

Sở Diễm vẫn chưa đáp lại, ánh mắt di chuyển theo đầu bút lông của Quân Ninh, tâm tư vẫn chưa dừng lại trên người Vân Kiềm. Mà đối với tình huống này, Vân thừa tướng đã coi như không thấy gì, tiếp tục mở miệng nói, “Tổ tiên từng lập tổ chế, hoàng tử phải trưởng thành mới sắc phong thái tử, tuyệt không thể phá vỡ. Huống chi, hoàng thượng còn đang tại vị, hoàng tử lại tuổi nhỏ, lúc này đề xuất lập trữ, không khỏi quá sớm. Hoàng thượng hà tất phải

nóng lòng nhất thời.”

Sở Diễm hừ cười một tiếng, lườm biếng ngược mắt, “Theo ý của Vân thừa tướng, nếu như trăm chết bất đắc kỳ tử, Ninh Nhi tuổi nhỏ lại không thể kế vị, kia Đại Hàn chẳng phải là thiên hạ đại loạn rồi ư.”

Lời đế vương nói ra kinh người, Vân Kiềm cả kinh, cúi mình phủ phục trên đất. “Vi thần không dám.”

Sau một lúc lâu trăm mặc, Sở Diễm mới mở miệng: “Đứng lên đi.” Lại nói với Lưu Trung ở bên cạnh, “Ban tọa cho Vân tướng, dâng trà.”

“Thần không dám.” Vân Kiềm chấp tay khách sáo, nhưng vẫn phất tay áo đứng dậy, ngồi xuống trên cái ghế gần đó.

“Ninh Nhi, gọi biểu thúc.” Sở Diễm âm giọng nói với Quân Ninh.

Quân Ninh nho nhả lễ độ đứng dậy, hướng Vân Kiềm khẽ gọi một tiếng, “Biểu thúc.”

“Thần không dám, tiểu hoàng tử không cần đa lễ.” Vân Kiềm cuống quýt đứng dậy, khom người đáp lễ.

Sở Diễm nhẹ cười, hướng Lưu Trung ở một bên nói, “Mang tiểu hoàng tử hồi Cảnh Dương cung nghỉ ngơi đi.”

“Lão nô tuân chỉ.” Lưu Trung chấp tay, cùng Quân Ninh rời khỏi điện, cũng lệnh người hầu đóng cửa điện.

Sở Diễm lườm nhác dựa vào nệm êm ở sau người, tùy ý mở tấu chương ở bên cạnh ra, mười cái thì hết tám chín cái là phản đối chuyện lập trữ, hần xem đến phiên. “Biểu ca có từng nghĩ tới trăm vì sao phải nóng lòng lập Ninh Nhi làm thái tử.”

“Thần ngu dốt.” Vân Kiềm cúi đầu trả lời.

Mắt phượng Sở Diễm khẽ nheo lại, đôi mắt đen sâu không thấy đáy. “Trăm từng hứa với Thiên Dao, nếu như sinh hài tử, y sẽ là thái tử của trăm. Trăm thiếu Dao Nhi quá nhiều, đã hứa hẹn với nàng, trăm hy vọng có thể bồi đắp từng cái một.”

Vân Kiềm không nói, đối với chuyện giữa Sở Diễm và Thiên Dao, hần không thể nào xen vào. Trách nhiệm của hần là phụ trợ Sở Diễm, thủ hộ giang sơn Đại Hàn. Quân Ninh tuổi nhỏ, chủ nhỏ nước nhĩ, đối với giang sơn xã tắc bất lợi. Nhưng pháp lý không vượt ngoài nhân tình, Cảnh Khang để cùng Dao phi bất quá là một đôi uyên ương số khổ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Đòi người hối hận nhất là gì? (1)

“Quân Ninh tuổi nhỏ, tư tưởng võ công đều đã vượt xa phạm vi tuổi tác. Huống chi, y là con nối dòng duy nhất của trăm, ý trăm đã quyết, chỉ cần biểu ca không đứng ra phản đối, trăm tự có biện pháp đối phó đám lão nhân ngoan cố kia.”

Vân Kiềm nhất thời nghẹn lời, sự tình đề cập tới Thiên Dao, hần vậy mà rơi vào thế khó xử. Hần làm sao lại muốn Thiên Dao bị thương tổn, trải qua nhiều năm, rất nhiều chuyện, hần đã nghĩ thấu, có lẽ Sở Diễm mới đúng là chốn đi về duy nhất của Thiên Dao. Chỉ có nam nhân cao cao tại thượng kia mới cho nàng nổi toàn bộ thế giới.

Vân Kiềm than nhẹ một tiếng, chấp tay đứng dậy, “Thần tỉ mỉ suy xét, tiểu hoàng tử thông minh hơn người, mẫu phi là Dao phi đứng đầu hậu cung, thân phận tôn quý, mặc dù tuổi nhỏ, nhưng là lựa chọn tốt nhất cho vị trí Thái tử. Vi thần nguyện phụ tá Thái tử.”

Sở Diễm mỉm cười, trong mắt chợt lóe lên giảo hoạt. Mặc dù chuyện cách đã nhiều năm, Vân Kiềm vẫn như cũ không thể thương tổn Thiên Dao, vì thành toàn Thiên Dao, hần sẽ thỏa hiệp.

...

Một chỗ khác, nội điện Cảnh Dương cung, Quân Ninh đi nhanh mà vào, cũng chỉ có thị nữ đợi ở hai bên, không thấy bóng dáng Thiên Dao.

“Mẫu thân đâu?” Y nhìn về phía Yêu Nguyệt ở một bên.

“Hồi bẩm tiểu hoàng tử, nương nương ở bên trong phòng tắm rửa.” Yêu Nguyệt cúi người hành lễ, cung kính trả lời.

Quân Ninh nhàn nhạt gật đầu, liền đi vào trong phòng. Trong phòng ấm áp như mùa hạ, ngăn cách bằng tấm bình phong thủy mặc, sương mù từ từ lan tỏa.

“Ninh Nhi ư?” Sau bình phong truyền đến giọng nói trầm nhẹ của Thiên Dao, mang theo một chút ghen ngạo. Thân thể của nàng vẫn như cũ ngâm trong

nước, chỗ hơi nước không che giấu được, vai cô gầy trước người có dấu hôn ngân không đồng nhất. Nàng dùng lực chà lau, da thịt trắng nõn bị ma sát đồ bưng, lại giấu không được vết tích hoan ái.

Ngoài bình phong, Quân Ninh nhủ mi tâm, lên tiếng hỏi, “Người ở bên trong đã bao lâu?”

Thiên Dao không nói, làn môi nhếch lên, mu bàn tay che miệng, nức nở khóc, lại muốn ra về kiên cường ở trước mặt Quân Ninh. “Ninh Nhi hình như về sớm rất nhiều, hôm nay thái phó không tới giảng bài sao?” Thiên Dao không dấu vết chuyển đề tài, tiếng nước róc rách chuyển động, nàng đã kéo qua sa y ở một bên khoác lên người, từng bước một bước ra khỏi mặt nước.

Quân Ninh tuy biết nàng né tránh, cũng không nguyên đi vạch trần lớp phòng ngự yếu ớt của nàng, liền theo lời nàng nói, “Ông ấy nghị sự với Văn tướng ở Ngự thư phòng, con liền trở về trước. Mẫu thân cả ngày tù túng ở trong phòng, chúng ta đến Ngự hoa viên hít thở không khí được không?”

“Ừ.” Thiên Dao nhàn nhạt gật đầu, y phục trên người đã mặc chỉnh tề mới chậm rãi đi ra.

“Lúc sáng, Huệ Nhi cũng la hét muốn đi Ngự hoa viên chơi đùa a.” Thiên Dao mỉm cười dắt tay Quân Ninh, lại lệnh Yêu Nguyệt dẫn Huệ Nhi tới. Nàng một mực cười, mặc dù che giấu rất tốt, Quân Ninh vẫn như cũ bắt được nhàn nhạt ưu thương dưới đáy mắt nàng kia.

Mi tâm cau chặt chưa từng buông lỏng, Quân Ninh không ngừng suy nghĩ, có phải y làm sai rồi hay không? Hoặc là nam nhân kia cũng không thể cho mẫu thân hạnh phúc.

Vào xuân, cảnh trí Ngự hoa viên cực đẹp, trên cỏ xanh biếc, Quân Ninh cùng Huệ Nhi vui vẻ chạy, điều bướm bướm trong tay càng bay càng cao, tươi cười trên mặt Huệ Nhi so với ánh mặt trời sau giờ ngọ còn sáng hơn. Quả thực vẫn là tiểu hài tử, đêm qua cũng bởi vì nhớ mẫu thân mà khóc rống không ngừng, hôm nay có bạn chơi, nhất thời quên phiền não, vui vui vẻ vẻ chơi đùa.

“Huệ Nhi chạy chậm một chút, cẩn thận té ngã.” Thiên Dao lên tiếng nhắc nhở, nhìn Huệ Nhi chạy như chim nhỏ, có khi cũng không dừng được lo lắng. Nữ hài tử không giống nam nhi, dù sao cũng được nuông chiều, té ngã chung quy sẽ đau một lúc.

Hơi thở Huệ Nhi dồn dập lại vẫn như cũ cười đến mặt mày cong cong. “Cô cô yên tâm, có Quân Ninh ca ca ở đây, Huệ Nhi sẽ không bị thương.”

Nghe xong lời nói đơn thuần của hài tử, Thiên Dao bật cười, trong mắt lại hiện lên một tia ấm áp. Huệ Nhi hoàn toàn tin tưởng Quân Ninh, mà Quân Ninh lại toàn tâm toàn ý che chở Huệ Nhi. Cảm tình như vậy, nàng cực kỳ hâm mộ. Có khi, nàng cũng không nhịn được suy nghĩ, có lẽ Sở Diễm cùng Linh Lung chính là tình cảm như vậy, thuở nhỏ gần nhau, vốn không thể thay thế được. Nói ra, nàng mới đúng là người ngoài phá hoại tình cảm của bọn họ.

“Trong cung này có hơn mấy đứa trẻ, thật đúng là náo nhiệt không ít a.” Một giọng nói kiều mị từ xa lại gần, Tiết Oánh được thị nữ nâng đỡ chậm rãi đi tới trước bàn đá Thiên Dao ngồi, cũng cúi người thi lễ với Thiên Dao, “Thần thiếp Tiết Oánh tham kiến Quý phi nương nương.”

“Tỷ tỷ không cần đa lễ, ngồi đi.” Thiên Dao mỉm cười đáp lời, khách sáo, cũng không thân thiện.

Tiết Oánh ngồi xuống bên người nàng, ánh mắt ôn nhã vẫn đuổi theo phương hướng của Quân Ninh cùng Huệ Nhi. “Từ khi muội muội cùng tiểu hoàng tử vào cung, trong cung quả nhiên náo nhiệt rất nhiều. Hôm qua phụ thân gửi thư nhà tới vẫn nhắc: ‘Hôm nay tâm tình hoàng thượng rất tốt, cũng liên tục đề cập chuyện lập trữ ở trên triều đình.’ Không bao lâu nữa, tiểu hoàng tử liền phải đổi thành tiểu thái tử rồi. Muội muội quả nhiên có phúc khí tốt a! Phụ thân đặc biệt dặn ta phải dính lấy chút không khí vui mừng của muội muội, hầu hạ hoàng thượng, tương lai có may mắn cũng có thể vì hoàng thượng sinh hài tử.”

“Chuyện lập trữ Thiên Dao vẫn chưa nghe hoàng thượng nhắc tới, có thể là tin đồn vô căn cứ mà thôi. Tỷ tỷ hà tất chuyện bé xé ra to.” Thiên Dao nói vài ba câu. Trong mấy câu Tiết Oánh nói, câu nào cũng có thâm ý khác, nữ nhân hậu cung này, có ai là kẻ dễ bắt nạt. Mà Thiên Dao vô tâm tranh thủ tình cảm, tự nhiên cũng lười ứng phó với nàng.

Mà nàng vừa dứt lời, Huệ Nhi tựa như chim nhỏ nhào vào trong lòng nàng, thấp giọng gọi một tiếng, “Cô cô.” Quân Ninh cũng theo sát phía sau, đi tới bên người Thiên Dao, cũng lệnh thị nữ bưng long nhãn qua, cẩn thận bóc, sau đó đưa tới bên môi Thiên Dao.

“Hôm nay mặt trời lên cao, mẫu thân sao lại không sai người bưng dù che nắng, nếu phơi nắng bị thương làm sao cho tốt.”

“Mẫu thân đâu nào dễ bệnh như vậy.” Thiên Dao nhẹ cười, đem long nhãn Quân Ninh đưa bỏ vào trong miệng Huệ Nhi. Hai đứa hài tử đang chơi vui vẻ, lúc này lại đột nhiên bỏ đùa chạy tới, hiển nhiên là giải vây giúp nàng. Quân Ninh biết nàng không thích ứng phó việc vặt trong cung, mọi chuyện lớn nhỏ trong Cảnh Dương cung đều giúp nàng lo liệu thỏa đáng, ở bên ngoài, lại chán xuống tất cả những nữ nhân không liên quan gì.

“Ninh Nhi, Huệ Nhi gặp qua Hiền phi nương nương.” Thiên Dao nhẹ cười, lấy khăn lụa tuyết trắng lau mồ hôi trên trán Huệ Nhi.

“Tham kiến Hiền phi nương nương.” Huệ Nhi tiến lên một bước, vô cùng hữu lễ khom người thi lễ.

“Quận chúa Minh Châu không cần đa lễ, tới, cho Hiền phi nương nương ôm một chút có được hay không?” Tiết Oánh nhẹ cười vờn cánh tay, vốn có ý tốt mà Huệ Nhi hiển nhiên không cảm kích. Nàng mỉm cười đứng dậy, lại lần nữa nhào vào ôm Thiên Dao, nhút nhát quay đầu nhìn về phía Tiết Oánh.

Tiết Oánh tự rước mặt mặt, đành phải thu tay lại. Ánh mắt mỉm cười rơi vào trên người Quân Ninh, trên dưới đánh giá, ngày đó bên cạnh ao sen, mới đầu không biết hẳn là hoàng tử, cũng không từng thật sự đánh giá qua, hiện giờ xem ra, tính tình thanh lãnh cao ngạo này, quả nhiên cực kỳ giống hoàng thượng.

Quân Ninh mang khuôn mặt thanh lãnh, chỉ hơi hơi chấp tay, “Hiền phi nương nương.”

“Bộ dáng của tiểu hoàng tử cùng hoàng thượng trái lại cực kỳ giống nhau, ngày khác nhất định là nhân trung long phượng.”

“Tiểu hoàng tử vốn là long tự, hiện giờ bắt quá chỉ chờ cự long bay lên thôi.”

Cách đó không xa trên đường lát đá, Sở Diễm dưới sự theo hầu của Lưu Trung và một nhóm thị vệ đi tới. Lưu Trung nửa khom người, mỉm cười xu nịnh nói.

“Hoàng bá phụ.” Tiểu Huệ Nhi giơ tay gọi, cũng thoát khỏi ôm ấp của Thiên Dao, đi tới chỗ Sở Diễm.

“Huệ Nhi ngoan.” Sở Diễm mỉm cười ôm Huệ Nhi vào trong lòng, ngón tay thon dài vuốt xuôi theo chóp mũi nhỏ nhắn của Huệ Nhi. “Mới vừa chơi cái gì, cười vui vẻ như vậy?”

“Quân Ninh ca ca cùng Huệ Nhi chơi điều đó.” Huệ Nhi ngọt ngào ngây thơ trả lời.

Sở Diễm nhẹ cười, ánh mắt nhàn nhạt di chuyển qua lại giữa Quân Ninh cùng Huệ Nhi, sau đó lại cân nhắc mở miệng hỏi, “Huệ Nhi thích cùng Quân Ninh chơi điều sao?”

“Thích a.” Huệ Nhi khờ dại trả lời.

“Vậy Huệ Nhi thích Quân Ninh ư?”

“Thích.” Huệ Nhi cơ hồ không cần nghĩ ngợi.

Nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Quân Ninh càng ngày càng hồng, ý cười Sở Diễm lại càng sâu thêm vài phần, “Đội Huệ Nhi trưởng thành gả cho Quân Ninh có được hay không?”

“Ninh Nhi, dẫn muội muội hồi cung nghỉ ngơi đi, chơi lâu như vậy, nàng cũng mệt rồi.” Giọng nói Thiên Dao lần át một chữ ‘được’ rụt rè của Huệ Nhi.

Tươi cười trên mặt Sở Diễm vẫn như cũ, buông Huệ Nhi trong lòng ra. Quân Ninh đi tới, dặt bàn tay nhỏ của Huệ Nhi, cúi đầu đi về phía Cảnh Dương cung, cực kỳ hiển nhiên, trên mặt hai đứa hài tử đều không có tươi cười vừa nãy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Đòi người hồi hận nhất là gì? (2)

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Tiết Oánh mỉm cười đứng dậy, dịu dàng thi lễ. Mà Sở Diễm lạnh nhạt gật đầu, sau đó đi tới trước người Thiên Dao, tiếp nhận áo choàng bằng gấm trong tay Lưu Trung khoác lên vai Thiên Dao.

“Gió xuân lạnh cũng không mặc áo khoác đã ra ngoài, cẩn thận nhiễm phong hàn.”

Thiên Dao không nói, khẽ cúi đầu, cánh tay kéo nhẹ áo choàng trên vai. Sở Diễm khoanh tay đứng bên người nàng, cũng không nhiều lời, ánh mắt ôn nhuận trầm thấp ngó nhìn nàng. Giống như giữa thiên địa, chỉ có gió, mây cùng hai người. Bất luận cái gì khác cũng đều là dư thừa.

Tiết Oánh là người sáng suốt, tất nhiên sẽ không tự tìm mất mặt. Hướng chỉ, trước mặt Sở Diễm, nàng nhất định phải duy trì hình tượng Hiền phi đoàn trang hiền thực. Nàng khẽ nhếch môi, mỉm cười đứng dậy, nói khẽ, “Đã có hoàng thượng ở đây ngắm cảnh cùng muội muội, thần thiếp xin được cáo lui trước.”

Nàng dẫn theo người hầu cung nhân trong Cảnh Nhân cung chậm rãi rời khỏi, Lưu Trung thức thời dẫn theo cung nhân còn lại cũng khom người thối lui ra ngoài. Ngự hoa viên to như vậy quả thật chỉ có hai người Sở Diễm và Thiên Dao.

Gió nhẹ thổi, phát qua cỏ xanh nhạt, tản ra thoang thoang mùi bùn đất nhàn nhạt. Sở Diễm ôn nhã cười, duỗi cánh tay khẽ ôm Thiên Dao, nhạt giọng nói, “Dao Nhi là tất phải thế. Quân Ninh và Huệ Nhi là hai đứa nhỏ vô tư, ngày khác nếu có thể thành cũng là một giai thoại, cũng là chuyện tốt.”

Thiên Dao lạnh nhạt, lông mi dài run rẩy, trong mắt nhiễm chút mờ mịt, “Quân Ninh cùng Huệ Nhi còn nhỏ, như thế nào yêu, như thế nào là tình, chỉ sợ vẫn nhìn không thấu. Nếu cuộc đời này Quân Ninh nhất định chạy không khỏi nhà giam hoàng cung này, kia cũng là mệnh của nó. Làm sao lại khổ sở lôi kéo Huệ Nhi chôn cùng. Huệ Nhi tuy nhỏ, nhưng lại cực thanh cao, hiện tại nàng vẫn còn không biết, nhưng nàng cũng sẽ trưởng thành, cũng sẽ hiểu được, làm thế từ Quân Ninh, gặp phải chính là cùng nữ nhân của y chia sẻ trượng phu.”

Sở Diễm than nhẹ, trong lòng biết nàng chung quy có oán, lại càng không nguyện Thẩm Huệ đi theo vết xe đổ của mình. “Dao Nhi...” Hắn thấp giọng gọi

một tiếng, lại không phản bác được.

“Hoàng thượng có thể không lập Quân ninh làm Thái tử sao? Hay là, hoàng thượng cảm thấy Quân Ninh thà rằng bất chấp cả thiên hạ để làm chuyện xấu, vì Huệ Nhi mà lục cung vô phi?” Thiên Dao nâng mắt, nhìn thẳng vào mắt phượng thâm thúy của hắn, ánh mắt thanh hàn, khí thế bức người.

“Dao Nhi, quân vương đồng dạng có bất đắc dĩ của họ. Nàng vì sao không chịu thông cảm? Chỉ cần đỡ xuống lòng phòng bị, chúng ta cũng có thể sống như những phu thê thông thường.”

“Thật sự có thể chứ?” Thiên Dao trào phúng cười, ánh mắt trong suốt hiện lên làn sương mờ nhạt. “Mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi. Kìa mới đúng là cuộc sống mà Thiên Dao muốn. Hậu cung nữ nhân vô kể, tranh đấu trong vô hình, ta thật sự có thể làm như không thấy sao? Sở Diễm, tình yêu của người chồng không được toàn bộ, ta không có khả năng như thế.”

Sở Diễm cười khổ, bàn tay nâng cằm nhỏ của nàng lên, thản nhiên nói, “Không tồi, nàng còn có thể cảm nhận được ta đối với nàng là yêu.”

Sắc mặt Thiên Dao khẽ biến thành trắng xanh, nghiêng đầu né tránh cái ôm của hắn, giọng nói ra lại hơi hơi khàn khàn, “Sở Diễm, ta không muốn cãi cò những chuyện này với người. Về chuyện của Huệ Nhi... ta hy vọng người có thể hủy bỏ phong hào quận chúa của nàng, thả nàng xuất cung.”

“Thả nàng xuất cung, nàng cảm thấy Ninh Nhi sẽ bỏ được sao?”

Thiên Dao như không nghe thấy thờ dài, “Ninh Nhi là hài tử hiểu lễ, y biết cái gì đối với Huệ Nhi là tốt nhất. Y sẽ không ích kỷ giống như hoàng thượng.”

Nói đi nói lại, chuyện lại quay trở về trên người Sở Diễm. Hắn bất đắc dĩ cười khổ, than thở mở miệng, “Trong vườn gió lớn, trở về đi, việc này trăm sẽ xử lý.”

...

Thánh chỉ về việc hủy bỏ phong hào quận chúa Minh Châu chưa ra, ma ma chiếu cố Huệ Nhi chỉ nhắc tới chuyện nàng xuất cung, Huệ Nhi liền khóa mình trong phòng, nói cái gì cũng không chịu ra, thậm chí, không ăn không uống. Ma ma hết cách, đành phải sai người đến Cảnh Dương cung chờ lệnh.

Quân Ninh gõ cửa một hồi lâu, trong phòng lại im ắng, không có chút phản hồi. Hết cách, Quân Ninh sai người phá cửa phòng. Trong phòng, Huệ Nhi một người ru rú dưới chân giường ngăn người, một gương mặt tái nhợt treo đầy nước mắt.

“Huệ Nhi.” Quân Ninh đau lòng ôm nàng vào trong ngực, khẽ nhếch môi, đôi mắt đã có vài phần ướt át.

“Quân Ninh ca ca.” Một đôi bàn tay của Huệ Nhi gấu gao nắm lấy eo Quân Ninh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực y, trầm thấp khóc. “Quân Ninh ca ca, bọn họ muốn đưa Huệ Nhi về Giang Nam rồi. Huệ Nhi đã không thể ở cùng một chỗ với Quân Ninh ca ca.”

“Huệ Nhi ngoan, Huệ Nhi đừng khóc.” Quân Ninh ôn nhu an ủi, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn đạt nhưng cũng vô cùng nặng trĩu.

Huệ Nhi vô tội lắc đầu, ngược lại càng khóc to hơn, bàn tay nhỏ nắm lấy góc áo y, bộ dáng đáng thương tội nghiệp, “Quân Ninh ca ca, huynh đi van cầu hoàng thượng, có được hay không? Hoàng thượng thương Quân Ninh ca ca nhất, nhất định người sẽ nghe Quân Ninh ca ca nói. Huệ Nhi không muốn đi, Huệ Nhi không muốn rời khỏi Quân Ninh ca ca.”

Quân Ninh vô cùng đau lòng nhưng ngoại trừ an ủi, cái gì y cũng không làm được. Y biết mẫu thân nói rất đúng, nếu không thể cho Huệ Nhi tương lai, như thế chỉ có thể thả cho nàng tự do, mới có thể không thương tổn đến nàng. “Huệ Nhi ngốc, nhà của muội ở Giang Nam, Huệ Nhi đương nhiên phải đi về. Quân Ninh ca ca hứa với muội, nhất định sẽ tới Giang Nam thăm muội.”

“Huynh gạt người.” Huệ Nhi đáng thương tội nghiệp chu miệng lên, “Muội nghe ma ma nói, hoàng tử trước khi trưởng thành không dễ dàng xuất cung, nếu Huệ Nhi đi, sẽ không gặp được Quân Ninh ca ca rồi! Quân Ninh ca ca, có phải huynh không cần Huệ Nhi nữa không?”

“Không phải, không phải. Quân Ninh ca ca thích Huệ Nhi nhất...” Giọng nói Quân Ninh khẽ khàn khàn, đột nhiên quay đầu đi chỗ khác, tại chỗ nàng không nhìn tới, lông mi dài lay dánh hơi nước.

Thình lình, Huệ Nhi đột nhiên đẩy y ra, chạy nhanh ra ngoài điện. Hai chân nàng vấp đề trần, bởi vì chạy quá nhanh, ở trên đường đá trong vườn nặng nề té ngã, bàn tay nhỏ cùng đầu gối đều bị đá đâm vào da, rỉ máu. Huệ Nhi bị đau khóc lớn. Quân Ninh theo sát phía sau, đau lòng ôm nàng lên, lại bị nàng đẩy ra.

Huệ Nhi bất chấp đau đớn, lại cố chấp chạy về phía trước, chạy thẳng đến tầm cư của Thiên Dao. ‘Bịch’ một tiếng quỳ trước mặt Thiên Dao, một khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã khóc nhoe nước mắt. Nàng cảm mếp vấy Thiên Dao, nghẹn ngào khóc, “Cô cô, Huệ Nhi sẽ nghe lời, Huệ Nhi cực kỳ ngoan, van cầu người đừng đuổi Huệ Nhi đi. Huệ Nhi không thể rời khỏi Quân Ninh ca ca.”

“Huệ Nhi mau đứng lên.” Ngực Thiên Dao tê rần, một tay ôm lấy tiểu cô nương chật vật không chịu nổi từ trên đất lên. Quân Ninh theo sát đuổi tới Huệ Nhi, lại dừng lại tại cửa.

“Cô cô, có phải Huệ Nhi làm gì không tốt cho nên người không thích Huệ Nhi nữa. Cô cô, Huệ Nhi sẽ thay đổi, van cầu người đừng đuổi Huệ Nhi, van cầu người!” Huệ Nhi bị Thiên Dao ôm vào trong ngực, đã khóc không thành tiếng.

Thiên Dao lấy khăn lụa tuyết trắng khẽ lau nước mắt trên má Huệ Nhi, lại mở hai bàn tay nhỏ của nàng ra, trong lòng bàn tay dĩ nhiên rách máu, mấy viên

đá nhỏ bén nhọn vẫn còn cắm vào trong da thịt. “Huệ Nhi bị té sao? Có phải rất đau hay không? Ngoan, Huệ Nhi đừng khóc.”

“Yêu Nguyệt, lấy Kim Sang được tới.”

“Vâng ạ.” Yêu Nguyệt gạt đầu đáp lời, nhanh nhẹn mang Kim Sang được tốt nhất tới. Thiên Dao tiếp nhận thuốc mỡ từ nàng, thật cẩn thận bôi lên chỗ da trầy trong lòng bàn tay và đầu gối Huệ Nhi. Thuốc mỡ đọng vào vết thương có chút nóng rát, Huệ Nhi cau chặt mi tâm, gắt gao cắn môi, cũng không muốn kêu đau thành tiếng, nước mắt giọt to giọt nhỏ lại dừng không được chảy xuống.

“Đau không?” Thiên Dao ôn nhu hỏi.

Huệ Nhi theo bản năng gạt đầu, nhưng lại rất nhanh lắc đầu. “Huệ Nhi không có đau, cô cô, Huệ Nhi cực kỳ nghe lời, người lưu Huệ Nhi lại có được hay không, cô cô!”

“Đưa ngón, chẳng lẽ Giang Nam không tốt sao? Con ở trong cung như vậy, phụ thân cùng mẫu thân sẽ nhớ con.” Thiên Dao đau lòng vuốt ve khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Huệ Nhi.

Huệ Nhi oa một tiếng khóc lớn, trong miệng không ngừng gọi phụ mẫu. “Huệ Nhi cũng nhớ phụ thân và mẫu thân, nhưng mà phụ thân và mẫu thân còn có tiêu đệ đệ. Nhưng Quân Ninh ca ca chỉ có Huệ Nhi, Huệ Nhi không muốn Quân Ninh ca ca cô đơn một mình. Cô cô, Huệ Nhi đồng ý ở cùng Quân Ninh ca ca một đời một kiếp.”

Thiên Dao thờ dài ôm Huệ Nhi vào trong lòng, Huệ Nhi ở trong ngực nàng từ từ an phận, tiếng khóc càng ngày càng nhỏ, sau cùng lại ngất trong vòng ôm của nàng. Nàng nhẹ nhàng đặt Huệ Nhi lên giường mềm mại, cũng thật cẩn thận kéo chăn gấm đắp cho nàng, lúc này mới phát hiện hai chân của Huệ Nhi vẫn dề trằn, một đôi chân bị đông lạnh đến đỏ bầm.

“Hải tử gốc này.” Nàng bắt đầu dĩ buông tiếng thờ dài.

Nơi cửa, góc âm u, thân thể Quân Ninh khẽ sát vào trụ hành lang băng lãnh, bả vai không ngừng run. Sở Diễm mới vừa hạ triều trở về, nhìn thấy Quân Ninh như vậy, nhất thời hiểu rõ nguyên do. Hắn đi đến bên người Quân Ninh, duỗi cánh tay nửa ôm y vào trong ngực, mỉm cười mở miệng, “Ninh Nhi không nở rời khỏi Huệ Nhi sao?”

Quân Ninh dùng lực lau lệ nơi khóe mắt, quật cường nói, “Không nở rời xa muội ấy, lại càng không nở thương tổn muội ấy. Quân Ninh là con nối dòng hoàng gia, mẫu thân nói, con cho muội ấy thiên hạ lại không thể cho muội ấy duy nhất, con không thể ích kỷ chặt đứt cánh chim của muội ấy, để cho muội ấy muộn phiền cả đời bên cạnh con.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 217: Đau như thế nào

Sau khi nghe Quân Ninh nói xong, Sở Diễm cũng không cười nổi nữa. Hắn đau lòng vuốt ve đầu Quân Ninh, một lúc sau, mới chậm rãi mở miệng, “Nếu yêu liên nhất định nguyện ý vì đối phương mà hy sinh. Ninh Nhi, con có biết trong đời một người hối hận nhất là điều gì không?”

Quân Ninh nhìn vào ánh mắt thâm thúy của Sở Diễm, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Là cố chấp kiên trì những thứ không nên kiên trì, lại dễ dàng buông bỏ thứ không nên buông bỏ.”

Hắn đã từng là cái sau. Mà hiện tại, Thiên Dao là người về trước. Thế cho nên tình yêu của bọn họ, nhất định còn phải vượt mọi chông gai.

“Cùng Lưu Trung đến Ngự thư phòng đọc sách đi, nơi này giao cho trăm.”

Quân Ninh cứng ngắc tại chỗ, ánh mắt lo lắng không khỏi nhìn vào bên trong.

Sở Diễm ôn nhuận cười, lại nói, “Ninh Nhi, con nguyện ý tin tưởng trăm không? Trăm sẽ cho con một công đạo mãi ý.”

Quân Ninh trầm tư hồi lâu, mới nặng nề gạt đầu. Sau đó, cùng Lưu Trung rời đi.

Trong phòng, Huệ Nhi ngủ say trên giường, Thiên Dao an vị tại mép giường, an tĩnh ngắm nhìn nàng. Từ trên người Huệ Nhi, nàng tựa hồ thấy được bóng dáng của chính mình. Biết rõ như thiêu thân lao đầu vào lửa, lại không chút chùn bước. Nàng làm toàn bộ, nhìn như tàn nhẫn, nhưng thật sự vì thương yêu Huệ Nhi. Nàng cùng Quân Ninh ở chung càng lâu, cảm tình càng sâu, càng không bỏ xuống được. Tương lai, cho dù nàng nguyện ý cùng người khác cùng chung phu quân, đơn thuần như Huệ Nhi, lại làm sao có thể trốn được chuyện nữ nhân lục đục với nhau sau này, người lừa ta gạt. Nàng sẽ phải chịu thêm nhiều thương tổn.

Thiên Dao đã từng mất đi, cho nên, so với bất luận kẻ nào nàng hiểu rõ đau đớn đó là như thế nào.

“Đây là kết quả nàng muốn thấy sao?” Sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp ám khàn, Thiên Dao vẫn chưa quay đầu, lại biết là hắn.

“Ta chỉ không muốn nàng trở thành ta thứ hai mà thôi, như vậy cũng sai rồi sao?”

Sở Diễm dừng bước bên người nàng, duỗi cánh tay nắm lấy vòng eo của nàng, cảm nhẹ nhàng ma sát tóc mai của nàng. “Nàng không có sai, chỉ là, Dao Nhi, chúng ta không có tư cách quyết định cuộc đời của Huệ Nhi. Huống chi, nàng phải tin tưởng Quân Ninh, y có năng lực bảo hộ người y yêu thương.”

Thiên Dao cười khổ, không dấu vết tránh khỏi cái ôm của hắn, nâng mắt, an tĩnh ngóng nhìn hắn, trong mắt là đau xót hắn không cách nào chạm tới. “Sở Diễm, người có từng bảo hộ ta! Trong mắt người chỉ có giang sơn Đại Hàn, ta vĩnh viễn đứng ở sau cùng.”

Sở Diễm trầm mặc, hắn thừa nhận, hắn không thể nào phản bác. Nếu hắn có thể sớm một chút nhận rõ tình cảm của mình, hắn sẽ không một lần lại một lần bỏ qua nàng. Cũng là do hắn do dự, làm cho bọn họ liên tiếp phản cách 5 năm dài đằng đẳng. Bọn họ đã mất đi quá nhiều, thế cho nên, bây giờ, hắn không cách nào lại buông tay lần nữa.

“Dao Nhi muốn nhấn tâm tiếp tục hành hạ hai hài tử vô tội này sao? Quân Ninh, nó không phải ta.”

Quân Ninh không phải Sở Diễm, y cực kỳ may mắn. Y có phụ thân che chở, có mẫu thân yêu thương, y có thể sống trong sự ấm áp, y là con nối dòng duy nhất của đế vương, không cần phải gặp cảnh tranh quyền đoạt vị, càng không cần chính tay đâm người thân. Trên tay y sẽ không lấy dính huyết tính không nên có. Tính cách của y sẽ không lạnh lùng bén nhọn như Sở Diễm... Cho nên, chỉ cần Quân Ninh đầy đủ kiên định, y đủ để bảo vệ Huệ Nhi.

“Ta đã viết thánh chỉ điều nhiệm Thảm Đông Thần hồi kinh phục chức, Huệ Nhi mặc dù không ở lại trong cung, Quân Ninh vẫn như cũ có thể thường xuyên gặp nàng. Dao Nhi, đây là nhượng bộ lớn nhất của ta, ta không nguyện để Quân Ninh thương tâm nửa phần.”

Thiên Dao hồi cung, đó là lợi thế kiểm chế Tư Đồ gia tốt nhất, Thảm Đông Thần ở lại Giang Nam đã vô nghĩa. Cân nhắc mãi, Sở Diễm điều hắn về kinh, vừa khéo công khai đặt dưới mí mắt, ngược lại càng yên tâm. Thứ hai, cũng có thể giải quyết tâm sự của Quân Ninh, hắn tự nhiên biết thời biết thế, thành toàn việc này.

Thiên Dao nói không sai, gia quốc thiên hạ, Thiên Dao là tình cảm chân thành đời này của hắn, mà giang sơn Đại Hàn là trách nhiệm hắn không thể trốn tránh. Hai cái ở trong sinh mạng hắn đều không thể thiếu.

...

Một chỗ khác, trong Ung Hòa cung, Sở Uyển đã bị giam cầm hơn nửa tháng. Nhớ ngày đó nàng vinh sủng hậu cung, phi tần trong cung kia đều đến nịnh bợ. Từ khi Dao phi vào cung, đế vương hàng đêm làm bạn ở bên, chuyên sủng lục cung, địa vị không người có thể đuổi kịp. Mà Sở Uyển từ sau khi bị giam, địa vị xuống dốc không phanh, cái gọi là tường sụp đổ nhân đây, trong lúc này, Ung Hòa cung đặc biệt thanh lạnh, ngay cả nô tỳ trong cung cũng đã bắt đầu không chịu quản thúc.

“Nuông nuông, Hiền phi nuông nuông đến đây.” Tỳ nữ khom người mà vào, Sở Uyển đang nửa tựa trên nệm, chán đến chết thương thức con cò trắng đen trước mặt. Tiết Oánh được thị nữ nâng vào, váy xanh như nước, đặc biệt tươi đẹp động lòng người. Dựa theo vị phân cấp bậc lễ nghĩa, nàng hơi hơi cúi người thi lễ với Sở Uyển.

“Khó có được tỳ tỳ ghé thăm, Ung Hòa cung này của bản cung có lẽ đã lâu chưa dính hơi người rồi.” Sở Uyển ôn hòa nói một câu, ánh mắt tùy ý quét qua Tiết Oánh, khẽ chi xuống vị trí đối diện, “Tỳ tỳ ngồi đi.”

Tiết Oánh nhắc vạt váy ngồi xuống đối diện nàng, mỉm cười nhìn bản cò trắng đen trước mặt. “Hoàng thượng trước kia thích nhất đánh cờ cùng muội muội, hiện giờ cũng đã có khoảng thời gian không tới rồi. Khó tránh khỏi muội muội tịch tịch.”

Sở Uyển hừ cười một tiếng, lạnh lùng nói, “Chẳng lẽ tỳ tỳ không như vậy? Vào ban ngày hoàng thượng bị quốc sự quấn thân, vào đêm lại ngủ trong Cảnh Dương cung, nghe nói thái độ Dao phi vẫn ôn hòa, hoàng thượng vẫn bảo hộ nàng trong mắt. Thật quả nhiên đáp lại câu nói kia, nam nhân đều không tự trọng.”

Sắc mặt Tiết Oánh khê biến, ho nhẹ một tiếng, phát tay cho lui chúng cung nhân trong phòng, “Trước mặt cung nhân, muội muội có thể nào nói lời không chừng mực như vậy.”

Sở Uyển lơ đãng, tiện tay bỏ lại con cò trắng. “Hiện giờ bản cung thất thế, đám nô tài lác lư theo gió sớm lười nhắc đi, mấy cái này đều là tâm phúc của bản cung, bọn hắn biết cái gì nên cái gì không nên nói.”

Tiết Oánh than nhẹ, “Muội muội ở trong cung nhiều năm, cũng nên biết nữ nhân trong thâm cung tranh đấu gay gắt, khó lòng phòng bị, vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

“Tỳ tỳ tới, hắn không vì nhắc nhở bản cung ‘cẩn thận thì hơn’ chứ.” Sở Uyển đùa cợt mở miệng, tiện tay làm loạn con cò trắng đen trên bàn cờ.

“Mấy ngày nữa là thanh minh, hoàng thượng sẽ dẫn theo hậu cung tần phi đến hoàng lăng làm tế điện tổ tiên, đến lúc đó, bản cung sẽ tìm cơ hội thích hợp để hoàng thượng trước giải trừ cảm tức cho muội muội.” Tiết Oánh không nhanh không chậm nói xong, bưng chén trà ấm trong tay lên, nhấp một ngụm.

Trên mặt Sở Uyển lại không có chút vui vẻ, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, đem quân cờ tán loạn từng con từng con lần nữa bỏ vào trong lọ. “Ra ngoài thì đã sao, Thảm Thiên Dao hồi cung, hoàng thượng lại cũng không cần một cái bóng như ta rồi.”

Tiết Oánh nhẹ cười, “Muội muội không cần tự coi nhẹ mình, bất luận như thế nào, hoàng thượng những năm gần đây đều sủng muội muội, hiện giờ thái độ của Dao phi đối với hoàng thượng ôn hòa, chỉ sợ cũng dễ ý việc này. Chỉ cần chúng ta ở một bên chăm ngời thổi gió, Dao phi tự nhiên sẽ càng thêm bất hòa với hoàng thượng. Hoàng thượng dù sao cũng là thiên tử một triều, cho dù người yêu Dao phi, cũng không có khả năng thuận theo không chừng mực. Tổng sẽ có một ngày chán ghét, trái lại, muội muội liền có thể lần nữa có được sủng ái của hoàng thượng.”

Sở Uyển nhủ mi tâm, nâng mắt, có vẻ đắm chiều chăm chú nhìn Tiết Oánh hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, vẫn như cũ là ngữ điệu ôn hòa, “Năm năm này, bản cung chỗ nào cũng áp chế tỷ tỷ, hiện giờ tỷ tỷ cũng không kẻ hiềm khích trước kia, tận lực bày mưu tính kế vì bản cung, quả thật không thể không để cho bản cung hoài nghi động cơ của tỷ tỷ.”

Tiết Oánh cười nhạt một tiếng, đối với lời Sở Uyển nói không chút nào thấy ngại. Trước khi tới đây, nàng liền dự đoán được Sở Uyển sẽ có nghi vấn này, Sở Uyển dù sao cũng không phải đồ ngốc, hẳn không dễ dàng bị vài lời nói của nàng lừa bịp. “Muội muội hiện giờ thất sủng, bản cung lại cần gì phải tới hại muội, bản cung còn không ngốc đến làm chút chuyện hại chính mình. Tỷ muội chúng ta thế nào cũng cùng gia tộc, một cung vinh cùng hại, bản cung hiển nhiên là muốn giúp muội.”

Sở Uyển vẫn chưa đáp lại, suy tư xem trong lời nói của nàng rốt cuộc có mấy phần chân ý.

Tiết Oánh không chút buồn bực, đặt chén trà trong tay xuống, thông thả đứng dậy. “Bản cung đã nói xong, muội muội vẫn nên cẩn thận suy nghĩ kỹ đi.” Nàng lại cúi người cúi đầu, khoe môi hàm chứa ý cười nhạt, liếc thấy lò than trong phòng Sở Uyển không than. “Hiện giờ tuy đã đầu mùa xuân, thời tiết lại chưa ấm lên. Than lửa của muội muội dùng hết rồi, khó trách trong phòng lại lạnh như vậy, bản cung mới ngồi một lát tay đã đông cứng. Bản cung sai người đưa tới một ít, chờ chút muội muội sai người đốt lên đi. Hiện giờ bất quá là nhất thời bị quản chế, ngày lạnh của muội muội vẫn ở phía sau a.”

Tiết Oánh dưới sự nâng đỡ của thị nữ rời khỏi, trên đường dài vắng vẻ, hai người một trước một sau tiêu sái, cung nhân người hầu đi theo sau lưng ở một khoảng cách xa.

“Kỳ quý phi hiện giờ đã thất sủng, chỉ sợ không có khả năng đông sơn tái khởi, nương nương hà tất phải làm điều thừa. Người xem bộ dáng ngạo mạn kia của nàng ta, thực làm người ta căm tức. Bộ dáng đã thế thảm như vậy mà còn tưởng chính mình là Quý phi nương nương sủng mộ lực cung trước kia sao!” Bội Nhi thật cẩn thận đỡ chủ tử từ nhà mình, lại căm giận lại nhai.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 218: Hậu cung không thể chuyên sủng

Tiết Oánh lạnh nhạt mà cười, trong mắt chợt lóe lên thần sắc giảo hoạt. “Nàng tuy là biểu muội của bản cung, vừa vào cung, bản cung cũng từng quan tâm nàng nhiều mặt, nhưng từ khi nàng đắc thế chưa từng bận tâm qua tình tỷ muội. Bản cung đối nàng sớm không còn tình cảm tỷ muội.”

“Vậy nương nương lại vẫn lo lắng đưa than lửa gì cho nàng ta?” Bội Nhi khó hiểu hỏi.

“Đương nhiên là bởi vì nàng còn có giá trị lợi dụng. Bản cung muốn lợi dụng nàng để đối phó với Dao phi. Sở Uyển từ trước tới nay tự cho là thanh cao, làm sao đồng ý chịu vũ nhục này. Chỉ cần bản cung thoáng chăm ngời thổi gió, nàng tự nhiên sẽ bị đầu óc ghen tị làm mù mờ. Nếu như nàng có thể diệt trừ Dao phi là tốt nhất, cho dù là trừ không xong, hoàng thượng cũng sẽ không trách tội đến trên đầu bản cung. Bản cung chỉ cần ngồi yên xem hổ đấu.”

Bội Nhi cười, khẽ cúi người, “Nương nương quả nhiên là mưu kế hay. Một hòn đá ném hai con nhạn. Dao phi nếu như bị thương tổn, hoàng thượng nhất định sẽ không tha thứ cho Kỳ quý phi, nhẹ thì đem nàng đày vào lãnh cung, nặng thì bắt cả gia tộc. Nương nương vừa lúc trúng được giận.”

Tiết Oánh mỉm cười không nói, trong nụ cười có mùi vị âm mưu.

Đoàn người đi đến phong đình ở bờ thủy tạ, chỉ thấy trong đình Thiên Dao một thân áo trắng trắng tuyết, đang chơi đùa cùng Huệ Nhi, một lớn một nhỏ, thật là mỹ nhân cực kỳ, quả nhiên là hấp dẫn ánh mắt người. Tiếng cười duyên như chuông bạc, liên tiếp giống như tiếng trời. Tiết Oánh theo bản năng nghi chân ngóng nhìn, cảm thấy phong cảnh trước mặt di động, đẹp giống như một bức tranh sơn thủy lãng mạn.

“Vẻ đẹp của Dao phi quả thật độc nhất vô nhị.” Bội Nhi bên cạnh hét lời cảm thán, “Nghe nói mặc dù tính tình Dao phi lãnh đạm, lại chưa bao giờ từng trách móc nặng nề cung nhân, cũng coi như là một vị chủ tử tốt.”

Tiết Oánh bắt đầu cười, như có như không thờ dài, “Nàng đích thật là một nữ tử tốt khó có được. Bản cung làm sao nguyện ý xuống tay với nàng, nếu như trách, chỉ có thể trách hoàng thượng đối nàng quá mức sủng ái.”

Trước khi Dao phi hồi cung, Sở Uyển mặc dù vinh sủng hậu cung, kiêu căng ương ngạnh, nhưng cũng chưa từng tới mức chuyên sủng. Hoàng thượng thỉnh thoảng còn có thể bớt ra chút thời gian đến dùng bữa cùng nàng. Từ khi Dao phi vào cung, hoàng thượng chưa từng bước vào Cảnh Nhân cung nửa bước. Phụ thân năm lần bảy lượt gửi thư thúc giục, báo cho nàng nhất quyết không được thất sủng, liên lụy gia tộc.

Xuống tay với Dao phi, nàng cũng xuất phát từ bất đắc dĩ. Tổ tiên gây dựng sự nghiệp tới nay, hậu cung từ trước đến nay không chấp nhận được chuyên

sủng, tập sủng ở toàn thân, lại làm sao không phải tập oán ở toàn thân!

...

Thanh minh tế tổ, trong hoàng lăng, Sở Diễm toàn thân áo xanh nhạt, trên cầm bảo dùng ngân tuyến thêu hình rồng bay trên mây. Theo sát phía sau đích thị là cung tần phi. Phi tử hậu cung Sở Diễm không hề tính là nhiều, đều là cách ăn mặc trắng trong thuần khiết, đi đầu chính là hai vị Quý phi Thiên Dao cùng Sở Uyển. Quân Ninh khoanh tay đứng ở một bên Thiên Dao, áo khoác trắng, bàn long bốn móng lượn vòng trên đầu vai, tóc búi cao, so với ngày xưa càng lộ ra sự thanh quý.

“Ninh Nhi, lại đây.” Sở Diễm quay đầu, vươn tay trái ra với Quân Ninh. Quân Ninh tuân nhan đạm mạc, hai ba bước đi tới bên cạnh Sở Diễm. Dưới sự chỉ dẫn của hần bái tế tổ tiên. Như vậy, tương đương chính thức nhận tổ quy tông. Ba ngày trước, thánh chỉ đã hạ, Sở Diễm sắc phong nhi tử độc nhất của hần làm thái tử. Chỉ còn chờ sau thanh minh tế tổ, hành lễ sắc phong, hiện giờ Quân Ninh đã có thể tự xưng Thái tử.

Trên đàn tế cao cao, Quân Ninh quỳ gối xuống đất, Sở Diễm khoanh tay đứng ở bên người y, giọng nói ôn nhuận, “Ninh Nhi, con là con nối dòng của hoàng gia, là nhi tử duy nhất của trẫm, đợi sau này trẫm trăm tuổi, vạn lý giang sơn Đại Hân sẽ là trách nhiệm con phải gánh vác, con có được hoàng quyền chí cao vô thượng, đồng thời cũng nhận sứ mệnh nặng nề. Về sau, hi vọng ái ố của con, yêu cùng hận của con, đều dính liền không rời thiên hạ này, cũng có thể bất kỳ lúc nào vì thiên hạ trăm họ mà hy sinh toàn bộ của con.”

Quân Ninh rũ mắt không nói, một lúc sau, mới chậm rãi mở miệng nói, “Người cũng từng vì giang sơn của người mà hy sinh mẫu thân sao? Mẫu thân để cho con buông tha Huệ Nhi, có phải bởi vì bà không muốn Huệ Nhi trở thành vật hy sinh của con?”

Mây kiếm Sở Diễm hơi hơi nhếch lên, tuân nhan có chút trắng xanh. “Ninh Nhi còn nhỏ, có một ngày, con sẽ hiểu được, trẫm cũng có bất đắc dĩ của trẫm.”

Quân Ninh trầm mặc, trong mắt thâm thúy càng trở nên lãnh trầm.

“Đứng lên đi, trời lạnh, theo trẫm hồi cung thôi.” Sở Diễm đứng thẳng người, đưa tay mở ra trước mặt Quân Ninh.

Quân Ninh do dự một lát, mới đem bàn tay nhỏ của mình đặt vào lòng bàn tay Sở Diễm, tùy ý hần nắm tay mình, từng bước một đi xuống đàn tế. Dưới đài, các cung tần phi quỳ gối xuống đất, hô to hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Quân Ninh thừa nhận, y thỏa mãn với loại cảm giác cao cao tại thượng, nhận vạn người cúng bái này. Mẫu thân nói, loại cảm giác này tên là ‘đã tâm.’ Mà người của Sở gia, trong máu trời sinh liền tồn tại đã tâm, không thể nào thoát khỏi.

Đi xuống đàn tế, Sở Diễm dừng trước người Thiên Dao, đem tay của Ninh Nhi đặt vào trong tay nàng. “Để Ninh Nhi theo nàng hồi cung trước đi, trẫm còn có chút chính vụ muốn xử lý, trễ chút hồi cung bồi nàng. Trẫm đã sai người thu dọn Vị Ương cung thỏa đáng, hôm nay liền có thể vào ở. Sau khi Ninh Nhi được sắc phong, y liền nhập chủ Đông cung.”

“Hoàng thượng tự quyết định là được.” Thiên Dao lạnh nhạt đáp lời, đối với chuyện này cũng không để bụng, đang ở nơi nào đối với nàng mà nói cũng không khác nhau là mấy.

Xe ngựa dừng trước cửa Vị Ương cung, Huệ Nhi sớm chờ lâu ở cửa cung, nhìn thấy Thiên Dao cùng Quân Ninh trở về, vui vẻ nghênh đón. Ma ma chăm sóc nàng theo sát phía sau, khăn trương gọi, “Quận chúa cẩn thận chút, coi chừng té.”

“Cô cô, Quân Ninh ca ca!” Huệ Nhi như chim nhỏ vui vẻ nhào vào lòng Quân Ninh.

“Lúc nào cũng lỗ mãng như thế!” Quân Ninh thấp giọng trách cứ, trên tuân nhan là ôn nhu khó có thể che giấu.

Huệ Nhi nhẹ cười, rời khỏi cái ôm của Quân Ninh, lại kéo cánh tay Thiên Dao. “Cô cô, ma ma mới vừa nói với con, phụ mẫu con sắp vào kinh. Về sau Huệ Nhi cùng bọn họ ở trong kinh thành, cũng có thể thường xuyên nhìn thấy cô cô cùng Quân Ninh ca ca, phải không?”

“Ừ.” Thiên Dao gật đầu, dặt bàn tay nhỏ của nàng, mở lòng bàn tay ra vẫn còn lưu lại vết thương nhọt nhạt. “Miệng vết thương của Huệ Nhi còn đau không?”

“Không đau rồi. Mỗi ngày Quân Ninh ca ca đều thoa thuốc cho Huệ Nhi, còn thổi thổi hơi cho Huệ Nhi, Huệ Nhi không còn đau nữa.” Tiểu cô nương khờ dại nói xong, một gương mặt tinh xảo ngây thơ đáng yêu cực kỳ.

“Vậy ư? Quân Ninh đối Huệ Nhi thật tốt.” Thiên Dao nhẹ cười, ánh mắt ôn nhu rơi vào trên người Quân Ninh. Hai gò má Quân Ninh ửng đỏ, cúi đầu đi nhanh vào trong Vị Ương cung. Thiên Dao nắm tay Huệ Nhi, theo sát phía sau.

Trong cung, Từ ma ma sớm chờ, trên bàn bày mấy món điểm tâm tinh xảo cùng trái cây, đều là Thiên Dao thích ăn.

“Lão nô tham kiến Quý phi nương nương.” Từ ma ma vừa muốn cúi người thi lễ, lại bị Thiên Dao đỡ lấy. Nàng hơi hơi cười nói, “Ma ma không cần đa lễ. Người không ở trong Cảnh Dương cung hầu hạ, sao lại tới trong Vị Ương cung rồi?”

Khuôn mặt băng sơn trăm năm bất biến của Từ ma ma khó có được vài phần biểu tình, nhẹ nhàng cười mở miệng nói, “Nương nương hiện tại thân thể không tiện, hoàng thượng lo lắng người khác hầu hạ, cố ý sai phái lão nô tiến đến. Trong Cảnh Dương cung đại thần lui tới thường xuyên, bất lợi cho nương nương tĩnh dưỡng thân thể, hoàng thượng lúc này mới sai người một lần nữa sửa chữa Vị Ương cung cho nương nương ở, không biết nương nương có hài lòng?”

“Rất tốt, làm phiền ma ma rồi.” Thiên Dao cười đáp, chỉ là ý cười chưa đạt tới đáy mắt. Trong Cảnh Dương cung, Sở Diễm không để ý nàng nguyên ý hàng đêm dây dưa, nàng nhất thời sợ ý, hiện giờ đã có thai hơn tháng. Hài tử cũng là một sinh mệnh vô tội, Thiên Dao tự nhiên sẽ không nhẫn tâm không cần, cũng chỉ có thể tạm thời chịu khuất phục.

Ngự y ngày ngày vì nàng chẩn mạch báo bình an, chuyện mang thai tự nhiên không thể gạt được Sở Diễm, thế cho nên hẳn mới có an bài này.

“Hồi bẩm nương nương, Kỳ quý phi cầu kiến.” Yêu Nguyệt đẩy cửa vào, cúi người bẩm báo Thiên Dao.

Thiên Dao thoáng chần chờ, Sở Uyển cùng nàng chưa từng có gây hấn, huống chi, lúc ban đầu Quân Ninh vào cung đã từng cùng nàng ta kết oán. Nàng kia cũng là người thanh cao, Thiên Dao vẫn chưa nghĩ tới sẽ tới Vị Ương cung cầu kiến.

“Mời Kỳ phi vào đi.”

Trong chốc lát, Sở Uyển dưới sự điều dắt của thị nữ đi vào. Nàng đã đổi y phục trắng khi tế tự, toàn thân cung trang xanh lục, giữa tóc là một cây trâm vàng, cả người xem ra mình miễm động lòng người.

“Sở Uyển tham kiến Dao quý phi, quý phi nương nương vạn an.” Sở Uyển dịu dàng cười, cúi người thi lễ.

Thiên Dao nhất thời kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn lại đoán không ra mục đích Sở Uyển đến đây. Trái lại Từ ma ma ở một bên vô cùng cảnh giác, lên tiếng nói, “Kỳ quý phi không cần đa lễ. Người cùng Dao phi đều là phẩm vị Quý phi, há có thể hành đại lễ này, nếu như truyền đến trong tai hoàng thượng, chỉ cho là Dao phi nương nương ý sùng nà kiêu, khất khe với người.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219: Ánh trăng sáng

Sở Uyển nhẹ cười, lạnh nhạt mở miệng, “Ma ma đa tâm rồi, Dao phi vào cung trước Sở Uyển, thời gian hầu hạ hoàng thượng cũng lâu hơn chút, đương nhiên nhận nổi lễ của Sở Uyển. Dao phi hồi cung nhiều ngày, bắt đầu đi đúng lúc Sở Uyển bị cấm túc, không thể tới làm lễ với Dao phi tỷ tỷ, tỷ tỷ không nên trách mắng phải.”

“Kỳ quý phi nói lời gì vậy.” Thiên Dao cười cho qua, nói với Yêu Nguyệt bên cạnh, “Vẫn còn không dọn chỗ cho Kỳ phi.”

Sở Uyển vẫn tươi cười, được thị nữ đỡ ngồi xuống, sau đó lại chuyển ánh mắt nhàn nhạt sang trên người Quân Ninh ở một bên. “Thái tử điện hạ hữu lễ.”

Sắc mặt Quân Ninh lạnh nhạt, nhẹ giọng trở về một câu, “Kỳ nương nương hữu lễ.”

Sau khi làm lễ, không khí lại rơi vào trong yên lặng. Thiên Dao vốn không phải người nhiều lời, Quân Ninh cũng lạnh lùng, tiểu Huệ Nhi vô cùng hiểu tùy mặt gửi lời, nắm tay Quân Ninh, an tĩnh đứng ở một bên, vẫn luôn cúi đầu. Từ ma ma chỉ phân phó cung nhân nửa khép cửa sổ, vừa có thể để cho không khí tươi mới bên ngoài thổi vào trong phòng, lại tránh cho Thiên Dao nhiễm phong hàn, trong lư hương đốt Bạch Tước Lệ, tán ra mùi thơm nhàn nhạt, vị đăng chất.

Trong phòng mỗi góc đều có lò than hồng, trong phòng ấm áp như hạ, Thiên Dao chỉ mặc sa y đơn bạc, dung nhan tuyệt mỹ, nhìn qua vẫn như cũ là 18 tuổi. Giống như thiếu nữ đang ở độ xuân thì, thật khiến người đó kỳ.

“Nương nương, người nên uống thuốc rồi.” Thị nữ Yêu Nguyệt bưng thuốc ấm vào, thật cẩn thận đặt thuốc trước mặt Thiên Dao, chén trắng ngọc, nước thuốc nâu khê dao động. Thiên Dao nhẹ nhàng nhú mày, chỉ nhàn nhạt đáp lời, “Đặt ở đó trước đi.”

“Nương nương.” Từ ma ma thắm thía lên tiếng nhắc nhở, bưng chén thuốc trên bàn qua, thổi nguội, tự mình đưa đến bên môi Thiên Dao, “Nương nương có thể nào tùy hứng như vậy, thuốc vẫn nên nhân lúc ấm nóng mà uống mới được.”

Thiên Dao hết cách, đành phải tiếp nhận chén thuốc trong tay Từ ma ma, cau chặt mi tâm, ngửa đầu một hơi cạn sạch. Bởi vì uống mau, đặt chén thuốc xuống xong lại khê ho lên, cơn tỉnh thoảng nôn khan.

“Nương nương lại khó chịu sao?” Từ ma ma lo lắng hỏi, thúc giục Yêu Nguyệt ở phía sau, “Vẫn còn không mau mang chút mợ tới.”

Yêu Nguyệt kích động chạy ra ngoài, chốc lát sau, liền đem mợ ướp bụng vào. Cực kỳ hiển nhiên, thứ này vẫn luôn chuẩn bị trong cung, chỉ sợ bệnh trạng nôn khan của Dao phi này không phải ngày một ngày hai. Quân Ninh tiếp nhận mợ trong tay Yêu Nguyệt, dùng đầu ngón tay kẹp một quả lên đưa vào trong miệng Thiên Dao.

“Thân thể tỷ tỷ không khỏe sao? Sao lại phải uống thuốc?” Sở Uyển ra tiếng dò hỏi, mà bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã nắm chặt, lòng bàn tay chảy ra một tầng mồ hôi. Nàng lại không ngờ, tự nhiên biết chỉ người có thai mới có thể thích mợ cùng mấy món chua, chẳng lẽ Dao phi đã mang thai sao?

“Không có gì, chỉ là cảm nhiễm phong hàn.” Thiên Dao thuận miệng đáp lại, đầu ngón tay xoa bóp huyệt Thái Dương có chút đau, con buồn ngủ ập tới. Gắn đây cũng vô cùng thích ngủ, may mà hài tử coi như an phận, không hề nháo nhào như Quân Ninh ngày trước. Thiên Dao nghĩ, bây giờ hẳn là nữ hài tử thuận theo nghe lời đi.

“Nương nương buồn ngủ sao?” Từ ma ma mở miệng hỏi, Thiên Dao cười, thuận thế đưa tay đặt lên cánh tay bà.

Sở Uyển xem như thức thòi, mỉm cười đứng dậy, hơi hơi thi lễ với Thiên Dao, “Nếu tỷ tỷ muốn nghỉ ngơi, Sở Uyển xin được cáo lui trước.”

“Ma ma thay ta tiễn Kỳ phi đi.” Thiên Dao nhẹ giọng phản phó.

Từ ma ma khom người, theo Sở Uyển hướng ngoài viện mà đi. Thiên Dao dưới sự nâng đỡ của Quân Ninh nằm trên giường nệm, trên người đắp áo lông cáo dày nặng. Quân Ninh an tĩnh canh giữ bên người nàng, trong tay tùy ý lật xem một quyển sách. Thiên Dao nheo đôi mắt đẹp, mỉm cười ngó nhìn y.

“Yên tâm, ta vẫn khỏe.”

Quân Ninh không nói, đầu ngón tay khẽ đặt vào mạch cổ tay nàng. Một lúc sau, mới nhạt giọng mở miệng, “Sư mẫu nói lúc người sinh con, thân thể căn bản bị tổn thương, con sợ thân thể người không chịu nổi hài tử trong bụng.”

Thiên Dao mỉm cười, Quân Ninh trưởng thành sớm, có khi thật sự khiến cho nàng có chút bất đắc dĩ, “Ninh Nhi thích đệ đệ hay muội muội?”

“Đều tốt cả.” Quân Ninh khó có khi hiện lên ý cười, “Các người bình an thì tốt.”

Thiên Dao mang theo ý cười, chậm rãi khép lại một cặp mắt sáng. Quân Ninh vẫn như cũ an tĩnh canh giữ bên người nàng, một tác cũng không rời.

Chạng vạng, Sở Diễm xử lý xong quốc sự liền trở lại Vị Ương cung. Thiên Dao còn đang ngủ, hẳn thay Quân Ninh canh giữ bên người nàng. Thị nữ Yêu Nguyệt đem thuốc ầm vào, dừng bước bên giường Thiên Dao.

“Hoàng thượng, ngự y nói nên thừa dịp thuốc nóng uống mới tốt.” Yêu Nguyệt lên tiếng nhắc nhở.

“Đặt ở đó trước đi.” Sở Diễm nhạt giọng mở miệng. Yêu Nguyệt nhẹ nhàng đặt ở bàn bên cạnh, cung kính cúi người thối lui ra ngoài.

“Dao Nhi, tỉnh rồi nên uống thuốc thôi.” Sở Diễm mềm nhẹ gọi, duỗi cánh tay nâng nàng từ trên giường dậy. Lông mi Thiên Dao hơi hơi rung động, chậm rãi mở mắt. Hắn yêu thương ôm nàng vào trong ngực, đầu ngón tay tùy ý vuốt xuôi chóp mũi nàng. “Gắn đây giống như rất thích ngủ, có phải vật nhỏ trong bụng không ngoan không?”

Thiên Dao nhàn nhạt lắc đầu, khoe mắt liếc thấy nước thuốc đen đặc trên bàn, mi tâm nhíu lại.

Sở Diễm nhẹ cười, khẽ hôn lên trán nàng. “Ngự y nói thân thể nàng còn yếu, thai này đặc biệt phải cẩn thận mới được.” Hắn áp lên trán nàng, ánh mắt ôn nhuận như mặt nước. Hơi thở ấm áp hít vào thở ra của hắn ở trên gò má nàng, ngưa ngứa. Dung nhan đậm mực của Thiên Dao lại vẫn như cũ bình lặng.

“Dao Nhi, sinh cho ta một tiểu công chúa đi. Cũng mỹ mạo thông tuệ như nàng, ta nhất định sẽ nâng con bé trong lòng bàn tay.”

“Thiên Dao chỉ hy vọng hài tử bình an ra đời, không có ước muốn gì khác.” Thiên Dao bình tĩnh như nước nói.

Sở Diễm nhẹ cười, hôn khẽ lên cánh môi nàng. “Đưa ngọc, ta sẽ bảo vệ nàng. Đừng nghĩ ngợi lung tung, con của chúng ta nhất định có thể bình an đi tới thế gian này.”

“Hy vọng như vậy.” Thiên Dao nhạt giọng trả lời, bất đắc dĩ chỉ thuốc trên bàn. “Được nếu không uống liền nguội rồi.”

Sở Diễm đứng dậy, bung chén thuốc bạch ngọc, dứt từng muỗng thuốc vào miệng Thiên Dao, Thiên Dao vẫn cau chặt mày, mãi đến khi uống hết thuốc. Sở Diễm đặt chén thuốc không ở một bên, nếu là ngày xưa, hẳn sẽ theo thói quen dứt một quả mơ vào trong miệng nàng. Nhưng hôm nay lại nghiêng người lên trước, đề thấp đầu, hôn lên đôi môi mềm mại của nàng. Đầu lưỡi dò xét vào trong miệng nàng, hấp dẫn được chất chua xót trong miệng nàng. Thiên Dao yếu ớt vùng vẫy trong ngực hắn.

Lúc Sở Diễm buông nàng ra, hô hấp của Thiên Dao đã hỗn loạn, đôi má ửng đỏ nhàn nhạt. Sở Diễm nhẹ cười, đầu ngón tay tùy ý xuyên qua mái tóc mềm mại của nàng. Vài ngày trước, hàng đêm cùng nàng triền miên, mặc dù nàng không nguyện, hắn lại vẫn thực hiện được. Hiện giờ có hài tử, chỉ sợ một khoảng thời gian rất dài không thể cùng nàng thân thiết, quả thật làm cho người ta không biết làm sao.

“Sở Diễm, người không thể...”

“Không thể cái gì?” Sở Diễm tà mị cười, vô cùng thân thiết hôn lên má nàng. “Yên tâm, trước khi hài tử ra đời, ta sẽ không chạm vào nàng.”

Đôi má Thiên Dao đỏ ửng, xoay lưng lại, không hề để ý tới hắn, “Ta mệt rồi.” Nàng nói thầm.

“Nàng vừa mới tỉnh lại, lại muốn ngủ sao?” Sở Diễm bật cười, vậy mà lại khom người ôm nàng từ trên giường lên, đi nhanh vào trong vườn. “Thỉnh thoảng cũng cần phải hít thở không khí mới mẻ, tiểu công chúa của trẫm muốn thưởng thức ánh trăng ban đêm.”

Ban đêm đầu xuân, lạnh bạc như nước. Sở Diễm cúi ngoại bào khoác lên người nàng, ôm chặt nàng trong ngực. Trong Vị Ương cung tròng một ít hoa, đang lúc nở rộ, mùi hoa nhàn nhạt xen lẫn trong gió, càng thúc giục người đi vào giấc ngủ. Thiên Dao tựa vào trong lồng ngực ấm áp của Sở Diễm, khẽ khép mắt lại, lông mi nhẹ nhàng rung động.

“Dao Nhi nàng xem trăng đêm nay thật đẹp, nữ nhi của chúng ta nhất định xinh đẹp trong sáng như ánh trăng. Liền gọi nàng là Khiết Nhi, có được hay không? Phong hào là Lung Nguyệt công chúa.” Sở Diễm nhẹ cười, đầu ngón tay vuốt ve gò má ónh nhuận của nàng. Xúc cảm trắng mịn, đúng là làm cho người ta yêu thích không buông tay.

“Hài tử trong mắt phụ mẫu đều là tốt nhất.” Thiên Dao chậm rãi mở mắt, mỉm cười nói nhỏ, bàn tay khẽ vuốt ve bụng dưới còn bằng phẳng. “Nhớ rõ lúc nhỏ mẫu thân thích ôm ta ngắm trăng, bà cũng nói qua ta là ánh trăng đẹp nhất.”

“Dao Nhi cũng là ánh trăng sáng trong lòng ta.” Sở Diễm ôm chặt nàng, giọng nói đều cực ôn nhu. Lúc nam nhân này nói lời tâm tình, quả thật ngọt ngào chết người.

Khỏe môi Thiên Dao gọi lên nụ cười nhạt, sau đó, một khoảng thời gian rất dài, hai người trầm mặc ôm nhau. Mặc dù ở trong ngực hân, thân thể Thiên Dao vẫn ôn lãnh như cũ, Sở Diễm bất đắc dĩ than, nhạt giọng nói, “Là ta làm không tốt sao? Vì sao luôn không cách nào sưởi ấm được nàng?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Phụ cùng tử (1)

Thiên Dao im lặng, ánh mắt nhìn về bầu trời xa xa, ánh mắt còn thanh lãnh hơn so với ánh trăng. “Đại khái là tâm lạnh đi. Hoàng thượng muốn bắt quá là vậy khiến Thiên Dao bên người, ta đã bị người khóa trái vào lòng, hà tất phải cưỡng cầu quá nhiều.”

Mắt phượng Sở Diễm lạnh lùng vài phần, ý cười bên môi hơi chua xót. Lúc nàng thương hân, hân không thích nàng, mà lúc hân yêu nàng, lòng của nàng càng chạy càng xa. Là hân lỡ mất cơ hội bắt lấy nàng, quả nhiên tự tạo nghiệt không thể sống. Hiện giờ lưu lại người của nàng, cũng hy vọng có thể từng chút một hòa tan lòng của nàng. Hân không tin tâm Thiên Dao làm bằng bằng.

“Đêm lạnh, trở về thôi.” Hân ôm nàng lên, lại hướng trong điện mà đi, đường lát đá lục giác tron bóng, hai bên treo đèn lồng cao âm đạm. Thiên Dao tựa vào trong ngực hân, bên tai là hơi thở ấm áp cùng lời nói ní non như có như không. Hân nói “Dao Nhi, ta sẽ làm tan chảy trái tim của nàng, dù cho, phải dùng thời gian một đời một kiếp.”

Trong Vị Ương cung, Quân Ninh vừa mới dỗ Huệ Nhi đi vào giấc ngủ, liền ở trong phòng ngủ Thiên Dao chờ nàng trở về. Y nửa tựa vào nệm lưng trên ghế, trong tay tùy ý lật một bản binh thư. Bên cạnh bàn bày một mâm trái vài tươi mới, đã bóc vỏ và lựa, chỉ chờ thịt quả trắng nõn. Thiên Dao không thích phiền toái, đa số thời điểm không đụng chạm những hoa quả phải bóc vỏ như vậy, thế cho nên Quân Ninh đã tập thành thói quen đem hoa quả tươi mới bóc vỏ dứt cho nàng ăn.

Sở Diễm ôm Thiên Dao vào, Quân Ninh khẽ ngược mắt, bình lặng, chỉ thản nhiên nói, “Trở lại.” Ngược lại là Thiên Dao xấu hổ khẽ ho khan vài tiếng.

“Nàng nghỉ ngơi trước, ta còn có chút tấu chương chưa phê, trễ chút trở về bồi nàng.” Sở Diễm ní non bên tai Thiên Dao, sau đó nghiêng đầu nhìn Quân Ninh ở một bên, “Chăm sóc mẫu thân con cho tốt.”

Sau khi Sở Diễm rời đi, Quân Ninh ngồi vào bên giường Thiên Dao, trong tay bưng mâm trái xào, đem thịt quả tươi mới dứt vào miệng Thiên Dao. “Lưỡng Quảng* vừa mới tiến cống trái vài, con thấy ngược lại còn tươi mới, liền lột cho người mấy trái.”

“Hương vị rất ngon, Huệ Nhi đã ăn chưa?”

“Ừ, nếm qua rồi.” Quân Ninh thuận miệng trả lời, nhưng sắc mặt hơi có vài phần bất đắc dĩ. Tiểu nha đầu kia cực kỳ vô lại, quần y bóc cho nàng ăn. Cả một buổi chiều cái gì y cũng chưa làm, chỉ ở trong này bóc quả vài cho hai nữ nhân một lớn một nhỏ này.

“Ban đêm trong viện thanh lãnh, lần sau nếu muốn ra ngoài, thích hợp nhất là sau giờ Ngọ. Ông ấy tổng không biết thương người.” Quân Ninh vừa dứt trái vài cho Thiên Dao, vừa không chút để ý nói.

Ông ấy? Thiên Dao kinh ngạc trong giây lát, đột nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, đó chính là từ lúc vào cung tới nay, Quân Ninh chưa bao giờ gọi qua Sở Diễm một tiếng ‘phụ thân’. Lúc y và Sở Diễm nói chuyện, cũng không thêm xưng hô, mà ngày thường lúc nhắc tới Sở Diễm, đó chính là dùng ‘ông ấy’ để thay thế. Chung quy, ân oán giữa người lớn trong lúc đó đã lan đến hài tử, mà đây là điều mà Thiên Dao không nguyện thấy. Mọi chuyện giữa nàng và Sở Diễm lúc đó, nàng thừa nhận nàng không cách nào hoàn toàn buông bỏ được, nhưng Quân Ninh là huyết mạch Sở gia, nàng chưa bao giờ phủ nhận điều này.

“Ông ấy, là ai?” Thiên Dao nhủ mi hỏi.

“Hoàng thượng.” Quân Ninh tùy ý trả lời, hiển nhiên y không hề nghĩ muốn tiếp tục đề tài này.

Thiên Dao than nhỏ lắc đầu, đưa tay nắm bàn tay nhỏ lạnh lẽo của Quân Ninh trong lòng bàn tay, ầm giọng mở miệng, “Ninh Nhi, ông ấy là phụ thân con.”

“Con biết.” Quân Ninh cúi đầu đáp lời, rút tay ra khỏi lòng bàn tay nàng, đứng dậy rời khỏi giường, đi tới bàn, một lần nữa nhặt lên binh thư chưa xem xong. Cực kỳ hiển nhiên, y đang trốn tránh đề tài này. Năm năm sinh mệnh, trong sinh mệnh của y cũng không có xuất hiện qua người được gọi là ‘phụ thân’, ở trong đầu y, Sở Diễm bất quá là người chảy chung dòng máu với y, là nam nhân mẫu thân yêu.

“Ninh Nhi, con hiểu ý ta.” Thiên Dao nheo đôi mắt đẹp, không hề chớp mắt nhìn y.

Quân Ninh có khoảnh khắc trầm mặc, sau đó mới chậm rãi mở miệng, tuần nhan mang theo vài phần xấu hổ. Bộ dạng y khẽ nhếch góc chân mày lên cực kỳ giống Sở Diễm, điều này làm cho Thiên Dao có khoảnh khắc thất thần. “Ngượng miệng.” Y nhẹ giọng nói thầm

Thiên Dao bất đắc dĩ nhẹ cười, tự nhiên hiểu rõ cái gọi là ngượng miệng của y, hai chữ ‘phụ thân’ liền khó mở miệng như thế sao!

“Ông ấy sớm trở lại, con không bồi người, sớm chút nghỉ ngơi. Muội muội vẫn còn tám tháng nữa mới ra đời, cuộc sống sau này sẽ càng khó chịu, mọi việc phải đặc biệt cẩn thận.” Quân Ninh ôn nhu chèn góc chân cho nàng, ôn nhuận cùng kiên nhẫn y dành cho nàng nhưng lại cực kỳ giống Sở Diễm.

Thiên Dao nghiêng người nằm trên giường mềm mại, khoe môi hàm chứa ý cười, nhìn bóng lưng y đi xa. Nơi cửa, y dừng bước lại, khẽ nghiêng đầu, ầm giọng nói, “Thay con chúc muội muội ngủ ngon.”

“Được.” Thiên Dao khẽ gật đầu, lại nói, “Ninh Nhi, ngủ ngon.”

Quân Ninh mặc dù không thừa nhận, y vẫn như cũ là nhi tử thân sinh của Sở Diễm, trên người y, không có lúc nào không tồn tại bóng dáng của Sở Diễm. Cho dù là đối tốt với một người, cũng chỉ là nhân nhạ. Bàn tay Thiên Dao khẽ vuốt bụng, nàng cực kỳ quý trọng sinh mệnh mới trong bụng này.

Thiên Dao giờ phút này đang đắm chìm trong hạnh phúc, mà nguy hiểm đang từng bước một ép tới gần nàng.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, bụng dưới có chút đau đớn. Thiên Dao nửa tựa vào nệm êm sau người, há to miệng thở dốc. Đầu ngón tay đặt bên trong cổ tay, thai giống như có chút yếu ớt, nàng thân thể kém, muốn sinh đứa nhỏ này thật là có chút vất vả.

Sau khi lâm triều, Quân Ninh như thường ngày trở lại Vị Ương cung, nhìn thấy sắc mặt Thiên Dao tái nhợt, mi tâm gập gao nhíu lại một chỗ. “Làm sao vậy?” Đầu ngón tay y đặt lên mạch cổ tay của Thiên Dao, một lát sau, mới buông ra. Sau đó nghĩ phương thuốc lệnh Yêu Nguyệt đi lấy thuốc. Uống qua thuốc dưỡng thai, đau đớn trong bụng Thiên Dao dịu đi rất nhiều.

Nghe nói thân thể Thiên Dao không khỏe, Sở Diễm bỏ lại trọng thần đang nghị sự trong Ngự thư phòng, hốt hoảng chạy qua. Hắn ngồi bên mép giường nàng, đau lòng nắm tay nàng đặt lên môi hôn, “Làm sao có thể đột nhiên không thoải mái chứ?” Hắn quay đầu, nhìn ngự y ở một bên, “Dao phi làm sao vậy? Sáng sớm lúc trẩm rồi đi vẫn còn rất tốt.”

“Hồi bẩm hoàng thượng, chỉ là có chút động thai khí, uống qua thuốc liền không sao rồi. Nương nương thể hư, còn cần bồi bổ mới được.” Ngự y chấp tay bẩm báo.

“Ừ, lui ra đi.” Sở Diễm sáng giọng, sắc mặt thoáng chuyển biến tốt vài phần, bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc dài của Thiên Dao, thuận thể ôm nàng vào lòng. “Nàng khiến ta sợ hãi.”

“Ta không sao, hài tử cũng rất tốt. Hoàng thượng hà tất khăn trương như vậy.” Thiên Dao nhàn nhạt mở miệng, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu tình.

“Nàng biết ta khăn trương thì tốt.” Sở Diễm nhẹ cười, sủng nịch vuốt xuôi chóp mũi nàng. “Văn tướng cùng vài vị trọng thần còn đang chờ trong Ngự thư phòng, gầy đây ven bờ sông Hoàng Hà lũ lụt không ngừng, sinh kế của dân chúng đều đã gặp trở ngại.”

Thiên Dao khẽ nâng mắt, diện dung tuyệt mỹ nhiễm vài tia áy náy, hẳn vì chuyện quốc sự lao碌, nhưng lại vì chuyện của nàng mà phân tâm.

“Hôm nay là tiết Thượng Kỳ*, dựa theo lệ thường trong cung, buổi tối hậu cung sẽ dựng sân khấu kịch, thân thể Dao Nhi không khỏe, cũng đừng đi, trẩm ở lại bồi nàng. Được không?” Hắn ôn nhu dụ dỗ, bàn tay khẽ vuốt ve bụng dưới bằng phẳng của nàng. Hắn bỏ lỡ Quân Ninh lớn lên, đứa bé này, hẳn nhất định phải ở bên cạnh y, hẳn hy vọng nghe được tiếng khóc đầu tiên của y, dứt y uống ngụm nước đầu tiên, diu y đi bước đi đầu tiên, nghe y bi bô tập gọi phụ thân.

“Ta không sao, cũng thật lâu không xem qua hí kịch, trái lại muốn đi coi náo nhiệt.” Thiên Dao nhẹ cười đáp lại.

“Dao Nhi cũng không phải người thích xem náo nhiệt.”

Thiên Dao bất đắc dĩ lại động khoe môi, “Trong cung lời đồn đãi nổi lên bốn phía, Dao phi kiêu căng tùy hứng đúng là có tiếng. Ta cũng không muốn tạo lời đồn.”

Sở Diễm cúi đầu hôn môi nàng, mỉm cười đáp lại, “Được, buổi tối trẩm bồi nàng.”

Tiết Thượng Kỳ trong cung cực kỳ náo nhiệt, chung quanh giăng đèn, ban đêm sáng như ban ngày. Trong Ngự hoa viên dựng sân khấu, có thể vào cung

diễn một tuồng đều là diễn viên nổi tiếng, hát niệm diễn đánh đều rất công phu.

Sở Diễm một thân áo choàng màu đỏ tía, bên cạnh theo thứ tự ngồi là Thiên Dao, cùng đám người Tiết Oánh và Sở Uyển, Quân Ninh ngồi bên cạnh Thiên Dao, toàn thân áo măng bào xanh nhạt, đặc biệt thanh lãnh cao quý. Trong triều vài vị trọng thần cùng thân quyền cũng có mặt, đứng mũi chịu sào đương nhiên là An Thanh Vương Sở Dục cùng Vân tướng.

Trên đài, thanh y* tiêu điều lạnh lẽo dịu dàng xướng khúc ‘Quý phi tủy tửu’, cũng không biết có phải do đồng cảm hay không, nữ nhân hậu cung tựa hồ đặc biệt yêu thích vở kịch này. Mà Thiên Dao lại nghe tới buồn ngủ.

“Dao Nhi không thích?” Sở Diễm nhẹ cười mở miệng hỏi, “Dao Nhi muốn xem gì?”

Thiên Dao nhủ mi suy xét chốc lát, nàng đối với xem hí kịch cũng không ham thích, phần lớn là xem náo nhiệt, chỉ mơ hồ nhớ rõ có một vở gọi là... “Trạng nguyên mới.” Nàng nhẹ giọng mở miệng.

Sở Diễm trầm nhẹ cười, hơi tà mị mở miệng, “Hóa ra Dao Nhi thích anh hùng cứu mỹ nhân.” Dứt lời, phân phó Lưu Trung bên người. “Đổi thành ‘Trạng nguyên mới’.”

Chú thích:

*Lưỡng Quảng: chỉ hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây Trung Quốc

*Tiết Thượng Kỳ: Tết mừng 3 tháng 3, tết đập thanh nam nữ tỏ tình

*Thanh y: vai đào trong hí kịch

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Phụ cùng tử (2)

“Vâng ạ.” Lưu Trung lĩnh mệnh lui xuống, bất quá chỉ trong khoảnh khắc, trên đài thay đổi cảnh tượng, khúc ‘Quý phi tủy tửu’ reo rất thảm thiết đổi thành ‘Trạng Nguyên mới’ náo nhiệt. Rất nhiều phi tử không rõ chân tướng còn xì xào bàn tán.

Thiên Dao vẫn như cũ không để tâm lắm, lười biếng dựa vào nệm êm sau lưng, trên bàn bên cạnh, thị nữ Yêu Nguyệt bụng măm măm tươi non tới. Thịt mớ đồ ăn làm người ta muốn ứa nước miếng.

“Nương nương ăn mớ đi, vẫn còn tươi mới, cực kỳ ngon miệng.” Yêu Nguyệt mỉm cười mở miệng, giống như hiến vật quý. Quả mớ mới hái xuống, đưa vào trong cung cũng bất quá mất hai ba canh giờ mà thôi.

Thiên Dao nhàn nhạt gật đầu, vươn ngón tay trắng nõn bốc lên một quả mọng thịt. Tay duỗi ra chưa thu hồi, trái mớ trên mâm lại đột nhiên rớt xuống, từng trái tiếp nhau lăn xuống, một con rắn màu đỏ không hề báo trước vươn người ra, lộ ra răng nọc cùng lưỡi hướng về phía cổ tay trắng nõn của Thiên Dao.

“Mẫu thân cẩn thận!” Quân Ninh hô lớn một tiếng, khoảng cách của y gần Thiên Dao, nhanh chóng ra tay bóp chặt con rắn bảy tấc. Dem con rắn nhỏ chưa đủ dài quãng trên đất, một cánh hoa quỳnh trắng thuần nổi gót bay tới, cắm ở trên đầu hình tam giác của con rắn. Xích xà gãy giữa vài cái trên đất liền không động dậy nữa, cánh hoa quỳnh trắng lây nhiễm máu hồng.

Toàn bộ phát sinh quá mức đột ngột, giữa lúc Thiên Dao hoảng hồn chưa kịp định thần lại đã bị Sở Diễm ôm vào lòng, nàng trầm trọng thờ đốc, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, chỉ cảm thấy bụng dưới không ngừng co rút đau đớn.

“Dao Nhi, nàng thế nào rồi?” Sở Diễm lo lắng hỏi, bộ dáng của nàng thật không tốt, thân thể đều lạnh.

Thiên Dao nhắm chặt mi tâm, bàn tay gắt gao đặt trên bụng, gian nan gọi một tiếng. “Đau quá.”

“Ngự y, mau truyền ngự y.” Sở Diễm bồng Thiên Dao lên, đi nhanh về hướng Vị Ương cung. Tròng diện nhất thời rối thành một nùi. Mà Quân Ninh vẫn chưa đi theo, y lặng lẽ thôi lui đến chỗ tối, phong bế mấy đại huyệt trên cánh tay, bàn tay ẩn dưới ống tay áo khi thì nắm chặt, khi thì buông ra, trên mu bàn tay là hai cái dấu răng rõ ràng, hơi hơi sưng đỏ. Y xác thực chế phục được con xích xà cực độc kia, nhưng nó cũng cắn y một phát.

Một trận kinh hách, Dao phi động thai khí, ngự y ở trong thuốc dưỡng thai bỏ thêm vài vị thuốc, uống qua thuốc xong, Thiên Dao liền ngủ thật say. Chỉ có mê man, nàng mới không cảm giác thấy đau đớn, mới có thể giảm thương tổn xuống thấp nhất. Sở Diễm mềm nhẹ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng, ngực từng hồi đau đớn. Cho dù rất cẩn thận, nàng vẫn bị thương tổn. Hẳn khó chối tội này.

“Dao phi thật sự không có việc gì sao?” Sở Diễm hỏi.

“Thai nương nương gần như đã ổn định, chỉ cần điều trị thỏa đáng, sẽ không có việc gì.” Ngự y chấp tay hồi đáp.

“Uhm” Sở Diễm khẽ gật đầu, đứng dậy đi nhanh rời đi.

Phòng ngủ Quân Ninh đóng chặt, Sở Dục đứng ở cửa phòng Quân Ninh, trên mặt đều là bất đắc dĩ. Có lẽ, Sở Diễm cũng phát hiện, mới lo lắng đến xem “Y vẫn khóa mình trong phòng?”

“Ừ.” Sở Dục khẽ gật gật đầu, “Đứa nhỏ này cực kỳ quật cường, nói cái gì cũng không chịu mở cửa.”

Sở Diễm hiểu ý gật đầu, khẽ gõ cửa phòng vài cái, trong phòng truyền đến giọng nói có chút suy yếu của Quân Ninh: “Con mệt rồi.”

“Ninh Nhi, mở cửa.” Sở Diễm trầm giọng nói. Sau đó, trong phòng liền không có tiếng đáp lại.

“Phá cửa.” Sở Diễm nhíu mi, phân phó Xích Diễm ở sau. Rất nhanh, cửa phòng ‘ầm’ một tiếng bị Xích Diễm đá văng ra. Ba người bước nhanh mà vào, trong phòng yên lặng như tờ, Quân Ninh nửa tựa trên giường, sắc mặt có chút trắng xanh.

“Con không sao, mọi người ra ngoài đi.” Quân Ninh nghiêng đầu liếc mắt nhìn những người xông tới, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. Độc của xích xà đứng đầu bách độc, vết thương do nó cắn không tới một canh giờ sẽ mất mạng, hơn nữa không thuốc nào chữa được. Quân Ninh cũng không sợ chết, may mắn duy nhất của y đó là con rắn chết tiết kia không cắn được mấu thân y.

Chỉ cần nẫu thân cùng muối muối trong bụng bình yên vô sự, y trả giá mọi thứ đều đáng, cho dù là trả giá bằng sinh mệnh.

“Mọi người đều đã biết rõ rồi. Cũng được, một mình cô độc chết đi như vậy quả thật có thể thâm chút. Thay con chăm sóc mấu thân thật tốt, chuyện của con, cũng không cần để cho người biết. Thai của người vẫn không ổn định, không thể lại tiếp nhận bất kỳ kích thích gì. Con cũng không hy vọng mấu thân cảm thấy áy náy...”

Quân Ninh còn chưa dứt lời, lại liên tiếp bị cắt ngang. Sở Diễm dừng bước trước người y, không nói gì kéo cổ tay y, cúi đầu ngậm lấy miệng vết thương trên tay y, dùng lực hút.

“Thất ca!” Sở Dục kinh hô, quá sợ hãi.

“Người làm gì vậy, buông, người cũng sẽ chết.” Quân Ninh ra sức vùng vẫy, lại bị Sở Diễm điểm huyệt đạo.

Hắn ngồi bên mép giường y, cúi đầu hút hết máu độc trong cơ thể y, mới giải huyệt đạo trên người y. Quân Ninh lại dùng lực đẩy hắn ra, cảm xúc quá mức kích động, cả vai có chút run lên.

“Ai nói qua muốn người cứu! Ai muốn người xen vào việc của người khác!”

Ánh mắt Sở Diễm băng lãnh, tuấn nhan tuyệt mỹ cơ hồ không có cảm xúc, hắn ấn thân thể nhỏ nhỏ của y xuống giường, lạnh giọng mở miệng, “Sống thật tốt cho trẫm, không có sự cho phép của trẫm, con không thể chết.” Hắn băng lãnh bỏ lại một câu, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

“Thất ca.” Sở Dục theo sát hai bước, đối ngoài điện la lớn, “Mau truyền ngự y.”

Trong phòng, Quân Ninh xụi lơ ở trên giường êm, thân thể nhỏ nhỏ cuộn tròn co rút thành một khối, trong đôi mắt thâm thúy là một mảnh mờ mịt.

Màn đêm buông xuống, trong Ngự thư phòng, Sở Diễm như thường ngày ngồi bên cạnh bàn phê duyệt tấu chương, bên cạnh là tách trà xanh đã sớm lạnh. Ngón tay thon dài của hắn tùy ý lật xem tấu chương, bút chu sa ở cuối tấu chương viết vài nét. Trong phòng an tĩnh thân kỳ, chỉ truyền đến tiếng ho nhẹ, khăn lụa tuyết trắng đặt bên mỗi nhúm máu đỏ tươi chói mắt.

“Thất ca.” Sở Dục chậm rãi bước vào, trong tay bưng một chén thuốc đen đặc. Sở Diễm im lặng không nói, nhưng hắn lại cực kỳ rõ ràng, chỉ cần Sở Diễm nhiễm chút vật có độc sẽ dẫn phát Lạc Nhạn Sa trong cơ thể hắn. Hắn có thể dùng nội lực thâm hậu áp chế, nhưng đau đớn rét thấu xương lại không tránh khỏi.

“Ừ, đặt ở đó trước đi.” Sở Diễm nâng mắt, nhạt giọng trả lời.

Sở Dục nhưng không có ý tứ rời đi, ngược lại đi tới bên người hắn, mở miệng lần nữa. “Thất tẩu đã tỉnh, cũng không có gì trở ngại, ngự y đều canh giữ trong Vị Ương cung, không chút nào dám qua loa, Thất ca yên tâm.”

“Ừ.” Sở Diễm lại gật đầu, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi tấu chương trong tay.

Sở Dục cũng không nhiều lời, chậm rãi thối lui ra ngoài. Ngoài điện, Quân Ninh khoanh tay đứng, an tĩnh chờ đợi, thấy Sở Dục đi ra, vội vàng nghênh đón: “Ông ấy thế nào?”

“Ông ấy?” Sở Dục gất gao nhíu mày, mang theo vài phần không vui, từ trong tay áo lấy ra lụa trắng nhiễm máu đưa đến trong tay y. Vừa nãy hắn có ý tiếp cận Sở Diễm, bất quá là vì lấy khăn lụa trắng này.

“Thất ca luôn không thích uống thuốc, vào xem ông ấy đi, có lẽ con nói, ông ấy sẽ chịu nghe.” Sở Dục lãnh đạm bỏ lại một câu, phẩy tay áo bỏ đi. Đầu

nói hài từ trời sinh là tới đòi nợ phụ mẫu, những lời này quả thật không sai.

Bên ngoài Ngự thư phòng thị vệ mặc áo giáp vàng thắt lưng đeo dao vẫn không nhúc nhích đứng canh gác. Lưu Trung đứng ở một bên, khom người không nói. Quân Ninh đứng ở chỗ bí mật gần đó, lưng thẳng tắp, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt chiếc khăn lụa dính máu kia, gân xanh lòi lên trên mu bàn tay, dung nhan tuấn đạt băng lãnh pha lẫn chút phức tạp khó phân biệt.

Sau một hồi, y rút cục vươn cánh tay ra, đặt trên cửa, cứng ngắc trong khoảnh khắc, tựa hồ hạ quyết tâm thật lớn mới đẩy cửa điện, thông thả bước vào.

Trong điện an tĩnh như thường, ánh mắt Sở Diễm chuyên chú rơi trên tấu chương, nghiêm túc phê duyệt. Lúc Quân Ninh tiến vào, bút lông sồi trong tay hần khe chúi xuống, có điều chỉ trong giây lát, lại khôi phục như thường, nét bút chu sa không ngừng phác thảo ở cuối tấu chương.

Quân Ninh cũng không nhiều lời, bóng dáng xanh nhạt đứng bên cạnh Sở Diễm, động tác cực kỳ khẽ bụng chèn thuốc bạch ngọc trên bàn lên. “Thuốc nên nhân lúc còn nóng uống mới tốt, dư độc chưa hết, tất nhiên sẽ tổn hại thân thể.”

Sở Diễm khẽ dùng trong chốc lát, mắt phượng tùy ý đảo qua Quân Ninh, buông tấu chương trong tay ra, nhạt giọng nói: “Biết trăm vì sao không cho ngự y khám và chữa bệnh không?”

Quân Ninh không nói, khẽ cúi thấp đầu hơn.

“Chuyện trăm trúng độc nếu truyền ra ngoài, nhất định triều đình và dân chúng chấn động. Sở Dục nhất thời tình thế cấp bách kinh động ngự y, đã là không nên, lúc này nếu trăm uống thuốc, không phải thừa nhận đã trúng độc. Hà tất tăng thêm phiền toái không cần thiết.”

Quân Ninh cúi đầu tới cực thấp, môi mím, im hơi lặng tiếng đặt chén thuốc trong tay xuống.

Sở Diễm cười nhạt một tiếng, y có thể biết đại thể, không hành động theo cảm tính, trái lại làm cho người ta vui mừng. Một lần nữa cảm tấu chương trên bàn lên, chưa mở ra, cổ tay lại bị Quân Ninh đột nhiên cầm lấy, ngón tay non mịn của y đặt lên mạch cổ tay hắn, mi tâm nho nhỏ nhíu lại, một lúc sau, buông tay hắn ra, bước nhanh ra ngoài điện.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Phụ cùng tử (3)

“Thái tử điện hạ, người đi đâu vậy? Điện hạ...” Ngoài điện truyền đến tiếng Lưu Trung hỏi, nhưng thật lâu không thấy Quân Ninh đáp lại.

Sở Diễm không để tâm, tiếp tục lật xem tấu chương trong tay. Hắn còn chưa hiểu được như thế nào để làm một người phụ thân tốt, giữa phụ tử bọn họ phải tìm được tiếng nói chung hòa hợp, còn cần một thời gian dài.

“Lưu Trung, bụng được xuống đi.”

Lưu Trung khom người mà vào, bụng bát được đã lạnh trên bàn lên. Mùi thuốc đắng nồng nặc, cũng khó trách hoàng thượng phiền chán. Ông bước nhanh đi ra, lệnh tiêu thái giám đưa được về Thái y viện, sau đó, lại khom người mà vào, cúi đầu nói với Sở Diễm, “Lão nô mới vừa gặp thái tử điện hạ cầm con xích xà vào phòng bếp nhỏ, cũng không biết...” Lời sau chưa nói hết, khóe mắt không dấu vết đánh giá phản ứng của đế vương trên ghế chủ vị.

“Đề y đi đi.” Sở Diễm thuận miệng trả lời, tuấn nhan lạnh lùng mang theo vài phần mệt mỏi.

“Vâng ạ.” Lưu Trung không nhiều lời, khom người thối lui ra ngoài.

Cửa điện lại đóng lại, Sở Diễm vô lực tựa vào nệm êm sau người, trong yết hầu là một cổ tinh mặn. Sở Diễm khẽ ho khan vài tiếng, dùng nội lực mạnh mẽ ngăn chặn. Độc Lạc Nhan Sa tiềm tàng trong người nhiều năm cũng không thể làm gì hắn, huống chi chỉ là xích xà. Chỉ là, hai loại độc tương hỗ đối kháng trong người, ăn mòn huyết mạch, đau đớn tận xương. Trên trán đã đổ một tầng mồ hôi lạnh mỏng nhạt. Chung quy, Sở Diễm cũng là người bình thường.

‘Cột kẹt’ một tiếng, cửa điện bị người từ ngoài đẩy ra, bóng dáng Quân Ninh nho nhỏ xuất hiện tại cửa, trong tay có thêm một chén sứ trắng, chén được đặt kín, bên trong là cái gì cũng không ai biết.

Mắt phượng Sở Diễm hơi hơi neho lại, trong mắt dung hợp hai loại cảm xúc phức tạp thanh lãnh cùng ôn nhuận. “Sao lại trở lại rồi, xem ra con rắn nhỏ kia cũng không làm gì được con, còn có thể liên tiếp tới quấy rầy trăm.”

Quân Ninh vẫn chưa đáp lại, đóng cửa điện, đi nhanh tới bên người Sở Diễm, đặt chén sứ lên bàn, xốc cái nắp lên, sương trắng lượn lờ bay ra, mang theo một chút vị đắng, “Con dùng mật rắn kia ninh thành canh, lại bỏ thêm mấy vị thuốc, mặc dù không thể giải độc Lạc Nhan Sa, ít nhất có thể hóa giải đau đớn, khôi phục cũng nhanh một chút.”

Quân Ninh xinh đẹp nhũn nhủn, trong mắt khó nén lo lắng.

Sở Diễm nhẹ cười, ẩm giọng mở miệng, “Lạc Nạn Sa mặc dù không thể trừ hết, cũng đã bị áp chế vô cùng tốt. Ninh Nhi không cần lo lắng, con cũng mệt rồi, sớm trở về nghỉ ngơi đi. Trẫm không sao cả.”

Quân Ninh khẽ gật đầu, bưng canh thang ấm lên đặt trước mặt Sở Diễm, thấp giọng mở miệng, “Vẫn nên nhân lúc còn nóng uống một chút đi... phụ thân.”

Sở Diễm vẫn chưa đưa tay tiếp nhận canh thang từ Quân Ninh, mà mắt phượng nheo lại, không hề chớp mắt rơi vào trên người y, trong mắt bao hàm quá nhiều cảm xúc... là chán kinh, là không thể tin, là kinh hãi. “Con, con gọi trẫm là gì?”

Tay bưng canh thang vẫn dừng giữa không trung, Quân Ninh cúi thấp đầu, bộ dáng có vài phần ngượng ngịu, lại nói thầm, “Phụ thân.”

Khóe môi xinh đẹp của Sở Diễm nhếch lên, bưng chén canh thang trong tay Quân Ninh đặt lên bàn, cánh tay kia kéo thân thể nhỏ nhỏ của y qua, ôm chặt trong ngực, tất cả đau đớn trong ngực đều bị một tiếng ‘phụ thân’ này của Quân Ninh làm tan biến.

Quân Ninh bị hất ôm vào trong ngực, thân thể hơi hơi cứng ngắc, nhưng cái ôm của phụ thân ấm áp vững chãi, khiến cho y có khoảnh khắc mê muội cùng quên luyến. Nhưng trong lòng y thủy chung lo lắng thân thể Sở Diễm, Quân Ninh cự quấy vài cái, thoát khỏi ôm ấp của Sở Diễm, lại bưng canh thang trên bàn lên, cố chấp đặt trước mặt Sở Diễm. “Không uống sẽ nguội mất.”

Sở Diễm ôn nhuận cười, tiếp nhận nước canh, một muổng đưa vào miệng. Nước canh trộn với vài vị thuốc mặc dù mang theo chua xót, uống vào trong miệng nhưng lại ngọt, trong lòng ngọt, cái gì cũng ngọt. Sở Diễm nghĩ, hạnh phúc đó là bộ dáng như vậy đi, trước kia liều mạng tranh đoạt, cho tới bây giờ mới phát hiện hạnh phúc đơn giản nhất, bất quá là ở bên thể nhi mà thôi.

Sở Diễm duỗi cánh tay kéo Quân Ninh vào bên người, cùng hất cùng ngồi trên ghế chủ vị, để cho y học phê duyệt tấu chương, bắt tri bắt giác, trời đã tờ mờ sáng. Lưu Trung khom người vào, hỏi bẩm: “Hoàng thượng, Dao phi nương nương đã thức dậy, hoàng thượng cùng thái tử điện hạ muốn đến Vị Ương cung thăm sao?”

Sở Diễm nhàn nhạt nhướng mày, chưa mở miệng, Quân Ninh đã cướp trước một bước, “Thuốc dưỡng thai đừng quên đưa đi, uống qua thuốc để mẫu thân nghỉ tạm trước đi đã, ta cùng phụ thân sau khi lâm triều sẽ qua.”

“Vâng, lão nô tuân mệnh.” Lưu Trung cười, cúi người thối lui ra ngoài.

Sở Diễm nhẹ cười buông Quân Ninh ra, mở miệng sửa lời, “Dù chưa chính thức làm lễ sắc phong, nhưng thánh chỉ đã hạ, Ninh Nhi đã là thái tử Đại Hân, về sau phải tự xưng ‘bốn vương’, trước mặt người bên ngoài phải gọi trẫm là ‘phụ hoàng’, nhớ rõ chưa?”

Quân Ninh rầu rĩ gật đầu, thấp giọng nói thầm, “Khó trách mẫu thân không nguyện vào cung.”

Sở Diễm hơi khựng lại, một lát sau, cười sang sảng ra tiếng, bàn tay sừng nịch vuốt ve trán Quân Ninh. “Mẫu thân con cho tới bây giờ không giữ quy củ, là trẫm làm hư nàng rồi. Cho nên, không thể lại nuông chiều con quá mức như vậy.” Cung chiều có khi cũng không phải là chuyện tốt.

“Người mặc dù sùng mẫu thân nhưng không cách nào bảo hộ bà chu toàn, hôm qua nếu không có con ngăn trở xích xà kia, chỉ sợ thụ thương chính là mẫu thân cùng muội muội trong bụng người rồi.” Quân Ninh nhũn nhủn, ánh mắt không khỏi trầm lạnh vài phần. Chỉ nghe qua nữ nhân chốn thâm cung tranh đấu gay gắt, y cũng không thích chỗ mờ mịt, nhưng xúc phạm tới mẫu thân y, y tự nhiên sẽ không bỏ qua cho người khởi xướng.

“Người này thủ đoạn cũng cho là cao minh, mầm đống trái cây từ Ngự thiện phòng bung ra, trên đường trải qua tay vô số người, chỉ bằng một con xích xà chui vào trong mầm rất khó tra ra hung thủ.” Sở Diễm suy xét mở miệng.

Quân Ninh hừ lạnh một tiếng, nắm chặt quả đấm nhỏ. “Trước sau gì cũng không chạy khỏi nữ nhân hậu cung, từng bước từng bước truy hỏi, nhất định có thể bắt được hung thủ.”

Sở Diễm bất đắc dĩ bật cười, Quân Ninh mặc dù thông minh hơn người, lại chung quy là đứa bé. Không nói đến nữ nhân có danh phận trong hậu cung này, nữ nhân không có danh phận nhiều vô số kể, chỉ bằng quan hệ chặt chẽ giữa tiền triều và hậu cung, rút dây động rừng, hắt làm sao có thể mạo muội thi hình với các cung tần phi.

“Ninh Nhi yên tâm, việc này trẫm tự sẽ cho mẫu thân con một cái công đạo. Đi thôi, cùng trẫm đi Vị Ương cung thăm mẫu thân con trước đi.” Sở Diễm đứng dậy, nắm tay Quân Ninh đi về phía Vị Ương cung. Nếu như không chính mắt xác nhận Thiên Dao bình yên vô sự, hắt cũng không có tâm tư vào triều.

Trong Vị Ương cung, Thiên Dao sớm tỉnh lại, uống qua thuốc, nằm ở trên ghế quý phi trong viện phơi nắng. Phía sau lưng khoác một cái áo lông cáo dày nặng, chân gấm màu hồng phấn đắp trên người, dung nhan thanh lệ dưới ánh nắng sớm càng lộ rõ sự suy nhược nhu mì.

“Trong viện thanh lãnh, làm sao lại ngủ ở bên ngoài?” Sở Diễm đi nhanh mà vào, không nói gì cúi người ôm nàng lên, đi vào trong nhà, lại trách cứ Yêu Nguyệt ở một bên, “Các người chẳng lẽ không biết thân thể nương nương suy nhược sao? Vậy mà để nàng ở trong vườn tắm gió! Chẳng lẽ còn muốn trẫm tới dạy các người làm thế nào để hầu hạ nương nương?”

“Nô tỳ biết tội, nô tỳ đáng chết.” Yêu Nguyệt cầm đầu cung nữ thái giám nhao nhao quỳ rạp xuống đất.

Thiên Dao có chút không kiên nhẫn, nhẹ giọng mở miệng, “Sáng sớm không khí tươi mới, ánh mặt trời cũng ấm áp, Thiên Dao bắt quả chỉ phơi nắng mà thôi, hoàng thượng hà tất chuyện bé xé ra to. Hoàng thượng nếu có tâm, chẳng bằng xem trọng hậu cung tần phi, miễn cho các nàng cả ngày không có chuyện gì làm, chỉ biết đi hại người.”

Sở Diễm mềm nhẹ đặt nàng nằm trên nệm mềm mại, sủng nịch vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, “Ta biết chuyện hôm qua làm Dao Nhi sợ hãi, trăm đã sai người tra rõ việc này, rất nhanh sẽ được phơi bày.”

Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại, “Hiện giờ ta có thai, chỉ sợ sớm đã trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của hậu cung, thoát được lần này, khó bảo đảm không có lần sau. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.”

“Ta hiểu được bản khoán của Dao Nhi. Trăm đã tăng số người bảo vệ Vị Ương cung lên, Dao Nhi yên tâm, hài tử nhất định có thể bình an ra đời.”

Thiên Dao rũ mắt, bàn tay vẫn đặt trên bụng dưới. Lo lắng trong mắt không cách nào tiêu tán.

.....

Giờ phút này, trong Ung Hòa cung, Sở Uyển vừa mới thức dậy, Tiết Oánh dưới sự nâng đỡ của thị nữ tiến vào, diện dung mỉm cười, trên đầu một đóa mầu đơn hồng, xinh đẹp quyến rũ.

“Tỷ tỷ tới thật sớm.” Sở Uyển đang ngồi trước gương đồng để thị nữ trang điểm.

Tiết Oánh mỉm cười đi vào, cho lui thị nữ trong phòng, đi tới bên cạnh Sở Uyển, nhặt lên một cây trâm hoa trên bàn trang điểm cài vào giữa tóc cho Sở Uyển, mềm nhẹ mở miệng, “Thanh thủy xuất phù dung, muội muội trang điểm tự nhiên bộ dáng thanh lệ như vậy, so với trang điểm đậm còn mê người hơn nhiều.”

Sở Uyển khẽ nhếch khóe môi, mang theo chút giễu cợt. Nhớ lại lúc vinh sủng, hoàng thượng cũng từng khen ngợi nàng như vậy. Hắn nói: “Uyển Nhi trời sinh thanh lệ, dong chi tục phấn ngược lại làm bản sự thanh nhã của nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Nàng là thuốc của ta

“Má hồng chưa nhạt ân tình dứt, vô tình nhất là nhà đế vương. Hiện giờ bản cung xem như hiểu được. Xinh đẹp thì như thế nào, vẫn lưu không được tâm hoàng thượng.”

Tiết Oánh cũng bất đắc dĩ lắc đầu, “Vẻ đẹp của Dao phi độc nhất vô nhị. Tỷ muội chúng ta dĩ nhiên không thể sánh bằng. Hiện giờ tâm tư hoàng thượng đều đặt trên người nàng, hài tử trong bụng nàng lại càng như trân như bảo.”

Sở Uyển hừ lạnh một tiếng, cây lược gỗ trong tay dùng lực chải vài lọn tóc, cắn giận mở miệng, “Không phải chỉ là một vũng máu trong bụng thôi sao, nếu có thể sinh ra mới làm nên chuyện cho nàng ta.”

Tiết Oánh lại cười, đề thấp giọng nói, “Một chiều hôm qua của muội muội này đích thật cao minh, mặc dù con rắn kia không cắn được Dao phi, nhưng nàng cũng sợ không nhẹ. Đêm qua ngự y trực trong Thái Y viện đều canh giữ ở Vị Ương cung, nghe nói là động thai khí. Hoàng thượng mặc dù hạ lệnh tra rõ việc này, nhưng bất quá là con rắn chuồn êm vào mâm đựng trái cây mà thôi, không có bằng chứng, nhất định không trách tội tới trên đầu muội muội.”

“Bản cung không hiểu ý tứ của tỷ tỷ.” Sở Uyển nhủ mi nói, “Chuyện hôm qua không có quan hệ gì với bản cung. Tỷ tỷ nên biết bản cung xưa nay sợ rắn, lại đâu nào có thể tìm ra một con rắn độc. Huống chi, xích xà kia vừa thấy liền biết đã được huấn luyện. Thủ pháp bậc này mặc dù nhìn như cao minh, hoàng thượng nếu có tâm tư đi thăm dò, tất nhiên có thể tra ra dấu vết để lại.”

“Không phải muội muội, vậy là ai chứ?” Tiết Oánh nghĩ mãi không xong. Trong hậu cung, ngoại trừ Sở Uyển, nàng thật không nghĩ tới còn ai có thể can đảm như vậy dám động tới Thẩm Thiên Dao.

Sở Uyển cười, trong ý cười mang theo vài phần âm lãnh, “Bản cung biết là ai, bất quá bản cung giữ nàng còn có tác dụng.”

Cố Văn Thanh, lá gan nàng ta thật đủ lớn, dám ở sau lưng nàng một mình động thủ. Dựa vào tư sắc có vài phần tương tự Dao phi, xem ra, nàng không thể chờ để được hoàng thượng buông rèm. Nàng xem chừng nàng ta dưới mắt, đương nhiên là để giám thị nhất cử nhất động của nàng ta, chẳng lẽ nàng ta thực tưởng rằng Sở Uyển nàng mù sao! Lần này bút dây động rừng suýt nữa phá hủy đại sự của nàng.

“Xem ra muội muội muốn bảo vệ người này, bản cung cũng phải nhắc nhở muội muội, đừng tự rước lấy họa.”

Sở Uyển cười lạnh, “Tỷ tỷ yên tâm, bản cung tự có chừng mực. Có một cái Quân Ninh đã làm người ta đau đầu, nghiệt chủng trong bụng Thẩm Thiên Dao tuyệt không thể ra đời.”

“Nói dễ hơn làm. Trải qua chuyện hôm qua, hiện giờ trong Vị Ương cung tầng tầng hộ vệ thủ hộ, áo com sinh hoạt lại càng cẩn thận, đồ ăn y phục đều trải qua ngự y kiểm tra thực hư mới có thể đưa tới chỗ Dao phi. Người không liên quan lại càng không thể tiếp cận nàng nửa bước, chúng ta căn bản không thể nào xuống tay.”

Sở Uyển chậm rãi đứng dậy, lệnh thị nữ dâng nước trà xanh, cùng Tiết Oánh hai người ngồi đối diện nhau ở bàn bên cạnh. Ánh mắt nàng lơ đãng nhìn bên ngoài cửa sổ, trong mắt chợt lóe lên thần sắc ngoan độc, “Người như tỷ muội chúng ta đây không liên quan không cách nào tiếp cận, người thân cận với nàng ta vẫn có thể tiếp cận nàng.”

“Người thân cận với nàng? Trước sau bất quá cũng là hoàng thượng, thái tử Quân Ninh cùng quận chúa Minh Châu. Muội muội muốn đồ được lên trên người bọn họ, quả thực là đầm rồng hang hổ.” Tiết Oánh không khỏi lắc đầu.

“Đồ không đến trên người họ, vậy thì đồ trên người súc sinh.” Sở Uyển gằn từng tiếng, mang theo hàn khí rét lạnh, “Chẳng lẽ tỷ tỷ không nghe nói qua, tiểu Vương gia vừa mới tặng cho quận chúa Minh Châu một con chó Nhật sao? Quận chúa rất thích, cả ngày ôm chơi đùa a.”

Tháng tư đã hết mùa hoa, trong Ngự hoa viên, một mảng lớn hoa đào bắt đầu nở rộ. Huệ Nhi toàn thân cung trang phấn nộn, cùng truy đuổi chú chó Nhật lông trắng chơi đùa. Con chó nhỏ toàn thân tuyết trắng, Huệ Nhi đặt tên cho nó là Tiểu Tuyết. Nhưng Tiểu Tuyết lại là con chó đực, đối với tên này tựa hồ vô cùng bất mãn, đa số thời điểm Huệ Nhi gọi nó đều không được đáp lại.

“Tiểu quận chúa, chúng ta cần phải trở về, Dao phi nương nương gọi người dùng cơm trưa.” Thị nữ đuổi theo Tiểu Tuyết đầy sinh lực, đưa nó cho Huệ Nhi ôm.

Khỏe miệng Huệ Nhi nở nụ cười xinh đẹp, trong lòng là Tiểu Tuyết không an phận. “Cô cô buổi sáng vẫn còn ngủ, khi nào thì tỉnh lại? Sao bây giờ mới đến nói cho ta biết!” Huệ Nhi vừa vuốt ve bộ lông thật dài của Tiểu Tuyết, vừa ngọt ngào ngây thơ hỏi.

“Hồi bẩm quận chúa, nương nương vừa mới tỉnh lại không lâu, Ngự thiện phòng làm chút bánh củ từ táo đỏ, nương nương gọi người cùng ăn. Thái tử điện hạ cũng ở đó, đang nói chuyện với nương nương.” Thị nữ ở phía trước dẫn đường, hai người trở lại Vị Ương cung.

“Cô cô, cô cô!” Huệ Nhi như chim nhỏ giang hai tay nhào vào lòng Thiên Dao. Tiểu Tuyết ở sau lưng nàng, nằm bên mép váy Thiên Dao.

“Buổi sáng lại đi đâu chơi vậy, con nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị bẩn hết rồi này.” Thiên Dao ôn nhuận cười, lấy khăn lụa ra lau vết bẩn trên má Huệ Nhi.

“Quân Ninh ca ca cùng hoàng thượng xử lý quốc sự, cũng không thể đi với Huệ Nhi, con cùng Tiểu Tuyết cùng chơi.” Huệ Nhi nhẹ cười, ôm Tiểu Tuyết từ trên mặt đất lên, giống như hiền vật quý quơ quơ trước mặt Thiên Dao. “Đây là Tiểu Tuyết, Sở Hoảng ca ca tặng cho con. Nó chạy cực kỳ nhanh, Huệ Nhi đuổi không kịp nó luôn.”

Thiên Dao nhẹ cười, đưa tay vuốt ve hai má trắng nõn của Huệ Nhi, cũng phân phó thị nữ ôm Tiểu Tuyết đi. “Trễ chút lại đi chơi, trước dùng cơm trưa, nghe cung nhân hầu hạ con nói, con hai ngày nay cũng chưa dùng bữa dâng hoàng.”

Huệ Nhi nhàn nhạt gật đầu, dáng vẻ có chút ủy khuất, bĩu môi nói, “Cô cô đã nhiều ngày thân thể không khỏe, Huệ Nhi đau lòng, cũng ăn không vô. Sáng nay nghe ngự y nói cô cô cùng tiểu muội muội cũng không đáng ngại nữa, Huệ Nhi mới có tâm tư đi chơi.” Thân thể mềm mại của nàng lại nhào vào trong lòng Thiên Dao, bàn tay nhỏ nhỏ khẽ vuốt bụng dưới bằng phẳng của Thiên Dao, nhu nhu ni non nói, “Tiểu muội muội còn bao lâu mới có thể ra ngoài cùng Huệ Nhi chơi a? Huệ Nhi thực chờ mong nha.”

Thiên Dao mềm nhẹ cười, cúi đầu hôn lên trán Huệ Nhi, “Sang năm xuân về hoa nở, tiểu muội muội có thể cùng con chơi rồi.”

“Ăn cơm đi, đừng phiền mẫu thân.” Quân Ninh đưa tay kéo Huệ Nhi đến vị trí bên cạnh ngồi xuống, cũng phân phó cung nhân truyền lệnh.

Thị nữ bưng chậu đồng lên, giúp Huệ Nhi lau hai gò má cùng hai tay, lúc này mới có cung nhân chuyển lên bánh củ từ táo đỏ nàng thích. Huệ Nhi ăn ngon lành, thậm chí có chút ngấu nghiến. Quân Ninh thỉnh thoảng giúp nàng gấp chút rau xanh nàng thích, Huệ Nhi nhìn Quân Ninh, cười đến mặt mày cong cong, vô cùng khiến người mến yêu.

“Ninh Nhi thích bánh quế.” Thiên Dao mỉm cười, đặt một khối bánh quế vào trong chén Quân Ninh. Quân Ninh chỉ nhàn nhạt trở về một câu, “Cảm ơn mẫu thân.”

“Ngày mai là đại điển sắc phong sao?” Thiên Dao lại hỏi.

“Ừm.” Quân Ninh gật đầu, vẫn như cũ không nóng không lạnh đáp lời. Sau lễ tế tổ, Sở Diễm cũng đã lựa chọn ngày hoàng đạo tiến hành đại điển sắc phong Quân Ninh. Qua ngày mai, y chính là thái tử Đại Hàn danh chính ngôn thuận. Đối với chuyện này, Thiên Dao không đồng ý, cũng không phản đối. Đường là của Quân Ninh, lựa chọn như thế nào nên để Quân Ninh quyết định.

“Phụ thân nói thân thể mẫu thân không tốt, chịu không nổi lễ nghi phiền phức. Sau đại điển sắc phong, con sẽ trở lại bồi người.” Cái miệng nhỏ của Quân Ninh cắn bánh quế, ôn nhuận mở miệng.

“Ta rất tốt, Ninh Nhi không cần lo lắng, mọi việc lấy đại cục làm trọng. Ta nói rồi, con là con nối dòng Sở gia, cho dù con lựa chọn thế nào, mẫu thân đều ở bên cạnh con.”

Tay nắm đũa bạc của Quân Ninh khẽ ngừng, nhưng rất nhanh lại khôi phục hờ hững trước sau như một, chỉ khẽ gật đầu mà thôi.

“Hồi bẩm nương nương, Kỳ phi sai người đưa canh tổ yến tới.” Tiểu thái giám khom người mà vào, trên mâm trong tay là một chung tổ yến ấm, xóc cái nắp lên, tỏa ra sương trắng nhàn nhạt cùng mùi hương trong veo. Bên người tiểu thái giám là thị nữ của Sở Uyển, nàng nhẹ nhàng cúi đầu, hàm chứa ý cười mở miệng, “Nương nương ngày hôm trước bị kinh hách, chủ tử nhà nô tỳ vẫn lo lắng trong lòng, liền lệnh phòng bếp nhỏ ninh canh tổ yến. Tổ yến này dùng huyết yến thượng hạng nhất, đối với thân thể nương nương có ích rất nhiều.”

“Thay ta cảm tạ chủ tử nhà người.” Thiên Dao ôn nhu mở miệng.

Thị nữ lại cúi đầu, “Nô tỳ phải về phục mệnh chủ tử nhà nô tỳ, không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi, xin được cáo lui trước.”

Sau khi thị nữ Sở Uyển lui ra, tổ yến được bung tới bàn Thiên Dao, cho dù chưa ăn cũng biết là huyết yến cực phẩm, tan ra vị ngọt lành. Từ ma ma đi tới, dùng ngón châm đặc chế kiểm tra canh thang, lại kiểm tra nếp chén, đều không có gì bất thường. “Canh này không độc, nương nương có thể yên tâm dùng.”

Thiên Dao cười, khẽ lắc đầu, “Bỏ đi thôi, ta ăn no rồi.” Đều không phải nàng đa nghi, chỉ là, thâm cung hiểm ác, lòng người khó dò, nàng không thể không phòng. Không biết vì sao gần đây luôn luôn có dự cảm điềm xấu, nàng cũng nói không nên lời nguyên do, chỉ là ngực vô cùng ngột ngạt.

Từ ma ma gật đầu, phân phó cung nhân bưng canh thang xuống. Mặc dù không độc, cũng không thể sơ suất, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Quân Ninh ngày mai cử hành lễ sắc phong thái tử, hiện giờ, Dao phi cùng hai tử trong bụng đã trở thành cái đinh trong mắt nữ nhân hậu cung, hận không thể đem nàng nhốt tận gốc.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: Nếu đây là kết cục người muốn (1)

“Cô cô, trong Ngự hoa viên vừa lúc hoa đào đang nở, cô cô cùng Huệ Nhi đi ngắm hoa đi.” Trong tay Huệ Nhi vẫn còn cầm lấy bánh táo đỏ giòn ngọt, bên môi còn dính chút vụn bánh.

Thiên Dao cười dịu dàng, dùng đầu ngón tay lau đi vụn bánh trên gò má nàng, nhẹ nhàng mở miệng, “Tiểu muội muội muốn nghỉ ngơi, cô cô cùng muội ấy đi ngủ, để cho Quân Ninh cùng chơi với Huệ Nhi, có được không?”

“Mấy ngày nay Quân Ninh ca chỉ ở cùng hoàng thượng, phải đợi thân thể hoàng thượng tốt mới có thể...”

“Huệ Nhi!” Quân Ninh thấp giọng quở trách, ngắt lời Huệ Nhi. Nàng vẫn chưa ý thức được mình lỡ lời, nhưng lại biết Quân Ninh tức giận rồi. Huệ Nhi ủy khuất bĩu môi, bộ dáng chực khóc.

Thiên Dao vẫn như cũ mỉm cười, dịu dàng dỗ dành Huệ Nhi, nhưng ánh mắt cũng không khỏi lạnh vài phần, có vẻ đăm chiêu lưu chuyển trên người Quân Ninh. Một lúc sau, mới phân phó thị nữ bên cạnh, “Dẫn quận chúa đi chơi đi.”

“Vâng ạ.” Thị nữ khom người đáp lời, dắt tay Huệ Nhi đi ra ngoài điện. Từ ma ma cũng là người sáng suốt, mang theo cung nhân liên can lặng yên không một tiếng động thối lui ra ngoài, trong lúc này, trong phòng chỉ còn lại mẫu tử Thiên Dao và Quân Ninh hai người.

Thiên Dao rũ mắt, nhạt giọng hỏi, “Nói đi, có chuyện gì gạt ta.”

Sắc mặt Quân Ninh lạnh vài phần, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ xa xa, bàn tay dưới ống tay áo không khỏi siết chặt. Thiên Dao thông minh ra sao, muốn giấu diếm nàng chỉ sợ không dễ, than nhỏ một tiếng, y chậm rãi mở miệng, “Tiết Thượng Kỳ ngày ấy, lúc con bắt con xích xà kia bị nó cắn bị thương cánh tay. Phụ thân hút độc ra cho con, dư độc của xích xà dẫn phát Lạc Nhạn Sa trong cơ thể người, mấy ngày nay, con vẫn luôn chăm sóc ông ấy.”

Quân Ninh giản đơn giải thích ngọn nguồn, nhiều nữa, y không dám nói. Mà cho dù y không nói, Thiên Dao cũng đã hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của chuyện này. Độc xích xà mãnh liệt bao nhiêu nàng biết, mà Lạc Nhạn Sa, lại đứng đầu bách độc, hai loại độc tương sinh tương khắc trong người, ăn mòn tâm mạch, nên đau đớn thế nào. Mà Sở Diễm hàng đêm ôm nàng đi vào giấc ngủ, nàng lại chưa từng phát hiện.

Hắn xác thực che giấu vô cùng tốt, nhưng nàng cũng đích thật sợ y rồi.

“Hắn hiện tại như thế nào?” Nàng khẽ cúi đầu, giọng nói cực nhẹ, lại dường như không được run rẩy.

“Độc tính bị nội lực áp chế, không có nguy hiểm tới tính mạng.” Quân Ninh tránh nặng tìm nhẹ, thông thả bước tới bên người nàng, khẽ nắm bàn tay bằng lạnh của nàng, bọc ở trong lòng bàn tay, muốn dùng nhiệt độ cơ thể mình đi sưởi ấm nàng. “Không cần lo lắng, con sẽ canh giữ bên cạnh phụ thân.”

“Ừ.” Thiên Dao gật đầu, mặc dù đau lòng nhưng cũng có chút cảm động. Trong cái rủi còn có cái may, ít nhất, trận phong ba này đã kéo gần khoảng

cách phụ từ hai người trong lúc đó. Quân Ninh đã tập thành thói quen gọi Sở Diễm là phụ thân.

“Con đã dùng bỏ câu đưa tin cho sư phụ sư mẫu, bọn họ rất nhanh sẽ nhập kinh. Dư độc của xích xà đối với sư mẫu mà nói nên là chuyện nhỏ.”

Thiên Dao đồng ý gật đầu, nàng bắt quá là tinh thông y thuật, mà tặc bà nhưng là thánh thủ y thuật, năm đó nếu không gặp được bà, nàng cùng Quân Ninh cũng khó trốn một kiếp.

Vào đêm, trong Vị Ương cung, đèn đuốc sáng trưng, Sở Diễm như thường ngày mặc thường phục mà vào, mạnh mẽ che lại mấy chỗ đại huyết mới có thể che giấu sơ hở trước mặt Thiên Dao. Lúc bước vào trong phòng, Thiên Dao đang nửa tựa vào song cửa sổ bên cạnh, trên bàn đặt hai chén thuốc ấm. Ánh mắt nàng mềm mại rơi vào trên chén sứ bạch ngọc, ánh mắt hơi hơi tan rã mê mang.

Khi bóng dáng hần xuất hiện tại cửa, Thiên Dao mỉm cười, mở miệng nói, “Hôm nay tựa hồ trở về thật sớm.”

“Ừ, chỉ có chút chuyện không quan trọng, Ninh Nhi đang xử lý.” Hần thuận miệng trả lời, dừng bước bên người nàng, duỗi cánh tay ôm nàng vào lòng, trực giác hôm nay nàng tựa hồ dụ ngoan rất nhiều, ít nhất, không có cự tuyệt hần tiếp cận.

Thiên Dao nâng mắt, trong mắt vẫn là ý cười ảm áp như cũ, đưa tay nắm lấy cổ tay hần, đầu ngón tay không dấu vết đặt trên mạch cổ tay hần. Sở Diễm là người cảnh giác ra sao, lúc nàng đụng vào cánh tay hần, hần liền hiểu rõ ý đồ của nàng, mày kiếm thâm thúy nhíu lên trên, “Nàng biết rồi hả?”

Ánh mắt Thiên Dao không khỏi sâu hơn vài phần, mi tâm nhíu chặt, hàm răng cắn chặt làn môi, “Tội gì phải thế, điểm huyết đạo sẽ chỉ làm độc tố phản phệ, càng thêm thống khổ.”

“Không sao, ta chịu được.” Sở Diễm giống như tùy ý nhẹ cười. Điểm huyết đạo, ít nhất sẽ không để cho huyết khí dâng lên, nếu như ở trước mặt nàng nôn ra máu, sẽ chỉ làm nàng không duyên cớ lo lắng mà thôi. Đau đớn, hần nhận được. Chỉ cần ôm lấy nàng, liền có thể quên tất cả thống khổ, Thiên Dao là thuốc của hần.

“Uống thuốc đi, Quân Ninh tự tay nấu, người trong Thái Y viện cũng không biết, hần là không kinh động tiền triều.” Thiên Dao bung chén thuốc đặt trước mặt hần, trong mắt có nhân nhật mong đợi.

Sở Diễm trầm nhẹ cười, tiếp nhận chén thuốc trong tay nàng, lại khẽ chỉ vào một chén khác ở bên, “Chén kia là của Dao Nhi à?”

“Ừ.” Thiên Dao gật đầu.

“Đã nhiều ngày rồi Dao Nhi có thể ngoan ngoãn uống thuốc?”

Thiên Dao bất đắc dĩ cười, “Nhất cử nhất động của Thiên Dao không phải đều trong sự khống chế của hoàng thượng sao. Yêu Nguyệt đều nhìn ta uống thuốc xong mới rời đi, có khi thuốc đắng, người liền để cho Quân Ninh tới đưa, hoàng thượng quả thật hao tổn tâm cơ.”

Sở Diễm nhẹ cười, bàn tay ôn nhu nâng đôi má tuyệt mỹ của Thiên Dao, ôn nhu nói: “Gọi ta Sở Diễm.”

“Sở Diễm.” Nàng thuận theo thấp giọng gọi.

“Dao Nhi, ta muốn trân trọng nàng.” Hần cúi người, hôn nhẹ lên cánh môi đỏ hồng của nàng, nhưng chỉ là chuồn chuồn lướt nước. Thêm nữa hần không dám, ở trước mặt nàng, hần luôn kiêu ngạo tự chủ luôn không khống chế được.

“Giữa nữ nhân hậu cung có người nào là dễ bắt nạt, quả thật khó lòng phòng bị. Nếu không có Ninh Nhi nhảy bén, con rắn chết tiết kia đã đã thương đến nàng cùng hải tử trong bụng rồi.”

“Nhưng người lại vẫn không chịu thả ta rời đi.” Thiên Dao như không nghe thấy thờ dài, khóe môi nở nụ cười bất đắc dĩ.

Cánh tay Sở Diễm ôm nàng chán nản buộc chặt, hần khẽ cảm lên trán nàng, “Là ta không cách nào thừa nhận một lần nữa mất đi nàng.”

Thiên Dao trầm nhẹ cười, trong giọng nói mang theo vài phần cân nhắc, “Sở Diễm, như vậy không giống người.”

“Vậy như thế nào mới giống ta?” Hần ôm nàng lên, để cho nàng ngồi trên đùi mình, chỉ chỉ chén thuốc trên bàn, bá đạo phun ra hai chữ, “Đút ta.”

Thiên Dao hơi chút bất đắc dĩ, thầm nghĩ: ‘Bá đạo vô lại như vậy mới đúng là tác phong của hần.’

Thiên Dao bung chén thuốc trên bàn lên, đút thuốc vào trong miệng hần, Sở Diễm uống qua thuốc, lại bung chén của Thiên Dao tới đút nàng, trên vách tường chiếu ra hai bóng dáng dính với nhau.

Sở Diễm nhẹ nắm tay nàng, đầu ngón tay tùy ý xuyên qua mái tóc mềm mại của nàng, “Sang năm xuân về hoa nở, hải tử trong bụng cũng sẽ đầy tháng, ta dẫn nữ tử các nàng về Giang Nam ngắm cảnh được không? Giang Nam mưa dầm, ta vẫn còn nhớ.”

“Vậy còn giang sơn của người?”

“Sang năm Ninh Nhi hần cũng quen thuộc chuyện triều chính rồi. Thái tử giám quốc, An Thanh Vương phụ tá, sẽ không có gì đáng ngại.”

Thiên Dao không thể tin nhìn hần, đem giang sơn Đại Hán giao cho một hài đồng chưa đủ 6 tuổi, thiết thời hần cũng nghĩ ra được. “Vẫn nên để Ninh Nhi lớn thêm chút nữa đi, Thiên Dao có thể đợi.” Nàng cười nhạt, lặng im giống như hoa quỳnh yên tĩnh nở rộ. Mấy năm trôi qua, nàng tựa hồ cũng quen chờ đợi hần.

“Sớm đi nghỉ ngơi đi, ngày mai là đại điển sắc phong của Ninh Nhi.”

“Được.” Sở Diễm nhẹ cười, bỗng nàng lên, hướng trong phòng mà đi.

Hôm sau, đại điển sắc phong được cử hành tại chính điện. Quân Ninh toàn thân triều phục màu vàng ửng đỏ, đầu đội mũ ngọc bát bảo màu tím, từng bước một đi lên bậc thang cẩm thạch, dưới chân đường ngọc bích Cửu Long. Văn võ bá quan hai bên cạnh khom người mà đứng, tiếng lễ nhạc vang lên không ngừng.

Sở Diễm một thân long bào minh hoàng, ngồi trên long ý kim hoàng, hai bên cạnh tần phi theo vị phần mà ngồi. Thiên Dao thân thể suy yếu, không chịu nổi lễ tiết rườm rà này, liền lưu lại trong Vị Ương cung.

Lưu Trung tuyên đọc chiếu thư sắc phong. Quân Ninh quỳ gối trước người Sở Diễm, cung kính gọi một tiếng phụ hoàng. Giọng nói mặc dù có vài phần non nớt, lại mang theo một cỗ uy nghiêm không để cho người bỏ qua. Văn võ bá quan dưới sự dẫn đầu của Văn tướng, đồng loạt quỳ xuống đất, hô to, “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Sở Diễm ôn nhuận dừng trước mặt Quân Ninh, ánh mắt tràn đầy từ ái của người làm cha. Chợt đột nhiên, hần nghĩ hần có thể lĩnh hội cảm tình của phụ hoàng đối hần trước kia. Khi đó, phụ hoàng nhìn hần, trong mắt không phải lạnh lùng mà là mừng thầm vì mất mà được lại. Cũng như hần đối với Quân Ninh.

“Hoàng nhi bình thân, chúng ái khanh bình thân.” Sở Diễm vẽ mặt bình hòa, vươn tay ra với Quân Ninh. Quân Ninh suy nghĩ trong khoảnh khắc, đặt tay mình vào giữa lòng bàn tay Sở Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 225: Nếu đây là kết cục người muốn (2)

Quân Ninh khoanh tay đứng bên người Sở Diễm, từ trên cao nhìn xuống văn võ cả triều quỳ lạy dưới chân, sinh trong nhà đế vương, y trời sinh liền cao cao tại thượng.

Bầu không khí trang nghiêm đột nhiên xuất hiện một bóng dáng hoảng hốt, là tiểu thái giám trong Vị Ương cung, vẻ mặt cấp bách, không biết nói thầm câu gì bên tai Lưu Trung. Nhất thời sắc mặt Lưu Trung đại biến, khom người đi tới bên người Sở Diễm, khẽ vào tai nói vài câu. Mặc dù đế vương mặt không đổi sắc, khí tràng lại rõ ràng trầm lãnh, tản ra hàn khí làm cho người ta sợ hãi. “Bãi giá Vị Ương cung.” Hần chỉ ném ra một câu liền đi nhanh về hướng hậu cung, bỏ lại văn võ toàn triều.

Quân Ninh chau chặt mi tâm, ba chữ Vị Ương cung khiến cho ngực y run lên, phụ thân thất thố như vậy, chỉ sợ trong Vị Ương cung đã xảy ra chuyện lớn rồi. Y cơ hồ không chút lưỡng lự, vội vàng bước nhanh đi theo.

Trong Vị Ương cung, không khí khẩn trương cơ hồ làm cho người ta hít thở không thông. Các ngự y đưa mắt nhìn nhau, đều mặt co mảy máu. Trên mặt Từ ma ma vậy mà cũng có nhiều lo âu, trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng rên nhẹ đau đớn của nữ tử. Sở Diễm đi nhanh mà vào, ngự y không yên quỳ đầy đất, “Hoàng thượng vạn an.”

“Dao phi như thế nào rồi?” Sở Diễm dồn dập hỏi.

Các ngự y cúi đầu thờ dài, thậm chí có người bắt đầu đi lắc đầu, lại không ai có lá gan mở miệng. Tính tình đế vương bọn họ không phải không rõ ràng, đế vương quý trọng Dao phi, ở hậu cung mọi người nhìn ở trong mắt. Nếu như biết được long thai trong bụng Dao phi khó giữ, đầu bọn họ chỉ sợ đều phải chuyển nhà.

“Hoàng thượng vẫn nên vào xem nương nương trước đi.” Từ ma ma khom người mở miệng, cúi đầu tới cực thấp. Nếu muốn trách phạt, bà là người thứ nhất trốn không thoát can hệ. Hoàng thượng giao Dao phi cho bà chăm sóc, bà lại không thể bảo vệ Dao phi cùng hài tử trong bụng chu toàn. Thậm chí, bà ngày cả đôi phương xuống tay như thế nào đều không biết được.

Sở Diễm lạnh lùng không nói, xoay người đi vào trong phòng. Trên nệm mềm mại, Thiên Dao vùi người trong chăn bông, khuôn mặt xinh đẹp còn trắng xanh hơn cả giấy. Đau đớn vùng vẫy, nàng luôn luôn là người ẩn nhẫn, nếu không phải đau đến vô cùng, nàng tuyệt đối sẽ không kêu ra tiếng. Thân thể cao lớn của Sở Diễm cứng còng tại chỗ, nhất thời lại không dám tiếp sát. Trên mặt Thiên Dao đều là nước mắt, làn môi đã bị nàng cắn đến chảy máu, mồ hôi lạnh cùng nước mắt không ngừng chảy xuống, đáng vẻ nàng vô cùng chật vật ánh vào mắt hần, nhưng là nhìn thấy ghê người.

Bên cạnh, Từ ma ma quỳ ‘bịch’ một cái, “Hoàng thượng muốn trách thì trách lão nô đi, là lão nô không coi chừng tốt nương nương cùng long tự trong bụng.”

Thân thể Sở Diễm khẽ run rẩy, giọng nói không khỏi ám khàn, “Hài tử còn ở đây không?”

Từ ma ma lại càng thấp thòm lo âu, “Chỉ sợ là không chắc, nhưng nương nương quật cường, vẫn dùng nội lực che chở, không chịu để cho thai nhi trượt ra khỏi người. Nếu như tiếp tục kéo dài, chỉ sợ liên lụy tới tính mạng nương nương.”

Lúc này, Quân Ninh chạy vào trong phòng, nửa quỳ bên cạnh Thiên Dao, hiển nhiên cũng không khống chế được rồi. Y cầm bàn tay băng lãnh của Thiên Dao, hai tròng mắt đều ướt át, “Mẫu thân, van cầu người, để cho muội muội đi thôi. Người không phải đã từng nói với Ninh Nhi, giữa người với người phải xem duyên phận, muội muội cùng chúng ta vô duyên, không cần cưỡng cầu. Mẫu thân, Quân Ninh van cầu người, Quân Ninh không thể mất đi người.”

Hôm nay, là đại điển sắc phong của y, mà ngày này, cũng là ngày mẫu thân y mất đi hài tử trong bụng, ngày y mất đi muội muội, quả nhiên là vô cùng châm biếm. Tiền điện là phong quang vô hạn, mà phía sau phong quang đó nhưng là huyết tinh xấu xí không chịu nổi.

Thiên Dao thống khổ nhắm mắt lại, bàn tay vẫn như cũ nắm chặt. Nàng làm sao lại không hiểu được mọi việc không thể cưỡng cầu, nhưng hài tử trong bụng nàng đã gần hai tháng, nàng không nỡ.

Từ ma ma càng thêm lo âu, lão đảo kéo lấy góc áo mình hoàng của Sở Diễm, “Hoàng thượng, nương nương đã chảy máu, hoàng tử có lẽ không bảo đảm được, nếu như nương nương tiếp tục quật cường như vậy, chỉ có thể một xác hai mạng. Mong hoàng thượng mau chóng định đoạt.”

Bàn tay dưới ống tay áo Sở Diễm nắm chặt thành quyền, ý tứ của Từ ma ma hẳn tự nhiên hiểu được. Nhưng tự tay xóa sạch hài tử của mình, hẳn làm sao lại nhẫn tâm. Nhưng hẳn chung quy không có lựa chọn, vì hài tử đã uy hiếp tới sinh mạng Thiên Dao. “Để cho ngự y chuẩn bị được.” Hắn thấp giọng phân phó một câu.

“Đều ra ngoài hết đi.” Sở Diễm lại mở miệng, cung nhân liên can cúi người, nhao nhao thối lui ra ngoài. Quân Ninh đương nhiên không chịu rời đi, bị Sở Diễm điểm huyết đạo mới do thị vệ ôm ra ngoài. Trên giường êm, Thiên Dao vẫn thống khổ vùng vẫy như cũ.

Sở Diễm ngồi xuống bên giường nàng, mềm nhẹ ôm nàng vào trong lòng, chặn gấm bị kéo mở một góc, trên váy tuyết trắng của nàng là một vết máu đỏ tươi lớn, chói mắt như lưỡi dao sắc bén, một dao cắt tại trong lòng Sở Diễm. “Dao Nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Hắn thấp giọng ní non, cầm chống đỡ trên cái trán băng lãnh của nàng.

Thiên Dao cật lực mở hai mắt, trong mắt mờ mịt, khóe môi hiện lên nụ cười khổ. “Sở Diễm, đây là kết cục người muốn sao? Lần lượt có được, lần lượt mất đi. Có phải chỉ có Thiên Dao chết đi mới thật sự kết thúc không?”

Sở Diễm đau đớn gật đầu, trong đôi mắt đen nổi lên một tầng hơi nước, “Thực xin lỗi, Dao Nhi, là ta ích kỷ.” Hắn đau lòng hôn lên làn môi dính máu của nàng, lưu vào trong miệng chính là mùi tanh mặn. “Là ta ích kỷ muốn đứa nhỏ này, vốn đã hứa hẹn qua giữa nàng và ta chỉ cần có Quân Ninh... Dao Nhi, sẽ không còn bức bách nàng, sẽ không còn...”

“Dao Nhi, chúng ta không cần con bé nữa, có được hay không? Chờ nàng dưỡng thân thể tốt, chúng ta liền tới Giang Nam ở, Dao Nhi, ta không thể không có nàng.”

Thiên Dao bất lực lắc đầu, bàn tay gặt gao cầm lấy góc áo Sở Diễm. Nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng chảy xuống, lạnh giá đến thiêu người, “Ta muốn con bé.” Nàng mỏng manh phun ra ba chữ, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh vào trong cảm bào của hắn. Hài tử ở trong bụng nàng đã gần hai tháng, cho dù còn có một tia hy vọng, nàng cũng tuyệt không thể buông tha.

“Hồi bẩm hoàng thượng, dược đã chuẩn bị xong.” Ngoài cửa, ngự y nom nớp lo sợ mở miệng, trong tay bưng một chén thuốc đen đặc.

“Vào đi.” Sở Diễm trầm thấp ra lệnh.

Ngự y đẩy cửa vào, phủ phục dưới chân Sở Diễm, tay bưng chén thuốc không ngừng run rẩy.

“Giao cho trầm, người ra ngoài đi.” Sở Diễm tiếp nhận chén thuốc bạch ngọc trong tay ngự y, thuốc vẫn còn nóng, mang theo khói trắng.

“Dao Nhi, uống thuốc thôi, uống qua thuốc liền không còn đau đớn nữa.” Sở Diễm nâng thân thể nàng dậy, đưa dược tới bên môi nàng. “Dao Nhi, một lần cuối cùng, ta đảm bảo đây là lần cuối cùng. Sẽ không còn để cho nàng bị thương nữa.”

Bàn tay của nàng nắm thật chặt cổ tay hắn, móng tay hăm sâu vào trong da thịt cánh tay hắn. “Sở Diễm, người thật sự muốn tự tay giết nàng sao? Người tùy hứng nhìn nàng từ một sinh mạng tươi sống hoá thành một vũng máu sao? Người đã nói nàng là ánh trăng của người a.”

“Nhưng mà Dao Nhi, nàng là mệnh của ta.” Hắn ôm chặt nàng ở trong ngực, trán kề sát mái tóc mềm mại của nàng. “Dao Nhi, đừng tùy hứng nữa, chúng ta đều không cứu được nàng. Để cho nàng đi thôi, có lẽ Ninh Nhi nói rất đúng, nàng không có duyên phận với chúng ta.”

Hắn đem dược đặt bên môi nàng, đã làm tốt chuẩn bị mạnh mẽ đổ dược cho nàng. Thiên Dao vô lực vùng vẫy, móng tay lưu lại từng vết máu trên cánh tay hắn. “Sở Diễm, không cần, cầu người đừng thương tổn nàng.”

Sở Diễm khẽ cúi đầu, nước mắt băng lãnh rơi trên gò má Thiên Dao, “Nếu giữa nàng và con bé trong lúc đó chỉ có thể chọn một, ta chọn nàng. Thiên Dao, ta yêu nàng.”

Sở Diễm nghĩ, đau đến vô cảm cũng bất quá như vậy mà thôi. Vốn tưởng rằng có thể có được lại còn chưa kịp mừng thăm thì đã mất đi. Mất đi đứa nhỏ này, hẳn càng đau hơn so với nàng, đau gấp trăm nghìn lần, mà đau đớn của hẳn lại chỉ có thể tự mình thừa nhận. Chuyện sai nhất mà cuộc đời này Sở Diễm hẳn đã làm chính là để cho Thiên Dao yêu hẳn. Nếu chưa từng yêu, nàng sẽ không đau.

Hắn điểm huyết đạo Thiên Dao, cảm chén thuốc đặt bên môi Thiên Dao, từ từ nghiêng, vài giọt thuốc chua xót đã tiến vào trong miệng Thiên Dao. Nàng hoảng sợ trừng lớn hai mắt, nước mắt to từ khóe mi chảy xuống,.....

“Phụ hoàng, đừng.” Cửa phòng bị Quân Ninh từ bên ngoài đẩy mở, y lao đến trước hất vớ chén thuốc trong tay Sở Diễm. Theo sát phía sau Quân Ninh chính là phu thê tặc công cùng tặc bà.

Tặc bà quàng mắt nhìn Sở Diễm, ánh mắt sau đó rơi trên người Thiên Dao đang chật vật, than nhỏ một tiếng sau mới mở miệng nói, “Để cho lão bà từ xem đi.” Bà ngồi cạnh mép giường, đầu ngón tay ấn lên mạch Thiên Dao.

Thiên Dao đã mất đi tri giác, xụi lơ tựa vào trong lòng Sở Diễm, trên mặt là nước mắt, sợi tóc ẩm ướt dán trên khuôn mặt tái nhợt, chật vật không chịu nổi nhưng lại đẹp đến tuyệt vọng. Tặc bà bắt mạch, lại xốc chân bông trên người nàng lên, một vũng máu lớn tẩm ướt nệm gấm mình hoàng.

“Thật là ngoan độc.” Sắc mặt tặc bà cũng thay đổi vài phần, “Ngoại trừ phần xạ hương, lại còn là xạ đực, được tính vô cùng mạnh, còn dùng mùi huyết yển thôi động xạ hương, hai vật tương khắc, đối với người có thai là trí mạng. Nếu không phải Dao nha đầu có nội lực hộ thể, hiện giờ sớm một xác hai mạng rồi.”

“Sư mẫu, còn có thể cứu không?” Sở Diễm run giọng hỏi.

“Yên tâm đi có lão bà từ ở đây, mạng Dao nha đầu vớt không được, nhưng hải tử, chỉ nghe theo mệnh trời thôi.” Tặc bà lấy giấy mực ở một bên viết phương thuốc, Quân Ninh tự mình đi Thái Y viện bốc thuốc.

Nơi đây, Sở Diễm vẫn ôm chặt Thiên Dao không rời, sợ một chút không lưu ý, nàng sẽ từ trong sinh mệnh biến mất.

“Người đâu, lệnh cho tần phi lục cung quý gối ngoài Vị Ương cung cầu phúc cho Dao phi cùng tiểu công chúa. Nếu Dao phi có gì bất trắc, trẫm muốn lục cung chôn cùng nàng.”

“Chuyện này...” Lưu Trung chần chờ trong khoảnh khắc, nhưng giờ phút này tâm tư để vương đều đặt trên người nữ nhân yêu thương trong ngực, đương nhiên nghe không vào lời khuyên nào. Ông liền khom người thối lui ra ngoài, y theo ý tứ để vương chuyển chỉ.

Nữ nhân hậu cung mặc dù tiếng oán than dậy đất nhưng không có can đảm dám cãi ý chỉ hoàng thượng. Một đám không cam không nguyện quý gối ngoài Vị Ương cung. Cầm đầu tự nhiên là Kỳ quý phi Sở Uyển, Hiền phi Tiết Oánh quý gối bên người nàng, phía sau hai người cung tần phi theo vị phần mà quý.

“Cũng không phải hoàng hậu, bất quá chỉ là hoài hài tử hoàng thượng thôi, sao lại để cho lục cung quý cho nàng.” Một phi tần về mặt ai oán nói thầm.

“Tự tổ tiên kiến triều tới nay, đứa nhỏ chết từ trong trứng nước ở hậu cung rất nhiều, cho dù hoàng hậu sảy thai, cũng không từng phô trương lớn như vậy, không phải dựa vào vài phần tư sắc, hoàng thượng lại thật sủng nàng ta lên trời.” Người khác tiếp lời.

“Muốn chúng ta quý còn chưa tính, Kỳ quý phi nương nương cùng nàng đều là vị Quý phi, theo lý nên cùng ngồi cùng ăn, vậy mà cũng quý chung với chúng ta. Đây là đem tổ tông lễ chế đặt ở chỗ nào.”

...

Nữ nhân hậu cung không cam nguyện quý ở ngoài điện, không ngừng xì xào bàn tán.

“Muội muội, muội thấy thế nào?” Tiết Oánh nghiêng đầu, nhìn về phía Sở Uyển bên cạnh.

Sở Uyển cười lạnh một tiếng, khinh thường mở miệng, “Bản cung không tin hoàng thượng quả thật dám vì Thảm Thiên Dao mà quét sạch lục cung. Sở Uyển gia tộc hèn mọn, tỷ tỷ nhưng là nữ nhi của đại tướng quân, giữa hậu cung còn nhiều nữ nhân xuất thân bất phàm, hoàng thượng sẽ vì đại cục mà suy nghĩ. Thảm Thiên Dao cũng bất quá là một nữ nhân mà thôi, hoàng thượng cho dù yêu nàng cũng sẽ không lấy giang sơn xã tắc ra nói đùa.”

Tiết Oánh đồng ý gật đầu, Sở Uyển cùng nàng trái lại nghĩ tới một chuyện. “Nghe nói các ngự y đều bó tay chịu trói, cái thai này của Dao phi có lẽ không đảm bảo rồi.”

“Hải tử trong bụng nàng vốn không nên tồn tại trên đời này.” Sở Uyển băng lãnh nói thầm, hừ cười nhìn Cố Văn Thanh sau lưng, thân nhiên nói: “Cố quý nhân, hiện giờ ngươi làm cực kỳ tốt.”

“Nương nương quá khen, tần thiếp từ lúc vào cung tới nay, nhận được nương nương quan tâm nhiều mặt, đương nhiên nên vì nương nương phân ưu. Nương nương không thích gì đó, tần thiếp nhất định phải tìm cách để cho nương ta biến mất khỏi thế gian.”

Tiết Oánh không nói, nhú mi nhìn Cố Văn Thanh sau lưng, chỉ thấy nàng cười nhạt, giống như nói tới một chuyện không quan trọng. Quả nhiên là một nữ nhân đáng sợ. Sở Uyển giữ nàng ở bên người, ngày khác chỉ sợ dưỡng hổ làm loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 226: Muốn thời gian quay ngược lại (1)

Lưu Trung từ chính điện đi ra, đi tới trước cửa Vị Ương cung, trên mặt không khỏi hiện lên chút không kiên nhẫn. Sinh tử của Dao phi như chỉ mảnh treo chuông, để vương lòng nóng như lửa đốt, đám nữ nhân không biết sống chết này vậy mà còn dám ở ngoài điện lớn tiếng xôn xao. “Các vị nương nương,” Lưu Trung tượng trưng cúi đầu, “Lão nô xin khuyên các vị nương nương vẫn nên chớ nóng nảy, thành tâm vì Dao phi nương nương cầu phúc, lỡ như mẫu tử Dao phi có chuyện không hay xảy ra, hoàng thượng chỉ sợ giận lây sang các vị nương nương.”

Tức thì, tiếng động lớn tiếng ồn ào liền biến mất không thấy. Các nữ nhân an phận quỳ trên mặt đất, mặc dù cũng không thiết tình cầu nguyện trời xanh, nhưng ít ra nhìn qua cũng có chút bộ dáng. Mà thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong Vị Ương cung lại chưa từng truyền ra động tĩnh gì. Một quý này là mấy canh giờ, hậu cung đều là nữ nhân được nuông chiều từ bé, làm sao chịu được loại khổ này, có khối người té xỉu. Nhưng để vương vẫn chưa hạ chỉ cho phép bất kỳ ai rời đi, cho dù ngắt cũng chỉ có thể do thị nữ bên cạnh nâng dậy, tiếp tục quỳ ngoài điện.

Loáng cái đèn hoa đã lên, chúng nữ nhân khuôn mặt tinh xảo sớm đã mất đi lớp trang điểm, một đám chật vật không chịu nổi. Sở Uyển cùng Tiết Oánh cầm đầu cũng không khá hơn chút nào. Tiết Oánh lau mồ hôi lạnh dưới cằm, cất lực hoạt động thân hình, hướng Lưu Trung nói, “Lưu tổng quản, hoàng thượng có chỉ rõ chúng ta phải quỳ tới khi nào không?”

“Thánh ý đã vô cùng rõ ràng, đương nhiên là quỳ đến khi Dao phi cùng long tự trong bụng bình an.”

“Nếu như Dao phi một ngày không tỉnh, chúng ta quỳ một ngày, nếu như Dao phi mười ngày không tỉnh, chẳng lẽ chúng ta liền không ăn không uống quỳ suốt mười ngày sao? Dao phi độ qua kiếp nạn này, chúng ta chỉ sợ đều chết cả.” Bàn tay Tiết Oánh gắt gao che ngực, quỳ cả một buổi chiều, nàng một nữ tử vẫn nhược sớm vô cảm.

Lưu Trung khom người cúi đầu, trên mặt mang theo vài phần không biết làm sao. “Thánh chỉ chính là như vậy, lão nô cũng bất lực. Nhưng Dao phi nương nương người hiền có trời phù hộ, tất nhiên sẽ bình an tỉnh lại.”

Trong Vị Ương cung, Quân Ninh cương trực đứng ở ngoài phòng, cách đó không xa, bên bàn đá trong vườn, tặc công cùng tặc bà ngồi đối diện nhau, uống trà xanh do cung nhân dâng lên. Trên khuôn mặt già nua của tặc bà có hơi chút lo lắng.

“Ngay cả bà cũng không nắm chắc bảo trụ được hài tử của Dao nha đầu?”

Tặc bà bắt đầu đi lắc đầu, “Lúc sinh Ninh Nhi thân thể đã bị thương vẫn chưa được điều dưỡng tốt, vốn không thích hợp lại thai nghén. Đoàn lang bám trong cung lại cho nàng uống thuốc dễ thụ thai.”

Tặc công hừ nở nụ cười, tiếp lời nói, “Việc này trách không được ngự y, nếu Diễm Nhi không có loại tâm tư này, ngự y nào dám tự tiện chủ trương.”

Tặc bà lại một tiếng thờ dài, “Diễm Nhi đứa nhỏ này thuở nhỏ sống trong cừu hận, lại làm sao hiểu được làm thế nào để yêu một người. Hiện giờ yêu nhau, lại tìm không ra biện pháp, ngược lại lần lượt tổn thương Dao nha đầu.”

“Nha đầu kia thật quật cường, trải qua chuyện này, chỉ sợ thật sự thương tâm, muốn hợp lại lại càng khó thêm khó, thật sự là một đôi oan gia.” Tặc công khề đặt tách trà lên bàn, sau đó đứng dậy, “Tiểu tử Quân Ninh kia cũng đứng một đêm, lão nhân ta đưa y trở về phòng nghỉ ngơi, nếu không Dao nha đầu không có việc gì, y ngược lại ngã bệnh.”

Tặc bà vẫn ngồi tại chỗ như cũ, chỉ thấy lão nhân nhà mình đi đến bên người Quân Ninh, cùng y nói vài câu, liền ra tay điểm huyệt đạo của hài tử kia, khiêng y đi. Lão bà từ bắt đầu đi lắc đầu bật cười.

Một chỗ khác, trong phòng, chỉ có hai người Sở Diễm cùng Thiên Dao. Hắn ôm chặt nàng, tựa vào trên nệm êm, may mà máu đã ngừng. Sở Diễm tự tay giúp nàng thay váy trắng sạch sẽ, trên giường nệm êm mềm mại trải da bạch hổ, trên người Thiên Dao đắp chăn gấm mình hoàng mới tinh.

“Còn đau không?” Hắn ôn nhu hỏi.

Lông mi dài của Thiên Dao hơi hơi rung động, một cặp mắt sáng mờ mịt nhìn cột nhà chạm rồng khắc hoa trên đỉnh đầu. Trong thuốc của tặc bà có thêm vị thuốc an thần, mà Thiên Dao không biết vì sao lại vẫn thanh tỉnh như cũ như vậy. Chỉ là vẫn trầm mặc, bất luận Sở Diễm nói với nàng cái gì, làm cái gì, nàng cũng như búp bê, thờ ơ.

“Nếu có thể thay nàng chịu đau, thì tốt bao nhiêu.” Sở Diễm mềm nhẹ vuốt ve trán nàng, chạm phải là mồ hôi ẩm ướt. Ngực hắn hơi đau, cúi đầu trần trọc khề hôn lên môi nàng. Thân thể nàng còn đang hơi run rẩy, nàng đau, hắn biết, thậm chí, còn đau hơn so với nàng.

“Dao Nhi đừng sợ, ta sẽ vẫn ở bên cạnh nàng.” Hắn dán bên tai nàng nỉ non, giọng nói khề khàn khàn.

Chỉ cần qua một ngày một đêm không chảy máu, hài tử mới xem như bảo trụ được. Một ngày một đêm dài đằng đặc này, đối với hai người bọn họ liền giống như trải qua cả một đời. Nàng không nói một lời, Sở Diễm lại dứt quãng nỉ non.

“Ta nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy nàng...” Hắc nhú mi tâm lại, có chút đắm chiêu, lại giống như rơi vào trong hồi ức sâu thẳm không cách nào tự thoát ra. Lần đầu tiên, lần đầu tiên chân chính nhìn thấy nàng là lúc thánh chi phong phi truyền tới, hắc ở điện Thái Hòa tạ ơn phụ hoàng. Khi đó, Thiên Dao quý gối bên người hắc, đậm mực như nước suối trong khe núi.

“Chỉ một cái ngoai đầu không lưu tâm nhìn lại, ta lập tức nghĩ tới, trên thế gian này làm sao có thể có nữ tử mỹ lệ như thế, tính thuần như nước.” Nhớ đến đây, Sở Diễm nhân nhật nhếch khóe môi. Khi đó, nàng mới 16 tuổi, giống như nữ hài, mà khí chất thanh thanh lãnh lãnh nhưng lại không để cho người bỏ qua.

“Lúc ấy ta liền có một loại dự cảm, nàng nhất định sẽ trở thành kiếp nạn của ta.” Sở Diễm mềm nhẹ vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, đặt ở trên môi ôn nhu hôn. Khi đó, Văn đế không cho phép hắc yêu, lại sắc phong một nữ tử tuyệt thế khuynh thành như vậy làm Thái tử phi, trong khoảng thời gian ngắn đích xác khiến cho hắc có chút không hiểu, thậm chí, ngầm đoán tâm tư phụ hoàng. Lúc ấy cũng từng nghĩ tới, đây có thể chỉ là một chút thăm dò, hắc tự nhiên sẽ không vì sắc đẹp động lòng. Thế cho nên, mượn cái chết của Doãn Hàm U muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Muốn thời gian quay ngược lại (2)

Sở Diễm bắt đầu dĩ cười khổ, nếu như biết có ngày hôm nay canh cánh trong lòng, đau triệt nội tâm, lúc ấy chẳng bằng quyết tuyệt xử tử nàng. Mà hiện giờ, nàng đã trở thành nhược điểm trí mạng của hắc.

Trong mắt Thiên Dao có chút xúc động, một mảnh sương mù hơi nước dâng lên, lại vẫn đậm mực như cũ, cũng trầm mặc.

“Về sau, nhìn nàng lần lượt vì ta vào sinh ra tử... Trên thế gian làm sao có thể có người ngốc như nàng vậy chứ, kiên trinh mà cố chấp như vậy.” Sở Diễm áp trán lên trán nàng, mắt phượng khép lại, lại cảm nhận được có một giọt nước mắt băng lãnh xẹt qua mặt. Hắc biết, Thiên Dao đang khóc. Nước mắt nàng nặn chất ngấm vào làn môi ẩm lạnh, hắc tiếp tục nói, “Khi đó, đã không nên mềm lòng với nàng. Nếu không có yêu...”

Nếu không yêu nàng, làm sao có thể không nở buông tay. Hắc yêu nàng, lại không biết nên lấy phương thức nào mới có thể không để nàng bị thương tổn. Những gì hắc cho nàng, nàng hết thấy đều không thích, tình yêu hắc cho nàng, hứa hẹn cho nàng, để nàng là duy nhất, nàng lại vẫn như cũ không vui vẻ. Mà nàng không vui, hắc làm sao có thể dễ chịu.

“Dao Nhi, cùng ta trò chuyện được không? Dù cho chỉ có một câu, cho dù nói nàng hận ta!” Hắc chuyển tư thế, ôm nàng ngồi ở trên đầu gối, mà Thiên Dao tùy ý hắc bài bố, trước sau cũng không chịu mở miệng. Hắc lại không cách nào bắt buộc nàng, chỉ có thể bất lực thở dài.

Những năm gần đây, chống đỡ hắc sống tiếp chính là cừu hận, trong mắt hắc chỉ có ngôi vị hoàng đế băng lãnh cao cao tại thượng. Mà Thiên Dao xuất hiện, khiến cho hắc trở tay không kịp. Nam nhân tuyệt tình nhất gặp tình yêu tốt đẹp nhất trên đời, hắc muốn nắm chặt, lại lần lượt bị đâm cho đầu rơi máu chảy. Hắc làm sao lại không đau.

Thân thể Thiên Dao từ từ mềm mại trong ngực hắc, hắc cảm giác được biến hóa của nàng, thân thể không đau đớn run rẩy nữa, hai gò má cũng khôi phục chút hồng hào, không trắng xanh lăm cho người ta sợ hãi. Mãi đến buổi trưa ngày thứ hai, Thiên Dao không còn chảy máu nữa. Chỉ là, thân thể của nàng rất lạnh, hắc lại không cách nào sưởi ấm nàng.

Sau giờ ngo, tặc bà đẩy cửa vào, ánh vào mắt là một đôi bích nhân, Thiên Dao thần tình lạnh lùng mà Sở Diễm có hơi chút tái nhợt chặt vật. Bà ở bên giường đứng bước, đầu ngón tay đặt lên mạch Thiên Dao, một lúc sau mới buông ra.

“Sư mẫu, Dao Nhi như thế nào? Hài tử có giữ được không?” Sở Diễm vội vàng hỏi.

“Chuyển biến tốt đẹp chút, bây giờ vẫn chưa cách nào xác định, chỉ có thể nói còn có một tia hy vọng.” Tặc bà cầm bàn tay băng lãnh của Thiên Dao, khẽ vuốt hai lần giống như an ủi, lại mở miệng nói với Sở Diễm, “Người cũng nên đi nghỉ đi, cứ như vậy ở bên cạnh nàng cũng không thay đổi được gì, ngược lại sẽ khiến thân thể suy sụp. Người cũng không phải làm bằng sắt.”

Sở Diễm cười, ý cười hơi có chút chua xót. “Trẫm còn chịu đựng được.” Hắc khẽ rũ mắt, một lát sau lại nói, “Bên cạnh nàng như vậy, trẫm mới có thể an tâm.”

“Ừ.” Tặc bà khuyên không được, cũng không ép buộc. Tự hồ nhớ tới cái gì, mở miệng lần nữa, “Những nữ nhân ngoài điện này cũng quý cả một đêm, đều là thân thể quý giá, làm sao chịu được khổ như vậy, kêu các nàng về đi, nếu như còn quý như vậy chỉ sợ gây họa chết người.”

Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, mắt phượng hiện lên một tia ngoan độc. “Bất quá là tự làm tự chịu, nếu như các nàng không có ý hại người cũng sẽ không bị vậy này.”

Tặc bà nhú mi tâm, ánh mắt nhân nhật đảo qua người Thiên Dao. Chỉ thấy nàng vẫn nhắm mắt, tuyết nhan an tường. Nhưng Sở Diễm cùng tặc bà hai người đều biết nàng vẫn chưa ngủ say, chỉ muốn trốn tránh mà thôi.

“Có tra ra được chân tướng hung thủ mưu hại Dao nha đầu?”

Đôi mắt đen của Sở Diễm lạnh lẽo âm u vài phần, khẽ lắc đầu, “Xích Diễm đã đi thăm dò, nữ nhân hậu cung tuy nhiều, nhưng có lá gan, lại có tâm cơ cùng năng lực cũng không nhiều. Không bao lâu nữa sẽ tra ra được.”

“Người tính toán xử trí như thế nào?” Tặc bà tiếp tục hỏi.

Sở Diễm vẫn chưa trả lời, mà bàn tay dưới ống tay áo đã nắm chặt, thậm chí tạo ra tiếng xương vang răng rắc. Xử trí như thế nào? Hắn hận không thể xé nát nàng ta ra.

Trải qua một ngày một đêm dài dằng dặc, thái tượng của Thiên Dao rốt cục ổn định lại. Trong Vị Ương cung tầng tầng trấn giữ, có thể tiếp sát Vị Ương cung không quá năm người, mà cho dù là ai, muốn đi vào, ngự y sẽ từ trong ra ngoài kiểm tra một phen, tránh cho phát sinh sự kiện tương tự một lần nữa.

Mà Thiên Dao đối với việc này lại bàng quan, nàng càng trở nên trầm mặc. Ngoại trừ Quân Ninh đến thăm nàng khi đó, thỉnh thoảng sẽ cùng y nói đôi câu, còn lại đều ngơ ngác ngó ra ngoài cửa sổ trầm mặc.

Trong Ngự thư phòng, Sở Diễm ngồi trên ghế chủ vị, Xích Diễm khom người cúi đầu trước người hắn, trầm giọng hỏi bẩm

“Mấy ngày gần đây người tiếp cận qua nương nương từng cái đều đã tra qua, xạ hương là dính trên người quận chúa Minh Châu. Thuộc hạ sai người kiểm tra gian phòng của quận chúa, trong tủ áo của quận chúa những y phục khác hoặc ít hoặc nhiều cũng bị lấy dính một chút phấn xạ hương. Nếu không phát hiện đúng lúc, tiếp tục kéo dài, thân thể quận chúa chỉ sợ cũng chịu chút tổn thương.”

Sở Diễm cười lạnh một tiếng, giọng nói lạnh lùng, “Cung nhân hầu hạ Thẩm Huệ đều tỉ mỉ chọn lựa, không ai có lá gan lớn như vậy dám bôi được lên y phục của nàng, chỉ sợ thứ kia có lai lịch khác đi.”

“Đúng là như vậy.” Xích Diễm gật đầu, “Thuộc hạ tra vấn từng người trong cung quận chúa, lại không thu hoạch được gì, vì thế, liền kiểm tra thực hư mấy thứ quận chúa tiếp xúc thường ngày, mới phát hiện bộ lông sừng vật Tiểu Tuyết của quận chúa dính rất nhiều phấn xạ hương. Lại hỏi cung nhân từng người một, kiểm tra rõ ràng nơi ngày thường quận chúa hay đi qua nhất, hóa ra là rừng đào ở Ngự hoa viên. Trên cỏ bị người vấy rất nhiều xạ hương, bởi vì bột phấn xạ hương tinh mịn, rất khó bị phát hiện, lại trong bụi cỏ thấp bé, người rất khó tiếp xúc, chỉ có súc vật Tiểu Tuyết kia thường xuyên lăn lộn trong cỏ mới dính nhiều. Quận chúa Huệ Nhi thích ôm Tiểu Tuyết, liền bị xạ hương dính ở trên người, thế cho nên mới truyền tới trên người nương nương, quả nhiên khó lòng phòng bị.”

Sở Diễm lạnh lùng không nói, mắt phượng xen lẫn băng sương ngưng kết. Quả nhiên tâm cơ thật ngoan độc, hắn trái lại không biết, giữa hậu cung của hắn lại vẫn có nữ nhân tính tề tàn nhẫn như vậy.

“Trẫm nhớ rõ sự mẫu nói qua mùi tanh của huyết yến thúc động được tính của xạ hương, Dao Nhi cũng không thích tổ yến, gần đây nôn rất nhiều, chịu không nổi mùi tanh của huyết yến. Ngự thiện phòng đương nhiên sẽ hiểu điều đó, như thế nào lại đưa huyết yến tới?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, huyết yến không phải Ngự thiện phòng chuẩn bị, mà là... Kỳ quý phi sai người đưa vào Vị Ương cung.” Xích Diễm thăm dò trả lời, khoe mắt thỉnh thoảng liếc nhìn đánh giá phản ứng đế vương. Dù sao, trong năm năm qua, Kỳ phi nhận hết vinh sủng, Xích Diễm trong thời gian ngắn cũng đoán không ra tâm tư đế vương.

“Là nàng ta?” Sở Diễm hừ lạnh, hắn ngược lại thật sự coi thường sự sáng suốt gan dạ của nàng.

“Có lẽ, chỉ là trùng hợp mà thôi, Kỳ phi có lẽ chỉ là có lòng tốt mà làm chuyện xấu.”

“Trẫm mặc kệ nàng là hữu tâm hay vô ý, tổn thương Dao Nhi cùng hải tử trong bụng, tội này của nàng ta nên chém. Tiếp tục điều tra, trẫm không cho phép có cá lọt lưới.”

“Tuân lệnh.” Xích Diễm khom người lĩnh mệnh, chậm rãi thối lui ra ngoài.

...

Sắc trời dần tàn, trong Vị Ương cung một mảnh yên lặng. Sở Diễm khoanh tay đứng ngoài cửa sổ, an tĩnh ngắm nhìn bóng dáng Thiên Dao thon dài chiếu trên khung cửa. Mấy ngày nay, nàng không gặp hắn, hắn cũng không dám tùy tiện xuất hiện trước mặt nàng, nhưng tiếp tục như vậy, chung quy không phải kế lâu dài.

Tiếng đóng cửa ‘cọt kẹt’ vang lên, cửa phòng bị người từ trong đẩy ra, Quân Ninh toàn thân cảm bào màu tím nhạt từ trong phòng đi ra, ánh mắt an tĩnh rơi vào trên người Sở Diễm, thấp giọng gọi một tiếng, ‘Phụ hoàng.’ May mà sự việc vẫn chưa ảnh hưởng tới tình cảm phụ tử trong lúc đó, Quân Ninh đối với Sở Diễm trước sau như một.

Sở Diễm khẽ gật đầu, mở miệng nói, “Mẫu thân con hôm nay thế nào?”

Sắc mặt Quân Ninh âm trầm vài phần, thẳng thắn nói, “Không tốt, ăn rất ít, nói lại càng ít.”

Trên mặt Sở Diễm cũng nhiễm chút u sầu, “Ngày mai để cho Ngự thiện phòng đổi chút rau xanh, có thể là đồ ăn không hợp khẩu vị đi.”

“Phụ hoàng trong lòng biết rõ, mẫu thân có khúc mắc.” Quân Ninh nhấp môi mở miệng lần nữa, “Người đi thăm mẫu thân một chút đi, tổng không thể cứ giằng co như vậy, còi chuông phải nhờ người buộc chuông.”

Sở Diễm bắt đầu cười khổ, “Nàng không muốn nhìn thấy trẫm, hà tất phải trêu chọc nàng phiền não. Trẫm như vậy bảo vệ nàng là được rồi, con sớm đi nghỉ đi, ngày mai còn phải vào triều.”

Quân Ninh nhạt giọng đáp lại, không nhiều lời, trong mắt lại tràn đầy lo lắng. Mẫu thân cả ngày phiền muộn không vui, mà phụ thân lại cố chấp hàng đêm chờ đợi như vậy. Vào ban ngày bận việc triều chính, đêm lại không thể say giấc, cho dù thân thể làm bằng sắt cũng chịu không nổi, huống chi là có máu có thịt. Y bắt đầu buồn tiếng thở dài, lại chỉ có thể xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 228: Muốn thời gian quay ngược lại (3)

Song cửa sổ nửa mở rộng, trong phòng cực kỳ an tĩnh, Sở Diễm nửa tựa vào cạnh cửa sổ, như thường ngày an tĩnh thủ hộ. Lại đột nhiên nghe được trong phòng truyền đến một tiếng hô nhỏ, ngực hẫc cả kinh, không chút cố kỵ xoay người phá cửa phòng.

Trong phòng, Thiên Dao ngã ngồi dưới đất, tách bằng gốm sứ vỡ vụn trên đất, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của nàng tràn ngập bất đắc dĩ. Nàng bắt quá khát nước muốn uống nước, lại nhất thời vô ý ngã sấp xuống, may mà nhanh chóng bảo vệ bụng dưới, hải tử trong bụng vẫn chưa bị ảnh hưởng.

Sở Diễm ba chân bốn cẳng đi tới trước người nàng, duỗi cánh tay ôm nàng từ mặt đất lạnh lẽo lên, ôn nhu ôm trở về giường, cũng khẩn trương kiểm tra thân thể của nàng. “Có bị thương ở đâu không? Muốn cái gì cứ phân phó tỷ nữ là được, như vậy nguy hiểm thế nào.”

Hắn ngồi xuống bên người nàng, bàn tay to ấm áp bao bọc bàn tay nhỏ băng lãnh của nàng. Hai gò má Thiên Dao vẫn như cũ có chút tái nhợt, may mà cũng không có bị thương. Lúc này, Yêu Nguyệt nghe tiếng đi tới, thấy mảnh sứ vỡ vụn trên đất, cuống quýt lệnh thị nữ thu thập, lại lần nữa dâng trà nóng cho nàng.

“Để trẫm.” Sở Diễm tiếp nhận tách trà nóng, thử độ ấm xong mới đưa tới bên môi Thiên Dao.

Thiên Dao thuận theo uống, lại trước sau như một vẫn duy trì trầm mặc. Bọn thị nữ thu thập thỏa đáng xong liền thối lui ra ngoài dưới sự dẫn dắt của Yêu Nguyệt. Nhất thời trong phòng chỉ còn lại hai người Sở Diễm cùng Thiên Dao. Hắn nếu vào được, đương nhiên cũng không có lý do gì lại đi ra, liền ngồi bên giường nàng, an tĩnh thủ hộ nàng.

Ánh mắt Thiên Dao đậm đặc như nước, tự mình ngồi dậy, tựa vào song cửa sổ bên cạnh, quanh thân tỏa ra băng lãnh người sống sót lại gần, rõ ràng vẫn cùng hắn duy trì khoảng cách an toàn. Sau đó ôm tỷ bà bên bàn trà qua, đầu ngón tay nhanh chóng di chuyển trên dây đàn. Một khúc ‘Kinh Lôi’ hùng vĩ trào dâng phá tan đêm yên tĩnh. Giai điệu súc tích không khỏi làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, khép hờ hai mắt mơ hồ nghe thấy tiếng đánh giáp lá cà, đao quang kiếm ảnh.

Mà một khúc kết thúc, Thiên Dao lại không có tí tí ý dừng lại, liên tục gảy đàn không ngừng mãi đến Sở Diễm chau chặt mày kiếm, tuần nhan lãnh trảm một mảnh. Hắn đứng dậy đi tới trước người nàng, một tay chế trụ cổ tay nàng, lực đạo không nhẹ. Mà Thiên Dao liền tùy ý hắn nắm chặt tay, không vùng vẫy, nhưng cũng không đáp ứng. Trong lòng vẫn như cũ ôm tỷ bà băng lãnh, tư thế kia, chỉ cần hắn buông tay, nàng liền tiếp tục gảy đàn. Đầu ngón tay xanh mét đã nhiễm vết máu loang lổ. Nàng lại dùng phương thức quyết tuyệt như vậy bức bách hắn rời đi.

“Thăm Thiên Dao, nàng như vậy là oán hận ta sao?” Hắn gầm nhẹ một tiếng, mắt phượng tuyệt mỹ một mảnh thê lương.

Thiên Dao không nói, dùng lực bỏ ra kiểm chế của hắn. Đầu ngón tay lại chạm lên dây đàn băng lãnh. Từ đầu tới cuối, toàn bộ đều coi như Sở Diễm một mình tự diễn, mà nàng chưa bao giờ từng tham dự trong đó, chỉ là rơi vào thế giới của chính mình.

“Thăm Thiên Dao!” Hắn lại nắm chặt cánh tay nàng, ánh mắt thâm thúy trực tiếp thăm dò vào trong đáy mắt trong suốt của nàng.

Thiên Dao lạnh lùng, cố chấp lặp lại động tác, tránh thoát hắn, sau đó chạm đến dây đàn, giọt máu diễm lệ lay động trên dây đàn băng lãnh, tán ra màu máu. Bây giờ, Sở Diễm hoàn toàn bị chọc giận, hắn túm lấy bạch ngọc tỷ bà trong tay nàng, mạnh mẽ quăng trên đất, ‘xoảng’ một tiếng, thân cầm vỡ thành hai.

Không khí nháy mắt băng lãnh tới cực điểm.

Thân thể Thiên Dao cứng ngắc tại chỗ, ánh mắt ngu ngơ rơi vào trên thân cầm bị gãy, hơi nước dần dần ngưng tụ trong mắt. Nàng ngập ngừng động đậy thân thể, ngã ngồi dưới đất, bàn tay run rẩy chạm đến thân cầm, nước mắt giọt lớn theo khuôn mặt tái nhợt chảy xuống. Bạch ngọc tỷ bà là di vật duy nhất mẫu thân lưu lại cho nàng, lúc ôm tỷ bà liền giống như chạm vào nhiệt độ mẫu thân lưu lại, mà hiện giờ, một chút nhớ nhung sau cùng đều bị Sở Diễm dập nát.

Sở Diễm tự nhiên không biết nguyên do trong đó, nhưng chỉ đơn giản nhìn phản ứng của Thiên Dao liền biết tỷ bà này không đơn giản chỉ là vật vô giá. “Dao Nhi.” Hắn chậm rãi lại, vẫn như cũ không có được đáp lại của nàng.

Thiên Dao nửa quỳ trước bạch ngọc tỷ bà, muốn nhặt tỷ bà lên lại phát hiện toàn bộ bất quá là phí công. Nàng lại cố chấp giống đứa bé, lòng bàn tay non mềm bị ngọc phiến vỡ vụn cắt phải, vết máu loang lổ rơi trên thân cầm bạch ngọc, đau đớn mất cùng trái tim Sở Diễm.

“Dao Nhi, đừng như vậy.” Hắn vươn cánh tay từ phía sau ôm lấy eo nàng, vây thân thể băng lãnh của nàng trong ngực, “Dao Nhi, tỷ bà đã vỡ, ta đưa cái giống như đúc cho nàng, có được hay không?”

“Người đưa?” Thiên Dao cười lạnh, ra sức tránh thoát ôm ấp của hắn. “Nó là di vật của mẫu thân ta, là thứ duy nhất mẫu thân lưu lại cho ta, người đến được sao?”

“Dao Nhi, thực xin lỗi, ta không biết...”

“A, người không biết?” Thiên Dao châm chọc cười lạnh, lại một giọt lệ long lanh chảy xuống. “Sở Diễm, chuyện người không biết nhiều lắm. Trên Thiên Sơn, người không biết là ta cứu người. Gã cho người làm thê tử, người không biết ta yêu người thế nào. Năm năm trước, người không biết ta sắp chết, dứt khoát kiên quyết lưu bên cạnh một nữ nhân khác... Sở Diễm, đủ rồi... kết thúc đi.”

“Không có kết thúc, ta không cho phép.” Sở Diễm luống cuống tiến lên ôm nàng vào lòng, hôn loạn lên giọt nước mắt mặn chát trên mặt nàng. Không có kết thúc, làm sao có thể kết thúc chứ! Nếu hắn có thể buông tay lại làm sao tiếp tục cùng nàng hành hạ lẫn nhau. “Dao Nhi, nói cho ta biết, muốn ta làm thế nào nàng mới bằng lòng tha thứ cho ta, mới có thể để cho toàn bộ trở lại như lúc trước? Chúng ta bắt đầu một lần nữa, không thể sao?”

Thiên Dao bị hắn ôm chặt, cũng không vùng vẫy, cũng mất đi khí lực phản kháng, một gương mặt tuyệt mỹ nhưng trắng xanh mà băng lãnh, “Bắt đầu một lần nữa?” Nàng giễu cợt cười, “Được a, ta muốn thời gian quay trở lại, nước đổ thu về. Ta muốn bạch ngọc tỷ bà hoàn hảo như lúc ban đầu, ta muốn năm năm trước chết ở trong lòng người, ta muốn hứa hẹn ‘duy nhất’ chưa bao giờ thay đổi. Hoàng đế bệ hạ cao cao tại thượng của ta, người có thể làm được sao?”

Mắt phượng Sở Diễm hơi hơi nheo lại, trong u ám là vòng xoáy thâm trầm. “Thắm Thiên Dao, hứa hẹn ta cho nàng chưa bao giờ từng thay đổi qua. Là nàng vẫn không chịu tin tưởng.” Hắn rũ mắt, lại cúi người ôm nàng từ trên đất lên, đi nhanh ra ngoài điện.

Thiên Dao bị hắn ôm, nhưng không có mở miệng hỏi đi đâu. Màn đêm bao phủ cung điện khổng lồ, trên cung đường thanh lãnh, một đôi cung nhân vội vàng đi ở phía trước, trong tay đèn cung đình chiếu sáng đường đi. Lưu Trung bước nhanh đi theo, phía sau, Ngự Lâm quân rất xa hộ giá. Sở Diễm đi cực nhanh, Lưu Trung chạy chậm mới theo kịp tốc độ của hắn. Con đường này rõ ràng là đường tới Khôn Ninh cung, chỗ này hoang phế đã nhiều năm, hoàng thượng ôm Dao phi đi đâu? Trong lúc này, ông nhưng lại đoán không ra tâm tư đế vương.

Sở Diễm dừng bước trước Khôn Ninh cung, cửa cung đóng chặt, không còn sinh khí, hiển nhiên, đã hoang phế nhiều năm. Thiên Dao nhất thời ngơ ngơ. Vào cung lâu ngày, vẫn không từng nghe nói qua những chuyện liên quan tới Linh Lung, nàng thậm chí cũng tận lực né tránh, dù sao, đó là vết sẹo trên ngực nàng.

“Nơi này? Nàng ấy...” Mi tâm Thiên Dao nhíu lại.

“Nàng ta đã chết, vào năm năm trước.” Sở Diễm tiếp lời, con người thâm thúy lạnh lùng không gọn sóng. “Ta vốn không muốn tổn thương tính mạng nàng ta, nhưng năm năm trước, nàng ta tự cho là đúng tự diễn một màn kịch, lợi dụng hoàng tử gạt trăm tới Khôn Ninh cung. Lúc ấy hoàng tử một lòng muốn hỗ trợ nàng rồi đi, mắc bẫy của nàng ta.”

“Cho nên, người ban chết cho nàng?” Thiên Dao cơ hồ không thể tin.

“Đúng vậy.” Sở Diễm lạnh nhạt gạt đầu. Hắn nhốt nàng trong Khôn Ninh cung vốn muốn lưu lại cho nàng một mạng, không nghĩ tới, nàng vậy mà còn không biết an phận giữ thủ đoạn, để cho hắn không thể không động sát khí với nàng. Nữ nhân tâm cơ thâm trầm như vậy, lưu lại trên đời, đối với Thiên Dao chung quy chính là uy hiếp.

“Lúc nàng ta chết, mặc dù ta ở trong Khôn Ninh cung, lại ngăn cách một bức bình phong để cho hình quan thi hình, tử sinh không gặp lại, ta nói rồi, lại làm sao không làm.”

Tình cảnh Linh Lung chết tựa hồ vẫn rành rành trước mắt. Ban thường ba thước lụa trắng, nàng đi thật sự nhanh. Trên bình phong thủy mặc là ảnh ngược thi thể nàng treo lơ lửng. Trước khi nàng chết lưu lại một câu sau cùng, là khóc lên án. Nàng nói: “Diễm, tám người thật nham hiểm. Đây là muôn vàn sùng ái người cho ta sao!”

Sau khi Linh Lung đi, hắn cũng không đem nàng táng nhập hoàng lăng, mà sai người đem tro cốt Linh Lung cùng Huyền Ảnh về cố hương bọn họ. Lá rụng về cội, nếu như có kiếp sau không cần lại gặp nhau, giữa bọn họ, vốn là một hồi sai lệch. Kiếp sau, hắn hy vọng Linh Lung có thể có được hạnh phúc của chính nàng.

“Bên trong âm khí nặng, nàng mang hài tử, đừng đi vào.” Hắn nhạt giọng mở miệng, ôm Thiên Dao đi nhanh rời khỏi. Ánh mắt Thiên Dao mờ mịt nhìn cửa cung đóng chặt, ngực nhưng không nói nên lời là tư vị gì. Nói ra, nàng nhưng chưa từng hận qua Linh Lung, nếu như giữa các nàng thật sự tồn tại cái gì, kia cũng chỉ là ghen tị giữa nữ nhân với nhau. Nàng ghen tị Linh Lung cùng Sở Diễm gần bó làm bạn hơn mười năm, mà Linh Lung ghen tị tình yêu Sở Diễm cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 229: Nàng hiểu được

Trước đây Linh Lung là người nàng tín nhiệm nhất, bên tai tựa hồ vẫn còn nhớ rõ giọng nói trong trẻo của nàng, liên tục gọi nàng: ‘Chủ tử’. Mà hiện giờ, toàn bộ đều đã theo cái chết của Linh Lung tan thành mây khói.

Thiên Dao tùy ý hắt ôm, lại cũng không phải đi về phương hướng Vị Ương cung, mà là... Ung Hòa cung.

Sở Diễm đã lâu chưa giá lâm Ung Hòa cung. Lúc bóng dáng mình hoàng xuất hiện tại Ung Hòa cung, cung nhân thị nữ đều thất kinh, cuống quýt quỳ rạp xuống đất. “Hoàng, hoàng thượng. Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

Sở Diễm cũng không để ý tới bọn họ, ôm Thiên Dao, tại Lư Trung dẫn dắt mà đi vào nội điện. Mà lúc này, Sở Uyển sớm ngủ say bị tiếng ồn ngoài điện đánh thức, về mặt không kiên nhẫn, xóc màn trướng lên đứng dậy, lên tiếng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hồi bẩm nương nương, là hoàng thượng tới.” Thị nữ run rẩy mở miệng.

“Hoàng thượng!” Sở Uyển vui vẻ, không kịp chỉnh lý dung nhan, mặc quần áo đơn bạc từ trong đi ra đón. Lúc thấy Thiên Dao trong lòng Sở Diễm khi đó nhất thời thay đổi sắc mặt, lại cố nén tức giận, nặn ra một nụ cười. “Hoàng thượng cùng Dao phi đêm khuya mà đến không biết là có chuyện gì?”

Sở Diễm nhẹ nhàng đặt Thiên Dao lên ghế đệm ở một bên, cũng coi long bào mình hoàng choàng lên người Thiên Dao. Sở Uyển khẽ kinh ngạc, cung nữ người hầu trong Ung Hòa cung thấp thóm quỳ trên đất, không dám ngẩng đầu, mà Lư Trung lại sớm nhìn như không thấy gì. Cảnh Khang để súng ai Dao phi, hận không thể lấy sao trên trời cho nàng.

“Nàng qua đây.” Hắc lạnh lùng nói với Sở Uyển.

“Vâng ạ.” Sở Uyển mê mang đáp lại, chậm rãi đi tới bên cạnh Sở Diễm. Mà ngoài ý muốn, Sở Diễm bắt được cánh tay nàng, kéo cao ống tay áo, lộ ra nửa cánh tay trắng nõn như củ sen, một nốt ruồi chu sa đỏ tươi điểm lên làn da trắng nõn, giống như một vết ỉ trên ngọc đẹp tinh thuần.

Ánh mắt Thiên Dao lóe lên kinh ngạc, bàn tay dưới ống tay áo, ngón tay không khỏi cuộn lại. Ai lại từng nghĩ đến, Kỳ quý phi sủng mữ lục cung đến nay vẫn còn thân hoàn bích.

Cung nhân quỳ trên đất trong lòng lại càng run sợ, có mấy người thiếu kiên nhẫn lại kinh hô ra tiếng. Sắc mặt Sở Uyển đã khó coi tới cực điểm, khuôn mặt tinh xảo gần như vặn vẹo. Đây là bí mật nàng vẫn giấu kín, không cho người biết. Năm năm trong lúc đó, để vương cơ hồ hàng đêm giá lâm Ung Hòa cung, nhưng chỉ cùng nàng chơi cờ phẩm trà, chưa bao giờ từng chạm qua nàng chút nào. Thậm chí, một lần say rượu, hắt ôm chặt nàng, thống khổ thấp giọng gọi tên Thiên Dao. Khi đó, nàng mới bừng tỉnh hiểu ra, trong mắt đế vương, nàng bất quá là một cái bóng của Dao phi mà thôi.

Sở Uyển kích động tránh thoát kiềm chế của Sở Diễm, thu cánh tay lại, dùng ống tay áo lần nữa che lên điểm hồng hồng trên cánh tay. Nàng gặt gao cắn môi cánh hoa, hận không thể móc mắt mọi người xuống. Nàng cũng là nữ nhân kiêu ngạo, làm sao chịu được nhục nhã bậc này.

“Hoàng thượng đây là có ý muốn nhục nhã thần thiếp sao?” Sở Uyển run giọng mở miệng.

Sở Diễm cũng không để ý tới nàng, ánh mắt sâu như đại dương không hề chớp rơi vào trên người Thiên Dao, trong bất đắc dĩ lại xen lẫn nhu tình. Thiên Dao rũ mắt, ánh mắt chớp tắt không rõ. Hắt đi tới, nắm bàn tay nhỏ bằng lãnh của nàng, như có như không thờ dài. “Ta không chạm qua nàng, còn về các tần phi khác được sủng hạnh, cũng như Triệu quý nhân trước kia, nàng hiểu được.”

Thiên Dao yên lặng gật đầu, nàng tự nhiên hiểu được. Nam nhân này lại tự đội nón xanh cho mình.

“Hiện tại có thể nguyên ý tin tưởng ta chứ? Ta hứa hẹn qua với nàng, đương nhiên sẽ làm được.”

Thiên Dao mím chặt môi, lại vẫn như cũ không mở miệng. Sở Diễm đã không còn cách nào thừa nhận sự lạnh lùng của nàng, cho dù là trong Ung Hòa cung, lại không hề cố kỵ ôm nàng vào trong lòng, khề dán bên tai nàng ní non, “Dao Nhi, ta không phải thần, không thể để cho thời gian quay ngược lại, nước đổ thu về, nhưng nơi này...” Hắc cầm tay nàng đặt lên vị trí nơi ngực. “Nơi này, chỉ có nàng, tốt cuộc chứa không nổi người khác.”

Thiên Dao vui đầu vào ngực hắc, ngượng ngịu rút tay ra khỏi lòng bàn tay hắc. Nơi này là Ung Hòa cung của Sở Uyển, hắc làm sao có thể ân ái với nàng ngay trước mặt những nữ nhân khác, nam nhân này quả thật không kiêng nể gì.

“Ta mệt, trở về đi.” Nàng thấp giọng nói.

“Vẫn còn phải cho Dao Nhi cùng tiểu công chúa trong bụng một cái công đạo, sau đó, sẽ dẫn nàng hồi cung.” Sở Diễm ôn nhuận cười, mềm nhẹ vuốt ve mái tóc dài của nàng, sau đó liếc mắt ra hiệu cho Lư Trung bên cạnh. Lư Trung hiểu ý, khom người cúi đầu liền hướng ngoài điện mà đi. Sau đó không lâu, mang vào một nữ tử mềm mại, mà nàng không phải ai khác chính là Cố Văn Thanh.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Cổ Văn Thanh lão đảo quỳ rạp xuống đất, ánh mắt không yên liếc mắt Sở Uyển. Mà sự xuất hiện của nàng đích xác khiến cho Sở Uyển luống cuống, tối nay nhất định là một đêm không an bình rồi.

“Nói đi.” Sở Diễm nhàn nhạt phun ra hai chữ, ánh mắt ôn nhu vẫn chưa từng rời khỏi Thiên Dao. Thiên Dao xinh đẹp nhủ mi tâm lại, đại khái đã hiểu rõ mọi chuyện. Nàng sớm nên nghĩ đến không phải sao, nàng hồi cung, Sở Uyển liền thất sủng. Nếu như hỏi hậu cung người nào hận nàng nhất, Kỳ quý phi này đứng mũi chịu sào.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Dao phi nương nương suốt nửa xảy thai, đích thật là Kỳ phi gây nên...”

“Cổ Văn Thanh, ngươi nói hươu nói vượn gì vậy. Vu hãm hoàng phi, di hạ phạm thượng, ngươi phải bị tội gì.” Sở Uyển nghiêm mặt khiển trách, ngắt lời Cổ Văn Thanh. Trùng một đôi mắt đẹp, hận không thể bẻ xương bẻ cốt nữ nhân quỳ trên đất kia nuốt vào bụng.

Sở Diễm khinh thường cười, nhạt giọng nói, “Cho dù muốn trị tội, cũng nên cho nàng ta một cơ hội giải thích, nàng cần gì phải tức giận. Chẳng lẽ Uyển Nhi có tật giật mình?”

Sắc mặt Sở Uyển trắng bệch vài phần, cố gắng trấn định, hơi hơi cúi đầu với Sở Diễm, “Thần thiếp vô tội, nàng làm sao có thể vu hãm thần thiếp.”

“Vậy thì nói tiếp đi.” Sở Diễm lần nữa mở miệng.

Cổ Văn Thanh lại không chút úy kỵ ánh mắt uy hiếp của Sở Uyển, tiếp tục mở miệng nói, “Ngày đó thần thiếp cùng thị nữ dạo chơi trong rừng đào Ngự hoa viên, vừa vặn gặp thị nữ bên người Kỳ quý phi lén lút ở giữa rừng, sinh lòng tò mò, liền đi theo qua, lại phát hiện thị nữ kia đang đem một bao thuốc bột vẩy ở trên thảm cỏ. Lúc ấy thần thiếp không hề biết nàng ta đang làm cái gì, liền tiến lên hỏi, thị nữ kia nói với nô tỳ đây là một chút thuốc diệt trùng mà thôi. Thần thiếp lúc ấy tin là thật. Nhưng sau thần thiếp nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy việc này vốn không phải đơn giản như vậy, vốn muốn báo cáo với hoàng thượng, bắt đầu đi lại bị Kỳ phi uy hiếp, nàng nói: ‘Nếu thần thiếp dám nói ra nửa chữ liền diệt trừ cả tộc nhà thần thiếp.’ Thần thiếp vì bảo vệ mình chỉ có thể nói năng thận trọng. Về sau Dao phi nương nương gặp chuyện không may, thần thiếp liền biết lớn chuyện rồi, trong lòng vô cùng sợ hãi liền tìm quân sự Lưu Trung kể rõ sự tình.”

Cổ Văn Thanh khóc sụt sùi, nơm nớp lo sợ đem sự tình trần thuật một lần, đem toàn bộ tội trạng đổ lên trên người Sở Uyển. Nàng bắt quả là một người bị hại đáng thương mà thôi.

Sở Uyển cứng còng đứng tại chỗ, giờ phút này trong lòng đã sáng tỏ, hay cho một Cổ Văn Thanh, hay cho một kẻ chăm chăm giữ mình.

“Uyển Nhi, nàng có lời gì để nói?” Sở Diễm vẫn điềm đạm hỏi. Nhưng hắn không giận cũng không có nghĩa là hắn không có tức giận, sinh hoạt trong cung cũng nên chính đồn cho thật tốt, dám dă thương Dao Nhi của hắn, mỗi một người hắn đều sẽ không bỏ qua.

Sở Uyển ngược lại còn tỉnh là trấn định, lạnh lùng liếc mắt Cổ Văn Thanh, sau đó mở miệng, “Vu khống, Cổ quý nhân nói bản cung hãm hại Dao phi cùng hoàng tự có thể có chứng cứ?”

Cổ Văn Thanh xem như sớm có chuẩn bị, đáp lại, “Ngoại trừ xạ hương mất mùi sẽ mất đi công hiệu, chỉ có mùi tanh của huyết yến mới có thể thôi động được tính, chung tở yến ngày đó trong cung Dao phi không phải do nương nương sai người đưa đi à! Chẳng lẽ cái này còn không phải chứng cứ?”

“Bắt quả là trùng hợp mà thôi, bản cung hảo tâm đưa tở yến cho Dao phi, người nào từng nghĩ có lòng tốt làm chuyện xấu.” Sở Uyển xảo ngôn biện giải, nàng tự nhiên sẽ không ngốc đến cúi đầu nhận tội. Lấy trình độ sùng ái của đế vương với Dao phi, một khi định tội, nàng tuyệt chạy không khỏi vận mệnh bị dấy vào lãnh cung, những ngày tăm tối như vậy, sống không bằng chết, nàng không dám nghĩ tới.

Cổ Văn Thanh mặc dù một bộ dáng người bị hại điềm đạm đáng yêu, nhưng nắm chắc thắng lợi trong tay, tức khắc cãi lại, “Một sự kiện là trùng hợp, nếu hai việc ba việc thì không phải trùng hợp rồi. Nương nương dùng xạ hương độc hại Dao phi, nếu trong cung điện nương nương phát hiện xạ hương, nương nương liền không còn chống chế. Chỉ là không biết nương nương có dám để cho người ta lục soát hay không thôi.”

Sở Uyển cười lạnh một tiếng, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền hơi có chút buông lỏng. Nàng sớm lệnh thị nữ đem toàn bộ vật lưu lại xử lý xong, lúc này đương nhiên không có gì phải sợ. “Thần thiếp không thẹn với lương tâm, không có gì phải sợ.”

Sở Diễm ôn nhã cười, hướng Lưu Trung phân phó, “Một khi đã như vậy, vậy thì lục soát đi.”

“Lão nô tuân mệnh.” Lưu Trung cúi đầu, dẫn theo thái giám thị vệ liên can đi vào khuê các của Sở Uyển. Ngự Lâm quân đều là người thô kệch, khó tránh khỏi làm xáo trộn đồ đạc trong phòng. Lưu Trung đứng ở bên người Sở Uyển, mỉm cười cúi đầu, “Nhóm nô tài cũng là phụng mệnh làm việc, mong nương nương thứ tội.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Yêu, trường dạ vị vương (1)

“Không sao cả.” Sở Uyển ôn hoà nói. Nàng vốn không hề cố kỵ, mà lúc tên tiểu thái giám từ trên giường nàng lấy ra một bọc xạ hương nhỏ khi đó, cả gương mặt Sở Uyển đều đã trở nên xanh tím, dưới chân nhũn ra, lão đảo lui về phía sau, suýt nữa té ngã trên đất. “Không, không có khả năng, điều này sao có thể!”

“Hiện giờ nhân chứng vật chứng đều lấy được, Kỳ phi còn muốn chống chế như thế nào.” Cố Văn Thanh hùng hổ nói.

Sở Uyển cũng là người thông minh lanh lợi, trong chốn lát liền hiểu rõ nguyên do trong đó. Biện pháp dùng xạ hương độc hại Thảm Thiên Dao vốn do Cố Văn Thanh đề xuất, mà hiện giờ cũng là nàng ta đứng ra tố giác nàng. Hoá ra, Cố Văn Thanh không phải phòng thân, mà muốn đưa mình vào chỗ chết. Có thể nghĩ, bột phấn xạ hương giấu dưới giường kia chỉ sợ cũng là kiệt tác của nàng. “Cố Văn Thanh, kẻ tiện nhân nhà ngươi, bản cung đối đãi ngươi không tệ, ngươi vậy mà tới hại ta!” Sở Uyển điên cuồng bỏ nhào tới, lại bị thị vệ ở sau kéo lấy.

“Hoàng thượng, nô tỳ oan uổng, nô tỳ bị hãm hại.” Sở Uyển liều mạng tránh thoát kiềm chế của thị vệ, bò tới dưới chân Sở Diễm, kêu khóc kéo lấy một góc áo mình hoàng của Sở Diễm.

Sở Diễm thanh lãnh mà cười, hơi ghét bỏ đẩy nàng ra. Hãm hại có lẽ có một chút, nhưng hai chữ ‘oan uổng’, nàng không xứng nói ra miệng.

“Cố quý nhân không phải nói rất rõ ràng sao, nhân chứng, vật chứng đều lấy được, Uyển Nhi, cho dù trăm muốn che chở nàng cũng không được. Dù sao, trăm phải cho Dao phi một công đạo, ngăn chặn sóng gió hậu cung. Nếu như mỗi người đều to gan lớn mật độc hại hoàng tử, trăm chẳng phải đoạn tử tuyệt tôn rồi.” Sở Diễm vẫn như cũ không nóng không lạnh, lại từng chữ băng lãnh, “Nể tình ngày xưa, trăm cho nàng lưu toàn thân, là rượu độc hay là ba thước lụa trắng, chính nàng tự chọn đi.”

“Hoàng thượng.” Sở Uyển thì thầm, thân thể xụi lơ ngã ngồi trên đất. Không có biện giải, cũng không tiếp tục cầu xin tha thứ, ánh mắt mờ mịt đờ đẫn lạc ở một góc. Đây là kết cục hẳn cho nàng, ngoại trừ tiếp nhận, nàng còn có thể làm thế nào. Đều không phải để vương vô tình, chỉ là, tình của hắn, yêu của hắn, đều đã cho nữ nhân tên Thảm Thiên Dao kia. Vẫn đều biết đến không phải sao? Nàng chỉ là bóng dáng Thảm Thiên Dao, chỉ là, nàng cố chấp không chịu thừa nhận. Lúc Thảm Thiên Dao trở về, cái bóng như nàng này liền mất đi giá trị sau cùng.

Thiên Dao an tĩnh ngồi ở trên ghế dựa, mi tâm hơi hơi nhíu lại, giống như có chút suy nghĩ. Trùng phạt như vậy đối với Sở Uyển mà nói có phải hơi nặng hay không. Dù sao, nàng chỉ là một nữ nhân đáng thương, tuy nhiên... người đáng thương tất có chỗ đáng hận.

Nàng không dấu vết kéo góc tay áo Sở Diễm, mặc dù không nói gì, đôi bên đều sáng tỏ tâm ý. Chỉ là, bây giờ Sở Diễm vẫn chưa đáp lại, ngược lại lệnh người hầu kéo Sở Uyển ra ngoài, còn về chết như thế nào, nàng vẫn như cũ phải lựa chọn.

Cố Văn Thanh vẫn như cũ nom nớp lo sợ quỳ trên đất, không có mệnh lệnh của Sở Diễm, vẫn không dám đứng dậy. Một ánh mắt hữu ý vô ý của đế vương đều có thể khiến nàng không khỏi lạnh run, trong lòng bất ổn. Nàng có nắm chắc diệt trừ Sở Uyển, nhưng không có mười phần tin tưởng có thể lừa bịp ánh mắt đế vương.

“Cố Văn Thanh, ngươi nói, trăm nên xử trí ngươi như thế nào, hử?” Sở Diễm tùy ý ngồi trên ghế chủ vị, bộ dáng có chút lười biếng, trong mắt lại lộ ra một cỗ lãnh mị.

Cố Văn Thanh phủ phục trên đất, run giọng khóc, “Thần thiếp cũng là bị Kỳ phi bức hiếp, tình thế bất đắc dĩ, mong hoàng thượng xem thần thiếp trẻ người non dạ, bỏ qua cho thần thiếp một lần đi.”

“Không biết?” Sở Diễm khinh thường cười lạnh, hai chữ này từ trong miệng Cố Văn Thanh nói ra quả thật châm chọc cực kỳ. “Sở Uyển vào cung nhiều năm, mặc dù không xưng thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng không phải người hồ đồ, có thể mượn tay nàng độc hại Dao phi, lại không cần tốn nhiều sức diệt trừ nàng, hai chữ ‘không biết’ quả thật uỷ khuất ngươi đó.”

“Thần thiếp ngu dốt, không biết lời ấy của hoàng thượng có ý gì?” Cố Văn Thanh mắt lệ sưng mù, ra vẻ vô tội.

“Thật không biết sao?” Sở Diễm hừ cười, mắt phượng tuyệt mỹ neho lại, dấy lên một luồng khí lạnh lẽo. “Trước khi ngươi vào cung, phụ thân ngươi Cố Thượng Lâm nhất định phải tốn không ít công phu đi. Dung mạo của ngươi cùng Dao phi đích xác có vài phần tương tự, theo cảm tính trăm dành cho Dao Nhi, đương nhiên sẽ đối với ngươi vinh sủng có thừa. Cố Thượng Lâm liền dựa vào nữ nhi này của ông ta một bước lên mây. Chỉ tiếc, tính toán của ông ấy thất bại, ngươi vào cung không lâu, trăm liền tìm được Dao Nhi về, ngươi đương nhiên cũng mất đi giá trị. Nói vậy, Cố Thượng Lâm đối với biểu hiện của ngươi ở trong cung vô cùng bất mãn, vì thế, ngươi đành phải bí quá hoá liều, lợi dụng Sở Uyển ý muốn diệt trừ Thiên Dao, sau đó, thay thế nàng. Cố Văn Thanh, trăm nói có đúng không?”

Sắc mặt Cố Văn Thanh trắng bệch, làn môi nhếch lên, ngoại trừ mồ hôi lạnh đầu, nhưng lại không thốt ra được một câu phản bác. Nàng tự nhận làm cẩn thận, lại không biết đế vương rốt cuộc làm sao nhìn ra sơ hở, quả thật chết không nhắm mắt.

Đôi mắt Sở Diễm rét lạnh giống như có thể dễ dàng xuyên thủng lòng người. Một lát sau, lại mở miệng, “Có phải muốn hỏi trăm làm sao nhìn ra sơ hở hay không? Uhm, ngươi cũng coi như thông minh, có thể nói cẩn thận. Nhưng chung quy, cẩn thận mấy cũng có sai sót.”

Cố Văn Thanh thẳng lưng, lấy mu bàn tay lau nước mắt trên mặt. Lúc này trong lòng nàng dĩ nhiên sáng tỏ, chính mình chỉ sợ chạy không khỏi vận mệnh của Sở Uyển. Cần gì phải khổ sở vùng vẫy van xin. Trước khi vào cung, nàng cũng không phải không biết thâm cung hiểm ác, nhưng vì lợi ích gia tộc, nàng không thể không tận lực một lần. Nàng ở quê hương cũng có tiếng tài nữ, tài trí hơn người, mắt cao hơn đầu, lại không nghĩ rằng thua triệt để như vậy.

“Thần nữ ngu dốt, kính mong hoàng thượng chi giáo.”

“Người chỉ ra chỗ sai trong lời nói của Sở Uyển, nhìn như hợp tình hợp lý, lại có một lỗ hổng rất lớn, đó chính là Sở Uyển không biết y lý. Mà người lại đem được tính tương sinh tương khắc giữa huyết yển cùng xạ hương nói rõ ràng. Nếu như trẫm nhớ không sai, mẫu gia của người lập nghiệp được liệu, người đối với được lý nên có chút tinh thông mới phải.” Sở Diễm chậm rãi mở miệng, ngón tay thon dài tùy ý ma sát chén sứ Thanh Hoa.

“Ngự y hậu cung rất nhiều, hiểu được y lý có khối người, hoàng thượng chỉ bằng cái này tới chỉ chứng nô tỳ, nô tỳ không phục.” Cố Văn Thanh thanh lãnh nói.

Sở Diễm hừ cười một tiếng, “Quân muốn thần tử, thần không thể không tử. Trẫm muốn xử trí một phi tần, làm sao lại cần lý do. Huống chi, người chết cũng chưa hết tội. Sở Uyển bồi ở bên cạnh trẫm nhiều năm, nàng không phải người ngu xuẩn. Đem bột phấn xạ hương còn thừa đặt dưới giường mình, lưu lại cán chuôi cho người ta bắt, chuyện ngu không ai bằng như vậy, nàng lại còn không biết. Việc này, nên do một tay người bày ra đi. Tri phủ Thông Châu Cổ Thượng Lâm tại vị nhiều năm, lời đồn đãi bình luận không tốt, dân chúng có thể nói tiếng oán than dậy đất. Người lại ở trong cung gây sóng gió, suýt nữa hại con nối dòng trong bụng Dao Nhi, trẫm lại có thể nào tha cho người.”

Con kiến còn sống tạm bợ, huống chi là người. Đối mặt sinh tử, Cố Văn Thanh cũng tất có khủng hoảng. Trong đôi mắt đẹp từng lớn là sợ hãi. Hai tay gắt gao nắm lấy váy áo dưới thân, thân thể run rẩy càng lợi hại. Lại cũng chỉ có thể nhận mệnh chờ Sở Diễm xử lý.

“Truyền ý chỉ của trẫm, tri phủ Thông Châu Cổ Thượng Lâm tham ô trái pháp luật, chứng cứ vô cùng xác thực, lập tức cắt chức quan, giao cho Hình bộ điều tra, tộc nhân toàn tộc lưu đầy biên cương.”

“Tuân chỉ.” Lưu Trung khom người lĩnh mệnh, chậm rãi thối lui ra ngoài.

Cố Văn Thanh cũng đã quá sợ hãi, sớm không còn bình tĩnh vừa nãy. “Hoàng thượng, việc này đều do một mình nô tỳ sai, hà tất liên lụy tộc nhân nô tỳ. Hoàng thượng phải xử tử nô tỳ, nô tỳ không hề có một câu oán hận, chỉ cầu hoàng thượng buông tha mẫu gia nô tỳ. Mẫu thân nô tỳ bệnh lâu quần thân, bảo đệ tuổi còn nhỏ, hoàng thượng, hoàng thượng...” Cố Văn Thanh không ngừng ní non, trán đập vào mặt đất cứng rắn hết lần này tới lần khác, chốc lát, liền nhem đố.

Thiên Dao chỉ cảm thấy màu kia đặc biệt chói mắt, nhíu mi nhìn về phía Sở Diễm bên cạnh, mà giờ phút này, nam tử ngồi ngay ngắn ở tại chủ vị, toàn thân minh hoàng sáng rực khiến cho nàng cảm thấy xa lạ như vậy. Lờ ra miệng lại càng băng lãnh vô tình.

“Người thật sự chết không luyến tiếc, nhưng nếu xử tử như vậy, trái lại dễ dàng cho người. Truyền khẩu dụ của trẫm, đuổi Cố Văn Thanh ra khỏi cung, sung làm quan kỹ.”

Hai tên thị vệ đi tới, kéo Cố Văn Thanh kêu khóc không ngừng ra ngoài như kéo một thi thể. Trên mặt đất lưu lại một vệt máu thật dài, nàng không ngừng vùng vẫy, nhưng cũng bất lực cầu xin tha thứ, “Hoàng thượng, cầu người buông tha nhất tộc nô tỳ hơn trăm mạng, hoàng thượng tha mạng a...”

Tiếng khóc cầu xin tha thứ từ từ nhỏ yếu, sau cùng, hoá thành hư ảo. Thị vệ hốt hoảng mà vào, khom người cúi đầu nói, “Hồi bẩm hoàng thượng, Cố quý nhân đập đầu tự sát rồi.”

“Ừ, chôn đi. Đem nơi này xử lý sạch sẽ, Dao phi không thể thấy máu.” Mây kiếm Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, trầm giọng phân phó. Sau đó, đứng dậy đi tới trước người Thiên Dao, duỗi cánh tay ôm nàng vào lòng. “Trở về đi, nơi này nặng mùi máu, đối với thai nhi trong bụng không tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Yêu, trường dạ vị vương (2)

Thiên Dao im lặng thờ dài, hàng mi dài hơi rung rung. Cố Văn Thanh mặc dù tự làm tự chịu nhưng nàng ta cũng là thân bất do kỷ. Nữ nhân trong hậu cung này có mấy người thực sự sống vì mình. “Hoàng thượng đã khiển trách Kỳ phi và Cố quý nhân rồi, hà tất phải liên lụy người vô tội. Cả tộc Cố thị trên trăm mạng người, nếu như trên đường lưu đầy mất mạng, làm sao Thiên Dao có thể yên ổn được. Cũng mong hoàng thượng vì tiểu công chúa tích chút ân đức.”

Sở Diễm yên lặng, cúi đầu nhìn nữ tử mảnh mai trong lòng, nhàn nhạt mở miệng, “Gọi ta Sở Diễm.”

Thiên Dao khẽ ngẩn ra, nhưng vẫn thuận theo lời hấn, nhàn nhạt gọi một tiếng, “Sở Diễm.”

Hắn mới hài lòng tiếp tục nói, “Cổ Thượng Lâm trong lúc nhậm chức tri phủ Thông Châu trắng trợn vợ vét dân chúng, thu sưu cao thuế nặng. Trẫm âm thầm sai người điều tra rõ ràng, trong phủ ông ta cực kỳ xa hoa, tuyệt không thua gì hoàng cung. Thậm chí, Thông Châu lũ lụt, trẫm phát ngân lượng đi cứu tế, hơn phân nửa rơi vào trong túi ông ta, bởi vậy mà khiến vô số dân chúng đói chết lạnh chết. Trẫm không trăm Mãn tộc ông ta đã là nhân hậu rồi. Nhưng bách tính vô tội chết trong tay Cổ Thượng Lâm, trẫm cũng phải lấy lại công đạo cho bọn họ.”

Thiên Dao rũ mắt không nói, đối với quốc sự nàng đích thực không có quyền lên tiếng. “Ta mệt rồi, Sở Diễm, đưa ta trở về đi.”

“Dao Nhi, bây giờ có bằng lòng tha thứ cho ta?”

Thiên Dao vui đầu vào trong ngực hắn, chỉ cất giọng nói mòng mành, “Người chưa từng bỏ lỡ sao lại cầu được tha thứ.”

Sở Diễm ôm chặt nàng, khoe môi hơi cong lên thành nụ cười duy mỹ.

Đêm khẽ lạnh, trong Vị Ương cung.

Sở Diễm đặt Thiên Dao trên chiếc giường mềm mại, cẩn thận đắp từng góc chăn cho nàng, sau đó đứng dậy thả màn che lại, từ trên cao nhìn xuống đôi má non mềm của nữ tử, ánh mắt ôn nhuận. “Ngủ đi, ta ở ngoài trông chừng nàng.” Khoe môi hắn mang theo chút bất đắc dĩ, xoay người tính rồi đi lại đột nhiên bị Thiên Dao nắm lấy mu bàn tay.

Nàng lẳng lẳng ngóng nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng, hai bên nhìn nhau không nói. Thật lâu sau nàng mới nhàn nhạt mở miệng, “Đêm dài sương nặng...” Nàng hơi nhếch khoe môi, ngập ngừng không biết làm thế nào lưu hắn lại. Sở Diễm xấu xa cười một cái, xoay người nằm xuống cạnh nàng, khóa nàng ở trong lòng, cúi đầu hôn lên làn môi lạnh lạnh của nàng. Đầu lưỡi bá đạo tiến quân thần tốc, cái lưỡi đình hương của nàng bị ép dầy dụa cùng một chỗ với hắn, răng môi thân mật, triền miên cùng nhau. Bàn tay ấm áp của Sở Diễm chẳng biết từ lúc nào đã thăm dò vào trong vạt áo nàng, vuốt ve nàng.

Thiên Dao bị hắn hôn đến hoa mắt chóng mặt, hai tay thuận thể choàng lên cổ hắn, say sưa ôm hôn hắn, mãi đến khi thân thể rắn chắc cực nóng áp vào người nàng, nàng mới giật mình tỉnh ra. Nằm dưới người hắn không chút sức lực nào đẩy ra, hắn lại không có chút ý tứ nào muốn buông nàng, ngược lại giống như muốn trách tội, càng dùng lực hôn. Bất đắc dĩ, Thiên Dao dùng lực cắn vào đầu lưỡi đang thăm dò của hắn, mùi máu tươi nhàn nhạt lan ra trong miệng.

Sở Diễm mỉm cười buông nàng ra, sùng nịnh điểm nhẹ lên chóp mũi nàng, “Nữ nhân nhẫn tâm.”

Đôi má Thiên Dao ửng hồng, e lệ cúi đầu xuống cực thấp, ừm một câu, “Chàng, chàng không thể...”

“Không thể cái gì? Hử?” Ngón tay thon dài của hắn nâng cằm nàng lên, nụ cười tà mị. “Bây giờ còn dám lưu lại ta không?”

Thiên Dao biết hắn cố ý trêu đùa, giận dỗi xoay người đưa lưng về phía hắn, chỉ bỏ lại một câu, “Tùy chàng.”

Sở Diễm lắc đầu bật cười, cánh tay rắn chắc từ phía sau vòng lên vòng eo mảnh khảnh của nàng, đặt cằm lên vai nàng, nhẹ giọng ní non, “Thắm Thiên Dao, tiểu yêu tinh nàng còn hành hạ ta bao lâu mới chịu bỏ qua.”

Thiên Dao đưa lưng về phía hắn như có như không thờ dài. Từ trước đến giờ, chỉ nghĩ rằng người đau đớn người tổn thương chỉ có một mình nàng, kết quả lại phát hiện, bọn họ chẳng qua là dây dưa lẫn nhau. Thiên Dao nghĩ, thời gian 100 năm, người 70 tuổi đã hiếm, một đời bất quá ngắn ngủi hơn mấy mươi năm, lúc yêu nhau sao không vui vẻ ở bên nhau.

Giọng nói của hắn lại vang bên tai, vẫn ôn nhuận như nước. “Dao Nhi có biết vì sao tòa cung điện này tên là Vị Ương cung không? Trường dạ vị ương, cũng như tình yêu của ta đối với nàng, vĩnh viễn bất diệt.”

Thiên Dao xoay người, đôi mắt neho lại ngửa đầu ngóng nhìn hắn. Lời nói du dương như vậy từ miệng hắn nói ra, Thiên Dao có chút không tin nổi. Nàng chậm rãi tiếp sát hắn, hai gò má trắng nõn dựa sát vào trong ngực hắn, lớp áo trước ngực nàng khẽ lộn xộn lộ ra một chút cảnh xuân, quả nhiên thử thách sự tự chủ của Sở Diễm.

“Sở Diễm, chàng thật sự chỉ có một mình ta sao? Ta có phải đang nằm mơ hay không?” Nàng dịu dàng hỏi, lại có chút trẻ con.

Sở Diễm nhẹ cười, đáp lời, “Vậy nàng nhéo ta một cái sẽ biết có phải mơ hay không rồi.”

Thiên Dao bật cười, mở to đôi mắt sáng nhìn về phía hắn, “Nên nhéo Thiên Dao mới đúng chứ. Vì sao lại là chàng?”

“Ta không nhớ để nàng đau, huống hồ, nàng đau ta cũng đau lòng như vậy.” Sở Diễm cúi đầu hôn nhẹ lên làn môi đỏ hồng của nàng, “Ngoan, ngủ đi.”

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu, mỉm cười tựa đầu gối lên ngực hắn, vừa khép lại đôi mắt, ngoài cửa liền truyền đến giọng nói dè dặt của Lưu Trung.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Hiền phi nương nương ở ngoài điện quỳ thỉnh tội, đã quỳ một lúc lâu rồi.”

Hai con mắt nhắm lại của Thiên Dao lại mở ra, khẽ nâng lên nhìn về phía Sở Diễm, chỉ thấy mi tâm hắn nhíu lại, hình như có chút không vui. “Hiền phi là biểu tỷ của Kỳ phi, chắc là đến cầu tình cho Sở Uyển, hoàng thượng đi gặp nàng ấy đi.”

“Không cần để ý.” Sở Diễm lại ôm nàng vào trong lòng, nhạt giọng mở miệng, “Chuyện của Sở Uyển tốt nhất đừng liên quan gì đến nàng ta, nếu không, chức Hiền phi này của nàng ta chỉ sợ không làm được lâu rồi.”

Thiên Dao không nói, mặc dù không hỏi đến nhưng một chút cũng không buồn ngủ. Giọng nói thể lương bi ai của Tiết Oánh không ngừng từ ngoài điện truyền đến.

“Hoàng thượng, Uyển Nhi mặc dù có sai nhưng tội không đáng chết a, mong hoàng thượng nể tình muội ấy hầu hạ người nhiều năm, cho muội ấy một con đường sống đi, hoàng thượng, muội ấy còn trẻ a!”

“Hoàng thượng, nếu như người không chịu gặp thần thiếp, thần thiếp liền quỳ chết ở ngoài điện...”

Đêm yên tĩnh, tiếng khóc đặc biệt chói tai. Sở Diễm không kiên nhẫn đứng dậy, thấp giọng hướng ra ngoài điện gọi. “Luru Trung.”

“Hoàng thượng có gì phân phó?” Ngoài cửa phòng, Luru Trung vội vàng khom người.

Động tác Sở Diễm cực nhẹ, xốc chăn gấm trên người lên, bàn tay vuốt ve đôi má trắng nõn của Thiên Dao. Nàng mặc dù khẽ nhắm mắt nhưng hẳn lại biết nàng chưa đi vào giấc ngủ. “Nàng ta ồn ào quá mức, ta đi đuổi nàng ta xong sẽ quay lại.”

Thiên Dao không nói, tính dùng im lặng đáp lời.

Sở Diễm đẩy cửa phòng ra, nói với Luru Trung đang canh giữ bên cạnh, “Theo trẫm đi xem xem”

Ngoài Vị Ương cung, Tiết Oánh một bộ cung trang đơn sắc, tóc dài xõa vai, chưa kịp trang điểm. Dưới sự bồi hèn của thị nữ quý ở ngoài điện, trên gò má hơi trắng xanh là nước mắt chưa kịp khô, thật là vừa thấy đã thương. Nhìn thấy Sở Diễm tiến đến lại không ngừng dập đầu khóc, bỏ tới dưới chân Sở Diễm, đầm đìa đáng thương kéo lấy một góc cấm bào mình hoàng của Sở Diễm.

“Hoàng thượng, Uyển Nhi bản tính thuần lương, chỉ nhất thời bị quý ám mới làm chuyện sai trái. Dao phi cùng hoàng tự đã không sao, hoàng thượng nếu có tức giận, trách phạt Sở Uyển là được, muội ấy tội không đáng chết. Huống chi, Uyển muội muội đã bầu bạn bên hoàng thượng nhiều năm, cùng hoàng thượng chung quy có tình cảm, vì sao muội ấy chỉ sai một lần hoàng thượng đã không cho muội ấy cơ hội rồi. Như vậy đối với muội ấy bất công a, hoàng thượng!”

Mây kiếm Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, từ trên cao nhìn xuống nàng, mắt đen thâm thúy khiến cho người đoán không ra cảm xúc của hắn lúc này. Trong lòng Tiết Oánh khẽ bất an, một lúc sau, chỉ nghe trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp ám khàn.

“Trẫm nhớ rõ, năm năm này, Sở Uyển ý sủng mà kiêu, áp chế nàng khắp nơi.”

Ánh mắt Tiết Oánh hiện lên tia bối rối nhưng rất nhanh đã khôi phục lại thần sắc ráo rất thâm thiết, lại ửng nước. “Uyển Nhi dù sao vẫn còn trẻ, khó tránh nuông chiều một chút, nhưng muội ấy mặc dù có sai cũng là biểu muội của thần thiếp, thần thiếp làm sao có thể nhìn muội ấy chết. Hoàng thượng, thần thiếp khẩn cầu người tha cho Sở Uyển một mạng...”

Sở Diễm thanh lãnh cười, không kiên nhẫn đẩy nàng ra. “Muru hại hoàng tự là tội lớn, trẫm chỉ xử tử một mình Sở Uyển đã là khoan dung. Nếu như nàng còn cầu xin, trẫm sẽ đem mẫu gia nàng cùng vãn tội chung.” Sở Diễm phát tay áo xoay người, cũng lệnh Luru Trung khép cửa điện lại.

“Hoàng thượng...” Tiết Oánh trầm thấp nức nở, cũng không dám lại nói thêm một câu, phía sau người, thị nữ bỏ tới trước người nàng, nâng nàng từ mặt đất dậy.

“Nương nương, tâm ý hoàng thượng đã quyết, chỉ sợ khó có thể thay đổi. Người đã quý ở ngoài điện hai canh giờ, chúng ta vẫn nên trở về đi. Nếu như cứ quấy nhiễu long giá, chỉ sợ sẽ liên lụy nương nương cùng mẫu gia.” Thị nữ Bội Nhi lên tiếng khuyên nhủ.

Tiết Oánh gật gật đầu, run rẩy đứng dậy, quý hai canh giờ, thân thể quả thật có chút chịu không nổi, đầu gối cũng đau cực kỳ. Nàng thở dài nói, “Xem ra trời muốn bỏ Sở Uyển a. Bội Nhi, đỡ bản cung đi Ung Hòa cung, bản cung muốn đưa nàng đoạn đường sau cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 232: Ban ngày ban mặt, hai người...

Trên đường đuổi tới Ung Hòa cung, Bội Nhi đỡ Tiết Oánh, miệng nhếch lên cao, nàng cùng Tiết Oánh quý hai canh giờ đầu gối cũng đau cực kỳ.

“Nương nương chẳng lẽ đã quên Kỳ quý phi lúc đắc thế đối xử với người thế nào sao? Bây giờ lại còn giúp nàng ta như vậy, phi tần khác hận không thể rũ bỏ sạch sẽ với nàng, sợ hoàng thượng giận cá chém thớt a! Nương nương người tội gì chứ.”

Tiết Oánh cười, trong mắt lóe lên tia giảo hoạt. “Hoàng thượng là người trọng tình trọng nghĩa, bản cung dù sao cũng là biểu tỷ của Sở Uyển, nếu như bỏ mặc nàng sống chết, hoàng thượng ngược lại sẽ cho rằng bản cung bạc bội, sẽ càng xa lánh bản cung. Hiện giờ bản cung diễn khổ nhục kế này, hoàng thượng ngược lại sẽ có thêm vài phần thương xót bản cung.”

“Vẫn là nương nương mưu tính sâu xa.” Bội Nhi cười, xu nịnh nói.

Lúc này trong Ung Hòa cung, cung nhân đều đã biến mất, đặc biệt thê lương. Ngoài chính điện, thủ vệ Ngự Lâm quân cùng ma ma tới thi hành. Nhìn thấy Tiết Oánh đến, cung kính cúi người thi lễ.

Tiết Oánh bộ dạng ráo rất thâm thiết đi vào trong phòng, nói với ma ma thi hành án. “Không đối gì ma ma, bản cung cùng Kỳ phi là biểu tỷ muội, nàng lần này phạm phải sai lầm lớn, tội không thể tha thứ. Bản cung chỉ muốn tới đưa nàng đoạn đường sau cùng, mong ma ma giúp đỡ.” Dứt lời, quay sang đưa mắt ra hiệu với Bội Nhi bên cạnh.

Bội Nhi hiểu ý, vội vàng từ trong tay áo lấy ra một nén vàng nhét vào trong tay ma ma. Ma ma làm như bắt đắc dĩ, hạ giọng nói, “Nương nương không cần tri hoãn quá lâu, bỏ lỡ thời gian lão nô cũng không gánh nổi.”

“Đa tạ ma ma.” Tiết Oánh mỉm cười, nhìn ma ma cùng Bội Nhi cùng nhau rời khỏi. Trong phòng, chỉ còn hai người tỷ muội Tiết Oánh cùng Sở Uyển. Sở Uyển ngồi trên chiếc ghế băng lãnh, vẫn không nhúc nhích, trên bàn bên cạnh bày một ly rượu độc cùng ba thước lụa trắng.

“Ngươi còn đến đây làm gì? Xem chuyện cười của ta sao!” Sở Uyển thê lãnh cười.

Ánh mắt Tiết Oánh lãnh đạm quét qua người nàng, lại không có chút đồng tình nào. “Ngươi ngày đó lúc phong quang có từng nghĩ tới sẽ có hôm nay. Sở Uyển, ngươi thua là thua vì ý sùng mà kiêu không biết chừng mực. Ngươi có kết cục hôm nay chỉ có thể trách ngươi vô dụng.”

Sở Uyển cười to càn rỡ, ánh mắt cực kỳ hung hăng trừng Tiết Oánh, “Ta vô dụng, nếu không cũng sẽ không bị ngươi lợi dụng, cũng sẽ không đầu với tiện nhân Thẩm Thiên Dao kia. Không kéo các ngươi cùng xuống địa ngục, ta thật sự không cam lòng.”

“Kéo nàng ta xuống địa ngục?” Tiết Oánh cười khinh thường, “Ngươi có tư cách gì! Nói rõ một chút, ngươi bắt quá chi là cái bóng của Thẩm Thiên Dao mà thôi, ngươi thật cho rằng hoàng thượng yêu ngươi sao!”

Sở Uyển cười khổ, trong mắt đã uồn ướt. Yêu sao? Nàng đã từng hi vọng xa vời, lại sau mỗi lần hấn xoay người rồi đi thì tan biến.

“Lúc ngươi mới vào cung, bản cung đối với ngươi không tệ. Tính tình ngươi đậm mực không thích tranh giành tình cảm, bản cung ở khắp nơi bảo toàn cho ngươi. Mà ngươi sau khi được sủng ái thì đối xử với bản cung thế nào? Chỗ nào ngươi cũng áp chế bản cung, châm chọc khiêu khích như com bữa, bản cung quả thật hận ngươi vô cùng.” Nhớ tới quá khứ trùng trùng, Tiết Oánh quả thật nguội lạnh rồi.

Ánh mắt Sở Uyển không khỏi tan rã, tình nghĩa tỷ muội năm đó giống như hiện lên trước mắt. Nàng làm sao không từng quý trọng qua! Nàng chỉ là ghen tị, ghen tị mà thôi. Nếu không phải yêu đế vương, nàng cũng sẽ không bị ghen tuông làm mờ mắt đầu óc. “Trước khi Dao phi hồi cung, thử hỏi trừ ngươi ra, còn có tần phi nào dám tranh giành tình cảm với ta? Hoàng thượng mặc dù thường xuyên qua đêm ở Ung Hòa cung lại chưa từng chạm vào ta một lần. Nhưng ngươi thì khác, ngươi lúc mới vào cung đã bầu bạn bên cạnh hoàng thượng, ngươi sớm đã là nữ nhân của người. Mỗi một lần người ở trong Cảnh Nhân cung của ngươi, ta liền nổi điên ghen tị, ghen tị sao ngươi có thể cùng người ân ái trên giường mà ta lại không được. Từ đêm khóc tới bình minh, loại cảm giác giày vò này, ngươi làm sao hiểu được!”

Tiết Oánh không khỏi chấn kinh, lão đảo lui ra sau vài bước, suýt nữa ngã quỵ. Hóa ra, đế vương vậy mà cũng không chạm qua Sở Uyển. Nói vậy, năm năm dài đằng đặc, hấn chỉ sợ là chưa từng chạm qua bất luận nữ nhân nào.

“Cho nên, ta ở khắp nơi đàn áp ngươi, chỉ vì giải tỏa oán giận trong lòng. Ngươi oán ta trách ta, ta đều không để ý. Dù sao, ta cuối cùng cũng là người chết.” Sở Uyển lão đảo đứng dậy, ánh mắt mờ mịt nhìn ngoài cửa sổ. Đêm lạnh bạc như nước cũng như tình ý nam nhân kia đối với nàng, hết thảy đều lạnh bạc. Nếu như chưa bao giờ yêu hấn thì tốt biết bao, nàng vẫn luôn là Sở Uyển tâm luôn phẳng lặng, có thể an ổn một đời dưới sự che chở của Tiết Oánh.

Năm năm sủng ái phù hoa, lại phải dùng sinh mạng nàng đổi lấy, quả nhiên không đáng.

Nàng loạng choạng đi tới bên cạnh bàn, run rẩy vươn cánh tay, nắm lấy bình sứ đỏ trên mâm. Ma ma thi hành án nói: ‘Đây là kịch độc Hạc Đình Hồng, sau khi uống vào, đi cực kỳ nhanh, cũng sẽ không có quá nhiều đau đớn.’ Nàng ngửa cao đầu, thống khổ nhắm hai mắt lại, một dòng nước mắt theo má chảy xuống. Hạc Đình Hồng trong lòng bàn tay giống như tản ra nhiệt độ nóng bỏng. Nàng không dám do dự, nhanh chóng mở nắp bình, rót được vào trong miệng.

Cùng với tiếng bình sứ thanh thủy rơi xuống đất, thân thể Sở Uyển co quắp nặng nề ngã trên mặt đất lạnh giá. Được hiệu phát tác cực kỳ nhanh, nàng thống khổ ôm bụng dưới, không ngừng vùng vẫy. “Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Ánh mắt nàng bình tĩnh nhìn về phía Tiết Oánh, gian nan vươn cánh tay ra chỗ nàng.

Tiết Oánh lão đảo quỳ rạp xuống bên cạnh nàng, bối rối giơ tay cầm lấy bàn tay băng lãnh của Sở Uyển. Lẽ, lại không tự chủ được chảy xuống. Tất cả oán hận tại một khắc này đều tan thành mây khói. “Uyển Nhi, Uyển Nhi, thực xin lỗi, là tỷ tỷ có lỗi với muội.”

“Không, là muội sai, năm năm nay, muội để tỷ tỷ chịu nhiều ủy khuất. Thực xin lỗi, tỷ tha thứ cho Sở Uyển có được hay không.” Sở Uyển bắt lực ni non, gắt gao cầm lấy tay Tiết Oánh, không ngừng đau đớn run rẩy.

Tiết Oánh bắt lực gạt đầu, khóc càng dữ dội. “Tỷ không oán muội hận muội. Nếu có kiếp sau, chúng ta vẫn làm tỷ muội, làm thân tỷ muội.”

“Được, tỷ tỷ không được nuốt lời.” Sở Uyển vui mừng cười, lại nói, “Người lúc sắp chết, lời nói cũng thật tâm. Tỷ tỷ nghe Uyển Nhi một câu, đừng đi trêu chọc Dao phi, mặc dù nàng ta không tranh giành gì, nàng vẫn là nữ nhân hoàng thượng yêu nhất, có lẽ, cũng là nữ nhân duy nhất. Tỷ tỷ không cần bước lên vết xe đổ của muội, rơi vào cảnh không thể chết già...” Giọng nói Sở Uyển ngày càng mỏng manh, bàn tay cầm tay Tiết Oánh chậm chậm buông ra, sau đó, theo lòng bàn tay nàng trượt xuống.

“Uyển Nhi, Uyển Nhi!” Tiết Oánh thấp giọng gọi, khóc đến khàn giọng. Đột nhiên, nàng phát hiện chính mình là nữ nhân ngu xuẩn nhất thế gian. Nàng cùng Sở Uyển đấu nhau năm năm, kết quả mới phát hiện, bất luận kết cục thế nào, các nàng vĩnh viễn đều là người thua cuộc, bởi vì trong lòng đế vương chưa bao giờ có vị trí riêng cho các nàng. Nàng khóc cho Sở Uyển đồng thời cũng là khóc cho chính mình.

...

Nháy mắt, xuân đi thu tới, hải tử trong bụng Thiên Dao đã hơn tám tháng, nàng trở nên càng ngày càng lười biếng, ngoại trừ mỗi ngày sau giờ Ngọ ở trong vườn phơi nắng, cơ hồ là chân không rời khỏi phòng. Ngoại trừ vào triều cùng đọc sách ra, phần lớn thời gian Quân Ninh đều bầu bạn bên cạnh nàng. Sau chuyện tình của Sở Uyển cùng Cố Văn Thanh, Sở Diễm hạ chỉ giam cầm tất cả tần phi hậu cung, trước khi hải tử trong bụng Thiên Dao sinh ra, tần phi hậu cung không được phép tiếp cận Vị Ương cung, nếu như hoàng tử có sai sót gì, lục cung phải chôn cùng. Như vậy, hậu cung cuối cùng cũng an bình được một thời gian.

Ngày lên, Thiên Dao ngồi trước gương đồng trang điểm, lược ngọc lưu ly trong tay từng chút từng chút chải mái tóc dài như thác nước. Hải tử trong bụng đột nhiên không an phận nhúc nhích, Thiên Dao khẽ cười, áp lòng bàn tay lên bụng, an ủi vuốt ve. Thị nữ Yêu Nguyệt đẩy cửa vào, trong tay bưng một cung trang hoa mỹ. Màu đỏ của mai, điểm lệ vô song.

“Từ đâu tới thế?” Thiên Dao nhẹ giọng hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, là thái tử điện hạ sai người đưa tới, điện hạ nói chỉ còn hơn tháng nữa tiểu công chúa sẽ sinh, màu đỏ cho có không khí vui mừng.” Yêu Nguyệt nói xong, đã mở ra váy áo điểm lệ trong tay, chuẩn bị thay y phục cho Thiên Dao. Mĩ tâm Thiên Dao nhú lại, chỉ cảm thấy màu sắc kia vô cùng chói mắt, lại không đành lòng làm phật ý Quân Ninh.

Váy áo này đích thực được chế tác cực kỳ tinh xảo, trên làn váy phần lớn đều thêu hàn mai, thêu một cách tinh xảo bằng chỉ tơ vàng. Nói vậy Quân Ninh cũng tốn thời gian mới khiến cho tú nương dựa theo yêu thích của y làm ra chiếc váy này.

“Nương nương.” Trong giọng nói Yêu Nguyệt có hơi thúc giục. “Điện hạ đang ở Ngự thư phòng theo thái phó đọc sách, không bao lâu sẽ trở về, nương nương không phải muốn điện hạ thất vọng chứ.”

Thiên Dao bất đắc dĩ lắc đầu, không tình nguyện để cho Yêu Nguyệt mặc chiếc váy đỏ lên người. Nàng vẫn là lần đầu tiên mặc y phục khác ngoài màu trắng, hai gò má trắng nõn nổi bật dưới màu đỏ của hàn mai, càng thêm sáng rọi hớp hồn. Nàng mặc đồ trắng phiêu dật như tiên, mặc đồ đỏ lộng lẫy như nàng mây trời, mỹ nhân chính là mỹ nhân, bất luận mặc cái gì đều đẹp cực kỳ.

“Làn da nương nương nõn nà, màu này rất hợp.” Yêu Nguyệt lại cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 233: Công chúa khiết nhi (1)

“Trẫm cũng thấy rất hợp.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói nam tử trong trẻo, Sở Diễm đi nhanh mà vào, diện dung ôn nhuận mỉm cười. Thiên Dao ngoái đầu nhìn lại, đôi mắt trong suốt mang theo chút mờ mịt vô thức. Chẳng qua là một cái chớp mắt, Sở Diễm chỉ cảm thấy vạn vật thế gian đều đã mất hết màu sắc, giữa đất trời kia chỉ có một màu đỏ điểm lệ.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” Yêu Nguyệt quỳ một gối xuống đất, nhưng Sở Diễm cũng không để ý tới, lập tức đi tới trước người Thiên Dao, lặng lẽ dừng lại trước nàng.

Yêu Nguyệt cười thầm, vô cùng thức thời khom người thối lui ra ngoài, cũng đóng cửa phòng lại.

Trong phòng nháy mắt yên lặng. Thiên Dao khẽ cúi thấp đầu, chỉ cảm thấy cái nhìn chăm chú mãnh liệt trên đỉnh đầu lại hoàn toàn không nhìn tới ánh lửa nhảy nhót trong đôi mắt Sở Diễm. “Chàng, sao chàng lại đến đây?” Bình thường vào lúc này, hần đều ở Ngự thư phòng nghị sự.

Sở Diễm cười nhẹ, nếu như hần không đến, có phải sẽ bỏ lỡ phong cảnh đẹp như vậy hay không. Khóe môi càng nở nụ cười tà mị, ngón tay thon dài nâng cằm Thiên Dao lên, nhẹ giọng nói một câu, “Thật đẹp.” Sau đó bất ngờ cúi đầu, ấn môi lên môi nàng. Cũng không cường thế đòi lấy, hần dịu dàng lưu luyến hôn môi, đầu lưỡi liếm láp làn môi mềm mại của nàng, từ ngoài vào trong, xâm nhập từng tắc, dây dưa vướng mắc với đầu lưỡi đỉnh hương của nàng. Hương vị của nàng trước sau vẫn đẹp ngọt ngào.

Lần này hôn dịu dàng, Thiên Dao không hề giãy giụa phản kháng, chỉ để hần tùy ý chiếm lấy, đầu lưỡi phối hợp cùng hần, hai tay mềm mại không khỏi vòng lên eo hần, trong miệng tràn ra tiếng ưm nhẹ nhẹ.

Chính lúc triền miên quên mình, cửa phòng đột nhiên bị người từ ngoài đẩy mở, cùng với giọng nói hơi tung tăng của Quân Ninh, “Mẫu thân...” Y chỉ kịp gọi hai chữ liền cứng ngắt đứng thất thần tại chỗ. Chỉ thấy hai bóng dáng dính vào nhau nhanh chóng tách ra, hai gò má Thiên Dao ửng hồng, mu bàn tay y thức giờ lên chạm vào làn môi bị Sở Diễm hôn qua.

Sở Diễm trái lại trấn định, chỉ là mắt đen thâm thúy nhiễm chút không kiên nhẫn, ánh mắt tùy ý đảo qua người Quân Ninh. Y hôm nay trở về tựa hồ cũng hơi sớm chút. “Chẳng lẽ thái tử điện hạ tiến vào cũng không cần thông truyền à?”

“Giữa ban ngày ban mặt, ai biết hai người đang...” Giọng nói y cực thấp, thì thầm một câu, nhưng Sở Diễm và Thiên Dao đều là người tập võ đương nhiên tai thính, Thiên Dao bị hần ôm ở trong ngực mặt càng đỏ, hần không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Một lúc sau, bọn người Yêu Nguyệt mới lao đảo mà vào, phịch một tiếng quỵ xuống đất. “Là nô tỳ thất trách mong hoàng thượng thứ tội.” Hoàng thượng cùng nương nương muốn nói chuyện riêng tư, năng liền giải tán cung nhân, đều cách thật xa. Đầu ngó tới thái tử điện hạ sẽ trở về vào lúc này.

“Đều ra ngoài đi.” Sở Diễm nhạt giọng bỏ lại một câu, sau đó đỡ Thiên Dao ngồi xuống bên giường êm. Cung nhân tỳ nữ đều cúi người bước nhanh rời đi, trong phòng chỉ còn lại một nhà ba người.

“Trở về hình như sớm hơn rất nhiều, sách hôm nay đều đã đọc xong rồi sao?” Sở Diễm lại hỏi.

“Dạ.” Quân Ninh gật đầu, ngồi bên cạnh Thiên Dao.

“Thái phó hôm nay dạy cái gì?” Sở Diễm tiếp tục hỏi, tuần nhan trầm ổn, trái lại là đáng vẻ phụ thân nghiêm khắc.

“Dân làm trọng, xã tắc làm thứ, quân xem nhẹ.” Quân Ninh không nhanh không chậm trả lời.

“Có hiểu được ý này? Thái phó dạy con những thứ này, không phải muốn con chỉ thuộc lòng mà thôi, phải nhớ trong lòng.” Sở Diễm bùng qua một tách trà nóng, hòa hoãn giọng nói.

“Nhi thần nhớ rõ.” Quân Ninh cung kính trả lời.

Thiên Dao nghe được có chút đau lòng, tựa hồ sau khi hồi cung, phần lớn thời gian Quân Ninh đều bị Sở Diễm chiếm lấy, theo thái phó đọc sách, bởi Sở Diễm vào triều, thậm chí còn xem tấu chương... Y bất quá chỉ là một hài tử chưa tròn 6 tuổi, Sở Diễm thật là có chút nghi ngại không muốn nuông chiều cho hư. “Được rồi, đây cũng không phải trên triều, nói chuyện này để làm gì.” Nàng yêu thương vuốt ve mái tóc của Quân Ninh, ánh mắt đặc biệt nhu hòa.

“Mẫu thân có thích bộ y phục này không?” Quân Ninh nhẹ giọng hỏi. Mẫu thân không hề mặc màu sắc sặc sỡ, thỉnh thoảng mặc một lần, trái lại cực đẹp.

“Tâm ý Ninh Nhi, ta đương nhiên thích.” Thiên Dao dịu dàng đáp lại, kéo bàn tay nhỏ hơi lạnh của y qua đặt vào lòng bàn tay mình.

Trong lòng Sở Diễm hiểu rõ, hóa ra là do Quân Ninh tặng, khó trách nàng lại nghe lời như vậy mặc y phục màu đỏ. “Lệnh phủ nội vụ chuẩn bị thêm vài bộ cung trang màu sắc diễm lệ đi, Dao Nhi có thể thỉnh thoảng mặc, ta với Quân Ninh đều thích.”

Thiên Dao chỉ nhẹ cười, chưa đáp lại cũng không phản bác.

“Lâu rồi không gặp Huệ Nhi, con muốn xuất cung một chuyến, buổi tối trở về bồi người.” Quân Ninh đứng dậy nhàn nhạt nói.

“Ừm, đừng quên mang theo chút bánh ngọt Huệ Nhi thích ăn.” Thiên Dao mỉm cười dặn. Huệ Nhi sau khi xuất cung, một khoảng thời gian rất dài chỉ cảm thấy trong sinh hoạt thường ngày như thiếu cái gì, thời gian đó, Quân Ninh cơ hồ mỗi ngày đều xuất cung đi phủ tướng quân.

Sau khi Quân Ninh rời đi, Sở Diễm liền bồi Thiên Dao đến trong sân. Đã là mùa thu, hoa cúc trong vườn đang mùa nở rộ, gió thu phiêu tán mùi hoa nhàn nhạt. Sở Diễm nửa ôm nàng ngồi trên tháp quý phi mềm mại, ánh mặt trời ấm áp rơi trên người.

“Nhớ Huệ Nhi sao? Hôm nào đón nàng vào cung bồi nàng.” Sở Diễm nhẹ nhàng nói.

“Tẩu tử cũng không thể tách rời Huệ Nhi, đều là mẫu thân, ta hiểu được tâm tình của tẩu ấy. Mình không muốn đừng làm cho người khác.”

“Ừm.” Sở Diễm gật đầu đáp lời, bàn tay vuốt ve cái bụng dưới lòi ra. “Tiểu công chúa của chúng ta nhất định sẽ đáng yêu giống như Huệ Nhi, con cả ngày làm bạn với nàng, hẳn sẽ không tịch mịch rồi.”

“Lúc trước chưa vào cung, Ninh Nhi cả ngày đều cùng ta, là chàng chiếm lấy y rồi. Sở Diễm, chàng đối với con có lẽ hơi hà khắc một chút.” Thiên Dao cười hờn dỗi, trong ngữ điệu mang theo tiếng oán trách.

“Y là nam nhi, đương nhiên phải vì giang sơn xã tắc. Ta cũng là vì tốt cho y, chính Ninh Nhi cũng hiểu được.” Sở Diễm lơ đãng nhẹ cười, lại nói, “Ta hứa với nàng, tiểu công chúa của chúng ta, ta nhất định nâng niu trong lòng bàn tay.”

“Chàng sẽ làm hư con mất.” Thiên Dao bật cười.

“Ta cũng đã sùng hư nàng rồi, làm gì thiếu phần con.” Sở Diễm cúi đầu, khẽ摸摸 vài cái trên làn môi nàng.

Hai người ở trong vườn ngồi hơn nửa buổi chiều, Sở Diễm rất ít khi rảnh rỗi ở bên nàng cả ngày, thai gần đây giống như có chút bất ổn, ngự y nói bất kỳ lúc nào cũng có khả năng sinh non, phải đặc biệt cẩn thận. Tuy hẳn không nói nhưng Thiên Dao lại cảm giác được sự khẩn trương cùng bất an của hẳn. Nữ nhân khác sinh hài tử như thế nào hẳn không biết được, nhưng lúc Thiên Dao sinh Quân Ninh đã đi một vòng qua quý môn quan, bây giờ... hẳn không dám nghĩ.

Trời chiều chạng vạng đỏ xuống, ánh chiều tà đỏ sậm chiếu đỏ cả bầu trời phía Tây. Sở Diễm cời xuống ngoại bào quần lấy nàng ở trong lòng. “Trở về đi, sắc trời chuyển lạnh. Tránh cho cảm nhiễm phong hàn.”

Thiên Dao trầm nhẹ cười, “Ta không có mảnh mai như thế.” Nàng tựa đầu dựa vào ngực hẳn, khẽ nhắm mắt lại, dung nhan vốn dĩ yên tĩnh đạm nhạt lại đột nhiên trắng xanh vài phần. Mà Sở Diễm cũng nhạy cảm cảm thấy sự bất thường của nữ tử trong lòng. “Dao Nhi, làm sao vậy?”

Thân thể mềm mại trong lòng trở nên có chút nóng bỏng. Chỗ chạm vào lại là một lớp mỡ hơi mỏng.

Giọng nói Thiên Dao có chút khàn khàn, thậm chí yếu ớt không sức lực. “Sở Diễm, đây là lần sau cùng, sinh hài tử thật sự rất đau.”

Sở Diễm nhất thời dở khóc dở cười, chỉ có thể không ngừng gật đầu, “Không cần nữa, chúng ta không cần nữa. Dao Nhi, nói cho ta biết nàng đau ở đâu, rồi cuộc làm sao vậy?”

Nàng chỉ gắt gao nắm chặt cánh tay hắn, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, khóe môi yếu ớt động đậy, “Không có gì, mặc dù hơi sớm so với mong chờ.” Nàng hít sâu một hơi, cánh tay vòng lên cổ hắn, “Sở Diễm, ôm ta vào đi, hài tử có khả năng sắp chào đời rồi.”

Sở Diễm lập tức luống cuống bồng nàng lên, đi nhanh vào trong điện, ngự y cùng bà đỡ rất nhanh đã chạy qua. Lúc này, không khí trong phòng ngủ trở nên đặc biệt khẩn trương. Sở Diễm canh giữ ở bên ngoài, bất an đi qua đi lại. Từng giây từng phút trôi qua, khủng hoảng trong lòng hắn càng ngày càng lớn. Nha hoàn thỉnh thoảng mang chậu máu loãng đỏ tươi ra, mà đã hơn hai canh giờ Thiên Dao vẫn chưa có động tĩnh gì. Mỗi lần một hán thúc giục hỏi, bà đỡ nói thẳng là đau bụng sinh bình thường, những cái khác đều không rõ nguyên nhân.

Lúc sinh Quân Ninh là sinh non, hiện giờ cũng vậy, nếu như Thiên Dao có chuyện gì ngoài ý muốn, hắn sẽ điên lên mất.

“Dao phi rốt cuộc thế nào? Hài tử vẫn chưa sinh ra sao? Không được ngăn cản, trăm muốn vào ở bên nàng.” Sở Diễm đã không chịu nổi giày vò vô tận này, hắn nhất định phải xác định Thiên Dao bình an mới có thể an tâm.

“Hoàng thượng tuyệt đối không thể.” Trước người, Từ ma ma cùng Lưu Trung dẫn đầu cung nhân quỳ ở trên đất. Theo quy củ, quý phi sinh nở, để vương tuyệt đối không được đến gần, nhưng nữ nhân bên trong kia, nàng không phải phi tử của hắn, mà là thê tử duy nhất của hắn, là mạng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 234: Công chúa khiết nhi (2)

“Đều tránh ra cho trẫm.” Sở Diễm nghiêm mặt quát một tiếng, không quan tâm muốn đẩy cửa vào. Sau cùng, vẫn bị Từ ma ma ngăn lại.

“Hoàng thượng nghe lão nô một lời, vẫn nên bình tĩnh một chút chứ nên nóng vội. Ngự y cùng bà đỡ đều ở đây, tình hình vẫn đang ổn định, hoàng thượng đi vào sẽ chỉ làm các ngự y phân tâm, ngược lại gây bất lợi cho Dao phi.” Từ ma ma tận tình khuyên nhủ.

Sở Diễm dừng bước, hắn đương nhiên hiểu Từ ma ma nói có lý. “Chẳng lẽ trẫm ngoài chờ đợi ra, không thể làm gì sao?”

“Có khi chờ đợi mới là chuyện tình khó làm nhất.” Từ ma ma khẽ than đáp lời.

Sau đó, Sở Diễm an tĩnh ngồi ở bàn đá ngoài vườn, bên cạnh có Lưu Trung. Hắn vẫn không nói gì, bốn phía lại càng yên tĩnh đáng sợ, chỉ có gió thổi thỉnh thoảng gào rít thổi qua. Bàn tay dưới tay áo mình hoàng vẫn nắm chặt, trên mu bàn tay gân xanh đã lộ ra, biểu hiện hắn cực kỳ ấn nhẫn.

Sân vốn yên tĩnh đột nhiên bị tiếng bước chân luống cuống cắt ngang, Yêu Nguyệt bước nhanh mà đến, lão đạo quỳ phịch một tiếng dưới chân Sở Diễm, vẻ mặt vui mừng. “Nô tỳ báo tin vui cho hoàng thượng, nương nương sinh được tiểu công chúa, mẫu tử bình an.”

Bàn tay dưới ống tay áo Sở Diễm rốt cuộc chậm rãi buông ra, khóe môi mỉm cười, quân không nổi chuyện khác, đi nhanh về phía trong điện.

Trong phòng tràn đầy mùi máu tanh nhàn nhạt, nhưng Từ ma ma đã đốt hương an thần, Thiên Dao yếu ớt nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn trắng xanh không chút huyết sắc, nhưng đôi mắt lại mở lớn, lấp lánh sáng trong.

Sở Diễm cứng ngắc đứng ở cửa nhưng lại không dám tới gần, sợ hết thảy trước mắt chỉ là ảo giác, hắn vừa tới gần toàn bộ sẽ biến mất không chút dấu vết.

“Hồi bẩm hoàng thượng, thân thể nương nương cũng không có trở ngại, chỉ là suy yếu một chút, chỉ cần cẩn thận điều dưỡng sẽ từ từ khá hơn.” Ngự y khom người hồi bẩm.

“Linh dược gì cần dùng cứ dùng, trăm muốn Dao phi bình an.” Sở Diễm trầm giọng phân phó.

Từ ma ma nhẹ cười ngênh đón, trong lòng ôm bé gái nhỏ nhỏ được áo gấm bao lấy, ánh mắt híp lại thành một đường thẳng nhỏ, da thịt vẫn nhẵn nhụi, quả thật không thể nói là xinh đẹp. Sở Diễm vui sướng đón nhận hài tử từ tay ma ma, ôm ấp thật cẩn thận. Hắn vẫn là lần đầu tiên ôm trẻ con mới sinh, con lại nhỏ như vậy, yếu ớt như vậy.

“Tiểu công chúa còn nhỏ nhưng rất nhanh sẽ lớn lên, mấy ngày nữa sẽ có thể nhìn ra dung mạo, nhất định sẽ giống nương nương là một em bé xinh đẹp nổi bật.” Từ ma ma cười mở miệng.

Sở Diễm mỉm cười gật đầu, giao công chúa lại cho Từ ma ma, sau đó được vú nương ôm đi. Hắn ngồi xuống bên cạnh giường Thiên Dao, tự tay cầm lấy bàn tay lạnh băng của nàng, giữ trong lòng bàn tay mình. “Dao Nhi, vất vả cho nàng rồi.” Hắn đặt bàn tay nhỏ của nàng trên môi, dịu dàng hôn.

Thiên Dao cười, mặc dù còn chút suy yếu nhưng tinh thần vô cùng tốt. “Ngược lại để hoàng thượng nói trúng rồi, thật đúng là nữ hài tử. Hoàng thượng hiện tại hài lòng chưa?”

“Cuộc đời Sở Diễm ta có nàng, có một đôi nhi nữ, đã đủ rồi.”

Thiên Dao khe khẽ cười, con buồn ngủ lại kéo đến, lại bị tiếng xô cửa ‘két’ một tiếng đánh tan. Quân Ninh toàn thân phong trần đi nhanh mà vào, nhìn thấy Thiên Dao bình yên vô sự nằm ở trên giường, trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mới bình thường lại. “Mẫu thân.” Y thấp giọng gọi một tiếng, ánh mắt nhìn lướt qua trong phòng cũng không thấy được trẻ con mới sinh. “Muội muội đâu?”

“Được vú nương bế đi cho bú sữa rồi.” Sở Diễm nhạt giọng đáp lại, quay đầu nhìn về phía Từ ma ma, “Để vú nương ôm tiểu công chúa trở về đây đi.”

Từ ma ma khom người đáp lời, xoay người rời đi, không lâu sau liền ôm tiểu công chúa trở về, giao lại cho Quân Ninh. Lúc này, tiểu nữ hài đã mở mắt, một đôi mắt sáng trong veo, quả nhiên là cực kỳ giống Thiên Dao, bàn tay nhỏ quơ qua quơ lại, cái miệng đã chi chi cha cha không biết đang nói gì.

Quân Ninh cười, vươn ngón tay ra chạm vào đôi má mềm mại của tiểu nha đầu, lại bị vật nhỏ vươn bàn tay nhỏ ra bắt lấy. Tay nàng thật sự rất nhỏ, chỉ đủ nắm lấy một ngón tay y. “Phụ thân, mẫu thân, muội muội cười với con a.” Y ôm hài tử như báu vật tới trước mặt Sở Diễm và Thiên Dao, động tác cực kỳ nhẹ đặt ở bên gối Thiên Dao, mà tiểu nữ oa vẫn như cũ nắm ngón tay y không rời.

Từ ma ma cũng ở một bên cười hiền lành, “Tiểu công chúa đang thân thiết với tiểu điện hạ a.”

Thiên Dao tựa đầu vào bên cạnh nữ nhi, lúc này, người nàng yêu nhất thương nhất đều ở bên cạnh, chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Nàng nghĩ, cứ như vậy sống qua một đời thì tốt biết mấy. Nàng tình nguyện buông bỏ tự do, dùng một đời làm bạn bên hắn.

.....

Ngày tiểu công chúa đầy tháng, cung yến cực kỳ náo nhiệt, hoàng thân quốc thích không thiếu, lễ vật đầy tháng chất chồng như núi. Hài tử đầy tháng mặc dù vẫn yếu ớt nhưng đáng vẻ nhỏ nhắn đã cực kỳ rõ ràng, so với Thiên Dao cơ hồ không chút khác biệt. Như vậy, lập tức được phụ tử Sở Diễm và Quân Ninh sủng ái, hận không thể thương ở trong lòng.

Thiên Dao dưới sự dốc lòng chăm sóc của ngự y khôi phục cực kỳ nhanh, ngày lên liền ôm nữ oa chơi đùa. Vì để cho không khí vui mừng, vú nương thay áo gấm đỏ thắm cho công chúa, da thịt của nàng như tuyết lại càng chọc người mến yêu. Sau khi lâm triều, Quân Ninh lần đầu hướng thái phó xin nghỉ, trở lại Vị Ương cung làm bạn với mẫu tử Thiên Dao.

“Khuyết Nhi, để ca ca ôm nào.” Quân Ninh vươn cánh tay ôm tiểu nữ oa vào trong lòng. Thân thể của nàng rất nhẹ, cũng cực kỳ mềm mại, lại tản ra mùi sữa thơm nhàn nhạt, làm cho người ta yêu thích không buông tay. Khuyết Nhi tựa hồ rất thích vị ca ca này, mỗi lần được y ôm đều ê ê a a, đặc biệt cười vui vẻ.

Thiên Dao ngồi ở một bên mỉm cười nhìn hai hài tử. Thị nữ Yêu Nguyệt nhẹ giọng mà vào, cúi người mở miệng nói: “Nương nương, Thầm phu nhân đã tới.”

“Mau mời tẩu tẩu vào.”

Chốc lát sau, Văn Tuệ dưới sự dẫn dắt của thị nữ chậm rãi bước vào, toàn thân cung trang đơn sắc, cực kỳ lịch sự tao nhã. “Thần thiếp tham kiến quý phi nương nương.”

“Tẩu tẩu không cần đa lễ, mau ngồi.” Thiên Dao đứng dậy, nhẹ nhàng vai nàng, hai người cùng nhau ngồi xuống bên giường. “Buổi tối mới là cung yến, tẩu tẩu trái lại tới sớm rồi.”

Văn Tuệ cười nhẹ nhàng, tiếp nhận trà xanh thị nữ dâng lên, dịu dàng mở miệng, “Thần thiếp muốn đi Già Diệp tự cầu bùa bình an cho tiểu công chúa, cho nên vào cung trước xin ngày sinh tháng đẻ của công chúa. Nương nương có lẽ cũng lâu rồi không đi Già Diệp tự dâng hương, không bằng đi chung với thần thiếp?”

Thiên Dao ban đầu cũng không có quá nhiều hứng thú, dù sao thân thể nàng mặc dù có chuyển biến tốt nhưng vẫn mảnh mai như cũ. Mới vừa muốn cự tuyệt lại nghe Văn Tuệ nói, “Muội muội thuở nhỏ lớn lên ở Thiên Sơn, nói vậy còn không biết phong tục của Đại Hàn. Nữ nhi lúc sinh ra nếu như được mẫu thân tự mình cầu bùa bình an thì cả đời không lo.” Nàng nói xong lại hướng tỷ nữ tùy thân phân phó một câu, thị nữ gật đầu đáp lời, đi ra khỏi chính điện, không lâu sau liền ôm một vò rượu nhỏ tới. Miệng vò niêm kín bằng một lớp bùn đỏ, người không thấy chút mùi rượu nào. “Đây là Nữ Nhi Hồng tốt nhất, trong dân gian lúc nữ nhi sinh ra đời nhất định phải chôn một hũ Nữ Nhi Hồng, đợi đến lúc nàng xuất giá làm của hồi môn, như vậy có thể phu thê ăn ái.”

Thiên Dao lơ đãng cười nhẹ, nàng trái lại quả thật không hiểu những chuyện này. Nếu không thể từ chối thịnh tình của Văn Tuệ thì nàng cũng không từ chối nữa, phân phó thị nữ một bên chuẩn bị xe.

“Thân thể mẫu thân chưa phục hồi tốt, chỉ sợ không nên đi xa mệt nhọc.” Quân Ninh nhíu mi lại, ra tiếng nhắc nhở.

Thiên Dao cười, “Không sao, chỉ là xuất cung hít thở chút không khí, đi tới Già Diệp tự cũng không quá nửa ngày xe, trước cung yến nhất định sẽ trở về không cần lo lắng.”

Quân Ninh cũng hiểu được chẳng qua là một chuyện không quan trọng gì liền cũng không để tâm, phân phó một Ngự Lâm quân thân thủ giải hộ giá.

Thiên Dao rất lâu chưa từng xuất cung, nàng ngồi ở trong xe ngựa lắc lư, màn xe bị đẩy ra một góc, gió theo khe hở mà vào, chỉ cảm thấy không khí ngoài cung đều tươi mới.

“Đã lâu chưa xuất cung, vẫn là bị hán khóa lại trong lồng giam.” Thiên Dao nhẹ cười mở miệng, bên tai là tiếng bánh xe chạm vào đường nghe cọt kẹt.

“Hoàng thượng cũng là đau lòng thân thể nương nương hư nhược, nương nương có muôn vạn sủng ái bên người, không biết đã làm bao nhiêu nữ tử khuê các ao ước.” Văn Tuệ âm giọng nói, ánh mắt rũ thấp lại chớp lóe không rõ, giống như che giấu tâm sự gì. Mà Thiên Dao coi nàng như người thân, đương nhiên không có chút hoài nghi, nếu không với sự thông tuệ của Thiên Dao, làm sao nhìn không ra sơ hở.

Thiên Dao hơi nhếch khóe môi, trong mắt lóe lên chút ôn nhuận. Nàng không cần muôn vạn sủng ái, nàng chỉ muốn trong lòng hán có nàng. Bởi vì thân thể chưa khôi phục, nàng dựa nửa người trên thành xe, khẽ nhắm mắt lại, chớp mắt. Bên trong xe cực kỳ an tĩnh, Văn Tuệ trầm mặc nhưng ngón tay trắng bệch vẫn nắm chặt làn váy dưới thân.

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, Thiên Dao lại mở mắt ra, mi tâm hơi nhíu lại. Theo như đường đi thì giờ này sớm đã đến Già Diệp tự, nhưng bọn họ vẫn còn trên đường, như thế chỉ có thể nói nơi bọn họ đi tới không phải Già Diệp tự.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235: Cỏ vong tình

“Tẩu tẩu muốn đưa Thiên Dao đi đâu?” Nàng nhặt giọng hỏi.

Văn Tuệ khản trương nhếch phiến môi, trong mắt lại nhòe nước, run giọng nói, “Thiên Dao, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta cũng là tình thế bất đắc dĩ...” Nàng còn chưa dứt lời, xe ngựa xóc nảy liên tục, tuần mã phát ra một tiếng hí, sau đó trong nháy mắt dừng lại.

Thiên Dao bình tĩnh dựa thành xe, ánh mắt trời chặt trên người Văn Tuệ, “Là ả?” Nàng trầm giọng hỏi.

“Sở, Sở Hạo.” Văn Tuệ run giọng trả lời. “Hắn bắt Huệ Nhi rồi, ta cũng chỉ là bất đắc dĩ.”

Sở Hạo! Thiên Dao chấn kinh. Tháng sáu tuyết rơi, trận chiến hoàng thành, hắn không phải tự vẫn trước quân lính sao? Chẳng lẽ, đó là thủ thuật che mắt để thoát thân của hắn! Đang lúc suy nghĩ, ngoài xe truyền đến tiếng la khóc tê tâm liệt phế của Huệ Nhi. Sắc mặt Văn Tuệ trắng bệch, liều lĩnh xóc màn xe nhay xuống xe ngựa.

Bàn tay Thiên Dao nắm chặt thành quyền, đi theo nàng cùng ra ngoài xe. Bốn phía xe ngựa sớm đã bị một đội hắc y nhân bao vây, Ngự Lâm quân trong cung cùng thị vệ Thảm phủ người ít không địch lại, mặc dù là cố thủ nhưng khoảng cách địch ta cách xa quá rõ ràng.

Trên tuần mã màu đen cao lớn, Sở Hạo toàn thân trường bào đen. Năm năm không gặp, trái lại trầm ổn hơn nhiều so với sự ngạo mạn ương ngạnh ngày đó. Diện dung Thiên Dao bình tĩnh như mặt nước, bàn tay giấu ở sau người đã nắm chặt lại thành quyền.

“Nhiều năm không gặp, Vinh Thân vương vẫn khỏe chứ?”

Sở Hạo neho mắt lạnh, từ trên cao nhìn xuống quan sát nữ tử tuyệt thế toàn thân sa y như tuyết. Thời gian năm năm xem như vẫn chưa lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên người nàng. Nàng vẫn như cũ đẹp đến kinh tâm, không nhiễm chút bụi trần thế gian, làm cho người ta cảm thấy đụng vào một chút là một loại khinh nhờn.

“Năm đó trên hoàng thành, Dao phi nương nương một khúc đồng phong hoa đào quả thật khiến bốn vương cả đời khó quên.” Sở Hạo hừ cười một tiếng, trong giọng nói xen lẫn băng hàn. Năm đó, hắn mặc dù bị đánh bại, cũng không phải bại bởi Sở Diễm mà bại bởi một trận tháng sáu tuyết rơi kia. Cùng đường, hắn giả chết để lừa mọi người mới có thể tìm được đường sống. Năm năm, hắn không một khắc nào quên được nữ nhân Thảm Thiên Dao này, là nàng làm loạn hết khuôn phép dự định của hắn, cải biến nhân sinh của hắn. Cho nên, hắn nhất định bắt nàng dùng một đời hoàn lại.

“Vinh Thân vương thật biết nói đùa. Không biết vương gia mời Thiên Dao đến đây là vì việc gì?” Thiên Dao vẫn duy trì sự lạnh nhạt bình tĩnh.

Sở Hạo cao giọng cười to, một lát sau mới nói, “Bốn vương chờ ngày này, chờ rỗng rã năm năm, Thảm Thiên Dao, bây giờ, nàng đừng mơ chạy khỏi lòng bàn tay bốn vương.”

“Sở Hạo, người đáp ứng ta chỉ cần ta đưa Thiên Dao tới sẽ thả Huệ Nhi của ta, người mau trả nữ nhi lại cho ta!” Văn Tuệ khản giọng kiệt lực mở miệng, ánh mắt vẫn nhìn theo Huệ Nhi bị hắc y nhân khống chế.

“Có thể trả nàng lại cho người hay không vậy phải xem biểu hiện của Dao phi nương nương rồi!” Sở Hạo phát tay áo với hắc y nhân ở phía sau, hắc y nhân liền xách tiểu Huệ Nhi đi lên, bàn tay to như gọng sắt gắt gao chế trụ ở trên cần cổ mảnh khảnh của Huệ Nhi. Huệ Nhi chung quy vẫn còn nhỏ tuổi, sợ tới mức khóc lớn không ngừng.

Hài tử vừa khóc, trái tim của Văn Tuệ liền tan nát, bất chấp hết thầy quỳ rạp xuống trước mặt Thiên Dao. “Dao phi nương nương, van cầu người cứu lấy Huệ Nhi của ta đi. Người luôn yêu nó nhất mà, nhất định không đành lòng trơ mắt nhìn nó chịu khổ, Huệ Nhi của ta, nó vẫn còn nhỏ như vậy.”

Thiên Dao cúi đầu nhìn Văn Tuệ quỳ ở trước mặt, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của Huệ Nhi cách đó không xa. Nàng làm sao nhẫn tâm để Huệ Nhi chịu khổ chứ. Nàng có thể thông cảm cho tâm trạng của Văn Tuệ, nhưng thông cảm không phải tha thứ. Văn Tuệ yêu thương Huệ Nhi nhưng nữ nhi của nàng cũng vừa mới tròn tháng, nàng còn chưa kịp yêu thương nàng. Quân Ninh bắt quá cũng chỉ mới sáu tuổi. Bọn chúng cũng cần mẫu thân, mà nàng nếu rơi vào tay Sở Hạo, chỉ sợ không có khả năng toàn thân mà lui.

“Tẩu tẩu, tẩu đứng lên đi.” Thiên Dao cúi người, nâng nàng từ mặt đất dậy, tiến lên một bước nói với Sở Hạo, “Người Vinh Thân vương muốn chẳng qua là Thiên Dao mà thôi, ta đã ở đây, mong vương gia buông tha cho mẫu tử Thẩm Huệ.”

Sở Hạo lại cười sáng khoái, một lúc sau mới mở miệng lần nữa, “Năm đó nàng bị phế đi võ công, bốn vương cũng chưa thể lưu lại được nàng, không có mẫu tử Thẩm Huệ áp chế, nàng làm sao có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.”

“Vương gia nhất ngôn cửu đỉnh sao có thể lật lọng. Người rõ ràng từng hứa, chỉ cần đưa Dao phi đến sẽ trả Huệ Nhi lại cho ta.” Văn Tuệ tức quá hóa giận, giống như nổi điên đánh về phía Sở Hạo, lại bị Thiên Dao điểm huyết đạo. Nàng xông đến như vậy bất quá là tự tìm đường chết.

Thiên Dao bắt đắc dĩ thở dài, ngược mắt nhìn lên Sở Hạo trên tuần mã, nhạt giọng nói, “Trước cung yến nếu như Thiên Dao không hồi cung, hoàng thượng nhất định sẽ nghi ngờ. Nói vậy vương gia đã nghĩ ra sách lược vẹn toàn, trước khi hoàng thượng phát hiện đem Thiên Dao ra khỏi hoàng thành. Chỉ là, mẫu tử Thẩm Huệ sẽ trở thành mối liên lụy, vương gia hẳn không ngu xuẩn đến mức mang các nàng cùng rơi đi chứ.”

Sở Hạo lại ngửa mặt lên trời cười, từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ màu trắng ném cho Thiên Dao. Tay áo nàng giương lên, bình sứ đã nằm chắc trong lòng bàn tay. Nàng nhanh chóng mở bình sứ ra, đặt miệng bình gần chớp mũi người, sau đó, trên miệng nở một nụ cười lạnh. Rễ cây cỏ vong tình tình luyện, sau khi ăn vào sẽ xóa đi tất cả trí nhớ, quên đi toàn bộ những gì đã từng yêu, đây là vong tình.

“Vương gia cảm thấy Thiên Dao sẽ ngoan ngoãn nghe lời?” Nàng thanh lạnh cười, làn váy tuyết trắng đón gió bông bành, hàn khí lạnh thấu xương bao phủ phía ngoài. “Nếu như ta liều lĩnh đánh cược, Vương gia cảm thấy sẽ có mấy phần thắng?”

Sắc mặt Sở Hạo khẽ biến vài phần, bàn tay nắm chặt dây cương. Hắn đương nhiên đoán được nàng sẽ lấy cái chết ra đánh cược, nhưng lúc chính miệng nàng nói ra, trong lòng lại là tư vị khác. Hay cho một Thẩm Thiên Dao, cho dù cùng hắn cá chết lưới rách cũng không đồng ý quên đi Sở Diễm sao!

“Lấy bản lĩnh của nàng muốn thoát khỏi bốn vương tất nhiên là gần không được, huống chi, bốn vương cũng không nỡ thương tổn nàng. Nhưng các nàng ta có thể không may mắn như vậy rồi.” Sở Hạo lạnh giọng cười, thờ ơ đảo qua mẫu tử Thẩm Huệ, tiếp tục nói, “Thẩm phu nhân tuy không phải tuyệt sắc khuynh thành, nhưng mỹ mạo đoan trang, thường cho mấy thuộc hạ của bốn vương thì không thể tốt hơn. Còn về vị quận chúa Minh Châu này, bốn vương cũng chuẩn bị một lộ được cho nàng, có điều không phải cỏ vong tình mà là Hạc Đình Hồng.”

Đôi mắt Thiên Dao neho lại, khí lạnh trên người càng sâu. Bên tai tiếng khóc của mẫu tử Huệ Nhi không ngừng, khóc đến nàng loạn tâm. Nếu Thẩm Thiên Dao có thể nhẫn tâm một chút, không để ý đến mẫu tử Huệ Nhi có lẽ không ai sẽ trách nàng, nhưng nàng sẽ tự oán trách mình. Chung quy, nàng vẫn không bước qua được cánh cửa kia của bản thân. Nếu mất đi bản tính thuần lương, Thẩm Thiên Dao liền không phải là Thẩm Thiên Dao rồi.

“Được, ta đồng ý.” Thật lâu sau, Thiên Dao nhàn nhạt đáp lại một câu, da thịt gần cách bởi bình sứ trắng trong lòng bàn tay phát đau. “Người thả mẫu tử các nàng đi trước.”

Sở Hạo cười, “Nàng xem bốn vương là hài tử ba tuổi sao? Nếu như thả các nàng rồi đi, bốn vương dựa vào cái gì mới kiềm chế được nàng.”

“Vậy Thiên Dao dựa vào cái gì để tin vương gia không thất ước?”

Sở Hạo khinh thường hừ cười, xoay người xuống ngựa đi nhanh tới trước mặt Thiên Dao, đã không nhớ rõ có bao lâu không tiếp cận nàng như vậy. Năm năm này vốn nên hận nàng tận xương, lại vẫn nhớ thương như cũ, mới phát hiện yêu một người cho tới bây giờ đều không cần lý do gì. Chỉ cần có thể có được nàng, chuyện cũ hẳn có thể không để ý tới.

“Thẩm Thiên Dao, nàng không hề có lựa chọn nào.”

Thiên Dao không nói, rũ mắt, giống như có chút suy nghĩ. Người Sở Hạo muốn chỉ là nàng mà thôi, lưu lại mẫu tử Huệ Nhi cũng chỉ làm liên lụy. Toàn bộ, Thiên Dao đều hiểu rõ, chỉ là, muốn nàng uống xong cỏ vong tình, quên đi Sở Diễm không còn chút nào, nàng làm sao bỏ được! Mất đi nàng, Sở Diễm có phải sẽ biến thành đề vương lãnh huyết trước kia hay không! Lại nghĩ, Sở Hạo có thể dùng nàng để uy hiếp hay không, hay là, nàng mất đi trí nhớ, có thể bị Sở Hạo lợi dụng mà thương tổn đến người mình yêu thương.

“A!” Một tiếng thê lương thăm thiết phá đi suy nghĩ của Thiên Dao, vì bức nàng đi vào khuôn khổ, Sở Hạo vậy mà lại sai người cắt vào cánh tay Huệ Nhi, máu đỏ từ ống tay áo Huệ Nhi không ngừng nhỏ xuống. Huệ Nhi bị đau khóc lớn không ngừng.

“Xem ra bốn vương phải giúp Vương phi quyết định rồi.” Sở Hạo nghiêng người cười, phát tay áo với hắc y nhân phía sau. Bọn thị vệ hiểu ý, trên mặt lộ ra nụ cười bỉ ổi, tiến lên kéo lấy Văn Tuệ, kéo xềnh xệch qua một bên. Vài người động tác thô lỗ nhấn nàng xuống đất, cường ghánh xé rách cẩm phục

trên người nàng. Văn Tuệ là một nữ nhân yếu đuối, đối với mấy người vạm vỡ căn bản là không có năng lực phản kháng, chỉ có thể điên cuồng gào khóc.

“Buông nàng ra.” Thiên Dao lạnh giọng mở miệng, dĩ nhiên là thiếu kiên nhẫn. Tay áo giương lên, một luồng khí lạnh dày đặc đánh úp về phía thị vệ lừng nhục Văn Tuệ. Sau tiếng kêu thảm thiết như heo bị cắt tiết, toàn bộ theo đó mà dừng, mấy đại hán áo đen bị đông thành người băng, ngã tứ tung trên đất. Văn Tuệ y phục không chỉnh tề, mặt đầy nước mắt, run rẩy co rúc thành một khối, héo rút ở trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Trước mặt dạy con, sau lưng dạy vợ

Thiên Dao lạnh lùng nhìn về phía Sở Hạo, hắt lại một bộ dạng thành thoi, chỉ còn chờ nàng thỏa hiệp. Mà nàng, cũng không thể không thỏa hiệp.

“Hi vọng vương gia có thể giữ lời hứa, thả mẩu tử Huệ Nhi.” Thiên Dao than nhỏ, chậm rãi đi tới bên người Huệ Nhi, cúi người trước người nàng, nhanh chóng điểm mấy huyết đạo trên cánh tay nàng, lại xé xuống một mảnh lụa trắng trên váy quần lên vết thương cho nàng, vừa kiên nhẫn băng bó cho nàng vừa dịu dàng nói: “Huệ Nhi sau khi trở về giúp cô cô chuyển lời cho Quân Ninh ca ca, bảo y sống thật tốt, làm một nam nhi đầu đội trời chân đạp đất.”

Huệ Nhi nức nở, trong miệng ni non, “Cô cô, thực xin lỗi.”

“Huệ Nhi đừng khóc, ngoan.” Thiên Dao dịu dàng cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên má nàng.

“Cô cô không có lời gì muốn Huệ Nhi chuyển đạt cho hoàng thượng sao?” Huệ Nhi mím môi hỏi.

Nụ cười Thiên Dao hiện lên sự chua xót, đôi mắt trong suốt từ từ tàn ra. “Ta không nói, hắn cũng sẽ biết.”

Nàng xoay người, ánh mắt im lặng đảo qua Sở Hạo, sau đó, giờ cánh tay lên, binh sứ trắng kia nằm ngay ngắn trong lòng bàn tay. Ánh mắt thanh lạnh dừng trên binh sứ trắng, trong đầu không ngừng hiện lên tất cả những gì đã trải qua cùng Sở Diễm.

Một năm kia dưới cây ngô đồng, mưa rơi, Sở Diễm nói: ‘Lấy thiên hạ làm sính lễ, ta sẽ nghênh cưới nàng làm nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ.’

Ngày đó tháng sáu tuyết rơi, hắn ôm chặt thân thể băng lãnh của nàng, ngửa mặt lên trời khóc. ‘Thiên Dao, ta yêu nàng, ta chỉ yêu mình nàng.’

Một khắc kia lưu luyến ôn nhu, tóc xanh tóc bạc, nàng cho rằng, bọn họ có thể một đời một kiếp. Kết quả mới phát hiện chung quy chạy không khỏi vận mệnh trên người.

Thiên Dao trước giờ không biết, hóa ra bọn họ có bao nhiêu hồi ức tốt đẹp, dài đến một đời ảm áp đơn thuần. Thời gian ngắn ngủi này làm sao có thể nói hết toàn bộ thương nhớ đối với hắn. Đột nhiên cực kỳ hận năm năm chạy trốn, những điều nàng tận lực né tránh, giờ phút này lại khắc cốt ghi tâm.

“Cô vong tình!” Thiên Dao trào phúng cười, một giọt lệ băng lãnh theo gò má trắng xanh chảy xuống. “Trí nhớ mất, tâm cũng có thể quên sao? Cho dù quên thế nào, tình yêu, vẫn tồn tại như cũ!”

Thiên Dao từ từ đặt miệng bình lên môi, đưa ra quyết định này nàng cần nhiều dũng khí. Trong lúc này ánh mắt mọi người đều tập trung trên người nàng, chỉ thấy nàng khẽ mở miệng, rót được vào trong miệng, động tác nhanh nhẹn lưu loát. Một tiếng ‘cộp’ giòn vang, binh sứ trượt khỏi lòng bàn tay rơi xuống mặt đường cứng rắn. Thiên Dao thống khổ nhắm mắt lại, một giọt lệ theo khóe mắt rơi xuống. Phấn môi nàng hơi hơi rung động, tiếng ưm mông mênh theo gió tan ra, vẫn chưa lọt vào tai bất luận kẻ nào.

Thắm Thiên Dao yêu Sở Diễm, đòi đời kiếp kiếp.

Đây cũng là điều nàng muốn truyền lại cho Sở Diễm, nàng không nói, hắn cũng hiểu.

“Vương gia hà tất gàn dở bức người, miễn cưỡng có ý nghĩa gì. Người chiếm được người của ta nhưng không chiếm được trái tim của ta.” Thiên Dao đau khổ cười, chỉ cảm thấy đầu đau cực kỳ. Cô vong tình phát tác cực nhanh, dùng chưa bao lâu, nàng sẽ quên hết tất cả trước kia, nhân sinh của nàng từ nay về sau trống rỗng.

Sở Hạo thông thả bước tới trước người nàng, nhìn nàng hai tay ôm chặt đầu, thống khổ vùng vẫy. Hắn vơn cánh tay ôm nàng vào trong lòng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, nhẹ giọng ni non, “Chỉ cần nàng quên hắn, ta tin ta có thể đi vào sinh mệnh của nàng.”

Nước mắt băng lãnh của Thiên Dao rơi trên y phục trên ngực hắn, làm cho người ta đau đớn. Một khắc trước lúc ngắt đi, nàng vẫn như cũ không ngừng ni non gọi tên Sở Diễm.

Mãi đến khi cung yến kết thúc, Thiên Dao cũng không hồi cung. Trong bữa tiệc, sắc mặt Sở Diễm vẫn rất khó coi, không khí vui mừng bị một bóng mờ che phủ. Hàng loạt Ngự Lâm quân đã được phái ra ngoài, nếu như không có tin tức gì, hắn nghĩ hắn nhất định sẽ điên mất.

“Hoàng thượng...” Lưu Trung ghé vào tai nói vài câu, sắc mặt Sở Diễm khẽ biến, rồi khỏi bữa tiệc.

Chính điện Cảnh Dương cung, Văn Tuệ run rẩy quỳ trên mặt đất, Huệ Nhi được Quân Ninh ôm vào trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh chôn trong ngực y, hiển nhiên sợ không hề nhẹ. Ngự Lâm quân tìm thấy các nàng ở vùng ngoại thành, lúc ấy hai người cực kỳ chật vật. Ngự Lâm quân liền trực tiếp đưa đôi mẫu tử này về.

“Thiên Dao đâu? Người dẫn nàng đi đâu?” Sở Diễm đi nhanh mà vào, trực tiếp hỏi.

Bị Sở Diễm ép hỏi như vậy Văn Tuệ lại càng khiếp đảm, nghẹn ngào kể lại đại khái sự việc. Sau đó, trong phòng nháy mắt yên tĩnh xuống, ngay cả Huệ Nhi cũng nhận thấy không khí có gì không đúng, cúi sát đầu trốn trong lòng Quân Ninh không dám lên tiếng nữa. Văn Tuệ quỳ cứng ngắc tại chỗ, ngay cả thờ cũng không dám.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến bước chân dồn dập, thị vệ không kịp thông truyền, Thẩm Đông Thần đã bước nhanh đến. Hắn liếc mắt nhìn Văn Tuệ đang quỳ trên đất, sau đó quỳ một gối xuống đất. “Thần Thẩm Đông Thần tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi. Còn nữa, mang thể nữ của người về đi, trẫm không muốn nhìn thấy các nàng.” Sở Diễm thanh lãnh mở miệng, đôi mắt phượng tà mỹ hơi hơi nheo lại.

Thẩm Đông Thần cũng lạnh lùng lờ Văn Tuệ bên cạnh từ mặt đất dậy, trầm giọng hỏi, “Thật là nàng mang Thiên Dao xuất cung?”

“Đông Thần, thực xin lỗi, ta không phải cố ý...”

“A Dao đâu?” Hắn lạnh giọng ngắt lời nàng.

Văn Tuệ bất lực lắc đầu, nước mắt lại trào ra khỏi hốc mắt, áp a áp ứng thì thào một câu, “Thiên Dao, muội, muội ấy bị Sở Hạo mang đi rồi...”

Lời Văn Tuệ còn chưa dứt, trong con thịnh nộ, Thẩm Đông Thần đã vung một bàn tay xuống. Văn Tuệ là nữ tử nho nhã yếu đuối, đương nhiên không chịu nổi lực đạo lớn như vậy của hắn, lao đảo một bước liền ngã nhào trên đất. Nàng úy khuất che đôi má sưng đỏ, thậm chí không dám khóc thành tiếng.

“Nương.” Huệ Nhi khóc hô một tiếng, ngã quỳ trước mặt Thẩm Đông Thần, khóc lóc cầu xin tha thứ. “Phụ thân, người đừng đánh mẫu thân, đều là lỗi của Huệ Nhi, là thúc thúc xấu xa bắt Huệ Nhi, mẫu thân vì cứu Huệ Nhi mới lừa gạt cô cô xuất cung. Phụ thân, người muốn đánh thì đánh Huệ Nhi đi.”

Thẩm Đông Thần giằng co tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm hai mẫu tử quỳ trên mặt đất.

“Tục ngữ nói, dạy con trước mặt, dạy vợ sau lưng. Thẩm tướng quân vẫn nên dẫn các nàng đi đi.” Trên ghế chủ vị, Sở Diễm lên tiếng.

Thẩm Đông Thần khom người cúi đầu, “Vi thần lỗ mãng, mong hoàng thượng thứ tội. Chuyện của A Dao, thần sẽ có một lời giải thích cho hoàng thượng.” Thẩm Đông Thần ôm Huệ Nhi từ trên mặt đất, lạnh lùng bỏ lại một câu cho Văn Tuệ, “Đi thôi.” Sau đó bước nhanh ra khỏi điện.

“Phụ thân, Sở Hạo là ai?” Quân Ninh nhú mi hỏi.

“Nhị ca của trẫm, tính ra cũng là hoàng thúc của con. Năm đó hắn mưu nghịch tạo phản, binh bại sau đó tự vẫn trước quân lính. Lúc đó đại cục đã định, trẫm cũng không truy xét. Ai ngờ hắn không chết tã tâm, bây giờ lại xuất hiện gây sóng gió.” Sở Diễm đơn giản giải thích, mày kiếm nhíu lại, suy xét lần này nên ứng phó như thế nào.

“Ông ta có thể tổn thương mẫu thân hay không?” Quân Ninh lo âu hỏi.

Sở Diễm theo bản năng lắc đầu, lại suy ngẫm hồi lâu, mới mở miệng lần nữa. “Mục đích của hắn đơn giản có hai thứ. Một là, lấy mẫu thân con áp chế trẫm. Hai là, hắn đối với mẫu thân con có tình, muốn chiếm lấy mẫu thân con.”

“Nhưng ông ta cho mẫu thân uống cô vong tình xong, mẫu thân mất đi trí nhớ, chỉ sợ sẽ bị hắn nhồi nhét chút trí nhớ không tốt...” Mi tâm Quân Ninh cau chặt tại chỗ, tâm trạng lại càng nôn nóng.

“Mẫu thân con là nữ tử thông minh thế nào, cho dù mất đi trí nhớ nàng cũng tuyệt không dễ dàng tin tưởng Sở Hạo. Việc trẫm lo lắng chính là...” Chỉ sợ lại xảy ra chiến tranh. Mấy năm nay Sở Hạo sở dĩ có thể tránh né tai mắt của hắn nhất định là có người Hung Nô che chở. Nếu như Sở Hạo cố ý chiếm lấy Thiên Dao, hắn sẽ không tiếc dây binh san bằng Hung Nô.

“Hoàng thượng, An Thanh vương cầu kiến.” Cùng với giọng nói của Lưu Trung, bóng dáng Sở Dục đã xuất hiện trong đại điện, chỉ đơn giản kiến lễ liền đi thẳng vào vấn đề.

“Thất ca, thần đệ nghe nói Sở Hạo đã cướp đi Thất tẩu, có việc này sao?”

“Ừm.” Sở Diễm khẽ gật đầu. “Nếu như trẫm đoán không sai, giờ này, bọn họ đã trốn khỏi đế đô, chạy tới biên cảnh Hung Nô.”

“Thần đệ chính mắt thấy hắn tự vận trước quân, chẳng lẽ người chết lại có thể sống lại thật sao!”

Sở Diễm hừ lạnh cười, “Chẳng qua là ve sầu thoát xác mà thôi. Ngày đó trẫm đã hoài nghi, nhưng hắn đã hết hy vọng, trẫm vốn định lưu lại hơi tàn cho

hắn. Nếu như biết có hôm nay, ngày đó nên nhỏ cổ tận gốc.”

“Thất tẩu rời cung cũng chưa lâu, thần đệ sai người đuổi theo.” Sở Dục khom người cúi đầu, phát tay áo liền rời khỏi, lại bị Sở Diễm gọi lại.

“Trẫm đã sai người phong tỏa những nơi quan trọng nhưng vô dụng. Hắn nếu dám đến nhất định đã bày sách lược vẹn toàn, chúng ta khó lòng phòng bị. Đệ đi điều binh đi, trẫm muốn đánh phá Hung Nô. Một ngày không thấy Thiên Dao trẫm sẽ đánh hạ một thành trì của Hung Nô. Trẫm thật sự muốn xem người Hung Nô có thể che chở hắn được bao lâu.”

Sở Dục cả kinh vội vàng chấp tay, “Thất ca, ngự giá thân chinh không phải trò đùa, mong Thất ca suy nghĩ kỹ càng.”

Mất phương Sở Diễm thanh lãnh, ánh mắt thâm thúy làm người không dám tìm tòi nghiên cứu. “Nếu như trẫm không khơi mào chiến hỏa, đời này kiếp này, chỉ sợ không còn cách nào nhìn thấy nàng.”

“Vâng, thần đệ lập tức đi làm.” Sở Dục khom người cúi đầu, không còn ý khuyên can.

Ngày tháng thiên hạ thái bình quá lâu, dân chúng đương nhiên không muốn khơi mào chiến tranh. Nhưng Sở Diễm là đế vương thiết huyết, ý của hắn có ai không dám vâng theo. Hôm sau, đại quân chờ xuất phát, chậm rãi hướng biên cảnh Hung Nô mà đi.

Ký Châu, biên cảnh giữa hoàng triều Đại Hàn và Hung Nô. Coi như đã có chuẩn bị, người Hung Nô đã đóng quân tại biên cảnh, chỉ còn chờ Sở Diễm tiến đến. Trong doanh trường, Sở Diễm lạnh giọng mà cười, xem ra, Sở Hạo sớm đã có chuẩn bị. Năm đó chỉ cho là Sở Hạo đối với Thiên Dao bất quá là nhất thời mê luyến, không nghĩ tới hắn vậy mà lại dụng tình đến mức này.

Bất quá chỉ hơn tháng, Sở Diễm đã đánh chiếm hai tòa thành biên cảnh Hung Nô, lại vẫn như cũ không có chút tin tức của Thiên Dao. Mà Sở Diễm tựa hồ cũng không vội, vẫn cứ tấn công một tòa lại một tòa, trong lòng hắn cũng chỉ có một tín niệm, tiêu diệt Hung Nô, Thiên Dao tự nhiên sẽ trở về bên cạnh hắn. Nếu không, vậy thì hắn lấy máu tẩy đất Hung Nô, bồi táng cùng Dao quý phi của hắn.

Trên bàn bày ra bản đồ Hung Nô, Quân Ninh toàn thân áo giáp bạc, khoanh tay đứng, nghiêm chỉnh thật lâu sau mới mở miệng, “Phụ hoàng, đã tấn công Cô Thành hơn mười ngày lại vẫn không cách nào đánh hạ. Chủ tướng Cô Thành cũng chỉ là hạng tầm thường, chẳng lẽ trong thành có cao nhân chi điểm?”

Ánh mắt Sở Diễm đậm đặc rơi trên người y, lạnh lùng động khốc môi. “Hóa ra hắn luôn ẩn thân trong Cô Thành, ngược lại thật sự là đúng lúc gặp được, không tốn chút công sức.”

“Ý phụ hoàng là mẫu thân đang ở trong Cô Thành?”

“Ừm.” Sở Diễm nhạt giọng đáp lại. Sở Hạo đi theo Tư Đồ Tần nhiều năm, mặc dù không thể dụng binh như thần nhưng cũng có thể nói là tướng giỏi, Cô Thành này để lâu đánh không được.

Thiên Dao gần trong gang tấc, hắn ngược lại càng trở nên sốt ruột rồi. Hắn không thể tức khắc ôm nàng vào trong lòng, yêu thương cuồng nhiệt, vì người không liên quan năng liên có thể hi sinh chính mình, năng rút cuộc đem tình cảm của bọn họ đặt ở đâu.

“Phụ hoàng, ngày mai vẫn còn công thành sao?”

Sở Diễm âm thầm cười, bụng tách trà xanh bên cạnh lên, nhẹ hợp một ngụm. Ngón tay thon dài tùy ý chỉ một vị trí trên bản đồ Cô Thành. Cô Thành sở dĩ được gọi là Cô Thành bởi vì nó không có láng giềng với bất luận thành trì nào, dựa núi mà đứng, dễ thủ khó công, có thể nói là một người đã đủ giữ quan ải. Cho nên, đại quân Sở Diễm đánh lâu càng đánh không được.

“Nếu khó công, vậy đơn giản không công thành nữa. Cô Thành nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn. Bây giờ đã vào ngày đông giá rét, lương thực tích trữ trong thành cũng không nhiều.” Sở Diễm chậm chậm tiếp tục nói.

“Phụ hoàng muốn vây khốn Cô Thành?” Quân Ninh nhủ mi, thâm thúy trong mắt lẳng đọng lại. “Chỉ là, thời gian kéo càng lâu, đối với chúng ta cũng không có lợi, mẫu thân người...” Quân Ninh không nói nữa câu sau, khóe mắt lại không chút dấu vết quan sát phản ứng của Sở Diễm. Phụ hoàng đã nói Sở Hạo có tình cảm với mẫu thân, nếu mẫu thân ở bên cạnh Sở Hạo thêm một ngày, trong sạch của người...

Sở Diễm đậm đặc không nói nhưng ngón tay nắm tách trà của hắn lại trắng bệch. Hắn là nam nhân, lại có thể nào dễ dàng tha thứ cho nữ nhân của chính mình bị nam nhân khác nhúng chàm, nhưng so với sự bình an của Thiên Dao, toàn bộ đều trở nên nhỏ bé không đáng kể. Đúng vậy, chỉ cần nàng bình an trở lại bên cạnh hắn, cái gì hắn cũng có thể không để ý.

.....

Từ khi quân đội tinh nhuệ Đại Hàn bắt đầu vây khốn Cô Thành, dân chúng trong thành ai ai cũng cảm thấy bất an, bình tĩnh như thường chỉ có phủ đệ của công chúa Bình Dương. Nói đến vị công chúa Bình Dương này, thật có chút địa vị. Nàng là hòn ngọc quý trên tay Hung Nô vương, vốn dĩ chỉ hôn phối, cũng không phải là phò mã gia đương nhiệm. Nhưng năm năm trước, công chúa gặp được người yêu thương, thế phải gả cho hắn làm thê tử. Hung Nô vương tất nhiên không nghe theo, vì thế công chúa Bình Dương quấy một trận kịch liệt, thậm chí còn nghĩ quẫn, Hung Nô vương mới không thể không theo. Chỉ là, việc này truyền ra ồn ào huyên náo cũng mất hết thể diện, liền phong đất ban thưởng, lưu đầy công chúa cùng phò mã.

Trong phủ công chúa, đình đài lầu các vẫn luôn xa hoa. Hung Nô mặc dù không giàu có như Đại Hàn nhưng công chúa Bình Dương đã quen sống xa hoa, đương nhiên sẽ không bạc đãi chính mình.

Trong phòng ngủ bố trí tinh xảo, trên giường rộng rãi một nữ tử mỹ mạo đang nằm, nàng đã ngủ say hơn một tháng, nha hoàn luôn bầu bạn bên cạnh, chỉ là thời gian lâu, cũng không tránh được có chút không kiên nhẫn.

Cửa phòng ‘cột kẹt’ một tiếng bị người ngoài đẩy ra, một nữ tử mỹ lệ cầm y hoa phục bước vào, thị nữ vội vàng đứng dậy, nhẹ giọng gọi một tiếng, “Huệ phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Người là ai? ta là ai?

“Nàng còn chưa tỉnh sao?” Nữ tử được gọi là Huệ phu nhân ngồi xuống bên cạnh giường, ánh mắt nhu hòa dừng ở nữ tử đang ngủ say trên giường. Nàng so với năm năm trước tựa hồ không có thay đổi gì, mỹ lệ không gì sánh nổi. Nếu như nàng là nam tử, chắc cũng phải động tâm.

“Phò mã gia mang về một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, công chúa đã nổi trận lôi đình, hận không thể để nàng vĩnh viễn không tỉnh lại a.” Thị nữ không e dè nói thắm.

“Không được nói vậy.” Huệ phu nhân nhẹ trách một câu, ánh mắt vẫn nhàn nhạt rơi trên người nữ tử đang ngủ say.” Có lẽ chỉ là tiềm thức nàng không muốn tỉnh dậy. Rời khỏi người thương, sống cũng không vui, chết cũng không ngại.”

“Nô tỳ ngu dốt, nghe không hiểu lời phu nhân nói.” Người Hung Nô phần lớn là nhanh mồm nhanh miệng lại không hiểu được lời lẽ nho nhã của người Trung Nguyên, nhưng nàng cực kỳ thích vị Huệ phu nhân này. Nàng là nữ tử phò mã gia mang theo từ Đại Hàn, phần lớn thời gian đều luôn luôn an tĩnh. Công chúa kiêu căng, mấy năm nay nàng chịu không ít khổ, lại không hề nói một câu trước mặt phò mã.

“Người không cần hiểu, chăm sóc nàng cho tốt là được.” Huệ phu nhân bỏ lại một câu, đứng dậy liền rời đi. Thị nữ khom người đưa tiễn, thẳng một đường đưa nàng đến ngoài vườn. Mà lúc này, các nàng đều không chú ý tới, trên giường êm, hàng mi thon dài của nữ tử run nhẹ vài cái, lúc không có người mở đôi mắt sáng. Ánh mắt trong suốt, đầu nào có dáng vẻ mê mang.

Quả thực, nàng đã tỉnh dậy nhiều ngày, chỉ là sau khi tỉnh lại đầu óc trống rỗng, thậm chí ngay cả nàng là ai cũng không nhớ rõ rồi. Loại mơ hồ này khiến nàng không khỏi sợ hãi, trước lúc nàng chưa nghĩ ra đi con đường nào, nàng chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngủ.

Mấy ngày nay, người nàng tiếp xúc, ngoại trừ thị nữ hầu hạ nàng cùng vị Huệ phu nhân lúc này, còn có công chúa kiêu ngạo. Mỗi lần nàng ta tới đều hát hàm sai khiến mắng mỏ một trận, cái gì mà cá mồi, chỉ biết câu dẫn phu quân người khác. Cũng may công chúa vẫn là công chúa, chung quy vẫn có giáo dưỡng, cũng chưa nói ra lời quá khó nghe. Sau khi màn đêm buông xuống, canh giữ bên giường nàng liền đổi thành một nam tử, giọng nói của hắn cực kỳ ôn nhuận lại mang theo ham muốn chiếm hữu mãnh liệt. Hắn không ngừng gọi nàng ‘A Dao’. Nàng nghĩ, đó chắc là tên nàng rồi.

Mấy ngày sau, nàng đại khái biết rõ thân phận của mình, nàng hẳn là nữ nhân vị phò mã kia đưa từ bên ngoài về. Trong nhà phò mã đã có công chúa chính thể cùng thị thiếp, hơn nữa, theo như lời Huệ phu nhân vừa này, nàng nghĩ, trước khi đến nơi này, nàng có lẽ đã có người thương của mình, nhưng hẳn là ai, ở nơi nào? Toàn bộ nàng đều không nhớ rõ.

Lúc thị nữ trở về, thấy nữ tử trên giường mở to đôi mắt sáng như ngọc, không khỏi vui mừng. “Phu nhân rốt cuộc tỉnh rồi, nô tỳ đi báo cho phò mã gia.”

Thiên Dao lạnh nhạt ngồi dậy, vẫn chưa đáp lời, xoay người xuống giường đi tới trước cửa sổ, nhẹ đẩy song cửa ra, ánh mắt tùy ý nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Đất bằng lạnh lẽo, nàng theo bản năng kéo lại y phục.

“A Dao sao lại đứng ở cửa sổ gió thổi, nếu như nhiễm phong hàn thì phải làm sao?” Bên cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, ngay sau đó là lời nói trầm thấp của nam tử, mang theo hương vị thân thiết. Giọng nói này nàng quen thuộc, đã nhiều ngày mỗi khi đến chạng vạng giọng nói này lại xuất hiện. Quay đầu, dò xét về phía phát ra âm thanh, một nam tử cao lớn vững chãi, trái lại cực kỳ tuấn tú.

“A Dao.” Hắn thấp giọng gọi một tiếng, tới bên cạnh nàng, cánh tay thuận thế ôm lấy vòng eo của nàng.

Thiên Dao khẽ nhắm mi tâm, theo bản năng né tránh, ngược mắt đón nhận ánh mắt của nam tử, một lúc sau mới nhàn nhạt mở miệng, “Đây là đâu? Người là ai? Ta là ai?” Liên tiếp nói ra ba câu hỏi, lại không hỏi quan hệ giữa bọn họ là gì, cực kỳ hiển nhiên, nàng đối với hắn không có hứng thú.

“Nơi này là biên cảnh Cô Thành, ta là Sở Hạo, nàng là A Dao... chúng ta là phu thê.” Sở Hạo thăm dò trả lời, đã thấy sự lạnh nhạt trong mắt nàng, lại không chút gợn sóng.

“Ừm.” Nàng tùy ý đáp lại, “Thực xin lỗi, ta không nhớ được. Người có thể nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?” Trong mắt nàng chợt lóe lên tia sắc bén, nhanh như vậy ngay cả Sở Hạo cũng không thể thấy được. Nếu như không có câu nói kia của Huệ phu nhân: ‘Sống cũng không vui, chết cũng không ngại.’ Nàng có lẽ sẽ tin tưởng hắn, nhưng bây giờ, nàng đối với hắn đã nổi lòng nghi ngờ, đương nhiên đối với lời nói của hắn hơn phân nửa là không tin.

“Không sao, đều là lỗi của ta, là ta khiến nàng ủy khuất, mới bị thương mất đi trí nhớ.” Sở Hạo cảm bàn tay nhỏ lạnh lẽo của nàng, cúi đầu xuống muốn

hôn, lại bị Thiên Dao dùng lực giằng ra. Không khí lúc này trở nên ngưng ngập, Sở Hạo neho neho đôi mắt, ánh mắt dính chặt trên người nàng, phức tạp khiến người không rõ.

Thiên Dao vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ, chỉ thấp giọng đáp lại, “Ta không nhớ được, không quen.”

Sở Hạo khẽ than một tiếng, nhìn trong mắt nàng một mảnh mờ mịt, cuối cùng yên tâm vài phần. Đúng vậy a, hắn đang lo lắng gì chứ, nàng đã uống cở vong tình. Hiện tại, cái bọn họ cần bắt quả chính là thời gian mà thôi. Mà hắn có cả đời để đợi nàng.

“Phò mã gia!” Người hầu hoảng hốt luống cuống mà vào, khom người đi tới trước người Sở Hạo, ánh mắt lướt qua mọi người trong phòng, lại nuốt xuống nửa câu sau.

Trong lòng Sở Hạo biết hắn là đại quân Sở Diễm lại có động tĩnh, phát tay áo một cái nói với Thiên Dao, “Vi phu còn có chút công vụ phải xử lý, trễ chút sẽ trở lại thăm nàng.”

Thiên Dao không hề nói được, cũng không nói không được, chỉ lẳng lẳng nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong mắt vẫn một mảnh thanh lãnh như cũ.

Sở Hạo chưa rời khỏi sân Thiên Dao đã thấy công chúa Bình Dương vội vàng mà đến, phía sau đi theo vài đứa nha hoàn tùy thân. “Nàng lại đến làm gì?”

“Nghe nói tâm can kia của chàng đã tỉnh dậy, bản công chúa đến xem, chẳng lẽ không được sao?” Ngữ điệu công chúa Bình Dương khinh mạn, toàn là ý trào phúng.

“Đại quân Đại Hàn đã đến dưới thành, bốn vương hiện tại không muốn tranh cãi với nàng, ngoan ngoãn quay về chỗ của nàng đi, đừng chọc giận ta.” Sở Hạo phân phó thị vệ bên cạnh đưa công chúa trở về, nhưng hiển nhiên đây là ý đuổi người. Đầu óc công chúa Bình Dương mặc dù không lanh lợi, nhưng cũng không đến mức lù đù hết thuốc chữa.

“Đừng cho là ta không biết, binh tới dưới thành còn không phải là do con hồ ly kia rước tới sao. Thiên tử Đại Hàn há là người bình thường, mối hận đoạt thê sao lại không trả thù! Mất đi hai thành phụ vương đã tức giận, nếu như chàng không biết tiết chế lại, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả ta cũng không bảo vệ được chàng.” Công chúa Bình Dương lớn giọng nói, nếu như không phải cách phòng Thiên Dao một khoảng, Sở Hạo thực hận không thể một chương lấy mạng nàng.

“Chỉ là một Hung Nô vương, bốn vương không coi vào mắt. Binh đến dưới thành thì sao, chỉ cần có Thiên Dao ở đây, Sở Diễm tuyệt không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nàng hiện tại là bùa hộ mệnh của bốn vương. Còn về nàng, ngoan ngoãn một chút cho bốn vương, nếu không, nàng tự tìm mất mặt.” Sở Hạo lạnh giọng trách cứ vài câu xong liền phẩy tay áo bỏ đi.

Ngoài cửa viện, Huệ phu nhân cung kính đứng ở một bên, nhìn thấy Sở Hạo, hơi hơi khom người thi lễ.

“Coi chừng nàng ta, đừng để gây chuyện.” Sở Hạo thấp giọng phân phó, nhưng ánh mắt nhìn nàng lại rõ ràng ôn nhu rất nhiều.

“Vâng.” Huệ phu nhân ảm giọng trả lời, xoay người hướng vào trong sân. Công chúa Bình Dương nhìn thấy nàng lại càng căm tức. Lúc nàng cùng Sở Hạo như keo như sơn, không hề biết có nữ nhân này tồn tại, mãi đến khi ban thường phong đất, nàng ta công khai đứng trước mặt mình, mới biết Sở Hạo lại còn có một thị thiếp yếu điệu.

“Trong vườn gió lớn, vẫn là mời công chúa trở về đi.” Huệ phu nhân hơi cúi người thi lễ.

“Bớt giả bộ từ bi trước mặt bốn công chúa, bây giờ trong phòng có thêm một mỹ nhân tuyệt sắc, ta xem ngươi còn đắc ý tới khi nào. Nam nhân còn không phải đều là một dạng sao. Người Trung Nguyên các ngươi không phải có một câu, nói thế nào nhỉ: ‘Cười người hôm trước, hôm sau người cười’.” Bình Dương công chúa ôn hòa trào phúng.

Huệ phu nhân cười, nhưng lại không có chút buồn bực. “Người mới ảm, người cũ dày, gia luôn là người có phúc cùng hưởng, công chúa hà tất phải rước phiền não.”

“Ngươi...” Công chúa Bình Dương nhất thời nghẹn lời, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Bình Dương đi rồi, thị nữ sau người Huệ phu nhân không khỏi che miệng cười nhẹ, mở miệng nói, “Công chúa Bình Dương chưa từng làm khó dễ gì được phu nhân, Phò mã gia vẫn thương yêu phu nhân nhất, người ở trước mặt nàng ta hà tất phải nhân nhượng nhiều lần.”

Huệ phu nhân than nhẹ lắc đầu, “Nàng ấy chung quy là công chúa một nước, chúng ta cũng phải dựa vào nàng mới có vị trí riêng ở Hung Nô. Có thể chịu được thì chịu đi.” Vừa dứt lời, nàng quay đầu nhìn vào trong phòng, bên cạnh khung cửa sổ nửa mở rộng, Thiên Dao lười biếng dựa vào khung cửa. Gió thổi mấy sợi tóc trên trán nàng, nàng tùy ý dùng tay vén ra sau tai, lạnh nhạt giống như ánh trăng sáng trước khung cửa.

“Cô rút cuộc tỉnh dậy rồi, mấy ngày nay trái lại làm gia lo lắng.” Huệ phu nhân đi vào trong phòng, cầm trong tay áo choàng lông nhung khoác lên vai Thiên Dao.

Thiên Dao khẽ nói câu cảm ơn, nhẹ cười với nàng, ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

“Nếu có gì muốn hỏi ta, cứ hỏi là được.” Huệ phu nhân cười nói.

Thiên Dao khẽ lắc đầu, “Nếu như các ngươi có tâm giấu diếm ta cái gì, ta dù có hỏi cũng không có được đáp án. Cô có thể không cần nói với ta cái gì,

nhưng ta hi vọng mỗi một câu của cô đều là chân thật. Ta, muốn tin tưởng cô.”

Huệ phu nhân khẽ ngăn người trong khoảnh khắc, hồi lâu sau mới cười hỏi, “Vì sao lại bằng lòng tin nhiệm ta? Cô đã mất đi trí nhớ, chúng ta chẳng qua chỉ là người xa lạ mà thôi.”

“Không có gì, chắc là trực giác chẳng.” Thiên Dao khẽ giương khóe mắt, ánh mắt mờ mờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Núi xa thăm thẳm, cảnh vật lúc chiều tà lại có một loại thể lương khó nói thành lời.

“Rất lâu trước kia, chúng ta đã quen biết rồi. Khi đó, cô pha một ly sương mai cho ta, hương vị kia, đến nay ta vẫn không quên.” Huệ phu nhân nhàn nhạt nói xong, giống như rơi vào hồi ức xa xăm, khóe môi đều là ý cười dịu dàng.

“Lúc đó, chúng ta đã định không phải quan hệ như thế này.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Huệ phu nhân lập tức thay đổi vài phần, “Cô...”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 238: Tâm bệnh cần phải có tâm được chữa trị

Thiên Dao mỉm cười, xem ra bọn họ thật sự đang cố gắng giấu diếm nàng gì đó. “Ta mặc dù quên đi rất nhiều chuyện, nhưng ta biết tính cách của mình.” Nàng hơi bật cười, nàng sao lại có thể không hề có khúc mắc gì với một nữ tử hầu cùng một trượng phu.

“Cô vẫn luôn thông tuệ như vậy.” Huệ phu nhân mỉm cười thì thầm, ánh mắt xa xăm giống như nghĩ tới cái gì.

Lúc này, tiếng trống trận vang cao, tiếng kèn chói tai. Thiên Dao nhíu mi tâm, cất tiếng hỏi: “Có quân đội công thành sao?”

“Ừm.” Huệ phu nhân khẽ gật đầu, trong mắt không khỏi hiện lên chút lo lắng.

“Bởi vì ta sao?” Thiên Dao thuận miệng hỏi, sự thông minh sắc xảo lóe lên trong mắt.

“Cô, cô nghe thấy rồi!” Ánh mắt Huệ phu nhân lảng tránh, cực kỳ rõ ràng có ý né tránh.

Thiên Dao cười trào phúng, nàng không nghe được gì. Chẳng qua là thử nàng ta một cái đã hỏi ra được sự việc. Trong lòng nàng hiện tại đều là nghi vấn, nhưng bị vây trong sân này chỉ sợ cả đời cũng không tìm được đáp án.

Chiến tranh kết thúc cực kỳ nhanh, quân đội Đại Hàn không có hành động gì quá lớn, chỉ vây mà không công thành. Sở Hạo ngồi trong chính đường, sắc mặt trầm lãnh, lại sợ bóng sợ gió một hồi. Sở Diễm dụng binh như thần, hư hư thực thực, thực thực hư hư, căn bản không phân thật giả.

Bóp một tiếng giòn vang, chén sứ Thanh Hoa trên bàn bị tay áo Sở Hạo quét ngang xuống đất, Thị nữ bên cạnh sợ không nhẹ, phịch một tiếng quỵ xuống đất. “Phò mã gia bớt giận, bớt giận.”

“Huệ phu nhân đâu?” Sở Hạo một tay chống đầu, kiềm chế cảm xúc bức bối.

“Hồi bẩm phò mã gia, Huệ phu nhân đang chăm sóc tân phu nhân, cần nô tỳ đến thông truyền sao?” Thị nữ khom người hỏi.

Sở Hạo nhàn nhạt lên tiếng, sau đó khoát tay áo với thị nữ. “Ra ngoài đi. Để cho nàng chăm sóc tân phu nhân cho tốt.”

Lúc này, Huệ phu nhân đang canh giữ bên giường Thiên Dao, nữ tử trên giường vẫn ngủ không an ổn, không ngừng vùng vẫy. Trong lúc ngủ mơ, nàng rơi vào địa ngục tối đen. Nàng mờ mờ vô cùng, lại tìm không thấy phương hướng, bốn phía yên lặng như chết, băng lãnh cùng tuyệt vọng bao vây lấy nàng. Đột nhiên phía trước xuất hiện một tia sáng nhạt, một bóng dáng cao lớn bị vàng sáng trắng vây quanh. Hấn đuổi tay về phía nàng, ôn nhu gọi: “Dao Nhi, Dao Nhi...”

“Người là ai, nói cho ta biết, người là ai?” Thiên Dao bất lực ní non. Nàng liều mạng chạy tới chỗ ánh sáng, mà bóng dáng cao lớn chiếu xuống kia lại càng chạy càng xa, sau cùng, biến mất không tung tích, bên tai vang vọng thật lâu giọng nói trầm thấp của hắn, từng tiếng một gọi, “Dao Nhi, Dao Nhi của ta.” Lộ ra thể lương cùng bi thương vô tận.

“Đừng đi, người là ai? Van cầu người đừng đi, đừng bỏ lại ta.” Thiên Dao xụi lơ quỳ rạp xuống đất, hai tay ôm chặt lấy ngực. Vì sao lòng nàng lại đau như vậy, đau như vậy.

“A Dao, có phải mơ thấy ác mộng không, mau tỉnh lại.” Huệ phu nhân ngồi bên cạnh giường, cầm chặt hai bàn tay băng lãnh của nàng, không ngừng thấp giọng gọi.

Thiên Dao đột nhiên từ trong giấc mộng kinh tỉnh, sa y như tuyết đơn bạc bị mồ hôi làm ướt nhẹp, trên trán một tầng mồ hôi. Đôi mắt trong suốt mờ mịt một mảnh. Hai tay nàng ôm đầu gối, vùi đầu vào giữa gối, thấp giọng nức nở. Ngực vẫn từng cơn co rút đau đớn, đó chính là người thương của nàng sao? Nhưng mà, vì sao, vì sao nàng không nhớ được dáng vẻ của hắn.

“Hắn là ai? Cô có thể nói cho ta biết hắn là ai, có được hay không? Van xin cô, nói cho ta biết!” Thiên Dao không khống chế được cầm tay Huệ phu nhân, sợ hãi cầu xin.

“A Dao, cô chỉ nằm mơ mà thôi, bây giờ tỉnh mộng, tỉnh mộng rồi...”

Huệ phu nhân ôm nàng vào trong lòng, dịu dàng an ủi. Thần trí Thiên Dao thoáng khôi phục lại chút ít, đôi mắt trong veo lại nhuốm chút băng lãnh. Nàng đẩy Huệ phu nhân ra, mu bàn tay tùy ý lau đi nước mắt trên má.

“Thực xin lỗi, Thiên Dao thất thố rồi.”

“Chỉ là một giấc mơ thôi, bây giờ không sao rồi.” Huệ phu nhân nhẹ cười, lấy khăn lụa ra lau mồ hôi trên trán cho Thiên Dao. “Không sao, ngủ đi, ta ở đây với cô.”

“Cảm ơn.” Thiên Dao một lần nữa nằm xuống giường, đôi mắt trong suốt vẫn chưa nhắm lại. Huệ phu nhân thật sự đã canh giữ bên cạnh giường nàng, chưa từng rời nửa bước, ánh mắt nhìn nàng đều là ôn nhận.

“Ta còn chưa biết tên cô?” Thiên Dao nhàn nhạt hỏi.

Ánh mắt Huệ phu nhân hơi hơi dao động, nhẹ nói hai chữ “Tô Oánh.”

“Tô Oánh.” Thiên Dao nhẹ giọng lặp lại, khóe môi tràn ra nụ cười khổ. “Chúng ta chắc là từng quen biết, thực xin lỗi, ta không nhớ rõ rồi.”

Huệ phu nhân cũng cười, bắt đầu dĩ lắc đầu. Đừng nói là nàng, ngay cả chính nàng cơ hồ cũng đã quên rồi. Nàng gọi là Tô Oánh, từng là phi tần của Văn đế. Ai mà nghĩ tới, Huệ phi nương nương ngày đó bây giờ lại lưu lạc đến đây.

Lúc này, trong quân trướng Đại Hàn, Sở Diễm đột nhiên cảm thấy ngực co rút đau đớn, nắm chặt chiếc tách lưu ly trong tay, bóp một tiếng vỡ nát. Mảnh vỡ bén nhọn đâm vào da thịt, từng giọt máu tươi rơi trên bản đồ làm từ da trâu. Một tay khác của hắn chậm rãi đặt lên trên ngực, ngực vẫn như cũ đau cực kỳ, hô hấp dồn dập mà khó khăn.

“Dao Nhi.” Đôi mắt đen sâu thâm thúi như ban đêm, ní non tên Thiên Dao.

“Phụ hoàng.” Quân Ninh đứng dậy cầm bàn tay bị thương của hắn, gỡ mảnh ly vỡ trong tay hắn ra, xé từ y phục ra một miếng vải băng lấy bàn tay chảy máu của hắn. “Phụ hoàng sao vậy?”

Từ sau khi Thiên Dao bị bắt đi, đây là lần đầu tiên Sở Diễm thất thố trước mặt y. Quân Ninh không khỏi nhíu mày lo lắng.

Đôi mắt Sở Diễm chậm rãi ngưng tụ, khóe môi chưa xót hơi giương lên, nhạt giọng nói, “Nàng đang nhớ ta, ta cảm nhận được.”

Ánh mắt Quân Ninh khẽ biến, im lặng không nói. Hắn nói ‘Ta’ mà không phải ‘Trẫm’. Quân Ninh đột nhiên nhớ lại, hắn ở trước mặt mẫu thân chưa bao giờ tự xưng là ‘Trẫm’. Hắn thật sự chỉ muốn làm phu quân của nàng, chỉ trân trọng một mình nàng. Thậm chí, bọn họ có thể tâm ý tương thông.

Khóe môi Sở Diễm hơi chưa xót, mày kiếm nhíu lại. Trong chốc lát, trên trán đã thấm một tầng mồ hôi mịn. Hắn cảm thấy Thiên Dao đang đau, đang khóc. Mà hắn, so với nàng càng đau hơn, khoét tim rét tận xương.

“Phụ hoàng?” Quân Ninh cũng nhận thấy có gì không đúng, đầu ngón tay áp lên mạch của Sở Diễm. Một lúc sau, thu tay, gương mặt lạnh nhạt mang theo chút bất đắc dĩ.

“Bắt mạch ra gì rồi hả?” Sở Diễm lơ đãng hỏi.

Ánh mắt Quân Ninh trầm xuống, nói thềm một câu “Tâm bệnh, không thuốc chữa được.”

Sở Diễm cười giễu cợt, lại nói, “Tâm bệnh cần có tâm được, mẫu thân con chính là được của ta.”

Quân Ninh vẫn như cũ không nói, trong mắt hiện lên chút mờ mịt. Y mặc dù thông minh trưởng thành sớm, nhưng chuyện tình cảm, so với hắn mà nói thì vẫn còn ngây thơ.

Sở Diễm bật cười, bàn tay sùng nịch vượt đầu y. “Ninh Nhi, bây giờ con còn nhỏ, không thể hiểu được một chữ tình này lại đã thương được người. Tình cảm của con đối với Trẫm Huệ thể nào, trẫm không muốn biết rõ. Trẫm chỉ nhắc con một câu, tình cảm và tình yêu nhất định phải phân rõ, nếu không, hại người hại mình.”

Hắn cùng Linh Linh lúc đó, mười mấy năm tình cảm, có một lần liền bị hắn nghĩ là yêu. Thế cho nên sau khi gặp Thiên Dao mới có thể mờ mịt vô thố, thậm chí còn bài xích, mới tạo thành bi kịch ba người, thậm chí lấy cả tính mạng Linh Linh, cuối cùng thành chiến tranh ba người.

“Hài nhi ghi nhớ lời phụ hoàng dạy bảo.” Quân Ninh cái hiểu cái không gật đầu.

Sở Diễm bất đắc dĩ bật cười, lại nói, “Từ khi mẫu thân con rời đi, con liền chưa gọi qua thăm là phụ thân rồi.”

Quân Ninh khẽ mấp máy môi, cung kính nói, “Thái phó đã dạy, nhi thần phải tự xưng ‘bổn vương’, đối với thiên tử xưng là ‘phụ hoàng’.”

Sở Diễm không nói, đôi mắt sắc bén yên lặng dừng trên người Quân Ninh, cực kỳ hiển nhiên lời y nói không thuyết phục. Quân Ninh cúi đầu xuống cực thấp, ừm một tiếng, “Có mẫu thân ở đây Quân Ninh mới có gia đình, có thân nhân, mới có phụ thân.”

Đôi mắt Sở Diễm đột nhiên hiểu rõ, một tay ôm Quân Ninh vào lòng. Sau khi mất đi Thiên Dao, năm năm dài đằng đẵng, cái hán có thể có chẳng qua là hoàng cung băng lãnh cùng giang sơn trống rỗng, mỹ nữ như mây trời, không cách nào lấp được khoảng trống của hán, dù có quyền hô mưa gọi gió lại không bù lại được trống rỗng trong lòng. Có khi, hán không biết là may mắn vì trên đời này có Thiên Dao, hay là nên ảo não, sự xuất hiện của nàng làm thay đổi quỹ đạo nhân sinh dự định của hán. Nếu chưa từng cảm nhận qua âm áp thì hán sẽ không biết rét lạnh, giống như nếu chưa từng có được Thiên Dao, hán cũng sẽ không rõ có hai chữ gọi là ‘rung động’ như thế, cũng sẽ không đau như vậy.

“Đi ngủ đi, không bao lâu nữa, mẫu thân con sẽ trở lại bên cạnh chúng ta. Ninh Nhi, con có gia đình, có thân nhân, có phụ mẫu cùng muội muội, con vĩnh viễn sẽ không cô đơn.” Sẽ không phải nhận lấy khổ sở cùng tịch mịch như hán trước đây. Hán sùng nịch vượt trán Quân Ninh, sau đó lệnh cho thị vệ hộ tống y về doanh trường của mình nghỉ ngơi.

Sau khi Quân Ninh rời đi, Xích Diễm khom người mà vào, quỳ gối xuống đất. “Hoàng thượng.”

“Ừm.” Sở Diễm nhặt giọng đáp lại một tiếng, “Có tin tức rồi?”

“Tồn chút công phu, may là không làm nhục sứ mệnh.” Xích Diễm trầm giọng tiếp tục nói, “Cô Thành là đất Hung Nô vương Tả Đồ Tứ phong cho ái nữ Bình Dương. Năm năm trước, có lời đồn công chúa Bình Dương gả cho một nam tử ngoại tộc, sau đại hôn, liền cư trú tại phủ công chúa ở Cô Thành. Theo tìm hiểu nhiều mặt của ám vệ, đã có thể khẳng định phò mã này là Vinh Thân vương Sở Hạo. Cô Thành hiện tại phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, ám vệ nhiều lần khó khăn mới vào được trong phủ công chúa, nghe nói phò mã gần đây mới mang về một vị tân phu nhân, đối với vị này cực kỳ trân ái. Chỉ là, viện của nàng sáng tối đều tầng tầng trấn giữ, ám vệ không cách nào tiếp sát, để tránh bất ổn động rúng chỉ có thể thôi lui trở về. Nhưng đại khái có thể khẳng định vị tân phu nhân này là Dao phi nương nương.”

Sở Diễm lạnh lùng cười, lệnh người hầu thay trà lần nữa. Pha trà Vũ Tiền nóng bảy phần dâng lên. “Tầng tầng trấn giữ không phải là đề phòng chúng ta, mà đề phòng Thiên Dao đào thoát. Nàng há là nữ tử mặc cho người xâu xé.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 239: Hoa rơi thành mưa

“Nương nương thông minh tuyệt đỉnh sẽ cát nhân thiên tướng, hoàng thượng không cần lo lắng.”

Sở Diễm yên lặng, cơ hồ thờ ơ đối với lời an ủi của Xích Diễm. Nữ tử yêu thương còn đang trong lòng bàn tay người khác, hán làm sao có thể an tâm. “Chỉ có những thứ này?”

“Nghe nói hôn sự của công chúa Bình Dương và Vinh Thân vương không hề được Hung Nô vương tán thành, đến nỗi bị nhốt ở Cô Thành mấy ngày, Hung Nô vẫn không phải viện binh tới cứu.” Xích Diễm tiếp tục nói.

Sở Diễm khẽ cười, “Trong dự liệu mà thôi. Hung Nô vương đối với Sở Hạo vốn là có khúc mắc trong lòng, hiện giờ hán lại gây ra đại họa khắp nơi như thế, để cho Hung Nô liên tiếp mất hai tòa thành trì. Hung Nô vương nếu như còn xuất binh che chở, hiển nhiên là muốn làm địch với Đại Hân. Năm đó cuộc chiến Ký Châu, nguyên khí Hung Nô đại thương, Hung Nô vương hán không ngu tới mức lấy trứng chọi với đá.”

“Ngô hoàng thánh minh.” Xích Diễm khom người cúi đầu, một lát sau lại nói, “Vẫn còn có một việc, ám vệ ở trong phủ công chúa lúc đó lại gặp được Huệ phi nương nương năm xưa. Hiện giờ, nàng là Huệ phu nhân của Vinh Thân vương. Ám vệ kia vốn là lão nhân trong cung, nếu không chắc cũng không nhận ra Huệ phi.”

“Huệ phi? Tô Oánh?” Sở Diễm thâm thúy nhíu mày kiếm bên trái lên, ánh mắt u trầm, trầm tư một hồi sau khóe môi mới cười lạnh. Khó trách Sở Hạo năm đó ‘ve sầu thoát xác’ lại không thể nào phát hiện, hóa ra là có người trong cung tiếp ứng. Phụ hoàng anh minh thần vũ của hán, chỉ sợ đến chết cũng không biết người bên gối mình lại là gián điệp do nhĩ tử mình tự an bài vào. Huệ phi nương nương này quả nhiên không đơn giản, lại chưa bao giờ lộ ra sơ hở, ngay cả hán cũng chưa từng hoài nghi qua.

“Sở Hạo nghèo túng đến đây, nàng vẫn không rời xa, nói vậy tình ý cùng Sở Hạo cũng không ít. Nàng cùng Dao Nhi cũng coi như người quen cũ, có nàng bên cạnh Thiên Dao có lẽ sẽ an toàn hơn một chút.” Sở Diễm nhàn nhạt mở miệng, bưng trà trên bàn lên nhẹ hớp một miếng. “Chỉ là, sau khi Thiên Dao thoát ra xong, nữ nhân kia cũng không cần lưu lại, kêu ám vệ tìm cơ hội thủ tiêu là được.” Nữ nhân phản bội phụ hoàng hán đương nhiên cũng không chấp nhận được.

“Vâng, vì thần linh mệnh.”

“Lui xuống đi.” Sở Diễm tùy ý phát tay áo, thân thể cao lớn của Xích Diễm nửa khom, chậm rãi thối lui ra ngoài.

Trong nháy mắt lại là mấy mươi ngày, biên cảnh nghênh đón một trận tuyết đầu mùa đông. Thời tiết Ký Châu vốn cực lạnh, hiện giờ gió bắc rít gào, lại càng tàn khốc vô tình. Thiên Dao cùng Tô Oánh nằm chán ở trong phòng, trên mặt bàn cờ trước mắt, cờ trắng cờ đen lần lượt thay đổi. Tô Oánh xuất thân danh môn, cầm kỳ thi họa vô cùng tinh thông. Lúc ở trong cùng thường cùng Văn đề đánh cờ, cờ kỳ có thể nói là điêu luyện. So với Thiên Dao trái lại là kỳ phùng địch thủ.

“Cờ kỳ của tỷ tỷ rất cao, Thiên Dao chịu thua.” Nàng cười thoải mái, phát tay áo vung loạn quân cờ trắng đen trên bàn, xem chuyện thắng thua cực kỳ nhẹ nhàng.

Khỏe môi Tô Oánh cười nhẹ, giờ tay nhặt từng quân cờ bỏ vào trong hũ. Đại quân vây khốn Cô Thành hơn tháng, viện binh trì hoãn mãi không tới, Cô Thành đã tràn đầy nguy cơ. Nhưng chiến tranh chung quy là chuyện của nam nhân, Thiên Dao cùng Tô Oánh đều giữ bình thần, trước sau vẫn yên tâm sống qua ngày của mình, coi như toàn bộ đều không có quan hệ gì với các nàng.

Thị nữ đẩy cửa vào, trên khay trong tay là điểm tâm tinh xảo, nhưng lại khá ít. Thiên Dao nhìn ra được, lương thực trong thành chỉ sợ đã eo hẹp, mới có thể giảm bớt đồ ăn trong phủ.

“Phò mã gia lệnh nô tỳ đưa chút điểm tâm cho hai vị phu nhân.” Thị nữ phui phui tuyết dính trên y phục, chậm rãi tiến đến, dâng khay lên.

“Bên ngoài tuyết rơi sao?” Ánh mắt Thiên Dao nhàn nhạt rơi trên người thị nữ.

“Hồi bẩm phu nhân, đúng vậy, tuyết rơi nhẹ như lông ngỗng cũng hơn một canh giờ, trong viện bây giờ cũng toàn là tuyết đọng. Trời lạnh đất đóng băng, hai vị phu nhân vẫn không nên ra ngoài mới tốt, tránh nhiễm phong hàn.” Thị nữ cúi người trả lời.

Thiên Dao đứng dậy đi tới bên cửa, giờ tay xóc một góc rèm lên, quả thực, tuyết rơi đầy trời, trời và đất đều là một mảng trắng thuần. Nàng mỉm cười ngoài đầu lại, nói với Tô Oánh, “Hàn mai ngạo tuyết, nói vậy hoa mai trong hậu viên đang nở rộ, tỷ tỷ có bằng lòng cùng A Dao đi thưởng mai không?”

“A Dao đã có nhã hứng này ta đương nhiên phụng bồi.” Tô Oánh đứng dậy, lệnh thị nữ mang tới hai kiện áo choàng lông cáo, chia ra choàng cho chính mình cùng Thiên Dao.

Trong vườn cực lạnh, nhưng Thiên Dao cũng rất hưng phấn. Từng nhánh hồng mai đón gió nở rộ, tuyết rơi ngược lại càng làm nó thêm mỹ lệ. Thiên Dao toàn thân áo lông chồn trắng, đầu ngón tay chẳng có mục đích lướt trên cành mai, áo lông chồn trắng trên người cùng với tuyết trắng cực kỳ hòa hợp thành một. Trên đầu cài một cây trâm hoa màu đỏ, giống như tiên nữ trong tuyết, tinh linh của hoa mai, đẹp đến mức không từ ngữ nào hình dung được.

Tô Oánh an tĩnh đi sau lưng nàng, xa xa ngóng nhìn cành chùng. Có lẽ yêu ai yêu cả đường đi, đối với nữ tử tâm hồn lương thiện này, không những không đổ kỵ không oán giận, ngược lại còn có chút thương xót.

Một trận gió thổi qua cành mai, đóa hoa phấn hồng theo bông tuyết rung rinh, mép váy Thiên Dao tung bay, tự tại thoải mái xoay tròn người, cảm hơi giương lên, khuôn mặt tuyết thể nhỏ nhắn mỉm cười với bầu trời. “Tỷ tỷ, tỷ xem hoa rơi thành mưa.”

Ý cười trên môi Tô Oánh càng sâu, ánh vào đôi mắt đích thật là phong cảnh tuyệt mỹ, chỉ là người này còn đẹp hơn hoa ba phần. Nhưng trong sự kiêu mỹ lại mờ hồ ẩn chút sâu bi nhàn nhạt. Tô Oánh than nhẹ, nàng chỉ mong Thiên Dao vĩnh viễn không phải lo, không cần nhớ lại Cảnh Khang đế, cũng không cần phải đau khổ. Cơ hồ từng đêm, nàng đều tỉnh dậy trong cơn ác mộng, trốn trong góc giường khóc thút thít.

“Nguyện ngược gió gỡ tâm tư, đừng dễ dàng tàn phá.” Tô Oánh ngẩng đầu nhìn bầu trời, bất đắc dĩ khẽ ngâm một câu.

Thiên Dao chậm rãi dừng bước lại, mờ mịt ngóng nhìn nàng, khẽ giọng hỏi, “Tỷ, tỷ nói cái gì?”

Tô Oánh khẽ ngăn ra, lặp lại một lần, “Nguyện ngược gió gỡ tâm tư, đừng dễ dàng tàn phá. Một câu thơ mà thôi, là ta múa rìu qua mắt thợ rồi.” Tô Oánh lắc đầu bật cười, không để ý lắm. Mà sắc mặt Thiên Dao lại từ từ mất đi huyết sắc, trong lúc này, đầu như muốn nổ tung ra, đau cực kỳ. Một giọng nam trầm thấp liên vang ở bên tai, quý mị, như hình với bóng.

“Nhìn xem, gió với hoa triền miên, đời đời kiếp kiếp, đến chết không lìa. Dao Nhi...” Trong giọng nói xen lẫn từng đợt gió lạnh.

“Đau, đau quá, nói cho ta biết, người là ai, người rốt cuộc là ai?” Thiên Dao không chút phương hướng chạy xuyên qua rừng, mờ mịt tìm kiếm, vạt áo trắng lướt trên mặt đất dính lấy từng cánh mai đỏ. Tô Oánh gắt gao đuổi theo phía sau lưng nàng, một thờ hồng hộc.

“A!” Trong lúc mờ mịt vô thức, thân thể Thiên Dao va vào một khối ngực rắn chắc, cũng bị đôi phương thuận thế ôm vào trong lòng. Giọng nói mang theo ái muội vang trên đỉnh đầu, “Dao Nhi đang tìm cái gì, bỗng vương giúp nàng.”

Thiên Dao cơ hồ vô ý thức đẩy hấn ra, lao đảo lui về phía sau, hai tay ôm chặt lấy ngực. Ánh mắt nhìn hấn không hiểu sao mang theo dè phòng. “Đừng đụng vào ta.” Nàng lạnh lùng phun ra mấy chữ, mà tuần nhan mỉm cười của Sở Hạo lập tức liền lạnh xuống. Bất ngờ đuổi cánh tay ra ngồi xuống bồng nàng lên, đi nhanh ra ngoài rừng về hướng phòng ngủ. Thiên Dao ra sức vùng vẫy, lại không thể tránh thoát được.

Cửa phòng ngủ bị Sở Hạo một cước đá văng ra, không chút nào thương hương tiếc ngọc vứt Thiên Dao lên giường, lưng va vào thành giường, đau nhói một cái. Đôi mắt Thiên Dao đã uơu ướm, nhưng sau đó, chuyện càng kinh hoàng đã xảy ra. Thân thể cao lớn của Sở Hạo đè xuống, gắt gao vây khốn

nàng ở dưới thân. “Thắm Thiên Dao, bồn vương càng dung túng nàng, nàng lại càng làm càn, thậm chí không coi bồn vương ra gì. Nàng vốn là nữ nhân của bồn vương, bây giờ bồn vương muốn nàng.”

“Buông ra, ta không phải!” Thiên Dao ra sức vùng vẫy, lại chỉ thấy sa y tuyết trắng trên người nát vụn giữa lòng bàn tay hắn.

Hai mắt Sở Hạo đỏ ngầu, hiển nhiên cũng phần nộ tới cực điểm, một tay bóp chặt yết hầu nàng, cơ hồ khiến nàng không thể nào thở được. Hắn hét lần này tới lần khác khoan nhượng nàng, chờ nàng cam tâm tình nguyện, nhưng nàng đối với hắn vẫn như xa như gần, mỗi lần hắn đều nói với bản thân, A Dao cần thời gian. Nhưng hôm nay, hắn từ trong mắt nàng nhìn thấy sự cự tuyệt lạnh lùng. Trong nháy mắt, lửa giận cùng dục vọng đều bị nàng thiêu đốt.

“Từ đầu đến cuối, nàng đều nên là nữ nhân của bồn vương. Thắm Thiên Dao, bồn vương đợi quá lâu rồi, sớm đã không còn kiên nhẫn.” Lời cấm phần vừa dứt, hắn cúi đầu cắn lên xương quai xanh của nàng. Thiên Dao bị đau, trong lòng lại càng nhục nhã chịu không nổi. Trong lúc vùng vẫy, nàng rút cây trâm vàng đang gài trên đầu, không chút lưỡng lự đâm về phía Sở Hạo. Trong nháy mắt, tóc xanh rơi xuống, y phục Thiên Dao nửa mờ, mang theo vẻ đẹp kích thích máu huyết.

Mặc dù một nhát đâm không trúng nhưng cũng thành công khiến hắn rời khỏi người mình. Lửa giận trong mắt Sở Hạo càng lớn hơn, hắn như mãnh thú bỏ nài tới. Thiên Dao tự biết đánh không lại, kim trâm ngược lại đặt lên cần cổ mảnh khảnh của mình, nàng vẫn chưa phản kháng, tự biết phản kháng cũng không được. Đôi mắt trong suốt băng lãnh nhìn chằm chằm Sở Hạo. “Vương gia muốn ngọc nát đá tan sao?”

“Thắm Thiên Dao, nàng không cần hét lần này đến lần khác lấy cái chết uy hiếp ta, nàng muốn ngọc nát đá tan? Được a, nếu bồn vương chiếm không được, Sở Diễm cũng đừng hòng có.” Việc đã đến nước này, Sở Hạo cũng không muốn giấu diếm.

Thiên Dao thanh lạnh cười, nụ cười chứa toàn bộ trào phúng. “Thắm Thiên Dao sao? Hóa ra đây mới là tên của ta.” Ánh mắt nàng lạnh lùng lướt qua người Sở Hạo, mặc dù là một khuôn mặt tuấn đạt nhưng nàng biết, hắn không phải người trong mộng của nàng, người trong lòng nàng. Sở Diễm? Thắm Thiên Dao? Một tay nàng gõ mạnh vào trán, trong đầu lại nổ tung đau đớn.

“Ta mất đi trí nhớ cũng là một tay người tạo thành?”

“Phải hay không phải còn quan trọng sao? Nàng hiện tại chỉ có hai lựa chọn, chết hoặc là theo bồn vương.” Sở Hạo cười lạnh một tiếng, sắc mặt mặc dù vẫn đậm phong khinh nhưng bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền. Hắn hao tổn tâm cơ đưa nàng từ đế đô tới Cô Thành, làm sao có thể thật sự nhẫn tâm nhìn nàng biến thành một cỗ thi thể lạnh lẽo.

Thiên Dao cười khổ, trâm vàng trong tay đã từng đường rạch lên da thịt nơi cổ. Máu tươi theo làn da trắng mịn nòn nà từng giọt rơi xuống. Nàng đã không nhớ được chuyện cũ trước kia, chết đối với nàng mà nói ngược lại không còn thống khổ nữa rồi. Nam nhân tên Sở Diễm kia, nàng hi vọng sau khi hóa thành một u hồn, có thể nhớ lại hắn.

Sở Hạo đứng đờ tại chỗ, thờ ơ nhìn trâm vàng trong tay nàng từng chút cắm vào thân thể. Hắn một mực chờ nàng đổi ý, chết, đối với nàng mà nói, thật sự không có chút sợ hãi nào sao? Hay là nói, so với cái chết hắn còn đáng sợ hơn? Trong lúc mạng sống nàng treo lơ lửng, Sở Hạo đang định ra tay, cửa phòng lại bị người ngoài phá mở.

“Gia làm gì vậy?” Tô Oánh quá sợ hãi, ngã ngồi xuống bên giường, một tay nắm chắc cổ tay Thiên Dao, ngăn cản trâm vàng tiếp tục đâm sâu. “Gia giận đến hồ đồ rồi sao? Nàng là nữ nhân người yêu thương mà.”

“Nhưng trong lòng nàng chưa từng có bồn vương.” Sở Hạo lạnh giọng cười.

Tô Oánh ngược mắt, nhìn vào đôi mắt phần nộ của Sở Hạo, cười chua xót, “Vậy trong lòng vương gia từng có Tô Oánh sao? Ta ở bên cạnh người, thậm chí yêu ai yêu cả đường đi, ở bên cạnh chăm sóc nữ tử người yêu. Ta cũng không mơ tưởng xa vời là nữ tử duy nhất trong lòng người, tâm thần tàn này của Tô Oánh, cũng không dám mơ tưởng tới. Ta chẳng qua hi vọng có thể an tĩnh ở bên cạnh mà thôi. Vậy thì, vương gia vì sao không thể đối đãi như vậy với Thiên Dao chứ? Chỉ cần nàng còn sống, vương gia vẫn còn có cơ hội đi vào trái tim nàng. Nàng nếu chết rồi, trong lòng vĩnh viễn chỉ có một mình Cảnh Khang đế.” Nàng rút rìe tránh mắt đi, Sở Hạo nhìn không thấy nhưng tại góc độ của Thiên Dao lại thấy rõ ràng nước mắt của nàng. Tô Oánh bất quá là một nữ tử đáng thương.

Trong lòng Sở Hạo làm sao lại bằng lòng thương tổn Thiên Dao, mượn lời Tô Oánh làm bậc thang đi xuống, xoay người phát tay áo bỏ đi.

Thiên Dao trở tay điểm mấy huyết đạo trên ngực, máu ngừng chảy. Tô Oánh luống cuống tay chân lấy Kim Sang được giúp nàng băng bó vết thương. “Muội vì sao phải khổ như vậy, nếu như không còn mạng, muội cũng không thể trở về bên cạnh hắn nữa.”

“Hắn, là Cảnh Khang đế sao?” Thiên Dao thăm dò hỏi.

Tô Oánh cười, “Thiên tử Đại Hàn, Cảnh Khang đế Sở Diễm, hắn là phu quân của muội, muội là Dao phi nương nương.”

Thiên Dao vô lực tựa vào đầu giường, ánh mắt lại từng chút ảm đạm xuống. Hậu cung thiên tử ba ngàn nữ tử, nghĩ đến, nàng nhất định không phải nữ tử duy nhất của hắn. Nàng thật sự không nghĩ ra tại sao lại yêu một nam nhân lạm tình như vậy. Cùng chung một món đồ với người khác, giấu lại nàng vẫn cảm thấy dơ bẩn.

“Đang nghĩ gì vậy?” Tô Oánh khó hiểu hỏi. Thiên Dao vào đêm liền nằm ác mộng liên tục, mộng tình đều mờ mịt truy vấn hắn là ai? Bây giờ biết được lại giật mình như mất mát. Quả thật rất mâu thuẫn.

“Không có gì.” Thiên Dao cười qua loa, bàn tay ấn lên miệng vết thương đau đớn. “Thiên Dao nợ tỷ tỷ một mạng, ngày khác chắc chắn sẽ hoàn lại.”

Tô Oánh cười, ánh mắt phức tạp, mỉm cười nói, “Cần gì đến ngày khác, bây giờ muội muội trả lại cho ta là được.”

Thiên Dao theo đó mà cười, “Chẳng lẽ tỷ tỷ muốn đích thân giết ta?”

Tô Oánh nhẹ cười, lại từ trên bàn bên cạnh mang tới bút mực, “Nói miệng không bằng chứng, viết mới là thực, không cho muội muội quyệt nọ.”

Thiên Dao im lặng, có vẻ dăm chiêu, trầm mặc một lúc sau mới tiếp nhận giấy bút của Tô Oánh, qua loa viết mấy chữ. “Thiên Dao nói là làm, đương nhiên sẽ không lật lọng. Tỷ tỷ trái lại muốn dùng cái này làm bằng chứng để bảo hộ tính mạng người nào.”

Nụ cười Tô Oánh hơi chua xót, “Ta và muội biết rõ lòng nhau, muội muội hà cớ gì lại nói lời như vậy.”

Thiên Dao không tiếp tục nhiều lời, trong lòng lại phiền muộn không hiểu. Nhân sinh tất nhiên là có tình si, việc này không liên quan đến gió trăng.

.....

Vốn tưởng rằng tránh được kiếp nạn này, cuối cùng có thể sống những ngày an phận, nhưng viện binh Hung Nô mãi vẫn chưa đến, Cô Thành bị vây mấy tháng, sắp cạn kiệt lương thực. Sắc mặt Sở Hạo càng ngày càng khó coi, công chúa Bình Dương phát cáu càng lúc càng nhiều, cứ hai ba ngày lại âm ỉ một lần. Cái chết cùng sợ hãi từ từ lan tràn ở Cô Thành.

Số lương thảo còn sót lại đều để dành cho quân đội, dân chúng trong thành bị vơ vét không còn một miếng, tiếng khóc than dậy trời. Rễ cây thâm cò thậm chí đến con chuột con gián có thể ăn được đều đã ăn sạch. Com canh trong quân đội từ ba bữa cũng chuyển thành hai bữa, sau cùng chuyển thành hai ngày một bữa, chỉ đủ để duy trì sinh mệnh.

Thiên Dao cùng Tô Oánh đã nhịn đói hai ngày lại vẫn ngồi đối diện nhau như cũ, vui vẻ chơi cờ. Thiên Dao dù gì cũng có công phu chống đỡ, nhưng Tô Oánh xuất thân thiên kim tiểu thư, giúp nàng chống đỡ chính là chấp niệm đối với Sở Hạo.

“Muội muội không sợ sao?”

“Sợ cái gì?” Thiên Dao tùy ý khẽ cười.

“Ta hiểu tính tình của gia, người mặc dù ái mộ muội, nhưng tới cùng đường, cho dù phải hủy đi muội cũng sẽ không đem muội trả lại cho Cảnh Khang để.”

“Vậy sao?” Thiên Dao vẫn không để tâm. Sinh và tử vốn không phải do nàng, như vậy, sợ hay không sợ có gì khác nhau, chung quy cũng là kết cục không thể thay đổi. “Vậy tỷ tỷ thì sao? Tỷ tỷ sợ sao? Nếu như ngày nào đó Sở Diễm phá thành, tỷ tỷ có từng nghĩ tới kết cục của mình sẽ như thế nào?”

Có lẽ là thật sự mệt mỏi, Tô Oánh khẽ nghiêng người tựa lên bàn, nụ cười so với Thiên Dao lại còn thoải mái vài phần. “Có lẽ, không đợi đến ngày phá thành, chúng ta đều đã chết đói.” Sở Hạo từng lên cho nàng đồ ăn nhưng nàng cự tuyệt. Nàng nhìn mắt hần, nghiêm túc nói: “Tô Oánh chỉ là nữ nhân, mà nữ nhân đối với chiến tranh vô dụng.”

“Mấy ngày trước, Thiên Dao ở trong thư phòng vô tình xem qua một quyển sách cổ, trong sách ghi lại, chiến tranh thời cổ cạn kiệt lương thực, binh lính lấy dân chúng làm lương thực, mới qua được kiếp nạn. Tỷ tỷ nếu như lấy Thiên Dao làm lương thực có lẽ cũng chống đỡ được nửa tháng đầu, dù sao Thiên Dao cũng nọ tỷ một mạng.” Thiên Dao cũng theo nàng tựa vào bàn, đầu ngón tay chạm nhẹ vào quân cờ bằng lãnh trước mặt.

“Bớt nói bậy, không thì không thêm đề ý tới muội nữa.” Tô Oánh hờn dỗi đáp lại một câu.

‘Két’ một tiếng, cửa phòng bị người ngoài phá mở, bóng dáng cao lớn của Sở Hạo xuất hiện nơi cửa. “Tác dụng của Dao phi nương nương rất lớn a, nếu để Tô Oánh ăn mất, chẳng phải là dao trâu mổ gà rồi sao.” Hần tiến lên trước, không chút thương hoa tiếc ngọc, một tay xách nàng từ trên bàn lên.

“Vương gia muốn làm gì? Vương gia, buông tha nàng đi. Nàng còn trẻ.” Trong lòng Tô Oánh đã cảm thấy không ổn, suy yếu tiến lên ngăn trở lại bị Sở Hạo một cước đá văng.

“Nàng là người thương của Sở Diễm, dùng nàng đổi chút thức ăn thì vô cùng dễ dàng.” Hần lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240: Đợi chàng bên bờ luân hồi

“Vương gia, dừng mại!” Tô Oánh kinh hoàng kêu lên một tiếng, lão đào bò tới chân Sở Hạo, ôm lấy chân hần, sợ hãi tới rơi lệ đầy mặt. Nàng ở bên Sở Hạo nhiều năm, làm sao không biết tâm tính hần. Hần cũng là người kiêu ngạo, nhân nhượng đủ điều với Thiên Dao đã là khó thấy, mà cho đến hôm nay, hần đã bị Sở Diễm bức không còn đường lui, như vậy, liền nhất định muốn ngọc nát đá tan. “Vương gia hãy suy nghĩ kỹ, Dao phi vừa chết, Cảnh Khang

để nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, chỉ sợ sẽ huyết tẩy Cô Thành. Vương gia, chúng ta bây giờ còn có đường lui...”

“Đường lui?” Sở Hạo cô lãnh cười to, “Năm năm trước binh bại, bốn vương đã không còn đường lui rồi. Nếu như bốn vương phải chết cũng nhất định lôi nàng chôn cùng.” Sở Hạo cường bạo lôi Thiên Dao ra ngoài, không chút nào để tâm Tô Oánh ở phía sau kêu khóc điên cuồng

Hai ngày chưa dùng cơm, Thiên Dao cơ hồ không còn chút sức lực, cũng chỉ có thể tùy Sở Hạo bài bố. Nàng bị hãm giam ở phủ công chúa mấy tháng trời, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh trí Cô Thành. Chỉ vì lúc này nàng đã bị Sở Hạo mang đến chỗ cao nhất Cô Thành. Nàng bị ép đứng trên đỉnh núi, áo trắng bông bênh, đưa mắt nhìn về phía xa. Cô Thành ba mặt là núi vây quanh, mà một bên núi lại là biển, dưới đỉnh núi, nước biển cuộn cuộn gào thét. Mà mặt bên kia lại là núi tuyết trắng xóa, cao vút trong làn mây. Nàng lẳng lặng ngóng nhìn, đột nhiên lại cảm thấy quen thuộc như vậy.

“Nhớ ra chưa? Đó là Thiên Sơn, là nơi nàng lớn lên. Sau khi gặp được nàng, bốn vương thường nghĩ, có phải băng tuyết trên Thiên Sơn đã tạo thành tính lạnh lùng của nàng hay không. Nhưng sau này, bốn vương phát hiện nàng không phải vô tình, mà tình của nàng đều đặt trên người Sở Diễm.” Chẳng biết từ lúc nào hắn đã đứng bên cạnh nàng, bàn tay dùng lực nắm lấy cổ nàng. Thiên Dao bị đau, bị ép ngược mắt nhìn về phía hắn.

“Nghe nói các người bắt đầu từ nơi này, thế thì, cũng kết thúc từ đây đi.” Sở Hạo cười lạnh nhưng lại không có chút nhiệt độ. Thiên Dao nghĩ, nam nhân tên Sở Diễm kia thật đã bức hấn đến đường cùng. Mà giọng nói lạnh như băng của hắn vẫn vang bên tai nàng, “Lấy thiên hạ làm sinh lễ, ta sẽ cưới nàng làm nữ tử tôn quý nhất trên đời này.” Sở Hạo cười to, lời này quả thật chỉ có Thất đệ cuồng vọng kia của hắn mới có thể nói ra.

Thiên Dao mộng lung thất thần nhìn hắn, chỉ cảm thấy đau đớn từ từ nổ tung trong lòng, sau đó lan tràn khắp người. Một giọt nước mắt trong suốt không hề dự liệu chảy xuống theo gò má. Thiên Dao nghĩ, bất luận là nhớ hay không nhớ, nàng đều đau vì hắn như vậy, đau đến mất cảm giác.

“Nàng khóc? Khóc vì hắn?” Ngón tay đang kiểm chế cổ nàng đột nhiên nắm chặt, Thiên Dao chỉ cảm thấy trên cổ truyền đến đau đớn. Nàng mím chặt môi, ngăn lệ chảy thành dòng.

“Yên tâm, nàng rất nhanh sẽ nhìn thấy hắn thôi. Nhất định không nhớ ra bộ dạng của hắn phải không, trước khi chết, bốn vương sẽ thành toàn tâm nguyện của nàng.” Sở Hạo dứt lời, lại càn rỡ cười. Hắn buông nàng ra, lui nhanh về phía sau, sau đó, cung thủ bắt đầu giương cung lên, từng mũi tên nhắm về phía nàng, vây khốn nàng ngay vách núi đen.

Thiên Dao lại không may sợ hãi, sa y tuyết trắng nghênh gió tung bay, như bướm bướm muốn giương cánh bay. Chỗ tầm mắt nhìn tới đều là một mảng mênh mông. Trong ngày đông, nước biển điên cuồng gào thét tóa ra băng hàn rét thấu xương.

Dưới chân núi, một đội nhân mã thần tốc hướng đỉnh núi mà đến, người không nhiều nhưng nhìn ra được đều là tinh nhuệ. Trên tuần mã dẫn đầu là nam tử tuyệt mỹ mũ ngọc cẩm bào. Thiên Dao neho mắt nhìn chăm chú, tuần nhan dần hiện rõ trong đôi mắt trong suốt, mà trong đầu vẫn hỗn độn một mảnh, ngoại trừ đau đớn như xé rách không còn gì khác.

Trong nháy mắt, đội nhân mã kia đã đi tới vách núi, Sở Diễm xoay người xuống ngựa, phía sau Quân Ninh cùng Xích Diễm theo sát. Khi thấy bên vách núi hiện lên bóng dáng trắng như tuyết, sắc mặt Sở Diễm mặc dù bình tĩnh, huyết dịch trong thân thể đã sôi sục trào. Một lần lại một lần mất đi, hắn chịu đủ rồi, cũng sợ rồi.

“Mẫu thân!” Quân Ninh lớn tiếng la lên, chung quy tuổi còn nhỏ, còn thiếu kiên nhẫn.

“Đã lâu không gặp, Thất đệ!” Sở Hạo cao giọng cười, khoảng cách với Sở Diễm lúc đó bất quá chỉ hơn một trượng.

Khóe môi Sở Diễm khẽ động, mặc dù cười nhưng trong mắt lại băng lãnh. “Nhị ca đại nạn không chết, trái lại thật đáng mừng.” Hắn khoanh tay đứng, trường bào xanh nhạt theo gió biển khẽ động. Nếu như biết sẽ có kiếp nạn này, ngày đó hắn sẽ không cho phép Sở Hạo kéo dài hơi tàn. Hắn có thể mơ tưởng đến giang sơn Đại Hàn, nhưng Sở Diễm tuyệt đối không cho phép hắn thương tổn nữ nhân của mình.

“Bốn vương không chết, Thất đệ nhất định cực kỳ thất vọng mới phải.” Sở Hạo cười tà mị, liếc mắt nhìn về phía bóng dáng tuyết trắng đơn bạc trên đỉnh núi kia. Lúc này, nàng cũng nhìn về phía bọn hắn, chỉ là ánh mắt lưu luyến dịu dàng kia vẫn theo sát Sở Diễm, mang theo mê mang cùng đau đớn. Mà Sở Diễm cũng nhìn lại nàng như vậy, ánh mắt bọn họ giao nhau giữa không trung, không ngừng dây dưa.

Bàn tay ẩn dưới ống tay áo Sở Hạo đã nắm chặt thành quyền, một màn này ánh vào trong mắt nhưng lại chói mắt như vậy.

“Dao phi của trẫm vừa mới ra tháng đã được Nhị ca mời đến Cô Thành, chỉ sợ thân thể còn chưa được điều dưỡng thích đáng. Vách núi kia gió lớn, dễ cảm nhiễm phong hàn. Nhị ca vẫn nên để nàng xuống đây trước đi, có yêu cầu gì, cứ việc nói ra.” Đôi mắt Sở Diễm thâm thúy, dậy sóng lớn. Thiên Dao vẫn còn đứng trên đỉnh vách núi, gió gào rít thổi qua, giống như một khắc sau sẽ thổi nàng rơi xuống biển vậy.

“Sở Diễm, bốn vương không vòng vo với ngươi, ngươi muốn Dao phi của ngươi, có thể. Dù sao bốn vương giữ một nữ nhân không có tim cũng vô dụng. Chỉ là, muốn lấy giang sơn của ngươi tới đổi!”

“Cần rõ, loạn thần tặc tử, có tư cách gì ra điều kiện với hoàng thượng.” Xích Diễm lạnh giọng quát lớn, bảo kiếm bên hông rút ra khỏi vỏ, chỉ thẳng về hướng Sở Hạo.

“Xích Diễm!” Sở Diễm trầm giọng khiển trách, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua Xích Diễm ở phía sau. Xích Diễm cắn chặt răng, cũng không dám lở mắng.

Thân thể cao lớn của Sở Diễm đứng thẳng trong gió rít gào, tuần nhan tuyệt thế bình tĩnh, giống như tiên giáng trần. Giang sơn cùng mỹ nhân, hắn tựa hồ cuối cùng cũng gặp phải lựa chọn tiến thoái lưỡng nan. Nhưng bây giờ, hắn tuyệt sẽ không phụ Thiên Dao nữa. Ánh mắt hắn ôn nhuận nhìn về nữ tử đang đứng ở dốc núi, nàng nhủ mi nhìn hắn, ánh mắt trong suốt mờ mịt.

Sở Diễm ôn nhuận cười, chậm rãi nói, “Dao Nhi, nàng còn nhớ không? Lấy thiên hạ làm sinh lễ, ta sẽ cưới nàng làm nữ tử tôn quý nhất trên đời. Thiên hạ này vốn là sinh lễ ta dành cho nàng, bây giờ dùng nó đổi lấy bình an của nàng, thật cũng không quá đáng.”

“Hoàng thượng nên cân nhắc lại.” Lời này vừa nói ra, không chỉ Xích Diễm mà ám vệ phía sau hết thảy đều quỳ gối xuống đất. Vì một nữ nhân vứt bỏ giang sơn, có thể nói Sở Diễm là người duy nhất của Đại Hàn hoàng triều.

Trong lòng Thiên Dao chưa xót, khoe môi lại nở nụ cười thư thái. Mặc dù đã mất đi trí nhớ nhưng nàng cảm nhận được hân cực kỳ yêu nàng. Có phu quân như vậy, cuộc đời này còn cầu gì hơn.

Sở Hạo ngửa mặt lên trời cười to, trên mặt lại không nhìn ra vui mừng, mà hiển nhiên, đây không phải là thứ hắn mong muốn. “Sở Diễm, người thông minh khôn ngoan như vậy, nhưng bốn vương cũng không phải kẻ ngốc. Đại Hàn ở trong tay người nhiều năm sớm đã vững như bàn thạch. Bốn vương giờ phút này có đạt được, cũng tuyệt đối ngồi không vững ngôi vị hoàng đế này, trừ phi...”

Mắt phượng Sở Diễm lạnh lùng nheo lại, chờ câu sau của hắn. Trong lòng hắn đã có dự liệu, hiện giờ trong tay Sở Hạo có tám vương bài ‘Thiên Dao’ này, đương nhiên hắn không dễ dàng buông tha.

“Trừ phi lưu mạng của người lại. Sở Diễm, dùng mạng của người đổi mạng Thiên Dao, thế nào?” Sở Hạo chột nhứ mày.

Sở Diễm vẫn chưa trả lời, chỉ thâm tình ngóng nhìn nữ tử trên vách núi. Nàng nhìn hắn, im lặng lắc đầu.

Sở Diễm cười có chút chua xót, hắn cùng Sở Hạo đấu nhau mười mấy năm, đương nhiên hiểu rõ tính tình hắn, chiếm không được liền hủy diệt. Nếu như hôm nay hắn không lưu mạng này lại, Thiên Dao khó thoát kiếp nạn này. Dao Nhi của hắn đã chịu quá nhiều thương tổn, mỗi một lần nâng đều vì hắn ra sống vào chết, bây giờ, để cho hắn vì nàng trả giá một lần đi.

Hắn hơi xoay người, nhìn về phía Quân Ninh ở sau lưng cách đó không xa. Dù sao vẫn là một đứa bé, Quân Ninh giờ phút này cơ hồ đứng cứng ngắc tại chỗ. Thân thể không khống chế được run rẩy.

“Ninh Nhi.” Sở Diễm nhẹ giọng gọi một câu, “Gọi ta một tiếng ‘phụ thân’ đi.”

Quân Ninh mím chặt môi không nói, ánh mắt trong suốt từ từ nhòe đi.

“Ta nhớ con từng nói, có mẫu thân con mới có nhà. Hiện tại, nàng đã ở trước mặt con, Ninh Nhi, ta chỉ là phụ thân của con, không phải phụ hoàng. Không có quân thần triều cương, chúng ta chỉ là người một nhà bình thường.” Sở Diễm ôn nhuận nhìn Quân Ninh.

Quân Ninh cố nén không cho nước mắt tràn ra, lại vẫn như cũ không chịu mở miệng. Sở Diễm bất đắc dĩ nhẹ cười, xoay người lại nhìn về phía Sở Hạo. “Trầm đồng ý với người, chỉ hi vọng người có thể giữ lời, thả cho Thiên Dao cùng Quân Ninh một con đường sống.”

Vừa dứt lời, bảo kiếm Phi Hồng rút ra khỏi vỏ, bảo kiếm Phi Hồng ra khỏi vỏ nhất định nhiễm máu tươi. Thân kiếm màu đỏ ánh lên ánh sáng băng lãnh kiêu ngạo, cũng giống như chủ nhân nó vậy.

“Đừng mà!” Quân Ninh hô lớn một tiếng, mới vừa muốn tiến lên lại bị cánh hoa quỳnh từ trong cổ tay áo Sở Diễm điểm trúng huyệt đạo. Sở Diễm mỉm cười nhìn y, môi khẽ động nhưng lại không phát thành tiếng. Nhưng Quân Ninh lại hiểu được, hắn nói tiếp, “Làm một vị hoàng đế tốt, bảo vệ giang sơn Đại Hàn, bảo vệ mẫu thân cùng muội muội con.”

Mặc dù con đường này khó đi nhưng hắn tin tưởng Quân Ninh nhất định sẽ làm được, bởi vì y là nhi tử của Sở Diễm, là huyết mạch hoàng thất Đại Hàn.

“Phụ thân, phụ thân.” Quân Ninh tê tâm liệt phế khóc gọi, thanh âm lại tiêu tán trong gió lạnh bên dốc núi.

Sắc mặt Sở Diễm bình tĩnh, đối mặt với sinh tử lại không chút dao động, bảo kiếm nắm chặt trong tay đã lặng lẽ đặt trên cán cổ.

“Đừng tay!” Thiên Dao đứng ở trên đỉnh núi rót cuộc mở miệng. Nàng nhìn hắn, rõ ràng đau lòng lại phải làm bộ vô tình cùng băng lãnh. “Sở Diễm, người là đồ ngốc sao! Ta đã không nhớ rõ người, người hà tất vì một nữ nhân không yêu người mà hi sinh tính mạng.”

Sở Diễm cười khổ, ánh mắt ngóng nhìn nàng trước sau ôn nhu như nước. “Nàng nhớ cũng được, quên cũng được, nàng đều là Dao Nhi của ta. Chỉ cần nàng biết, ta yêu nàng đã vượt qua khỏi sinh mệnh.” Dứt lời, hắn cơ hồ không do dự thêm, lưỡi dao sắc bén đã rạch trên cổ.

“Đợi một chút!” Thiên Dao lại thét một tiếng kinh hãi, lao đảo bước lên trước hai bước, lại bị đám cung thủ ngăn lại. Hai dòng nước mắt chảy xuống gò má tuyết trắng bệch, một lát sau, nàng mở miệng lần nữa. “Sở Diễm, ta muốn hát cho người nghe một bài.”

“Chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn đẹp không thể giấu, người ở bên mình như cảnh xuân mộng chết không hối tiếc. Quốc sắc thiên hương mặc do đây đưa vương mắc, chỉ sợ đời người ngắn ngủi, chàng tình thiếp nguyện chàng đến thiếp ở sao có thể chờ thành đôi. Để thiếp chấp tay vãi Hà Sơn tìm niềm vui cho chàng, vạn chúng cùng hát vang lời truyền thiên cổ, chàng xem Viễn Sơn mỉm cười nước trôi dạt dào, đời đời kiếp kiếp sông cạn đá mòn. A, một ngày có chàng một ngày say, yêu thích không buông tay về đẹp của nàng, đừng để tóc trắng mới hối hận...”

Làn môi Thiên Dao khẽ nhúc nhích, tiếng ca chậm chậm như tiếng trời mà ra, diện dung trắng xanh nhưng bình tĩnh, nàng tùy ý lấy tay vuốt lấy mái tóc hỗn loạn. Ánh mắt đậm đặc như nước lưu chuyển trên người Sở Diễm, ánh nước trong veo tràn động trong mắt nàng. Dưới chân từng bước nhẹ nhàng trong lúc bất tri bất giác đã từng bước tới gần bờ vực vách núi. Khoe môi nàng nở một nụ cười, nàng giẫm lên bên vách núi, đón gió mà đứng, góc áo

bồng bênh giống như bướm bướm giang cánh chuẩn bị bay.

“Dao Nhi!” Lúc này, Sở Diễm theo bản năng đã ý thức được chuyện gì, trầm giọng gọi tên nàng. “Dao Nhi, nguy hiểm, mau xuống đây.”

Thiên Dao ngoái đầu lại nhìn, cười đẹp đến mê hoặc chúng sinh. Nụ cười lại ẩn chứa sự nhẹ nhõm. Môi mỏng của nàng khẽ động, dùng khẩu hình nói với hắn. “Sở Diễm, vĩnh biệt, hãy quên ta đi.” Sau đó, nàng giang hai tay ra, không hề do dự thả người theo vách núi rơi xuống biển.

Trong nháy mắt rơi xuống, nàng nhắm chặt mắt, khóa môi vẫn giữ nụ cười, nụ cười giải thoát. Chỉ nghe tiếng gió rít gào bên tai, xen lẫn tiếng hét tê tâm liệt phế của Sở Diễm.

Cứ như vậy đi, đau vì hắn một lần cuối, nàng đã không nhớ được quá khứ cùng hắn, thống khổ ngược lại nhẹ đi rất nhiều. Nếu như người sau khi chết còn có thể yêu, vậy thì, Sở Diễm, hãy để ta ở bên bờ luân hồi chờ chàng xuất hiện. Lúc da thịt chạm vào giá lạnh, chìm trong đáy biển, Thiên Dao thầm nói trong lòng: ‘Vĩnh biệt, Sở Diễm, phu quân ta bị ép quên đi.’

Tơ mắt nhìn bóng dáng trắng thuần biến mất trong biển xanh, bị con sóng lớn cuốn đi. Sở Diễm lao đảo bước tới trước mấy bước, thân thể cao lớn đột nhiên khụy xuống. Hắn quỳ một gối xuống đất, phát ra tiếng khóc kêu hô tê tâm liệt phế, rung trời tách đất, “Thiên Dao...” Máu đỏ tươi bắt ngờ phun ra nhễ trên trường bào màu xanh nhạt, đỏ tươi chói mắt như đóa hàn mai nở rộ trên đất.

Quân Ninh cứng ngắc tại chỗ, hoàn toàn không có phản ứng. Nếu không phải không ngừng được nước mắt, mặc cho ai thấy đều sẽ cho rằng y chỉ là một pho tượng gỗ.

“Hoàng thượng!” Xích Diễm tiến nhanh đến, một tay đỡ Sở Diễm.

Đầu Sở Diễm cúi xuống cực thấp, vì thế không có bất kỳ ai nhìn thấy được vẻ mặt của hắn, chỉ thấy hắn phát tay áo, gian nan phun ra mấy chữ, “Không lưu một kẻ nào.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Sinh tử xa cách

Ám vệ Sở Diễm mang đến đều là cao thủ võ công rất cao, chỉ trong chớp lát, nhân mã Sở Hạo đã bị tiêu diệt không còn manh giáp. Máu đỏ theo vách đá nơi dốc núi chảy xuống thành dòng, hòa lẫn vào trong nước biển lạnh băng. Sau cùng còn mấy quân sĩ còn sống vây Sở Hạo ở chính giữa, thề chết bảo vệ. Tô Oánh chẳng biết từ lúc nào đã chạy tới, nàng dùng thân thể mình che ở trước người Sở Hạo, thân thể nàng đã bị mũi tên xuyên thủng, máu tươi không ngừng chảy ra từ ngực. Mà Sở Hạo được nàng bảo hộ ở sau người, ánh mắt đờ đẫn, thật lâu không cách nào phục hồi lại tinh thần.

Một loại thế sau cùng, hắn vẫn thua cuộc. Hắn tính kế mọi thứ nhưng lại quên tình cảm Thẩm Thiên Dao với Sở Diễm, cho dù nàng mất đi trí nhớ, vẫn có thể hy sinh tính mạng vì Sở Diễm. “Bốn vương sai rồi, bốn vương thật sự sai rồi sao?”

“Vương gia.” Tô Oánh run rẩy vươn cánh tay, đầu ngón tay nhuộm máu chạm đến gò má tuấn mỹ của hắn, giống như lúc bọn họ còn nhỏ vậy. Nàng bước bình, mà hắn cũng cho phép nàng quần lấy hắn. “Vương gia, Tô Oánh không thể tiếp tục làm bạn bên cạnh người, người phải sống thật tốt, sống luôn phấn đấu còn lại cho Tô Oánh.”

Sở Hạo đờ đẫn nhìn nàng, hoàn toàn không cảm giác.

“Sống tiếp ư? Huệ phi nương nương cảm thấy trăm còn có thể để cho hắn ta sống trên đời sao?” Chẳng biết từ lúc nào Sở Diễm đã đứng ở trước người nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng, mắt phượng tuyệt mỹ bất mãn mang theo màu máu đỏ tươi, gợn sóng băng lãnh, phần nộ còn có hận thù.

Tô Oánh khẽ ho khan vài tiếng, nôn ra một ngụm máu lớn. Nhưng nàng vẫn cười, cật lực lấy ra một trang giấy nhuộm đầy máu tươi. “Đây là lúc Thiên Dao còn sống lưu lại, nàng hứa cho Tô Oánh một mạng. Phụ nợ tử trả, thê nợ phu đền, hoàng thượng thân là quân vương một nước, tự nhiên không thể nuốt lời.”

Sở Diễm lạnh lùng nhíu mày, lệnh Xích Diễm nhận lấy trang giấy trong tay nàng, mở ra vừa nhìn, quả thật là Thiên Dao tự tay viết: “Người muốn trăm lưu lại mạng Sở Hạo?”

“Dao phi chết, để cho Tô Oánh tới đền tội, dưới hoàng quyền, nương nương có ta làm bạn, hoàng thượng không cần lo lắng nàng sẽ cô đơn.” Tô Oánh cật lực ho khan.

“Dựa vào người cũng xứng ư! Một cung phi không tuân thủ nữ tắc, sớm nên bị cung hình.”

Tô Oánh vẫn cười như cũ, cho dù chặt vật lại vẫn có nét thướt tha. “Ta cùng với Vinh Thân vương quen biết từ nhỏ, cũng coi như thanh mai trúc mã, là tiên đế vô tình gặp được ta, cảm thấy mi tâm ta có vài phần tương tự tiên hoàng hậu, liền cưỡng ép đưa vào hậu cung. Tô Oánh bị tiên đế chiếm lấy, ta lại làm sao có thể không hận.”

Sở Diễm lạnh lùng không nói, nhàn nhạt liếc nhìn giữa lông mày Tô Oánh, thật đích xác có vài phần thần vận mẫu hậu.

“Hoàng thượng cho dù cực kỳ hận Vinh Thân vương, lại cũng không thể bỏ qua tâm nguyện của Thiên Dao, thả hẳn một con đường sống...” Sắc mặt Tô Oánh trắng bệch như tờ giấy, giọng nói càng ngày càng yếu dần, gần như không tiếng động. Nàng cất lực quay đầu, ánh mắt trở nên cực kỳ dịu dàng. Nàng run rẩy tựa vào lòng Sở Hạo, mệt chết đi, thật sự mệt chết đi được. Nàng chậm rãi khép mắt lại, cánh môi run rẩy: “Sở Hạo, kiếp sau gặp lại.”

Cánh tay nàng chạm vào Sở Hạo chậm rãi rũ xuống, mắt đi hơi thờ sinh mệnh trong ngực hẳn. Mắt phượng Sở Hạo vẫn mờ mịt như cũ, ánh mắt dần dần tụ nước, cánh tay không dấu vết ôm lấy thi thể dần mất đi nhiệt độ của nàng.

“Hoàng thượng...” Xích Diễm khom người, chờ Sở Diễm ra lệnh.

“Mang hẳn trở về đi.” Sở Diễm lạnh giọng bỏ lại một câu, chung quy không muốn lấy mạng Sở Hạo. Nhưng Vinh Thân vương này chỉ sợ sẽ bị nhốt cả đời.

Ý thức sau cùng của Thiên Dao dừng lại trong biển xanh sâu băng lãnh. Nàng chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nhẹ, sau đó trở nên nhẹ nhàng. Nàng lơ mơ nhìn thân thể mình từ từ chìm xuống, nàng vùng vẫy muốn đuổi theo, lại chỉ có thể để mặc cho một dòng lực dẫn nàng ra khỏi mặt nước. Nàng lang thang trên thế gian, du tẩu giữa đường phố phồn hoa, lúc một hải đồng không biết xuyên qua thân thể mình, nàng mới phát hiện, Thảm Thiên Dao giờ phút này đã biến thành một hồn phách.

Nàng mờ mịt vô thức lang thang đi lại, phát hiện bốn phía hoàn toàn xa lạ, chuyện cũ trước kia, nàng vẫn không cách nào nhớ rõ. Đứng ở trên tường thành cao cao, trên thành lâu rõ ràng viết: ‘Cô Thành’. Nàng nhẹ nhàng thở dài, hóa ra, còn chưa rời khỏi Cô Thành. Nàng không có mục đích tiếp tục phiêu bạt, bất tri bất giác, lại đi tới trước cửa phủ công chúa. Giờ phút này Cô Thành sớm thay đổi rất nhiều, Cô Thành hiện giờ là Cô Thành của Đại Hàn.

Nàng thấy được nam nhân tên Xích Diễm kia bước nhanh vào phủ công chúa, phía sau đi theo mấy người bộ dạng giống đại phu, vẻ mặt Xích Diễm nóng ruột, vội vàng dẫn đại phu vào. Thiên Dao khó hiểu đuổi theo, đi vào một phòng ngủ thanh lịch. Trên giường, một hải đồng xinh đẹp đang nằm, đứa nhỏ này nàng nhận ra, trên dốc núi, y khóc gọi nàng ‘mẫu thân’. Y làm sao vậy? Chẳng lẽ sinh bệnh sao! Thiên Dao nhíu mi, nhưng hồn phách này đã không biết đau nữa rồi. Chỉ nghe Xích Diễm trầm giọng nói.

“Các người đều là danh y ở Cô Thành, nếu như không chữa hết bệnh cho Thái tử, các người chờ toàn tộc chôn cùng đi.”

Một đám đại phu kinh hoàng không thôi, cuống quýt bắt mạch cho hải tử, vắn vò sau một lúc mới chấp tay nói, “Hồi bẩm quan gia, thể chất tiểu điện hạ vốn hư hàn, hiện giờ lại bị hàn khí xâm nhập, tâm buồn rầu ngột ngạt mới có thể dẫn tới sốt cao không lui, hiện giờ thân thể đã tới giới hạn, lão phu thật sự bất lực. Xem mạch tượng, đã có đại phu cao minh kê khai đơn thuốc, uống qua thuốc, có thể hạ sốt tỉnh lại hay không thì phải xem tạo hóa của tiểu điện hạ rồi.”

“Khốn kiếp.” Xích Diễm lạnh giọng quát lớn, “Thái tử điện hạ là con nối dòng duy nhất của hoàng thượng, nếu như cứu không được, đầu các người cũng không cần lưu lại nữa.”

“Thống lĩnh, ngự y cùng đại phu trong Cô Thành gần như đã xem qua mấy lần, tình hình của thái tử điện hạ quả thực không tốt, vẫn nên mau chóng bẩm báo cho hoàng thượng.” Thị nữ bên người về mặt u sầu nói.

“Hoàng thượng nhốt mình trong phòng, không gặp bất kỳ ai, người cũng không phải không biết.” Xích Diễm phát ồ tay áo, khuôn mặt đầy sầu lo. Dao phi chết, trái tim hoàng thượng chỉ sợ cũng chết theo, hôm qua cũng không phải không có thông truyền qua, nhưng hoàng thượng chỉ ném ra một câu, “Sống chết có số, phú quý do trời. Mệnh là của y, có thể vượt qua hay không cũng toàn bộ xem tạo hóa của y.”

Xích Diễm chỉ cảm thấy đau đầu không thôi, lời này, không phải phụ thân thân sinh có thể nói ra miệng.

“Thống lĩnh.” Thị nữ tiếp tục thấp giọng thúc giục. Xích Diễm cắn răng, đi ra khỏi phòng.

Thiên Dao bay theo, trải qua một hành lang thật dài, đi tới một sân thanh nhã, đứng là sân nàng bị Sở Hạo nhốt. Mà Xích Diễm chấp tay đứng ở ngưỡng cửa phòng, mở miệng nói, “Hoàng thượng, vì thần có chuyện quan trọng cầu kiến.”

Trầm mặc hồi lâu, mới nghe trong phòng truyền ra tiếng nói trầm thấp, “Vào đi.”

Xích Diễm khom người đẩy cửa vào, Thiên Dao là một nhánh u hồn đương nhiên cũng đi theo vào, lúc nhìn thấy Sở Diễm, không khỏi chấn động. Bất quá chỉ mới hơn một ngày thời gian, hẳn lại tiêu tụy thành bộ dạng này được sao, rõ ràng gầy đi rất nhiều, tuy một đôi mắt phượng vẫn thâm thúy như cũ nhưng lại giấu không được bóng đen nơi đáy mắt, quanh thân tản ra hàn khí khiến người sợ hãi. Thiên Dao lão đảo lui về phía sau mấy bước, chỉ cảm thấy rầu rĩ khó chịu, lại vẫn không cảm nhận được đau đớn như trước. Muốn khóc, lại không có nước mắt. Hóa ra, từng đau từng khóc mới đúng là từng yêu, mà nàng bây giờ ngay cả tư cách này cũng không có. Nàng chẳng qua là một u hồn.

“Hoàng thượng, điện hạ sốt cao không lui, các ngự y bó tay chịu trôi, đều đã tìm đại phu nổi danh ở Cô Thành cùng với Lâm Thành tới, điện hạ vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, hoàng thượng vẫn nên đến thăm Thái tử điện hạ đi.”

Sở Diễm chỉ an tĩnh nghe, chậm rãi nâng mắt nhìn về phía Xích Diễm, thanh lãnh nói: “Trẫm cũng không phải ngự y, đi cũng không làm được gì. Nếu như y ngay cả chuyện này cũng không vượt qua được, cũng không xứng làm nhi tử Sở Diễm ta.”

“Hoàng thượng...” Xích Diễm còn muốn nói lại bị Sở Diễm xua tay ngăn lại.

“Trăm mệt rồi, người lui ra đi.” Sở Diễm không kiên nhẫn ném ra một câu. Kiếp này chỉ có Quân Ninh tự mình vượt qua được, hần thuở nhỏ mất mẹ, cái loại đau đớn này không ai có thể hiểu rõ bằng hần, hần có thể chịu đựng được, Quân Ninh đương nhiên cũng có thể. Mà hần, tâm của hần đều đã bị vết sạch, lại làm sao có thể sưởi ấm cho Quân Ninh, bọn họ hoặc là, chẳng qua là sống nương tựa lẫn nhau thôi.

Xích Diễm nhất thời cứng ngắc, nhưng vẫn chấp tay thối lui ra ngoài. Dù sao quân thần vẫn khác.

Thiên Dao ngu ngơ đứng tại chỗ, trong mắt là đau đớn. Sở Diễm, làm sao hần có thể biến thành cái dạng này a? Hần máu lạnh ngay cả đến nhi tử của mình cũng không bận tâm ư. Nàng khẽ bay tới trước người hần, mới phát hiện trong mắt phượng của hần là đau đớn cùng bất an. Thiên Dao giật mình hiểu ra, hần không phải vô tình, chỉ là quá đa tình, ngược lại tổn thương chính mình. Nàng run rẩy vươn tay, muốn chạm vào khuôn mặt trắng xanh của hần, mà đầu ngón tay lại xuyên qua mặt hần, hóa thành ánh sáng trời nổi chớp lóe.

“Sở Diễm!” Nàng cắn môi, run rẩy khóc, lại không có nước mắt.

“Hoàng thượng, không xong rồi, hoàng thượng.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vàng, một tên thị vệ đẩy cửa mà vào, lao đảo quỳ rạp xuống đất. “Hoàng thượng, thái tử điện hạ không còn thở nữa...”

Hần còn chưa dứt lời, Sở Diễm đã xông ra ngoài. Hần xuyên qua thân thể Thiên Dao, hồn phách của nàng bị tách ra, một lúc sau mới từ từ khôi phục. Tốc độ của nàng rất nhanh, bay theo sau lưng Sở Diễm, chỉ thấy hần phá cửa phòng hải tử kia, tới bên giường ôm lấy y dù y đã mất đi hơi thở. Hóa ra, hần không phải không cần, chỉ là không dám để ý, là sợ.

“Ninh Nhi làm sao vậy? Chỉ cảm nhiễm phong hàn, đoàn lang băm các người bây giờ ngay cả bệnh phong hàn tí ti cũng trị không được sao?” Sở Diễm tức giận rống lớn.

Ngự y quỳ trên đất, run rẩy không dám mở miệng.

“Đều cảm điếc hết rồi sao?” Sở Diễm lại gầm lên giận dữ, đầu ngón tay vươn đến chớp mũi Quân Ninh, hơi thở như có như không, quả nhiên là mạng treo lơ lửng. Mà thân thể y từ nóng hóa lạnh. Lạnh như một thi thể. Y ở vách núi đen quỳ suốt cả một ngày một đêm, sau khi trở về, đã thành đáng về như vậy.

“Ninh Nhi, Ninh Nhi mau tỉnh, ngay cả con cũng muốn bỏ ta mà đi sao? Ninh Nhi, ta chỉ có con, chỉ có con thôi.” Sở Diễm ôm chặt lấy thân thể Quân Ninh, không ngừng truyền nội lực vào trong cơ thể y, lại quên trên người mình cũng có nội thương. Huyết mạch nghịch chuyển mới có thể phun máu tươi trên dốc núi, lúc này lại mạnh mẽ vận công, quả nhiên không muốn sống nữa.

“Sở Diễm đừng!” Nàng khóc tiến lên, muốn ngăn cản, cánh tay xuyên qua thân thể hần, mà hần nhìn không thấy nàng, cũng không cảm nhận được sự tồn tại của nàng. Âm dương xa cách, ngăn cách giữa bọn họ là thời không và biển cả. Thiên Dao tựa trên vách tường băng lãnh, ngồi sững trên đất, thân thể không ngừng run rẩy, chạm không được da thịt, không cảm nhận được ấm áp, khiến cho nàng hiểu được cái gì là tuyệt vọng thật sự. Sinh tử xa cách, mới đứng là khoảng cách xa xôi nhất trên thế gian.

“Hoàng thượng, xin hoàng thượng bảo trọng long thể.” Xích Diễm quỳ ‘bịch’ một tiếng, ngự y trong phòng, thị vệ, tỷ nữ quỳ đầy đất, Ngự Lâm quân trong viện cũng quỳ theo. Mà đế vương làm như không thấy, khư khư cố chấp liên tục truyền nội lực vào trong cơ thể Quân Ninh. Thiên Dao đã không còn, đứa nhỏ này là huyết mạch duy nhất Thiên Dao lưu lại cho hần, hần làm sao có thể trơ mắt nhìn ông trời mang Quân Ninh đi.

“Hoàng thượng!” Xích Diễm cất cao giọng, không bận tâm lễ nghĩa quân thần, một tay đoạt lấy thân thể Quân Ninh, bảo hộ trong ngực mình.

“Làm cản.” Sở Diễm lãnh giọng khiển trách, huyết mạch nghịch lưu, chỉ cảm thấy trong yết hầu một trận tỉnh mẫn, máu tươi chậm rãi chảy thành dòng từ khóe môi. Giọt máu rơi vào trên cằm bảo xanh nhạt, đỏ tươi chói mắt. Sở Diễm nhú mi tâm, hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: ‘Hôm nay nên đổi áo choàng đen, màu máu tươi sẽ không chói mắt như vậy.’

“Xích Diễm, trăm thấy người chán sống rồi.”

“Thần không dám, thần cho dù chết cũng sẽ không để cho hoàng thượng tiếp tục tự tổn hại bản thân.” Xích Diễm khom người ôm lấy Quân Ninh, thối lui cách Sở Diễm ba bước.

“Người quả thật cho rằng trăm không dám giết người sao!” Ánh mắt Sở Diễm phần nộ lạnh lùng, nhưng lúc này, Quân Ninh bị Xích Diễm ôm trong ngực lại có phản ứng, ho nhẹ một trận xong, lại khôi phục hô hấp nhè nhẹ.

Xích Diễm trong kinh hoàng mang theo vui mừng, bước nhanh đặt Quân Ninh lại trên giường lần nữa, “Hoàng thượng, thái tử điện hạ có phản ứng rồi.”

“Ninh Nhi, Ninh Nhi.” Sở Diễm giữ chặt bàn tay nhỏ băng lãnh của Quân Ninh, đau lòng gọi, “Ninh Nhi, tỉnh lại đi, phụ thân không thể lại mất đi con.” Hần ôn nhu mà yêu thương vuốt ve trán Quân Ninh.

Trán Quân Ninh bị mồ hôi mỏng che kín, thống khổ ưm vài tiếng, lông mi run rẩy, sau đó chậm rãi mở hai tròng mắt, mà trong mắt nhưng là một mảnh mờ mịt, mất đi sự trong suốt ngày xưa.

“Ninh Nhi, Ninh Nhi. Nói cho phụ thân biết, đau chỗ nào?” Sở Diễm không ngừng hỏi, mi tâm nhíu chặt, y đau, hần làm phụ thân còn đau gấp mười gấp trăm lần y. “Một đám lang băm, còn không tới xem thái tử.”

“Chúng thần tuân mệnh.” Ngự y lão đảo leo đến cạnh giường bắt mạch cho Quân Ninh, việc này, trên mặt mấy người bọn họ rất cục trút được gánh nặng. Mạng này của thái tử điện hạ nhất lại được, đầu bọn họ phỏng chừng cũng bảo vệ được.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 242: Vô tình không phải phật

“Phụ hoàng.” Quân Ninh run giọng gọi, cật lực vươn tay chạm vào vết máu nơi khóe môi Sở Diễm. “Thực xin lỗi, Quân Ninh khiến người lo lắng rồi. Phụ hoàng, Quân Ninh không đau, Quân Ninh rất nhanh sẽ khỏe trở lại.”

Sở Diễm cầm ngược lại bàn tay lạnh lẽo của y, đau đớn hôn xuống. Y gọi hắn là ‘phụ hoàng’ mà không phải ‘phụ thân’. Từ đó về sau, giữa bọn họ chỉ là quân thần, không hơn. Trong lòng đứa nhỏ này, hẳn chẳng qua là có quan hệ vương giả huyết thống với y. Đúng vậy, đã không còn Thiên Dao, bọn họ đều đã không còn nhà.

“Hồi bẩm hoàng thượng, mạch tượng thái tử điện hạ đã ổn định, chỉ cần điều dưỡng tốt nhất định có thể khôi phục như lúc đầu.” Ngự y chấp tay nói.

“Ừ, đều lui ra đi. Đừng làm ồn thái tử nghỉ ngơi.” Sở Diễm lãnh đạm phân phó một câu.

Những người liên can nhao nhao thối lui ra ngoài, Xích Diễm đi sau cùng, trên khuôn mặt thô ráp đầy lo lắng. Bản thân đế vương cũng bị trọng thương, lại chỉ lo lắng thái tử, không chịu chữa trị, hậu quả chỉ biết thương tổn càng nặng.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, Sở Diễm ngồi bên giường, thật cẩn thận vén góc chăn cho Quân Ninh. “Ngủ đi, trầm ở trong này với con.”

Quân Ninh nhàn nhạt gật đầu, làn môi trắng bệch khi đóng khi mở. “Mẫu thân con rốt cuộc không về được, phải không?”

Sở Diễm trầm mặc, trong đôi mắt hằn đầy tơ máu đều là đau đớn. Quân Ninh ngẫm hiểu, không hỏi thêm nữa câu, nghiêng người, đưa lưng về phía hắn, chậm rãi khép hai mắt lại, một giọt lệ lạnh lẽo chảy xuống khóe môi, chợt lóe lên ánh sáng long lanh.

“Sở Diễm, Quân Ninh, ta ở đây, ta ở trong này.” Lúc này, Thiên Dao đang đứng bên cạnh bọn họ, chỉ là, bị ai chính là, nàng chạm không được bọn họ mà bọn họ cũng không cảm nhận được nàng. “Vì sao, vì sao lại như vậy!” Nàng thống khổ lắc đầu, nhưng không cách nào thay đổi kết cục.

Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh của tiếng Phạn, Thiên Dao đau đớn che đầu, chỉ cảm thấy thân thể bị một dòng lực dẫn dắt, bay tới một nơi không biết tên. Thiên Dao bị bao phủ bởi một luồng sương trắng, lay động theo gió, sau cùng đáp xuống thiên đàng. Hiện ra trước mắt nàng chính là thiên lộ mây mù bao quanh. Bên đường nở đầy hoa sen trắng, bên tai vẫn vang lên tiếng Phạn như cũ.

Thiên Dao khẽ cúi thấp đầu, phát hiện bản thân đã thay đổi y phục, váy dệt bảy màu lộng lẫy như cầu vồng, tóc đen bóng bệch, giống như tiên tử. Nàng bước theo thiên lộ đi lên phía trước, dưới chân mỗi bước đi hoa sen hồng nở rộ. Ở cuối thiên lộ, Phật Tổ Tây Thiên ngồi ở trên, hai bên là Thập Bát La Hán. Dưới chân Phật Tổ có một nữ tử mảnh mai đang quỳ, bóng dáng kia lại đặc biệt quen thuộc.

“Liên Y.” Phật Tổ từ ái cười, vẫy tay với Thiên Dao.

Liên Y? Đúng vậy a, kiếp trước nàng là hoa sen tinh Liên Y. Thiên Dao nờ một bước lên trước, hai tay chấp thành hình chữ thập. “Tiểu nữ tử Thảm Thiên Dao gặp qua Phật Tổ. Phật Tổ, người từ bi có lòng trắc ẩn, không biết có thể đưa Thiên Dao trở lại bên người thân hay không?”

Phật Tổ cười, đầu ngón tay chỉ chỉ Thiên Dao, “Người a, cho dù đã qua trăm năm ngàn năm, lại vẫn là bộ dáng hồi trước. Cho tới bây giờ vẫn không biết rụt rè. Người muốn về nhà, ta nhất định phải đưa người về nhà sao? Người có lý do gì thuyết phục ta?”

Thiên Dao cười nhạt, “Thiên Dao đã nói qua, Phật Tổ từ bi.”

Phật Tổ sáng khoái cười nói, “Thật sự là hết cách với hoa sen tinh người. Liên Y, người đã từng hỏi ta muốn một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm, như thế, ta hỏi người, trải qua đủ loại hình thái trên thế gian, thái tử Trường Cẩm, hay nói là Sở Diễm, cái hán cho người, là tình yêu người muốn sao?”

“Chỉ cần là hán cho, Thiên Dao đương nhiên đón nhận. Phật Tổ, Thiên Dao chỉ cầu người đưa ta về bên cạnh hán.”

Phật Tổ trầm mặc, một lát sau, hướng sang nữ tử nhỏ bé quỳ ở một bên, “Bồng Lai, còn người? Cái hán cho người, có phải người cũng thân nhiên đón nhận?”

Nữ tử bị gọi là Bồng Lai đứng dậy, chậm rãi ngẩng đầu, Thiên Dao thuận thế nhìn lại, lại không khỏi biến sắc. Không ngờ là — Linh Lung.

“Kết cục hán cho ta không phải do ta không tiếp nhận. Phật Tổ, Bồng Lai chỉ muốn biết bản thân rốt cuộc thua ở chỗ nào?” Bồng Lai chấp tay, vẻ mặt không cam lòng. Hết thấy mọi chuyện ở ngàn năm trước vẫn còn rành rành trước mắt.

Nàng là tiên nữ dốc lòng tu luyện ở Bồng Lai tiên châu, phụ mẫu đều là thượng tiên. Từ thuở khai thiên lập địa tới nay, Tây Thiên vương tộc đã đính ước với Bồng Lai, ngày ấy, phụ thân nói muốn cho nàng một mối hôn sự, nàng từ trước đến nay mắt cao hơn đầu, cho dù người ấy là Tây Thiên vương, nàng cũng chẳng thèm ngó tới. Nhưng mà, trên thọ yến của phụ thân, Tây Thiên vương Chúc Dung dẫn theo thái tử Trường Cầm đến, chỉ một cái chớp mắt thoáng qua, nàng đã yêu nam tử tuổi măng áo trắng kia.

Biết đó là phu quân tương lai nàng, Bồng Lai âm thầm vui mừng không thôi. Tất cả mọi người nói trai tài gái sắc, bọn họ là trời định trước một đôi, Bồng Lai vui sướng, chỉ còn chờ hôn lễ có một không hai kia, nhưng chờ được, lại là thư hủy hôn của thái tử Trường Cầm. Nhất thời nàng biến thành trò cười giữa thiên địa. Muốn nàng làm sao có thể cam tâm

“Bồng Lai, ngươi có yêu Trường Cầm không?” Phật Tổ hỏi.

“Yêu.” Nàng kiên định trả lời. Nếu như chưa từng yêu, làm sao nàng lại dùng mị thuật câu dẫn hắn, lại làm thế nào lừa gạt Liên Y nhảy xuống Tru Tiên đài. Toàn bộ những gì nàng làm không phải vì để được ở bên hắn sao!

Phật Tổ ôn hòa nhìn nàng, nhưng lại có thể dễ dàng thấy rõ nội tâm nàng, mở miệng lần nữa, “Bồng Lai, yêu chính là yêu, không thể có nửa phần âm mưu cùng tâm cơ. Năm đó Trường Cầm dùng cảm quên mình nhảy xuống Tru Tiên đài, ngươi nên biết người hắn yêu là Liên Y, mà không phải ngươi.”

“Từ xưa tiên và yêu không thể nào yêu nhau, Phật Tổ sao lại dung túng thái tử Trường Cầm cùng Liên Y yêu nhau?” Trong giọng nói Bồng Lai rõ ràng mang theo ý tức chất vấn.

Phật Tổ cười, có chút bất đắc dĩ, “Chúng sinh bình đẳng, vô tình không phải Phật.”

Nếu như nàng biết năm đó thái tử Trường Cầm huy động Thất Huyền cảm thế nào, sử dụng lực lượng lay động thiên địa, nàng sẽ biết, Trường Cầm rút cuộc yêu Liên Y nhiều bao nhiêu. Tiên và yêu không thể nào yêu nhau, Trường Cầm cùng Liên Y mạo phạm giới luật của trời, phải nhận kiếp lỗi đình. Liên Y tu luyện chẳng qua mới trăm năm, dưới lỗi đình chỉ biết hình thần câu diệt. Trường Cầm không tiếc cái lỗi thiên địa, thay Liên Y thừa nhận hình pháp, cướp nàng từ trên hình đài xuống.

Một khắc kia, hắn người đầy máu quỷ dưới chân Phật Tổ, chỉ hỏi Phật Tổ một câu, “Chẳng lẽ yêu cũng sai sao?”

Phật Tổ liền nói, “Yêu không sai, sai do không đúng thời gian, gặp không đúng người.”

Trường Cầm không khỏi cười lạnh, “Trong mắt Phật Tổ chúng sinh bình đẳng, vì sao còn phân tiên, yêu? Cũng bởi vì nàng xuất thân hèn mọn, chúng ta liền bị chia rẽ không ngừng sao!”

Phật Tổ bật cười, không đáp hồi lại, “Thủy Quân, ngươi vì sao muốn cứu nàng, dưới lỗi đình, tuy ngươi là tiên thân nhưng cũng có khả năng hồn bay phách tán.”

“Ta không thể để ý nhiều được, Thủy Quân chỉ biết là không thể trơ mắt nhìn nàng chết.”

Phật Tổ trầm mặc trong chốc lát, lại mở miệng hỏi, “Hiện tại ngươi cứu nàng thì thế nào a?”

“Ta muốn ở cùng với nàng, vĩnh viễn.” Thái tử Trường Cầm ngẩng đầu nhìn Phật Tổ, ánh mắt kiên định mà cố chấp.

“Cho dù ngươi cứu nàng, nhưng giữa các ngươi vẫn như cũ tiên yêu khác biệt. Thiên quy giới luật không thể phá. Nhưng ngươi khư khư cố chấp, Thủy Quân, nếu ta nói cho ngươi biết, thời gian các ngươi ở bên nhau chỉ có thể là một ngày, một phút, một giây, ngươi còn bằng lòng sao?”

“Ta bằng lòng.” Thủy Quân kiên định trả lời.

Phật Tổ vẻ mặt hiền lành tiếp tục hỏi, “Ngươi nói ngươi yêu nàng, như thế, ngươi có năng lực làm gì cho nàng? Nếu muốn ngươi từ bỏ tu vi vạn năm, cùng nàng rơi vào luân hồi, vĩnh viễn chấp nhận sinh lão bệnh tử trong cuộc sống, sẽ có một ngày ngươi hối hận chăng? Hơn nữa, con người lúc sống, thời gian 100 năm, người 70 tuổi đã hiếm, tình yêu của các ngươi là có hạn.”

“Thủy Quân nguyện dùng tu vi vạn năm đổi một đời tình duyên cùng Liên Y, mong Phật Tổ thành toàn.” Thủy Quân quỳ một gối trên đất, giọt máu đỏ tươi chói mắt nơi khóe môi.

Phật Tổ bất đắc dĩ lắc đầu, chậm rãi nói, “Ta hứa cho ngươi tình duyên ba đời, sau ba đời, ngươi nói cho ta biết có hối hận hay không! Nếu như ngươi vẫn như cũ không oán không hối, ta sẽ đồng ý cho ngươi cùng Liên Y vĩnh hằng.”

Thái tử Trường Cầm bị đánh xuống phạm trần, chẳng qua là trải qua ba đời tình kiếp, cho dù hắn đã là thượng thân, muốn thành chủ Tây Thiên, vẫn phải tiếp nhận khảo nghiệm của trời. Nhưng Phật Tổ nghĩ, ông đã không cần hỏi lại, cho dù trải qua ba đời, mười đời, hay là muôn đời, tình yêu của hắn với Liên Y thủy chung như một. . .

“Bồng Lai, ngày đó ngươi khẩn cầu ta cho ngươi một cơ hội, ngươi nói với ta, nếu người hắn gặp đầu tiên là ngươi, hắn nhất định yêu ngươi mà không phải Liên Y. Cho nên, ta đưa các ngươi đi tới nơi các ngươi muốn. Ngươi muốn gặp hắn đầu tiên, Liên Y muốn có thân phận sánh vai bên hắn, ta thỏa mãn các ngươi. Hiện tại a, ngươi thấy được, Thủy Quân yêu chính là Liên Y, Sở Diễm yêu chính là Thâm Thiên Dao, toàn bộ chưa bao giờ từng thay đổi. Bồng Lai, ngươi vẫn còn không cam tâm sao?”

Bồng Lai khẽ cúi thấp đầu hơn, chỉ rầu rĩ trả lời, “Bồng Lai tâm phục khẩu phục.”

Phật Tổ gật gù đầu, “Bồng Lai, năm đó ngươi dùng kế lừa gạt Liên Y nhảy xuống Tru Tiên đài, lại khuyên giục Thiên Đế thi hành hình phạt lỗi đĩnh với hai người họ. Mà Linh Lung vì tư tình bản thân, độc hại phi tần cùng con nối dòng. Bồng Lai a, hai tay của ngươi cũng nhuộm đầy máu tanh, ta phạt ngươi đến Tiên Nhân đài tĩnh tu ngàn năm, ngươi cũng nguyện ý?”

“Bồng Lai cam nguyện tiếp nhận trừng phạt.” Bồng Lai cúi đầu, xoay người đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua bên người Thiên Dao, nàng dừng bước, thấp giọng nói, “Cho dù kiếp trước kiếp này, ta đều thua. Nhưng mà, Liên Y, ta không phải bại bởi ngươi, ta bại bởi hắn.”

Sau khi Bồng Lai rời khỏi, Phật Tổ lại chuyển hướng sang Thiên Dao, từ ái nói, “Ta hứa cho Thủy Quân ba đời tình duyên, đương nhiên sẽ không đòi ý, chỉ là, ngươi phải nhớ kỹ, tu tiên mới đúng là con đường vĩnh hằng của ngươi và hắn. Hiện giờ chiến tranh nổi lên khắp chốn, dân chúng trôi giạt khắp nơi. Ngươi trở về đi, ở bên cạnh hắn, nội tâm Thủy Quân tàn nhẫn thị huyết, cũng chỉ có ngươi mới có thể ngăn cản.”

“Đa tạ Phật Tổ.” Thiên Dao nhẹ nhàng cúi đầu, chỉ thấy Phật Tổ phất tay một cái, nàng liền từ trên đám mây rơi xuống, trong lúc rơi mạnh xuống, nàng từ từ mất đi tri giác.

“A!” Sau một tiếng thét kinh hãi, Thiên Dao tỉnh lại từ trong mộng, đập vào mắt là hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm. Nàng giống như rơi vào trong Thủy Tinh cung, bốn phía toàn bộ đều là màu trắng tinh thuần, bức rèm che cửa sổ phía trước là một chuỗi do hạt thạch anh xâu thành, dưới ánh nền mờ nhạt chập chờn tản ra ánh sáng loá mắt.

“Đã tỉnh?” Bên giường, một phụ nhân mỹ lệ đang ngồi, vẻ mặt bà băng lãnh, ngón tay bắt mạch cho Thiên Dao cũng băng lãnh. “Tỉnh rồi thì tốt, chắc không có gì đáng ngại.”

“Người, là ai?” Thiên Dao khó hiểu hỏi, lặng yên đánh giá phụ nhân trước mặt, chỉ cảm thấy quen thuộc như vậy.

“Có một số việc, quên cũng được.” Phụ nhân thanh lãnh ném ra một câu, đứng dậy đi ra ngoài. Tại cửa thì đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nói, “Ta là sư phụ con, nơi này là U Minh cung. Về sau con sẽ sống ở nơi này.”

“Cung chủ, thiếu chủ đã tỉnh sao?” Ngoài cửa, Tà sứ Dương Vân cúi người hỏi.

“Ừ, đưa một chén canh thuốc linh chi cho nàng, ngâm trong nước biển lạnh lâu như vậy, hàn khí xâm nhập thân thể, chỉ sợ không dễ khôi phục.” Tuyệt Cơ cung chủ lạnh giọng nói.

“Vâng, thuộc hạ đi làm ngay.” Dương Vân chấp tay, xoay người rời đi.

Không lâu sau, một chén canh linh chi ấm nóng đã được bưng tới trước mặt Thiên Dao, Dương Vân biết nàng sợ đắng, bỏ thêm chút mật vào trong nước canh, lại chuẩn bị thêm chút mơ chua ngọt. “Thiếu chủ uống thuốc thôi, thườ nhỏ thể chất người hư hàn, hàn khí này chỉ sợ phải điều dưỡng kỹ một thời gian.”

“Cảm ơn.” Thiên Dao bưng thuốc, mở miệng uống. Ăn một trái mơ chua ngọt, sau đó nhìn về phía Dương Vân, hỏi, “Người là ai?”

Dương Vân nhẹ cười, “Ta là U Minh cung Tà sứ Dương Vân, thiếu chủ từng gọi thuộc hạ là ‘cô cô’.”

Thiên Dao mỉm cười, cung kính gọi một tiếng, “Cô cô.” Sau đó lại hỏi, “Vị vừa nãy là ai?”

“Bà ấy là cung chủ, cũng là sư phụ của thiếu chủ.”

“Chỉ là sư phụ thôi sao?” Thiên Dao nhũ mi tâm, nói thầm một câu. Mặc dù phụ nhân kia thanh thanh lãnh lãnh, nhưng Thiên Dao lại từ trong mắt bà thấy được lo lắng cùng nhu hòa. Thật giống người thân của nàng.

“Cung chủ luôn hiểu rõ thiếu chủ nhất, thiếu chủ là thân nhân duy nhất trên thế gian này của cung chủ.” Dương Vân mỉm cười nói, “Bây giờ thiếu chủ trở về, sẽ không rời khỏi chứ? Hàn độc trên người chỉ có linh chi ngàn năm trên Thiên Sơn mới có thể loại trừ.”

Thiên Dao không nói, lời của Dương Vân rõ ràng biểu đạt hai ý, thứ nhất người gọi cung chủ cứu nàng trở về không tính để nàng rời đi nữa. Thứ hai, trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng không có khả năng rời đi, bởi vì hàn độc trong cơ thể nàng cần linh dược Thiên Sơn.

“Lời cô cô nói Thiên Dao sẽ ghi nhớ trong lòng.” Vẻ mặt Thiên Dao đạm nhạt, chỉ hờ hững trả lời một câu.

Thương tổn của nàng quả thực không nhẹ, tu dưỡng hơn nửa tháng mới có thể xuống giường đi lại. Mà nửa tháng này, bên ngoài đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Thiên Dao hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 243: Đường về (1)

Bên trong Thủy Nguyệt hồ, Tuyết Cơ cung chủ ngồi trên tảng đá trơn bóng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thủy kính trên vách đá. Ngày đó, bà từ thủy kính thấy được ánh chiếu Thiên Dao rơi vào biển sâu, mới có thể đứng lúc cứu nàng, nếu không chậm thêm một chút, chỉ sợ không cách nào xoay chuyển.

“Sur phụ.” Phía sau vang lên tiếng gọi thấp nhu hòa, Tuyết Cơ quay đầu, chỉ thấy Thiên Dao toàn thân sa y như tuyết, cung kính đứng sau lưng bà. Ánh mắt tinh thuần như nước, giữa lúc hoảng hốt, bà giống như thấy được Vân Cơ năm đó.

“Xem ra khôi phục không tệ.” Tuyết Cơ thanh lãnh nói.

“Đa tạ sur phụ quan tâm nhiều ngày qua, Thiên Dao bái tạ tại đây.” Thiên Dao vô cùng cung kính cúi người quỳ lạy, mà Tuyết Cơ vẫn lạnh lùng như cũ nhìn nàng, một lúc sau, lại khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Xem bộ dạng này là muốn chào từ biệt bốn tọa đi. A Dao, nếu như con thông tuệ nên biết được, bây giờ bốn tọa tuyết không thả con xuống núi.”

“Sur phụ minh xét, Thiên Dao đích thật là tới chào từ biệt. Sur phụ có ân tái sinh với Thiên Dao, nhưng nơi này chung quy không phải nhà Thiên Dao. Thiên Dao, muốn trở về.” Thiên Dao nức nẻ trên đất, giọng nói không nhanh không chậm, sắc mặt bình tĩnh.

Tuyết Cơ đứng dậy, dừng bước trước mặt nàng, rũ mắt nhìn xuống nàng, “Con thuở nhỏ lớn lên ở Thiên Sơn, nơi này chính là nhà con. Con nói con phải đi về? Về đâu? Về lại bên cạnh nam nhân kia? Không phải đã quên rồi sao? Vậy thì quên sạch đi, ở bên cạnh hắn, mỗi một lần con không phải khiến bản thân chống chọi thương tích sao. Bốn tọa cứu được con một lần hai lần, cũng không thể đảm bảo có thể cứu con nhiều lần lúc nguy nan.” Trong giọng nói Tuyết Cơ rõ ràng có dao động, bàn tay bà đặt mạnh lên vai Thiên Dao, bà nghĩ, đây là câu nói không khồng chế được đời này bà từng nói qua. “A Dao, con có biết ta sợ hãi thế nào, sợ con giống mẫu thân con, im hơi lặng tiếng biến mất trên thế gian này. Về sau, thiên nhân cách xa nhau, ngay cả thương nhớ cũng trở nên mờ nhạt như vậy.”

Mờ nhạt? Đúng vậy a, Thiên Dao nghĩ, giờ phút này, tưởng niệm của Sở Diễm với nàng, chính là mờ nhạt vô lực chẳng. Nàng trở mắt nhìn đáng vẻ thất hồn lạc phách của hắn, thời khắc rơi vào trong dốc núi khi đó, hắn tê tâm liệt phế khóc kêu, không có lúc nào không quanh quẩn ở bên tai, cơ hồ thành ác mộng hằng đêm của nàng. Vừa đi hơn tháng, nàng không biết giờ phút này Sở Diễm sẽ biến thành đáng vẻ gì, không thấy được hắn nàng làm sao có thể an tâm.

“Sur phụ, con hứa với người sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, khẩn cầu người thả Thiên Dao đi. Mặc dù con không nhớ được nhiều chuyện, nhưng con cảm nhận được chàng yêu con, Thiên Dao muốn tìm về những ký ức đã mất này.”

Tuyết Cơ nhíu mi, đau lòng lại không kiên nhẫn đẩy nàng ra, lạnh lùng ném ra một câu, “Hồ đồ ngu xuẩn.”

Thiên Dao quỳ tại chỗ, không dám làm càn. Chỉ nghe đỉnh đầu lại vang lên giọng nói lạnh như băng: “Hắn có lẽ thật sự yêu con, cũng có lẽ, có thể sống vì con, chết vì con. Lúc hắn liều lĩnh đánh vào Thiên Sơn dẫn con đi, ta cũng từng tin tưởng qua tình yêu hắn đối với con. Nhưng A Dao, mỗi một lần con đều chứng minh cho ta, con thương hắn nhiều hơn hắn yêu con.”

“Sur phụ...” Thiên Dao muốn phản bác, lại phát hiện đầu mình chỉ có một mảnh trí nhớ trống không, nàng thậm chí không thấy rõ tâm mình.

“A Dao, con đã làm cho hắn đủ rồi, cho dù kiếp trước có thiếu, kiếp này cũng đã trả đủ. Bây giờ bên ngoài rối loạn, quân đội Đại Hân đang công hãm Hung Nô, sức khỏe con cũng chưa khỏi hẳn, muốn xuống núi? Con vẫn đừng nên mơ tưởng nữa.” Tuyết Cơ phẩy tay áo bỏ đi, không tiếp tục nghe Thiên Dao giải thích bất kỳ cái gì.

Thiên Dao cứng ngắc ngồi sững tại chỗ, không khỏi thở dài. Cũng bởi vì không nhớ rõ, nàng mới muốn thấy rõ chính tâm mình. Mà Thẩm Thiên Dao nàng muốn làm việc gì, thì có ai có thể ngăn cản.

Vì thế, vào đêm, Thiên Dao liền đơn giản thu thập này nọ, thừa dịp đêm khuya yên tĩnh, tính rời khỏi U Minh cung. Nhưng sau khi vào đêm, Thiên Sơn bị sương mù bao phủ, hướng chỉ, trong núi rừng, cơ quan trùng điệp, nàng muốn rời khỏi, quả thật phải tốn chút tâm sức. Mà lúc này, mặc dù nàng không lo tính mạng mình, nhưng hàn độc chưa hoàn toàn loại bỏ, vận động nội lực, ngực sẽ đau đớn không ngừng.

Nàng mờ mịt đi lại trong rừng, sương mù khiến cho nàng căn bản không phân biệt được phương hướng, chỉ có thể đi theo trực giác, cũng lưu lại một chút ký hiệu bên đường, tránh lạc đường. Tuy là cực kỳ cẩn thận lại vẫn đụng phải một vài cơ quan. Mưa tên đầy trời bay xuống, Thiên Dao lác mình né tránh, lại vẫn bị mấy mũi tên xẹt qua cánh tay, chảy vài giọt máu. May mà, trên tên không có độc. Tuyết Cơ cung chủ từ trước đến nay thanh cao kiêu ngạo, Thiên Sơn U Minh cung lại càng tự cho mình là thần nhân, cũng không làm chuyện ti tiện dùng độc hại người.

Thiên Dao tựa vào một gốc cây to, ra sức thở dốc, bàn tay đè lại ngực, cổ nén đau đớn âm ỉ. Trong lúc vô ý đụng vào cơ quan, bàn đinh trên đỉnh đầu nhanh chóng hạ xuống. Thiên Dao quá sợ hãi, cuộn thân thể, nhanh chóng lăn sang một bên mới may mắn tránh được, bên tai nổ vang một tiếng, là tiếng bàn đinh cắm vào đất. Thiên Dao còn chưa định thần lại, nếu như bàn đinh rơi vào người nàng, giờ phút này, chỉ sợ nàng lại biến thành hồn phách đi gặp Tây Thiên Phật Tổ rồi. Nàng theo bản năng chạm vào má mình, không tệ, có nhiệt độ. Không tệ, nàng vẫn còn sống.

Lúc trời sắp sáng, Thiên Dao vẫn chưa ra khỏi cánh rừng sương mù, may mà, sương mù chậm rãi bị ánh sáng nhạt phân tán, nàng cũng thấy rõ con đường phía trước, còn một khoảng cách mới rời khỏi chân núi, nhưng cuối cùng thấy được hy vọng. Nhiều lần vấp phải khó khăn, buổi trưa buông xuống, Thiên Dao rốt cục ra khỏi cánh rừng, đã sớm chật vật không chịu nổi, trên người bị thương mấy chỗ. Nàng ngồi trên tảng đá ngoài rừng không ngừng thở dốc, đột nhiên nghe được tiếng bước chân nhỏ vụn từ xa lại gần, nàng lập tức đề cao cảnh giác, phát hiện người đi theo kia thực ra là người mấy ngày nay vẫn chiếu cố nàng – Dương Văn.

“Cô cô, người cũng tới gần căn A Dao à?” Thiên Dao nhíu mi tâm, lên tiếng hỏi. Nhưng trong đôi mắt sáng hiển nhiên có đề phòng.

Dương Vân khẽ cười một tiếng, chậm rãi mở miệng nói, “Cung chủ cũng lưu không được thiếu chủ, huống chi là ta! Bên ngoài rối loạn, thiếu chủ lại bị thương, thuộc hạ sẽ đi cùng thiếu chủ, cho đến khi thân thể thiếu chủ khỏi hẳn, sẽ rời khỏi.”

Thiên Dao hiểu rõ, Dương Vân hẳn là được sư phụ mệnh lệnh mới có thể đến làm bạn với nàng. Tuy Tuyết Cơ lạnh lùng, nhưng thật sự thương nàng đến tận xương. Vì thế Thiên Dao mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, một lần nữa ngồi sững trên nham thạch. Dương Vân đi tới, vội vã lật đặt lấy từ trong tay thuốc bột chữa thương tốt nhất cho nàng. Lúc chạm vào miệng vết thương, một cơn đau đớn truyền đến, Thiên Dao cũng chỉ nhíu chặt mi tâm, chưa từng hô một tiếng đau.

Dương Vân lắc đầu hết cách, nói, “Thiếu chủ vẫn là thiếu chủ, cho dù không còn trí nhớ cũng chưa từng thay đổi chút nào.”

“Ồ! A Dao của trước đây là bộ dạng nào?” Thiên Dao cân nhắc hỏi.

“Cứng cỏi chấp nhất. Thiếu chủ là nữ tử kiên trinh dũng cảm nhất mà lão nô từng gặp qua.” Dương Vân không chút nào che giấu vẻ tán thưởng, bà nhìn Thiên Dao lớn lên từ nhỏ, mỗi một lần nàng bị thương đều do bà bôi thuốc. Mà mỗi một lần Thiên Dao bị trách cứ, đều mím chặt môi, cho dù đau đến vô cùng cũng sẽ không kêu thành tiếng. Có một lần, Dương Vân thật sự nhìn không nổi, khóc nói với nàng: “Chẳng lẽ thiếu chủ không đau ư? Khóc một tiếng có lẽ sẽ dễ chịu chút.”

“Cô cô, chẳng lẽ khóc nào có thể không đau sao? Tương lai Thiên Dao còn phải chịu đựng đau đớn gấp trăm ngàn lần thế này, Thiên Dao không thể kêu đau, chỉ có thể nhịn.”

Thấm Thiên Dao đã từng là một nữ tử kiên cường khiến người thương tiếc như thế.

“Thiếu chủ, chúng ta vẫn mau chóng xuống núi đi, nếu trước khi trời tối không tìm được khách điểm ngủ trọ, chỉ sợ chúng ta phải ăn ngủ đầu đường rồi.” Dương Vân cười, nâng Thiên Dao đứng dậy.

Thiên Dao khẽ gật đầu, khập khiễng đi theo Dương Vân xuống chân núi. Rời khỏi Thiên Sơn, cả đường nghe thấy nhìn thấy đều là cảnh tượng ghê người. Đại Hàn tăng binh lính tại biên cảnh Ký Châu, chiến tranh đã hoàn toàn bùng nổ. Mới hơn ba tháng, Cảnh Khang đế Đại Hàn đã đánh hạ bốn tòa thành trì của Hung Nô, trực tiếp tiến quân tới đế đô Hung Nô. Thế chẻ tre như vậy, ngày Hung Nô mất nước sợ là không xa.

Thiên Dao cùng Dương Vân thẳng một đường theo những chỗ thiết kỵ đại quân đi qua, nhìn thấy chính là dân chúng Hung Nô trôi giạt khắp nơi, chung quanh có thể thấy máu tanh, khắp nơi tràn ngập chiến hỏa cùng khói thuốc súng. Tiếng kêu khóc bốn phía, chỉ có hai chữ ‘thê thảm’ mới có thể hình dung được.

“Không thể tưởng được, Cảnh Khang đế lại là người tàn nhẫn thị huyết đến vậy.” Dương Vân lắc đầu thở dài.

Thiên Dao trầm mặc, khẽ cười khổ. Sở Diễm, hẳn chẳng qua là một người mất đi trái tim đáng thương mà thôi. Tâm đã không có, hẳn không đặt sinh mệnh kỳ vọng vào trong chiến tranh và quyền lực, còn có thể đặt vào đâu?”

“Đồn rằng người Hung Nô hiếu chiến, hung tàn thành tính. Nhưng dân chúng Hung Nô dù sao cũng vô tội, đi mua chút dược liệu tới, có thể giúp một người thì giúp một người đi.” Thiên Dao thần nhiên nói. Hy vọng như vậy có thể giúp Sở Diễm giảm bớt chút tội, nếu như trời trách phạt, tất cả hậu quả, nàng nguyện cùng hắn gánh chịu.

Vì thế, Thiên Dao cùng Dương Vân cứ thế đi thẳng một đường qua những nơi đại quân đi qua, đuổi theo bóng dáng Sở Diễm, cũng vừa đi vừa cứu trị dân chúng Hung Nô bị thương. Ngày này, các nàng rốt cục đến một trấn mà đại quân không muốn đánh đến, nghe nói phía trước, đại quân đang phá Gia Châu quan.

Trong lều đơn sơ, Thiên Dao cùng Dương Vân ngồi tựa vào nhau, bên cạnh các nàng là một lão phụ tuổi già, trong lòng ôm tôn nhi hấp hối. Thiên Dao bỗng cảm thấy thương cảm đôi tôn tử này, liền tiến lên xem bệnh tình cho hải tử. Là bệnh dịch, chỉ sợ lành ít dữ nhiều rồi. Nàng từ trong ngực lấy ra mấy viên thuốc đưa cho lão phu nhân, nàng có thể làm chẳng qua chỉ có vậy, có thể sống hay không, phải xem mệnh hải tử.

“Đa tạ cô nương.” Lão bà từ mở miệng nói một tiếng cảm tạ.

Thiên Dao than nhỏ, “Cũng không biết chiến tranh này khi nào mới có thể kết thúc, lại có bao nhiêu dân chúng phải gặp họa rồi.”

Lão bà từ cười khổ, cánh tay già nua sờ soạng nước mắt trên mặt. “Gia Châu quan vừa vỡ, quân đội Đại Hàn liền có thể ngang tàng xông thẳng vào, không bao lâu, Hung Nô liền mất nước rồi. Nghe nói đế vương Đại Hàn muốn dùng non sông Hung Nô chôn cùng ái phi của hắn.”

Thiên Dao im lặng không nói, nàng thật sự không cách nào tưởng tượng được Sở Diễm rốt cuộc là nam nhân như thế nào! Ấn tượng duy nhất nàng có với hắn bất quá là một thoáng nhìn vội qua kia, diện dung tuấn mỹ khiến người thần cùng phẫn nộ.

Mà lúc này, ngoài thành Gia Châu quan, nơi đóng binh của Đại Hàn. Trong doanh trướng, Sở Diễm lạnh lùng ngồi trên ghế chủ vị, Quân Ninh quỳ một gối trước mặt hắn, mặc dù cúi đầu, quanh thân lại tản ra lãnh ngạo cùng quật cường. Xích Diễm khom người đứng ở một bên, thỉnh thoảng dùng khoeo mắt đánh giá phản ứng đế vương. Mà ánh mắt Sở Diễm vẫn băng hàn, cho dù rơi trên người Quân Ninh cũng không có chút nhiệt độ nào.

Giăng co như vậy một lúc, Xích Diễm là người đầu tiên mất kiên nhẫn, lên tiếng nhắc nhở, “Hoàng thượng, thái tử diện hạ đã quỳ hơn nửa canh giờ, trên

người còn có thương tổn...”

“Y dám can đảm tự chủ trương nửa đêm tập kích Gia Châu quan thì phải có gan chấp nhận hậu quả. Nếu không, mạng 5000 tinh binh của trẫm, ít nhất cũng cần phải giáo huấn y một lần.” Sở Diễm đặt mạnh cốc trà trong tay trên bàn, nhất thời vỡ vụn, bọt nước văng trên đất.

Mảnh vụn bắn tung toé lên cổ tay áo Quân Ninh, cắt qua da thịt, chảy vài giọt máu. Mà y vẫn không nhúc nhích tí nào, quỳ trên đất, quật cường nhếch môi mỉm cười. Thù lớn chưa trả, đích thật là y nhất thời kích động, gạt Sở Diễm dẫn dắt 5000 quân tinh nhuệ đánh úp Gia Châu quan vào đêm, kết quả trúng kế của địch, toàn quân bị diệt. Nếu không phải Sở Diễm cảnh giác, phái ám vệ hộ y chu toàn, hiện giờ chỉ sợ y đã trở thành vong hồn dưới đao người Hung Nô.

“Điện hạ, người nhận sai với hoàng thượng đi.” Khuyên không được người lớn, ngược lại nhìn về phía người nhỏ, ai ngờ đôi phụ tử này cùng một bản tính, mềm không được cứng không xong.

Trầm mặc một hồi lâu sau, Sở Diễm mới nhạ giọng lên tiếng, “Ngày mai sau giờ Ngọ công thành, Xích Diễm, người đi bố trí một phen, ngày mai trẫm nhất định phải phá Gia Châu quan.” Sinh thần của Thiên Dao gần kề, hẳn muốn dùng giang sơn Hung Nô tế táng cho Thiên Dao.

Sau khi Xích Diễm rời đi, Sở Diễm mới cho Quân Ninh đứng dậy. Quỳ hơn một canh giờ, thân thể Quân Ninh có chút lão đảo, dù sao tuổi nhỏ, lại chịu ít kinh hãi trong trận chiến, sắc mặt khê biến thành hồng, bây giờ còn phát sốt nhẹ.

Sở Diễm đứng dậy, duỗi cánh tay kéo y vào trong ngực, bàn tay vuốt ve vàng trán khê nóng của y, ánh mắt đau lòng, “Đầu choáng váng sao? Một hồi trẫm lệnh cho ngự y tới khám cho con.”

“Quân Ninh chịu đựng được.” Quân Ninh đậm mặc trả lời.

“Đã biết sai rồi sao? Người làm chuyện lớn sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy.” Sở Diễm thấp giọng răn dạy.

“Nhi thần biết sai, phụ hoàng giáo huấn rất phải.” Từ đầu tới cuối, Quân Ninh cúi đầu cực thấp, không hề ngheh diện ánh mắt Sở Diễm. Sở Diễm biết, hài tử này thâm trách hẳn, thì cốt Thiên Dao chưa lạnh, hẳn lại muốn cưới công chúa Tây Kỳ làm phi, khó trách Quân Ninh không tiếp thu được, nhất thời khí huyết dâng lên, thừa dịp ban đêm đánh bất ngờ. Y chẳng qua là muốn để mạng lại Gia Châu quan, để cho người làm phụ thân như hẳn hối hận suốt đời sao.

Hài tử nhìn như thông minh nhưng cũng có lúc hồ đồ.

“Quân Ninh, đừng trách trẫm không cảnh cáo con, con tốt nhất giữ cái mạng này của mình, thâm cung hiểm ác, trẫm không có thời gian chăm sóc mọi người chỉ biết bỏ còn chưa biết đi kia của con. Nếu như con cảm thấy các cung phi khác sẽ xem nằng như con mình, xem như báu vật, con đại khái có thể buông tay trần thế.” Sở Diễm ôm y đến trên giường êm, chỉ thanh lãnh bỏ lại một câu như vậy, liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244: Đường về (2)

Quân Ninh ngã ngối trên giường, trong lúc tức giận đem gối mềm, hay chỉ cần là vật có thể ném được, đều ném hết xuống giường phát tiết.

Xích Diễm đẩy cửa vào, trong tay bưng một chén thuốc ấm. Trong quân không có thị nữ, thế nên sinh hoạt thường ngày của Quân Ninh đều do một tay Xích Diễm xử lý. Cảnh Khang đề yêu nhi tử này như mạng, nếu không cũng sẽ không lệnh cho ám vệ bảo hộ thái tử chu toàn.

“Điện hạ, uống thuốc đi.”

“Ừ.” Quân Ninh buồn bực đáp lại một tiếng, cũng không trì hoãn, bưng được lên uống cạn. Phụ hoàng nói không sai, nếu y chết, Khiết Nhi tuổi nhỏ, trong thâm cung người lừa ta gạt, căn bản không cách nào sống sót.

“Ngày mai đội ngũ đón dâu Tây Kỳ sẽ xuất phát?” Quân Ninh ôn hòa mở miệng.

“Vâng, hoàng thượng lo lắng an nguy công chúa Tây Kỳ, đã lệnh Văn tướng mang binh tiến đến nghênh đón. Nhiều nhất nửa tháng sẽ vào cung. Hoàng thượng đã sắc phong nàng làm Tĩnh quý phi.” Xích Diễm nói.

Quân Ninh khinh thường hừ lạnh, thâm nghĩ: ‘Sao không sắc phong làm hoàng hậu! Nghe nói Tây Kỳ xưa nay toàn nỷ nử, công chúa Tây Kỳ này lại càng là nỷ nhân khó gặp.’

Xích Diễm thấy sắc mặt Quân Ninh càng lúc càng khó coi, đành phải thở dài một tiếng giải thích, “Kỳ thật, hoàng thượng lấy công chúa Tây Kỳ cũng có ân tình khác. Thiết kỵ Đại Hân ta công phá Hung Nô, cho dù thể như chẻ tre, nhưng chung quy đại quân lặn lội đường xa, phạm vào tối kỵ quân gia. Tây Kỳ kê bên Hung Nô, đã sớm tỏ ý với Đại Hân, đã có hàng loạt quân nhu lương thảo được đưa tới trong đại quân ta. Cưới công chúa Tây Kỳ chẳng qua

là xoa dịu Tây Kỳ vương mà thôi.”

Quân Ninh vẫn lạnh lùng, y làm sao không biết công chúa Tây Kỳ chẳng qua là quân cờ để khống chế Tây Kỳ. Nhưng thi cốt mẫu thân y chưa lạnh, phụ thân y liền đón dâu khác, y làm sao có thể hoàn toàn quên hết thương nhớ được.

“Lại hơn tháng nữa là có thể khai hoàn hồi triều rồi.” Quân Ninh lại nói.

“Vâng.” Xích Diễm gật đầu, “Hung Nô vương đã dâng tấu chương thần phục, chỉ là không chịu đưa vương tử nhập kinh làm con tin, lúc Gia Châu quan mắt cũng không phải do ông ta quyết nữa rồi.”

Quân Ninh im lặng đứng dậy, tùy ý khoác kiện áo lông cáo lên người, đi ra khỏi lều. Xích Diễm biết ngăn cản không được, chỉ có thể nhận mệnh đi theo sau lưng y. Mà y vẫn chưa đi xa, chỉ đứng ngoài lều, trong màn đêm, ngửa đầu nhìn về phía tường thành Gia Châu quan bằng lãnh. Cho dù có bồi táng giang sơn Hung Nô, mẫu thân y cũng không trở về bên cạnh y được nữa rồi. Mà y rõ ràng đã chết tâm, lại phải thay mẫu thân sống cho thật tốt. Quân Ninh nghĩ, cuộc đời này, y liền đoạn tuyệt hai chữ ‘tình yêu’, vô tình vô dục, mới sẽ không làm tổn thương mình.

Hôm sau, không chút bất ngờ, đại quân công phá Gia Châu quan, nhưng trận chiến ấy thảm thiết, tướng sĩ Gia Châu quan liêu chết hộ thành, quân đội Đại Hàn thương vong nặng nề. Quân Ninh trong chiến trận bị mũi tên bay tới làm bị thương, tuy không có gì đáng ngại, cũng đủ khiến cho Sở Diễm tức giận. Phá thành xong, Sở Diễm hạ lệnh đem đầu chủ tướng Gia Châu quan treo ở đầu thành thị chúng, cũng tàn sát hàng loạt dân trong thành ba ngày, thị uy với Hung Nô vương.

Nhất thời, Gia Châu quan máu chảy thành sông, tiếng kêu khóc khắp nơi. Vào đêm, trời hạ một trận tuyết lớn, mai táng máu đỏ tươi, cũng che giấu toàn bộ tội ác.

Lúc Thiên Dao dẫn theo Dương Vân đuổi tới, mọi chuyện đã định. Thiên Dao đứng trước Gia Châu quan trầm mặc thật lâu, mới nói với Dương Vân, “Hồi kinh đi.”

Dương Vân mặc dù nhìn nàng lớn lên, lại càng ngày càng đoán không ra tâm tư nàng. Chỉ là, đối với mệnh lệnh của nàng vẫn nghe theo vô điều kiện. Ngày hôm sau, các nàng liền thuê xe ngựa chạy về đế đô. Nhân dịp đông chí, cả một đường đều là tuyết đọng thật dày, chạy hơn mười ngày đường mới tới vùng ngoại ô đế đô. Hàn độc trên người Thiên Dao vốn chưa loại bỏ hoàn toàn, mấy ngày liền chạy đi, ăn gió nằm sương, lại nhiễm phong hàn, hàn độc phát tác, hai người đành phải ở khách điểm ngoại ô tìm nơi ngủ trọ.

Trong khách điểm phần lớn là sĩ tử nhập kinh đi thi, Thiên Dao mới nhận ra, hơn tháng sau, là kỳ thi Hương ba năm một lần. Đại Hàn mặc dù có chiến sự, nhưng không bỏ qua kỳ thi này. Thiên Dao thay đổi một thân nam trang trắng thuần, trái lại có dáng vẻ sĩ tử, trong tiểu điểm nhỏ, trò chuyện thật vui với vài vị sĩ tử vào kinh đi thi. Trong đó có một người thư sinh tên là Đỗ Tử Mặc, hợp với Thiên Dao nhất, hai người thường xuyên nâng cốc nói cười.

Dáng vẻ Đỗ Tử Mặc thanh tú, đích xác là tài hoa sáng suốt, tài trí hơn người, Thiên Dao nghĩ, kim khoa Trạng Nguyên đại khái đã là vật trong tay hắn. Tuy gia thế Đỗ Tử Mặc này thường thường, lại có một vị hôn thê xinh đẹp như hoa, nàng gọi là Nguyệt Nga, là biểu muội Đỗ Tử Mặc, trong nhà không người thân, liền theo Đỗ Tử Mặc nhập kinh đi thi, chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của hắn.

Nguyệt Nga này cực kỳ thông minh, hoặc là nữ tử trời sinh đều nhạy bén, nàng cảm nhận được Thiên Dao nữ giả nam trang, ban đầu vẫn không vạch trần, nhưng lúc Thiên Dao càng ngày càng thân với Đỗ Tử Mặc, sắc mặt Nguyệt Nga cũng càng lúc càng khó coi. Có một ngày, sau giờ Ngọ, Thiên Dao ở ven hồ thưởng trà ngắm cảnh, Nguyệt Nga không mời tự đến.

“Tur Đồ công tử hữu lễ.” Nguyệt Nga cúi người cúi đầu. Tur Đồ Hàm là tên giả Thiên Dao dùng lúc này.

“Nguyệt Nga cô nương không cần đa lễ, không nghĩ cô nương cũng thích cảnh đẹp trong hồ, vậy thì cùng ngồi đi. Cô cô, dâng trà cho Nguyệt Nga cô nương.” Thiên Dao trái lại vô cùng khách sáo.

Thiên Dao chỉ chung tình với một loại trà, trà là Hoàng Sơn Ngân Châm tốt nhất, nước cũng là sương mai buổi sáng hứng được, vào miệng ngọt lành, răng môi lưu hương. Nguyệt Nga khẽ ngăn người, chỉ cảm thấy trà này thật giống người trước mặt, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

“Đa tạ trà của Tur Đồ công tử.”

“Nguyệt Nga cô nương không cần khách khí, cô và ta quen biết một thời gian, ta cùng Đỗ huynh lại là bằng hữu tri kỷ, cô là vị hôn thê của huynh ấy, đương nhiên cũng là khách quý của tại hạ.” Thiên Dao không nhanh không chậm mỉm cười nói lời khách sáo.

Mà sắc mặt Nguyệt Nga vẫn như cũ nhìn không tốt lắm, thậm chí lạnh: “Quen biết chẳng qua mới hơn tháng, cũng được xưng là bằng hữu tri kỷ?” Tur Đồ Hàm này quả nhiên là tự nhiên. “Vừa nhìn liền biết công tử xuất thân phú quý, ta cùng với biểu ca xuất thân hàn vi, chỉ sợ treo cao không nổi.”

“Phật nói rằng: Chúng sinh bình đẳng, sao lại phân phú quý ti tiện, ta cùng Đỗ huynh hợp tính nhau, có thể nói chỉ hận không gặp sớm, tất nhiên sẽ không chê xuất thân Đỗ huynh, trái lại Nguyệt Nga cô nương không cần quá tự coi nhẹ mình.” Thiên Dao tùy ý phẩm trà trong chén, nàng đương nhiên hiểu ý đồ của Nguyệt Nga khi đến, lại vẫn ra vẻ như không biết treu đùa nàng. Tâm tư Nguyệt Nga đơn thuần, nhanh nhẹn nhanh miệng, Thiên Dao vẫn rất thích, nàng cùng Đỗ Tử Mặc quả thật là một đôi trời đất tạo nên.

Nguyệt Nga hiển nhiên tức không nhẹ, cả gương mặt đều đã trắng xanh rồi. May mà không tiếp tục quanh co. “Người sáng không nói lời tối. Tur Đồ công tử, không, có lẽ nên là Tur Đồ tiểu thư, mặc dù Nguyệt Nga không biết được thân phận bối cảnh của cô, nhưng từ chi phí cơm áo cũng nhìn ra được xuất thân không phú tức quý, miếu nhỏ Đỗ gia nhà chúng ta chỉ sợ dung không được tôn đại Phật cô. Huống chi, ta cùng với biểu ca từ nhỏ đã đính ước, cuộc đời này tất nhiên không phải biểu ca không lấy làm chồng. Những thời gian này ở chung, Nguyệt Nga nhìn ra được Tur Đồ tiểu thư cũng là

người có ngao khí, nói vậy sẽ không muốn cùng người khác hầu chung một chồng đi.”

“Hóa ra Nguyệt Nga cô nương lo lắng chính là việc này à.” Thiên Dao làm bộ tỉnh ngộ, lại càng khiến Nguyệt Nga tức giận không nhẹ. Nàng, nàng rõ ràng là giả vờ ngu ngốc. Nguyệt Nga thầm lo lắng không yên, chẳng lẽ vị Tư Đồ tiểu thư này quả thật có ý với biểu ca nhà mình sao!

Thiên Dao lại cười, hiểu rõ đạo lý một vừa hai phải, “Nói vậy không nguyên cùng người hầu chung một chồng là tiểu thư Nguyệt Nga chăng.”

Nguyệt Nga cắn môi, buồn bực trả lời đúng vậy.

Thiên Dao nhẹ cười, ánh mắt chậm rãi dời về phía mặt hồ yên tĩnh, ánh mắt trong suốt nhưng lại cảm nhiễm sầu bi. “Mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau. Luôn luôn là tâm nguyện của nữ tử trong thiên hạ. Đáng tiếc, phu quân ta, nữ nhân của hắn thật sự nhiều lắm. Rồi nhà lâu rồi, rất nhiều chuyện ta đã nhớ không rõ. Nhưng chờ đợi từ đêm tối tới bình minh, lại đợi không được người trong lòng, mùi vị nhất định rất khổ sở.”

“Cô, cô có phu quân rồi hả?” Nguyệt Nga chấn kinh há to miệng, ánh mắt nhìn Thiên Dao từ trên xuống dưới. Nàng nhìn qua bất quá hai mươi tuổi, lại giống như một câu đố. Thử hỏi đã làm vợ người, sao lại trôi giạt khắp nơi.

Thiên Dao trầm mặc hồi lâu, ánh mắt mờ mịt rơi vào một chỗ giữa hồ, bộ dáng đăm đăm làm cho người ta tự dưng đau lòng. Nguyệt Nga nhấp môi dưới, nhút nhát mở miệng hỏi, “Phu quân Tư Đồ tiểu thư không tốt với cô sao?”

Thiên Dao bất đắc dĩ cười, “Thế nào là tốt, thế nào là không tốt? Ta đã không nhớ rõ rồi.” Giọng nói nàng trong trẻo chua xót.

“Thực xin lỗi, là Nguyệt Nga khơi lại chuyện thương tâm của tỷ tỷ.” Nguyệt Nga hơi áy náy mở miệng.

Thiên Dao ngoái đầu nhìn lại, lại nói, “Lòng dạ Đỗ huynh ngay thẳng, không phải người bội tình bạc nghĩa. Ta tiếp cận các người thực có mục đích khác, không phải như Nguyệt Nga cô nương tưởng tượng như vậy. Ta cũng không hại các người, còn về nguyên do trong đó, ngày khác ta chắc chắn nói rõ.”

Nàng mắt trí nhớ, đã không còn là Thẩm Thiên Dao trước kia. Huống chi, Dao phi đã qua đời, hoàng cung há là nơi nàng muốn vào thì vào. Bây giờ, nàng muốn bằng chính cố gắng của mình, từng bước một trở về bên cạnh hắn.

“Nguyệt Nga nhìn ra được tỷ tỷ là người lương thiện, tỷ tỷ không muốn nhiều lời, Nguyệt Nga cũng sẽ không hỏi nhiều. Hôm nay là Nguyệt Nga đường đột, mong tỷ tỷ thông cảm.” Nguyệt Nga đứng dậy, nhẹ nhàng cúi đầu, tuy xuất thân hàn vi, nhưng cũng không thiếu sự hiền thực của tiểu thư khuê các.

Thiên Dao cười, đưa tay ý đỡ nàng dậy. “Muội muội quá lời rồi. Nửa tháng sau là ngày thi toàn quốc, muội muội không đi đốc thúc Đỗ huynh đọc sách, còn có thời gian rảnh rồi tới nói lời khách sáo với ta sao?”

“Tỷ tỷ nói phải.” Nguyệt Nga dịu dàng đáp lời.

Thiên Dao vẫn mỉm cười, khẽ tai nói nhỏ, “Đỗ ca ca của muội đúng là có tài làm Trọng Nguyên, muội liền chờ làm Trọng Nguyên phu nhân đi.”

“Tỷ tỷ chỉ biết đùa cợt ta.” Nguyệt Nga đỏ bừng má, bước nhanh rời đi.

Thiên Dao nhìn bóng lưng không ngừng đi xa của nàng, trong lòng nhất thời ngổn ngang. Nếu như nàng cùng Sở Diễm chỉ là phu thê bình thường, có phải cũng sẽ giống như Đỗ Từ Mặc cùng Nguyệt Nga cầm tay, đơn thuần đơn giản mà yêu!

“Thiếu chủ, sắc trời không còn sớm. Ban đêm lạnh, thân thể người yếu ớt, vẫn sớm trở về đi.” Dương Vân cầm trong tay áo lông cáo dày nặng đắp lên vai nàng, lo lắng mở miệng.

Thiên Dao mỉm cười, không tự chủ được khẽ ho, một lúc sau, mới nói, “Cô cô, có phải người cũng thấy A Dao càng ngày càng vô dụng, thân thể ốm yếu này khiến người rầu rĩ cực kỳ.”

Dương Vân không nói, giữa trán lại có phần buồn bực, thầm nghĩ: “Thân thể yếu ớt này của thiếu chủ còn không phải do Cảnh Khang để ban tặng.” Nam nhân kia, giống như quất hấn Dương Vân cũng chưa hết giận.

“Thiếu chủ không thể làm gì khác hơn điều dưỡng, sức khỏe tự nhiên sẽ chuyển biến tốt đẹp, hà tất hối tiếc tự oán.”

Thiên Dao lắc đầu bật cười, bàn tay trắng đặt lên cánh tay Dương Vân, “Đích thật là lạnh, cô cô, chúng ta trở về đi. Ngày mai, đại quân nên hồi kinh rồi.”

“Được.” Dương Vân cung kính đáp lời, lại bổ sung một câu, “Ngày mai là sinh thần của thiếu chủ.”

Thiên Dao khẽ cười khổ, ngày mai, cũng là đêm động phòng hoa chúc của Sở Diễm cùng công chúa Tây Kỳ.

Hôm sau, đại quân chậm rãi vào đế đô, từ sa trường trở về, một đường vượt mọi chông gai, mang theo khí chất thị huyết. Đại quân không thể tiến vào nội thành, được đế vương dẫn về cung, bất quá là 3000 Ngự Lâm quân mà thôi. Tuy là như vậy cũng đủ làm rung động đế đô.

Do cửa thành thông hướng cửa cung, người đi đường chen chúc hai bên đường, tuy chiến tranh khiến cho dân chúng trôi giạt khắp nơi, mà Đại Hàn lại thu phục Hung Nô, về sau Hung Nô biến thành lãnh thổ Đại Hàn, con dân Đại Hàn quả nhiên thấy hạnh diện.

Thiên Dao toàn thân áo dài trắng thuần, tóc dài búi cao, cách ăn mặc của nam tử. Nàng bao trọn gian phòng nhỏ lầu hai Đắc Nguyệt lâu, nơi này đúng là vị trí tốt nhất nhìn đại quân vào thành. Đỗ Tử Mặc cùng Nguyệt Nga cũng cảm thấy hết sức hứng thú với việc khảo quân, cùng đứng chung ở lầu hai quan sát.

Sau tiếng kèn ‘hự hự’ vang lên, chỉ thấy Ngự Lâm quân chậm rãi vào thành, hoàng kỳ khoe khoang tung bay trong gió. Sở Diễm toàn thân áo giáp vàng, cười trên tuần mã, dưới vãn võ bá quan quý lạy, một đường tiến vào hoàng thành. Nơi đi qua, quan viên dân chúng hô to ‘Ngô hoàng vạn tuế’, khí thế này quả thật rung chuyển trời đất.

Thiên Dao khoanh tay đứng, lặng im không nói. Ngăn cách bởi khoảng cách xa xôi, nàng không thấy rõ vẻ mặt hắn, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được băng hàn cùng sát khí nghiêm trang. Tư thế hào hùng, đao quang kiếm ảnh, chung quy là nam nhân thiên hạ. Cờ xí rêu rao kia là dùng máu tươi của người Hung Nô tể điện. Thiên Dao không cách nào quên được cảnh tượng thê thảm khi hàng loạt dân trong thành Gia Châu bị tàn sát ba ngày, máu chảy thành sông.

Nàng neoh đôi mắt đẹp lại, thâm sâu ngóng nhìn phương hướng Sở Diễm. Hắn từng bước một đi lên đài cao, quan sát chúng sinh, toàn thân kim hoàng dưới ánh mặt trời rực rỡ sáng quắc, giống như ma quỷ thị huyết đi ra từ địa ngục, thậm chí trong không khí đã tràn ngập mùi máu tươi. Bàn tay Thiên Dao dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, nhất thời lại quên hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 245: Làm sao bây giờ, ta nhớ nàng

“Biểu ca, đó chính là Cảnh Khang đế sao? Nguyệt Nga vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nam tử tuần mỹ như vậy, giống như thần tiên cao cao tại thượng.” Nguyệt Nga đơn thuần, nửa đùa nửa thật nói.

Sắc mặt Đỗ Tử Mặc trầm lại, nhẹ giọng trách cứ, “Đừng vội bình luận đế vương, cẩn thận họa là tự miệng mà ra.”

“Vâng, Nguyệt Nga biết sai rồi.” Nguyệt Nga khom người cúi đầu, nghịch ngợm thề lưỡi. Đỗ Tử Mặc sùng nịch duỗi cánh tay ôm lấy eo nàng, khẽ vào lỗ tai nói nhỏ vài câu, khiến Nguyệt Nga cười nhẹ một hồi.

Thiên Dao dùng đuôi mắt liếc bọn họ một cái, rất nhiều khi nàng là hâm mộ, thậm chí ghen tỵ. Hoàng quyền địa vị, vinh hoa phú quý, thường thường chỉ là nhất thời. Rất nhiều người, bọn hắn hèn mọn khốn cùng nhưng lại vui vẻ. Mà Thiên Dao, vẫn không có cơ hội làm một người vui vẻ.

Khao thường tam quân cũng không trì hoãn quá nhiều thời gian, sau khi cửa cung mở ra, bóng dáng kim hoàng kia từ từ biến mất trong tầm nhìn.

“Chúng ta trở về đi, hơi lạnh rồi.” Nguyệt Nga nói xong, theo bản năng khép lại áo choàng trên người. Đỗ Tử Mặc ôn nhuận cười, cởi áo ngoài bao lấy nàng, ôn nhu cười, “Muốn tới thấy mặt rồng chính là muội, hiện tại muốn đi về cũng là muội, thực hết cách với muội.” Hắn dứt lời, đảo mắt nhìn về phía Thiên Dao, “Tư Đồ hiền đệ cũng nên quay về khách điểm đi, trời giá rét, đừng để cảm nhiễm phong hàn.”

“Đỗ huynh cùng Nguyệt Nga muội muội đi trước đi, chút nữa ta sẽ quay về.” Thiên Dao cười, vẫn cô đơn đứng tại chỗ. Sự náo nhiệt từ từ tán đi, toàn bộ khôi phục lại bình thường, thậm chí trong mắt Thiên Dao, hóa thành một mảnh thê lương. Phía sau, một đôi tay già nua phủ thêm áo lông cáo dày lên vai nàng. Thiên Dao nhẹ cười, nhẹ giọng nói, “Cảm ơn, cô cô.”

“Đều đã đi hết rồi, thiếu chủ vẫn nên trở về đi. Người không thương chính mình thì ai sẽ thương người?” Dương Văn bất đắc dĩ thở dài, “Cảnh Khang đế hiện giờ đã ở trong cung, thiếu chủ muốn làm sao thì làm thế đó. Vì sao vẫn còn phiền muộn như vậy, người như vậy, thuộc hạ nhìn mà đau lòng.”

Thiên Dao ngoái đầu lại cười, trong nụ cười đích thật là chua xót, “Hiện giờ ta đã không phải là Dao phi, hoàng cung này cũng không phải nói vào là có thể vào.”

“Chỉ là hoàng cung mà thôi, thuộc hạ nguyện vì thiếu chủ đi một chuyến.”

“Nếu hắn trở lại, tôi nay nên cùng công chúa Tây Kỳ động phòng hoa chúc mới đúng, cô cô đi, chẳng phải phá hủy hứng thú của người ta.” Thiên Dao hơi cười suy tư, nhưng nụ cười chua xót càng nhiều. “Cô cô, có lẽ người sẽ cảm thấy A Dao cố chấp, nhưng bây giờ, ta muốn từng bước một trở về bên cạnh hắn.”

“Cho nên, người mới tiếp cận Đỗ Tử Mặc?” Dương Văn dĩ nhiên không ngạc nhiên, nếu không bà cũng không nắm giữ chức Tả sử U Minh cung.

Thiên Dao cười, từ chối cho ý kiến.

Vào đêm, trong Vị Ương cung, Sở Diễm cúi long bào mình hoàng, toàn thân áo dài xanh nhạt, ngồi ở trong vườn, bóng dáng thê lương. Trên bàn bày vài món ăn cùng điểm tâm tinh xảo, đều là những món nàng thích. Sau chàng vạng, thời tiết liền âm trầm, vào đêm, có bông tuyết nhỏ vụn lay động theo gió, tuyết im lặng rơi, rơi vào trên trà bánh ẩm áp, nháy mắt liền biến mất. Sở Diễm một tay nắm bầu rượu bạch ngọc, một ly, tự rót uống một mình. Nữ Nhi Hồng thượng hạng, uống vào sẽ say, hắn nghĩ nếu say sẽ không đau lòng, nhưng mà, vì sao càng say, đau đớn lại càng rõ ràng!

“Dao Nhi, tuyết rơi rồi. Vì sao vào sinh nhật nàng luôn có tuyết rơi?” Hắc vô lực nhếch khóe môi, ngửa đầu, lại là một ly rượu mạnh vào bụng. Vươn tay để cho bông tuyết rơi vào giữa lòng bàn tay, hoà tan, biến thành một giọt nước long lanh, thật giống như nước mắt biệt ly, “Dao Nhi, nàng giống như tuyết vậy, lúc nào cũng không nhiễm nửa phần bụi trần thế gian.”

Tuyết trắng tinh rơi vào lòng bàn tay sẽ hoà tan. Sở Diễm nghĩ Thiên Dao chính là bông tuyết, hẳn muốn che chở nàng trong lòng bàn tay, dùng lực giữ lại, lại ngược lại phá hủy nàng. Lúc yêu đã thành thương tổn, hẳn còn có thể dùng cái gì để yêu nàng!

Trên bàn bày hai ly rượu, hai cái đĩa ngọc, màu trắng thuần, nàng thích màu trắng, phần lớn nữ trang trong cung đều là chất ngọc trắng, đối với Thiên Dao, hẳn không chút bần xỉn. Hắc có thể cho, cho dù là sinh mệnh, hẳn cũng không tiếc. Nhưng mỗi một lần hy sinh đều là nàng, người buông tay trước cũng là nàng, hơn nữa, nàng chưa bao giờ hỏi qua ý nguyện của hắn, cũng không quản hắn nguyện ý hay không, chưa bao giờ nghĩ tới, mất đi nàng, hắn có thể đau hay không.

Sở Diễm cầm đĩa bạc, gấp một khối bánh quế đặt vào trong đĩa hình bướm đối diện, lại cười nói, “Dao Nhi, đây là điểm tâm nàng thích ăn, nhìn xem, ta có nhớ làm hay không?” Hắc muốn thay đi bóng hình, lại gấp chút đồ ăn đặt vào trong đĩa. Giọng nói vẫn ôn nhuận như nước, nhưng trả lời hắc chỉ có tiếng gió gào rít. Sở Diễm nhíu mày, giữa trán mang theo chút thấp thòm, lại nói, “Là ta nhớ làm sao? Nàng mắng ta đánh ta đều được, chỉ là đừng không để ý ta? Dao Nhi...”

Bàn tay hắc che ngực, chậm rãi cúi đầu, khóe môi nở nụ cười khổ. Nếu có thể, thật hy vọng vẫn tiếp tục lừa mình dối người, lừa gạt bản thân nàng còn đang ở đây, lừa gạt bản thân nàng còn có thể trở về. “Dao Nhi, làm sao bây giờ? Ta nhớ nàng.” Hắc hướng bàn tay lên không trung, trước mắt tựa hồ xuất hiện hình ảnh mơ hồ của nàng, nhưng bàn tay chỉ tóm được không khí lạnh băng. Dao Nhi của hắc, mất rồi, rốt cuộc không thể về nữa...

Tuyết rơi không ngừng nghỉ, cảm bào xanh nhạt trên người hắc phủ một tầng sương lạnh. Tiếng bước chân Lư Trung nhỏ vụn từ xa lại gần, hai tên tiểu thái giám đi phía sau ông, trong tay bưng hai mâm lớn, trên mâm là hũ phục đồ thẩm.

“Hồi bẩm hoàng thượng, lễ sắc phong công chúa Tây Kỳ đã hoàn tất, ban thưởng ở Tường Hòa cung, hoàng thượng, người nên đi giá rồi.” Giọng nói Lư Trung không lớn, sợ chọc giận đế vương.

“Không phải sắc phong nàng là Tĩnh phi sao? Còn phiền trăm làm gì?” Trong giọng nói Sở Diễm có chút không kiên nhẫn, lại có vài phần trẻ con. Lư Trung chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra trên trán, lời nói nghẹn trong cổ họng, lại không dám mở miệng. Đành phải đứng tại chỗ, tiến không được lùi cũng không xong.

“Thế nào? Còn có việc?” Sở Diễm lạnh lùng lườm ông một cái, lại rót một ly rượu, uống một ngụm nhỏ. Mà lúc này, tâm đã vô cảm, rượu này lại càng vô vị. “Biển, đừng ở chỗ này chường mắt trăm.”

Lư Trung dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, nhưng không thể không miễn cưỡng mở miệng. “Hoàng thượng, hôm nay hành lễ sắc phong cho Tĩnh phi, theo lệ thường người cần tới qua đêm trong Tường Hòa cung của Tĩnh phi.” Ông vừa nói vừa lệnh thái giám sau lưng chuyển hũ phục lên.

Sở Diễm lạnh lùng lườm hũ phục đồ chói mắt, một cước đá văng, lạnh giọng quát lớn, “Đồ hỗn trướng, đem những thứ này đi. Dao Nhi không thích nhất là những màu sắc chói mắt.” Vô tri vô giác, trong đầu hắc lại hiện lên tình cảnh thành thân ngày ấy. Đêm động phòng, nàng không kiên nhẫn cời hũ phục, một thân y phục lụa mỏng trắng thuần.

“Hoàng thượng.” Lư Trung lão đảo quỳ xuống, lời nói thành khẩn: “Hoàng thượng, thân phận Tĩnh phi không giống cung phi thông thường, nàng dù sao cũng là công chúa Tây Kỳ, là quân cờ chúng ta không thể bỏ Tây Kỳ, cho dù hoàng thượng không thích, vẫn nên làm bộ. Nếu như hoàng thượng mệt mỏi, không bằng lão nô lệnh ám vệ ra về...”

“Lư Trung.” Sở Diễm thấp giọng gọi một tiếng, thong thả buông ly rượu trong tay ra, bởi vì say rượu mà mắt phượng mê ly, ánh mắt kia thâm thúy lại thanh lạnh “Lư Trung, từ khi nào ngươi lại biết quyết định thay trăm rồi hả?”

“Lão nô không dám.” Lư Trung quỳ trên đất lo lắng bất an nói.

“Sở trường của hoàng thất Tây Kỳ là dùng mị thuật cùng dịch dung thuật, nếu như tìm người dịch dung thành trăm, khó bảo đảm công chúa Tây Kỳ nhìn không ra sơ hở, ngược lại khéo quá hóa vụng.” Sở Diễm hồ hững giải thích, cũng phất tay áo với Lư Trung, “Ngươi đi nói cho nàng ta, nói trăm bị thương trên chiến trường, không cách nào làm chuyện phụ thê, để cho nàng chờ.”

“Vậy..... Lão nô tuân chỉ.” Lư Trung không dám lại làm trái thánh ý, đành phải chấp tay lui xuống. Xem ra công chúa Tây Kỳ có thể đợi.

Bị Lư Trung phá hủy hứng trí, Sở Diễm cũng không còn tâm tình tiếp tục uống rượu, lão đảo thoáng đứng dậy, đi về hướng điện, toàn bộ trong Vĩ Ương cung, vẫn là bộ dáng khi nàng còn, chưa từng có chút thay đổi nào. Sở Diễm ngồi trên nệm êm, đá tung hài vó, nằm ngả xuống giường, giữa đệm chân tựa hồ còn sót lại hương vị thuộc về nàng, nhàn nhạt, mang theo hương thơm như có như không. Sở Diễm dùng thời gian để học thương nhớ, vốn tưởng rằng, một trận mưa đêm Giang Nam kia, hẳn rốt cuộc có thể ôm chặt nàng trong lòng một đời một kiếp. Nhưng chỉ một cái xoay người không lưu tâm, hẳn lại một lần nữa đánh mất nàng.

Mà bây giờ, hẳn làm sao mới tìm được nàng trở về? Trên đường hoàng tuyền, dưới cầu Nại Hà, nàng còn có thể chờ hắc sao!

Nội điện vốn một mảnh tối đen, lại đột nhiên xuất hiện ánh đèn dầu mờ nhạt. Quân Ninh toàn thân cảm bào bàn long tám móng trắng thuần, đi lại vững vàng vào trong nội thất. Mà đối với sự xuất hiện của y, Sở Diễm không có chút kinh ngạc nào, chỉ trong veo mà lạnh lùng ném ra hai chữ. “Đã đến.”

“Ừm.” Quân Ninh buồn bực đáp lại, ngồi xuống ở một bên giường, sau đó hai người trầm mặc. Bọn họ chẳng qua là ở trong cùng một gian phòng, hoài niệm cùng một người, tham lam nhớ lại tất cả kỷ ức về nàng.

“Sao lại không đi Tường Hòa cung, Tĩnh phi nương nương của người đang chờ a.” Quân Ninh ôn hoà mở miệng, trong giọng nói mang theo chua xót.

Sở Diễm nghe xong bật cười, thật không hề bụng. Đứng dậy đi tới trước người Quân Ninh, sủng nịch xoa xoa tóc y, “Nghĩ trăm vô tình như vậy sao! Thi cốt mẫu thân con chưa lạnh, trăm liền ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực!” Nếu hắn thật sự làm như vậy, đừng nói Quân Ninh, chỉ sợ chính hắn cũng phải khinh thường bản thân rồi.

“Khiết Nhi đã ngủ chưa? Nghe nói con luôn dỗ nàng.” Sở Diễm lại mở miệng hỏi, từ khi hồi cung, hắn chưa một lần nhìn hải tử kia. Hắn không đành lòng, cũng không dám, nàng quá giống Thiên Dao, thấy, chỉ càng thêm đau lòng.

“Không biết vì sao hôm nay muội muội khóc dữ dội, con ôm muội ấy cả ngày, muội ấy cũng khóc trong lòng con cả một ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đáng thương. Vào đêm cổ họng khò khè mới ngủ trong lòng con. Hôm nay là ngày đại hi của Tĩnh phi nương nương, tiếng đàn sáo pháo trúc không ngừng, con sợ quấy nhiễu muội ấy, liền dẫn muội ấy vào Đông cung.” Quân Ninh không nhanh không chậm giải thích, cả một ngày, tiểu Khiết Nhi khóc đến trái tim y đều tan nát.

“Con bé không có chuyện gì thì tốt, đợi lớn chút nữa, hiểu chuyện một chút, sẽ không nháo vậy.” Sở Diễm nhạt giọng nói. Án đường u sầu. Hắn bỏ lỡ Quân Ninh trưởng thành, vốn muốn bù lại cho Khiết Nhi. Hắn muốn nhìn hải tử của mình và Thiên Dao, từ một đứa bé trong tã lót, từng chút từng chút lớn dần thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. Nhưng mà, Thiên Dao mất, hắn cũng không có dũng khí tiếp tục đối mặt.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Tĩnh phi nương nương ở ngoài điện cầu kiến.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói khàn khàn của Lư Trung, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ.

Sở Diễm hừ cười một tiếng, xem ra công chúa Tây Kỳ này cũng không phải đèn cạn dầu. Hắn không đáp ứng, mà chỉ cần hắn không mở miệng, nữ nhân kia cũng không dám xông vào. Mà hắn giữ bình thân, Quân Ninh lại không bình tĩnh được như hắn. Chỉ thấy y đứng dậy, ‘ầm’ một tiếng đẩy cửa ra, ngay cả Lư Trung ngoài cửa cũng sợ không nhẹ, thái tử điện hạ chưa từng nổi giận.

“Điện hạ.” Lư Trung chấp tay nói.

Quân Ninh tiến lên hai bước, mắt phượng tuyệt mỹ lạnh lẽo, lẳng lặng đánh giá nữ tử yên lặng quỳ trước điện Vị Ương cung, nàng toàn thân hi phục đỏ thắm, trên đầu mũ phượng lông trắng, một viên dạ minh châu to như mắt trâu khảm trên mũ phượng, trong đêm tối tỏa ra ánh sáng sâu xa, nữ tử này vốn cực đẹp, tại trời đêm lại càng nổi bật, lộ ra sức quyến rũ động lòng người.

Quân Ninh nhíu mi tâm lại, thờ ơ nhìn Lư Trung ở một bên. “Bốn vương từng nói không được để nữ nhân khác bước vào Vị Ương cung nửa bước, là trí nhớ Lư tổng quản quá kém hay là căn bản không xem lời bốn vương nói ra gì?”

Lư Trung sợ hết hồn, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống đất. Thái tử điện hạ rất ít khi nổi giận, lại giống phụ hoàng y, có một cỗ khí thế không giận mà uy, làm cho người ta không dám xem nhẹ.

“Người đâu, trọng trách thủ vệ hôm nay 100 trọng, đuổi ra khỏi cung. Phạt Lư tổng quản bổng lộc nửa năm, răn đe.” Quân Ninh phất tay áo một cái, lạnh giọng mở miệng.

“Lão nô đa tạ điện hạ khai ân.” Lư Trung run rẩy dập đầu, cửa cung, chỉ nghe được vài tiếng cầu xin tha thứ liền im bật. Quân Ninh nheo mắt phượng, lạnh lùng rơi vào trên người công chúa Tây Kỳ.

“Bốn vương khuyên Tĩnh phi nương nương vẫn là hồi cung trước đi, hôm nay phụ hoàng có thương tích trong người, không tiện hành sự. mong Tĩnh phi nương nương an tâm chờ nóng vội, kiên nhẫn chờ đợi, nếu như lại hồ nháo chọc giận phụ hoàng, đối nương nương cũng không có lợi.”

Sắc mặt công chúa Tây Kỳ lúc đó lúc trắng, đứng ở trước mặt nàng rõ ràng là một hải tử sáu tuổi, khí chất thanh lãnh cùng khả năng ăn nói như từng chữ thấy máu, cho dù là người trưởng thành cũng không theo kịp y nửa phần. Nàng khẽ khom người, mở miệng nói, “Thái tử điện hạ sợ là xuyên tạc ý tứ bản cung, bản cung tới đây không phải cố tình gây sự, mà là thỉnh cầu hoàng thượng mà thôi. Bản cung theo Tây Kỳ lấy chồng ở xa tới đây, vì đạt thành hai nước lâu dài hòa bình. Hôm nay là ngày bản cung phong phi, hoàng thượng lại chẳng quan tâm bản cung, chẳng lẽ cảm thấy Tây Kỳ ta là nước nhỏ thì có thể khi dễ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Môn sinh thiên tử

Mây kiếm Quân Ninh thâm thúy nhếch lên, trong giọng nói đã xen lẫn chút không kiên nhẫn, “Vừa nãy bốn vương đã nói rất rõ ràng, thương thế phụ hoàng chưa lành, hôm nay không tiện động phòng với Tĩnh phi nương nương. Chẳng lẽ Tĩnh phi phòng không tịch mịch có mấy ngày cũng không nguyên sao?”

“Người...” Công chúa Tây Kỳ dù sao cũng là nữ tử chưa biết mùi đời, gương mặt xấu hổ đến đỏ bừng, trái lại sắc mặt Quân Ninh như thường, bình tĩnh như băng.

“Cho dù hoàng thượng có thương tổn trong người, cũng nên ở trong Cảnh Dương cung dưỡng thương, bản cung là phi tử của đế vương, có trách nhiệm ở bên hầu hạ, thái tử điện hạ lại tìm mọi cách ngăn trở, không biết đây là ý gì?” Công chúa Tây Kỳ thật đúng là không phải loại người dễ bắt nạt, “Bản cung nghe nói Dao phi ở Vị Ương cung nhận muôn vàn sủng ái, nhưng cho dù hoàng thượng sủng ái, nàng cũng đã là người chết rồi. Tuồng niệm nhiều thì có thể thế nào, vẫn còn không phải để cho người sống xem!”

“Người hâm mộ! Người không có tư cách bình luận về mẫu thân ta.” Tuấn nhan bình tĩnh như nước của Quân Ninh rốt cục bị phá vỡ, “Người đâu, mời Tĩnh phi nương nương ra khỏi Vị Ương cung.”

Vài tên Ngự Lâm quân đi nhanh vào, chắn trước người công chúa Tây Kỳ, coi như cung kính cúi người, “Nương nương, mời người rời khỏi Vị Ương cung, đừng để thuộc hạ khó xử.”

Sắc mặt công chúa Tây Kỳ trở nên cực kỳ khó coi, một gương mặt tuyệt mỹ méo mó biến hình. Giọng nói hơi cao một chút, “Trong thiên hạ hẳn là vương thổ, không có mệnh lệnh hoàng thượng, các người không có tư cách đuổi bản cung ra ngoài.”

“Này...” Ngự Lâm quân khó xử, ngược lại nhìn về phía Quân Ninh ở sau lưng, chỉ thấy y khoanh tay đứng, không có chút thoái nhượng, nhất thời, không khí trở nên căng co. Đúng lúc này, trong phòng truyền đến một giọng nói trầm thấp mà hơi ám khàn.

“Ninh Nhi, bên ngoài quá ồn, để cho bọn họ đều lui cả đi, hôm nay trẫm không gặp bất cứ ai.”

“Vâng, phụ hoàng.” Quân Ninh chấp tay đáp lại. Xoay lại nhìn về phía công chúa Tây Kỳ, “Tĩnh phi nương nương, hoàng mệnh đã hạ, người vẫn nên đi đi, kháng chỉ bất tuân là tội lớn.”

Công chúa Tây Kỳ hiển nhiên không cam lòng, tiến lên một bước, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống trước cửa phòng, nhút nhát mở miệng nói, “Hồi bẩm hoàng thượng, thần thiếp Ngọc Hoài, chỉ cầu nhìn thấy long nhan, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của thần thiếp, thần thiếp ngay cả bộ váy phu quân mình cũng không gặp được, hoàng thượng, người không công bằng với thần thiếp.”

Lời nói ra hồi lâu, trong phòng một mảnh yên lặng, Ngọc Hoài biết vô vọng, thân thể xụi lơ trên đất. Lưu Trung cúi người tiến lên, chấp tay nói, “Nương nương, đại quân mới vừa khai hoàn hồi triều, thương thể hoàng thượng chưa lành, lại đường xa mệt nhọc, nương nương nên hiểu cho hoàng thượng mới phải. Nghe lão nô khuyên một câu, quay về Tường Hòa cung chờ, vẫn còn nhiều thời gian.”

Ngọc Hoài trầm tư chốc lát, bất đắc dĩ gạt đầu, dưới sự nâng đỡ của thị nữ rời khỏi Vị Ương cung.

Sắc mặt Quân Ninh lạnh lùng, nói với Lưu Trung ở bên cạnh, “Ngày mai sai người dọn dẹp lại Vị Ương cung từ trong ra ngoài một lần, mẫu thân không thích mùi son phấn của những nữ nhân khác.”

“Vâng, lão nô tuân mệnh.” Lưu Trung cung kính đáp, lại ra tiếng hỏi, “Hoàng thượng...”

“Phụ hoàng hôm nay ngủ lại tại Vị Ương cung, lưu lại một ngọn đèn ngoài điện là được, đừng quấy nhiễu phụ hoàng nghỉ ngơi. Ngày mai lâm triều, sai người mang long bào đưa tới Vị Ương cung.”

“Vâng, đa tạ thái tử điện hạ chỉ bảo.”

...

Lúc này, bên ngoài hoàng thành, trong khách điểm Duyệt Lai, Thiên Dao cùng Đỗ Tử Mặc, Nguyệt Nga ba người đang vô tâm ăn cái lẩu nóng hôi hổi. Nguyệt Nga hâm một bình Trúc Diệp Thanh, ba ngày nay cực kỳ vui vẻ. “Hôm nay là sinh thần Tư Đồ đại ca, Nguyệt Nga kính trước một ly, hy vọng đại ca hạnh phúc, vui vẻ như hôm nay, may mắn như lúc này.”

“Đa tạ.” Thiên Dao bung ly rượu trong tay lên, uống một hơi cạn sạch.

“Biểu muội, muội quả nhiên là không hiểu chuyện, ta cùng với Tư Đồ hiền đệ đều là người đi thi, nên chúc Tư Đồ hiền đệ tên đề bảng vàng mới đúng.” Đỗ Tử Mặc tay nâng ly, cộng ly với Thiên Dao.

Thiên Dao mỉm cười, mặc dù toàn thân nam trang nhưng còn quyến rũ hơn nữ tử ba phần. “Tiểu đệ tài sơ học thiên, trái lại Đỗ huynh ngày khác đề tên bảng vàng, đừng quên tiểu đệ mới phải.”

“Tư Đồ hiền đệ nói đi đâu vậy.” Đỗ Tử Mặc khách sáo cười đáp.

“Sinh thần Tư Đồ đại ca, lộ phí của ta và biểu ca có hạn, không thể tặng đại lễ cho Tư Đồ đại ca, Tư Đồ đại ca bỏ qua mới đúng, ngày khác biểu ca thăng quan tiến chức vùn vụt, phần lễ này, chúng ta chắc chắn bù đắp.” Nguyệt Nga cười hi hi nói, lại bị Đỗ Tử Mặc gõ trán.

“Nha đầu muội quả nhiên là nói không biết ngượng, vẫn còn không tự phạt ba ly.”

Nguyệt Nga cười hi hi, bung ly rượu đầy trước mặt, liên tiếp uống ba ly. Thiên Dao lắc đầu bật cười, biết được hai người này tính tình đều sáng khoái.

“Cho dù không có đại lễ, nhưng ngày mai trái lại có thể mời Tư Đồ hiền đệ uống một chén trà.”

“Đa tạ Đỗ huynh, tiểu đệ từ chối thì bất kính rồi.” Thiên Dao nhẹ cười đáp lời.

Đỗ Từ Mặc là người nói là làm, hôm sau liền mời Thiên Dao dùng trà tại trà lâu gần đó. Hai người ngồi gần cửa sổ, gọi một ấm trà, trà Bích Loa Xuân bình thường nhất, hoàn cảnh trà trang cũng bình thường, người lại rất đông, cơ hồ không còn chỗ ngồi, chỉ vì thuyết thư tiên sinh trên đài nhưng là Lý Ngọc Sanh nhiều chuyện nhất nhì ở đế đô.

“Trận chiến Cô Thành ngày đó, Dao phi nương nương tuyệt thế khuynh thành nhảy xuống dốc núi, bỏ thân nơi biển lớn. Đế vương giận đỏ cả mặt vì hồng nhan, thiết kỵ Đại Hân ta đập phá núi sông Hung Nô, thế như chẻ tre, quân đội Đại Hân công thành, tòa thành này tới tòa thành kia bị chiếm đóng. Quân đội Đại Hân công phá Gia Châu quan, tàn sát hàng loạt dân trong thành ba ngày. Tướng thủ thành Gia Châu quan đầu treo tường thành, chấn uy quân ta. Đế vương thị huyết không tiếc dùng sông núi Hung Nô chôn cùng ái phi của mình. Chỉ có thể nói một câu: Đúng sai thiên cổ, khí phách anh hùng thiên cổ, tình ái trăm năm, mỹ nhân trăm năm ở nơi nào.”

Dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay không ngừng, Đỗ Từ Mặc thích ý thưởng trà, bộ dạng chăm chú nghe kể chuyện. Mặc dù Thiên Dao im lặng, bàn tay ẩn dưới ống tay áo lại không tự chủ được nắm chặt. Mà tiết mục ngắn của Lý Ngọc Sanh lại vẫn tiếp tục như cũ.

“Đại quân mặc dù khai hoàn trở về, nhưng đại quân lặn lội đường xa, chính là phạm vào tội kỵ của quân gia, đế vương dùng binh như thần, lấy công chúa Tây Kỳ làm phi, Tây Kỳ cung ứng lương thảo cho đại quân, nhờ vậy mới thu phục được Hung Nô. Lúc đế vương khai tuyến trở về là ngày cưới công chúa Tây Kỳ làm phi, nghe nói công chúa Tây Kỳ phương hoa tuyệt đại, mỹ mạo vô song. Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, vị công chúa Tây Kỳ này có thể thu phục tâm đế vương, chiếm được sủng ái của đế vương hay không? Vẫn không cách nào biết được. Mà trận chiến này bởi vì Dao phi mà nổ ra, là đúng hay sai, cũng chỉ có thể tùy đời sau bình luận.”

“Đường đường đế đô, dưới chân thiên tử mà lại tùy tiện để người kể chuyện phê bình đế vương như vậy sao?” Thiên Dao rót cuộc mở miệng hỏi.

Đỗ Từ Mặc cười, chậm rãi giải thích, “Hiền đệ sợ là nhập kinh không lâu, không biết được. Trà lâu này mặc dù đơn sơ, nhưng là sản nghiệp của đương kim Hữu tướng Nam Cung Mặc, mà Lý Ngọc Sanh này là môn đệ của Hữu tướng, đương nhiên không ai dám quàn. Đương kim thiên tử cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi.”

Nam Cung Mặc? Thiên Dao nhú mày, hoàn toàn xa lạ với người này. “Vị Hữu tướng này...” Lời nàng mang theo chút thăm dò. Mà hơn tháng ở chung, Đỗ Từ Mặc trái lại không coi nàng là người ngoài, gần như có hỏi tất đáp, hễ biết thì sẽ nói, hễ nói sẽ nói hết.

“Hữu tướng Nam Cung Mặc là người cảm quyền thế tộc Nam Cung gia ở Đại Hân, tuổi đầu 30, đã lên chức Hữu tướng, là người không đơn giản. Sau khi Văn đế băng hà, Tiêu gia sụp đổ, Nam Cung gia lại quật dậy mà lên, Nam Cung Mặc này liền như điều gặp gió, ngồi trên vị trí Hữu tướng.”

“Ồ...? Nghe nói Tà tướng Văn Kiêm cũng mới đầu 30, đế vương Đại Hân ta trái lại không tiếc nâng đỡ người mới.” Thiên Dao chậm chạp nói.

Đỗ Từ Mặc uống chén trà trong tay, ý cười hờ hững. “Hai vị này cũng không bình thường, sau này hiền đệ bước trên con đường làm quan sẽ biết quan hệ lợi hại giữa hoàng thất, triều đình cùng thế gia. Nhìn như gió êm sóng lặng, kỳ thực lại cuộn cuộn sóng ngầm. Chỗ cao không khỏi lạnh, ngai vàng đế vương há dễ dàng ngồi vững như vậy.”

Thiên Dao không nói, tuy nàng đã quên rất nhiều chuyện nhưng cũng biết đạo lý quân quốc thiên hạ, đế vương lòng mang thiên hạ, lại có bao nhiêu chỗ lưu cho mình. Nàng vẫn không hiểu, trước kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nàng mới có thể gả cho đế vương, gả cho trượng phu của tất cả nữ nhân hậu cung kia.

“Tư Mặc.” Vài thư sinh trẻ tuổi từ trên nhà gian trên lầu đi xuống, trong đó có một người là đồng hương của Đỗ Từ Mặc, mỉm cười đi tới trước bàn hai người, chấp tay, “Lâu ngày không gặp, Tư Mặc vẫn khỏe chứ? Vị này là...”

Đỗ Từ Mặc đứng dậy, vô cùng khách sáo đáp lễ. “Vị này chính là Tư Đồ hiền đệ, rảnh rồi không việc làm, ta cùng với Tư Đồ hiền đệ ở đây thưởng trà nghe thư.” Đỗ Từ Mặc giải thích vài câu, lại quay sang nói với Thiên Dao. “Tư Đồ hiền đệ, vị này chính là Trình Viễn Hàng, đồng hương của ta.”

“Trình huynh.” Thiên Dao mỉm cười làm lễ.

“Tư Mặc.” Trình Viễn Hàng cười, không dấu vết kéo Đỗ Từ Mặc, ở bên tai hắn nói nhỏ vài câu, “Thực không dám giấu diếm, ta cùng với vài vị thư sinh lần này đến đây là gặp Hữu tướng Nam Cung đại nhân, huynh cũng biết, Văn tướng là thân thích của đế vương, những năm gần đây, thế lực Văn gia như mặt trời giữa trưa, đế vương sớm có ý áp chế mới đề bạt Nam Cung gia thượng vị. Hiện giờ, Hữu tướng mời chào hiền đức sĩ tử làm môn sinh, là một cơ hội tốt đối với chúng ta.”

Đỗ Từ Mặc nhẹ cười, ánh mắt liếc lên nhà gian trên lầu. “Nói vậy Hữu tướng đại nhân lúc này ngay tại trên lầu.”

“Đúng vậy. Nếu như Tư Mặc có ý, vi huynh có thể dẫn đệ lên.” Trình Viễn Hàng lại nói.

Đỗ Từ Mặc vẫn mỉm cười như cũ, lại không cần nghĩ ngợi lắc đầu, “Đa tạ ý tốt của Trình huynh, nhưng chí hướng Tư Mặc không ở nơi này.”

Trình Viễn Hàng gần như cũng không quá bất ngờ với cự tuyệt của hắn, chỉ hết cách buông tiếng thở dài, “Vậy được rồi, vi huynh cũng không ép buộc, nếu khi nào đệ nghĩ thông suốt, trở lại tìm vi huynh cũng không muộn.” Hắn nói xong, cúi đầu thi lễ tượng trưng với Thiên Dao, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Đỗ Tử Mặc giống như không có việc gì ngồi về chỗ cũ, vẫn như cũ vân đạm phong khinh thờ ơ nghe thư. Thiên Dao trái lại vô cùng tò mò, nếu là môn đệ của thừa tướng, con đường làm quan của hắn liền bớt đi rất nhiều trở ngại. Đỗ Tử Mặc một kẻ vài bố, mười năm gian khổ đèn sách, mục đích không phải vì một bước lên mây, như điều gặp gió sao?”

“Đỗ huynh vì sao cự tuyệt? Môn sinh Hữu tướng trái lại cũng không bôi nhọ Đỗ huynh.”

Đỗ Tử Mặc nhẹ cười, chỉ lạnh nhạt trả lời, “Tại hạ chỉ mong làm môn sinh thiên tử.”

Thiên Dao khẽ ngăn người, thầm nghĩ: “Đỗ Tử Mặc này quả nhiên là tâm cao khí ngạo, thế nhưng khinh thường quan lại bao che cho nhau.”

Hai người rời khỏi trà lâu, một đường đi qua đường phố phồn hoa, không bao lâu liền trở lại khách điểm. Ban ngày Nguyệt Nga đi Bảo Hoa tự dâng hương, theo lý nên sớm trở về mới đúng, trong khách phòng lại không thấy bóng dáng nàng, hỏi chường quầy tiểu nhị đều lắc đầu nói không gặp. Đỗ Tử Mặc lo lắng cho Nguyệt Nga, liền ra cửa đi tìm. Mà hắn chân trước mới vừa đi, Nguyệt Nga đã về tới khách điểm.

Thiên Dao đẩy cửa mà ra, liền thấy Nguyệt Nga lén lút chui vào phòng, trên y phục dính đầy bùn đất, bộ dáng vô cùng chật vật. Thiên Dao nhú mày, hơi lo lắng gõ vang cửa phòng nàng.

“Người nào, là ai?” Trong phòng truyền ra tiếng nói mang theo âm rung.

“Nguyệt Nga, là ta.”

Trầm mặc hồi lâu, cửa phòng khẽ mở một khe nhỏ, Thiên Dao đẩy cửa vào, sau đó, ‘ầm’ một tiếng, Nguyệt Nga liền đóng cửa lại. Nàng vẫn là bộ dáng chật vật như cũ, khuôn mặt vương đầy nước mắt. Sa y chưa đổi, bị xé rách nát, nhiễm một vết máu lớn.

“Nguyệt Nga, muội làm sao vậy? Có phải bị thương không?” Thiên Dao đặt ngón tay lên mạch nàng, mà Nguyệt Nga ngoại trừ kinh hách quá độ cũng không bị thương gì. Thiên Dao không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại hỏi, “Nguyệt Nga, muội không phải đi Bảo Hoa tự dâng hương sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nguyệt Nga run rẩy nắm lấy tay Thiên Dao, mở miệng là tiếng khóc nức nở, “Tỷ tỷ, muội, muội hình như gặp rắc rối, làm sao bây giờ?”

“Đừng sợ, từ từ nói.” Thiên Dao vội kéo tay nàng ngồi xuống bên cạnh bàn, cũng rót chén trà xanh cho nàng nhuận giọng. Nguyệt Nga mới dứt quãng kể ra chuyện xảy ra hôm nay.

Nguyệt Nga vốn đi Bảo Hoa tự cầu công danh cho Đỗ Tử Mặc, ai ngờ trên đường trở về lại gặp nhi tử Tiết đại tướng quân – Tiết Đức Hải. Tiết Đức Hải này có tiếng háo sắc, ý vào phụ thân là đại tướng quân tay cầm trọng binh, tỷ tỷ Tiết Oánh là hoàng phi, làm mưa làm gió tại đế đô, cường đoạt dân nữ.

Hắn thấy Nguyệt Nga xinh đẹp, liền ngăn cản nàng ở trên đường xuống núi, cư xử vô lễ. Nguyệt Nga đương nhiên không theo, bị hắn áp ở dưới thân, trong lúc vùng vẫy cảm một hòn đá bên cạnh đánh vào đầu Tiết Đức Hải, lúc này mới tránh được một kiếp. Nhưng trong lúc bối rối, nàng cũng không biết là đánh người choáng váng hay là đã đánh chết. Quay về trong khách điểm mới bắt đầu nghĩ lại mà sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Máu tươi (1)

“Tỷ tỷ, lỡ như hắn ta chết thì phải làm sao bây giờ? Quan sai có bắt muội không, có chặt đầu muội không? Có liên lụy biểu ca không?” Nguyệt Nga khóc không ngừng, gắt gao cầm lấy tay Thiên Dao.

“Đừng sợ, Nguyệt Nga, chúng ta không thể chưa gì đã loạn.” Thiên Dao vỗ vỗ tay nàng, lên tiếng an ủi. “Sẽ không đâu. Tiết Đức Hải dù sao cũng là một đại nam nhân, mà muội chỉ là một nữ tử nhu nhược tay trái gà không chặt, chỉ đánh một cái, hắn sẽ không chết được. Nguyệt Nga, nhanh thay y phục dính máu ra hủy đi, không cần lưu lại chứng cứ, ta cùng với cô ra ngoài tìm hiểu một chút. Nhi tử của Tiết đại tướng quân nếu như gặp chuyện không may, phổ phương nhất định sẽ náo nhiệt huyên náo.”

Nguyệt Nga kinh hoàng gật đầu, bối rối kéo xuống y phục trên người, một lần nữa thay đổi y phục sạch sẽ, “Toàn bộ làm phiền tỷ rồi.”

“Gặp gỡ tức có duyên, muội muội hà tất phải nói lời khách sáo với ta. Có điều, Nguyệt Nga, muội phải nhớ kỹ, chuyện này tuyệt đối không thể để cho Đỗ huynh biết được, kỳ thi sắp tới, không thể để cho huynh ấy phân tâm chút nào.” Thiên Dao lên tiếng nhắc nhở.

“Nguyệt Nga hiểu được.”

Thiên Dao dẫn theo Dương Vân qua lại ngoài phủ Tiết đại tướng quân cả một buổi chiều, cũng không thấy nửa phần dị dạng, mới thả lỏng tâm tình.

“Xem ra Tiết công tử này hẳn không có gì đáng ngại.” Dương Vân lên tiếng nói.

“Ừ.” Thiên Dao thoáng gật đầu. “Nhưng Tiết Đức Hải không chết, chung quy cũng là mằm tai họa. Loại tiểu nhân này, bình thường đều có thù tất báo, ngày khác nhất định sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết. Đối với con đường làm quan của Đỗ huynh chỉ sợ sẽ tạo thành chướng ngại.”

“Khó trách người đời đều nói hồng nhan họa thủy.” Dương Vân than nhẹ một tiếng, ngược mắt nhìn thấy Thiên Dao đang có vẻ đăm chiêu nhìn bà, cảm thấy bản thân nói sai rồi. Nếu bàn về hồng nhan, trên đời này lại có mấy người so được với vẻ khuynh quốc khuynh thành của Thiên Dao, như thế, những lời hồng nhan họa thủy này quả nhiên là vô đầu cả nắm sào.

Dương Vân xấu hổ ho khan vài tiếng, lại nói, “Thuộc hạ nghe nói lúc trước Tiết tướng quân phò trợ thánh thượng đăng cơ có công, mấy năm nay, Tiết gia kiêu căng ương ngạnh cực kỳ, nữ nhi Tiết gia lại là hoàng phi, lại càng dẹt hoa trên găm. Hiện giờ, cũng chỉ có Tả tướng Văn gia có thể miễn cưỡng chống đỡ.”

Thiên Dao cười nhẹ, chậm rãi nói. “Mấy ngày nay cô cô nghe ngóng chuyện trong hậu cung thật là rõ ràng.”

Dương Vân không nói, bà đích thật có bỏ chút công sức. Thiên Dao muốn bước vào triều đình, trở lại bên người đế vương, bà đương nhiên quét dọn một chút chướng ngại không cần thiết cho thiếu chủ nhà mình.

“Cô cô yên tâm, vật cực tất phản. Từ xưa công cao hơn chủ, hoàng thượng chỉ sợ sớm có tâm diệt trừ Tiết gia, nếu không cũng sẽ không nâng đỡ dòng tộc Nam Cung.”

“Thiếu chủ nói rất đúng.” Dương Vân lãnh đạm trả lời, bước nhanh tiến lên đi theo Thiên Dao.

Trên đường lớn phồn hoa náo nhiệt, Thiên Dao tùy ý đi vào một tiệm đồ cổ, Dương Vân khó hiểu đi vào theo, chỉ thấy Thiên Dao đang nghiêm túc lật xem tranh chữ điển tích. Trong trí nhớ, thiếu chủ nhà bà không có hứng thú với mấy thứ này.

“Ông chủ, ta muốn một bức sơn cư thu minh đồ.” Thiên Dao tùy ý rút ra một bộ trong cuộn tranh.

“Công tử, bộ này không phải do danh gia vẽ ra.” Chủ tiệm mở miệng nói, từ trong cuộn tranh lấy ra một bộ khác, mở ra đưa tới trước mặt Thiên Dao, “Công tử, mấy bức này đều là bút tích danh gia, còn là tuyệt bút, dùng để tặng người tài được cho là lễ trọng.”

“Không cần, ta chỉ muốn bức này.” Thiên Dao kiên trì.

Chủ tiệm hết cách liếc nàng một cái, toàn thân hoa phục tinh mỹ, nhìn đáng vẻ cũng không giống gia đình bình thường, nhưng lại vô cùng keo kiệt bủn xỉn.

“Hai lạng bạc.” Chủ tiệm thuận miệng ném ra một câu.

Thiên Dao ra hiệu cho Dương Vân giao bạc, tự mình cuộn tranh đi ra ngoài tiệm. Dương Vân theo sát sau đó, không hiểu hỏi. “Từ khi nào thiếu chủ bắt đầu có hứng thú với những tranh chữ này?”

“Là mua tặng người.” Thiên Dao cười nhạt trả lời.

“Tặng người?” Dương Vân càng thêm khó hiểu.

“Đỗ Tử Mặc khinh thường làm bằng hữu cùng Nam Cung Mặc, nhưng môn sinh Hữu tướng thật là nơi tốt để ta đi.” Thiên Dao không nhanh không chậm nói. Tại trà lâu gặp phải Trình Viễn Hằng, quả nhiên là đi mòn giày sắt chẳng tìm được, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu.

“Hóa ra thiếu chủ muốn đưa chút lễ gặp mặt cho Nam Cung thừa tướng. Nhưng chủ tiệm rõ ràng nói bức họa này không hề đáng giá?”

“Không quan trọng.” Thiên Dao cười, chậm rãi giải thích. “Bức họa này cho dù là người vẽ hay nét vẽ cũng không đủ điêu luyện, nhưng không khó nhìn ra, người vẽ tranh này rất có trình độ ở mặt này, cái hẳn thiếu chẳng qua là thời gian và cơ hội mà thôi, mà cái ta cần lúc này, cũng chính là điều đó. Hữu tướng đương triều, dưới một người trên vạn người, trân bảo hiếm có gì mà chưa thấy qua, há sẽ để ý lễ gặp mặt của ta. Ta chỉ muốn thông qua bức họa biểu đạt ý đồ của ta là được.”

“Nếu Hữu tướng xem không hiểu thì phải thế nào? Kia không phải lãng phí vô ích tâm tư của thiếu chủ.” Dương Vân lo lắng nói.

Thiên Dao hừ cười một tiếng. “Nếu như ngay cả cái này hẳn ta cũng nhìn không ra, cũng không xứng để Thiên Dao nương nhờ.” Nàng rũ mắt, nhu hòa cười. “Cánh Khang để chắc chắn sẽ không trọng dụng một người tài cán tầm thường. Nam Cung Mặc này nên có vài phần thực học mới phải.”

Thiên Dao tự nhận đã chuẩn bị tốt mọi thứ, bức họa đưa vào Hữu tướng phủ, nhưng một đi không trở lại. Mãi đến ngày thi, vẫn không có chút đáp lại. Mặc dù Thiên Dao nghĩ mãi không xong nhưng cũng chỉ đành bày mưu khác.

Ngày thi, Đỗ Tử Mặc cùng sĩ tử nhậm nhíp đi vào trường thi, mà Thiên Dao cũng không có thân phận thích hợp để đi thi, mạo xưng là học sĩ chỉ có thể mạo xưng mà thôi. Huống chi, tài cán nàng thế nào, trong lòng nàng hiểu rõ, muốn đề tên bằng vàng, chỉ sợ còn phải trở về khổ học mười năm.

Trong khách điểm, Nguyệt Nga cơ hồ đứng ngồi không yên, đáng vẻ kia chỉ sợ còn khản trương hơn so với Đỗ Tử Mặc đang ở trong sân khảo thí.

“Nguyệt Nga, muội lúc ẩn lúc hiện trước mắt ta, thật sự khiến người ta đau đầu. Chẳng lẽ chức trạng nguyên của Đỗ huynh là muội lắc ra sao?” Thiên Dao nhẹ cười mở miệng, lời nàng đến bên ghé bên cạnh ngời xuống.

“Biểu ca gian khổ mười năm học tập, chính là vì đề tên bằng vàng, quang tông diệu tổ. Nếu lần này thất bại... tỷ tỷ cũng biết, chúng ta xa xứ đi tới đế đô, không cửa không đường, chỉ có thể dựa vào bản thân.” Nguyệt Nga bất an nói.

“Đỗ huynh tài trí hơn người, tất nhiên sẽ trúng đầu bảng. Từ lúc Cảnh Khang đế đăng cơ tới nay, đây là đợt khoa cử đầu tiên, Tả tướng Văn Kiềm cùng Hữu tướng Nam Cung Mặc cùng phụ trách nên rất đáng tin, xem ra hoàng thượng cực kỳ coi trọng việc này, nói vậy cũng không có người dám làm rối kỷ cương. Muội nên yên tâm mới phải.” Thiên Dao cười cười, dịu dàng an ủi.

Nguyệt Nga không dễ gì mới ngồi yên, nhưng lại không ngừng thờ dài.

“Nguyệt Nga, thay vì lo lắng cho Đỗ huynh, chẳng bằng lo cho chính mình. Mấy ngày nay mặc dù muội an phận ở trong khách điểm, nhưng khó bảo đảm nhanh vượt Tiết gia không tìm tới cửa. Đợi kỳ thi kết thúc, cho dù Đỗ huynh đỗ cao hay không, hai người phải nhanh bái đường thành thân, cũng chặt đứt ý nghĩ của Tiết Đức Hải.” Thiên Dao lên tiếng nhắc nhở.

Nguyệt Nga đỏ bừng mặt, ngại ngần cúi đầu. “Nguyệt Nga cùng biểu ca tuy là thanh mai trúc mã, lại có hôn ước, nhưng Nguyệt Nga dù sao cũng là nữ tử, loại chuyện này làm sao mà mở miệng. Huống chi, trong lòng biểu ca chỉ có con đường làm quan công danh, Nguyệt Nga cũng không muốn để cho biểu ca phân tâm.”

“Không sao cả, Nguyệt Nga muội chỉ cần gặt đầu, ta tự có cách để cho Đỗ huynh gặt đầu.” Thiên Dao ôn nhuận cười, cầm hai tay Nguyệt Nga, sâu sắc nói, “Có thể ở bên người mình yêu, nắm tay cả đời bên nhau đến già, cũng không phải là hạnh phúc ai cũng có thể cầu được.”

Nguyệt Nga e lệ, khẽ gặt đầu.

Kỳ thi kéo dài ba ngày, yết bảng là vào một tháng sau. Ngày đó, trời quang, Đỗ Tử Mặc hẹn Thiên Dao cùng vài vị đồng hương du hồ. Thiên Dao ngồi trên khoang thuyền mở rộng, chơi cờ với Đỗ Tử Mặc. Cờ kỹ của Đỗ Tử Mặc chỉ thuộc hạng trung, Thiên Dao thắng cũng không tốn sức. Cờ phẩm Đỗ Tử Mặc cũng vô cùng tốt, thua cũng thua phóng khoáng.

“Cờ kỹ của Tử Đồ hiền đệ thật tốt, Tử Mặc bái phục.” Hắn không chút nào keo kiệt lời tán dương với người khác.

“Đỗ huynh, đa tạ.” Thiên Dao mỉm cười trả lời, ánh mắt ngược lại nhìn mặt hồ trong vắt, giống như có chút suy nghĩ.

“Tử Đồ hiền đệ có tâm sự?” Đỗ Tử Mặc lạnh nhạt hỏi.

Thiên Dao mỉm cười, “Tiểu đệ đột nhiên nghĩ tới một câu: ‘Mười năm tu được đồng thuyền, trăm năm tu được đồng sàng.’ Tiểu đệ cùng Đỗ huynh kiếp trước có mười năm duyên phận, mới có thể ngồi cùng thuyền. Thật đúng là đáng tiếc, Nguyệt Nga cô nương hôm nay không ở đây, muội ấy kiếp trước chắc là tu được trăm năm cùng Đỗ huynh.”

“Khiến hiền đệ trêu cười rồi.” Đỗ Tử Mặc vẫn không nóng không lạnh như cũ, nhưng khóe môi lại nhẹ cười.

“Cô nhân nói, nam tử tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, kỳ thi đã qua, không biết Đỗ huynh tính khi nào thì cưới Nguyệt Nga cô nương làm thê tử.” Thiên Dao nhìn như tùy ý hỏi.

Trong dự kiến, Đỗ Tử Mặc lắc đầu cười nhẹ, “Tử Mặc hiện giờ cô độc, một không công danh, lại không tiền tài quyền thế, làm thế nào nói chuyện gia đình. Nguyệt Nga đi theo ta chỉ sợ sẽ chịu khổ.”

“Chẳng lẽ trong mắt Đỗ huynh Nguyệt Nga cô nương là người chê nghèo tham giàu?” Thiên Dao nhún mày nói.

“Nguyệt Nga không phải người ham mộ hư vinh, nhưng đòi người thê thân, ta không hy vọng cả đời nàng ấy đi theo ta chịu khổ.” Ánh mắt Đỗ Tử Mặc không khỏi âm trầm vài phần, trầm mặc sau một lúc lại nói, “Ta cũng không hy vọng tương lai nàng ấy sẽ hối hận.”

Mi tâm Thiên Dao từ từ nhún chặt, trong lòng đã rõ ràng, Đỗ Tử Mặc quả thật có tình với Nguyệt Nga, mới có thể thương nàng, xót nàng.

“Đỗ huynh có điều không biết, vài ngày trước Nguyệt Nga muội muội đi Bảo Hoa tự dâng hương cầu phúc, trên đường về suýt nữa bị nhi tử Tiết đại tướng quân Tiết Đức Hải lãng nhục, may mà Nguyệt Nga tinh táo, tránh được một kiếp.” Thiên Dao hết cách, xem ra muốn Đỗ Tử Mặc đáp ứng cưới Nguyệt Nga, chỉ có thể ăn ngay nói thật.

“Lại có loại chuyện này?” Đỗ Tử Mặc cả kinh, sau đó lại nặng nề thờ dài, “Khó trách mấy ngày nay, nàng ấy vẫn đóng cửa không ra ngoài. Là thời gian này ta bận việc... thi cử, xem nhẹ nàng.”

“Tuy Tiết gia không biết thân phận Nguyệt Nga, nhưng sẽ không bỏ qua như vậy. Kế sách hiện giờ chỉ có huynh cùng Nguyệt Nga mau chóng thành thân, mới có thể chặt đứt tâm tư Tiết Đức Hải. Tiểu đệ nhìn ra được, Đỗ huynh là thật tâm bảo vệ Nguyệt Nga, Nguyệt Nga cũng toàn tâm toàn ý đi theo Đỗ huynh, hai người vẫn nên sớm ngày thành thân đi.”

“Chuyện này...” Đỗ Tử Mặc hiển nhiên đã bị Thiên Dao thuyết phục, “Còn không biết tâm tư Nguyệt Nga.”

Thiên Dao cười xinh đẹp, cười tươi như hoa nở rộ. “Tâm tư Nguyệt Nga muội muội, đó là tâm tư Đỗ huynh.”

...

Hôn sự làm có chút vội vàng, hơn nữa là ở hậu viện khách điểm, phòng Đỗ Từ Mặc là tân phòng, chỉ đơn giản bố trí chút lụa đỏ, đốt nến đỏ. Sau khi tân lang tân nương bái thiên địa thì kết thúc buổi lễ. Đối với người yêu nhau, hôn lễ bất quá là một hình thức, đều cho người ngoài xem. Hai người yêu nhau thật lòng, nắm tay đi đến tận cùng sinh mệnh mới là quan trọng nhất.

Thiên Dao mỉm cười nhìn tân lang tân nương đi vào trong tân phòng. Trong đầu lại hiện lên những hình ảnh đứt đoạn, mặc dù không cách nào xâu chuỗi lại, nhưng lại rõ ràng như thế. Bóng dáng nam tử toàn thân cảm bào đỏ tươi tuyệt mỹ không thể rũ ra khỏi đầu.

“Cô cô, đi dạo với ta đi, đêm động phòng hoa chúc của người ta, chúng ta cũng không cần ở đây quá nhiều.” Thiên Dao mỉm cười mở miệng, lời nói chưa dứt đã đi ra ngoài khách điểm. Dọc theo đường đi, bọn họ vô cùng an tĩnh, ánh mắt tùy ý rơi vào quầy hàng chưa dọn ven phố, lại cũng chỉ không có hứng thú gì. Dương Vân cũng không quá nhiều năng, chỉ theo sát phía sau.

Thiên Dao dừng bước trước một tửu quán, quay đầu nói với Dương Vân, “Cô cô, chúng ta vào uống chén rượu đi, đêm dài mệnh mạng cũng giết thời gian được.”

Dương Vân gật đầu, hai người một trước một sau tiến vào tửu quán, gọi một vò Nữ Nhi Hồng thượng hạng. Thiên Dao tự rót uống một mình, uống thật chậm, nhưng sau mấy chén, khoe mắt đuôi mày đã vương vẻ kiều diễm xinh đẹp. Nàng một tay chống má, mỉm cười mở miệng, “Rượu này trái lại tác dụng chậm, mới hai ba chén đã thấy mơ màng rồi.”

“Rượu không say là người tự say, thiếu chủ người không say, say chính là tâm.” Dương Vân bất đắc dĩ cười, nghĩ thầm, Thiên Dao tất nhiên là thấy cảnh thương tình rồi. Nhìn phu thê nhà người ta ân ái, cử án tề mĩ, cực kỳ dễ dàng nghĩ tới bản thân mình.

“Có lẽ vậy.” Thiên Dao cười khỏ, vẫn chưa phản bác.

Mà lúc này, hai người ở đây thì xuân qua thu đến cảnh vật buồn, khách điểm bên kia lại đã long trời lở đất.

Đỗ Từ Mặc cùng Nguyệt Nga uống qua rượu giao bôi, nến đỏ qua nửa, hai người ngồi ở mép giường đỏ tươi, hai bên không nói gì. Nguyệt Nga chưa biết mùi đời, Đỗ Từ Mặc từ trước đến nay giữ mình trong sạch, nhất thời hai người lại có chút luống cuống tay chân. Đỗ Từ Mặc lẳng lặng cầm bàn tay nhỏ của Nguyệt Nga, giữ chặt trong tay mình.

“Biểu, biểu ca...” Nguyệt Nga chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi hanh, đôi má đỏ hồng.

“Ừ, ta ở đây.” Đỗ Từ Mặc nhẹ cười, bàn tay chậm rãi vuốt ve hai gò má trắng mềm của nàng, động tác mềm nhẹ mà cẩn thận, giống như che chở trân bảo hiếm có. Nguyệt Nga khẽ ngước mắt, nở nụ cười xinh đẹp với hắn, mềm mại tựa vào trong ngực hắn.

Cái gọi là bản năng con người, Đỗ Từ Mặc nhẹ cười nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên, cúi đầu hôn lên làn môi mềm mại của nàng... Mảnh lụa đỏ nhẹ nhàng khép lại, vốn nên là một buổi kiều diễm, lại bị một tiếng phá cửa ‘ầm’ cắt ngang. Vài tên vạm vỡ cường bạo xông vào, theo sát phía sau là Tiết Đức Hải cùng ông chủ khách điểm và tiểu nhị.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: Máu tươi (2)

Đỗ Từ Mặc cùng Nguyệt Nga bị quá nhiều, lật đật xuống giường. Nguyệt Nga nhìn thấy Tiết Đức Hải, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới mức trắng bệch, chỉ trốn ở trong lòng Đỗ Từ Mặc, không dám tiến lên.

“Tiết công tử, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của phu thê người ta, tiểu điểm nếu có chỗ nào đắc tội, mong Tiết công tử bao dung, đừng chậm trễ phu thê người ta.....” Ông chủ vẻ mặt cười cười, lại bị Tiết Đức Hải một cước đá văng ra.

“Đồ hỗn trướng, chuyện của bản thiếu gia mà ông cũng dám quản! Chán sống có phải không!” Tiết Đức Hải tức giận mắng, ánh mắt dâm loạn vẫn dán trên người Nguyệt Nga. Tay sai đi theo hần đều là tâm phúc thường ngày, đương nhiên hiểu rõ tâm tư Tiết đại thiếu gia, hai đại hán tiến lên một tay tách Nguyệt Nga cùng Đỗ Từ Mặc ra.

“Các ngươi muốn làm gì? Buông nương tử ta ra. Ban ngày ban mặt, dưới chân thiên tử há lại cho ngươi làm càn.” Đỗ Từ Mặc nói lời chính nghĩa, mặc dù hần vùng vẫy nhưng không thể làm gì. Vô dụng nhất chính là thư sinh.

Tiết Đức Hải cười ha ha, “Thiên tử? Ngươi cũng nghe ngóng thử, ta chính là tiểu cự tử của đương kim thiên tử, ai có thể làm khó dễ được ta! Các ngươi sẽ không thật sự cho rằng thiên tử phạm pháp cùng thứ dân đồng tội chứ hả!”

“Cho dù ngươi là hoàng thân quốc thích cũng không thể vô pháp vô thiên. Mau thả nương tử ta ra, nếu không, ta... A!” Lời Đỗ Từ Mặc còn chưa dứt,

đã bị tên tay sai đè trên đất, đầu kê sát trên mặt đất thô ráp, kế tiếp, đó là quyền cước vào người. Đỗ Tử Mặc cuộn mình trên đất, gần như không có sức chống đỡ. Nguyệt Nga thất kinh, tiến lên nhào vào trên người hắn, sợ tới mức khóc không ngừng.

“Dừng tay, các người mau dừng tay, buông phu quân ta ra.”

“Buông hắn ra? Chỉ cần người hầu hạ ta vui vẻ, ta đương nhiên sẽ tha hắn.” Tiết Đức Hải cười thâm tà, một tay kéo Nguyệt Nga lên khỏi đất, quăng lên trên giường. “Tiểu tử, hôm nay đại gia sẽ dạy bảo người thật tốt, động phòng thế nào.”

Hắn không nói gì áp Nguyệt Nga dưới thân, động thủ bắt đầu xé rách y phục trên người Nguyệt Nga. Nàng ra sức phản kháng, khóc kêu hô cầu xin không ngừng, mà Tiết Đức Hải lại càng trở nên hưng phấn, tiếng cười quỷ dị của mấy tên tay sai trong phòng càng lớn. Đỗ Tử Mặc bị người ép chặt trên đất, thân chịu trọng thương, vừa tức máu công tâm, trong miệng tràn ra một lượng máu tươi.

Tiếng la khóc của Nguyệt Nga từ từ mỏng manh, thay vào đó chính là tiếng thở dốc nặng nề của Tiết Đức Hải. Đỗ Tử Mặc tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nước mắt băng lãnh hòa cùng máu tươi trong ngực.

Không biết qua bao lâu, Tiết Đức Hải mới thỏa mãn rời khỏi thân thể Nguyệt Nga, tiện tay nhặt lên áo choàng trên đất mặc lên người, lúc đi qua bên cạnh Đỗ Tử Mặc vẫn còn không quên dùng mũi chân đá đá mặt hắn. “Thật đúng là hoàng hoa khuê nữ, nết tình nữ nhân người hầu hạ ta thật thoải mái, gia hôm nay tạm tha cho các người, nghe nói người là sĩ tử, khá khá, ngày khác nếu như trúng Trạng Nguyên, đừng quên dạy bảo hôm nay của ta với người.”

“Hắn nếu có thể trúng Trạng Nguyên, huynh đệ chúng ta chính là thiên hoàng lão tử rồi.” Mấy tên tay sai cười ha ha, buông lỏng kiềm chế với Đỗ Tử Mặc.

Đỗ Tử Mặc tuy là thư sinh nhưng cũng thanh cao kiêu ngạo. Trên giường, Nguyệt Nga y phục hỗn độn, má dính đầy nước mắt, thân thể cuộn mình trong góc, giống như con rối rách mướp. Đỗ Tử Mặc đau đớn trong lòng không chịu nổi, hít một hơi xông tới Tiết Đức Hải, “Tiết Đức Hải, ta liều mạng với người.”

“Muốn chết.” Tiết Đức Hải xoay người lại, đá một cước vào ngực Đỗ Tử Mặc. Đỗ Tử Mặc là thư sinh văn nhược, Tiết Đức Hải nhưng là nhi tử đại tướng quân, thuở nhỏ học võ, toàn thân là công phu. Thân thể Đỗ Tử Mặc bay ra ngoài một trượng, lưng va vào cột nhà cứng rắn, trong miệng trào ra máu tươi sền sệt.

“Thật sự là muốn chết!” Tiết Đức Hải khinh thường nhổ một ngụm nước miếng, dẫn theo tay sai rời khỏi, hoàn toàn không để ý sống chết của Đỗ Tử Mặc.

“Biểu ca, huynh làm sao vậy, biểu ca.” Nguyệt Nga khó khăn lao xuống giường, bò đến bên người Đỗ Tử Mặc, ôm thân thể nhuốm máu của hắn vào trong ngực, khóc không thành tiếng.

Đỗ Tử Mặc vô lực thở dốc, run rẩy vươn tay vuốt ve đôi má tràn đầy nước mắt của Nguyệt Nga, khóe môi nở nụ cười chua xót. “Nguyệt Nga, đừng khóc, là biểu ca vô dụng, không thể bảo hộ mọi người chu toàn.”

“Là lỗi của Nguyệt Nga. Nguyệt Nga không nên đi Bảo Hoa tự dâng hương, không nên trêu chọc Tiết Đức Hải. Biểu ca, là Nguyệt Nga hại huynh.” Nguyệt Nga ôm chặt thân thể đơn bạc của Đỗ Tử Mặc, chỉ cảm thấy thân thể hắn ở trong ngực từ từ băng lạnh. Nguyệt Nga không ngừng run rẩy, sợ hãi nhắm hai mắt lại.

“Biểu ca, huynh cố gắng lên, Nguyệt Nga đi tìm đại phu cho huynh.” Nguyệt Nga muốn đứng dậy, lại bị Đỗ Tử Mặc trở tay cầm lấy cánh tay nàng.

“Nguyệt Nga, đừng đi.” Hắn dùng lực thở hắt hắt, sợ nàng vừa đi hắn liền không còn được gặp lại nàng, “Nguyệt Nga, dường như trước giờ ta chưa từng nói với mọi người, cho tới nay, trong lòng ta có mọi người, chúng ta là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, vốn tưởng rằng có thể bên nhau cả đời... Chỉ tiếc, duyên phận chúng ta mỏng manh, ta không thể lại ở cạnh mọi người.” Đỗ Tử Mặc lại ho ra một bùm máu lớn, chỉ là máu tươi rơi vào hi phục đó thẫm nhưng lại nhìn không ra.

“Nguyệt Nga đã là tàn hoa bại liễu, không xứng với biểu ca.” Nguyệt Nga tựa đầu vào trong ngực Đỗ Tử Mặc, run rẩy khóc.

“Nguyệt Nga, trong lòng ta mọi người là xinh đẹp nhất, thuần khiết...” Giọng nói Đỗ Tử Mặc càng ngày càng mỏng, sau cùng, mất đi hơi thở trong lòng Nguyệt Nga. Trán Nguyệt Nga dán trên sườn mặt băng lãnh của hắn, nước mắt im lặng chảy xuống, dung hợp với máu Đỗ Tử Mặc ở cùng một chỗ.

Lúc Thiên Dao cùng Dương Vân gấp gấp trở về, đập vào mắt chính là hình ảnh thê thảm này. Nguyệt Nga y phục không chỉnh tề ôm thi thể Đỗ Tử Mặc, ánh mắt dò dẫm rơi vào một chỗ. Dưới thân bọn họ là một bãi máu lớn, cùng tân phòng đỏ tươi hoà thành một thể, nhìn mà thấy ghê người.

“Xây, đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Dao ám khàn nói, Dương Vân kéo tiểu nhị của khách điếm tới, mới đại khái biết được sự tình.

“Tiết Đức Hải, thật sự không bằng cầm thú.” Thiên Dao nổi cơn thịnh nộ, phất tay áo xoay người. Dương Vân bỗng nhiên cảm thấy không ổn, bước nhanh ra ngoài.

Trước cửa phủ Tiết đại tướng quân, Dương Vân mới kịp ngăn Thiên Dao lại, lúc này hai mắt Thiên Dao đỏ ngầu, tay nắm chặt thành quyền, toàn thân hàn khí, còn lạnh hơn tuyết rơi ban đêm khiến người sợ hãi. Bất luận kẻ nào thấy được một màn vừa rồi đều khó có khả năng thờ ơ. Huống chi, tính tình Thiên Dao vốn chính nghĩa.

“Thiếu chủ, đừng nên hành sự kích động. Phù đại tướng quân há là nơi người có thể tùy tiện xông loạn, huống chi, nếu như thiếu chủ chính tay đâm chết Tiết công tử, làm sao có thể toàn thân mà lui? Bỏ mạng vì loại cảm thù này, không đáng.” Dương Vân chấn trước người Thiên Dao, trầm giọng nói.

Hai tròng mắt Thiên Dao gắt gao nhìn chăm chăm cửa lớn phủ tướng quân đóng chặt, nàng hận không thể đem tên súc sinh Tiết Đức Hải kia ra đông lạnh thành kem que.

“Chẳng lẽ cứ như vậy buông tha hắn ta sao? Hắn chà đạp Nguyệt Nga, hại chết Đỗ Từ Mặc.”

“Thiếu chủ, người nghe thuộc hạ đi, cái gọi là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.” Dương Vân cầm cánh tay Thiên Dao, sợ nàng nhất thời không khống chế được, nhảy vào trong phủ tướng quân.

“Lưới trời tuy thưa?” Thiên Dao thê lãnh cười, “Nếu như ông trời có mắt, vì sao Tiết Đức Hải không gặp báo ứng. Đỗ Từ Mặc lòng mang thiên hạ, Nguyệt Nga đơn thuần thiện lương, lại không duyên cớ gặp phải tai họa ngập đầu như vậy!”

Dương Vân bất đắc dĩ một lần nữa than thở, “Tiết gia chẳng qua là nhất thời đắc thế, người không phải thường nói, vật cực tất phản, thiên đạo luân hồi sao? Không phải không báo, mà là thời điểm chưa tới. Thiếu chủ, người nghe thuộc hạ đi, chúng ta hiện tại không thể trêu chọc Tiết gia. Tiết đại tướng quân tay cầm trọng binh, lại là hoàng thân, ngay cả hoàng thượng cũng phải cho ông ta ba phần mặt mũi.”

“Hoàng thượng?” Thiên Dao thê lương cười, sắc mặt trắng bệch như giấy. “Đây là thiên hạ của Sở Diễm sao? Ý mạnh hiếp yếu, có oán không chỗ tỏ, đây là thái bình thịnh thế trong mắt mọi người sao? Hắn dùng cái gì làm mình quân.”

“Nước quá trong ắt không có cá, hoàng thượng tự nhiên cũng có chỗ bất đắc dĩ và dụng tâm của hoàng thượng. Thiếu chủ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, hiện nay việc cấp bách không phải báo thù mà là Đỗ công tử cùng Nguyệt Nga...”

“Nguyệt Nga! Không xong rồi!” Thiên Dao cả kinh, nhanh chóng chạy về khách điểm. Nhất thời nộ hỏa công tâm nhưng lại xem nhẹ Nguyệt Nga, Đỗ Từ Mặc vừa chết, Nguyệt Nga chỉ sợ sẽ không sống tạm trên đời, nàng không thể để cho sinh mệnh vô tội kia trôi đi.

Lúc trở lại khách điểm, cửa tân phòng đóng chặt, trên song cửa sổ là ảnh ngược của ngọn nến mờ nhạt, toàn bộ an tĩnh như thường, bình tĩnh gần như quỷ dị. Thiên Dao đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy Đỗ Từ Mặc an tĩnh nằm trên giường hi, trên người vẫn là bộ hỉ phục nhuộm máu kia, nhưng vết máu nơi hai gò má đã được chà lau sạch sẽ, tuấn nhan trắng nõn.

Thiên Dao ngồi xuống bên mép giường, đầu ngón tay trắng nõn đặt lên mạch cổ tay Đỗ Từ Mặc, ngạc nhiên phát hiện còn hơi thở, mặc dù hơi thở mỏng manh nhưng nàng có thể xác định Đỗ Từ Mặc vẫn còn sống, chỉ là nội thương quá nặng, lại tức máu công tâm. Hiện giờ chẳng qua là còn sót lại một hơi tàn, cũng có khả năng cả đời này không cách nào tỉnh lại, cho dù còn sống lại không khác gì chết.

Trong phòng, vẫn không nhìn thấy Nguyệt Nga, nhưng Thiên Dao nghĩ nàng nhất định sẽ không rời khỏi Đỗ Từ Mặc, “Cô cô, đi tìm Nguyệt Nga đi, chắc là muội ấy chưa đi xa.”

“Được.” Dương Vân gật đầu đáp lời, đi vào gian trong, sau đó, đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, “Nguyệt Nga, Nguyệt Nga cô nương!”

Thiên Dao lại cả kinh, nhanh chóng bước vào phòng trong, phát hiện thân thể Nguyệt Nga treo trên xà nhà. Dương Vân ôm lấy thân thể Nguyệt Nga, tốn chút sức lực, hai người mới ôm Nguyệt Nga xuống được. May mà các nàng tới đúng lúc, Nguyệt Nga nặng nề ho khan vài tiếng, sau đó thanh tỉnh.

“Vì sao không cho muội chết, biểu ca đã chết, thân thể Nguyệt Nga rách nát đã không còn luyến tiếc gì.” Nguyệt Nga nằm trong ngực Thiên Dao, bắt lực khóc. Nàng hận, hận vận mệnh trêu người, vốn tưởng rằng hạnh phúc đã đến, thế nhưng ngày hạnh phúc nhất của nàng lại trong chớp mắt biến thành ác mộng, hi đường thành linh đường, quả nhiên là vô cùng trào phúng.

“Cô nương ngốc, cô còn trẻ, còn có một con đường thật dài để đi.” Dương Vân thở dài an ủi.

Nguyệt Nga bắt lực lắc đầu, nước mắt càng chảy dữ dội, “Nguyệt Nga đã đi đến cuối đường, phía trước, đã không còn đường để đi.”

Thiên Dao đưa tay giúp Nguyệt Nga lau nước mắt, ánh mắt kiên định mà quyết tuyệt, “Nguyệt Nga, nói cho ta biết, chết như vậy, muội thật sự cam tâm sao? Thù lớn chưa trả, muội cứ như vậy để cho hung thủ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao?”

“Nguyệt Nga không cam lòng.” Nguyệt Nga điên cuồng rống một câu, khóc đến khô sở. “Nhưng muội có thể làm gì, muội là một nữ tử yếu đuối, làm thế nào báo được huyết hải thâm thù! Tiết Đức Hải là nhi tử Tiết đại tướng quân, cho dù không phải quan lại bao che cho nhau, nhưng người bo bo giữ mình cũng tuyệt không ai dám trêu chọc Tiết gia, chẳng lẽ muốn muội cáo trạng lên hoàng thượng sao? Nữ nhi Tiết gia là người bên gối hoàng đế, ai lại uống công đi xem oan khuất cho muội.”

“Nguyệt Nga, công đạo ở trong lòng người. Ta sẽ không để cho Đỗ huynh và muội không duyên cớ chịu oan, nếu như muội nguyện ý, liền cùng ta báo thù cho Đỗ huynh, nếu như không nguyện,” Thiên Dao chỉ lựa trắng treo trên xà nhà, “Muội có thể tiếp tục tìm chết, ta tuyệt không ngăn cản muội.”

“Thật sự có thể báo thù cho biểu ca sao?” Hai tròng mắt Nguyệt Nga chớp động ánh sáng hy vọng.

“Sẽ cực kỳ khó khăn, nhưng không thử thì sao có thể cam tâm” Thiên Dao nắm lấy tay Nguyệt Nga để truyền cho nàng sức mạnh cùng niềm tin.

“Được, muội tin tỷ.” Nguyệt Nga lau nước mắt trên mặt, ánh mắt kiên định.

Thiên Dao dẫn nàng đến bên giường Đỗ Từ Mặc, cũng nói cho nàng, Đỗ Từ Mặc mặc dù còn một hơi thở nhưng có thể vĩnh viễn không cách nào tỉnh lại. Nguyệt Nga liền an tĩnh canh giữ bên cạnh giường hắn, cũng không nói gì thêm. Về chuyện báo thù, hai người cũng không đề cập lại, dù sao, vẫn cần bàn bạc kỹ hơn.

Như vậy lại qua hai ngày, ân khoa yết bảng, Đỗ Từ Mặc đứng đầu bảng. Nhưng một người sống hôn mê bất tỉnh làm sao có thể làm Trạng Nguyên.

Vào đêm, Thiên Dao một mình ngồi trong sân, hồ hững thờng thức tách trà xanh. Dương Văn đứng bên người nàng, nhủu mảy hỏi: “Thiếu chủ, ngày mai thánh chỉ sẽ truyền xuống, Đỗ công tử chỉ sợ không cách nào tiếp chỉ, người tính toán làm thế nào?”

“Cô cô, đây đúng là một cơ hội.” Thiên Dao buông tách trong tay ra, nhạt giọng nói: “Dựa vào năng lực hiện tại của chúng ta, căn bản không cách nào đối kháng với Tiết gia, càng miễn bàn báo thù cho Đỗ huynh. Nếu như có danh hào Trạng Nguyên này, vào triều đình chúng ta mới có thể có cơ hội.” Thiên Dao đứng dậy, trong gió đêm gào rít, khoanh tay mà đứng. “Nếu thiên đạo bất công, ta muốn xoay chuyển căn khôn. Tiết gia, ta nhất định phải nhổ tận gốc, tuyệt sẽ không để cho bọn họ trở thành tai họa của Đại Hân.”

Dương Văn không nói, trong lòng bàn tay toát mồ hôi đầm dề. Thiếu chủ từ trước đến nay quật cường, chuyện nàng quyết định tuyệt không thay đổi. Nhưng triều đình này há đơn giản như trong tưởng tượng của nàng như vậy. Hiện giờ, cũng chỉ có thể truyền tin tức về Thiên Sơn, thỉnh cung chủ định đoạt. Nếu gặp tình cảnh bất đắc dĩ cũng chỉ có thể vạch trần thân phận thiếu chủ, dựa theo tình ý Cảnh Khang để đối với nàng, đương nhiên sẽ bảo hộ nàng chu toàn.

“Ý thiếu chủ là?” Dương Văn mở miệng hỏi, nhưng trong lòng đại khái cũng đã đoán được.

“Từ ngày mai trở đi, ta chính là Đỗ Từ Mặc.” Thiên Dao gần từng tiếng, rõ ràng trả lời. “Thuật dịch dung của cô cô đã đến lúc dùng đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Là ai tính kế ai (1)

“Vây... được rồi.” Dương Văn khẽ chân chờ, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Ngày kế, thánh chỉ truyền xuống, định ngày tiến cung diện thánh là vào ba ngày sau. Thiên Dao dịch dung thành bộ dáng Đỗ Từ Mặc, lấy lý do thân thể bị bệnh nhẹ, cả ngày đóng cửa từ chối tiếp khách. Kỳ thực là cùng Nguyệt Nga thương lượng mỗi bước kế hoạch sau này. Đầu tiên, nàng phải làm Đỗ Từ Mặc, đương nhiên phải hiểu hết mọi thứ về Đỗ Từ Mặc.

May mà Đỗ Từ Mặc xuất thân trong sạch đơn giản, cũng không có thân nhân gì, tính tình thanh cao, cũng rất ít có người quen biết, chỉ có vị đồng hương Trình Viễn Hàng này được cho là thân cận. Lần này, Trình Viễn Hàng mặc dù không đứng hàng tam giáp, nhưng cũng nổi danh trên bảng, lại là môn sinh Hữu tướng, nói vậy cũng có thể mưu cầu được chức quan.

“Biểu ca luôn nói gần vua như gần cọp, về sau tỷ tỷ làm việc nhất định phải tuyệt đối cẩn thận mới được.” Nguyệt Nga lo lắng nhắc nhở, nàng luôn thấy áy náy với Thiên Dao. Nếu không phải vì nàng và Đỗ Từ Mặc, Thiên Dao cũng sẽ không bị cuốn vào vòng xoáy sâu này. Bọn họ vốn là bèo nước gặp nhau, cho dù vừa gặp như đã quen, lại chung quy không phải quan hệ huyết thống, cừu hận của bọn họ, căn bản không thể để cho Thiên Dao tới trả.

“Yên tâm, ta tự có chừng mực, chỉ là, muội muội tuyệt đối phải nhớ kỹ, từ nay về sau, ta là phu quân muội. Chuyện đêm đó, mặc dù ta bị Tiết Đức Hải đã thương, nhưng cũng không đáng ngại.” Thiên Dao nhắc nhở.

“Tỷ tỷ yên tâm, Nguyệt Nga biết cái gì nên, cái gì không nên nói. Kể từ hôm nay, tỷ là Đỗ Từ Mặc, là phu quân Nguyệt Nga, là Trạng Nguyên do đương kim thánh thượng khâm điểm.” Nguyệt Nga đứng dậy, khom người thi lễ với nàng. “Tỷ tỷ có đại ân với Nguyệt Nga và biểu ca, kiếp này chỉ sợ Nguyệt Nga không gì báo đáp, nếu như có kiếp sau, Nguyệt Nga nguyện kết cò ngậm vành.”

“Muội muội mau đứng lên. Từ giờ khắc này trở đi, chúng ta là người một nhà, sinh tử đồng tâm.” Thiên Dao cầm tay Nguyệt Nga, dùng lực như thế.

Vóc người Thiên Dao mảnh khảnh hơn nhiều so với Đỗ Từ Mặc, chiều cao cũng không bằng một nam nhi như Đỗ Từ Mặc. Thuật dịch dung của Dương Văn dày công tới luyện nhưng dáng người lại không cách nào thay đổi. May mà Nguyệt Nga thận trọng, thêm thêm chiều cao cho giày Thiên Dao khiến nàng không khác Đỗ Từ Mặc là mấy. Còn về phần gầy yếu nhỏ mảnh, dù sao đêm động phòng trải qua một kiếp, trong mấy ngày gầy yếu xuống cũng nói được.

Trong nháy mắt, kỳ hạn ba ngày đã tới. Thiên Dao lại vô có thấp thòm không yên. Thiên Dao nghĩ, tâm tình phức tạp khi trở về chốn cũ chính là đạo lý này. Càng tiếp cận hắn càng thấy bất an. Muốn gặp, lại sợ gặp. Sợ gặp lại không bằng nhớ nhưng.

Khác so với trước kia là tân khoa tam giáp yết kiến đế vương không phải tại chính điện, mà là ở trong Ngự thư phòng. Sở Diễm mặc dù toàn thân long bào minh hoàng nhưng bớt đi khí thế nơi tiền điện, cả người nhu hòa đi rất nhiều. Thiên Dao vẫn như cũ toàn thân y phục trắng, vật liệu may mặc không thể gọi là hoa mỹ. Dù sao Đỗ Từ Mặc xuất thân hàn vi, rất nhiều chỗ bọn họ phải tốn nhiều công sức.

Đỗ Tử Mặc đồ kim khoa Trạng Nguyên, ngoại thích Vân gia Vân Phi Dương đồ Bảng Nhãn, mà Trình Viễn Hàng là Thám Hoa. Ba người quý lạ xong cung kính cúi đầu đứng ở trong điện, trên ghế chủ vị, ánh mắt để vương chuyên chú rơi trên sách, bút lông hào trong tay đang viết trên chiếu tuyên chỉ. Mà để vương bất động, ba người lại càng không dám lơ đãng, không khí trong điện yên tĩnh có chút quý dị, giống như đang giăng co, khảo nghiệm tính nhẫn nại của mọi người.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Vân tướng cùng Nam Cung thừa tướng cầu kiến.” Lưu Trung bước nhỏ vào trong điện, khom người nói.

Sở Diễm cười, cuối cùng buông giấy bút trong tay xuống, trầm giọng nói, “Truyền.”

Chẳng qua chỉ một lúc, Vân Kiếm cùng Nam Cung Mặc đã xuất hiện trong thư phòng, hai người quý gói mà bái, hô to Ngô hoàng vạn tuế. Khóe môi Sở Diễm mang ý cười ôn nhuận, đáp lời. “Nhị vị ái khanh bình thân, nhị vị ái khanh lần này hao phí không ít tâm lực cho chuyện khoa khảo, ba vị này là kim khoa tam giáp, nói vậy ngày khác nhất định là rường cột nước nhà.”

“Vi thần không dám.” Vân Kiếm cùng Nam Cung Mặc chấp tay nói.

Ánh mắt Sở Diễm nhàn nhạt rơi trên người hai người, trong mắt chợt lóe lên thần sắc thông minh sắc bén, vừa vận bị Thiên Dao bắt được. Hóa ra, để vương này thờ ơ với bọn họ lâu như vậy, chính là phải đợi hai người Vân Kiếm cùng Nam Cung Mặc. Nghĩ đến cũng nên là như vậy, có hai vị là Tả Hữu tướng quân, mà bản thân Sở Diễm chỉ sợ là không tín nhiệm.

“Hiện giờ tam giáp chưa phong quan, hôm nay gọi hai vị ái khanh tiến đến chính là muốn thương thảo chuyện này. Cũng không biết trong kinh có chức quan nào đang cần hoặc đang khuyết?” Sở Diễm dừng bước trước mặt hai người Vân Kiếm cùng Nam Cung Mặc, mắt phượng hơi hơi mỉm cười, cực kỳ hiển nhiên, biết rõ còn cố hỏi, cử động lần này chẳng qua là thăm dò ý tứ hai người. Mà Tả Hữu nhị tướng cũng không phải người bình thường, tự nhiên sẽ không vì việc này mà để cho để vương bắt lấy cán chuôi, đành phải giả bộ hồ đồ.

“Hồi bẩm hoàng thượng, trong kinh quan viên mỗi người một trách nhiệm, thật cũng không có ghế trống.” Nam Cung Mặc chấp tay hồi bẩm

“Ừ.” Sở Diễm đáp nhẹ, ánh mắt chuyển sang Trình Viễn Hàng ở một bên. “Trong kinh không có chỗ trống, nhưng Chức Tào phủ ở Giang Nam đang thiếu một phủ doãn, Trình ái khanh đến từ Giang Nam, như vậy hiểu rõ dân tình như lòng bàn tay, làm việc cũng có thể nói thuận buồm xuôi gió.”

Trình Viễn Hàng rõ ràng sùng sốt, hần đầu Thám Hoa, vốn nên giữ lại kinh thành, lại bị điều đi xa, là đạo lý gì! Hắn không dấu vết liếc nhìn Nam Cung Mặc, chỉ thấy vẻ mặt hần lạnh lùng, cung kính cúi đầu, thậm chí chưa từng liếc hắn một cái. Trình Viễn Hàng là người thông minh, nhất thời liền hiểu rõ đạo lý phòng thân. Nhắc vật áo, quý xuống tạ ơn.

Sở Diễm hài lòng mỉm cười, lại nhìn về phía Vân tướng. “Vân đại nhân thì sao?”

Nam Cung Mặc đã có vật hi sinh, Vân Kiếm đương nhiên sẽ không đổi đầu, vì thế vô cùng thức thời chấp tay, “Hồi bẩm hoàng thượng, Lễ bộ thị lang Lý Vạn Lý tuổi già, đã chuyển tấu chương cho vi thần, xin cáo lão hồi hương. Vi thần cảm thấy, Bảng Nhãn Vân Phi Dương phù hợp tiếp nhận.”

“Ừ.” Sở Diễm gật đầu, một chức vị có cũng được mà không có cũng không sao, biểu ca hần gần đây thức thời không ít.

Sở Diễm thông thả bước đến trước người Thiên Dao, hần vẫn là lần đầu tiên thật sự đặt mắt vào người nàng, áo trắng thuần khiết, trên người tản ra mùi thơm nhàn nhạt. Trong mắt Sở Diễm chợt lóe lên sự kinh ngạc, nhanh như vậy, không ai có thể bắt được. Mắt phượng hơi hơi nheo lại, lúc hần nhìn nàng, trong mắt lại từ từ trở nên đắm chiêu. Một lát sau, mới chậm rãi mở miệng, “Lời Vân tướng trái lại nhắc nhở trẫm, Ngụy Thanh điều nhiệm hai vị Tổng đốc, chức Đại Lý tự Thiếu Khanh bỏ trống lâu ngày, Trạng Nguyên Lang trái lại rất may mắn.”

Thiên Dao bị gọi tên, cuống quýt quý gói xuống đất, trong lòng lại nói: ‘May mắn không phải nàng mà là Đỗ Tử Mặc, chỉ vì môn sinh thiên tử.’

“Trạng Nguyên lang miễn lễ, Ngự thư phòng không phải chính điện, không cần câu nệ như vậy.” Sở Diễm vẫn ôn nhuận mỉm cười như cũ, nhưng Thiên Dao cảm thấy ánh mắt hần nhìn mình có chút quý dị nói không nên lời. Nhưng rốt cuộc không đứng chỗ nào, nàng lại không nói ra được, chỉ cho là mình nhay cảm.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Tỉnh phi nương nương chờ ngoài Ngự thư phòng.” Lưu Trung khom người mà vào, tránh cho Thiên Dao xấu hổ.

Sở Diễm nhàn nhạt đáp lại, ánh mắt lại như có như không đảo qua Thiên Dao. Mà sắc mặt nàng bình tĩnh, không sóng không gió, ánh mắt trong suốt chuyên chú rơi vào phía trước. Mắt đen Sở Diễm không khỏi âm u vài phần, ngược lại nhìn về phía Lưu Trung, “Đề cho nàng vào đi.”

Về mặt Lưu Trung rõ ràng sùng sốt, nhưng vẫn cung kính đáp trả vâng.

“Chúng thần xin cáo lui.” Mấy người trong điện khom người cúi đầu, chậm rãi thôi lui ra ngoài. Quả thật, để vương muốn gấp phi tử của mình, bọn họ tất nhiên không nên ở đây. Thiên Dao bởi vì đứng gần Sở Diễm nhất, là người lui ra sau cùng, nháy mắt đi lướt qua hần, bên tai đột nhiên truyền đến hơi thở ấm nóng cùng giọng nói âm khàn trầm thấp của nam tử, “Không phải muốn diệt trừ Tiết gia sao? Trẫm cho người cơ hội này, ngàn vạn lần đừng để trẫm thất vọng, Thiếu Khanh đại nhân.”

Thiên Dao đột nhiên dừng bước, chần chừ nhìn về phía hần, nhưng hần vẫn ôn nhuận mỉm cười như cũ, nhìn không ra nửa phần không ổn. Mà hần càng lạnh nhạt, nàng càng không yên, hần, rốt cuộc biết rõ cái gì? Là hoài nghi Đỗ Tử Mặc, hay là, hoài nghi nàng!

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Chỗ cửa điện, một nữ tử nhẹ nhàng mà cúi người, dung mạo như thiên tiên, giọng nói như chim vàng anh, quả nhiên là mỹ nhân yêu điệu.

Thiên Dao nhất thời cảm thấy khí huyết dâng lên, không còn nhân rồi bận tâm cái khác, đi nhanh ra ngoài điện. Tự nhiên sẽ không lưu ý tới, Sở Diễm nhìn bóng lưng nàng đi xa, khóe môi giương lên nụ cười tuyệt mỹ.

Đội đám người Thiên Dao rời đi, Sở Diễm xoay người ngồi trở lại ghế chủ vị, tiện tay lấy một quyển sách, an tĩnh xem. Tình phi yên lặng đứng ở trong điện, mà hần lại coi nàng như không khí. Tình phi biết hần cố ý bỏ mặc nàng, cắn chặt môi, trong mắt ứa nước, ủy khuất nói không nên lời.

Lúc nàng ở Tây Kỳ cũng là người tâm cao khí ngạo, mỹ mạo phong tình, đối với nam tử trong tộc nàng chẳng thèm ngó tới. Lúc phụ vương đề xuất muốn đưa nàng tới Đại Hàn hòa thân, nàng không cần nghĩ ngợi gì mà đồng ý. Tất nhiên nàng chưa gặp qua bộ dáng đế vương Đại Hàn, nhưng thanh danh Cảnh Khang để như sấm bên tai. Nàng nghĩ, nam tử có tài cán vì một nữ nhân san bằng núi sông Hung Nô nhất định là thiết huyết mà si tình. Hần sùng ái Dao phi, nhưng Dao phi đã qua đời, nàng có lòng tin, mình có thể thay thế được vị trí Dao phi trong lòng hần, để cho hần sùng ái nàng, yêu nàng như sùng ái Dao phi.

Nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Sở Diễm là ở bên ngoài Ngự thư phòng, hần vừa mới hạ triều trở về, toàn thân long bào minh hoàng, mang theo sự thanh lãnh cùng cao quý không người có thể đuổi kịp. Hần nhìn nàng, mắt phượng nheo lại, chỉ nhân nhạ nói một câu, “Tình phi.”

Nhưng nàng lại cảm thấy đó là âm thanh êm tai nhất. Một khắc kia, nàng rõ ràng nghe được tiếng tim mình từng chút từng chút rơi vào tay giặc.

Mới đầu, nàng giữ sự kiêu ngạo cùng rụt rè của nữ tử, vẫn ở trong Tường Hòa cung an tĩnh đợi hần đến, nhưng mỗi một ngày qua đi, hần vẫn không xuất hiện. Hần không đến cung nàng, cũng không đi cung của các phi tần khác, mỗi đêm đều ngủ lại tại Vị Ương cung. Nàng từ trong miệng cung nhân biết được, chỗ đó là cung điện Dao phi từng ở.

Một khắc kia, nàng mới biết bản thân đã quá sai. Mặc dù Dao phi chết nhưng nàng ta vẫn sống trong lòng hần. Mà bản thân nàng còn sống, hần lại làm như không thấy.

Tình phi cứng ngắc đứng tại chỗ, hần không mở miệng, nàng vẫn chờ. Phụ vương nàng cũng có rất nhiều nữ nhân, cho nên, thuở nhỏ nàng liền hiểu được đạo lý này, muốn có được, thì nhất định phải tranh thủ, phải có kiên nhẫn. Nữ nhân thâm cung, cái không thiếu nhất chính là thời gian. Tình phi nàng chờ hần mở miệng.

Nàng có kiên nhẫn, nhưng Sở Diễm không có tâm tình tiêu hao cùng nàng.

“Ma ma trong cung Tình phi không dạy nàng quy củ sao? Ngự thư phòng là nơi nghị sự, nếu như không được triệu kiến, không được tùy ý đi vào. Tình phi đến từ Tây Kỳ, trăm tha thứ cho nàng một lần, về sau đừng nên tái phạm.”

Tình phi nhếch môi, quỳ gối trên đất, “Hoàng thượng, thần thiếp biết tự mình đi vào Ngự thư phòng là tội lớn. Thần thiếp chỉ muốn giải nghi hoặc trong lòng, cho dù hoàng thượng trị tội thần thiếp, thần thiếp cũng cam tâm tình nguyện.”

Sở Diễm không nói, im lặng đợi nàng nói tiếp.

“Thần thiếp gả vào Đại Hàn đã hơn tháng, hoàng thượng lại chẳng quan tâm thần thiếp, không biết thần thiếp đã làm sai chuyện gì? Nếu như hoàng thượng bất mãn với thần thiếp, đại khái có thể sai người tiễn thần thiếp về Tây Kỳ, thần thiếp tuyệt không dây dưa.”

Khóe môi Sở Diễm hơi hơi giương lên, nhạ giọng hừ cười, hay cho một công chúa Tây Kỳ, lại hiểu được lấy lùi làm tiến. Chỉ tiếc nàng dùng sai chỗ rồi, cũng tìm nhầm người.

Sở Diễm nhẹ cười, ánh mắt lạnh nhạ rơi vào trên người nàng, lại không có nhiệt độ, “Hóa ra là Tình phi nhớ nhà, cũng hết cách, hiện giờ tứ hải thái bình, nếu Tình phi nhớ gia hương, trăm sai người đưa nàng về Tây Kỳ thăm người thân là được.”

Một câu hai nghĩa, đã chỉ ra mục đích cười nàng ngày đó, lại cảnh cáo thân phận nàng hiện giờ, chẳng qua là một quân cờ có cũng được mà không có cũng không sao mà thôi, lại còn vọng tưởng gây nên sóng gió gì, quả là không biết lượng sức.

Tình phi nhất thời thất thần tại chỗ, vậy mà không cách nào tiến lui. Nam nhân cao cao tại thượng này quả nhiên không đơn giản. Nàng ở trước mặt hần hiển nhiên còn quá non nớt, thậm chí, ngây thơ buồn cười.

“Thần thiếp không phải ý này, chỉ là Tường Hòa cung thanh lãnh, không biết khi nào hoàng thượng sẽ đi giá.”

Sở Diễm vẫn không nóng không lạnh, tuấn nhan mỉm cười, nếu nàng chịu hạ thấp tỏ ra yếu đuối, hần cũng không muốn tiếp tục khó xử nàng. Giữa hậu cung có thêm một nữ nhân, Đại Hàn vẫn nuôi nổi, chỉ cần nàng biết an phận là được.

“Quốc vụ bận rộn, trăm bót được thời gian tự nhiên sẽ tới Tường Hòa cung bồi nàng. Nàng đi về trước đi.”

“Vâng, thần thiếp cáo lui.” Tình phi đứng dậy, chậm rãi thôi lui ra ngoài.

Tình phi mới vừa rời đi, tổng quản thái giám phủ Nội Vụ liền tới cầu kiến, Sở Diễm nhẹ cười, hôm nay, thật đúng là náo nhiệt.

“Nô tài tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.” Sở Diễm nhạ giọng trả lời, đã rõ ý định hần đến đây. Phủ Nội Vụ chủ quản việc chi tiêu trong cung, một chút việc nhỏ linh tinh tự nhiên sẽ

không đến quấy rầy hấn, mà chuyện lớn gần đây nhất chính là công chúa Mông Nguyệt, Khiết Nhi của hấn tròn trăm ngày. Trăm ngày đối với một đứa bé mà nói là ngày lớn, huống chi là công chúa một nước, hòn ngọc quý trên tay Sở Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 250: Là ai tính kế ai (2)

“Hồi bẩm hoàng thượng, nô tài một mực đốc thúc dạ yến trăm ngày cho công chúa, nhưng hôm nay Thái tử điện hạ phân phó, nói hủy bỏ toàn bộ, nói, nói là...”

“Y nói gì? Người cứ nói rõ là được.” Sở Diễm tùy ý hỏi, cũng hiểu được, chỉ sợ hài tử Quân Ninh kia cố ý dùng việc này để tới nháo phủ Nội Vụ, khiến hấn bớt chút thời gian quan tâm Khiết Nhi. Bởi vì liên quan tới Thiên Dao, hấn vẫn chẳng quan tâm hài tử kia, Quân Ninh làm ca ca đích thị thật lo lắng rồi.

“Thái tử điện hạ nói, tang kỳ của Dao phi chưa hết, không nên tổ chức rình rang.”

Sở Diễm bất đắc dĩ lắc đầu bật cười, phân phó với tổng quản phủ Nội Vụ, “Toàn bộ như cũ, hơn nữa còn phải làm long trọng, mở tiệc chiêu đãi hoàng thân quốc thích cùng quần thần, Mông Nguyệt là hòn ngọc quý trên tay trẫm.”

“Vâng, nô tài tuân chỉ.” Tổng quản phủ Nội Vụ lĩnh mệnh, vội vàng rời khỏi.

“Lư Trung, bái giá Đông cung.” Hấn hướng ngoài điện nói, cũng nên đi gặp hài tử Khiết Nhi rồi.

Trong thư phòng Đông cung, tấu chương xếp như cái núi nhỏ trên bàn, mà trong lòng thái tử điện hạ đang ôm một đứa nhỏ mềm mại, trong tay không ngừng lắc lư cái trống. Nữ oa nhỏ nhỏ khẽ chu miệng, trên mặt vẫn còn dính nước mắt. Sau giờ Ngọ, lúc bà vú dứt sữa không cẩn thận bị sặc, khóc cho tới bây giờ.

“Khiết Nhi ngoan, ca ca chơi với muội nha.” Quân Ninh ôm vật nhỏ đi qua đi lại, trống lắc trong tay phát ra tiếng ‘thùng thùng’. Tiểu nữ oa rất không dễ dàng ngừng khóc, lại vẫn như cũ là bộ dáng không vừa ý, miệng nhỏ trề ra, bộ dáng phẫn điều ngọc trát, làm cho người ta cực kỳ thương tiếc. Bé nhóc này trái lại càng lúc càng giống mẫu thân thân sinh của nàng, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng không khó nhìn ra tương lai cũng là một mỹ nhân.

Quân Ninh yêu thương hôn lên nước mắt còn sót lại trên má nàng, để mặc bàn tay nhỏ của nàng cầm ngón út mình, “Khiết Nhi ngoan, có phải muội đói bụng không, ca ca dẫn muội đi ăn gì đó được không? Lần này chúng ta đổi bà vú, không cần cái người không hiểu quy củ kia.”

Tiểu nữ oa chưa đủ trăm ngày, đương nhiên nghe không hiểu lời y nói, chỉ y y a a đáp lại, bướng bỉnh nắm ngón tay ca ca.

Sở Diễm không cho người thông truyền mà trực tiếp đi vào trong thư phòng, sau đó không khỏi nhíu mày. Trong thư phòng một mảnh hỗn loạn, trên bàn chất đầy tấu chương chưa phê duyệt, khó trách nội thị hồi bẩm, mỗi ngày Thái tử điện hạ đều xem tấu chương tới đêm khuya, ban ngày không làm, cũng chỉ có thể làm bù vào ban đêm.

Sách thư trên giá, tranh chữ hỗn loạn đầy đất, chắc là dùng để dụ tiểu nữ oa, cũng không hiệu quả, còn chưa kịp sửa soạn lại. Mà giờ phút này, Quân Ninh vẫn ôm vật nhỏ không an phận trong lòng, trên mặt còn vương nhẹ nước mắt, bộ dáng ủy khuất, làm cho người ta không khỏi sinh lòng thương tiếc.

“Phụ hoàng.” Quân Ninh nhát giọng gọi, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Y bất quá là tận lực thử một lần, dù sao bộ dáng muội muội rất giống mẫu thân, khó tránh khỏi thấy cảnh thương tình, lại không nghĩ rằng Sở Diễm thật sự chịu tới gặp Khiết Nhi. Mà cùng với vui sướng, không khỏi lại có chút buồn bã, chẳng lẽ ông đã buông xuôi sao!

“Nghe ma ma nói con ôm tiểu muội cả một ngày, mệt rồi phải không?” Sở Diễm đi qua, tiếp nhận tiểu nữ oa trong lòng Quân Ninh, bởi vì chưa bao giờ ôm qua hài tử, có chút luống cuống chân tay, động tác rõ ràng cứng nhắc chút. Vật nhỏ rất nhẹ, cực kỳ mềm, trên người tản ra mùi sữa nhân nhậy. Sở Diễm theo bản năng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vô cùng sủng nịch. Mà vật nhỏ tựa hồ cũng cực kỳ thích người phụ thân này, ở trong ngực hấn y y a a cười.

“Sau giờ Ngọ ma ma tới bẩm báo, nói Khiết Nhi bị sặc sữa, có nghiêm trọng không? Có để ngư y xem qua hay chưa?”

“Đã xem qua, hài tử chưa đầy ba tháng bị sặc sữa cũng là chuyện thường, may mà không bị thương đến tỳ phổi, cũng không đáng ngại. Chỉ là khóc rống một lúc, làm thế nào cũng không dỗ được.” Trong giọng nói Quân Ninh mang theo vài phần mệt mỏi, cũng không biết làm sao.

Sở Diễm khẽ gật đầu, ánh mắt ôn nhuận chưa từng rời khỏi vật nhỏ trong lòng. Nàng quả nhiên cực kỳ vui mừng, không khóc không náo loạn, bộ dáng vô cùng thuận theo, neho con mắt sáng trong suốt, mặt mày cong cong, giống như đang cười. Đã không nhớ rõ đã bao lâu không gặp tiểu gia hỏa này, đại khái là từ sau khi Thiên Dao mất, hấn đã không dám nhìn nàng, qua chưa được bao lâu mà nàng tựa như đã thay đổi, càng ngày càng như đúc ra từ ngọc, khiến người ta yêu thích không thôi.

“Về sau để Khiết Nhi ở lại Cảnh Dương cung đi, thời gian gần đây con gầy đi rất nhiều, phải chăm sóc sức khỏe mình cho thật tốt, ngay cả bản thân còn không chăm sóc được, làm sao có thể chăm sóc nàng.” Sở Diễm nhạt giọng mở miệng, tuy là lo lắng sức khỏe Quân Ninh, nhưng cũng là không nỡ buông vật nhỏ trong lòng ra.

Yêu ai yêu cả đường đi, đó là như thế đi. Bởi vì yêu Thiên Dao, mới có thể yêu nàng. Huống chi, vật nhỏ trong lòng lại chính là huyết mạch của hắn. Từ nay về sau, hắn yêu nàng, sủng nàng, tuyệt không ít hơn bất kỳ người phụ thân nào trong thiên hạ.

Sau khi Thiên Dao rời khỏi hoàng cung liền trực tiếp trở về khách điểm. Lúc này, đãi ngộ trong khách điểm với nàng, không, phải nói đãi ngộ với Đỗ Từ Mặc sớm khác trước kia, phòng cho thiên tử, chi phí áo cơm cũng có thay đổi. Nguyệt Nga được kính trọng như thượng khách, đối với chuyện phát sinh đêm đó, tất cả mọi người đều thận trọng lời nói, coi như chưa từng xảy ra. Đúng vậy a, mặc dù Đỗ Từ Mặc đỗ Trạng Nguyên, hắn cũng không đầu lại Tiết gia, mọi người lựa chọn ngậm miệng, chẳng qua là vì giữ mặt mũi cho khâm khoa Trạng Nguyên.

“Thiếu chủ, tình hình trong cung thế nào?” Thiên Dao vừa bước vào khách điểm, Dương Văn liền gấp rút hỏi.

“Rất tốt, hoàng thượng phong Đỗ Từ Mặc làm Đại Lý tự Thiếu Khanh.” Thiên Dao đơn giản trả lời, hiển nhiên không muốn nhiều lời.

“Chẳng lẽ, hoàng thượng không nhận ra thiếu chủ?” Dương Văn khó hiểu truy vấn.

Thiên Dao giễu cợt, chỉ chỉ chính mình, “Ta hiện giờ là đáng về này, hắn làm sao có thể nhận ra được, cô cô, người trái lại quả thật coi hắn như thần rồi.” Nàng đi lên thang lầu bằng gỗ, nhỏ giọng đẩy cửa. Cửa phòng mở, chỉ thấy Nguyệt Nga an tĩnh tựa vào bên cạnh giường, chờ đợi Đỗ Từ Mặc đang hôn mê bất tỉnh. Nghe thấy tiếng mở cửa, mới khẽ nâng mắt, thấp giọng gọi, “Tỷ tỷ.”

Thiên Dao dừng bước trước cửa sổ, đầu ngón tay đặt lên mạch Đỗ Từ Mặc, trong dự kiến, mạch tượng mộng manh, không còn sinh khí. Nguyệt Nga cũng không hỏi nhiều, trong lòng nàng cũng biết, chỉ cần không có hy vọng thì sẽ không thất vọng. Cứ như vậy ở bên cạnh hắn, cuộc đời này với nàng là đủ.

“Biểu ca từng nói, gần vua như gần cọp, tỷ tỷ vào cung một chuyến, sau khi trở về chắc sẽ cực kỳ mệt mỏi.” Nguyệt Nga vô cùng hiểu lòng người, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, rót một tách trà xanh đưa tới tay Thiên Dao.

“Đế vương tự nhiên không phải người dễ ở chung, trong triều đình, phong vân biến ảo, một bước sẩy chân, đều có khả năng mất mạng, ta tất phải thận trọng từ lời nói đến việc làm.” Thiên Dao nhạt giọng trả lời, nhấp một ngụm trà xanh trong tách, một lát sau, lại nói, “Hoàng thượng đã phong ta là Đại Lý tự Thiếu Khanh, trông trị Tiết Đức Hải đã gần trong tay rồi.”

“Thật ư?” Nguyệt Nga nghe thấy lời ấy, hai tròng mắt dấy lên ánh sáng hy vọng, cuống quýt quỳ gối xuống đất, “Vận dân phụ là người thứ nhất kêu oan với đại nhân, ta muốn cáo trạng Tiết Đức Hải vấy bẩn sự trong sạch của ta, giết hại phụ quân ta.”

Thiên Dao bất đắc dĩ lắc đầu, duỗi cánh tay nâng nàng từ mặt đất dậy, lên tiếng nói, “Muội muội đừng vội, muội sao lại quên rồi, hiện tại ta chính là phụ quân muội. Nếu như chuyện ta giả trang khâm khoa Trạng Nguyên bị tố giác, đừng nói là diệt trừ Tiết gia, chính chúng ta đều tự thân khó bảo toàn, khi quân là từ tội.”

Nguyệt Nga cả kinh, thâm biết bản thân lỗ mãng, “Nguyệt Nga không biết, mong tỷ tỷ thứ tội. Chỉ là, đại cừu không thể báo, Nguyệt Nga không cam lòng.”

“Yên tâm, ta đã nhận lời với muội, tự nhiên sẽ báo thù rửa hận cho muội. Chỉ là, việc này phải bàn bạc kỹ hơn. Lúc này muội và ta đương nhiên không thể ra mặt, nhưng Tiết Đức Hải luôn kiêu căng hoành hành, nữ tử bị hắn đập hư không ít, bọn họ cũng phải nén giận lại không cam lòng. Chỉ cần ta dám tiếp vụ án này, sẽ không lo không ai tới cáo trạng.” Thiên Dao vỗ vỗ bả vai Nguyệt Nga, lên tiếng an ủi.

Nguyệt Nga gật gù đầu, biểu tình lại âm trầm đi rất nhiều. Vì kẻ bây giờ, cũng chỉ có thể như vậy.

Hôm sau, thánh chỉ truyền xuống, hoàng thượng ban phủ đệ, quan bào đồ phẩm cũng được đưa đến phủ, kiệu quan nâng hai người Thiên Dao cùng Nguyệt Nga vào trong phủ. Bên đường không thiếu dân chúng xem náo nhiệt, cảnh tượng như vậy, Thiên Dao nhất thời không đoán ra được dụng ý của Sở Diễm. Là muốn biến nàng thành cái đích cho mọi người dòm ngó sao!

Phủ đệ mới trái lại khiến cho Thiên Dao hết sức hài lòng, thanh u sạch sẽ, khắp nơi mang vẻ tươi mới. Nàng ở Đông uyển chọn một gian sương phòng, an bài cho Đỗ Từ Mặc cùng Nguyệt Nga ở sân viện bên cạnh.

Vào đêm, Thiên Dao không buồn ngủ, một mình ngồi trong sân thanh lãnh, để ánh trăng thanh lạnh chiếu một bóng dài.

“Thiếu chủ sao còn chưa ngủ?” Phía sau truyền đến câu hỏi của Dương Văn.

Thiên Dao quay đầu, nhàn nhạt trả lời, “Không phải cô cô cũng không ngủ sao? Không bằng cùng Thiên Dao uống mấy ly đi.” Nàng mỉm cười cầm bầu rượu, rót hai ly rượu.

Dương Văn ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn hai ly rượu lẻ loi trên bàn, bất đắc dĩ lắc đầu, “Mượn rượu giải sầu, thiếu chủ hà tất phải vậy. Hôm nay trong cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thiên Dao bật cười, ngửa đầu dốc rượu trong ly một hơi cạn sạch, “Không có gì, chỉ thấy vị phi tần mỹ mạo phong tình. Hóa ra trong cung cũng không thiếu nữ nhân, bên cạnh hắn lại càng không thiếu nữ tử mỹ mạo. Ta một mực nghĩ, Thẩm Thiên Dao ở trong lòng hắn, rốt cuộc là cái gì?”

Dương Vân khẽ ngáy người trong chốc lát, đối với chuyện giữa thiếu chủ cùng Cảnh Khang để, bà cũng không biết nhiều, những tin tức rải rác biết được cũng là từ chỗ cung chủ, “Có lẽ là tình cảm chân thành.”

Thiên Dao cười khổ, tình cảm chân thành sao? Hai từ này vì sao nghe ở trong tai lại châm chọc như vậy, tình yêu hẳn cho nàng cũng cho người khác. Nam nhân nhiều tâm như vậy, từ trước tới nay nàng chẳng thêm ngó tới, nhưng nàng lại quả thật thành thê từ Sở Diễm, cũng sinh hai đứa con cho hắn. Thiên Dao tay nắm thành quyền, đánh vào trán, không có một khắc nào nàng lại bức thiết muốn nhớ lại quá khứ như vậy.

“Thiếu chủ làm cái gì vậy? Đừng làm bị thương chính mình.” Dương Vân luống cuống tay chân chế trụ hành vi không khác gì tự mình hại mình của nàng.

“Cô cô, làm sao bây giờ? Ta vẫn nghĩ không ra chuyện trước đây.” Nàng bắt lực lại vô tội nói.

Dương Vân thở dài một tiếng, “Thiếu chủ đã từng, cực kỳ thương hắn.” Chỉ có điểm này là không thể nghi ngờ.

Khóe môi Thiên Dao hiện lên nụ cười khổ, vô cùng hi vọng tình yêu theo trí nhớ trôi đi mà không tồn tại nữa, nhưng nàng chung quy không làm được. Vào thời khắc trở thành một u hồn kia, lúc nhìn thấy Sở Diễm vô cùng đau đớn vì nàng, lòng của nàng cũng đã mềm lại rồi. Nhưng hiện thực cách rất xa tưởng niệm tốt đẹp. Hiện giờ nàng ngược lại hy vọng bản thân vẫn là một nhánh u hồn như trước, mặc dù không chạm tới âm áp của hắn, nhưng có thể lặng lẽ canh chừng hắn.

“Hôm nay Thiếu chủ vào cung, vì sao không đơn giản bộc lộ thân phận, với sủng ái của Cảnh Khang để với người, hẳn nhất định sẽ giữ người ở bên. Thù của Đỗ Tử Mặc cũng có thể được báo.” Dương Vân khó hiểu hỏi.

Thiên Dao im lặng lắc đầu, trong lòng lại cười trào phúng, thâm cung kia, nàng tuyệt không trở về. Nữ nhân của hắn nhiều đến có thể lập thành mấy bàn mặt chược, nàng hà tất phải tham gia náo nhiệt, để cho bản thân trở thành oán phụ chờ đợi trong thâm cung.

“Cô cô cho là hoàng thượng thật không biết hành động việc làm của Tiết Đức Hải? Hắn chỉ là không muốn xung đột chính diện với Tiết gia. Dù sao, vừa mới trải qua chiến sự, trăm việc cần làm, lúc này nội loạn không tốt với Đại Hàn.”

“Chẳng lẽ hẳn để cho Tiết gia tiếp tục kiêu căng ương ngạnh như vậy?” Dương Vân nhún mày.

Thiên Dao hừ lạnh một tiếng, “Để vương chắc chắn là người đầu tiên muốn diệt trừ Tiết gia, cho nên hẳn đẩy Đỗ Tử Mặc lên đầu sóng ngọn gió. Nhất định hẳn biết ân oán giữa Đỗ Tử Mặc cùng Tiết Đức Hải, mới hận đoạt thê, làm sao có thể bỏ qua.”

Dương Vân nhún mày càng chặt, Đỗ Tử Mặc, hiện tại Thiên Dao không phải Đỗ Tử Mặc sao, “Vậy tình cảnh thiếu chủ không phải rất nguy hiểm?”

Khuôn mặt Thiên Dao gần như không chút biểu tình, màu đỏ ứng bởi vì vừa mới say rượu kia cũng từ từ chuyển sang trắng xanh. “Nếu hẳn muốn ta châm lên mũi lửa này, ta đi là được. Hẳn muốn diệt trừ cây đình Tiết gia trong mắt này, mà ta muốn lấy lại công đạo cho Đỗ Tử Mặc và Nguyệt Nga, cho dù mục đích khác nhau, nhưng trăm sông đổ về một biển.”

Dương Vân biết khuyên không được, đơn giản không mở miệng nữa, chỉ âm thầm suy xét phải cẩn thận bảo hộ nàng mới được.

“Đêm dài sương nặng, dù hàn độc trong người thiếu chủ đã thanh trừ, dù sao thương tổn đã ngấm vào xương cốt, vẫn nên nghỉ ngơi cho thật tốt mới được.” Dương Vân lên tiếng nhắc nhở.

Thiên Dao thần nhiên gật đầu, cho dù tức giận với Sở Diễm, nàng cũng sẽ không thật sự ngốc tới mức lấy thân thể mình ra đùa giỡn. Dù sao, hãm oan của Đỗ Tử Mặc chưa giải, sinh tử Nguyệt Nga treo lơ lửng, nếu không phải nàng cho bọn họ hy vọng, một đôi tình nhân số khổ chỉ sợ sớm gặp nhau nơi hoàng tuyền.

Lâm triều hôm sau, Thiên Dao vẫn là lần đầu tiên vào triều, quan bào đỏ thẫm trên người nàng dưới ánh mặt trời nhàn nhạt có chút chói mắt. Nàng đi sau cùng đội ngũ, từ đầu tới cuối, không mở miệng nói một câu, hoàn toàn mang bộ dáng nghe lời. Trên chủ vị, đế vương toàn thân minh hoàng ngồi ngay ngắn, hoàn toàn không giống bộ dáng lười biếng ngày xưa, Quân Ninh đứng bên cạnh hắn, đáng vẻ cực kỳ cẩn trọng.

Các đại thần từng người khai tấu, hoàng triều to như vậy, mỗi ngày đều tấu không hết chuyện. Sở Diễm lắng lắng nghe, thỉnh thoảng mở miệng phân phó vài câu, nhưng đều không ngoại lệ nói vào trọng điểm, quả nhiên là nhân vật lợi hại. Thiên Dao cúi thẳng đầu tới cực thấp, cực kỳ an tĩnh, quan viên bốn phía dường như cũng coi nàng như không khí, chỉ có trên vị trí chủ thượng, ánh mắt đế vương sẽ hữu ý vô ý lướt qua đỉnh đầu nàng.

“Đỗ ái khanh, khanh cũng có việc cần tấu? Nghe nói gần đây Đại Lý tự tiếp nhận mấy vụ án, quan mới nhậm chức ba tầng lửa, đừng để cho trầm thất vọng.” Mắt phượng Sở Diễm nheo lại, ý cười ôn nhuận bên môi, nhưng vàng sáng trong mắt lại mang theo vui đùa không nói nên lời.

Bị đế vương điểm tên, Thiên Dao đương nhiên không thể tiếp tục giả vờ câm điếc, đành phải khom người đứng giữa điện. “Hồi bẩm hoàng thượng, tuy là có chút khó giải quyết nhưng vì thần tuyệt không có phụ sự phò thác của hoàng thượng, cuối cùng vụ án cũng sẽ tra ra chân tướng.”

Sở Diễm mỉm cười gật đầu, khoát tay ý bảo nàng lui sang một bên, ngược lại ánh mắt Quân Ninh nhìn chằm chằm vào nàng. Thiên Dao vẫn không dám ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt của hải tử sắc bén giống như phụ thân y. Thực khó liên tưởng với hình ảnh bé trai nằm liệt trên giường vì mẩu thân đã mất với hình ảnh bé trai lúc này.

Không dễ gì mới đến giờ lâm triều kết thúc, lại nghe thấy đại thái giám Lưu Trung the the ở một bên đại điện cất cao giọng. “Hoàng thượng có chỉ, dạ yến trăm tuổi của công chúa, chúng thần không thể nào vắng mặt, mang theo gia quyến cùng chung vui cầu phúc cho công chúa.”

Nhất thời, trong lòng Thiên Dao buồn vui không nói nên lời. Vui chính là trên tiệc tối nay, nếu may mắn, nàng có thể gặp nữ nhi của mình một lần, buồn chính là nàng không thể không đối mặt với Sở Diễm cùng đám nữ nhân hậu cung kia của hắn.

Cho dù cam nguyện hay không, tiệc tối không thể né tránh, Nguyệt Nga toàn thân cảm phục vàng nhạt, lộ rõ phong tình quyến rũ, nàng ở bên cạnh Thiên Dao, thoát nhìn chính là đáng về tài tử giai nhân. Chỉ là trong lòng đau khổ, cũng chỉ có hai người biết được thôi.

“Tỷ tỷ, muội hơi sợ.” Nguyệt Nga không dấu vết nắm lên váy. Vãn vũ bá quan đều mang theo gia quyến tham dự, như thế, tránh không được phải gặp Tiết Đức Hải, mà người kia chính là ác mộng của Nguyệt Nga cùng Đỗ Tử Mặc.

Thiên Dao mỉm cười an ủi, “Đừng sợ, nơi này là hoàng cung, hắn ta cũng không dám xằng bậy, ta cũng sẽ bảo vệ muội.”

“Ừ.” Nguyệt Nga gật đầu, nàng hoàn toàn tin tưởng Thiên Dao.

Xe ngựa chạy thẳng tới cửa cung thì dừng lại, dưới sự dẫn dắt của tiểu thái giám Thiên Dao cùng Nguyệt Nga đi vào Ngự hoa viên. Dạ yến đêm nay tổ chức trong Ngự hoa viên, ngụ ý đó là công chúa Mông Nguyệt kiều diễm như trăm hoa nở rộ trong Ngự hoa viên.

Thiên Dao cùng Nguyệt Nga chọn vị trí xa nhất, bốn phía đều là quan viên đồng cấp, cực kỳ không thu hút, lại không mất cấp bậc lễ nghi. “Nguyệt Nga, nếu như không có chuyện gì, tuyệt đối không được rời khỏi ta.” Thiên Dao níu non một câu bên tai Nguyệt Nga. Vừa nãy, nàng lưu ý thấy ánh mắt Tiết Đức Hải nhìn chằm chằm Nguyệt Nga, vẫn tràn ngập âm loạn cùng dục niệm tà ác.

“Ừm.” Nguyệt Nga khẽ gật đầu.

Đúng lúc này, đế vương cùng tần phi hậu cung khoan thai mà đến. Sở Diễm coi bỏ mình hoàng, chỉ tùy ý mặc một cái áo dài đỏ tía, lộ rõ sự thanh quý, mà tần phi hậu cung người này lại rực rỡ hơn người khác. Đế vương rất ít khi vào hậu cung, khó có cơ hội được nhìn thấy đế vương, bọn họ đều tranh thủ cơ hội chiếm được sự ưu ái của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 251: Là ai tính kế ai (3)

Dẫn đầu đương nhiên là Hiền phi Tiết Oánh, hậu cung hiện giờ, Tiết Oánh độc bá, công chúa Tây Kỳ tuy đẹp nhưng mới đến, lại chưa được thị tẩm, mới đầu chúng cung phi còn có chút kiêng kỵ, về sau cũng dần dần không để bụng, bây giờ lại cáo ốm không đến dự.

Đế vương đã đến, quần thần vội vàng quỳ xuống hành lễ, hô to Ngô hoàng vạn tuế. Sở Diễm cười nhạt một tiếng, cho quần thần bình thân, sau đó ngồi xuống vị trí chủ vị.

“Hôm nay công chúa Mông Nguyệt của trăm mới đúng là nhân vật chính, Lư Trung, phân phó ma ma ôm công chúa đến đây đi.” Sở Diễm ôn nhuận cười, phân phó với Lư Trung ở bên. Lư Trung lĩnh mệnh, vội vàng lệnh cho tiểu thái giám đi thông truyền. Không lâu sau, một tiểu nữ oa được ma ma ôm lấy, da thịt tuyết trắng, đôi mắt đen tuyến sáng ngời, lại thêm áo gấm màu đỏ trên người càng khiến người ta yêu mến.

“Y phục trên người tiểu công chúa là Hiền phi nương nương làm mấy đêm liền, mặc trên người công chúa quả nhiên là đẹp.” Ma ma ở một bên nịnh nọt nói. Sở Diễm cũng chỉ cười, không chút để tâm.

Thiên Dao ngồi ở một góc, ánh mắt lại lưu luyến rơi trên người hài tử, hài tử nhỏ như vậy đã không có mẫu thân chăm sóc, nói vậy sống cũng không dễ chịu rồi. Mà Sở Diễm cho dù có thương nàng thế nào, cũng có lúc không để tâm. Còn phi tần hậu cung, làm sao có chân tâm thực sự đối xử tốt với nàng. Đa số đều giống như Tiết Oánh vậy, mượn cơ hội được ân sủng của hoàng đế.

Thiên Dao trái lại không thấy áo đỏ này dễ nhìn, mà là vật nhỏ này sống tốt mới tốt.

“Tâm ý Hiền phi nương nương trái lại vô cùng tốt, chỉ là hài tử vẫn còn nhỏ, da thịt non mịn, dùng gấm Tứ Xuyên làm y phục mặc dù có tiếng nhưng mặc trên người sẽ không thoải mái.” Quận chúa Đông Ca mỉm cười đứng dậy, từ trong lòng ma ma tiếp nhận hài tử bé nhỏ, giữa lòng mây hiện lên tình cảm thương tiếc. Đứa nhỏ này thực đáng thương, đi nương trong hậu cung tuy nhiều nhưng có người nào thực sự thương nàng không, thậm chí lại còn coi nàng như công cụ tranh thủ tình cảm.

Sắc mặt Tiết Oánh nhất thời có chút trắng xanh, nàng may xiêm y cho tiểu công chúa bất quá là lấy lòng Sở Diễm, gấm Tứ Xuyên nổi tiếng, nàng đương nhiên lựa đồ đắt tiền mà dùng mới có vẻ là nàng đại lượng hiểu chuyện, nào đâu có nhiều tâm tư cân nhắc hài tử mặc lên có thoải mái hay không.

Tuần nhan Sở Diễm trầm đi vài phần, nói với ma ma, “Người cũng là lão nhân trong cung, chẳng lẽ không biết y phục của công chúa do phủ Nội Vụ giám sát, không được thay đổi lung tung sao!”

“Nô tỳ biết sai, mong hoàng thượng trách phạt.” Ma ma kia hiển nhiên sợ không nhẹ, bà bất quá nhận ngân lượng trợ giúp Hiền phi mà thôi, ai ngờ ngược

lại chọc giận đế vương. Bất đắc dĩ, ánh mắt cầu cứu như nhìn về phía Tiết Oánh.

“Hoàng thượng, hôm nay là yến tiệc mừng trăm ngày của công chúa, nếu đánh nếu phạt chỉ sợ điềm xấu.” Tiết Oánh đứng dậy ôn nhu nói.

“Luu Trung, đưa người đi Hoán Y cục, người như vậy lưu bên cạnh công chúa, khó đảm bảo sau này không tái phạm.” Giọng nói Sở Diễm bình tĩnh không gọn sóng, trên mặt nhìn không ra hi nộ. Đế vương luôn luôn hi nộ vô thường, Tiết Oánh vì tự bảo vệ mình đương nhiên không dám tiếp tục cầu xin nhiều. Chỉ là khổ cho vị ma ma này, đã lớn tuổi, đến Hoán Y cục kia, chỉ sợ có vào không có ra.

“Các nàng đều đã nghe rõ rồi, cách nữ nhi của trẫm xa một chút, nếu lần sau còn có người tái phạm, trẫm sẽ không dễ dãi như vậy.” Ngự điệu Sở Diễm ôn hòa, dù sao cũng là đế vương, không giận tự uy. Tần phi hậu cung đông loạt đứng dậy hơi cúi đầu, nhưng trong lòng điều hiểu rõ, lời này của đế vương rõ ràng là nói cho Tiết Oánh nghe. Nàng ta lần này quả nhiên trộm gà không được còn mất nắm gạo, trong mắt nhóm người cung phi cũng không có đồng tình, ngược lại còn vui sướng khi người gặp họa.

Sau màn kịch náo nhiệt, ca múa mừng cảnh thái bình, giả quyền các quan lại cười hà hà thưởng thức ca múa. Tiểu công chúa tuổi nhỏ, sợ bị quấy nhiễu liền cho ma ma ấm trở về, mà linh hồn của Thiên Dao giống như bị vật nhỏ kia mang đi vậy. Nguyệt Nga lấy làm khó hiểu, liền kéo góc áo Thiên Dao.

“Làm sao vậy?”

“Không, không có gì. Ta đi vệ sinh chút, muội ngồi ở chỗ này, tuyệt đối đừng rời khỏi.” Thiên Dao cẩn thận dặn dò, vẫn là thắng không được nhớ thương, đứng dậy rời đi.

Kinh công của nàng vô cùng tốt, muốn qua được tai mắt thị vệ cung nhân trái lại không khó. Vật nhỏ kia được nuôi trong Cảnh Dương cung, vẫn chưa tốn bao nhiêu sức lực đã tìm thấy chỗ vật nhỏ ở. Bà vú vừa cho bú xong, đặt tiểu công chúa vào trong nôi. Vật nhỏ bú no liền nằm ngủ, thật đúng là có phúc khí.

Thiên Dao thừa dịp trong phòng không có người liền len vào phòng vật nhỏ, ngồi xuống bên cạnh nôi. Đầu ngón tay khẽ run run chạm vào đôi má mềm mại của vật nhỏ, trên người nàng vẫn mang theo nhân nhật mùi sữa, ngủ rất an ổn, lông mi thon dài, chiếu một bóng mờ trên làn da nõn mịn. Dung mạo của vật nhỏ này đích thực rất giống nàng.

“Khiết Nhi, ta là mẫu thân con.” Thiên Dao vui sướng cười, trong mắt không tự chủ lại uồn ướt. Nàng cầm bàn tay nhỏ bé của hài tử, đặt ở trên môi hôn nhẹ, so với Quân Ninh, vật nhỏ này thực sự khiến người ta thương tiếc. Dù sao, thời gian Quân Ninh ở bên cạnh Sở Diễm nhiều, cũng có năng lực bảo vệ bản thân. Mà vật nhỏ này lại còn chưa biết thế sự, dễ bị khi dễ.

Có lẽ là mẫu nữ liền tâm, tay của vật nhỏ giật giật, vậy mà lại nắm ngón tay Thiên Dao trong lòng bàn tay, đôi môi nhỏ đỏ mọng động vài cái, nghiêng người ngủ tiếp. Thiên Dao đỡ khóc đỡ cười, cả gan ôm bé từ trong nôi ra, đặt ở trong lòng, dịu dàng nhẹ ru. Thân thể vật nhỏ mềm mại lạ thường, ôm vào trong lòng hết sức thoải mái. Mà nàng ghé vào ngực mềm của mẫu thân, ngủ lại càng say. “Khiết Nhi ngoan, để mẫu thân xong xuôi mọi việc sẽ đón con xuất cung, có được không?”

Trả lời nàng đương nhiên là tiếng vật nhỏ ngủ say.

Vì sợ bị người phát hiện, Thiên Dao ôm vật nhỏ một hồi lại lưu luyến đặt hài tử vào nôi, lặng lẽ rời đi. Chỉ là, lúc trở lại Ngự hoa viên bên cạnh đã không còn thấy bóng dáng Nguyệt Nga. Thiên Dao khần trương, hồi xung quanh mới có người nói cho nàng, tôn phu nhân vừa mới đi về hướng rừng đào.

Ngự hoa viên quá lớn, càng lộ rõ sự trống trải, vào đêm, cũng chỉ có đèn đuốc dạ yến sáng trưng. Rừng đào thâm sâu, cơ hồ tối đen một mảng. Bước chân Thiên Dao cực nhanh, chuyện nàng không mong muốn nhất rốt cuộc vẫn xảy ra. Trong yến hội không thấy bóng dáng Tiết Đức Hải, liền biết nhất định đã xảy ra chuyện. Tiểu tử kia là gan cũng thực lớn, dưới tầm mắt Sở Diễm mà cũng dám làm ra loại chuyện xấu xa này, quả nhiên là không biết sợ.

Thiên Dao dù sao cũng là người tập võ, tai cực kỳ thính, nghe thấy ở góc bên trái truyền đến âm thanh trách móc nhỏ vun, cùng với tiếng nam nhân thở gấp. Nhất thời lửa giận dâng lên, nàng cũng không quan tâm đến chuyện khác, liền hăm hăm chạy vội qua. Dưới cây đào lớn, đích thực có một đôi nam nữ ôm nhau, đang làm chuyện cần thả, trong bóng tối Thiên Dao không kịp nhìn rõ liền một cước đá văng nam nhân kia ra. Do không phòng bị trước, thân thể nam nhân kia bay ra xa, mà cùng với đó là tiếng nữ nhân kinh hô.

Mà giọng nói vừa phát ra Thiên Dao mới phát hiện có gì đó không đúng, neho mắt lại, mới nhận rõ nữ tử đang vội vàng khép vạt áo trên mặt đất không phải Nguyệt Nga, xem cách ăn mặc của nàng, chắc là tần phi hậu cung. Mà nam nhân kia, khẳng định không phải đế vương.

Thiên Dao thầm nghĩ trong lòng: ‘Không ổn.’ Xoay người muốn rời đi cổ tay lại đột nhiên bị người bắt lấy: “Còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy!” Giọng nam trầm thấp vang lên ở bên tai. Ngón tay nam tử vây chặt lấy cổ tay Thiên Dao, sau đó đánh một chưởng vào ngực Thiên Dao. Giọng nói này quen thuộc vô cùng. Thiên Dao thầm phán đoán, một lát sau, lộ vẻ kinh ngạc. Giọng nói này là của Nam Cung Mạc. A, đế vương một tay đưa lên làm thừa tướng, hẳn ta lại mơ ước nữ nhân của hắn, cho hắn đội nón xanh, quả thật vô cùng nực cười.

Nàng biết đụng phải quan hệ bất chính thế này, bọn họ đương nhiên sẽ không tha cho nàng rời đi, lúc này nhất định là muốn giết người diệt khẩu. Nàng xem như bình tĩnh, trở tay đánh trả lại một chưởng, trong lúc này hàn khí nổi lên, nam tử cường bạo lui về sau vài bước, cũng buông lỏng kiềm chế với Thiên Dao ra. Trong ánh mắt tràn đầy chán kinh.

“U Minh thần chưởng! Ngươi rốt cuộc là ai?”

Thiên Dao lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, cũng không muốn lưu lại đây lâu, mũi chân điểm nhẹ, trong nháy mắt biến mất ở trong rừng.

Mà nàng kia sau khi chỉnh lại y phục, chưa kịp hoàn hồn đi tới bên cạnh nam tử, giờ tay vòng qua cánh tay hắn. “Mạc, làm sao bây giờ?”

Nam Cung Mạc trở tay cầm tay nàng an ủi, “Đừng sợ, nếu hắn đã không dám lên tiếng, nhất định cũng là sợ chúng ta nhận ra, nếu không muốn gây chuyện, đương nhiên cũng không lôi chuyện này ra. Nhu Nhi, ta sẽ không để nàng gặp nguy hiểm.”

Nữ tử nhẹ nhàng gật đầu, trong nháy mắt, váy áo trên người đã chỉnh chu thỏa đáng. Phương Nhu, Tù trưởng của Sở Diễm, đoan trang mỹ mạo, tiến cung hai năm, vị phân ba cấp nhưng lại chưa từng được để vương triều kiến qua. Phòng không tịch tịch cùng với Nam Cung Mạc, hai người không biết là thích hợp bắt đầu, chỉ biết là lúc thiên lôi giáng lửa đã vạn kiếp bất phục. Nếu như nói thật, nàng không dám hi vọng gì xa vời, nàng là nữ nhân của hoàng đế, mà Nam Cung Mạc là thần tử của đế vương, nàng sẽ không vì hắn mà vứt bỏ gia tộc, mà hắn lại càng không vì nàng mà vứt bỏ tiền đồ. Bọn họ ở cùng một chỗ bắt quả là theo nhu cầu.

Nam Cung Mạc ái mộ mỹ mạo của nàng, nàng lại tìm kiếm được sự an ủi từ hắn. Không hơn.

Thiên Dao trở lại tiệc tối náo nhiệt, phát hiện Nguyệt Nga đã ngồi bên cạnh bàn, bộ dáng lo lắng trùng trùng, hiển nhiên là đang lo lắng an nguy của nàng. Thiên Dao cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, nàng không bị gì là tốt.

“Đi nơi nào vậy?”

“Không có gì, thấy cảnh tượng náo nhiệt.” Thiên Dao tùy ý phát hạ vật áo, mấy lá đào trên người rơi xuống, một lần nữa ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Nga.

Đế vương chẳng biết lúc nào đã rời tiệc, thiếu đi hoàng đế, phi tần hậu cung cũng không mấy hứng thú. Có vài người đã rời đi, sau đó, nhóm được liệt vào công thần cũng từng tốp rời đi. Thiên Dao cùng Nguyệt Nga sóng vai đi về phía ngoài vườn, hai người đang thì thầm bàn tán cái gì, phía sau lại đột nhiên truyền đến giọng nói của một nam tử.

“Đỗ đại nhân xin dừng bước.”

Quay đầu, phát hiện gọi nàng lại không phải ai khác, mà là Hữu tướng Nam Cung Mạc.

“Hữu tướng đại nhân, không biết gọi hạ quan.” Âm cuối chưa kịp nói ra đã cảm thấy một chương bỏ tới, Thiên Dao trong nháy mắt hiểu rõ, Nam Cung Mạc đang thăm dò nàng. Hay cho một Hữu tướng, cái mũi so với chó còn nhạy hơn, nhanh như vậy đã ngửi được mùi trên người nàng. Thiên Dao đương nhiên sẽ không trúng kế, làm bộ như hoảng sợ, thất thần tại chỗ không hề động đậy. Trái lại Nguyệt Nga ở một bên đã liêu lĩnh nhào tới.

“Biểu ca cẩn thận!” Nàng hô nhỏ một tiếng, che ở trước người Thiên Dao. Hai người ôm nhau thành một khối, đáng vẻ cực kỳ buồn cười.

Nam Cung Mạc đứng lúc thu tay về, trong mắt lóe lên thần sắc không hiểu. “Bản thừa tướng bắt quả chỉ đùa với Đỗ đại nhân một chút, Đỗ phu nhân hà tất phải khẩn trương?”

Nguyệt Nga kinh hồn chưa định, sắc mặt tái nhợt, lại cực kỳ giữ bình tĩnh, chậm rãi cúi đầu với Nam Cung Mạc. “Hữu tướng vui đùa trái lại dọa hòng dân phụ, phu quân ta là thư sinh, chưa bao giờ động tay chân với người, nào đâu đỡ được một chương này của Thừa tướng đại nhân. Dân phụ kiến thức nông cạn, chỉ cho là phu quân đắc tội đại nhân, quá kinh hoàng mới bỏ nhào lên người phu quân, trái lại để cho đại nhân chê cười rồi.”

Nam Cung Mạc khẽ cười, ý cười ẩn giấu vài tia tà mị cũng đùa cợt. “Đỗ đại nhân cùng phu nhân quả thật phu thê tình thâm.”

“Hữu tướng quá khen, nếu như không còn việc khác, hạ quan liền dẫn phu nhân hồi phủ trước.” Thiên Dao chấp tay, mang theo Nguyệt Nga bước nhanh rời đi.

Ra khỏi cung xe ngựa thẳng một đường ‘lộc cộc’ mà chạy, Thiên Dao một mình dựa vào vách xe, ánh mắt lạnh nhạt lạc ở một góc, hiện ra vài phần uể oải. Nguyệt Nga ngồi đối diện nàng, lấy áo choàng khoác lên người nàng. Nàng biết Thiên Dao có hàn tật trong người, thỉnh thoảng cũng hay phát tác, nhưng lúc phát tác cực kỳ dọa người, thân thể lạnh lẽo cơ hồ như không có nhiệt độ.

“Tỷ tỷ, Hữu tướng vì sao lại đùa vui với chúng ta như vậy, hắn rốt cuộc hoài nghi cái gì?” Nguyệt Nga nhẹ giọng mở miệng, nàng không ngốc, làm sao có thể thật sự tin được lý do của Nam Cung Mạc.

Thiên Dao nhẹ cười, ánh mắt ôn nhuận rất nhiều. “Vừa rồi đích thực là vậy, may mà muội muội lanh trí, thoát được một nạn.”

“Hữu tướng có phải hoài nghi thân phận tỷ rồi không?” Nguyệt Nga rõ ràng trở nên khẩn trương.

Thiên Dao mỉm cười lắc đầu, “Hắn đích thực hoài nghi, nhưng không phải giống như muội tưởng tượng. Trong lúc vô tình ta va phải một chuyện nhưng vừa rồi lại không lộ ra dấu vết, lúc này hắn vẫn không làm gì được ta.”

“Thật sự không sao?” Nguyệt Nga nửa tin nửa ngờ. “Nguyệt Nga mặc dù ngu dốt, nhưng nhìn ra được Hữu tướng không phải người tốt để ở cạnh.”

Thiên Dao hừ cười, trong mắt hiện lên cái lạnh thấu xương. “Hoàng thượng nâng đỡ Nam Cung nhất tộc thượng vị, bắt quả vì khắc chế Vân gia, tránh cho Vân gia trở thành Tư Đồ tộc thứ hai. Nhưng đã tâm Nam Cung Mạc quá lớn, sớm muộn gì cũng hại chính hắn.”

“Vân gia không phải mẫu tộc hoàng đế sao?”

Thiên Dao cười bất đắc dĩ, nhàn nhạt nói, “Nhà đầu gối, thiên gia không phụ tử, càng đừng nói cái khác. May mà Vân tướng tiến lui có chừng mực, để vương lại nhớ đến tình thân này, Vân gia mới có thể phú quý một đời.”

Nguyệt Nga cái hiểu cái không gật đầu, không hề hỏi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 252: Là ai tính kế ai (4)

Bình yên vô sự như vậy lại qua được mấy ngày. Mấy vụ án của Đại Lý tự Thiên Dao xử lý cực kỳ thỏa đáng, dân chúng để đô đối với vị Thiếu Khanh mới nhậm chức này tán thưởng không ít. Trong thời gian này, danh tiếng Đỗ Tử Mặc ở trong đô lại càng lan rộng. Mà đây chính là hiệu quả mà Thiên Dao muốn, nàng muốn cho mọi người biết, Thiếu Khanh Đại Lý tự nàng dám nhận những vụ án người khác không dám, như vậy, mới có người đến cáo trạng Tiết Đức Hải.

Cái gọi là đi mòn giày sắt cũng chẳng tìm được, đến khi được lại không tốn chút công phu. Một ngày nọ, một đôi phu thê già mang theo ấu nữ đánh trống kêu oan ngoài phủ, quỳ ở bên ngoài, khóc hô muốn Thiếu Khanh đại nhân đòi lại công đạo cho bọn họ.

Thiên Dao toàn thân quan bào đỏ thẫm, ngồi nghiêm chỉnh trên công đường, kiên nhẫn nghe đôi phu thê già kể ra oan tình.

Ông lão này là đại phu, hai phu thê mở một hiệu thuốc bắc, mặc dù không phải đại phú đại quý nhưng cũng yên bình sống qua ngày, không lo cơm áo. Dưới gối họ chỉ có một nữ nhi, một nhà ba người hòa thuận vui vẻ. Lại không ngờ rằng, sấm sét giữa trời quang, tai họa giáng xuống. Ấu nữ lên núi hái thuốc, trên đường trở về gặp phải Tiết Đức Hải, hắn thèm muốn dung mạo mỹ miều của nữ hài, liền kéo người vào trong núi, mạnh bạo chiếm đoạt.

Thiên Dao nheo đôi mắt đẹp, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người ấu nữ kia. Nữ hài nhi kia bắt quá chỉ mười ba mười bốn tuổi, còn chưa cập kê. Một khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ non nớt, mặc dù không thể nói là tuyệt mỹ, nhưng cũng thanh lệ khả ái. Nàng theo phụ mẫu lớn tuổi quỳ trên đại đường, ánh mắt lại dò dẫm, thậm chí có chút ngây dại, hiển nhiên là sau khi bị dâm kích không nhỏ để lại gốc bệnh.

Bàn tay Thiên Dao ẩn dưới ống tay áo đã nắm lại thành quyền, tên súc sinh Tiết Đức Hải này, ngay cả một nữ hài cũng không buông tha.

Trên công đường, đôi phu thê già khóc không ngừng. “Ngày đó Bình Nhi lên núi hái thuốc, lại cả một đêm chưa về, chúng ta ở trên núi tìm cả một đêm, lúc tìm thấy thì... quả thật vô cùng thê thảm, nghiệp chướng mà...” Lão phu cúi đầu dầm ngực, cực kỳ bi ai.

“Các ngươi đang cáo trạng Tiết Đức Hải, nên biết rằng hắn chính là nhi tử độc nhất của Tiết đại tướng quân.” Thiên Dao lớn tiếng mở miệng, nếu như đôi phu thê già này chỉ là nhất thời bị phẫn, ngày khác bị người nhà Tiết gia đe dọa, liền ngừng cáo trạng, chỉ sẽ hại chết nàng.

“Cái gọi là thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, nếu như quan lại bao che cho nhau, đại nhân không tiếp nhận vụ án của chúng ta, chúng ta cho dù phải cáo lên hoàng đế, cũng nhất định lấy lại công đạo cho nữ nhi. Càn Khôn rõ ràng, chúng ta không tin, Đại Hàn đã không còn vương pháp.” Đôi phu thê già cũng không hề lùi bước.

Mặc dù trong lòng Thiên Dao đồng tình với đôi phu thê này, nhưng lại lạnh lùng cười thầm. Cái gọi là vương pháp, vương pháp bắt quá là để ổn định lòng dân. Bọn họ còn quả thật cho rằng thiên tử phạm pháp tội như thứ dân! Hiện giờ chẳng qua là bọn họ may mắn, để vương đang muốn diệt trừ Tiết gia, bọn họ vừa hay chằm ngồi ngon lửa này.

“Án theo luật pháp triều ta, dân cáo quan, phải phạt 20 trượng, mới chứng minh quả thật có oan khuất, không phải càn quấy. Các ngươi có nguyện tiếp nhận?” Thiên Dao lại nói.

Hai phu thê già nước mắt ngang dọc, lại không cần nghĩ ngợi gì mà đáp ứng. “Nếu có thể lấy lại công đạo cho Bình Nhi nhà ta, chúng ta cam nguyện nhận.”

“Người đâu, gia hình.” Thiên Dao đập khối gỗ trong tay.

“Chậm đã.” Một giọng nói thanh thúy vang lên, trong công đường trống trải đặc biệt rõ ràng. Chỉ thấy, con người tan rã của thiếu nữ kia dần dần có tiêu cự, chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Thiên Dao, kiên định mà cô chấp.

“Khởi bẩm đại nhân, phụ mẫu dân nữ tuổi già, sợ là không chịu nổi hình pháp, dân nữ cam nguyện nhận phạt. Tiết Đức Hải này, dân nữ nhất định sẽ tố cáo. Dân nữ nguyện lấy mạng làm rỗi.”

Thiên Dao hơi hơi rung động, lại vẫn lệnh cho nha dịch gia hình, mặc dù âm thầm nháy mắt ra hiệu với nha dịch, lực đạo hạ xuống đã nhẹ rất nhiều, nhưng với nữ tử mảnh mai thể này, 20 trượng, vẫn là bị đánh cho da tróc thịt bong. Hai phu thê già quỳ gối bên cạnh thiếu nữ, khóc rống thất thanh.

“Được, bản án này bản quan tiếp nhận, các ngươi trước tiên theo an bài trong phủ, chuyện khác bản quan tự biết định đoạt. Bãi đường.” Thiên Dao lại vỗ mạnh tấm gỗ, sau đó đứng dậy rời đi.

Về trong phủ, Thiên Dao thay quan bào nặng nề ra, Nguyệt Nga quan tâm dâng trà nóng. Thiên Dao nhàn nhạt nói một câu, “Cảm ơn.”

“Vụ án hôm nay cực kỳ khó giải quyết sao? Sắc mặt tỷ tỷ không được tốt lắm.” Nguyệt Nga ân cần hỏi han.

Thiên Dao hơi nhủ mi, thở dài lắc đầu: “Tên súc sinh Tiết Đức Hải kia lại hại một thiếu nữ vô tội, hài tử kia còn chưa cập kê, thật là nghiệp chướng.”

Nhắc tới Tiết Đức Hải, sắc mặt Nguyệt Nga cũng trắng xanh vài phần. “Nếu theo như lời tỷ tỷ nói trước đây, lần này đối với chúng ta mà nói là một cơ hội.”

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu, trong đầu hiện lên khuôn mặt kiên định của thiếu nữ. “Chỉ là, muốn bắt Tiết Đức Hải không phải chuyện dễ, nếu như bứt dây động rừng, hấn trốn trong phủ tướng quân, muốn đến Tiết phủ bắt người, vậy còn khó hơn lên trời.”

“Tỷ tỷ có đôi sách?” Nguyệt Nga hỏi.

Thiên Dao thoáng gật đầu, “Việc này, ta ngược lại có cách. Nếu Tiết Đức Hải háo sắc, ta liền toại nguyện hấn.”

Cái Thiên Dao gọi là toại nguyện đó chính là lấy mỹ mạo của chính mình làm mồi câu dụ dỗ Tiết Đức Hải. Lúc nàng xé toang mặt nạ da người thay váy lụa trắng như tuyết, Nguyệt Nga không khỏi chấn kinh. Ở đây vẫn còn nữ tử nhân gian như vậy, quả thực là tiên nữ cửu thiên lạc xuống trần.

“Có gì không ổn sao?” Thiên Dao ngồi đối diện gương trang điểm, khó hiểu hỏi.

“Không, không có. Mỹ mạo của tỷ tỷ quả thật độc nhất vô nhị.” Nguyệt Nga cũng không tiếc lời tán dương.

Thiên Dao mỉm cười cũng không để tâm, mà Nguyệt Nga lại đường đột mở miệng: “Nếu như Nguyệt Nga thân là nam tử, có được mỹ quyền như hoa thể này, những thứ bình thường trần tục này chỉ sợ không lọt được vào mắt, làm sao có thể cưới nữ tử khác.”

Trong lòng Thiên Dao thoáng chưa xót, không tránh khỏi lại nghĩ tới Sở Diễm cùng nữ nhân hậu cung của hấn. Hồi sau lại lắc đầu bật cười: “Tình cảm độc nhất Đỗ huynh đối với muội muội không phải nam nhân nào trong thiên hạ cũng làm được. Nam nhân đa phần đều là có mới nói cũ, dung nhan có đẹp thế nào cũng có một ngày nhìn chán, một ngày già đi. Không già đi chỉ có trái tim của nam nhân.”

“Tỷ tỷ tội gì phải tự oán như vậy, theo Nguyệt Nga thấy, phu quân tỷ tỷ chỉ sợ là có mắt như mù mới nhìn không ra điểm tốt của tỷ tỷ.” Nguyệt Nga không khỏi oán giận.

Thiên Dao lại cười, phiêu nhiên đứng dậy. “Được rồi, ta phải đi thu phục cái tên súc sinh Tiết Đức Hải kia, nhớ rõ, đối với bên ngoài chỉ có thể nói ta là biểu tỷ phương xa của muội, đến thăm người thân, ngày mai liền rời đi.”

“Tỷ tỷ yên tâm, Nguyệt Nga hiểu rồi.”

Thiên Dao đã sai người thăm dò trước thói quen trước giờ của Tiết Đức Hải, cả ngày hấn đều ở những chỗ ăn chơi lêu lổng. Quả nhiên, sau chạng vạng, Tiết Đức Hải liền đưa mấy tên tay sai đến Đắc Nguyệt lâu uống rượu. Thiên Dao cố ý giả làm khách vắng lai, nói chủ quán muốn một bầu rượu, ngồi ở gần cửa sổ, uống vài ly nhỏ.

Tiết Đức Hải luôn háo sắc, ánh mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm trên nữ nhân xinh đẹp. Dung mạo Thiên Dao như nữ tử thiên tiên như vậy, hấn làm sao có thể không để ý đến. Hai con mắt hấn sáng rõ, không chớp nhìn chăm chăm Thiên Dao, mắt thèm thường hận không thể nuốt nàng vào.

Ánh mắt dâm loạn của hấn làm Thiên Dao cực kỳ chán ghét, nàng điềm nhiên đứng dậy, váy trắng nhanh nhẹn đi ra khỏi điểm. Đương nhiên, tay sai của Tiết Đức Hải bám theo sau. Bước chân Thiên Dao cực nhanh, đi về hướng ngõ nhỏ hẻo lánh, chỗ đó, sớm đã có nha môn của Đại Lý tự mai phục.

Nàng vừa mới đi sâu vào con hẻm, liền bị hai tên tay sai ngăn lại. Thiên Dao dừng bước, cũng không có chút sợ hãi, ý cười nơi khóe môi thậm chí mang theo một chút khinh thường. “Xin hỏi hai vị đại ca ngăn tiểu nữ tử lại không biết muốn gì?”

“Ài ôi, cô nương này, không chỉ có thân hình tuyệt mỹ, ngay cả giọng nói cũng mềm mại dịu dàng như vậy, đã câu mất linh hồn bản công tử ra rồi.” Phía sau truyền đến giọng cười to lưu manh của Tiết Đức Hải.

Thiên Dao quay đầu, nheo đôi mắt đẹp, ánh mắt lạnh lẽo. Chính là tên cầm thú trước mặt này, hại Đỗ Từ Mặc cùng Nguyệt Nga, hại không ít thiếu nữ vô tội. Bàn tay giấu dưới tay áo nắm chặt thành quyền, nàng thật hận không thể một chiêu đánh chết hấn.

“Vị công tử này ngăn tiểu nữ tử sao? Ta không hề biết công tử, chẳng lẽ đã đắc tội với công tử ngài?” Thiên Dao ra vẻ vô tội hỏi, đôi mắt sáng trong nháy mắt còn sáng tỏ động lòng người hơn so với ánh sao. Tiết Đức Hải khi nào thì gặp qua nữ nhân thoát tục siêu phẩm như vậy, hoàn toàn bị câu mắt hồn phách, nước miếng đã muốn chảy xuống rồi.

“Nàng còn không biết tiểu gia là ai sao, ta chính là nhi tử độc nhất của Tiết đại tướng quân, Hiền phi nương nương trong cung chính là trưởng tỷ của ta.” Tiết Đức Hải hiếm khi lại không vội vàng muốn động thủ, ngược lại còn thổi phồng gia thế của mình.

Thiên Dao giả bộ giật mình, cuống quýt cúi người thi lễ, “Hóa ra là Tiết công tử, tiểu nữ có mắt như mù. Không biết công tử ngăn tiểu nữ lại là vì chuyện gì? Tiểu nữ và công tử tựa hồ không quen biết.”

Tiết Đức Hải tiến lên một bước, chậm rãi tiếp sát Thiên Dao, trên người nàng tản ra mùi hương nhàn nhạt, cơ hồ khiến hắn mê say. Lời nói ra có chút áp ung, “Bản công tử không có ý gì, chỉ muốn đưa cô nương về phủ tướng quân trò chuyện mà thôi.”

“Chỉ là trò chuyện sao?” Ánh mắt Thiên Dao chợt lạnh đến thấu xương, hừ cười thành tiếng.

Tiết Đức Hải thuần túy là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, sao có thể để ý tới sự khác thường của Thiên Dao, hiện tại trong đầu hắn chỉ nghĩ tới đề nàng dưới thân phong lưu khoái hoạt. “Đương nhiên, trò chuyện, thuận tiện thì...” Hắn cười bí ối, lại vươn cánh tay bắt đầu về phía Thiên Dao.

Thiên Dao lảng lạng né tránh, lại mở miệng: “Thực xin lỗi Tiết công tử, ta còn có chút chuyện, không có thời gian tới quý phủ nói chuyện phiếm.” Nàng nói xong liền muốn rời đi, mà Tiết Đức Hải đương nhiên sẽ không cho nàng đi, con vịt đến bên miệng sao có thể để nàng bay đi chứ.

“Công tử chúng ta cho người đi phủ tướng quân là cất nhắc người, đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt.” Tiết Đức Hải chưa mở miệng, tay sai bên cạnh đã rống lên.

Thiên Dao cười, ánh mắt thanh lạnh, “Hóa ra Tiết công tử muốn giữa ban ngày ban mặt cưỡng đoạt dân nữ.”

Tiết Đức Hải cười ha ha, hai tay tà ác lại đuổi ra. “Nữ nhân bản thiếu gia nhìn trúng không lý nào lại thoát khỏi lòng bàn tay ta. Ta khuyên nàng vẫn nên ngoan ngoãn đi theo ta, đỡ phải chịu tội.” Hắn vươn tay ra chưa kịp đụng tới một góc áo của Thiên Dao, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến, hắn lao đảo lùi ra phía sau vài bước, hoảng sợ trừng lớn mắt.

“Yêu, yêu nữ!” Tiết Đức Hải hoảng sợ hô to.

Thiên Dao khinh thường cười lạnh, thầm nghĩ, Tiết Đức Hải này quả nhiên là đồ nhất gan, cho dù Sở Diễm không xuống tay với Tiết gia, sau trăm năm, Tiết gia cũng lại bại bởi tên này.

“Các người, các người mau bắt lấy yêu nữ này, sau khi trở về bản thiếu gia sẽ trọng thưởng.” Tiết Đức Hải run giọng nói với tên tay sai bên cạnh.

Nụ cười của Thiên Dao đầy châm chọc, tên Tiết Đức Hải này quả thật là... dâm tặc, miệng thì hô nàng là yêu nữ, trong đầu lại vẫn còn ý nghĩ dâm loạn. “Còn không động thủ.” Thiên Dao thanh lạnh mở miệng, trong nháy mắt, vài tên nha dịch từ bên kia hẻm xông tới, bắt lấy Tiết Đức Hải cùng tay sai của hắn.

“Dao cô nương, làm phiền rồi.” Lão Hà bộ khoái chấp tay nói, đầy vẻ chính nghĩa bất khả xâm phạm trừng mắt nhìn Tiết Đức Hải đang bị nha dịch ấn trên đất, “Tiết công tử, người sao dám đùa giỡn với Dao cô nương, giữa ban ngày ban mặt lại cưỡng đoạt dân nữ, mấy huynh đệ chúng ta đều mắt thấy tai nghe, chẳng lẽ còn muốn phản kháng sao! Có người cáo trạng người ở Đại Lý tự, nói người chà đạp thiếu nữ vô tội, đại nhân chúng ta đã tiếp nhận vụ án này, xem ra phải ủy khuất người ở trong nhà tù Đại Lý tự vài ngày rồi. Có điều, có thể ra hay không phải xem tạo hóa của người.”

“Mau buông ta ra, các người ăn gan hùm mật gấu sao! Ta chính là nhi tử độc nhất của Tiết Đại tướng quân, hoàng đế chính là tỷ phụ ta.” Tiết Đức Hải bị ấn trên đất, vẫn còn không quên hét lớn gọi bậy. Thiên Dao nghe thấy mắt kiên nhẫn, liền lấy khăn lụa chặn miệng hắn lại, phân phó vài tên nha dịch áp giải Tiết Đức Hải cùng tay sai đi.

Tiết Đức Hải tuy là tên nhất gan, nhưng Tiết đại tướng quân thì không phải vậy. Ngày đầu tiên Tiết Đức Hải bị nhốt trong đại lao Đại Lý tự, Tiết đại tướng quân đã tìm tới cửa. Thiên Dao sớm đã chuẩn bị kỹ càng, trái lại bộ dáng trấn định tự nhiên.

“Hạ quan tham kiến Tiết tướng quân.” Ngoài mặt nàng làm trái lại vô cùng tự nhiên.

“Đỗ đại nhân miễn lễ.” Tiết tướng quân dứt lời, cực kỳ không khách khí ngồi xuống ghế chủ vị. Tính tình ông cực kỳ ngạo mạn, cũng không lòng vòng với Thiên Dao, gọn gàng dứt khoát mở miệng nói, “Nghe nói Đỗ đại nhân mời khuyên tử đến quý phủ, nếu như không có việc gì khác, lão phu sẽ dẫn hắn về, cũng không tiện quấy rầy đại nhân lâu.”

Thiên Dao thầm hừ lạnh, ngoài mặt lại giả bộ ngu ngốc. “Đại tướng quân có lẽ nhầm rồi! Tiết công tử không phải đến làm khách trong phủ, mà bị giam giữ trong nhà lao. Có người cáo trạng công tử cưỡng đoạt thiếu nữ, hạ quan đương nhiên không thể ngồi yên không để ý, nếu không không phải là cô phụ tín nhiệm của đế vương.”

Tiết tướng quân nhất thời nổi cơn thịnh nộ, ông cũng không phải người hồ đồ, đương nhiên hiểu rõ Thiên Dao đang vòng vo với mình, lại còn dùng hoàng đế đến áp chế ông, xem ra Đỗ Thiếu Khanh này không đơn giản. Bàn tay nắm võ mạnh vào mặt bàn, khiến tách trà trên bàn dao động. “Đỗ Tử Mặc, người đừng có giả ngu với bản tướng quân. Cho dù nhi tử ta cưỡng đoạt với mấy vị cô nương, bất quá cũng là trẻ tuổi khí thịnh, còn không đến mức bị nhốt vào đại lao. Bản tướng quân lệnh cho người lập tức thả người.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 253: Là ai tính kế ai (5)

Thiên Dao tiếp tục giả ngu, cuống quýt quỳ xuống đất, “Đại tướng quân bớt giận, hạ quan nhất định sẽ xử lý công bằng việc này. Nếu như người bị vấy bẩn là nữ nhi của đại tướng quân, chỉ sợ đại tướng quân cũng vì nữ nhi mình mà đòi lại công đạo. Cái gọi là thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, huống chi, Tiết Đức Hải chỉ là nhi tử của tướng quân.”

“Càn rồi!” Tiết tướng quân trong cơn giận dữ phát óng tay áo hất toàn bộ chén trà trên bàn rơi xuống đất, nước trà nóng bắn tung tóe lên người Thiên Dao, dẫm vào làn da gây đau. Nàng lại vẫn bất động, Thầm Thiên Dao nàng trước giờ là người thích mềm không thích cứng, lúc trước Sở Diễm cũng không thể làm được gì nàng, càng đừng nói là một Tiết lão đầu.

“Đỗ Tử Mặc, nữ nhi của bốn tướng quân chính là hoàng phi, người bên gối đế vương, người đắc tội hoàng thân, chớ lấy đầu mà thỉnh tội đi.” Tiết tướng quân không chiếm được tiện nghi ở chỗ Thiên Dao, bực bội đứng dậy rời đi. Tiết Đức Hải luôn làm xằng bậy, chuyện thế này, trước kia cũng không phải chưa từng xảy ra, nhưng vị quan viên kia không thể không để lại vài phần thể diện cho ông, đều qua loa cho qua, cũng chỉ có Đỗ Tử Mặc này là không biết điều, đúng thật là nghề mới sinh không sợ hổ.

“Hạ quan tiễn đại tướng quân.” Thiên Dao hô thật lớn, nhưng chỉ đứng từ đất dậy, vẫn không động nửa bước.

Xem ra, đêm nay phải vào cung một chuyến, nếu không, đế vương chỉ tin lời một phía của Tiết phi, đối với nàng cực kỳ bất lợi.

Thiên Dao bị đại thái giám Lưu Trung ngăn ở ngoài Ngự thư phòng, đợi gần hai canh giờ, vẫn như cũ không được đế vương triệu kiến. Ánh nến mờ nhạt vẫn cháy trong Ngự thư phòng, màu sắc cực kỳ ảm áp, nhưng Thiên Dao cũng chỉ đứng canh, nàng vẫn như cũ hầu ở ngoài điện như một pho tượng. Gió đêm thật lạnh, rất nhanh liền thổi xuyên qua quan phục đơn bạc, nàng theo bản năng rung mình một cái. Lưu Trung khuyên vài lần nhưng nàng vẫn quật cường như cũ không chịu rời đi.

Vô tri vô giác, cũng không biết rốt cuộc đã đợi bao lâu, cửa Ngự thư phòng ‘cọt kẹt’ một tiếng bị người đẩy ra, một bóng dáng màu đỏ tía đi ra, tuần nhan hần đậm mực, lẳng lẽ cầm áo choàng trong tay khoác lên vai Thiên Dao. Trong lúc hoảng hốt, Thiên Dao chỉ cảm thấy toàn bộ như giấc mộng, ánh mắt hần lại nhu hòa mà ôn nhuận như vậy. Nhưng nàng biết không phải mộng, vì thế, lão đạo quỳ xuống đất.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng.”

Hồi lâu, không nghe thấy tiếng đáp lại của hần, hần chỉ lẳng lặng quan sát nàng.

“Hoàng thượng.” Thiên Dao cứng ngắc, lại gọi một tiếng.

“Lạnh không?” Giọng hần nói ra ảm áp như ánh mặt trời ngày xuân tháng ba, nhưng so với cảnh tượng lúc này lại không giống lắm. Hần là quân vương, mà nàng là thần tử.

“Ừm, hơi lạnh, hoàng thượng có thể để vi thần vào trong bảm báo không?” Thiên Dao rầu rĩ mở miệng. Đương nhiên, nàng cũng không để ý đến, trước giờ không có thần tử nào lại dám nói chuyện với đế vương như vậy. Nàng còn chưa học được làm sao làm một thần tử đứng cách, hoặc cũng có thể nói, trong mắt nàng, trước giờ chưa từng xem Sở Diễm là vương giả cao cao tại thượng. Hần bắt quá là người thương mất đi trong trí nhớ của nàng mà thôi.

Sở Diễm vẫn không đáp lại mà phát tay áo tiến vào trong Ngự thư phòng, Thiên Dao ngoan ngoãn đứng dậy đi theo vào. Trong phòng cực ảm, chẳng biết lúc nào đã đốt than bôn.

Sở Diễm lười biếng dựa vào ghế chủ vị, nheo mắt phượng, ánh mắt ảm áp rơi trên người nàng, “Đứng ở ngoài điện lâu như vậy, Đỗ ái khanh không phải chỉ đến chỗ trẩm sưởi ấm chứ.”

Thiên Dao khẽ cúi người, mở miệng nói: “Hoàng thượng đã biết ý định của vi thần, Tiết Đức Hải đã bị vi thần nhốt vào nhà lao Đại Lý tự, hần háo sắc thành tính, làm hại vô số thiếu nữ vô tội, loại cầm thú như vậy nếu không bị quốc pháp áp chế, Đại Hần ta tương lai sẽ mất.” Thiên Dao nói lời chính nghĩa, thậm chí mang theo chút bi phẫn, mà Sở Diễm ngồi trên ghế chủ vị, biểu tình khẽ cười lại không chút thay đổi.

“Nói xong rồi hả?” Hần nhàn nhạt mở miệng, ngữ điệu có chút không quan tâm. “Hóa ra khanh muốn chỉ là như vậy, xem ra là trẩm đánh giá cao khanh rồi.”

Thiên Dao nhủ mi tâm lại, nàng đương nhiên hiểu rõ trong lời nói Sở Diễm ngầm có ý tứ. “Vi thần có tài đức gì khiến hoàng thượng xem trọng, vi thần bắt quá là làm tròn bổn phận thần tử, vì dân chúng trừ gian diệt ác.”

Sở Diễm lại cười, chậm giọng nói: “Đỗ Tử Mặc, khanh muốn trừ gian diệt ác, cũng phải xem khanh có bản lĩnh này hay không. Trẩm đưa cho khanh một vụ án, khanh bây giờ sợ là làm hỏng việc rồi.”

Thiên Dao không nhanh không chậm lại chấp tay: “Hoàng thượng đưa cho vi thần chẳng qua là liên hoàn án mà thôi. Tiết Đức Hải trong vụ án này không quan trọng gì nhưng hần lại là mối lửa của toàn bộ vụ án. Dưới gôi Tiết tướng quân chỉ có một người nhi tử này, mặc dù vô dụng nhưng chung quy vẫn là thân sinh huyết mạch. Chỉ cần Tiết Đức Hải gặp chuyện không may, Tiết gia tất nhiên sẽ lung lạc vị trí. Mà vi thần lại càng muốn đốt mối lửa này.” Sau đó, nghĩ cũng có thể biết, mối lửa dẫn cháy, bùng một tiếng, Tiết gia từ nay về sau sẽ không còn.

“Vậy khanh ở ngoài Ngự thư phòng hầu lâu như vậy, lại là vì sao?” Sở Diễm hỏi.

“Thần đương nhiên là có việc cầu hoàng thượng. Cầu hoàng thượng dung túng một phần.” Mờ một mắt nhắm một mắt dung túng nàng đốt cả đồng cỏ.

Sở Diễm cười nhẹ một tiếng, trong đôi mắt sáng ngầm có ý tán thưởng. “Vậy khanh có biết trẩm để khanh hầu ở ngoài lâu như vậy, là ý gì không?”

“Hoàng thượng đương nhiên phải làm cho người ngoài xem, nếu hoàng thượng muốn, vì thần liền phối hợp với hoàng thượng diễn vở kịch này, không biết hoàng thượng có hài lòng hay không!” Thiên Dao cười nhẹ, trong mắt tràn đầy giáo hoạt. Mà lúc này, Sở Diễm đã đứng dậy đi tới trước mặt nàng, bàn tay ấm dầy lại nắm chặt lấy bàn tay hơi lạnh của nàng.

“Ta xót.” Ngữ khí của hắn nhàn nhạt mà lại ôn nhu như vậy, có chút nhẹ nhàng. Thiên Dao chấn kinh, theo bản năng bỏ tay hắn ra, lảo đảo lui về sau mấy bước, lại chưa từng để ý thấy sự bất đắc dĩ chớp lóe trong mắt Sở Diễm.

“Vi thần sợ hãi.”

Tuần nhan Sở Diễm ôn nhuận, giọng nói trầm thấp ám khàn, “Nếu sợ thì thay trầm xử lý công việc cho tốt là được.” Hắn xoay người trở lại ngồi trên ghế chủ vị, vẻ mặt tự nhiên mờ ra tấu chương trên bàn, trong phòng nháy mắt khôi phục lại yên lặng, chỉ có tiếng lật tấu chương. Sự ôn nhu trong nháy mắt lúc này giống như cảm giác tự huyền vậy.

“Vi thần cáo lui.” Thiên Dao chấp tay, chậm rãi thối lui ra ngoài.

Có được sự đồng ý của Sở Diễm, sau khi Thiên Dao hồi phủ liền bắt đầu xem hồ sơ vụ án. Cũng tìm tới thiếu nữ bị hại Bình Nhi, hiểu rõ tường tận mọi chuyện phát sinh trước sau. Nhắc tới tên Tiết Đức Hải này, hai mắt thiếu nữ đỏ lên, hận không thể lột da uống máu tên nam nhân kia. Thiên Dao tìm tới ma ma lớn tuổi trong cung nghiệm thân cho nàng, chứng minh nàng không còn là xử nữ. Thiên Dao lại cho ma ma nghiệm thân ghi chép cùng xác nhận lại. Ngày đó trong lúc vùng vẫy, Bình Nhi kéo rách một góc áo của Tiết Đức Hải, vừa hay dùng làm vật chứng, mà nhân chứng, đương nhiên là khó tìm được. Hôm phát sinh sự việc, biết được việc này chỉ có tay sai của Tiết Đức Hải, mà bọn chúng tuyệt sẽ không đứng ra chỉ chứng Tiết Đức Hải, dù sao bọn chúng cũng tội ác đầy trời, nếu như Tiết gia sụp đổ, bọn chúng cũng đừng mong có đường sống.

Ngày tháng đường định là năm ngày sau, mà trong năm ngày này, Tiết tướng quân chưa bước vào lại Đại Lý tự nửa bước, điều này ngược lại khiến Thiên Dao càng thêm bất an, thật giống như sự yên lặng trước giông bão, trong đó ẩn chứa âm mưu lớn hơn.

Một ngày trước ngày tháng đường, Tiết gia rốt cục cũng có hành động, trình thư xin để vương phán xét, nói là Tiết Đức Hải bị oan. Thiên Dao âm thầm cười lạnh, nếu như Tiết Đức Hải trong sạch oan uổng, thế gian này sợ là không còn người thập ác bất xá.

Vào đêm, Thiên Dao khoanh tay đứng trong vườn, toàn thân áo trắng thanh thoát. Tuy là bộ dạng thư sinh, lại khó giấu được sự chói sáng. Trong vườn, hoa hải đường đang lúc nở rộ, trong gió mang theo mùi hương nhẹ nhẹ, làm cho tâm tình người ta khó mà bình tĩnh. Ngày mai, thành bại đều ở bước này.

“Tỷ tỷ, trời lạnh, quay về phòng nghỉ ngơi đi.” Nguyệt Nga bước sen nhẹ nhàng, dừng bước bên người Thiên Dao, khoác áo choàng cầm trong tay lên đầu vai Thiên Dao.

Thiên Dao quay đầu, trong mắt là ánh cười, gờ tay kéo chặt lấy phần áo dưới. “Ngày mai phải khai đường thẩm tra, Nguyệt Nga, muội vui sao?”

Nguyệt Nga thân thiên gật đầu, khoe môi cười thư thái, “Xem ra tỷ tỷ nắm chắc mười phần, lần này nếu như có thể báo thù cho biểu ca, kiếp sau Nguyệt Nga nhất định sẽ kết cỏ ngâm vành, báo đáp đại ân của tỷ tỷ.” Dứt lời, Nguyệt Nga vậy mà lại quý gối trước người Thiên Dao.

Thiên Dao cả kinh, cuống quýt nâng nàng từ đất dậy, “Muội đã gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ta liền thật tâm xem muội là muội muội của mình, giữa tỷ muội với nhau, hà tất phải nói cảm ơn. Ngày mai, ta quả thật có chút nắm chắc, dù sao chứng cứ trong tay ta cũng đủ chỉ chứng Tiết Đức Hải, nhưng thế sự khó lường, không biết vì sao, ta vẫn có một dự cảm không hay, giống như...”

Nguyệt Nga khẽ cười, mở miệng ngắt lời Thiên Dao, “Tỷ tỷ chỉ là lo lắng quá độ, Nguyệt Nga tin tưởng tỷ tỷ.”

Thiên Dao lắc đầu bật cười, trái lại cũng hi vọng là bản thân suy nghĩ quá nhiều.

Mà lúc này trong hoàng cung.

Ngoài Ngự thư phòng, Hiền phi Tiết Oánh toàn thân váy trắng, thị nữ Bội Nhi bên cạnh cùng quỳ xuống trước Ngự thư phòng. Lưu Trung khuyên bảo thế nào nàng cũng làm như không nghe thấy. Dung mạo Tiết Oánh vốn cực đẹp, hiện giờ toàn thân lại là cung trang thanh lịch, tóc dài xõa vai, trên tóc không một chút nữ trang dư thừa, chính là vừa thấy đã thương.

“Nương nương, đêm dài sương nặng, người sao phải khổ như vậy. Chuyện tình của Tiết công tử, để vương tức giận, hoàng thượng hiện giờ đang nổi nóng, người hà tất phải đến tận đây đổ dầu vào lửa vào lúc mấu chốt này.” Lưu Trung thâm thía nói, lại thở dài một hơi.

“Vãn phiến công công đi thông báo giúp bốn cung một lần nữa, đệ đệ của bốn cung thật bị người hãm oan.” Tiết Oánh điềm đạm đáng yêu mở miệng.

Lưu Trung không biết làm sao, đành phải tiến vào. Mà lúc đi ra, sắc mặt vẫn nặng nề như cũ, nhìn Tiết Oánh lắc lắc đầu, bày tỏ lực bất tòng tâm. Hoàng thượng không gặp, ông là thái giám gấp cũng vô dụng.

“Hoàng thượng, cầu người minh xét, đệ đệ của thần thiếp bị oan uổng mà, hoàng thượng.” Tiết Oánh quỳ ở ngoài điện, khóc thanh lãnh, khóc từ lúc mới vào đêm đến tận đêm khuya, cổ họng đều đã khóc đến khàn rồi. Cửa Ngự thư phòng lại vẫn như cũ đóng chặt. Mãi đến lâm triều ngày hôm sau, Tiết Oánh quỳ trên thềm đá băng lãnh ngoài điện, hai chân sớm đã mất cảm giác, váy áo trắng thuần nhiễm một tầng sương.

Cửa Ngự thư phòng rốt cục mở ra, Sở Diễm toàn thân long bào minh hoàng đi ra ngoài điện, dừng bước trước người nàng, sau đó, từ trên cao nhìn xuống.

“Hoàng thượng.” Tiết Oánh khàn giọng gọi, hai dòng nước mắt chậm rãi rơi, đáng vẻ cực kỳ thảm thiết, càng lộ ra bộ dáng khổ sở động lòng người.

“Đứng lên đi.” Giọng nói Sở Diễm ôn nhuận, bàn tay dày rộng mở ra trước mặt nàng.

Tiết Oánh đặt bàn tay nhỏ trắng nõn của mình vào lòng bàn tay hắn, muốn dựa vào sự dịu dõ của hắn đứng dậy, mà hai chân sớm đã vô cảm, lao đảo bước, thuận thế ngã nhào vào trong ngực Sở Diễm. “Hoàng thượng.” Nàng trầm thấp sợ hãi gọi một tiếng, khiến người cực kỳ thương tiếc.

“Ủy khuất rồi hả.” Sở Diễm khẽ cười một tiếng, đầu ngón tay lau đi nước mắt trên má nàng.

“Hoàng thượng, thần thiếp không ủy khuất.” Tiết Oánh trầm nhẹ đáp lời, đôi cánh tay mềm mại đã vòng trên cổ Sở Diễm, lớn mật dán môi trên đôi môi ẩm áp của hắn, đầu lưỡi trơn âm trần trượt trên môi hắn, cực kỳ khiêu khích. Cung nhân một bên hoảng sợ vội vàng cúi đầu quỳ xuống, im lặng không nói.

Sở Diễm nhủ mi tâm, nhưng không đẩy nàng ra, ngược lại khom người xuống ôm nàng lên, đi nhanh vào trong điện, cũng phản phó với Lưu Trung bên cạnh, “Truyền ngự y, còn nữa, hôm nay bãi triều.”

Lưu Trung khẽ ngẩn người, nhất thời lại không biết đế vương đang muốn diễn tuồng gì.

Ngày Đại Lý tự khai đường, bên ngoài án đường dân chúng vây xem, Tiết Đức Hải ở đế đô sớm đã mang tiếng xấu, khi dễ nam nhân bắt nạt nữ nhi, dân chúng quả nhiên cực kỳ hận hắn, chỉ là giận mà không dám nói gì mà thôi. Lần này công khai thẩm tra, trong lòng dân chúng khỏi nói là hả dạ thế nào, chỉ còn chờ ác bá này đến ngày ra ngo môn chém đầu, trừ tai họa cho Đại Hán.

Thiên Dao toàn thân quan bào đỏ thắm, sớm ngồi ngay ngắn trên công đường, chỉ lẳng lặng chờ đế vương tới. Trong lúc mọi người chờ đợi, xe ngựa hoàng cung rốt cục chậm rãi dừng lại bên ngoài phủ. Sở Diễm toàn thân long bào mình hoàng, mà bên cạnh hắn là Hiền phi Tiết Oánh một thân hoa phục.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Nơi Sở Diễm đi qua, dân chúng nhao nhao phủ phục quỳ xuống đất.

“Thần Đại Lý tự Thiệu Khanh Đỗ Từ Mặc tham kiến Ngô hoàng.” Thiên Dao trịnh trọng cúi người quỳ lạy, mà Sở Diễm chỉ nhàn nhạt đáp lại, lại cùng ngồi một bên với Tiết Oánh.

Chỉ từ lúc nhìn thấy Tiết Oánh, dự cảm không tốt trong lòng Thiên Dao ngày càng mãnh liệt. Nữ tử kia quần lụa gấm vóc, dung trang cao quý, trên đầu ngọc tím Lưu Tô đựng đưa, rõ ràng là một mỹ nhân. Trong hậu cung hiện nay, đế vương chỉ có một vị hoàng phi này, lại là nữ nhi của đại tướng quân, quả nhiên là độc đại.

Tiết tướng quân dẫn theo vài người thân tín đã ở trên đại đường chờ phán xét, Thiên Dao thấy nguy không loạn, ngồi nghiêm chỉnh trên công đường, vỗ thanh gổ trong tay, hồ lớn, “Thăng đường.”

Được dẫn tới đầu tiên đích thị là người bị hại Bình Nhi, nàng vẫn đáng vẻ mảnh mai mà quật cường như cũ, làm cho người ta thấy cực kỳ đau lòng. Phụ mẫu nàng ở một bên khóc gât lệ. Lúc Thiên Dao thẩm vấn, Bình Nhi đem sự việc phát sinh ngày hôm đó tường thuật tường tận lại một lần, mà những thứ này đối với nàng mà nói không thể nghi ngờ là một con ác mộng, lần lượt lặp lại, giống như xát muối lên vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 254: Là ai tính kế ai (6)

Sau đó, Thiên Dao lệnh người trình vật chứng lên, là một góc áo của Tiết Đức Hải.

“Tiết Đức Hải, ngươi còn gì để nói!” Thiên Dao gõ mạnh phiến gổ trên bàn, sắc mặt tái nhợt thật sự nghiêm túc.

“Bản công tử căn bản không biết bọn họ, bọn họ rõ ràng vu tội ta.” Tiết Đức Hải một mực khẳng định, ngậm liếc mắt phụ thân, phát hiện phụ thân cùng tỷ tỷ mang bộ dáng lão luyện nơi đó, trái tim mới nhẹ nhõm. Hắn là nhi tử độc nhất trong nhà, thuở nhỏ được phụ mẫu tỷ tỷ nuông chiều, biết phụ thân tỷ tỷ tuyệt sẽ không bỏ quên hắn không quan tâm.

“Đôi phu thê cùng nữ tử này, bản tướng quân trái lại nhận ra.” Tiết tướng quân ở một bên đứng lúc mở miệng, vẫn đáng vẻ trấn định tự nhiên như cũ.

“Ồ..? Đại tướng quân nhận ra?” Thiên Dao chột nhứ mày.

“Trước đó mấy ngày, lão hán này mang theo nữ nhi tới cửa vòi tiền, nói là nếu không cho ngân lượng sẽ tố giác con ta làm nhục khuê nữ bọn họ. Bản tướng quân cũng muốn dần xếp ôn hòa liền cho chút tiền bạc để đuổi bọn họ đi. Ai ngờ đâu được mấy ngày sau, bọn họ lại tới cửa đòi tiền, lão phu nhất thời tức giận mới đuổi bọn họ ra ngoài. Lão hán này ở đế đô có tiếng là mê cờ bạc, thua tiền liền bắt đầu đi lừa gạt, không nghĩ tới hôm nay lại khi dễ đến tận trên đầu tướng quân phủ, để con ta vô duyên vô cớ bị tai bay vạ gió.”

“Không, không phải, đại nhân.” Lão hán nước mắt ngang dọc, cả đời ông giữ khuôn phép, làm sao lại bị người oan uổng thành dân cờ bạc chứ.

Thiên Dao ngằm kinh hãi, không nghĩ tới Tiết tướng quân lại dùng chiêu thức ám tàng này, nàng quả thật khinh địch rồi. Nàng cúi đầu, ngằm phân phó vài câu với nha dịch bên cạnh, nha dịch gật đầu, lặng lẽ rời đi.

“Tiết tướng quân cùng Bình Nhi bên nào cũng cho mình là phải, tổng cũng phải đưa ra chứng cứ mới có thể làm người tin phục.”

“Người đâu, đưa người làm chứng lên cho bản tướng quân.” Tiết tướng quân khoát tay, rất nhanh, vài người khom người lao đảo tiến vào, quỳ gối trên công đường.

Mấy người đó theo thứ tự là gia nô Tiết phủ, người làm ở đồ phùng và ông chủ hiệu cầm đồ. Gia nô Tiết phủ chứng thực cả nhà Bình Nhi đích xác từng đến Tiết phủ gây rối, mà người đồ phùng làm chứng lão hán là khách quen của đồ phùng, hơn nữa chơi mười thua chín. Ông chủ hiệu cầm đồ lại bày ra danh sách đồ lão hán cầm, chứng thật lão hán thường xuyên lui tới hiệu cầm đồ, không phải là người làm ăn chân chính.

“Các nguoi, các nguoi ngậm máu phun nguoi.” Lão hán tức giận đến đấm ngực bồm bộp, lớn tiếng hô “Oan uổng, oan uổng quá.”

Thiên Dao nhíu mi suy nghĩ, trong lúc trầm mặc, chỉ cảm thấy một ánh mắt thâm thúy đang nhìn chăm chăm mình, ngược mắt lại đón nhận ánh mắt Sở Diễm. Mắt phượng tuyệt mỹ sâu thẳm khiến cho nàng không nhìn ra được nửa phần hi vọng. Thiên Dao âm thầm kinh hãi, chỉ cho là, hán thất vọng về nàng rồi.

“Người đâu, lấy bút mực.” Thiên Dao lệnh cho người mang bút mực đưa cho hai gia đình, lệnh cho bọn họ viết xuống từ đầu đến cuối chuyện tình cả nhà Bình Nhi đến Tiết phủ đòi tiền. Hai người cúi đầu viết, sau thời gian nửa chén trà, lục tục dừng bút trình lời khai lên. Vậy mà hoàn toàn y chang nhau không khác gì.

Thiên Dao khóa chặt mi tâm, lời khai của bọn họ đích thực là không chê vào đâu được. Mà thường thường, càng hoàn mỹ lại càng làm cho người ta khả nghi. Lúc này, nha dịch vừa mới đi giờ đã quay về mang theo chứng cứ mới.

Là hàng xóm và người bệnh từng nhận trị liệu của lão hán hàng ngày, bọn họ đều có thể làm chứng, lão hán là người làm ăn giữ khuôn phép, trị bệnh cứu người, tại quê nhà danh tiếng rất tốt. Như vậy, hai bên đều có chứng cứ, nhất thời rơi vào cục diện bế tắc.

“Người đâu, truyền ma ma nghiệm thân trong cung.” Thiên Dao lại nói, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào nhân chứng vật chứng sau cùng.

“Lão nô tham kiến đại nhân.” Ma ma kia quỳ trên đại đường, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Ma ma, bà nói kết quả nghiệm thân của Bình Nhi đi.” Thiên Dao lo lắng trong lòng, cũng không lãng phí thêm thời giờ.

“Hồi bẩm đại nhân, nàng này đích thực đã không còn là xử nữ, nhưng những vết bầm tím trên người nàng không phải do vùng vẫy gây ra mà là tự mình làm mình bị thương lưu lại. Có lẽ không phải là do người hoan hảo lúc đó lưu lại, hơn nữa, trên người nàng cũng không tìm thấy chứng cứ cường bạo phi lễ.” Ma ma nói xong đầu ra đẩy, mà lời này vừa nói ra không chỉ có cả nhà Bình Nhi, mà ngay cả Thiên Dao cũng không cách nào bình tĩnh rồi. Lời chứng này của bà so với trước rõ ràng không giống.

“Ma ma sợ là nhớ nhầm rồi chẳng, khẩu cung của bà lần trước không phải như vậy.” Thiên Dao trầm giọng nói, nhưng sớm đã không còn bình tĩnh lúc này.

“Là đại nhân hiểu sai rồi, lời khai của lão nô lần trước chỉ nói rõ nàng này không còn là xử nữ, cũng không thể chứng minh cho cái khác, càng không thể nào nói rõ, người cùng nàng hoan hảo nhất định là Tiết công tử.” Ma ma này ở trong cung đã lâu, cục diện lớn nào lại chưa thấy qua, không nhanh không chậm nói.

Chuyện tiếp sau đó, đã là chuyện đã định, Thiên Dao ngay cả năng lực phản kháng cũng không có. Góc áo Bình Nhi kéo rách từ trên người Tiết Đức Hải kia, người hầu Tiết gia đều phủ định không phải vật của công tử nhà mình, lại hoàn toàn tìm không thấy chứng cứ phản bác. Bình Nhi bị quy tội vu khống, phạt trọng 100 bản, bản gỗ từng cái từng cái rơi trên người thiếu nữ đơn bạc, từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, giống như lưỡi dao sắc bén vô hình đâm từng nhát vào trái tim Thiên Dao.

Đánh xong 100 trọng, Bình Nhi dĩ nhiên không còn hơi thở, phu phụ già kia đau đớn vì mất ái nữ, đau lòng khôn xiết, ở trên công đường gào khóc thảm thiết không ngừng. Lão hán lao đảo đứng dậy, hai mắt đỏ ngầu, ngửa đầu lên trời cao khóc hô: “Vương đạo ở đâu, thiên lý ở đâu.” Nói xong, liền xông vào cột nhà trên công đường, trán đập vào cột cứng, một tiếng ‘bốp’ vang lên xong, thân thể liền xụi lơ trượt xuống.

Lão bà khóc đến cuồng loạn, trong mắt bao trùm tuyệt vọng và tang thương, từng chút một, gian nan bỏ tới thì thể trọng phu cùng nữ nhi. Mà chỗ xẹt qua thì thể là một vệt máu đỏ chói mắt.

Đầu Thiên Dao đau muốn nứt ra, chỉ cảm thấy khắp thể gian đều là màu đỏ tươi, khuôn mặt đặc ý của Tiết tướng quân cùng Tiết Đức Hải vẫn không ngừng lác lác trước mặt nàng, làm gì cũng không xua đi được.

Ánh mắt lạnh như băng của nàng rơi trên người Sở Diễm, là thất vọng nói không nên lời, hoặc giả là không thể tin. Mà hán cũng nhìn lại nàng, trong mắt phượng cũng là thâm trầm nàng nhìn không thấu được.

A, Thiên Dao cười khổ, nàng tự nhận tính toán tường tận, kết quả mới phát hiện, nàng vẫn chỉ là quân cờ trong tay tùy hán thao túng mà thôi. Hán cho nàng hi vọng, cũng vô tình xé bỏ toàn bộ. Lão ma ma trong cung kia chỉ có thể là người của đế vương, nghe theo sai sử của hán, từng bước một dụ nàng

roi vào cằm bấy. Nàng vẫn ngây ngốc cho rằng, tính toán không chút sơ hở, kỹ thật, ban đầu nàng đã sai rồi, mà một bước sai toàn bộ đều sai.

Tiết gia là gì? Là quyền thế tay cầm trọng binh. Mà Tiết Oánh lại là gì? Là nữ nhân hấn sủng ái. Thiên Dao nghĩ, chỉ sợ trên đời này chỉ có nàng là nữ nhân ngốc nghếch như vậy mới có thể tin ‘Thiên tử phạm tội, tội như thứ dân.’

Nàng không biết chính mình rời khỏi công đường như thế nào, vô tri vô giác rời khỏi Đại Lý tự, chẳng có mục đích đi lại trên đường phố phồn hoa. Quan bào đỏ thắm kéo dài sau người, bộ dạng ngay ngắn, gương mặt lại trắng bệch vô lực, giống như tượng gỗ bị rút đi linh hồn vậy. Bên cạnh thỉnh thoảng có người chỉ trỏ, Thiên Dao cười lạnh trong lòng, chức quan phụ mẫu này của nàng quả nhiên đáng bị mắng.

Bên tai từ từ an tĩnh lại, hơi bất tri bất giác đã đi đến một ngõ tắt nhỏ yên lặng, Thiên Dao chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, trước mắt bắt đầu mờ hồ, giống như thật sự đi tới tận cùng. Nàng dựa vào vách tường bằng lãnh, thân thể từ từ trượt xuống nhưng chưa tiếp đất, ngược lại bị một đôi tay rắn chắc tiếp được, kéo vào trong ngực ấm áp.

Thiên Dao có khoảnh khắc kinh ngạc, ngược mắt, đương nhiên thấy rõ người tới là ai, cảm xúc trong nháy mắt không khống chế được. Xụi lơ vô lực chuyển biến thành băng lãnh cùng tuyệt vọng, như lưỡi dao sắc bén, gần từng tiếng một có thể xuyên thủng lòng người. “Sở Diễm, bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra, đừng chạm vào ta.”

Lúc này, Sở Diễm đã cởi long bào mình hoàng toàn thân ra, cầm bào xanh nhạt trong sắc sương cực kỳ phiêu miêu. Hắn cũng không buông tay, cánh tay vòng trên eo nàng ngược lại thu lại càng chặt. “Rốt cục đã chịu gọi tên ta sao? Dao Nhi, nàng vẫn còn mê lạc đến bao giờ mới chịu theo ta về nhà.”

“Về nhà?” Thiên Dao chầm biếm cười to, “Quay về bên cạnh ngươi, tiếp tục cho ngươi tính kế, tiếp tục nhìn hình ảnh máu tanh không ngừng diễn ra bên cạnh ngươi, tiếp cùng cùng nữ nhân hậu cung của ngươi đầu đến ta sống ngươi chết sao? Sở Diễm, lần đầu tiên ta thấy vui mừng vì đã quên được ngươi, quên tất cả thuộc về ngươi. Từ nay về sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng, không còn liên quan gì nữa.” Nàng dùng lực tránh thoát hắn, lại bị lực đạo quá mạnh của hắn một lần nữa ấn vào vách tường bằng lãnh.

Thân thể mềm mại bị đánh mạnh, đau xót tăng lên mà trong mắt Thiên Dao lại không còn nước mắt.

“Thắm Thiên Dao, thu hồi lời nàng vừa mới nói. Nếu không, người chết không chỉ là phụ nữ nhà kia.” Hắn thật sự bị nàng chọc giận, mắt đỏ ngầu, gât gao tiếp sát nàng, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Nguyệt Nga phải chết, Dương cô cô của nàng phải chết, còn có Đỗ Từ Mặc nằm trên giường kia cũng phải chết. Tội khi quân, nàng quả thật tưởng là trò đùa sao! Nàng muốn càn quấy, ta tùy ý nàng, nhưng mà Thiên Dao, phải có chừng mực.”

Thiên Dao cười càn rỡ, trong nụ cười là toàn bộ chua xót. Nàng thật sự rất muốn khóc lớn một trận, nhưng hai mắt lại khô khốc vô cùng. “Hay cho cái tội khi quân! Thắm Thiên Dao ta là đầu sỏ gây tội, trước khi giết bọn họ, có phải ngươi nên xử tử ta trước mới đúng?”

“Thắm Thiên Dao, nàng quả thật nghĩ rằng ta không dám, phải không?” Sở Diễm nhất thời không khống chế được, bàn tay ấn chặt lên yết hầu Thiên Dao.

Nàng cười, vậy mà thoải mái nhắm mắt lại. Hai hàng lệ trong suốt rớt cuộc chậm rãi rơi xuống, băng lãnh, nhiễm sương lạnh.

Bàn tay Sở Diễm run rẩy, lại từ từ buông ra. Tuy hắn chỉ dùng ba phần lực đạo nhưng giữa cần cổ mảnh khảnh của Thiên Dao vẫn hiện lên dấu vết mờ mờ. Sở Diễm chỉ thấy ngực co rút đau đớn, hấn vậy mà lâm bị thương nàng. “Dao Nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không phải cố ý.” Hắn thấp giọng ní non, vùi đầu vào trong mái tóc nàng, tham lam hít lấy hương thơm duy nhất chỉ thuộc về nàng.

Mất đi nàng, mỗi một đêm hắn đều điên cuồng tưởng niệm nàng. Mà lúc này nàng gần trong gang tấc, hấn lại không khống chế được suyết nữa lâm bị thương nàng. Chỉ là, nàng làm sao có thể nói lời tuyệt tình như thế, làm sao có thể nói, may mắn vì đã quên hết toàn bộ mọi chuyện giữa bọn họ. Chẳng lẽ nàng không biết, hấn cũng sẽ đau lòng sao.

“Buông ta ra, Sở Diễm.” Nàng run rẩy ưm một tiếng, vô tội mà bất lực.

Sở Diễm sợ lại tổn thương đến nàng, thoáng thả lỏng vài phần lực đạo trên cánh tay, nhưng vẫn như cũ khóa nàng ở trong lòng. Bàn tay mềm nhẹ nâng cằm nàng lên, đôi má Thiên Dao vẫn vương nước mắt, hấn cúi đầu, đau lòng hôn xuống. “Dao Nhi, nàng nghe ta giải thích. Hôm nay, cho dù có định tội Tiết Đức Hải cũng không cách nào xử tử hấn. Tiết gia nắm binh quyền, nếu xử lý không thỏa đáng, chỉ sợ sẽ xảy ra bạo loạn, dân chúng càng phải chịu khổ. Dao Nhi, đó chẳng lẽ là cái nàng hi vọng thấy sao?”

Ý thức Thiên Dao cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều, yếu ớt lắc đầu, hàm răng cắn chặt làn môi, “Nhưng ngươi vì sao không nói cho ta biết? Nếu ngươi nói cho ta biết, phụ nữ Bình Nhi cũng không phải chết rồi.”

Sở Diễm nhẹ cười, bàn tay dịu dàng vuốt ve gò má nàng, tấm mặt nạ da người mỏng nhạt kia, quả nhiên là vô cùng chường mắt. “Dao Nhi của ta vẫn quá đơn thuần. Nếu như trầm nói cho nàng biết trước, nàng làm sao có thể không để lộ ra chút dấu vết! Nếu muốn diễn kịch thì phải diễn cho thật. Đến như đôi phụ nữ kia, nàng cho rằng thật sự có thể bảo toàn cho bọn họ sao? Nếu như định tội Tiết Đức Hải, Tiết gia tuyệt sẽ không bỏ qua cho bọn họ, mà kết cục của bọn họ chỉ biết còn thảm hơn gấp 10 lần so với cái này.”

Thiên Dao trầm mặc, nàng thừa nhận, theo lời Sở Diễm, mặc dù tàn nhẫn, nhưng máu chảy đầm đìa là chuyện thực. “Chẳng lẽ, bọn họ cứ như vậy vô tội chết đi sao?”

“Muốn thành đại sự, có chút hi sinh là chuyện tất nhiên. Ngày đó phụ hoàng nâng đỡ Tiết gia, để ông ta giúp ta đăng cơ, lại không nghĩ rằng có một ngày Tiết gia sẽ trở thành chướng ngại của ta. Người tính chung quy cũng không bằng trời tính, việc chúng ta có thể làm cũng chỉ là tận sức làm trong khả năng, nghe theo mệnh trời. Tiết gia, sớm hay muộn cũng phải trừ.”

Biểu tình Thiên Dao vẫn âm ỉ như cũ: “Bỏ qua lần này chỉ sợ không còn cơ hội nữa.”

“Đồ ngốc.” Sở Diễm sùng nịch hôn lên làn môi mềm mại của nàng, “Chỉ khi giành được tín nhiệm của kẻ địch mới có thể cho hắn một đòn trí mạng. Dao Nhi, tin tưởng ta, ngày đó không còn xa.” Hắn nói xong, trong mắt chợt lóe lên sự sắc sảo.

Thiên Dao tựa hồ như nhớ tới cái gì, khẽ bĩu cánh môi mỏng: “Vậy còn Hiền phi nương nương của người thì sao? Người bỏ nàng được sao?”

Sở Diễm bất đắc dĩ bật cười, gất gao ôm nàng vào trong ngực, vùi đầu trên mái tóc nàng, trầm thấp thì non bên tai: “Nữ nhân duy nhất trên đời này mà ta không nở, chỉ có một, nàng tên Thẩm Thiên Dao.”

Hắn còn nói: “Dao Nhi, nàng biết không? Chuyện ngu xuẩn nhất cuộc đời này Sở Diễm ta làm chính là vì một nữ nhân mà khơi mào chiến tranh, khơi lửa triền miên, dân chúng lầm than. Nhưng ta chưa bao giờ hối hận. Nếu ta không làm gì vì nàng, ta đây căn bản không xứng để yêu nàng.”

Thiên Dao trốn trong ngực hắn lại nhàn nhạt cười, cực kỳ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 255: Ấm áp hẳn trao

Vốn là con ngõ nhỏ yên tĩnh, đột ngột truyền đến tiếng rao hàng, người bán hàng rong quẩy đòn gánh, thấp thoáng từ đầu ngõ đi tới, Sở Diễm cùng Thiên Dao vẫn duy trì tư thế ôm nhau như cũ, cực kỳ ái muội. Thời điểm người bán hàng rong đi ngang qua họ, ánh mắt hoàn toàn kinh ngạc. Người dân Đại Hàn từ khi nào đã coi mở đến mức độ này, giữa ban ngày ban mặt, hai nam nhân lại ôm lấy nhau.

Tiếng bước chân lúc gần lúc xa, sau cùng từ từ biến mất. Thiên Dao trốn trong ngực hắn, buồn bực cười không ngừng. Sắc mặt Sở Diễm khẽ âm u vài phần, sùng nịch néo chớp mũi nàng. “Trăm một đời anh hùng đều bị hủy trong tay nàng, giờ đã vừa lòng rồi chứ?”

Thiên Dao ngừng cười, thối lui từ trong lòng hắn ra. “Ta phải trở về rồi.”

“Ừm.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lại, cầm lấy tay nàng, “Lang thang bên ngoài lâu như vậy rồi, nên theo ta trở về nhà thôi. Vị Ương cung mãi vẫn trống, thời gian này nàng không ở, trong lòng ta cũng trống rỗng.”

Thiên Dao cúi đầu đến cực thấp, thấp giọng ừm một câu, “Ta không quay về. Tiết gia vẫn chưa ngã, ta sẽ không theo chàng trở về.”

Mây kiếm Sở Diễm khẽ chau, trong mắt lại không có tức giận, ngược lại là bất đắc dĩ. Đối với nàng, đa phần thời điểm đều là hết cách. “Dao Nhi nhất định phải tùy hứng như vậy sao?”

Thiên Dao trầm mặc không nói, lại kiên trì cố chấp. Đình đầu truyền đến một tiếng thờ dài như có như không, sau đó, chỉ nghe hắn lại nói, “Được, theo nàng vậy.”

“Ta phải trở về rồi.” Thiên Dao lặp lại, xoay người rời đi, mà Sở Diễm vẫn như cũ nắm chặt cổ tay trắng nõn như ngọc của nàng.

Hắn bất đắc dĩ cười nhẹ, đặt mu bàn tay nàng lên môi khẽ hôn, “Như vậy đã vội vã rồi đi, quả nhiên là không nhớ ta.”

“Ta, ta không nhớ, chàng biết mà.” Thiên Dao có chút áp ứng mở miệng, “Huống hồ, Đại Lý tự bên kia vẫn còn cục diện rối rắm, cũng phải có người đi thu thập tàn cục.”

“Ừm.” Hắn khẽ gật gật đầu, rất nhiều chuyện hắn không muốn lại bức bách nàng, không nhớ cũng không sao, bọn họ còn thời gian một đời, huống chi, những cái đã từng có, cũng không tính là quá tốt đẹp. “Dao Nhi, bất luận nàng gây ra họa lớn thế nào, ta đều có thể bao dung nàng. Ngoại trừ một việc... đừng làm mình bị thương, nếu thêm một lần nữa, ta thật sự sẽ điên mất.” Cánh tay hắn lại vòng qua vòng eo mảnh khảnh của nàng, khẽ ôm lấy nàng, dịu dàng hôn lên trán nàng.

Thiên Dao khẽ mím môi, ngực lại âm ỉ không nói nên lời. Giống như có hắn ở đây, tất cả khó khăn đều có thể giải quyết được.

Thiên Dao lê tấm thân mệt mỏi về lại trong phủ, Nguyệt Nga vẫn ngồi ở trong sân chờ nàng, không có chút trách cứ, trong mắt tràn đầy lo lắng. “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?” Nàng khăn trương nắm lấy tay nàng, mở miệng hỏi.

“Không có.” Thiên Dao yếu ớt lắc đầu.

“Tỷ tỷ, đừng nản chí, tỷ không phải từng dạy Nguyệt Nga, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Bây giờ không được, chúng ta còn có lần sau, lần sau không được, chúng ta còn có lần sau nữa, luôn luôn có cơ hội.” Nguyệt Nga lên tiếng an ủi.

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, “Chỉ là cả nhà Bình Nhi vô tội chết đi, trong lòng ta không yên được.”

“Tỷ tỷ yên tâm, muội đã sai người đưa phụ nữ họ đi an táng, cũng lưu lại lão phu nhân kia trong phủ. Bà ấy biết muội cũng là người bị Tiết gia hại, cực kỳ tin tưởng lời muội. Muội nói bà ấy phải sống cho thật tốt, một ngày nào đó, Tiết gia sẽ nhận được báo ứng.” Nguyệt Nga nói xong, ánh mắt sáng quắc kiên định.

Thiên Dao yếu ớt cổ nở một nụ cười. Đúng vậy, không phải không báo mà là thời điểm chưa tới. Nếu đế vương có tâm diệt trừ Tiết gia, Tiết gia diệt vong cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

“Chỉ là tỷ tỷ, nghe nói hôm nay hoàng thượng ở bên nghe xử, vụ án vẫn có chút sơ hở, Nguyệt Nga chỉ lo lắng, nếu như đế vương có tâm che chở Tiết gia, chúng ta làm sao có thể đối kháng với Tiết gia. Nghe nói, lúc trước hoàng thượng đăng cơ là Tiết gia trợ lực.” Nguyệt Nga lại lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi, mặc dù hoàng thượng có chút tình cũ với Tiết gia, nhưng những năm gần đây, Tiết Gia hung hãn ương ngạnh, từ lâu ân tình đó cũng đã phai mờ rồi.”

Nguyệt Nga cái hiểu cái không gật đầu, “Tỷ tỷ, chỉ là, lần này chúng ta đắc tội Tiết gia, ngày tháng sau này sợ không dễ dàng, nhất định càng phải cẩn thận dè chừng mới được.”

“Ta sẽ cẩn thận.” Thiên Dao cười, đi nhanh vào trong phòng. Hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, nàng cần thời gian để sắp xếp lại.

Có lẽ là quá mệt mỏi, Thiên Dao vừa mới đặt đầu xuống giường liền mê man thiếp đi, vốn nên là một đêm ngủ ngon lại cứ có người không cho nàng yên ổn. Vào đêm, trong cung có người đến tuyên Thiên Dao vào cung. Thiên Dao mặc nhanh quan bào, trong lòng lại cực kỳ nén giận. Nguyệt Nga lại càng không yên, sợ lần này đế vương cho gọi Thiên Dao vào cung là bởi vì chuyện ban sáng, muốn làm khó nàng.

“Tỷ tỷ, không thể không đi sao?” Nàng trẻ con hỏi.

“Ta đi rồi sẽ về ngay, yên tâm, không có việc gì.” Thiên Dao nhẹ cười, an ủi vài câu. Mà Dương Vân ở một bên lại không có chút lo lắng nào, chỉ neoh mắt lại, trong ánh mắt kia có tìm tòi xen lẫn ý cười.

Thiên Dao bất đắc dĩ ngồi trên xe ngựa đại thái giám trong cung, trước khi rời đi chỉ ném cho Dương Vân một câu. “Cô cô không cần nghĩ nhiều, Thiên Dao sẽ không trở về lồng giam.”

Xe ngựa chạy một mạch dừng ở ngoài Cảnh Dương cung, thái giám tổng quản Lưu Trung sớm đã hầu ở cửa, nhìn thấy Thiên Dao đến mặt tràn đầy ý cười. “Đồ đại nhân mạnh khỏe.”

“Lưu công công.” Thiên Dao cung kính đáp lễ.

“Hoàng thượng sớm đã chờ trong Ngự thư phòng, đại nhân, mời.” Lưu Trung vừa nói lời khách sáo vừa dẫn Thiên Dao vào trong Ngự thư phòng. Cũng sau khi Thiên Dao tiến vào, cực kỳ thức thời đóng cửa phòng lại.

Cửa phòng chậm rãi khép lại, bên trong cung điện to như vậy chỉ còn lại hai người Thiên Dao cùng Sở Diễm, không khí đặc biệt quý dị, trong không khí lưu chuyển sự ấm muội nhàn nhạt.

Sở Diễm chỉnh tề ngồi trên ghế chủ vị, nghiêm túc lật xem tấu chương hôm nay, trong tay truyền ra mấy tiếng lật sột soạt. Hắn vẫn chưa ngẩng đầu lên, coi nàng như vô hình vậy. Thiên Dao cung kính đứng tại chỗ, trầm mặc cùng hắn, cũng chưa cúi người thi lễ. Nếu thân phận đã bị hắn vạch trần, còn tuân thủ lễ quân thần này lại tỏ ra làm kiêu.

Cũng không biết qua bao lâu, Thiên Dao chỉ cảm thấy hai chân đều có chút mất cảm giác, nếu như hắn tiếp tục giả thâm trầm, nàng cũng không phụng bồi nữa.

“Mệt rồi sao?” Hắn đứng lúc mở miệng, ánh mắt ôn nhuận nhàn nhạt rơi trên người nàng, cũng chậm rãi khép tấu chương trong tay lại, đặt một bên.

“Ừm.” Thiên Dao đáp lại, cũng không làm bộ làm tịch như mấy nữ nhân hậu cung.

“Qua đây.” Hắn vươn tay về phía nàng, từng khớp ngón tay thon dài thật đẹp. Thiên Dao nhẹ cười, lại như bị mê hoặc, thuận theo đi tới bên cạnh hắn, đặt bàn tay nhỏ hơi lạnh vào lòng bàn tay hắn.

Sở Diễm thu hai tay lại, cánh tay dùng lực, Thiên Dao lao đảo dưới chân, thân thể không vững ngã vào trong ngực hắn.

“Sở Diễm.” Nàng hơi cúi, đôi bàn tay trắng như phấn đầm trên lồng ngực rắn chắc của hắn.

“Không được hồ nháo.” Hắn thấp giọng mở miệng, trở tay vây lấy nàng trong ngực, cầm lại đặt lên trán nàng, tham lam hít lấy hương vị thuộc về nàng. Làn môi mềm mại một đường đi xuống, xẹt qua đôi má trắng nõn, ám muội hôn. Hơi thở ngưa ngưa, Thiên Dao tránh qua tránh lại, lại cười yếu ớt xinh đẹp trong ngực hắn. Hắn che lấy làn môi nàng, đầu lưỡi linh hoạt dò xét bên trong miệng nàng, dây dưa với đầu lưỡi đỉnh hương của nàng, hương vị của nàng, trước sau như một ngọt ngào.

Nụ hôn của hắn mãnh liệt nhưng không bá đạo, ngược lại dịu dàng triền miên, mỗi lần đi vào đều mang ý thăm dò. Thiên Dao bị hắn hôn đến hít thở không thông, hai tay mềm mại vô thức vòng trên cổ hắn, đầu lưỡi xinh xắn thăm dò đáp lại. Trong mơ hồ nhớ đến những hình ảnh ôm hôn, đa phần đều

tốt đẹp. Trước mặt khắc nàng sắp hít thở không thông, Sở Diễm rút cuộc lưu luyến buông nàng ra.

Hai gò má Thiên Dao ửng hồng, hơi thở không ổn định dựa vào trong ngực hắn, lắng nghe nhịp đập trái tim hắn. Hai bên vẫn trầm mặc như cũ. Mà lần này, Thiên Dao mở đầu phá vỡ im lặng. “Hoàng thượng gọi ta đến, không phải chỉ vì hôn ta chứ.”

“Thế Dao Nhi còn muốn làm gì? Vì phu đều phối hợp.” Sở Diễm cười tà mị, nâng cằm nàng lên.

Thiên Dao xấu hổ mặt càng thêm đỏ, làm bộ đứng dậy: “Ta phải trở về rồi.”

“Không được.” Hắn khẳng khái nói thẳm một câu, cánh tay đang vòng trên eo càng xiết chặt lại. “Dao Nhi, ta nhớ nàng rồi.”

Thiên Dao cười nhẹ, thoáng an phận chút, nằm im trong ngực hắn. “Vậy hoàng thượng tính khi nào cho Thiên Dao trở về, trong nhà vì thần còn có mỹ quyến như hoa.” Nàng vui đùa cười, đầu ngón tay đùa nghịch hoàn bội trên đai lưng hắn.

“Nàng còn dám nói!” Sở Diễm ra vẻ buồn bực, đưa tay kéo xuống tấm mặt nạ da người mỏng nhạt, lộ ra dung nhan khuynh quốc khuynh thành kia. “Như thế này vẫn là nhìn thoải mái hơn.” Hắn hơi hơi mỉm cười, lòng ngón tay mềm nhẹ cọ xát trên má nàng.

“Tham luyến sắc đẹp.” Thiên Dao giận dỗi nói thẳm một câu.

Sở Diễm hét cách, lắc đầu bật cười, “Dao Nhi ngốc, trong cung cũng không thiếu nữ tử mỹ mạo. Nhưng ở đây, chỉ có vị trí của nàng.” Hắn giữ chặt cổ tay ngọc của nàng, áp lên trên ngực. Sự ấm áp trong lồng ngực rắn chắc của hắn làm cho người ta cực kỳ an tâm.

“Sở Diễm, ta muốn gặp Quân Ninh và Khiết Nhi.”

“Hay thật, nàng còn nhớ mình là mẫu thân của người ta.” Sở Diễm nhẹ cười, đầu ngón tay tùy ý xuyên qua mái tóc dài của nàng. “Lần trước không phải đã lên thăm Khiết Nhi sao? Trên yến hội cũng gặp được Ninh Nhi, nếu như Ninh Nhi biết được nàng bình an trở về, chỉ sợ nó sẽ không để cho nàng xuất cung nữa.”

Thiên Dao khẽ ngán người một lúc, nho nhỏ nói thẳm một câu: “Người lớn người nhỏ đều bá đạo như nhau.”

Sở Diễm mỉm cười không nói, tựa hồ rất thích sủng nàng như vậy.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Hiền phi nương nương ở ngoài điện cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói dè dặt của đại thái giám Lưu Trung, nói là hồi bẩm, hơn phân nửa là nhắc khéo, Tiết Oánh lúc này đang hầu ở ngoài điện, nếu như bị bắt quả tang quả nhiên không ổn.

Sở Diễm nhũn mày, trong mắt có vài phần không vui, nữ nhân kia trái lại thật biết chọn thời điểm.

“Nữ nhân của chàng tới rồi, ta nên trở về.” Về mặt Thiên Dao âm thầm vài phần, muốn thoát khỏi cái ôm của hắn, mà hắn ngược lại ôm chặt hơn, giống như sợ lại đánh mất nàng vậy.

“Ghen rồi?” Hắn cười, cúi đầu hôn lên mi mắt nàng.

“Không có.” Thiên Dao lằm bằm, lại hiển nhiên hữu khí vô lực.

“Nàng ta chỉ là một quân cờ của Tiết gia, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nếu như nàng ghen với nàng ta, quả là không đáng rồi.” Sở Diễm ôn nhuận mà cười, chậm rãi buông nàng ra, “Tối nay ở lại trong cung đi, ta không gặp nàng ta, được không?”

Hai gò má Thiên Dao ửng đỏ, hắn lưu nàng qua đêm, rất khó làm cho người ta không nghĩ ngợi lung tung. Nhưng nàng vẫn thuận theo gật đầu, dù sao xa cách lâu rồi, tuy là đã quên rất nhiều chuyện nhưng trong tiềm thức vẫn nhớ nhung hắn.

“Hoàng thượng, thần thiếp tự mình xuống bếp chưng tổ yến, thần thiếp chỉ muốn gặp người, đưa tổ yến cho người, tuyệt sẽ không khiến hoàng thượng chậm trễ quốc sự...” Ngoài điện không ngừng truyền đến giọng nói sợ hãi trầm thấp của Tiết Oánh, không thấy người, giọng nói này cũng đã làm người ta thương hại ba phần. Mà Sở Diễm lại không có chút động tĩnh nào, vẫn như cũ lật sách xem, Thiên Dao an phận nằm trong ngực hắn chợp mắt một chút, cũng không nói tiếng nào.

Ngoài điện Tiết Oánh bưng bình chờ, áo choàng gấm trên người đã nhiễm sương, bên cạnh, thị nữ theo hầu Bội Nhi cùng Lưu Trung không ngừng khuyên nhủ.

“Nương nương mấy ngày trước mới bị nhiễm phong hàn, chưa khỏi hẳn, sao lại chịu được đêm dài sương nặng như thế này. Nương nương, chúng ta vẫn nên trở về đi.” Bội Nhi đau lòng nói.

“Đúng vậy, hoàng thượng luôn ở trong cung, nương nương muốn gặp hà tất phải gờ này khắc này, ngày khác hoàng thượng rảnh rỗi, tự nhiên sẽ nhớ tới nương nương. Nhìn lần khắp lục cung, người là hoàng phi duy nhất, chương quản lục cung, thân phận tôn quý. Nương nương, người hãy nghe lão nô khuyên một câu đi, vẫn là phụng thờ quan trọng hơn.” Lưu Trung thành khẩn nói.

Về mặt Tiết Oánh dậm dậm, khóe môi hơi cong lên nụ cười khổ, “Bốn cung quả thật đoán không ra tâm tư hoàng thượng, rõ ràng hôm qua còn ân ái, hôm nay lại lạnh lùng từ chối bốn cung ngoài cửa, mà bốn cung cũng không biết rốt cuộc mình đã làm sai cái gì khiến đế vương không vui.”

Lưu Trung bắt đầu đi lặc đầu, Tiết Oánh không làm gì sai, sai chính là nàng không phải người trong lòng đế vương kia. Hiền phi nương nương này vốn là người hiểu chuyện, nhưng người thông minh cũng có thời điểm hồ đồ. Hậu cung ba ngàn mĩ nữ, đế vương chưa từng động tâm với ai, Dao phi mất tích, đế vương cô độc năm năm, thậm chí tình nguyện không người kế tục, cũng không nguyện cô phụ Dao phi, lần này thâm tình thâm thiết, sao lại có thể dao động.

“Nương nương không cần đa tâm, chuyện của Tiết công tử, đến sau cùng hoàng thượng không phải vẫn hướng về Tiết gia sao. Dù sao người là phi tử đế vương, có chừng mực, hoàng thượng cũng nhìn thấy rõ, nếu như người vẫn cứ hiểu sai thánh ý như vậy, chỉ sợ ngay cả lão nô cũng phải đau lòng thay hoàng thượng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Chờ đợi một đời một kiếp

Tiết Oánh trầm tư trong khoảnh khắc, cũng hiểu được lời Lưu Trung nói có vài phần có thể tin. Tiết Đức Hải là thân đệ đệ của nàng, đức hạnh hần thê nào, nàng làm tỷ tỷ đương nhiên rõ ràng nhất. Đỗ Từ Mặc quan mới nhậm chức ba tầng lửa, lần đầu đã muốn khai đao với Tiết Đức Hải, Tiết gia quả thật luống cuống tinh thần, nhưng Sở Diễm một lòng thiên vị, trong lòng nàng đích thực vui mừng.

“Vậy bốn cung sẽ tin công công lần này, tạm thời hồi cung chờ tin lành. Vẫn phiền công công đem bát tổ yến này dâng cho hoàng thượng, tâm ý của bốn cung, nhất định phải để hoàng thượng uống hết mới được.” Tiết Oánh lệnh cho thị nữ Bội Nhi đưa canh đến trong tay Lưu Trung, lại dặn dò một phen.

Lưu Trung cơ hồ muốn chảy mồ hôi lạnh xuống tóc mai, đuổi được vị này quả nhiên phải tốn chút tâm tư. Ông bụng lấy canh, ở ngoài điện khom người thấp giọng gọi: “Hoàng thượng.”

“Đi rồi?” Trong điện truyền ra giọng nói trầm thấp của Sở Diễm.

“Vâng, nhưng để lại một chung tổ yến.” Lưu Trung lại hồi bẩm.

“Ừ, vào đi.”

Nghe được truyền triệu, Lưu Trung mới dám bước vào trong điện. Trên ghế chủ vị, Sở Diễm vẫn đang phê duyệt tấu chương như cũ, Thiên Dao đang an tĩnh ngủ say trong ngực hắn, vẫn là toàn thân quan bảo như cũ, nhưng đã khôi phục lại diện mạo thật, mái tóc đen rũ xuống tận eo.

“Nhỏ tiếng chút, đừng làm ồn Dao Nhi.”

“Vâng.” Lưu Trung đặt canh ở trên bàn, động tác cực kỳ chậm nhẹ cẩn thận. Sau khi hoàn tất toàn bộ, lại khom người rời khỏi, đồng thời đóng cửa điện. Đế vương không muốn để Dao phi lộ diện trước mặt mọi người, toàn bộ vẫn nên cẩn thận mà làm.

Sở Diễm vẫn tiếp tục xem tấu chương, thỉnh thoảng nhíu mi chăm chú nhìn, thỉnh thoảng lại khẽ thờ dài, từng bản từng bản tấu chương, nghìn bài một điệu muốn buộc tội tân nhậm Đại Lý tự Thiếu Khanh Đỗ Từ Mặc, lại có cái bày ra rõ mười tội trạng của nàng, đứng đầu đương nhiên là vu hãm nhi tử đại tướng quân. Sở Diễm lạnh lùng cười, Tiết gia này quả nhiên càng ngày càng không sợ ai.

“Lại là buộc tội ta?” Trong lòng truyền đến ý cười có vẻ cân nhắc, chẳng biết lúc nào Thiên Dao đã mở đôi mắt sáng, ánh mắt nhàn nhạt nhìn tấu chương trong tay hắn.

“Ừm.” Sở Diễm gạt đầu, gõ nhẹ xuống làn môi mềm mại của nàng, “Bây giờ muốn bảo trụ nàng thật đúng là cần phí chút tâm tư.”

“Ta chính là tân khoa Trạng Nguyên chàng khâm điểm đó, chàng đương nhiên phải bảo hộ ta chu toàn.” Thiên Dao khẽ cong môi đỏ, lời nói đúng tình hợp lý.

“Người ta khâm điểm là Đỗ Từ Mặc, không phải nàng. Tu hú chiếm tổ chim khách mà còn hùng hổ như thế, quả nhiên nên phạt.” Cái Sở Diễm gọi là phạt, đương nhiên là vẩy nàng ở trong ngực hôn thiên niên, lại một lần nữa hôn nàng đến hít thở không thông mới chịu buông tay.

Thiên Dao đứng dậy, tùy ý lật mấy xấp tấu chương, dường như không có ngoại lệ gì, trên đó đều buộc tội nàng. “Tiết gia có năng lực như vậy, xui khiến quần thần tấu thư, quả nhiên là một loại uy hiếp đối với giang sơn Đại Hàn cùng hoàng quyền của Sở gia, vẫn nên diệt trừ càng sớm càng tốt.”

Sở Diễm khinh thường cười, chuyện Tiết gia trong lòng hắn sớm có tính toán. “Bên phía biểu ca trái lại không có động tĩnh gì, mà Hữu tướng Nam Cung Mặc cũng theo phe, đa số đều là cò quần tướng, lần này trăm có ý giữ lại Tiết gia, bọn hắn cũng đều nhìn thấy chút manh mối, bất quá là muốn thông qua việc này nịnh bợ Tiết gia, lấy lòng ta. Chân chính có thể cúi đầu trước Tiết gia cũng không có mấy người.”

“Đúng a, Tiết tướng quân này còn là quốc trượng, có ai dám không nịnh bợ chứ.” Thiên Dao chưa chút mở miệng, ánh mắt liếc sang bát tổ yến trên bàn, nói thầm một câu, “Ta đói bụng.”

Sở Diễm bật cười, bàn tay xoa xoa sợi tóc vàng, “Nàng á, càng ngày càng xấu tính rồi.” Hắn đưa tay cầm mép chén lên, may mà canh tổ yến vẫn còn ấm. Hắn cầm lấy muỗng sứ, kiên nhẫn đút từng muỗng cho nàng uống. Thiên Dao nửa tựa vào trong ngực hắn, cũng cực kỳ hưởng thụ hắn phục vụ.

Một đêm này, hắn ôm Thiên Dao trở về Vị Ương cung. Hắn cùng nàng cùng ôm nhau trên giường rộng mềm mại, nhưng chưa làm ra chuyện gì quá khuôn phép. Dưới cùng một chiếc chăn bông, hắn chỉ an phận ôm nàng, ngủ ngon một đêm. Cũng không phải hắn không muốn nàng mà hắn biết nàng mất đi trí nhớ, hắn không muốn bức bách nàng, sợ đẩy nàng càng xa hơn.

Nếu như nàng cần thời gian, hắn có thể đợi, cho dù là một đời một kiếp.

Ngày hôm sau, Thiên Dao ngồi trước gương trang điểm, trong tay cầm một cái mặt nạ da người mỏng nhạt, Sở Diễm thức dậy xuống giường, từ phía sau ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, “Thật sự không tính ở lại bên cạnh ta sao? Ta không hi vọng nàng bị cuốn vào cuộc chiến triều đình này.”

Thiên Dao trầm mặc, lại đeo mặt nạ da người mỏng này lên mặt. Đây cũng là câu trả lời nàng dành cho hắn. Sở Diễm bất đắc dĩ thở dài, buông nàng ra. “Được rồi, theo nàng vậy. Chút nữa để Lưu Trung dẫn nàng từ đường nhỏ vào chính điện, tự mình cẩn thận chút.” Hắn đặt một nụ hôn trên mái tóc thơm của nàng, mang theo vài phần sùng nịch.

Sau khi lâm triều, Thiên Dao lại trở về phủ, phát hiện Nguyệt Nga vẫn ngồi ở trong vườn, là đợi nàng suốt một đêm, hai mắt đều có chút sưng đỏ rồi. Ngực nàng căng thẳng, ba chân bốn cẳng đi tới trước người nàng ấy.

“Tỷ tỷ, Nguyệt Nga nghĩ tỷ sẽ giống biểu ca bỏ lại Nguyệt Nga.” Giọng nói của nàng đã khàn khàn, hiển nhiên đã khóc.

“Thực xin lỗi, là lỗi của ta.” Thiên Dao cất tiếng an ủi, “Yên tâm, ta không sao, hơn nữa, hoàng thượng đã tiết lộ, Tiết gia tất nhiên phải trừ, muội muội phải kiên nhẫn mới được.”

“Ừm.” Nguyệt Nga gật đầu, cũng không truy vấn nữa lời, nàng hoàn toàn tin nhiệm Thiên Dao. Mà Thiên Dao vẫn luôn không cô phụ phần tin nhiệm này.

“Đi ngủ đi, nhìn bộ dáng tiêu tụy của muội kia.”

Nguyệt Nga nhẹ cười, trái tim cuối cùng cũng nhẹ nhõm. Nàng đứng dậy đi vào trong nhà. Dương Vân vẫn đứng dưới mái hiên nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng mà tường hòa. Thiên Dao nghĩ, bà nhất định đoán được vài phần.

...

Trong Cảnh Nhân cung, Tiết Oánh độc đại, thời gian gần đây, hậu cung hình thành một quy định bất thành văn, sau khi trời sáng, phi tần hậu cung đều phải đến Cảnh Nhân cung thỉnh an. Tiết Oánh chương quản công việc lục cung, lại tiếp nhận bái kiến của tần phi trong cung, nghiêm nhiên giống hệt như hoàng hậu, trong cung cũng không còn ai có thể đối kháng với nàng.

Trên đường đi, hai tài nhân mới vào cung không lâu đang thì thầm bàn tán.

“Cũng không phải hoàng hậu lại ra về hoàng hậu, dựa vào cái gì bắt chúng ta tới thỉnh an nàng ta, cũng không thấy hoàng thượng thưởng ngày sủng hạnh.” Một người không phục nói.

“Suyt, nhỏ giọng chút.” Người kia cuống quýt quay đầu nhìn xung quanh, thấy bốn bề vắng lặng mới nhẹ nhàng thở phào. “Muội muội cẩn thận, họa là tự miệng mà ra. Hoàng thượng của chúng ta cả ngày bận việc triều chính, rất ít lui tới hậu cung, một tháng mới đến một hai lần, cũng không phải là đến cung nàng ta sao, dù sao nàng ta cũng là Hiền phi.”

“Tỷ tỷ nói vậy là không biết rồi, hoàng thượng tới một hai lần kia chẳng qua là cùng nàng ta dùng cơm mà thôi, cũng không ngủ lại. Ngoại trừ ngủ tại Ngự thư phòng, hoàng thượng hơn nửa thời gian là ở Vị Ương cung. Nghe nói vị chủ tử ở Vị Ương cung mới đúng là người trong lòng hoàng thượng, chỉ tiếc, hồng nhan bạc mệnh.”

“Muội nói Dao phi từng được sủng nhất lục cung? Nghe nói vẻ đẹp của Dao phi độc nhất vô nhị, nếu Dao phi còn sống, chỉ sợ Tiết Hiền phi cũng không dám can rờ như vậy...”

Hai người đang nói đến cao hứng bùng bùng, phía sau đột nhiên truyền đến giọng ho nhẹ của nữ tử, hai người giật nảy mình, cuống quýt xoay người lại, chỉ thấy một nữ tử áo trắng đang cùng thị nữ chậm rãi đi tới.

“Thần thiếp bái kiến Tuyền tần nương nương.” Hai người cuống quýt quỳ lạy.

“Đều đứng lên đi.” Phương Nhu nhẹ giọng mở miệng, khăn lụa trong tay tùy ý lau dưới má. “Hôm nay gió lớn cẩn thận đau đầu lưỡi. Cũng không nhìn xem hậu cung này là chỗ nào, Hiền phi nương nương há là để các người chê bai.”

“Vâng, thần thiếp ghi nhớ lời nương nương dạy bảo.” Hai người quỳ trên mặt đất, run rẩy đáp.

Phương Nhu bắt quá chỉ để lại một câu, liền dưới sự điều khiển của thị nữ đi về phía Cảnh Nhân cung.

Hai nữ tử cùng nhau đứng dậy, lẻ lười về hướng Phương Nhu vừa rời đi, “Hôm nay nàng ta còn hát được nữa à, bình thường không phải bằng mặt mà không bằng lòng với Hiền phi sao?”

“Ai biết được.” Người kia phụ họa trả lời. Hai người đương nhiên không ngờ, Phương Nhu có lòng tốt nhắc nhở, nếu như lời hai người vừa nói truyền đến trong tai Tiết Oánh, hai người về sau liền dừng hồng nhĩ tới chuyện đứng ở hậu cung. Tiết Hiền phi mặc dù độc đại hậu cung, nhưng Dao phi vẫn là cây kim trong lòng nàng.

Cực kỳ bất ngờ, hôm nay sau khi lâm triều, đế vương đích thân đến Cảnh Nhân cung, một phòng nữ nhân chưa kịp tản đi. Bóng dáng mình hoàng đế đi qua, nữ nhân đều quỳ rạp xuống.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Đều đứng lên cả đi.” Sở Diễm dừng bước trước mặt Tiết Oánh, đưa tay đỡ nàng dậy, giống như ái muội.

“Hoàng thượng cùng Hiền phi nương nương phu thê ân ái, quả thật làm người ngoài ganh tỵ.” Một phi tần lạnh mồm lạnh miệng nói.

Tiết Oánh cười nhẹ, vẻ mặt thẹn thùng khó nén đắc ý. “Là miệng người thật ngọt.”

Một bên chân mày Sở Diễm hơi nhếch lên, tuần nhan lại không biến chuyển. Đối với chữ phu thê này, hắn cực kỳ miễn cảm. Trong lòng hắn chỉ có Thiên Dao mới là thê tử duy nhất cuộc đời hắn.

“Oánh Nhi, hôm nay chỗ nàng trái lại náo nhiệt.” Sở Diễm âm giọng có chút ngụ ý nói, tuy hắn rất ít vào hậu cung, nhưng hậu cung vẫn là hậu cung của đế vương. Trong thời gian này, Tiết Oánh ở hậu cung độc quyền, hắn không phải không biết, chỉ cần không quá mức quá phận, hắn cũng không muốn hỏi đến, nhưng Tiết Oánh càng ngày càng được một tác lại tiến một thước, thực coi chính mình là chủ hậu cung rồi.

Tiết Oánh cũng không phải người hồ đồ, tự nhiên hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Sở Diễm, sắc mặt không khỏi có chút trắng xanh, rụt rè mở miệng, “Các vị muội muội là rảnh rồi, thần thiếp liền nói mọi người tới Cảnh Nhân cung ngồi chơi một chút.”

Sở Diễm cười, cũng chưa tính truy cứu, dù sao, trước khi Tiết gia rơi đài, hắn vẫn muốn để lại chút mặt mũi cho nàng. “Trẫm còn chưa dùng bữa sáng, Oánh Nhi một mình bồi trẫm hay là cùng các phi tần đây?”

Sắc mặt Tiết Oánh chuyển trắng sang hồng, có chút xấu hổ ho khan vài tiếng, mới mở miệng nói: “Thời gian cũng không còn sớm, các vị muội muội mời trở về đi. Bội Nhi, tiễn khách.”

“Thần thiếp cáo lui.” Các cung tần phi dưới sự hướng dẫn của Bội Nhi đi ra ngoài. Mà giọng nói trầm thấp dõng dạc từ tính của Sở Diễm đột ngột vang lên, hắn trầm giọng gọi, “Nhu Nhi.”

Thân thể Phương Nhu cứng đờ, rõ ràng cảm nhận được ánh mắt lạ thường từ bốn phía. Từ lúc vào cung đến nay, số lần nàng gặp đế vương chỉ sợ còn chưa đếm hết mười ngón tay, cũng chỉ có lúc vừa mới sắc phong tần vị, may mắn được đế vương sủng hạnh, mà bây giờ, hoàng thượng đây là muốn diễn tuồng gì?

“Hoàng thượng gọi thần thiếp không biết có chuyện gì?” Nàng khẽ khụy người, nhẹ nhàng mở miệng.

“Trẫm hình như lâu rồi không đến cung của nàng, buổi tối đến chỗ nàng ngồi một chút được không?” Sở Diễm vẫn ôn nhuận mỉm cười như cũ, nhưng ánh mắt thâm sâu làm cho người ta không biết hắn đang âm mưu suy nghĩ gì.

“Vâng.” Phương Nhu không buồn cũng không vui, rồi đi dưới ánh mắt hâm mộ cực kỳ hoặc phẫn nộ của mọi người.

Sở Diễm cùng Tiết Oánh ngồi đối diện nhau, Tiết Oánh ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng nói một câu: “Phương muội muội thật may mắn, hoàng thượng đối với muội ấy thật dụng tâm.”

Sở Diễm chỉ cười không nói, gấp ăn mấy món yêu thích, trong đầu nghĩ tới chỉ có Thiên Dao. Thời điểm xa cách năm năm tựa hồ cũng chưa từng nhớ nhưng đến như vậy, khi đó dường như là tuyệt vọng, chỉ là chống đỡ nỗi nhớ nhưng sau cùng này. Nhưng bây giờ, nàng chân chân thực thực tồn tại, đêm qua còn ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, sáng sớm vừa rồi đi, ngược lại cảm thấy trong lòng trong tim đều trống rỗng. Xem ra, thật sự không nên cho con người hi vọng, chỉ làm họ càng ngày càng tham lam.

May mà lòng tham của hắn chỉ có với Thiên Dao.

Dùng bữa vô cùng đơn giản, Sở Diễm liền đứng dậy rồi đi, từ đầu đến cuối cũng không nói với Tiết Oánh được mấy câu, phần lớn thời gian là Tiết Oánh tự nói, hắn cũng không để ý lắm. Sở Diễm đi rồi, thị nữ Bội Nhi bưng trà Long Tỉnh mới tiến cống năm nay lên, Tiết Oánh cầm trong tay, lúc này lại thường thức không ra hương trà, đành phải thờ dài như có như không.

“Tâm tình nương nương không vui sao?” Bội Nhi lên tiếng hỏi.

Tiết Oánh chưa xót động khóe môi, bất đắc dĩ nói, “Bốn cung chỉ là nhất thời cảm khái, nữ nhân hậu cung thật sự nhiều quá. Đã chết một Sở Uyển, không có Thẩm Thiên Dao, nhưng vẫn không ngừng có nữ nhân đến. Tình phi mặc dù ốm bệnh nhiều ngày, nhưng chung quy vẫn là cái gai trong lòng bốn cung, ánh mắt hoàng thượng vĩnh viễn sẽ không dừng ở trên người bốn cung. Huống chi, tuổi tác của bốn cung cũng không nhỏ, hoàng thượng đối với ta mặc dù không tệ, nhưng không lưu lại ngủ, nếu như không hài tử, tương lai làm sao có chỗ đứng ở trong cung. Vì việc này, phụ thân thúc giục không ngừng, bốn cung phiền muộn trong lòng.”

“Thân thể nương nương khỏe mạnh, sớm muộn gì cũng sẽ có con nối dõi, hà tất nóng lòng nhất thời.” Bội Nhi lên tiếng trấn an.

Tiết Oánh chỉ cười cho qua, trên mặt vẫn bất đắc dĩ như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 257: Sở Diễm, chàng thật đáng sợ

Sau bữa tối, Sở Diễm quả thật tới cung của Phương Nhu. Nàng ngược lại không vui sướng gì nhiều, chỉ giả bộ như thường, quỳ nửa gối ở ngoài cửa điện tiếp giá, ngay cả ngữ khí cũng rất bình tĩnh. “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.” Sở Diễm theo đó đáp lại, khoanh tay đi vào trong cung. Phương Nhu đứng dậy đi theo ở phía sau, nhóm người hầu cung nữ cực kỳ thức thời thối lui ra ngoài, dưới sự ra hiệu của đại thái giám Lưu Trung, khép chặt cửa điện lại. Hậu cung từ xưa, vận mệnh nhóm nô tài chính là gắn liền với vận mệnh chủ tử, hoàng thượng hiếm khi giả làm, nhóm nô tài nhìn qua còn vui mừng hơn so với chủ nhân.

Trong điện, Sở Diễm lười biếng ngồi trên ghế chủ vị, mắt phượng hơi nheo lại, như cười như không. Phương Nhu cung kính đứng trước người hắn, cúi thấp đầu, trầm mặc không nói.

“Quả là cực kỳ bình tĩnh, Phương Quý An thật sự dưỡng được một nữ nhi tốt.” Sở Diễm hài hước nói, phá vỡ im lặng đầu tiên. Muốn đo tính nhẫn nại với hắn, Phương Nhu nàng còn chưa đủ tư cách. Sở Diễm đương nhiên không có nhiều thời gian lãng phí với nàng, có vài người, hắn cũng không muốn phí tâm tư hoài nghi, chỉ cần đạt tới mục đích là được.

“Thần thiếp hồ thẹn không dám nhận.” Phương Nhu nhàn nhạt mở miệng, vẫn như cũ sóng nước bình lặng.

“Nàng đương nhiên đảm đương nổi.” Sở Diễm cười, trên nụ cười còn mang thêm vài phần lãnh mị, ngón tay thon dài nâng cằm Phương Nhu lên, bức nàng đón nhận ánh mắt của hắn. Một gương mặt nhỏ nhắn có chút trắng xanh, cực kỳ tinh xảo mỹ lệ, chỉ tiếc, đặt trong vườn hoa muôn tia ngàn hồng ở hậu cung này lại không thể hiện được sắc màu gì. “Nữ tử trong cung trầm nhiều như vậy cũng chỉ có nàng là to gan nhất.”

Hắn dù chưa bói móc, Phương Nhu cũng đã hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn, bàn tay ẩn trong tay áo đã nắm chặt lại. Trong lòng cười lạnh, nàng làm sao có thể ngây thơ cho rằng có thể lấy tay che trời, hậu cung này là hậu cung của Sở Diễm, gió thổi cỏ lay gì đều không qua được mắt hắn.

“Thần thiếp biết không thể thoát khỏi cái chết, nhưng thiếp cũng đạt được cái thiếp muốn, chết cũng xứng đáng.” Đối mặt với sinh tử, Phương Nhu cũng xem là trấn định. Kể từ lần đầu tiên bắt đầu với Nam Cung Mặc, nàng đã biết sẽ có một ngày như vậy, chỉ là không nghĩ tới ngày này lại tới nhanh như vậy.

“Thật sự muốn chết?” Sở Diễm hừ cười, ánh mắt thâm thúy hiện lên ý trào phúng. “Thâm cung tịch mịch nhưng không một nữ nhân nào dám cả gan làm loạn. Mà nàng lại dám tư thông cùng Nam Cung Mặc, đã nói lên nàng là nữ nhân hiểu được hưởng thụ nhân sinh, người như vậy há lại cam tâm chịu chết.”

“Thần thiếp không muốn, chẳng lẽ có thể không chết sao?” Đôi mắt Phương Nhu ửng đỏ, niên kỷ như hoa, con kiến còn muốn sống huống hồ gì là con người.

“Vậy thì phải xem nàng chọn lựa thế nào rồi.” Sở Diễm hừ cười một tiếng, một lần nữa quay về chỗ ngồi. “Nàng không phải là nữ nhân của trẫm, trẫm có thể cho nàng một cơ hội sống.”

Phương Nhu chấn kinh, trừng to mắt nhìn hắn, giọng nói run nhè nhẹ. “Lời này của hoàng thượng là có ý gì?”

“Nàng là người thông minh, nên hiểu rõ ý tứ của trẫm. Trẫm sẽ cho nàng thời gian suy xét, muốn chết hay sống, chính nàng lựa chọn.” Sở Diễm khẽ cười, đáng vẻ vân đạm phong khinh. Lâm bộ đứng dậy muốn rời đi, mà Phương Nhu lại lén kéo lấy một góc áo của hắn.

“Hoàng thượng, thần thiếp muốn sống.” Phương Nhu quỳ phịch xuống đất.

Sở Diễm cười nhẹ, tựa hồ phản ứng của nàng đều đã nằm trong dự liệu. “Xích Diễm sẽ nói cho nàng làm thế nào, nếu muốn sống, vậy thì sống cho tốt đi.” Hắn vừa dứt lời liền phẩy tay áo bỏ đi.

Phương Nhu vẫn ngồi trong phòng, tinh thần không yên. Song cửa sổ đột nhiên mở ra rồi đóng lại, phát ra tiếng cọt kẹt. Nàng sợ không nhẹ, vội vàng đứng dậy đi tới trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra lại phát hiện toàn bộ vẫn giống như thường, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, một đôi tay rắn chắc từ phía sau vòng lên, xiết chặt lấy nàng, là mùi hương quen thuộc vô cùng.

“Nhớ ta không?” Hơi thở ấm áp phả ở bên tai.

“Ừm, chàng buông ta ra trước đi.” Phương Nhu khẽ từ chối, cuống quýt đóng chặt cửa sổ lại. Mà Nam Cung Mặc không dễ dàng gì mới vào hậu cung được một lần, sao có thể dễ dàng buông tha nàng. Phương Nhu chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, đã bị hắn không chút phân trần vứt lên giường, màn lụa

đồ bị kéo xuống, Nam Cung Mạc nôn nóng cởi váy áo trên người nàng, Phương Nhu thử gầy giữa mấy lần, nhưng rất nhanh liền mềm mại dưới thân hắn, không lâu sau, trong miệng đã phát ra tiếng rên rĩ.

Sau khi hoan ái, Nam Cung Mạc thỏa mãn đứng dậy, một lần nữa mặc y phục lên người, sau lưng, thân thể mềm mại của Phương Nhu lại quẩn lấy, đôi bàn tay nhỏ mềm không xương thăm dò trên ngực hắn, tùy tiện vuốt ve, “Nam Cung Mạc, chàng thật lớn mật, chẳng lẽ không biết hoàng thượng tối nay đã tới đây sao? Nếu như hắn ngủ lại, chàng xông tới không phải tìm cái chết sao.”

Nam Cung Mạc hừ cười một tiếng, quay người đè nàng ở dưới thân, tay to bắt lấy mềm mại trước ngực nàng, dùng lực nắm vài cái, sau đó kéo cái yếm trên người nàng xuống, tách hai chân ra lại động thân đi vào. “Nhu Nhi nói cũng đúng, bốn tưởng liều chết xông vào, muốn một lần sao có thể đủ.”

“Chàng...” Phương Nhu tức giận, đôi bàn tay trắng như phấn đánh mấy cái vào ngực hắn, thân thể lại bắt đầu phối hợp với động tác của hắn.

Lại là một hồi hô mưa gọi gió, Nam Cung Mạc ngày càng mê luyến thân thể Phương Nhu, hẳn quả nhiên không cách nào tưởng tượng, thân hình tuyệt diệu như vậy Sở Diễm vậy mà không chút động tâm. Hắn ôm nàng vào trong ngực, nhàn nhạt mở miệng, “Yên tâm, hoàng thượng không qua đêm ở đây, cũng sẽ không qua đêm ở bất kỳ cung của tần phi nào.”

“Chàng, chàng đã biết gì rồi?” Phương Nhu run giọng hỏi.

Nam Cung Mạc hừ một tiếng nở nụ cười, kỳ thật, đây cũng không tính là bí mật gì, chỉ cần cẩn thận một chút đều có thể phát hiện ra. “Tâm tư hoàng thượng đều để trên người Dao phi, bất luận nàng ta còn sống hay đã chết, trong lòng hoàng thượng chỉ có nữ nhân này. Hậu cung này bất quá chỉ để bài trí mà thôi.”

Ánh mắt Phương Nhu lạnh nhạt vài phần, lại mở miệng nói: “Nghe nói về đẹp của Dao phi là độc nhất vô nhị, không biết có phải hay không?”

“Chưa thấy qua.” Nam Cung Mạc hừ một tiếng, ôm Phương Nhu vào trong lòng không ngừng cuồng hôn, sau đó ngón tay thon dài chạm lên làn môi mềm mại của nàng. “Chắc cũng bất quá là nói sao nghe vậy, hậu cung ba ngàn mỹ nữ này, theo ta thấy không bằng một ngón tay của nàng.”

Phương Nhu cười khanh khách trong ngực hắn, hai người lại thân thiết một hồi, Nam Cung Mạc mới lại theo cửa sổ rời đi. Sau khi bên trong quay về an tĩnh, Phương Nhu ăn mặc chỉnh tề, đứng dậy đẩy song cửa sổ ra để cho không khí tươi mới bên ngoài cửa sổ thổi đi sự áy náy trong phòng, mà một bóng đen cao lớn không chút tiếng động từ sau mà đến.

“Ai!” Phương Nhu kinh hoàng kêu lên một tiếng, cuống quýt quay người lại, liền thấy Xích Diễm. Sắc mặt hắn thô cuồng, trong bóng tối đích thực có vài phần làm người ta sợ hãi.

“Nương nương không cần kinh hoàng, Nam Cung đại nhân hẳn sẽ không quay lại.” Hắn khoanh tay lại nói, mặt ngoài có vẻ cung kính trong mắt lại lạnh lùng.

“Hoàng thượng cho người tới đây đi, đại nhân mời ngồi.” Phương Nhu chỉ xuống một chiếc ghế bên cạnh.

“Không cần, hạ quan tới đây lâu, thấy nương nương đang bận nên không tiện làm phiền.” Xích Diễm nói đầu ra đó, mà Phương Nhu ngược lại sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, cực kỳ khó coi.

“Đại nhân có gì cứ nói thẳng.” Phương Nhu tự ngồi trên giường êm, hoàng thượng đã biết bản thân tư thông cùng Nam Cung Mạc, cũng không cần phải giấu giếm diêm diễm, ngược lại có vẻ già mồm cãi láo.

Xích Diễm cười, cũng không nói nhiều, trực tiếp đặt hai lá thư vào trong tay Phương Nhu, một cái là mật báo của thám tử phương xa truyền đến, một cái là thư Sở Diễm tự tay viết cho nàng. “Hoàng thượng nói, nương nương đọc rồi sẽ biết. Trời đã tối, vì thân cũng không tiện quấy rầy. Huống hồ, vì thân đêm khuya tới thăm, việc này nếu như truyền đến tai Nam Cung thừa tướng, sợ là bất lợi cho nương nương.”

“Ừm, đại nhân đi thông thả, không tiễn.” Phương Nhu ngoài cười nhưng trong không cười, cửa sổ lại mở ra đóng lại, sau đó trở về yên lặng. Phương Nhu cười khổ, khó trách cửa sổ của nàng thường xuyên phải thay mới. Hai lá thư đặt ở trên bàn, mở ra từng cái, sau khi tỉ mỉ xem qua, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. A, hay cho một Cảnh Khang đế, quả nhiên là khiến người ta muốn sống không được muốn chết không xong.

Hai thứ này, một lá là chứng cứ nhận hối lộ của phụ thân nàng, một lá là điều kiện Sở Diễm cho nàng. Xem xong hai thứ này, nàng tựa vào giường cả đêm không ngủ. Mãi đến tảng sáng hôm sau, vội vàng thay một bộ y phục đi nhanh tới Vị Ương cung, nàng biết, nhất định có thể gặp được Sở Diễm ở đây.

Trong ngoài Vị Ương cung không có thị vệ trấn giữ, để vương tử có lệnh cấm, người không liên quan một bước cũng không thể tiếp cận Vị Ương cung, trái lệnh trăm, nhưng Phương Nhu tự thấy là người sắp chết liên không có gì đáng sợ. Vội vã đi tới trước điện, vừa muốn gõ tay đẩy cửa điện ra lại nghe thấy bên trong phòng truyền ra tiếng cười vui của nữ tử, trong như suối, thanh thanh âm lòng người.

“Sở Diễm, đừng nháo nữa, chàng nên thượng triều rồi.” Lúc đó, Thiên Dao đang nằm trong ngực Sở Diễm, hắn vùi đầu trên cổ nàng, hôn lên xương quai xanh xinh đẹp của nàng. Mấy ngày nay, mặc dù vẫn chưa đắc thủ với nàng, hai người cũng đã thân mật hơn rất nhiều, mỗi ngày trước khi rời đi, hắn nhất định sẽ hôn nàng một phen mới chịu buông tay.

Phương Nhu đột nhiên dừng bước, thân thể cứng lại, không biết nên lui hay tiến. Lúc do dự, trong phòng lại truyền đến giọng trầm thấp của nam tử, “Nếu đã đến thì vào đi.” Hiên nhiên, hẳn là nói với nàng.

Phuong Nhu cứng ngắc hồi lâu, vẫn đẩy cửa phòng ra, trong phòng thanh lạnh, cũng chỉ có Sở Diễm một người lười biếng tựa trên giường. Hắn mặc y phục xanh nhạt, buồn lòng, thật tà mị. Nàng đi vào, quỳ gối dưới chân Sở Diễm.

“Ồ...? Xem ra là muốn từ chối trẫm, bất quá cũng chỉ nửa năm, trái lại quả thực ngủ với hắn mà sinh tình cảm rồi.” Sở Diễm châm biếm cười, thật hồ hững. “Hay là, muốn thủ thân cho Nam Cung Mặc?”

Phuong Nhu vẫn trầm mặc như cũ. Nàng từng có hai nam nhân, đương nhiên không dám nói bản thân có bao nhiêu trong sạch, nhưng lúc ở cùng với Nam Cung Mặc, mặc dù chưa nói tới yêu, nhưng hắn đối với nàng thực sự tốt vô cùng, nàng không đành lòng lợi dụng hắn để đạt mục đích. “Nói vậy hoàng thượng đối với Dao phi mới đúng là yêu sao. Nữ nhân hậu cung thị tầm xong, bất quá là kết cục bị lừa gạt giống Phuong Nhu mà thôi. Từ xưa nam nhân khinh bạc chữ tín, đường đường đế vương lại thâm tình như vậy, Nhu Nhi khâm phục.”

Sở Diễm cười, ánh mắt thâm thúy như có như không, thân nhiên nói: “Tất cả mọi người đều hiểu, cũng chỉ có nàng ấy không hiểu.”

“Thần thiếp nguyện ý chịu chết.” Nàng nhận mệnh, nhắm hai mắt lại.

Sở Diễm hừ lạnh, muốn chết cũng không phải dễ dàng như vậy. “Nếu tâm ý nàng đã quyết, trẫm cũng không làm khó nàng, chỉ là, toàn tộc Phuong thị sợ là phải chôn cùng rồi. Cung phi tư thông, nàng nên biết là tội lớn thế nào, huống hồ phụ thân nàng lại ăn hối lộ trái pháp luật.”

“Hoàng thượng, hoàng thượng nhất định phải bức thần thiếp như vậy sao?” Phuong Nhu khóc rống lên.

Ánh mắt Sở Diễm lạnh đi vài phần, đầu ngón tay nhấc cằm nàng, “Không được khóc, trẫm không thích người khác làm dơ chỗ của Dao Nhi.” Sắc mặt của hắn âm trầm có chút làm người ta sợ hãi, theo bản năng, Phuong Nhu thật sự không dám khóc, nhìn chăm chăm hắn, chỉ nghe hắn nói lại: “Phuong Nhu, trước khi đến đây, nàng nên nghĩ mọi chuyện cho rõ ràng. Nếu như nàng chọn sống, thì nhất định phải có hi sinh. Nếu như nàng chọn chết, đương nhiên cũng không phải một mình nàng chết, toàn tộc nhà nàng ăn hối lộ trái pháp luật, là tử tội, Nam Cung Mặc câu dẫn để phi cũng là tử tội.”

Phuong Nhu cắn môi không nói, bất luận sống chết, nàng vẫn thống khổ.

“Nếu như nàng nguyện ý phối hợp, sau khi xong chuyện, trẫm có thể đưa nàng xuất cung đoàn tụ cùng Nam Cung Mặc, còn về con đường sau này của nàng, phải xem Nam Cung Mặc đối với nàng chân tình thế nào.”

Phuong Nhu nghẹn ngào, miễn cưỡng cất giọng, “Hoàng thượng quả thật đồng ý buông tha cho chàng và toàn tộc của thiếp sao?”

Sở Diễm cười nhạt một tiếng, “Phụ thân nàng chỉ cần biết an phận, trẫm đồng ý không làm khó ông ta, về phần Nam Cung Mặc, hắn đối với trẫm còn tác dụng, nếu chịu thu lại dã tâm, trẫm lưu lại hắn cũng không sao. Thế nào, lựa chọn xong chưa?”

Phuong Nhu cười khổ, lựa chọn? Từ đầu đến cuối nàng không có lựa chọn nào, chỉ có thể từng bước một đi vào cái bẫy của hắn. “Hoàng thượng có thể nói cho thần thiếp biết, vì sao nhất định phải là thần thiếp?”

Sở Diễm vẫn cười nhạt như cũ, chậm rãi mở miệng, “Nàng cho rằng trẫm vì sao chọn nàng vào cung? Dáng vẻ của nàng cùng thê tử đã qua đời của Nam Cung Mặc có vài phần giống nhau, hắn chỉ là sẽ động tâm với nàng thôi.”

Phuong Nhu chấn kinh, lại cười khổ. Hóa ra, toàn bộ mọi chuyện bất quá đều là thế cục của đế vương. Nam Cung Mặc tự cho là tài tình, bất quá cũng chỉ là một quân cờ trong tay Sở Diễm mà thôi. Sự sống chết của hắn, sự hưng thịnh của toàn bộ Nam Cung nhất tộc bất quá là để giúp đế vương diệt trừ Tiết thị. Sau đó thì sao, sau đó a, đến lúc nhận ra kẻ máu lạnh đã muộn rồi.

Nàng run rẩy đứng dậy, giơ tay lau đi nước mắt trên gò má, cố gắng trấn định. “Thần thiếp toàn bộ nghe theo sai phái của đế vương, đến núi Phong Viên, thần thiếp nhất định khiến cho Tiết công tử từ quỳ dưới váy. Còn về việc khơi mào mâu thuẫn giữa Nam Cung thị và Tiết thị, thần thiếp chỉ có thể cố gắng hết sức.”

Sở Diễm cười, vô cùng hài lòng. “Trẫm tin nàng có thể làm được.”

Sau khi Phuong Nhu rời đi, Thiên Dao mới từ trong bình phong đi ra, toàn thân váy trắng như tuyết, tóc đen rũ xuống bên eo. Đôi mắt đẹp như nước hơi hơi nheo lại, rơi trên người Sở Diễm, làm cho người ta phân biệt không ra cảm xúc. “Sở Diễm, chàng thật đáng sợ.” Mối đồ mọng khế mở, ngửi khí nhàn nhạt, giống như chỉ trần thuật một sự thật mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258: Nghịch chuyển

Sở Diễm khẽ cười, trong đôi mắt thâm thúy dấy lên gợn sóng nhỏ, không ấm không giận. “Thế nào, sợ rồi?” Hắn đứng dậy nửa ôm Thiên Dao vào lòng, đặt vào má nàng một nụ hôn, giọng nói cất lên lần nữa mang theo chút bất đắc dĩ. “Chỉ cần Dao Nhi của ta tâm tịnh như nước là được. Thiên đường hay địa ngục ta đều không quan tâm.”

“Sở Diễm, vì sao chàng lúc nào cũng vì đạt được mục đích mà hi sinh một số người.” Thiên Dao nhú mi nhân nhật mở miệng.

Sở Diễm bắt đầu dĩ bất cười, bàn tay chậm rãi vuốt ve bên má nàng. “Bởi vì bọn họ đều có ** vì vậy đã định phải hi sinh. Mà nàng không có, nàng liền mãi mãi là Dao Nhi của ta.” Đây cũng là thủ đoạn của đế vương, có lẽ Thiên Dao sớm đã hiểu nhưng chỉ không nguyện đối mặt, nhưng Sở Diễm hi vọng cả đời nàng cũng không cần hiểu. Hắn là nam nhân người đầy máu tanh cùng tội nghiệt, lại ích kỷ hi vọng nữ nhân của mình vẫn thuần khiết như tuyết trắng.

“Hôm nay không thượng triều, ở lại bên nàng có được không?” Sở Diễm ôn nhuận cười, khẽ mở mấy cái lên môi nàng.

“Lý do?” Thiên Dao cười đến mặt mày cong cong, rất ăn ý nhau, hai người rất nhanh đều đổi đề tài.

“Sáng nay trầm phát bạo bệnh, cần an tâm tĩnh dưỡng.” Hắn cười đùa, bỗng Thiên Dao lên đặt ở trên giường, sau đó hắn mặc nguyên y phục nằm bên cạnh nàng, “Ngoan, cùng ta ngủ một lúc.”

Thiên Dao thuận theo tùy ý hắn ôm mình vào lòng, lại chớp đôi mắt trong suốt, “Sở Diễm, chàng ngày ngày chiêu sủng khâm khoa Trạng Nguyên như vậy, sẽ rước lấy lời bàn tán.” Thiên Dao làm bộ nghiêm túc, khoe mắt đuôi mày lại mang ý cười. Quả thật, chưa từng thấy đế vương nào hàng đêm truyền triệu Đại Lý tự Thiệu Khanh chúc quan hạt mè hạt đậu này nghị luận quốc sự.

“Ừm.” Sở Diễm gật đầu, bộ dáng còn nghiêm túc hơn so với nàng vài phần. “Nhưng là như vậy, mấy ngày nay ta cũng nghỉ ngơi mãi, có nên thăng chức vị cho nàng hay không, cái này vì phụ nữ vẫn tính chứ.”

Thiên Dao không nói gì, xoay lưng về phía hắn. Trong mắt Sở Diễm hiện lên vài tia giả hoạt như hồ li, đặt cằm lên trán nàng, khẽ nhắm hai mắt lại.

Mọi chuyện đều thuận lợi như Sở Diễm dự liệu, Tường tảo phụng lệnh xuất cung đi lễ tạ thần, đế vương mệnh cho Tiết Đức Hải hộ tống bên đường. Tiết Đức Hải vốn là tên háo sắc bại hoại, mà Phuong Nhu có diện mạo lại dùng chút thủ đoạn, đưa qua liếc lại, tại hành cung vùng ngoại ô, Tiết Đức Hải vội vã để nữ nhân của đế vương xuống giường. Sau đó, Phuong Nhu về mặt bình tĩnh, chịu đựng sự ghê tởm này, giả tạo qua loa với nam nhân này. Mà thời điểm Nam Cung Mạc tới, nàng khóc xui trong ngực hắn. Ngay cả chính nàng cũng không biết, ai mới chân chính là Phuong Nhu, nước mắt của thời khắc đó mới là thật.

Nam Cung Mạc đương nhiên trong cơn giận dữ nói với nàng: “Nhu Nhi, ta sẽ không bỏ qua cho Tiết Đức Hải, cũng sẽ không bỏ qua cho Tiết gia.” Phuong Nhu bắt lực gật đầu, rúc vào trong ngực hắn như con chim nhỏ. Nàng đột nhiên nhớ tới Điều Thuyền trong thời chiến quốc, nhưng lập tức lại cười khổ, nàng thật đúng là đánh giá bản thân mình quá cao.

Về sau, sự tình càng lúc càng thuận lợi, Nam Cung thị và Tiết gia, hai đại gia tộc đấu đá ngầm ngầm hay công khai, có thắng bại thì cũng có thương tích, mà nam nhân cao cao tại thượng kia bất quá là ngồi yên xem hồ đấu, trong mắt hắn bọn họ bất quá là trâu non, vui thì cười tức thì mắng, đều là một vở tuồng trong lòng bàn tay hắn.

Tranh đấu như vậy hơn nửa năm, Nam Cung Mạc có chút thủ đoạn, thế lực Tiết gia đã không còn lớn như trước. Mà sau khi Tiết gia lần lượt phản kích, nhà Nam Cung cũng tổn thương vô số, muốn đứng dậy lại chỉ sợ cũng khó. Văn thị nhất tộc khoanh tay đứng nhìn, nhiệm vụ của Văn Kiếm bất quá là chờ thu dọn cục diện rồi rầm này.

Sở Diễm vẫn im lặng quan sát, Nam Cung Mạc là một tay hèn dẫu dốt, hắn có năng lực thế nào trong lòng Sở Diễm hiểu rõ, mọi thứ trước đó bất quá là trải thảm, hắn vẫn chờ hắn ra nước cờ cuối cùng.

Quả nhiên, vào một đêm, cái lưới Nam Cung Mạc tốn hơn nửa năm bày ra đã có thể thu lại.

Vào đêm, Sở Diễm ôm Quân Ninh ở trong lòng, tay cầm tay dạy y thư pháp, trên giấy tuyết trắng, mực đen chữ to viết: ‘Nghị đế vương.’ Ngòi bút bá đạo mà lạnh thấu xương, cùng ý cười trên khoe mắt đuôi mày của Sở Diễm không hợp chút nào.

“Phụ hoàng còn đem mẫu thân giấu đến khi nào? Bà cũng không phải thuộc phẩm riêng của người.” Quân Ninh buông bút lang hào trong tay ra, nhân nhật mở miệng, trong mắt một mảnh thanh lạnh.

Sở Diễm ôn nhuận cười, “Phát hiện rồi hả? Ninh Nhi quả nhiên đã lớn rồi, đã biết bày bố cơ sở ngầm ở trong cung.”

Quân Ninh hờ hững, trong lòng biết, nếu không có sự cho phép của hắn, dựa vào công lực của y muốn ở trong cung tùy ý làm bậy, chỉ sợ còn phải tu luyện thêm vài năm nữa. “Muội muội đã biết đi rồi, nữ nhi người ta vẫn phải có mẫu thân chăm sóc mới được.”

“Ừm, đợi chuyện Tiết gia xong, trầm tự có biện pháp vây mẫu thân con ở trong cung.” Sở Diễm mỉm cười, vuốt ve trán nhi tử. “Con về cung trước đi, tối nay chỉ sợ có đại sự.”

“Ừm.” Quân Ninh gật đầu, nhưng cũng không hỏi nhiều. Hi vọng không hiện ra mặt, muốn biết, nghĩ đến thứ gì thì nhất định phải tự mình tranh thủ. Lời này, đều do nam nhân gọi là phụ thân đó dạy y, y vẫn luôn nỗ lực làm được.

Ngoài cửa, Quân Ninh gặp Nam Cung Mạc đang vội vã đến, trên người hắn còn mang theo mùi máu tươi. Quân Ninh nhú chặt mi tâm, lại cũng không nói gì. Nam Cung Mạc theo quy củ cúi người chào hỏi, “Vi thần tham kiến thái tử điện hạ.”

Quân Ninh nhân nhật đáp lại, “Nam Cung thừa tướng không cần đa lễ, phụ hoàng ở trong điện chờ ngài.” Sau đó liền xoay người rời đi.

Cũng là đêm hôm đó, Tiết gia thịnh cực một thời đã sụp đổ ầm ầm. Tiết tướng quân tư tàng long bào, bị người của đế vương và Nam Cung tướng bắt được, cả nhà Tiết gia bị bỏ tù, Tiết tướng quân cùng Tiết Đức Hải bị điều phò thị chúng ba ngày. Tiết Đức Hải ngày thường hoành hành ngang ngược, làm bậy không ít, dân chúng lại cực kỳ hận hấn, từ trứng gà cái trắng đến cục đá, cái gì có thể ném đều ném lên người hấn, cả một đường, Tiết Đức Hải cũng chỉ còn thoi thóp, nhưng dân chúng tuyệt vẫn chưa thấy đủ, hận không thể chặt gân uống máu hấn. Nguyệt Nga cũng xen lẫn trong đám người thờ ơ nhìn, oan khuất của nàng cùng Đỗ Tử Mặc, mối thù của bọn họ, rốt cuộc cũng được báo rồi. Trời xanh có mắt.

Mọi người khen ngợi đế vương anh minh, đồng thời tự nhiên cũng có người thờ dài, từ xưa vô tình nhất là nhà đế vương. Nhớ ngày đó Cảnh Khang đế đăng cơ, Tiết gia có thể nói là cánh tay chủ lực, lại gả nữ nhi Tiết gia cho đế vương làm phi, nếu như theo cách nói của dân gian, Tiết tướng quân vẫn là quốc trượng của đế vương. Chuyện tình tư tàng long bào, vốn là có thể to có thể nhỏ, mà đế vương lại trảm toàn bộ Tiết thị, quả thật thiết huyết.

Trong một đêm, Tiết phủ ngày xưa nay phủ viên điều linh, toàn tộc 210 người từ lão phụ đến trẻ em bị xích vào tù, không một ai may mắn thoát khỏi. Trong cung, Tiết Oánh biết được tin này, trong nháy mắt lửa giận dâng lên, suýt nữa không thở nổi. Cũng may thị nữ thiếp thân Bội Nhi đứng lúc đỡ lấy nàng.

“Nuơng nuơng, bảo trọng phượng thể mới được.” Trên mặt Bội Nhi đều là lệ, tuy thánh chỉ chưa truyền tới Cảnh Nhân cung, nhưng Tiết gia đã suy tàn, hoàng thượng sao có thể dung nạp nữ nhi tội thần. Phế phi bắt quả là chuyện sớm hay muộn.

Tiết Oánh cười khô, nước mắt theo đôi gò má rơi là chảy. Nàng ở hậu cung nhiều năm, làm sao có thể không hiểu, đã không có mẫu tộc cường đại che chở, nàng chỉ có thể tùy ý mặc người giày xéo giẫm đạp. “Bội Nhi, ngươi có biết người trong tộc ta khi nào bị hành hình không?”

“Ba, ba ngày sau, giờ ngọ canh ba.” Bội Nhi mở miệng, giọng nói vẫn mang theo tiếng nức nở.

Thân thể Tiết Oánh lại lao đảo không vững, trước mắt có chút tối tăm, giống như trời đất sập xuống vậy. “Bội Nhi, thay y phục cho bản cung, bản cung muốn đi gặp hoàng thượng.” Nàng nói xong, giờ tay gỡ xuống trăm hoa mũ phượng, tùy ý vứt bỏ vòng cổ bằng ngọc lửa mắt, cung trang điểm lệ cũng đổi thành màu sắc trắng thuần. Dưới sự điều khiển của thị nữ lao đảo đi đến Ngự thư phòng.

Một đường đi qua, cung nhân thái giám coi như nàng không tồn tại, vẫn bận rộn như cũ. Tiết Oánh trong đầu hồi tưởng lại tình cảnh ngày xưa, chỗ nào đi qua cung nhân cũng nhao nhao quỳ lạy, cung kính có thừa. Mà bây giờ, toàn bộ phảng phất như cách mấy đời. Trong hậu cung này vốn lạnh bạc.

Nàng ăn nói khép nép khẩn cầu thông truyền, lại vẫn như cũ bị chặn ở ngoài Ngự thư phòng, thị vệ canh giữ nhìn thấy nàng, trong mắt đều là khinh thường đùa cợt, lại vẫn không lạnh không nhạt nói: “Ty chúc khuyển nuơng nuơng một câu, vẫn nên chiếu cố bản thân người đi. Tiết gia mưu nghịch, hoàng thượng hiện giờ đang nổi nóng, người hiện tại đi cầu tình, chỉ sợ hoàng thượng không để ý đến tình cảm nhiều năm, đem người ra trảm cùng với Tiết gia, đó lại là mất nhiều hơn được rồi.”

Tiết Oánh mím môi không nói, giờ phút này cũng không cách nào bận tâm đến châm chọc khiêu khích của người khác. Nàng chỉ mong hoàng thượng có thể nhớ chút thâm tình ngày xưa, tha cho Tiết gia một con đường sống, nàng chung quy vẫn là nữ nhi của Tiết gia.

“Hoàng thượng nếu như không gặp bản cung, bản cung sẽ quỳ ngoài Ngự thư phòng không dậy.” Tiết Oánh cũng chỉ có thể đánh cược một lần cuối cùng, nàng dẫn theo thị nữ Bội Nhi quỳ gối trước Ngự thư phòng, không chút nhúc nhích, như một pho tượng đá. Mà cái quỳ này là quỳ cả một ngày một đêm. Tiết Oánh ở hậu cung sống an nhàn sung sướng nhiều năm, làm sao chịu được loại cực khổ này, trong lúc đó cũng ngắt vài lần. Bội Nhi sợ tới mức không nhẹ, hô to: “Tuyên ngự y.” Mà thị vệ canh gác vẫn thờ ơ như cũ.

Như vậy, mãi đến sáng hôm sau, đại thái giám Lưu Trung đi qua ngoài Ngự thư phòng mới nói cho Tiết Oánh, hoàng thượng không hề có ở Ngự thư phòng mà là nghỉ tại Vĩ Ương Cung. Tiết Oánh dưới sự nâng đỡ của thị nữ, choáng váng, cơ hồ là bò đến Vĩ Ương cung. Cửa cung nửa mở rộng, không hề thấy thị vệ cùng cung nữ, Dao phi lúc còn sống thích yên tĩnh, mặc dù sau khi nàng rời đi, hoàng thượng vẫn duy trì mọi thứ như cũ.

Mà lúc này, trong nội điện, Thiên Dao cùng Sở Diễm đang vui đùa. Tây Hạ vừa mới tiến cống một bộ vũ y nghệ thuật, màu trắng như tuyết, chất liệu may mềm mại nhẹ nhàng, đẹp không chút dư thừa, dưới ánh sáng, chất liệu tản ra ánh sáng lửa mắt. Sở Diễm vừa nhìn đã biết là tâm ý của công chúa Loan Âm, nói là tặng lễ trăm ngày cho tiểu công chúa, kỳ thực là tặng cho mẫu thân của công chúa.

Hắn lèo nhèo rất lâu Thiên Dao mới bằng lòng mặc bộ y phục này lên người. Nếu không mặc còn đỡ, sa y này vừa mặc lên người, tóc đen da trắng, đáng người kiều mỹ lung linh, một cái nhăn mày một nụ cười giống như câu hồn phách người, nữ tử nhân gian ở đây, tiên nữ cửu thiên cũng không bằng ba phần nhan sắc của nàng.

Sở Diễm đương nhiên là kiềm chế không được, từ phía sau ôm lấy vòng eo nàng, nói thể nào cũng không chịu buông tay, làn môi ấm áp hôn lên cổ nàng, bàn tay duỗi trên đường cong lưng linh kích thích của nàng, đi qua nơi nào lại dấy lửa nơi đó.

“Sở Diễm, đừng nháo.” Thiên Dao hồn đổi một câu, bàn tay nhỏ đề lấy bàn tay to không an phận kia.

“Dao Nhi, còn không chịu theo ta? Ta đợi nàng đã lâu lắm rồi.” Ngự điệu hấn cực nhẹ, thậm chí thật cẩn thận khiến Thiên Dao không đành lòng cự tuyệt. Hai gò má tuyệt mỹ đỏ bừng bừng, nàng xoay người, ngược mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy như đại dương kia của hấn. “Ta...”

“Suýt, đừng nói.” Mười ngón tay thon dài của hấn đặt trên cánh môi nàng, trong mắt phượng lóe ra lửa sáng. Cúi đầu, dịu dàng hôn lên môi nàng, triền miên. Trong miệng Thiên Dao tràn ra tiếng rên rỉ nhẹ, bàn tay nắm chặt cầm bảo trước ngực hấn, nàng không cự tuyệt nhưng cũng không cách nào ngăn cản thấp thỏm trong lòng. Dù sao trí nhớ trước đây cũng không còn, mà trong trí nhớ hiện tại, đây là lần đầu tiên của bọn họ.

Sở Diễm cực kỳ cẩn thận, động tác nhẹ nhàng cởi bỏ đai lưng nàng, y phục ngoài nhẹ rơi xuống đất, lộ ra hai bờ vai mảnh khảnh cùng thân thể cực kỳ

mê người. Thân thể Thiên Dao tinh mỹ như chỉ để ngắm nhìn, lại thuộc về một mình hắn, vĩnh viễn.

Nụ hôn nhỏ vụn thay cho đầu ngón tay, rơi trên xương quai xanh cũng dòi xuống dưới. Thân thể Thiên Dao lại run rẩy lợi hại, hai tay mềm mại quấn lấy cổ hắn, mềm mại như một vũng nước trong ngực hắn.

Hai má nàng càng đỏ hồng, cơ hồ không dám đối diện với hắn. Sở Diễm cao giọng mà cười, ngữ khí ái muội, kè sát vào bên tai nàng, “Dao Nhi vẫn chưa nhớ lại sao?”

“Sở Diễm.” Nàng hơi cúi, vừa muốn oán giận, lại bị Sở Diễm che lại cái miệng nhỏ. Hắn ôm chặt lấy thân thể nàng, hận không thể dung nàng vào trong huyết mạch. Ân nhân đến cực hạn, hắn vội vã muốn hợp thành một thể với nàng. Mà chính lúc này, cửa phòng ầm một tiếng bị người ngoài phá mở, tiếng thét chói tai phá tan căn buồng kiều diễm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Bạc tình

Tiết Oánh cứng đờ tại chỗ, trừng lớn hai mắt, cơ hồ như nhìn thấy quỷ, “Cô, Thẩm Thiên Dao, sao có thể là cô?”

Sở Diễm không kiên nhẫn nhử mồi, cười ngoại bào ra choàng lấy thân thể nửa trần trụi của Thiên Dao, đồng thời trầm giọng mở miệng nói: “Trẫm hình như nói qua, người tự tiện xông vào Vị Ương cung, nhất loạt trảm, tuyệt không nhân nhượng. Hiền phi là xem lời trẫm nói như gió thoảng bên tai sao?”

“Thần thiếp không dám.” Tiết Oánh hồi phục lại tinh thần, lao đảo quỳ rạp xuống đất, nước mắt lập tức lại dâng lên, “Thần thiếp nhất thời nóng lòng, không biết Dao phi hồi cung, mong hoàng thượng thứ tội.”

“Cút ra ngoài.” Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, mà ánh mắt nhìn Thiên Dao lại ôn nhu.

“Hoàng thượng.” Tiết Oánh khàn khàn giọng khóc gọi, bò trên mặt đất cầm thạch lạnh buốt tới dưới chân Sở Diễm, giờ tay kéo lấy một góc áo của hắn. Hiện giờ, nàng rốt cuộc cũng không chú ý được những cái khác, một lòng chỉ muốn có thể lưu lại một chút huyết mạch Tiết thị nhất tộc. “Hoàng thượng khai ân, tha thứ cho mẫu gia thần thiếp, phụ thân thiếp tuy có sai nhưng cũng khẩn cầu hoàng thượng niệm tình ông từng vì Đại Hân, vì hoàng thượng lập bao công lao chinh chiến, tha cho tánh mạng toàn tộc thần thiếp đi. Hoàng thượng...”

“Cùng một lời trẫm không thích nói lần thứ hai, cút.” Sở Diễm càng lúc càng không kiên nhẫn, một cước đá văng Tiết Oánh ra, cũng cúi xuống ôm Thiên Dao dậy, đi về hướng giường rộng.

Tiết Oánh khóc đến kiệt sức, lại bò lên, nhưng bị Ngự Lâm quân canh giữ ngoài cửa kéo ra ngoài. Ngự Lâm quân là người hầu cận đế vương, trước giờ xuống tay không có nặng nhẹ, đối đãi với vương phi đế vương bất quá cũng như nô bộc bình thường, kéo ra ngoài giống như kéo thi thể vậy. Tiết Oánh không ngừng khóc rống, thị vệ Ngự Lâm quân liền không kiên nhẫn đánh một chưởng vào gáy nàng, hôn mê.

Bên tai cuối cùng cũng yên tĩnh lại, nhưng cảm xúc của Thiên Dao lại lãnh đạm đi rất nhiều. Mà bị Tiết Oánh quấy phá như vậy, Sở Diễm cũng không có tâm tư tiếp tục, ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, buông tay thì không nở, mà không buông thì tình cảnh này thật sự là giết phong tình mà.

“Nàng ngoan ngoãn ở lại trong cung, trầm xử lý chính vụ xong sẽ trở về với nàng.” Sở Diễm âm giọng nói lời nhỏ nhẹ, hôn lên gò má nàng.

“Toàn tộc Tiết gia sắp bị trảm rồi phải không, nếu không phải tình thế bất buộc, Tiết phi cũng sẽ không để mình chật vật như vậy. Quả thật đáng thương.” Thiên Dao than nhẹ, nhưng không mở miệng xin khoan dung cho Tiết gia. Dù sao, hành động việc làm của Tiết gia, thiên lý khó dung. Chỉ là, “Phụ tử Tiết gia tội ác tày trời, nhưng trẻ nhỏ vô tội, hoàng thượng không thể nương tay sao?”

Sở Diễm bất đắc dĩ cười nhẹ, ngồi xuống bên cạnh nàng, âm giọng mở miệng, “Dao Nhi chẳng lẽ không hiểu sao? Lửa đại không diệt tận, gió xuân thổi lại phùng lên. Trẫm buông tha trẻ nhỏ Tiết gia, nếu như bọn hắn an phận nhận mệnh thì tốt, nếu như tâm bọn hắn ôm hận, ngày khác nhất định sẽ là tai họa, cho nên, nhờ cô tận gốc cũng là việc bất đắc dĩ.”

Thiên Dao trầm mặc không nói, nàng không cách nào bình luận đúng sai của Sở Diễm, có lẽ, đây cũng là sách lược của đế vương. Có lẽ, Quân Ninh của nàng, tương lai cũng sẽ trở thành một người như phụ thân y.

“Hoàng thượng tính xử trí Tiết phi thế nào?” Thiên Dao lại hỏi.

“Nàng ta?” Sở Diễm tùy ý nói, bất quá cũng chỉ là nhân vật không quan trọng. Lúc trước nàng ta bất quá là một quân cờ của hoàng gia cùng Tiết gia, hiện tại, Tiết gia sụp đổ, nàng đương nhiên cũng mất đi giá trị. “Sao cũng được, nếu như nàng ta muốn sống thì ở trong lãnh cung đến cuối đời, nếu như không muốn, ban cho nàng ta một dải lụa trắng là được.”

Thiên Dao khẽ nhăn mi tâm, nàng đối với Tiết Oánh này cơ hồ không có ấn tượng gì, nhưng nàng ta là phi tần trong cung, Sở Diễm đối với nàng ta lại lạnh lùng đến vậy, Thiên Dao không thích Sở Diễm không hợp tình người như vậy, khiến cho nàng có chút sợ hãi.

Sở Diễm cúi đầu nhìn chằm chằm nàng, giống như dễ dàng nhìn ra tâm sự của nàng vậy. Lắc đầu bật cười, “Dao Nhi lại muốn thế nào? Nói trăm bạc tình vô nghĩa?”

“Nàng ta, nàng ta nói thế nào cũng là nữ nhân của chàng, hà tất tuyệt tình đến vậy.” Giọng nói Thiên Dao có mấy phần không nghe thấy.

Lần này, Sở Diễm không phản bác, mặc dù mấy năm nay Sở Diễm không hề chạm qua Tiết Oánh nhưng nàng đích thật là nữ nhân của hắn. Lúc Tiết Oánh gả cho hắn, hắn đối với Thiên Dao vẫn chưa là tình thâm trọng, hoặc cũng có thể nói, hắn còn chưa nhận ra được tình yêu của chính mình đối với Thiên Dao không cách nào thoát khỏi.

“Dao Nhi muốn xử trí nàng ta thế nào thì làm thế đó đi.” Sở Diễm than nhẹ một tiếng, đối với nàng dung túng đã đến tận cùng.

“Vậy để Cảnh Nhân cung là phạm vi sinh hoạt, để cho nàng ta sống trong cung an bình đi.” Thiên Dao nhặt giọng nói, nếu như vậy, thì cũng là chỗ quay về vô cùng tốt, so với lãnh cung gió sương vẫn tốt hơn rất nhiều.

Mi tâm Sở Diễm thoáng chau lên nhưng vẫn lại gật đầu. Nguyên nhân hắn không muốn lưu lại phế phi đương nhiên cũng vì nàng. Năm đó Linh Lung bị giam trong lãnh cung, vậy mà vẫn làm mưa làm gió, suýt nữa hại Dao Nhi. Tiết Oánh mặc dù tâm trí không như Linh Lung nhưng cũng là nữ nhân tâm cơ thâm trầm, nếu không, nàng ta sao lại có thể xúi giục Sở Uyển mưu hại Thiên Dao, có năng lực chỉ lo cho thân mình. Hắn không tính toán với nàng ta lúc ấy chỉ vì bận tâm Tiết thị nhất tộc, cũng không phải hắn hoàn toàn không biết gì.

“Ta tha cho Tiết Oánh một con đường sống, nàng hồi cung về lại bên ta, được không?”

Thiên Dao khẽ ngậy người, hóa ra, hắn thuận theo cũng là có điều kiện. “Nhất định phải ở lại trong cung sao? Như bây giờ không phải cũng tốt sao, ta có tự do, chàng cũng có thể thường xuyên thấy ta.” Bàn tay nhỏ của nàng kéo lấy một góc áo của hắn, bộ dạng đáng thương tội nghiệp. Sở Diễm quả thật có chút không đành lòng từ chối, thử nghĩ đôi lại lúc này bất luận nam nhân nào chỉ sợ không cách nào cự tuyệt nàng, nhưng Thiên Dao ở mãi ngoài cung, mặc dù phải âm vệ bảo hộ, chung quy cũng không an tâm bằng ở bên cạnh mình.

“Vậy thì cho nàng ở ngoài cung thêm một thời gian, sau cuối năm, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta. Lại nói, hài tử cũng nhớ nàng rồi.”

“Ừm.” Thiên Dao mỉm cười gật đầu, cái gọi là trộm được phù dung nửa ngày rảnh rồi, có thể thêm được một ngày thì là một ngày vậy.

Khi Sở Diễm rời khỏi Vị Ương cung trở lại Ngự thư phòng mới phát hiện Tiết Oánh vậy mà quỳ ở ngoài điện, không quá nửa ngày đã thành bộ dạng tiều tụy. Đôi mắt đã không còn sinh khí, nhìn thấy Sở Diễm mới miễn cưỡng lộ ra chút ánh sáng, bò tới dưới chân hắn. Bây giờ, nàng không dám làm cản đụng vào người hắn, chỉ dập đầu liên tục trên đất từng cái một, rất nhanh đã thấm máu tươi.

“Hoàng thượng, cầu xin người khai ân tha cho phụ huynh thần thiếp một con đường sống đi, phụ thân thiếp tuổi già, hoàng thượng coi như là nuôi chó canh nhà, để cho ông có thể sống rồi chết ở nhà là được. Thần thiếp van xin người, nể chút tình xưa, người tha cho ông ấy đi.”

Sở Diễm toàn thân long bào minh hoàng, quanh thân tản ra khí chất thanh lãnh, từ trên cao nhìn xuống nàng, chậm rãi mở miệng, “Tiết Oánh, nàng chỉ biết mạng phụ huynh nàng, có từng nghĩ tới mấy năm nay, Tiết gia nàng dựa vào thiên ân, hung hăng can quấy. Phụ thân nàng ăn hối lộ, cắt xén thuế má, bỏ tiền túi riêng. Tiết Đức Hải càng khi nam ức hiếp nữ, tội ác tày trời. Mạng người bị bọn họ hại chết đâu chỉ là ngàn vạn. Trẫm cũng không phải không nhắc nhở phụ thân nàng, nếu như ông ta hiểu được mà thu tay làm sao dẫn đến cục diện ngày hôm nay, tự tạo nghiệt không thể sống.” Hắn dứt lời, xoay người vào trong điện.

“Hoàng thượng, hoàng thượng.” Tiết Oánh khóc đến tê tâm liệt phế, mà đáp lại nàng chỉ có không khí lạnh lùng. Sau đó, Sở Diễm vẫn tránh không gặp, Tiết Oánh vẫn chấp nhất quỳ ngoài Ngự thư phòng, ở bên cạnh nàng vẫn là tiểu nha đầu Bội Nhi. Trong lòng các nàng đều rõ, chỉ cần còn một tia hi vọng quyết không thể từ bỏ, nếu như không còn Tiết gia, Tiết Oánh cũng không là gì nữa.

Mỗi một ngày qua đi, chớp mắt đã đến ngày cả nhà Tiết gia bị trảm, quan giám trảm là Hữu tướng Nam Cung Mạc, Nguyệt Nga năn ni Thiên Dao lát lâu, sau cùng quý gối trước mặt nàng. Thiên Dao mới cố gắng để nàng trà trộn trong nhóm thị vệ, tận mắt chứng kiến đại thù được báo. Thiên Dao lặng lẽ thờ dài, hình ảnh máu tanh như vậy, nàng vốn không muốn nàng ấy nhìn thấy.

Đao nâng lên hạ xuống, lưỡi đao sáng bạc dưới ánh mặt trời đặc biệt chói mắt, máu tươi bắn tung tóe, từng đầu người lăn ra, trong lúc này tiếng kêu khóc một mảnh, máu chảy thành sông. Nguyệt Nga xen lẫn trong nhóm thị vệ, toàn thân mặc nam trang, thân thể đều không ngừng run rẩy. Nàng trơ mắt nhìn đầu Tiết Đức Hải bị chém rớt, mang theo máu loãng văng ra xa, ánh mắt trợn to cực kỳ làm người ta sợ hãi. Mà Nguyệt Nga lại không có tí ti sợ hãi nào, ngược lại cảm thấy phấn chấn. Hàm oan của biểu ca và nàng rốt cuộc đã được giải.

Nguyệt Nga không nhớ rõ mình quay về phủ như thế nào, dọc đường đi nàng cứ ngây ngô cười. Thế nhưng, đại thù được báo, trong lòng ngược lại trống rỗng suy sụp, nàng không biết bản thân còn có thể vì cái gì mà sống, phía trước một mảng trắng xanh.

Lúc trở về phủ, Thiên Dao cũng không có trở về, rất nhiều khi, Thiên Dao đều không ở trong phủ, nàng đã quen rồi, hơn nữa cũng không hỏi nhiều. Thiên Dao hứa với nàng sẽ vì nàng báo thù, nàng ấy làm được như vậy là tốt, Nguyệt Nga chưa bao giờ hi vọng xa vời. Mà Thẩm Thiên Dao, Nguyệt Nga tuy biết lời nàng nói với mình không thật, thân phận của nàng chỉ sợ không đơn giản, nhưng nghĩ lại một phen, như vậy cũng tốt, ít nhất, không có nàng Thiên Dao vẫn có thể sống vui vẻ.

Đẩy cửa phòng Đỗ Tử Mặc ra, nam nhân trên giường vẫn ngủ say, dung mạo bình tĩnh mà an tường. Nguyệt Nga nhẹ nhàng ngồi bên cạnh giường hắn, bắt lấy cánh tay hắn đặt lên đôi má mình, dịu dàng ma sát. “Biểu ca, huynh vẫn cứ ngủ say không chịu tỉnh lại sao?” Nàng cười chua xót, lại nói: “Không sao, Nguyệt Nga có thể trong lúc ngủ mơ đi tìm huynh, sau đó, đánh thức huynh dậy. Biểu ca, huynh còn có tiền đồ, huynh từng nói sẽ làm về vang cửa

nhà...”

Nàng mới nói một nửa đã nghẹn ngào rồi. Đỗ Từ Mặc từng thề trước bài vị tổ tiên, chắc chắn sẽ làm rạng rỡ nhà Đỗ thị, nở mày nở mặt nghênh cưới nàng vào cửa lớn Đỗ gia. Nguyệt Nga nghĩ, quả thật vận mệnh trên người, nếu như không gặp phải Tiết Đức Hải, nàng cùng Đỗ Từ Mặc sớm đã thành đôi phu thê ân ái, lời hân thê năm đó cũng thực hiện từng cái một. Có lẽ ông trời ghen tị với hạnh phúc của bọn họ, mới cướp đi toàn bộ khổ tận cam lai trong khoảnh khắc.

“Biểu ca, Nguyệt Nga không oán. Có thể ở bên cạnh biểu ca hơn mười năm, Nguyệt Nga đã cảm thấy mãn nguyện rồi. Biểu ca, nếu như một ngày kia huynh có thể tỉnh lại, hãy quên Nguyệt Nga đi, tìm một danh môn khuê tú bên nhau cả đời.” Hai dòng nước mắt theo đôi má Nguyệt Nga rơi vào cánh tay Đỗ Từ Mặc, nàng nhẹ nhàng lau đi, lại không ngừng được nước mắt chảy xuống. Mặc dù đại thù đã báo, nhưng nàng đã là tàn hoa bại liễu, cho dù hân có thể tỉnh lại nàng cũng không xứng với hân. Nếu như còn có kiếp sau, nàng hi vọng vẫn còn duyên phận gặp hân, bù đắp lại tình duyên dang dở kiếp này.

Nàng đi đến bàn bên cạnh, lấy bút ra lưu lại một phong thư, là viết cho Thiên Dao. Nội dung rất đơn giản, chỉ mong Thiên Dao quan tâm đến Đỗ Từ Mặc, đại ân đại đức kiếp sau sẽ báo đáp. Niêm phong thư lại, đặt ở bên cạnh người Đỗ Từ Mặc, sau đó, cả gan đặt một nụ hôn lên trán hân, thân nhiên nói, “Biểu ca, vĩnh biệt.”

Nguyệt Nga ngồi trước bàn trang điểm, trên người mặc một bộ váy áo mới tinh, màu đỏ điểm lệ giống như ngày nàng gả cho Đỗ Từ Mặc. Chỉ là, tấm áo kia bị tên súc sinh Tiết Đức Hải xé rách, nàng về sau dùng từng đường kim mũi chỉ may lại, muốn mặc nó đến hoàng tuyền, kiếp sau có phải có thể đường đường chính chính gả cho hân không.

Nàng cảm chiếc lược gỗ trong tay từng chút từng chút chải mái tóc như thác nước, trên đầu chỉ có một cây trâm bạc đơn thuần, nhưng nàng vẫn như cũ là một mỹ nhân không hơn không kém. Nàng gỡ cây trâm bạc ra nắm trong lòng bàn tay, cũng vén tay áo lên lộ ra cổ tay trắng nõn như ngọc, cây trâm bén nhọn từng chút cắt qua da thịt cổ tay, vẽ ra miệng vết thương sâu hoắm. Máu tươi từng giọt chảy xuống theo đầu ngón tay, trong nháy mắt rơi thành vũng lớn trên mặt đất.

Khóe môi Nguyệt Nga vẫn mang ý cười, ngoài đầu nhìn lại, lẳng lặng ngóng nhìn Đỗ Từ Mặc trên chiếc giường nhỏ, trong đầu không khỏi hiện ra cảnh tượng lúc còn nhỏ. Khi đó, bọn họ mặc dù nghèo đói nhưng cực kỳ vui vẻ. Bọn họ chạy trốn trong ruộng lúa, hân ngắt một đóa hoa dại cài lên tóc nàng, lớn tiếng hô, nói là lớn lên muốn cưới nàng làm nương tử. Khi đó, bọn họ thật sự cực kỳ hạnh phúc.

Nguyệt Nga mỉm cười rồi đi, dung nhan bình tĩnh mà an tường.

Cùng ngày Thiên Dao từ trong hoàng cung trở về, thân thể Nguyệt Nga đã lạnh ngắt. Nàng run rẩy vuốt ve khuôn mặt nàng ấy, ngực không khỏi đau đớn, nước mắt lặng lẽ chảy ra. Nguyệt Nga trẻ như thế, mặc dù nàng ấy đã trải qua chuyện không chịu nổi nhưng đây không phải lỗi của nàng ấy, vì sao lại để nàng ấy gánh lấy toàn bộ hậu quả, chuyện này không công bằng, tuyệt đối không công bằng.

Dương Vân cũng quá sợ hãi, bà không nghĩ tới Nguyệt Nga ngày thường nhìn dịu dàng mà tính tình cực kỳ cương trực, lại bước lên con đường cực đoạn không có đường về này. “Thật là làm bậy mà.” Bà bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Ngực Thiên Dao đau đớn, có chút không khống chế được liêu xiêu đi đến bên giường Đỗ Từ Mặc, giờ tay kéo hân dậy, lớn tiếng trách cứ, “Đỗ Từ Mặc, huynh còn là nam nhân sao! Ngay cả thể tử của mình cũng không bảo vệ được. Huynh là đồ nhu nhược, chỉ biết trốn tránh trách nhiệm, vì sao huynh còn không tỉnh lại, nếu huynh tỉnh, Nguyệt Nga sẽ lướt tiếc cuộc sống này, nàng ấy sẽ không chết. Đỗ Từ Mặc!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 260: Tuyệt không giẫm lên vết xe đổ

Nàng liều mạng lung lay thân thể Đỗ Từ Mặc nhưng hân vẫn như tượng gỗ, lắc lư theo động tác của nàng. Nàng hơi buông tay, thân thể Đỗ Từ Mặc đã đổ xuống giường, vẫn như cũ giống như người sống không chút sinh khí.

“Thiếu chủ, đừng uống phí sức lực nữa. Người chết nhập thổ vi an, đem thi thể Nguyệt Nga cô nương nhập liệm mới là chuyện quan trọng hơn.” Dương Vân mở miệng khuyên nhủ.

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu, nhắc tới Nguyệt Nga, ngực lại một trận đau đớn. “Ta muốn tiến cung một chuyến, cho dù muốn an táng, Nguyệt Nga cũng cần phải có một danh phận. Muội ấy khi còn sống không thuận lợi vui vẻ gả cho Đỗ Từ Mặc, sau khi chết, ta nhất định phải hoàn thành tâm nguyện này cho muội ấy. Không thể cô phụ giá y hoàng tuyền trên người muội ấy.”

Thiên Dao vẫn là lần đầu tiên chủ động vào cung, là xe ngựa của Đỗ phủ, mà trong xe Thiên Dao cũng không giả dạng Đỗ Từ Mặc, nàng cảm thấy linh hồn Nguyệt Nga không tiêu tan, nàng ấy thấy sẽ khổ sở. Xe ngựa chạy thẳng một đường đến cổng Triều Dương, dừng lại bên ngoài Ngự thư phòng, Thiên Dao vén màn xe bước xuống, động tác nhanh nhẹn. Sa y tuyết trắng theo đó tung bay.

“Lão nô tham kiến Dao phi nương nương.” Đại thái giám Lưu Trung vui sướng dị thường, vị chủ tử này chính là người thương của hoàng thượng, chỉ cần

có nàng ở đây, sắc mặt đế vương đều có thể chuyển từ mây mù sang trời quang.

“Hoàng thượng đâu?” Thiên Dao nói thẳng, không có thời gian cùng ông ôn chuyện cũ.

“Hoàng thượng ở Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, chỉ là...” Lời của ông còn chưa nói xong, Thiên Dao đã bước nhanh tới Ngự thư phòng.

Đi tới trước cửa Ngự thư phòng, Thiên Dao mới hiểu mục đích ngăn trở của Lưu Trung. Hóa ra Tiết Oánh vẫn đang quỳ gối trước Ngự thư phòng, tiều tụy không còn dáng vẻ, cùng thị nữ Bội Nhi ôm nhau khóc rống. Nói vậy, nàng cũng biết, cả nhà Tiết gia bị trảm, hiện giờ thân nhân của nàng đã biến thành từng khối thi thể lạnh băng. Thiên Dao cũng không phải không thương hại Tiết Oánh, nhưng người đáng thương cũng có chỗ đáng hận.

Nàng nếu như đồng tình thương hại Tiết Oánh, vậy có ai sẽ vì Đỗ Tử Mặc và Nguyệt Nga vô tội đòi lại công đạo.

Mép váy tuyết trắng lướt qua bên người Tiết Oánh, Tiết Oánh đột nhiên ngừng khóc, giọng trở nên khàn nói. “Thảm Thiên Dao, hiện tại ngươi hài lòng rồi chứ. Cả nhà Tiết gia bị trảm, không có gia tộc che chở, ta rốt cuộc đâu không lại người rồi.”

Đôi mi thanh tú của Thiên Dao nhú lại, chậm rãi xoay đầu, đón nhận hai mắt sưng đỏ của Tiết Oánh. “Đầu cái gì? Ta chưa từng nghĩ qua phải đầu với cô. Trái tim nam nhân không phải nữ nhân tranh đoạt mà có. Mấy năm nay, Tiết gia làm nhiều việc ác, bắt quá là ác giả ác báo, không trách ai được.”

Lời của nàng đôi lần là tiếng cười ha ha của Tiết Oánh, thậm chí cười đến chảy nước mắt. “Phụ thân ta trước đây ủng hộ hoàng thượng đăng cơ, Tiết gia ta có ân với người, là hoàng gia vong ân phụ nghĩa. Cho dù phụ huynh ta phạm vào một ít tội như vậy thì sao, đều có thể dùng ưu bỏ khuyết mà bỏ qua được.”

Thiên Dao bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ cảm thấy Tiết Oánh đã sinh tâm ma, bất luận nàng nói cái gì nàng ta đều không nghe lọt. “Hiện phi nương nương, cô tự giải quyết cho tốt đi.” Thiên Dao dứt lời, đi nhanh vào trong điện, phía sau truyền đến tiếng gào thét điên cuồng của Tiết Oánh.

“Thảm Thiên Dao, ngươi cho rằng nam nhân ngươi yêu sạch sẽ lắm sao, máu tươi trên tay hắn so với Tiết gia, chỉ có hơn chứ không kém. Kết cục hôm nay của ta sẽ là ngày sau của ngươi.”

Nói một tràng, Thiên Dao trái lại thờ ơ, Lưu Trung lại sợ hãi, cuống quýt sai người lôi chủ tớ Tiết Oánh ra ngoài.

Phòng trong phòng ngoài trùng điệp, trong Ngự thư phòng cực kỳ an tĩnh, Sở Diễm ngồi trên ghế chủ vị, chăm chú phê duyệt tấu chương, Thiên Dao lặng yên đứng ở bên cạnh, cũng không gây ra bất kỳ tiếng động nào, cứ như vậy chăm chú nhìn hắn. Một lúc sau, Sở Diễm khép tấu chương trong tay lại, ngược mắt mỉm cười với nàng. “Khó có khi nàng chủ động trở về, thế nào? Gặp rắc rối rồi hả?”

Thiên Dao khẽ cúi đầu, mỉm cười môi, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng nói, “Nguyệt Nga chết rồi, là tự sát.”

Sở Diễm thâm thúy nhếch mày kiểm lên, suy tư một lát mới nhớ tới Thiên Dao từng nói qua, Nguyệt Nga là thê tử Đỗ Tử Mặc, người bị Tiết gia hại. “Người cũng không thể sống lại, nàng ấy nếu như ở tuổi vàng có biết, cũng không muốn nàng khổ sở.”

“Ừm.” Thiên Dao gật gật đầu, vẻ mặt vẫn đạm mạc như cũ. “Sở Diễm, ta muốn một đạo thánh chỉ, sắc phong Nguyệt Nga làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, để cho muội ấy về vang an táng. Ta muốn mọi người khắp thiên hạ đều biết, Nguyệt Nga là thê tử danh chính ngôn thuận của Đỗ Tử Mặc.”

Sở Diễm mới đầu không nói, một lát sau mới chậm rãi mở miệng, “Ngọc tỷ ở trên bàn, Dao Nhi muốn thì tự mình tới lấy là được. Chỉ là, Dao Nhi phải suy nghĩ cho kỹ rồi mới làm, Đỗ Tử Mặc hiện tại mặc dù hôn mê bất tỉnh, nhưng nói không chắc một ngày kia sẽ tỉnh lại, Nguyệt Nga trên trời có linh thiêng cũng mong hắn có thể có hạnh phúc. Nguyệt Nga mất, nhưng nàng hi vọng sẽ có người bên cạnh Đỗ Tử Mặc cả đời, để hắn không còn cô đơn. Nếu như bị nàng nhào như vậy, cuộc đời Đỗ Tử Mặc không cách nào buông bỏ được Nguyệt Nga, hắn chỉ có thể sống trong sương mù.”

Thiên Dao cúi đầu không nói, nhưng nàng không thể không thừa nhận, lời của Sở Diễm cực kỳ có đạo lý. Chuyện cũ đã qua, nhưng người còn sống vẫn phải sống cho tốt, Đỗ Tử Mặc phải sống thật tốt, sống cả phần của Nguyệt Nga.

Trong lúc hoảng thần, hắn đã đi tới trước người nàng, giang cánh tay ôm nàng vào trong lòng. Bàn tay ấm áp nhẹ vỗ về hai gò má trắng xanh của nàng. Thiên Dao của hắn ngây thơ lương thiện, nói vậy cái chết của Nguyệt Nga đã kích nàng không nhỏ, “Trở về rồi thì đừng đi nữa, con người lúc còn sống chẳng qua ngắn ngủi mấy mươi năm, chúng ta ở bên nhau thật tốt, có được không?”

Thiên Dao ngược mắt, nhìn thẳng con người thâm thúy của hắn, có chút buồn bã mất mát, trầm mặc thật lâu sau mới nhẹ nhàng gật đầu.

Mà ngoài cửa điện, đột nhiên nghe tiếng đánh nhau, binh khí chạm vào nhau. Ngự thư phòng là cấm địa, ngoại trừ Ngự Lâm quân, bất luận kẻ nào cũng không được mang theo binh khí, nếu không là đại tội giết không tha. Sở Diễm khẽ chau mày, đưa tay đẩy cửa điện ra, Thiên Dao theo ánh mắt của hắn tìm kiếm, chỉ thấy Tiết Oánh cầm trường kiếm, dây dưa cùng thị vệ Ngự Lâm quân. Cung trang trên người nàng bị hư mấy chỗ nhưng không bị thương. Dù sao nàng vẫn là nữ nhân của đế vương, nếu như hoàng thượng không hạ lệnh muốn mạng của Tiết Oánh, Ngự Lâm quân cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Nàng, nàng ta biết võ công?” Thiên Dao chấn kinh mở miệng, ngày thường Tiết Oánh bộ dạng yếu đuối, ai lại có thể nghĩ đến thực ra là người luyện võ. Nếu không phải hôm nay bị Ngự Lâm quân dồn ép nên nóng, chỉ sợ không lộ ra bộ mặt thật.

Sở Diễm hừ cười, trong mắt chứa vài phần lạnh lùng. Nữ nhân trong hậu cung này, từng người so với từng người lại càng biết che giấu. Hắn tính kế các nàng, đương nhiên, các nàng cũng có thể tính kế hắn, tính kế vinh sủng, tính kế vinh hoa phú quý. Hơn nữa, vui vẻ không bị động.

“Tiết Oánh là nữ nhi nhà tướng, biết võ công cũng không có gì lạ, chỉ là, nhưng năm gần đây, cũng khó trách nàng ta vẫn luôn ản ản. Sở Uyển đề ép nàng ta nhiều năm như vậy, nàng ta đều có thể nhẫn xuống, quả thật không phải vai bé nhỏ gì, trái lại là trầm coi thường nàng ta rồi.”

“Người đâu, lệnh Ngự Lâm quân không cần thủ hạ lưu tình, nàng ta nếu không muốn sống thì đưa nàng ta tới đoàn tụ với người Tiết gia đi.”

“Sở Diễm.” Thiên Dao khẽ gọi một tiếng. Hắn rõ ràng hứa với nàng lưu một mạng của Tiết Oánh.

“Nữ nhân này không thể lưu lại, tâm cơ quá sâu, khả năng nhẫn nại lớn. Ta sẽ không giết lại vết xe đổ trước kia, sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội tổn thương nàng nữa.” Hắn từ từ siết chặt cánh tay ôm Thiên Dao, sợ không cẩn thận sẽ lại đánh mất nàng. Lúc trước, hắn có thể ngoan độc xử tử Linh Lung, huống chi chỉ là một Tiết Oánh.

Thiên Dao tựa vào ngực hắn, cũng không phản bác. Hậu cung tranh đấu nàng sớm chán ghét. Nhưng nàng không suy nghĩ vì mình, cũng phải suy nghĩ vì hai hài tử. Bọn chúng là con nối dõi duy nhất của Sở Diễm, lại đều do nàng sinh ra, khó tránh bị người đồ kỵ. Minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng. Huống hồ, Khiết Nhi vẫn còn là tiểu nữ anh trói gà không chặt.

Vậy thì, để cho nàng làm người ác một lần, không bận tâm đến sinh mệnh người khác.

Ngoài điện, theo cánh cửa nửa mở, không ngừng truyền đến tiếng la mắng của Tiết Oánh, “Thẩm Thiên Dao, ngươi không chết từ tế được, ta biến thành quỷ cũng phải chờ nhìn thấy kết cục của ngươi.” Giọng nói càng ngày càng yếu, mãi đến khi biến mất.

Xong xuôi tang sự của Nguyệt Nga, thời điểm quay lại Đỗ phủ thu dọn vậy mà lại phát hiện Đỗ Tử Mặc đã tỉnh lại, hắn đứng trước cửa sổ, trên người chỉ có một tấm áo sam đơn bạc, về mặt cô đơn nhìn ra ngoài cửa sổ. Cửa phòng cột kẹt một tiếng đẩy ra, hắn biết là Thiên Dao đến, lại không có chút bất ngờ nào, chỉ nghiêng đầu nhìn về phía nàng, trong mắt hiện lên sự kinh diễm, nhưng rất nhanh lại được bi thương thay thế. Ánh mắt hắn còn phân biệt được đẹp xấu, nhưng trái tim hắn thì không, sự ra đi của Nguyệt Nga đã mang đi toàn bộ của hắn.

“Huynh, tỉnh rồi.” Biểu tình của Thiên Dao cũng cực kỳ hồ hởi, giống như nói một chuyện không quan trọng, nhưng đôi mắt bất giác đã ươn ướt. Có lẽ đây là vận mệnh chẳng, bọn họ chỉ kém một bước, cũng đã thiên nhân xa cách vĩnh viễn.

Đỗ Tử Mặc không trả lời nàng, ánh mắt như có như không nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nỉ non, “Ta giống như nằm một giấc mộng thật dài. Ta bị vây trong mộng, nhìn các người khóc vì ta, đau vì ta, nhưng ta không cách nào thoát ra được. Ta biết cô nữ giả nam trang thay ta làm tân khoa Trạng Nguyên, ta cũng biết rõ Nguyệt Nga chết. Trước khi nàng ấy chết vẫn còn dịu dàng nắm tay ta, ta liều mạng vùng vẫy, muốn nói cho nàng ấy: ‘Nguyệt Nga, đừng làm chuyện điên rồ, ta sẽ tỉnh lại, rất nhanh sẽ tỉnh lại. Bất luận xảy ra chuyện gì, ta đều không để ý, ta chỉ muốn ở bên cạnh muội.’ Nhưng mà, ta thực sự cực kỳ vô dụng, cuối cùng vẫn chậm mất.”

“Muội ấy sẽ không trách huynh, muội ấy hi vọng huynh sống thật tốt.” Thiên Dao nhàn nhạt nói.

Đỗ Tử Mặc nghiêng đầu nhìn về phía nàng, lúc này nàng váy trắng lay động, mỹ lệ xuất trần. “Cảm ơn cô đã thay chúng ta báo thù. Ta vẫn coi cô là chính mình, bây giờ, cô có thể cho ta biết cô là ai? Giả mạo khâm khoa Trạng Nguyên là tội khi quân, cô lại dám công khai đòi về nữ trang, thân phận của cô nhất định không đơn giản.”

Thiên Dao có chút chua xót cười, chỉ thần nhiên nói, “Ta họ Thẩm, Thẩm Thiên Dao.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Lấy lùi làm tiến

Thẩm Thiên Dao! Đại nãi Đỗ Tử Mặc giống như nổ tung trong nháy mắt, hắn là sĩ tử nhập kinh đi thi, đối với chuyện tình của hoàng đế đương triều đương nhiên có nghe thấy. Thẩm Thiên Dao, quý phi của hoàng đế, nữ tử được Cảnh Khang để yêu chiều trong lòng. Khó trách, nàng phạm phải tội khi quân lớn như vậy, đế vương vẫn không chút truy cứu. Hóa ra, nàng vẫn được hoàng thượng nâng trong lòng bàn tay, mặc nàng tùy hứng gây chuyện, sao có thể nhẫn tâm trách móc nặng nề.

“Gặp qua Quý phi nương nương, mong nương nương thứ tội, Đỗ Tử Mặc đại bệnh mới khỏi, không tiện thi lễ.” Trong mắt Đỗ Tử Mặc một mảnh cô độc lạnh lùng, hắn luôn luôn thanh cao, đương nhiên không dễ dàng tha thứ việc bị lừa gạt.

Thiên Dao khẽ cười, trong lòng có chút cảm giác thất lễ, chung quy vẫn là người lạ. Vốn dĩ, bọn họ không phải người cùng một đường. “Huynh đã tỉnh, vị trí Trạng Nguyên nên trả lại cho huynh. Đại Lý tự Thiếu Khanh Đỗ đại nhân, hi vọng đại nhân không cô phụ sự chờ đợi của Nguyệt Nga, vì bách tính giải oan cầu phúc.”

Nàng xoay người muốn rời đi, phía sau lại truyền đến tiếng thở dài của Đỗ Tử Mặc, “Cô..”

Thiên Dao quay đầu, có chút mệt mỏi nhếch môi, nàng biết hắn muốn nói gì. “Thiên Dao vẫn coi Đỗ huynh là tri kỷ, chúng ta vẫn là bằng hữu.”

Thiên Dao không hề ở lâu trong phủ, xe ngựa trong cung đã chờ ở ngoài cửa, đại thái giám Lưu Trung đích thân tới đón Thiên Dao hồi cung, luôn miệng nói: ‘Hoàng thượng lo lắng nương nương một mình ở ngoài cung chịu khổ tịch tịch.’ Thiên Dao chỉ cảm thấy cái cơ có chút buồn cười nhưng không phản bác gì, dù sao cũng đã hứa với hắn sẽ ngoan ngoãn vào cung ở bên cạnh hắn. Dương Văn vẫn đi theo như cũ, bà mặc dù không thích tường cao lạnh lẽo chốn thâm cung nhưng lại lo lắng cho Thiên Dao.

Vào đêm, trong Vị Ương cung đèn đuốc sáng trưng, Quân Ninh toàn thân cảm bào màu tím đẹp đẽ, xem ra hết sức trịnh trọng. Sự mong mỏi của y không thua kém Sở Diễm chút nào. Xe ngựa chạy thẳng một đường vào cửa cung, Thiên Dao vẫn áo trắng đơn thuần như cũ, lúc thị nữ nâng xuống xe, Quân Ninh vẫn nghiêm mặt nhưng trong mắt lại không che giấu được thần thái vui sướng.

Thiên Dao cúi người xuống bên cạnh y, đôi tay vuốt ve đôi má non nớt của y, nhẹ nhàng gọi một tiếng: ‘Ninh Nhi.’

‘Mẫu thân còn nhớ Ninh Nhi sao?’ Đôi mắt Quân Ninh hơi hơi ửng đỏ, trong giọng nói có chút nghẹn ngào. Phụ hoàng nói mẫu thân trở lại, nhưng lại không cho phép y gặp bà. Rõ ràng là gần trong gang tấc nhưng không cách nào chạm đến, cảm giác kia cũng không biết là tự vị gì.

Ngón tay thon dài của Thiên Dao khẽ vuốt ve mặt y. Dung mạo đứa nhỏ này đích xác tương tự nàng vài phần. Mà sự di truyền huyết mạch này, bất luận thế nào cũng không rũ bỏ được. Nàng vươn cánh tay, một tay ôm y vào lòng. ‘Ninh Nhi, Ninh Nhi của ta.’

Quân Ninh chôn hai gò má vào trong lòng nàng, hàng mi dài dính nước long lanh. Đứa nhỏ này quật cường, đương nhiên không muốn bắt luận kẻ nào nhìn thấy sự yếu ớt của y. Hai tay y ôm chặt lấy vòng eo Thiên Dao, không chịu buông tay.

‘Ninh Nhi, con ôm ta không thờ nổi rồi.’ Thiên Dao dịu dàng cười, ôn nhu vuốt ve đầu Quân Ninh. Hai gò má Quân Ninh ửng đỏ, thuận thế buông cánh tay ra, cúi đầu đi vào trong phòng. Tay áo lau bừa trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhanh chóng lau đi nước mắt trên gò má.

Toàn bộ trong phòng không có chút thay đổi nào, nhưng từ khi Thiên Dao rời đi, mặc dù than lửa cháy hồng nhưng Quân Ninh vẫn không cảm thấy chút ấm áp. Bây giờ, lại cảm thấy ấm áp tựa mùa xuân, tựa hồ có nàng ở đây, bốn mùa đều là xuân.

Thiên Dao theo vào sau đó, ngồi xuống bên cạnh, rót một chén trà xanh ấm cho Quân Ninh nhưng chưa mở miệng. Quân Ninh đưa tay tiếp nhận, nhấp nhẹ một ngụm, liền nắm trong lòng bàn tay.

‘Mẫu thân, người, người còn nhớ Quân Ninh không?’ Y thăm dò hỏi.

Thiên Dao cười, vân đạm phong khinh. ‘Ta mất đi rất nhiều ký ức, cũng không nhớ nổi từng chuyện từng chuyện đã trải qua. Nhưng ta biết con là hài tử của ta, huyết mạch tương liên vĩnh viễn sẽ không thay đổi.’ Nàng đứng dậy đi tới trước người Quân Ninh, cầm bàn tay nhỏ của y, ‘Ninh Nhi, chúng ta của trước đây, con từ từ kể cho ta nghe, được không?’

Quân Ninh gật gật đầu, khoe môi nở một nụ cười yếu ớt, tựa hồ nhớ ra cái gì, ánh mắt đều là ấm áp. ‘Kỳ thật, cũng không có gì, chúng ta trước kia ở Giang Nam, sống nương tựa nhau cực kỳ hạnh phúc.’

Thiên Dao khẽ nhăn mày, cảm thấy lời nói của y tựa hồ có chỗ nào không đúng, nhất thời lại không nghĩ ra được, may mà cũng không nghĩ ngợi nhiều. ‘Khiết Nhi đâu?’

‘Con mới đi thăm muội ấy, vú nương đang cho bú, rất nhanh sẽ bế đến đây. Khiết Nhi, muội ấy cũng rất nhớ người.’ Quân Ninh đáp lời.

Thiên Dao bật cười, tiểu nữ oa nhỏ như vậy, chỉ sợ còn phân biệt chưa rõ ai là mẫu thân, bất quá, dung mạo hài tử kia không khác gì nhiều so với nàng, quả thực là một Thẩm Thiên Dao thu nhỏ, nhìn cực kỳ đáng yêu.

Đang nói chuyện, vú nương cung kính tiến vào, trong lòng vẫn ôm tiểu Khiết Nhi đang ngủ say. ‘Nô tỳ tham kiến Dao phi nương nương, tham kiến thái tử điện hạ.’

‘Không cần đa lễ.’ Thiên Dao mỉm cười đáp lại một câu, ánh mắt vẫn rơi vào nữ oa trong ngực bà, cũng vươn hai tay ra. ‘Đỡ ta bế.’

‘Nương nương cẩn thận chút, tiểu công chúa vừa mới ngủ, nếu bị đánh thức sợ là sẽ khóc to.’ Vú nương ra tiếng nhắc nhở.

Động tác Thiên Dao rất nhẹ, cực kỳ cẩn thận, tiểu nữ oa trong lòng chu cái miệng nhỏ, hô hấp nhẹ nhàng, da thịt trơn bóng nhẵn nhụi như tuyết. ‘Vừa mới ăn no đã ngủ, vật nhỏ này thật biết hưởng phúc mà.’ Trong giọng nói của nàng khó nén sự yêu chiều.

‘Muội muội sinh không đủ tháng, thân thể yếu ớt một chút, nhưng cũng không đáng lo. Mẫu thân không cần lo lắng.’ Quân Ninh đi tới bên cạnh Thiên Dao, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đôi má tiểu nữ oa, nhìn ra được y cực kỳ yêu thương người muội muội này.

Thiên Dao lại cười, ánh mắt nhu hòa lại rơi trên người Quân Ninh. ‘Nghe phụ hoàng con nói, Ninh Nhi cũng sinh non, ta quả thật rất vô dụng.’

‘Quân Ninh tập võ từ nhỏ, sức khỏe rất tốt. Con có thể bảo vệ được mẫu thân và muội muội.’ Ngừ khí y kiên định nói.

Thiên Dao mỉm cười, ánh mắt so với ánh mặt trời rơi bên cửa sổ còn ấm áp tươi đẹp hơn.

‘Con tự bảo hộ bản thân tốt là được, mẫu thân cùng muội muội con trầm sẽ tự bảo hộ.’ Nơi cửa đột nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp ấm áp, Sở Diễm đi nhanh mà vào, đi tới trước mặt mẫu tử bọn họ, tiếp nhận vật nhỏ từ trong lòng Thiên Dao, nhẹ nhàng đưa ra, trong mắt đều là tình thương của phụ thân.

“Mới có một ngày, tựa hồ nặng thêm một chút.”

“Tiểu hài tử đương nhiên lớn rất nhanh, sức ăn của công chúa mấy ngày nay có nhiều hơn chút, cũng ngủ nhiều hơn trước đây, rất ít khi khóc ầm ĩ.” Vũ nương cung kính trả lời.

“Ừm.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lại. Ngự y Thái y viện luôn luôn lưu ý đến tình hình của công chúa, nếu như cẩn thận như vậy còn xảy ra sai sót, hẳn lưu lại những lang băm này cũng vô dụng.

“Bài tập hôm nay đều đã làm xong rồi sao? Lời thái phó dạy con đều ghi nhớ chứ?” Ánh mắt ôn nhuận của Sở Diễm trở nên sắc bén vài phần, chuyển dần dần từ vật nhỏ trong lòng lên người Quân Ninh. Phụ tử hai người ở chung tuy nhiều, nhưng phần lớn thời gian, Sở Diễm đều kiểm tra vấn đề học hành của y, dạy bảo đạo trị quốc an bang.

“Lời phụ hoàng cùng thái phó dạy bảo, nhi thần ghi nhớ trong lòng.” Quân Ninh thập phần cung kính trả lời.

Sở Diễm nhẹ cười, xua tay ý bảo Vũ nương cùng cung nhân trong phòng rời đi. Đợi mọi người rời đi xong, trong phòng chỉ còn bốn người, không khí vẫn tràn ngập hòa hợp hài hòa như cũ. Có Thiên Dao ở đây, nhà mới đúng là nhà. “Về sau lúc không người, vẫn nên gọi là phụ thân đi.”

Quân Ninh có khoảnh khắc sững sờ, gật gật đầu, thấp giọng gọi, “Phụ thân.”

“Ninh Nhi đói bụng không? Ta cho người chuẩn bị chút điểm tâm nhé.” Thiên Dao dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ của Quân Ninh mà trên mặt lại mang theo chút xấu hổ. “Xin, xin lỗi, mẫu thân không nhớ được Ninh Nhi thích ăn cái gì rồi. Con nói cho mẫu thân biết, sau này, ta nhất định sẽ nhớ rõ.”

Quân Ninh mỉm cười, mắt phượng ôn nhuận, trái lại cực kỳ giống phụ thân. Y nói ra mấy món điểm tâm, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp kiên nhẫn, Thiên Dao ghi nhớ từng cái một, sau đó đưa tay đẩy cửa ra, muốn phân phó thị nữ đi chuẩn bị. Mà ngoài điện lại truyền đến tiếng chuông tang phá hỏng không khí hòa thuận vui vẻ trong phòng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Dao hỏi cung nữ ở một bên.

Tiểu cung nữ kia bộ dạng nhút nhát, ánh mắt nhìn vào trong phòng, thấy đế vương không có chú ý, vẫn đang dỗ trẻ nhỏ như cũ, nàng mới run giọng mở miệng, “Hồi bẩm nương nương, là Hiền phi của Cảnh nhân cung qua đời. Hoàng thượng vẫn chưa phế phi, theo lệ gióng chuông ba lần, hạ tang theo cấp bậc phi tử, cũng táng nhập hoàng lăng.”

“Ừm.” Thiên Dao khẽ gật đầu, trên mặt cũng không có quá nhiều biến hóa cảm xúc. Người cũng đã đi rồi, cấp bậc lễ nghĩa phong hào gì bất quá cũng chỉ làm cho người sống xem mà thôi. Sở Diễm đã hạ lệnh xử tử toàn tộc Tiết thị, lần này nếu như lại phế bỏ chức phi của Tiết Oánh, hẳn liền làm đúng câu nói ‘đế vương vô tình’ kia. Dù sao, nhất dạ phu thê bách dạ ân. Sở Diễm lưu lại thẻ điện cho Tiết Oánh, nói cho cùng, bất quá là lưu lại thẻ điện cho chính mình.

“Đi chuẩn bị chút điểm tâm thái tử điện hạ thích ăn đi.” Nàng nhẹ giọng phân phó một câu.

“Vâng, nô tỳ tuân mệnh.”

Ở chỗ khác, chính điện Cảnh Nhân cung. Thánh chỉ mặc dù vẫn lưu lại chức vị Hiền phi, cũng ban lễ hạ táng của Quý phi, nhưng mọi người trong cung đều biết Hiền phi là bị đế vương ban chết, sớm đã thất thế. Huống chi Tiết gia thịnh cực một thời nay đã không còn, tang sự này lại càng có thể đơn giản, tựa hồ cho xong việc.

Ngày thường, Tiết phi ý sủng mà kiêu, tự cao tự đại, hậu cung phi tần ai ai cũng giận mà không dám nói gì. Hiện giờ người đi, đương nhiên cũng không ai tới đưa tiễn. Nhưng mà, bên ngoài Cảnh Nhân cung lại có hai nữ tử mảnh mai đang đứng, là Tĩnh phi cùng thị nữ thiếp thân.

Quan tài lạnh lẽo được bốn thái giám nâng ra ngoài, không có tiền giấy càng không một ai vì người đã mất mà rơi một giọt nước mắt. Chỉ có tám lụa hoa trắng trên cửa cung kia chứng minh một linh hồn vừa rời đi, lại có ai có thể tưởng tượng được, nữ tử trong quan tài kia từng là hoàng phi nương nương hiển hách một thời. Trong hậu cung, người đi trà lạnh, nhân tình vốn lạnh bạc.

“Công chúa quả thật liệu sự như thần, Tiết gia tất có ngày bại, Hiền phi nương nương này kết cục quả nhiên thê lương.” Thị nữ bên cạnh thấp giọng nói, mang theo ý tử hăm xúc chào đón, thậm chí có chút vui sướng khi người gặp họa.

Tĩnh phi cười, rất có dáng vẻ bày mưu tính kế. Cục thịnh nhất định suy, nàng từ nhỏ lớn lên ở hoàng gia, sớm đã nhìn quen nữ nhân hậu cung vì tranh đoạt tình cảm mà dùng thủ đoạn, Tiết gia kiêu căng hống hách, đế vương trong lòng sớm đã có khúc mắc, bất quá là chờ một cơ hội để trừ bỏ. Mà một khi không có Tiết gia che chở, kết cục của Hiền phi này cũng có thể nghĩ rồi. Nàng vẫn luôn cáo ồm liệt giường đó là muốn tránh đi mũi nhọn của Tiết Oánh, có khi, tranh ngược lại không bằng không tranh, lấy lùi làm tiến mới là thượng thượng sách.

“Người có biết vì sao Tiết Oánh có kết cục ngày hôm nay không?” Tĩnh phi mỉm cười, hỏi thị nữ bên cạnh.

“Nô tỳ ngu dốt, mong công chúa chỉ giáo.”

“Bởi vì nàng ta ngu xuẩn, rõ ràng là không có được gì, lại vẫn tự cho là được mà kiêu căng làm vậy. Hoàng thượng nếu không muốn giữ thẻ điện cũng sẽ không lưu cho nàng toàn thân, để cho nàng ta táng nhập hoàng lăng.” Tĩnh phi hừ lạnh một tiếng, cực kỳ khinh thường.

Thị nữ vẫn như cũ cái hiểu cái không, mở miệng lần nữa, “Nô tỳ không hiểu, Hiền phi lúc còn sống quản lý lục cung, tất cả vinh sủng, nàng ta còn cái gì mà không có?”

Tĩnh phi lại cười, lên tiếng nói, “Đương nhiên là tình yêu. Nữ nhân hậu cung, nếu không có ân sủng của đế vương thì cũng không bằng một tên nô tài. Nghe nói Dao phi cũng là nữ nhi của tội thần, nhưng vẫn như cũ nhận muôn vàn sủng ái bên người, là vì đế vương yêu nàng. Mà lúc một nam nhân yêu một nữ nhân, người muốn ánh trăng trên trời hẳn cũng sẽ hái cho người, thậm chí, người muốn mạng của hắn, hắn cũng sẽ dâng hai tay.”

“Nghe nói Dao phi đã hồi cung, công chúa muốn có được sủng ái của đế vương, chỉ sợ càng không dễ dàng rồi.” Thị nữ có chút lo lắng mở miệng.

Tĩnh phi vẫn như cũ vân đạm phong khinh cười, cũng hồ hững. “Còn nhớ Minh Thành vương hậu không? Vào cung trước mẫu phi ta, phụ vương yêu bà ta sủng bà ta đến tận xương, nhưng mẫu phi ta vẫn đạt được vinh sủng, hơn nữa chỉ có hơn chứ không kém. Nghe nói về đẹp của Dao phi là độc nhất vô nhị. Nhưng bất luận là dung nhan thật đẹp đều sẽ có một ngày già đi, nam nhân còn không phải là câu tuổi mới nhất thời. Muốn ở trong cung lâu dài, dựa vào không phải là dung mạo mà là tâm cơ thủ đoạn.”

“Lời công chúa nói thật đúng.” Thị nữ cung kính nói. Nàng là tâm phúc Tĩnh phi mang theo từ Tây Kỳ tới, đương nhiên có nghe qua chuyện tình Minh Thành vương hậu. Bởi vì mẫu phi của Tĩnh phi, Minh Thành vương hậu cuối cùng buồn bực mà chết, quả nhiên là câu nói kia ‘má hồng chưa nhạt ân tình dứt, vô tình nhất là nhà đế vương’.

“Nhưng thời gian công chúa vào cung không ngắn, đế vương lại chưa từng sủng hạnh qua, nô tỳ quả thật lo lắng.”

“Không ngại, hẳn không sủng hạnh ta, cũng không sủng hạnh người khác. Lúc đó Dao phi vừa mới qua đời không lâu, người chết này đương nhiên để làm người ta thương nhớ hơn người sống. Mà hiện giờ, Dao phi đã hồi cung, nam nhân cũng không phải đều như vậy, có được rồi cũng sẽ không trân trọng nữa.” Đôi mắt Tĩnh phi hơi hơi nheo lại, lộ ra vài phần lạnh thấu xương.

“Trời lạnh, chúng ta trở về trước đi.” Dưới sự nâng đỡ của thị nữ, nàng chậm rãi rời đi. Nơi có người chết tóm lại cũng xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 262: Bình yên trước cơn bão táp

Vào đêm, gió đêm thanh lạnh mang theo chút rét hàn.

Trong Ngự thư phòng, Sở Diễm lười biếng ngồi trên ghế chủ vị, trước mặt, Vân Kiếm khom người mà đứng, chấp tay nói, “Hoàng thượng đêm khuya triệu vi thần đến, không biết...”

“Biểu ca không có gì muốn nói với trẫm sao?” Sở Diễm lười biếng mở miệng, ngắt lời Vân Kiếm.

Sắc mặt Vân Kiếm khẽ thay đổi, nhưng vẫn lắc đầu, “Vi thần không hiểu ý hoàng thượng.”

“Không hiểu? Vậy trẫm nhắc cho biểu ca một câu. Hậu viện của biểu ca đêm qua bốc cháy phải không, nghe nói thừa tướng phu nhân ảm tử muốn về lại nhà mẹ đẻ, biểu ca lại không bận tâm chút tình cảm phu thê, giờ tay liền viết hưu thư ném cho nàng. Về phần lý do, biểu ca không muốn giải thích một chút với trẫm sao?”

Vân Kiếm cúi đầu thật thấp, lại chấp tay nhưng trong giọng nói xen lẫn vài phần kỳ dị, “Đây là chuyện nhà vi thần, tựa hồ cũng không cần phải bẩm báo với hoàng thượng.” Hắn vẫn là lần đầu tiên lớn mật như vậy, mới dùng ngữ khí như thế nói chuyện với Sở Diễm.

Mà Sở Diễm cũng không giận, vẫn cười tươi lười biếng. “Hôm nay trẫm gọi huynh một tiếng biểu ca, đó là muốn nói một chút chuyện gia đình. Huống chi, chuyện nhà việc nước, biểu ca trước nay cũng không phải phân quá rõ ràng, trẫm không thể không nhắc nhở biểu ca một phen. Thân phận phu nhân của mình biểu ca nên cực kỳ hiểu rõ mới đúng. Hiện giờ chỉ mới đề ép khí thế của Nam Cung nhất tộc được một chút, biểu ca hiện giờ hoàn toàn có thể ngăn chặn được Nam Cung Mạc, nhưng nếu mất đi sự ủng hộ của mẫu tộc phu nhân huynh, sự tình chỉ sợ không đơn giản như vậy.”

Vân Kiếm trầm mặc không nói, hẳn cũng không có lời phản bác. Nam nhân tam thế tứ thiếp vốn là chuyện đương nhiên, mà nàng ấy lại gây ảm tử không ngớt, không hề nhân nhượng. Hắn đích thực nhất thời tức giận viết hưu thư, sau đối với kích động của mình cũng có chút hối hận, nhưng dù sao cũng là nam nhân, hẳn đương nhiên không thể xuống nước đón nàng trở về, để cho nàng càng ý sủng mà kiêu.

“Biểu ca nên rõ ràng, lúc trước vì diệt trừ Tiết gia trẫm mới nâng đỡ Nam Cung nhất tộc, nhưng hiện giờ thế lực Nam Cung thị quá lớn, đối với chúng ta chung quy không phải chuyện tốt. Lợi hại trong này, biểu ca vẫn cần xử lý thỏa đáng, đừng vì cái nhỏ mà mất cái lớn.” Sở Diễm ngược mắt nhìn nhặt liếc nhìn Vân Kiếm. Nói đến như vậy, Vân Kiếm là người hiểu chuyện, hẳn tự nhiên hiểu được ý tứ của Sở Diễm.

“Nghe nói, nữ tử biểu ca mới nghênh cưới mặc dù xuất thân hàn vi nhưng lại xinh đẹp. Nếu như biểu ca thích, nuôi ở bên ngoài là được, hà tất phải cưới về nhà.” Hắn cười lãnh mị nhưng không bối rối. Theo hồi báo của ám vệ, nàng kia xuất thân phong trần, dung mạo có vài phần tương tự Thiên Dao. Đã nhiều năm như vậy, hóa ra Vân Kiếm vẫn chưa từng quên.

“Vâng, vì thần sẽ xử lý thỏa đáng, sẽ không làm hoàng thượng thất vọng.” Sắc mặt Vân Kiềm cực kỳ âm trầm, lại vẫn cung kính chấp tay như cũ. Hắn bất quá bất lấy một bóng dáng hư ảo, mà ngay cả một tâm nguyện nhỏ như vậy cũng không cách nào đạt được. Nuôi ở bên ngoài? A, hắn làm sao chưa từng nghĩ qua, chỉ là không muốn ủy khuất nàng, muốn cho nàng một danh phận mà thôi.

“Nếu như không còn chuyện khác, biểu ca về trước đi, ngày mai trẫm lệnh Sở Dục đi một chuyến, vì biểu ca nói chuyện nhân tình. Biểu ca sớm ngày đón phu nhân hồi phủ là được.”

“Vâng, thần cáo lui.” Vân Kiềm khom người cúi đầu, chậm rãi thối lui ra ngoài.

Sau khi Vân Kiềm rời đi, Thiên Dao đi ra từ sau bình phong thủy mặc, toàn thân áo trắng hơn tuyết, tóc đen xõa ở bên eo, lọn tóc tích nước rơi từng giọt. Nàng vừa tắm rửa xong liền bị Sở Diễm ôm tới Ngự thư phòng, ai ngờ nàng vừa tới sau lưng Vân Kiềm đã tới cầu kiến. Nàng đang hồ nghi trên đời sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, hóa ra Sở Diễm tuyên hân yết kiến.

“Chàng có ý cho ta nghe lén là ý gì? Ta với thừa tướng đại nhân của chàng rất quen thuộc sao?”

“Không quen.” Sở Diễm nhẹ cười, ôm nàng vào trong lòng. Hắn đích thật là cố ý. Thiên Dao mất trí nhớ nhưng Vân Kiềm vẫn khắc nàng vào trong lòng, thậm chí không tiếc tự hủy thanh danh, muốn cưới một nữ tử thanh lâu chỉ vì nữ nhân kia có vài phần giống Thiên Dao. Vân Kiềm yêu Thiên Dao, đương nhiên sẽ biết rõ ký ức của nàng, theo sắc mặt mới vừa rời của Vân Kiềm có thể thấy được, hắn biết nàng đang ở đó. Mà Sở Diễm muốn nói cho hắn đó là, cho dù gần trong gang tấc, giữa bọn họ cũng mãi mãi không xuất hiện bất luận cái gì.

“Hồi cung đi.” Hắn nhẹ ôm lấy nàng, áp vào sườn tai ái muội nói. Chỉ nghĩ thấy mùi thơm nhàn nhạt trên tóc nàng, Sở Diễm liền có chút ngứa ngáy khó chịu. Từ lúc nàng hồi cung, hắn vẫn chưa chân chính chạm vào nàng. “Hồi cung, ta sẽ từ từ thương nàng.” Hơi thở ấm áp phun bên tai Thiên Dao, hắn hôn nhẹ vành tai lẫn cảm của nàng.

Thiên Dao chỉ cảm thấy thân thể tê dại, chưa kịp phản ứng đã bị hắn bồng lên, đi nhanh ra khỏi Ngự thư phòng. Cung nữ thái giám thấy tình cảnh như vậy đều cuống quýt rạp xuống đất, cúi người cúi đầu.

“Thuộc hạ tham kiến hoàng thượng.” Chưa đi ra khỏi sân, cách đó không xa, Xích Diễm đang đi tới, quỳ một gối xuống, chấp tay nói. Bình thường, mức độ trịnh trọng của Xích Diễm đối với Sở Diễm sẽ có quan hệ trực tiếp với mức độ nghiêm trọng của chuyện cần bẩm báo. Mà kiểm soát Sở Diễm thâm thúy nhếch lên, lãnh đạm phớt lờ đại nam nhân đang quỳ trên mặt đất, hắn quả thật biết chọn giờ.

“Có việc ngày mai hãy nói đi, trẫm mệt rồi.” Sở Diễm nhàn nhạt đáp lại một câu, hai tay quán trên người Thiên Dao chính là không muốn buông ra.

“Hoàng thượng.” Xích Diễm cố chấp mở miệng, vẫn quỳ tại chỗ, không có ý định thoái nhượng.

Đôi mắt sáng của Thiên Dao lóe lên, không an phận giãy giụa vài cái trong lòng Sở Diễm, thoát ra khỏi cái ôm của hắn. Lụa trắng bông bênh, hai chân nàng chạm đất, mỉm cười nói với Sở Diễm: “Thiên Dao hồi cung chờ chàng.”

Khóe môi Sở Diễm hơi cong lên, cánh tay giang ra không chút cố kỵ ôm nàng vào lòng. Thiên Dao không kịp phòng bị đụng vào trong ngực hắn, hai gò má ửng hồng, mang theo vài phần hờn dỗi.

“Bao lâu cũng đợi?” Đinh đầu truyền tới tiếng trêu đùa của hắn.

“Khuya rồi thì không đợi nữa, Vị Ương Cung có gác công.” Thiên Dao hờn dỗi đáp lại một câu, như con cá trạch tuột ra khỏi lòng hắn, bước nhanh ra ngoài điện.

Mà sau khi Thiên Dao rời đi, Xích Diễm mới từ mặt đất đứng dậy, khẽ chấp tay nói với Sở Diễm: “Hồi bẩm hoàng thượng, theo mật thám hồi báo, Tư Đồ nhất tộc có chỗ khác thường...”

Sở Diễm lạnh nhạt hừ cười, có chút không vui cũng coi như trong dự kiến. “Nói tiếp đi.”

“Theo ám vệ chúng ta cài vào Tư Đồ phủ hồi báo, Tư Đồ Hầu gia và tiểu Hầu gia Tư Đồ Phong có khả năng đã rời khỏi Giang Nam, hai người trong phủ kia hẳn là người khác dịch dung thành.” Xích Diễm tiếp tục nói.

“Hắn là?” Một bên mày kiếm của Sở Diễm chau lên, ngữ điệu lãnh trầm vài phần.

Sắc mặt Xích Diễm khẽ biến, trong lòng hắn biết đế vương luôn không thích câu trả lời lập lờ nước đôi như vậy, nhưng sự tình quan hệ trọng đại, hắn cũng không dám che giấu tin tức, đành phải hồi bẩm chi tiết. “Tình hình Tư Đồ Tần cực kỳ gay gắt, người của chúng ta không dám tiếp cận quá mức, nhưng Tư Đồ Phong không ở trong phủ ở Giang Nam là chắc chắn. Kẻ giả mạo kia dung mạo và thân hình cùng giọng nói đều cực kỳ giống Tư Đồ tiểu Hầu gia, nhưng người của chúng ta thăm dò hai lần thì xuất hiện sơ hở.”

Sở Diễm hơi hơi gật đầu, đôi mắt đen như mực đột nhiên sâu thẳm, lạnh lùng băng hàn. “Nhiều năm qua Tư Đồ nhất tộc an phận một cách dị thường, hiện giờ chỉ sợ là vì chuyện Sở Hạo bị bỏ tù.” Lúc trước lưu lại tính mạng hắn liền biết nhất định sẽ rắc rối.

“Yên tâm, Tư Đồ gia không gây nổi sóng gió gì đâu, sai người coi chừng kỹ Sở Hạo, nếu như vạn bất đắc dĩ thì không cần giữ lại hắn.” Sở Diễm lạnh giọng ném ra một câu.

“Vâng, thần tuân chỉ.” Xích Diễm chấp tay cúi đầu.

Đợi lúc Sở Diễm trở lại Vị Ương cung, Thiên Dao đã ngủ rồi. Trên giường rộng, Thiên Dao an tĩnh ngủ say, bên cạnh nàng vật nhỏ tiểu Khiết Nhi chu cánh môi đỏ mọng, gối đầu lên cánh tay mầu thân ngủ, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu hạnh phúc, làm cho người ta nhìn đã muốn hôn lên mấy cái.

Sở Diễm vén vạt áo, ngồi xuống bên cạnh giường các nàng, lắc đầu bật cười. Chỉ sợ Thiên Dao cố tình lấy vật nhỏ ra để chán hán, nếu đã dùng trò vật này với hán, hán trái lại muốn xem trốn được mừng một, nàng có thể trốn được mười lăm hay không.

Hán vẫn mặc y phục nằm xuống bên cạnh các nàng, bàn tay mềm mại vuốt ve hai gò má Thiên Dao, da thịt mịn màng như tơ gấm, chạm vào nhiệt độ của nàng như vậy mới có thể cảm thấy được nữ tử trước mắt là chân thật, không phải trong mơ. Như vậy, hán mới có thể an tâm.

“Trở lại rồi.” Long mi Thiên Dao rung rung mấy cái, mở cặp mắt sáng, hơi hơi mỉm cười ngóng nhìn hán, mà nụ cười thoải mái này trong mắt Sở Diễm lại cực kỳ giống lời mời gọi nào đó.

“Ngủ đi.” Sở Diễm đưa tay ra vuốt mi mắt nàng.

Thiên Dao lại cười, trở tay cầm tay hán, mang theo vài phần cân nhắc. “Hoàng thượng quả nhiên là cả ngày bận rộn, muốn nói vài câu phu thê riêng tư cũng không tìm được thời gian.”

Sở Diễm ôn nhu cười, nụ cười lại pha lẫn chân tình không rõ, không kịp phòng ngự gì bắt lấy tay nàng đặt lên môi khẽ hôn. “Dao Nhi nếu như không tiếp tục ngủ, ta liền lệnh vú nương ôm vật nhỏ đi. So với nói chuyện riêng tư, ta ngược lại càng bằng lòng làm chút chuyện thân mật.”

“Vậy vẫn nên ngủ đi, Thiên Dao mệt rồi.” Thiên Dao nhanh chóng nhắm mắt lại, gờ tay ôm lấy vật nhỏ ở trong lòng, thật là một tấm gỗ chắn vô cùng tốt. Sở Diễm bật cười, cánh tay vuron qua hải tử, đặt lên đầu vai Thiên Dao. Hán có chút mệt mỏi, ngủ say rất nhanh. Ở bên cạnh nàng lúc nào cũng an tâm. Nhưng mà, bảo tố lại luôn luôn tiến đến sau sự bình yên.

Hôm sau sau khi lâm triều, Sở Dục tới Ngự thư phòng yết kiến, lại nhắc đến chuyện Tư Đồ gia. Theo hồi báo của mật thám, Tư Đồ Phong đã bí mật nhập kinh, cũng âm thầm liên hệ với thù hạ cũ. Xem ra, lần này đến là có chuẩn bị, không mang Sở Hạo đi được, bọn họ sẽ không bỏ qua.

“Thất ca, việc này không thể nào xem nhẹ, vẫn phải chuẩn bị phòng bị trước mới tốt.” Sở Dục mở miệng, mi tâm nhíu lại. Dù sao, sự tình liên quan đến Tư Đồ nhất tộc, khó tránh liên lụy Thiên Dao trong đó. Mà bất luận là Sở Diễm hay Sở Dục đều không hi vọng Thiên Dao chịu bất kỳ tổn thương nào. Nếu nàng đã mất đi trí nhớ, vô lo vô nghĩ như vậy, có Sở Diễm yêu nàng sùng nàng há không phải là chuyện tốt.

Sở Diễm nhật hừ một tiếng, ngón tay thon dài tùy ý thường thức cốc trà xanh. “Nếu như Tư Đồ tộc an phận, trăm sẽ để Sở Hạo ở tù cả đời. Nếu như Tư Đồ tộc không biết an phận, trăm nhất định sẽ giết hán.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Vì sao không phải là hoàng hậu?

“Ừm, thần đệ sẽ lệnh cho ám vệ tiếp tục theo dõi, nếu như có bất luận hành động gì khác thường, tánh mạng Sở Hạo vẫn nên nhanh chóng kết liễu, không thì hậu họa vô cùng.” Sở Dục gạt đầu đồng ý, đột nhiên lại nghĩ đến cái khác, lên tiếng hỏi: “Tiết gia diệt môn, binh mã trong tay Tiết thị, Thất ca muốn giao cho ai?”

“Đệ cảm thấy người nào thích hợp?” Sở Diễm không đáp mà hỏi lại, khóe môi nhếch lên, trong mắt hiện ra thần sắc giao hoạt.

Sở Dục cũng không phải kẻ không biết dùng người, lại ở bên Sở Diễm lâu năm, nhíu mày suy nghĩ hồi lâu liền bừng tỉnh. “Thất ca cho Thẩm Đông Thần nhập kinh, hóa ra là vì mưu sự. Với tài cán của Thẩm Đông Thần tiếp nhận chương binh Tiết gia cũng không có gì không thỏa đáng, có Thất tẩu ở đây, hán ngược lại không dám có tâm cơ bất thường.”

“Trăm đã sai người đưa Lam Hinh vào phủ hán, lấy danh phận là quận chúa Triều Dương, ba ngày sau thành hôn. Lam Hinh cùng Thẩm Đông Thần có giao hảo, có nàng ở bên cạnh Thẩm Đông Thần càng ổn thỏa.” Sở Diễm nhàn nhạt nói. Hôn nữa, chuyện ngay cả Sở Dục không biết được đó là phó tướng quân Tiết gia là tâm phúc của Sở Diễm, cho nên, bất luận chủ tướng là ai, đối với hán cũng không có uy hiếp quá lớn. Tâm cơ Cảnh Khang để quả thật thâm sâu khó dò.

“Chuyện của Tư Đồ gia, trăm liền giao cho đệ xử lý. Thiên Dao mặc dù mất trí nhớ nhưng trên người nàng vẫn chảy huyết mạch Tư Đồ nhất tộc, trăm không tiện nhúng tay, đệ cứ chăm chú mà hành sự.”

“Vâng, thần đệ hiểu rõ.” Sở Dục đứng dậy co hai tay lại. Hán đương nhiên hiểu rõ, hành động lần này của Sở Diễm đơn giản là muốn đặt mình ngoài cuộc, để cho hán gánh lấy vai ác nhân mặt đen này. Cho dù ngày sau Thiên Dao oán trách, cũng là lỗi của hán, có quan hệ gì đến đế vương đâu.

“Thất ca nếu như không còn chuyện gì, thần đệ xin được cáo lui trước.” Sở Dục khom người lại nói.

“Quận chúa Đông Ca nếu như không có việc gì có thể thường xuyên đưa Hoành Nhi vào cung chơi, Quân Ninh cũng thiếu một người bạn đồng niên.” Sở Diễm nhân nhạ nói. Lời này ngược lại không giả. Quân Ninh vốn trưởng thành sớm, hiện giờ quay về trong cung, lại sớm tiếp xúc với chính sự triều đình, tâm cơ chỉ biết càng ngày càng thâm trầm thành thực. Sở Diễm mặc dù hi vọng hài nhi có thể sớm gánh lấy giang sơn Đại Hán nhưng cũng không muốn y mất đi niềm vui nên có.

“Hoành Nhi bướng bỉnh, chỉ sợ sẽ làm hư thái tử điện hạ.” Sở Dục nhẹ cười, nhắc tới bảo bối kia của nhà mình, hẳn quả nhiên như thế.

Sở Diễm cũng cười, có chút không biết làm sao lắc đầu. “Từ ngày mai cho Hoành Nhi vào cung đọc sách đi, làm thư đồng của Quân Ninh, cùng nhau theo thái phó học hành. Ninh Nhi là con một, Hoành Nhi cũng giống như huynh đệ ruột của nó vậy, ngày khác giang sơn Đại Hán còn không phải nhờ hậu bối chúng nó hay sao.”

“Toàn bộ nghe theo an bài của Thất ca.” Sở Dục lại chấp tay cúi đầu.

Nháy mắt đã tới cuối thu đầu đông, trong Ngự hoa viên, lá phong đỏ rơi trên đất, trên nền tuyết trắng xóa đặc biệt phiêu nhiên bất mất. Sau giờ Ngọ buồn chán, thị nữ Yêu Nguyệt liền cùng Thiên Dao đến Ngự hoa viên tản bộ. Gió thu rét lạnh, vô số cánh hoa điêu tàn, chỉ thấy một mảng lá phong đỏ tuyệt đẹp. Thiên Dao nhất thời nổi hứng, đi chân trần giữa rừng phong, cùng với động tác của nàng, tiếng chuông bạc trên cổ chân phát ra tiếng vang thanh thúy êm tai.

Yêu Nguyệt theo sau ở xa, cũng không dám quấy rầy niềm hưng phấn của nàng. Tựa hồ rất lâu đã không thấy nương nương chơi đùa cao hứng như vậy, nụ cười thoải mái. Nàng chỉ ở xa nhìn Thiên Dao mà lại không lưu ý tiếng bước chân từ xa lại gần, lúc phát hiện người đã đến gần.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.” Yêu Nguyệt cuống quýt cúi người quỳ lạy.

Mà cùng với giọng nói của nàng, Thiên Dao hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhân nhạ hướng về phía này dò xét. Nhìn thấy Sở Diễm toàn thân mình hoàng cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ cất bước nhẹ nhàng đi sâu vào trong rừng phong. Sở Diễm ôn nhuận cười nâng bước đi theo.

Gió thu thổi qua, lá cây phát ra tiếng xào xạc, từng phiến lá đỏ rơi trên mái tóc đen như mực của Thiên Dao, cũng theo mái tóc mềm mượt rơi vào trên váy áo trắng tuyết. Nàng cũng không lưu tâm, tiện tay nhắc mép váy, hai chân ngọc ngà trắng nõn găm trên lá phong mềm hết sức thoải mái. Thiên Dao cười, hai tay giang ra, khuôn mặt tuyệt mỹ hơi ngước lên, thoải mái hít thở. Ánh mặt trời xuyên qua lá cây tạo những vệt bóng mờ loang lổ trên làn da tuyết trắng của nàng, giống như nốt nhạc nhảy động.

Sở Diễm khoanh tay đứng bên cạnh nàng, chỉ cảm thấy trước mắt là phong cảnh đẹp nhất trên thế gian này. Mà hạnh phúc kỳ vinh hạnh là chủ nhân của phong cảnh này. Nàng thuộc về hắn, hoặc cũng có thể nói bọn họ có nhau.

“Sở Diễm, hóa ra Ngự hoa viên của chàng lại đẹp như vậy, mùa hè thưởng sen, mùa thu cúc nở rộ, vào đông có hồng mai ngạo tuyết. Mặc dù là cuối thu đầu đông, lại còn một mảng rừng phong này.” Nàng khẽ cười xinh đẹp, nhẹ nhàng nói với hắn. Chân ngọc khẽ bước lại bị một mảng đỏ rực dính vào.

“Đáng tiếc, không bằng một góc của nàng.” Sở Diễm ôn nhuận cười, vươn tay về phía nàng.

Thiên Dao cười, chậm rãi đi tới bên hắn, đặt bàn tay lạnh vào lòng bàn tay hắn. Chỉ là, nụ cười tuy đẹp nhưng lại mang theo chút u sầu, “Thật đáng tiếc, hoa nở hoa tàn, hồng nhan dễ mất. Có điều cũng nhanh sau khi đón xuân có sen, sen tàn lại có mẫu đơn thu cúc, mặc dù là ngày đông giá rét lại có hoa mai không sợ sương hàn. Con đường hoàng thượng đi sẽ không lúc nào tịch mịch.”

Sở Diễm khẽ cười, rõ ràng cảm nhận sự ghen tuông trong lời nói của nàng. Thị vệ báo lại, sáng sớm hôm nay Tĩnh phi đã đến cung nàng ngồi một lát, giữa nữ nhân hậu cung, một ngày không dấy lên sóng gió xem như không thể sống được.

“Sao thế? Ghen rồi?” Sở Diễm nhẹ cười, duỗi cánh tay khẽ ôm nàng vào lòng. Mùi thơm nhân nhạ trên người nàng cùng mùi bùn đất tươi mát trong rừng phong hòa hợp với nhau, tản ra mùi thơm cảm động người.

“Ta không có.” Thiên Dao trầm nhẹ nói. Hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, nàng há chẳng phải uống cả bình dấm chua sao.

Ý cười của Sở Diễm không mất, bàn tay ôn nhu vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, lại mở miệng, “Dao Nhi có lẽ đã không nhớ, ta hứa qua nàng là duy nhất thì sẽ không nuốt lời. Ngoại trừ nàng, cuộc đời Sở Diễm ta sẽ không có nữ nhân nào khác.”

“Vậy sao?” Thiên Dao cười nghiêng ngả, hai tay mềm mại vòng lên cổ hắn. “Vậy ta vì sao không phải là hoàng hậu của chàng? Người người đều nói Dao phi sủng mủ lục cung, chàng cho ta sủng ái độc nhất vô nhị, lại không cho ta nổi danh phận sao? Hay là, bọn họ nói, Thâm thị cả tộc diệt môn, ta là nữ nhi của tội nhân.”

“Dao Nhi...” Ánh mắt hắn âm trầm vài phần, vừa mới định mở miệng lại bị Thiên Dao nhẹ cười cắt ngang.

“Chàng không cần phải nói, ta cũng không cần đáp án của chàng.” Trên mặt nàng nở một nụ cười tuyệt mỹ, đầu ngón tay đặt trên làn môi hắn, rút hai bàn tay vòng quanh cổ hắn ra, xoay người rời khỏi cái ôm của hắn.

Ánh nắng sau ban trưa ấm áp chiếu trên váy lụa tuyết trắng của nàng, nàng nhẹ nhàng xoay tròn, mép váy tung bay, giống như tinh linh rơi xuống trần thế nhảy múa.

“Chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn không chỗ che giấu, người ở bên như cảnh xuân có chết cũng không hối tiếc, quốc sắc thiên hương tùy ý đây

đưa dù cho nhân sinh ngắn ngủi, chàng tình thiếp nguyện chàng đến thiếp ở hạnh phúc thành đôi...”

Nàng bất giác khẽ giọng ngâm nga, trong khu rừng trống không, tiếng ca phiêu miểu giống như tiếng trời. Giai điệu tuyệt mỹ như vậy lại đột nhiên bị một âm thanh âm ỉ phá vỡ.

Tiếng bước chân dồn dập từ xa lại gần, Nam Cung Mạc một thân triều phục đi nhanh về phía rừng phong thâm sâu, đi theo phía sau hắn là đại thái giám Lư Trung.

Chưa đến gần, Nam Cung Mạc đã ngừng lại. Khó trách Lư Trung cực lực ngăn trở, hóa ra trong rừng phong này cũng không chỉ có một mình đế vương. Trong lá phong đỏ tung bay là màu trắng tinh thuần, lại làm người ta không thể dời mắt. Ánh nắng loang lổ rơi trên người nàng, tóc đen da trắng, lại thêm phần linh hoạt kỳ ảo. Nam Cung Mạc tự nhận gặp qua vô số mỹ nhân, nhưng cũng chưa từng thấy qua nữ tử xinh đẹp xuất trần như vậy, cái gì mà quốc sắc thiên hương khuynh quốc khuynh thành, so với nàng lại hiển nhiên thô tục vô cùng.

Mà nàng cũng nhận ra sự tồn tại của hắn, đầu tiên là hơi hơi kinh ngạc, sau đó mi tâm xinh đẹp nhú lại, có chút xấu hổ dùng chân váy che đi bàn chân trần. Hai bàn chân trắng ngọc lộ ra, trên làn váy vẫn dính một mảng lá phong đỏ, ma sát qua làn da chân, một trắng một đỏ, đặc biệt mỹ hoặc, khiến người ta không nhìn được, hận không thể nâng niu đôi bàn chân ngọc này ở trong lòng.

Nàng khẽ ngẩng đầu lên, giống như cầu cứu nhìn về phía Sở Diễm. Mà hắn đã đi về phía nàng, không nói gì cõng long bào ra bao lấy thân thể nhỏ xinh của nàng, sau đó ôm cả người lẫn y phục vào trong lòng. “Gió lên rồi, đưa nàng trở về thôi.”

“Ừm.” Thiên Dao nhàn nhạt gật đầu, thân thể tựa vào trong ngực hắn

Ánh mắt Sở Diễm lạnh lùng khẽ lướt qua phương hướng Nam Cung Mạc và Lư Trung, rõ ràng không vui. Nam Cung Mạc cuống quýt gối lạy, đầu ép tới cực thấp. Thân là thần tử, đối với nữ nhân của hoàng đế đương nhiên phải kiêng dè, huống chi là trước mặt Sở Diễm

“Vi thần tham kiến hoàng thượng, nương nương.”

“Ái khanh không cần đa lễ.” Giọng nói Sở Diễm nhàn nhạt, bên ngoài xem ra không sóng không gió. Vị cửu ngũ chí tôn này trước giờ đều giữ bình thản.

Mà Lư Trung đi theo Sở Diễm thời gian dài đương nhiên hiểu được tính tình đế vương. Ham muốn chiếm hữu của Sở Diễm trước giờ rất mạnh, nếu như đổi lại là cung phi khác thì không sao, nhưng vị Dao phi nương nương này thì lại là chuyện khác rồi. Ông lão đảo quỳ xuống đất, run giọng nói, “Hoàng thượng thứ tội, lão nô nhất thời sơ xuất mới để Nam Cung thừa tướng xông vào.”

“Không sao.” Sở Diễm nhạt giọng đáp lại, ánh mắt ôn nhuận lại chỉ dừng trên người nữ tử trong lòng, cũng thấp giọng thì non bên tai nàng, “Thoả chí rồi hả? Trời lạnh, ta đưa nàng về cung.”

Thiên Dao nhẹ cười, khẽ gật đầu. Hai tay mềm mại choàng lên cổ hắn, thì non mềm giọng, “Như vậy sao có thể thoả chí. Đợi sau khi tuyết rơi, ở rừng mai đi chân trần đạp tuyết.”

Sở Diễm bất đắc dĩ lắc đầu, khóe môi vẫn nở nụ cười như cũ. Mặc dù đối với nàng có chút không biết làm sao, thậm chí có chút đau đầu, lại nhìn ra được sự thích thú của đế vương trong đó. “Nam Cung thừa tướng tới Ngự thư phòng trước đội trăm, trăm chút nữa sẽ đến.”

“Vi thần lĩnh mệnh.” Nam Cung Mạc chấp tay nói, quỳ gối tại chỗ, khẽ cúi đầu, chỉ nhìn thấy một mảnh áo trắng như tuyết của Thiên Dao bỗng bồng bềnh lướt qua trước mặt. Chớp mũi quanh quẩn hương thơm nhàn nhạt, như mộng như hoa, còn thật hơn cảnh trong mơ, so với trăm hoa còn kiều diễm hơn nhiều. Bất quá chỉ là một thoáng nhìn qua vội vàng lại đủ câu hồn phách người. Đã từng chỉ nghe nói Dao phi xinh đẹp, có thể nói là khuynh thành. Khi đó, bất quá là cười trừ. Chẳng qua chỉ là một nữ tử phạm trần mà thôi, không lẽ còn hơn cả tiên trên trời. Bây giờ nhìn thấy mới biết tiên nữ cửu thiên lạc trần cũng bất quá chỉ vậy mà thôi.

Khó trách, đế vương bỏ qua ba ngàn mỹ nữ ở phía sau, chỉ sủng hạnh độc nhất một người.

“Nam Cung thừa tướng, Nam Cung thừa tướng.” Lư Trung thấp giọng gọi vài tiếng mới khiến Nam Cung Mạc còn đang kinh ngạc bình tĩnh. “Nam Cung thừa tướng, theo lão nô đến Ngự thư phòng hầu giá đi.”

“Làm phiền công công dẫn đường.” Nam Cung Mạc khách sáo chấp tay.

Trong Ngự thư phòng, Quân Ninh ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, chăm chú lật xem tấu chương phụ hoàng phê duyệt. Y mặc dù nhìn nhanh nhạy thông tuệ, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, cũng không thể xử lý triều chính một mình. Mỗi một bản tấu chương y đều cẩn thận đọc qua, phía dưới là chỉ thị phê bằng mực đỏ, là dấu vết Sở Diễm duyệt qua.

Nam Cung Mạc dưới sự dẫn đường của Lư Trung đến Ngự thư phòng, chấp tay cúi đầu với Quân Ninh đang trên ghế chủ vị, “Vi thần tham kiến thái tử điện hạ.”

“Nam Cung thừa tướng không cần đa lễ, ban ngồi.” Quân Ninh không nhanh không chậm nói. “Phụ hoàng bồi mẩu thân ngắm hoa trong Ngự hoa viên, chút nữa sẽ tới. Nam Cung thừa tướng cứ an tâm chờ nóng vội.”

“Vâng.” Nam Cung Mạc lại cúi đầu, sau đó mới chậm rãi ngồi xuống.

Quân Ninh vẫn chưa mở miệng mà tiếp tục cúi đầu lật xem tấu chương, trong điện trống không chỉ có tiếng tấu chương lật dưới tay Quân Ninh. Nam

Cung Mạc an tĩnh ngồi ở một bên, lại sớm như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, trong đầu tràn đầy hình ảnh nữ tử như tinh linh cùng với bóng dáng trắng như tuyết. Nàng nhận muôn vạn sủng ái trên người, đế vương thậm chí còn dùng cả long bào quấn lấy người nàng, cũng xưng là ‘ta’, có thể thấy được địa vị người này trong lòng đế vương.

Quả thật, cũng chỉ có đế vương thiên cổ mới xứng với vẻ đẹp tuyệt đại phương hoa của nàng. Đối với nam nhân cao cao tại thượng kia, Nam Cung Mạc ngưỡng mộ đồng thời cũng ghen tị. Bất luận kẻ nào, có được nữ tử tuyệt mỹ như Dao phi vậy đều sẽ được thể nhân cực kỳ ngưỡng mộ.

Ánh mắt tùy tiện đảo qua hải tử trên ghế chủ vị, cầm bảo nguyệt sắc, môi hồng răng trắng, thân là nam tử, có thể nói có chút xinh đẹp thái quá. Tinh tế mà nói mới phát hiện giữa lông mày y và mẫu thân y có phần giống nhau.

Lúc này, cửa điện mở ra đóng lại, phát ra tiếng cọt kẹt nhỏ. Sở Diễm đi nhanh mà vào, thế nhưng không còn mặc long bào minh hoàng mà thay bằng màu đỏ tía, cực kỳ thoải mái.

“Hoàng thượng.” Nam Cung Mạc đứng dậy, sau đó cúi đầu.

“Đứng lên đi.” Sở Diễm thuận miệng đáp một câu, bước nhanh về phía Quân Ninh, rút tấu chương trong tay y vút qua một bên. “Nghe thái giám trưởng nói con đã ngồi đây xem mấy canh giờ, nên nghỉ ngơi một chút rồi.”

Quân Ninh đứng dậy, nhường lại ghế chủ vị sau đó cung kính gọi một tiếng ‘phụ hoàng’. ‘Tấu chương không nhiều lắm, chỉ là có chút khó hiểu, trong lòng nhớ tới sách đọc trăm lần sẽ tự ra nghĩa. Nhi thần cho rằng xem lại nhiều lần có thể ngộ ra được.’

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 264: Chinh phục (1)

Sở Diễm ôn nhuận cười nhẹ, sủng nịch lấy tay vuốt đầu nhi tử, “Hồi Vị Ương cung bồi mẫu thân con đi, lát nữa trăm sẽ giảng giải cho con.”

“Vâng, nhi thần cáo lui.” Quân Ninh chấp tay, dáng vẻ nhu thuận. Từ khi Thiên Dao rời khỏi, giữa phụ tử Quân Ninh và Sở Diễm trở nên xa lạ mà khách sáo. Bây giờ Thiên Dao trở lại rồi, quan hệ của hai người mặc dù hòa hợp chút nhưng sự khách sáo này lại dường thành thói quen. Sở Diễm nghĩ, gia cố gia quy, hải tử biết lễ một chút cũng tốt. Hắn sủng Thiên Dao vô pháp vô thiên, đối với Quân Ninh lại là một vừa hai phải. Từ trước đến nay, thế tử là đề yêu, nhi tử là đề dạy.

Quân Ninh rời đi, cửa điện liền đóng chặt lại, trong phòng chỉ còn lại hai người. Nam Cung Mạc không nói gì quỳ gối xuống đất, bất an nói, “Vi thần tự tiện xông vào nội cung, mong hoàng thượng thứ tội.”

Sở Diễm cười nhẹ, ánh mắt lười biếng nhìn Nam Cung Mạc một lúc mới nói, “Nam Cung thừa tướng có tội gì chứ, vừa rồi chỉ là vô ý sai sót, trăm không truy cứu. Ái khanh đứng dậy đi.”

Nam Cung Mạc vẫn quỳ như cũ trên đất không chút nhúc nhích, lại nói, “Vi thần đến đây là đề thỉnh tội. Vi thần tội đáng muôn chết, không dám cầu hoàng thượng tha thứ, chỉ cầu hoàng thượng thả cho Nam Cung tộc một con đường sống, vi thần nguyện chết để bù đắp sai lầm.”

Sở Diễm vẫn mỉm cười không nói. Hắn đương nhiên biết Nam Cung Mạc đang diễn tuồng gì. Hôm nay sau giờ Ngọ hắn đã sai người đưa Phương Nhu vào phủ Nam Cung, cũng sắc phong danh phận, ban cho Nam Cung Mạc làm thiếp. Đồng thời tuyên bố với bên ngoài, Trương tần đã mất.

Đưa Phương Nhu vào phủ Nam Cung, một là hứa hẹn với nàng lúc đầu, hai là dù sao Phương Nhu bị quản chế cùng hắn, bất luận Nam Cung Mạc có động tĩnh gì cũng sẽ truyền vào tai hắn. Ba là, hành động lần này chẳng qua là cảnh cáo Nam Cung Mạc, tất cả hành động của hắn đều nằm trong sự khống chế của đế vương, sau này chớ tùy ý làm bậy. Thứ tư là, đương nhiên bởi vì Thiên Dao, hậu cung bớt đi nữ nhân cũng thanh tịnh hơn rất nhiều.

Mà từ khi Phương Nhu vào phủ, Nam Cung Mạc liền không có một khắc nào không lo lắng thấp thòm. Hắn là người thông minh, thêm chút suy xét liền có thể nghĩ thông ngọn nguồn sự tình. Hắn kiên cường tự đại, kết quả mới phát hiện, chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay đế vương mà thôi. Mà Tiết gia đã trừ, thỏ khôn chết đến lượt chó săn bị nấu, hắn lại làm sao không cảm thấy bất an chứ. Huống chi, tăng tội với phi tần của đế vương là tội xét nhà diệt môn, hắn cho dù có trăm cái đầu cũng không đủ chặt.

Sở Diễm cũng không mở miệng, tự mình ngồi trên ghế chủ vị, nhàn nhã lật sách trong tay xem, cũng tùy ý Nam Cung Mạc quỳ ở đó.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Dao phi nương nương ở Vị Ương cung sai người tới hỏi đêm nay hoàng thượng cũng về dùng bữa chứ?” Giọng nói của Lưu Trung vang lên ở ngoài điện.

Sở Diễm lại cười, có chút bất đắc dĩ. Hôm qua lúc nàng sai người tới hỏi có về dùng bữa hay không, hắn đang vui đầu phê duyệt tấu chương liền thuận miệng đáp một câu, “Không về.” Kết quả buổi tối lúc hồi cung mới phát hiện cửa Vị Ương cung khóa chặt, nàng vậy mà nhốt hắn ở ngoài cửa.

Lúc ấy, thật muốn trèo tường mà vào, kéo nàng từ trên giường xuống dạy dỗ một phen, nhưng cung nhân người hầu ở bên cạnh, hắn đường đường là đế

vuông, tất nhiên không thể giáp mặt chịu thua, đành phải ở lại Cảnh Dương cung một đêm. Thiếu đi ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, đương nhiên ngủ không được yên ổn.

“Nói năng bớt giờ trò vạ với trẫm.” Hần trầm giọng đáp một câu, tuấn nhan lại chứa ý cười. Ngoài điện Lưu Trung vốn sừng sốt, sau đó mới khom người thối lui.

“Ái khanh hãy bình thân.” Ánh mắt Sở Diễm đảo qua Nam Cung Mặc trên đất, ngữ khí bình tĩnh làm cho người ta đoán không được cảm xúc để vương lúc này.

Nam Cung Mặc nom nớp lo sợ, đương nhiên không dám đứng dậy. “Thần không dám.”

Sở Diễm thanh lạnh cười, lại nói, “Tuông tần không phải đã đưa vào phủ thừa tướng sao, còn có chuyện gì Nam Cung đại nhân không dám.” Lời hắn nói ra vẫn không sóng không gió, ngược lại càng làm người e ngại. Nam Cung Mặc đoán không ra chút tâm tư nào của đế vương, vô hình trung chỉ có thể càng thêm sợ hãi.

“Thần đáng chết.” Nam Cung Mặc phủ phục trên đất, thân thể cao lớn lại khẽ run rẩy. Một trận ác đấu với Tiết gia, Nam Cung nhất tộc đã tổn hại nguyên khí rất lớn, lúc này đế vương muốn loại trừ Nam Cung tộc, hẳn ngay cả sức phản kháng cũng không có. Lần này Nam Cung Mặc tiến đến đã suy xét tới tình huống xấu nhất, đó là hôm nay lưu lại cái mạng này.

Mặc dù trong lòng có kiêng kỵ với Nam Cung Mặc nhưng Sở Diễm hiểu rõ đạo lý một vừa hai phải. Nam Cung Mặc chết không luyến tiếc nhưng lưu lại tính mạng của hắn ít nhất có thể kiềm chế được Văn thị nhất tộc. Văn gia có thể hưng vượng nhưng cũng không thể độc bá triều đình. Hắn muốn dùng Văn gia đối kháng với Nam Cung tộc, đồng thời cũng dùng Nam Cung tộc kiềm chế Văn gia. “Ái khanh hãy bình thân.”

“Thần không dám.” Nam Cung Mặc cúi đầu xuống cực thấp, trên trán đã sớm rịn một tầng mồ hôi lạnh.

Sở Diễm mỉm cười đứng dậy, dừng bước ở trước mặt hắn. Nam Cung Mặc chỉ có thể nhìn thấy một đôi giày cảm hoa văn hình mây chỉ vàng, cùng một góc vạt áo màu đỏ tía. “Nói vậy là Nam Cung ái khanh muốn trẫm nâng dậy.” Dứt lời, Sở Diễm quả thật cúi người xuống nâng hắn từ đất dậy. Cái này gọi là vừa đâm vừa xoa, Sở Diễm lại dùng đến xuất thần nhập hóa.

Nam Cung Mặc đương nhiên không dám đề cho đế vương đỡ dậy, cuống quýt đứng dậy, cố nén cảm giác đau nhức trên đầu gối. Tuy là đứng nhưng lại vẫn cúi đầu như cũ. “Vi thần sợ hãi.”

“Ái khanh không cần sợ hãi, trẫm đã chiêu cáo thiên hạ, Tuông tần đã qua đời, Phương Nhu bất quá là nữ nhân tầm nhỏ đến công lao diệt trừ Tiết thị mưu nghịch của khanh, ban thưởng cho khanh. Ái khanh nếu như không tiếp nhận, đồng nghĩa với kháng chỉ không tuân. Chẳng lẽ, ái khanh thực tính muốn kháng chỉ sao?” Sở Diễm nâng mắt phượng, ý cười hài hước, ngữ khí lại nghiêm túc.

Nam Cung Mặc vừa mới đứng dậy lại một lần nữa vén vạt áo quỳ xuống. “Vi thần không dám, vi thần tạ hoàng thượng ban thưởng.”

“Ừm, ái khanh nếu không còn chuyện khác hỏi bẩm thì lui xuống đi.”

“Vâng, thần tuân chỉ. Vi thần xin cáo lui trước.” Nam Cung Mặc lại đứng dậy, khom người rời khỏi điện. Rời khỏi Ngự thư phòng, trái tim thấp thỏm mới thoáng thả lỏng ra. Bàn tay vuốt trán, đúng là một tầng mồ hôi dày đặc. Từ xưa gần vua như gần cọp, một khắc kia hắn đi vào triều đình liền hiểu rõ. Cũng không phải không có dã tâm, lại không hề cam tâm tình nguyện bị người khống chế, chỉ là, núi cao còn có núi cao hơn. So với Cảnh Khang đế, hắn chung quy vẫn thua một bậc.

Xe ngựa rời khỏi cung chạy thẳng một đường đi trước, sau cùng dừng lại ở phủ thừa tướng. Nam Cung Mặc chưa có thể tử, Phương Nhu tuy là thiếp thất nhưng là nữ nhân hoàng đế ban cho, trong phủ nghiêm nhiên đã có tư thế nữ chủ nhân. Sau khi Nam Cung Mặc xuống ngựa tổng quản đã tiến lên bẩm báo, “Tướng gia, phu nhân ở Vi Thảo Đường chờ người tới dùng bữa tối.”

“Nói với nàng ta không đói bụng, bảo nàng đừng chờ nữa.” Nam Cung Mặc lạnh giọng đáp lại một câu. Lúc Phương Nhu còn là cung phi, cách hai ba ngày không gặp lòng đã khó chịu, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy thân thể ôn nhuận mềm mại của nàng. Mà hiện giờ, người đã được đưa đến trong phủ, có thể danh chính ngôn thuận có được, ngược lại không còn bức thiết, thậm chí lạnh nhạt rồi. Dù sao nàng lợi dụng hắn, suýt nữa hại Nam Cung nhất tộc, trong lòng Nam Cung Mặc ít nhiều có oán trách. Huống chi, hôm nay hắn may mắn nhìn thấy Dao phi độc nhất vô nhị, mỹ nhân như ngọc, dung chi tục phấn khác liền lọt không vào mắt rồi.

“Tướng gia một ngày trăm công nghìn việc, cho dù không đói ít nhiều cũng phải ăn chút, lo lắng sẽ làm mệt thân thể.” Một nữ tử cầm y hoa phục, dung mạo kiều mỹ, một cái nhãn mày một nụ cười như gió xuân thổi vào mặt bước ra từ núi giả cạnh ao. Hiện giờ, Phương Nhu mặc dù thay đổi thân phận lại vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ.

Ánh mắt Nam Cung Mặc lạnh lùng, không hề để ý tới, chỉ nhìn thoáng qua nàng. Phương Nhu bị sự lạnh lùng của hắn làm đau đớn, trong lúc bối rối, từ phía sau vòng lên eo hắn, không chút nào bận tâm ánh mắt những người khác. Tổng quản tướng phủ tự nhiên là người sáng suốt, hiểu rõ cái gì là phi lễ chó nhìn, vội vàng mang hạ nhân lui xuống.

“Mặc, nói cho thiếp biết, thiếp đã làm sai cái gì?” Ngữ điệu Phương Nhu nhẹ nhàng chậm rãi, mang theo vài âm rung, đầm đìa đáng yêu.

Nam Cung Mặc có chút không kiên nhẫn gỡ hai cánh tay nàng ra, không chút thương hoa tiếc ngọc đẩy nàng ra. Bàn tay rộng dài bóp chặt cái cảm nhỏ của nàng, quanh thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo. “Cần bổn tướng nói rõ cho nàng biết sao? Ta tự thấy đối nàng không tệ, nàng bị Tiết Đức Hải vũ nhục, ta không tiếc chôn vùi Nam Cung nhất tộc cũng phải báo thù cho nàng. Nhưng kết quả, nàng đem ta ra đùa giỡn trong lòng bàn tay. Lúc nhìn ta với Tiết gia

đầu nhau đến đầu rơi máu chảy, nàng nhất định cảm thấy cực kỳ buồn cười có phải không? Nàng có phải đang suy nghĩ, trên đời làm gì có ai ngu ngốc như ta vậy!”

“Không, không phải như chàng nghĩ đâu, Mạc, nghe thiếp giải thích đi.” Phương Nhu khóc đến hoa lê đài vữa.

“Ta không muốn nghe gì nữa, Phương Nhu, ta không còn tin tưởng nàng nữa.” Hắn đẩy nàng ra, thân thể Phương Nhu mất đi thăng bằng lao đảo vài bước té ngã trên đất. Bàn tay trắng nõn chạm vào mặt đất, trong nháy mắt rách da thịt.

“Nếu còn muốn sống bình yên trong phủ thì an phận chút cho bản tướng. Dù sao, nàng là nữ nhân hoàng thượng ban cho, ta sẽ không làm khó nàng.” Nam Cung Mạc phát tay áo, xoay người mà đi.

Gân xanh trên trán Phương Nhu lồi ra, thân thể cuộn thành một khối, không tiếp tục vùng vẫy phản kháng, chỉ là, hai tay ôm chặt lấy bụng dưới, trơ mắt nhìn bóng lưng cao lớn của hắn từ từ rời đi xa. Khóe môi nở một nụ cười trào phúng, nước mắt không ngừng chảy dài trên gương mặt. Trong bụng đau đốn từng cơn từng cơn mạnh hơn, đôi môi nàng nhếch lên, khuôn mặt mỹ lệ đã mất đi huyết sắc. Thái dương tựa mờ hơi lạnh, nàng đau đến cơ hồ không sức động đậy. Dòng chất lỏng ấm áp theo hai chân không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ thân áo dưới.

Hài tử trong bụng đã hai tháng, cũng chính vì sự tồn tại của tiểu sinh mệnh này, nàng mới bắt lấy cơ hội, thậm chí không tiếc lợi dụng Nam Cung Mạc. Nhưng mãi đến hôm nay nàng mới phát hiện, nàng sai rồi, hơn nữa, sai quá nhiều. Nếu hắn thực sự yêu nàng, làm sao ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho nàng. Hài tử trong bụng vốn không nên tồn tại trên đời này, vậy nên, hãy để ông trời mang hắn đi.

“Hài tử, mẫu thân có lỗi với con, con đi đi. Lần sau đầu thai, đừng quên chọn một gia đình bình thường, an yên cả đời.”

Lúc có người phát hiện ra nàng, nàng đã ngất hơn mấy giờ, nhìn thấy một vũng máu đỏ dưới thân nàng kia, tổng quản cũng luống cuống tay chân, vội vàng sai người đi xin chỉ thị của thừa tướng đại nhân, lại phân phó thị nữ đi tìm đại phu. Lúc Phương Nhu tỉnh lại đã ở trong phòng ngủ âm áp, Nam Cung Mạc ngồi ở bên giường, trên mặt mang theo mấy phần lo lắng, thấy nàng tỉnh dậy mới có chút vui mừng.

“Rốt cuộc tỉnh rồi, cảm thấy đỡ nhiều chưa?” Hắn lên tiếng hỏi.

Phương Nhu theo bản năng gượng tay vuốt ve bụng dưới bằng phẳng, chảy nhiều máu như vậy, nàng tự biết hài tử đã không còn. Nàng xoay người chỉ để lại bóng lưng băng lãnh cho hắn.

Nam Cung Mạc than nhỏ một tiếng, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng. “Nàng có thai, vì sao không nói cho ta biết?”

Phương Nhu lại tự giấu cười, lệ theo khóe mắt chực trào, nháy mắt thâm vào chăn gối. “Khi đó ta còn là đệ phi, nói cho chàng chỉ làm tăng thêm phiền não. Vốn không nghĩ sẽ lưu lại hắn, là hoàng thượng cho ta hi vọng, ta cho rằng chỉ cần có thể xuất cung là có thể bảo vệ đứa nhỏ này...” Giọng nói nàng vô cùng nghẹn ngào, thân thể cũng không ngừng run rẩy. “Là ta quá ngây thơ rồi, giữa ta và chàng, bất quá là hai người tịch mịch, dùng thân thể để an ủi cho nhau, chưa bao giờ có tình yêu. Hiện giờ, hài tử đi rồi, ngược lại càng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 265: Chinh phục (2)

Nam Cung Mạc trầm mặc không nói, lời của Phương Nhu khiến hắn không thể phản bác. Huống hồ, không lâu nữa, hắn sẽ nghênh cưới nữ nhi của Hộ bộ thượng thư, một nữ tử giúp ích cho địa vị của hắn. Mỗi hôn sự này do bậc trưởng bối vừa mới định.

“Ít nhất, có hài tử này có thể đảm bảo nửa đời sau của nàng ở tương phủ yên ổn không lo.” Nam Cung Mạc lại nói.

Phương Nhu có chút gắng gượng lau nước mắt trên má, “Người không phải đã nói, ta là nữ nhân hoàng thượng ban cho, ít nhất không ai dám lấy tính mạng ta.”

Nam Cung Mạc nhàn nhạt gật gù đầu, “Ta đã phân phó đại phu chăm sóc nàng cho tốt, đầu tháng sau, ta phải nghênh cưới nữ nhi của thượng thư, trong thời gian này sẽ rất bận rộn, nếu có thời gian ta sẽ đến thăm nàng.”

“Không cần, từ nay về sau, giữa người và ta, cầu ra cầu, đường ra đường, gặp lại chính là người xa lạ.” Ngự khí Phương Nhu tuy nhẹ lại dứt khoát kiên quyết.

Nam Cung Mạc không lên tiếng thờ dài, mặc dù có chút không nở nhưng vẫn đứng dậy rời đi. Lúc đẩy cửa mà ra chỉ nghe sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp run rẩy của nàng, cũng không rõ ràng.

“Cuộc đời Phương Nhu ta chỉ cực kỳ hâm mộ một nữ nhân, đó chính là Dao phi. Cũng không phải dung mạo tuyệt thế của nàng, cũng không phải ghen tị nàng được sủng cả lục cung, mà là, ở trong mắt nàng, đế vương cao cao tại thượng chẳng qua chỉ là phu quân của nàng mà thôi, phu quân của một mình nàng mà thôi. Ước mong cả đời nữ nhân, bất quá là: ‘Mong lòng người chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau’.”

Nam Cung Mặc dừng bước, biểu tình trên mặt có chút thay đổi, sau cùng vẫn đẩy cửa rời đi.

Trong Vị Ương cung, đèn đuốc sáng trưng, tiểu công chúa nằm trong lòng mẫu thân y y a a, cười cực kỳ thoải mái. Tiểu nha đầu này càng ngày càng bám nàng, cơ hồ như hình với bóng. Quân Ninh ngồi ở một bên giường, tùy ý lật xem sách trong tay.

Sở Diễm đẩy cửa mà vào, cảm bào nhiễm khí lạnh. Hắn ngồi bên cạnh bồn lửa hơi ấm một lúc mới giang tay ôm lấy tiểu nha đầu. Vật nhỏ đã nhận ra phụ thân, vươn hai cánh tay mũm mĩm, y y a a không ngừng.

“Tiểu nha đầu sáng nay mới thức dậy đã gọi một tiếng mẫu thân a.” Thiên Dao mỉm cười nói, ánh mắt dịu dàng rơi trên người hài tử.

“Vậy sao?” Sở Diễm xem ra rất vui vẻ, cúi đầu hôn hết cái này đến cái khác trên mặt tiểu nha đầu.

Ở một bên, Quân Ninh buông sách trong tay ra, mở miệng nói, “Không biết khi nào thì mới gọi ca ca.”

“Nhanh thôi, giờ này sang năm cũng nên.” Thiên Dao mỉm cười đáp lời, lại thuận miệng hỏi một câu, “Ninh Nhi biết nói khi nào?”

Sắc mặt phụ tử hai người thay đổi vài phần, lại không cách nào trả lời. Người biết được việc này sợ là chỉ có mình Thiên Dao, nhưng nàng đã mất trí nhớ mà Quân Ninh khi đó còn nhỏ chưa thể nhớ gì, mà năm năm kia vừa khéo lại là năm năm Sở Diễm không bên cạnh, hắn không thể nào biết được.

Sở Diễm xấu hổ ho nhẹ, mới nói, “Cũng không nhớ rõ rồi.”

Thiên Dao lườm hắn một cái, rầu rĩ nói, “Phụ thân như chàng thật không xứng rồi.”

Sở Diễm đỡ nha đầu một hồi, mãi đến khi nàng buồn ngủ mới cho vú nương bế ra ngoài. Quân Ninh cũng đứng dậy rời đi, nói là vẫn phải về ôn lại sách. Thiên Dao có chút đau lòng dặn y sớm nghỉ ngơi, đừng để thân thể bị mệt.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người Sở Diễm và Thiên Dao, hôm nay không có tiểu nha đầu làm vật chấn, Thiên Dao quả thật có chút xoắn xuýt. Trên bàn, nến đỏ đã cháy một nửa, Sở Diễm coi bỏ ngoại bào, nửa dựa vào thành giường đọc sách, Thiên Dao ngồi bên cạnh bàn không làm gì.

“Nghe nói Nam Cung thừa tướng muốn cưới nữ nhi Hộ bộ thượng thư, có việc này sao?”

“Ừm.” Sở Diễm thuận miệng đáp lời, ánh mắt vẫn dán trên cuốn sách trong tay.

“Nghe Yêu Nguyệt nói, Hộ bộ thượng thư không có con cái, lại nuôi dưỡng hai nữ nhi tốt. Thiên Dao muốn xin hoàng thượng một đạo thánh chỉ, sau khi trưởng nữ của Hộ bộ thượng thư xuất giá xong, khẩn cầu hoàng thượng hạ chỉ gả ấu nữ cho khâm khoa Trạng Nguyên Đỗ Tử Mặc.” Thiên Dao dịu dàng nói.

“Ồ..? Vì sao?” Sở Diễm nhếch môi cười, lại có hứng trí đưa mắt nhìn sang Thiên Dao.

Thiên Dao nhíu mi suy nghĩ, một hồi sau nói: “Hộ bộ thượng thư xuất thân sĩ tộc, cả mấy đời làm quan, trong triều có địa vị nhất định. Mà ông ta với Nam Cung gia liên kết ắt sẽ làm lớn mạnh thế lực Nam Cung gia, Thiên Dao nghĩ, đây không phải là cái chàng muốn nhìn thấy. Mà Đỗ Tử Mặc là kim khoa Trạng Nguyên chàng khâm điểm, chỉ phục tùng chàng, nếu như hắn cưới nữ nhi Hộ bộ thượng thư liền có thể cân bằng thế lực hai bên.”

Ý cười trên môi Sở Diễm càng sâu, mang theo vài tia cân nhắc chăm chú nhìn nàng. “Nghe qua tựa hồ như Dao Nhi luôn suy nghĩ cho ta. Có điều, Đỗ Tử Mặc vừa mới vào triều đình, hắn đối với ta là thật hay giả còn phải xem xét. Hơn nữa, với chức quan hiện tại của hắn, cưới nữ nhi Hộ bộ thượng thư rõ ràng là có ý trèo cao, ta nếu như hạ chỉ đó là cường thế mà làm, sẽ khiến cho Hộ bộ thượng thư bất mãn, hà tất phải làm chuyện phí sức lại không có kết quả này.”

“Cái này...” Thiên Dao lúc này không phản bác được, một khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lúng túng. Nếu đã nói không lại hắn, vậy thì giờ trò vô lý.

“Ngọc tỷ ở trong Ngự thư phòng, hoàng thượng từng nói Thiên Dao muốn cái gì, tự mình đi lấy là được.”

Sở Diễm bật cười, duy chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó dưỡng. Hắn lúc này xem như hiểu rõ. Dao Nhi của hắn lúc nào lại học được tính gậy sự này rồi. “Dao Nhi có việc cầu ta, lại không chịu cho ta chút ngon ngọt, hình như có chỗ nào đó không đúng.”

Thiên Dao cũng không phải thiếu nữ đơn thuần, đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời hắn nói, đôi má nhợt nhạt đỏ bừng, lắp bắp nói, “Chàng, chàng muốn thế nào?”

“Qua đây.” Hắn mỉm cười, vươn tay ra với nàng.

Thiên Dao khẽ nhếch môi, suy tư trong khoảnh khắc, lại vẫn đứng dậy đi về phía hắn. Có việc cầu người, nhiều khi phải trả giá lớn. Thiên Dao cũng không phải không hiểu, yêu một người có lẽ là trong nháy mắt nhưng muốn quên một người yêu sâu đậm có thể là cả đời. Cuộc đời này của Đỗ Tử Mặc chỉ sợ không cách nào quên được Nguyệt Nga, nhưng Thiên Dao không đành lòng thấy hắn chịu khổ, muốn tìm một người cùng hắn, dù không yêu nhưng cũng có thể nương tựa nhau, cùng nhau già đi.

Yêu Nguyệt nói, nữ nhi Hộ bộ thượng thư, nàng từng gặp qua vài lần ở cung yến, tài trí hơn người, tính tình dịu dàng, quả thật là người khó chọn được.

Đêm hôm đó, Sở Diễm quả không tiếp tục buông tha nàng.

Hắn nắm chặt tay nàng trong lòng bàn tay, thuận thế kéo vào lòng. Thiên Dao cũng không may mắn phản kháng. Có một số việc nhất định sẽ xảy ra, nàng biết, chỉ là nàng một mực né tránh, nhưng chung quy vẫn có một ngày phải đối mặt. Hắn khóa trái nàng trong lòng, cúi đầu hôn lên làn môi mềm mại của nàng, cũng từ từ đi vào thăm dò nàng. Hương vị của nàng vẫn ngọt dịu như cũ, làm cho người ta muốn ngừng mà không được. Đầu lưỡi linh hoạt thăm dò quần lên đầu lưỡi thăm dò của hắn, lại một khắc sau bị hắn nuốt vào trong, dẫn vào thế giới thuộc về hắn.

Ôm hôn cực nóng dần đốt thân thể hắn, lại không thể thỏa mãn. Bàn tay nóng bỏng du tẩu trên thân thể lung linh mềm mại.

Trong miệng Thiên Dao theo bản năng tràn ra tiếng rên rỉ trầm thấp, thân thể run rẩy dưới sự đụng chạm của hắn từ từ mềm ra, hai người quấn nhau trên giường mềm rộng rãi. Đầu ngón tay Sở Diễm bắn ra, hai cánh hoa quỳnh bay ra, một cánh hoa đập tắt ánh nến trên bàn, một cánh hoa làm đứt dây cài bạc, màn lụa đỏ trong nháy mắt rũ xuống, che chắn một buồng kiêu diễm.

Thiên Dao bị hắn áp lấy, đôi mắt sáng trong đêm tối càng long lanh như nước. Sở Diễm không hề nóng lòng đòi lấy, ban đầu chỉ là thăm sâu ngóng nhìn, bàn tay vuốt ve trơn bóng của nàng, vén mái tóc hỗn độn của nàng ra sau tai.

Trong phòng yên lặng dị thường, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng thở dốc hỗn độn. Một lúc sau, Sở Diễm cúi đầu bắt lấy làn môi của nàng, bây giờ, mang theo cuồng dã chưa từng có, cơ hồ là điên cuồng đoạt lấy. Sau đó, Sở Diễm rời khỏi nàng, lại chăm chú nhìn thật lâu, ánh mắt Thiên Dao thần nhiên nhìn lại, gương mặt ửng hồng đã bị bóng tối che giấu.

“Sở Diễm, chàng yêu ta sao?” Nàng thờ không đều hỏi, mà đáp lại câu hỏi của nàng là hành động gần như dã man của hắn.

Sở Diễm gần như con thú xấu xa, hôn lấy thân thể mềm mại lộ ra ngoài của nàng. Thiên Dao vô lực thở dốc, bị hắn dụ dỗ, đôi bàn tay nhỏ mềm mại kéo loạn trung y trên người hắn. Sau một hồi vật lộn hỗn loạn, hai người rốt cuộc dính vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 266: Chinh phục (3)

“Đừng...” Thân thể Thiên Dao run rẩy kịch liệt, đã không còn trí nhớ, ngay cả đụng chạm của hắn cũng trở nên xa lạ như vậy, nhưng lại không cách nào ngăn cản, cảm giác như là nàng muốn hắn vậy.

“Đừng cái gì?” Hắn cười gian tà, cúi người hôn lấy làn môi run run của nàng, cùng lúc đó, bắt đầu để Thiên Dao nhận lấy sức nặng của mình. Hai tay nàng vòng chặt trên cổ hắn, giống như nắm lấy bè gỗ cuối cùng.

“Bây giờ còn nói không cần sao?” Hắn ái muội ní non bên tai nàng, cũng cắn khê vành tai xinh đẹp của nàng, hô hấp nặng nề khiêu khích nàng.

“Sở Diễm, đừng, đừng như vậy... ừm...” Thiên Dao yếu ớt rên rỉ.

“Bây giờ nói cho ta biết, còn muốn không?”

Thiên Dao sớm đã bị bao phủ bởi hơi thở dốc nặng nề, cánh tay nàng choàng qua hắn, cùng hắn hợp thành một khối hoàn mỹ.

“Muốn, ừm ừm...” Thiên Dao yếu ớt ní non.

“Muốn cái gì?” Hắn lại tà mị cười, cũng không ngừng tiến công.

“Muốn, muốn chàng...” Thiên Dao rên rỉ đến vỡ vụn, giọng ảm mềm phát ra càng mê loạn lòng người, thân thể ảm lạnh như ngọc của nàng làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

“Đừng, đừng mà, Sở, Sở Diễm...” Bàn tay nhỏ của nàng sờ loạn trên ngực hắn, hai mắt ướt át, bộ dáng khổ sở động lòng người, kiều mị như vậy khiến hắn hận không thể nuốt nàng vào trong bụng.

Bàn tay to của hắn dịu dàng vuốt ve da thịt bóng như tơ lụa của nàng, ôn nhuận ní non, “Dao Nhi là muốn hay là không muốn, nàng phải nói rõ cho ta biết mới được.”

“Muốn, muốn chàng...”

“Muốn ta cái gì?” Hắn lại hỏi.

“Muốn...” Thiên Dao đáng thương nhìn hắn, làn môi khê mấp mấp, giống như ủy khuất rất nhiều. Nàng đối với thân thể hắn đã quá mê muội, thoát không được.

Sở Diễm khẽ hừ một tiếng, thờ hỏn hỏn thấp giọng nói, “Tiểu yêu tinh.”

“Dao Nhi, nói nàng muốn ta, muốn ta yêu nàng.” Hấn ôm chặt thân thể như ngọc của nàng, giọng nói mê hoặc vang lên bên tai nàng.

“Ta muốn chàng, muốn chàng yêu ta.” Thiên Dao học theo, lặp lại lời hấn.

“Ta là ai?” Hấn lại hỏi.

“Sở Diễm.” Thân hình nàng vỡ vụn, trong giọng nói còn mang theo tiếng nước nỏ, chỉ cảm thấy hấn một mực hành hạ nàng.

“Dao Nhi, gọi tên ta.” Hấn hôn lên xương quai xanh của nàng, không khí đã đạt đến cuồng nhiệt.

“Diễm, Sở Diễm...” Nàng lần lượt gọi tên hấn, đạt tới đỉnh.

Cơ hồ là đồng thời, một dòng nước ấm tản ra, bọn họ ôm chặt nhau, cơ hồ muốn dung nhập đối phương vào huyết mạch.

Trên trán Thiên Dao lấm tấm tầng mồ hôi mỏng, cơ hồ bị hấn giầy vò đến kiệt sức. Nàng thờ dốc hỏn độn, thân thể cuộn thành một khối nhỏ, ru rú trong ngực hấn. Hấn mỉm cười ôm lấy nàng, bàn tay vuốt ve da thịt bóng mịn của nàng, vốn đã cảm thấy thỏa mãn, lúc vuốt ve nàng lại có phản ứng.

“Dao Nhi.” Hấn ôn nhu gọi.

“Ừm.” Nàng vô thức đáp lời, hàng mi hơi rung rung.

Hấn tà mị cười, gõ nhẹ xuống phiến môi nàng, sau đó, lại ní non bên tai nàng, “Dao Nhi, ta muốn nàng chưa đủ.” Hấn nói xong, kéo bàn tay nhỏ của nàng chạm vào chỗ nóng bỏng, khiến nàng trong nháy mắt thanh tỉnh, hai má đỏ rực.

“Không, không muốn nữa. Ta mệt.” Nàng ấp úng nói xong, gờ tay đẩy hấn ra, xoay người, lưu lại bóng lưng cho hấn.

“Dao Nhi ngoan, nàng cứ việc ngủ, tự ta tới là được.” Hấn mặt dày lại lần người lên, lồng ngực cực nóng lại áp vào nửa thân trên của nàng, đầu ngón tay mon trón sau gáy nàng, vuốt ve một đường xuống, hấn tà khí cười, ngậm chặt vành tai nàng, “Còn nói không muốn, tiểu yêu tinh, thân thể nàng còn thành thật hơn nàng.”

Thiên Dao bị hấn áp lấy, sườn mặt áp vào chần gắm mềm mại, ngón tay thu lại, nắm chặt lấy chần gắm, sau đó không lâu, bắt đầu thờ dốc rên rỉ hỏn độn. Mà lời rên rỉ của nàng càng phát ra càng kích thích cảm quan Sở Diễm, luôn cảm thấy không đủ, giống như muốn đòi lại tất cả thiệt thòi mấy ngày qua, duy nhất một lần cho đủ mới thôi.

Sau cùng, mãi đến khi Thiên Dao hết sức ngất dưới thân hấn, hấn mới lưu luyến rời khỏi người nàng, lại vẫn ôm chặt nàng như cũ, ôn nhu ní non, “Tiểu yêu tinh, hôm nay tạm thời tha cho nàng, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Ngày hôm sau, lúc Thiên Dao tỉnh lại, vị trí bên cạnh đã sớm không thấy người. Nàng có chút gấng gương ngồi dậy, chỉ cảm thấy thân thể đau nhức vô cùng, khung xương toàn thân muốn gãy ra từng mảnh. Thị nữ Yêu Nguyệt đẩy cửa vào, khoe môi giương cao ý cười, cúi người nhân tiện nói: “Chúc mừng nương nương.”

Sắc mặt Thiên Dao lúc đỏ lúc trắng, bị Sở Diễm hành hạ một đêm, cơ hồ bị ăn sạch sành sanh, nàng thật sự nghĩ không ra có cái gì đáng mừng. Nàng cúi đầu nhìn những vết hôn nông sâu từ cấn cổ lan tràn tới ngực, lại có chút đau đầu.

“Yêu Nguyệt, mang kiện váy dài kia tới đây.” Nàng lên tiếng phân phó.

Váy áo của Thiên Dao hơn phân nửa là ngắn gọn đơn giản, trong trí nhớ cũng chỉ có kiện váy kia cổ cao một chút, còn có thể che đi vết hôn trên cổ.

Sau khi thay y phục rửa mặt, Thiên Dao ngồi trước gương đồng trang điểm, vô có lại nghĩ đến chuyện tình hồ mura gọi gió tới qua, hai má lại ửng hồng một mảnh như ánh ban mai, mỹ lệ không gì sánh nổi.

“Nương nương đang nghĩ gì đó?” Yêu Nguyệt biết rõ còn có hỏi, thấy Thiên Dao im im không cười nàng liền biết là xấu hổ.

“Không lâu nữa là đến tiết Trung Nguyên rồi, hoa đăng bên bờ sông quanh thành nhất định rất đẹp.”

“Đúng vậy, tiết Trung Nguyên hàng năm, hội chùa để đồ đều cực kỳ náo nhiệt, sau khi vào đêm, bên bờ sông ven thành treo hoa đăng đủ kiểu dáng, chiếu rọi ban đêm bùng sáng như ban ngày.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nữ mềm mại, Tinh phi dẫn theo thị nữ chậm rãi bước vào, trên mặt là ý cười như hoa.

Thiên Dao lại cảm thấy cực kỳ đau đầu, mấy ngày nay, Tinh phi có việc hay không có việc gì cũng thích chạy đến cung của nàng, nàng vừa không muốn tiếp chuyện lại không cách nào mở miệng đuổi người.

“Nô tỳ nhớ rõ Tinh phi nương nương là người Tây Kỳ.” Yêu Nguyệt mở miệng nói.

“Ba năm trước đây, bản cung từng theo phụ vương đến Đại Hàn một lần, vừa khéo đến tiết Trung Nguyên, từ lúc đi dạo hội hoa đăng liền không nỡ rời đi. Không nghĩ tới ba năm sau còn có thể đến nơi đây, quả nhiên là duyên phận trời định mà.” Tinh phi cười, tự mình ngồi lên sạp giường êm ở một bên.

Chương 267: Chinh phục (4)

Thiên Dao khẽ cười không nói, nàng vốn đã ít lời, với Tinh phi lại càng không có gì để nói. Đa số thời gian đều là Tinh phi nói nàng nghe, đợi Tinh phi nói mệt rồi chỉ biết rời đi, tại nàng cũng trở nên yên tĩnh.

Sở Diễm hạ triều trở về liền nghe thấy trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng nói cười của nữ tử: “Nói cái gì mà cười vui vẻ như vậy?” Hắn đẩy cửa vào, ôn nhuận mở miệng.

Chính xác mà nói thì trong phòng chỉ có một mình Tinh phi nói mà thôi, Thiên Dao vẫn luôn mang biểu tình lạnh nhạt.

“Thần thiếp cùng tỷ tỷ đang nói mấy chuyện thú vị, nào biết hoàng thượng đã tới rồi.” Tinh phi mỉm cười đứng dậy, một cái nhú mày một nụ cười cũng lộ ra phong tình quyến rũ. Nàng cũng chỉ có lúc ở chỗ Thiên Dao mới có thể gặp được vương vài lần. Chính cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, nàng nghĩ, chỉ cần có quan hệ tốt với Thiên Dao, quen thuộc dần dần với đế vương, một ngày nào đó cũng có thể thân cận với hắn. Nhớ năm đó, mẫu phi nàng đạt được sủng hạnh của phụ vương, chính là dùng phương pháp này.

Thiên Dao lười biếng tựa bên giường quý phi, neho đôi mắt đẹp, đợi hắn đến gần chỉ hơi héch mí một chút, trong lòng lại như có chút giận dữ. Cũng là già và nhau một đêm, dựa vào cái gì mà nàng toàn thân mệt mỏi, hắn lại sáng khoái tinh thần, lại còn có thể vào triều buổi sáng. Khác biệt giữa nam nữ quả nhiên là trời định lúc sinh.

“Vốn tưởng nàng vẫn còn ngủ say, tinh thần ngược lại khác với trăm dự đoán rất nhiều.” Hắn cười, ngầm có ý ám muội.

Tinh phi ngồi ngay ngắn một bên, lúc nhìn thấy vết hôn nông sâu trên cằm cổ Thiên Dao thì bất luận thế nào cũng không cười nổi rồi. Từ khi đế vương bước vào trong mắt chỉ có Thiên Dao, ngay cả một ánh mắt cũng keo kiệt không cho nàng.

“Dao phi tỷ tỷ sợ là bị hoàng thượng giày vò muốn chết rồi, cái gọi là ân huệ hậu cung cùng hưởng, hoàng thượng cũng không thể để một mình tỷ tỷ vất vả”. Lựa trắng trong tay Tinh phi khẽ che khóe môi, cười có chút miễn cưỡng.

Sắc mặt Thiên Dao vẫn lạnh nhạt như cũ, mi tâm theo bản năng nhíu lại, bốn chữ ‘ân huệ cùng hưởng’ này nàng nghe có chút chói tai. Bất kỳ biến hóa cảm xúc nào của nàng đương nhiên đều không thoát khỏi ánh mắt Sở Diễm, hắn lạnh lùng liếc Tinh phi một cái, nhạt giọng nói. “Lời nàng nói hình như hơi nhiều.”

“Thần thiếp bất quá là muốn phân ưu cùng tỷ tỷ mà thôi.” Tinh phi rút rờ mở miệng, bộ dạng có phần ủy khuất. Nàng vốn là mỹ nhân, kết hợp với bộ dạng khổ sở động lòng người này, ai nhìn thấy cũng sẽ thương tâm vài phần nhưng Sở Diễm lại không chút động tĩnh nào.

“Nàng nếu như có tâm đã không đến nơi này khoắc lác, làm cho Thiên Dao không thể nghỉ ngơi.” Lời này nói ra rõ ràng là có ý đuổi người.

Tinh phi mặc dù không cam lòng nhưng cũng hiểu được tiến lùi. Vì thế, lúc thị nữ nâng người đứng dậy liền cúi người thi lễ với Sở Diễm cùng Thiên Dao. “Vạy thần thiếp không quấy rầy hoàng thượng cùng tỷ tỷ nói chuyện, xin được cáo lui trước. Ngày khác, muội trở lại thăm tỷ tỷ là được.”

Tinh phi đi rồi, thị nữ Yêu Nguyệt cũng thức thời dẫn cung nhân ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Thiên Dao và Sở Diễm. Hắn duỗi cánh tay ra ôm nàng vào lòng, nàng lười biếng tựa vào trong ngực hắn, vẫn không có tinh thần như cũ.

“Xem ra là mệt lắm hả?” Hắn lại nhẹ cười, cúi đầu hôn nhẹ lên làn môi mềm mại của nàng.

“Thiên Dao đương nhiên không có thể lực tốt như hoàng thượng, hậu cung ba ngàn mỹ nữ, hoàng thượng đều có thể hưởng thụ.” Nàng chanh chua mở miệng.

Ý cười trên môi Sở Diễm càng sâu, hắn thích bộ dáng nàng khi ghen, ít nhất, khiến hắn cảm giác được nàng còn để tâm, so với Dao Nhi thờ ơ, băng băng lạnh lùng như trước làm hắn yên tâm hơn rất nhiều. “Có một mình nàng ta đã đau đầu lắm rồi, những người khác ta không có phúc hưởng thụ. Nàng nếu như sợ mấy nàng ta quấy rầy thì để các nàng ta không thể bước vào Vị Ương cung nửa bước, có được không?”

“Ừm.” Thiên Dao ừ ỏi đáp lại, cánh tay mềm mại vòng trên eo hắn, đôi mắt lại mệt mỏi nhắm lại.

“Vạy tối nay, vi phu vẫn ở phòng nàng qua đêm, có được không?” Hắn thử thăm dò hỏi.

“Ngủ lại thì được, nhưng không được cùng giường với ta.” Mí mắt Thiên Dao cũng không có mở lên, ngữ điệu cũng cực kỳ miễn cưỡng. Kỳ thật, ngủ cùng giường không sao cả, chỉ cần đừng đụng vào nàng là được. Nàng không chịu nổi lần qua lộn lại cả đêm.

Mà Sở Diễm mặc dù bị cự tuyệt, lại hiển nhiên chưa từ bỏ ý định, bàn tay ôn nhu cọ cọ lên hai gò má nàng, “Ngoan, tối nay chỉ muốn ôm nàng ngủ mà

thôi. Huống chi, hôn sự của Đỗ Tử Mặc, lúc lâm triều ta không để ý đến sự phản đối của Hộ bộ thượng thư văn hạ thánh chỉ. Ta vì nàng mà đắc tội với người, cũng phải bồi thường cho ta chút mới được chứ.”

Nữ tử trong lòng mơ mơ màng màng đáp lại, đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Mà vào đêm Thiên Dao mới biết lời nam nhân nói tuyệt đối không thể tin. Cái gì mà chỉ muốn ôm nàng ngủ mà thôi. Lúc ôm lấy nàng bàn tay cũng bắt đầu không ngoan ngoãn, bàn tay ấm áp của hắn luồn vào cổ áo nàng, ngứa quen đường cũ, đầu ngón tay gầy vấy áo đơn nhạt trên người nàng, nàng cự quạ không cho hắn đụng chạm, hắn lại một bộ dáng ủy khuất, an phận được một lúc lại ngọ nguậy.

Hắn đè nàng dưới thân, lúc này, ngay cả màn dạo đầu cũng không làm, trực tiếp kéo ra quần lót trong của nàng.

Thiên Dao đêm qua bị hắn giày vò một đêm, lại mơ mơ màng màng ngủ cả ngày, cũng không hồi sức được, lúc này dường như không thể phản kháng, chỉ có thể tùy hắn muốn làm gì thì làm. May mà hắn cũng coi như còn lương tâm, cũng không điên cuồng như hôm qua vậy.

Hoan ái xong, hắn ôm nàng vào trong lòng, Thiên Dao nằm trong lòng hắn thở dốc, ngữ điệu nói ra yếu ớt lại mang theo chút oán giận, “Quân vô hí ngôn, chàng vậy mà lừa gạt ta, lần sau cũng không thêm tin chàng.”

Sở Diễm cười nhẹ, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng vì giận dữ mà đỏ lên của nàng, “Trước mặt nàng, ta không phải quân, đương nhiên cũng không có lời ‘quân vô hí ngôn’ này. Phu thê dân gian không phải thường nói lừa bời vì yêu sao.”

“Nếu như tình yêu của chàng không phải lúc nào cũng dùng phương pháp này để biểu đạt, Thiên Dao có lẽ sẽ dễ tiếp nhận hơn chút.”

“Ồ? Vậy Dao Nhi cảm thấy nên dùng phương thức gì? Đối thủ tư thế một lần, vì phu cũng tình nguyện phối hợp.” Sở Diễm ra vẻ không biết hỏi.

“Chàng... háo sắc.” Thiên Dao buồn bực, một lúc sau mới phun ra câu này.

Sở Diễm cười sáng khoái, ôm nàng vào lòng, không lâu sau hai người liền ngủ thật say.

Tiết Trung Nguyên hôm đó, trong cung cũng giăng đèn kết hoa. Thiên Dao khoanh tay đứng ở trong vườn, bốn hướng trên đầu là cả một khoảng trời, mặc dù có mây bay qua nhưng cũng trong rất nhiều.

“Mẫu thân.” Phía sau truyền đến giọng nói tĩnh lặng nhàn nhạt của Quân Ninh. Hôm nay, y mặc măng bào màu bạc, tuy tuổi nhỏ cũng đã cao quý bức người. “Mẫu thân đang nhìn gì thế?” Y ngửa đầu, nhìn theo ánh mắt nàng, ngoại trừ trời xanh mây trắng, thỉnh thoảng thấy vài con chim bay, không còn gì khác.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy có chút ngột ngạt, muốn ra ngoài đi dạo.” Thiên Dao dịu dàng đáp lời.

“Vậy Ninh Nhi bồi người đến Ngự hoa viên ngồi một chút, chỉ là lúc mùa thu đã tàn, hoa mai chỉ mới ra nụ, chỉ sợ không có cảnh trí gì.”

Thiên Dao trầm thấp cười, ánh mắt hiện lên một tia giảo hoạt, “Ninh Nhi, chúng ta xuất cung đi, hội đèn lồng tối nay nhất định cực kỳ náo nhiệt.”

“Nhưng mà, phụ hoàng...” Mi tâm Quân Ninh hơi nhíu lại.

“Hóa ra Ninh Nhi cũng có người e ngại nha.” Thiên Dao cân nhắc cười, nắm lấy tay y, “Trở về trước thời gian cấm cung, hắc hắc sẽ không phát hiện.”

Quân Ninh bắt đầu dĩ nhiên vai, cực kỳ rõ ràng, mẫu thân y là đang lừa mình dối người. Phụ hoàng lúc rảnh rỗi đều giờ giờ phút phút vào Vị Ương cung, có vấn đề gì hay ngay cả tấu chương cũng dọn vào, bọn họ lên ra ngoài không bị phát hiện mới là lạ.

Dùng yêu bài của Đông Cung xuất cung không khó. Mẫu tử hai người thay một bộ thường phục, ngồi trong xe ngựa lắt lư.

“Chủ tử muốn đi đâu?” Ngoài xe, xa phu lên tiếng hỏi.

“Bờ sông ven thành.” Quân Ninh nhàn nhạt đáp lại một câu, trong tay tùy ý lật một bản binh thư. Mẫu thân muốn hồ nháo y cũng chỉ đành theo cùng. Từ trước đến nay, mức độ sùng nịch Thiên Dao của Quân Ninh không hề thua kém Sở Diễm.

Đối diện, Thiên Dao nheo nheo mắt đẹp, đầu ngón tay tùy ý vén một góc màn xe, nhẹ nhàng xem phong cảnh ngoài cửa sổ. Hoàng cung cho dù tốt chung quy cũng không so được sự tự do bên ngoài.

Xe ngựa thẳng một đường rọt cuộc cũng dừng lại bên bờ sông ven thành, Quân Ninh nhảy xuống xe ngựa sau đó nâng Thiên Dao xuống. Hai bóng dáng một lớn một nhỏ đi dạo bên bờ sông ven thành, vừa đúng lúc đèn rực rỡ mới lên, du thuyền hoa trên bờ sông, dọc bờ hàng loạt đèn dầu, chiếu đêm tối cũng sáng như ban ngày. Gió bên sông nhẹ thổi qua làm tung bay làn tóc như thác nước của Thiên Dao, nàng đứng ở ven bờ, khẽ ngửa đầu, hai tay chậm rãi mở ra. Cách đó không xa trên tầng nhà cao cao truyền đến tiếng ca như có như không, như mộng như ảo.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 268: Yêu và có được (1)

“Ninh Nhi, con có cảm nhận được cảm giác tự do không?”

Quân Ninh khoanh tay đứng bên cạnh nàng, áo choàng màu xanh lơ, vạt áo khẽ di động. Y nhìn nàng, mắt phượng mỉm cười, lời nói ra khỏi miệng lại mang chút trào phúng, giống như hắt một gáo nước lạnh vào người nàng. “Cảm giác tự do không cảm thấy được, thấy người theo đuôi trái lại không ít. Mẫu thân vẫn nên suy nghĩ cẩn thận sau khi hồi cung phải giải thích thế nào với phụ hoàng đi.”

Thiên Dao bị y trêu chọc, nhún nhật hừ một tiếng, xoay người đi đến hướng cách đó không xa. Hội chùa cực kỳ náo nhiệt, trong đám đông nháo nhác, bóng dáng trắng tuyết của Thiên Dao vẫn cực kỳ chói mắt, thế nên cho dù Quân Ninh cách nàng rất xa vẫn có thể dễ dàng đuổi theo kịp nàng. Huống chi, đối với an nguy của nàng, y không lo lắng. Ấm vệ đều ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, lại không thời khắc nào không đi theo, cùng một sai phạm, Sở Diễm sẽ không lặp lại lần thứ hai.

Thiên Dao thoải mái đi dạo, trước mỗi quầy hàng đều dừng lại, cảm thấy rất mới mẻ với nhiều món đồ, vừa đi vừa mua vừa chơi, nhưng không được bao lâu liền tiện tay vứt đi. Quân Ninh đi theo sau nàng, biểu tình dù bất đắc dĩ lại không có chút nào không kiên nhẫn.

“Ninh Nhi con xem, mấy cái mặt nạ này thật thú vị.” Thiên Dao tiện tay lấy một cái mặt nạ dạ xoa đeo lên mặt, lúc lắc cái đầu với Quân Ninh. Quân Ninh vẫn mang biểu tình bình lặng như cũ, lấy bạc từ trong tay áo đưa cho ông chủ.

Thiên Dao đeo mặt nạ đi về phía trước vài bước, trong đầu lại đột nhiên hiện lên vài hình ảnh vụn vặt, cực kỳ rõ ràng, nhưng không thể liên kết lại thành hình.

Mặt nạ, tộc nhân Tây Lăng, nam tử ở bên cạnh, còn có... Thiên Dao dùng lực gõ gõ trán, cố gắng muốn nhớ lại gì đó, đầu lại đau muốn nổ tung.

“Mẫu thân, làm sao vậy?” Quân Ninh lo lắng đỡ lấy nàng.

“Đầu, đau đầu quá.” Thiên Dao kéo mặt nạ xuống, tiện tay vứt ở một bên.

Có xe ngựa trùng hợp chạy ngang qua hai người, xe ngựa cực kỳ hoa lệ, một góc màn xe khẽ nhấc lên, lộ ra một khuôn mặt quyền rũ phong tình, làn môi mấp máy, giọng nói trầm thấp, “A Dao.”

Thiên Dao theo giọng nói nhìn lại, mắt đối mắt với nữ tử, mơ hồ có chút quen thuộc nhưng trong trí nhớ lại hoàn toàn trống rỗng.

Đây là xe ngựa phủ Hữu tướng, nữ nhân trong xe chính là ca cơ Cẩm Sát đứng đầu bảng của Xuân Phong lâu. Dưới sự nâng đỡ của người hầu, nàng chậm rãi đi ra, theo sau đó là Hữu tướng Nam Cung Mạc. Lúc hắn nhìn thấy hai người Thiên Dao cùng Quân Ninh, trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc, sau đó cúi người hành lễ. “Vi thần tham kiến...”

“Nam Cung thúc thúc không cần khách sáo, ta cùng mẫu thân chỉ là ra ngoài giải khuây mà thôi.” Quân Ninh đột nhiên đưa tay ngăn lại cánh tay sắp hạ thấp của hắn, mở miệng ngắt lời.

Nam Cung Mạc sững sờ, chỉ thấy khoe môi Quân Ninh giương cười, ý cười lại không đạt tới đáy mắt, cơ hồ không có khác biệt gì với phụ hoàng y. “Vâng.” Hắn theo đó phối hợp.

“Thiên Dao từng bị bệnh, rất nhiều chuyện cũ đều đã không nhớ được, nói vậy tỷ tỷ từng là cố nhân của Thiên Dao.” Thiên Dao mỉm cười với Cẩm Sát, đối với nàng cực kỳ thân thiết.

Mặt Cẩm Sát không đổi sắc, nụ cười vĩnh viễn biểu đạt con người, nàng lưu lạc phong trần hơn mười năm, sớm đã xem nhẹ toàn bộ. “Chuyện cũ bất quá là nhất thời, nhớ hay không đều không còn quan trọng. A Dao coi như hôm nay chúng ta mới quen biết đi. Hôm nay trùng hợp hẹn với Nam Cung đại nhân, không bằng muội muội cùng đến lầu các của ta ngồi một chút, vừa khéo Lâm Thủy các là nơi ngắm phong cảnh tốt, huống hồ, nhiều người cũng náo nhiệt hơn.”

“Thịnh tình của tỷ tỷ, Thiên Dao đương nhiên tòng mệnh.” Thiên Dao khẽ cúi người, đối với hai người lại không có mấy may phòng bị. Nếu chỉ có một mình Cẩm Sát nàng có lẽ vẫn có chút nghi ngờ, dù sao nàng cũng đã không nhớ được nàng ấy rồi. Nhưng có Nam Cung Mạc ở đây thì không có gì lo lắng, dù sao, hắn là thừa tướng đương triều, ví như Quý phi nương nương xảy ra chuyện gì ngay trước mắt hắn, hắn có mấy cái đầu cũng không đủ chặt. Dù gì hội chùa cũng đã dạo khá rồi, không bằng theo bọn họ kiểm gi ẩm uống.

Lúc xe ngựa chậm rãi dừng trước Xuân Phong lâu, sắc mặt Quân Ninh liền thay đổi vài phần. Quý phi đương triều cùng thái tử công khai đi dạo kỹ viện, nếu lan truyền ra ngoài, mặt mũi Đại Hàn hoàng triều để ở đâu, mặt mũi phụ hoàng y để chỗ nào chứ.

Lâm Thủy các của Cẩm Sát trái lại cực kỳ an tĩnh, cơ hồ rời xa tiếng động ồn ào của trần thế. Đây ra song cửa sổ khắc hoa chạm rồng chính là bờ sông ven thành mệnh mông vô bờ. Cẩm Sát ôm đàn tỷ bà, trầm thấp hát một khúc ‘Hậu đình hoa’. Thân thể Thiên Dao lười biếng dựa bên khung cửa sổ, hai tay ôm ngực, cực kỳ thích ý nghe khúc thường trà.

Trên bàn là mấy món ăn tinh xảo, một bình Nữ Nhi Hồng ngon nhất, Quân Ninh ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn, tuần nhan trầm lãnh. Nam Cung Mạc không có hứng trí như lúc tối, khúc nghe ở trong tai chỉ cảm thấy ồn ào. Ánh mắt vô ý hữu ý rơi trên người Thiên Dao, bóng lụa trắng phiêu miểu chiếu

xuống, không lúc nào không khiêu khích tâm hấn. Chung quy quân thần khác biệt, Nam Cung Mạc cũng không dám quá mức phóng túng.

Khúc nhạc kết thúc, Cẩm Sát đặt tỳ bà trong lòng xuống, khẽ mở miệng, “Không biết A Dao còn nhớ rõ cảm nghệ hay không, ngày đó muội đàn một khúc ‘Hồng nhan thán’, quả nhiên là một khúc chỉ có trên trời, nhân gian khó mà nghe thấy.”

“Thiên Dao không nhớ rồi.” Nàng mỉm cười đáp lời, giống như vô ý, ánh mắt lại rơi bên ngoài cửa sổ mờ mịt. Nàng cực kỳ chắc chắn nàng nhất định đã từng tới chỗ này.

Cẩm Sát lắc đầu bật cười, lại nói, “Muội muội ngày đó trốn ở chỗ ta chờ người thương đến, mà mỗi ngày đều đàn một khúc, xa xôi oán trách, nghe đến ta cũng thấy đau lòng. Hiện giờ quên được cũng tốt.”

Thiên Dao đối với chuyện quá khứ không hề chấp nhất, chỉ nhàn nhạt cười, cảm xúc không có chút gợn sóng nào. Ngược lại Nam Cung Mạc ở một bên giống như có vẻ đắm chiêu. ‘Người thương’ trong miệng Cẩm Sát ngụ ý là người nào? Nghe nói, lúc Cảnh Khang đề vẫn còn là thái tử, Dao phi đã là chính phi của hắn, nếu không phải vì Thảm gia toàn tộc bị tru di, hiện giờ, nàng cũng danh chính ngôn thuận lên ngôi hoàng hậu rồi.

“Nam Cung đại nhân cùng vị tiểu công tử này vì sao đều không đụng đũa? Chẳng lẽ ghét bỏ đồ ăn của Xuân Phong lâu ta không thể ăn sao?” Cẩm Sát che miệng cười, đứng dậy đi đến bên cạnh Nam Cung Mạc, bàn tay ngọc cầm bầu rượu bạch ngọc lên, rót đầy một ly cho hắn, lại cũng rót cho mình một ly.

“Cẩm Sát kính Nam Cung đại nhân một ly, chúc đại nhân quan vận hanh thông, càng tiến một bước.” Cả thân người mềm mại của Cẩm Sát dựa sát về phía Nam Cung Mạc, ngửa đầu uống cạn kính trước.

Khóe môi Quân Ninh giương cười, đầu ngón tay tùy ý nghịch nghịch cốc trà trước mặt, nhạt giọng mở miệng, “Nam Cung thừa tướng đã là dưới một người trên vạn người, càng tiến một bước này... chẳng lẽ là muốn phong vương thưởng tước sao?”

Nhất thời, Nam Cung Mạc chỉ cảm thấy ly rượu trong tay nặng ngàn cân. Cẩm Sát bất quá chỉ nói một câu khách sáo không có ý gì, nhưng nghe trong tai người hoàng gia đã không phải là một việc như thế rồi. “Điện hạ...”

Quân Ninh mỉm cười gượng tay ra ngăn lại lời hắn nói tiếp, “Nam Cung thừa tướng không cần lo lắng, bôn vương chẳng qua thuận miệng nói đùa mà thôi.”

“Một câu đùa này của tiểu công tử thật là dọa sợ nô gia.” Cẩm Sát cười tươi, không chút dấu vết phá vỡ cục diện đang căng co. Thân phận Thiên Dao nàng biết, mà người tự xưng bôn vương này, hải tử khuôn mặt lạnh lùng cũng không khó đoán ra thân phận.

“Ninh Nhi, hiếm khi ra ngoài một chuyến, lại nghiêm túc như vậy, làm mất hứng Nam Cung thừa tướng, vậy là mẫu tử chúng ta không phải rồi.” Thiên Dao mỉm cười, bước chân nhẹ nhàng như sen đến bên cạnh Quân Ninh, cầm lấy đũa bạc gấp chút thức ăn vào đĩa của Quân Ninh, “Hôm nay Nam Cung thừa tướng làm chủ, Thiên Dao không khách khí nữa.”

“Vi thần không dám.” Nam Cung Mạc chấp tay đáp lại, trên trán đã lấm tấm một tầng mồ hôi lạnh, cũng không biết là thấp thỏm hay là lo lắng. Tóm lại trước mặt Thiên Dao, tất cả khí thế của hắn đều bị đè xuống, thậm chí cả thờ cũng không dám.

Thiên Dao cực kỳ thoải mái, ăn uống, ngắm hoa ngắm cảnh tới tận đêm khuya. Quân Ninh yên tĩnh ngồi ở một bên, trắng treo trên đỉnh đầu, y tựa hồ có thể tưởng tượng được dung mạo của lão tử nhà y lúc này đã khó coi đến cỡ nào rồi.

“Trời đã tối, Ninh Nhi, chúng ta quay về đi.” Thiên Dao mỉm cười cúi người, cáo từ hai người Cẩm Sát cùng Nam Cung Mạc. Nàng trái lại cảm thấy mình có chút không hiểu phong tình, nói vậy đứng đầu bảng Xuân Phong lâu tất nhiên một đêm ngàn vàng, nàng ở chỗ người ta đến tận nửa đêm, không biết có phải trả tiền hay không.

Hai người ra khỏi Xuân Phong lâu, Thiên Dao đang nghĩ ngợi khó mà ra ngoài được một chuyến, có phải nên đi chỗ khác dạo một lúc hay không, ngược mắt lên liền thấy xe ngựa dừng ngoài Xuân Phong lâu. Chiếc xe ngựa này không thể nói là hoa lệ, chỉ là xa phu đánh xe quả thực hơi cao quý một chút, thống lĩnh Ngự Lâm quân Xích Diễm, mà có thể để Xích Diễm làm xa phu, người ngồi bên trong xe ngựa có thể đoán được.

“Nô tài cung nghênh phu nhân cùng thiếu gia trở về, gia ở trong xe chờ đã lâu.” Xích Diễm chấp tay tiến lên phía trước nói.

Thiên Dao xấu hổ khẽ ho hai tiếng, chỉ thấy Quân Ninh đã tiến lên trước dẫn đầu đến trước xe ngựa, bàn chân nhỏ đi thong dong, hiển nhiên không muốn đi vào nghe mắng.

“Phu nhân, mời.” Xích Diễm cung kính lại nói.

Thiên Dao cắn chặt răng, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Nghĩ đến đây liền vén màn xe chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269: Yêu và có được (2)

Bố trí trong xe cực kỳ đơn giản, thảm lông cáo mềm mại trải trong xe, cực kỳ ấm áp, Sở Diễm lười biếng tựa vào góc xe, đang chăm chú lật xem quyển sách trên tay, ngay cả tư thái lật sách cũng không khác biệt gì với tiểu tử Quân Ninh kia.

Thiên Dao không nói không rằng, lặng lẽ ngồi xuống đối diện hắn, kéo áo choàng lông chồn nhưng khoác lên người, khép hờ mắt lại. Xe ngựa bắt đầu lắc lư tiến về phía trước, nam tử đối diện rốt cục mở miệng phá vỡ im lặng. “Dao Nhi không có gì muốn nói với ta à?”

Thiên Dao khẽ bĩu đôi môi đỏ lên nói, “Không phải chỉ là xuất cung chơi một chút thôi sao, chẳng lẽ hoàng thượng muốn xử ta tội chết mới được!” Mặc dù chột dạ, cũng phải giả vờ tràn đầy khí thế.

Lúc ám vệ hồi báo, mẫu tử Thiên Dao theo Nam Cung Mặc cùng tiến vào Xuân Phong lâu, hần nhất thời bốc hỏa, chỉ muốn lần này phải giáo huấn nàng một trận mới được. Nhưng lúc nàng thực sự ở trước mắt, bộ dáng yêu kiều mềm mại, đôi mắt lóe sáng còn lấp lánh hơn ánh sao trên trời, trong lòng chỉ cảm thấy ấm áp may mắn, lửa giận gì đều vút đi hết.

Sở Diễm bật cười, bất ngờ duỗi tay ra ôm nàng vào lòng, ngón tay thon dài khẽ mon man trên đôi môi mềm mại của nàng. “Ta quả là chiều hư nàng rồi, càng ngày càng không có chừng mực, cung quy rất nghiêm, cung phi một mình xuất cung là tội lớn. Từ khi Đại Hàn dựng triều tới nay, làm gì có cung phi nào dám làm càn như nàng.”

Thiên Dao khẽ cười, hai tay trườn lên cổ hắn, “Chỉ có thể nói là chàng may mắn hơn bọn họ rất nhiều, yêu rồi mới có thể dung túng. Tổ tiên Đại Hàn nhất định chưa từng yêu.”

Nghe nàng nói như vậy, Sở Diễm cảm thấy tim mình như được gì đó lấp đầy, cúi đầu xuống hôn lên làn môi đỏ hồng của nàng, triền miên không dứt. Gió nhẹ khẽ xóc lên một góc màn, ngoài xe là bờ sông ven thành tối tối cùng ánh sáng của đèn lồng.

“Nhớ lần đầu tiên ta gặp nàng, chính là trước Xuân Phong lâu, nàng chặn xe ngựa của ta lại.” Sở Diễm cười nhẹ, tựa hồ chìm vào hồi ức đẹp. Trên Thiên Sơn, hần bị mù hai mắt, trong thiên lao nàng chắt vật chịu không nổi, cơ hồ nhận không ra dung mạo. Nếu như xét kỹ, lần ở Xuân Phong lâu mới là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng lúc đó vẫn không tính thực sự là nàng.

Thiên Dao lại cười khúc khích trong lòng hắn, “Thiên Dao là tới bắt quả tang?”

Sở Diễm lắc đầu, cực kỳ nghiêm túc điểm lên chóp mũi nàng. “Là tới từ hôn.”

“Từ hôn?” Ánh mắt Thiên Dao tràn ngập khó hiểu, nhưng cái vừa nghĩ tới cũng cảm thấy hoang đường. Đế vương tương lai, tam cung lục viện, nàng cũng không phải nữ tử nguyên hầu hạ trượng phu cùng người khác. “Vậy chàng vì sao không đồng ý?”

“Sao nàng biết được ta cự tuyệt?”

Thiên Dao khẽ nở nụ cười, “Nếu như chàng đồng ý, ta hiện giờ có khả năng đang nằm trong lòng nam nhân khác, có lẽ, sẽ tự do hơn hiện tại, trời xanh mây trắng, chân trời góc biển tùy ta ngao du.”

Tự do, nam nhân khác, những từ này là từ Sở Diễm không thể chấp nhận được. Hắn có thể sùng ái nàng không chừng mực, lại không cho nàng được cái gọi là tự do, còn nam nhân khác, cả đời này, không, ngay cả đời sau cũng đừng nghĩ tới. Hắn không nói gì xoay người đè nàng xuống, mãnh liệt hôn lên môi nàng. Khác với nụ hôn lúc này, nụ hôn này mang theo trừng phạt bá đạo, cơ hồ hôn đến không thở nổi, nàng không ngừng vùng vẫy dưới thân hắn.

Sở Diễm hiển nhiên không có ý buông tha nàng, từ xương quai xanh của nàng hôn xuống dưới, hôn lên khuôn ngực mềm mại dưới áo lụa đơn bạc của nàng. “Sở Diễm...” Thiên Dao vùng vẫy thờ đốc, lại không chống lại được lực đạo của nam nhân trên người.

Sở Diễm đè nàng dưới thân, biểu tình tàn mạn tà mị, so với sự chật vật của nàng quả thực cực kỳ tiêu sái. Ngón tay thon dài của hắn khẽ miết qua lại trên gương mặt trắng nõn của nàng. “Nếu như không giáo huấn nàng một chút, quả thật vô pháp vô thiên rồi. Nhớ kỹ, đừng nói những lời ta không thích nghe, hậu quả, nàng tự biết.”

Thiên Dao nhủ mi nhìn hắn, đôi mắt trong suốt nhuộm tức giận. “Chàng trước kia cũng uy hiếp ta như vậy?”

“Uy hiếp?” Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, người có tư cách để hắn uy hiếp cũng chỉ có nàng thôi. Nam nhân đối với nữ nhân, ngay cả ham muốn chiếm hữu cũng không có, làm sao có thể gọi là yêu. Đáng tiếc, nữ nhân vĩnh viễn sẽ không hiểu: “Tùy ý nàng nói.”

“Sở Diễm, buông ta ra.” Nàng nằm trên tấm thảm lông cáo mềm mại, quay mặt không muốn nhìn hắn. Nam nhân này ngang ngược bá đạo, ưu điểm nên có của một đế vương hần lại không có chút nào.

“Buông ra? Chờ ta ngán tự nhiên sẽ thả nàng đi.” Sở Diễm thật sự bị thái độ lãnh đạm của nàng chọc tức mà không ý thức được, một chữ ‘ngán’ này lại đã thương người đến nhường nào. Hắn thô bạo nhắc lần vấy Thiên Dao lên, đau đớn khiến Thiên Dao theo bản năng run rẩy, thân thể cuộn lại, mà hần lại không cho phép nàng lùi bước, hai tay giữ chặt bả vai nàng, trong điên cuồng vẫn mang theo sự trừng phạt mãnh liệt.

Trong triều không một ngày yên ổn, hần ngồi ở vị trí cao cao tại thượng, cả ngày nhìn người ở dưới đầu đá nhau, cố gắng cân bằng lực lượng khắp nơi. Vừa phải quan tâm dân sinh để họ ăn no mặc ấm, bận đến không kịp thở, lại vẫn dành thời gian, dành hết tâm can đi đón nàng. Nàng vậy mà không biết tốt xấu còn nói với hắn về tự do và nam nhân khác.

Thiên Dao bắt lực chấp nhận sự chiếm lấy của hắn, hai tay nắm chặt thăm lồng cáo dưới thân, nước mắt theo mi mắt tuôn rơi. Sở Diễm nằm tựa đầu bên tai nàng, thấp giọng ní non, “Tốt nhất là nằm yên, Ninh Nhi của nàng có khi đang ở bên ngoài.”

Thiên Dao bắt lực nhắm hai mắt lại, dòng nước mắt chảy ra, nàng cắn chặt môi khiến máu tươi trào ra, mang theo mùi ngai ngái. Nàng không ảm ỉ, hồ nháo, cũng không vùng vẫy, chỉ chờ thời gian đi qua để có thể được giải thoát.

Lúc Sở Diễm muốn nàng cũng do tức giận, sau khi tỉnh táo lại mới phát hiện mình thật sự có chút quá đáng. Nàng bị hắn áp dưới thân như búp bê bị nghiền nát, trên mặt toàn là nước mắt, khóe môi nhiễm giọt máu tươi chói mắt.

“Dao Nhi.” Hắn đau lòng ôm lấy nàng, lộn xộn chỉnh lại y phục. Thiên Dao để mặc hắn ôm, vô cảm không mấy may đáp lại.

Lúc này, tốc độ xe ngựa chậm lại, Sở Diễm biết đã sắp tới cửa cung, nếu trở về như vậy, với tính tình Thiên Dao nhất định sẽ khóa trái mình trong Vị Ương cung, chỉ sợ gặp mặt nàng cũng khó khăn. “Xích Diễm, đi phủ tướng quân.” Hắn trầm giọng nói.

Hiển nhiên, hai người ngoài xe sừng sốt một lúc nhưng cũng không hỏi nhiều mà quay đầu xe ngựa.

Sở Diễm nửa ôm Thiên Dao tựa vào thành xe, đau lòng hôn lên môi nàng, mùi máu tươi ngai ngái càng làm trái tim hắn đau nhói. Sở Diễm nghĩ, hẳn thật là tên khốn nạn, lúc này sao có thể đành lòng giằng vò nàng như vậy. “Dao Nhi, thực xin lỗi, ta làm đau nàng rồi phải không? Nàng đánh ta mắng ta đều được, đừng khóc nữa, ta sẽ đau lòng.”

Thiên Dao cười châm biếm, hai chữ đau lòng từ miệng hắn nói ra sao lại nghe trào phúng đến vậy! Hắn không phải là người thích treo lời nói ngon ngọt trên bờ môi, nếu hẳn thật sự đau lòng cũng không ép buộc nàng hết lần này tới lần khác. “Chàng đi đi, ta không muốn nhìn thấy chàng.” Nàng hơi chua xót nói.

Sở Diễm cười trầm nhẹ, nàng đồng ý nói chuyện với hắn xem như sự tình chưa tệ như tưởng tượng. Hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên trán nàng, ngữ điệu thông thả dịu dàng, “Ninh Nhi vẫn ở bên ngoài, nàng đuổi ta ra như vậy về sau làm sao ta quản thúc được hài nhi.”

Thiên Dao tiếp tục im lặng, không để ý hắn nữa. Sở Diễm có chút luống cuống bắt lấy tay nàng vỗ lên mặt mình. “Ta biết ta sai rồi, Dao Nhi, nàng đánh ta mắng ta đi, chỉ cần đừng lạnh lùng như vậy. Nàng có biết ta sợ mất đi nàng nhiều thế nào, cái nàng muốn đều là tự do, ta không cho được, cũng không thể cho.”

Thiên Dao không vùng vẫy, tùy hắn nắm lấy cổ tay mình, mấy bạt tai đánh xuống trong lòng quả thật thoải mái hơn rất nhiều. Hai mắt vẫn rung rung nước, cảm giận trừng hắn.

“Hết giận chưa?” Hắn lại tiến lại, hôn lên nước mắt nàng, mùi vị mặn chát kích thích cảm quan.

“Đừng đụng vào ta.” Thiên Dao né người tránh cái ôm của hắn, cuộn thân thể thành một cục tròn ở góc xe.

“Được, ta đảm bảo, cái nàng không muốn ta sẽ không ép nàng.”

Thiên Dao im lặng một hồi, mới thấp giọng hỏi: “Chàng muốn đưa ta đi đâu?”

“Phủ tướng quân, nhà mẫu thân nàng.” Sở Diễm nhẹ giọng trả lời, bộ dạng nàng rụt rè, hắn giang tay ra lại dừng ở không trung.

Lại là im lặng, mặc dù nàng không nhớ rõ nhưng mấy ngày nay cũng ít nhiều nghe thấy chuyện tình năm đó từ trong miệng cung nhân. Năm đó, nàng còn là thái tử phi của Sở Diễm, cả Thâm gia phạm trọng tội bị xử tử, chỉ trong một đêm máu chảy thành sông.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại bên ngoài phủ tướng quân, ngoài xe truyền đến tiếng Quân Ninh: “Mẫu thân.”

Thiên Dao cố gắng lau đi nước mắt trên má, cật lực hoạt động thân thể nhưng váy áo trên người nhăn nhúm, thậm chí vài chỗ còn bị Sở Diễm thô bạo xé nát, nàng nhột nhột cứng ngắc tại chỗ.

Sở Diễm lẳng lặng thở dài, cời ngoại bào ra khoác lên người nàng, không chút phân trần bồng nàng lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 270: Kiệt tác

Toàn bộ trong phủ tướng quân đối với Thiên Dao vừa xa lạ vừa quen thuộc. Sở Diễm ôm nàng bước nhanh vào, mỗi một nơi đi qua, trong đầu Thiên Dao lại hiện lên chút mảnh ghép mơ hồ, nhưng bất luận nàng cố gắng thế nào cũng không thể ghép chúng lại thành hình.

Hai người Quân Ninh và Xích Diễm theo sát phía sau, Dao phi y phục không chỉnh tề được để vương ôm xuống khỏi xe ngựa, người sáng suốt đương nhiên không khó đoán ra chuyện gì vừa mới xảy ra trong xe ngựa. Chỉ là, cũng không ngờ đến, chỉ trong đoạn đường ngắn để vương và Thiên Dao chỉ vì một câu nói mà nảy sinh ngăn cách.

“Thẩm Đông Thần tham kiến hoàng thượng, tham kiến Dao phi nương nương.” Phu thê Thẩm Đông Thần cùng Lam Hình đương nhiên không thể tưởng tượng được để vương và Dao phi đêm khuya sẽ đến, vội vàng dậy tiếp giá. Nhìn thấy muội muội an tĩnh rúc trong lòng Sở Diễm, hắn cũng coi như an tâm rồi. Ngày đó, Thiên Dao bị Sở Hạo uy hiếp, Văn Tuệ bị hấn hưu, nghĩ đến tỷ đệ Huệ Nhi còn nhỏ mới để cho nàng ấy ở bên phòng trắc phúc tấn ở sùan đông trong phủ tướng quân, nhưng cũng bị giam cầm ở đó. Huệ Nhi thỉnh thoảng sẽ ôm đệ đệ đi gặp nàng, nhưng không cho phép được ở lâu.

“Vẫn là phiên Thẩm phu nhân tìm cho Dao Nhi của trăm một kiện y phục.” Sở Diễm ra tiếng phân phó, Lam Hình đương nhiên là không dám thất lễ, vội vàng đứng dậy dẫn Thiên Dao đi vào trong viện.

Nàng mới được gả vào phủ tướng quân không lâu, may mà cửa hồi môn lúc đó còn rất nhiều váy áo mới tinh, chỉ là không có màu trắng, chỉ có thể chọn một bộ màu sắc nhẹ nhàng cho Thiên Dao thay.

Thiên Dao nói cảm ơn, thay xong y phục liền ngồi trong nội viện cùng Lam Hình thưởng trà nói chuyện phiếm. Lam Hình là tâm phúc của Sở Diễm, đương nhiên không dám lăm lòi, đối với chuyện tình Thẩm gia chỉ hàm hồ suy đoán, bất quá chỉ nói một câu, “Lam Hình gả vào Thẩm gia mới được một thời gian, cũng không rõ lắm.”

“Cô cô.” Một giọng nói non nớt phá vỡ im lặng, Huệ Nhi đẩy cửa vào, như chú chim non nhào vào lòng Thiên Dao, bụm miệng lại chưa cất tiếng đã ôm nàng khóc rống lên: “Cô cô, Huệ Nhi cho là sẽ không còn gặp được người nữa rồi.”

“Vị này là?” Thiên Dao nghi hoặc hỏi.

“Là nữ nhi của tướng quân, theo lý nên gọi nương nương một tiếng cô cô.” Lam Hình nhân nhặt mở miệng.

Thiên Dao cười, lấy khăn tay ra lau nước mắt cho Huệ Nhi, “Đứa nhỏ này, đang êm đẹp khóc cái gì.”

Đôi bàn tay Huệ Nhi ôm chặt lấy vòng eo Thiên Dao không rời, một lúc sau mới mở miệng: “Huệ Nhi rất nhớ cô cô, cô cô, người có thể đi dạo trong viện với con không?”

Chưa đợi Thiên Dao đáp lại, Lam Hình đã mở miệng khiển trách nhẹ một câu, “Huệ Nhi không được hồ nháo.” Nàng đương nhiên hiểu rõ trong lòng Huệ Nhi đang tính toán gì.

Mà Huệ Nhi cũng không để ý đến nàng, chỉ là hai mắt rưng rưng, đáng thương nhìn Thiên Dao, làm nũng lắc lắc cánh tay nàng, bộ dáng ngây thơ lại khiến người ta không đành lòng cự tuyệt.

“Được rồi, cô cô sẽ cùng con đi dạo trong viện một chút.” Thiên Dao dặt bàn tay nhỏ của Huệ Nhi đứng dậy đi ra ngoài.

“Nương nương...” Lam Hình còn muốn nói gì đó lại bị Thiên Dao ngăn lại.

“Không sao, ta chỉ đi theo nàng loanh quanh một chút, rất nhanh sẽ quay lại.”

Huệ Nhi đương nhiên muốn dẫn Thiên Dao đến phòng trắc phúc tấn ở sùan đông của Văn Tuệ. Nơi này cực kỳ thanh lạnh, ngay cả một nha đầu bà tử cũng không có. Trong phòng ánh nến mờ ảo, nữ tử mặc dù quần áo vải thô nhưng bộ dáng cực kỳ xinh đẹp. Nàng ngồi bên bàn, vừa khóc vừa may y phục.

“Nàng là?” Thiên Dao nhíu mi hỏi.

Huệ Nhi kim nén, nước mắt lưng tròng. “Cô cô thật sự không nhớ sao? Bà là mẫu thân của con.” Huệ Nhi nghẹn ngào, đại khái nói qua chuyện ngày đó Văn Tuệ vì cứu Huệ Nhi khiến Thiên Dao bị rơi vào tay Sở Hạo.

Thiên Dao im lặng một lúc, trong lúc này lại không nói nên lời cảm giác trong lòng thế nào. Nhưng điều nàng có thể khẳng định, đối với người phụ nữ đáng thương Văn Tuệ này, nàng không chút oán trách.

“Cô cô, người cầu xin phụ thân bỏ qua cho mẫu thân có được không? Đều là lỗi của Huệ Nhi, cô cô trừng phạt Huệ Nhi đi, mẫu thân thực sự đáng thương. Từ ngày bà vào nơi này, ngày nào cũng khóc, mắt sắp hư luôn rồi.”

Thiên Dao khẽ than, đưa tay vuốt ve đầu Huệ Nhi, “Đi nói với phụ thân con, nói ta bị thương, để người tới nơi này tìm ta.”

Huệ Nhi chớp chớp mắt, rất nhanh đã hiểu ý Thiên Dao, vui mừng chạy ra ngoài.

Chỉ một lúc sau, Thẩm Đông Thần đã chạy qua, vẻ mặt lo lắng, thấy Thiên Dao không bị gì mới thoáng thở nhẹ ra. Lúc này lo lắng, giờ ngẩng đầu lên mới phản ứng kịp là mình bị lừa.

“Đây là chuyện giữa ta và nàng ấy, A Dao không cần bận tâm” Hắn có chút nóng nảy nói.

Thiên Dao nghiêng đầu nhìn vào trong phòng, trên song cửa sổ nửa mở chiếu xuống bóng dáng yếu ớt bất lực của nàng làm cho người ta không khỏi đau

lòng. “Rất nhiều chuyện trước đây Thiên Dao đã không nhớ rõ, đại ca hà tất phải chấp nhất. Tu trăm năm mới cùng chăn gối, đại tẩu vì huynh sanh con đường cái, mặc dù không có tình yêu thì cũng có tình thương mới đúng. Đại ca, vào thăm nàng chút đi.”

Thẩm Đông Thần chần chờ hồi lâu, sau cùng dưới sự thúc giục của Thiên Dao đẩy cửa vào.

Trong phòng, Văn Tuệ ngồi yên tĩnh trước bàn, cúi đầu cần đút sợi chỉ, gấp gọn gàng y phục mới may xong trong tay, sau đó xếp vào ngăn tủ. Trong lúc cửa tủ mở rộng, hắn nhìn thấy bên trong xếp ngay ngắn rất nhiều bộ y phục, có của nam tử, có của hài tử, mới tinh. Từng kiện này may xong lại cất đi, vĩnh viễn không có cơ hội đưa ra ngoài.

“Nàng...”

“Tướng quân hình như đi nhầm nơi rồi.” Văn Tuệ lãnh đạm mở miệng, lướt qua hắn trở về bên cạnh bàn, dùng kéo cắt bớt bắc đèn. Ánh lửa dưới cái chạm của nàng tí tách nhảy động, chiếu lên khuôn mặt trắng nõn dịu dàng của nữ tử, chỉ là sắc mặt nàng nhợt nhạt quá mức, bàn tay cầm kéo đã sưng đỏ.

Thẩm Đông Thần mới ý thức được, trời đã vào đông mà trong phòng nàng không có chút than hồng nào, lạnh như hầm băng, mà com nước của nàng đều tự mình phải làm. Văn Tuệ mặc dù không phải xuất thân danh gia vọng tộc nhưng thuở nhỏ cũng không phải lo cơm áo, chưa từng làm những chuyện như giặt đồ đốn củi.

Lúc hắn hưu thê, hắn đã từng cho nàng chọn lựa, một là rời đi, hai là bị giam cầm trong này. Nàng dường như không cần nghĩ ngợi mà chọn ở lại. Những thứ này là cái giá nàng phải trả, nàng chấp nhận thân nhiên như vậy.

Mấy năm phu thê, Thẩm Đông Thần không thể hoàn toàn vô tình với nàng, hắn côi cảm bảo, im lặng khoác lên vai nàng, lại bị nàng lạnh lùng đẩy ra. “Ta không cần tướng quân thương hại, nếu như không còn chuyện khác, tướng quân vẫn nên rời đi, hàn xá đơn sơ, không thể chiều đãi tướng quân.”

Thẩm Đông Thần ngẩn ngơ một lúc, cúi người nhặt áo choàng từ mặt đất lên, thuận tay đặt lên bên giường, đương nhiên cũng phát hiện trên chiếc giường nhỏ kia cũng chỉ trải chăn đơn bạc. Qua xuân thu miễn cưỡng còn chấp nhận được mưa lạnh, đổi lại là mùa đông, bất luận thế nào cũng không được. Nếu như hắn tiếp tục mặc nàng tự sinh tự diệt trong này, nàng căn bản sống không qua mùa đông này.

Hắn nghiêng đầu, ánh mắt chuyên chú nhìn bóng dáng mảnh mai kia. Trước đây, nàng ôn nhu thanh lịch, lại chưa từng nghĩ tới tính tình lại cao ngạo.

“Ngày mai ta phái người chuyển đồ của nàng về Lan Uyển, hài tử còn nhỏ không thể xa mẫu thân.” Hắn khẽ than một tiếng.

“Không cần, tướng quân đã có mỹ quyến như hoa ở bên, Văn Tuệ không muốn gây thêm phiền não.” Nàng cự tuyệt hoàn toàn. Kỳ thật ở trong đây cũng không có gì không tốt, ít nhất, nhắm mắt làm ngơ. Ngày đó, đích thật nàng có lỗi với Thẩm Thiên Dao, nhưng nàng làm mẹ, nàng không thể không làm vậy. Nếu như đã chấp nhận hậu quả, nàng bằng lòng chấp nhận bất kỳ sự trừng phạt nào.

Thẩm Đông Thần bất đắc dĩ thở dài, im lặng đi ra, nhưng đã thầm quyết định ngày mai sẽ đón nàng rời khỏi đây.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, Văn Tuệ đã ngã ngồi trên mặt đất thô ráp, hai bàn tay run rẩy ôm lấy cảm bào hắn để lại, khóc nức nở không ngừng. Nếu như đã vứt bỏ nàng, vì sao còn xuất hiện, vì sao còn cho nàng ấm áp?

Nàng căn bản không thể quên, sau khi Thiên Dao gặp chuyện không may, ánh mắt hắn nhìn nàng băng lãnh mà xa lạ. Ban đầu nàng bị giam ở đây, sốt cao ba ngày ba đêm không lui, nàng nghĩ rằng mình sẽ chết, liền để Huệ Nhi đi tìm hắn. Lúc ấy, chỉ nghĩ đến sẽ gặp mặt hắn một lần cuối, nhưng nàng chờ từ bình minh tới tối đen, từ tối đen tới bình minh, hắn vẫn không xuất hiện. Sau đó, phủ tướng quân lại pháo trúc náo nhiệt nghênh đón tân nữ chủ nhân, sau đó, nàng đã thật sự hết hi vọng.

Mặt khác, sau khi Thẩm Đông Thần tiến vào phòng Văn Tuệ, Thiên Dao đã rời khỏi sân viện. Mà chỗ cửa viện, đã thấy Sở Diễm khoanh tay đứng, ánh trăng thanh lạnh chiếu trên cảm bào màu xanh nhạt của hắn, tăng thêm vài phần cao quý. Nàng chăm chú nhìn hắn hồi lâu mới nhớ ra, chắc hẳn cho rằng nàng bị thương mới cùng Thẩm Đông Thần chạy qua.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271: Trả lại

“Ta, ta không bị thương.” Nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Sở Diễm cười, thân nhiên nói, “Ta biết.”

Sau đó lại là khoảnh khắc trầm mặc, hắn mới mở miệng lần nữa, “Chúng ta hồi cung đi, chuyện phu thê bọn họ, chúng ta không nhúng tay vào.”

Thiên Dao lạnh lùng hừ một tiếng, lại nói: “Thủ đoạn của hoàng thượng thông thiên, còn có việc gì chàng chưa nhúng tay vào. Gả quận chúa Lam Hình

chẳng lẽ không phải kiệt tác của hoàng thượng? Năm đó chuyện Thẩm thị nhất tộc mưu nghịch, hiện giờ hoàng thượng muốn trọng dụng Thẩm Đồng Thần, tự nhiên muốn an bài tâm phúc bên cạnh huyênh ấy.”

Sở Diễm bình tĩnh chăm chú nhìn nàng hồi lâu, mới than nhẹ, “Dao Nhi, có một số việc để ở trong lòng là được, nói ra, chỉ biết hại người hại mình.”

“Chẳng lẽ không nói ra thương tổn sẽ không tồn tại sao? Chỉ sợ ta cũng chỉ là một quân cờ cho chàng thao túng đại ca! Sở Diễm, chàng nói yêu ta, hóa ra, tình yêu của chàng chẳng qua chỉ là lợi dụng và đoạt lấy.”

Sở Diễm nheo mắt phượng lại, ánh mắt thâm thúy, thế nhưng lại không giải thích nửa câu. Hắn biết, giờ phút này cho dù hắn nói gì, nàng cũng sẽ không tin tưởng. “Nàng muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, đã canh năm rồi, theo ta hồi cung.” Không phải thương lượng mà là mệnh lệnh.

Sau khi hồi cung, quan hệ giữa hai người một lần nữa rơi vào bế tắc, Quân Ninh cũng cảm nhận được không khí khác thường. Chỉ là, y nhất thời đoán không ra điểm mấu chốt, thế là vẫn giống như trước, đọc sách, lật xem tấu chương, lúc rảnh thì ở cùng Thiên Dao và Khiết Nhi.

Khiết Nhi đã có thể bước đi chập chững, nghiêng ngả lão đảo, thường ngã sấp xuống, nhưng không bao giờ khóc, chỉ mím cái miệng nhỏ, bộ dáng cực kỳ ủy khuất. Lúc này, Thiên Dao sẽ ôm nàng lên, thương yêu hôn lên gò má trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Lúc Sở Diễm đến thăm hải tử, Thiên Dao sẽ tìm lý do né tránh, hai người gần như không ở cùng nhau. Vào đêm, Sở Diễm không trở lại, Thiên Dao cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại cảm thấy trong lòng vắng vẻ, giống như thiếu cái gì đó.

Đêm nay, An Thanh vương Sở Dục vào cung, không có thị vệ thái giám thông truyền, trực tiếp tiến vào Ngự thư phòng. Sở Diễm nhìn thấy hắn liền biết có việc, hơn nữa, tám chín phần là có liên quan tới Thiên Dao.

“Thất ca, Tư Đồ gia...”

“Ừm, ta biết.” Không đợi hắn nói xong, Sở Diễm đã ngắt lời, “Tư Đồ Phong bí mật nhập kinh đã không phải một hai ngày, không bao lâu nữa nên vào hoàng cung rồi. Không có Thiên Dao hiệp trợ, hắn muốn nghĩ cách cứu Sở Hạo chỉ sợ khó hơn lên trời. Lão hồ ly Tư Đồ Tẩn kia chỉ sợ sớm tính kế xong xuôi, không tiếc cuốn Thiên Dao vào trong.”

“Nếu Thất ca đã đoán được tâm tư Tư Đồ Tẩn, tự nhiên không thể để cho ông ta thực hiện được, buông tha Sở Hạo, tương đương thả hổ về rừng, ngày khác nhất định thành hậu họa.”

Sở Diễm lãnh đạm cười, trong mắt như xoáy nước cuốn sâu “Không, trăm đã sai người bỏ ám vệ trong Vị Ương cung đi.”

“Thần đệ ngu dốt, không biết hành động lần này của Thất ca có ý gì?”

Sở Diễm lại cười, ánh mắt rơi vào một góc, nhạt giọng nói, “Sở Dục, đệ có biết giải dược của vong tình thảo là gì không?”

“Thần đệ không biết.” Sở Dục chấp tay trả lời.

“Trẫm từng nhìn thấy trong một cuốn y thư cổ ghi lại: ‘Đoạn trường mới có thể tuyệt tình, tình thâm tận xương, làm sao có thể quên’.”

Sở Dục nhíu mi chăm chú nhìn, nhất thời lại không hiểu ra thâm ý trong đó, “Thần đệ ngu dốt, mong Thất ca chỉ giáo.”

Sở Diễm lại cười, ba phần đùa cợt bảy phần chua xót. “Muốn giải độc của hoa tuyệt tình, chỉ có đoạn trường thảo, đây chính là đoạn trường mới có thể tuyệt tình. Nếu muốn giải vong tình thảo, dùng máu của người hữu tình. Tình thâm tận xương, xâm nhập huyết mạch, lại làm sao có thể dễ dàng quên.”

“Máu tình nhân.” Sở Dục thấp giọng nói, một lát sau, kinh hãi nói, “Thất ca, không thể.”

“Ý trẫm đã quyết, không cần nhiều lời.” Sở Diễm nheo mắt phượng, ánh mắt thâm thúy ngưng tụ, “Chuyện Tư Đồ gia, đệ không cần nhúng tay nữa.”

“Thất ca muốn để mặc cho bọn họ?”

Sở Diễm cười, thân nhiên nói: “Trước khi bắt nên thả lỏng phòng bị.”

Trong Vị Ương cung, Thiên Dao tắm rửa thay y phục, sa y màu trắng như mộng như ảo. Mái tóc rối tung bên eo, lọn tóc dính nước sáng long lanh.

“Nương nương, trời lạnh, nô tỳ hâm canh tô yến cho người.” Yêu Nguyệt mỉm cười đi vào, trên tay bưng một chén canh ấm nóng.

“Ừ, trước đặt xuống đi.” Thiên Dao nhạt giọng trả lời.

Yêu Nguyệt nhíu mi tâm lại, lên tiếng nhắc nhở. “Nương nương, uống lúc canh còn nóng mới tốt”

“Ừ, ta biết rồi, người lui xuống trước đi.” Thiên Dao lại ảm giọng mở miệng.

Yêu Nguyệt khẽ cúi mình, sau đó xoay người, đột nhiên dừng lại nơi cửa, thân thể ngã thẳng xuống. Thiên Dao khẽ nghiêng mặt qua, thu hồi đầu ngón tay xanh miết. Một giọt nước sáng long lanh lăn từ trên người xuống chỗ Yêu Nguyệt.

“Nếu đã đến, vì sao không ra mặt?” Thiên Dao khẽ mở miệng đứng dậy, hơi hơi cúi đầu với lỗ hồng nơi góc tường, nhát giọng nói, “Thiên Dao bái kiến sư phụ.”

Hai bóng dáng từ trên xà nhà chậm rãi nhảy xuống, một nam một nữ, nữ nhân đương nhiên là U Minh cung chủ Tuyết Cơ, mà nam tử đó là Tư Đồ Phong. Sắc mặt Thiên Dao lạnh nhạt, hoàn toàn xa lạ với Tư Đồ Phong.

“Sở Hạo lần này đích xác có chút quá đáng, vong tình thảo dù sao cũng không tốt cho thân thể.” Tư Đồ Phong nặng nề thở dài, đưa tay muốn chạm vào đầu vai Thiên Dao lại bị nàng lảng lạng né tránh, cứng ngắc chock lát, buông cánh tay xuống, “A Dao, ta là đại ca muội.”

Thiên Dao im lặng không nói, ánh mắt nhàn nhạt rơi ở một bên, “Thực xin lỗi, ta không nhớ rõ.”

“Vay từ giờ trở đi hãy nhớ kỹ, A Dao, con họ Tư Đồ, không phải họ Thẩm. Phụ thân con là Định Viễn Hầu Tư Đồ Tần, hần là đại ca con Tư Đồ Phong.” Tuyết Cơ cung chủ nhợt nhạt lại, đương nhiên chỉ là trần thuật, bà tuyệt sẽ không đi giải thích chân tướng. Mà lời của bà, Thiên Dao tất nhiên tin tưởng không nghi ngờ.

Thiên Dao tiếp tục trầm mặc, ánh nến lay động chiếu dài ảnh ngược của nàng.

Tư Đồ Phong không hiểu được cảm xúc giờ phút này của nàng, nhưng hần cũng không thể lãng phí quá nhiều thời gian. Tai mất Sở Diễm không chỗ nào không có, hần lưu lại thêm một khắc liền thêm một phần nguy hiểm. “A Dao, lần này mạo hiểm tới đây là muốn muội giúp ta nghĩ cách cứu một người.” Hần vừa nói xong, không dấu vết đánh giá phản ứng của Thiên Dao.

“Cứu ai?” Thiên Dao nhát giọng hỏi.

Sắc mặt Tư Đồ Phong tối sầm vài phần, hần không thể xác định Thiên Dao có còn hận Sở Hạo hay không, “Vinh Thân vương Sở Hạo.”

Thiên Dao run rẩy lông mi, nâng mắt đối diện với ánh mắt hần. “Sở Hạo? Là hần hại ta mất trí nhớ, hại ta rơi vào biển sâu, nếu huynh là đại ca ta thì không nên mở miệng kêu ta cứu hần. Huống chi, Thiên Dao cũng không có năng lực như thế.”

Tư Đồ Phong á khẩu không trả lời được, sắc mặt trở nên u ám. Ngược lại Tuyết Cơ đã mở miệng, “Nếu như con bỏ được Sở Diễm thì sẽ không rơi xuống biển sâu. Bỏ toạ thả con về lại trong cung, A Dao, hiện tại con hạnh phúc chứ?”

Thiên Dao nhếch môi, nàng không thể nào định nghĩa hai chữ hạnh phúc.

“Bỏ toạ hứa với Tư Đồ Tần sẽ cứu Sở Hạo ra. Tuy hần có sai nhưng dù sao cũng có quan hệ ruột thịt với Tư Đồ nhất tộc của con.” Tuyết Cơ tiếp tục nói. Bà luôn không muốn nhúng tay vào chuyện người khác nhưng Tư Đồ Tần dùng tình cảm vài chục năm giữa bọn họ đổi một cơ hội sống cho Sở Hạo, bà làm sao có thể không đáp ứng.

“Thiên Dao đã không nhớ rõ rất nhiều chuyện. Con chỉ biết con họ Thẩm, Tư Đồ nhất tộc cùng con có quan hệ gì đâu.” Thiên Dao nhát giọng trả lời, dưới ống tay áo ngón tay đã đâm sâu vào lòng bàn tay. Không biết vì sao hai chữ Tư Đồ lại khiến ngực nàng mơ hồ đau đớn. Mặc dù nàng mất trí nhớ, lại cũng không phải đứa ngốc. Khoảng thời gian sống trong cung, chuyện mưu nghịch năm đó của Vinh Thân vương Sở Hạo cùng Tư Đồ nhất tộc, nàng ít nhiều có nghe thấy. Khó trách, nàng không thể nào làm hoàng hậu, bởi vì trên người nàng chảy dòng máu Tư Đồ nhất tộc.

“A Dao, sao muội có thể nói ra lời này.” Lòng ngực Tư Đồ Phong phập phồng, duỗi tay nắm chặt cổ tay Thiên Dao. Từ nhỏ đến lớn, hần thương nàng, sủng nàng, bảo vệ nàng khắp nơi, mà nàng lại nói ra lời vô tình vô nghĩa như vậy, chẳng lẽ mất trí nhớ là có thể cắt đứt huyết mạch tình thân sao.

Tuyết Cơ hừ lạnh một tiếng, quanh thân vẫn tản ra hàn khí như cũ, “Nàng còn cái gì không dám nói, không dám làm. Nàng hiện tại đã bị Cảnh Khang đế tẩy não rồi.” Tuyết Cơ phất ống tay áo, xoay lưng lại, thân thể phát ra hàn khí càng sâu, làm cho người ta tự dưng run mình một cái. Sau đó, bà mở miệng, giọng nói đã lạnh hơn trước.

“Bỏ toạ trái lại đã quên, người hiện tại là Dao phi nương nương cao cao tại thượng, đương nhiên không thể dính chút quan hệ nào với loạn thần tặc tử Tư Đồ nhất tộc, kêu nương nương nghĩ cách cứu Sở Hạo quả thật làm khó người. Nhưng nương nương hình như đã quên, ngày đó người rơi xuống dốc núi, là bỏ toạ cứu người một mạng. Hiện giờ cũng là lúc nên hoàn lại.”

Thiên Dao hơi hơi nhếch khóe môi, nàng nghĩ, cho dù ân hay tình, nợ, tóm lại phải trả lại. Ngẫm lại, tội gì phải làm khổ mình chứ, dù gì nàng đã không còn nhớ rõ cái gì, nàng họ Thẩm hay họ Tư Đồ cũng không còn quan trọng. Còn nữa, nam nhân nàng đã từng yêu, nếu yêu đồng nghĩa với giữ lấy, nàng cảm thấy nên dừng ở đây đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 272: Tính kế (1)

“Được, ta có thể đi cứu Sở Hạo. Từ đó về sau, cho dù là U Minh cung hay là Tư Đồ gia cùng ta không còn chút quan hệ nào.” Thiên Dao khẽ xoay

người lại ngồi trước gương đồng, chải chuốt mái tóc như thác nước. Chỉ là, ở chỗ bọn họ không nhìn thấy, tay nắm cây lược gỗ hơi hơi run rẩy.

Hai bóng dáng lặng yên không tiếng động rời đi. Dương Vân đẩy cửa vào, liếc thấy Yêu Nguyệt ngã ở một bên, cũng không để ý tới mà lập tức đi tới trước mặt Thiên Dao, lên tiếng nói, “Thiếu chủ sao phải khổ như vậy? U Minh cung là mẫu gia người, hiện giờ đắc tội cung chủ, chỉ sợ cuối cùng không thể về được.”

Thiên Dao cười trầm thấp, có vài phần chua xót nói không nên lời. Người thật tâm với nàng sẽ không vì nàng tùy hứng làm vậy mà thật sự trở nên xa cách với nàng. Nếu không phải thật tâm với nàng, vứt bỏ thì sao. Nàng vẫn không nghĩ ra, chẳng qua là việc nhỏ không đáng kể, lại có thể đẩy quan hệ giữa nàng và Sở Diễm vào tuyệt cảnh. Sóng trước chưa lặng, sóng sau đã tới, Sở Hạo, a, ngay cả dáng vẻ của hân nàng cũng không nhớ được, sao có thể đi cứu hân.

“Cô cô, ta thật sự rất mệt, con đường trước mắt có phải đã tới tận cùng hay không?”

“Thiếu chủ không nên nói vậy, người còn trẻ, còn cả chặng đường dài để đi. Lúc trước cung chủ không muốn cho người hồi cung, đó là biết được người không cách nào thích ứng với cuộc sống chốn thâm cung. Vừa này cung chủ chẳng qua là tức giận nhất thời, bà ấy sẽ không giận người thật. Người không biết, cung chủ cùng Tư Đồ Hầu gia...” Dương Vân nói một nửa lại đột nhiên ngậm miệng. Năm đó, bà trở mặt nhìn Tuyết Cơ cùng Tư Đồ Tấn yêu hận quán quýt si mê. Tuyết Cơ từ trước đến nay miệng cứng lòng mềm, mặc dù bà không muốn thừa nhận, nhưng mấy năm qua đi, bà sao có thể quên tình cảm của Tư Đồ Tấn.

“Cô cô, Sở Hạo kia bị giam ở đâu?” Nàng mở miệng hỏi. Có lẽ, cứu Sở Hạo ra, nàng hoàn trả ân tình của Tuyết Cơ, chặt đứt tình yêu với Sở Diễm thì có thể nhẹ nhàng rời đi. Nàng vốn không nên trở về, hân không phải bộ dáng trong tưởng tượng của nàng.

“Trong thiên lao. Chỉ là, dựa vào năng lực của một mình thiếu chủ tuyệt đối không thể đưa hân ra được. Tư Đồ tiểu Hầu gia đã có kế hoạch không chút sai sót, thiếu chủ chỉ cần phối hợp để Cảnh Khang đề.....”

Thiên Dao cười lạnh một tiếng, ngắt lời Dương Vân: “Muốn ta phối hợp cái gì? Chẳng qua là nhìn thấy nhiều người chết đi, biến thành một khối thi thể lạnh băng. Tư Đồ Phong sẽ tính kế, chẳng lẽ Sở Diễm thì không sao? Kết cục, chẳng qua là thêm nhiều sinh mệnh hy sinh trong mưu đồ của bọn họ mà thôi.”

“Vậy thiếu chủ muốn thế nào?”

“Đánh cược một lần đi.” Thiên Dao cười khổ nói, đánh cược tình cảm Sở Diễm với Thẩm Thiên Dao rốt cuộc chân thành thế nào.

Mặt khác, khách điểm Vân Lai ngoài thành, Tư Đồ Phong cùng Tuyết Cơ cung chủ hiện nấu mình ở nơi đây. Trong phòng, sắc mặt Tư Đồ Phong âm trầm, ngón tay cầm chặt chén trà lại, không cần thận chút sẽ có khả năng bóp nát chén sứ.

“Ta thật sự không nghĩ ra, Thiên Dao sao lại lạnh lùng như vậy. Phụ thân lo lắng muội ấy không nhớ được chuyện trước kia, mới mời cung chủ tới. A Dao lại chẳng thèm dòm ngó chúng ta như vậy. Ta không tin muội ấy là người ái mộ hư vinh.”

Tuyết Cơ cười, nhẹ nhàng phui cổ tay áo bụi bặm. “Người thừa nhỏ thương nàng, bảo hộ nàng trong lòng bàn tay, nhưng lại chưa bao giờ thực sự hiểu nàng. Nếu như bản tọa đoán không sai, nha đầu kia vốn định một mình mạo hiểm nghĩ cách cứu Sở Hạo.”

“Cái gì?” Tư Đồ Phong nghe thế thật cũng ngồi không yên. Thiên lao là nơi nào, há có thể nói nàng cứu liền cứu, “Vậy những lời tuyệt tình cung chủ nói...”

“Bản tọa nói những lời này đương nhiên là muốn nàng buông xuống lòng phòng bị, chúng ta tin nàng vô tình vô nghĩa tham mộ hư vinh mới có thể bỏ mặc nàng.”

“Vậy bây giờ thế nào? Chẳng lẽ thật sự để cho A Dao lấy thân mạo hiểm?” Tư Đồ Phong cau mày, không khỏi lo âu.

“Yên tâm, đoạn đường Thiên Dao cùng Cảnh Khang để đi được này mặc dù chông chênh nhưng cũng là tình thâm ý trọng. Cho dù A Dao thả Sở Hạo, hân cũng sẽ không làm gì nàng.” Tuyết Cơ cung chủ bất đắc dĩ khẽ thở dài, “Nếu hân không phải đế vương, bản tọa trái lại vui mừng tác hợp.”

“Tình tình Cảnh Khang để có mấy ai có thể thăm dò, từ xưa gần vua như gần cọp, hôm nay triều miên ân ái, ngày mai liền trở mặt vô tình. Nhà đế vương không phải luôn như vậy sao. Sở Diễm lại yêu A Dao thế nào, sắc mặt A Dao tái nhợt, Vị Ương cung lạnh lẽo, đâu nào có bộ dáng phu thê ân ái.”

Tuyết Cơ bất đắc dĩ lắc đầu, nhất thời nói không nên lời nên khóc hay nên cười. Thiên Dao kia tính tình bướng bỉnh, lúc trước nếu như không rời khỏi Thiên Sơn, không phải không xảy ra chuyện gì sao. Hiện giờ bị thương đau đớn, Tuyết Cơ vừa đau lòng vừa muốn mắng nàng đáng nhận lấy.

“Việc này giải quyết sớm chút cũng tốt, lưu lại hay rời đi, A Dao đã quyết định rồi.”

Thiên lao, hai chữ này trước mắt Thiên Dao xem ra vẫn vô cùng xa lạ. Ngày đó sau khi hạ triều, Quân Ninh đến Vị Ương cung cùng chơi với tiểu công chúa, Thiên Dao ngồi ở một bên, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người hai đứa bé, nàng một mực nghĩ, nếu có một ngày nàng rời đi, hai tử phải làm sao bây giờ? Đột nhiên, nàng tựa hồ cảm nhận được tâm tình Văn Tuệ, cam tâm chịu cô độc cùng phong sương, chẳng qua là vì trong lòng còn lo lắng.

“Mẫu thân nghĩ gì vậy? Hôm nay luôn mang tâm sự nặng nề.” Quân Ninh ôm Khiết Nhi, trống bỏi trong tay vẫn đang lúc lắc. Khiết Nhi cười khanh khách, tuổi còn nhỏ, chính là không lo không nghĩ.

Thiên Dao cười, nhàn nhạt lắc đầu, “Không có gì, chỉ nghĩ tới mẫu tử Huệ Nhi. Con hình như cũng rất ít khi xuất cung thăm họ.”

“Ừm.” Quân Ninh rầu rĩ đáp lại. Từ khi Thiên Dao gặp chuyện không may, trong lòng y ít nhiều có chút ngăn cách, số lần đi phủ tướng quân đã ít hơn. Hơn nữa, Khiết Nhi cũng oán y, đa phần thời gian Quân Ninh đều ở cùng muội muội, nên cũng không có tâm tư xuất cung. “Huệ Nhi sẽ chăm sóc tốt mẫu thân muội ấy, huống chi, cứ cữu không phải người vô tình. Hiện giờ mẫu thân mạnh khỏe, không bao lâu, ông ấy sẽ nói lại tình xưa với mẫu thân Huệ Nhi.”

Thiên Dao mỉm cười gật đầu, không nói gì nữa.

Sau khoảnh khắc trầm mặc, lại nghe Quân Ninh nói: “Hôm qua nghe Từ ma ma nói: ‘Mười năm tu được đồng thuyền, trăm năm tu được cùng gối, có thể làm phu thê đó là duyên phận.’ Mẫu thân cùng phụ hoàng hình như không được tự nhiên lâu rồi, đã nhiều ngày, con thường thấy phụ hoàng đêm khuya đứng ngoài cung, trời lạnh, Ninh Nhi nhìn, cảm thấy bóng lưng phụ hoàng cực kỳ cô đơn.”

Thiên Dao ngẩn ngơ trong chốc lát, một lúc sau mới giũu cột nhếch khóe môi. Chung quy là huyết mạch Sở gia, nhi tử đau lão tử, chỉ sợ là chuyện hiển nhiên.

“Ninh Nhi còn nhỏ, rất nhiều chuyện con không hiểu.”

Ánh mắt Quân Ninh trầm vài phần, làn môi khẽ nhếch, quanh thân lạnh lẽo. Tiểu nha đầu trong ngực y tựa hồ cũng cảm giác được sự khác thường của ca ca, miệng nhỏ chu lên, đáng vẻ vô cùng ủy khuất. Quân Ninh dịu dàng dỗ nằng, cũng không thấy chuyển biến tốt, liền đưa nằng cho vú nương ở một bên, “Công chúa nên đi ngủ rồi, ôm ra đi thôi.”

“Vâng.” Vú nương cúi người thi lễ, ôm tiểu Khiết Nhi đi ra ngoài. Lúc bước ra cửa phòng liền truyền đến tiếng khóc của tiểu nha đầu, Quân Ninh cùng Thiên Dao lại không để ý đến.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 273: Tính kế (2)

“Mẫu thân, rốt cuộc người đang nghĩ gì? Từ ngày ở ngoài cung trở về, người cùng phụ hoàng có gì đó không đúng. Nếu người không thích hoàng cung, chúng ta sẽ quay về Giang Nam, con không thích nhìn bộ dáng hiện tại của người.”

Thiên Dao hơi giũu cột cười, dịu dàng nói, “Bộ dáng hiện tại của ta là gì hả?”

Ánh mắt Quân Ninh nhàn nhạt lướt vài vòng trên người nằng, thấp giọng nói thầm, “Thất hồn lạc phách.”

Thiên Dao có chút dở khóc dở cười, đương nhiên nằng sẽ không thừa nhận là thất hồn lạc phách vì Sở Diễm. Mấy ngày nay, nằng vẫn còn đang suy nghĩ làm sao mới có thể cứu Sở Hạo từ thiên lao ra, xông vào thiên lao, đương nhiên là không thể thực hiện.

“Ta vẫn khỏe, là Ninh Nhi suy nghĩ nhiều quá. Có điều cảm thấy trong cung có chút phiền muộn, nếu như ngày khác rảnh rỗi, trái lại muốn đi Giang Nam dạo a. Chúng ta đã từng ở Giang Nam à?” Thiên Dao mỉm cười mở miệng, không dấu vết chuyển đề tài.

Quân Ninh cũng không hỏi ra được gì từ trong miệng nằng, liền đứng dậy muốn rời đi, lúc gần ra khỏi cửa lại nói. “Từ lúc con sinh ra, chúng ta đều ở tại Giang Nam, không có phụ thân, không có quyền thế vinh hoa, Quân Ninh cũng không để ý. Chỉ cần, có người là được.”

Thiên Dao ngu ngơ trong khoảnh khắc, nhưng lúc nằng phản ứng kịp, Quân Ninh đã phẩy tay áo bỏ đi.

Ngày vẫn trôi qua như cũ, quan hệ giữa Sở Diễm và Thiên Dao như bước trên băng mỏng. Nằng không phải không biết hấn chờ ngoài cửa cung hàng đêm, chỉ sau khi nằng ‘ngủ say’ mới có thể đi vào. Hơn nửa thời gian Thiên Dao đều tỉnh, dần dà, nằng đã thăm dò được hành động của hấn. Đây cửa vào, an tĩnh ngồi ở mép giường nằng không làm gì, chỉ ngóng nhìn nằng. Mãi cho đến canh ba hôm sau, hấn sẽ mềm nhẹ vén góc chăn cho nằng, sau đó rời đi.

Thường thường, sau khi hấn rời khỏi, Thiên Dao đều ngồi dậy, quấn chặt chăn bao lấy thân thể, tỉnh té phân rõ tiếng bước chân đi xa của hấn, sau đó, nằng đứng dậy đốt nến. Sau đó không còn buồn ngủ nữa, ngồi bên bàn ngắm người mãi đến bình minh.

Lâm triều ngày hôm sau, Thiên Dao lại điểm huyết ngủ của Yêu Nguyệt, đã nhiều ngày nằng trầm tư suy nghĩ, lại vẫn thật không nghĩ được sách lược vẹn toàn. Chỉ là từ trong miệng thị vệ tìm hiểu, Sở Hạo bị nhốt trong cấm địa thiên lao, cũng chỉ có An Thanh vương Sở Dục thỉnh thoảng sẽ đến thăm vài lần. Đơn giản, nằng liền để cho Dương Vân dịch dung mình thành Sở Dục, có thể cứu Sở Hạo ra thì tốt, nằng chưa bao giờ nghĩ tới có thể toàn thân mà lui.

“Buổi trưa qua đi, nói Tư Đồ Phong chuẩn bị tốt xe ngựa, ở cửa Bắc ngoài cung tiếp ứng.” Thiên Dao dặn dò Dương Vân vài câu, sau đó đưa một phong thư giao vào trong tay bà, trên thư viết: ‘Tư Đồ Phong đích thân mở.’ Dương Vân vươn tay có chút run rẩy, không biết vì sao bà luôn có dự cảm không tốt, cảm thấy thiếu chủ của mình đang nói chuyện hậu sự.

Trong thiên lao, tầng tầng thủ vệ thâm nghiêm, may mà khuôn mặt Sở Dục hết sức quen thuộc, nơi đi qua, thị vệ nhao nhao quỳ gối thi lễ, một đường thông suốt.

Sở Hạo bị nhốt trong chỗ sâu nhất trong thiên lao, dường như không chạm vật như trong tưởng tượng của Thiên Dao. Nơi đó vô cùng sạch sẽ, y phục trên người hẳn không thể xem là hoa mỹ nhưng cũng thoải mái. Chỉ là, Sở Hạo thuở nhỏ sống an nhàn sung sướng, tính tình lại ngạo mạn tự đại, hiện giờ bị nhốt trong nơi không thấy ánh mặt trời thế này quả nhiên sống không bằng chết.

Ngần cách một khung song sắt, Thiên Dao ở bên ngoài ngồi xuống bàn bên cạnh, thuận tay nhắc ấm trà rót cho mình một tách trà xanh, nhưng cũng không uống, chỉ tùy ý thưởng thức trên tay. Mà nàng không mở miệng, Sở Hạo lại không có tính nhẫn nại.

“Sở Dục, biết rõ ta không muốn thấy mặt ngươi lại còn rảnh rỗi xuất hiện trước mặt ta, ngươi không phiền bốn vương cũng phiền.”

Thiên Dao vẫn như cũ cười mà không đáp, chỉ cần nàng mới mở miệng bảo đảm sẽ lộ tẩy, đơn giản cũng không nóng nảy, dù sao còn một khoảng thời gian nữa mới hạ triều. Nàng neho đôi mắt đẹp lại, lặng yên đánh giá bốn phía, cũng dùng tâm hồi tưởng lại quãng đường gần mới đi qua khi nãy. Trên người nàng có mê diệt hương, lúc đi qua những thị vệ khi nãy mê hương đã từ từ tản ra, hiện giờ chờ đợi chẳng qua là được lực phát tác.

“Lại vẫn tính ôn chuyện với bốn vương?” Sở Hạo hừ lạnh một tiếng, thân thể cao lớn nghiêng tựa vào trên giường, ánh mắt tàn mạn nhìn về phía đầu trụ cột, “Hiện giờ Sở Diễm thắng lợi, ngươi hiện tại cũng dưới một người trên vạn người. Nhưng nghĩ lại, ngươi cũng không khác gì một con chó trước mặt Sở Diễm. Ngươi cũng không cần che giấu, bốn vương nhìn ra được, ngươi cũng yêu Thẩm Thiên Dao, có điều lại bận tâm lễ quân thần, tình nghĩa huynh đệ, không dám vượt qua lời tri nửa bước. Ngươi nói ngươi sống có mệt hay không hả...”

Sở Hạo nói không ngừng, Thiên Dao ngồi ở một bên, chỉ nhàn nhã nghe. Nàng nghĩ Sở Dục là phụ tá đắc lực của đế vương, ngày thường cũng không thể nào thanh nhàn, chỉ sợ năm thì bảy họa mới tới một lần, tuy Sở Hạo mạnh miệng nói phiền nhưng có người sống có thể nói chuyện chung quy vẫn tốt. Chỗ này, quả thật không thấy mặt trời.

“Mấy ngày gần đây, ngươi nhìn thấy nàng sao? Bốn vương bức nàng ăn vong tình thảo, nàng vậy mà còn chết vì Sở Diễm, thật không biết rốt cuộc Sở Diễm cho nàng uống canh mê gì. Mấy ngày nay, bốn vương một mực nghĩ, nếu lúc trước bốn vương gặp nàng trước, kết cục có thể đã khác rồi không...”

Nếu, cũng chỉ là nếu mà thôi. Thiên Dao có chút chua xót cười, bắt đầu đi lắc đầu.

“Hôm nay ngươi trái lại an tĩnh, ngày xưa không phải là thích nói cái gì mà quân thần tam cương ngũ thường sao, ta nghe cũng thấy mệt. Giang sơn là của Sở Diễm, bốn vương không thể đi cướp đoạt, nữ nhân mình thích cũng là của hắn, không thể đi đoạt, vậy sống còn có ý nghĩ gì. Sở Dục, ngươi chẳng lẽ không tiếc nuôi sao? Nhìn A Dao tựa vào trong lòng Sở Diễm, ngươi không ghen tị?”

Thiên Dao vẫn không nói, mi tâm hơi nhăn lên, nàng cùng Sở Dục? Nàng bắt đầu đi lấy tay gõ trán, trí nhớ bị nàng quên đi kia, rốt cuộc còn có cái gì?

Ngoài cửa truyền đến tiếng động rất nhỏ, Thiên Dao biết là mê dược đã phát tác, tiếng một đám thị vệ ngã xuống. Nàng đứng dậy, gỡ chìa khóa khỏi hông thị vệ canh cửa, đi tới trước nhà tù Sở Hạo.

Sở Hạo không thể tin nhìn nàng đang đưa cái chìa khóa trong tay, chấn kinh qua đi, lại phát xuất một tiếng cười nhạo, “Ngươi, ngươi muốn thả ta ra ngoài? Không sợ Thất ca kia của ngươi trị tội?”

“Muốn cho ngươi ra ngoài không phải ta, mà là Tư Đồ gia. Sau khi ra ngoài, mai danh ẩn tích sống cho tốt đi. Giang sơn như họa, hà tất phải giẫm dưới chân, Sở Hạo, buông bỏ mới chính là trời cao biển rộng.”

Sở Hạo nhíu mi chăm chú nhìn nàng, một lát sau mới thăm dò hỏi: “Ngươi là A Dao?”

Thiên Dao nhẹ cười, đưa tay xé toang mặt nạ da người, “Không ngờ chúng ta còn có thể gặp lại.” Nàng mỉm cười, ánh mắt nhìn qua bốn phía, “Lại còn là dưới tình cảnh như vậy.”

Sở Hạo giấu cột hừ một tiếng, “Đúng vậy, bốn vương cũng không nghĩ tới, người tới cứu ta chính là nàng. Không hận ta sao?”

“Có lẽ là hận, nhưng còn không đến mức sống chết không gặp mặt.” Thiên Dao tùy ý nhún vai, bộ dáng vân đạm phong khinh, cũng đã động thủ mở ra xích sắt cồng kềnh.

Sở Hạo vẫn như cũ khoanh tay đứng trong nhà lao, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, “Không sợ ta lại thương tổn nàng sao?”

Thiên Dao đang khẽ cúi xuống, ngược mắt nhìn thẳng ánh mắt Sở Hạo, “Sở Hạo, hà tất làm chuyện hại người hại mình chứ, nếu ngươi thật sự yêu ta, nên buông tay để cho ta hạnh phúc. Nếu ngươi không thích, hà tất phải cố chấp. Đi khỏi nơi này, bên ngoài trời đất bao la, nữ tử ngươi muốn có lẽ đang ở phía trước chờ ngươi.”

Sở Hạo thoáng chua xót cong khóe môi. Người hẳn muốn, cho tới bây giờ đều chỉ có một mình nàng. Chỉ tiếc nàng không thuộc về hắn. Có lẽ, nàng nói không sai, hẳn nên buông tay để cho nàng có hạnh phúc, mặc dù là để cho nàng ở bên cạnh Sở Diễm.

“Đi thôi, Tư Đồ Phong ở ngoài cung chờ ngươi.” Nàng đưa tay qua kéo cánh tay hắn, bước nhanh ra ngoài thiên lao. Vừa khéo chỉ còn một bước là bọn họ có thể rời đi, mà đúng lúc này, hàng loạt Ngự Lâm quân chen chúc mà vào, bao vây thiên lao.

“A Dao, xem ra chúng ta đi không xong.” Sở Hạo cười, trong ý cười mang theo vài phần trào phúng. Chỉ thấy cửa thiên lao, một bóng dáng mình hoàng sáng chói, phía sau hẳn là đám người Sở Dục cùng Xích Diễm. Rõ ràng cho người hy vọng, mà tại lúc gần đạt được lại một cước đá tung người vào địa ngục, đó luôn luôn là phong cách hành sự của Sở Diễm.

“Nhị ca, lâu ngày không gặp.” Sở Diễm nhẹ cười đi vào, Ngự Lâm quân khiêng long ý, Sở Diễm lười nhác tựa vào ghế dựa, mắt phượng nhắm lại, con người xoay tròn.

“Thiên lao này là nơi quỷ quái không thấy mặt trời, thật cũng không thể nói là tốt hay không tốt. Chỉ là để vương đích thân tới, trái lại khiến bốn vương có chút thụ sủng nhược kinh.” Sở Hạo không nhanh không chậm trả lời, đã không làm được gì thì cũng không có gì phải sợ.

Sở Diễm lại cười, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người Thiên Dao. Lúc nhìn thấy cổ tay ngọc của nàng nắm chặt cánh tay Sở Hạo kia, ánh mắt đột nhiên lạnh lùng, “Cho dù là chỗ không thấy ánh mặt trời, Nhị ca cũng có bản lĩnh lừa gạt ái phi của trẫm, quả nhiên là thủ đoạn cao a.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 274: Hóa ra lại thương chàng sâu đậm như vậy

Sở Hạo trầm thấp cười, hất nhẹ bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình của Thiên Dao, mắt phượng hơi hơi mỉm cười nhìn nàng, ôn nhu nói, “A Dao, có lẽ nàng nói đúng, yêu một người nên buông tay nhìn người ấy hạnh phúc.”

Thiên Dao nhú mi, cánh tay bị hất hất nhẹ cứng còng dừng ở giữa không trung. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Sở Diễm, nhất thời lại không nói nên lời tư vị trong lòng. Nàng cảm thấy ở trước mặt hắn, nàng bất quá giống một con nghé, nàng tự cho là đúng mưu đồ toàn bộ, kỳ thật chưa bao giờ chạy ra khỏi lòng bàn tay hắn.

“Ta cũng nói qua nhất định sẽ đưa ngươi rời khỏi.” Giọng nói Thiên Dao không lớn, ngữ khí lại vô cùng kiên định. Quanh thân dần dần tràn ngập hàn khí, chẳng biết lúc nào, trong tay đã có thêm một cây kiếm băng. Nàng chậm rãi giờ lên, chỉ về phía Sở Diễm.

Sở Diễm tà mị nhếch khóe môi, ôn nhuận mở miệng, “Thế nào? Muốn động thủ với trẫm? Hay là muốn lấy mạng trẫm?”

“Muốn mạng của chàng, Thiên Dao còn không có cái năng lực đó, cho dù muốn động thủ với chàng, Thiên Dao cũng không có tư cách kia. Ta chỉ muốn mạng Sở Hạo rời đi.” Thiên Dao nhạt giọng trả lời, lại nắm chặt trường kiếm trong tay, kiếm khí băng hàn tản ra sương trắng mờ mờ.

“Nếu, trẫm không đồng ý?” Sở Diễm rét lạnh hừ cười.

“Vậy cũng chỉ có thể đánh cược một lần, xem Thiên Dao rốt cuộc có thể đưa hắn ra ngoài hay không.” Kiếm thế trong tay Thiên Dao tùy ý xoay chuyển, hàn khí lan tràn, đã có Ngự Lâm quân ngã xuống. Nàng nhân cơ hội bắt lấy cánh tay Sở Hạo, đẩy hắn ra ngoài thiên lao.

Sở Diễm không nhúc nhích tí nào, ngồi ngay ngắn trên long ý, Sở Dục cùng Xích Diễm phía sau đã phi thân lên, đuổi theo hướng Sở Hạo. Hai đầu một, Sở Hạo đương nhiên không phải đối thủ, chỉ có thể dốc hết sức ngăn cản. Thiên Dao biết tình thế không ổn liền muốn tiến lên giúp đỡ, không ngờ vào lúc này, Sở Diễm ra tay, trở tay đánh một chương về phía ngực Thiên Dao.

Thiên Dao bị ép lui về phía sau, trường kiếm trong tay thay đổi, nhưng lại không chút lưu tình đâm tới Sở Diễm. U Minh thần công tuy lợi hại, nhưng kiếm pháp Thiên Dao không quá tinh thông, Sở Diễm một tay đánh trả, dưới chân xoay tròn, chỗ kiếm quang Thiên Dao hiện lên nhưng lại không bắt được góc áo của hắn. Nhưng hàn khí ở giữa ngăn cách, mấy người Ngự Lâm quân bên cạnh lại ngã xuống. Trong lúc qua lại, Sở Diễm cũng chỉ né tránh, không đánh trả, mà Thiên Dao cũng đã thờ hồng học. Nàng đương nhiên hiểu không thể ham chiến, thời gian kéo càng lâu, xác suất chạy thoát càng nhỏ.

Mà ở một chỗ khác, Sở Hạo lấy một địch hai, Sở Dục và Xích Diễm đều là cao thủ đệ nhất, mạnh mẽ chống đỡ một hồi đã thấy sắp bại trận. Mắt thấy Sở Dục đánh một chương về phía ngực Sở Hạo, Thiên Dao quỳnh lên, phi thân lên muốn giải vây cho Sở Hạo, mà bóng dáng Sở Diễm lại như rắn cuộn chặt không rời. Sở Hạo bị trúng một chương mạnh mẽ của Sở Dục, thân thể bay ra xa vài trượng rồi nặng nề rơi xuống đất.

“Sở Hạo.” Thiên Dao lớn tiếng gào thét, nâng bước hướng tới bên chỗ Sở Hạo, mà Sở Diễm lại một lần nữa dây dưa, như quỷ mị ngăn cản nàng đi về phía trước.

“Sở Diễm, chàng tránh ra.” Trường kiếm trong tay Thiên Dao thay đổi, cũng mất lực đạo.

“Thế nào? Đau lòng rồi hả?” Sở Diễm hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay nhẹ nhàng áp trụ thân kiếm nàng vùng tới, tuần nhan rét lạnh, mắt phượng lộ ra hàn khí. Hai ngón tay hắn bắn ra, thân kiếm bị gãy trong nháy mắt, loé ra tia lửa. Thiên Dao lao đảo lui về sau, quanh thân phát ra hàn khí càng nặng.

“Đúng vậy, ta chính là đau lòng. Sở Diễm, hôm nay ta nhất định phải dẫn hắn rời khỏi, nếu không, chàng liền lưu lại hai thi thể đi.” Thiên Dao nhất thời tức giận công tâm, lời nói có chút sắc bén, từng tiếng gần đều đâm đau Sở Diễm. Sắc mặt hắn lãnh trầm khó coi, một góc áo long bào mình hoàng trên người hơi bông bênh.

“Được, được lắm.” Hân liền tiếp nói hai chữ được, trong tay chẳng biết lúc nào đã xuất hiện thêm bảo kiếm Phi Hồng, thân kiếm chuyển động hướng về phía Sở Hạo. “Muốn lưu lại thi thể, trầm liền thành toàn cho nàng.” Động tác của hân cực nhanh, chỗ kiếm xẹt qua truyền ra tiếng Sở Hạo gào nhẹ thốt khổ. Mũi kiếm nhuốm máu, từng giọt rơi trên mặt đất giá lạnh, hóa thành một vũng. Thiên Dao chỉ cảm thấy đầy trời đều là máu đỏ, chung quy, nàng vẫn đánh giá cao tình cảm giữa mình và Sở Diễm, cô phụ tín nhiệm của Tư Đồ Phong.

Thiên Dao phi thân lên, bay đến bên cạnh Sở Hạo, đầu ngón tay đặt lên mạch hân, may mà còn hơi thở cuối cùng. Nàng có chút cật lực muốn nâng hân dậy, lại bị hân đẩy ra, trán hân đều là mồ hôi lạnh nhưng vẫn cười với nàng. “Đừng động vào ta, quay về bên cạnh hân đi, tuy hân tức giận với nàng nhưng chỉ cần nàng đồng ý cúi đầu, thì không có việc gì rồi. A Dao, hóa ra kiếp này chúng ta thật sự vô duyên...” Lời hân nói còn chưa dứt đã ngắt đi.

Ánh mắt trong suốt nhòe nước, nàng vốn nên hận hân, lại phát hiện lúc này cho dù thế nào cũng hận không được. “Ta sẽ không bỏ lại ngươi, ta nói rồi mang ngươi rời khỏi, thì nhất định sẽ làm được.”

Ánh mắt Sở Diễm lạnh như băng chăm chăm nhìn bọn họ, giận quá thành cười, “Đâu chỉ kiếp này, kiếp sau các người cũng đừng nghĩ tới. Dao Nhi, đến bên cạnh trầm, trầm có thể suy xét lưu cho hân một hơi tàn.” Hân vươn tay về phía Thiên Dao, cũng kiềm chế tức giận tự nói với mình: ‘Chỉ cần nàng đi tới, chỉ cần nàng đặt tay vào tay ta, ta có thể không nhắc chuyện cũ. Ta không ngại nàng nhất thời tùy hứng, ta thậm chí tha thứ cho sự mờ mắt của nàng, chỉ cần nàng trở lại bên cạnh ta.’

Mà Thiên Dao bình tĩnh đứng tại chỗ, ánh mắt rơi vào trên người hân dường như không có nhiệt độ, tay gắt gao nắm lấy cây kiếm gãy. Hân khí mãnh liệt nổi lên kéo tới đầy trời, Ngự Lâm quân bị gió lạnh thổi trúng ngã rạp khắp nơi, đám người Sở Dục cùng Xích Diễm thâm vận nội lực ngăn cản mới miễn cưỡng đứng vững. Thiên Dao nhân cơ hội nắm lấy thân thể Sở Hạo, đây là cơ hội thoát đi sau cùng của nàng, không ai có thể ngăn cản, cũng quyết không cho phép ngăn cản, nếu không, gặp thân giết thân, gặp phạt giết phạt.

Ông tay áo mình hoàng pháp phối trong gió rét, mây kiếm băng lãnh nhếch lên, trường kiếm trong tay lại chỉ về phía Sở Hạo...

Trong lúc bối rối, Thiên Dao dùng thân thể mình chắn lại, một đôi mắt sáng như ngọc nhìn chăm chăm lưỡi kiếm sắc bén trong tay Sở Diễm. Tinh thể chỉ mảnh treo chuông như vậy, Sở Diễm mạnh mẽ thu hồi kiếm thể, thân thể thuận thể lui lại sau mấy bước. Thiên Dao thấy vậy, rốt cục tìm cơ hội, lại lôi kéo Sở Hạo muốn chạy trốn. Sở Diễm tự nhiên không cho phép, hân dây dưa, Thiên Dao bắt đắc dĩ đẩy Sở Hạo ra, giờ kiếm ngăn đón.

Nàng vẫn không phải đối thủ Sở Diễm, đao kiếm va chạm, hơi thở Thiên Dao từ từ rối loạn. Bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng kế hiểm để giành phần thắng, một chiêu ‘có tìm đường sống trong chỗ chết’ thoáng qua. Nàng cố ý bại lộ nhược điểm cho Sở Diễm, trong lúc trở tay không kịp, đưa ngực về phía lưỡi kiếm sắc bén của hân. Dù sao Sở Diễm cũng không nỡ thương tổn nàng, chỉ mảnh treo chuông, hân cường bạo thay đổi phương hướng kiếm, lưỡi kiếm sắc bén bắt quá xẹt qua góc áo nàng, cắt đứt một sợi tóc.

Sợi tóc trong gió rét khẽ rơi, Thiên Dao trở tay cầm kiếm, kiếm trực chỉ ngực Sở Diễm. Nàng chẳng qua muốn uy hiếp Sở Diễm thả người, không nghĩ tới, hân không trốn không tránh, trơ mắt nhìn lưỡi kiếm ngăn cản vào trong ngực. Máu đỏ tươi theo thân kiếm rét lạnh chảy xuống từng giọt, thân thể hân cứng ngắc giống như một pho tượng nặn từ đá.

“Thật ca!”

“Hoàng thượng!” Mấy người bên cạnh quá sợ hãi, ủa lên lại bị Sở Diễm lớn tiếng quát.

“Đều lui ra cho trầm.” Mắt phượng Sở Diễm rét lạnh từ từ tiêu tán, còn lại chính là ôn nhu cùng ưu thương khó hiểu. Nữ tử trước mặt hân, bàn tay nắm chặt chuỗi kiếm, thân thể lại khẽ run rẩy, con mắt sáng rực như sao của nàng nhòe nước, nước mắt sáng long lanh theo khuôn mặt tái nhợt chảy xuống từng giọt.

“Dao Nhi...” Lời hân nói ra có chút ách khẩu, có chút cật lực xòe bàn tay ra muốn chạm vào mặt nàng, mà kiếm băng lãnh xuyên vào trong ngực lại là khoảng cách giữa họ không cách nào vượt qua. Mỗi một cử động đều là đau đớn rét thấu xương. Máu tươi chảy thành dòng, cơ hồ ướt sũng ngực hân.

Bàn tay như ngọc của Thiên Dao dính máu sền sệt của hân, ánh mắt nàng từ từ tan rã, lòng bàn tay buông lỏng, buông thân kiếm ra, dưới chân lao đảo lui về sau, sau đó thân thể xụi lơ xuống, hai tay dùng lực đánh vào đầu. Trước mắt đều là một màu đỏ, đầu đau đớn như muốn nổ tung, nàng vùng vẫy nhưng không cách nào ngăn cản được đau đớn xâm lấn, có thứ gì đó như từng mảnh một đâm vào trong đầu để cho những mảnh vỡ này từ từ khỏi phục như cũ.

Dưới bầu trời đầy sao, nữ hài yêu kiều cười nói, “Nhìn bộ dáng ngươi không tệ, lấy thân báo đáp thế nào?”

Trong bóng tối, nàng bị hân ôm vào trong ngực, nàng nói, “Người trong ái dục, khổ vui tự mình, không ai thay thế.”

Thời khắc bàn tay nhỏ cầm tay hân, nàng nói, “Sẽ không buông tay nữa, cho dù con đường phía trước thế nào, Thiên Dao sẽ cùng chàng đi. Sở Diễm, để ta tới yêu chàng.”

“Thiên hạ này là sinh lễ của Thiên Dao, ta chỉ là, muốn bảo vệ nó.” Vì bảo hộ một giấc mộng xa vời không thể chạm tới, nàng cũng từng không tiếc sinh mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 275: Giam cầm

Hóa ra, nàng đã từng yêu hắn sâu đậm như vậy.

“Sở Diễm, Sở Diễm.” Nàng trầm thấp không ngừng ní non tên hắn, lệ theo khuôn mặt tái nhợt không ngừng chảy xuống, ngực lại đau như thế.

“Dao Nhi.” Sở Diễm đi lại không vững vàng, lão đảo tiến lên, mà lưỡi kiếm sắc bén nơi ngực lại ngăn cản hắn dựa vào nàng. Sở Diễm cắn chặt răng, bàn tay cầm thân kiếm rút ra khỏi ngực, máu thuận thế chảy ào ào.

“Thất ca.” Sở Dục kinh hãi, đưa tay nâng lại bị Sở Diễm đẩy ra.

Hắn lão đảo ngồi xuống cạnh Thiên Dao, ôm nàng vào trong lòng, mặc kệ máu tươi nhuộm đỏ áo bào nàng. Thiên Dao co rút thành một khối trong ngực hắn, ánh mắt tan rã không có tiêu cự, giống như hải tử lạc đường, hai tay gắt gao nắm lấy một góc áo của hắn, trong miệng không ngừng gọi tên hắn. Sở Diễm chỉ cảm thấy trái tim đều bị nàng gọi đến đau, so với vết thương trên ngực còn đau gấp mười gấp trăm lần.

“Dao Nhi, Dao Nhi, nàng làm sao vậy? Nàng nhìn ta đi.” Hắn dùng đầu ngón tay nâng cằm nàng lên, mà Thiên Dao lại hoàn toàn rơi vào trong thế giới của chính mình, không nghe được hắn, cũng không nhìn thấy hắn, con ngươi trong veo của nàng cũng không có ảnh ngược của hắn. Sở Diễm đau lòng trán chạm trán với nàng, hôn lên má nàng, lưu vào trong miệng là nước mắt mặn chát. Sở Diễm nghĩ, có phải hắn quá ích kỷ hay không, ích kỷ không cho phép nàng quên đi quá khứ của bọn họ, mới có thể khiến nàng thống khổ như thế.

Miệng vết thương bị rách nơi ngực không ngừng trào ra máu tươi, giống như muốn chảy hết máu trong cơ thể ra vậy. Sắc mặt hắn trắng bệch, giống như bị rút hết máu, mắt từ từ tối sầm lại, sau cùng thân thể té ngã trên đất, mà hai tay vẫn ôm chặt thân thể Thiên Dao.

“Thất ca.” Sở Dục bây giờ đích thị thật sự sốt ruột, tiến lên nâng Sở Diễm dậy, đầu ngón tay nhanh chóng điểm mấy chỗ đại huyệt. Sở Dục nhìn Thẩm Thiên Dao co rút trên đất, hai mắt đều là màu đỏ. Hắn có yêu nữ tử này, nhưng hắn cũng không thể dễ dàng tha thứ nàng hết lần này tới lần khác thương tổn Thất ca của hắn.

“Người đâu, bắt Dao phi cùng Sở Hạo giam vào tù lao.”

“Tuân lệnh.” Ngự Lâm quân nghe lệnh, tiến lên muốn kéo Thiên Dao từ đất lên lại bị một tiếng quát lớn làm ngừng lại.

“Làm càn, đều lui ra hết cho bốn vương.” Bóng dáng nho nhỏ của Quân Ninh xuất hiện nơi cửa thiên lao, tuần nhan y lãnh trầm, mắt phượng lạnh lẽo quét qua thiên lao chật vật không thể chịu nổi, sau đó bình tĩnh lại, đi tới bên cạnh Thiên Dao. Thiên Dao lúc này giống như rơi vào thế giới của mình, con mắt sáng ngời ngày xưa mất đi tất cả ánh sáng, thân thể vẫn dính máu đỏ tươi chói mắt, đã nhận không ra là của nàng hay là của Sở Diễm.

Quân Ninh đau lòng ôm nàng vào trong ngực, có chút cất lực nâng nàng từ đất dậy. “Mẫu thân, đừng sợ, Ninh Nhi dẫn người về nhà.” Y ôn nhu dùng ngón tay vén sợi tóc hỗn độn trên trán cho Thiên Dao, giọng nói cực kỳ trầm nhẹ sợ dọa đến nàng.

Thiên Dao thuận theo tùy ý đứng dậy, tùy ý y nắm tay nàng đi ra ngoài, lại bị Sở Dục duỗi tay ngăn trở.

“Thái tử điện hạ muốn mang nàng đi chỗ nào? Nàng là nghi phạm hành thích vua.” Giọng nói Sở Dục tựa hồ không có chút nhiệt độ. Mặt khác, ngự y vội vàng mà đến, cuống quýt cầm máu cho Sở Diễm đang hôn mê, miệng vết thương chỉ cách vị trí tim khoảng nửa tấc, nếu như lệch một chút, ngay cả Đại La thần tiên cũng cứu không được.

Quân Ninh khẽ nâng mắt phượng, ánh mắt mang theo lạnh lẽo cùng giận dữ, đáng vẻ không khác gì khi Sở Diễm ngằm giận dữ, “Bà ấy là mẫu thân ta.”

“Nhưng nàng hiện tại phạm vào chính là tội hành thích vua, tất phải nhốt vào thiên lao.” Sở Dục không chút thoái nhượng.

Quân Ninh hừ lạnh một tiếng, con ngươi lạnh thấu xương đảo qua mọi người ở một bên, thần nhiên nói, “Hoàng thúc tựa hồ vượt quá khuôn phép, hoàng cung này tới khi nào đến phiên hoàng thúc quyết định? Toàn bộ đều phải chờ tới phụ hoàng ta sau khi tỉnh lại định đoạt! Mẫu thân ta là phi tử của ông, là giam giữ hay là xử tử đều không phải do người quyết định. Nếu không tránh ra đừng trách bốn vương không khách khí.”

Trong khoảng thời gian ngắn, tình thế giương cung bạt kiếm, một bên là thái tử điện hạ thân phận tôn quý, một bên là An Thanh vương tay cầm quyền cao, một là nhi tử duy nhất của đế vương, một là huynh đệ đế vương coi trọng nhất, tình thế này, thật là hỗn loạn.

“Quân Ninh, nàng làm phụ hoàng con bị thương.” Sở Dục lạnh lùng híp mắt, lên tiếng nhắc nhở.

Sắc mặt Quân Ninh vẫn trầm lãnh như cũ, khóe môi quét xuống nụ cười trào phúng, “Nếu như phụ hoàng ta không muốn, thì sao có thể thương tổn được ông?” Ngụ ý của y là, ít nhiều do Sở Diễm tự làm tự chịu.

“Con...” Sở Dục có chút căm tức.

“Vương gia.” Thân thể cao lớn của Xích Diễm tựa vào bên người Sở Dục, âm thầm ra hiệu cho Sở Dục, “Vương gia an tâm chút, chớ nóng vội. Thái tử điện hạ chẳng qua là muốn đưa nương nương về Vị Ương cung, toàn bộ còn phải đợi hoàng thượng tỉnh lại định đoạt mới phải.”

Sở Dục vẫn đứng thẳng người, không có chút ý tứ thoái nhượng. Xích Diễm quỳnh lên, không dấu vết kéo góc áo hần, kẻ lỗ tai nói, “Vương gia hà tất nhất thời nóng giận, điện hạ tuổi nhỏ tự nhiên bảo vệ mẫu thân người, toàn bộ còn phải đợi hoàng thượng tỉnh lại mới có thể quyết định.”

Sở Dục lạnh lùng hừ một tiếng, lặng im ngẫm thừa nhận. Quân Ninh đỡ Thiên Dao, thật cẩn thận quay về Vị Ương cung.

Bọn họ vừa vào Vị Ương cung, Ngự Lâm quân liền bao vây cung điện lại, cơ bản tương đương giam lỏng Thiên Dao. Quân Ninh cũng không thêm đề ý, nếu như y muốn rời khỏi, không ai có thể ngăn được. Thiên Dao giống như thật sự bị kinh sợ, ru rú trong góc giường, không động cũng không nói. Quân Ninh ngồi bên cạnh nàng, đầu ngón tay khẽ đặt lên phía trong cổ tay Thiên Dao, thấy mạch tượng của nàng cũng không có gì khác lạ mới thoáng yên lòng.

“Mẫu thân, có thể nói cho con biết đã xảy ra chuyện gì?” Y nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt ôn nhuận rơi trên người Thiên Dao. Mới đầu, nàng cũng không có phản ứng gì, mà y lại vô cùng kiên nhẫn, nàng không muốn trả lời, y an vị ngồi bên giường, từ trời sáng đợi cho tới tối, từ mặt trời lặn đợi tới khi mặt trời mọc.

Nến đỏ hết, tia sáng đầu tiên theo song cửa sổ mà vào, Quân Ninh xoa xoa hai mắt phát đau, y ngồi yên bên giường Thiên Dao trọn vẹn một đêm. Thiên Dao vẫn cuộn thân thể co trong góc giường. Đêm khuya hỗn loạn một hồi, trước bình minh lại thức dậy, chớp mắt, ánh mắt nhàn nhạt rơi ở một góc, cũng không biết nàng nghĩ gì.

“Vẫn không muốn nói với con sao? Người đang nghĩ gì?” Quân Ninh mở miệng lần nữa, giọng nói có chút khàn khàn.

Hàng mi thon dài của Thiên Dao rung động vài cái, ánh mắt chậm rãi di chuyển sang người y, khóe môi hiện lên nụ cười nhạt nhưng cũng vô cùng đẹp, “Không có gì, chỉ là nhớ tới những chuyện trước kia.”

Quân Ninh cũng nở nụ cười nhạt, “Chuyện trước khi con sinh ra?”

Thiên Dao mỉm cười không trả lời nhưng cả người lại ôn nhuận tươi đẹp dù cho áo choàng trên người vẫn dính máu như cũ.

Quân Ninh cũng hết cách, cả một đêm, nàng rơi vào thế giới của mình, ngay cả y cũng không được phép xâm nhập, thực ra là hồi ức giữa nàng cùng người nam nhân kia. Y biết nàng là cực yêu, loại yêu này thậm chí khiến cho y có phần đau lòng, “Đừng nghĩ nữa, đều là chuyện quá khứ, vẫn nên cẩn thận nghĩ cho hiện tại đi. Người làm bị thương ông ấy, lỗi khá lớn. An Thanh vương luôn miệng nói tội hành thích vua.”

Thiên Dao trầm mặc trong chốc lát, nhãn mày hỏi, “Ông ấy thế nào rồi?”

“Yên tâm, không chết được.” Quân Ninh nói thầm.

Thiên Dao ngu ngơ trong chốc lát, sau đó vươn cánh tay nắm lấy bàn tay nhỏ bằng lãnh của Quân Ninh. Đứa nhỏ này lạnh lùng quả nhiên là vô cùng đa thương người. “Ninh Nhi, ông ấy là phụ thân con.”

“Nhưng ông ấy ra tay với người rồi.” Quân Ninh lạnh lẽo tránh đi gò má, y tự nhiên hiểu rõ trong thân thể chảy dòng máu Sở Diễm, nhưng không có Quân Ninh, Sở Diễm vẫn là Sở Diễm, là Cảnh Khang đề cao cao tại thượng, hẳn có lẽ cũng không cần y. Mà mẫu thân nhưng là người yếu, cần y bảo hộ, cho nên bất cứ lúc nào chỗ nào, nếu như cho y lựa chọn, y đều không hề do dự đứng bên cạnh Thiên Dao.

Thiên Dao có chút bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, lại nói, “Là ta động thủ trước. Ta muốn cứu Sở Hạo ra khỏi cung.”

“Ừ.” Quân Ninh buồn bực đáp lại, “Cứu cứu dẫn người muốn xông tới bị con cản lại. Bọn họ một khi xâm nhập hoàng cung, khó tránh khỏi rước lấy họa sát thân cho Tư Đồ nhất tộc, đến lúc đó muốn bảo vệ cũng khó.”

Thiên Dao an ủi cười, Ninh Nhi của nàng quả thật trưởng thành rồi. “Việc này vì sao không thương lượng với con?”

“Hà tất khiến con liên lụy, ta cho rằng bản thân có thể làm tốt.”

Quân Ninh liếc nàng một cái, nàng thật đúng là xem trọng chính mình, “Sở Hạo suýt nữa hại người mất mạng, hà tất liều chết cứu ông ta, đừng nói với con cái gì mà lấy ơn báo oán, con không tin những thứ này.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 276: Không sợ

Thiên Dao lắc đầu bật cười, vì sao cứu Sở Hạo ư? Nàng quả nhiên không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy cũng từng là người kiêu ngạo, bị nhốt ở một nơi tối tăm không thấy mặt trời, chẳng bằng một đao giải quyết xong tất cả.

“Ông ấy ở đâu? Cùng ta đi xem đi.” Nàng vùng vẫy muốn xuống giường, không chính mắt thấy hấn bình an, nàng chung quy không an tâm.

“Không cần, người không ra được.” Quân Ninh nói ngắn gọn, như hất xuống một thùng nước lạnh. “An Thanh vương vây cấm nơi này rồi.”

“Sở Dục?” Thiên Dao có chút bất đắc dĩ cười. Đúng vậy, một kiếm kia của nàng vào ngực Thát ca hấn, Sở Dục không giận mới là lạ, “Còn con? Cũng giam cầm con rồi ư?”

“Ông ấy còn chưa có quyền lực kia, hưởng chi, con muốn đi đâu không phải ai cũng có thể ngăn được.” Quân Ninh hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, rót chén trà ấm đưa cho Thiên Dao, lại nhíu mi nhìn nhìn y phục dính máu trên người nàng, “Thay y phục đi.”

Thiên Dao tiếp nhận chén trà từng ngụm uống hết, cúi đầu khề ngừ mùi máu tươi trên người, áo choàng cơ hồ đều nhiễm máu, cũng không biết hấn rút cuộc chảy bao nhiêu máu, “Thay ta đi xem ông ấy đi, ta rút cuộc không yên lòng, con đi, ta mới an tâm”

“Được.” Quân Ninh nhạt giọng đáp lại, sau đó đứng dậy lại nói, “Lau sạch người đi, con không thích bộ dáng hiện tại của người.”

Thiên Dao sững sờ nhìn bóng dáng y, bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc này, trong Cảnh Dương cung, Sở Diễm vẫn hôn mê bất tỉnh, Tĩnh phi bồi bên người đốc lòng chiếu cố. Sở Dục cùng Xích Diễm ngồi bên ngoài thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Vương gia, người giam cầm Dao phi trong Vị Ương cung tựa hồ không quá thích hợp?” Xích Diễm thấp giọng mở miệng. Dao phi này nhưng là người thương của đế vương, nếu như hoàng thượng tỉnh lại, trách tội xuống thì làm thế nào cho phải.

Sở Dục bất đắc dĩ bật cười, đưa tay rót chén trà xanh. “Bỏn vương làm những chuyện này còn không phải vì Thát ca. Thát ca muốn diễn trận khổ nhục kế này, bỏn vương tự nhiên phải giúp huynh ấy diễn cho trọn vẹn. Còn về Tĩnh phi này...” Sở Dục lại cười, hấn trái lại chưa gặp qua bộ dáng Thiên Dao ghen, cũng không biết lần này Thát ca có thể ôm đi hay không.

“Thì ra là thế.” Sắc mặt âm trầm khó coi của Xích Diễm dịu đi vài phần.

“Thương thế lần này của Thát ca không nhẹ, bảo ngự y viết ra phương thuốc tốt, dùng được thoả đáng, dù sao quốc sự bận rộn, thái tử tuổi nhỏ không thể giám quốc.” Sở Dục lại nói.

“Vương gia yên tâm, đã phân phó xuống dưới rồi.” Xích Diễm chấp tay, ngẩng đầu, chỉ thấy ở ngoài điện Quân Ninh từ xa lại gần.

Sở Dục theo ánh mắt hấn nhìn lại, góc áo màu xanh nhạt đã vào trong điện. Hấn khề nhếch môi, nghĩ thâm, y cũng nên đến đây.

“Vi thần tham kiến thái tử điện hạ.” Xích Diễm cung kính chấp tay.

Quân Ninh đi tới trước mặt Sở Dục, coi như lễ phép thấp giọng gọi một tiếng, “Hoàng thúc.”

Sở Dục cười, tùy ý đặt chén trà trở lại trên bàn, mở miệng nói, “Bỏn vương đang nghĩ tới thái tử điện hạ, chớp mắt liền thấy người trước mặt rồi.”

“Bỏn vương đến xem phụ hoàng.” Quân Ninh lãnh đạm nói.

“Thát ca còn đang hôn mê, ngự y nói...”

“Bỏn vương tự mình xem.” Quân Ninh lạnh lùng cắt ngang hấn, khuôn mặt nhỏ anh tuấn tràn đầy kiêu ngạo, đi vào trong phòng. Phía sau, Sở Dục nhếch khoé môi, nhưng lại không có chút không vui nào, ngược lại hơn vài phần tán thưởng, có phần ngông nghênh mới xứng làm con cháu hoàng thất.

Trong lư hương bằng đồng đốt hương nhang nhàn nhạt có công dụng an thần. Trên long sàng rộng rãi, Sở Diễm yên lặng nằm đó, tuấn nhan trắng xanh, hàng mi dài tạo một vệt bóng mờ trên khuôn mặt tuấn tú. Tĩnh phi ngồi ở một bên, quả nhiên che chở đủ điều, ánh mắt không chớp rơi vào trên người Sở Diễm, thỉnh thoảng vén góc chăn. Nếu như người ngoài nhìn vào trái lại là hình ảnh ân ái triền miên, rơi vào trong mắt Quân Ninh lại đặc biệt chói mắt.

“Thái tử điện hạ.” Tĩnh phi đứng dậy, hơi hơi thi lễ.

Quân Ninh rét lạnh liếc nàng một cái, chỉ lạnh lùng đáp lại hai chữ, “Tránh ra.”

Sắc mặt Tĩnh phi thay đổi, lại vẫn xấu hổ tránh ra. Quân Ninh nhấc vạt áo, ngồi xuống bên giường Sở Diễm, ngón tay đặt lên phía trong cổ tay Sở Diễm, may khề nhấn lại, một lát sau mới chậm rãi buông lỏng. Chẳng bao lâu thì cũng tỉnh lại, cũng không có trở ngại.

“Cô ra ngoài đi, bỏn vương ở chỗ này với phụ hoàng.” Quân Ninh nhạt giọng nói.

Tĩnh phi ngu ngơ trong chốc lát, nhưng vẫn thức thời thối lui ra ngoài. Tĩnh phi vừa mới rời khỏi, trên giường, lông mi run rẩy vài cái, Sở Diễm liền mở hai mắt ra, mắt phượng một mảnh thanh minh, đầu nào có nửa phần đáng vẻ mới vừa tỉnh ngủ.

Quân Ninh ngồi bên cạnh nhàn nhạt khề hừ một tiếng, “Nhi thần một mực nghĩ, phụ hoàng nội lực thâm hậu, theo lý nên sớm tỉnh rồi, nhi thần còn tưởng là ngự y vô năng a.”

Sở Diễm nhẹ cười, ý cười nơi khoé môi phụ tử hai người cũng không khác biệt. “Một kiểem kia của mẫu thân con đâm cũng không nhẹ.”

“Còn không phải do phụ hoàng cam tâm tình nguyện.” Quân Ninh thấp giọng nói thẳm một câu. Đổi lấy nhưng là tiếng cười nhẹ sáng khoái của Sở Diễm.

“Ninh Nhi, chờ tương lai con gặp phải một người như vậy, con sẽ hiểu rõ. Nàng sẽ trở thành kiếp số của con, nhưng cũng là ngọn nguồn hạnh phúc.” Sở Diễm hơi nheo mắt phượng lại, trong mắt lộ ra nhàn nhạt ôn nhu.

“Nếu không có mẫu thân, người sẽ như thế nào?” Quân Ninh lại hỏi.

“Tựa như con mất đi bà vậy, còn sống cũng như cái xác không hồn.” Giọng nói Sở Diễm rất nhẹ nhưng lại nghiêm túc.

Quân Ninh trầm mặc một lát sau mới nhạ giọng nói, “Vậy người có tính toán gì không?”

Sở Diễm cười khỏ, mà lại có chút bất đắc dĩ. “Tình tình mẫu thân con, đồ dành không phải chuyện dễ. Đi một bước tính một bước.”

“Ừm, mẫu thân bị hoàng thúc vây ở Vị Ương cung, việc này phụ hoàng tính toán giải quyết thế nào?” Quân Ninh nhíu mi hỏi.

Sở Diễm cười, “Sở Dục khi nào lại đi quản mấy chuyện nhàn rỗi này.”

“Còn có Tĩnh phi kia, chắc cũng là ông ấy làm. Nếu mẫu thân biết lại muốn đồ bình dấm chua rồi.” Mi tâm xinh đẹp của Quân Ninh càng chau chặt.

Sở Diễm lại trầm nhẹ cười, nàng nếu chịu ghen, ngược lại sẽ không tính là không thuốc nào cứu được. “Mấy ngày này con ở bên bà ấy, chuyện còn lại, trăm sẽ xử lý.”

“Ừm.” Quân Ninh gật đầu, sau đó đứng dậy đi ra nội điện, chỉ thấy thị nữ bưng chén thuốc bạch ngọc trong tay, ngự ý cúi đầu đi sau người.

“Đợi một chút.” Quân Ninh lên tiếng nói, bưng chén thuốc kia lên nhấp một ngụm, sau đó nói với ngự y, “Bỏ rễ sô đồ ít lại chút, tốt quá hóa dở.”

“Vâng.” Ngự y khom người cúi đầu.

Liên tiếp nhiều ngày, bởi vì Cảnh Khang đế bị thương không thượng triều, Sở Dục làm nhiếp chính vương, thái tử giám quốc. Sở Diễm cũng vui lòng nhàn rỗi, cả ngày đứng ở trong Cảnh Dương cung, Tĩnh phi vẫn hầu hạ bên người, cũng không nói nhiều, lúc tâm tình Sở Diễm tốt còn có thể nói với nàng mấy câu.

Sáng sớm, Sở Diễm lười nhác tựa vào trên giường đọc sách, tuyết rơi, ngoài cửa sổ trắng xoá một mảnh, song cửa sổ nửa mở rộng, gió lạnh thổi vào. Tĩnh phi bưng chén thuốc bạch ngọc đi vào, dừng bước bên người Sở Diễm, mỉm cười với hắn, đưa đưa thìa vài cái, đưa đến bên môi Sở Diễm.

“Hoàng thượng, thần thiếp dứt người uống thuốc.” Nàng âm giọng nhỏ nhẹ nói, so với Thiên Dao quật cường không biết nhu thuận bao nhiêu lần.

Sở Diễm nhạ hừ một tiếng, lại đẩy chén thuốc nàng đưa tới ra, “Đặt ở chỗ nào đi, trăm không muốn uống.”

“Hoàng thượng.” Tĩnh phi nhẹ cười, đưa thuốc tới bên môi hắn, “Hoàng thượng, thuốc lạnh sẽ mất đi công hiệu.” Nàng bữu môi đỏ mọng, vốn là mỹ nhân, hiện giờ làm nũng như vậy quả nhiên câu hồn phách. Sở Diễm nheo mắt phượng lại, con người càng thêm thâm thúy làm cho người ta nhìn không thấu thâm ý trong đó. Tĩnh phi tự nhiên không biết trong lòng đế vương suy nghĩ gì, chỉ bị hắn ngó nhìn liến xấu hổ đỏ bừng má. Nàng trầm nhẹ cười, bàn tay trắng nõn lặng yên không tiếng động đặt lên tay Sở Diễm.

“Lão nô tham kiến thái tử điện hạ.” Ngoài điện truyền đến tiếng Lưu Trung cung kính nói. Chốc lát sau, Quân Ninh liền đẩy cửa vào, ánh mắt rơi vào hình ảnh Tĩnh phi khoát tay lên tay Sở Diễm, ánh mắt nháy mắt lạnh trăm vài phần. Y dừng bước bên người Sở Diễm, lại im lặng không mở miệng.

Tĩnh phi nhưng lại không có chút bối rối nào, kéo tấm chăn da hổ đắp lên người Sở Diễm, sau đó đứng dậy hơi hơi thi lễ với Quân Ninh, lại chuyển hướng Sở Diễm, “Thần thiếp xin được cáo lui trước.”

Sở Diễm cười mà không nói, ánh mắt nhu hoà rơi vào trên người Quân Ninh. Mi tâm đứa nhỏ này xinh đẹp rất giống Thiên Dao, làm cho người ta nhìn mà vui thích. Sau khi Tĩnh phi rời đi, Sở Diễm chỉ xuống vị trí bên cạnh ý bảo Quân Ninh ngồi xuống.

Sắc mặt Quân Ninh đậm mặc, lại bưng chén thuốc bạch ngọc đưa tới trước mặt Sở Diễm. “Phụ hoàng uống thuốc trước đi.”

Sở Diễm ôn nhuận cười, tiếp nhận chén thuốc uống xong, sau đó mới nói, “Ngày hôm nay nghĩ gì sao lại đến chỗ này của trăm?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 277: Ghen

“Thân thể phụ hoàng không có gì đáng ngại, tính toán khi nào thì vào triều?” Quân Ninh trầm giọng hỏi.

“Thế nào? Gặp phiền toái rồi hả? Hoàng thúc con hôm nay lại còn khen ngợi con dứt khoát, xử sự quyết đoán, mạnh mẽ vang dội.” Sở Diễm mỉm cười nói. Hắn mặc dù không thượng triều, chuyện tình trong triều không gì không rõ, Sở Dục đều báo cho hắn. Hôm nay Sở Dục hình dung như thế nào về đứa nhỏ này, à... , mạnh mẽ vang dội, thủ đoạn ngoan độc quyết liệt, không khác gì lão tử y.

“Không có gì.” Quân Ninh nói thẳm một câu, lặng im một lúc sau mới nói, “Chỉ là có chuyện muốn xin phụ hoàng chỉ giáo.”

“Ừm.” Sở Diễm nhặt giọng đáp lại, ý cười ôn nhuận. Y chưa mở miệng, Sở Diễm liền biết được suy nghĩ trong lòng y. “Mẫu thân con không muốn tính mạng của hắn, dù sao, trẫm đã phế đi võ công của hắn, hiện giờ chẳng qua là phế nhân, là lưu hay thả, chính con quyết định đi. Giang sơn này sớm muộn gì cũng là của con.” Hắn lười nhác tựa vào trên giường nệm, ánh mắt lười biếng quay trở về trang sách trong tay.

Quân Ninh nhủ mi tâm lại, suy tư một lúc sau lại nói, “Nhi thần có một số việc không nghĩ ra, mong phụ hoàng chỉ giáo.”

Sở Diễm lắc đầu bật cười, khép sách trong tay lại, “Về Tư Đồ gia?”

“Ừm.” Quân Ninh gật đầu, “Tư Đồ gia là mẫu tộc của mẫu thân, nhi thần không biết xử trí thế nào mới thích đáng.”

Sở Diễm từ từ thu hồi ý cười nơi khoé môi, yên lặng trầm tư thật lâu, năm đó Văn đế giết mẫu lập nhi tử, đó là phòng ngừa Văn gia nắm quyền. Các triều đại thay đổi để vương gần như đều gặp qua vấn đề này. Có đau đớn nhứt tâm, nhất tuyệt hậu hoạn, mà có nhân từ nương tay, vì ngày sau ẩn nấp tai họa.

“Thái độ phụ hoàng với Văn gia, nhi thần vẫn lưu tâm, đã biểu hiện vinh sùng hoàng gia, lại không dung túng thế lực lớn mạnh, uy hiếp hoàng quyền. Nhi thần muốn noi theo phụ hoàng, nhưng lại không thể nào dùng cách này, mong phụ hoàng chỉ giáo.” Quân Ninh trái lại vô cùng khiêm tốn.

Sở Diễm nhẹ cười, đặt tay lên vai Quân Ninh, “Muốn thống trị vạn dặm giang sơn Đại Hàn không phải chuyện một sớm một chiều, Ninh Nhi không cần nóng vội. Còn về Tư Đồ gia, đã không có binh quyền, chẳng qua là lão hổ mất đi móng vuốt lợi hại mà thôi, không phải sợ. Bọn họ muốn Sở Hạo, cho hắn là được.”

“Cứ như vậy?” Quân Ninh lại nói.

“Phải, mà không phải.” Sở Diễm tiếp tục nói, “Muốn đạt được tự nhiên phải trả chút đại giá. Tư Đồ gia từ trước đến nay tình thông buôn bán, lại kinh doanh mấy năm ở Giang Nam, nắm trong tay huyết mạch kinh tế Giang Nam...” Sở Diễm không nói hết, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người Quân Ninh.

Quân Ninh tuy nhỏ nhưng lại cực kỳ thông tuệ, Sở Diễm chỉ điểm một chút đã ngầm hiểu.

“Ninh Nhi, con phải nhớ kỹ, từ xưa nước quá trong ắt không có cá, tham quan ô lại vĩnh viễn giết không hết. Đây không phải mẫu chốt khống chế hoàng quyền, có một số việc, mở một mắt nhắm một mắt cũng được, nhưng cho dù bọn họ nháo như thế nào đều phải trong phạm vi khống chế của con.”

Quân Ninh yên lặng lắng nghe, có lẽ nhất thời cũng không thể hấp thu toàn bộ, lại ghi nhớ trong lòng.

“Nếu muốn củng cố hoàng quyền, bất cứ lúc nào có khác biệt đều phải nắm trong lòng bàn tay, một cái là binh quyền, cái kia là bạc.” Sở Diễm cười nắm tay Quân Ninh, vỗ nhẹ bàn tay y, “Không vội, từ từ sẽ đến, quan hệ triều đình phức tạp, có một số việc còn phải từ từ học hỏi.”

“Vâng, hài nhi thụ giáo rồi.” Quân Ninh hơi hơi động môi, lộ ra ý cười đã hiểu, bên môi lại hiện lên lúm đồng tiền nhàn nhạt, cực kỳ giống Thiên Dao.

“Mẫu thân con thế nào rồi?” Sở Diễm lại hỏi.

“Không tốt lắm, ăn không ngon ngủ cũng không ngon, ngoài miệng không nói nhưng vẫn nhớ tới thương thể phụ hoàng. Chuyện Tình phi phụng dường ở Cảnh Dương cung truyền tới trong tai mẫu thân, trên mặt bà ấy tự nhiên lạnh nhạt, lại cả đêm ngồi ở trong vườn, không ai khuyên được.” Quân Ninh than nhỏ.

Khoé môi Sở Diễm đầy ý cười, tin tức truyền được nhanh như vậy chỉ sợ lại là kiệt tác của Sở Dục rồi. “Sức khỏe mẫu thân con không tốt, chăm sóc bà ấy cho tốt, còn về Tình phi kia, trẫm sẽ xử lý.”

“Ừm.” Quân Ninh gật đầu, đầu ngón tay lại đặt lên mạch đập của Sở Diễm, mạch hắn vững vàng, thương thể đã khôi phục được bảy tám phần rồi. “Thương thể phụ hoàng khôi phục không tệ, có rảnh thì đi thăm mẫu thân đi.”

Sở Diễm âm giọng cười, nhàn nhạt gật đầu. Chỉ là, vẫn chưa phải lúc đi gặp Thiên Dao.

Sau một trận tuyết lớn, hoa mai trong Ngự hoa viên nở rộ, Thiên Dao bị giam cầm trong Vị Ương cung, Sở Dục liền sai người trồng hồng mai trong vườn Vị Ương cung. Trên bàn đá trong vườn, trước mặt Thiên Dao là một tách trà sương mai, miệng nhỏ khẽ nhấp, hồng mai trong vườn tán ra mùi thơm nhàn nhạt.

“Nương nương, người xem hoa mai này nở thật đẹp.” Yêu Nguyệt đứng ở một bên chậm rãi nói.

Thiên Dao nhẹ cười, cầm chén sứ Thanh Hoa trong tay đặt trên bàn, áo trắng tung bay, không nhiễm một tia bụi bặm, “Sai người nhỏ chúng đi, ta không

thích.”

“Nương nương, đây chính là Vương gia...”

Thiên Dao hừ cười một tiếng, “Nói cho Sở Dục ta không cần hấn thương hại.”

“Chuyện này... Vâng.” Yêu Nguyệt nhú mi, lại vẫn cung kính đáp lời.

Hoa mai trong Vị Ương cung bị nhổ đi sạch sẽ, tâm ý của Sở Dục cũng bị quăng đi đứt khoát. Sau khi Sở Dục biết, sắc mặt tự nhiên không khá hơn chút nào, vào đêm, liền an bài Tĩnh phi thị tẩm tại Cảnh Dương cung. Đối với hai người âm thầm phân cao thấp, Sở Diễm lặng im không nói.

Thấm thoát, tiểu công chúa đã chấp chững bước đi, Thiên Dao đứng cách nàng một bước vươn hai tay ra, “Tiểu Khiết Nhi, ngoan, đến chỗ mẫu thân nào.”

Tiểu nha đầu y y a a, chấp chững hai bước suýt nữa thì ngã, Thiên Dao nhanh nhẹn bước nhanh tới đỡ nàng ôm vào trong lòng, hôn hai cái lên gương mặt non mềm của nàng, xông vào mũi chính là mùi sữa ngọt.

“Nương nương, tiểu công chúa nên uống sữa rồi.” Vũ nương khom người nói.

“Tiểu bảo bối, chúng ta nên ăn cơm thôi..., một lát mẫu thân chơi cùng con được không?” Thiên Dao lại hôn lên má nàng rồi mới giao hài tử cho vũ nương.

Cả một ngày, Thiên Dao đều ở cùng tiểu nha đầu, thời gian trái lại trôi qua cực nhanh, chỉ chớp mắt mặt trời đã lặn về Tây.

Vào đêm, Vị Ương cung nghênh đón một vị tân khách, Sở Dục đai ngọc áo măng bào khoanh tay đứng ở trong vườn, ánh mắt chạm đến một mảnh hoa mai bị nhổ lên kia, mắt phượng không khỏi nhú lại.

“An Thanh vương đại giá, Thiên Dao không đón tiếp từ xa.” Thiên Dao mặc áo trắng, ngồi bên cạnh bàn đá, trên bàn là một bình trà sương mai mới pha.

Sở Dục cười ôn hoà, trái lại vô cùng thích ý ngồi đối diện nàng, “Người tới là khách, Thất tẩu không mời bốn vương chén trà sao?”

Thiên Dao đạm mạc không nói, lại rót chén trà đưa tới trước mặt hắn. Sở Dục nhấp một ngụm thường thức, trái lại hương thơm lâu ngày ngấm trên đầu lưỡi.

“Sân của Thất tẩu tựa hồ càng ngày càng thanh lãnh, vốn định trồng mấy cây mai mới, lại không biết Thất tẩu không thích, ngược lại là thần đệ đường đột rồi.” Sở Dục nhẹ cười chấp tay, ánh mắt biếng nhác trái lại có vài phần cân nhắc.

Thiên Dao cũng không giận, hơi hơi nhếch khoé môi, đặt tách trà cầm trong tay lên bàn. “Thiên Dao không phải không thích hoa mai, chỉ cảm thấy Vị Ương cung thanh lãnh, trồng hoa mai ở nơi này ngược lại mai một nó. Thiên Dao tuy không phải người biết hoa nhưng cũng có tâm tiếc thương hoa.”

Sở Dục cười nhạt một tiếng, tự nhiên hiểu được lời Thiên Dao nói là cho hắn nghe. “Thất tẩu nói rất đúng, vẻ đẹp nở rộ này càng nên để mọi người chia sẻ, giống như trong hậu cung này, Thất ca thân là cửu ngũ chí tôn, hậu cung ân huệ cùng hưởng đúng là bình thường. Huống chi, thân thể Thất tẩu từ trước đến nay suy nhược, vì hoàng huynh khai chi tán diệp, hậu cung phi tần khác cũng nên tận lực một chút.”

Sắc mặt Thiên Dao lạnh nhạt, ý cười nơi khoé môi không đổi, mà tay nắm chén trà đã lặng lẽ siết chặt. “Hậu cung này là của hoàng thượng, người muốn sung hạnh ai là tự do của người.”

Ánh mắt Sở Dục chớp loé giáo hoạt, lại nhẹ cười mở miệng, “Như vậy rất tốt, tối nay Thất ca chiều hạnh Tĩnh phi, bốn vương đang lo lắng Thất tẩu không vui. Thất tẩu thân là Quý phi, rộng lượng đúng là hiếm thấy.”

Thiên Dao xem như đã hiểu, tối nay Sở Dục là nhằm vào nàng, “Điều vương gia muốn nói chắc cũng đã xong, sắc trời không còn sớm, người cũng cần phải trở về. Thân vương đêm khuya ngủ lại biệt viện cung phi, truyền ra chỉ sợ huỷ đi thanh danh một đời vương gia.”

“Vậy Sở Dục không quấy rầy Thất tẩu nghỉ ngơi.” Sở Dục đứng dậy, khách sáo chấp tay cáo lui, khoé môi vẫn treo ý cười suy ngẫm.

Thiên Dao an tĩnh ngồi bên cạnh bàn đá, thật lâu không động đậy không nói gì, giống như một pho tượng. Gió đêm thổi một góc áo tuyết trắng của nàng lên, dập dờn trong đêm giá rét.

“Nương nương, người vẫn nên sớm nghỉ ngơi đi.” Yêu Nguyệt từ xa lại gần, dừng bước trước mặt nàng, cầm áo lông cáo trong tay đắp lên vai nàng.

Thiên Dao cười, bàn tay kéo lại áo choàng trên đầu vai, nhạt giọng hỏi, “Ninh Nhi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 278: Yêu nàng còn không kịp (1)

“Chuyện này...” Yêu Nguyệt có chút ấp úng, ánh mắt né tránh.

“Sao vậy?” Thiên Dao nhú mi hỏi, theo bản năng đứng dậy. Nàng chỉ cho là Quân Ninh đã xảy ra chuyện.

“Nô tỳ không dám giấu nương nương, tối nay hoàng thượng chiếu Tĩnh phi thị tẩm, thái tử điện hạ tức giận, cãi cò vài câu với hoàng thượng, liền bị hoàng thượng giam cầm.” Yêu Nguyệt áp a ấp úng nói xong một câu, dọa toàn thân lạnh lẽo, nàng vẫn là lần đầu tiên nói dối chủ tử. Nương nương tính tình mềm mỏng, cho dù bị lừa gạt cũng sẽ không phạt, nhưng thái tử điện hạ thì khó mà nói rồi.

Thiên Dao nghe xong, trầm mặc thật lâu sau. Thân thể mỏng manh ở trong gió đêm càng thêm thanh lãnh.

“Nương nương, người không sao chứ?” Yêu Nguyệt run giọng hỏi.

Nàng không có chuyện gì, chỉ là có người sắp gặp xui xẻo mà thôi. “Người đi chuẩn bị một chậu nước lạnh, phải từ trong giếng mới múc lên.”

“Vâng, nô tỳ đi chuẩn bị ngay.” Yêu Nguyệt mặc dù nghi hoặc, cũng không dám hỏi nhiều. Thiên Dao dẫn theo thị nữ Yêu Nguyệt một đường đi thẳng vào trong Cảnh Dương cung, Yêu Nguyệt vẫn bưng chậu nước kia trong tay như cũ. Thời tiết băng hàn, từ giếng mới múc lên vẫn còn kết băng.

“Lão nô tham kiến Dao phi nương nương, nương nương người đây là...” Ngoài cửa nội điện Cảnh Dương cung, Lưu Trung khom người thi lễ.

“Tránh ra.” Thiên Dao nổi giận đùng đùng, đưa tay đẩy cửa điện ra, tiếp nhận chậu đồng trong tay Yêu Nguyệt liền đi vào. Trong nội thất tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt, lụa mỏng trước giường tung bay, hai bóng dáng một nam một nữ dầy dụa tại chỗ, cho dù ngăn cách bởi tấm lụa trắng như có như không cũng không khó nhận ra, nàng kia y phục nửa hở, gối lên ngực nam tử, dầy dụa không ngừng.

Lửa giận nhất thời dâng lên trong lòng, Thiên Dao tự nhiên hiểu để vương không phải chỉ có một mình nàng, nhưng hiện giờ chính mắt nhìn thấy mới phát hiện ngực lại đau đớn như vậy. Cái gì mà ân ái, cái gì mà duy nhất, đều bắt quá là lời nói dối mà thôi.

Bên trong màn lụa mỏng, Sở Diễm nửa tựa vào thành giường, nheo mắt phượng, lộ ra chút ý cười suy ngẫm. Mà nháy mắt tiếp theo, một cổ hàn khí đập vào mặt, lụa trắng lảng lạng mà rơi, sau đó, một chậu nước lạnh dội vào mặt, giọt từ trên người xuống, băng hàn rét thấu xương. Tĩnh phi nằm ở trên người hân hét lên một tiếng, cuống quýt ngã nhào xuống giường. Hai tay nắm chặt váy áo lỏng lẻo, trợn mắt nhìn người gây chuyện.

“Thảm Thiên Dao, cô khinh người quá đáng.”

“Bản cung hôm nay chính là khi dễ cô, thì sao!” Một tiếng ‘cộp’ nặng nề vang lên, Thiên Dao quăng chậu đồng ở một góc tường.

“Cô... cô dùng nước lạnh hắt vào hoàng thượng, dĩ hạ phạm thượng!” Tĩnh phi run giọng nói, ngược lại nhìn về phía Sở Diễm, trong mắt ánh nước đọng đầy, đầm đìa đáng yêu, “Hoàng thượng, Dao phi phóng túng như vậy, người vẫn muốn tiếp tục dung túng cho cô ta sao?”

Nước lạnh rét thấu xương giọt ở trên người, tắm ướt miệng vết thương, Sở Diễm khẽ động, miệng vết thương liền truyền đến đau đớn xé rách, máu đỏ tươi tràn ra, nhuộm đỏ áo choàng xanh nhạt. Hắn lại không chút tức giận, ngược lại ánh mắt ôn nhuận nhìn về phía Thiên Dao lại mang theo ưu thương mơ hồ, “Dao Nhi quả nhiên là muốn mạng ta sao?”

Thiên Dao vừa nãy chẳng qua là nhất thời kích động, lúc này đương nhiên hối hận. Nàng không muốn, cũng không nhẫn tâm thương tổn hắn, lúc nào cũng vậy. Nhưng ánh mắt rơi vào Tĩnh phi bên cạnh hắn, ngực lại bắt đầu đau đớn không hiểu, chỉ cảm thấy hai mắt khô khốc vô cùng, muốn khóc, lại khóc không thành tiếng. Nàng lần lượt nghĩ muốn tin tưởng hắn, hắn nói yêu nàng, hắn nói chỉ yêu nàng. Nhưng mà nữ nhân trong cung thật sự nhiều lắm.

Nàng cố nén đau đớn xoay người, đứng im thật lâu sau, mới thân nhiên nói, “Sở Diễm, nếu ta không đến, tối nay nàng ta sẽ trở thành nữ nhân của chàng sao?”

Ngực Sở Diễm hơi đau, cho dù hữu ý hay vô ý, chỉ cần thương tổn lòng nàng, hắn đều không đành lòng, “Dao Nhi, nàng về cung trước đi.”

Thiên Dao vẫn lẳng lặng đứng tại chỗ, sống lưng thẳng tắp. Một lúc sau, mới yên lặng gật đầu, ở chỗ tối Sở Diễm tự nhiên nhìn không thấy nàng lẳng lẽ rơi lệ, “Sở Diễm, ta đi rồi, chàng, chàng phải chăm sóc bản thân thật tốt.” Dứt lời, nàng đẩy cửa mà ra, bước chân cực nhanh giống như muốn chạy trốn.

Sở Diễm biết nàng đi chuyện này đương nhiên sẽ không hỏi cung đơn giản như vậy. Nhưng hắn không cách nào ngăn trở nàng, bởi vì nước lạnh vừa nãy làm rách miệng vết thương, máu tươi cơ hồ sũng ướt băng vải trắng. Hắn có chút cật lực đứng dậy, tuần nhan trắng bệch như giấy.

“Hoàng thượng, người làm sao vậy?” Tĩnh phi vội vàng khoác váy áo lên, mềm mại hỏi.

“Truyền ngự y.” Sở Diễm trầm thấp mở miệng, cánh tay chống đỡ tại mép giường, gân xanh đã nổi lên trên mu bàn tay.

Một đêm này, Cảnh Dương cung đèn đuốc sáng trưng, ngự y vội vàng mà đến, bao gồm thái tử Quân Ninh cùng An Thanh vương Sở Dục đều canh giữ ở ngoài. Miệng vết thương Sở Diễm vừa mới khép lại, dùng chính là dược vật có tính nhiệt, hiện giờ bị nước lạnh dội vào, lạnh nóng luân phiên, khắc chế qua lại, ngược lại làm tăng thêm thương thế. Miệng vết thương bị rách, máu chảy không ngừng.

“Đều trách thân đệ lắm lời, nếu không phải đệ lắm lời, cũng không khiến Thất ca bị thương.” Sở Dục tự trách, không ngừng thúc giục ngự y nghỉ ra

thượng sách.

Quân Ninh đặt đầu ngón tay lên mạch Sở Diễm, mi tâm cau chặt không hề giãn ra. Vốn qua thêm vài ngày nữa liền có thể xuống giường, bệnh tình cứ thế lặp lại, chỉ sợ không dễ khôi phục.

“Không có gì trở ngại, không cần lo lắng.” Sở Diễm ôn nhuận cười, tuần nhan lại nhu hòa rất nhiều.

“Ninh Nhi, quả thật không có cách nào sao?” Sở Dục dồn dập mở miệng.

Quân Ninh khẽ cúi đầu, rầu rĩ đáp lời, “Chỉ có thể tìm mấu thân tới.”

“Không cần, trăm không muốn để nàng khổ sở tự trách.” Sở Diễm dứt lời, có chút cật lực nhắm hai mắt lại, “Đều ra ngoài cả đi, trăm muốn yên lặng một chút.”

Quân Ninh cùng Sở Dục trao đổi ánh mắt qua lại, sau đó đứng dậy rời đi. Ngoài điện Cảnh Dương cung, Sở Dục ngồi cạnh bàn, tuần nhan nặng nề. Quân Ninh cúi đầu đứng bên người hần, cũng dậm mặ không nói, mắt phượng tuyệt mỹ nheo lại, giống như đang suy nghĩ.

“Tính tình Thất tẩu khi nào lại trở nên gay gắt như vậy. Lúc trước Thất ca vẫn còn là thái tử, cũng có vài vị trắc phi thị thiếp, huống chi, hiện giờ đã là đế vương địa vị cao quý. Mặc dù không thể nào là duy nhất cũng đã yêu nhất, Thất tẩu rốt cuộc còn không hài lòng thể nào.” Sở Dục than thở.

“Kỳ thật, phụ hoàng có thể không hứa hẹn, nhưng ông ấy đã hứa thì nhất định phải làm được. Huống chi, mấu thân không hề biết ta dùng được vật tính nhiệt chữa thương cho phụ hoàng.” Quân Ninh rũ mắt xuống, mở miệng đáp.

“Bốn vương không hiểu huyền hoàng chi thuật, thương tổn của Thất ca...” Sở Dục lại lo lắng trùng trùng.

“Yên tâm, ta đi tìm bà ấy.” Quân Ninh dứt lời liền xoay người rời đi.

Lúc y trở lại Vị Ương cung, Thiên Dao đang tựa vào song cửa sổ bên cạnh ngăn người, mặc dù y đi tới bên người nàng cũng không có phản ứng gì.

“Không muốn biết thương thể phụ hoàng thể nào sao?” Quân Ninh lên tiếng hỏi.

Thiên Dao hơi nghiêng đầu, ánh mắt tan rã từ từ ngưng tụ, khóe môi nhợt nhạt nhếch lên, nụ cười có vài phần bi thương, “Có con ở đây, ta yên tâm.”

Quân Ninh cúi thấp đầu, nhặt giọng trả lời, “Lần này, hài nhi bất lực. Con dùng được vật có tính nhiệt chữa thương cho phụ hoàng, một chậu nước lạnh mấu thân gọi xuống kia cơ hồ muốn nửa cái mạng của phụ hoàng...”

“Cái gì?” Thiên Dao đột nhiên đứng dậy, lại cũng không cách nào duy trì bình tĩnh mặt ngoài. “Ai cho con dùng được vật tính nhiệt? Được tính quá gấp, ngược lại hại thân, Ninh Nhi, con sơ suất quá.”

“Thực xin lỗi, Ninh Nhi chỉ là nhất thời nóng vội, thân thể phụ hoàng liên quan tới giang sơn Đại Hàn, bệnh lâu nằm giường chỉ sợ dẫn tới triều đình rung chuyển.”

Thiên Dao lão đảo bước đi, đỡ lấy một bên bàn, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Quân Ninh nóng lòng cầu thành, chỉ sợ cũng do Sở Diễm gợi ý. Trong mắt hần, bất luận kẻ nào, bất luận chuyện gì chỉ sợ đều không quan trọng bằng giang sơn của hần.

“Ta đi xem ông ấy.” Thiên Dao khép hờ hai mắt, sau đó mới cất bước đi tới Cảnh Dương cung.

Thương thể Sở Diễm rất nặng, lại rơi vào hôn mê. Hôm sau sốt cao không lùi, toàn thân nóng vô cùng. Thiên Dao thử rất nhiều phương pháp nhưng không cách nào khiến hần hạ sốt. Nhất thời lòng nóng như lửa đốt. Nàng quả thực cực kỳ hận bản thân mình, làm sao có thể kích động làm vậy như vậy.

Thân thể hần nóng bỏng nằm trên long sàng mềm mại rộng rãi lại an tĩnh dị thường. Hai tay Thiên Dao nắm lấy bàn tay hần, tựa đầu sát vào lòng bàn tay hần, nước mắt lạnh lẽo từng giọt rơi vào giữa lòng bàn tay hần. “Là chàng đang trừng phạt ta sao? Trừng phạt ta tùy hứng làm vậy.” Thiên Dao thấp giọng nỉ non, lấy mu bàn tay lau nước mắt nơi gò má, giọng nói vẫn nghẹn ngào như cũ, “Van cầu chàng tỉnh lại có được hay không? Chàng muốn trừng phạt ta thể nào đều được, chỉ đừng dùng phương thức như thế này.. Sở Diễm, ta chịu không nổi...”

Lúc này, cửa phòng nhẹ nhàng gõ vang, Quân Ninh đẩy cửa vào, khoanh tay đứng bên cạnh giường. Thiên Dao đưa lưng về phía y rất nhanh dùng tay lau nước mắt, “Được tắm đã chuẩn bị xong chưa?” Nàng khàn giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 279: Yêu nàng còn không kịp (2)

“Ừm.” Quân Ninh gật đầu, mi tâm cau chặt chưa từng giãn ra. “Mẫu thân, nếu tắm được cũng không công hiệu, người định làm thế nào?”

“Không đâu.” Thiên Dao nói như đinh chém sắt nhưng giọng nói lại không nhịn được run rẩy. Nàng xác thực không cách nào khẳng định được tắm được nhất định có thể công hiệu, nhưng đây là phương pháp cuối cùng, nếu, vạn nhất có cái nếu này, nàng liền đền mạng cho Sở Diễm.

Trong nội điện Cảnh Dương cung dẫn nhập nước ôn tuyền thành hồ, nước hồ màu nâu đỏ, theo yêu cầu của Thiên Dao, đáy hồ ngâm các loại thảo dược, Sở Diễm để thân thể trần trụi ngâm trong nước hồ, mắt phượng nhắm chặt.

Bình phong thủy mặc ngăn cách toàn bộ bên ngoài. Thiên Dao đi chân trần đứng cạnh bờ hồ, thông thả coi bỏ đai lưng trên người, sa y tuyết trắng từng kiện rơi xuống đất, sau cùng, chỉ để lại lụa trắng mỏng như cánh ve, hai vai gầy yếu cùng hai chân trắng nõn trần trụi. Thiên Dao dọc theo thành hồ mà xuống, thân thể từng chút ngâm vào trong nước.

Hơi nước quanh quần trên mặt hồ, hai gò má Thiên Dao ửng đỏ, từng bước một tiếp sát Sở Diễm, hai tay mềm mại vòng qua eo hần, thân thể ôn lạnh tiếp sát da thịt nhẵn nhụi của hần. Bởi vì tu luyện U Minh cung nhiều năm, thể chất nàng thuộc tính hàn, có thể hấp thu nhiệt độ cực nóng trong cơ thể hần, điều tức khí tức hỗn loạn trong cơ thể hần.

Nàng ôm chặt lấy hần, khẽ nhắm mắt, trong đầu lại là một mảnh trống rỗng. Nếu thời gian có thể dừng lại ở một khắc này, Thiên Dao hy vọng cứ như vậy ôm hần mãi mãi. Nàng không muốn nhìn lại quá khứ, lại càng không dám ảo tưởng tương lai vô vọng. Nàng rất sợ, cực kỳ sợ, nếu hần vẫn không chịu tỉnh lại, như thế nàng phải làm sao bây giờ! Chưa bao giờ nghĩ tới, một sai lầm vô tâm, lại gây ra họa lớn ngập trời.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thiên Dao lẳng lặng tựa đầu lên ngực hần chờ vận mệnh phán quyết, lại không biết nam tử nàng ôm sớm thanh tỉnh. Nước suối ấm cùng thân kinh quá mức khản trương khiến cho nàng hoàn toàn xem nhẹ nhiệt độ cực nóng trên cơ thể hần đang từ từ thối lui.

Theo thời gian trôi qua, trái tim Thiên Dao từng chút từng chút một trầm xuống, nàng chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực Sở Diễm, khóc thút thít. Nước mắt sáng long lanh rơi trên da thịt hần, khiến cho hần không thể không chế đau lòng, cũng không cách nào tiếp tục bảo trì im lặng.

“Đang êm đẹp khóc cái gì chứ?” Đinh đầu truyền đến tiếng cười lười biếng của nam tử, hai tay Sở Diễm di chuyển dọc theo đường cong linh lung kiều mỹ của Thiên Dao, sau cùng nâng cằm nhỏ của nàng lên, dung nhan tuyệt mỹ trắng xanh, hoa lê đài vũ vừa thấy đã thương.

“Ta có thể nghĩ rằng Dao Nhi đang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?” Ánh mắt hần ôn nhuận lưu chuyển, giọng nói ngả ngón ái muội vô cùng.

“Chàng, chàng tỉnh lại khi nào?” Làn môi Thiên Dao mấp máy, trong mắt là vui mừng xen lẫn tức giận, hai loại cảm xúc phức tạp. Nàng cũng không tìm được một tia mê mang trong mắt hần, hiển nhiên đã thanh tỉnh từ lâu.

Sở Diễm nhẹ cười, cúi người, làn môi hơi lạnh kề bên tai nàng, ngâm chặt vành tai xinh xắn của nàng. “Ừm, hình như là Dao Nhi chủ động yêu thương nhưng nhớ đi.”

Đó chính là nói lúc nàng ôm hần, hần cũng đã khôi phục ý thức, nhưng vẫn lừa gạt nàng. Thiên Dao hơi cúi, rời khỏi cái ôm của hần, “Sở Diễm, lừa gạt ta có phải rất thú vị không? Nhìn ta khóc vì chàng, đau lòng vì chàng, có phải cảm thấy ta giống một đứa ngốc?” Trong màn hơi nước, con người Thiên Dao đã ươn ướt, cũng không biết là lệ hay là hơi nước. Nàng kiên quyết xoay người, hai tay gặt gao vòng lấy cơ thể.

“Dao Nhi.” Sở Diễm thấp giọng gọi một tiếng, từ phía sau ôm lấy vòng eo nàng, ngăn trở nàng rời đi.

“Buông tay.” Thiên Dao lãnh đạm mở miệng, lo lắng trên người hần có thương tích cũng không dám vùng vẫy.

Sở Diễm ngược lại càng vòng chặt cánh tay, cầm đề lên đầu vai gầy yếu của nàng, “Dao Nhi, chớ đi. Để ta ôm nàng một cái có được không?” Giọng hần trầm nhẹ ôn nhu cơ hồ có chút khản cầu. Thiên Dao khẽ nhếch khóe môi, nơi nào đó trong lòng đột nhiên mềm lại, nàng lặng im tùy ý để hần ôm.

Trong phút giây này, coi như thời gian ngừng lại, không gian yên tĩnh, tiếng nước chảy róc rách giống như đánh vào trong lòng.

“Dao Nhi, nàng có từng hiểu rõ, mấy ngày nay ta nhớ nàng đến thế nào.” Hần dán bên tai nàng, mềm nhẹ thì thầm, phá đi im lặng ngán ngùi.

Thiên Dao đưa lưng về phía hần, thân thể nàng run nhè nhẹ, giọng nói nghẹn ngào, “Hoàng thượng có mỹ quyến như hoa ở bên, sao lại nhớ tới Thiên Dao?”

Sở Diễm bất đắc dĩ bật cười, duỗi cánh tay xoay người nàng lại, bàn tay nâng cằm nhỏ của nàng lên, một đôi mắt sưng mù bị ép nghênh diện với ánh mắt thâm thúy của hần, “Trừ nàng ra, ai ta cũng không muốn. Dao Nhi, nàng xuất hiện chính xác khiến ta trở tay không kịp, ta cũng từng vùng vẫy muốn từ bỏ nhưng lại lần lượt không nổi buông tay. Đoạn đường này chúng ta chống chèo lao đao đi tới, thương tổn quá đau, nhưng khi ta xác định trái tim của ta, bắt đầu từ giây phút đó, ta chưa từng nghĩ tới muốn buông tay nàng.”

Thiên Dao lẳng lặng ngóng nhìn hần, lần đầu tiên, nàng từ trong ánh mắt thâm thúy như đại dương của hần thấy được cái gọi là ‘ôn nhu’, mặc dù hơi nước quanh quần, nhưng nàng chắc chắn nàng sẽ không nhìn lầm. “Sở Diễm...” Nàng thấp giọng gọi tên hần, liền nghẹn ngào rót cuộc phát không ra tiếng.

Sở Diễm dùng đầu ngón tay xuyên qua mái tóc như thác nước của nàng, giống như bắt lấy linh hồn nàng. Trái tim Thiên Dao đều bị hần tác động.

“Dao Nhi, nàng có biết lúc một kiếm kia xuyên qua ngực ta khi đó, ta có cảm giác gì không?”

Nước mắt Thiên Dao không ngoài dự đoán chảy xuống, bàn tay mềm mại vòng lên cổ hần, đầu dựa sát vào ngực hần, cẩn thận tránh đi miệng vết

thương, “Sở Diễm, có phải rất đau không, có phải rất hận ta hay không? Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Sở Diễm trầm nhẹ cười, hân chưa từng thật sự hận qua nàng nửa phần. Lúc người yêu một người, đừng nói nàng tổn thương người, cho dù nàng muốn tính mạng của người, người vẫn yêu nàng, bởi vì người có cường hân tới mấy lại không cách nào khống chế trái tim mình, “Dao Nhi, yêu nàng còn không kịp, lại làm sao có thể hận nàng”

Hắn cúi đầu, bắt lấy làn môi mềm mại của nàng, dịu dàng hôn, giống như lông chim mềm nhẹ rơi vào trên cánh môi. Hắn thăm dò từng chút, lưỡi linh hoạt thăm dò vào miệng nàng, tìm kiếm lưỡi của nàng, dây dưa không ngừng. Thiên Dao ở trong ngực hắn ưm một tiếng, chẳng biết từ lúc nào đã đáp lại, cùng lưỡi hắn dây dưa cùng một chỗ, an ủi sự cô đơn lẫn nhau, nói ra thương nhớ.

Bàn tay Sở Diễm ôm lấy nàng trở nên không an phận, du tẩu theo thân thể linh lung của nàng, kéo nhẹ lụa trắng bao lấy người nàng xuống. Khi trút bỏ toàn bộ trời buộc, lúc da thịt thân cận, Thiên Dao rút cuộc phục hồi tinh thần, khó xử kháng cự hắn tiến thêm một bước.

“Không, không được.” Nàng thở gấp nói.

“Vì sao không được?” Ánh mắt nóng bỏng kia của Sở Diễm hận không thể một ngụm nuốt nàng vào. Giữa đường hô ngừng, nữ nhân này rốt cuộc không có lương tâm. Hắn đã nhẫn nại tới cực điểm, nếu như nàng không cho hắn một giải thích hợp lý, nhìn hắn làm thế nào thu thập nàng.

Đôi má Thiên Dao đỏ bừng, bên tai cũng ửng đỏ như trứng tôm nấu chín, nàng cảm nhận được thân thể hắn biến hóa, chỉ còn chờ phóng thích, “Sở Diễm không được, chàng, trên người chàng còn có thương thế.”

Sở Diễm cười tà mị, không chút cố kỵ vẩy nàng giữa thành hồ và ngực hắn, vùi đầu vào cổ mềm mại của nàng, “Thương thế của ta không đáng ngại, một hồi nàng sẽ biết.”

Cùng với động tác của hắn, mặt nước đẩy ra từng tầng gợn sóng, phát xuất ra tiếng vang rất nhỏ. Hắn trối chặt nàng trong ngực ôm ấp, không cho nàng vùng vẫy nửa phần, mãi đến khi hắn phát ra một tiếng kêu rên thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 280: Muốn không đủ

“Sở Diễm...” Thiên Dao run giọng ưm ưm mấy tiếng, hai tay mềm mại bò lên người hắn, cảm giác khác thường trời đẩy từ sâu trong thân thể, cùng với động tác của hắn, nàng chỉ cảm thấy bản thân mình giống như bay lên mây.

“Ừ, ta ở đây.” Hắn tà mị cười nhẹ, hôn lên làn môi đỏ hồng của nàng. Từ lần trước cãi nhau xong liền không gặp mặt nàng, rõ ràng ngay trước mắt cũng không thể chạm vào, là dày vò đến thế nào. Về sau, lại xảy ra chuyện của Tư Đồ gia, nàng lần lượt đẩy hắn ra, hai người cơ hồ càng lúc càng xa, nỗi đau của hắn có ai biết.

Cùng với sự điên cuồng của hắn, âm thanh phát ra khiến người mơ màng lại dẫn đến kích thích khiến cho Sở Diễm càng thêm tùy ý. Mà động tác kịch liệt khiến cho miệng vết thương nứt ra, trong làn nước tản ra nhàn nhạt mùi máu tanh, càng kích thích thần kinh mẫn cảm.

“Sở Diễm, nhẹ, nhẹ một chút.” Thiên Dao nhủ mi tâm, hai tay ôm eo hắn, vô cùng ngoan ngoãn phối hợp. Nàng là đại phu, sớm muộn cảm nhận thấy mùi máu tươi trên người hắn, nhưng nam nhân Sở Diễm này luôn phóng túng làm vậy, giờ phút này khẳng định không có khả năng khiến cho hắn dừng lại, Thiên Dao chỉ có thể tận lực theo hắn.

“Đau rồi hả?” Hắn trầm thấp cười, hàm răng ám muội cắn lên vành tai xinh xắn của nàng, “Có phải cũng muốn ta không?”

Thiên Dao vốn đã đỏ bừng hai gò má càng thêm e lệ, “Sở Diễm, cẩn thận miệng vết thương.” Nàng liên tục thở gấp, cũng không quên lên tiếng nhắc nhở.

Sở Diễm nheo mắt phượng lại, mang theo vài phần lưỡi biếng, đột nhiên cúi đầu cắn nàng. Thiên Dao bị đau, hô nhỏ một tiếng, theo bản năng muốn đẩy hắn ra, nhưng lúc chạm vào da thịt hắn lại thu tay về, sợ đụng trúng miệng vết thương.

Sở Diễm có chút nổi nóng, mặc dù là khát vọng mãnh liệt, nàng lại vẫn tỉnh táo, chẳng lẽ công lực của hắn bị giảm rồi hả? “Ta không sao.” Hắn thì thầm, cánh tay không báo trước dẫn nàng ra khỏi mặt nước.

Thân thể Thiên Dao nằm sấp trên mặt đất cẩm thạch phản chiếu, không đợi nàng kịp phản ứng, thân thể nặng nề của Sở Diễm đã từ sau áp tới, vây chặt lấy nàng.

Mặt đất trơn bóng phản chiếu ảnh ngược hai người, từng giọt máu đỏ tươi rơi trên nền ngọc trắng như hoa mai điểm lệ nở rộ trong tuyết, tuyệt mỹ lay động. Thiên Dao không thể đè nén chỉ than nhẹ, nhưng cũng không an phận vùng vẫy thân thể, vừa mới thoát khỏi khống chế của hắn, lại bị hắn ôm lấy một lần nữa.

Thiên Dao nhanh chóng xoay người, vươn tay ngăn cản ngực hắn áp xuống. “Sở Diễm, đừng, đừng mà.” Hai mắt nàng mông lung nhìn hắn, đầu ngón tay vuốt ve miệng vết thương chảy máu trên ngực hắn. “Sở Diễm, có phải rất đau không?”

“Tâm mới đau.” Hắn cười, đặt bàn tay mềm mại không xương của nàng tại vị trí ngực, khoe môi ám muội nhếch lên, lại cầm lấy tay nàng đi thẳng một đường xuống phía dưới, “Nơi này cũng đau a.”

“Sở Diễm, chàng...” Lời nàng còn chưa dứt, hắn đã nghiêng người tới trước. Môi hắn cuốn sạch khoang miệng nàng, gần như cướp đi tất cả không khí. Thiên Dao dưới thân hắn đầu óc trở nên trống rỗng, chỉ có thể tùy ý hắn chiếm đoạt.

Hắn vẫn bá đạo như vậy, bá đạo phát tiết trên người nàng, phát tiết tình yêu của hắn, thông qua phương thức nguyên thủy nhất. Dựa vào hắn mà sinh, cuộc đời này, chỉ vì hắn mà sinh.

“Sở Diễm, Sở Diễm...” Nàng thở gấp, không ngừng gọi tên hắn, giống như muốn đưa nàng vào trong đám mây.

Hắn vây khốn cánh tay nàng, đột nhiên giữ chặt, vùi đầu vào giữa cổ nàng, dùng lực hôn xuống da thịt nàng.

“Uhm... a...” Thiên Dao lên tiếng rên rỉ, hai tay vòng chặt cổ hắn.

Hai cổ thân thể trần trụi dây dưa thật lâu không chịu buông ra, uyên ương quần quýt có lẽ cũng là vậy chăng.

Thiên Dao nằm trong ngực hắn, vết nước vương khắp nơi, có nước mắt, mồ hôi cũng có hơi nước menh mông. Sở Diễm ôn nhả cười, đưa tay lau đi nước mắt bên má nàng, cúi đầu khẽ hôn lên môi nàng, “Dao Nhi, hứa với ta, đừng rời khỏi ta.”

Thiên Dao bĩu môi, bộ dáng lại có vài phần ủy khuất, “Vậy chàng hứa với ta, có từng giữ lời?”

Sở Diễm thấp giọng cười, lại cúi đầu hôn lên môi nàng, lướt nhẹ qua. “Dao Nhi vẫn đang ghen rồi, Tình phi kia chẳng qua là Sở Dục bày ra để chọc tức nàng, nàng trái lại tin thật.”

“Cho dù là Sở Dục an bài thì sao, nếu hoàng thượng không muốn, Tình phi làm sao lại có thể thị tẩm?” Thiên Dao quay đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mang theo vài phần oán trách.

“Thân thể ta chưa khỏi hẳn, cho dù nàng ta tới thị tẩm, cũng không thực sự làm chuyện phu thê được, nàng lại lo lắng. Ta không phản đối, chẳng qua là muốn tìm một cái cớ danh chính ngôn thuận đưa nàng ta rời đi mà thôi.” Sở Diễm ôn nhu giải thích, không có chút nào không kiên nhẫn.

“Cái gì?” Thiên Dao khó hiểu.

“Nữ tử Tây Kỳ giỏi dùng mị thuật, nếu không phải đêm đó nàng ghen tuông quá thì làm sao có thể không lưu ý trong lư hương đang cháy thoi tình hương?” Sở Diễm trầm nhẹ cười, lại vây nàng dưới thân.

“Không, không muốn nữa.” Thần sắc Thiên Dao khẽ loạn.

Sở Diễm cười càn tà mị, hai người trần trụi ôm nhau, với nàng thể nào cũng muốn không đủ. “Tự nàng nói xem, nàng rốt cuộc lạnh nhạt với ta bao lâu, hử?”

Thiên Dao cúi đầu, ấp úng không nói. Bàn tay Sở Diễm vẫn du tấu trên da thịt trơn nhẵn như tơ gấm của nàng, theo xương quai xanh nâng cằm nàng lên, “Hôm nay bỏ qua cho nàng trước, đợi thương thể ta tốt hơn nhiều, xem ta đòi lại thể nào.”

Thiên Dao ôn nhu cười, đôi má ửng hồng mang theo e lệ, ánh mắt chớp động giao hoạt. Đầu ngón tay trắng nõn điểm nhẹ lên vị trí ngực hắn, mang theo vài phần khiêu khích, “Hoàng thượng có tin không, Thiên Dao có thể khiến cho thương thể của chàng cả đời đều không thể khỏi.”

“Chỉ cần nàng nhẫn tâm.” Sở Diễm không để ý, giữ chặt bàn tay nhỏ của nàng đặt lên môi hôn.

“Thay y phục đi, trì hoãn lâu quá, Ninh Nhi lo lắng rồi.” Thiên Dao đứng dậy, chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, mặt đất cảm thạch ướt nước lại đặc biệt trơn trượt. Thiên Dao lao đảo suýt nữa thì ngã sấp xuống, may mà Sở Diễm tay mắt nhanh nhẹn đỡ lấy nàng.

“Bọn họ không dám xông vào, nàng gấp cái gì.” Sở Diễm ôm eo nàng, cúi đầu hôn lên trán nàng. Hắn đã ra tay tự nhiên cũng là muốn tìm chút hồi báo.

“Thế nào, chân yếu rồi hả?” Hắn cúi đầu dán bên tai nàng, trầm thấp ní non.

“Sở Diễm!” Thiên Dao liếc hắn, mặt đỏ bừng.

Sở Diễm bật cười, một lát sau lại nói, “Thay y phục cho trầm đi.”

Thiên Dao dịu dàng đỡ hắn lên, nhanh nhẹn mặc váy áo, sau đó, vô cùng kiên nhẫn giúp hắn thay y phục. Tựa hồ đã lâu bọn họ không ở bên nhau hòa thuận như vậy, từ khi nàng mất trí nhớ, giữa bọn họ vẫn là không được tự nhiên.

Hai tay hắn khẽ nhấc lên, tùy ý nàng mặc từng kiện y phục lên thân thể, nàng khẽ cúi đầu, giữa tóc tản ra mùi thơm nhàn nhạt, mái tóc đen xõa ra mềm mại, lọn tóc lại vẫn dính nước tí tách. Hình ảnh yên lặng hài hòa, chỉ lẳng lẳng ngóng nhìn nàng như vậy, Sở Diễm đã say mê.

“Dao Nhi, làm sao bây giờ? Ta lại muốn nàng nữa rồi.” Hấn nhột nhột cười, mắt phượng sâu thẳm, ngừ khí nhưng lại cực kỳ nghiêm túc.

Thiên Dao khẽ ngậy người trong khoảnh khắc, đầu óc nháy mắt trống rỗng, rồi sau đó mới phản ứng kịp ý tứ trong lời hấn nói, đôi má lại đỏ ửng, “Sở Diễm, trong đầu chàng có thể nghĩ chút chuyện khác không, nếu chàng lại bệnh giang sơn của chàng sẽ chấp tay dâng cho người khác rồi.”

“Vậy sao?” Sở Diễm lơ đãng, “Ninh Nhi nếu như có bản lĩnh đó, lấy đi cũng được.” Cánh tay hấn lại bò lên, tựa đầu dựa sát hõm vai nàng, “Từ xưa thực sắc tính dã, Dao Nhi nên thông cảm cho vi phu mới phải.”

Thiên Dao không chịu nổi hấn dây dưa, hết cách, chỉ nói một câu, “Đội thương thế tốt hơn rồi nói sau.”

Lúc hai người từ trong hồ đi ra, Sở Dục cùng Quân Ninh ngoài điện nhanh chóng xoay quanh, nhìn thấy Sở Diễm an ổn nằm lại long sàng mới coi như yên tâm.

Thiên Dao ngồi ở bên giường, thật cẩn thận băng bó miệng vết thương cho Sở Diễm. Sở Diễm khẽ cúi đầu, khoe môi mỉm cười, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 281: Nàng đang khiêu khích

“Phụ hoàng tỉnh dậy lúc nào? Còn gì đáng ngại không?” Quân Ninh lo lắng hỏi. Y mặc dù thông minh nhanh nhạy, cũng trưởng thành sớm so với những hài tử cùng tuổi, nhưng đối với chuyện nam nữ vẫn biết rất ít. Trái lại Sở Dục ở một bên đã đánh hơi ra sự ám muội giữa hai người, sớm đã đoán ra được tình cảnh ở trong hồ kia.

Lời này vừa thốt ra, Thiên Dao càng xấu hổ, chỉ tập trung băng bó vết thương cho Sở Diễm, buồn bực không lên tiếng. Sở Diễm ngược lại mỉm cười: “Sớm đã tỉnh, không có gì đáng ngại rồi. Ninh Nhi sớm trở về nghỉ ngơi trước đi, Sở Dục, đệ cũng vậy.”

“Nhưng mà...” Quân Ninh vẫn muốn nói gì đó lại bị Sở Dục ngăn lại, kéo một góc áo của y khom người cáo lui.

Mãi đến khi rời khỏi Cảnh Dương cung, Quân Ninh vẫn mang bộ dạng rầu rĩ không vui, cảm thấy bọn họ có chuyện gì lên giấu y. “Hoàng thúc vì sao không cho Ninh Nhi nói? Phụ hoàng sớm đã tỉnh, lại ở trong hồ lâu như vậy chỉ sợ có ẩn tình khác. Ninh Nhi lo lắng.”

“Mẫu thân con ở trong hồ, ông ấy đương nhiên không ra liền rồi.” Sở Dục thuận miệng nói một câu, giọng điệu mang chút đùa giỡn. Nếu ở trong hồ lâu như vậy, xem ra thương thế của Thất ca cũng không nghiêm trọng như trong tưởng tượng, nếu không sinh khí sẽ không dỗi dào như thế.

“Ý hoàng thúc là gì?” Quân Ninh càng khó hiểu.

Sở Dục có chút xấu hổ ho khụ khụ, cảm thấy đàm luận mấy chuyện này với tên nhóc này quả thật không thích hợp. “Ý bốn vương là, y thuật của Thất tẩu cao siêu đương nhiên không có việc gì. Sớm trở về nghỉ ngơi đi, có Thất tẩu ở đây không việc gì phải lo lắng.”

“Ừm.” Quân Ninh gật gù đầu, không tiếp tục truy cứu.

Hai người cùng nhau rời đi, trên đường, vừa khéo gặp Tinh phi tiến đến, Sở Dục mới nghĩ tới còn rắc rối này chưa giải quyết.

“Thái tử điện hạ, An Thanh vương.” Tinh phi nhẹ nhàng thi lễ, vẫn là dáng vẻ ngoan ngoãn nhu hòa, quả thật làm người ta không cách nào tin nổi, một nữ tử hiền lương dịu dàng như vậy lại dám dùng mị thuật mê hoặc quân vương.

“Tinh phi hữu lễ.” Sở Dục cười, chấp tay lại. “Trời đã tối, không biết Tinh phi nương nương đây là...” Sở Dục biết rõ còn cố hỏi.

Tinh phi cười dịu dàng, chậm rãi mở miệng, “Bổn cung đi Cảnh Dương cung hầu hạ hoàng thượng.”

“Hôm nay không cần, mẫu thân ta đang ở trong cung chăm sóc phụ hoàng, Tinh phi đi chỉ sợ ngưng ngừng.” Quân Ninh lãnh đạm mở miệng.

Nụ cười trên mặt Tinh phi có chút miễn cưỡng, ánh mắt dò xét Sở Dục đang đứng ở một bên, chỉ thấy hấn cúi đầu ho khan rồi mới mở miệng, “Thất ca vừa mới tỉnh lại, Thất tẩu vẫn đang chăm sóc, hôm nay Tinh phi chắc không cần tới nữa.”

Dung nhan tuyệt mỹ của Tinh phi mặc dù âm trầm nhưng lại không có chỗ nào không thích hợp, chỉ khẽ khom người nói, “Xem ra hôm nay bốn cung có thể rảnh rồi, trái lại một nhọc Quý phi tỷ tỷ.” Nàng nói xong, giờ cánh tay đặt lên tay thị nữ bên cạnh, “Đi bốn cung hồi cung đi.”

Quân Ninh nhìn bóng lưng thướt tha của nàng đi xa, không khỏi nhũn mảy, Tinh phi này biết tiến biết lùi, xử sự thỏa đáng, quả là người khó nhằn. “Hoàng thúc lần này sợ là chọc phải người không nên chọc, nữ nhân này không dễ đuổi đi.”

Sở Dục sờ sờ mũi, đáng vẻ có chút bất đắc dĩ, “Đó là chuyện của phụ hoàng con.” Hắn cũng không muốn tiếp tục lợi vũng nước đục này.

Mà Sở Diễm đương nhiên sẽ không cho Tĩnh phi bất kỳ cơ hội nào, hôm sau, thánh chỉ đã truyền xuống, Tĩnh phi sử dụng mị thuật mê hoặc chủ tử, hỗn loạn cung đình, chứng cứ vô cùng xác thực, phế bỏ phi vị, trục xuất trở về Tây Kỳ. Như vậy, vị công chúa Tây Kỳ này chính là hàng hóa còn nguyên kiện bị hoàn lại.

Thánh chỉ truyền vào trong cung do đại thái giám Luru Trung tuyên đọc, Tĩnh phi không hề tiếp chỉ, chỉ quỳ yên tại chỗ, thật lâu sau cũng không cách nào hoàn hồn.

“Nurong nurong, tiếp chỉ đi.” Luru Trung thông thả bước đến, đem thánh chỉ minh hoàng đưa về phía nàng.

“Không, không, bôn cung không thể tiếp chỉ, bôn cung không tin.” Tĩnh phi bắt lực lắc đầu, trong nháy mắt như bị rút đi linh hồn, sắc mặt tái nhợt đáng sợ. Thị nữ bên cạnh cũng khóc vật vã, không ngừng ní non, “Làm sao bây giờ, công chúa, chúng ta phải làm sao bây giờ.”

Hóa ra, các đời công chúa Tây Kỳ đều tinh thông mị thuật, công chúa được đưa đi hòa thân lại càng dễ dàng dùng mị thuật để mê hoặc quân vương, hô mưa gọi gió ở nước khác. Nhưng Tây Kỳ cũng có một truyền thống, nếu như công chúa dựa vào mị thuật lại không cách nào đoạt được sủng ái của quân vương thì chỉ có một con đường chết. Nếu bị trục xuất về nước, hậu quả chỉ có một, đó chính là xử tử, mà sau khi chết cũng không được toàn thây.

Bây giờ, nàng mang lại nỗi nhục lớn này cho Tây Kỳ, cho dù phụ vương có yêu thương nàng nhường nào cũng sẽ không dung túng nàng. Nhưng nàng không muốn chết, nàng không cam lòng.

Luru Trung chậm rãi bước đến trước người nàng, đặt thánh chỉ minh hoàng trong tay xuống nền đất cẩm thạch trước mặt nàng. “Nurong nurong, thánh chỉ cũng không phải do người muốn tiếp hay không tiếp. Xe ngựa đi Tây Kỳ đã được chuẩn bị xong, sau khi người thu dọn thỏa đáng vẫn là mau chóng rời đi thôi.” Ông nói xong, dẫn theo thái giám cung nhân phía sau rời đi.

Luru Trung rời đi rồi, thị nữ quỳ gối dưới chân Tĩnh phi, khóc không thành tiếng, “Công chúa, làm sao bây giờ? Nô tỳ không muốn chết.”

Tĩnh phi cười lạnh, đôi má xinh đẹp vương nước mắt. Nàng ta không muốn chết vậy nàng muốn chết sao? Trong thời gian này, nàng tận tâm tận lực hầu hạ nam nhân kia, bày ra những gì đẹp nhất của một nữ tử, mặc dù hắn đối với nàng không chút thương yêu đau xót, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới hắn lại nhẫn tâm muốn lấy mạng nàng.

“Công chúa.”

“Khóc cái gì, bôn cung còn chưa chết.” Tĩnh phi lớn tiếng quát, có chút cật lực bò từ mặt đất dậy. “Theo bôn cung đi một chuyến tới Cảnh Dương cung, cho dù là muốn bôn cung chết, bôn cung cũng muốn hắn chính miệng nói với ta.”

Đáng tiếc, Sở Diễm cũng không cho nàng cơ hội này. Tĩnh phi quỳ một ngày một đêm ngoài Cảnh Dương cung, Sở Diễm cũng không gặp nàng. Ngoài điện là tiếng nàng cầu xin, khóc cả một ngày một đêm, giọng cũng đã khản rồi. Vào đêm, trời đổ tuyết lát phát, qua không bao lâu, cung điện vàng đã bao trùm trong tuyết trắng xóa.

Mà trong điện ấm áp như mùa xuân, trên đỉnh lư hương đồng đốt hương an thần, khói trắng lượn lờ. Thiên Dao đứng trước lư hương, tay cầm chiếc thìa bạc cho thêm hương liệu vào trong lư hương. Suong khói ẩn mờ quần quanh bên nàng, dung nhan tuyệt mỹ điềm tĩnh bình yên. Sa y màu trắng còn tinh thuần hơn tuyết trắng ngoài cửa sổ.

“Qua đây.” Sở Diễm nửa tựa trên giường êm, gấp sách trong tay lại, duỗi cánh tay về phía nàng.

Thiên Dao im lặng đi đến bên cạnh hắn, đặt bàn tay trắng nõn vào trong lòng bàn tay hắn. “Qua mấy ngày nữa vết thương sẽ kết vảy rồi.” Nàng nhát giọng nói.

“Dao Nhi chỉ có thể nói với ta cái này thôi sao?” Sở Diễm cười nhẹ, khẽ ôm nàng vào trong lòng, ánh mắt hơi nheo lại lẳng lặng ngắm nhìn gò má tuyệt mỹ của nàng, bàn tay dịu dàng vuốt ve, đầu ngón tay mơn man miết trên xương quai xanh của nàng.

“Hoàng thượng muốn cùng Thiên Dao nói cái gì?” Nàng mở to đôi mắt sáng như ngọc.

Sở Diễm khẽ cười hôn lên trán nàng. “Ví dụ như, thương tổn của ta khỏi hẳn là có thể thực sự muốn nàng, khiến cho nàng mấy ngày cũng không xuống giường được. Dao Nhi, nhớ ta không?”

Hai gò má Thiên Dao đỏ bừng, nói thầm, “Không nhớ.”

Tiếng cười trầm khàn của Sở Diễm vang trên đỉnh đầu nàng, biểu tình e lệ của nàng luôn làm hắn sung sướng. “Làm sao bây giờ? Mặc dù nàng ngày ngày ở bên cạnh ta, ta lại vẫn không thể ngưng nhớ nhung nàng, thật muốn dung nạp nàng vào sinh mệnh.”

Có điều, chỉ khi áp nàng dưới thân hắn mới có thể cảm nhận được sự tồn tại chân thật của nàng. Chỉ có lúc ở dưới thân hắn, Thiên Dao mới dịu dàng thuận theo, rời khỏi hắn, nàng thật giống như một cơn gió, bất kỳ lúc nào cũng có thể rời đi.

“Sở Diễm, chàng không phải đã nắm chặt ta rồi sao?” Thiên Dao trầm nhẹ cười, cánh tay mềm mại vòng lên cổ hắn, khẽ hất cằm, muốn hôn lên làn môi hắn, nhưng lúc sắp sửa chạm vào thì dừng lại.

Ngoài cửa sổ lại truyền đến tiếng nữ tử khóc kiệt lực nhẹ nhẹ, Sở Diễm nhíu mày, giữa trán hiện lên thần sắc không kiên nhẫn. “Luru Trung.” Hắn thấp giọng gọi.

“Lão nô ở đây, hoàng thượng có gì phân phó?” Luru Trung nửa khom người, cúi đầu xuống cực thấp. Lúc này Thiên Dao còn bị Sở Diễm ôm trong lòng, Luru Trung ở trong cung nhiều năm, phi lễ không được nhìn, ông hiểu rõ ràng hơn bất kỳ ai.

“Trẫm thấy chức đại nội tổng quản này của ngươi không muốn làm nữa rồi phải không?” Sở Diễm ôn hòa nói.

Luru Trung hoảng sợ, cuống quýt quỳ xuống đất. “Lão nô có tội, mong hoàng thượng thứ tội. Chỉ là, lão nô rất cuộc làm sai chuyện gì mong hoàng thượng chỉ rõ?”

“Chẳng lẽ ngự y không nói cho ngươi biết trẫm cần an tâm tinh dưỡng sao? Ngươi không liên quan sao lại vào Cảnh Dương cung, hử?” Ngự điệu Sở Diễm lườm biếng tà mị.

“Lão nô biết tội.” Luru Trung phủ phục trên đất.

“Lui xuống đi, nên làm thế nào không cần trẫm phải dạy chứ?” Sở Diễm hừ cười. Luru Trung là người thông minh tự nhiên hiểu rõ phải xử lý việc này thế nào. Muốn sinh tồn ở trong cung, không thể không có chút thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282: Cái ta không có được, cô cũng đừng mơ tưởng (1)

Sau khi Luru Trung lão đảo rồi đi, ngoài điện rất nhanh đã không còn tiếng động. Trong phòng lại càng an tĩnh.

“Có phải hơi tàn nhẫn không? Kỳ thật nàng ta cũng không làm gì sai.” Thiên Dao nhẹ giọng mở miệng, ánh mắt u ám đi rất nhiều. Nữ nhân việc gì phải làm khó nữ nhân chứ, nàng chưa bao giờ nghĩ tới phải làm gì Tĩnh phi, tựa như trước đây, nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm hại bất luận nữ nhân nào trong hậu cung. “Nghe nói Tây Kỳ có một truyền thống, nếu công chúa hòa thân Tây Kỳ không giành được sự sủng ái của quân vương sẽ bị xử tử. Hoàng thượng vẫn nên lưu lại nàng đi, đẩy vào lãnh cung là được.”

Sở Diễm cười khê, có chút bất đắc dĩ. “Lúc trước ta cũng đẩy Linh Lung vào lãnh cung, đó là vì nhớ đến chút tình xưa, muốn cho nàng ta một con đường sống. Nhưng nàng ta vẫn như cũ hại nàng, về sau Sở Uyển, Tiết Oánh, bọn họ đều muốn hại nàng. Cho dù nàng không làm gì, chỉ cần ta yêu thương nàng, nàng vĩnh viễn là cái gai trong mắt họ. Ta không muốn nàng rơi vào nguy hiểm, như vậy ta chỉ có hai lựa chọn, một là không tiếp tục yêu nàng, thả cho nàng tự do, nhưng mà ta không làm được. Dao Nhi, ta thực sự không làm được.” Hắn ôm chặt nàng, ôm hôn thỏa thích.

“Sở Diễm.” Thiên Dao nhẹ giọng ní non, ánh mắt chớp động.

“Vậy thì, ta chỉ còn một lựa chọn, đó là trước khi bọn họ trở thành mối nguy, ta sẽ diệt trừ từng người một. Tàn nhẫn cũng được, vô tình cũng được, cho dù là xuống địa ngục ta cũng không sợ.” Ánh mắt Sở Diễm sâu thẳm nhìn thẳng vào đáy mắt trong suốt của Thiên Dao, bắt lấy linh hồn tinh thuần của nàng.

Thiên Dao nhếch môi nở nụ cười, nâng cằm lên hôn lên làn môi hắn, nụ hôn của nàng rất nhẹ, nhẹ giống như lông chim vậy, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào trong hàm răng hắn, dây dưa cùng lưỡi hắn. Sở Diễm không hề chủ động, lần đầu tiên, bị động tận hưởng ngọt ngào nàng cho hắn. Bàn tay mềm mại không xương của Thiên Dao khẽ cời đai lưng trên eo hắn, bàn tay nhanh chóng đi vào trong y phục hắn, đầu ngón tay lạnh lạnh chỉ chạm đến vết thương trên ngực hắn.

“Tiểu yêu tinh.” Sở Diễm khẽ kêu lên một tiếng đau đớn, bàn tay to bắt lấy tay nhỏ của nàng. “Có biết là nàng đang khiêu khích ta không?”

Thiên Dao e lệ cười nhẹ, khép lại y phục hỗn độn trên ngực hắn. “Thương thể của chàng không được, sẽ làm rách miệng vết thương.”

“Không sao.” Sở Diễm trầm giọng nói, xoay người đè nàng dưới thân, hôn lên đôi mắt mỹ lệ của nàng.

“Sở Diễm.” Thiên Dao bắt lực đẩy ra, lúc nam nhân tùy hứng sẽ trở thành trẻ con. “Đừng làm vết thương thêm nặng, ta sẽ áy náy. Đợi vết thương của chàng khỏi rồi hãy...”

“Hãy cái gì?” Sở Diễm cười ái muội, sau đó, không nỡ buông nàng ra.

“Buồn ngủ rồi, cùng ta ngủ một lúc đi. Ngày mai nên lâm triều rồi, sắc mặt Ninh Nhi mấy ngày nay càng ngày càng khó coi. Y tuổi còn nhỏ, vẫn nên rèn luyện mới được.” Sở Diễm xoay người ôm nàng vào trong lòng, chỉ đơn thuần là ôm, tựa đầu vào hõm vai nàng, bình yên nhắm mắt lại.

Chỗ khác, Tĩnh phi cùng thị nữ bên cạnh bị nhốt vào một gian nhà lao đen tối, trong phòng không có ánh sáng, đưa tay không thấy được năm ngón, hai

nữ nhân dựa sát vào nhau, cực kỳ run rẩy. Thị nữ khóc không ngừng.

“Khóc cái gì, bồn cung còn chưa chết.” Tĩnh phi lạnh giọng hét một tiếng, thân thể đơn bạc cuộn mình lại một chỗ, hai tay nắm chặt váy áo dưới thân. Các nàng bị Ngự Lâm quân kéo tới đây, không nể mặt mũi nàng chút nào, nghĩ tới cả đời nàng cũng chưa từng chịu vũ nhục như vậy.

Ngoài cửa bị Ngự Lâm quân tầng tầng lớp lớp canh gác, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nam nhân trầm thấp nói chuyện. Trong đêm quý mị càng thấm vào người.

“Nương nương, nô tỳ sợ, bọn họ, bọn họ chắc sẽ không vào chứ?” Thị nữ run giọng hỏi.

“Bọn hấn không dám, bồn cung là nữ nhân của hoàng thượng.” Tĩnh phi lạnh giọng đáp lại.

Cùng với tiếng cọt kẹt, cửa mở ra, mấy người vạm vỡ bước vào. Bởi vì gian phòng cực kỳ tối, các nàng nhìn không rõ ai tới, chỉ có thể từ tiếng bước chân nặng nề mà phân biệt được đây là mấy nam nhân thô bạo điên cuồng.

“Luu tổng quản kêu chúng ta tới hỏi nương nương một câu, đã nghĩ thông suốt việc quay về Tây Kỳ hay chưa?” Một giọng nam trầm thấp vang lên ngay cửa.

“Bồn cung có chết cũng sẽ không rời đi.” Tĩnh phi cắn răng nói.

“Luu tổng quản cũng đã phân phó, người hiện tại đã bị phế phi vị, gọi một tiếng nương nương đã là tôn trọng người, nếu như người đồng ý rời đi, thuộc hạ vẫn bằng lòng tôn xưng người một tiếng nương nương. Nếu như người không chịu thì kể từ nay không còn là nương nương gì nữa, mà sẽ là kỹ nữ hạ đẳng trong cung, để huynh đệ Ngự Lâm quân chúng ta chăm sóc người thật tốt.”

“Các ngươi làm càn, bồn cung là nữ nhân của hoàng thượng, các ngươi dám...” Tĩnh phi kiệt lực gào thét, lao đảo lui về phía sau.

“Hoàng thượng nếu đã vứt bỏ ngươi thì ngươi đã không còn là nữ nhân của hoàng thượng. Bản quan hỏi ngươi một lần nữa, thật sự không trở về Tây Kỳ?”

Thân thể Tĩnh phi dựa vào vách tường, thị nữ bên cạnh không ngừng kêu khóc. Sau đó, hai nam nhân đi tới, kéo nàng ta từ bên cạnh Tĩnh phi đến một góc. Trong phòng vẫn tối đen một mảnh, chỉ truyền đến tiếng kêu hoảng sợ của nữ tử cùng với tiếng y phục bị xé rách. Nữ tử không ngừng vùng vẫy lại bị hai nam nhân áp trụ, váy áo bị xé nát, dưới thân lạnh lẽo, sau đó là tàn phá đau đớn. Nữ tử không ngừng gào ghét, “Công chúa, công chúa cứu, cứu nô tỳ.”

“Nương nương vẫn không chịu đi?” Giọng nói trầm lãnh của nam nhân lại vang lên.

Tĩnh phi co quắp lại một chỗ, run lấy bầy, tiếng nữ tử vùng vẫy gào thét cùng tiếng thở dốc nặng nề của nam nhân như từng lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực nàng.

“Nương nương nếu như không chịu rời đi, vậy tiếp theo sẽ đến lượt nương nương rồi. Ngoài cửa, người chờ hầu hạ người cũng không ít.” Nam nhân lạnh giọng cười trào phúng.

“Bồn, bồn cung cần một chút thời gian.” Tĩnh phi run giọng nói.

“Được, vậy sẽ cho nương nương một đêm suy xét.” Nam nhân hừ cười một tiếng, khề búng tay, mấy tên đại hán thô cuồng liền thối lui ra ngoài, trong phòng yên tĩnh trở lại, chỉ truyền đến tiếng nức nở trầm thấp của thị nữ từ trong góc.

“Ta ngay cả bản thân cũng không cứu được, làm sao có thể cứu ngươi. Ta đúng là một chủ tử vô dụng.” Tĩnh phi cười gấu bản thân.

“Công chúa, nô tỳ không trách người, chỉ là, chúng ta phải làm sao bây giờ? Trở về cũng chết, không trở về... chẳng lẽ công chúa cam tâm chịu đựng chà đạp hay sao? Đau, thật sự đau quá.” Thị nữ thống khổ khóc lóc.

“Ngươi thì sao? Ngươi cam tâm sao?” Tĩnh phi hỏi.

“Không cam lòng thì có thể thế nào?”

Trong bóng đêm, con ngươi Tĩnh phi trở nên ngoan độc, “Cho dù là chết, bồn cung cũng không cho bọn họ dễ chịu.”

Sáng hôm sau, cửa nhà lao bị đẩy ra, mấy tên Ngự Lâm quân mặc áo giáp vàng đi tới, ánh mặt trời chiếu vào gian phòng, nàng rốt cục cũng thấy được dáng vẻ người tới. Nam nhân cực kỳ thô kệch, dáng vẻ cũng cực kỳ hung ác, trái lại rất tương xứng với tính tình hằn. Tĩnh phi theo bản năng cười khổ. Đúng vậy, trên đời chỉ có một Cảnh Khang đế, một nam nhân thanh quý tuyệt thế lại tàn nhẫn lạnh lẽo đến như vậy.

“Nương nương đã suy nghĩ kỹ chưa?” Nam nhân hỏi

“Các ngươi quản được bồn cung nghĩ gì sao?” Tĩnh phi cười lạnh một tiếng, được thị nữ nâng đứng dậy, “Ta muốn hỏi cung thu thập vài thứ, có thể chứ?”

“Nương nương cứ thoải mái.” Nam nhân dùng tay ra dấu mời.

Tĩnh phi cùng thị nữ không lưu lại trong cung quá lâu, liền đi về phía xe ngựa rời cung. Tĩnh phi được tiểu thái giám nâng lên xe ngựa, thị nữ tùy thân của nàng vừa muốn đi theo đã bị nàng đẩy xuống. “Một nữ nhân không trong sạch, không xứng cùng bốn cung hồi quốc, người lưu lại đi, từ nay về sau người không còn là thị nữ của bốn cung.”

Xe ngựa chậm rãi mà đi, Tĩnh phi vén màn xe, ánh mắt phức tạp nhìn về phía thị nữ đang thẫn thờ đứng đó.

“Sự tình đều đã xử lý xong chưa?” Sau khi Tĩnh phi rời đi, Lư Trung tới hỏi.

“Vâng, hồi bẩm tổng quản, đều đã xử lý xong.” Ngự Lâm quân khom người hỏi bẩm, “Chỉ là, Tĩnh phi không cho thị nữ này cùng nàng quay về, không biết phải xử trí thế nào? Mong tổng quản đại nhân chỉ bảo.”

Lư Trung lạnh lùng liếc nhìn thị nữ của Tĩnh phi, “Đưa đến Hoán Y cục làm việc nặng đi.”

Thị nữ kia thờ ơ, cúi đầu nhận mệnh đi theo tiểu thái giám đến Hoán Y cục.

Chỉ qua hơn tháng, vết thương của Sở Diễm đã hồi phục bảy tám phần, Thiên Dao ở bên cạnh hầu hạ, ngày tháng tựa hồ trở về như lúc trước.

“Uống thuốc thôi.” Thiên Dao bưng chén thuốc bạch ngọc đến bên cạnh hân, chất thuốc đen đặc lắc lư trong chén.

“Đút ta.” Sở Diễm lười biếng tựa trên giường nệm, mắt phượng nhắm lại, ý cười âm áp. Mấy ngày nay, nàng trái lại làm hư hân, bất luận ăn hay uống đều phải là nàng đút từng muỗng hân mới bằng lòng.

“Thương thế của ta tốt lên không ít, ngày mai ta với Ninh Nhi đi săn, Dao Nhi có muốn đi cùng hay không?” Sở Diễm kéo cánh tay Thiên Dao, khẽ ôm nàng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Cái ta không có được, cô cũng đừng mơ tưởng (2)

“Ừm” Thiên Dao gật đầu.

Sở Diễm dịu dàng ôm lấy nàng, hôn lên trán nàng. “Ta cũng không phải không nghĩ đến, muốn dẫn nàng đến nơi trời cao biển rộng, chỉ là trên người ta có trách nhiệm không cách nào trốn tránh được. Trước khi Ninh Nhi không cách nào một mình đảm đương, ta không thể bỏ mặc y, bỏ lại giang sơn phụ hoàng giao cho ta không quan tâm. Dao Nhi, ta muốn chân thành yêu nàng, thỏa mãn toàn bộ những gì nàng khao khát. Nhưng mà Dao Nhi, ta không chỉ là phu quân của nàng, trên vai ta gánh vác sơn hà ngàn dặm của Đại Hân và muôn dân trăm họ trong thiên hạ...”

“Ta biết.” Thiên Dao cười ôn nhuận, đầu ngón tay trắng nõn điểm nhẹ lên môi hân, hai cánh tay mềm mại quàng lên cổ hân. “Sở Diễm, thực xin lỗi, chàng có thể tha thứ cho sự ích kỷ tùy hứng của ta không? Cho ta cơ hội, cho ta trở lại như trước đây, vĩnh viễn đứng sau lưng chàng, lúc chàng quay đầu lại sẽ nhìn thấy ta.”

“Đồ ngốc.” Hân nhéo chóp mũi nàng. “Nàng vĩnh viễn không cần đứng sau lưng ta, nàng là nữ nhân có thể sánh vai cùng ta.”

Không khí trong phòng trở nên ấm áp mà ái muội, tấm màn bên cạnh giường yên lặng rơi xuống, Sở Diễm khẽ ôm nàng vào lòng, hôn lên làn môi ẩm áp mềm mại của nàng. Lời hân âm áp vang bên tai nàng. “Nàng đã nói, thương thế tốt lên rồi thì cho ta muốn làm gì thì làm.”

“Sở Diễm.” Thiên Dao run rẩy dưới thân hân, hai tay nắm chặt cầm bảo trước ngực hân, lại dịu dàng gỡ đi đai lưng trên eo hân, gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đỏ bừng. “Chàng, chàng nhẹ một chút, miệng vết thương vừa mới...”

Nàng còn chưa dứt lời đã bị hân lấp hết toàn bộ trong miệng. Hân chờ đợi giờ khắc này không biết đã bao lâu, làm sao còn bận tâm chuyện nặng nhẹ.

Lại là một đêm kịch liệt, sáng sớm hôm sau Sở Diễm tinh thần sáng khoái thức dậy thì Thiên Dao vẫn còn đang ngủ say. “Dao Nhi, xe ngựa xuất cung đã chuẩn bị xong, nên dậy rồi. Ninh Nhi đã ở ngoài điện chờ.”

Thiên Dao xoay người lại, cảm thấy toàn thân cực kỳ chua xót đau đớn. So với vẻ mặt rạng rỡ của Sở Diễm, nàng quả thực chật vật hơn rất nhiều. Cánh tay nàng vòng lên cổ hân, làm nàng không chịu nổi. “Sở Diễm, trong vòng một tuần không cho chàng vào phòng ta, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Ngoại trừ cái này, cái gì cũng được.” Sở Diễm bật cười, bế nàng từ trên giường dậy, trên cần cổ tuyết trắng của nàng rải rác những vết hôn nông sâu không đồng nhất. Hân ôm nàng đến trước bàn trang điểm, cầm lấy lược gỗ khẽ chải mái tóc dài đến thắt lưng của nàng.

Sau khi rửa mặt chải đầu, hân ôm nàng ngồi lên xe ngựa xuất cung. Bông tuyết lát phát rơi, mà trong xe ngựa lại ấm áp như vào xuân. Thiên Dao ru rú trong góc xe, trên người mặc áo lông cáo mềm mại vẫn ngủ say như cũ. Nàng gói đầu trên đùi Sở Diễm yên lặng ngủ, đơn thuần mà vô hại như đứa trẻ.

sơ sinh.

“Khỏi bẩm hoàng thượng, phía trước đã là bãi săn rồi.” Ngoài xe, Xích Diễm lên tiếng nhắc nhở.

“Ừm.” Sở Diễm khẽ cười, sau đó lắc lắc tiểu nữ nhân đang ngủ say trong lòng. “Dao Nhi.” Hắn dán môi lên vành tai nàng, ôn nhu gọi.

Hàng mi thon dài của Thiên Dao run run, mở đôi mắt sáng. “Đến rồi sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Ừm.” Sở Diễm khẽ cười, choàng chiếc áo lông cáo trắng trên vai nàng, sau đó ôm nàng xuống xe ngựa.

Tuyết vừa mới ngừng rơi, trong bãi săn rừng rậm mọc từng cụm, trên nhánh cây phủ đầy tuyết trắng, giữa đất trời trắng xóa một mảnh, đôi giày của Thiên Dao giẫm trên nền tuyết phát ra tiếng ọt ẹt. Đất trời ngoài hoàng cung đều là không khí tươi mới. Nàng giang hai tay ra, khẽ ngửa đầu, tham lam hít vào không khí mới mẻ.

“Mẫu thân, Ninh Nhi cùng một tổ săn với người, thế nào?” Quân Ninh giục ngựa đến trước mặt Thiên Dao, vươn bàn tay ra với nàng.

Thiên Dao khẽ cười, vừa mới vươn tay ra với Quân Ninh thì một cánh tay rắn chắc đã vòng qua eo nàng, dùng lực kéo nàng vào trong lòng, chớp mũi quần quanh mùi mực trúc nhàn nhạt. Giọng nói trầm thấp ấm khàn vang trên đỉnh đầu nàng. “Trẫm cùng nàng cười chung một con ngựa.”

Thế là cánh tay duỗi ra của Quân Ninh cứng đờ giữa không trung, mà cánh tay Sở Diễm vòng trên eo Thiên Dao chưa từng buông ra. Nhất thời, phụ tử hai người lại giằng co.

Người hầu bên cạnh dắt con Hãn Huyết bảo mã của nàng đến, Thiên Dao cười nhẹ, xoay mình lên ngựa, giục ngựa phi vào trong rừng. “Hai người mau theo a.” Giọng nói nàng thanh thúy như chuông bạc, vang vọng giữa núi rừng thâm sâu.

Bãi săn vắng vẻ hiem khi nào nhiệt như vậy, mấy đội nhân mã tách nhau đi, Thiên Dao giục ngựa đi đầu, phụ tử Sở Diễm cùng Quân Ninh theo sát phía sau. Cung tiễn màu bạc trong tay Quân Ninh bắn ra không ít tên, bên hông ngựa treo mấy con thỏ hoang gà rừng, mà Sở Diễm rất ít khi ra tay, phạm là săn đó đều là mãnh thú. Điều này làm cho Quân Ninh có chút bất mãn, khoe miệng Thiên Dao mỉm cười, dịu dàng cổ vũ.

“Có muốn nghỉ ngơi một chút không?” Thiên Dao ghì chặt dây cương, xoay người hỏi.

“Ừm.” Quân Ninh đáp lại, xoay người xuống ngựa, ngồi xuống dưới một tán cây to.

Thiên Dao ngồi xuống bên cạnh y, giờ tay lau trán cho y, khẽ cười nói: “Đầu Ninh Nhi đầy mồ hôi, cẩn thận nhiễm phong hàn.”

“Con cháu Sở gia làm gì được chiều chuộng như vậy.” Sở Diễm dắt ngựa qua một bên, cũng ngồi xuống bên cạnh Quân Ninh. “Ninh Nhi cười ngựa bắn cung có tiến bộ, chỉ là quá hấp tấp, kỹ năng cơ bản còn chưa vững, cái gọi là dục tốc bất đạt Ninh Nhi phải nhớ rõ mới được.”

Quân Ninh gật đầu, lạnh nhạt nói, “Nhi thần cẩn tuân lời phụ hoàng dạy bảo.”

“Ở đây không có người ngoài, vẫn là gọi phụ thân đi.” Sở Diễm cười vuốt ve đầu nhi tử. Mở nắp túi nước ra đưa cho Quân Ninh, mùi rượu nồng lan ra từ trong túi. Quân Ninh tiếp lấy, không do dự ngửa đầu uống một hơi, bởi vì ngày thường rất khi uống rượu nên bị rượu mạnh làm ho sặc sụa.

“Sở Diễm, Ninh Nhi còn nhỏ.” Thiên Dao bắt nắn trọn mắt nhìn hắn, dịu dàng vỗ vỗ lưng Quân Ninh.

“Nam nhân là nam nhân, không liên quan đến tuổi tác.” Sở Diễm cao giọng cười, đứng dậy xoay mình lên ngựa, từ trên cao nhìn xuống Quân Ninh, “Văn muốn tiếp tục tí thế sao? Ninh Nhi vẫn còn chưa vượt qua trầm đó?”

Quân Ninh giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nắm lấy dây cương xoay mình lên ngựa, động tác anh tuấn tiêu sái. Bóng dáng xanh nhạt như một mũi tên xuyên vào trong rừng.

Phía sau, Thiên Dao lắc đầu khẽ cười, đôi phụ tử này ngay cả cá tính quật cường cũng giống nhau. Nàng dắt con Hãn Huyết bảo mã qua, thành thói bước chậm trong rừng, men theo dấu vó ngựa phụ tử bọn họ đi qua. Trời đông giá rét, trong bãi săn cũng không có phong cảnh gì đặc biệt, trời đất giống như bị tuyết trắng bao phủ, hơi thở ra cũng mang theo sương trắng.

Thiên Dao dừng bước, thoải mái vuốt ve đầu ngựa, chỉ cảm thấy cuộc sống quá mức tốt đẹp yên bình, thậm chí, tốt đẹp có chút không chân thực. Người nàng yêu thương nhất đều ở bên cạnh nàng, mỗi ngày mở mắt ra, ánh vào mắt đều là sự an tâm của Sở Diễm. Ban ngày lúc rảnh rỗi, Quân Ninh và Khiết Nhi đều ở bên cạnh khiến cho nàng cảm thấy niềm vui chưa từng có. Mà căn nguyên của tất cả hạnh phúc vui vẻ này chính là do nam nhân Sở Diễm kia mang lại.

“Sở Diễm, Sở Diễm.” Hai tay Thiên Dao để trên miệng, khẽ gọi với bầu trời, ngửi khí vui vẻ sung sướng. Lúc này, nàng đương nhiên không cảm giác được nguy hiểm đang tới gần, mãi đến khi mũi tên phá không bay tới, mà mũi tên kia không phải nhắm vào nàng mà là bay về phương hướng của Sở Diễm và Quân Ninh.

Ngực đột nhiên căng thẳng, sợ hãi cùng bất an bất ngờ ập đến.

“Có thích khách, hộ giá.” Cách đó không xa truyền đến âm thanh âm ỉ, Thiên Dao không chút lưỡng lự xoay người lên ngựa phi về phía trước.

Lúc nàng đuối tới cục diện có chút hỗn loạn, Sở Diễm ôm Quân Ninh ở trong ngực, áo mình hoàng của hấn dính đầy tuyết, dưới thân lại là một vũng máu. Quân Ninh gầm nhẹ, “Phụ thân.”

Ở chỗ khác, thanh kiếm sáng ngời trong tay Xích Diễm đặt trên cần cổ thích khách, người nọ bộ dạng cực kỳ chật vật, đó lại là Luru Trung.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Dao xoay người xuống ngựa, lao đảo đi tới trước người Sở Diễm, cuống quýt kiểm tra vết thương trên người hấn. Mũi tên chỉ sượt qua cánh tay hấn, thương thế không nặng, đáng sợ chính là máu tươi từ miệng vết thương không ngừng tuôn ra, căn bản không dừng lại được.

“Mẫu thân, tại sao lại như vậy?” Quân Ninh khóc hô, hiển nhiên sợ hãi. Ngày thường, quan hệ phụ tử nhìn thì lạnh lùng, nhưng vị trí của Sở Diễm trong lòng y không ai có thể thay thế được.

Sắc mặt Thiên Dao trắng bệch, thân thể không thể khống chế run rẩy, bàn tay của nàng ép chặt lên miệng vết thương, hấn khí không ngừng chảy ra từ lòng bàn tay, mãi cho đến khi miệng vết thương của Sở Diễm đóng băng mới miễn cưỡng ngừng chảy máu. Con người trong suốt nhiễm nước, nước mắt từng giọt lớn không thể khống chế tràn ra.

“Khóc cái gì, trời còn chưa sập xuống, mà nếu có sập vẫn còn có ta.” Sở Diễm ôn nhuận cười, giờ tay khẽ lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng.

“Thất tẩu, có phải vết thương có độc hay không?” Sở Dục vội vàng hỏi, hai mắt đỏ ngầu.

Thiên Dao bất lực lắc đầu, lệ rơi càng nhiều. “Không, không phải độc, mà là cỏ, Hấp Huyết cỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 284: Đoạn tình tuyệt ái

“Không, không thể nào...” Quân Ninh đại để đã nghe qua thứ đồ như vậy, không thể tin lắc đầu, sau đó không khống chế được thoát khỏi cái ôm của Sở Diễm, dao găm trong tay đâm thẳng vào ngực ‘Luru Trung’ đang phủ phục trên đất. Mọi người ở bên cạnh không ai kịp ngăn trở.

Máu tươi nháy mắt bắn ra, mắt phượng Quân Ninh nhiễm đỏ, áo bào trắng trên người cũng dính đầy máu đỏ tươi.

Mà hai tay ‘Luru Trung’ nắm lấy thân kiếm đâm vào ngực, trong mắt không có chút thống khổ hay e ngại nào, ngược lại dùng hết sức lực sau cùng cười càn rỡ, âm thanh bén nhọn đúng là của nữ nhân. “Hấp Huyết cỏ không có thuốc giải, cũng không có cỏ mẫu, cho dù là Đại La thần tiên cũng không cứu được hấn.” Nàng ta trừng lớn mắt nhìn chằm chằm về phía Thiên Dao, “Thắm Thiên Dao, cái ta không chiếm được cô cũng đừng mơ tưởng.”

“Đồ nữ nhân lòng dạ rắn rết nhà ngươi.” Quân Ninh khàn giọng gào thét, kéo xuống mặt nạ da người trên mặt nàng, ‘Luru Trung’ nhất thời biến thành dáng vẻ của Tinh Phi.

Lưỡi dao sắc đâm lủng ngực nhưng Tinh phi vẫn chưa tắt thở, nàng vẫn độc ác nguyên rủa.

Hoàng tộc Tây Kỳ giỏi mị thuật, cũng giỏi về dịch dung và cổ độc. Nàng dịch dung thị nữ thành bộ dạng của mình, bản thân mình lại thành thị nữ lưu lại ở trong cung. Nàng một mực tìm kiếm cơ hội, mục tiêu của nàng vốn là Quân Ninh. Y là hải tặc của Thắm Thiên Dao, nếu như y chết, Thắm Thiên Dao nhất định sẽ thống khổ. Chỉ là, nàng không ngờ tới trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Sở Diễm lại hi sinh thân mình đỡ mũi tên kia cho Quân Ninh.

Nàng vốn không đành lòng làm hấn bị thương, mặc dù hấn đối xử với nàng vô tình tàn nhẫn nhưng nàng vẫn không nỡ. Nhưng lúc này nàng ngược lại đã bình thường trở lại, như vậy cũng được, cái nàng không chiếm được Thắm Thiên Dao cũng đừng mơ tưởng có được, nàng sẽ ở bên cầu Nại Hà chờ hấn.

“Ta không tin, ta không tin Hấp Huyết cỏ không có thuốc giải, nếu ngươi không nói ra ta sẽ bóc từng miếng thịt của nhà ngươi.” Hai mắt Quân Ninh đỏ ngầu, ngón tay bóp lấy yết hầu Tinh phi.

Lúc Sở Diễm phi thân lên đỡ mũi tên trí mạng đó cho y, y mới hiểu được cái gì gọi là huyết mạch tình thân. Khi y trở mắt nhìn miệng vết thương trên tay hấn đỏ máu không ngừng, y hận không thể để mũi tên kia xuyên thủng trái tim mình cũng không nguyện để phụ thân chịu khổ vì y. Từ khi vào cung tới nay, y cùng phụ thân đều luôn duy trì sự lạnh lùng và xa cách, trong tiềm thức, y luôn nghĩ rằng nam nhân này đã cướp đi tình yêu của mẫu thân với y, thế nhưng y lại quên mất, là hấn cho y sinh mệnh. Quân Ninh cảm thấy bản thân chính là nhi tử bất hiếu nhất của hấn.

“Lột da bóc thịt bốn cung cũng vô ích, Hấp Huyết cỏ căn bản không có giải được. Cái bốn cung muốn là mạng của ngươi, nếu như hấn bằng lòng chết thay ngươi, bốn cung cũng thành toàn cho hấn.” Tinh phi nói xong cười to càn rỡ, máu tươi không ngừng trào ra từ miệng, cuối cùng chết đi trong tiếng cười.

“Không cho ngươi chết, ngươi tỉnh lại cho ta...” Quân Ninh mất khống chế liều mạng lắc mạnh thi thể Tinh phi, mãi đến khi Sở Dục từ phía sau ôm lấy y, khóa y ở trong lòng.

“Ninh Nhi, con bình tĩnh một chút, đừng làm phụ hoàng con lo lắng nữa.”

“Hoàng thúc, người có biết Hấp Huyết cổ là cái gì không? Ta đọc được trong y thư cổ, thứ kia không có thuốc giải, thực sự không có...” Quân Ninh không khỏi run rẩy trong lòng Sở Dục, trên người toàn là vết máu đỏ, khóc đến kiệt sức.

Y trước giờ vẫn luôn biểu hiện ra sự trưởng thành và ổn trọng quá mức, nhưng giờ khác này Sở Dục mới rõ ràng ý thức được, y thật sự chỉ là một đứa bé, một hài tử chưa lớn. Quân Ninh vẫn không chịu an phận, Sở Dục bất đắc dĩ đành đánh vào sau gáy y, cuối cùng mới yên tĩnh lại.

Lúc này, Sở Diễm được Thiên Dao đỡ đứng dậy, “Hồi cung trước.” Hắn bình tĩnh mở miệng.

Xe ngựa đi nhanh về trước, Xích Diễm suất lĩnh Ngự Lâm quân thủ hộ bốn phía. Bên trong xe, Sở Diễm nửa dựa vào thành xe, Thiên Dao canh giữ bên cạnh hắn, mặc dù sắc mặt hắn trắng bệch như giấy nhưng nhìn lại cực kỳ bình tĩnh. Bàn tay bọn họ đan chặt vào nhau.

“Dao Nhi sợ sao?” Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, cười âm áp.

Thiên Dao trầm nhẹ cười, trong nụ cười mang theo chua xót không thể che giấu được. Nàng khẽ ngửa đầu, có chút mỏi mệt tựa vào thành xe. “Người trăm tuổi, 70 tuổi đã hiếm, người cuối cùng cũng phải chết, chỉ là sớm muộn mà thôi. Bất luận là sinh tử phú quý, ta đều ở bên cạnh chàng, nghĩ như vậy ngược lại không còn thấy đáng sợ rồi.” Nàng nghiêng đầu, ôn nhu đối diện với ánh mắt hắn, tâm linh tương thông, nàng không nói, hắn cũng sẽ hiểu được. Tay bọn họ trước sau vẫn gắt gao đan vào nhau.

Sở Diễm khẽ nheo đôi mắt phượng lại, đôi mắt thâm thúy hơi nhòe đi. “Dao Nhi...” Hắn chỉ có thể khẽ gọi tên nàng, giọng nói nghẹn ngào. Trải qua quá nhiều chuyện mới đợi được tới ngày nay, lại không nghĩ rằng hạnh phúc sẽ ngắn ngủi như vậy.

Sở Dục ở một bên ôm Quân Ninh đang ngủ say trong lòng. “Thất tẩu, chẳng lẽ thật sự không còn cách khác sao?”

Thiên Dao khẽ cười, chua xót lắc đầu, “Không có, Hấp Huyết cổ không giống những loại cổ độc khác, loại cổ này rất khó đường cũng rất hiếm. Vì từ cổ sẽ nuốt sạch cổ mẫu mới có thể sống sót, cho nên, không có cổ mẫu cũng không có thuốc giải.”

“Vậy Thất ca có thể chống đỡ bao lâu?” Sở Dục lo lắng hỏi, Quân Ninh còn nhỏ, hoàng triều Đại Hàn không thể không có Sở Diễm.

Thiên Dao nhủ mảy, ánh mắt lạnh lùng âm u đi rất nhiều, “Hấp Huyết cổ thông qua miệng vết thương tiến vào mạch máu, cắn xé mạch máu người cho đến khi người chảy hết máu mà chết. Loại cổ này phát tác cực nhanh, đại khái không quá một canh giờ. Ta dùng U Minh thần công đông cứng miệng vết thương của chàng, tạm thời khiến Hấp Huyết cổ ngủ say.” Đúng vậy, tạm thời, nàng cũng chỉ có thể ổn định tạm thời thương thế hắn, với công lực của nàng căn bản không chống đỡ được lâu lắm, lúc công lực của nàng hao hết, đó chính là con đường cuối cùng của nàng và Sở Diễm. Hóa ra, bọn họ lại đi đến tận cùng nhanh như vậy.

Bên trong xe yên lặng, Sở Diễm và Sở Dục không tiếp tục mở miệng, cả hai đều biết rõ, U Minh thần công của Thiên Dao chống đỡ không được bao lâu.

Sau khi hồi cung, mọi thứ đều bình tĩnh như thường, giống như chuyện ở bãi săn chỉ là một giấc mộng. Sở Diễm vào triều, hạ triều, sau đó phê duyệt tấu chương. Thiên Dao vẫn ở bên cạnh chăm sóc hắn, cũng càng ngày càng dính lấy hắn, ngoại trừ lúc lên triều, cơ hồ giờ giờ phút phút đều ở bên cạnh hắn. Buổi tối dùng U Minh thần công đông lại miệng vết thương cho hắn. Vào đêm, hàn khí thâm nhập vào vết thương của hắn xong, Sở Diễm ôn nhuận cười, khẽ ôm nàng vào trong lòng.

“Dao Nhi hà tất phải như vậy, nói cho ta biết, nàng còn có thể chống đỡ bao lâu?”

Thiên Dao cười lơ đãng, tựa đầu sát trong ngực hắn, hai tay mềm mại choàng lên cổ hắn. Nàng biết chuyện này giấu hắn không được, hà tất phải nói dối cho qua. “Chống đỡ bao lâu không quan trọng, quan trọng là... chúng ta có thể bên nhau. Sở Diễm, chỉ cần chúng ta ở bên nhau, cho dù là từng phút từng giây, đối với Thiên Dao đều là cả đời.”

“Đồ ngốc.” Hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên trán nàng. Hắn vì Quân Ninh mà chết là cam tâm tình nguyện. Nhưng Ninh Nhi và Khiết Nhi còn nhỏ, không thể không có mẫu thân, nếu hắn thật sự không sống được bao lâu, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn nàng cùng chết. Nếu hắn thực sự yêu nàng thì sẽ không thể lìa nàng chôn cùng.

Ngày trôi qua tựa hồ thật bình lặng, chỉ là, Quân Ninh trở nên cực kỳ nghe lời, vẫn đi theo bên cạnh Sở Diễm. Trong lòng bọn họ biết rõ, thời gian của Sở Diễm không còn nhiều, hắn hận không thể truyền thụ cho Quân Ninh tất cả những gì đã học. Quân Ninh im lặng nghe, chỉ rầu rĩ gặt đầu, đáng về cực kỳ thuận theo, dùng tâm nhớ kỹ từng lời Sở Diễm dạy.

“Khuya rồi, đi ngủ đi.” Sở Diễm ôn nhuận cười, nhẹ nhàng vuốt đầu Quân Ninh, sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Quân Ninh cùng hắn đứng dậy, cúi đầu áp ứng mở miệng, “Phụ thân, sức khỏe của người, người đã khỏe hơn chưa?”

“Trăm rất khỏe, yên tâm” Sở Diễm khẽ cười, ánh mắt nhàn nhạt rơi trên người y, trong mắt là dịu dàng sùng nịch.

“Phụ thân, thật xin lỗi.” Quân Ninh trở tay nắm lấy tay áo Sở Diễm, nói thế nào cũng không chịu buông.

“Ninh Nhi, con là nhi tử của trăm, trên người chảy huyết mạch của trăm, con còn sống không khác gì trăm còn sống. Giang sơn Đại Hàn trăm giao cho con, Ninh Nhi, đừng làm trăm thất vọng.” Cánh tay hắn đặt mạnh trên vai Quân Ninh, hài đồng nho nhỏ này từ nay về sau phải gánh lấy sức nặng giang sơn vạn dặm trên vai rồi.

Chương 285: Trả giá

Quân Ninh gạt mạnh đầu, mím chặt môi, buồn bực đáp lại: “Con biết rõ, phụ thân.”

“Ừm, sớm về nghỉ ngơi đi, trầm trở về bởi mẫu thân con.” Sở Diễm lại cười sùng nịch. Đứng dậy đẩy cửa điện ra, mà ngoài cửa Thiên Dao đã lẳng lặng đứng đó, cười ôn hòa. “Sao lại nói chuyện lâu như vậy, Sở Diễm, dục tốc bất đạt.” Nàng khẽ cười, choàng áo lông cáo trong tay lên vai Sở Diễm.

“Mẫu thân.” Quân Ninh đi tới thấp giọng gọi.

“Ừ. Nghỉ ngơi sớm đi.” Thiên Dao dịu dàng vỗ vỗ vai y, sau đó đỡ Sở Diễm đi về hướng Cảnh Dương cung.

Trong phòng ngủ ấm áp như mùa xuân, Thiên Dao như lệ thường đóng băng miệng vết thương cho Sở Diễm sau đó để hắn ôm vào lòng ngủ. Bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, mà trong bóng đêm, Thiên Dao vẫn mở to đôi mắt sáng, trong mắt lại là mẫu thuẫn đan xen.

“Sở Diễm, Sở Diễm.” Nàng thấp giọng gọi hai lần mà nam tử bên cạnh cũng không có phản ứng. Thiên Dao xốc chân xuống giường khoác áo đi ra ngoài. Mà sau khi nàng rời đi, nam tử ở sau lưng liền mở đôi mắt phượng, đi theo xuống giường, hắn đi theo nàng mãi đến khi thấy Thiên Dao đi vào phòng Quân Ninh mới yên tâm. Hóa ra, nàng chỉ muốn ở bên cạnh hắn từ nhiều một chút. Thân thể cao lớn của Sở Diễm nửa tựa vào cột hành lang, lẳng lặng nhìn ánh đèn dầu trong căn buồng ấm áp của Ninh Nhi.

Hắn đột nhiên nhớ đến bức họa bích vĩ đại trong Giã Diệp tự kia, nam tử ôm cảm mà đến, nữ tử cười xinh đẹp. Nhớ rõ, Thiên Dao từng hỏi, “Sở Diễm, người còn nhớ không?”

Khóe môi nở nụ cười chua xót, hắn thật sự không nhớ rõ, nhưng hắn tin tưởng con người thật sự có kiếp trước kiếp này. Nếu có thể, hắn hi vọng kiếp sau còn có thể gặp Thiên Dao, kiếp này không có duyên phận viên mãn, hi vọng kiếp sau còn có cơ hội đạt được.

Trong phòng, Thiên Dao an tĩnh ngồi bên cạnh giường Quân Ninh, bàn tay mềm mại không xương khẽ vuốt ve hai gò má Quân Ninh. Quân Ninh ngủ không sâu, rất nhanh đã tỉnh dậy, ngồi dậy dựa nửa người vào giường. “Mẫu thân, sao người lại tới đây?”

“Đến thăm con.” Thiên Dao khẽ cười, giờ tay vuốt ve gò má Quân Ninh.

“Mẫu thân, có phải không ngủ được không?” Quân Ninh kéo cánh tay nàng từ gò má xuống, hai bàn tay nhỏ nắm lấy bàn tay nàng. “Mẫu thân có gì muốn nói với con sao?”

Thiên Dao khẽ cười, một lúc sau mới nhàn nhạt hỏi: “Ninh Nhi, giữa mẫu thân và phụ thân nếu bắt con phải chọn một người, con sẽ chọn ai?”

“Mẫu thân, vì sao lại hỏi điều này?” Giọng nói Quân Ninh đột nhiên lớn lên, cảm xúc có chút kích động. Lời vừa ra khỏi miệng có lẽ ý cũng ý thức được mình không khống chế được, rất nhanh bình tĩnh lại. “Mẫu thân, con không muốn trả lời câu hỏi như vậy, thời gian không còn sớm, mẫu thân trở về đi, Ninh Nhi muốn nghỉ ngơi rồi.” Y xoay người nằm xuống giường, kéo chăn đắp kín đầu. Thiên Dao biết y muốn trốn tránh.

Khóe mắt Thiên Dao đã uon ướn, lại giờ tay kéo chăn trên đầu Quân Ninh xuống. “Ninh Nhi, con nghe mẫu thân nói...” Ninh Nhi trốn ở trong chăn, khuôn mặt vương đầy nước mắt. Nhìn hắn từ khóc, ngực Thiên Dao đau đớn từng đợt, nàng siết chặt cánh tay ôm Quân Ninh vào trong lòng.

“Hài tử ngọc, nếu như là mấy ngày trước ta hỏi con cùng một câu hỏi, con nhất định sẽ chọn mẫu thân. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác rồi, Ninh Nhi, con không phát hiện ra sao?” Thiên Dao cười, để cằm lên trán hắn từ, lệ không ngừng chảy xuống má.

“Ninh Nhi, con nghe mẫu thân nói, mẫu thân có cách có thể cứu phụ thân con...”

“Nhưng mà phải dùng mạng của người để đổi, phải không? Mẫu thân.” Thân thể nhỏ bé của Quân Ninh ru rú trong lòng Thiên Dao, cực kỳ run rẩy.

Thiên Dao cắn chặt môi mới có thể ngừng run rẩy nói. “Ninh Nhi, nghe mẫu thân nói, đây là cơ hội duy nhất.” Nàng lấy tay lau đi nước mắt trên má Quân Ninh, chăm chú nhìn y. “Ninh Nhi, với công lực hiện tại của mẫu thân chỉ có thể đóng băng vết thương phụ thân con, nhưng mà Ninh Nhi, ta không thể chống đỡ được lâu, đến lúc ta cạn dầu tắt đèn cũng là lúc mệnh phụ thân con đi đến cuối cùng. Trừ phi...” Nàng hạ thấp giọng, sau một hồi mới mở miệng lần nữa. “Trừ phi ta có thể luyện thành U Minh thần công thức sau cùng.”

Quân Ninh trừng lớn mắt không thể tin nhìn nàng. U Minh thần công thức sau hưng hân hơn thức trước, mà thức sau cùng chính là đoạn tình tuyệt ái trong truyền thuyết, các thế hệ cung chủ U Minh cung không ai dám thử. Đoạn tình tuyệt ái, như vậy, có phải từ nay về sau mẫu thân cùng bọn họ sẽ trở thành người xa lạ.

“Mẫu thân, chiêu thức sau cùng luyện thế nào? Sẽ quên phụ thân, cũng quên Quân Ninh sao?” Hai tay Quân Ninh nắm lấy vạt áo nàng, hai tròng mắt ứa

nước mắt.

“Ta không biết, chiêu thức sau cùng U Minh cung không có người dám thử, ta chỉ biết, một chiêu thức này có thể đưa công lực tới cực đỉnh, có thể đóng băng vĩnh viễn Hấp Huyết cốc. Ninh Nhi, ta không thể bận tâm đến hậu quả. Mặc dù luyện U Minh cung sẽ quên mọi người, nhưng ít nhất ta có thể còn sống, Ninh Nhi, nhưng phụ thân con không đợi được nữa, ta không thể trơ mắt nhìn ông ấy chết, giang sơn Đại Hàn không thể không có ông ấy.” Thiên Dao vuốt ve đầu Quân Ninh, ngực vô cùng đau đớn. “Ninh Nhi, con có biết cái gì gọi là yêu không? Là bằng lòng vì đối phương làm mọi chuyện mà không tính toán hậu quả.”

Ninh Nhi lau khô lệ trên khóe mắt, mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, “Mẫu thân, người cần Ninh Nhi làm gì cho người?”

“Mẫu thân muốn gặp U Minh cung chủ, bản thân ta không tự luyện được.” Mà nàng hiện tại không cách nào rời xa Sở Diễm. Chuyện này chỉ có Quân Ninh mới có thể giúp nàng.

Ra khỏi phòng ngủ Quân Ninh, bầu trời lát phát bông tuyết nhỏ, Thiên Dao chỉnh lại áo choàng trên vai, khẽ ngửa đầu, xòe bàn tay ra hứng lấy bông tuyết rơi. Chỗ cửa điện, Sở Diễm nửa dựa vào cột trụ hành lang, mắt phượng nhắm lại lẳng lặng nhìn nàng, dùng tâm ghi nhớ từng nụ cười từng cái nhăn mày của nàng.

“Đợi lâu lắm sao?” Thiên Dao nhìn thấy bóng dáng cao lớn chiếu xuống kia, trong mắt lóe lên kinh ngạc nhưng rất nhanh đã nở nụ cười. “Lạnh không?” Nàng đi tới, đưa tay ra nắm bàn tay hắn, dựa sát thân thể vào ngực hắn.

“Có thể bình yên như vậy đợi nàng thật tốt.” Sở Diễm khẽ cười, ôm nàng vào trong lòng, cũng hôn nhẹ lên trán nàng. “Có phải không nhớ xa Ninh Nhi? Đồ ngốc, nàng sẽ không chết.”

Thiên Dao ru rú trong ngực hắn, chôn khuôn mặt nhỏ trong ngực hắn. “Sở Diễm, có phải chàng muốn bỏ lại ta?”

Sở Diễm mỉm cười không nói, đặt cằm lên trán nàng. Cuộc đời Cảnh Khang để giới tính kế, ngay cả sinh tử cũng đã tính toán. Thiên Dao còn mấy phần công lực lòng hắn biết rõ, hắn không phải thánh nhân, hắn tùy ý nàng truyền công lực cho hắn, chẳng qua là cần chút thời gian ở bên cạnh nàng. Hắn không phải thánh nhân, hắn cũng có không đành lòng và lưu luyến, nhưng hắn cũng có chừng mực. Thời điểm Thiên Dao không chịu được nữa hắn sẽ phong bế võ công của nàng, sau đó, một mình an tĩnh chết đi.

Hắn nghĩ, ngày hắn rời đi cũng không còn xa. Mặc dù cuộc đời này có chút ngăn ngại nhưng hắn gặp được Thiên Dao, nữ tử cùng hắn đồng sinh cộng tử, bằng lòng vì hắn trả giá mọi thứ, có thể gặp nàng, yêu nàng là may mắn chưa từng có của cuộc đời Sở Diễm.

“Về đi, tuyết rơi rồi.” Hắn thản nhiên nói.

“Tuyết rơi thật sự rất đẹp.” Thiên Dao nhẹ nhàng cười, giờ tay phải đi bông tuyết trên vai hắn. Hai người dựa vào nhau, rời khỏi Đông cung, đi về phía Vị Ương cung. Đường trong cung thật dài tựa hồ không có tận cùng, nhưng con đường của bọn họ tựa hồ đã đi đến cuối cùng rồi.

Chuyện Quân Ninh làm cực kỳ nhanh gọn, ba ngày sau lúc lâm triều, Tuyết Cơ cung chủ đã xuất hiện trong Vị Ương cung, “Con lại muốn thế nào? Con biết rõ, bản tọa cứu không nổi Cảnh Khang đế.”

Thiên Dao quỳ một gối xuống, cúi đầu trước mặt Tuyết Cơ. “Sư phụ, Thiên Dao chỉ cầu xin người lần sau cùng này, con muốn luyện chiêu thức sau cùng của U Minh cung.”

Sắc mặt Tuyết Cơ thay đổi, ngồi xuống bên cạnh bàn, “Tháng sáu tuyết rơi, con không phải đã luyện thành chiêu thức sau cùng rồi sao?”

“Sư phụ, người biết cái con nói không phải cái này.” Thiên Dao quỳ gối trước mặt Tuyết Cơ, sắc mặt giống như chết lặng. “Sư phụ, con đã quyết định. Nếu như người không giúp con, một mình Thiên Dao cũng có thể làm được, con không quan tâm sẽ phải trả giá lớn thế nào.”

“Con uy hiếp bản tọa?” Ánh mắt Tuyết Cơ lạnh lẽo.

“Sư phụ, con đang cầu xin người.”

“Đủ rồi.” Tuyết Cơ vỗ mạnh lên bàn, một lúc sau mới lạnh lùng phun ra một câu, “Thật sự đã nghĩ kỹ rồi? Đoạn tình tuyệt ái, từ đó về sau con cũng chỉ có thể trở thành thần nữ lạnh như băng trên Thiên Sơn.”

“Dạ.” Thiên Dao đáp lời.

“Ta có thể giúp con, nhưng sau khi cứu Cảnh Khang đế, cùng ta quay về Thiên Sơn.” Tuyết Cơ lại nói.

Thiên Dao cười khổ, chỉ sợ đến lúc nàng mất đi năng lực yêu người, ở hay không cũng không còn quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 286: Mẫu thân không thể mất người, con cũng vậy

Sở Diễm chưa từng nghĩ tới, bất quá chỉ một cái xoay người, mọi thứ dường như đã thay đổi.

Lúc hần một lần nữa trở lại Vị Ương cung, trong điện khí lạnh bức người, uy lực càng lớn hơn so với một chiều tháng sáu tuyết rơi kia khiến cho tim hần cũng phủ đầy bụi. Tuyết Cơ cung chủ ngồi ngay ngắn trong điện, thanh lạnh cười. “Bồn tọa ở đây chờ người rất lâu rồi.”

Sở Diễm khẽ cười, mặc dù đã sớm hơn so với dự đoán nhưng có lẽ là chuyện tốt. “Cung chủ nếu đã đến thì đưa nàng rời đi đi.” Toàn thân hần mặc mình hoàng, bàn tay ẩn dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền. Không ngờ thì sao, hần không muốn chết bên cạnh nàng, như vậy chỉ có thể khiến hần càng không nở.

“Bồn tọa đương nhiên sẽ dẫn nàng rời đi.” Tuyết Cơ cung chủ cười lạnh, ánh mắt lướt qua cánh cửa phòng đang đóng chặt kia. Bà hỗ trợ Thiên Dao luyện thành ‘tuyệt ái’ trong một thời gian ngắn, cũng không biết khí lạnh chết người có găm nhắm thân thể nàng hay không. Dù sao từ ngày U Minh cung tồn tại đến nay, các cung chủ đảm nhiệm chưa một ai dám thử, cho dù là nữ thần băng lãnh cũng không dám trả cái giá đoạn tình tuyệt ái này, có thể nghĩ, tình yêu của Thiên Dao đối với Sở Diễm cực kỳ sâu đậm.

Cuộc đời này, rốt cuộc ai là kiếp số của ai?

“A Dao làm xong chuyện phải làm, chúng ta sẽ rời đi.” Tuyết Cơ cung chủ lạnh giọng nói.

Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, một luồng khí lạnh âm lãnh đập vào mặt. Toàn thân Thiên Dao váy trắng như tuyết, tóc đen, giữa búi tóc cài một cây trâm màu xanh, không có chút trang sức thừa nào, hơi thở của nàng tựa hồ còn lạnh hơn xưa, trong đôi mắt thanh lạnh là lạnh lùng cùng xa cách rõ ràng. Nàng nhìn Sở Diễm giống như nhìn người bình thường vậy.

“Dao Nhi.” Sở Diễm nheo mắt phượng lại, cảm nhận rõ ràng sự quý dị.

Trong trí nhớ Thiên Dao đã không còn nam nhân này, duy có một điều nhớ rõ là bản thân phải cứu hần, sau khi cứu hần bọn họ sẽ xong nợ. Nàng đậm mặt đi tới bên cạnh hần, vươn đầu ngón tay ra, không nói gì đặt lên bên trong cổ tay hần, một lát sau hừ cười bỏ qua. “Chẳng qua là Hấp Huyết cổ mà thôi.” Nàng vừa dứt lời, tay áo giương lên, hàn khí trong lòng bàn tay ngưng tụ, từ từ hướng về phía Sở Diễm.

“Dao Nhi, nàng rốt cuộc sao vậy?” Sở Diễm lắc người né tránh, vẻ mặt thương tổn nhìn nàng.

Thiên Dao cười trào phúng, “Không cần ta cứu? Vậy người chỉ có một con đường chết.”

“Người làm gì Dao Nhi của trẫm rồi hả?” Sở Diễm tức giận nhìn Tuyết Cơ đang ở một bên.

“Bồn tọa có thể làm gì được nàng, toàn bộ những gì nàng làm đều là cam tâm tình nguyện, đều là vì người.” Tuyết Cơ cười nhẹ, ngữ khí lại bất đắc dĩ.

Mà lúc hai người nói chuyện, U Minh chuông của Thiên Dao lại xâm nhập, Sở Diễm né tránh lại không ngăn cản được hàn khí rét lạnh. Thiên Dao từng bước ép sát, hần giương tay lên chống lại nàng mà công lực của Thiên Dao lại cực kỳ bá đạo, bàn tay hần bị nàng giữ chặt, luồng khí lạnh theo bàn tay hần xâm nhập vào cơ thể, cả cánh tay đều bị đóng băng, sau đó, một con trùng trong suốt bị ép ra ngoài cơ thể.

Đầu ngón tay Thiên Dao gầy nhẹ, trùng băng trong nháy mắt hóa thành khói lạnh. Quả bom đe dọa mạng sống Sở Diễm thời gian này lại dễ dàng loại bỏ như vậy, chỉ là Thiên Dao phải trả cái giá quá lớn.

“Cần giải quyết cũng đã giải quyết xong, chúng ta có thể rời đi rồi sao?” Thiên Dao mặt mày lạnh lùng, liếc mắt sang Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ cung chủ đứng dậy dẫn đầu đi ra ngoài. Thiên Dao phát tay áo một cái, vừa chuẩn bị rời đi đã bị cánh tay Sở Diễm ngăn cản. “Ai cho phép nàng rời đi? Nói rõ ràng đã.”

Trong mắt Thiên Dao mang thần sắc khinh thường, tay áo giương lên, hàn khí băng lãnh không khỏi khiến hần lui về sau. “Ta và người không có gì để nói, tránh ra, nếu không ta sẽ không khách khí với người.”

“Dao Nhi.” Sở Diễm đau lòng gọi.

Lông mi Thiên Dao run rẩy, đưa tay nhắc chân đều tản ra băng lãnh. “Chúng ta tựa hồ không quen biết.”

Sở Diễm là người thông minh lanh lợi, đại khái đã đoán được điều kỳ quái trong đó. Vì cứu hần, hần không biết Thiên Dao phải trả cái giá lớn thế nào.

“Cái gọi là quân vô hí ngôn, hoàng thượng vừa mới nói sẽ để bồn tọa đưa Thiên Dao rời đi, mới chớp mắt đã đổi ý rồi à?” Tuyết Cơ châm biếm mở miệng.

“Nói cho rõ ràng, hôm nay trẫm để các người rời đi, còn không, ai cũng đừng hòng chạy.” Sở Diễm thanh lạnh mở miệng. Hôm nay, bất quá cũng chỉ giới hạn hôm nay mà thôi. Sở Diễm hần còn sống thì Thiên Dao nhất định phải ở bên cạnh hần.

Tuyết Cơ lại cười, ánh mắt dò xét nơi cửa, nhìn qua thiếu niên trường bào xanh nhạt đang đứng khoanh tay nơi cửa, mắt phượng thanh lạnh mang theo đau thương mơ hồ. “Phụ hoàng, để họ đi đi.” Quân Ninh mở miệng, bàn tay ở sau lưng siết chặt.

Sở Diễm chấn kinh nhìn y, một lát sau, chấn kinh chuyển thành phần nộ, lại biến thành đau xót, sau cùng trở về bình tĩnh. “Điều cút hết cho trăm.” Hấn cắn răng phun ra một câu, phất tay áo, lạnh lùng xoay người.

Sau khi Tuyệt Cơ và Thiên Dao rời đi, khí lạnh từ từ tiêu tán, Quân Ninh đứng sau lưng hấn cúi đầu không nói.

“Nói đi.” Sở Diễm lạnh lùng hỏi. Hấn biết Quân Ninh hấn là biết sự tình, hoặc là đồng lõa lừa gạt hấn mà thôi.

Quân Ninh nhú mày hồi lâu, mới nói với Sở Diễm, “Không có gì để nói, phụ hoàng nên biết, có được tất có mất.”

“Hay cho câu có được tất có mất!” Sở Diễm thanh lãnh cười, mắt phượng nheo lại, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Quân Ninh, “Vay con nói cho trăm, bây giờ là mất cái gì? Là trí nhớ? Hay là...” Lời nói phía sau biến mất, hấn mơ hồ đã đoán được đáp án.

Quân Ninh gật đầu không nói, y còn có thể giải thích cái gì, đoạn tình tuyệt ái dù sao cũng dễ chịu hơn khi tro mắt nhìn hấn mất máu mà chết, nặng nề hai bên, y không còn lựa chọn nào khác.

Trong phòng chết lặng, lửa cháy trong chậu than kêu lách tách khiến cho nhiệt độ trong phòng ấm áp như mùa xuân, nhưng không khí lưu chuyển trong phòng như bị đông lại, giữa hai phụ tử là trầm mặc.

Một lúc sau Sở Diễm mới mở miệng, “Con cũng đi đi.”

Quân Ninh khẽ kinh ngạc, nhú mi, mới hiểu ra thâm ý trong lời của hấn. Đi ở đây là muốn y đi theo Thiên Dao. “Chỉ sợ mẫu thân đã không còn nhớ Quân Ninh, cho dù là nhớ, cũng không còn bất luận tình cảm nào.”

“Đây là cái giá phải trả vì cứu ta?” Sở Diễm trầm giọng hỏi.

“Ừm.” Quân Ninh thống khổ gật đầu, “Chiêu thức cuối cùng của U Minh thần công, so với tháng sáu tuyết rơi còn đáng sợ hơn, có thể đông lạnh Hấp Huyết cổ nhưng cũng làm băng lãnh lòng người, về sau đoạn tình tuyệt ái.”

Đoạn tình tuyệt ái! Khó trách lúc nàng nhìn hấn lại lạnh lùng như vậy. Dao Nhi của hấn, dù là đứng trước mặt hấn, hấn cũng không cách nào chạm vào nàng, cái gọi là gần trong gang tấc bắt quả cũng là như vậy. Quả nhiên còn đáng sợ hơn mất trí nhớ. Cho dù lúc nàng mất trí nhớ, hấn còn có thể cảm giác được sự ấm áp của nàng, mà hiện tại trái tim Thiên Dao đã không còn rồi.

Sở Diễm cười chua xót, ánh mắt khiến người không nhìn ra được vui buồn, hấn giờ tay khẽ đặt vào đầu vai Quân Ninh, “Nàng luôn bướng bỉnh cố chấp như vậy, nhưng trăm không ngờ con lại không ngăn cản.”

“Đoạn tình tuyệt ái thì sao, bà vẫn là mẫu thân con. Nhưng nếu không làm vậy, con sẽ mất người. Mẫu thân không thể mất người, con cũng vậy.” Sở Diễm bất lực thở dài, giờ tay vỗ nhẹ cánh tay y. “Ta cần thời gian đối mặt với nàng của bây giờ, đợi sự tình Tây Kỳ kết thúc hãy nói đi.”

Sở Diễm không nói nhìn y xoay người rời đi, quả thực, so với chết, đây có lẽ là kết cục tốt nhất.

Thiên Dao đối với Sở Diễm là xương sườn trên người hấn, lại là thanh xương mềm nhất. Mà Tĩnh phi lại đâm một nhát dao không nhẹ lên chiếc xương đó, có thể nói đau triệt nội tâm. Vậy thì, Sở Diễm không dễ dàng buông tha Tây Kỳ. Sở Diễm sai người đem thi thể Tĩnh phi cùng thị nữ dịch dung kia tiễn về Tây Kỳ, đồng thời còn có chiến thư.

Tây Kỳ vốn là nước nhỏ, làm sao có thể đối kháng với quân đội tinh nhuệ của Đại Hán. Hôm sau liền sai người đưa thư cầu hòa tới. Tướng thủ thành biên quan gấp gấp chạy 800 dặm đưa thư cầu hòa vào hoàng thành, để vương lại không quan tâm. Đây không phải là muốn đánh phá Tây Kỳ mà Cảnh Khang để không hài lòng với điều kiện cầu hòa.

Trăm vạn đại quân vẫn vây khốn Tây Kỳ, nhưng vây mà không đánh, thư cầu hòa cứ từng phong dâng lên, điều kiện càng lúc càng hậu đãi nhưng vẫn như đá chìm đáy biển.

Trong Ngự thư phòng, Quân Ninh ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, chăm chú xem tấu chương, cứ 10 tấu chương lại có tám cái nhắc đến chuyện nghị hòa của Tây Kỳ, mà trả lời của Sở Diễm chỉ ngắn ngủi một chữ – Đợi.

“Chuyện nghị hòa của Tây Kỳ, phụ hoàng vì sao cứ kéo dài?” Quân Ninh khó hiểu hỏi.

Ở một bên ghế, Sở Diễm uể oải tựa vào, tùy ý lật xem sách. Hấn bình thản, im lặng cười, “Không hài lòng điều kiện cầu hòa.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 287: Chuyện xưa thực xa xôi (1)

“Vậy phụ hoàng không trực tiếp đề xuất điều kiện, không cần phải thêm phiền não.”

“Trẫm nói ra họ sẽ đồng ý sao?” Sở Diễm ôn nhuận mỉm cười, ánh mắt nhu hòa nhìn Quân Ninh. Ninh Nhi của hắn cần được rèn luyện.

“Vậy phụ hoàng tính thế nào?”

“Tây Kỳ chẳng qua là một nước nhỏ man di, vua Tây Kỳ lại nhát gan sợ phiền phức, trẫm tri hoãn không trả lời, hắn sẽ không đoán ra tâm tư của trẫm. Qua hai ngày, trẫm sẽ lệnh cho tướng thủ thành biên cảnh đánh hạ mấy tòa thành trì của họ, áp đảo tinh thần bọn họ trước, đến lúc đó điều kiện nghị hòa sẽ do chúng ta định đoạt.” Sở Diễm từ tốn giải thích.

Quân Ninh cúi đầu, nhú mi suy nghĩ cẩn thận.

“Đêm đã khuya, đi nghỉ đi. Ngày nay Ninh Nhi đã gầy rất nhiều rồi.” Sở Diễm ám áp nói.

“Nhi thần vẫn chưa mệt, Từ ma ma mới đưa canh hạt sen qua.” Khóe môi Quân Ninh cười cười.

“Từ ma ma đưa canh hạt sen qua là nhắc nhở con sớm nghỉ ngơi, không phải để con uống vào rồi thức đêm khổ đọc. Ninh Nhi, cái gì cũng phải có độ, dục tốc bất đạt.” Sở Diễm đi tới bên cạnh y, giờ tay ra rút đi tấu chương trong tay y. “Hồi cung nghỉ ngơi đi.”

Quân Ninh vẫn an tĩnh ngồi trên ghế, mắt âm thầm vài phần. Vào đêm y cũng không cách nào ngủ yên, lăn qua lộn lại trong đầu đều là dung nhan tuyệt thế lạnh lùng như băng tuyết kia của mẫu thân. Nàng xoa vai y, nhưng trong mắt lại không có ánh ngược của y. Rõ ràng là người thân huyết mạch tương liên lại giống như tuyết đường.

“Vẫn không cách nào đổi mặt sao?” Sở Diễm cười khỏ, dễ dàng nhìn thấu tâm sự y.

“Phụ hoàng thì sao?” Quân Ninh ngược mắt, nhẹ hỏi.

Sở Diễm ôn nhuận, nhẹ nhàng vuốt ve trán Quân Ninh, ánh mắt tràn đầy sủng nịch. “Cho dù nàng biến thành bộ dạng gì, nàng vẫn là thê tử của ta. Cho dù là băng một ngày nào đó cũng sẽ tan. Ninh Nhi, nếu ngay cả chúng ta cũng từ bỏ thì thật sự không có hi vọng rồi.”

Quân Ninh khẽ cúi đầu, mắt đã ươn ướt nhưng lại kiên cường gạt đầu.

Cuộc chiến Tây Kỳ cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng, người Tây Kỳ ra sức chống cự, mất hơn nửa tháng mới hạ được hai tòa thành, quân đóng ở biên cảnh thương vong nghiêm trọng.

Ngựa phi cấp báo, truyền tình hình chiến đấu từ biên cảnh vào đế đô. Đại tướng quân Thẩm Đông Thần vào cung suốt đêm thương thảo việc này cùng đế vương.

Sở Diễm lật xem vài tấu chương liền đặt ở trên bàn, khóe môi cười hời hợt. “Trong dự kiến mà thôi, không ai lại muốn làm nô lệ mất nước, nếu như Tây Kỳ không kháng cự trẫm lại thấy không thú vị rồi.”

“Nhưng hiện giờ quân ta thương vong thảm trọng, nếu như tiếp tục công thành, chi sợ... Mong hoàng thượng chi dạy?” Thẩm Đông Thần cúi người nói.

“Yên tâm, Tây Kỳ chống cự không được lâu đâu. Vua Tây Kỳ nhát gan sợ phiền phức vẫn sẽ chủ trương nghị hòa, hoàng thúc của hắn Bắc Viện đại vương ngược lại lại hiếu chiến, chỉ cần nghĩ cách loại người này ra là được. Trẫm đã lệnh cho Hoàng Khắc Thành xâm nhập Tây Kỳ, chỉ cần vị Bắc Viện đại vương này chết, quân Tây Kỳ sẽ tan năm xẻ bảy.” Sở Diễm từ tốn nói, nâng chén trà xanh trong tay lên khẽ hớp một ngụm.

“Vi thần nghe nói Bắc Viện đại vương dũng mãnh hiếu chiến, muốn lấy mạng người này sợ không dễ.” Thẩm Đông Thần lại nói.

Sở Diễm khẽ cười đứng dậy, ý cười thâm trầm. “Chỉ cần là người chắc chắn sẽ có nhược điểm, chỉ cần có nhược điểm chắc chắn sẽ bị đánh bại. Bắc Viện đại vương dũng mãnh thiện chiến, tính tính lại vô cùng háo sắc. Từ xưa trên đầu chữ sắc có một cây đao, chỉ sợ hắn không qua được.”

Thẩm Đông Thần không hỏi lại nhiều, Sở Diễm tự tin như vậy đương nhiên đã đưa ra thượng sách khổng chế địch cho Hoàng Khắc Thành. Giờ phút này hắn chỉ kích thích muốn hỏi một câu: “Vậy nhược điểm của hoàng thượng là gì? Chính là Thiên Dao sao?”

Nếu đúng là nàng, vậy chứng minh hắn thật sự quan tâm, vậy thì, toàn bộ những gì Thiên Dao trả giá vì hắn đều xứng đáng.

“Lệnh cho chủ tướng biên cảnh tiếp tục công thành, để hắn rõ ràng, đánh không được thành trì trẫm không khó xử hắn, nhưng nếu tiếp tục có thương vong thì trẫm sẽ tra hỏi hắn. Máu tươi nam nhi Đại Hân ta không phải rơi uống phí như vậy.” Sở Diễm trầm giọng phân phó.

“Vâng, vi thần tuân mệnh.” Thẩm Đông Thần chấp tay nói.

“Lui xuống đi.”

“Vi thần cáo lui.” Thẩm Đông Thần cúi người, chậm rãi lui xuống.

Xe ngựa hồi phủ vẫn hầu ở ngoài điện, chập tới tuyết bắt đầu rơi lất phất, mui xe đã bị tuyết đọng bao trùm. Thẩm Đông Thần tiến vào xe ngựa xong, xa phu liền vung roi lên, tuần mã thần tốc chạy đi.

Sáng hôm sau.

Thẩm phủ tướng quân, trong nội viện trồng một mảng lớn mai đỏ, đêm qua lại đổ một trận tuyết lớn, đóa hoa mai điểm lệ bao trùm tuyết đọng, trắng đỏ đan xen, đẹp không gì sánh nổi. Thiên Dao ngao nghể đứng ở trong tuyết, thân khoác áo chồn lông bạc, tóc đen theo gió tung bay, hồng mai ngao tuyết ở trước mặt nàng cũng nháy mắt mất sắc.

Thiên Dao tùy ý nâng tay áo lên, kéo xuống một nhánh mai, khẽ ngửi mai lạnh nỏ rộ. Bông tuyết khẽ rơi vào mái tóc đen như mực của nàng, giống như trang sức bạc.

“Hóa ra muội muội ở trong này, trời lạnh, vẫn nên trở về đi.” Văn Tuệ mỉm cười, từ xa bước tới, trong tay cầm một cây dù giấy.

“Chỉ là cảm thấy có chút ngột ngạt nên ra ngoài hít thở chút không khí, vẫn là cảnh trong vườn đẹp.” Thiên Dao khẽ cười, nụ cười như đóa hoa nở rộ. Nàng đứng ở đây tựa như đóa hoa bằng băng, tinh thuần trong suốt.

Văn Tuệ bước nhẹ như sen dừng bước trước mặt nàng, cây dù trong tay che trên đỉnh đầu Thiên Dao, bông tuyết rơi nhẹ trên mặt dù phát ra tiếng vang nhỏ. “Muội đã đứng trong vườn hai canh giờ rồi, theo ta trở về phòng cho ấm đi.” Văn Tuệ cười ôn nhuận, giờ tay phủ lên mu bàn tay Thiên Dao, muốn kéo nàng cùng rời đi. Lòng bàn tay truyền đến cảm giác băng lãnh khiến nàng không khỏi cả kinh, theo bản năng lùi lại mấy bước, phải bám vào nhánh mai bên cạnh mới có thể đứng vững.

Da thịt Thiên Dao ónh nhuận gần như trong suốt, nhiệt độ cơ thể lại lạnh như băng tuyết. Nếu không phải hàng mi nàng động đậy, đôi mắt lưu chuyển, thực sự khiến cho người ta tưởng rằng chỉ là một mỹ nhân tạc bằng băng.

“Dọa tẩu tẩu rồi.” Thiên Dao cười nhẹ, nụ cười có chút chua xót và bất đắc dĩ. Nàng theo bản năng giấu bàn tay dưới ống tay áo, nắm chặt tay lại.

Lúc hàn khí thấu xương xâm nhập tâm mạch, đóng băng tất cả tình cảm của Thiên Dao, chỉ trong chớp mắt nàng hỗn loạn không nhẹ. Nhưng Tuyết Cơ cũng không dẫn nàng về Thiên Sơn, hoặc cũng có thể nói, bà chưa bao giờ nghĩ đến sẽ đưa nàng về Thiên Sơn. Lúc Thiên Dao thương thế chưa lành lại đứt khoát rời khỏi Thiên Sơn, Tuyết Cơ đã biết lòng của nàng một mực chỉ hướng về Sở Diễm.

Chỉ là, chiều thức sau cùng của U Minh thần công uy lực lớn thế nào không ai biết được. Tuyết Cơ đưa nàng về Thẩm phủ, hi vọng có thể gọi lại chút tình cảm của nàng, trước mắt xem ra, sự tình tựa hồ cũng không tệ như trong tưởng tượng. Ngày tháng ở Thẩm phủ, cảm tình của Thiên Dao đối với mỗi người từ từ ấm lại, ban đầu là băng lãnh vô tình, từ từ có hi vọng ái ố của người. Chỉ là thân thể của nàng băng lãnh không có chút nhiệt độ nào.

“Muội muội đa tâm rồi. Ta chỉ là nhất thời...” Văn Tuệ muốn nói lại thôi, càng nói càng giống như đang chống chế, chẳng bằng đừng nói gì.

“Mẫu thân, cô cô.” Huệ Nhi từ ngoài rừng chạy tới, bộ dáng lúc nào cũng mang ý cười nhẹ nhàng, vron bàn tay nhỏ mập mập ra như chú chim nhỏ sà vào lòng Văn Tuệ. “Mẫu thân, Huệ Nhi muốn chơi điều nhưng phụ thân nói phải chờ mùa xuân về hoa nở.”

Văn Tuệ khẽ cười, giờ tay xoa đầu nữ nhi. “Huệ Nhi phải nghe lời phụ thân, đầu xuân sang năm tuyết tan, mẫu thân đưa con đi chơi điều có được không?”

“Dạ.” Huệ Nhi gật đầu, khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn há lên, mặt mày rạng rỡ.

Đôi mắt Thiên Dao nheo lại ôn hòa rơi trên người Huệ Nhi, đột nhiên cực kỳ nhớ Quân Ninh và Khiết Nhi, nàng cũng có một đôi nhi nữ, nàng cũng nhớ nữ nhi quanh quẩn bên mình. Chỉ là, bây giờ mặc dù nàng đã khôi phục lại ý thức nhưng thân thể vẫn lạnh băng, bộ dạng người không ra người quý không ra quý, nàng làm sao có thể trở lại bên cạnh họ.

Thẩm Đông Thần theo sau Huệ Nhi đi tới, trên gương mặt tuấn tú là ý cười ôn nhuận. “Văn Tuệ, đưa con trở về đi, gió lên rồi, đừng để bị nhiễm phong hàn.”

Văn Tuệ khẽ cúi người với nàng, mỉm cười dắt tay Huệ Nhi đi về phía ngoài rừng. Ở bên cánh rừng nàng theo bản năng quay đầu lại, trong rừng, Thẩm Đông Thần đứng bên cạnh Thiên Dao, thân thể cao lớn bao lấy nàng trong bóng râm, bàn tay ôn hòa hiền hậu nắm lấy bàn tay nhỏ băng lãnh của nữ tử. Văn Tuệ biết nó lạnh thế nào mà về mặt hấn lại tự nhiên như vậy, trong mắt thậm chí còn mang theo sùng nịch nhân nhạ mà Văn Tuệ chưa bao giờ gặp qua. Vẫn đều biết trong lòng hấn có yêu một nữ tử, nàng từng hoài nghi là Lam Hinh, nhưng từ sau khi Lam Hinh gả vào Thẩm phủ, nàng mới phát hiện mình sai rồi, bởi vì Lam Hinh cũng giống như nàng, trăm phương ngàn kế lấy lòng hấn. Mà bây giờ nàng nghĩ, nàng đã hiểu, hóa ra người trong lòng hấn đối với nàng mà nói lại là xa không thể chạm đến.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 288: Chuyện xưa thực xa xôi (2)

Trong rừng, Thẩm Đông Thần bao bọc bàn tay nàng trong lòng bàn tay, đưa lên môi hà hơi. Hơi thở ấm áp cùng không khí lạnh gặp nhau tỏa ra khói

trắng. “Lạnh lắm sao?” Hắc ám giọng hỏi.

Thiên Dao nhẹ cười lắc đầu, đậm mặc không nói.

“Còn nhớ không, hồi còn nhỏ muội vẫn luôn thích mặc sa y mỏng chơi đùa trong tuyết, bàn tay nhỏ đông lạnh đỏ bừng, khi đó ta cũng kéo tay muội sưởi ấm như vậy.” Ngừ khi Thẩm Đông Thần nhẹ nhàng.

“Ừm.” Thiên Dao gật đầu đáp lời.

Ý cười trên khóe môi Thẩm Đông Thần không thay đổi, nắm tay nàng thật chặt. “A Dao biết khi đó lòng ta đang nghĩ tới gì không?”

Hàng mi dài của Thiên Dao chớp chớp, “Đại ca nhất định nghĩ muội là quỷ nghịch ngợm, không lúc nào an phận.”

Thẩm Đông Thần nhẹ cười lắc đầu, ngừ khi lại cực kỳ nghiêm túc. “Khi đó, ta nghĩ, đợi ta trưởng thành nhất định phải cưới muội làm thê tử, có thể nhìn muội cười, vĩnh viễn che chở cho muội.”

“Đại ca!” Thiên Dao khẽ gọi.

“Dao Nhi, muội hãy nghe ta nói xong.” Giọng nói hắc cực kỳ kiên định, bỏ qua lúc này, hắc chỉ sợ cuộc đời này sẽ không còn cơ hội. Sau trăm năm, hắc không muốn mang bí mật này chết đi.

“Khi đó thật sự là tuổi nhỏ, ta chạy đi nói cho phụ thân, sau đó, ánh mắt ông trầm trầm nhìn ta, nói với ta, Thần Nhi, chúng ta không thể trèo cao.” Giọng nói Thẩm Đông Thần trầm xuống, khóe môi tràn ra nụ cười khổ, lại tiếp tục nói, “Lúc ấy ta không hiểu ‘không thể trèo cao’ này có bao nhiêu sức nặng. Vì vậy khóc đi tìm Tam nương, Tam nương liền cười nói, ca ca và muội muội không thể thành thân.”

“Đúng vậy, đại ca vĩnh viễn vẫn là ca ca của muội.” Thiên Dao nhẹ cười, ánh mắt tránh né. Nàng biết tình cảm Thẩm Đông Thần đối với nàng không chỉ dừng ở tình cảm huynh muội, chỉ là nàng một mực né tránh mà thôi.

“Nhưng ta dù sao cũng không phải ca ca của muội...”

“Đại ca.” Thiên Dao lên tiếng ngắt ngang lời hắc, ánh mắt khẽ nheo, ý cười nhẹ nhàng. “Cũng không nhất định có cùng huyết thống mới là huynh muội, trong lòng Thiên Dao huynh chính là đại ca của muội, nơi này chính là mẫu gia của muội. Đại ca đừng quên, Thiên Dao họ Thẩm.”

Thẩm Đông Thần gật đầu, bàn tay nắm chặt chậm rãi buông ra. Kỳ thật, hắc sớm đã nghĩ thông suốt, có thể làm huynh muội cũng được, ít nhất, có thể đứng ở xa bảo vệ nàng. Yêu một người không nhất định phải có người đó, có thể đứng từ xa nhìn nàng hạnh phúc, hắc cũng hạnh phúc rồi. Huống chi, Thiên Dao là nữ nhân của Sở Diễm, nam nhân cao cao tại thượng kia mới có thể cho nàng toàn bộ.

Thẩm Đông Thần mặc dù chưa từng rời khỏi đế đô, nhưng tình báo biên cảnh truyền đến Thẩm phủ trước sau đó mới đưa vào cung, mà chỉ thị từ Cảnh Dương cung truyền ra cũng đến Thẩm phủ trước, sau đó mới đưa tới biên cảnh. Như vậy, Thiên Dao là người đầu tiên hiểu rõ chiến sự Tây Kỳ.

“Vẫn còn tiếp tục công thành, chẳng lẽ hắc thực sự muốn tiêu diệt Tây Kỳ sao?” Thiên Dao buông tình báo trong tay xuống, khẽ nhăn mày.

Thẩm Đông Thần khẽ nhấp mấy ngụm trà xanh, chậm rãi đặt tách trà trong tay xuống. “Tâm tư hoàng thượng trước nay khó dò, nhất thời ta cũng nghĩ không ra, nếu không diệt Tây Kỳ, không cần đại binh áp sát. Nếu như quả thật muốn diệt Tây Kỳ, với tình hình hoàng thượng nên tốc chiến tốc thắng, một tiếng trống dậy lên dừng khi mới đúng.”

Thiên Dao nhíu mi suy nghĩ sâu xa, định nghiền ngẫm tâm tư hắc. “Có lẽ, hắc đang chờ đợi. Vua Tây Kỳ một mực muốn nghị hòa, mà thư nghị hòa đưa tới điều kiện lần sau hậu đãi hơn lần trước, chỉ là, chưa thỏa mãn Sở Diễm mà thôi.”

“Ý A Dao là, công thành chẳng qua là rung cây dọa khỉ?”

“Có lẽ vậy, muội cũng chỉ suy đoán.” Thiên Dao cười nhẹ, ánh mắt tinh thuần. Dưới chân nàng là một bồn lửa bằng than, trong bồn là lửa than cực nóng, chỉ là nhiệt độ cực nóng cũng không thể nào sưởi ấm nàng. Thiên Dao nhếch khóe môi, lộ ra nụ cười chua xót.

Thời điểm gặp Sở Diễm, có lẽ mới chỉ 15 tuổi, vẫn là lứa tuổi cực kỳ đơn thuần, hoa rơi như mưa, bóng dáng cao lớn của hắc ánh vào đôi mắt trong veo liền không cách nào quên được. Về mặt nghiêm túc của hắc luôn làm cho người ta say mê, khi đó, chỉ cho là yêu rồi. Cùng hắc vào sinh ra tử, có yêu, có thương tổn, nghiêng ngả lao đao mà đi, vậy mà cũng bảy tám năm rồi. Có nhiều khi, Thiên Dao cho rằng bản thân mình hiểu hắc rồi nhưng mà lúc nàng tiếp sát hắc, mới phát hiện hắc giống như mê lộ vậy, rõ ràng gần trong gang tấc, vươn tay lại không cách nào chạm được.

Không biết lúc nào thì Thẩm Đông Thần rời đi, trong phòng ám áp chỉ còn lại một mình Thiên Dao ngồi trước cửa sổ ngắm người. Song cửa sổ khẽ mở, ngoài trời tuyết nhẹ nhàng rơi, mỹ lệ mà yên lặng. Thiên Dao nửa nằm sắp trước cửa sổ, mấy sợi tóc rải rác rơi xuống eo, so với đêm tuyết bên ngoài còn an hòa mỹ lệ hơn. Ánh trăng thanh lãnh chiếu trên tuyết đọng trắng thuần, nhàn nhạt u tối.

Cửa phòng cột kẹt một tiếng bị người đẩy ra, Tuyết Cơ thông thả bước vào, trong tay bung một chén thuốc đặc, tản ra khói trắng nhạt. Không bao lâu Tuyết Cơ đã tới trước người nàng, đưa chén thuốc bạch ngọc cho nàng. Thiên Dao ngửi thấy mùi thuốc đắng, mi tâm nhíu lại.

“Linh chi có tính ấm, bồn tọa có bỏ thêm mấy vị thuốc bổ, có lẽ sẽ có tác dụng.” Tuyết Cơ nói, khẽ vén vạt áo ngồi xuống cạnh nàng.

Thiên Dao mỉm cười buông chén thuốc trong tay ra, “Sur phụ cũng nói chi là có lẽ mà thôi, mấy ngày nay uống cũng không thấy chuyển biến tốt, hà tất phải ủy khuất bản thân.”

Tuyết Cơ không cãi lại, ánh mắt hồ hững nhìn nàng không hề chớp mắt. Ánh mắt kia còn cứng rắn lạnh lẽo hơn băng. Thiên Dao bắt đầu cúi nhún vai, lại bung chén thuốc lên, cau chặt mày ngửa đầu uống cạn một hơi. Có lẽ uống quá nhanh, lúc đặt chén xuống, ho liên tục không ngừng.

“Chỉ một cái chớp mắt đã hai mươi mấy năm trôi qua, nhớ lúc con vừa mới sinh, bồn tọa ôm trong lòng, mềm mại yếu ớt như thế, chi biết khóc.”

Thiên Dao cười không nói, ánh mắt ôn nhuận. Tuyết Cơ mặc dù đối với nàng lạnh lùng, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, sur phụ yêu thương quan tâm nàng, trong lòng Tuyết Cơ, nàng là thân nhân duy nhất của bà.

“Đúng vậy, thời gian trôi quá nhanh, có khi, nhắm mắt lại cố gắng hồi tưởng lại dáng vẻ của mẫu thân cũng đã mơ hồ rồi.”

Nhắc tới Vân Cơ, trên gương mặt trăm năm bất biến của Tuyết Cơ cũng chủ rút cuộc cũng có biểu tình, một chút đau thương, một chút cô đơn, một chút li thương. “Nếu mẫu thân con còn sống, thấy dáng vẻ con hiện giờ nhất định sẽ đau lòng. A Dao, con rất giống bà ấy, cả đời khổ vì tình, nhưng con may mắn hơn bà ấy, ít nhất, con có được kết cục tốt.”

Nụ cười trên môi Thiên Dao có phần bắt đầu dĩ, kết cục tốt sao? Có lẽ vậy, chỉ cần nàng muốn, bất kỳ lúc nào cũng có thể trở về bên cạnh Sở Diễm, như vậy, cũng đã là một loại hạnh phúc rồi. Mà mẫu thân, yêu cả đời, chờ cả đời, sau cùng vẫn một mình cô độc chết đi.

“Sur phụ, người có thể nói cho con biết tất cả mọi chuyện về mẫu thân, về người, còn có nam nhân kia.”

Sắc mặt Tuyết Cơ thay đổi, ánh mắt đảo qua Thiên Dao mang theo cảm xúc không rõ ràng. “Sao đột nhiên lại muốn biết những thứ này, từ trước đến nay con không thích quản mấy chuyện nhân rồi này.”

“Những thứ này không phải chuyện nhân rồi. Kỳ thật, câu hỏi này vẫn ở trong lòng Thiên Dao rất lâu, của sur phụ, hoặc giả, di nương, con đều muốn biết.” Ánh mắt Thiên Dao cực kỳ kiên định, chớp sáng.

Trong phòng yên lặng trong khoảnh khắc, tĩnh lặng cơ hồ có thể nghe tiếng tuyết rơi bên ngoài cửa sổ, sau một hồi, Tuyết Cơ than nhẹ như có như không. “Cũng là câu chuyện rất lâu rồi, còn nhớ lần đầu con gặp Cảnh Khang để không?” Tuyết Cơ cười trào phúng, chỉ cảm thấy vận mệnh cực kỳ trêu người, cùng một câu chuyện lại không ngừng lặp lại.

“So với khi các con gặp nhau cũng không khác lắm, Tư Đồ Tần bị cừu gia đuổi giết, chạy trốn đến Thiên Sơn, là ta cùng Vân Cơ cứu ông ta. Ông ta bị thương rất nặng, ở Thiên Sơn hơn nửa năm, vẫn là Vân Cơ chăm sóc ông ấy, bọn họ vốn nên ở bên nhau.”

Nhắc tới đoạn thời gian đã qua đó, dung nhan tuyệt mỹ của Tuyết Cơ hiện lên sự cô đơn nhàn nhạt, sự xuất hiện của nam nhân Tư Đồ Tần kia trong cuộc sống của tỷ muội các nàng làm thế giới tựa hồ như bị phá vỡ. Các nàng thuở nhỏ lớn lên ở Thiên Sơn, chưa bao giờ tiếp xúc với nam nhân ưu tú mà anh tuấn như vậy, Tuyết Cơ thừa nhận, nàng động tâm, chỉ là, Vân Cơ chăm sóc hắn, quan hệ của bọn họ cực kỳ thân mật mà ái muội, Tuyết Cơ cho rằng bọn họ sẽ ở cùng nhau.

Mãi đến khi nàng tu luyện ‘ngịch thiên’, không cẩn thận làm huyết mạch chảy ngược, ngã trong đất tuyết. Hắn từ phía sau ôm chặt lấy nàng, truyền nội lực vào trong cơ thể nàng, vận công điều khí cho nàng. Trong lúc ý thức mơ hồ, nàng cảm giác được hân hôn nàng, cũng ní non bên tai nàng, “Tuyết Nhi, nàng nhất định phải lạnh lùng như vậy sao? Nhưng mà, làm sao bây giờ, ta yêu nàng lạnh lùng như vậy.”

Về sau, thương thế của nàng tốt lên, Tư Đồ Tần vẫn không rời khỏi nàng mặc dù thương thế của hắn sớm đã khỏi. Vân Cơ là nữ tử thông minh đương nhiên nhìn ra được nam nhân mình yêu cùng tỷ tỷ có quan hệ không bình thường, ít nhất, ánh mắt hắn khi nhìn tỷ tỷ là ôn nhu chưa bao giờ có.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 289: Ta vẫn luôn ở đây (1)

Những ngày đó có thể bình yên như vậy mà sống tiếp, tình yêu của ba người đều từ trái tim và sự quan tâm của bản thân.

Nhưng Tư Đồ Tần là nhi tử độc nhất của Tư Đồ gia, trên lưng hắn gánh vác sự hưng suy của Tư Đồ nhất tộc, làm sao có thể vĩnh viễn ẩn cư trên Thiên Sơn. Một ngày trước khi hắn rời đi đã yêu cầu Tuyết Cơ cùng hắn cùng đi, nhưng Tuyết Cơ cự tuyệt. Không phải không thích, chỉ là khoảng cách giữa bọn họ quá xa xôi, không phải chỉ cần có yêu thì nhất định có thể bước vào sinh mệnh của nhau. Tuyết Cơ là người kiêu ngạo, cũng là người lý trí, vì vậy, nàng tình nguyện giữ lấy tình yêu trong lòng, cô độc ở Thiên Sơn cả đời vẫn tốt hơn đi vào thế tục, sau cùng, dưới sự dày vò của hồng trần thế tục khiến cho yêu biến thành oán hận.

Bị nữ nhân yêu thương cự tuyệt, Tư Đồ Tần gia kiêu ngạo như vậy đương nhiên không cách nào chấp nhận. Hắn uống say như chết, đau lòng cho rằng trái tim của Tuyết Cơ cũng băng lãnh như con người nàng vậy.

Chuyện ngoài ý muốn đã phát sinh một đêm say rượu kia. Vân Cơ đi cáo biệt hắn, lại bị hắn tưởng nhầm thành nữ nhân mình yêu thương, áp dưới thân, một đêm hồ mưa gọi gió, ngày hôm sau lúc tỉnh lại đã hối hận không kịp.

Tuyết Cơ giận dữ, ba chiêu U Minh chưởng liên tiếp đánh vào ngực hắn, xoay người phát tay áo bỏ đi. Tư Đồ Tần then với Tuyết Cơ, đương nhiên cũng then với Vân Cơ, mặc dù là say nhưng hắn vẫn nhớ rõ nữ tử dưới thân mình không ngừng vùng vẫy khóc lóc. Hắn nói với nàng, “Cùng ta trở về để đồ đi, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng.”

Vân Cơ trầm mặc rất lâu nhưng vẫn gặt đầu. Nàng đơn thuần như vậy, cho rằng yêu phải nhất định ở bên cạnh hắn. Nhưng hiện thực trước mắt, nàng mới phát hiện tình yêu lại mệt mỏi đến như vậy.

Tư Đồ Tần đối xử rất tốt với nàng, thật sự rất tốt rất tốt. Thương nàng sủng nàng, đồng thời, lại cũng giam giữ nàng, giam nàng trong một khu vườn hẻo lánh, chỉ có đêm đến mới đến bên nàng, sau đó thỏa mãn mọi yêu cầu vô lý của nàng. Hắn trước giờ không nói ‘ta yêu nàng’, cũng không nhắc đến chuyện cho nàng một danh phận. Vân Cơ từng đòi hắn ánh trăng trên trời cao, nhưng lại chưa từng hi vọng xa vời một tình yêu và danh phận.

Mãi đến khi Vân Cơ phát hiện mình mang thai. Hắn nhìn nàng, trong mắt lại là cảm xúc phức tạp khó tả. Vân Cơ hoảng hốt, nàng rất sợ, sợ hắn không muốn đứa nhỏ này, thậm chí, không cần cả nàng. Ngày tháng sau, hắn không còn xuất hiện trước mặt nàng. Từ đêm đen đến bình minh, lại từ bình minh đến đêm tối, Vân Cơ vẫn ngây ngốc chờ đợi. Mãi đến một ngày hai tháng sau, hắn xuất hiện, cũng nói cho nàng biết muốn gả nàng cho Thẩm Ngao Phong.

Vân Cơ khóc nói, “Không, ta không cần, ta muốn quay về Thiên Sơn.”

Trên điện Kim Loan, Thẩm Ngao Phong đứng ra thừa nhận có quan hệ với nàng, hoàng thượng hạ chỉ, đây không còn là chuyện đùa, đã không thể chấp nhận sự hồ nháo của nàng.

Tư Đồ Tần ôm chặt nàng, mà nàng khóc đến như lệ nhân, căn bản không muốn nghe hắn giải thích. Hắn phải làm sao mới để cho nàng biết, bởi vì dung nhan tuyệt thế này, ánh mắt của hoàng thượng không chớp nhìn nàng chăm chú, muốn bảo hộ nàng, bảo hộ tiểu sinh mệnh trong bụng này chỉ có một con đường có thể đi.

Hắn nói, “Vân Nhi, ta không muốn giải thích, nhưng nàng phải tin ta, ta yêu nàng.”

Nàng bị ép gả vào Thẩm gia, Thẩm Ngao Phong lấy lễ đối đãi với nàng, bọn họ là một đôi phu thê hữu danh vô thực. Nàng một mực chờ, chờ nam nhân yêu thương đến đón mẫu tử nàng về nhà. Nhưng mà, nhìn thấy A Dao mỗi ngày một lớn, nàng vẫn như cũ không đợi được, về sau, đã hoàn toàn hết hy vọng.

Lúc sinh mệnh đi đến tận cùng, nàng rốt cục đợi được hắn. Hắn vẫn anh tuấn như vậy, giống như trong trí nhớ của nàng. Hắn ôm lấy nàng, ôm chặt như vậy, như muốn dung nhập nàng vào trong sinh mệnh.

Nàng cười, nói với hắn, “Ta biết, vẫn luôn biết, người chàng yêu là tỷ tỷ. Thực xin lỗi, ta không nên xuất hiện trong sinh mệnh của chàng.” Cánh tay trắng xanh của nàng khẽ vuốt ve gương mặt anh tuấn của hắn.

Hắn nói, “Đứa ngọc, nàng chưa bao giờ cảm nhận được sao? Tình yêu của ta với nàng đều là thật. Trên Thiên Sơn, sự lạnh lùng không giống người thường của Tuyết Cơ đích thực hấp dẫn ta, nhưng khi ôm nàng vào lòng, ta mới biết cái gì là chân thật. Những ngày tháng cùng nàng bầu bạn hàng đêm trong Tư Đồ phủ là thời gian vui vẻ nhất cuộc đời Tư Đồ Tần ta. Vân Nhi, vì sao nàng lại đẹp đến như vậy, khiến ta muốn bảo hộ nàng lại bất lực đến nhường này.”

Hắn vuốt ve hai gò má mỹ lệ của nàng, giọt nước mắt ấm áp rơi trên hai gò má nàng. Rõ ràng là nhớ thương đến tận xương tủy lại không thể đến gần, Văn đế là ai chứ, không chiếm được liền hủy diệt, chuyện như vậy, hắn ta trước giờ làm không nương tay.

Nàng chết trong lòng hắn, ra đi thật bình tĩnh. Cuộc đời này tuy rằng ngắn ngủi, nàng lại không có chút tiếc nuối nào. Nàng từng yêu, đồng thời, cũng được hắn yêu.

“Vân Nhi.” Hắn ôm lấy nàng, thống khổ vui cười lên mái tóc nàng, hai dòng nước mắt chảy dài trên gò má. Hắn hiểu rõ, bây giờ đã thật sự mất đi nàng.

Ở bên giường, A Dao ngây thơ gọi mẫu thân đến khàn giọng. Tư Đồ Tần ôm nữ hài bé nhỏ vào trong lòng, nói với nàng, mẫu thân mệt rồi để cho bà ngủ đi.

“Tư Đồ bá bá, mẫu thân khi nào mới tỉnh, mẫu thân đã hứa cùng A Dao chơi đùa.”

Tư Đồ Tần cười khô, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của hài tử. Dáng vẻ của nàng cực kỳ giống Vân Cơ của hắn. Hắn thật sự muốn nghe nàng kêu một tiếng phụ thân. Nhớ rõ lúc nàng sinh ra, hắn lén lén vào Thẩm phủ, ôm nữ hài bé nhỏ vào trong lòng, thương yêu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Hắn cũng không phải lần đầu làm phụ thân, nhưng nữ oa nhi bé nhỏ này là nữ tử hắn yêu thương sinh cho hắn.

Chuyện xưa rất dài, Thiên Dao bị chìm vào trong đó, rất lâu sau cũng không cách nào bình tĩnh. Trong thế giới của ái tình vĩnh viễn không có đúng sai, Tuyết Cơ không sai, bà chỉ là có chấp bảo vệ tình yêu bằng phương thức của mình. Vân Cơ lại càng không sai, vì yêu, bà buông bỏ tất cả, si ngốc để trong sinh mệnh chỉ có chờ đợi. Tư Đồ Tần, ông cũng không sai, ông dùng phương thức của chính mình một mực bảo hộ nữ tử mình yêu thương.

Không ai sai cả, nhưng từ lúc bắt đầu câu chuyện đã sai thì nhất định sẽ có kết cục bi thương.

“Lúc Cảnh Khang để xuất hiện trên Thiên Sơn, con liễu lĩnh vì hấn lấy trộm tuyết ngẫu ngàn năm, ta đã có dự cảm xấu, nhưng không ai có thể ngăn cản vận mệnh. May mà, hấn có năng lực bảo hộ con.”

Thiên Dao trầm nhẹ cười, “Nhưng con vẫn khiến bản thân chồng chất vết thương, có lẽ, đời trước là thiếu nợ chàng chăng.” Nàng vô thức chạm vào da thịt dưới gò má, thân thể của nàng lại vẫn băng lãnh không chút nhiệt độ như vậy.

“Nếu như con có thể yêu hấn ít đi một chút thì sẽ không khiến bản thân bị thương như vậy.” Tuyết Cơ nhạt giọng đáp, đầu ngón tay đặt lên mạch của nàng. “Mấy ngày nay ta có xem một ít cổ thư, thể gian vạn vật tương sinh tương khắc, hỗ trợ lẫn nhau, âm dương cân bằng. Thể chất của con vốn là chí âm chí hàn, lấy dương bổ âm có lẽ có hiệu quả.”

Thiên Dao có khoảnh khắc thất thần, sau đó, đôi má đỏ bừng lên. Nàng cắn môi dưới, hồi lâu mới rầu rĩ lắm bả một câu: “Thiên Dao không hiểu sư phụ đang nói gì.”

Tuyết Cơ hừ nhạt một tiếng: “Dao Nhi thông minh như vậy, làm sao lại không hiểu bốn tọa đang nói cái gì.” Bà đứng dậy đi ra ngoài cửa, tựa hồ nghĩ đến cái gì lại đột nhiên dừng bước, “Lời bốn tọa nói, con suy xét kỹ một phen, nếu đã nghĩ rõ ràng thì trở về cung tìm Cảnh Khang để thử một lần, có lẽ có công hiệu.”

Thiên Dao cúi đầu xuống cực thấp, vành tai cơ hồ đều đỏ hồng lên.

Chiến sự Tây Kỳ cũng kéo dài lâu lắm, vua Tây Kỳ cắt nhường nửa giang sơn, cúi đầu xưng thần với Đại Hàn, hàng năm tiến cống kim ngân, chiến tranh cuối cùng cũng chấm dứt.

Sau tuyết tan, Thiên Dao đến Già Diệp tự ở. Thời tiết vào đông, vùng núi đặc biệt thanh lạnh. Thiên Dao cùng Vô Vọng đại sư ngồi ở trong sân thưởng trà chơi cờ, hương vị sương mai trước sau như một, hương trà nhàn nhạt lan tỏa trong miệng thật lâu không tan, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

“Trà của Dao quý phi, hương vị chưa từng thay đổi, nghĩ lại, tâm tình nương nương cũng không chút biến hóa.” Vô Vọng đại sư cười nói.

“Công danh phú quý bất quá là nhất thời, lọt vào mắt không nhất định có thể vào tim.” Thiên Dao cầm trong tay quân cờ trắng hạ xuống bàn cờ, trên mặt vẫn là nét cười nhạt nhẹ. Cờ trắng đã mất đi một mảng lớn mà nàng cũng không nóng không lạnh. Thắng thua thì thế nào, dù sao cũng chỉ là một bàn cờ mà thôi. Mà nhân sinh tựa như ván cờ, không quá xem trọng nó, nó liền không cách nào làm khó người.

“Chuyện tình Tây Kỳ mặc dù đã bình ổn nhưng thương vong sợ là không nhỏ. Thủ đoạn lần này của hoàng thượng có chút nặng nề, những người chết đi trong chiến tranh này không khỏi vô tội.” Vô Vọng đại sư bưng chén trà lên, nhẹ giọng nói.

“Đại sư oán trời thương dân đương nhiên không thể nhìn được chuyện máu tanh. Thiên hạ quốc gia, hoàng thượng cũng có cái bất đắc dĩ của hoàng thượng. Đánh được Tây Kỳ đích thực có thương vong, nhưng kim ngân Tây Kỳ tiến cống hàng năm có thể nuôi sống rất nhiều bách tính, so sánh nặng nhẹ của hai việc, đại sư nên hiểu rõ đạo lý trong đó.” Thiên Dao nghe thấy nhẹ giọng nói.

Vô Vọng đại sư cười sáng khoái, từ xưa phu thê là một, Dao phi là nữ nhân đế vương yêu nhất, xem ra quả nhiên hiểu được tâm tư đế vương. “Nương nương cùng hoàng thượng tâm ý tương thông, không biết hoàng thượng có cảm giác được thương nhớ của nương nương lúc này hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sính Lễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 290: Ta vẫn luôn ở đây (2)

Thiên Dao nhẹ cười cũng không phản bác. Nàng đích thật nhớ hấn, không lúc nào không nhớ.

Trên hành lang dài trống trải của Già Diệp tự, Thiên Dao ngẩng đầu nhìn tám họa bích khổng lồ, gương mặt nhỏ nhắn của liên hoa tinh linh lay động, nam tử ôm cầm mà đến, tuần nhan tuyệt thế ôn nhu như nước. Cùng với cảnh tượng trong trí nhớ dần dần trùng lặp, bên tai tựa hồ nghe thấy giọng nói trầm thấp ám khàn của hấn, trầm nhẹ gọi nàng: “Liên Y.”

Đầu ngón tay trắng vuốt ve tuần nhan điêu khắc như quý phù thân công trên thạch bích của hấn, ánh mắt nàng trong suốt, trở nên mê ly mà mơ hồ. Kiếp trước kiếp này, hấn nói, kiếp sau sẽ đến tìm nàng, hấn không nuốt lời, hấn không gạt nàng, cho tới bây giờ đều không có.

Một tháng kia, ta xoay chuyển tất cả vòng chuông luân hồi, không phải để siêu độ mà chỉ vì chạm đến đầu ngón tay của nàng. Một năm kia ta phủ phục dập đầu ở sơn đạo, không vì yết kiến mà chỉ vì tìm lấy ấm áp của nàng. Một đời kia ta dời núi lấp biển chuyển phật pháp, không vì tu vi luyện thể, chỉ vì trên đường cùng nàng tương kiến.

Đó là lời thề hấn dành cho nàng.

“Liên Y.” Phía sau vang lên giọng nói ôn nhuận trầm thấp, trong lúc này, Thiên Dao chỉ cho là ảo giác, bởi vì không ai sẽ gọi nàng là Liên Y. Khóe môi giương lên nụ cười chua xót, thật sự cứ hoài niệm như vậy sao, Liên Y chỉ là một liên hoa tinh linh bé nhỏ, một tiểu yêu mong ước tình yêu.

“Liên Y.” Giọng nói kia lặp lại, bây giờ nàng xác định không phải là ảo giác mà là thật. Nàng kinh ngạc nhìn chăm chăm trên thạch bích, sừng mặt tuần mỹ của nam tử, sau đó không thể tin quay đầu lại.

Phía sau, Sở Diễm mặc cẩm bào xanh nhạt, mắt phượng ôn nhuận, khoanh tay đứng sau lưng nàng. “Liên Y.” Mối mong hân khê nhúc nhích, trầm nhẹ gọi nàng.

“Chàng, chàng nhớ rồi, phải không?” Thiên Dao cơ hồ không thể tin, lão đảo lui về sau mấy bước, mãi đến khi lưng chạm vào thạch bích cứng rắn phía sau.

Sở Diễm có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nụ cười vẫn như cũ, vẻ mặt hiện lên thần sắc áy náy. “Là Vô Vọng đại sư nói cho ta biết. Thực xin lỗi, ta đã quên những gì đã qua của chúng ta.”

Thiên Dao lắc đầu, nước mắt long lanh lại lặng lẽ rơi xuống. “Sở Diễm, chàng tin có kiếp trước kiếp này sao?”

Hắn dời bước lên, cánh tay chống vào thạch bích, nửa ôm nàng vào trong ngực, níu non bên tai nàng: “Nếu là nàng, vậy thì ta sẽ tin.”

Ngực Thiên Dao đột nhiên tê rần, khê nhắm hai mắt, lại là một chuỗi nước mắt chảy dài. Ngón tay thon dài của hắn khê chạm lên hai gò mà nàng, muốn lau đi nước mắt bên má nàng, mà Thiên Dao lại đột nhiên đẩy hắn ra, bắt lực lắc đầu lui về sau. “Đừng, đừng qua đây, Sở Diễm, ta không muốn dọa chàng.” Hai tay nàng ôm lấy thân thể, lại vẫn như cũ không cảm thấy chút ấm áp.

Ánh mắt Sở Diễm ám đạm vài phần, lại kiên định dựa sát vào nàng. “Dao Nhi, nếu có một ngày ta không còn là ta, có thể bị hủy dung, có thể mất đi võ công, cũng có thể hai bàn tay trắng, không còn là đế vương cao cao tại thượng, nàng sẽ vứt bỏ ta sao?”

“Ta...” Thiên Dao nhất thời nghẹn lời, nàng làm sao không hiểu tâm tư hắn.

“Dao Nhi, nàng sẽ sao?” Hắn tiếp tục truy vấn.

Thiên Dao yên lặng lắc đầu, lệ rơi càng nhiều.

Lúc này, Sở Diễm đã tiến lên ôm chặt nàng vào trong ngực. Nàng lạnh lẽo mà thân thể Sở Diễm lại rắn chắc nóng bỏng, hắn có thể sưởi ấm nàng.

“Dao Nhi, cầu xin nàng đừng chạy trốn nữa, ta bây giờ không còn là thái tử Trường Cẩm, không có sinh mệnh bất tử, nhân sinh chẳng qua ngắn ngủi hơn mười năm, quá ngắn rồi, chúng ta đừng xa cách nữa.” Cẩm của hắn đặt trên đỉnh đầu nàng, dịu dàng vuốt ve sợi tóc mềm mại của nàng. Là nàng, hắn hẳn sẽ không buông tay, cho dù là đoạn tình tuyệt ái, hắn cũng sẽ không buông nàng ra.

Vào đêm, Sở Diễm ngủ lại tại phòng ở phía đông trong Già Diệp tự. Trong phòng đốt than ấm áp như vào xuân, trên giường mềm mại, hắn ôm chặt thân thể băng lãnh của nàng, nói cái gì cũng không chịu buông tay.

“Có lạnh đến chàng không? Đừng để vì ta mà nhiễm phong hàn.” Thiên Dao dịu dàng hỏi, có chút yêu chiều.

“Ta làm gì yếu đuối như vậy, huống chi, ta thích ôm nàng.” Sở Diễm khê cười, chỉ là ôm nàng mà thôi trong lòng đã khác thường khó nhin, ngấm ngầm khó chịu. Thân thể nàng mềm mại tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, giống như mỹ ngọc ónh nhuận, càng băng lãnh lại càng khiến người ta muốn thiêu đốt nàng.

Thiên Dao khê nhắm hai mắt, an tĩnh rúc trong ngực hắn, tay lại nắm thật chặt y phục hắn, thay đổi của hắn nàng làm sao không cảm nhận được. Đột nhiên nhớ tới lời sư phụ, lấy dương bổ âm, có lẽ có thể làm thân thể nàng ấm lại. Nghĩ như vậy, đôi má đột nhiên xầu hổ đỏ bừng.

“Nghĩ cái gì đó, mặt lại đỏ như vậy, hửm?” Sở Diễm biết rõ còn cố hỏi, khóe môi nở nụ cười gian xảo.

Thiên Dao bị ép mở mắt, ánh mắt lấp lánh giống như ánh sao đầy trời, đẹp đến khiến người không thể dời mắt. Sở Diễm nheo mắt phượng lại, lại không cách nào nhin, cúi đầu hôn lên làn môi mềm mại của nàng, khăn trương đòi lấy. Bàn tay trượt xuống, nhiệt độ nóng bỏng ma sát với làn da băng lãnh của nàng, càng kích thích bản năng nguyên thủy.

Hắn xoay người đè nàng xuống, có chút vội vàng tháo bỏ mọi trói buộc trên người, cẩm bào xanh nhạt cùng sa y tuyết trắng dính vào nhau rơi trên đất, mẩn lỵ đỏ hồng bành. Sở Diễm áp trên người nàng, bàn tay nâng khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ của nàng lên, dịu dàng hôn. Thiên Dao vô thức phát ra tiếng rên rỉ, thân thể đột nhiên căng lên.

“Dao Nhi, nóng quá!” Hắn tà mị giương khóe môi, thì thầm bên tai nàng, ngón tay lại không an phận chạm vào những điểm mẫn cảm trên thân thể nàng, khiến Thiên Dao từng trận run rẩy.

“Sở Diễm, đừng, đừng giằng vò ta.” Nàng giờ tay đè cánh tay hắn, muốn ngăn cản mà hắn lại càng mạnh bạo, nghiêng người xuống, làm nàng càng tràn đầy dục vọng. Thiên Dao vô lực rên rỉ, cánh tay vòng lên cổ hắn, khê cong người lên, muốn tiếp sát ngọn nguồn ấm áp. Nàng là băng lãnh mới có thể tham lam sự ấm áp của hắn.

Chân đẹp thon dài như bèo nước dây dưa, ngược lại khiến cả hai càng chặt chẽ. Sở Diễm kêu rên một tiếng, đè hai vai nàng xuống, bắt đầu rong ruổi điên cuồng. Nhiệt độ cơ thể nàng mặc dù lạnh, nhưng vẫn tỏa nhiệt như cũ, giống như vòng xoáy vĩ đại mang theo ma lực, cảm dỗ hắn không ngừng hãm sâu. Hắn chỉ có thể chiếm lấy không ngừng, khóa lấp trống rỗng.

“A...Sở Diễm...” Nàng run rẩy ní non, bị hắn đưa lên đỉnh nhiều lần, ngón tay căng cứng cắm vào da thịt nơi đầu vai hắn, lại vẫn không cách nào buông ra.

Sở Diễm bị đau, rên lên một tiếng, “Dao Nhi nhẹ một chút, nếu hồng rồi, nửa đời sau của nàng sẽ phải một mình cô độc đó.” Hắn tà khí cười, cố ý dừng lại, cúi đầu từ trên nhìn xuống nàng, hai gò má Thiên Dao ửng hồng, da thịt như ngọc rịn một tầng mồ hôi. Thân thể mới từ từ ấm lại.

“Ừm... đừng, đừng mà...” Đôi mắt Thiên Dao sáng như ngọc, lấp lánh chuyển động, đáng thương tội nghiệp nhìn hắn, đầu ngón tay lại về lung tung vài vòng trên ngực hắn.

Tâm Sở Diễm nhất thời ngửa ngáy khó nhìn, bắt lấy bàn tay nhỏ không an phận của nàng, đặt trên môi cắn một cái. Thiên Dao bị đau, ánh mắt di chuyển, e thẹn nhìn hắn. Hắn vẫn ở sâu trong thân thể mềm mại của nàng, sức nóng bành trướng, đau đớn cực kỳ, tư thái như vậy đối với hai người đều là một loại hành hạ.

“Thật sự không muốn? Hử?” Hắn cười càng tà mị.

Cùng với sự rời khỏi của hắn, Thiên Dao chỉ cảm thấy hư không cùng cô đơn ngập tràn ập tới. Nàng bắt lực nhìn hắn, hai tay như bèo nước vây lấy hắn, bàn tay mềm mại không xương chậm rãi dôi xuống, vuốt ve trêu đùa hắn. “Diễm” Nàng thấp giọng gọi tên hắn, giọng nói mềm mại đến tận xương.

Sở Diễm gằm nhẹ một tiếng, lập tức chiếm lấy. Thiên Dao rên rỉ vong tình, như sợi dây vướng mắc với hắn. Hai người cơ hồ đồng thời lên đỉnh.

Sau khi hoan ái mãnh liệt xong, nàng gối tay hắn đi vào giấc ngủ, hắn lẳng lặng nhìn nàng, giống như vậy sẽ là cả đời.

Hai gò má Thiên Dao ửng hồng, bàn tay nhỏ mềm mại bị hắn nắm trong tay, mười ngón đan xen. Nàng ngủ thật sâu, trong đầu lưu chuyển từng đoạn từng đoạn ký ức, hoa nở đầy cảnh, là sườn mặt anh tuấn của hắn, chập vạt lại cao quý không thể cậy quyền. Đỉnh Thiên Trì sóng nước mênh mông, hắn ôm đàn mà đến, nàng hỏi: “Người là ai?” Môi mông khê nhúc nhích, ngón tay thon dài lướt qua dây đàn bảy âm, hắn nhàn nhạt đáp lời, “Thủy Quân.”

“Thủy Quân, Thủy Quân...” Trong lúc ngủ mơ, Thiên Dao thấp giọng ní non.

Sở Diễm nhẹ cười, bàn tay vuốt ve hai gò má tuyệt mỹ của nàng, ôn nhu mở miệng: “Ta ở đây, Dao Nhi, ta vẫn luôn ở đây.”

— Hoàn —

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân Ôn Nhu - Thiên Hạ Làm Sinh Lễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.